SOCIETATEA GEOGRAFICĂ ROMÂNĂ

MARELE DICȚIONAR GEOGRAFIC AL ROMÂNIEI

www.dacoromanica.ro

MARELE

DICŢIONAR GEOGRAFIC

AL

ROMÎNIEI

www.dacoromanica.ro

SOCIETATEA GEOGRAFICĂ ROMÎNĂ

FUNDATĂ LA 15 IUNIE 1875

RECUNOSCUTĂ DREPT INSTITUȚIE DE UTILITATE PUBLICĂ, PRIN LEGEA DIN 20 FEBRUARIE 1897

MARELE

DICȚIONAR GEOGRAFIC

AL

ROMÎNIEI

ALCĂTUIT ȘI PRELUCRAT DUPA DICȚIONARELE PARȚIALE PE JUDEȚE

DE

GEORGE IOAN LAHOVARI

PREȘEDINTE AL INALTEI CURȚI DE COMPTURI,
PREȘEDINTE AL SOCIETAȚII PENTRU ÎNVĂȚĂTURA POPORULUI ROMÎN,
SECRETAR GENERAL AL SOCIETĂȚII GEOGRAFICE ROMÎNE

ȘI

GENERAL C. I. BRATIANU

SUB-ȘEF AL STATULUI MAJOR GENERAL,
DIRECTOR
AL INSTITUTULUI GEOGRAFIC AL ARMATEI

GRIGORE G. TOCILESCU

MEMBRU AL ACADEMIEI ROMÎNE,
PROFESOR UNIVERSITAR,
DIRECTOR AL MUZEULUI NAȚIONAL DE ANTICHITĂȚI

VOLUMUL II.

BUCUREȘTI

STAB. GRAFIC J. V. SOCECŬ, STR. BERZEI, 59

1899.

www.dacoromanica.ro

MARELE DICȚIONAR GEOGRAFIC
AL ROMÎNIEI

B

București (urmare). — **Edilitate.** — *Organisația administrativă.* — Inainte de secolul al XIX-lea, București era administrat de un consiliŭ comunal, compus din un gĭudeț și 12 pîrgarĭ, aleșĭ de poporul orașuluĭ. Pe la începutul acestuĭ secol București era administrat de un consiliŭ comunal o parte ales și o parte numit de stăpînire. El se numea *Casa Maghistratuluĭ* saŭ *Cinstitul sfat orășenesc al Politieĭ București.* El se compunea din 5 membri, din carĭ unul era prezident; avea ca funcționarĭ auxiliarĭ: 1 secretar, 1 ajutor, 1 casier, 1 registrator, 5 cinovnicĭ, 1 tist cu 6 dorobanțĭ, 1 odăiaș și 1 rîndaș. Acesta era tot personalul comunal, așa cum îl găsim în dosarele Primărieĭ de București.

Sfatul orășenesc se întrunea de 3 orĭ pe săptămînă: Marțea, Joia și Sîmbăta și lucra cîte 6 ore pe zi.

Azĭ București se administrează de un consiliŭ comunal, ales de cele două colegiĭ electorale, compus din 31 consilierĭ, din carĭ unul e primar și 2 ajutoare; cu un personal numeros de funcționarĭ, arhitecțĭ, ingineriĭ, geometri, desenatorĭ, picherĭ, paznicĭ, gardianĭ și sergențĭ, toțĭ numițĭ de consiliŭ.

Următoarele 9 servicĭĭ compun azĭ administrația Bucureștilor.

I. Direcția lucrărilor tecnice:
- *a)* Direcția;
- *b)* Serviciul alinierilor;
- *c)* » studiilor;
- *d)* » planuluĭ;
- *e)* » bunurilor;
- *f)* » apelor;
- *g)* » poduri-șos.;
- *h)* » salubrităței.

II. Direcția administrativă.
III. » acciselor.
IV. » comptabilităței.
V. » sanitară.
VI. Serv. casierieĭ centrale.
VII. Secretariatul general.
VIII. Economatul general.
IX. Oficiul stăreĭ civile.

Dăm aci lista diferitelor Sfaturĭ orășenești din București, cu începere de la anul 1831:

1831. — Căminarul Iorgu Bibescu (maĭ tîrziŭ Domnitorul Munteniei), căminarul Pavel și Chir Ghiță Opranu.

1833. — Hatmanul Mihail Dumitrescu, clucerul Grigore Grădișteanu, Chir Iancu Chiriță Bălăceanu și căminarul Alex. Ghica.

1834. — Hagi Mihaiŭ Filipescu, căminarul Alexandru Ghica, clucerul Grigore Grădișteanu, stolnicul Stanciŭ, Scarlat Petrovicĭ, Dimitrie Dedu și Christofor Mustacov.

1835. — Constantin Costache Șuțu, Constantin Costache Bucă, stolnicul Ioniță Drăgănescu, serdarul Anagnosti, Christodor Mustacov, Nicolae Teodor și Vameșu Iordache.

1836. — Postelnicul Costache Șuțu, serdarul Xenocrat, serdarul Fănuță, medelnicerul Costache Crețeanu, Christodor Mustacov, Mărgărit Ivanovicĭ, Pascale Gazoti, postelnicul Alexandru Ghica, Anastase Polizu și Mihalache Ionescu.

1837. — Căminarul Ștefan Ogrăzeanu, polcovnicul Ioan Cîmpineanu, Anastasie Polizu, serdarul Ștefan Ioan, postelnicul Manolache Băleanu, Christodor Mustacov și Pascale Gazoti.

1838. — Ion Scarlat, Ion Bacaloglu, slugerul Spirache Cojescu, Aga Ion Filipescu, clu-

www.dacoromanica.ro

cerul Gr. Cantacuzino, Mărgărit Ivanovicĭ, paharnicul Ion Rosetti, Nedelea Ion Mitescu și Lazăr Calenderoglu.

1839. — Aga Iancu Bălăceanu, clucerul Alecu Ghica, slugerul Spirache Cojescu, Lazăr Calenderoglu, serdarul Anasti, Ion Serafim și George Bălan.

1840. — Slugerul Tomița, Atanasie Dumitriu, Anghel H. Pandele, căminarul Dumitru Belu, căminarul Pavel și paharnicul Alexandru Ghica.

1841. — Paharnicul Scarlat Rosetti, serdarul Pîrvu Asan, serdarul Alecu Izvoranu, Ion Ilie, Christache H. Paraschiva și Teodor Balaban.

1842. — Marele postelnic Ion Filipescu, paharnicul D. Ghica, Asan Ion Cămineanu, paharnicul Ion Mitică, Ion Polizu și Mărgărit Ivanovicĭ.

1843. — Maior Teodor Popescu, serdarul Barbu Prisiceanu, Lazăr Calenderoglu și Ion Ioanidi.

Supleanți: Serdarul Ion Arion și Ion Eftimiu.

1844. — Vistierul Costache Belu, maior D. Popescu, clucerul Ion Mihăescu, serdarul George Papa și Lazăr Calenderoglu.

Supleanți: Stan Gheorghiu și Dimitrie Economu.

1845. — Vornicul Ion Otetelișanu, clucerul Costache Petrescu, paharnicul Mihalache Pencovicĭ, pitarul Lazăr Calenderoglu și Dumitru Ivanovicĭ.

Supleanți: Enache Iancu și Ion Minovicĭ.

1847. — Polcovnicul Scarlat Crețulescu, pitarul Mihalache Băscoveanu, clucerul Iancu Dinu, paharnicul Nicolae Lahovari și pitarul Lazăr Calenderoglu.

Supleanți: Pitarul Ianovicĭ și Ion Triandafil.

1848. — Scarlat Crețulescu (până la Iunie); Constantin Crețulescu (Iunie—August); Dim. Polizu (August — Octombrie); Constantin Lenș (Octombrie—Decembrie).

1849. — Constantin Lenș (la începutul anuluĭ); Aga Dimitrie Fălcoianu; Paharnicul Nicolae Lahovari, Răducanu Simonidi și Ion Bacaloglu.

Supleanți: Nicolae Gherman și Ion Triandafil.

1851. — Marele logofăt Iordache Bărcănescu, paharnicul Costache Cîrlova, Atanasie Christea Manta, Costache Bălăcescu și Lazăr Gherasim.

Supleanți: Serdarul Nicolae Herișescu și Ion Bacaloglu.

1853. — Marele logofăt Grigore Obedeanu, paharnicul Evghenie Predescu, serdarul Ion Crețeanu și Nicolae Herișescu.

Supleanți: Pitarul Enache Trandafir și Răducanu Sinonidi.

1855. — Aga Constantin Ioan Filipescu, clucerul Simeon Marcovicĭ, Alecu Dumitrescu, serdarul Nicolae Herișescu și Costache Păltineanu.

Supleanți: Pitarul Teodor Sfetescu și Ion Ioanid.

1856. — Ștefan H. Pandele, Panait Ionescu, Ion Polizu, clucerul Ion Dinu, aleșĭ pentru a se complecta lipsurile a 4 membri demisionați.

1857. — Prințul Dimitrie Ghica, serdarul Vasilache Paapa, Ion Polizu, serdarul Costache Iliescu și Avram Gheorghiu.

Supleanți: Panait Ionescu și pitarul Ion Penescu.

1859. — Prințul Dimitrie Ghica, Ion Brătianu, Vasile Paapa, Tudor Arcon, Ghiță Gherasi, Panait Ionescu și Costache Iliescu.

1860. — Vasile Constantinescu, Anton Arion, Alexandru Orăscu. Aceste treĭ persoane s'aŭ ales în locul demisionaților G. Gherasi, P. Ionescu și C. Iliescu.

1861. — Anton Arion, Dimitrie Brătianu, Dimitrie Berindeiŭ, Cezar Boliac, Dimitrie Ghica, George H. Anghel.

1866. — Dimitrie Brătianu, Dr. P. Iatropolu, Grigore Lahovari, Simeon Mihăilescu, Grigore Cantacuzino, Anton Arion, Constantin Panaiot, Constantin Ciocîrlan, Nicolae Blaremberg, Grigore Serurie, Dimitrie Culoglu, Pană Buescu, Iordache Hagi Anghel, Radu Ioan, Corneliu Lapati, Vasile Toncoviceanu, din carĭ era Primar Dimitrie Brătianu.

Ca ajutorĭ sunt: Simeon Mihăilescu, Gr. Lahovari, Anton I. Arion, Dr. Panait Iatropolu, Gr. C. Cantacuzino și Costache Panaiot. A demisionat Dr. Iatropolu și s'a înlocuit cu C. Ciocîrlan; a demisionat C. Ciocîrlan; și s'a numit Gr. P. Serurie; a demisionat C. Panaiot și s'a numit Dem. Culoglu.

S'a reînoit pe jumătate numărul membrilor și trăgîndu-se la sorțĭ a eșit Radu Ionescu, Dimitrie Brătianu, Anton I. Arion și Dr. Iatropolu în locul cărora s'a ales precum și în locul altor 6 ce eraŭ demisionațĭ maĭ înainte:

Dimitrie Brătianu, Anton Arion, Dr. Iatropolu, C. Panaiot, S. Mihăilescu, Vasile Constantin, Barbu Protopopescu, Nicolae Pancu, Iancu Stefănescu și Veniamin Hernia.

Dim. Brătianu fiind Primar, iară ajutorĭ S. Mihălescu, Anton I. Arion, Corneliu Lapati, Grigore C. Cantacuzino, Costache Panaiot și Veniamin Hernia.

1867. — D. Brătianu, demisionînd din calitatea de Primar, a fost numit în locul luĭ C. Panaiot, iar în locul acestuia s'a numit ajutor pe Serurie Gr.

1868. S'a făcut alegerea din noŭ a Consiliuluĭ Comunal și

www.dacoromanica.ro

rezultatul a fost: Dr. P. Iatropolu Primar, N. Manolescu, P. Buescu, Gr. Serurie, S. R. Bechianu, V. Constantin și V. Hernia.

1869. — S'a disolvat Consiliul și s'a înlocuit cu o comisie înterimară compusă din P. Dimancea, T. Christescu, Cornéliu Lapati, E. Predescu, Stamati Atanasiu, P. Christu, I. G. Manu, T. Rădulescu, P. Atanasiu, Anghel Solacolu și C. Panaiot.

Din comisia înterimară aŭ demisionat Petru T. Chrisiu, E. Predescu și C. Panaiot și s'aŭ numit în locul lor Dimitrie Teoharidi, Anton Stoianovicĭ și Ghiță Dimitriadi,

1869. — S'aŭ făcut alegerĭ și aŭ eșit G. G. Cantacuzino Primar, iară ajutoare P. Grădișteanu, Dr. Daniilescu, C. Aninoșeanu, Menelas Germani, R. Dumitriu și Nae Răduleanu.

La 25 Ianuarie 1870, s'a făcut o nouă alegere și s'a confirmat Primar Eftimie Diamandescu, în locul luĭ G. Cantacuzino demisionat.

1871. — S'a făcut o nouă alegere și s'a ales: Scarlat Creţulescu Primar, Graf. Sc. Rosetti, Dr. Daniilopolu, General B. Vlădoianu, Const. Racotă, Nicu Racoviță și Ion I. Pallă.

B. Vlădoianu s'a numit în urmă Primar în locul Ş. Creţulescu.

1873. — C. Brăiloiŭ a fost numit Primar în locul Generaluluĭ Vlădoianu, iar ajutorĭ N. C. Tătăranu, C. Vălcanu, Teodor M. Galița, Dr. Daniilopolu și C. N. Racotă.

La 2 Septembrie 1873 Generalul Vlădoianu s'a numit Primar în locul luĭ C. Brăiloiŭ, demisionat.

1874. — S'a făcut alegere pentru întregul Consiliŭ și la 2 Octombrie s'a confirmat alegerea, numindu-se Primar Colonel G. Manu, iar ajutoare C. D. Athanasiu, Gr. Triandafil și V. Paapa.

1877. A demisionat întregul Consiliŭ; s'a făcut convocare și în ziua de 14 Maiŭ, aŭ fost aleșĭ și numiţĭ: C. A. Rosetti primar, iar Dimitrie Giani, Ion Procopie-Dumitrescu și Nicolae Fleva, ajutoare.

1878. Expirînd termenul Consiliuluĭ, s'a făcut alegere și a fost numit Primar Dem. Cariagdi, iar ajutoare N. Fleva, I. Pr.-Dumitrescu și Grig. Serurie.

1883. S'a făcut alegere pentru întregul consiliŭ și s'a ales: Dimitrie Cariagdi Primar, Gr. Serurie, N. Manolescu, P. Buescu, V. Hernia, Colonel Barozi și Anton Mavrus ajutoare.

La 5 Noembrie 1883 s'a disolvat Consiliul comunal și s'a numit Comisiunea interimară compusă din:

M. Torok, Dr. Sergiu, N. Hagi-Stoica, Spiru Haret, Ștefan Petrescu, C. Dănescu și Gr. Vulturescu.

1884. S'a constituit noul Consiliu comunal compus din: N. Fleva Primar, și Gr. Cerchez, I. Dobrovicĭ, Gr. Capeleanu, D. Ionescu, C. Dănescu și St. Petrescu, ajutoare.

La 4 Noembrie 1884 s'a făcut alegere pentru jumătate din numărul membrilor eșiţĭ la sorţĭ, în urma căreia procedîndu-se la alegerea sorţilor a eșit N. Fleva, Primar, I. Bibicescu, Gr. Cerchez, Constantinescu Al., Dobrovicĭ I., Petrescu Ștefan și Vlădescu Al.

La 19 Iunie 1886 s'a ales Primar N. Manolescu în locul N. Fleva.

La Noembrie 1886 s'aŭ făcut din noŭ alegerĭ de Consilierĭ și rezultatul a fost: I. Cîmpineanu, Primar, Gr. Cerchez, I. G. Bibicescu, Gr. Serurie, I. Dobrovicĭ, St. Petrescu și Gh. Petrovicĭ ajutoare.

1888. — S'a disolvat Consiliul și s'a compus o Comisia interimară din Em. Protopopescu-Pake, Ioan Alexandrescu, Dr. Demetrescu-Severeanu, Chr. Cerlenti, Dem. Naumescu, Sava Vasiliŭ, Ion N. Lahovari și Efrem Germani.

La 21 Maiŭ 1888 s'a făcut alegerea Consiliuluĭ și rezultatul a fost: Em. Protopopescu-Pake, Primar, Al. Rioșeanu, N. Vrăbiescu, Efrem Germani și Leonida Paciurea, ajutoare.

1892. Primar Grigore Triandafil.

1893. Primar P. Orbescu.

1894. Primar N. Filipescu; Ajutoare: Al. Ciurcu, I. A. Brătescu; Membrii: Alexandru Th., Arion C. C., Balanolu I. P., Bălășanu Al., Bălteanu Eniŭ, Colţescu I., Cosăcescu N., Dobrescu N. G., Dumitrescu Mirea E., Eftimiu G. M., Florian G., Gerassy N. I., Hagi Pantele D., Ioachimescu D., Ionescu Al. Gr., Ionescu Petre, Ionescu Victor, Nicolescu Luca P., Obedenaru I., Căpitan, Popovicĭ Andreĭ, Roșu D., Rusescu Ruse, Severeanu C. Dr., Șoimescu N. N., Tomescu N. Dr., Velescu Ștefan, Zamfirescu Thoma.

1895. Primar, C. F. Robescu; Ajutoare: G. Bursan și Anghel Solacolu; Membrii: Alexandriu Chr., Assan G., Bibicescu I. G., Bolintineanu C. St., Chiriţescu Al., Christescu C., Dimitrescu Procopie I., Dobrescu D. T., Eustaţiu D., Fănuță Ath. Maior, Hernia V., Ionescu D. M., Ionescu N. blănaru, Melisianu N., Miclescu Al., Micșunescu Gr., Musceleanu Iosef, Păltineanu Barbu, Petrescu D., Petrini Galaţĭ Dr., Roseti Vintilă D., Solacolu C. Gr., Stă-

www.dacoromanica.ro

nescu D., Sterie Niță, Vanic Anton.

Finanțele comuneĭ. — In anul 1832 budgetul comuneĭ Bucureşti prezinta la venitur̆ suma de leĭ noĭ 218641 şi la cheltueli̇ suma de 194814 l. n.

Pe anul 1859 prezinta la veniturĭ 474268 l. n. şi la cheltueli̇ 445730 l. n.

De la anul 1866 aŭ mers tot crescînd atît veniturile cît şi cheltuelile comuneĭ; următorul tabel va da o idee exactă cum a crescut budgetul în ultimiĭ 32 de anĭ:

	Venitur̆	Cheltueli̇ l. v.
1866.—	7161564	6828266
1867.—	4268706	7474982
1868.—	3000000	3306091
		leĭ noĭ
1869.—	3417210	3819818
1870.—	3150501	3419352
1871.—	3211727	3122727
1872.—	4756529	4697482
1873.—	5632800	6620430
1874.—	5443634	6321507
1875.—	6106365	4781325
1876.—	6136515	6127781
1877.—	5816639	5816268
1878.—	6175623	6169997
1879.—	6728455	6678455
1880.—	6471081	6448413
1881.—	7788916	7784700
1882.—	6276360	6265630
1883.—	6434924	6406583
1884.—	8094660	7879180
1885.—	7719660	7660312
1886.—	7807820	7807820
1887.—	7539920	7519920
1888.—	7889350	7889350
1889.—	9755000	9755000
1890.—	9625464	9623186
1891.—	10479431	10673807
1892.—	10511014	10593913
1893.—	12203050	12318620
1894.—	12515313	12616993
1895.—	12546059	12833639
1896.—	13148226	12345084
1897.—	13528843	13758153
1898.—	15458313	15660093

Din suma de 7161564 l. v. la veniturĭ şi 6828266 l. v. la cheltueli̇, cum era budgetul comuneĭ Bucureşti în anul 1866, s'a urcat pentru anul 1898 la veniturĭ 15458313 leĭ noĭ şi la cheltueli̇ 15660093 leĭ noĭ.

Datoria comuneĭ Bucureşti se urca în Ianuarie 1866 la suma de 2300729 leĭ vechĭ, 30 parale. Azĭ — după 32 anĭ — Primăria Bucureşti are contractate datoriĭ în suma de 99255000 leĭ noĭ, din carĭ până la 1 Martie 1897 a amortizat suma de 11200000 leĭ. Această sumă e împărţită în 7 împrumuturĭ, pe carĭ are a le achita treptat până la anul 1945, plătind o dobîndă la ele de 4, $4^1/_2$ şi 5%.

Ultimul budget. — Iată în detaliŭ ultimul budget al comuneĭ Bucureşti pe anul 1898:

I. Veniturĭ ordinare: veniturĭ directe, leĭ 1441100; veniturĭ indirecte (accise), leĭ 7874700; veniturĭ din bunurĭ comunale, leĭ 679500; veniturĭ din servicĭĭ comunale, leĭ 1204500; subvenţiunĭ, leĭ 561252; contribuţiunĭ pentru drumurĭ 1650000 leĭ.

II. Veniturĭ extra-ordinare: Veniturĭ cu destinaţie specială, leĭ 424058, banĭ 40; diferite veniturĭ, leĭ 176000; din excedentul esercițiului 1896—97, leĭ 1447203, banĭ 43; total, leĭ 15458313, banĭ 83.

III. Cheltueli̇: Datoria publică, leĭ 5624320, banĭ 80; retribuţiunea primarului şi ajutoarelor, leĭ 45000; secretariatul general, leĭ 204200; direcţia administrativă, leĭ 2268616, banĭ 10; direcţia sanitară, leĭ 500884, banĭ 80; lucrările tecnice, leĭ 4027482; oficiul stăreĭ civile, leĭ 43020; direcţia contabilităţeĭ, leĭ 424855, banĭ 80; serviciul accizelor, leĭ 696140; casieria centrală, leĭ 47760; lucrărĭ extra-ordinare, leĭ 1447203, banĭ 43; deschiderĭ de credite, leĭ 128830, banĭ 90. Total leĭ 15458313, banĭ 83.

Iată cum se repartizează veniturile şi cheltuelile budgetuluĭ pe anul 1898:

Natura veniturilor. — Veniturĭ directe: zecimĭ comunale asupra contribuţiunilor către stat şi proprietăţilor particulare, leĭ 850000; taxa birjelor, căruţelor, tramwaie, tram-care, etc., leĭ 342000; taxa de caĭ, livrele, servitorĭ şi insigne, leĭ 130000; taxa libretelor de la servitorĭ, leĭ 40000; taxa pompelor funebre, leĭ 16000; taxa balurilor, spectacolelor, panoramelor, etc., leĭ 53000; taxa biletelor de vînzarea vitelor, leĭ 10100.

Veniturĭ indirecte (accise): taxa asupra băuturilor şi lichidelor, leĭ 3898300; taxa asupra comestibilelor, leĭ 1780300; taxa asupra combustibilelor, l. 992800; taxa asupra materialelor de construcţie, leĭ 344600; taxa asupra furagielor, leĭ 211000; taxa asupra diferitelor altor obiecte, leĭ 85200; taxa de intrare în oraş, leĭ 465000; taxa de magasinaj, leĭ 44000; taxa din vînzarea vitelor, leĭ 30000; taxa chibriturilor şi cărţilor de joc, leĭ 20000; produsul vînzăreĭ obiectelor confiscate, leĭ 1000; amenzĭ din contrabande, l. 2500.

Veniturĭ din bunurĭ comunale: chiriile diferitelor proprietăţĭ ale comuneĭ, leĭ 460000; chiria pentru afişărĭ de anunciurĭ, leĭ 1000; chiriile din tîrgul Moşilor, leĭ 90000; chiria de la podul Vitan, leĭ 30000; produsul vînzăreĭ terenurilor de la cimitire, leĭ 90000.

Veniturĭ din servicĭĭ comunale: abonamente la serviciul apelor, leĭ 525000; abonamente la serviciul curăţireĭ gunoaelor, leĭ 180000; marcatul măsurilor, leĭ 80000; cotitul vaselor, leĭ

www.dacoromanica.ro

2000; măsuratul cerealelor la Obor, leĭ 2500; cîntăritul la Moșĭ și Abator, leĭ 3000; curățitul latrinelor, leĭ 15000; bilete de legitimație, leĭ 8000; estracte de pe actele stăreĭ civile, leĭ 6000; foile dotale, leĭ 25000; produsul din taxa tăereĭ vitelor, leĭ 240000; permisiunĭ de clădirĭ, leĭ 90000; produs din vizite și condicuțe pentru supravegherea prostituțiuneĭ, l. 20000; produs de la băile populare, l. 8000.

Subvențiunĭ: subvenția pentru întreținerea grădineĭ Cișmegiŭ, leĭ 6000; subvenția pentru întreținerea sergenților de oraș, leĭ 417600; subvenția pentru ajutoare bisericelor sărace, leĭ 137652.

Contribuțiunĭ pentru drumurĭ: prestațiĭ comunale, leĭ 370000; taxa 4% asupra proprietăților din coprinsul comuneĭ, l. 935000; subvenția pentru întreținerea căilor naționale, leĭ 145000; subvenția pentru întreținerea șoselelor care cad în sarcina statuluĭ (conform legeĭ pentru mărginirea orașuluĭ București), leĭ 200000.

Venitur extra-ordinare. — Donațiunĭ și venitur cu destinațiunĭ speciale:

a) Fondul dăruit de «M. S. Regina», capital nominal 7000 leĭ, procente 5% la acest capital, pentru măritatul fetelor sărace, leĭ 350.

b) Fondul «Androcle și Aretia Fotino» capital nominal leĭ 20000, procente 5% la acest capital, pentru întreținerea Aziluluĭ de noapte, leĭ 1000.

c) Fondul «contesa Zoe Rosetti», pentru facerea uneĭ opere de bine-facere în memoria sa, leĭ 127963, banĭ 90.

d) Fondul «Al. Andonescu», capital nominal 10500 leĭ, procente la acest capital, pentru cumpărarea de cărțĭ și îmbrăcăminte la copiĭ săracĭ și pentru întreținerea Aziluluĭ de noapte.

e) Fondul «Cutti», chiria caselor lăsate Comuneĭ pentru a se împărți la săracĭ ca ajutoare de înmormîntărĭ, leĭ 1235.

f) Fondul «Avramidis», capital nominal 3000 leĭ, procente 5% la capital, pentru a se împărți la săracĭ, leĭ 150.

g) Fondul «Arhiereul Valerian-Rîmniceanu», capital nominal 1000 leĭ, procente 5% la capital, pentru a se împărți la săracĭ, leĭ 50.

h) Fondul «Panady», capital nominal 4000 fl. v. a., partea ce revine Comuneĭ din procentele acestuĭ capital pentru a se întrebuința în folosul copiilor orfanĭ, leĭ 355.

i) Fondul «Maior Cioranu», chiria caselor lăsate comuneĭ pentru burse și înzestrărĭ de fete, leĭ 2100.

j) Fondul «Protopopul Tudor Economul», capital nominal leĭ 260000 și «Maria Turnescu», capital nominal 100000 leĭ, procentele la acest capital pentru fundațiunea Protopopul Tudor și Maria Turnescu, leĭ 18000.

k) Fondul «Episcopul Inocentie Kițulescu», două zecimĭ din venitul acestuĭ legat pentru a se împărți Ospătărieĭ populare, leĭ 2415.

l) Fondul «Evlogie Gheorhieff»: arenda moșielor Cotenița și Viișoara, însă: 2/3 cuvenite Comuneĭ conform testamentuluĭ, 7600 leĭ; 1/3 Societățiĭ pentru învățătura Poporuluĭ Romîn, 3800 leĭ; în total 11400 leĭ.

m) Diferite: pentru întreținerea mormîntuluĭ familieĭ Ec. Vasiliad, procente la capitalul nominal de 2000 leĭ depus.

Idem pentru întreținerea mormîntuluĭ poetuluĭ Eminescu, procente la capitalul nominal de 1000 leĭ depus.

Produs din mîncărĭ la Ospătăria populară, leĭ 10000; diferite donațiĭ pentru săracĭ, Azilul de noapte și Ospătăria populară, leĭ 18000.

Fondul dăruit comuneĭ de Comitetul Romîn al Expoziținneĭ din Paris pentru întemeierea uneĭ exposițiunĭ permanente în capitală, capitalul nominal al efectelor de leĭ 41500 (din care efecte în valoare nominală de 38500, fondul dăruit) plus procente, leĭ 50000.

De la societățile de tramvaie, pentru curățitul gunoaelor de pe liniile tramvaielor, leĭ 29652, banĭ 20.

Sume depuse de particularĭ pentru instalărĭ de conducte de apă, 40000.

Subvențiunea de la Camera de Comerciŭ pentru întreținerea Școaleĭ comerciale de gr. I, leĭ 3989, banĭ 30.

Diferitele venitur: Venitur din amenzĭ de contravențiunĭ, leĭ 20000.

Venitur din amenzĭ de la antreprenorĭ, leĭ 5000.

Procente la capitalul consemnat, leĭ 5000.

Diferitele venîturĭ de la cimitire, leĭ 15000.

Venitur întîmplătoare, leĭ 130000.

Cheltuelĭ. — Cheltuelile cele maĭ principale ale comuneĭ sunt: Anuitățile diferitelor datoriĭ publice (7 împrum.) 5624520.80 leĭ.

Personalul central și administrativ 345060 leĭ.

Chiriĭ pentru școalele instalate în localurĭ particulare, leĭ 55000.

Subvențiĭ celor două leagăne pentru copiĭ orfanĭ, 3000 leĭ.

Subvenție Teatruluĭ Național, 55500 leĭ.

Subvențiĭ bisericelor sărace, 178000 leĭ.

Subvențiĭ corurilor ce funcțio-

www.dacoromanica.ro

neazâ la bisericele întreținute de comună 34200 lei.

Poliția administrativă, 1061520 lei.

Serviciul pompierilor, 186000 lei.

Premiul com. București, pentru îmbunătățirea rasei cailor, 2000 lei.

Direcția sanitară, 294480 lei.

Eforiei Spitalelor Civile pentru alienați, 30000 lei.

Serviciul copiilor găsiți, 9900 lei.

Fondul de epizootie, 66254.80 lei.

Laboratoriul chimico-bacteriologic municipal, 10000 lei.

Retribuțiunea personalului lucrărilor tecnice, lei 297120.

Retribuțiunea lucrătorilor tecnici, lei 1038840.

Imprimate, cărți, jurnale, rechizite de biurou pentru toate serviciile tecnice, afară de serviciul planului, lei 4000.

Material pentru reproducțiune de desemnuri și scrieri, imprimate pentru toate serviciile tecnice, afară de serviciul planului, lei 5000.

Intreținerea și reparațiunea clădirilor și telefoanelor de la Arcuda-Brezoaia, a basinelor și filtrelor de la Arcuda, a apeductului și accesoriile lui, nisip pentru exploatarea filtrelor, aparate pentru constatarea și înregistrarea calității și cantității de apă, lei 35000.

Consolidarea digurilor și întreținerea canalului Dîmboviței și accesoriile lui, de la Brezoaia până la Vitan, și despotmolirea acestui canal, cu deosebire în oraș, între căderea de apă de la Grozăvești și Abator, lei 30000.

Intreținerea clădirei, turbinelor, pompelor, a rezervoarelor de la Cotroceni, a canalizațiunei de distribuțiunea apei în oraș, a fîntînelor, basinelor și coloanelor de apă, aparate pentru măsurarea debitului de apă în conducte, unsoare, stupă, combustibil și material divers pentru exploatarea uzinei hidro-electrice, mici schimbări în canalizațiunile de apă existente, lei 83000.

Instalațiuni de noui conducte pe diferite strade, lei 30000.

Instalațiuni de conducte particulare, lei 40000.

Iluminatul ordinar al orașului cu electricitate, gaz aerian, petrol și uleiu mineral dens, unsoare, stupă, combustibil și material divers pentru exploatarea uzinei electrice, întreținerea mașinelor, lampelor și liniilor destinate iluminatului public cu electricitate, plata diurnelor pentru verificarea puterii luminătoare a gazului, lei 670000.

Iluminatul prin electricitate al abatoriului, combustibil, unsoare, stupă și material divers, saŭ transformarea complectă a sistemului de iluminat, lei 25000.

Nisip, pietriș, bolovani, pavele de Turcoaia și transportul lor, astfalt, basalt, scule și mașine pentru întreținerea și transformarea actualelor pavage, șosele și trotuare cum și pavage nouă ca încercare, lei 550000.

Intreținerea, în comptul statului, a căilor naționale din zona Capitalei după noua rază, personal și material, lei 200000.

Intreținerea și complectarea plantațiunilor de pe strade și a băncilor publice, lei 5000.

Material și aparate pentru întreținerea și curățitul canalelor, transformarea recipientelor și îmbunătățiri în genere, l. 20000.

Intreținerea, transformarea și complectarea materialului de măturat, stropit și ridicat gunoaele: periĭ, forașe, cărucioare, tuburi de gumă, măturĭ mecanice, sacale, stropitoare, plugurĭ de zăpadă, cotige, furgoane, trăsurĭ, sănii, hamurĭ, cum și orĭ-ce alt material similar, lei 60000.

Intreținerea gărilor de gunoae, facere și întreținere de liniĭ pentru ele, lei 10000.

Lucrătorĭ și căruțe suplimentare pentru ridicarea zăpezei, sumele disponibile ale alocațiunei putîndu-se întrebuința și la ameliorărĭ diverse ale serviciului, din carĭ până la 30000 pentru cumpărarea de caĭ, lei 50000.

Nutrimentul cailor, l. 170000.

Iluminatul localurilor comunale, lei 30000.

Intreținerea orologiilor publice, telefoanelor, telegrafelor, soneriilor și complectarea lor, lei 6000.

Fond pentru împrejmuirĭ, din care 10000 lei pentru împrejmuirea Manutanței, lei 16000.

Imbunătățirĭ la clădirile ospiciului Zerlendi, lei 10000.

Modificarea, transformarea și îmbunătățirea interioruluĭ haleĭ Amza, lei 30000.

Unelte, semințe, răsadurĭ, arbuștĭ, tutorĭ, pietriș arat și altele, pentru întreținerea grădinilor, a plantațiunilor și a noilor construcțiunĭ. Intreținerea taluzelor Dîmboviței și splaiețe, lei 15000.

Construcțiunĭ din noŭ și îmbunătățirĭ la cimitirul Șerban-Vodă, lei 65558.

Fond pentru serbărĭ naționale și decorațiunĭ publice, în care intră și serbarea de la Bobotează, lei 20000.

Fond pentru decorarea pavilionului de la Moșĭ, precum și diplome industriașilor și comercianților, lei 5000.

Fond pentru facerea uneĭ opere de bine-facere în memoria Conteseĭ Zoe Rosetti, conform transacțiuneĭ încheiată cu succesoriĭ săĭ, lei 127963, bani 90.

Intreținerea construcțiunilor

www.dacoromanica.ro

din cimitire, cum și noĭ adause, leĭ 10000.

Diferite cheltueli. — Impozite pentru imobilele Comuneĭ, leĭ 40000.

Remize serviciilor de percepere, agenților de constatarea abonamentelor la serviciul gunoaelor particulare, și a treĭ avocați însărcinați cu procesele de contravenționĭ, socotit avocaților de la 10—15 % din încasărĭ, pentru fie-care, leĭ 160000.

Misiunĭ, diurne, indemnizațiunĭ de transport și altele, gratificațiunĭ cameriștilor și dorobanților, leĭ 40000.

Diurnele membrilor comisiunilor de recensemînt, rechiziției și recrutare, leĭ 14000.

Cheltueli extra-ordinare. — Pentru alimentarea fondului ridicăreĭ unuĭ monument în amintirea eroilor Independenței, leĭ 70000.

Pentru a veni în ajutorul comitetuluĭ pentru ridicarea monumentuluĭ I. C. Brătianu, leĭ 50000.

Construcțiunea uneĭ hale de pasărĭ, legume, zarzavat, ouă, lapte și brînzeturĭ, lîngă hala Ghica, leĭ 130000.

Complectărĭ și adause la hala Griviția, leĭ 80000.

Pentru pavarea cu lemn a caleĭ Victoria, spre bulevardul Elisabeta și strada Fîntîneĭ, leĭ 150000.

Construcțiunea uneĭ școale în culoarea de Verde, leĭ 100000.

Idem în culoarea de Albastru, leĭ 90000.

Fond pentru terminarea școaleĭ Ferdinand, leĭ 46203, b. 43.

Subvenție Școaleĭ pentru învățătura poporuluĭ romîn, leĭ 10000.

Construcțiunĭ de canalurĭ de scurgere din noŭ și transformărĭ, leĭ 120000.

Reparațiunĭ, transformărĭ și îmbunătățirĭ la filtrele de la Bîcu, leĭ 46000.

Construcțiunĭ de trotuare, leĭ 40000.

Complectărĭ și adause la întrepozite, leĭ 250000.

Cumpărarea parculuĭ Băneasa, îmbunătățirĭ și lucrărĭ referitoare, leĭ 65000.

Construcțiunĭ de pavage, trotuare și îmbunătățirĭ pe șoseaua Filaret-Belu, leĭ 200000.

Fond pentru ridicarea planuluĭ orașuluĭ, prin Statul-major al armateĭ, leĭ 201780.

Numărul funcționarilor comunali.— La primăria de București eraŭ la începutul anuluĭ 1898:

La secretariat 11 persoane; la biuroul statistic 5; la arhiva centrală și registratura generală 13; la intendență 40; la direcția administrativă 3; la biuroul cultelor, instrucțiuneĭ și asistenței publice 10; la biuroul licitațiilor 4; la azilul de noapte și ospătăria populară 12; la băile populare 6; la cimitirele comunale 40; la poliția comunală 71; la serviciul contencios 16; la școala profesională «Tudor Economul» 17; la biuroul verificăreĭ măsurilor 11; la poliția administrativă 117; sergenți de oraș sunt 1240; la biuroul de servitorĭ 24; la serviciul sanitar 56; la serviciul veterinar 28; la serviciul copiilor găsiți 335 (din carĭ 330 moașe); la ospiciul comunal «Zerlendi» 20; la laboratoriul chimico-bacteriologic municipal 9; la serviciul central tecnic 5; la serviciul studiilor tecnice 14; la serviciul apelor 10; la serviciul de podurĭ și șosele 10; la serviciul alinierilor 16; la serviciul bunurilor 12; la secțiunea bunurilor private 7; la secțiunea captăreĭ apelor 18 (afară de lucrătoriĭ suplimentarĭ cu ziua); la secțiunea distribuțiuneĭ apeĭ și iluminatuluĭ electric 41; la secțiunea pavagiilor 244 (afară de lucrătoriĭ suplimentarĭ cu ziua); la secția plantațiunilor 16; la secția canalurilor 45; pentru măturatul, stropitul și ridicatul gunoaelor 567; pentru latrine 36; la secția grajdurilor și atelierelor 76; la atelierele comunale 31; la grădinĭ și cimitire 45; la serviciul stăreĭ civile 22; la comptabilitate 45; la serviciul accizelor (central, inspecțiune, gărĭ, rampă, fabricile de bere, oțet, stearină, făină) 96; la bariere 48; la guarda accizelor 379; la casierie 32. In total funcționarĭ diverși plătiți de comuna București sunt în număr de 3903.

Primăria plătește ajutoare la 72 funcționarĭ fără drept de pensiune, celor infirmĭ și văduvelor, o sumă de 50000 leĭ pe an; maĭ plătește la 107 funcționarĭ, cu drept de pensiune, o sumă de 210000 leĭ.

Serviciul măsurilor și greutăților metrice. — Pe lîngă Primăria Capitaleĭ e atașat un serviciŭ pentru verificarea măsurilor metrice.

Acest serviciŭ a fost condus în 1897 de un verificator-șef și de 5 ajutoare de verificator. Fiecare ajutor are în sarcina sa inspecțiunea uneĭ culorĭ, fiind însoțit de un dorobanț care trebue să aducă la biuroŭ măsurile confiscate de la diferiți comercianțĭ.

Serviciul interior de administrație, precum: corespondența, verificarea măsurilor și greutăților noĭ, ce urmează a fi puse în comerciŭ, se îndeplinește de șeful-verificator, ajutat de unul din ajutoriĭ-verificatorĭ de serviciŭ săptămînal în biuroŭ numaĭ dimineața, iar după amiazĭ, de la 2—5 ore, acest ajutor-verificator face serviciul la vama Filaret, liberînd certificate de im-

www.dacoromanica.ro

port comercianților cari introduc măsuri în capitală.

Iată numărul verificărilor efectuate în cei din urmă 4 ani:

1893—94, 74987; 1894—95, 93141; 1895—96, 124285; 1896—97, 137609.

Serviciul sanitar. — Serviciul igienei publice, al poliției sanitare și veterinare, depinde de primăria orașului, sub controlul ministerului de interne (al direcțiunii generale a serviciului sanitar). Acest serviciu se compune din 1 medic-șef, cu personalul de cancelarie; 14 medici comunali, însărcinați cu căutarea gratuită a bolnavilor săraci, cu privegherea sanitară a școalelor, cu prevenirea boalelor infecțioase și cu alte lucrări de poliție sanitară, cu îngrijirea medicală a copiilor găsiți, a infirmilor din ospiciul comunal; 1 veterinar primar și 4 veterinari comunali, însărcinați cu poliția veterinară, cu serviciul abatoriului și al oboruluĭ de vite, cu privegherea alimentelor de origine animală din comerciu, cu cultivarea de vaccin animal; 2 chimiști municipali; 6 vaccinatori; 9 moașe comunale; 6 agenți sanitari, însărcinați cu privegherea salubrității publice și cu dezinfectarea; 1 mecanic pentru aparatele de dezinfectare; 1 revizor al copiilor găsiți; 1 comisar sanitar. Ca autoritate consultativă, în chestiuni sanitare, funcționează, pe lîngă primar și consiliul comunal, un consiliu de igienă publică al orașului, compus din primar, ca președinte, din medicul-șef, ca vice-președinte, din 16 medici, 1 arhitect, 1 inginer, 1 farmacist, 4 veterinari și 1 secretar. Primăria a mărit în acest an (1898) laboratoriul său, adăogîndu-i și o secție bactereologică și de analize. Anual se fac 1200—1500 expertize.

Numărul medicilor. — La 31 Decembrie 1897 erau în capitală: 228 doctori în medicină; 22 medici veterinari; 11 dentiști cl. I; 5 dentiști cl. II; 32 farmaciști dirigenți; 26 farmaciști; 50 asistenți în farmacie; 27 elevi în farmacie; 151 moașe; 9 vaccinatori; 137 subchirurgi; 14 droghiști.

Ghiața. — Serviciul sanitar a dat o ordonanță prin care oprește ridicarea și întrebuințarea ghieței provenită din toate lacurile din interiorul orașului și din lacurile Valea-Plîngerii, Ghencea, Colentina, de la Zalhana, din fîntîna Brîncovenesii, Ciurel, din cât. Bîrzei (com. Dudești), Ciorogîrla, din rîul Dîmbovița, de la com. Roșu în jos, în tot parcursul ei prin capitală și pănă dincolo de Vitan, cu 5 kil. la vale; toate lacurile din apropierea Vitanului, cari se alimentează cu apa Dîmboviței; privalul situat între str. Mărțișor și șoseaua Văcărești; lacul de pe cîmpia Gănescu din șoseaua Viilor; lacul dintre liniile ferate Giurgiu și joncțiunea Filaret-Gara-de-Nord, situat în dosul fabricei Mandrea; lacul Stiffler de pe șoseaua Doamnei, în dreptul str. Coriolan.

Este permisă introducerea și vînzarea în oraș a ghieței care se va constata că provine din următoarele eleștae, cari se vor fi curățit înainte de a se forma ghiața pe ele și anume: lacul Cișmegiu, eleștaele Florească, Herăstrăul, Teii-Doamnei, Popa-Toma, Mogoșoaia, Pasărea, Brănești, Fundeni-Doamnei, Fundeni-Gherasi, rîul Dîmbovița de la com. Roșu în sus, Ciorogîrla de la Bragadiru în sus, rîul Brebina de lîngă c. Domnești-d.-s.

Toți proprietarii și arendatorii eleștaelor a căror ghiață este admisă în capitală, sunt obligați ca în fie-care an, spre toamnă, să curețe eleștaele și să libereze, celor cari cumpără ghiață, certificate liberate de Primăria locală, constatătoare că ghiața provine din aceste eleștae și că au fost curățite înainte de îngheț. Aceste certificate se prezintă Primăriei capitalei (serviciul sanitar), care, pe baza lor, acordă autorizațiuni de intrare în oraș; căruțele cari nu sunt însoțite de un asemenea certificat cu viză, se resping la barieră.

Băi. — In București sunt 9 băi sistematice de aburi, de putină, cu basin, hydroterapie, masagiu, inhalațiuni, etc. Afară de acestea mai este la fie-care spital cîte o bae. După calculele făcute — luînd ca bază cifrele de la diferitele băi — se poate considera că $^1/_4$ din locuitorii Bucureștilor frecuentă localurile de băi calde. In timpul verei, mahalagiii și lucrătoriii se scaldă în Dîmboviță.

Siguranța publică. — *Prefectura Poliției.* — Siguranța publică în capitală se exercită de Prefectura Poliției. Din acest punct de vedere București se împart în 5 inspectorate și în 50 secțiuni, avînd următorul personal: 1 Prefect de poliție, 1 comisar-director, 2 comisari-inspectori clasa I, 3 comisari-inspectori clasa II, 50 comisari de secție din cari 10 de clasa I și 40 de clasa II; 1 comisar clasa II special pe lîngă Banca Națională, 1 comisar clasa II, special Palatului Justiției, 5 comisari speciali de siguranță clasa II; 6 comisari speciali de urmărire clasa II (cîte unul pe lîngă fie-care judecătorie de pace din capitală); 1 comisar special clasa II la gara de Nord; 50 sub-comisari clasa I, 5 sub-co-

www.dacoromanica.ro

misarĭ speciali clasa I de siguranța; 100 sub-comisarĭ clasa II, 10 sub-comisarĭ clasa II (speciali de siguranță).

Osebit de aceștia sunt mai mulți agenți secreți.

Pe lîngă Prefectura Poliției e atașat un atelier fotografic, un biroŭ antropometric, un biroŭ telegrafo-poștal și un arest.

Osebit de subvenția de lei 1074240 ce o acordă comuna pazei orașului, în budgetul Ministeruluĭ de interne se mai prevede o sumă de 517320 leĭ; deci siguranța orașuluĭ costă în total 1591560 leĭ.

Biuroul de servitorĭ. —Tot pe lîngă Prefectura Poliției capitaleĭ funcționează, conform legeĭ asupra servitorilor, un biroŭ de servitorĭ.

Osebit, tot pentru plasărĭ de servitorĭ precum și pentru bone, guvernante, doicĭ, etc., s'a permis de mai mult timp funcționarea a mai multor biurourĭ particulare, de oare-ce s'a constatat că singur biuroul de pe lîngă Prefectură nu putea satisface cererile multiple ce i se prezintaŭ.

Activitatea biurouluĭ de servitorĭ în anul 1897 a fost următoarea:

S'a liberat 5506 condicuțe din noŭ, pentru care s'a încasat și s'a vărsat la casa comunală în total 16518 leĭ.

S'aŭ vizat 1709 condicuțe vechĭ, încasîndu-se taxe în total de 1709 leĭ.

Pentru funcționarea acestuĭ biroŭ de servitorĭ, Primăria în acest an a cheltuit 21600 leĭ salariĭ pentru personal și 4000 imprimate, registre, condicuțe, combustibil și alte materiale necesare.

Corpul sergenților de oraș. — Legea comunală dispune că Comuna este datoare a procura mijloacele pentru paza și siguranța publică în comună.

Conform obligațiunilor impuse prin lege, Primăria a întreținut în anul 1897 corpul sergenților de oraș, plătind și salariul a 110 sub-comisarĭ de clasa II-a.

Acest corp e sub conducerea Prefectureĭ Poliției.

Pentru acoperirea cheltuelilor necesare în această privință, Primăria a prevăzut în anul 1897, în budgetul respectiv, suma de 1074240 leĭ, din carĭ 1029240 leĭ pentru plată de personal, iar restul de 45000 leĭ pentru material, chirie de cazarme, medicamente, etc.

Statul a venit în ajutorul comuneĭ în anul 1897, oferindu-ĭ o subvențiune de 417600 leĭ.

Efectivul batalionuluĭ de siguranță publică în 1897 a fost de 17 ofițerĭ și 1228 oamenĭ de trupă.

Intreg corpul acesta a fost împărțit în 5 companiĭ după culorile Capitaleĭ, fie-care companie formîndu-se din treĭ schimburĭ, ast-fel că un om în timp de 24 ore face numaĭ 8 ore în post și 1 oră la cazarmă pentru teorie.

Impărțirea celor 1228 oamenĭ pentru serviciŭ este: 356 la schimbul I-iŭ, 294 la schimbul al II-lea și 578 la schimbul de noapte.

Sergenții de stradă se recrutează din ceĭ carĭ aŭ făcut armată și cu știință de carte.

Corpul are ateliere propriĭ pentru croitorie și cizmărie, în carĭ se lucrează: mantale, tunicĭ, pelerine, bluze, cizme, etc.; lucrătoriĭ sunt luațĭ dintre sergenții carĭ cunosc aceste meșteșugurĭ. Atelierele funcționează pănă ce termină confecționarea comandeĭ anuale, apoĭ contingentul lucrătorilor se micșorează, menținîndu-se în ateliere, pentru reparațiĭ, 5 oamenĭ la croitorie și cîte un om de companie pentru reparația cizmelor.

Poliția comunală. — Pentru păzirea curățenieĭ în oraș și controlul în hale a cărnurilor și a alimentelor, Primăria are un serviciŭ de poliție special, întreținut de ea și sub direcțiunea eĭ, compus din următorul personal: 1 șef de poliție; 3 comisarĭ-inspectorĭ, din care unul ajutor al șefuluĭ poliției; 6 comisarĭ cl. I; 22 comisarĭ cl. II; 30 cantonierĭ; 4 portarĭ cl. I; 5 portarĭ cl. II.

Tot poliției comunale îĭ incumbă datoria de a inspecta starea sanitară a capitaleĭ (latrine, locuințe insalubre), a observa hrana și băutura ce se oferă locuitorilor orașuluĭ.

In anul 1897, Poliția comunală a inspectat 168 case, a făcut să se evacueze 109 case, a dărîmat 83 case; de asemenea a dărîmat și 91 latrine.

A rezolvat și a dat o soluțiune la 12577 hîrtiĭ, carĭ sunt repartizate în următoarele categoriĭ: 127 cărțĭ de judecată, executate; 2345 cercetărĭ cerute de serviciul tecnic, opririĭ de lucrărĭ, cererĭ de reparațiĭ etc.; 2348 cercetărĭ relative la dispense de armată, taxe școlare, livrete de tutun, etc.; 715 publicațiunĭ de licitațiĭ și contracte de închiriere; 2321 corespondențe cu autoritățile administrative prin direcțiunĭ; 2494 procese de contravenție simple; 2217 procese-verbale pentru defectul eclerajuluĭ.

Paza barierelor. — Pentru paza barierelor, e organizat un serviciŭ al accizelor, care se compune din următorul personal: 1 comandant; 3 ofițerĭ; 8 aghiotanți; 1 furier; 16 sergenți majorĭ; 320 guarzĭ; 1 șef al grajdurilor; 10 rîndașĭ; 1 ar-

www.dacoromanica.ro

murier; 1 talonar; 2 croitorĭ; 2 cameriștĭ; 2 potcovarĭ; 9 vizitiĭ.

Scutul orașuluĭ Bucureștĭ. — Scutul Bucureștilor în vechime a fost Buna-Vestire, după hramul bisericeĭ Curtea-Vechie. Un document inedit ce se află în păstrarea d-luĭ V. A. Urechiă, emanat de la Dragotă, giudețul (Primarul) orașuluĭ din 1670, are pe el aplicat sigiliul rotund, cu Buna-Vestire la mijloc, și de jur inscripțiunea orașuluĭ București. Scutul orașuluĭ București, astfel cum este azĭ, a fost stabilit în principiŭ printr'un decret al fostuluĭ Domnitor Alexandru Ioan I, din 7 Decembrie 1864.

Dăm aci în extenso o copie exactă după acel decret, pe care-l găsim publicat în *Monitorul Oficial* al Principatelor Unite Romîne, No. 2771, decret plin, cum se vede, de erorĭ contra științeĭ eraldice:

Alexandru Ioan I,

Cu mila luĭ Dumnezeŭ și voința Națională,

Domn Principatelor-Unite Romîne;

La toțĭ de față și viitorĭ sănătate:

Asupra raportuluĭ Ministruluĭ Nostru, Secretar de Stat la Departamentul de interne, Agricultură și Lucrărĭ publice;

Văzînd chibzuirea Consiliuluĭ comuneĭ București, asupra armelor ce ar urma să se adopte pentru București;

Am decretat și decretăm ce urmează:

Art. I. Armele comuneĭ București se vor compune în modul următor:

Un scut cu sfîntul marele martir Demetriŭ (patronul orașuluĭ) naturale, pe cîmp de azur, surmontat de o coroană murale și terminat de o eșarpă tricoloră, avînd de tenență, la dextra, un păstor cu un căine, în suvenirea originеĭ tradiționale a orașuluĭ (Bucur păstorul, fundatorul Bucureștilor) și la senestra un herald cu armele țăreĭ sub coroana Domnească, ca semn de oraș capitale.

Art. II. Și cel din urmă. Ministrul Nostru Secretar de Stat la Departamentul de Interne, Agricultură și Lucrărĭ publice, este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a acestuĭ Decret.

Dat în București la 7 Decembrie 1864.

Alexandru Ion.

Ministru de Stat la Departamentul de Interne, Agricultură și Lucrărĭ publice.

M. Cogălniceanu.

No. 1740.

De atuncĭ acest *écusson* a fost modificat prin omiterea păstoruluĭ și a cîineluĭ și prin adausul devizeĭ: *Patria și dreptul meŭ.*

După un proiect pregătit și prezentat de d. Ștefan Greceanu, fost senator, mult cunoscător în ale eraldiceĭ, scutul Capitaleĭ București ar fi a se hotărî în modul următor:

Scut de zmalț lăzuriŭ (albastru, *d'azur)* încastrat cu Sf. Dimitrie Basaraboff, ținînd crucea în dextra și sulița în senestra, toate d'auriŭ *(d'or).*

Coroană murală.

Deviza: «Patria și dreptul meŭ» d'auriŭ *(d'or),* pe ghiurghiuliŭ *(gueules).*

Se știe că în biserica Mitropolieĭ se păstrează într'un sicriŭ de argint masiv moaștele Sf. Dumitru Basaraboff, devenit patronul Bucureștilor de la aducerea moaștelor sale din Bulgaria de către generalul rus Solticoff, din ordinul Impărăteseĭ Ecaterina. Așezarea sfîntuluĭ în biserica Mitropolieĭ s'a făcut la 13 Iulie 1774, sub domnia luĭ Vodă Ipsilante.

Paza orașuluĭ. — *Corpul pompierilor* din București face parte din Reg. al 2-lea de Artilerie și se compune din 3 baterĭi destinate pentru stingerea incendiurilor. Fie-care baterie are ca efectiv 150 oamenĭ și 50 caĭ, cu pompe și aparate trebuincioase. Din întregul efectiv al acestor baterĭi, 150 oamenĭ sunt însărcinațĭ esclusiv cu serviciul de incendiĭ și obligațĭ a eși la toate focurile ce s'ar ivi. Eĭ sunt împărțițĭ actualmente la următoarele posturĭ principale, avînd locaș propriŭ:

a) Postul de la Prefectura Poliției Capitaleĭ.

b) Pentru coloarea de galben, postul de pe șoseaua Bonaparte, colț cu str. Cometa.

c) Pentru coloarea de verde, postul de pe bulevardul Independenței.

d) Pentru coloarea de albastru, postul de pe cheiul Dîmboviței, la Radu-Vodă.

e) Pentru coloarea de negru, postul de pe bulevardul Ferdinand, la rezervoriul de apă.

Corpul este înzestrat și operează cu aparate din cele maĭ moderne și maĭ perfecționate.

Pentru serviciile ce pompieriĭ aduc locuitorilor Capitaleĭ, Primăria plătește statuluĭ, sub titlul de subvențiune, suma de leĭ 186000 pe an.

Bateriile de rezervă sunt la Cazarma Malmezon, unde fac serviciŭ de artilerie și sunt scoase numaĭ la incendiĭ marĭ. Deosebit de aceasta maĭ sunt afectațĭ pentru diferite localurĭ publice 20 oamenĭ cu 7 pompe și 7 sacale micĭ.

Turnul de observație. — Înainte-vreme ca turn de observație în Capitală servea Turnul Colțeĭ, dar acum e foișorul clădit anume pe bulevardul Ferdinand,

www.dacoromanica.ro

în înălțime de 45 metri. In interiorul său, foișorul de foc are, în partea-i de sus, un rezervoriu pentru apă, cu un volum de 1000 m. c. Acest rezervoriu servă ca regulator pentru rețeaua de conducte a alimentăreĭ orașuluĭ cu apă.

Numărul incendiilor. — In anul 1897 s'aŭ întîmplat în capitală 91 de incendiĭ, din carĭ cele maĭ multe în lunile de vară, Iulie (18) și August (10) și cele maĭ puține în Martie și Iunie (cîte 4).

Reședințe regale. — *Palatul regal* din Calea Victorieĭ e o clădire vastă, fără pretențiunĭ marĭ arhitectonice. A fost clădit în 1815 de Constantin Golescu, supra numit Dinicu, pe locul unor case marĭ ce aparțineaŭ unuĭ boier, Colfescu, despre care tradițiunea spune că ar fi înecat pe Mitropolitul Antim în Dunăre. Intrînd în proprietatea statuluĭ, o parte a Palatuluĭ servi ca locuință tuturor Domnitorilor ce s'aŭ succedat de atunci, iar o parte servi pentru serviciile administrative.

In acest Palat, Domnitorul Alexandru Ion I Cuza abdică în 11 Februarie 1866 și la 10 Maiŭ, acelașan, Domnitorul Carol fu primit ca Suveran al Romînieĭ.

Palatul regal se compune azĭ din treĭ corpurĭ de clădirĭ.

In starea-ĭ primitivă, Palatul regal nu avea de cît aripa din stînga. Aripa dreaptă și o parte din mijloc aŭ fost construite între anĭ 1882—85. Treptat-treptat s'a adus maĭ multe îmbunătățirĭ și înfrumusețărĭ.

In aripa stîngă se află apartamentele particulare ale M. S. Regeluĭ, cabinetul său de lucru compus din treĭ camere, în carĭ se remarcă mobilierul foarte frumos și artistic executat în atelierul de ebenisterie, atașat pe lîngă Administrațiunea Curțeĭ regale.

Maĭ multe tablourĭ semnate de Titien, P. Veronese, Bramantino, Luca Cranach, Antonello da Missina, etc. împodobesc interiorul acestor treĭ camere. Tot aci se găsesc colecțiunĭ de diferite arme vechĭ, emailiĭ, faianțe italiane și germane, diferite bronzurĭ, etc.

Biblioteca, instalată în vechia sală a tronuluĭ, e o piesă impunătoare prin bogăția mobilelor sale artistice, a plafonuluĭ său și a vitrailurilor sale. Biblioteca numără peste 20000 de vol. cu cuprins militar și istoric; arta și literatura modernă, precum și științele sunt bine reprezentate. De remarcat sunt maĭ multe ediții de lux «elzeviriene», vechĭ și rare. Inscripțiĭ pe tapițeriĭ, dispuse în «cartușe» printre friza care înconjoară sala, amintesc faptele maĭ însemnate ale domnieĭ M. S. Regeluĭ Carol I.

Biblioteca e precedată de un mare salon circular în stilul renașterei italiane. Maĭ multe tablourĭ de preț decorează acest salon; între cele maĭ principale se pot cita cele ale luĭ Greco, Zuccaro, Sebastian del Piombo, etc. E de semnalat de asemenea în acest salon și o mobilă «empire», care a aparținut luĭ Napoleon I, o capodoperă din acea epocă, cu decorațiunĭ de camee, de mozaicurĭ și cu aplicațiunĭ de bronz, fin ciselate.

Din acest salon, la stînga, daĭ în maĭ multe saloane, între carĭ se află un salon de audiență, o sală de biliard, un salon de gobelinurĭ, etc.

Din coridor se poate intra, prin o sală în stil mauresc, în care se află una din cele maĭ frumoase marine, datorită luĭ Aiwasowsky, în sera, care desparte apartamentele M. S. Regineĭ de ale M. S. Regeluĭ.

Apartamentele Regineĭ se compun din o mare sală de muzică, în care sunt de observat tablourile: *Lupta dintre Hercule și Centaurul,* de Ribera; *Extazul S-teĭ Magdalene,* de Antolinez; *Estera și Aman,* de Rembrandt; un *Buchet,* de Breughel; un portret al luĭ *Gluck,* de Greuze; portretul unuĭ *Cardinal,* de Velasquez; o *Madonă,* de Ikens; o *Sfîntă Familie,* de deĭ Rossi, etc.

Din sala de muzică se pătrunde în salonul de audiențe și în bibliotecă, amîndouă mobilate cu multă artă. Maĭ multe bibelourĭ rare și bronzurĭ vechĭ împodobesc aceste saloane. E de remarcat aci în mod special frumosul biuroŭ lucrat în ivoriŭ, argint, aur și pietre scumpe, opera luĭ Froment Meurice, ce s'a oferit M. S. Regineĭ, de către femeile romîne, cu ocaziunea nunțeĭ de argint; de asemenea nu trebue de trecut cu vederea statueta reprezintînd *Cugetarea desfăcîndu-se din materie,* operă grațioasă a sculptoruluĭ francez Boucher.

Biblioteca M. S. Regineĭ cuprinde maĭ cu seamă opere cu conținut literar, între altele operile Carmen Sylveĭ (originale și traducerĭ în toate limbele) ocupă maĭ multe rafturĭ.

In apropierea acestor treĭ saloane se află și atelierul de pictură al Regineĭ, plin de obiecte de artă, bibelourĭ, busturĭ, etc.

Maĭ multe tablourĭ moderne semnate de Bendzur, Lecomte de Nouy, Grigorescu, Simonide, etc. complectează podoaba atelieruluĭ.

In corpul central — construit în 1883 de arhitectul Gottereau — se află apartamentele de recepție. Intrarea se face prin o ușă centrală. La stînga se a-

www.dacoromanica.ro

flă o mare sală de masă care e legată cu salonul de așteptare și cu sala de fumat.

Din vestibulul corpului central, o scară de marmoră duce în etagiul I-iŭ. Un plafon lucrat de pictorul vienez Veith, se află de asupra scărei și represintă Apoteoza Romîniei.

Scara de marmoră dă într'un vestibul tapețat cu mătasă roșie, și foarte elegant. De remarcat aci grupul de marmoră, lucrat de sculptorul Carol Storck, reprezintînd pe Regina Elisabeta îngrijind un dorobanț rănit în timpul războiului din 1877—78. Acest grup a fost oferit Reginei de corpul ofițeresc, în semn de înalt omagiŭ, după războiul independenței. Tot aci se află busturile MM. LL. lucrate de sculptorul Hegel; două portrete mari reprezintînd pe MM. LL. în ținută de ceremonie, lucrate de pictorul Jean Lecomte de Nouy; tabloul cel mare lucrat de pictorul polonez Tadeŭ Adjukevicz, reprezintînd revista cea mare a trupelor în August 1896, în fața Impăratului Francisc Iosif al Austriei.

Din acest vestibul se intră în sala cea mare de serbări, în stil Ludovic al XIV-lea, în fundul căreia se află sala tronului, ornată în stil bizantin. Tronul, lucrare bogată de sculptură, e de lemn, reproducînd motive decorative ale catedralei de la Argeș.

In vitrinele din stînga tronului se află coroana regală a Romîniei, turnată în oțel, din tunurile luate de la Turci în timpul războiului romîno-rusoturc, precum și coroana Reginei, simplă de aur.

Tot în acest corp de clădire se află un salon în stilul Ludovic al XVI-lea, un salon în stil Maria Teresa, o sală a bufetului în stil «empire» și un salon Ludovic al XIV-lea, tus-patru mobilate elegant și artistic de casa Damon din Paris.

Palatul regal din Calea Victoriei cuprinde în total peste 116 camere și saloane, osebit de vestibuluri și coridoare.

In parter, la dreapta, se află administrația Prefecturei Palatului și cancelaria regală.

Palatul servă Suveranului numai ca reședință de iarnă; vara curtea e stabilită la Sinaia. (Vezi acest cuvînt). Palatul e iluminat cu electricitate. Mai multe dependințe vaste se află în dosul lui.

Cotroceni. — Palatul de la Cotroceni e un castel zidit cu gust; servea acum 10 ani ca reședință regală pentru Suveran primă-vara și toamna. Azi e reședința perechei princiare.

Reședința de la Cotroceni a fost refăcută în anul 1893 sub direcția arhitectului Gottereau, pe locul arhondaricului mănăstirei Cotroceni, de la care a rămas numai biserica.

Cu coloanele vechei mănăstiri s'a făcut o galerie deschisă, ca loc de preumblare.

De desubtul castelului sunt pivnițe vechi, foarte spațioase și cu bolți înalte.

La intrare se află un mare vestibul, care cuprinde amîndouă etagiele; fundul galeriei e lucrat *à jour;* la stînga se detașează o mare scară de marmoră care duce direct în sala de recepțiune și în cabinetul de lucru al Prințului. Tot sus e și salonul de recepție al Princesei, precum și sala mare de masă.

La dreapta vestibulului se află o mare scară de stejar, frumos lucrată, care duce la etagiul superior, unde se află instalate apartamentele private, camerele de culcare, toaletă, băi, garderobă, etc.

Apartamentul Micilor Principi se află în etajul al II-lea; de aci se desfășoară una din cele mai frumoase vederi asupra Bucureștilor.

Parcul din jurul rezidenței e cel mai frumos din București; situația lui e în amfiteatru. Aci se află mormîntul princesei Maria, fiica MM. LL. Regele și Regina.

Palatul de la Cotroceni e lucrat în stilul vilelor și cuprinde peste 50 de camere.

Grajdurile sunt încăpătoare pentru 30 de cai.

Iluminatul se face cu electricitate.

Justiția. — *Ochire generală.*— Cele mai vechi instituțiuni juridice în București, ca și în restul Țării-Romînești, aŭ fost de trei grade, pănă la începutul secolului al XVIII-lea.

a) Vechii mari căpitani, cu puteri considerabile administrative și judecătorești. Constantin Mavrocordat a înființat, în locul lor, ispravnicii, separînd puterea militară de cea administrativă și judiciară. In fie-care județ eraŭ doi ispravnici, cari judecaŭ împreună saŭ separați.

Alexandru Ipsilante înființează cîte un judecător de județ. Tot dînsul înființează în București departamente competinte a judeca locuitorii capitalei, din cari departamentul de 7 și cel de 8, cari formaŭ două secții ale aceluiași tribunal. Pe acea vreme nu exista tribunal de comerț ca instanță aparte.

b) Al doilea grad de instanță judecătorească în București era Divanul veliților boeri, care avea însărcinarea să judece apelurile în contra primei instanțe. Se compunea din Mitropoliți, Episcopi, Banul cel Mare, Marii Vornici, Logofeții și Vistierul cel mare.

c) Al treilea grad de instanță

www.dacoromanica.ro

judecătorească era Inaltul Divan, care se compunea din persoanele enumerate la instanța de gradul al II-lea și din boerii mai mici. Inaltul Divan era prezidat de însuși Domnitorul țăreĭ și judeca hotărîrile pricinelor înfățișate la Divanul veliților boerĭ.

Ast-fel a fost justiția până la 1831. In acest an introducîndu-se Regulamentul organic, instanțele judecătorești s'au modificat și anume în două jurisdicții: ordinare și extraordinare. In cele extraordinare găsim:

a) Judecătoriile de întîiul grad, adică judecătoriile ordinare de județ, carĭ judecaŭ și afacerile comerciale. In anul 1863 s'a înființat în București un tribunal special de comerț.

b) Al doilea grad, cuprindea judecătoriile de apel, carĭ judecaŭ hotărîrile pronunțate de instanțele de întîiul grad. In București, această instanță se compunea din 5 membri, 3 numiți de Domn și 2 aleși de negustorĭ.

c) Inaltul Divan, ca mai sus.

De la 1865 încoace justiția a primit diferite organizațiunĭ, între carĭ vom cita cele mai principale: Inființarea de judecătoriĭ comunale, de judecătoriĭ de pace (de ocoale), de tribunale, de curțĭ de apel și de Curte de Casație.

Starea actuală. — Azĭ în București sunt următoarele instanțe judecătorești:

a) Șase judecătoriĭ de ocol;

b) Tribunal cu 5 secțiĭ și anume: 3 civile-corecționale, 1 comercială și 1 de notariat.

c) 1 Curte de apel cu 3 secțiĭ.

d) Inalta Curte de Casație cu două secțiĭ.

Ministerul public e reprezentat printr'un parchet la tribunal, cu 5 cabinete, la carĭ oficiază 5 procurorĭ (din carĭ 1 prim-procuror), 5 judecătorĭ de instrucție; printr'un parchet la Curtea de apel, la care oficiază 4 procurorĭ (din carĭ 1 procuror general); printr'un parchet la Inalta Curte de Casație, reprezentat prin 2 procurorĭ (din carĭ unul procuror-general).

Pe lîngă tribunal și Curtea de apel e atașat un corp de portăreĭ compus din un personal de 30 funcționarĭ.

Baroul. — In București aŭ fost înscriși în baroŭ, la sfîrșitul anuluĭ 1897, un număr de 388 avocați, din carĭ 38 stagiarĭ. Avocații aŭ un consiliŭ de disciplină, prezidat de un decan.

In București apar 3 ziare juridice și 2 buletine oficiale de jurisprudență.

București militar. — Cazarme și stabilimente militare aflate în raza orașuluĭ în anul 1898 sunt în număr de 30 și anume:

a) Stabilimente de servicĭĭ militare mai principale sunt:

1. *Palatul Corpuluĭ al 2-lea de armată,* situat în strada Știrbeiŭ-Vodă, construit în anul 1894 pe ruinele vechiuluĭ spital militar, incendiat în anul 1890. Aci sunt instalate următoarele servicĭĭ militare:

Serviciile Comandamentuluĭ Corpuluĭ 2-lea de armată, sub comanda generaluluĭ de divizie *Heracle Arion,* comandant al corpuluĭ al 2-lea de armată.

Serviciile comandamentuluĭ Diviziĭ a 4-a de infanterie, sub comanda Generaluluĭ de brigadă *Alexandru Carcăleșeanu,* comandantul Divizieĭ a 4-a de infanterie.

Comandantul brigadeĭ a 8-a de infanterie, sub comanda Generaluluĭ de brigadă *A. S. R. Prințuluĭ moștenitor Ferdinand,* comandantul brigadeĭ a 8-a de infanterie.

Comandantul brigadeĭ a 2-a de artilerie, sub comanda Generaluluĭ de brigadă *G. Macarovicĭ,* comandantul brigadeĭ a 2-a de artilerie.

Comandantul brigadeĭ a 2-a de cavalerie, sub comanda Colonelului *Gr. Zossima,* comandantul brigadeĭ a 2-a de cavalerie.

Instanțele justițieĭ militare, ale corpuluĭ al 2-lea de armată și ale armateĭ.

Serviciile comandamentuluĭ cetățeĭ București, sub comanda Generaluluĭ de brigadă *Mih. Pastia,* guvernatorul cetățeĭ București.

Marele Stat-Major al armateĭ, sub comanda Generaluluĭ de Divizie *C. Barozzi,* șeful Statuluĭ-Major General al armateĭ.

Institutul Geografic al armateĭ, sub direcția Generaluluĭ de brigadă *C. Brătianu,* sub-șeful Statuluĭ-Major General al armateĭ.

Comandamentul Pieței București.

Depozitul central de imprimate al Ministeruluĭ de războiŭ.

Escadronul al 2-lea de escortă, care se află așezat sub direcția Statuluĭ-Major General.

In grădina din față a acestuĭ vast palat militar se află instalat bustul decedatuluĭ General de divizie *Alexandru Cernat,* comandant șef al armateĭ romîne la asediul Plevneĭ în Bulgaria pentru războiul de independență națională din 1877—1878.

2. *Observatorul astronomic al armateĭ,* situat pe colina Filaretul, în strada Pisculuĭ, cu un pavilon al primuluĭ meridian ce trece prin București, construit în 1895; iară în proiect pentru a se construi încă alte două pavilioane: acela al primuluĭ vertical și pentru ecuatorial astronomic.

www.dacoromanica.ro

Acest stabiliment științific este o anexă a Institutului geografic al armatei, însărcinat special cu redacția și reținerea în curent a hărței regatului. In acest scop, Institutul Geografic coprinde în sine șease servicii: *geodezia, astronomia, topografia, nivelmentul geometric* și *reproducerea cartografică* a hărței țării și a planurilor de toată natura necesare armatei și serviciurilor publice. — Numai personalul de direcție face parte din cadrele serviciului; operatorii tehnici în număr de 70 sunt ofițeri de toate armele detașați timporal de la corpurile de trupă; iar pentru partea artistică a lucrărilor se angajază, după trebuință, lucrători civili.

Până acum s'a ridicat pe teren și s'a publicat 8472600 hectare din cuprinsul țărei care în total este de 13287600 hect.; rămîn ast-fel de ridicat încă la 4815000, în partea din țară cunoscută sub numirea de Oltenia până în valea Dîmboviței.

3. *Spitalul militar central,* situat pe strada Fracmasonilor, e o construcțiune model, în care sunt puse în practică principiile moderne ale construcțiunii de spitale. Se compune din 8 pavilioane de bolnavi, din 5 pavilioane anexe pentru administrație, băi, laboratorii, compania sanitară, etc. și este destinat a primi în timp de pace 326, în timp de războiu 560 de bolnavi. In spital fac serviciu 17 doctori militari, 15 farmaciști și un număr variabil de interni doctoranzi și studenți în medicină.

4. *Ministerul de războiu*, ocupă o vastă clădire, proprietate particulară (casa Ioanide) așezată pe Bulevardul Carol. Această administrație centrală a războiului e împărțită în șeapte direcțiuni, sub conducerea Generalului de divizie *Anton Berendei*, actualul Ministru de războiu (1898).

b) *Stabilimente de învățămînt militar.*—In afară de *școalele regimentare*, organizate la fie-care corp de trupă, pentru formarea gradelor inferioare și instruirea soldaților, în București sunt încă și *Școale militare* speciale, pentru formarea oficerilor și specializarea acestora pe arme și servicii, și anume:

1. *Școala de oficeri*, situată în dealul Spirei, pe strada Isvorul, cu doui ani de studii, e destinată a da oficeri de toate armele. Aci sunt admiși absolvenții școalelor militare de fii de militari din Iași și Craiova, și prin concurs: absolvenții școalei militare de sub-oficeri de la Bistrița și absolvenții liceelor.

2. *Școala specială de artilerie și geniu,* situată pe calea Griviței, cu patru ani de studiu, e destinată a forma oficeri pentru artilerie și geniu. Aci, sunt admiși prin concurs absolvenții școlelor de fii de militari și absolvenții liceelor Statului cu aptitudine pentru matematici. Cei dintîiu doi ani de studiu constitue învățămîntul militar și politecnic; iară pentru cei din urmă doui ani, elevii sunt avansați sub-locotenenți și urmează învățămentul de aplicațiuni militare speciale de artilerie și geniu.

3. *Școala superioră de războiu,* situată pe strada Colței, în vechia cazarmă a Jandarmilor călări, cu doui ani de studii, e destinată a forma oficeri pentru serviciul de Stat-major. Aci sunt admiși prin concurs oficeri de toate armele până la gradul de căpitan. Are cel puțin cîte 20 oficeri elevi în fie-care an de studiu.

4. *Școala de administrație*, clădită în curtea Manutanței centrale a armatei, cu doui ani de studii, e destinată a forma oficeri de administrație comptabili în bani și materie, pentru trupele de infanterie, cavalerie și alte servicii militare.

Aci sunt admiși elevii școlelor de fii de militari și prin concurs absolvenții din școalele comerciale și liceele statului precum și sub-oficeri de toate armele.

5. *Școala de guarzi de artilerie*, clădită în curtea școalei speciale de artilerie și geniu, cu doui ani de studii, e destinată a forma oficeri guarzi de artilerie și geniu comptabili în bani și în materie. Aci sunt admiși elevi tineri în condițiunile prevăzute și pentru școala de administrație. Această școală e asezată sub direcția Școalei de artilerie și geniu.

6. *Școala militară de medicină*, stabilită lîngă spitalul militar central, cu cinci ani de studii, ca și facultatea de medicină, e destinată a forma medici militari. In această școală, cunoscută și sub numirea de *Institutul medico-militar*, sunt admiși elevi din școalele de fii de militari și absolvenții liceelor saŭ studenții la facultatea de medicină. Elevii sunt însărcinați a face și serviciul de interni la spitalul militar.

7. *Școala de arte grafice,* la Institutul Geografic; *Școala de meserii* la Arsenalul armatei și *Școala de artificieri,* la Pyrotecnia armatei, sunt create în scopul de a admite tineri absolvenți din clasele primare pentru a-i forma ca maeștri și lucrători pentru atelierele militare ale armatei și pentru stabilimentele publice.

8. *Un cîmp de tragere per-*

www.dacoromanica.ro

manent este organizat pe platoul Cotroceni. Acest cîmp este organizat pentru toate liniile mai principale de ochire. El posedă toate instalaţiunile necesare pentru ca corpurile de trupă din garnizoană să fie servite fără întrerupere în mersul instrucţiuniĭ lor.

9. *Tabere militare permanente* sunt organizate pentru infanterie pe platoul Cotroceni.

Ele aparţin regimentelor de infanterie din garnizoană. Aci primesc instrucţiunea lor trupele în chestiune primăvara şi toamna.

c) Stabilimente de construcţiuni şi fabricaţiuni militare mai principale sunt:

1. *Arsenalul de construcţii al armateĭ*, situat în strada Mihaiŭ-Vodă, pe Dealul-Spireĭ, pe ruinele unde altă dată în vechime era un palat Domnesc. Acesta arzînd, localitatea a păstrat mult timp numele de Curtea-Arsă. Chiliile rămase din acest incendiŭ aŭ fost utilizate ca temniţă (închisoare) a oraşuluĭ până la strămutarea eĭ în mănăstirea Văcăreşti. Biserica Domnească a fost atuncĭ transformată de Turcĭ în geamie.

Acum nu se mai vede nimic din aceste resturĭ ale trecutuluĭ unde pompierii oraşuluĭ s'aŭ ilustrat prin eroica lor ciocnire cu Turcii, ce năvăliseră în ţară sub cuvînt de a potoli mişcarea naţională din 1848. Un stabiliment militar de construcţiunĭ s'a ridicat pe această localitate, destinat să fabrice şi să repare armatura şi materialul de războiŭ al armateĭ; să formeze lucrătorĭ de artilerie şi armurierĭ necesarĭ corpurilor, precum şi a face studiile şi experienţele chimicale de toată natura. Aci se păstrează armatura şi materialul de rezervă al armateĭ. El depinde direct de Ministerul de războiŭ şi de Inspectoratul General de artilerie. Este legat prin cale ferată cu liniile statuluĭ şi împărţit în treĭ părţĭ:

a) Direcţiunea Generală, Serviciul tecnic pentru studiĭ şi informaţiunĭ, Comptabilitatea, Casieria; *b)* Lemnăria, Debitul şi prepararea lemnelor, Tîmplarĭ şi modele, Rotăria, Ferăria, Căldărăria, Mecanica, Incheere (montare), Topitorie, Proectile şi focoase, Armurăria, Vopsitoria, Intreţinerea uneltelor şi maşinelor, Nichelagiŭ; *c)* Depozite: pentru materiale prime, pentru materiale confecţionate, pentru maşinĭ, scule, instrumente de precizie, muzeŭ şi cazarmare, recepţia materialelor.

Personalul superior al acestuĭ aşezămînt se compune din:

1 Director militar, Colonel; 1 Sub-Director, Loct. Colonel; 1 Maior, şeful atelierelor; 5 Căpitanĭ; 2 Locotenenţĭ; 9 Guarzĭ; 302 Soldaţĭ; 1 Inginer şef civil; 12 Ajutoare; 45 Desenatorĭ.

Personalul civil al lucrătorilor variază după lucrărĭ şi în mediŭ numărul lucrătorilor este de 500; pe timpul cînd lucrările sunt mai active numărul lucrătorilor trece peste 800.

2. *Pirotechnia armateĭ* depinde asemenea de Direcţiunea Artilerieĭ. Ea a fost construită în anul 1868. Este situată în Calea Cotrocenĭ, în apropiere de palatul princiar. Se compune de o cazarmă pentru lucrătorĭ militarĭ şi de o serie de ateliere pentru facerea cartuşelor şi alte muniţiunĭ de rezbel, facerĭ de artificiĭ, etc. Din aceste cele mai principale sunt: Turnătoria de gloanţe, atelierul de facerea tuburilor de cartuşe în hîrtie şi alt atelier de încărcare şi împachetare, magazinul de iarbă, magazinul de depozit provizoriŭ de cartuşe şi muniţiunĭ.

Tot stabilimentul este înconjurat de un şanţ şi de un parapet. Fie-care atelier este separat printr'o traversă sprijinită în pămînt, spre a opri, pe cît este posibil, efectul uneĭ eventuale explozii făcute la unul din ateliere.

Personalul acestuĭ atelier se compune din:

1 Locot.-Colonel, Director; 1 Maior, Sub-Director; 4 Căpitanĭ, şefĭ de ateliere; 1 Locotenent, ajutor; 5 Guarzĭ, ajutorĭ; 238 Soldaţĭ.

3. *Atelierul de confecţiunĭ militare,* situat pe platoul Cotrocenilor e destinat a confecţiona îmbrăcămintea, echipamentul şi materialul de campament al armateĭ.

4. *Manutanţa centrală a armateĭ,* situată la Malmaison pe strada Manutanţeĭ, e destinat a fabrica pîinea garnizoaneĭ Bucureşti şi toate speciile de conserve alimentare ale armateĭ, pentru campanie.

5. *Depozitul de furagiŭ şi de lemne al Corpuluĭ al 2-lea de armată,* situat pe platoul Cotrocenilor, e destinat a procura furagiul şi lemnele trebuincioase garnizoaneĭ Bucureşti.

5. *Depozite de arme şi magazine de pulbere, de cartuşe,* sunt situate pe mai multe pante, lîngă platoul Cotrocenilor, protejate de paratonere sistematice.

6. *Fabrica de pulbere fără fum,* creată în 1896 la Dudeşti, lîngă Bucureşti, se află asemenea, ca toate stabilimentele de construcţiunĭ şi confecţiunĭ, sub direcţia imediată a Ministeruluĭ de războiŭ.

d) Cazarme mai principale pentru trupe sunt:

1. *Cazarma Cuza,* în dealul Spireĭ, construită în 1862, a cos-

www.dacoromanica.ro

tat 150000 leĭ; are 183 încăperĭ.

Arsă în parte în 1897, s'a reparat. E ocupată de regimentul Mihaiŭ-Viteazul No. 6 și de batalionul 6 de vînătorĭ, detașat timporal din divizia activă a Dobrogeĭ pentru serviciul garnizoaneĭ București.

2. *Cazarma vînătorilor*, în dealul Spireĭ, la E. de cazarma Cuza, construită în anul 1886, a costat 290000 leĭ; are 74 camere și e ocupată de batalionul 2 de vînătorĭ.

3. *Cazarma dorobanților*, situată pe strada Francmasonilor, în dreptul spitaluluĭ militar, construită în 1886, a costat 365000 leĭ. Ea e ocupată de regimentul Ilfov No. 21.

4. *Cazarma Sf. Gheorghe*, cunoscută și sub numirea de *Cazarma Malmaison*, după numele localităței, este cea maĭ vastă cazarmă din București; e situată în partea vestică a orașuluĭ, pe șoseaua Manutanței. Construită în 1846, în sistemul Vauban, are 483 camere și a costat 1120000 leĭ. Ea a fost incendiată în 1861. Actualmente e ocupată de regimentul 4 roșiorĭ, și de reg. 2, 6 și 10 de artilerie.

5. *Cazarma Alexandria*, în dealul Spireĭ, alăturĭ de Arsenal, s'a construit în 1863, costînd 343000 leĭ. Ea e ocupată de batal. 1 de vînătorĭ și de companiile de meseriașĭ militarĭ ale Arsenaluluĭ. Cazarma poartă numele de *Alexandria*, după numele fondatoruluĭ miceĭ cazărmĭ, ce se află construită în curte încă din anul 1846, Domnul Alexandru-Ghica-Vodă. Aci s'a întîmplat ultima fază a ciocnireĭ pompierilor cu Turcii la 1848, cînd santinela care păzea tezaurul regim. 1 infanterie a refuzat să o predea la somația Turcilor, carĭ l-aŭ omorît după o luptă eroică.

6. *Cazarma jandarmilor călărĭ*, fosta cazarmă a călărașilor, de construcție modernă, situată în calea Plevneĭ, este ocupată de divizionul jandarmilor călărĭ, format de 2 escadroane.

7. *Cazarma jandarmilor pedeștri*, situată pe calea Victorieĭ, în curtea prefectureĭ orașuluĭ, în fosta casă Baron Meitani. E ocupată de o companie a jandarmilor pedeștri forte de 274 oamenĭ.

8. *Cazarma călărașilor*, situată pe platoul Cotrocenilor, construită în anul 1899, e ocupată de regimentul No. 3 de călărașĭ.

9. *Cazarma escadronuluĭ trenuluĭ*, situată pe platoul Cotrocenilor e ocupată de trenul corpuluĭ al 2-lea de armată.

10. *Cazarma geniuluĭ*, situată la vestul orașuluĭ, pe platoul Cotrocenilor, compusă din treĭ marĭ pavilioane, pentru trupă și servicii, și maĭ multe corpurĭ de clădire pentru conservatul materialuluĭ de războiŭ și instrucțiune. E înconjurată de un parc frumos și posedă un poligon pentru lucrările de vară. S'a construit în 1875; însă a primit de atuncĭ ameliorărĭ succesive și importante. Este reședința regimentuluĭ 1 de geniŭ, compus din 13 companiĭ și e legată cu căile ferate ale statuluĭ printr'o linie exploatată de trupele de geniŭ, deservind marile stabilimente militare de pe platoul Cotrocenilor.

Inchisoarea militară, construcțiune modernă, coprinde două corpurĭ de clădire, așezate în fața arsenaluluĭ, pe strada Mihaiŭ-Vodă.

Cimitirul militar. — Lîngă cimitirul Șerban-Vodă se află un cimitir propriŭ pentru militarĭ.

Pompierĭ. — Legea impune com. București întreținerea de pompierĭ, pentru care cheltuiește anual 186000 l. Serviciul de pompierĭ este încredințat uneĭ companiĭ, împărțită în 5 secțiĭ, care face parte din Regimentul 2 de artilerie. Comanda companieĭ este încredințată unuĭ căpitan, avînd 5 oficierĭ, comandanțĭ aĭ secțiilor. Efectivul e de 247 oamenĭ și 100 caĭ. Fie-care secțiune are cazarma sa proprie, pe diferite puncte ale orașuluĭ.

Contingentul anual. — Rezultatul operațiunelor de recrutare a contingentuluĭ pe 1897 pe culorĭ:

Roșu, înscrișĭ 506, perm. 302, căl. 3, dorob. 18. Galben, înscrișĭ 479, perm. 292, căl. 1, dorob. 23. Verde, înscrișĭ 664 perm. 376, căl. 2, dorob. 36. Albastru, înscrișĭ 353, perm. 177, căl. 2, dorob. 13. Negru, înscrișĭ 520, perm. 289, căl. 4, dorob. 16. Total, înscrișĭ 2522, perm. 1436, căl. 12, dorob. 106.

Invățămîntul militar. — Mișcarea învățămîntuluĭ militar din București pe anul 1897:

Școala superioară de războiŭ, cu un personal de comandament de 5; cu 31 profesorĭ și 30 elevĭ, din carĭ 19 absolvențĭ.

Școala de aplicație, cu 36 elevĭ, din carĭ 45 absolvențĭ.

Școala de artilerie și geniŭ, cu 85 de elevĭ, din carĭ 27 absolvențĭ.

Școala de guarzĭ, cu 9 elevĭ,

Aceste treĭ școlĭ aŭ avut un personal comun și anume: personalul de comandament 26, 23 profesorĭ titularĭ și 10 ajutorĭ.

Școala de oficerĭ, cu un personal de comandament de 26, profesorĭ 20; elevĭ 270, din carĭ 101 absolvențĭ.

Școala militară de administrație, cu un personal de co-

www.dacoromanica.ro

mandament de 8; 13 profesorĭ; elevĭ 39.

Forța garnizoaneĭ. — Iată un tabloŭ de forța trupeĭ și a ofițerilor garnizoneĭ București pe anul 1898:

Reg. 6 Mihaiŭ-Viteazul	of. 41	sold.	907
» 4 Ilfov No. 21	» 44	»	774
» 1 geniŭ	» 52	»	1422
Batal. 2 vînătorĭ	» 13	»	424
Reg. 2 artilerie	» 30	»	427
» 6 artilerie	» 22	»	269
» 10 artilerie	» 24	»	257
» 4 roșiorĭ	» 32	»	573
» 3 călărașĭ	» 22	»	259
Divizionul jandarmĭ	» 16	»	249
Escadronul 2 tren	» 4	»	162
Comp. jandarmĭ	» 5	»	274
» arsenaluluĭ	» 3	»	245
» pirotechnieĭ	» 3	»	220
» 2-a administrație	» 6	»	171
» 2-a subsistență	» 2	»	282
» 2-a sanitară	» 3	»	351
» depozitelor	» 7	»	89
Depoz. de mun. de răzb.	» 4	»	70
Corp. 2 arm., stat. major	» 4	»	5
Intendența corp. 2 arm.	» 7	»	—
Brigada de cavalerie	» 1	»	1
» de artilerie	» 3	»	2
Serv. san. al corp. II arm.	» 4	»	1
» de geniŭ » »	» 3		—
Divizia 4-a infanterie	» 7	»	4
Consiliul de războiŭ	» 4	»	2
Consiliul de revizie	» 1	»	1
Școala de războiu	» 34	»	35
Comandam. cetățiĭ Buc.	» 7	»	2
Instit. geogr. al armateĭ	» 74	»	30
Ministerul de războiŭ	» —	»	—
Școala mil. de art. și gen.	» 4	»	264
» » de adminstr.	» 4	»	16
Spitalul milit. central	» 31	»	7
Atel. central de confecție	» 6	»	2
Inspect. jandarm. rur.	» 4	»	60
Școala de ofițerĭ	» 23	»	438
Internatul medico-milit.	» 4	»	70
Comandam. pieței Buc.	» 6	»	2
Depozitul de furage	» 3	»	2

In București se află stabiliți 13 generalĭ în activitate, 7 în retragere și 114 oficierĭ superiorĭ.

Autorități publice. — *Autorități romîne.* — In București își aŭ sediul toate autoritățile centrale și superioare, între carĭ cităm pe cele maĭ principale:

Casa civilă Regală; Casa militară a M. S. Regeluĭ; Casa civilă a M. S. Regineĭ; Administrația Domeniilor Coroaneĭ; Sfîntul Sinod; Cancelaria Mitropolieĭ; Consiliul Ministrilor; Inalta Curte de Compturĭ; Ministerul de interne (Administrația centrală, Direcțiunea generală a serviciuluĭ sanitar, Direcțiunea penitenciarelor); Direcțiunea generală a telegrafelor și poștelor, Imprimeria statuluĭ, Prefectura poliției capitaleĭ și Prefectura județuluĭ Ilfov; Primăria; Ministerul afacerilor străine; Ministerul de finanțe; Direcțiunea contribuțiunilor directe, Direcțiunea vămilor, Direcțiunea comptabilității generale a statuluĭ, Casieria centrală a tezaurului, Direcțiunea generală a monopolurilor statuluĭ, Manufactura de tutun; Fabrica de chibriturĭ; Direcțiunea generală a creditelor agricole; Casieria generală de Ilfov; Monetăria statuluĭ și fabrica de timbre; Casa de depuneri, consemnațiunĭ și economie; Ministerul lucrărilor publice (Administrația centrală); Căile ferate romîne; Serviciile idraulice ale porturilor fluviale și maritime, Serviciul de studiĭ și construcțiunĭ de căĭ ferate, Serviciul lucrărilor nouĭ, Serviciul docurilor și podurilor și Serviciul maritim, Școala de podurĭ și șosele); Ministerul agriculturei, industrieĭ, comerciuluĭ și domeniilor (Administrația centrală, Direcțiunea domeniilor și pădurilor statuluĭ, Direcțiunea statisticeĭ, Serviciul de arhitectură, Serviciul minelor, apelor minerale, stațiunilor balneare și carierelor); Școala superioară de medicină veterinară, Școala centrală de agricultură (Herăstrău); Stația agronomică; Școala de arte și meseriĭ; Școlile comerciale de I-iul și II-lea grad; Bursa și Camera de comerciŭ; Institutul Meteorologic; Ministerul de justiție (Administrația centrală, Direcția personaluluĭ și a comptabilității, Direcția judiciară), Inalta curte de casație, Curțile de apel, Tribunalele de Ilfov, Judecătoriile de pace; Ministerul de războiŭ (Administrația centrală, Marele stat major, Direcția I. infanterie, D. II. cavalerie, D. III. artilerie, D. IV. geniŭ, D. V. geniŭ, D. VI. sanitară, D. VII. intendența, D. VIII. control), Institutul geografic, Casa de dotație a oasteĭ; Ministerul cultelor și instrucțiuniĭ publice (Administrația centrală, Direcțiunea învățămîntuluĭ primar și normal, Direcțiunea învățămîntuluĭ secundar și superior, Divizia comptabilității, Serviciul construcțiunilor și contenciosuluĭ).

Pe lîngă Ministerul Instrucțiuneĭ publice, și sub a sa administrație, funcționează casa școalelor care administrează 33 de fondațiunĭ cu un capital de 2121897 leĭ. Din acest fond se cheltuește pentru clădirĭ școlare, burse, subvențiĭ, stipendiĭ, etc.

Misiunĭ străine. — In București sunt reprezintate următoarele state:

Anglia și Austro-Ungaria, sunt reprezintate prin cîte o legațiune și cîte un consulat; Belgia e reprezintată prin o legațiune; Bulgaria are o agenție diplomatică; Elveția are un consulat general; Franța și Germania sunt reprezintate prin cîte o legațiune și cîte un consulat; Grecia e reprezintată printr'un ministru plenipotențiar, dar în lipsa acestuia secretarul legațiuneĭ rusești reprezintă interesele supușilor elenĭ; Italia prin o legațiune și un consulat; Olanda și Rusia prin cîte o legațiune și cîte un consulat; Serbia numaĭ prin o legațiune; Statele-Unite prin un consulat general; Turcia prin o legațiune și consulat.

www.dacoromanica.ro

Otelurĭ. — Inainte cu o sută de anĭ, lumea străină de oraș se servea de așa numitele hanurĭ, carĭ serveaŭ și ca adăpost călătorilor și, maĭ cu seamă, ca magaziĭ pentru mărfurĭ. Hanurile Bucureștilor aŭ dispărut maĭ toate azĭ.

Pe vremea luĭ Serban-Vodă, București dacă nu era un oraș european, cel puțin avea o originalitate învederată: arhitectura religioasă ca și cea civilă eraŭ expresiunea timpuluĭ și toate zidirile se presintaŭ cu coloarea epoceĭ. Pănă aci însă comerciul, bazat pe siguranță și încredere, nu prinsese rădăcină într'un oraș atît de expus ca București. Șerban-Vodă pentru a-l încuraja, întroduce tipul edificiilor comerciale despre carĭ vorbim: Hanurile. Reproducînd pănă la oare-care fidelitate tipul arhitectureĭ monastice din Italia, clădirea are forma unuĭ pătrat coprinzînd în zidurile eĭ solide un spațiŭ foarte întins. In mijlocul săŭ, o curte de aceeașĭ formă servea pentru adăpostirea caravanelor. Toate încăperile de jos, destinate stofelor prețioase, blănilor, aureturilor și în general productelor industrieĭ Orientuluĭ și Europeĭ, eraŭ boltite și, prin soliditatea lor, apărate de foc și de spiritul de răpire aĭ timpuluĭ. Sus eraŭ alte încăperĭ pentru locuințe, și toată clădirea era înconjurată de galeriĭ cu arcade pentru înlesnirea comunicațieĭ. Acesta fu tipul hanurilor, adevărate fortărețe ale comerciuluĭ, care adesea serviră chiar pentru asigurarea averilor și vieței orășenilor.

Tunusli spune că în București, la începutul acestuĭ secol, eraŭ următoarele mănăstirĭ cu hanurĭ:

Mitropolia, Sf. Gheorghe, Colțea, Radu-Vodă, Mihaiŭ-Vodă, Sf. Ion, Sărindarul, Stavropoleos, Pogonianis, Zlătarĭ, Arhimandritul, Bis. Tutulor-Sfinților, Sf. Spiridon-Vechiŭ, Sf. Spiridon-Noŭ, Colțea, Șerban-Vodă, Domnița Bălașa, Hagiica, Sf. Tănase, Foișorul și Biserica Curțiĭ.

Din toate acestea azĭ n'aŭ rămas nimic. In schimb avem oteluri marĭ și elegante, carĭ pot concura în toate privințele cu otelurile cele maĭ marĭ din Occident. In București sunt azĭ 27 oteluri, afară de 90 micĭ hanurĭ, tot un fel de oteluri și neavînd nicĭ o asemănare cu vechile hanurĭ.

Afară de oteluri, maĭ sunt în București 133 de restaurante; 109 cafenele și cofetăriĭ; 32 berăriĭ și 1817 cîrciume.

Istoria Bucureștilor. — București, odinioară capitala Țăreĭ-Romînești, astăzĭ capitala Regatuluĭ Romînieĭ.

Numele acestuĭ oraș vine de la un *Bucur*, care a avut, în vremurĭ bătrîne, proprietățĭ pe malurile de aci ale Dîmboviței și pe colinele din apropiere.

Că acest *Bucur* ar fi fost un duce al Dacieĭ Australe cu numele de Hilarius, care pe slavonește se zice *Bucur*, cum scria A. Treb. Laurian în «Coup d'oeil sur l'histoire des Roumains (1846); că numele de *București* vine de la verbul «mă bucur», cum afirmă Kogălniceanu în a sa «Histoire de la Dacie; că acest *Bucur* saŭ Radu era un fiu al unuĭ Laiotă-Vodă, cum pretindea D. Pelimon în nuvela sa *Bucur;* că un neam de oameni anume *Bukurli* sau *Bukuri* a fundat *București*, cum credea Fuelek von Wittinghausen, — toate acestea noĭ nu le știm istoricește, și nicĭ un document autentic nu ne vorbește despre dînsele.

Străiniĭ aŭ scris și pronunțat numele orașuluĭ *București* în miĭ și în miĭ de felurĭ. Buneoară, din anul 1500 și pănă în vremurile noastre, eĭ aŭ scris: Bokoresch, Bocorest, Bocerestya, Bukuresch, Bocoresti, Bukureszti, Bukaresztach, Bukoryschia, Bogrest, Bochioresti, Buijuresti, Bucresi, Bogrest, Bukoreszcie, etc. etc.

Cînd cu săpăturile de la Arcuda, s'aŭ găsit multe topoare de silex și alte obiecte ale omuluĭ din epoca preistorică. Lîngă saŭ în București a fost decĭ o stațiune preistorică (Tocilescu).

In epoca ante-romană, malurile Dîmboviței și colinele vecine aŭ fost locuite. Urne cinerare, oseminte omenești calcinate, resturĭ de arme și costume, săbiĭ, obiecte de argint, arată că locurile pe carĭ s'aŭ ridicat maĭ tîrziŭ București aŭ fost locuite.

Cărămizile romane, găsite la Pantelimon și provenind din castelele carĭ apăraŭ faimosul Troian, adică «vallum» ce începea de la Giurgiŭ, pe atuncĭ Sexanta Prista și mergea pe la București la N. spre Carpați, prin Prahova (unde și azĭ i se maĭ văd urmele), ne vorbesc de București din epoca romană ca punct cel puțin de trecătoare și, decĭ, locuit (Tocilescu).

Troianul, adică acest «vallum» din epoca romană, a rămas în ființă pănă la fi ele secoluluĭ al XVII-lea chiar prin București. In Ocolnica locurilor Mitropolieĭ, coprinsă în hrisovul luĭ Radu-Vodă-Leon din 4 Iunie 1668 (Arhive: «Condica Mitropolieĭ» No. 2), e vorba de «capul Troianuluĭ, lîngă helești luĭ Șerban-Vodă (Grammont-Suter) pe la stîlpul de piatră al Armeanuluĭ».

www.dacoromanica.ro

De la 274 și până la venirea Slavilor, prin invaziunile continue ale Goților, Hunilor, Gepizilor și Avarilor, s'a șters până și amintirea ușoarelor așezăminte romane.

Intre secolii V și VIII, locul Bucureștilor face parte din Slavonia dunăreană, care se întindea de la Brăila prin Buzău până la Tîrgoviște, și de la Tîrgoviștea prin *Bucureșți* la Oltenița saŭ Călărași pe Dunăre iarăși până la Brăila. Atuncĭ se botezară rîurile și localitățile, buneoară Dîmbovița (foaie de stejar), Ialomița (stearpă), Prahova, Ilfov, Cricov (Hasdeu).

Dîmbovița, foaie de stejar, arată poate întinderea nemărginită a pădurilor carĭ se aflaŭ în Ilfov și în deosebĭ împrejurul Bucureștilor.

Intr'adevăr, încă din epoca romană, de pe timpurile luĭ Mariŭ, propretorul Curione, ajuns la fruntariele Dacieĭ, se sperie de întunecimea codrilor (Hasdeu).

Și de atuncĭ până în secolul nostru, până la 1821, pădurile aŭ persistat împrejurul Bucureștilor. «De eșiaĭ din biserica Oltenilor spre E. daĭ în pădure», — zicea un memorialist al luĭ Tudor Vladimirescu.

Printre cele 570 de pădurĭ marĭ ale Țăreĭ-Romînești, Fotino citează pe ale Ilfovuluĭ printre cele maĭ marĭ. In secolul al XVIII-lea, Sulzer pomenește de pădurea de la Sf. Elefterie, Sestini de pădurea Cotrocenilor pe care o numește «un vasto bosco»; del Chiaro nu uită pădurile dintre București și Tîrgoviște. In marele hrisov al Cotrocenilor, Șerban-Vodă Cantacuzino ne vorbește de marea pădure a Grozăveștilor, din care o parte a fost curățită de dînsul ca să facă loc de sat.

La 1640, Baksicĭ, un misionar catolic, zice în povestirea călătorieĭ sale: «poțĭ merge o zi fără să eșĭ din pădure» prin prejurul Bucureștilor. Paul din Aleppo, în călătoriile Patriarculuĭ Macarius, vorbește de asemenea de pădurile cele dese ale Bucureștilor. Intre București și Dunăre, zice un alt călător, sunt locurĭ păduroase și nepracticabile «tecta et invia loca inter Danubium et Bocherestium». — N. Iorga). Dacă nu documentele, cel puțin tradițiunea vorbește la 1354 de pădurile cele măreațe ale Bucureștilor.

Să nu uităm cele ce ni se spun prin tradițiune orală de ceĭ bătrînĭ în privința marilor pădurĭ Vlăsia, Rîioasa, Cociocul, Lupești, Broșteni.

Sat, cătun, trecătoare pe drumul cel vechiŭ al Romanilor de la Giurgiŭ în sus spre Carpațĭ, București, după invaziunea ultimă și grozavă a Tătarilor de la 1243—1245, trebue să fi început a se constitui.

Radu-Negru, cel de la 1245, al luĭ Fotino, fondează București, cum a fundat Pitești, Argeșul, Tîrgoviște. Unde sunt documentele?

Ceia ce e sigur prin însăși firea lucrurilor e faptul următor: Giurgiul, colonie genoveză, cu un comerciŭ de o însemnătate neîntrecută în istoria primilor Basarabĭ aĭ Muntenieĭ, prin relațiunile sale cu cetatea foarte comerciantă a Brașovuluĭ, Giurgiul pe unde ave oare să își ducă mărfurile, dacă nu pe lîngă vechiul vallum al Romanilor, pe lîngă urmele vechielor Castella, pe unde locurile de drumurĭ nu eraŭ tocmaĭ «invia et tecta?».

Ființa Bucureștilor din suta a două-spre-zeceă și a treĭ-sprezecea este legată de avîntul comercial al Giurgiuluĭ, — după cum maĭ tîrziŭ soarta cetățiĭ dunărene a Genovezilor va fi legată de soarta Bucureștilor.

Cronicile muntene, scriitorĭ străinĭ, citațĭ de d. Hasdeu în «Istoria Critică», Gebhardi, Filtisch, Luccari, afirmă că Negru-Vodă a fundat București. Care Negru-Vodă? Cel de la 1185? cel de la 1340? cel de la 1370! Negru-Vodă a făcut la București, zice Luccari, «și niște ușoare fortificațiunĭ de cărămidă».

La anul 1362, ne spune d. Hasdeu, Vladislav-Vodă zidește la București o biserică, aceia a Sărindaruluĭ, numită și a Coconilor. Alțiĭ susțin că biserica Coconilor ar fi fost zidită maĭ înainte, la 1354, de doĭ frațĭ maĭ marĭ (?) aĭ luĭ Mircea Basarab, pentru ca să aibă casă de rugăciune și de adăpost, cînd veneaŭ la vînătoare prin aceste locurĭ acoperite cu pădurĭ măreațe. Ceea-ce este sigur, se reduce la aceea, că biserica Sărindar nu poate fi o fundațiune a luĭ Vladislav Basarab; cel puțin inscripțiunea, pe care se sprijină părerea contrarie, este plăsmuită.

După Șincaĭ, la 1370, București sunt cetatea Dîmboviței. Dragomir, castelanul de Dîmbovița, este bătut de Nicolae, Voevodul Ardealuluĭ, în apropierea Bucureștilor, și apoĭ și el bate cumplit pe Nicolae, cînd acesta trece îndărăt munțiĭ în Ardeal. Romîniĭ aveaŭ pe atuncĭ, în dreapta Ialomiței, spre București, multe cetățuicĭ și tărimĭ.

Fotino, Kogălniceanu, Cesar Bolliac și atîția alțiĭ ne spun că Mircea-cel-Bătrîn, biruitorul luĭ *Baiazid-Ilderîm*, a zidit *Bu-*

www.dacoromanica.ro

cureşti de *bucurie*, pentru că gonise oştile duşmane în urma uneĭ bătăliĭ fericite pentru dînsul. Şi maĭ adaug scriitoriĭ aceştia că Mircea a zidit Curtea-Vechiă; că a hotărît ca iarna Domniĭ să şeadă la Bucureşti, iar vara la Tîrgovişte; că a făcut palate, biserici şi întăririĭ, etc. — Documente cariĭ să învedereze şi să sprijine aceste afirmaţiuniĭ, nu există.

Că Bucureşti existaŭ, nu încape niciĭ urmă de îndoială. Că Mircea-cel-Bătrîn i-a făcut capitala a doua a ţăriĭ la 1383, — lucrul cere şi poate va cere multă vreme încă să fie documentat.

D. Tocilescu posedă un document dat din *cetăţuia Bucureştilor* la anul 1401 de Mircea-cel-Bătrîn pentru o danie făcută în ţara Făgăraşuluĭ.

Secolul al XV-lea este pentru Bucureşti începutul însemnătăţiĭ sale. De la 1460, prima dată autentică din documente, Domniĭ locuesc în dese rînduriĭ în Bucureşti şi daŭ dintr'înşiĭ multe hrisoave, aflătoare la arhivele statuluĭ şi la Academia Romînă.

Radu-cel-Frumos şi-l alege capitală după cererea Turcilor, pentru ca Domnul Ţăreĭ să fie la doĭ paşiĭ de cetatea Giurgiuluĭ, cea stăpînită atuncĭ de Turcĭ.

La 1473 Bucureşti sunt, în cronicariĭ muntenĭ şi moldovenĭ şi în scriitoriĭ străinĭ, maĭ des numiţĭ *Cetatea Dîmboviţeĭ*. Dlugoş zice *Cetatea Dumbroviţeĭ*. Cetatea are palat — Curtea-Vechiă — şi întăriturĭ. Palatul şi cetatea Bucureştilor sunt coprinse de Ştefan-cel-Mare al Moldoveĭ la 24 Noembre 1473 după bătălia de la Cursul-Apeĭ.

Bucureşti eraŭ pe atuncĭ, zice Matthias Corvin, regele Ungarieĭ către Papa de la Roma, «arx quae in regno illo et arte et natura munitior erat» (1476, Decembre 8). In colecţiunea Esarcu, tot Matthias Corvin numeşte Bucureşti «castrum fortissimum illius terrae».

Insemnătatea oraşuluĭ creşte într'una.

La finea secoluluĭ al XV-lea şi la începutul secoluluĭ al XVI-lea Bucureşti sunt de o potrivă cu Tîrgovişteа. S'aŭ tăiat pădurile, s'aŭ secat bălţile cele marĭ şi zidirile aŭ început să se înmulţească, maĭ cu seamă în partea nord-estică a oraşuluĭ.

La 1506 găsim hrisoave datc din minunatul scaun al Bucureştilor; la 1514 din vechiul oraş al Bucureştilor; la 1516 din catedrala minunată cetate a Bucureştilor.

Comerciul săŭ cu Braşovul de la 1500 încoace merge în fruntea celor-l'alte relaţiuniĭ comerciale ale oraşelor şi orăşelelor romîne cu bogata şi harnica cetate a Coroaneĭ.

Tîrgovişteа e lăsată la o parte în tot decursul sec. al XVI-lea. Turciĭ doresc cu patimă această părăsire a Tîrgovişteĭ. Pentru că a ţinut prea mult la dînsa, Petru Cercel pierde domnia. Luptele pentru tron, şi în prima şi în a doua jumătate a secoluluĭ al XVI-lea, sunt date pe lîngă Bucureşti. Dăneşti şi Drăculeşti, Craioveşti şi Slătineni, Buzoieni şi Mehedinţeni, toţĭ vlăstare nenumărate din puternicul trunchiu al Basarabilor, între eĭ, sau cu Ungurii, saŭ cu Turciĭ, se bat cînd la Văcăreşti din jos de Bucureşti, cînd la Clejani, cînd la Popeşti din jos de Bucureşti, cînd la Periş, la Măneşti (Buftea), etc. Treĭ din două-zecĭ de bătăliĭ ale luĭ Radu de la Afumaţĭ sunt date la Bucureşti.

Mircea-Vodă Ciobanul (1546-1554 şi 1558-1559) zideşte, saŭ, mult maĭ probabil, preface biserica de sus a Curteĭ-Domneştĭ (azĭ Curtea-Vechiă) şi măreşte palatul, — un adevărat castel în conjurat cu puternice ziduriĭ şi care se întindea pe locul coprins azĭ între Calea Moşilor şi stradele Pînzariĭ, Covaciĭ, Şelariĭ, Carol şi capul Căleĭ Şerban-Vodă, mergînd însă atît de mult până în Dîmboviţa, în cît uniĭ călătoriĭ din secolul al XVII-lea credeaŭ că o parte din clădirile domneştĭ eraŭ puse pe rîŭ.

Curtea Domnească de atuncĭ a coprins două biserici, biserica de sus (azĭ Curtea-Vechiă), biserica de jos (unde azĭ este Cruceă de pe piaţa Sfîntuluĭ Anton), palatul domnesc, unde poate atuncĭ se găsiaŭ şi casele despre Doamna şi în fine puşcăria.

Curtea avea două porţĭ: poarta de sus, care se afla la răscrucile de astăzĭ ale stradeĭ Carol cu Şelariĭ şi Calea Rahoveĭ, şi care era poartă de cetate, întărită cu turnuriĭ şi foişoare. Turnuriĭ eraŭ încă şi la poarta de jos, care da în Calea Şerban-Vodă, şi la zidurile din spatele palatuluĭ domnesc, în spre strada Bărăţieĭ, care se numia «la Locul unde se frînge fierul» şi Puţul Turnuluĭ. Pe colina care se înalţa între strada Patria, Calea Văcăreşti şi Jicniţă eraŭ Viile Domneştĭ.

Pe lîngă cele două biserici domneştĭ să maĭ citămîn secolul al XVI-lea, ca locaşuriĭ sfinte în Bucureşti, biserica zidită la 1552 a Sf. Gheorghe-Vechiŭ; mănăstirea Spătaruluĭ Stelea, înconjurată de viile Steleĭ (din Stelea în strada Calomfirescu) şi pe lîngă care trecea drumul cel mare, care ducea la Sîrbĭ; bisericuţa de lemn a Bălăceniloŕ saŭ biserica de jurămînt (Sf. Dimitrie); biserica Arhimandrituluĭ, numită în secolul al XVI-lea

www.dacoromanica.ro

mănăstirea Trînovului, pe lîngă podul Cilibiului, iar acum sfinții Apostoli; biserica Sf. Ioan-cel-Mare, zidită de Andrei Vistierul, socrul lui Preda Banul Buzescu, în timpul lui Mihnea-Vodă (Casa de Depuneri); biserica Ghiormei Banul, zisă mai tîrziu a Grecilor (în fața Băncei, palatul Dacia); biserica Sărindarului sau a Coconilor; biserica Sf. Nicolae a Vorniceseï Caplea (Mihaiu-Vodă); bisericuța lui Alexandru-Vodă, făcută pe o colină afară din București, la miază-zi pe lîngă Dîmbovița care, cînd se revărsa, înconjura colina cu apele și era pod ca să mergi la biserică (Radu-Vodă); înfine, mănăstirea Sf. Sava (Statua lui Mihaiu-Viteazul).

Intre 1560 și 1593, București se bucură de oare-care liniște și, deci, cresc foarte repede. Județii — jud. Gherghina, buneoară, cu cei doui-sprezeci pîrgari, îngrijesc de buna stare a obștei și a orașului. Minunatul oraș, cum îl numesc documentele timpului, are un tîrg numit Tîrgul-din-năuntru, pe lîngă Curtea-Domnească; are un tîrg numit Tîrgul-de-sus, pe ulița cea mare (cam Lipscani) și un tîrg numit Tîrgul-de-afară. Cînd s'a înființat Tîrgul-Cucului (între Stradele Colțea, Sfinții, Pescăria-Vechiă și Sf. Gheorghe-Nou), nu se știe. Documentele însă spun că aci în Tîrgul-Cucului era Sărăria Domnească.

Din Tîrgul-Cucului, sosind din lacul Icoanei, venia o gîrliță care, trecînd prin ulița Boiangiilor, se vărsa în Dîmbovița la Bazaca. Numele nu i se cunoaște. O altă gîrliță, Bucureștioara, trecea prin Pescăria-Vechiă și se vărsa în Dîmbovița tocmai la Jicniță, urmînd o cale bine cunoscută astă-zi. O a treia gîrliță, Dîmbovicioara, pomenită de documente, venia cam despre Gorgani și se vărsa în Dîmbovița cam pe la Palatul-de-Justiția, lîngă Livedea-Domnească, trecînd prin capul Poduluï Calicilor.

Am spus că Curtea-Domnească era în secolul al XVI-lea întărită și aparată ca o cetățuie. Tot la această epocă vr'o cîți-va din marii boieri ai Țărei, din trufașii Dănești sau Drăculești, pe lîngă cetățuiele de case ce aveau pe la moșii, mai aveau și în București case mari și întărite, curți bolovănite și case de piatră, cum zic cronicarii. Istoria și documentele pomenesc de casa Vistieruluï Dan, fundatorul mănăstirei Mărcuța, casă în care descinse Emirul trămis să omoare pe Mihaiu-Viteazul și care casă Mihaiu o bătu cu tunuri din patru părți, cînd omorî pe Emir și pe Turci. După tradițiune, casa Vistieruluï Dan se afla spre viile mănăstirei Stelea, pe locul coprins azi între stradele Mina, Stelea, Călărași și Domniței, loc mai tîrziu iarăși celebru în fastele istoriei bucureștene prin casele bogatuluï neguțător Băltărețul.

Cu domnia războinică și viforoasă a lui Mihaiu-Viteazul începe pentru București o epocă de grea cumpănă și de groznice nenorociri.

După Calugăreni, Ungurii din armata lui Mihaiu, care se retragea la munte ca să aștepte pe Sigismund, principele Transilvaniei, Ungurii se abat pe la București și'l pradă cumplit, sub cuvînt că tot aveau să 'l pradeze și să 'l jăfuiească Turcii. Sinan Pașa coprinde capitala, întărește biserica de pe colină a lui Alexandru-Vodă, întărește Curtea-Domnească, ridică în diferite locuri bastioane pentru cîte 15 tunuri și face și un sanț de care va voi să se folosească mai tîrziu Radu-Vodă Șerban. Aceste fortificațiuni, din cari semne și urme rămîn lîngă mănăstirea Raduluï-Vodă sub numele de Palanca lui Sinan Pașa, pănă la finea secol. al XVII-lea,—aceste fortificațiuni ale Bucureștilor fac atunci mare sgomot la popoarele creștine: Polonii țin să știe în ce consistă aceste fortificațiuni; Maximilian, arhiducele Austrieï, vorbește despre ele Electoruluï de Brandenburg. Multă vreme s'a vorbit la București de tunurile cele mari ale Turcilor și de cămilele lui Sinan-Pașa, cari, cu zecimele cutreieraŭ stradele Bucureștilor, pustii, goale, nenorocite, de vreme ce locuitorii de mult fugiseră din oraș. Cînd se retrase, Sinan dărîmă o parte din lucrările lui strategice și aprinse tot ce putea să arză. Piccolomini voi se fortifice din noŭ București. Părerea sa fu părăsită; evenimentele se urmaŭ cu o răpeziciune uimitoare, și bieta catedrală cetate a Bucureștilor, cum zic bătrînii dascăli romîni de la școala romînească de la Sf. Gheorghe-Vechiŭ, saŭ scăunala cetate a Bucureștilor, sufere crunt toate grozăveniele războiuluï.

De la 1600 și pănă la 1632, București înceteză de a mai fi «minunata cetate» a Bucureștilor. Intîiŭ Moldovenii lui Simeon-Movilă și al doilea Polonii lui Ioan Potocki de Potok sfîrșesc cu jafurile și cu focurile ceea ce nu isprăviseră Ungurii lui Mihaiu și Turcii lui Sinan. De plecaŭ Moldovenii și Polonii ca să se lupte într'alte părți ale Țării, fie în contra viteazuluï Udrea Băleanul, fie în contra Buzeștilor, Turcii de la Giurgiŭ se răpezeaŭ în București. Și iar jaf, iar pîrjol, iar ruine!

www.dacoromanica.ro

Intr'un rînd, Radu-Vodă Șerban s'apucă se fortifice București din nou, dar nu stărui în hotărîrea sa. Luptele nu-i dau pas. Alte nenorociri și grozăvii mai suferiră București la 1611, cu sălbaticii ostași ai lui Bátory Gábor. Nu se mai cunoștea nimic. Mănăstirile, casele boierilor, podurile, tot dărîmate. Curtea-Domnească era o ruină. Harlay, un trămis francez, scriind către unul din secretarii de stat ai afacerilor străine din Paris, zice la 1619: «m'am oprit cinci zile la Curtea Domnului (Gavril-Vodă Movilă); «elle est bien misérable».

Sub Radu Mihnea și fiul său Alexandru-Vodă Coconul, București încep să respire mai liniștit. Se repară, mărindu-se foarte, fosta bisericuță a lui Alexandru-Vodă și devine mănăstirea Sf. Troița a lui Radu-Vodă; se fac oare-cari reparațiuni Curței-Domnești. Orașul continuă a se întinde spre N. și spre E. Incep procesele de proprietate; egumenii mănăstirilor Mihaiu-Vodă, Sărindari, biserica Sf. Gheorghe-Vechiu, biserica Grecilor, mănăstirea lui Pană Vistierul (Sf. Ecaterina) se ceartă cu cei cari voiesc să clădească prăvălii, case, poverni, pescării, tăbăcării pe întinsele locuri virane ce, ziceau egumenii, aparțineau acelor sfinte locașuri.

Documentele vorbesc într'aceste timpuri (1630—1636) de vechia matcă a Dîmboviței; — ceea ce arată că Dîmbovița a avut trei matce: una dinainte de Mateiu-Basarab, alta de la Mateiu-Basarab și pănă la 1880 și în fine a treia, după canalizare, care este cea actuală.

Sub Mateiu-Basarab, ambasadorii creștini din Constantinopole considera București ca metropolă a Țării-Romînești. Mateiu-Vodă de asemenea o numește capitală. La 1640 Bacsici ne spune că București au 12000 de case, 100000 de locuitori și 100 de biserici și mănăstiri; că palatul Domnului are zidurile înconjurătoare, p'alocurea dărîmate și că, între dărîmături, sunt făcute garduri de lemn. Peste opt ani însă, la 1648, Paul din Aleppo ne spune că Curtea-Domnească e frumoasă, elegantă și încîntătoare. O reparase Mateiu-Basarab.

Revolta Seimenilor și Dorobanților cufundă iarăși capitala cu jale și în nenorocire. Casele boierilor sunt jăfuite, arse, dărîmate. Neliniștea continuă sub Constantin-Vodă Șerban, care totuși zidește la 1654 mănăstirea cu hramul Sfinților Constantin și Elena și care va deveni Mitropolia Țării sub Radu-Vodă Leon. Necazurile merg crescînd sub Mihnea III, atunci cînd cele trei principate, Muntenia, Moldova și Transilvania, ascultînd de îndemnurile înșelătoare ale Vienei și Veneției, voiau, nici mai mult, nici mai puțin, să gonească pe Turci din Europa. Stradele Bucureștilor sunt înroșite de sîngele Turcilor, tăiați la 1659 din ordinul lui Mihnea III.

La 1660 vine ciuma, flagelul teribil care s'a năpustit de atîtea ori asupra Bucureștilor și în secolul al XVI-lea și în secolele următoare. De altmintrelea, condițiunile igienice ale orașului erau mai mult de cît potrivite, pentru ca ciuma și alte boale molipsitoare să se încuibe pentru multă vreme în București. Tabacii se aflau atunci (1668) pe Dîmbovița din fața Zlătarilor în sus pe gîrlă, pănă în Sărindar.

Fost-au Zlătarii bariera a orașului în timpul lui Mateiu-Basarab? Cestiunea rămîne de documentat. Ori-cum ar fi, Sărindarul era însă afară din București, pănă cînd Mateiu-Basarab dede rudei sale Elena Radu-Vodă Șerban, măritată după Constantin Postelnicul Cantacuzino, locurile coprinse între Zlătari și Sărindar, locuri pe cari Cantacuzino și soția sa le împărțiră la unii din cei doi-spre-zece copii ce avură (6 băeți și 6 fete).

La 1676, ciuma fu teribilă. Domnul Țării, Duca-Vodă, îngrozit, părăsește București și se retrage la Cocorești Capleii, în casele de acolo ale lui Vlad Comisul Cocorescul. Fug ispravnicii dintr'acest an ai scaunului Bucureștilor: Badea vel Vornic Balaceanu, Radu vel Logofăt Crețulescu, Hrizea vel Vistier și Constantin vel Agă Brîncoveanul; fug boierii, fug negustorii, fuge «prostimea». București rămîn pustii.

In anul următor 1678, ciuma dispare; Duca se apucă se repare Curtea-Domnească, punînd ispravnic la această lucrare pe Șerban Spătarul Cantacuzino, mai tîrziu Domn.

In luptele și procesele faimoase ale Ghiculeștilor și Cantacuzineștiilor, Bucureștenii luaseră parte mare ținînd cînd cu unii, cînd cu alții. La suirea pe tron a puterniculuĭ Șerban-Vodă Cantacuzino, Bucureștenii sunt atît de veseli, în cît ceĭ ce nu aveaŭ vin, beaŭ apă de bucurie, că le-a venit Domn bun și că s'a sfîrșit cu certurile și cu necazurile. Nu se sfîrșise însă cu bătăile celor vinovați, boeri, căpitani, slujitori, tîrgoveți. Stâlpii înfipți înăuntru și 'n afară la Pușcăria Domnească și de cari se legaŭ vinovații pentru bătaie sunt și în scrierile cronicarilor și în memoria bătrînilor Bucu-

www.dacoromanica.ro

reștenĭ. Cîțĭ nu fură atuncĭ daț prin tîrg cu nasul tăiat?

Șerban-Vodă este, pare-se, cel d'întîiŭ care se îngrijește de revărsările Dîmboviței și face la 1685 primul iaz de pămînt care se afla pe lîngă moara existentă de la 1629 și care era proprietatea Mitropoliĭ (Morile Vlădichiĭ?)

Domnia, Mănăstirile Mihaiŭ-Vodă, Radu-Vodă, Sf. Sava, Gorgani, preoțiĭ de la bisericele Domnești de sus și de jos, Mitropolia și vr'o cîțĭ-va boierĭ marĭ aveaŭ, din sec. al XVI-lea dacă nu din sec. al XV-lea, numeroase morĭ pe malurile Dîmboviței. La finele sec. al XVII-lea încep multe morĭ să fie dărîmate, pentru că pricinuiaŭ înecurĭ cumplite, cînd venia Dîmbovița mare.

Biserica Sf. Nicolae-din-Prund (1682) e clădită pe întinsul prund al Dîmboviței, care se întindea pe tot ce este astăzĭ loc al Așezămintelor Brîncovenești (grădina, biserica, asilul, școala, spitalele). Tot acolo, maĭ la vale, pe Dîmbovița era Baia Mitropolieĭ încă din secolul al XVI-lea, și casele lui Preda Vornicul Brîncoveanul (cam hala de pește).

De la Zlătari în sus spre Sărindar, București cresc mereŭ în timpul luĭ Șerban Cantacuzino, pe clinul vestic de a stînga Dîmboviței. Egumenul de la Sărindar va protesta maĭ tîrziŭ în timpul Brîncoveanuluĭ în contra încălcărilor ce se comit pe pămîntul mănăstireĭ, pe lîngă lacul luĭ Dura Neguțătorul (Cișmegiul).

Ulița mare (cam Lipscani), existentă încă din secolul al XVI-lea, eșia din Tîrgul-de-sus spre bisericuța de lemn a luĭ Colțea Clucerul, nu încă reclădită de Mihaiŭ Spătarul Cantacuzino; ulița lăsa la dreapta biserica luĭ Antonie-Vodă și a Dragomanuluĭ Panait Nicusios, pe care Brîncoveanul avea s o facă mare și frumoasă mănăstire cu hramul Sf. Gheorghe-Noŭ; de la biserica aceasta a luĭ Antonie-Vodă, spre N., veniaŭ întîiŭ Tîrgul-Cuculuĭ cu Sărăria Domnească, apoĭ la dreapta spre N. Pescăria Vechiă pe lîngă gîrlița Bucureștioara și apoĭ Scaunele Vechĭ de carne cu întinse oboare, și apoĭ mahalaua Săpunarilor, existentă, probabil, tot din sec. al XVI-lea și făcută pe locurile boierilor Crețulești.

Pe lîngă această mahala trecea din vremurĭ bătrîne drumul, numit în documentele secoluluĭ al XVII-lea cel vechiŭ al Tîrgoviștеĭ și care, de este saŭ nu este tot una cu drumul Brașovuluĭ, documentele nu spun.

La Podul-Tîrguluĭ-de-Afară, bariera era la Sfinți, adică la biserica cu Sibilele.

Podul-luĭ-Ștefan-Vodă, care va deveni tocmaĭ sub Alexandru Ipsilante (1774—1784) Podul-Beiliculuĭ era foarte scurt, de vreme ce biserica Banuluĭ Dumitrache (Sf. Spiridon-Noŭ al Ghiculeștilor) era și în secolul al XVIII-lea afară din București. La stînga de podul luĭ Șerban-Vodă era drumul Giurgiuluĭ, după cum, în capul Poduluĭ Calicilor, pe lîngă viile Mitropolieĭ și ale mănăstireĭ Mihaiŭ-Vodă era drumul Mehedinților. Spre S., pădurile și bălțile Broștenilor, ulița cea mare care ducea la Sîrbĭ, mahalaua boierilor Popeștĭ, mahalaua Oltenilor, și la vale, pe colină, Jignița-Domnească, în care Brîncoveanul va avea la 1695 una sută de miĭ de chile de grîŭ. In fine, maĭ la vale, nenumăratele proprietățĭ ale prea bogateĭ mănăstirĭ Radu-Vodă, viile orășenești și ale mănăstirilor Radu-Vodă și Sf-ta Ecaterina, adică mănăstirea luĭ Pană Vistierul.

Ciumă la 1689. Brîncoveanul taie după 1690 podul Mogoșoaieĭ, prin locurile Cantacuzineștilor, și în deosebĭ printr'ale luĭ Șerban-Vodă Cantacuzino, din mahalaua popeĭ luĭ Ivașco. Tot el zidește hanul Constantin-Vodă pe locurile luĭ Constantin Aga Bălăceanul (Palatul Poșteĭ), han mare, dar care nu a întrecut faimosul și istoricul han, clădit de Șerban-Vodă Cantacuzino în fața bisericeĭ Grecilor saŭ a Ghiormiĭ Banul. Brîncoveanul repară foarte frumos Curtea Domnească și biserica despre Doamna tot la Curtea-Vechiă, maĭ zidește tot aci o casă pentru musafirĭ și încă din temelie două rînduri de case brîncovenești pe vechiele locurĭ ale Brîncovenilor.

Peste Dîmbovița, în fața Curțeĭ Domnești, Podul Calicilor începe să fie locuit de boerĭ. In sfinții Apostolĭ (mănăstirea Arhimandrituluĭ saŭ a Trînovuluĭ) era de la începutul secoluluĭ, leagănul Cantacuzineștilor, la podul Cilibiuluĭ. Calicĭi bucureștenĭ fug la deal spre viile Mitropolieĭ și ale luĭ Mihaiŭ-Vodă, dincolo de Puțul Calicilor și spre drumul Mehedinților.

In mahalaua de azĭ a Stejaruluĭ, existentă în timpul Brîncoveanuluĭ (1694) începuse să se clădească pe la Șipotul Fîntînelor și 'n spre Fîntîna Bouluĭ, pe unde eraŭ pădurĭ și iar pădurĭ.

La 1700, în tîrgul dinăuntru pe lîngă zidurile Curțeĭ Domnești, prin ulițele Boiangiilor, Mărgelarilor, Abagiilor, Bărbierilor, Lăcătușilor, Fierarilor, Căldărarilor, Șepcarilor, Șăidacarilor (Șelarilor), comerciul e cît se poate de animat. Lordul Paget, ambasadorul Angliеĭ, care veni în București la 1702 și fu

www.dacoromanica.ro

primit cu marĭ onorurĭ de Brîncoveanul, trebue să fi admirat activitatea Bucureștenilor din Tîrgul-din-năuntru.

La 1714, călătorul francez La Motraye constată mărimea Curței Domnești. București Brîncoveanuluĭ sunt un oraș fericit, pentru că fuseseră maĭ multĭ anĭ de-a rîndul un oraș liniștit.

Cu Fanarioțiĭ vin și nenorocirile Bucureștilor.

La 1717, foametĕ teribilă; în toate diminețele se găsiaŭ oameni morțĭ de foame pe stradele Bucureștilor. La 1718 arde Curtea Domnească, ard tîrgul, mănăstirĭ, case boierești, și apoĭ vine ciuma.

Sub Nicolae Mavrocordat naște mahalaua Foișoruluĭ (1724), după numele faimosuluĭ foișor făcut de el lîngă biserica zidită de Doamna Smaranda, soția luĭ. La 1735, via și grădina Domnească continuă a exista pe colina dintre stradele Patria, Văcărești și Șerban-Vodă. Capul vieĭ spre răsărit era pe la casele Camărașuluĭ Assan (strada Lazăr), lîngă mahalaua Aga Niță, care dă în mahalaua Lucacilor, existentă încă din vremea Brîncoveanuluĭ (1692).

Anul 1738 a rămas de pomină și de groază în istoria Bucureștilor. La 31 Maiŭ, un cutremur groaznic face să crape în multe locurĭ Curtea Domnească, dărîmă case și biserici, sperie întreaga țară; spre Buzeŭ crapă pămîntul, înghite femeĭ, azvîrlă nisip. S'a simțit cutremurul până în Ungaria și în Serbia. La Noembre, Turciĭ jefuesc orașul și fac Mitropolia mecet, de se închinaŭ Turciĭ într'însa, zice cronicarul, și în fine pentru ca șirul să fie complect, iată și ciuma care seceră «33000 de oamenĭ, i 233 preoțĭ, i 3 arhiereĭ», zice o notă a unuĭ contimporan.

De aci înainte și până la 1800 Bucureștĭ se preschimbă la fiecare cincĭ saŭ șease anĭ din cauza focurilor celor dese carĭ, fie iarna, fie vara, bîntuiaŭ într'un mod îngrozitor. Casele acoperite cu șițe pe carĭ soarele le răscocea cumplit, alte case toate de lemn din temelie până în vîrf, samarele prăvăliilor din Tîrgul-din-năuntru, din Tîrgul-de-sus, din Tîrgul Cuculuĭ se aprindeaŭ și ardeaŭ numaĭ dintr'o scînteie. La 1766, Noembre 2, se aprind prăvăliile Herăsculuĭ din Tîrgul Cuculuĭ și arde, firește, tot tîrgul. Scarlat-Vodă Ghica vine să vadă focul, răcește și moare la 2 Decembre în casele Brîncoveanuluĭ.

O altă notă caracteristică a acestor vremurĭ maĭ sunt și revoltele Bucureștenilor, foarte dese atuncĭ cînd Beiĭ fanarioțĭ saŭ Domniĭ Romînĭ fanariotizațĭ, ca bunioară, Ștefan-Vodă Racoviță, făceaŭ să ajungă cuțitul la os în carnea saŭ răbdarea orășenilor. La minut se repeziaŭ la clopotnițele bisericelor și îndată, ca într-un concert detunător, clopotele începeaŭ să bălăngăne. Prăvăliile se închideaŭ, se adunaŭ breslele cu starostiĭ lor și plecaŭ, orĭ la Mitropolie să ia pe sus pe Mitropolit, orĭ la vr'un mare boier pămîntean cu milă de obște și cu toțĭ, în buluc mare, vorbind, strigînd, protestînd, veniaŭ la Curtea Domnească. Fanariotul, galben de spaimă, desființa birul saŭ scotea din beciurile Curței, din pușcărie, din turnul de pe Poarta de sus, saŭ de sub spătărie pe boierul saŭ pe negustătorul închis pe nedrept.

La 1764, Ștefan-Vodă Racoviță închide de odată pe Dudești, Cantacuzinești, Pană Filipescu, Pantazi Cîmpineanu, Grigore Băleanu, Ion Bălăceanu și alțiĭ. Orășeniĭ țineaŭ la acești boierĭ pămînteni: la minut, decĭ, clopotele, strigăte, zarva ca de obiceiŭ, închid prăvăliile și se reped la Curte. Racoviță rezistă; se încinge luptă sdravănă între Arnăuțiĭ și Turciĭ Domnieĭ și între locuitoriĭ Capitaleĭ. Armata birueste; boieriĭ rămîn închișĭ încă pentru cîtă-va vreme.

Suferințele Capitaleĭ cresc și maĭ mult cu începerea războiuluĭ turco-rus de la 1769-1774. Curtea-Vechiă crapă și se dărîmă mereŭ. Primirea căpeteniilor militare ruseștĭ, exigințele Turcilor, nesăturata lăcomie a oștirilor Caterineĭ II sleiesc cu desăvîrșire puterea și avuțiile nenorociților Bucureșteni. Pacea faimoasă de la Cuciuc-Cainargi începe să se negocieze întîiŭ la București, în Curtea Domnească cea vechiă, — s'a trătăluit muchelemeaua până la veleatul 1773 luna Martie, zice cronicarul.

După pace, la 1 August 1774, Bucureștenii aud în orașul lor, eĭ, ceĭ d'intîiŭ în țările romîne, vorbindu-se despre ideia independințeĭ patrieĭ, gonirea funcționarilor grecĭ, plătirea numaĭ a unuĭ tribut cît cel din timpul luĭ Mahomet IV. Peste o sută și maĭ bine de anĭ, strănepoțiĭ Bucureștenilor de la 1774 aveaŭ să vadă realisîndu-se complect independința patrieĭ romîne (Gion).

La 1775, vechiul palat care servise de locuință Domnilor înainte de 1473, străvechia și lege idara Curte - Domnească e părăsită de Domniĭ fanarioțĭ. Alexandru Ipsilanti începe la Martie 1775 Curtea-Domnească ot Mihaiŭ-Vodă, în viile bogateĭ mănăstirĭ Mihaiŭ-Vodă, și o sfîr-

www.dacoromanica.ro

șește la Noembrie 1776. In timpul clădirei noului palat, Domnul ședea în casele lui Nicolae Brîncoveanul.

Tot atunci Ipsilanti face și chioșcul de la Herăstrău, după moda turcească. Ceva mai tîrziu, Mitropolitul Filaret făcu chioșcul de la cismelele Filaretului, chioșc minunat pe care Mitropolitul Dosithie Filitis îl împodobi cu colonete de o rară frumusețe. Tot în anul 1775 ese la modă poetica pădure de la Sf. Elefterie, plimbarea numită la Cișmeaua-Beizadelelor, în pădurea Cotrocenilor, iar în mahalaua Fîntîna-Bouluĭ, dincolo de viile boierilor Crețulești, spre Cuibul-cu-Barză, plimbarea numită «la Cărciuma din pădure». Tot sub Alexandru Ipsilanti se fac și cele două chioșcuri de la mănăstirea Cotrocenilor, chioșcuri cari, împreună cu casele Egumenului, alcătuiesc locuința de vară a Domnului fanariot.

Se fac biserici și bisericuțe în tot decursul sec. al XVIII-lea. Data cînd a început să se podească cu lemne diferitele ulițe mari și cele patru poduri ale orașului, nu se cunoaște. Apa Dîmboviței e bună de băut, dar se mai aducea pe olane și apele de la Crețulești, pentru fîntîni, ale căror locuri se cunoaște.

București se întind mereu din cauza mulțimei enorme de Greci, Arnăuți, Bulgari, Ungurĭ, Nemți, cari vin de prin Turcia și de prin alte locuri și se aciolează aci. Comerciul crește din ce în ce mai mult. Incă de la pacea de la Passarovitz (1718) se făcuseră oare-cari încercări ca Dunărea să devină un mare drum comercial. Mai tîrziu, cu teamă și cu mii de precauțiuni, negustorii romîni și greci ai Bucureștilor se pun în relațiuni din ce în ce mai numeroase cu Viena și cu Lipsca, părăsind ușor de tot, — ca să nu simtă Turcii, — Constantinopolea de unde înainte aduceau totul.

Brașovul însă continuă a fi marele comisionar al Țărei-Romînești, și mai cu seamă al Bucureștilor; unde ulița Brașovenilor era una din cele mai vii și mai active, dar drumul Brașovului, cunoscut încă din secolul al XVI-lea arată vechimea relațiunilor Bucureștilor cu industrioasa cetate a Coroanei. Brîncoveanul numia în secolul al XVII-lea pe negustorul brașovean Dumitru Nona: «prietenul iubit al Domniei mele.»

Trecerile dese ale călătorilor streini prin București la Constantinopole, sau din capitala Sultanilor spre Viena și Apus, spre Iași și Petersburg aruncau într'una și fără cumpăt idei noui, lucruri noui, obiceiuri noui. Bucureștenii, cu admirabilul lor spirit de pricepere și asimilare, prindeau totul și se folosiau de toate.

Să nu uităm limba franceză, incomparabilul instrument al civilizațiunei occidentale și universale. Grecii o aduseră puțin cu secretarii lor francezi, iar Rușii la 1769—1774 o aduseră mult și pentru tot-d'auna în țările romîne. Ei nu știau grecește, Romînii nu știeau rusește. Luară limba franceză ca să se înțeleagă, și făcură aceasta spre cel mai mare bine al viitoruluĭ Romînieĭ.

In timpul lui Mavrogheni-Vodă, București ferb în viforul războaielor. S'ar fi crezut că Beiul de la București voia să coprindă Constantinopole. De la Mihaiŭ-Viteazul și de la primul Grigore-Vodă Ghica (1660-1664 și 1672—1674), Bucureștenii nu mai văzuseră defilînd cu steaguri, cu tunuri, cu puști, lănci și alte arme, atîta mulțime de ostași frumos îmbrăcați. Un dezertor german învață pe ostași să facă muștră, și un călugăr francez, răspopit, învață pe artileriști să tragă cu tunul. București vedeau acum epoca apelpisiților cu Mavrogheni.

Peste trei-patru ani vine epoca sanchiuloților. Revoluțiunea franceză resună adînc la București prin Grecii și Romînii cari se reîntorc de la Paris, beți de declamațiunile sonore ale revoluționarilor din Paris. Boierii și negustorii citesc pe întrecute gazeturile, cu toate popririle Beiului și cu toate anatemele Mitropolitului în contra scrierilor revoluționare și în contra operilor lui Musiu de Volter, cum zicea Ienăchiță Văcărescu. Să nu uităm pe Nemții cu coadă (perucă) cari vin în București cu Prinț Cobor (Coburg), și apoi pe Rușii lui Suvarov.

București coprindeau atunci «în desfătatele sale sînuri»; zice un martor ocular, «limbele a multor neamuri». Ulițele resunau de cîntecele revoluționare ale Parisului și de bătăile, tîrnuelile și ghionturile extraordinare dintre Nemții lui Cobor și Rușii lui Suvarov.

Contrastele, mai mult de cît curioase, cari aŭ fost în toate timpurile una din notele caracteristice ale vieței orașului București de cînd el există, contrastele se văzură la finele secolului al XVIII-lea poate mai violente de cît ori și cînd. Eraŭ boieri cari discutaŭ cu Emile Gaudin, consulul Republicei franceze din București, principiele coprinse în «les Droits de l'homme»; ei trămiteau lui Napoleon Bonaparte o suplică stăruitoare ca să facă și țară lor republică, cum făcuse republica

www.dacoromanica.ro

batavă, republica ligurică și alte republicĭ. Și maĭ eraŭ boierĭ carĭ făceaŭ curte luĭ Alexandru Moruzi care se uita șașiŭ, silindu-se și eĭ să se uite tot șașiŭ ca Beiul fanariot.

Curtea-Vechiă se dărimă cu totul. Curtea-Nouă de dealul Spireĭ arsese, căcĭ Moruzi la 1795 ordonă se fiă reparată, iar Mihail Șuțu șezuse la 1791 la mănăstirea Sf. Sava. La sfîrșitul secoluluĭ (1798), Hangerliŭ vinde la mezat în bucățĭ tot locul Curțeĭ-Domnești.

Ast-fel dispare, cu secolul trecut, faimosul palat, vechia Curte-Domnească a Bucureștilor care, cel puțin din timpul luĭ Ștefancel-Mare și Radu-cel-Frumos, fusese cunoscută de toțĭ Romînĭĭ, cîntată în poesiele noastre populare, descrisă de toțĭ călătoriĭ, — martor elocinte în tăcerea-ĭ vorbitoare, martor de piatră și de cărămidă al tuturor evenimentelor marĭ din istoria nostră națională.

Cu anul 1800 începe istoria Bucureștilor contimporanĭ.

De la 1800 și pînă la 1822 orașul trece printr'atîta încercărĭ încăt nu odată, nu de două, nu de nouă, ci de nouă-zecĭ și nouă de orĭ, Bucureșteniĭ credeaŭ că a sunat ceasul din urmă al orașuluĭ lor.

De cîte orĭ, într'aceștĭ nenorociți două-zecĭ și doĭ de anĭ, nu s'aŭ văzut orășeniĭ cu mic, cu mare, cu adevărat de la Vladică pînă la opincă, părasind capitala și apucînd drumul Cîmpulunguluĭ saŭ al Cîmpineĭ ca să treacă la Brașov.

Cîțĭ din Bucureșteni nu plecaŭ cu hotărirea de a nu se maĭ întoarce, și cățĭ nu căutară se 'șĭ vîndă tot și se plece pentru tot-dauna într'alte țărĭ, în Italia, în Francia, și Germania. Relele îĭ întețiaŭ și'ĭ bîntuiaŭ cu atîta grozăvie în cît altă speranța nu maĭ aveaŭ de cît în fugă fără gînd de întoarcere.

Rușiĭ cu cnutul; Turciĭ cu iataganele; hoardele nedisciplinate ale luĭ Pazvantoglu care de atîtea orĭ deteră să viă și din fericire nu veniră; Manafiĭ luĭ Ibrahim-Pașa, Cîrjaliĭ și, după acestia, ținîndu-se în șir, cutremurile, focurile, ciuma și holera chinuiră pe rînd orașul iubit al luĭ Radu-cel-Frumos. Bucureștĭ aŭ suferit de la 1800 și pănă la 1822, cît nu suferiseră nicĭ odată de la 1460, de cînd avem primele documente date de Domniĭ Țăreĭ dintr'înșiĭ.

Și cu toate acestea, îndată după așeḑarea lucrurilor și după venirea luĭ Grigore-Vodă Ghica la Domniă, capitala Țăriĭ Romînești iea un sbor din ce în ce maĭ puternic și care pănă astă-zi nu s'a maĭ oprit.

Fie-care an, de 76 anĭ încoace, a fost însemnat de veselul oraș cu cîte o cruce albă, în semn de bucuriă. De la Grigore-Vodă Ghica, de cînd începe pavarea cu piatră de rîŭ a unora din stradele Bucureștilor, pănă atuncĭ podite cu urșĭ și cu bîrne, și de cînd se pun primele felinare pe podul Mogoșoaieĭ, și pănă azi, cînd avem strade pavate cu lemn și luminate cu electricitate, Bucureștĭ aŭ propășit într'una.

Civilizațiunea Apusuluĭ a întrat toată în Bucureștĭ. Grigore-Vodă-Ghica, Regulamentul Organic, Alexandru-Ghica, Bibescu-Vodă, Stirbeiŭ-Vodă, Caimăcămia, Cuza-Vodă, aŭ lucrat pe întrecute se-ĭ dea cît maĭ mult posibil o fisionomiă europeană.

Chiar dinainte de 1821, arhitecțĭ italianĭ clădesc primele case marĭ ale Bucureștilor. Focurile parțiale saŭ generale (ca cel din Marte 1847) contribuiră enorm de mult la aliniarea stradelor; cutremurile, foarte dese în prima jumătate a secoluluĭ nostru, avură de efect zidirea unor case maĭ igienice. Pănă și răul fu folosit spre bine.

Sfatul orășenesc, însărcinat după regulamentul organic, cu de aproape băgarea de seamă a intereselor orașuluĭ, începu lucrările carĭ continuă și astăzĭ.

In diferitele aliniate ale acestuĭ articol, s'a arătat ce sunt, ce produc, ce consumă Bucureștĭ la finitul secol. al XIX-lea.

Ne mărginim a constata aci că, din toate capitalele Europeĭ, exceptînd Berlinul, de la războiul franco-german încoace, nu este nicĭ una care să fi întrecut cu lucrările de estindere, de împopulare, de împodobire, într'un timp atît de scurt, capitala Regatuluĭ Romînieĭ.

După unirea și după mutarea tuturor înaltelor diregătoriĭ și așezăminte la Bucureștĭ, avîntul fu mare; după războiul Independenței însă el deveni colosal. Bucureștĭ din 1898 nu sunt de loc Bucureștĭ din 1868 și după spusa unuĭ bătrîn Bucureștean din Ceauș-Radu «dacă s'ar scula tata din mormînt și ar vedea în locul maidanelor și pădurilor de la Ceauș-Radu, casele cele marĭ și stradele cele frumoase, el ar jura că ăsta nu maĭ sunt Bucureștĭ luĭ de odinioară».

Intr'adevăr, calculul s'a maĭ făcut. Un loc mare pe actuala Calea Victorieĭ, un loc mare de puteaĭ osteni calul încurîndu-l pe dînsul, se închiria la 1798 de mănăstirile proprietare (Znagovul, Căldărușani și Țigănești) pe cîte 5—6 oca de lumînărĭ de ceară, pe care chiriașul le aducea la hramul mănăstireĭ. Azĭ, un metru pătrat de pe Podul Mogoșoaieĭ, adică

www.dacoromanica.ro

de pe Calea Victorieĭ, produce într'anumite puncte proprietaruluĭ sĕŭ suma de leĭ una sută (Giom).

Intr'astfel de proporție aŭ crescut și s'aŭ dezvoltat București în timp de 76 de anĭ.

Menirea luĭ e: tot înainte!

Flagele, cutremure, incendiĭ, bolĭ. —Asupra Bucureștilor aŭ trecut de nenumărate orĭ biciul cumplit al flagelului și sabia nemiloasă a vrăjmașuluĭ. Tot soiul de răzmeriție, nenumărate cutremure, incendiĭ dese, bolĭ la fiecare deceniŭ, foamete groaznică, ocupațiunĭ diferite, revoluțiunĭ sîngeroase, aŭ fost partea acestuĭ mult încercat oraș.

Vom înregistra aci în ordinea cronologică cele maĭ marĭ nenorocirĭ ce aŭ dat peste București, începînd cu secolul al XVIII-lea:

In vara anuluĭ 1706, București fu bîntuit de ciumă și epidemia seceră grozav printre orășenĭ. Engel spune că aceasta fu cauza pentru care Constantin Brîncoveanu părăsi orașul maĭ de timpuriŭ, instalîndu-se la țară.

In 1718 și 1719, sub Nicolae Mavrocordat, București — ca și toată țara — fu bîntuită de foamete și ciumă; o mare parte din populație fu secerată. Fotino zice că în toate diminețile se găseaŭ pe ulițe oamenĭ morțĭ de foame.

La 1719, sub Const. Mavrocordat, focul arse maĭ tot orașul.

Tot în anul 1719, în luna Februarie, s'a aprins mănăstirea Cotroceni și a ars tot învelișul caselor și al chiliilor.

Tot atuncĭ, spune Cronica luĭ Radu Popescu, «Dacia», dintr'o casă mică și proastă ce s'a aprins, a fost atîta foc în cît mergînd asupra Curțeĭ Domnești, a ars toate casele, scăpînd numaĭ cele boltite, și trecînd focul și peste curte a mers pănă la margine, arzînd tîrgul, mănăstirele și casele boerești.

In 1738, în a III-a domnie a luĭ Constantin Mavrocordat, ciuma seceră din noŭ București; «aŭ murit atuncĭ (în țară) de ciumă oamenĭ 30000, i preoțĭ 223, i 3 arhiereĭ».

In 1764, avem de înregistrat revolta boerilor în contra luĭ Ștefan-Vodă Racoviță. Orășeniĭ se ridică, trag clopotele și cer împuținarea dărilor. Domnitorul îĭ împrăștie cu armata.

In 1769, sub Grigore Ghica III Voevod, intră volintiriĭ ruși sub comanda luĭ Nazarie. Poporul se unește cu eĭ și încep a măcelări pe Turcĭ; chiar Domnul e prins și trimes la Petersburg.

La 1770, Rușiĭ intră din noŭ în capitală. Turciĭ sunt bătuțĭ la Văcărești de principele Repnin.

In 2 Noembrie 1793, în timpul nopțeĭ, a fost un mare cutremur de pămînt, care ruină cea maĭ mare parte din clădirile vechĭ.

De asemenea ciuma și foametea făcură multe victime în acest an.

La 15 Maiŭ 1801, sub Mihail Suțu, de frica Cîrjaliilor luĭ Pazvantoglu, maĭ toată populația capitaleĭ fugi; 70000 locuitorĭ luară calea Brașovuluĭ.

In 1802 Octombrie 14, sub Constantin Ipsilante, un cutremur înspăimîntător aduse prin zguduirile sale ruina capitaleĭ. Curtea Domnească suferi și Domnitorul trebui să fie găzduit la mănăstirea Văcărești. Turnul Colțeĭ asemenea suferi mult pe urmele acestuĭ cutremur; partea superioară a fost stricată cu desăvîrșire. Inălțimea acestuĭ turn, a fost de 48 metri, iar pătratul de la bază avea 38 metri.

La 28 August 1804, București devin prada foculuĭ și ard în mare parte. Reproducem aci nota interesantă a unuĭ contimporan asupra acestuĭ trist eveniment: «Dumineca la 8 ceasurĭ ziua, tîrgul, buricul Bucureștilor, arzînd toate prăvăliile, i hanul Sf. Gheorghe, i hanul Șerban-Vodă pănă în zidul hanuluĭ Colțiĭ, și la vale hanul luĭ Mihaiŭ-Vodă, Sărăria vechiă cu tîrgul Cuculuĭ, și la vale pănă în casele luĭ Castrișie. Fiind focul pănă la opt ceasurĭ din noapte, dînd însă puținică ploae s'a și potolit. Poate vor fi fost la 2000 prăvăliĭ cu case marĭ și micĭ și bolte, șcl. Domnind Constantin Alexandru Ipsilante Vodă». Așa dar cutremurul de la 1802 și focul de la 1804, schimbară foarte mult vechia fizionomiă a orașuluĭ.

La anul 1806 un foc năprazнic a consumat 5—600 case și prăvăliĭ din București. In urma foculuĭ, Const. Vodă Ipsilante a dat mare ajutor bănesc orășenilor, înlesnindu-ĭ la facerea caselor celor arse și dînd poruncă să se facă casele la rînd, ca ulițele să iasă drepte.

La 1812, în noaptea instalăreĭ pe tron a Domnitoruluĭ Caragea (12 Decembrie), alt incendiu în București. A ars pănă în temelie palatul domnesc din Dealul Spireĭ. Curtea a fost nevoită a se muta în casa Banuluĭ Ghica, în fața Sărindaruluĭ, care începea de la casa Slătineanu pănă în casa luĭ Tache Ghica (fost Hotel Hugues, azĭ hotel Paris din Calea Victorieĭ); iar în dos se întindea pănă în strada Academieĭ, unde e biserica Sf. Nicolae.

In ziua de 13 Decembrie 1812, se ivește ciuma în București, adusă din Constantinopole de către oamenii curțiĭ luĭ Caragea. Ciuma din vremea luĭ Caragea

www.dacoromanica.ro

a rămas vestită; nicĭ odată acest flagel n'a făcut atîtea victime ca atuncĭ. Mureaŭ cîte 300 de oamenĭ pe zi în Bucureşti. Contagiunea era primejdioasă şi violenţa flagelului atît de puternică, că un om lovit de ciumă era privit că mort şi părăsit. Se instalase cîte un lazaret provizoriŭ la Cioplea şi la Dudeşti.

Boierĭi şi neguţătorĭi cu dare de mînă fugiră din Bucureşti, oraşul se pustiise şi se auzea numaĭ vaetele şi gemetele celor bolnavĭ şi în agonie.

Abia după un an, boala a început a se domoli şi lumea a se readuna în oraş.

Revoluţia luĭ Ţudor din 1821, băgă spaima între locuitoriĭ oraşuluĭ.

Aricescu ne spune că atuncĭ boierĭi marĭ şi micĭ şi toţĭ locuitoriĭ oraşuluĭ, îngroziţĭ de venirea luĭ Tudor şi Ipsilante, fugiră din oraş spre a se ascunde uniĭ pe la mănăstirile din jurul Bucureştilor, alţiĭ pe la moşiĭ, alţiĭ pe la oraşele de sub munţĭ, alţiĭ se refugiară în Austria.

Prăvăliile negustorilor şi casele boerilor eraŭ închise, pîinea şi carnea lipseaŭ, banĭ nu se maĭ găseaŭ, capitala părea pustie, pe strade se vedeaŭ numaĭ vagabonzĭ.

La 1831 Bucureşti sunt bîntuiţĭ de holeră; aŭ murit 2169 de oamenĭ în Bucureşti, şi anume din:

Vopseaua galbenă, 580; verde, 522; roşie, 161; albastră, 418; neagră, 488.

In 1837, Bucureşti, în urma unor ploĭ torenţiale şi neîntrerupte, sunt inundaţĭ.

In 1838 s'a întîmplat un violent cutremur, cutremur care s'a întins peste toată ţara.

Vodă-Ghica a adus, imediat după nenorocire, pe un învăţat geolog, prof. Schüller din Saxonia care a studiat structura geologică a ţăreĭ cît şi cauzele probabile ale cutremuruluĭ.

In 1847 avem de notat cel maĭ mare incendiŭ, de care a fost bîntuit Bucureştiul.

In noaptea de Paşte, 23 Martie, a izbucnit un groaznic foc, arzînd părţile cele maĭ populate ale oraşuluĭ. Focul a continuat şi a doua zi.

Era într'o flacără: Vergu, Lucacĭ, Udricanĭ şi Delea. Aŭ ars 13 mahalale şi următoarele bisericĭ: Sf. Dumitru, biserica Domnească din Curtea-Veche, Sf. Anton, Bărăţia, Sf. Gheorghe Vechiŭ, Sf. Gheorghe-Noŭ, Sf. Mina din mahalaua Stelea, Vergu, Udricanĭ, Lucacĭ, Ceauş-Radu şi Sf. Ştefan.

Spaima şi sărăcia fu mare printre locuitorĭ. Veni la faţa loculuĭ Domnitorul Bibescu şi mîngăiă pe ceĭ atît de greŭ încercaţĭ.

In acea zi se convocă un mare sfat la Curte, la care luară parte, sub preşidenţia Domnitoruluĭ Bibescu, Mitropolitul şi cu sfatul extraordinar.

In urma acesteĭ consfătuirĭ, Vodă Bibescu porunci a se da din casele obşteştĭ următoarele sume:

Mitropolia şi Episcopiile, a patra parte din venitul lor pe un an, ceea ce făcea aproximativ suma de 500000 leĭ; Casa Centrală, suma ce va rămîne disponibilă după întîmpinarea cheltuelilor hotărîte pentru casele făcătoare de bine, aproximativ 200000 leĭ; Mănăstirile închinate, îndoită zeciuială din venitul lor pe un an, 700000 leĭ; Casa visterieĭ din § rezerveĭ, 300000 leĭ; leafa pe o lună a tutulor amploiaţilor civilĭ şi militarĭ de la 300 leĭ în sus, 300000 leĭ; din rezerva caselor magistraturilor tuturor oraşelor Principatuluĭ, 200000 leĭ. In total 2200000 leĭ. Aceste sume fură împărţite la ceĭ atinşĭ de nenorocire, pentru a'şĭ reclădi casele.

Domnitorul Bibescu a dat din casa sa particulară o sumă de 200000 leĭ, în afară de 30000 fr. daţĭ maĭ tîrziŭ. Sultanul Abdul-Medjid a trimes daruriĭ în banĭ, de asemenea şi Impăratul Rusieĭ. Darurile lor se urcară la suma de 100000 leĭ.

In acelaşĭ timp Vodă-Bibescu făcu apel la populaţiunea ţăreĭ spre a veni în ajutorul incendiaţilor, numind o comisiune, pentru a primi subscripţiile, compusă: pentru partea boerească din Logofeţiĭ Emanoil Băleanu, Ioan Filipescu şi Clucerul G. Marcovicĭ; iar pentru partea neguţătorească de Clucerul Opran, Hilel Manoach, Pitarul M. Califaru, Cerlenti, Xanto şi Ioan Ghermani.

Tot în acest scop s'a numit o comisie de catagrafie care să adune «ştiinţele cele maĭ temeinice şi nepărtinitoare» de toţĭ aceia carĭ aŭ fost bîntuiţĭ de grozavul foc.

In acelaşĭ timp, Domnitorul Bibescu aflînd că uniĭ neguţătorĭ de materialuriĭ de clădiriĭ vor a specula cu nenorocirea obştieĭ, a dat ordin ca nimenĭ să nu ridice preţurile materialelor, căcĭ alt-fel îĭ va pedepsi aspru «căcĭ nicĭ o pravilă nu iartă asta».

De asemenea lucrătoriĭ n'aŭ fost îngăduiţĭ a urca preţurile de muncă.

Incet-încet toate cuartierele s'aŭ rezidit şi reparat, afară de bisericile Sf. Mina, din mahalaua Stelea şi Sf. Anton, din piaţă.

In 1854 a fost de asemenea o epidemie de holeră.

In 1866 şi 1873, Bucureşti aŭ

www.dacoromanica.ro

mai fost iarăşi bîntuiţi de această boală.

La 1892, Octombrie în 2, a fost un cutremur, care a durat 30 secunde.

Imprejurimile Bucureştilor. — *Satele.* — In imediata împrejurime a Bucureştilor se numără:

La N. Băneasa, sat, în apropierea căruia se află un hipodrom al societăţei Jockey-Club. In Aprilie şi Septembrie, mai cu seamă în zilele de Duminică, se fac aci alergări de cai cu premii. E foarte vizitat în zilele de curse, cînd se pune la dispoziţia vizitatorilor trenuri speciale. Primăria este pe cale a cumpăra pădurea de la Băneasa pentru a o transforma în parc municipal public.

De Băneasa ţin şi satele: Herăstrăul, Plumbuita, Floreasca şi Teiul, locuri unde vin Bucureştenii, mai cu seamă în zilele de serbători, să petreacă. Aceste sate sunt situate pe lîngă heleştae, din cari se pescuesc raci şi peşti.

In Sulzer găsim următoarea descriere a Herăstrăului, aşa cum a fost în vechime:

«La Herăstrău (care poartă această numire după un herăstrău mecanic ce era aşezat acolo), Domnitorul Alexandru Ipsilante a ordonat a se construi aproape de lac (heleşteu) o casă de petrecere de lemn în gustul turcesc care servă cu atît mai bine de plimbare obicinuită nobilimei Bucureştilor, cu cît depărtarea ei este de abia o oră de suburbiile acestei reşedinţe princiare. Heleşteul de lîngă această casă de plăcere e întins, foarte limpede şi are în mijloc o mică insulă împrejurul căreia Doamna, însoţită de damele curţei, obicinueşte a se preumbla într'o şaică saŭ luntre mare, şi în resunetul melodiilor turceşti, care plac cu deosebire şi mişcă inima Grecilor şi mai ales a sexului frumos al acestei naţiuni».

Ceva mai la N. de Băneasa se află situat satul Grefoaicele, fosta proprietate a d-lui avocat Aristid Pascal. Moşia Grefoaicele a fost împărţită de proprietarul ei în loturi mici, pe cari le-a vîndut cu uşurinţă de plată la diferiţi locuitori din Bucureşti, căutînd cu modul acesta a fonda un orăşel noŭ de lucrători, Bucureşti-Noi, în genul celor din jurul Vienei şi al Parisului. Aŭ început deja a se clădi case, vile cu grădini spaţioase. Pentru ca lucrările să meargă mai repede s'a constituit o societate financiară cooperativă, care a şi început operaţiunile ei.

La N.-E. e Colentina, unde e şi spitalul cu acelaşi nume; Mărcuţa, unde e ospiciul de nebuni şi Pantelimonul, unde e un ospiciŭ de infirmi.

La S.-E., vine Văcăreşti, unde se află închisoarea cu acelaşi nume (Vezi § Criminalitatea).

La S. Măgurele, proprietatea familiei Oteteleşanu, o localitate ceva mai depărtată de Capitală, care odinioară era foarte vizitată pentru parcul ei imens şi bine îngrijit, în mijlocul căruia se află un lac, pe care se puteaŭ face preumblări cu barca. Astă-zi fiind donată Academiei Romîne, aceasta a instalat acolo un institut de fete, întreţinut din fondul donatorilor.

La V. vin localităţile Ciurelul, Crîngaşi, Ţigănia, Chiajna, etc.

Mănăstiri. — In jurul Bucureştilor se află mai multe mănăstiri, şi anume:

Mănăstirea Cernica la Est este depărtată de o oră de Bucureşti. Ea se află aşezată pe două insule din lacul Colentina. Mănăstirea Cernica a fost fundată de marele Vornic Cernica Ştirbeiŭ şi s'a populat în scurt timp; astă-zi este una din cele mai mari chinovii de călugări ale ţărei romîneşti şi locul de înmormîntare pentru creştinii mai evlavioşi din capitală. Intre bisericile sf. Gheorghe şi sf. Nicolae se află un heleşteu.

Depărtare de o oră de la această mănăstire şi două de Bucureşti se află la N.-E. mănăstirea Pasărea, chinovie de călugăriţe. Mănăstirea Pasărea se află situată pe lacul Pasărei. Ea a fost zidită la anul 1813 de Timotei, Arhimandritul Cernicăi. Monahele de aci se îndeletnicesc pe lîngă cele bisericeşti şi cu lucrul mîinelor, făcînd mohairuri şi diferite pînzeturi.

Mănăstirea Ţigăneşti, se află situată la N. de Bucureşti şi la o distanţă de trei ore. Mănăstirea Ţigăneşti e una din cele mai mari chinovii din ţară. Aşezată pe o limbă de pămînt intrată în lacul Bălteni, are în faţă o pădure deasă. Poziţiune frumoasă. Ea a fost fundată la anul 1812 de starităul mănăstirei Căldăruşani, Dosoteiŭ şi cu ajutorul d-lor Radu Golescu, G. Florescu şi alţii. Mai înainte-vreme această mănăstire era locuită de monahi şi avea o mică biserică de lemn de bîrne, care a dus-o la satul Amarul, de lîngă Mizil, unde există şi azi. Acum mănăstirea este locuită de maici, care pe lîngă serviciul bisericesc se mai îndeletnicesc şi cu lucrul de mînă, făcînd covoare, pînzeturi, etc.

Depărtare de patru ore de Capitală, la Nord, se află mănăstirea de monahi Căldăruşani, aşezată pe o limbă de pămînt intrată în lacul Căldăruşani ce se formează la întîlnirea cu pădurea Vlăsiei. Ea era

www.dacoromanica.ro

până în timpul luĭ Mateiŭ-Basarab un loc de schivnicie și de scăpare al Romînilor din satele învecinate; pe atuncĭ avea numaĭ o mică bisericuță și cîțĭ-va pustnicĭ.

La anul 1638, Mateiŭ Basarab, după un războiŭ ce a avut cu Vasile Lupu, din care a eșit învingător, a fundat biserica și cetatea. Mănăstirea s'a populat și a fost în maĭ multe rînduriĭ un loc de adăpost pentru populația Bucureștiuluĭ. Situația acesteĭ mănăstirĭ este pitorească. In vechime era situată pe o insulă formată de un lac, apoĭ înconjurată de vestita pădure a Vlăsieĭ, așa că mănăstirea de și e cîmpeană, cu toate acestea rivalizează cu cele de munte prin pozițiune. Aci a fost alt-dată un focar de literatură romînească. Grigorie Mitropolitul, înainte de alegere trăia în această mănăstire ca simplu Diacon, ocupîndu-se cu traducerea de cărțĭ bisericeștĭ în limba națională.

Mănăstirea Samurcășești se află în comuna Ciorogîrla-Dîrvari în apropiere numaĭ de o oră de Capitală. La spatele mănăstireĭ trece rîul Ciorogîrla. Ea a fost fundată la anul 1808 de către Vornicul Constantin Samurcaș și soția sa Zinca. Se află aci acum ca stariță monaha Sofia Eliade-Rădulescu, fiica luĭ Eliade-Rădulescu.

Mănăstirile acestea sunt vizitate mult de Bucureștenĭ, maĭ cu seamă în timpul vereĭ.

Bibliografie. — C. Alessandrescu, *Dicționar geografic al jud. Ilfov*, 1892.

G. Assan, *Cestiunea iluminatuluĭ capitulel*, 1894.

Joseph Bauscher (souffleur), *Almanach du Théatre de Bucarest*, pour le nouvel an 1835.

Mihail Belador, *Istoria Teatruluĭ*, 1896.

Beriudeiŭ, *Bucureștĭ*, publicat în «Revista romînă», 1862.

M. M. Berthelot, etc., *La Grande Enciclopédie*, (articolul Bucureștĭ).

Gheorghe Bibescu, *Domnia luĭ Bibescu*, 1894.

Const. St. Bilciurescu, *Guide de Bucarest*, 1897.

(Col. Vlad. Blaremberg), Anuarul Principatuluĭ Țărĭĭ Romînești, 1842 (partea relativă la Bucureștĭ).

Brockhaus, *Konversations - Lexikon*, 1893. (Articolul Bucureștĭ).

Carmen Sylva, *Bucarest* (în «Les Capitales du monde»).

N. St. Cucu, *Proect pentru distribuția apeĭ în oraș*, 1887.

N. Cuțarida, *Plan în relief al orașuluĭ Bucureștĭ*, 1897.

Depozitul de rezbel, *Planul împrejurimilor Bucureștĭ*, (fără dată).

Dr. Corneliŭ Diaconovich, *Orașul Bucureștĭ*, articol retipărit din «Enciclopedia romînă», 1898.

Dim. Frunzescu, *Dicționar topografic și statistic al Romînieĭ*, 1872.

Carol Gibl, *Anuarul Bucureștilor* pe 1897—98.

Alexander F. Heksch și Vladimir Kowszewicz, *Illustrirter Führer durch die Ungarischen, Ost-Karpathen, Galizien, Bukowina und Rumänien*, 1892 (cu un plan al Bucureștilor, diferite vederĭ și o descriere).

Stef. C. Hepites, *Observațiunĭ meteorologice în Bucureștĭ*, pe anul 1896.

— — *Determinarea înălțimeĭ barometruluĭ Institut. Meteorologic, la Herăstrăŭ* 1886.

— — *Clima Bucureștilor*, 1885.

N. I. Idieru, *Istoria artelor frumouse*, 1898 (partea relativă la istoria școaleĭ de bele-arte și a conservatoruluĭ de muzică și declamațiune din Bucureștĭ).

Gh. Ionescu, *Spicuirĭ din artu tipografieĭ*, (lucrare inedită).

G. I. Ionnescu-Gion, *Bucureștĭ în timpul Revoluțiuneĭ franceze*, 1891.

— — *La Presse roumaine*, publicat în revista franceză «Revue des Revues», 1896.

— — *Bucureștĭ pînă la 1500*, 1898.

— — *Dîmbovița bucureșteană*, articol publicat în revista «Tinerimea romînă», 1898.

— — *Istoria Bucurestilor*, lucrare inedită.

Locot. Jigurtu, *Planul de la Cernica la Mărcuța* (decemn f. d.).

Dr. Hans Kraus, *Rumänien und Bucarest*, 1896.

A. L. *Bucarest, Manuel du Voyageur*, 1879.

Grigore I. Lahovari, *Cîte-va etimologiĭ geografice romîne*, în «Buletinul Societățiĭ geografice romîne» 1886.

Pierre Larousse, *Grand Dictionnaire universel du XIX-me Siècle*, (articolul Bucureștĭ).

E. Levasseur, *L'Europe*, (moins la France), 1890.

Ion P. Licherdopol, *Bucureștĭ*, 1889.

Meyers *Konversations-Lexikon*, 1894, (articolul Bucureștĭ).

Ministerul financelor, *Budget general de veniturĭ și cheltuelĭ* pe exercițiul 1898—99.

Gh. Moceanu, *Memoriile mele*, 1895. (Partea relativă la sport).

M. G. Mumuianu, *Plan perspectiv al orașuluĭ Bucureștĭ*, 1895.

Preotul Grig. Muscelcanu, *Monumentele strămoșilor*, 1873.

Papadopol-Calimah, *Istoriu fondăreĭ orașuluĭ Bucureștĭ*, 1882.

Major D. Papazoglu, *Calendar pe anul 1869* (cu planul capitaleĭ Bucureștĭ).

— — *Călăuza sau conducătorul Bucureștiuluĭ istoric și pitoresc*, cu planul capitaleĭ, 1871.

— — *Iluștru caleĭ ferate din Bucureștĭ la Giurgiŭ*, 1871.

— — *Bucureștĭ, capitala Romînieĭ*, (plan), 1871.

Locotenent-Colonel Papazoglu, *Istoria Bucureștilor*, 1892.

Dim. Pencescu, *Memoriŭ asupra apeĭ feruginoase de la Văcărești*, 1873.

Sub-locot. Pontbriant, *Bucureștĭ-Slobozia-Clinceni*, (plan topografic, f. d.).

Primăria comuneĭ Bucureștĭ, *Dările de seamă*, pe aniĭ 1894—95, 96—97 și 97—98.

— — *Anuarul statistic al orașuluĭ Bucureștĭ*, pe aniĭ 1895 și 1896.

— — *Raport asupra chestiuneĭ apeĭ*, 1895.

Elisée Reclus, *Nouvelle géographie universelle*, 1890.

Locot. C. B. Segărceanu, *Itinerarul drumuluĭ de la Bucureștĭ spre Ghitila*, 1873.

— — *Itinerarul drumuluĭ de la Bucureștĭ*, trecînd prin Jilava, Vidra, ducîndu-se la Tîrgul-Vesteĭ (o foaie manuscript, în biblioteca Marelui Stat-Major).

D. P. Sesquières și Gr. Cerchez, *Bucureștĭ* (planul orașuluĭ), 1883.

Chr. D. Staicoviciĭ și F. Robin, *Statistica romînă*, 1898.

Franz Ioseph Sulzer, *Grundriss der Hauptstadt Bukarest in der Vallachei*, 1781, plan al orașuluĭ Bucureștĭ, în «Geschichte des Transalpinischen Daciens, etc.»

www.dacoromanica.ro

Grigore Tocilescu, *Istoria Bucureștilor*, articol publicat în revista «Tinerimea română» 1898.

— — *Istoria Română*, 1894.

V. A. Urechiă, *Istoria Școalelor*, 1892.

— — *Istoria Românilor*, 10 volume, 1891—98.

Varino, Guides-Album, *Roumanie*, 1896.

Sub-locot. Zosim, *Recunoașterea militară a drumului de la bariera Filaret la satul Jilava*, (f. d.).

*** *Apele Bucureștilor și Proectul Radu*, 1898.

*** *Itinerarul drumului de la București* la satul Popești-Sîrbi (în biblioteca Marelui Stat-Major).

Bucureşti (Gara-de-Nord), *stație* de dr. d. f., jud. Ilfov, pl. Dîmbovița, com. București, departe de stația Chitila de 9.5 kil. Înălțimea d'asupra nivelului mării de 76m,14. (Vezi cuvîntul București, § Mijloace de comunicație).

Bucureşti (Filaret), *stație* de dr. d. f., jud. Ilfov. (Vezi Filaret).

Bucureşti, *sat*, în partea de S. a comunei Sălăgeni, pl. Podoleni, jud. Fălciu, așezat pe malul Prutului, pe o suprafață de 245 hect. 60 arii. Are o populație de 71 fam. cu 247 suflete, din cari 58 contribuabili.

Bucureşti, fost *sat* în jud. Ilfov, în secolul al XVI-lea. In arhivele Mitropoliei de București (Condica relativă la jud. Ilfov) se găsește un act din 12 Martie 1580, prin care Calotă, postelnicul și jupîneasa sa Caplea dau lui Dragomir Vornicul satele Clejani, Vălcănești, *București*, Ciumești și Salcia.

Bucureşti, fost *sat*, jud. Tecuciu, situat la vre-o 3 kil. spre S. de Nicorești, în partea de E. a Tecuceluluĭ. Nu se știe din ce cauză s'a desființat. Parte din locuitorii sunt în Nicorești, iar parte în satele vecine. Astăzi este pămînt arabil, proprietatea d-lui Iancu Corban.

Bucureşti, fost *sat* pe apa Vedei, în jud. Teleorman, despre care ne vorbește un hrisov din secolul al XVII-lea al Mitropoliei de București (Condica No. 5) ca fiind moșia vel-comisului Bunea Grădișteanu.

Bucureşti, fost *sat* în jud. Vîlcea, de care pomenește un hrisov de la 1392 al mănăstirei Cozia.

Bucureşti, *numire* vechie a *cătunului* Erculești, com. Vîlcele, jud. R.-Sărat.

Bucureşti, *deal*, în jud. Mehedinți, plaiul Cerna, pe teritoriul com. rur. Balta; aci se povestește că a fost cîrciuma lui Șerban-Vodă. In acest loc s'au găsit bani și arme îngropate.

Bucureşti, *deal*, în com. rur. Băsești, plaiul Cerna, jud. Mehedinți.

Bucureşti-Micĭ, *tîrgușor*, (v. Buhuș, tîrg în comuna Buhuș, pl. Bistrița, jud. Neamțu).

Bucuri, *deal*, în jud. Muscel, la Vest de comuna Conțești, plasa Argeșelul, care domină valea Argeșeluluĭ. Acest deal cade între rîul Argeșel și com. Țițești.

Bucuroasa, *mahala*, în jud. Mehedinți, plasa Blahnița, com. rur. Bucura.

Bucuruluĭ (Dealul-), *deal*, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Cernătești, continuîndu-se din dealul Triesteniculuĭ.

Buda, *com. rur.*, pl. Bistrița-d.-s., jud. Bacău, așezată în valea Bistrițeĭ. Se mărginește la Est cu teritoriul com. Racova, de care se desparte prin rîul Bistrița; la N. cu rîul Bistrița, care o desparte de com. Buhuș, jud. Neamțul; la V. cu com. Blăgești; iar la S. cu Slobozia-Luncanĭ.

Comuna este udată de pîrîul Prăjoaia, care se varsă în pîrîul Gîrla-Moareĭ, de pe dreapta Bistrițeĭ. Această comună s'a deslipit din com. Blăgești. (In «Statistica» din 1874 se găsește unită cu Blăgești).

Totalul pămînturilor de cultură este 248.82 de hectare.

Două sate o alcătuesc: satul Buda, situat pe malul drept al Bistrițeĭ și cătunul Șipotele, la apusul său.

Comuna are 309 case; o singură biserică, ruinată însă, așa că nu se oficiază în ea, situată în satul Buda, cu 1 preot și 2 cîntăreți; 8 cîrciumĭ.

Populațiunea se compune din 1330 suflete, aparținînd la 309 familiĭ romîne și 5 de Evreĭ. După naționalitate se deosebesc în 1317 Romînĭ și 13 Evreĭ, toți de protecțiune romînă.

Se găsesc: 600 agricultorĭ, 91 meseriași, 2 comercianți, 6 cu profesiunĭ libere și 60 muncitorĭ.

Știu a citi și scrie numaĭ 9 persoane; restul de 1321 nu știu carte.

Animale sunt: 19 caĭ, 522 vite cornute, 28 porcĭ și 107 oĭ, carĭ aparțin la 7 proprietarĭ și care aŭ produs în 1891 214 kgr. lînă amestecată. Sunt 16 stupĭ de albine, care daŭ anual 61968 kgr. miere și 20656 kgr. ceară.

După budgetul pe 1891—92, veniturile comuneĭ sunt de 4845 leĭ, 94 banĭ; iar cheltuielile de 2768 leĭ, 60 banĭ.

Teritoriul comuneĭ are o în-

www.dacoromanica.ro

tindere de 464.75 hectare. Nu se află pe dînsul nicĭ o proprietate mare. Păduri mari nu sunt, ci numaĭ crînguri.

Reşedinţa comuneĭ se află la o depărtare de 21 kil. de Bacău, de 5 kil. de Gîrleni, reşedinţa plăşeĭ, şi se găseşte pe calea vecinală-comunală Valea-luĭ-Ion-Podul-Lespezĭ, dimpreună cu Blăgeşti. Se află depărtată cu 7 kil. de Blăgeşti şi cu 11 kil. de Slobozia-Luncanĭ.

Buda, *com. rur.*, în jud. Dorohoiu, pl. Herţa, la 6 kil. dc Herţa, reşedinţa plăşilor Herţa şi Prutul-d.-s., şi la 38 kil. de Dorohoiu, formată din satele: Buda-Mare, Buda-Mică, Mihoreni-Stavrat, Mogoşeşti, Pasatul şi Slobozia, cu reşedinţa primărieĭ în satul Buda-Mare. Are o populaţie de 667 fam. cu 2655 suflete. Are 7 bisericĭ, deservite de 1 preot, 5 cîntăreţĭ şi 6 palamarĭ; o şcoală, cu un învăţător şi 50 elevĭ; 978 hect. pămînt sătesc; 2455 hect. cîmp a proprietăţeĭ, cu 12384 hect. 85 ariĭ pădure; 2 iazurĭ şi 28 şi jum. pogoane vie.

Budgetul în 1889—90 era la venitur̆ de leĭ 4266, şi la cheltuelĭ de leĭ 4266.

Vite marĭ albe cornute sunt 1559, oĭ 388, capre 1, caĭ 277, porcĭ 572; stupĭ 299.

Buda, *com. rur.*, în plaiul Rîmnicul, jud. R.-Sărat, pe pîrîul cu acelaşĭ nume. Şĭ-a luat numele de la pîrîul Buda.

Este aşezată în partea vestică a judeţuluĭ, la 20 kil. spre N.-V. de R.-Sărat, şi în partea răsăriteană a plaiuluĭ, la 7 kil. spre S.-E. de com. Dumitreşti, reşedinţa plaiuluĭ. — Comunele învecinate sunt: Deduleşti, la 5 kil.; Dănuleşti, la 3 kil.; Pandoşi, la 8 kil.; Valea-Sălcieĭ, la 9 kil.

Se mărgineşte la Est cu com. Dănuleşti, de care se desparte prin rîul Rîmnicul-Sărat; la Nord cu Dumitreşti, de care se desparte prin dealul Gorunuluĭ; la S. cu Deduleşti, de care e despărţită prin dealul Poiana-Părului.

Este din regiunea dealurilor, brăzdată la Nord de dealurile Gorunuluĭ, Cătăuţul; la Vest de dealurile Dorul, Mîţa, al-Feruluĭ, Piscul-Tauruluĭ, Poiana-Părului; la S. de Dealul-Deduleştilor.

Rîurile carĭ o udă sunt: Rîmnicul-Sărat la E. şi afluenţiĭ săĭ: Cătăuţul, Valea-Largă, unită cu Buda şi Valea-Rea.

Cătunele carĭ o compun sunt: Buda, reşedinţă, Mucești, la Nord, Toropăleşti, la Est.

Suprafaţa comuneĭ este de 3500 hectare, din carĭ 50 hect. vatra satelor, 1510 hect. ale locuitorilor, 1930 ale proprietăţeĭ private.

Populaţia este de 441 familiĭ, cu 1777 suflete din carĭ: 862 bărbaţĭ şi 915 femeĭ; după starea civilă: 882 căsătoriţĭ, 775 necăsătoriţĭ, 70 văduvĭ; după instrucţiune: 17 ştiu carte; toţĭ sunt Romînĭ.

In comună este o biserică, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, zidită în 1827 de Mihail Despu şi soţia sa, cu preoţiĭ Ion Stanciu, Mihail Neculaĭ şi locuitorĭ; are 17 pogoane pămînt; 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser.

Comuna are o şcoală de băeţĭ, fondată în 1828 de comună, cu 1 învăţător şi cu 41 elevĭ înscrişĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este mediocră, terenul fiind pietros, muntos şi puţin propriu agriculturiĭ. In ce priveşte cultura pămîntuluĭ, comuna are: 680 hect. arabile, 250 hect. imaş, 960 hect. pădure, 244 hect. viĭ, 950 hect. fineţe şi 357 hect. neproductive.

Locuitoriĭ aŭ 19 pluguri, 1 moară cu apă; 2132 capete de vite, din carĭ: 570 boĭ, 220 vacĭ, 50 caĭ, 1000 oĭ, 40 capre şi 252 rîmătorĭ. Lemnăria şi rotăria sunt micile industriĭ ale locuitorilor. Sunt în comună 1 cojocar, 1 potcovar, 3 măcelarĭ, 1 boiangiŭ şi 6 rotarĭ. Comerţul este activ şi constă în import de coloniale, instrumente agricole şi în export de vin, vite, cereale şi obiecte de dogărie. Transportul se face prin gara Sihlea, la 18 kil. spre E. Sunt 7 comercianţĭ (1 străin), apoĭ 3 băcanĭ şi 6 cîrciumarĭ.

Căile de comunicaţie sunt: 1. calea judeţeană ce pleacă din oraşul Rîmnicul-Sărat, trece prin Băbeni-Deduleştĭ şi comună, şi se duce la Dumitreşti-Chiojdeni-Jitia; 2. spre Dănuleşti; 3. spre Valea-Sălcieĭ.

Contribuabilĭ sunt 462. Veniturile sunt de 3326 leĭ 99 banĭ, iar cheltuelile de 2927 leĭ 79 banĭ.

Buda, *com. rur.*, pl. Stănişeşti, jud. Tecuciu, compusă din cătunele: Brătoaia, Buda, Dănăilă, Putinele, Salahorul şi Fărcaşul. E situată pe Valea-Zeletinuluĭ, la o distanţă de 84 kil. de Tecuciu şi la 5 kil. de reşedinţa plăşeĭ (tîrgul Stănişeşti).

Are o populaţie de 1391 suflete, din carĭ 372 capĭ de fam., 303 contribuabilĭ, locuind în 435 case. Străinĭ sunt 25, Evreĭ.

Comuna are o suprafaţă de 2340 hect. 91 ariĭ, din care 1305 pămînt arabil şi 472 hect. şi 72 ariĭ pădure, — din care 385 hect. şi 72 ariĭ sunt ocupate de pădurea statuluĭ, — 107 hect. acoperite cu viĭ şi 100 hect. şi 96 ariĭ vatra satuluĭ.

Statul are 443 hect. pămînt arabil.

Terenul acesteĭ comune este, în mare parte, acoperit cu dea-

www.dacoromanica.ro

luri și păduri; aceste din urmă ocupă culmea și coastele dealurilor. Partea despre E. Zeletinului este mai productivă, fiind compusă din pămînt argilos, cea de V. este neproductivă din cauza pămîntului clisos. — Valea-Zeletinului este productivă în fînețe.

Ocupația de căpetenie a locuitorilor este: agricultura, creșterea vitelor și cultura viei; parte dintr'înșii se ocupă și cu dogăria, rotăria, cizmăria, etc.

In comună se află o moară de foc făcută în 1892.

Comerțul constă în exportul produselor agricole și al vinului în orașele Bîrlad, Băcău și tîrgul Podul-Turculuĭ.

Loc. aŭ: 322 boĭ, 318 vacĭ, 17 taurĭ, 160 caĭ, 50 epe, 5 armăsarĭ, 767 oĭ, 100 capre, 200 porcĭ; 270 stupĭ.

Comuna are 2 școlĭ. Una se află în s. Buda, avînd un local anume făcut pentru școală și datînd din anul 1869. Se frecuentă de 34 copiĭ (32 băeți și 2 fete), din numărul de 115 (59 băeți și 56 fete) în vîrstă de școală. A doua este în satul Putinele, și datează din anul 1892. Se frecuentă de 28 copiĭ (25 băeți și 3 fete), din numărul de 68 copiĭ (53 băeți și 25 fete) în vîrstă de școală

Știŭ carte 186 bărbați și 24 femeĭ.

In această com. se află 2 bisericĭ: una făcută din lemn de stejar la 1800 și cea din cătunul Buda, zidită la 1810, Iulie 4. Sunt întreținute de poporenĭ și sunt deservite de 1 preot și 2 cîntăreți. Cîrciumĭ sunt 9; în cătunul Buda este și o băcănie.

Se crede că numele acesteĭ comune ar veni de la unul, Budeanul, primul locuitor care a venit din Buda-d.-j. (com. Corbița), cam pe la 1750, și cu alți locuitorĭ s'a așezat în Valea-Zeletinului, formînd satul Buda, de unde și-a luat numele și comuna. Locuitoriĭ sunt în mare parte răzeșĭ, iar restul clăcașĭ.

Se mărginește la N. cu com. Colonești, la S. cu com. Răchitoasa, la E. cu com. Avrămești și Lălești (jud. Tutova), care servesc și ca limită între jud. Tecuciŭ și Tutova, la V. cu com. Stănișești. Com. are forma unuĭ trapez; laturea de E. este formată de dealul Tutova, cea de V. de Dealul-Dobrotforuluĭ; cele-l'alte laturĭ sunt formate de liniĭ convenționale.

In partea de V. a com., pe zarea Dobrotforuluĭ, se află o urmă de șanț, cu o suprafață de 512 m. p. Această localitate, care se numește Cetățuia, era înconjurată de păduri priincioase pentru apărare.

Buda, *sat*, pl. Bistrița-d.-s., jud. Bacău, reședința comuneĭ cu acelașĭ nume. Se află așezată nu departe de malul drept al Bistrițeĭ. Are 170 case; o biserică deservită de 1 preot și 2 cîntăreți. Capĭ de familie sunt în număr de 169, sufl. 563, printre carĭ 7 Evreĭ. Cîrciumĭ sunt 4. Animale: 14 caĭ, 279 vite cornute, 23 oĭ și 14 porcĭ.

Buda, *sat*, din com. Brăești, pl. Cîrligătura, jud. Iași, situat pe o vale, în marginea pădureĭ, spre S.-V. de satul Brăești. Are 54 fam. saŭ 321 loc. linguraĭ și ursarĭ locuind în niște bordee.

Numărul vitelor este de 81 capete, din carĭ: 28 vite marĭ cornute, 5 caĭ, 34 oĭ și 14 rîmătorĭ.

Buda, *sat*, reședința com. rur. Buda-Prisicenĭ, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Cade la V. de București, pe malul stîng al rîuluĭ Argeș.

Aci este un pod de vase, de la care se percepe taxă. Iarna pe înghețurĭ comunicația este întreruptă și locuitoriĭ ocolesc, spre a trece, pe la Malul-Spart. Corpurile legiuitoare aŭ votat de curînd construcția unuĭ pod între Buda și Mihăilești, pe calea București-Alexandria, alocînd pentru acest scop în budget 870000 leĭ.

Satul se întinde pe o suprafață de 510 hect. și are o populație de 830 locuitorĭ Romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor. Intre Valea-Cornetuluĭ și Buda, locuitoriĭ în special se ocupă cu cultura tutunuluĭ, cartofilor și usturoiuluĭ. Eĭ sunt mult aplicați spre comerț. Mai nu e tîrg în țară necunoscut de eĭ.

Din teritoriul satuluĭ, d-na Frederica Paleologu și d-l M. Xanto aŭ 98 hect. și locuitoriĭ 412 hect. Se cultivă tot terenul.

Are o biserică, cu hramul Sfințiĭ Impărați, deservită de 2 preoți și 2 cîntăreți; precum și o școală mixtă frecuentată obicinuit de 26 elevĭ și 2 eleve, cu întreținerea căreia statul cheltuește anual 1080 leĭ, iar com. 830 leĭ. Localul s'a construit de județ în anul 1887 și costă 6473 leĭ.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 455 și al celor micĭ de 429.

S'aŭ stabilit în sat 2 străinĭ.

Pentru apărarea satuluĭ de inundațiĭ, locuitoriĭ aŭ făcut în dreptu-ĭ zăgazurĭ.

Buda, *sat*, în plaiul Rîmnicul, jud. R.-Sărat, cătunul de reședință al com. Buda, așezat la mijloc pe pîrîul Buda, de unde și-a luat numele. In vechime se numea Buda-Vechiă. Are 500 hect., și o populație de 262 fam., cu

www.dacoromanica.ro

1021 suflete, din carĭ 281 contribuabilĭ, 14 ştiŭ carte. In sat e o biserică şi o şcoală.

Buda, *sat,* în jud. Roman, plasa Fundul, com. Bozieni, lîngă satul Bozieni. Populaţia acestuĭ sat este de 21 capĭ de familiĭ, 109 loc., din carĭ 9 ştiŭ carte; locuesc în 22 case.

Buda, *sat,* pe moşia şi în com. Dolhasca, jud. Suceava. Aşezat în rîpa şi pe coastele dealurilor Strahotin la E. şi Velniţa la V., numără 165 case, populate cu 215 capĭ de fam. saŭ 719 sufl. (360 bărbaţĭ şi 359 femeĭ). Contribuabilĭ sunt 120.

Vatra satuluĭ ocupă suprafaţa de 85 fălcĭ. Improprietăriţĭ la 1864 şi 1879 sunt 68 fruntaşĭ, 94 mijlocaşĭ şi 19 codaşĭ, stăpînind 448 fălcĭ şi 30 prăjinĭ.

Are o biserică clădită de sătenĭ din lemn, cu patronul Sf. Gheorghe, deservită de preoţĭ din Dolhasca cu rîndul şi de un cîntăreţ; o şcoală rurală mixtă, cu un învăţător plătit de comună, înfiinţată la 1882 şi frecuentată de 23 elevĭ. Copiĭ, între 7—12 anĭ, din raza şcoaleĭ sunt 46 băeţĭ şi 47 fete.

Drumurile principale sunt la Lespezĭ (3 kil.) şi la Dolhasca (5 kil.)

Buda, *sat,* face parte din com. Corbiţa, pl. Zeletinul, jud. Tecuciŭ. Este situat pe un platou înalt, la o distanţă de 3 kil. şi 650 m. de reşedinţa comuneĭ. Are o populaţie de 129 capĭ de familiĭ, 468 sufleţe, locuind în 118 case.

Toţĭ locuitoriĭ din acest sat se ocupă numaĭ cu rotăria şi fabricarea multor obiecte de lemn.

Eĭ aŭ o biserică situată în partea de S. a satuluĭ. Nu-ĭ se cunoaşte precis data zidireĭ. In 1856 şi 1874, a fost reparată în parte, iar în anul 1894 s'a reparat radical.

Buda, *sat,* face parte din comuna cu acelaşĭ nume, jud. Tecuciŭ. Are o populaţie de 534 suflete, din carĭ 106 contribuabilĭ, locuind în 146 case.

Are o suprafaţă de 951 hect. şi 47 arĭĭ pămînt răzăşesc. Ştiu carе 89 locuitorĭ: 30 bărbaţĭ, 4 femeĭ, 40 băeţĭ şi 5 fete. — Aicĭ se află şcoala com., care se frecuentă de 34 copiĭ (32 băeţĭ şi 2 fete).

Biserica ce se află în acest sat este făcută de locuitorĭ în anul 1810. Ea are hramul Sf. Nicolae.

Buda, *sat,* în jud. Tutova, plasa Simila, spre N. de oraş. Are 238 loc., din carĭ 18 ştiŭ carte; 73 case. Formează com. Buda, cu cătunele: Pătraşcani, Pleşeşti şi Găvanul. Toată comuna are 824 hect., din carĭ 4 nelucrătoare şi 4,25 hect. livezĭ cu prunĭ. Comerciŭ se face de 16 persoane, din carĭ: 10 Romînĭ, 4 Evreĭ şi 2 străinĭ, în 16 stabilimente comerciale, din carĭ 10 cîrciumĭ. Are o şcoală primară de băeţĭ şi 1 de fete. In comună este o biserică. Contribuţiunile directe ale locuitorilor acesteĭ comune ating suma de 7057 leĭ.

Buda, *sat,* în jud. Tutova, plasa Simila, com. Orgoeşti, spre E. de satul Orgoeşti. Are 145 locuitorĭ, din carĭ 9 ştiŭ carte; 54 case.

Buda, *sat,* jud. Vasluiu, spre S. de Rafaila, la o distanţă de 6 kil. E situat în marginea pîrîuluĭ Stemnicul, pe o supraf. de 519 hect. Are o populaţie de 124 fam. saŭ 623 suflete. Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Numărul vitelor: 342 vite marĭ cornute, 426 oĭ, 15 capre, 57 caĭ, 146 rîmătorĭ şi 202 stupĭ.

Buda, *cătun,* al com. Cislăul, jud. Buzăŭ, cu 500 loc. şi 123 case. Are două cătunaşe, Bîrleşti şi Crăciuneşti, alipite de dînsul. Pe teritoriul acestuĭ cătun sunt ruinele cetăţeĭ Doamna Neaga. Pe aci, cînd plaiul Buzăŭ ţinea de jud. Săcueni, era drumul locuitorilor din acest plaiŭ la Bucov.

Buda, *cătun,* com. Ocnele-Marĭ, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. Aci locuitoriĭ se ocupă mult cu olăria. Are o biserică vechiă, care a servit multă vreme de schit.

Buda, *staţie* de drum-de-fier, judeţul Prahova, pl. Tîrgşor, comuna Pauleşti, pe linia Ploeşti-Predeal, între staţiile Ploeşti şi Băicoiul. Inălţimea d'asupra niveluluĭ mărĭĭ e de 208.78 m. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 31921 leĭ, 90 b.

Buda, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, de pe teritoriul com. Podurile.

Buda, *deal,* pl. Bistriţa-d.-s., jud. Bacăŭ, situat la V. comuneĭ cu acelaşĭ nume.

Buda, *deal,* judeţul Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., com. Bucşeşti, care aparţine şireĭ de dealurĭ dintre Tazlăul-Mare şi Trotuşul.

Buda, *deal,* în partea de E. a com. Copălăul, pl. Coşula, jud. Botoşani.

Buda, *deal,* în partea de S. a com. Drăcşani, pl. Miletinul, jud. Botoşani.

Buda, *deal,* în partea de V. a

www.dacoromanica.ro

satuluĭ Stroieşti, com. Zlătunoaia, jud. Botoşani. Se prelungeşte în com. Drăcşani.

Buda, *deal*, lîngă satul Buda, comuna Brăeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi.

Buda, *deal*, com. Genuneni, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Buda, *pîrîŭ*, în jud. Buzăŭ, com. Cislăul, format din izvoarele: Zidul şi Dogari, care după ce înconjoară ruinele cetăţeĭ Doamna-Neagă, se reunesc puţin maĭ jos. Primeşte apoĭ Izvorul-Rece, trece prin cătunul Buda, unde i se dă numele de Izvorul-Budeĭ şi merge de se varsă în rîul Cricovul.

Buda, *loc izolat*, com. Frînceşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Buda, *mahala*, face parte dîn oraşul Tecuciŭ, situată în partea stîngă a rîuluĭ Bîrlad, străbătută de strada Cuza-Vodă, şi avînd la E. barierea Prutuluĭ.

Buda, *moşie* a statuluĭ, în jud. Buzăŭ, com. Cislăul, pendinte de Episcopie. Are numaĭ 30 hect. arabile, care s'aŭ deslipit de pădurea Buda şi s'aŭ alipit moşieĭ Runceni, din com. Jugureni; se arendează împreună cu Runceni.

Buda, *moşie* a statuluĭ, în judeţul Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Pănceşti, arendată împreună cu moşia Săcăleni cu 5000 leĭ anual.

Buda, *pădure*, în partea de S.-V. a com. Drăcşani, pl. Miletinul, jud. Botoşani. Se întinde pe Valea-Budeĭ şi are o suprafaţă de 514 hectare.

Buda, *pădure*, pe moşia Cucoreni, com. Cucoreni, pl. Tîrgul, jud. Botoşani. Are o întindere de 243 hect. E compusă maĭ mult din stejar, fag şi carpen. Se exploatează sistematic.

Pămîntul e rîpos. Se găsesc aci: porcĭ, lupĭ, vulpĭ şi epurĭ mulţĭ.

Buda, *pădure* a statuluĭ, în jud. Buzăŭ, com. Cislăul. Are 800 hect. Face parte din marele corp Cislăul cu trupurile.

Buda, *pădure*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Buda, ţine de circumscripţia VII silvică, ocolul Băbeni. Are 1763 hect., din carĭ 1463 ale statuluĭ. Esenţe: fag, jugastru, gorun, ulm şi frasin.

Buda, *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., com. Bucşeşti.

Buda, *pîrîŭ*, izvoreşte de sub Dealul-Mare, din pădurea Brăeşti, com. Brăeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi, de la poiana numită Iosup; curge de la S. spre N. prin lunca şi şesul cu acest nume, pe lîngă dealul Dodul. De aicĭ ia numele de pîrîul Costeşti şi, primind în dreapta pîrîul Cristeşti şi în stînga pîrîul Găneşti, merge de se varsă în pîrîul Bahlueţul, în dreptul satuluĭ Prigoreni.

Buda, *pîrîŭ*, jud. Tecuciŭ, izvoreşte din rîpa cu acelaşĭ nume în com. Valea-Rea, şi se varsă în partea stîngă a rîuluĭ Berheciŭ, în raionul comuneĭ.

Buda, *pîrîiaş*, jud. Tutova, pl. Simila; udă com. Puntişeni de unde şi izvoreşte, curge de la N. spre S. şi se varsă în rîul Bîrlad de-a dreapta.

Buda, *rîpă*, numită şi Sălcuţa, în mijlocul pădureĭ Vladnicul, com. Valea-Rea, plasa Zeletinul, jud. Tecuciŭ. Prin mijlocul eĭ curge pîrîul cu acelaşĭ nume.

Buda, *fost schit*, astă-zĭ biserică de mir, în cătunul cu acelaşĭ nume, com. Ocnele-Marĭ, plasa Ocolul, jud. Vîlcea. Inscripţia de d'asupra uşeĭ bisericeĭ are următorul coprins:

«Intru cinstea şi lauda S-teĭ Treimĭ şi de minunĭ făcător Nicolae, s'a zidit din temelie această sf. biserică de la izvorul Grecesculuĭ din hotarul Ocneĭ, cu toată cheltuiala şi osîrdia robuluĭ luĭ Dumnezeŭ, Popeĭ luĭ (şters) Deodosie (şters) şi Monah Brănescu din Olăneşti, fost-aŭ schit. In luna luĭ August 7259 (1751)».

Buda, *vale*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, care începe din dealul cu acelaşĭ nume şi desparte comunele Berzunţul şi Podurile.

Buda, *vale*, în partea de S.-V. a com. Drăcşani, pl. Miletinul, jud. Botoşani, acoperită cu pădure.

Buda, *vale*, între dealul Ciunca şi pădurea Cristeşti, com. Brăeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi, prin care trece pîrîul Cristeşti.

Buda (Valea-), *pîrîŭ*, jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Buda, izvoreşte din dealul Poiana-Păruluĭ, udă cătunul de reşedinţă şi se varsă în rîul Rîmnicul.

Buda-cu-Dealul, *sate*, în com. Zvorăştea, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ; formează un trup, avînd o populaţie de 270 fam., 1080 suflete.

Biserica din satul Dealul, cu patronul Sf. Mihail şi Gavril, deservită de 1 preot, 2 cîntă-

www.dacoromanica.ro

reţi şi 1 pălămar, este mică de lemn şi vechiă, făcută la 1772, de Alex. Tăutu, proprietarul moşieĭ, după spusa populară şi însemnările ce sunt, căcĭ inscripţie n'are.

Buda-luĭ-Xanto, trup de *moşie* nelocuit, pendinte de com. Mereni-d.-j., pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca.

Buda-Mare, *sat*, pe moşia de asemenea numire, în com. Buda, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ, cu 114 familie, 529 sufl., şi bună situaţie într'o vechiă curătură.

Proprietatea moşieĭ este a erezilor defunctuluĭ N. Alcaz.

Biserica, cu patronul Adormirea - Maicеĭ - Domnuluĭ, cu 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 pălămar, este de zid, făcută în anul 1704 de Vasile Holban, fost proprietar al moşieĭ, după spusa populară şi însemnările ce sunt, căcĭ inscripţia ce se vede este îndescifrabilă. Şcoala, cu un învăţător şi 50 elevĭ, are un local bun, făcut la 1880 de comună, cu ajutorul dat de răposatul proprietar M. Holban.

Calitatea pămîntuluĭ este parte bunişoară şi parte maĭ slabă, dar prin gunoire poate deveni fertilă, fiind locurĭ de pădurĭ.

Sătenii împroprităriţĭ aŭ 226 hect. 26 ariĭ pămînt, iar proprietarul moşieĭ are 500 hect. 86 ariĭ cîmp şi 710 hect. 37 ariĭ pădure bătrînă şi tînără, cu maĭ multe esenţe de arborĭ seculariĭ, între carĭ domină fagul şi stejarul. Iaz este unul, dar mic. Livadă şi vie este în suprafaţă de 6 pogoane.

Pîraiele ce trec pe moşie şi carĭ vin din Bucovina sunt: Pîrîul-Poenilor şi al Cociorvenilor.

Se găseşte piatră calcarică gresă, şi se exploatează numaĭ pentru trebuinţele locale.

Drum principal este acel de la Mihăileni la Mamorniţă.

Buda-Mare şi Buda-Mică, *trupurĭ* de pădure ale statuluĭ, carĭ împreună cu trupul Groapa-Danciuluĭ, situate în com. Sărăcineşti, plaiul Cozia, jud. Vîlcea, aŭ o întindere de 350 hect.

Buda-Mică, *sat*, pe moşia de asemenea numire, com. Buda, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ, cu 115 familiĭ şi 410 suflete.

Proprietatea moşieĭ este a familieĭ Holban. Pămîntul este puţin fertil.

Biserica, cu patronul Sf. Dimitrie, este de zid, făcută în 1818 de fostul proprietar Holban.

Sătenii împroprietăriţĭ aŭ 767 hect. 67 ariĭ pămînt; iar proprietarul moşieĭ are 568 hect. 58 ariĭ cîmp şi 55 hect. 85 ariĭ pădure tînără, cu esenţe dominante: fag şi carpen.

Drumurĭ principale sunt: acel de la Mihăileni prin Buda-Mare, ce duce prin Godineşti la Mamorniţă şi acel din Hreaţca la Herţa.

Hotarele cu: Buda-Mare, Godineşti, Harbova şi Hreaţca.

Buda-Mică. (Vezĭ Buda-Mare, jud. Vîlcea).

Buda-Palanca, *com. rur.*, plasa Cîmpul, jud. Prahova.

La formarea comuneĭ, atît cătunul Buda cît şi Palanca aŭ fost situate în pădurea Buda; de acolo locuitorii şi-aŭ strămutat locuinţele unde se găsesc acum, din cauza inundaţiilor ce sufereaŭ din revărsarea rîurilor Leautul şi Prahova, ce le făceaŭ multă pagubă.

Este situată pe loc şes, între rîurile Teleajenul şi Prahova, şi pe ambele maluri ale gîrleĭ Leautul, la 14 kil. depărtare de capitala judeţuluĭ şi la 6 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Comuna se compune din 2 cătune: Buda şi Palanca, cu o populaţiune de 1096 locuitorĭ: 549 bărbaţĭ, 547 femeĭ, în plus 30 familiĭ de Ţiganĭ. Sunt 271 capĭ de familie, 250 contribuabilĭ, 271 case de locuit şi 3 bordeie.

In comună sunt două biserică: una în Buda, zidită la anul 1889 şi alta în Palanca, zidită la 1824, ambele deservite de doĭ preoţĭ.

Pe lîngă agricultură, toţĭ locuitoriĭ se ocupă cu rogojinăria. Produsul munceĭ îl desfac în oraşul Ploeşti.

Locuitoriĭ, în număr de 139, s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşia baroneseĭ Richman, cînd li s'a dat 499 hect. Eĭ aŭ, afară de vitele trebuincioase munceĭ, 100 caĭ, 60 epe, 225 vacĭ, 5 capre, 600 oĭ şi 250 porcĭ.

In raionul comuneĭ este o pivă, o moară, o fabrică de spirt şi una de făină, toate aşezate pe rîul Leautul.

Şcoală s'a înfiinţat la 1889. A funcţionat şi maĭ înainte, dar a fost des întreruptă. S'a frecuentat în anul trecut de 27 copiĭ, toţĭ băeţĭ, din numărul de 154 copiĭ, 88 băeţĭ, 66 fete, cu vîrsta de şcoală. Ştiŭ carte 40 bărbaţĭ şi 3 femeĭ.

Comuna se întinde pe o suprafaţă de 1416 hect. pămînt, în care intră izlazul, pămîntul de muncă, pădurĭ şi partea rămasă proprietăreseĭ după delimitare.

Cîte-va femeĭ cresc gîndacĭĭ de mătase. Stupĭ cu albine sunt 68. Pămîntul e maĭ mult prielnic porumbuluĭ şi grîuluĭ.

Comerciul se exercită în comună de 6 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ prezintă

www.dacoromanica.ro

la venitură suma de 3876 lei anual; cheltuelile prezintă aceeaşi sumă.

Buda-Prisiceni, *com. rur.*, plasa Sabarul, judeţul Ilfov, la V. de Bucureşti, lîngă rîul Argeş, la 19 kil. departe de Bucureşti.

Se compune din satele: Buda, Drugăneşti, Poşta, cu o populaţie de 1232 locuitori, cari trăesc în 278 case şi 1 bordeiu.

Se întinde pe o suprafaţă de 1735 hect.

D-nii M. Xanto, N. Turnescu, biserica Sf. Ilie şi Doamnele Frederica Paleologu şi Natalia Fănuţă, au 1053 hect., iar locuitorii 682 hect. Proprietarii cultivă 703 hect.; iar locuitorii cultivă tot terenul, fără rezerve de păşune.

Comuna numără 226 contribuabili. Are un budget de 4747 lei la venituri şi 4957 lei la cheltueli. In anul 1885 eraŭ 207 contribuabili.

In comună sunt 2 bisericĭ, la Buda şi la Drugăneşti, 2 şcoale mixte; 1 pod stătător pe Argeş.

Vite sunt: 723 vite mari: 131 caĭ şi epe, 281 boĭ, 237 vacĭ şi viţeĭ, 21 taurĭ, 53 bivolițe; şi 842 vite micĭ: 85 capre, 103 rîmătorĭ şi 654 oĭ.

Dintre locuitorĭ, 289 sunt plugarĭ şi 3 industriaşĭ.

Arătura se face cu 130 pluguri: 100 cu boĭ şi 30 cu caĭ.

Locuitoriĭ aŭ 182 care şi căruţe: 137 cu boĭ şi 45 cu caĭ.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ.

S'aŭ stabilit în comună 2 străinĭ.

Buda-Rafaila, *com. rur.*, în partea de N. a plăşeĭ Stemnicul, jud. Vasluiŭ, la distanţă de 35 kil. de oraşul Vasluiŭ, de 12 kil. de Negreşti, reşedinţa plăşeĭ, aşezată pe dealurile ce formează valea Stemnicul. Este alcătuită din satele Buda şi Rafaila, pe o întindere de 4863 hect., din carĭ 2960 hect. pădure a statuluĭ, şi are o populaţiune de 130 familiĭ saŭ 645 locuitorĭ Romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor. Eĭ posedă 36 pluguri şi 79 care cu boĭ, 8 căruţe cu caĭ şi 350 stupĭ cu albine.

Prin mijlocul comuneĭ trece pîrîul Stemnicul.

Are 3 bisericĭ cu 2 preoţi, 3 cîntăreţi şi o şcoală.

Budgetul comuneĭ e de 2624 leĭ 93 banĭ la venituri şi 2567 leĭ 94 banĭ la cheltueli; statul încasează 1734 leĭ de la 289 contribuabilĭ. Comerciul se face de 7 Romînĭ şi 2 străinĭ.

Vite sunt: 985 vite marĭ cornute, 1 bivol, 840 oĭ, 23 capre, 87 caĭ şi 229 rîmătorĭ.

Buda-Tăiată, *pădure*, pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov, care merge pănă în valea Pasărea, care o desparte de pădurea Cernica.

Buda-Vechiă, *numire vechiă* a căt. şi com. Buda, jud. R.-Sărat.

Budacul, cel maĭ înalt *munte* din judeţul Suceava, aflător în com. Borca, avînd 1864 metri altitudine de asupra nivelului mării.

Budacul, *pîrîŭ*, afluent al pîrîuluĭ Borca, jud. Suceava.

Budancea, *deal.* (Vezĭ Dealul-Mare, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi).

Budancea, *pîrîŭ.* (Vezĭ Lacul, pîrîŭ, com. Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi).

Budaşca, *deal*, în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s.; ţine de com. rur. Izvorul-Aneştilor.

Budăcelul, *afluent* al pîrîuluĭ Rîşca, com. Bogdăneşti, judeţul Suceava (1300 m.).

Budăile, *izvoare*, pe moşia Bobuleşti, com. Bobuleşti, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani, de unde izvoreşte pîrîul Saha.

Budăile, *pîrîŭ*, afluent al Răceĭ, com. Vascani, jud. Suceava; are de afluent din dreapta pe Onufreĭ.

Budăilor (Dealul-), *deal*, în comuna Preuteşti, jud. Suceava, acoperit de pădure de fag.

Budăilor (Valea-), *vale*, în partea de N. a satuluĭ Potîngeni, com. Movileni, pl. Copoŭl, jud. Iaşi; loc numaĭ de păşune.

Budăilor (Valea-), *vale*, în comuna Golăeşti, plasa Braniştea, jud. Iaşi.

Budăioasa, *deal*, începe de la hanul Budăioasa, din com. Ciorteşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, şi se întinde spre E., pănă în pădurea Crasneĭ; pe coasta nordică a acestuĭ deal merge şoseaua Vasluiŭ-Huşi.

Budăiul (Frînceşti), *sat*, în partea despre E. a com. Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi, lîngă iazul şi pîrîul Budăiul. (In privinţa populaţieĭ, vezĭ Sîrca, sat).

Numărul vitelor este de 169 capete, din carĭ: 100 vite marĭ cornute, 14 caĭ şi 55 rîmătorĭ.

Budăiul, *sat*, numit şi Urlaţi, pe moşia şi în com. Siliştea, plasa Şomuzul, jud. Suceava. Are 21 case, populate cu 21 capĭ de familie, saŭ 68 suflete: 28 bărbaţi şi 40 femeĭ. Sunt 17 contribuabilĭ.

Vatra satuluĭ ocupă o supra-

www.dacoromanica.ro

față de 5 fălci și 40 prj. Locuitorii sunt toți plugari.

Improprietăriții la 1864 sunt: 2 fruntași, 3 mijlocași și 4 codași, stăpînind 14 fălci și 28 prj. Biserica din Silištea și școala din Știrbăț servesc și acestuĭ sat.

Drumurile principale sunt: la Știrbăț 3 kil., la Silištea ½ kil. și la Liteni 2 kil.

Budăiul, *deal*, în com. Mănăstireni, pl. Jijia, jud. Botoșani. Incepe de lîngă rîul Jijia, sub numele de Dealul-Odăeĭ, merge paralel cu Dealul-Vieĭ, spre S. și se termină în Podișul-Furilor.

Budăiul, *deal*, pe moșia Lătăĭ, com. Lătăĭ, pl. Coșula, jud. Botoșani.

Budăiul, *deal*, în partea de N.-E. a comuneĭ Cucoreni, pl. Tîrgul, jud. Botoșani.

Budăiul, *deal*, în com. Movileni, pl. Copoul, jud. Iași, pe teritoriul satuluĭ Potîngeni.

Budăiul, *iaz*, în com. Lătăĭ, pl. Coșula, jud. Botoșani.

Budăiul, *iezișor*, lîngă satul Budăiul, com. Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iași, format de pîrîul Budăiul.

Budăiul, *loc izolat*, pe moșia Cătămărești, com. Cucoreni, plasa Tîrgul, jud. Botoșani.

Budăiul, *pîrîŭ*, pl. Siretul-d.-j., jud. Bacău, care curge pe teritoriul com. Milești.

Budăiul, *pîrîŭ*, curge pe moșia Cătămărești, com. Cucoreni, jud. Botoșani, și se varsă în Sicna.

Budăiul, *pîrîŭ*, jud. Dorohoiŭ, numit și Concească, se formează din maĭ multe izvoare, trece prin mijlocul satuluĭ Concești, com. Hudești-Marĭ, pl. Prutul-d.-s.; formează, în partea de V. a satuluĭ, iazul Budăiul, și se varsă în pîrîul Podriga. (V. Concească).

Budăiul, *pîrîŭ*, izvorește din satul Budăiul, com. Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iași, formează un mic iaz în sat și se varsă în stînga pîrîuluĭ Bahlueț.

Budăiul, *pîrîŭ*, izvorește de sub dealul Budăiul, satul Potîngeni, com. Movileni, pl. Copoul, jud. Iași, curge de la V. spre E., se împreună cu Pîrîul-Hîrtopuluĭ, ce izvorește tot din acest sat, unde, în vatra luĭ formează iazul Potîngeni; eșind din iaz, trece prin Valea-Sărată, luînd numele de Pîrîul-Sărăturilor și după ce primește pe dreapta pîraiele: Amara, ce izvorește din iazul Amara, și Sbanțul de pe moșia Larga, formează iazul din satul Movileni; de acolo sub numele de Pîrîul-Bahna, unit maĭ la vale cu pîrîul Rediul, ce are de afluente pe Pîrîul-Greculuĭ, se varsă în iazul din vatra satuluĭ Larga. (V. Larga, pîrîŭ, com. Movileni, pl. Copoul).

Budăiul, *mic afluent* al Șomuzuluĭ-Mic, com. Giurgești, jud. Suceava.

Budăiul, *pîrîŭ*, curge de la N. spre S., udă teritoriul comuneĭ Lipova, pl. Racova, jud. Vasluiŭ, și se varsă în pîrîul Lipova.

Budăiul, *vale*, plasa Siretul-d.-j., jud. Bacău, situată în partea E. a com. Milești.

Budăiul, *vale*, în com. Mănăstireni, pl. Jijia, jud. Botoșani, între dealul Budăiul și Dealul-Vieĭ.

Budăiul, *vale*, în raionul com. Condrăcheștĭ, jud. Tecuciŭ. Merge în direcția N.-S. spre E. și se varsă în Iartagan.

Budăiul-Ciofilor, *loc de izvoare*, pl. Tazlăul-d.-j., com. Ripele, jud. Bacău, lîngă satul Păltinata.

Budăiul-de-la-Standoale, *obîrșia* Pîrîuluĭ-Lutuluĭ, în comuna Valea-Glodului, jud. Suceava.

Budăiul-Domnesc, *loc de izvoare*, pl. Tazlăul-d.-j., com. Rîpele, jud. Bacău, pe lîngă satul Borzești.

Budănești, *sat*, plaiul Cerna, județul Mehedinți; ține de com. rur. Băzești.

Budănești, *deal*, com. rur. Băzești, plaiul Cerna, jud. Mehedinți, acoperit cu vii.

Budeanul, *deal*, în partea de E. a com. Buznea, pl. Cîrligătura, jud. Iași, numit ast-fel după numele uneĭ viĭ ce este pe dînsul și care se numește Viea-Budeanuluĭ. Are direcția de la S. spre N., despărțind comuna de jud. Roman. Este cel maĭ înalt deal de pe aci. Pe coasta luĭ se află situată o parte a satuluĭ Gănești.

Budeanul, *pîrîŭ*, mic afluent al Pîrîuluĭ-luĭ-Pulpă, în com. Dolhasca, jud. Suceava.

Budeasa, *sat*, face parte din comuna rur. Micești, plasa Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Budeasa, *gîrlă*, trece prin com. Mărăcineni, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Budeasa-Mare, *sat*, jud. Argeș, pl. Pitești; face parte din com. rur. Dobrogostea-Negovani.

www.dacoromanica.ro

Budeasa-Mare, *sat*, jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Budeşile. Are o şcoală primară rurală.

Budeasa-Mică, *sat*, jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Budesile.

Budeasa-Mică, *gîrlă*, izvoreşte din jud. Argeş, formează limita de S. între comuna Ciumeşti şi com. Mărăcineni, pl. Rîurile, jud. Muscel, şi limita de V. între comuna Ciumeşti şi jud. Argeş. După ce udă partea de V. şi S. a comuneĭ Ciumeşti se varsă în rîul Doamneĭ.

Budeasca, *nume*, ce purta maĭ înainte satul Scorţeni, judeţul Bacău.

Budeĭ (Valea-), *vale* însemnată în com. Tohani, jud. Buzău; începe din Fîntîna-Stîlpuluĭ şi dă în Valea-Scheilor.

Budeĭ (Valea-), *vale*, com. Davideşti, plasa Argeşelul, judeţul Muscel, se varsă în rîul Argeşelul, pe teritoriul comuneĭ Davideşti, din care izvoreşte.

Budele, *mahala*, com. rur. Nenciuleşti, pl. Cerna-d.-j., judeţul Vîlcea.

Budele, *pîrîŭ*, străbate vestul comuneĭ Roşiile, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Budele, *pîrîŭ*, izvoreşte din hotarul comuneĭ Romîneşti, străbate comuna Săscioara, plasa Mijlocul, jud. Vîlcea, primeşte de afluente apa Săscioara şi se varsă în Olteţ, la sudul comuneĭ.

Budeni, *cătun*, pendinte de com. Comana, plasa Cîlnişteĭ, judeţul Vlaşca, situată pe coasta dreaptă a apeĭ Cîlnişteа, proprietatea Vetreĭ-Mănăstireĭ-Comana.

Acest cătun este situat pe loc mlăştinos, provenit din vărsăturile Cîlnişteĭ.

Este mult vînat de apă cum: sitarĭ, raţe, lişiţe, etc.

In 1864 s'a împroprietărit aci 120 locuitorĭ foştĭ clăcaşĭ, luînd o suprafaţă de 385 hect. Aci este o biserică de zid, făcută în 1882, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; ţine de parohia Comana, de care este departe de 3 kil.

La marginea de E. a satuluĭ, pe coastă, este o vilă, fostă a decedatuluĭ M. Kogălniceanu, care fusese arendaşul moşieĭ Vatra-Mănăstireĭ-Comana; azĭ este proprietatea familieĭ decedatuluĭ Em. Grădişteanu.

Se scoate multă trestie din bălţile şi zînîrcurile Cîlnişteĭ, trestie care servă locuitorilor pentru acoperirea caselor.

Se cresc şi gîndacĭ de mătase. In 1885 a fost în vilă o crescătorie model pentru creşterea gîndacilor de mătase în mod sistematic.

In acest cătun sunt 3 hect. cu viĭ.

Cătunul acesta este aproape de staţia drumuluĭ de fier de la Comană de 3 kil., iar de halta de la Grădiştea de 5 kil.

Trupul de moşie, pănă a nu fi fost încorporat cu Vatra-Mănăstireĭ-Comana şi pănă a nu fi dat pămînt foştilor clăcaşĭ avea suprafaţa de 954 hect.

Sunt 3 cîrciumĭ.

Budesile, *com. rur.*, pe rîul Argeş, jud. Argeş, pl. Piteşti, la 5 kil. de com. rur. Băscovul-Fleştĭ, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 15 kil. de Piteşti, formată de satele: Budeasa-Mare, Budeasa-Mică, Rogojina şi Redioasa, avînd peste tot 210 case, 176 fam., cu 809 sufl., din care 3 fam. Ţigani. Comuna are o biserică zidită de familia Budeştenilor din Piteşti, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser; o şcoală primară rurală; 5 cîrciumĭ. Budgetul comuneĭ pe anul financiar 1882—83 a fost de 1816 leĭ la venitурĭ şi de 1774 leĭ, 62 banĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887) această comună numără 181 contribuabilĭ şi are un budget de 4097 leĭ la venitурĭ şi de 2268 leĭ la cheltuelĭ.

In anul 1887 eraŭ în comună 698 capete vite marĭ: 680 boĭ şi vacĭ, 18 caĭ şi 608 vite mărunte: 358 oĭ, 62 capre şi 188 porcĭ.

Budeşti, *com. rur.*, pe apa Simniculuĭ, aproape de rîul Olt, judeţul Argeş, pl. Topologul, la 20 kil. de com. rur. Tigveni, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 60 kil. de Piteşti. Se compune din satele următoare: Budeşti, Barza, Linia şi Rudăria, avînd peste tot 327 familiĭ, din care 57 fam. de Ţigani, cu 1168 suflete. In comună este o biserică vechiă, rezidită din temelie la 1812 de marele clucer Constantin Socoteanu, proprietarul moşieĭ, şi restaurată în urmă de familia Lahovari, descendenţiĭ Socotenilor; o şcoală primară rurală; case vechĭ boereştĭ; 5 cîrciumĭ. Budgetul comuneĭ pe anul 1882—83 a fost de 1610 leĭ la venitурĭ şi de 1600 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887) această comună numără 225 contribuabilĭ şi avea în acel an un budget de 3573 leĭ la venitурĭ şi de 3919 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor era în anul 1887 de 523 capete vite marĭ:

www.dacoromanica.ro

504 boĭ și vacĭ, 15 caĭ și 4 bivolĭ și de 632 vite mărunte: 10 oĭ, 22 capre și 600 rîmătorĭ.

Aicĭ este o trecătoare peste Olt cu pod umblător.

Budeşti, *com. rur.*, pl. Negoești, jud. Ilfov, situată la S.-E. de București, pe țărmul stîng al rîuluĭ Argeș, la vărsarea rîuluĭ Dîmbovița în acest rîŭ, 39 kil. departe de București.

Se compune din satele: Negoești, Poșta și Budești cu o populație de 2094 loc., carĭ trăesc în 383 case și 5 bordee. Stă în legătură cu comuna Vasilați și Aprozi, prin șosele vecinale. Din sus spre București este un pod pe vase peste rîul Argeș.

Intinderea comuneĭ e de 3814 hect., din carĭ d-niĭ General G. Manu, P. Chiriţescu și Gr. Filipescu, aŭ 3225 hect. și locuitoriĭ 589 hect. Proprietariĭ cultivă 2722 hect., 235 rămîn sterpe, 208 izlaz și 60 pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul, rezervînd 100 hect. pentru fînețe.

Comuna numără 361 contrib., cu un budget de 8914 leĭ la venitурĭ și 6585 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 349 contrib.

Dintre locuitorĭ, 499 sunt plugarĭ, 27 aŭ diferite profesiĭ.

Arătura se face cu 103 pluguri: 54 cu boĭ și 49 cu caĭ.

Locuitoriĭ aŭ 119 care și căruțe: 54 cu boĭ și 65 cu caĭ.

Comerciul se face de 13 cîrciumarĭ și 2 hangiĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 781: 314 caĭ și epe, 202 boĭ, 185 vacĭ și viţeĭ, 22 taurĭ, 58 bivolĭ și bivolițe, și al celor micĭ de 1365: 9 capre, 338 porcĭ și 1018 oĭ.

Are o biserică clădită de marele vornic Ioan Manu; o școală mixtă, băeți și fete; o povarnă; 2 mașinĭ de treerat cu aburĭ și un pod. In comună s'aŭ stabilit 18 străinĭ.

In mare parte locuitoriĭ acesteĭ comune sunt Țiganĭ.

Budeşti, *com. rur.*, în jud. R.-Sărat, plasa Orașuluĭ, pe pîrîul Cîrceiul.

Și-a luat numele de la moșia unuĭ vechiŭ proprietar, numit Budescu.

Este așezată în partea de miază-noapte a județuluĭ, la 29 kil. spre N. de orașul Rîmnicul-Sărat, și în partea răsăriteană a plășeĭ Orașul, la 2 kil. spre E. de com. Cotești, reședința plășeĭ. Comunele învecinate sunt: Blidare, la 4 kil., Bontești și Cîrlige la 6 kil., Golești la 8 kil., Faraoane și Slobozia-Ciorăști la 11 kil.

Se mărginește la E. cu proprietatea Cotești, la V. cu pădurea Statuluĭ Vărzărești, la miază-zi cu com. Urechești, de care se desparte prin pîrîul Cîrceiul, la miază-noapte cu com. Cotești, de care se desparte prin pîrîul Valea-Dîlgovuluĭ.

Este o comună de cîmp; nu are dealurĭ importante pe teritoriul eĭ, avînd, spre V. numaĭ, ramificațiile Dealuluĭ-Cornițelor.

Ca rîurĭ are niște micĭ pîraie, formate din ploĭ; așa sunt: Cîrceiul la miază-zi, Dîlgovul la miază-noapte și pîrîul Leordețul; are 9 puțurĭ, cu o adîncime de cîte 30—40 metri.

Alt cătun, afară de cel de reședință, nu maĭ are; însă partea apusană a luĭ poartă numirea de Cîrceiul.

Suprafața comuneĭ este de 463 hect., din carĭ 23 hect. ocupate de vatra comuneĭ, restul de 443 hect. este al locuitorilor.

Populația este de 405 familiĭ, cu 1373 suflete; între aceștia sunt: 700 bărbațĭ și 673 femeĭ; 616 căsătoriți, 660 necăsătoriți, 96 văduvĭ; 122 știŭ carte; toțĭ sunt Romînĭ ortodoxĭ.

In comună este o biserică, cu hramul Sf. Voevozĭ, zidită în 1844 de familia Zosescu; are venit 1784 leĭ 66 banĭ; e deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 paracliser.

In com. este o școală mixtă, fundată în 1874 de comună, cu 1 învățător și 76 elevĭ înscrișĭ, din carĭ 41 promovațĭ (1892—1893).

Calitatea pămîntuluĭ este mijlocie; comuna are: 19 hect. pămînt arabil, 1 hect. imaș, 420 hect. viĭ.

Ocupațiunile locuitorilor sunt: fabricarea vinuluĭ și a rachiuluĭ, agricultură puțină, apoĭ creșterea vitelor. Loc. aŭ 15 pluguri, 545 capete de vite, din carĭ: 191 boĭ, 43 vacĭ, 47 caĭ, 9 epe, 12 oĭ, 6 capre și 237 rîmătorĭ. Comerțul este activ și constă în importul de cereale, carĭ lipsesc comuneĭ, instrumente trebuincioase la fabricarea vinuluĭ, coloniale și vestminte, și în exportul vinuluĭ. Transportul se face prin stația Cotești, la 8 kil. spre E. de comună. Sunt în comună 50 comercianți, din carĭ 1 străin; din aceștia: 1 este băcan, 7 cîrciumarĭ, 2 măcelarĭ, 1 marchidan.

Căile de comunicație sunt simple drumurĭ vecinale, spre: 1. Slobozia-Ciorăști-Gologan; 2. Golești-Focșani; 3. Cotești-Faraoane-Cîrlige-Vîrteșcoiŭ; 4. Cotești-Odobasca-Dealul-Lung; 5. Popești-Dragosloveni-Plăinești-Rîmnicul-Sărat; 6. gara Cotești.

Comuna are 308 contribuabilĭ. Veniturile sunt de 8835 leĭ 50 banĭ, iar cheltuelile sunt de 8563 leĭ 45 banĭ.

www.dacoromanica.ro

Budeşti, *sat vechiŭ*, pe apa Simniculuĭ, jud. Argeș, pl. Topologul, în apropiere de rîul Oltul; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume. In acest sat este o biserică vechiă rezidită din temelie la 1812 de clucerul Dincă Socoteanu şi restaurată în urmă de familia Lahovari, descendenţiĭ Socotenilor. Biserica are hramul S-ţiĭ Ingerĭ; este deservită de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser. Este întreţinută de proprietarĭ, carĭ aŭ case marĭ boereştĭ şi un atelier cu herăstrae cu aburĭ, unde se lucrează lemne de cherestea din pădurea proprietăţiĭ, exploatată de o societate franceză (1885).

Moşia Budeşti, a d-luĭ George I. Lahovari, are o întindere aproximativă de 7600 pog., din care 1500 pog. lucrătoare, 3600 pog. pădure bătrînă de stejar, fag şi alte esenţe şi 2500 pog. date foştilor clăcaşĭ.

Aicĭ este o trecătoare peste Olt cu poduri volante şi un pod de lemn peste apa Simniculuĭ. Satul are o şcoală primară.

Budeşti. (V. Guranda, sat, com. Băbiceni, pl. Ştefăneşti, judeţul Botoşani).

Budeşti, *sat*, în partea de E. a com. Curteni, pl. Crasna, jud. Fălciŭ; situat în valea dintre dealurile: Osoiul şi Călugăriţa, la distanţă de 1 kil. de satul de reşedinţă, Curteni.

Are o biserică făcută la 1864, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, întreţinută de proprietarul moşieĭ.

Budeşti, *sat*, în com. Mogoşeşti, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, aşezat la poalele dealuluĭ Budeşti. Are o populaţie de 46 familiĭ, saŭ 169 locuitorĭ; o biserică; casele proprietăţiĭ; o moară.

Prin el trece drumul spre Vasluiŭ, numit Şleahul-Budeşti. Din vechime acest sat a fost răzăşesc.

Numărul vitelor este de 246 capete, din carĭ: 183 vite marĭ cornute, 20 oĭ, 13 caĭ şi 20 rîmătorĭ.

Budeşti, *sat*, pl. Negoeşti, jud. Ilfov; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume. Este situat la S. E. de Bucureşti, pe ţărmul stîng al rîuluĭ Argeș. Prin mijlocul satuluĭ trece şoseaua judeţeană Bucureşti-Oltenița. La V. se varsă rîul Dîmbovița în rîul Argeș. Aci este reşedinţa subprefecturiĭ plăşeĭ Negoeşti, a judeluĭ de ocol, a mediculuĭ plăşeĭ şi a uneĭ companiĭ de dorobanţĭ. Are un biuroŭ telegrafic, plătit de judeţ, care face şi serviciul poşteĭ rurale, precum şi un spital rural cu 40 paturĭ.

In timpul războiuluĭ din 1877, divizia IV-a, comandată de d. General Manu, a ocupat acest sat.

Suprafaţa luĭ e de 1839 hect., din carĭ d. General Manu are 1275 hect. şi locuitoriĭ 564 hect. Proprietarul cultivă 1005 hect., 150 rămîn sterpe, 60 izlaz şi 60 pădure. Locuitoriĭ cultivă 464 hect. şi 100 rezervă pentru fîneţe.

Populaţia satuluĭ e de 2000 locuitorĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Are o biserică mare, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, clădită de Marele Vornic Ioan Manu; o cazarmă de dorobanţĭ; o grădină frumoasă cu tot felul de pomĭ, proprietatea d-luĭ General Manu; o şcoală mixtă, frecuentată de 40 elevĭ şi 15 eleve, cu întreţinerea căreia statul cheltueşte anual 1404 leĭ, iar comuna 1175 leĭ. Localul şcoaleĭ s'a construit de judeţ în anul 1884.

Aci sunt 2 maşinĭ de treerat cu aburĭ, 1 pod pe vase, între Budeşti şi Rădovanul, şi 1 povarnă.

Comerciul se face de 13 cîrciumarĭ şi 2 hangiĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 667 şi al celor micĭ de 1199.

Locuitoriĭ aŭ 86 pluguri, 47 cu boĭ, 39 cu caĭ şi 102 care şi căruţe, 47 cu boĭ şi 55 cu caĭ. In sat sunt 18 străinĭ.

Dintre locuitorĭ, 478 sunt plugarĭ.

Budeşti, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Budeşti. Şi-a luat numele de la moşia Budeşti. E situat în partea de răsărit a comuneĭ, aşezat pe pîrîul Cîrceĭ; are o întindere de 120 hect., cu o populaţiune de 1373 loc., între carĭ sunt socotiţĭ şi ceĭ din cătunul Cîrceĭ, cu care formează un singur trup.

Budeşti, *sat*, în pl. şi jud. Tutova, com. Plopana, spre S. de tîrguşorul Plopana. Are 233 loc., din carĭ 6 ştiŭ carte, şi 53 case.

Budeşti, *sat*, face parte din comuna rur. Diculeşti, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 395 locuitorĭ, 200 bărbaţĭ şi 195 femeĭ. Cade în partea de N. a comuneĭ. Locuitoriĭ sunt împroprietăriţĭ în anul 1864.

Aci e o biserică fondată la anul 1825 de Slugerul Alexandru Diculescu şi reparată în urmă de d. Vasile Racotă.

In partea de V. e udat de rîul Olteţul şi de valea Imoroasa. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 28, dintre carĭ 14 băeţĭ şi 14 fete.

Budeşti, *cătun* al comuneĭ Tres-

www.dacoromanica.ro

tioara, jud. Buzău, cu 200 loc. şi 48 case.

Budeşti, *deal,* jud. Iaşi, la poalele căruia e situat satul Budeşti, com. Mogoşeşti, pl. Stavnicul. Vîrful luĭ se numeşte Toaca. La 1812, în timpul bejenieĭ, o ceată de Turcĭ se aşezase pe vîrful dealuluĭ.

Budeşti, *drum,* jud. Iaşi, ce duce de la Iaşi la Vasluiŭ prin comunele: Galata, Miroslava, Mogoşeşti, Mironeasa şi prin satul şi pe dealul Budeşti. Acest drum servea în vechime de comunicaţie între Ţara-de-Jos şi Iaşi; pe aicĭ veneaŭ Domniĭ din Constantinopol la scaunul domnieĭ.

Budeşti şi Fărţigani, *moşie,* pl. Tazlăul-d.-s., comuna Scorţeni, judeţul Bacăŭ, despre care Th. Codrescu, în «Buciumul Romîn», pag. 523, ne spune: «moşie la ţinutul Bacăuluĭ, în care are parte şi d-luĭ Ştefanache Ion Cocea, care maĭ cumpără o sumă de stînjenĭ de la Niculaĭ sin Toader Petrea, Vasilie a Icoaneĭ din satul Scorţeni; iar din răzeşĭ sunt şi C. Magu, Vasilie Grigoraş, Grigori Patrichi, care vînd 12 stînjenĭ din moşia d-sale Aga Enache Crupenschi, şi Ion Balica 4 stînjenĭ, d-sale Şătraruluĭ Sandu Chiriac; Tudurachi Mătrăgună, C. Mariş, etc.; pe lîngă moşia Costeşti şi altele, fără sat».

Budeşti, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pendinte de com. Diculeşti, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea.

Budeşti, *pîrîŭ,* jud. Iaşi, format din două ramurĭ; una izvoreşte din pădurea numită Gîsca şi alta de sub dealul Huma, trece prin satul Budeşti, com. Mogoşeşti, pl. Stavnicul; maĭ jos de sat, unindu-se cu pîrîul Pietrosul, se varsă în scursura iazuluĭ Bîrca.

Budeşti-de-Jos (Lunca), *moşie* nelocuită, pl. Negoeşti, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Budeşti. Are o suprafaţă de 750 hect., proprietate a d-luĭ P. Chiriţescu. Din totalul moşieĭ, 75 hect. se rezervă pentru fînete.

Budeşti-de-Sus (Lunca), *moşie* nelocuită, pl. Negoeşti, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Budeşti. Are o suprafaţă de 450 hect., proprietate a d-luĭ General Manu. Din totalul moşieĭ, 40 hect. se rezervă pentru fînete.

Budeşti-Ghicăĭ, *com. rur.,* jud. Neamţu, la extremitatea despre E. a judeţuluĭ şi despre S.-E. a pl. de Sus-Mijlocul. Se mărgineşte la N. cu com. Bozieni şi Bîrgăoani; la V. cu com. Bîrgăoani, în parte; la V. cu com. Mărgineni, şi la E. cu jud. Roman, despărţindu-se în toate părţile prin limite convenţionale.

Terenurile sale în parte sunt accidentate, prezintînd şira dealurilor Climeşti, Făureĭ şi Chiliile, care străbat comuna aproape paralel cu hotarul jud. Roman; în colo sunt văĭ şi podişe rodnice şi prielnice cultureĭ plantelor agricole, iar pe unele locurĭ, maĭ cu seamă despre N., puţin mlăştinoase.

Este formată din satele: Budeşti-Ghicăĭ, Climeşti, Făurei, Micşuneşti şi Tatomireşti, cu o populaţiune de 2446 suflete, 548 familiĭ, carĭ repartizaţĭ dau: 2422 suflete: 1237 bărbaţi, 1209 femeĭ; după stare civilă: 1219 necăsătoriţĭ, 1060 căsătoriţĭ, 167 văduvĭ, dintre carĭ 71 văduve, 3 divorţaţĭ, 40 nevolnicĭ; 128 ştiŭ carte, 2319 nu ştiŭ; 1078 sunt copiĭ, dintre carĭ 562 copiĭ de sex bărbătesc, 516 copiĭ de sex femeesc; după naţionalităţĭ sunt: 34 suflete străinĭ, saŭ 5 familiĭ evreeştĭ, 7 familiĭ Ungurĭ, Nemţĭ, etc.

Romîniĭ se îndeletnicesc cu agricultura şi creşterea vitelor; străinĭ, în parte, aŭ angajamente la proprietarĭ, alţiĭ se ocupă cu agricultura, şi alţiĭ cu negoţul. Dintre locuitoriĭ împroprietăriţĭ în 1864 sunt astă-zĭ: 119 carĭ stăpînesc locurile lor înşi-şĭ; 166 ca urmaşĭ şi 98 carĭ de şi însuraţĭ şi cultivatorĭ de pămînt, dar încă n'aŭ nicĭ un soiŭ de împroprietărire, precum nicĭ prilejul de a moşteni după urma părinţilor lor legiuiţĭ.

Agricultura se poate face pe o întindere de 2423 hect., 47 ariĭ.

Suhatul are o întindere de 140 hect., nutrind 2391 capete de vite, carĭ, singure din tot judeţul, sunt de o rasă superioară, aci prăsindu-se şi crescîndu-se specia boilor şi a vacilor Olandeze şi Elveţiane. In această comună se maĭ află şi o herghelie de caĭ.

Sunt: 560 boĭ, 285 vacĭ, 1036 oĭ, 118 caĭ, 238 porcĭ, şi 154 vite micĭ cornute.

In această comună sunt: 5 bisericĭ, cu 11 deserventĭ, 5 preoţĭ, 6 eclesiarcĭ, plătiţĭ din fondurile comunale cu 700 leĭ (venitul fonciar anual al pămînturilor date bisericilor, se urcă la suma de 2366 leĭ); 4 morĭ de apă; o velniţă; 4 fierărĭĭ; 2 rotărĭĭ; o şcoală.

Budgetul comuneĭ e de 10802 leĭ la venitурĭ şi 10703 la cheltuelĭ; numărul contribuabililor e de 543.

Comunicaţiunea cu satele vecine se face prin: un drum comunal din satul Tatomireşti, ce trece prin satul Făureĭ, Budeşti-Ghicăĭ, legîndu-se cu şo-

www.dacoromanica.ro

seaua jud. Piatra-Bozieni-Roman între kil. 25—26; prin două drumurĭ comunale ce es din precedentul, între satul Tatomireşti şi Făureĭ, ducînd unul prin satul Climeşti în jud. Roman, prin Micşuneşti la Hîrteşti, precum şi prin diferite alte drumurĭ naturale, ce leagă diversele localităţĭ.

Budeşti-Ghicăi, *sat*, com. Budeşti-Ghicăi, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu, aşezat pe valea pîrîiaşuluĭ cu acelaşĭ nume, sub coastele a treĭ dealurĭ: Făgeţelul, Chiliile şi Climeşti, între satele: Vlădiceni la V., Bozieni la N.-E., Climeşti şi Făureĭ la S.-E., la 29 kil. 300 m. depărtare de Piatra.

Are o populaţiune de 819 sufl., saŭ 182 fam., din carĭ 26 văduve, 7 nevolnicĭ Romînĭ, 3 familiĭ Izraeliţĭ, 7 Ungurĭ, carĭ în general se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor, iar Evreiĭ cu negoţul.

In acest sat se află: reşedinţa autorităţilor comunale, o biserică nouă făcută de vr'o 4 anĭ, deservită de 2 preoţĭ şi 2 dascălĭ; o şcoală frecuentată de 42 elevĭ; 2 morĭ de apă, o velniţă, 2 fierarĭ şi 1 rotar.

Numărul contribuabililor este de 207.

In acest sat se face mare bîlciŭ, la 20 Iulie.

Numărul vitelor se urcă la 572 capete, dintre carĭ: 158 boĭ, 100 vacĭ, 207 oĭ, 25 caĭ, 33 porcĭ şi 49 juncĭ.

Budeşti-Ghicăi (De la-), *iaz*, jud. Neamţu, în partea despre N.-V. a satuluĭ Budeşti-Ghicăi, format de scursoarea pîrîiaşuluĭ din iazul Bălăneşti; comunică cu iazurile din com. Bozieni prin un pîrîiaş, care, după cum spun uniĭ, poartă aceeaşĭ numire, adică Pîrîul-Budeştilor, iar după alţiĭ, pîrîiaşul Vlădiceni, fiind-că scursoarea iazuluĭ Bălăneşti trece pe teritoriul satuluĭ Vlădiceni.

Budeştilor (Dealul-), *deal*, în com. Budeşti-Ghicăi, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu; formează o şiră, din care se detaşează dealurile: Climeşti, Chiliile şi Făureĭ.

Budeştilor (Pîrîul-), *pîrîiaş*, judeţul Neamţu, formează scursoarea iazurilor de pe partea nordică a terenurilor com. Budeşti-Ghicăi; parcurge teritoriul com. Bozieni, urmînd direcţiunea S.-V. către N.-E., pe o întindere de 150 m. şi se varsă în iazul al treilea din cea din urmă comună, după ce primeşte din stînga pe pîrîul Soreĭ.

Budichia. (Vezĭ Dealul-Teiuluĭ, com. Roşiile, jud. Vîlcea).

Budieni, *com. rur.*, în partea de E. a plăşeĭ Ocolul, jud. Gorj; e situată parte pe loc şes, parte pe deal. Este formată din 2 cătune, cătunul Budieni, unde este şi reşedinţa, şi cătunul Pişteşti numit şi Pişteşti-din-Deal. Se mărgineşte la N. cu com. Bălăneşti, la V. cu cătunul Bucureasa al comuneĭ Petreşti-de-Vărsăturĭ, la S. cu Şasa şi la E. cu com. Copăcioasa.

Numele de Budieni, se zice că i s'a dat după numele unuia din primiĭ săĭ locuitorĭ, numit Budianul, aĭ căruĭ descendenţĭ sunt şi acum foarte numeroşĭ.

Are o întindere de 1200 hect., din carĭ 205 hect. arabile, 235 hect. fîneţe, 6 hect. vie, 745 hect. izlaz, pomet şi pădure, 9 hect. vatra satuluĭ. Pămîntul este productiv.

Are o populaţie de 1430 suflete, saŭ 285 familiĭ, toţĭ Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura, creşterea vitelor şi cu lucrul de lemnărie simplă. Locuitoriĭ posedă 30 pluguri, 63 care cu boĭ, 606 vite marĭ cornute, 55 caĭ, 955 oĭ, 62 capre, 197 rimătorĭ şi 30 stupĭ carĭ daŭ 16 kil. ceară.

Budgetul comuneĭ are ca venit 960 leĭ, iar cheltuelile se urcă la 930 leĭ. Contribuabilĭ sunt 250.

Rîul Amaradia udă pămîntul acesteĭ comune, care, în timpurĭ ploioase, debordînd, pricinueşte marĭ stricăciunĭ semănăturilor.

Comunicaţia se face prin calea fierată Filiaşi-T.-Jiul ce trece prin apropierea acesteĭ comunĭ avînd staţie la Copăcioasa; prin şoseaua judeţeană Tîrgul-Jiul-Rîmnicul-Vîlcea, care trece prin mijlocul comuneĭ; prin şoseaua comunală care se detaşează din şoseaua judeţeană de la «Fîntîna-cu-lanţul», străbate interiorul comuneĭ şi merge la com. Dăneşti.

In comună se găsesc 10 fîntînĭ făcute de locuitorĭ.

Comuna are 1 local de primărie; 1 şcoală înfiinţată, la 1879 şi frecuentată de 45 elevĭ şi 2 eleve, din 50 înscrişĭ.

Comuna are 4 bisericĭ, din care 1 de zid şi 3 de lemn, slujite de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ. Bisericile sunt clădite: cea de zid în anul 1870, iar cele de lemn: 1 în 1770, alta la 1820; celeĭ de a treia nu-ĭ se cunoaşte data fondăreĭ fiind foarte vechiă.

Budieni, *cătun* de reşedinţă, jud. Gorj, com. Budieni. Are o întindere de 900 hect., din carĭ 140 hect. arabile, 160 hect. fîneţe, 695 hect. izlaz, pomet şi tufăriş, 5 hect. vatra satuluĭ.

Are o populaţie de 190 familiĭ cu 950 suflete, toţĭ Ro-

www.dacoromanica.ro

mînĭ, din carĭ 160 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă 20 pluguri și 45 care cu boĭ, 400 vite marĭ cornute, 35 caĭ, 535 oĭ, 32 capre, 100 rîmătorĭ și 20 stupĭ cu albine.

Apele și căile de comunicație s'aŭ descris la comună.

In cătun se maĭ găsesc 1 puț și 7 fîntînĭ.

Cătunul are 2 biserici de lemn, deservite de 1 preot și 1 cîntăreț.

Budieni, *mahala,* în com. rur. Tehomirul, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Budilovățul, *deal,* în com. rur. Breznița, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinți.

Budilovățul, *mahala,* în plasa Ocolul-d.-s., jud. Mehedinți; ține de com. rur. Breznița.

Budilovățul, *pădure,* în jud. Mehedinți, pl. Ocolul-d.-s., com. rur. Breznița.

Budinul-Cîlciul, *trup de pădure,* pe teritoriul com. Crucea-d.-s., pl. Zăbrăuți, jud. Putna. Este proprietatea răzeșilor.

Budislavul, *munte,* în jud. Argeș, plaiul Loviștea. De aicĭ pleacă Culmea-Cozieĭ. Are o înălțime de 2397 m. d'asupra nivelului Mărĭĭ-Negre.

Budișteanca, *sat,* jud. Brăila. (V. Filiul).

Budișteanca, *gîrlă,* jud. Muscel; izvorește din colinele jud. Dîmbovița, ia diferite numirĭ, după localitățile pe unde trece, udă com. Budișteni și Ciulnița, pl. Podgoria, și se varsă în rîul Argeș.

Budișteanca, *pădure,* supusă regimului silvic, com. Budișteni, pl. Podgoria, jud. Muscel, compusă din stejar, fag, carpen și plop, în întindere de 75 hect.

Budișteni, *com. rur.,* pl. Podgoria, județul Muscel, la S.-E. de Cîmpulung, așezată pe ambele maluri ale rîuluĭ Budișteanca. E numită și Bogați. De la această comună pănă la Cîmpulung sunt 77 kil.

Se compune din 4 cătune: Budișteanca, Glodul, Scoicești și Pietroasa. Numele săŭ vine de la Gîrla și Schitul-Budișteni. Are o populație de 1057 locuitorĭ (650 bărbați și 407 femeĭ) cu 214 capĭ de familie, carĭ trăesc în 294 case.

Locuitoriĭ, pe lîngă agricultură și creșterea vitelor, se maĭ ocupă cu cultura cireșilor, pepenilor, prunelor și a viței. Produsul munceĭ îl desfac la București, Pitești și Găești. Stupiĭ cu albinele daŭ pănă la 41 kgr. miere. Gîndaciĭ de mătase produc pănă la 40 kgr. gogoșĭ. Porumbul se cultivă pe 96 hect.; iar țuică se fabrică pănă la 7000 decalitri pe an.

Locuitoriĭ aŭ: 210 boĭ, 17 caĭ, 247 oĭ, 154 porcĭ, 69 juncĭ și 105 vacĭ.

In comună și împrejurul comuneĭ sunt dealurile: Crîngureanca, Zamfir, Covergilor, Schitul-Budișteni, Băila-Mare și Băila-Mică.

Comuna are 233 contribuabilĭ. Venitul anual e de 2140 leĭ și cheltuelile de 2133 leĭ. Are un capital de 1154 leĭ la Casa de Depuneri.

Locuitoriĭ sunt parte moșneni, parte împroprietăriți prin legea din 1864, pe moșia Schitul-Budișteni. In raionul acesteĭ comune sunt schiturile: Budișteni și Cotroceni, ambele în ruină, și 1 biserică, deservită de 1 preot și 2 dascălĭ, clădită de locuitorĭ.

Școala, cu întreținerea căreia statul cheltuește anual 1080 leĭ, e frecuentată de 65 băeți și 6 fete, din numărul de 131 în etate de școală.

Știŭ carte 239 bărbați și 30 femeĭ.

Budișteni, *sat,* face parte din com. rur. cu același nume, jud. Muscel. Se maĭ numește și Moșneni.

Se află situat între dealurile: Crîngureanca, pe care se află vie și pădure, și dealul Zamfir unde este cimitirul satuluĭ, cu o mică bisericuță. Aci este reședința primărieĭ; școala și biserica, cu hramul Adormirea.

Gîrla Budișteanca udă cătunul spre V.

Are o populație de 380 locuitorĭ.

Budișteni, *cătun* al comuneĭ Costești, jud. Buzăŭ, cu 370 locuitorĭ și 78 case.

Budișteni, *deal,* în raionul comuneĭ Budișteni, jud. Muscel, pe care se cultivă 62,25 hect. vie.

Budișteni (Bălișoara), *moșie,* com. Costești, jud. Buzăŭ. Are 420 hect. arabile și izlaz, 15 hect. pădure, despărțită în 3 sforĭ: Ariceasca și Bălișoarele.

Budișteni, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 322 hect., pendinte de com. Budișteni, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Budișteni, *fost schit* de călugărĭ, în comuna cu același nume, jud. Muscel, fondat înainte de anul 1685, de Ștefan Călugărul, care, ca mirean, purta numele de Stanciu, logofătul din Budișteni.

www.dacoromanica.ro

Acesta lăsă o mare parte din averea sa schitului Budişteni, care mai tîrziu fu închinat mănăstirei Cotroceni, spre a fi ferit în viitor de orî-ce supărărî, şi spre a-i asigura, cu felul acesta, existenţa şi înflorirea.

Din cauza releĭ administraţiĭ, schitul s'a părăsit, chiar din anul închinărei sale. Călugării îl lăsară, căcî le lipsea până şi existenţa de toate zilele.

Bisericuţa, deşi ruinată, servea de eclesie, iar preotul se întreţinea din mila creştinilor. La anul 1838, consîngenii şi consătenii fondatoruluĭ schituluĭ Budişteni, aŭ reclamat Domnitoruluĭ Alexandru Ghica contra egumenilor de la Cotroceni pentru reaua întrebuinţare a veniturilor acestuĭ schit; reclamaţia lor însă n'a avut nicĭ un rezultat. Astă-zĭ este o complectă ruină. Venitul schituluĭ era de 700 galbenĭ anual.

Budoaia, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Crucea, com. Sîrca, plasa Cîrligătura, jud. Iaşi.

Budoaia, *pîrîŭ*, izvoreşte din dealul Budoaia, satul Crucea, com. Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi, şi se varsă în pîrîul Bocniţa, com. Sineşti, pl. Cîrligătura.

Budoaia, *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Chiojdeni, izvoreşte din culmea Cătăuţuluĭ, udă partea de S. a com. şi merge de se varsă în rîul R.-Sărat.

Budoiul, *moşie* a statuluĭ, la N.-V. comuneĭ Băeşti, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea.

Budoiul, *moşie* a statuluĭ, jud. Vîlcea, fostă pendinte de mănăstirea Polovraci, care, pe periodul 1888—93, s'a arendat cu 4200 leĭ anual.

Budoiul, *moşie*, fostă proprietate a statuluĭ, com. Tereuja, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea, care s'a vîndut în loturĭ la locuitorĭ.

Budoiul, *pădure* a statuluĭ, jud. Vîlcea, în întindere de 500 hect., fostă pendinte de mănăstirea Polovraci, situată în com. Sineşti, pl. Olteţul-d.-s., şi formată din trupurile: Dobrica saŭ Pietroasa (300 hect.) şi Urzica (200 hect.).

Budrea, *sat*, jud. R.-Sărat, plasa Rîmnicul-d.-s., cătun com. Racoviţeni, aşezat în partea de N. a comuneĭ, la poalele dealuluĭ Budrea, pe pîrîul Budrea, la 1 kil. spre N. de cătun de reşedinţă, Racoviţeni. Are o întindere cam de 50 hect., şi o populaţie de 96 familiĭ, saŭ 410 suflete, din carĭ 81 contribuabilĭ; 15 ştiŭ carte. Este în sat o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Budrea, *deal*, jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Racoviţeni, se desface din dealul Hîrboca, brăzdează partea de N. a com.; se sfîrşeşte în rîul Cîlnăul; e acoperit cu imaşurĭ şi semănăturĭ întinse.

Budrea, *pîrîŭ*, jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Racoviţeni; izvoreşte din dealul Budrea, udă partea de N., trece prin cătunul Budrea şi se varsă în rîul Cîlnăul, pe dreapta luĭ. Valea sa este frumoasă, cu malurĭ înalte şi verzĭ.

Buduhala, *cătun*, al com. Şomăneşti, pl. Ocolul, jud. Gorj, situat spre N. de comună, şi aproape de şoseaua judeţeană T.-Jiŭ-Severin.

Are o suprafaţă de 200 hect., din carĭ 30 hect. pădure, 10 hect. izlaz, 60 hect. fînete, 100 hect. cultivabile.

Are o populaţie de 41 familiĭ, saŭ 180 suflete, din carĭ 35 contribuabilĭ.

Locuitorii aŭ 8 pluguri, 15 care cu boĭ şi vacĭ, 83 vite marĭ cornute, 33 porcĭ şi 41 capre.

In apropiere de acest cătun trece apa Bistriţa.

Comunicaţia în acest cătun se face prin şosele comunale carĭ îl pun în comunicaţie la S. cu Şomăneşti, iar la V. cu Teleşti-d.-j., unde şoseaua comunală întîlneşte şoseaua judeţeană T.-Jiŭ-Severin.

Buduhoaia, *pădure*, în partea de N.-V. a comuneĭ Urziceni, pl. Coşula, jud. Botoşani.

Buduhocea, *iaz*, pe moşia Cervicești, com. Cucoreni, jud. Botoşani, format din pîrîul Ranca. Are o suprafaţă de 3 hect.

Buduhocea, *şes*, pe moşia Cervicești, com. Cucoreni, jud. Botoşani; produce mult fîn.

Buduiasca, *cătun*, pendinte de com. Măgura, pl. Cîlnişteа, jud. Vlaşca, situat între văile Teleorman şi Cleniţa, proprietate a statuluĭ. Are o suprafaţă de 370 hect., din carĭ 62 hect. pădure, şi ţine de ocolul silvic Ghimpaţi. Are o biserică zidită de d-na Safta Castrişoaia, fosta proprietară, şi deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

In cătun este o şcoală mixtă, zidită la 1861, cu 1 învăţător, frecuentată de 10 băeţĭ şi 5 fete, din numărul de 42 copiĭ, în vîrstă de şcoală. Este o cîrciumă.

Buduila, *cătun* al comuneĭ Bo ziorul, jud. Buzăŭ; are 90 loc. şi 26 case.

www.dacoromanica.ro

Buduioasa, *pădure*, jud. Bacău, plasa Siretul-d.-s., com. Oțelești; proprietatea d-neĭ Maria Hanuță.

Buduiul, *deal*, pl. Marginea-d.-s., com. Bordești, jud. R.-Sărat; se desface din Dealul-Nucilor, brăzdează partea de Vest a comuneĭ, de-a lungul pîrîuluĭ Buduiul. E acoperit cu pădurĭ și pășunĭ.

Buduiul, *pîrîŭ*, în pl. Marginea-d.-s., com. Bordești, jud. R.-Sărat; izvorește din Dealul-Nucilor, udă V. comuneĭ, de-a lungul dealuluĭ Buduiul și se termină în rîul Rîmnul.

Budul, *sat*, în partea de S.-V. a comuneĭ Stănilești, pl. Prutul, jud. Fălciŭ, la distanță de 4 kil. de satul de reședință, situat pe dealul cu același nume, pe o suprafață de 450 hect. Are o populație de 41 familiĭ, saŭ 124 suflete, din carĭ 19 contribuabilĭ. Se află pe domeniul statuluĭ Stănilești.

Acest sat a avut și el partea sa de suferință în luptele urmate între Ruși și Turcĭ în războiul de la 1711.

Budul, *deal*, în partea de V. a comuneĭ Stănilești, pl. Prutul, jud. Fălciŭ; pe el se află situat satul Budul și o movilă care poartă acelaș nume.

Budulacul, *gîrlă*, ce izvorește de la N. de com. Singerul, plasa Podgoria, jud. Prahova, și se varsă în gîrla Cricovul, tot în raionul com. Sîngerul.

Budulanuluĭ (Valea-), *vale*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., comuna Florești.

Buduluĭ (Dealul-), *deal*, jud. Bacău, pl. Bistrița-d.-s., pe teritoriul com. Mărgineni-Muntenĭ.

Buduluĭ (Valea-), *vale*, jud. Bacău, pl. Bistrița-d.-s., com. Mărgineni-Muntenĭ, situată între dealurile Secătura și Dealul-Buduluĭ.

Budurana, *pîrîŭ*, jud. Teleorman. Vara este sec. Pe timpul topireĭ zăpeziĭ și al ploilor marĭ se revarsă și înecă țarinele locuitorilor.

Budurana, *vale*, jud. Teleorman, începe din tufărișul moșieĭ Butculești, se îndreptează spre S., adîncindu-se din ce în ce maĭ mult, trece pe lîngă com. Gărăgăul, la punctul numit Fîntîna-Nouă. Ceva maĭ sus de acest punct se formează pîrîul cu același nume, care fiind oprit în cursul luĭ, formează Eleșteul-luĭ-Dima, chiar în comuna Gărăgăul. De aci valea și pîrîul se îndreptează spre Apa-Cîineluĭ, în care se varsă, maĭ jos de cătunul Golășeĭ, la hotarul ce desparte moșia Gărăgăul de moșia Virtoapele-d.-s.

Budureasca, *gîrlă*, izvorește din raionul comuneĭ Călugăreni, trece prin com. Vadul-Săpat, pl. Cricovul, jud. Prahova, și-și continuă cursul pre lîngă comuna Mizil, jud. Buzău, după ce primește ca afluent gîrla Scheianca. Pe această vale se află puțină piatră de construcție.

Budureasca, *vale*, în jud. Buzău, com. Baba-Ana; se scurge în pîrîul Istăul; pricinuește înecurĭ în timpurile ploioase.

Budurești, *sat*, face parte din com. rur. Dobriceni, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. Are o pop. de 112 locuitorĭ (54 bărbați și 58 femeĭ). D'aci și pănă la cătunul Dobriceni, reședința comuneĭ, e aproape 1 kil.

Are o biserică, fondată la anul 1830 de preotul Tănase, și reparată la 1881 de Stan Boiangiul. Este situat între două frumoase pădurĭ așezate la V. și E. luĭ.

Buduroaia, *zăvoiŭ și fînaț*, pe șesul drept al Siretuluĭ, în com. Stolniceni, jud. Suceava.

Buduroaiele, *vale*, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Preajba.

Buduroiul, *fîntînă*, comuna Mădulari, pl. Cerna, jud. Vîlcea. Numele îĭ vine de la un copac scorburos ce este băgat în acel izvor și prin care se scoate apă cu un vas.

Buduroiul, *pîrîŭ*, la Sudul comuneĭ Zăvideni, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea; se varsă în rîul Olt.

Buduroiuluĭ (Măgura-), *măgură*, jud. Teleorman, în partea din centrul comuneĭ Dracea, spre Vest.

Budurosul, *apă*, jud. Prahova, izvorește din com. Strejnicul, și se varsă în iazul Moruzzi (Leautul), în raionul com. Negoești, pl. Tîrgșorul.

Budusluveşti, *pîrîŭ*, izvorește de pe teritoriul com. Făgețelul, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, și se varsă în gîrla Plapcica, com. Alunișul.

Buеasca, *pădure*, în plasa Ialomița-Balta, comuna Albești, jud. Ialomița, pe țărmul drept al rîuluĭ Ialomița. Are o suprafață de 350 hect. Esențe: știejar, ulm, anin, jugastru, salcie și plop.

www.dacoromanica.ro

Bueşti, *sat*, plasa Ialomiţa-Balta, pendinte de comuna Albeşti, jud. Ialomiţa. Este situat spre E., la 4 kil. de satul de reşedinţă, la extremitatea de Nord a cîmpuluĭ Bărăganul.

Are o suprafaţă de 4500 hect., proprietate a statuluĭ. A fost pendinte de măn. Cernica, a fost arendată pe periodul 1883-1893 cu suma de 40100 leĭ anual.

Populaţiunea e de 220 familiĭ Romînĭ şi 2 familiĭ Grecĭ.

Aicĭ se află două şcoale primare, una de băeţĭ şi una de fete, cu un învăţător şi o învăţătoare, retribuiţĭ de comună. Localul şcoaleĭ este construit de comună.

Are o biserică zidită la 1843, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Bufneĭ (Izvorul-de-la-Piatra-), *izvor*, în judeţul Buzău, com. Cislăul, cătun. Ungureni; începe de la Piatra-Bufneĭ şi dă în rîul Buzău.

Bufneĭ (Piatra-), *colină*, în jud. Buzău, com. Cislăul; începe de la Bătătura-Vacilor şi merge pînă în albia rîuluĭ Bîsca-Chiojduluĭ.

Bufniţeĭ (Colţul-), *pisc*, în comuna Bădeni-Pămînteni, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Buftea, *sat*, pl. Znagovul, judeţul Ilfov; face parte din com. rur. Bucoveni; cade spre N. de Buciumeni, pe malul stîng al rîuluĭ Colintina. Calea ferată Bucureşti-Ploeşti taie calea naţională între Buciumeni şi Buftea.

Aci este un frumos castel, cu 3 etaje, într'un stil elegant; el se află în mijlocul parculuĭ, înconjurat de arborĭ seculariĭ; maĭ este o casă de mosafirĭ, o mare moară de aburĭ.

In mijlocul uneĭ aleĭ umbroase este o cişmea cu apă bună de băut, care poartă următoarea inscripţie: «Această cişmea s'aŭ ridicat de dumnealuĭ marele vornic Barbu Ştirbeiŭ şi s'aŭ lucrat de Hristea Tersaneliŭ cişmegiul, 1844, Iulie». — De altă parte, cu litere nouă: «Renovat de principele Al. B. Ştirbeiŭ, 1888». In fundul parculuĭ este o mică capelă, în stil bizantin, sub care se află cripta în care se odihnesc Barbu P. Ştirbeiŭ, fostul Domn al Ţăriĭ-Romîneştĭ, Elisabeta Doamna, născută Cantacuzino, Prinţul Alex. Barbu Ştirbeiŭ cu soţia sa Maria, născută Ghica-Comăneştĭ şi maĭ mulţĭ copiĭ aĭ luĭ Alex. Ştirbeiŭ.

In Buftea, în timpul războiuluĭ din 1877, s'a înfiinţat de principesa Maria Alexandru Ştirbeiŭ un spital pentru oşteniĭ răniţĭ.

Satul, împreună cu Atîrnaţi şi Flămînzeni, se întind pe o suprafaţă de 3458 hect. Proprietarul, Principele Al. B. Ştirbeiŭ, are 2350 hect. şi locuitoriĭ 1108 hect.

Pe moşia proprietăţeĭ se cultivă 1030 hect., 15 rămîn şterpe, 1305 hect. pădure. Locuitoriĭ cultivă 1053 hect. şi restul rămîn sterpe. Populaţia satuluĭ e de 504 locuitorĭ.

Are o şcoală de băeţĭ şi una de fete, frecuentate de 27 elevĭ şi 20 eleve, cu carĭ statul şi comuna cheltuesc anual 5056 leĭ. Ambele şcoale sunt sub un acoperămînt, şi sunt construite în anul 1889.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ. In sat s'aŭ stabilit 13 străinĭ.

Aci este o mare fabrică de făină.

Buftea, *staţie* de dr. d. fr., jud. Ilfov, pl. Znagovul, com. Bucoveni, pe linia Bucureşti-Ploeşti. Se află între staţiile Chitila (7.7 kil.) şi Periş (12.9 kil.). Inălţimea d'asupra nivelului mărĭ e de 101.79 m. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 60791 leĭ, 90 banĭ.

Buftea, *pădure*, jud. Ilfov, plasa Znagovul, de 1305 hect., proprietate a Principeluĭ Al. B. Ştirbeiŭ.

Buftea, *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., curge prin comunele Gîrleni şi Fîntînelele şi se scurge în Bistriţa.

Buftea. (V. Pîrîul-Cazaculuĭ, jud. Suceava).

Buftea, *vale*, jud. Bacăŭ, plasa Bistriţa-d.-s., ce se întinde prin comunele Gîrleni şi Fîntînelele.

Bufteĭ (Valea-), *vale*, jud. Ilfov, prin care trece pîrîul cu acelaşĭ nume, care alimentează balta Znagovul.

Buga, *lacul*, în com. Lisa, din pl. Marginea, jud. Teleorman.

Buga, *loc izolat*, în jud. Buzăŭ, com. Blăjani, acoperit în mare parte de viĭ.

Buga, *măgura*, în partea de S. a comuneĭ Lisa, jud. Teleorman.

Buga, *movilă*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., comuna Gulianca. Azĭ tinde să dispară, fiind necontenit arată de locuitorĭ.

Buga, *vale mică*, la N.-E. satuluĭ Nazîrul, în proprietăţile locuitorilor din Nazîrul, jud. Brăila.

Bugeacul, *com. rur.*, în pl. Silistra-Nouă, jud. Constanţa.

www.dacoromanica.ro

Este așezată în partea vestică a județului, la 118 kil. spre V. de orașul Constanța, capitala districtului, și în cea nord-estică a plășei la 6 kil. spre E. de orășelul Ostrov, reședința plășei. Comune învecinate cu ea sunt: Almalîul la 6 kil. spre S.-V., Gîrlița la 5 kil. spre S.-E., Căluia la 7 kil. spre E., Ese-Chioi la 10 kil. spre S.

Hotarul amănunțit al acestei comune este următorul: Plecînd de pe malul Dunărei, din dreptul ostrovului Tilchia, la poalele dealului Bugeacul, și anume la o egală distanță de 2 kil. de Ostrov și Bugeacul, hotarul se îndreaptă spre S., urcă și coboară dealul Bugeacul, taie șoseaua comunală Ostrov-Bugeacul, străbate valea Bugeacul și urcă dealul pietros al Cărămizei; de aci se dirige spre E., coboară dealul de mai sus, pe malul iezerului Gîrlița, taie acest iezer până în dreptul satului Gîrlița, de aci o ia spre N.-E. până în fața gurii văii Cuiu-Iuc, de unde se îndreaptă spre V., ajunge pe malul lacului, la locul unde începe scurgerea sa în Dunăre prin gîrla Dervent, urmează malul drept al acestei gîrle, în direcțiune de la S.-V. spre N.-E., până la locul unde se varsă în Dunăre, la punctul numit Dervent; de aci se îndreaptă spre V. pe malul Dunărei, pe la poalele septentrionale ale dealului Bugeacul, pe la N. de satul Bugeacul; la 2 kil. spre V. de sat ajungem la locul de unde am plecat. Forma lui este aceea a unui dreptunghiu neregulat; lungimea lui este de 18 kil., iar întinderea totală e de 1712 pogoane sau 817 hect. sau 8 kil. p.

Se mărginește la N. cu comunele rurale Tonea și Rosetti, din jud. Ialomița, despărțindu-se de ele prin fluviul Dunărea; la E. și la S. cu com. rur. Gîrlița, separată fiind de dînsa prin iezerul Gîrlița și gîrla Dervent; la V. cu com. rur. Almalîul, de care o desparte dealul Cărămida și cu com. urb. Ostrovul, de care se desparte prin dealul Cărămida și dealul Bugeacul.

Relieful solului e în general accidentat, afară de o mică parte spre E., un șes cuprins între Dunăre, iezerul Gîrlița și gîrla Dervent, acoperit cu iarbă. Culmea dealurilor Ostrovului o brăzdează în partea vestică și centrală, și anume cele două ramuri ale sale: Dealul-Bugeacului (75 m.) la N. și N.-V. de-alungul malului dunărean; dealul Cărămida la S. și S.-V., de natură pietroasă (77 m.), ambele dominînd satul Bugeacul; sunt acoperite cu fînețe și cîte-va vii. Movile sunt în număr de 6, naturale, fără importanță și acoperite cu verdeață.

Cursurile de apă cari udă comuna, sunt: Dunărea la N., pe o distanță de 6 kil.; malurile sale sunt în general înalte și rîpoase din pricina ondulațiunilor nordice și nord-estice ale dealului Bugeacul, care se termină aproape brusc într'însa. Gîrla Dervent, ce servă de scurgere iezerului Gîrlița în Dunăre, — însă cînd apele fluviului sunt mari, — servă ca scurgere ale unei părți din apa Dunărei în iezerul Gîrlița; are 3 kilom. și-i servă și ca hotar estic spre comuna Gîrlița. Văi sunt puține; principala este Valea-Bugeacului ce vine de pe teritoriul comunei urb. Ostrovul, din dealul Cărămida; o brăzdează în partea S.-V., deschizîndu-se în iezerul Gîrlița. Iezerul Gîrlița (600 hect., din cari 120 hect. aparțin numai comunei Bugeacul) se află la S. și S.-V.; are malurile la S.-V. înalte și stîncoase din cauza ramificațiilor răsăritene ale dealului Cărămida; are pește bun ce se consumă și se exportă de locuitori în diferite părți.

Are un singur cătun, Bugeacul, reședință, așezat în partea centrală a comunei, la poalele răsăritene ale dealului Bugeacul, pe un șes ce se ridică treptat de la malul iezerului Gîrlița spre N.; cătunul se află la 200 m. spre N. de iezer, la 600 m. departe spre V. de gîrla Dervent și la 1 kil. spre S. de Dunăre. Satul are o formă lunguiață; casele sunt frumoase, bine zidite, așezate pe o lungime de 1 kil., de o parte și de alta a unei uliți principale; la Vest sunt și vre-o cîte-va hect. cu vii.

Suprafața totală a comunei e de 817 hect., din cari 65 hect. vatra satului cu 79 case; restul de 752 hect. aparține tot locuitorilor.

Populațiunea este de 107 familii, sau 446 suflete, împărțită ast-fel: 225 bărbați și 221 femei, din cari 242 necăsătoriți, 188 căsătoriți și 16 văduvi. Din aceștia 75 știu carte și 371 nu știu; toți sunt Romîni.

După ocupațiune sunt: 87 agricultori și meseriași; 3 cîrciumari.

Improprietăriții sunt 87, neîmproprietăriți 15.

Budgetul acestei comune este la venituri de 2632 lei și la cheltueli de 2593 lei. Sunt 90 contribuabili.

Căile de comunicație sunt: un drum mare ce merge la Ostrov, pe malul Dunărei, trecînd pe lîngă sat și drumuri comunale la Oltinea, Galița și Cîlnia.

Biserică este una singură, cu hramul Sf. Atanasie, zidită și întreținută de comună; are 10

www.dacoromanica.ro

hect. de la stat şi ca deserventĭ 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Şcoală este una rurală mixtă, înfiinţată şi întreţinută de stat; are 10 hect. pămînt; 1 învăţător şi 43 elevĭ.

Bugeacul, *deal,* în judeţul Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Bugeacul. Se desface din dealul Iapce-Bair; se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E. şi brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi pe cea nord-vestică a comuneĭ. Prelungirile sale nordice se sfîrşesc în Dunăre, făcîndu-ĭ malul drept, înalt şi rîpos; cele sudice fac malul iezeruluĭ Gîrliţa înalt şi stîncos. La poalele sud-estice este aşezat satul Bugeacul. Are o înălţime de 79 m., dominînd satul Bugeacul, Dunărea şi drumurile comunale ce duc de la Bugeac la Ostrov şi Almalîul. E acoperit cu semănăturĭ şi de viile locuitorilor din Bugeacul.

Bugeacul, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul comuneĭ Văcăreni şi pe al cătunuluĭ său Gărvan. Este maĭ mult o prelungire nordică a dealuluĭ numit Dealul-cu-Monumentul; se întinde spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-E. la N.-V. La V., la E. şi la N. este înconjurat de Gîrla-Lăţimeĭ, care are aci forma uneĭ potcoave de cal. Pe la poalele sale vestice sunt semănate cîte-va viĭ; iar la poalele estice se vede un monument în piatră comemorativ al debărcăriĭ trupelor ruseştĭ în războiul de la 1877—78. Este stîncos pe alocurea, dar maĭ mult acoperit cu fîneţe şi izlaz. Vîrful culminant este de 86^{m},2; punct trigonometric de observaţie de rangul I-iŭ. De pe acest vîrf se vede satul Pisica şi Dunărea, ce sunt la 10 kil. depărtare. Pe la ambele sale poale trec două drumurĭ vecinale: Azaclîul-Gărvan-Văcăreni şi Azaclîul-Jijila.

Bugeacul, *lac,* în pl. Borcea, insula Balta, com. Şocariciul, jud. Ialomiţa.

Bugeacul, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Bugeacul. Pleacă din pantele estice ale dealuluĭ Cărămida; se îndreaptă spre E. printre dealurile Iapce-Bair şi Bugeacul la N. şi Cărămida la V. şi S., brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi pe cea vestică a comuneĭ. Se sfîrşeşte în iezerul Gîrliţa, la 1 1/2 kil. spre V. de satul Bugeacul. Malurile sale sunt în general joase; aproape de vărsarea sa, sunt însă înalte şi stîncoase. Apă are numaĭ cînd plouă. Este tăiată de drumul comunal Almalîul-Bugeacul.

Bugeanul, *deal,* pe care e aşezat satul Vîrlezi, pl. Zimbrul, jud. Covurluiŭ.

Bugeanul, *iezişor,* pe valea pîrîuluĭ Covurluiul-Sec, între com. Vîrlezi şi Jorăşti, jud. Covurluiŭ; acest iezişor se usucă la secetă.

Bugeloiul, *pisc,* la E. de com. Ţiţeşti, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Bugeşti, parte din *satul* Trifeşti, jud. Roman.

Bughea, *deal,* com. Bughiile, pl. Teleajenul, jud. Prahova, pe care se cultivă 1/2 hect. vie.

Bughea, *suburbie* a oraşuluĭ Cîmpulung, jud. Muscel. Coprinde satele din jurul satuluĭ cu acelaşĭ nume.

Bughea, *gîrliţă,* izvoreşte din muntele Boldul şi Zănoaga, şi după ce udă, în jud. Muscel: comunele Bughea, Godeni şi Capul-Pisculuĭ, se varsă în Rîul-Tîrguluĭ, pe teritoriul comuneĭ Mihăeşti, cătunul Furnicoşi, servind, în partea de N., de limită între acest cătun şi cătunul Mihăeşti.

Bughea, (Izvorul-din-Hume), *izvor,* cu apă sulfuroasă, în jud. Muscel, la 5 kil. departe de Cîmpulung. Are un stabiliment de băĭ, într'o poziţie frumoasă, vizitat de mulţĭ pătimaşĭ. Drumul de la oraş la băĭ este cît se poate de plăcut, maĭ ales cînd ajungĭ pe platoul muscelului, care predomină oraşul.

Bughea, *movilă,* în jud. Buzăŭ, com. Caragele.

Bughea, *pădure,* proprietate a statuluĭ, pendinte de mănăstirea Cîmpulung, în întindere de 102 hect., plasa Nucşoara, judeţul Muscel.

Bughea, *pîrîŭ,* izvoreşte de la locul numit Piatra-Slăniculuĭ, comuna Slănicul, plasa Vărbilăul, jud. Prahova, face maĭ multe zigzagurĭ, străbate comuna Bughiile în tot lungul său, trece prin com. Scăioşi, şi se varsă în rîul Teleajenul.

In acest pîrîŭ se varsă, tot în raionul com. Bughiile, gîrliţele: Bughişoara, Runcul, Găvana, Greaca, Valea-Lupuluĭ şi Valea-Vlăştenilor. In raionul comuneĭ Teişani, pl. Teleajenul, primeşte gîrlele: Muscelul şi Sărăturile.

Bughea, *vălcea,* ce se varsă în gîrla Slănicul, pe ţărmul stîng, în raionul com. Slănicul, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova.

www.dacoromanica.ro

Bughea-de-Jos, *sat*, face parte din com. rur. Bughiile, pl. Teleajenul, jud. Prahova. Aci e o biserică, cu hramul Sf. Voivozĭ şi Sf. Gheorghe, fondată la anul 1813 de Damian şi Steliana din Văleni-de-Munte şi care s'a reparat de maĭ multe orĭ. Aci e reşedinţa comuneĭ.

Locuitoriĭ din acest cătun s'aŭ împroprietărit după legea rurală din 1864, pe moşiile Gura-Vitioareĭ şi Bughea-d.-j.

Bughea-de-Sus, *sat*, face parte din com. rur. Bughiile, pl. Teleajenul, jud. Prahova. Aci e o biserică fondată la anul 1837, de obştea locuitorilor şi alţĭ străinĭ. S'a reparat la anul 1892. Loc. din acest căt. sunt moşneni.

Bughea-de-Sus, *trup de pădure*, a statuluĭ, în întindere de 45 hect., pendinte de com. Văleni, pl. Teleajenul, jud. Prahova, care împreună cu trupurile: Poiana-Laculuĭ (13 hect.), Valea-Garduluĭ şi Cotul-cu-Plopĭ (62 hect.), Obraţele, după sfoara Predealul (25 hect.), şi Runcul (40 hect.), formează pădurea Văleni.

Bugheni, *cătun*, al com. Cioranca, jud. Buzăŭ, cu 150 locuitorĭ şi 35 case.

Bugheni (Sărata-Nenciuleşti), *cătun*, al com. Monteorul, jud. Buzăŭ, situat d'alungul maluluĭ drept al pîrîuluĭ Sărata, cu 840 locuitorĭ şi 236 case.

Bugheni, *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Cioranca. (V. Sărata-Bugheni).

Bugheni, *movilă*, în jud. Buzăŭ, com. Cioranca, pe moşia Sărata-Bugheni.

Bughiile, *com. rur.*, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Este situată pe vălcelele Bughea şi Bughişoara, la 25 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 2 kil. de a plaiuluĭ.

Se compune din două cătune: Bughea-d.-s. şi Bughea-d.-j., avînd o populaţiune de 827 locuitorĭ (393 bărbaţĭ şi 434 femeĭ). Capĭ de familie sunt 180; contribuabilĭ 147; case de locuit 180.

In comună sunt 2 bisericĭ (în fie-care cătun cîte una), deservite de cîte un preot.

Locuitoriĭ din căt. Bughea-d.-s. sunt moşnenĭ, iar ceĭ din Bughea-d.-j. s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşiile Gura-Vitioareĭ şi Bughea-d.-j. Eĭ aŭ 20 caĭ, 112 boĭ, 108 vacĭ, 155 viţeĭ, 25 taurĭ, 254 oĭ, 5 capre şi 298 porcĭ.

In raionul comuneĭ, pe pîrîul Bughea, e o moară.

Şcoala există în comună din anul 1890. Până la această dată parte din copiĭ urmaŭ la şcoala din Văleni. In 1892 s'a frecuentat de 52 copiĭ. Ştiŭ carte 14 bărbaţĭ şi 6 femeĭ.

Toată comuna are o suprafaţă de 500 hect., atît pămînt rural cît şi moştenesc.

Se fabrică aci ţuică şi vin.

Gîndaciĭ de mătase daŭ aproximativ 60 kilgr. gogoşĭ. Stupĭ cu albine sunt 65. Pămîntul nu e prielnic la toată cultura. Dintre pomĭ roditorĭ sunt: 800 merĭ, 100 perĭ, 100 duzĭ, 200 nucĭ şi 200 vişinĭ. Livezile daŭ cam 6000 care de fîn anual.

Comerciul se exercită de 3 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ se urcă la cifra de 3006 leĭ anual şi cheltuelile la 2138 leĭ.

In comună sunt şoselele: Calea-Salineĭ, a Tînguireĭ, a Penitenţeĭ şi Gura-Vitioareĭ, înlesnind comunicaţia între Văleni, Vărbilăul, Poiana, Slănicul şi Gura-Vitioareĭ.

E brăzdată de dealurile: Carabeţul, Podul-Vălenilor, Seciul, Runcul, Găvana, Tîmpa şi movila Gorganul. Piscurile poartă numele dealurilor. Pe dealurĭ se cultivă ovăz, viĭ şi pomĭ roditorĭ; parte din ele sunt acoperite cu pădurĭ saŭ servă de izlaz. Poienĭ sunt: Tîmpa şi Vlăsceni; surpăturĭ: Şerpăria şi Valea-Lupuluĭ, situate în partea de V. a comuneĭ şi Runcul şi Seciul în partea de E.

E străbătută în tot lungul său de gîrla Bughea, în care se varsă gîrliţele: Bughişoara, Runcul, Găvana, Greaca saŭ Valea-Greciĭ, Valea-Lupuluĭ şi Valea-Vlăscenilor, carĭ izvoresc din interiorul comuneĭ.

Se mărgineşte la E. cu com. Văleni-de-Munte şi Olteni, la V. cu com. Vărbilăul şi Poiana-de-Vărbilăŭ, la N. cu com. Slănicul şi la S. cu com. Gura-Vitioareĭ şi Scăioşi.

Bughişoara, *gîrliţă*, izvoreşte de la E. de com. Bughiile, pl. Teleajenul, jud. Prahova şi se varsă în gîrla Bughea, tot în raionul comuneĭ Bughiile.

Bugioaia, parte din *satul* Ruginoasa, jud. Suceava.

Bugioaia, *pîrîŭ*, numit şi Pîrîul-Axinieĭ, afluent al pîrîuluĭ Dumbrăviţa, din satul Ruginoasa, jud. Suceava.

Bugiuleşti, *sat*, face parte din com. rur. Şerbăneşti, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 69 locuitorĭ, 33 bărbaţĭ şi 36 femeĭ. Are o şcoala rurală.

Bugiuleşti, *sat*, face parte din com. rur. Şerbăneşti, pl. Mijlo-

www.dacoromanica.ro

cul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 366 locuitorĭ, 180 bărbaţĭ şi 186 femeĭ. Ca populaţie şcolară are 28 copiĭ.

Buhaiul, *sat*, pe moşia de asemenea numire, com. Şendriceni, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ, cu 185 familiĭ, 740 suflete. Aşezările sătenilor în mare sunt bune, cu livezĭ şi grădinĭ. Proprietatea moşieĭ este parte a statuluĭ, — aceea care a aparţinut mănăstireĭ Bîrnova din jud. Iaşi, — iar parte a d-lor D. Pruncu şi Ionescu Iconomu.

Biserica, cu patronul Adormireĭ-Maiceĭ-Domnuluĭ, cu 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 pălămar, este de zid, făcută în 1863. Şcoala are 1 învăţător şi 60 elevĭ.

Calitatea pămîntuluĭ e în parte bună. Sătenii împroprietăriţĭ aŭ 687 hect. 45 ariĭ pămînt, iar proprietatea moşieĭ are 1144 hect. 32 ariĭ cîmp; 340 hect. 89 ariĭ sunt pădure şi 4 pogoane vie.

Pîrîul principal ce trece pe moşie este Buhaiul.

Drumurĭ: acel de la Dorohoiŭ spre Hilişeŭ şi calea judeţeană Mihăileni-Dorohoiŭ.

Această moşie, care cuprinde treĭ părţĭ: Buhaiul, Pescari şi Dumbrăviţa, se învecinează cu: Hăneşti, Hilişeul, Dersca, Lozna, Şendriceni şi Trestiana.

Buhaiul saŭ **Cioflicul**, *cătun*, pendinte de com. Naipul, pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca. (Vezĭ Cioflicul).

Buhaiul, *deal*, pe moşia Codreni, com. Mileanca, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ.

Buhaiul, *deal*, formează hotarul despre E. a com. Lozna şi Dersca, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ. Incepe din dealul Dersca, din partea de N., şi trece spre S., pănă la Fîntîna-luĭ-Bostan, de unde ia numirea de Capul-Dealuluĭ; apoĭ se termină în dealul cel mare numit Cobîla, din com. Şendriceni.

Buhaiul, *deal*, prelungire a dealuluĭ Hoceni, care se întinde pe partea de S.-E. a comuna Albeşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Buhaiul, *moşie*, jud. Neamţu, fără sat, pe lîngă moşiile Tărpeşti, Curecheşti, din com. Petricani, pl. de Sus-Mijlocul. Inainte de secularizarea averilor mănăstireşti aparţinuse mănăstireĭ Văraticul şi a fost închinată Mitropolieĭ de Iaşi, starea a patra.

Buhaiul, *pădure*. (Vezĭ Rusul, deal, com. Şendriceni, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ).

Buhaiul, *pîrîŭ*, jud. Dorohoiŭ, izvoreşte din pădurea Dersca, com. cu asemenea numire, pl. Berhometele, de la locul numit Prisaca. Curge spre E., trece prin partea de N. a satuluĭ Buhaiul, din com. Şendriceni pe lîngă şoseaua judeţeană Mihăileni-Dorohoiŭ, şi pe la locul numit Siliştea; apoĭ, face un cot, unde se întîlneşte cu pîrîul Ghilia, şi, urmîndu-şĭ cursul pe lîngă tîrgul Dorohoiŭ, se varsă în Iezer.

Buhalniţa, *com. rur.*, în pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, aşezată pe valea Bistriţeĭ, la Nord-Estul grupeĭ stîncoase Ceahlăul. Se mărgineşte la V. cu com. Hangul, la S. şi E. cu com. Bicazul şi Pîngăraţi (parte), la N.-E. cu com. Crăcăoani şi Bălţăteşti.

Este formată din satele: Buhalniţa, Izvorul-Alb, Izvorul-Munteluĭ, Lacul-Buhalniţeĭ, Poenari şi Potoci, cu o suprafaţă de 2129 hect., şi cu o populaţiune de 1979 suflete saŭ 472 familiĭ (971 bărbaţĭ, 1008 femeĭ), din carĭ 182 ştiŭ carte şi 1797 nu ştiŭ.

Dintre loc. împroprietăriţĭ în 1864, sunt astă-zĭ 181 carĭ stăpînesc înşişĭ locurile lor, 59 ca urmaşĭ, 4 stăpînind locurile altora. Dintre ceĭ împroprietăriţĭ în 1878, sunt 40 carĭ posedă locurile lor, 2 ca urmaşĭ aĭ celor împroprietăriţĭ, 15 stăpînind locurile altora, 4 locurĭ rămase pe seama comuneĭ; 110 inşĭ, carĭ de şi însuraţĭ şi cultivatorĭ de pămînt, nu aŭ nicĭ un soiŭ de proprietate.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, plutăria şi maĭ cu seamă cu creşterea vitelor.

Terenurile comuneĭ sunt maĭ mult muntoase şi acoperite cu pădurĭ imense, în exploatare. Locurile pentru cultură sunt foarte restrînse.

Imaşul vitelor are o întindere de 489 hect. 81 ariĭ, nutrind un număr de 6224 capete de vite, din carĭ 240 boĭ, 104 vacĭ, 4550 oĭ, 68 caĭ, 80 rîmătorĭ, 102 viţeĭ şi 78 juncĭ.

In această comună se află 2 biserici, cu 7 deserventĭ, — 3 preoţĭ şi 4 dascălĭ, — plătiţĭ cu 2464 leĭ de la stat şi 160 de la comună.

In com. e o şcoală cu 1 învăţător. Sunt 14 morĭ de apă; o piuă pentru sucmane, cu 2 găvane; o piuă cu 4 găvane; de asemenea 2 fierării, 1 dulgher, 2 cojocarĭ, 1 herăstrău sistematic, care taie pe vară 2000 m. c. de lemn; 7 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ e de 5243 leĭ, 20 banĭ la venituri, şi de 4756 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul contribuabililor: 541.

Comunicaţia cu satele vecine se face prin şoseaua mixtă Piatra-Prisăcani, cît şi prin cursul rîuluĭ Bistriţa în jos.

www.dacoromanica.ro

Buhalniţa, *sat,* în jud. Iaşi, partea de S. a comuneĭ Cepleniţa, pl. Bahluiul. A luat numele de la pîrîul Buhalniţa, ce curge prin mijlocul luĭ. Este situat pe valea pîrîuluĭ cu aceeaşĭ numire, între dealul Cătălina şi Dealulluĭ-Vodă. Are o pop. de 188 fam. saŭ 727 loc. Romînĭ, prea puţinĭ de origină slavă şi cîţi-va Evreĭ. Eĭ se ocupă cu cultura vieĭ precum şi cu agricultura.

Aicĭ se află o biserică zidită de Mihail Păşcanu, vechiul proprietar, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 eclesiarc, precum şi o şcoală, înfiinţată în 1859, frecuentată de 29 elevĭ. In sat sunt 7 morĭ de apă.

Numărul vitelor este de 1152 capete, din carĭ: 261 vite marĭ cornute, 36 caĭ, 721 oĭ şi 134 rîmătorĭ.

Buhalniţa, *sat,* în comuna Buhalniţa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, aşezat pe valea din stînga rîuluĭ Bistriţa şi în dreptul gureĭ pîrîiaşuluĭ Schitul-Buhalniţeĭ, între al 96—97 kil. al drumuluĭ mixt Piatra-Prisăcani, la 38 kil. departe de oraşul Piatra.

Se mărgineşte către Nord cu curbătura ramureĭ Munţilor-Doamneĭ, prin care se desparte de com. Hangu; spre V. (în susul rîuluĭ Bistriţeĭ), cu satul Răpciuniţa (din com. Hangul); spre S. cu satul Izvorul-Alb şi Poenari.

Impreună cu locurile vecinaşe ce-ĭ aparţin, are o suprafaţă de 1136 hect. Are o populaţiune de 828 suflete, saŭ 164 familiĭ, carĭ se ocupă cu agricultura, creşterea vitelor şi în special cu plutăria; parte (în timpul vereĭ), servesc cu anume caĭ dresaţĭ, drept călăuză voiajorilor din părţile muntoase. Străinĭ sunt 7 Evreĭ, carĭ se îndeletnicesc cu negoţul.

In acest sat se află o mănăstire, care a fost populată de călugărĭ; astă-zĭ însă nu maĭ sunt de cît 2 monahĭ şi 2 eclisiarcĭ. Impreună cu moşia Buhalniţa, această mănăstire a fost închinată cu toate veniturile eĭ bisericeĭ Sf. Ilie din Iaşi, cu care la un loc a fost reînchinată Patriarhieĭ din Alexandria. Aci este reşedinţa autorităţilor comunale; o şcoală frecuentată de 69 elevĭ. Sunt şi 4 morĭ de apă.

Numărul contribuabililor e de 212.

Numărul vitelor se urcă la 2367 capete: 104 boĭ, 35 vacĭ, 1100 oĭ, 31 caĭ, 32 porcĭ, 35 viţeĭ şi 30 juncĭ.

Buhalniţa, *sat,* jud. Neamţu. (Vezĭ Cîrnul-Bistriţeĭ).

Buhalniţa, *sat.* (Vezĭ Secul-Buhalniţeĭ, sat, în com. Buhalniţa, plasa Piatra-Muntele, judeţul Neamţu).

Buhalniţa, *moşie,* în plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu, situată între moşiile Hangul, Băltăţeşti, Potoroiul, Poenari. Aparţine statuluĭ, înainte de secularizarea averilor mănăstireştĭ a fost pendinte de mănăstirea Buhalniţa.

Arenda anuală e de 12981 leĭ. Are un herăstrău cu o pînză şi 5 morĭ cu cîte o pereche de pietre.

Numărul vitelor arendaşuluĭ se urcă la cifra de 1176 capete, dintre carĭ: 21 caĭ, 101 vite cornute şi 1054 oĭ.

Numire vechie: Buhalniţa, Izvorul-Alb şi Izvorul-Sec.

Buhalniţa, *mănăstire,* jud. Neamţu. (Vezĭ Buhalniţa, sat).

Buhalniţa, *pîrîŭ,* izvoreşte de sub dealul Sticlăria, com. Cepleniţa, pl. Bahluiul, jud. Iaşi; trece prin satele: Sticlăria, Vîrîţi, Buhalniţa, prin partea de Sud a satelor Cepleniţa şi Moara-Prefectuluĭ, apoĭ se varsă în partea dreaptă a rîuluĭ Bahluiul. Pe acest pîrîŭ se găseşte multă piatră ce se scoate pentru şosele şi diferite trebuinţĭ. Pe dînsul se află morĭ de măcinat.

Buhalniţa-Secul, *pădure,* în jud. Neamţu, în întindere de 1540 pogoane, situată pe teritoriul comuneĭ Buhalniţa, plasa Piatra-Muntele. Aduce arendă anuală 1995 leĭ. (Vezĭ Buhalniţa, moşie).

Buhalniţele, *pîrîiaşe,* jud. Neamţu. (Vezĭ Schitul-Buhalniţeĭ, pîrîiaş).

Buhana, *moşie,* jud. Dolj, plasa Băileşti, com. Galiciuica; e dată în loturĭ.

Buhana, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Băileşti, com. Urzicuţa, satul Urzica-Mare.

Buhăceni, *sat,* pe ţărmul stîng al rîuluĭ Jijia, în partea de S. a comuneĭ Dînjeni, plasa Jijia, jud. Botoşani. Are o suprafaţă de 1327 hect. cu o populaţie de 140 familiĭ, saŭ 526 suflete, din carĭ 117 contribuabilĭ.

Toţĭ locuitorĭĭ, Romînĭ, se ocupă cu agricullura şi creşterea vitelor; sunt harnicĭ şi avuţĭ; aspectul satuluĭ, compus din case marĭ şi bine făcute, înzestrate cu multe obiecte de gospodărie, se deosebeşte mult de sateld megieşe.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; 1 moară cu aburĭ.

Numărul vitelor cornute este de 557, caĭ marĭ şi micĭ sunt 117, oĭ 1761, mascurĭ 94; stupĭ 70.

www.dacoromanica.ro

In sat sunt 5 meseriaşĭ, 3 comercianţĭ şi 3 cîrciumĭ.

Buhăeni (Tauri), *sat*, în jud. Iaşi, partea despre E. a comuneĭ Şipotele, plasa Bahluiul. E situat pe dealul Buhăeni, în dreapta rîuluĭ Jijia. Infiinţat în 1879 cu locuitorĭ împroprietăriţĭ, aduşĭ din diferite localităţĭ.

Buhăeni, *deal*, pe care este situat satul Buhăeni, com. Şipotele, plasa Bahluiul, jud. Iaşi.

Buhăeni, *iaz*, în com. Şipotele, plasa Bahluiul, jud. Iaşi.

Buhăeni, *vale*, formată de dealul Buhăeni, com. Şipotele, pl. Bahluiul, jud. Iaşi.

Buhăeşti, *com. rur.*, în centrul şi spre N. plăşeĭ Stemnicul, jud. Vasluiŭ, la distanţă de 21 kil. de la oraşul Vasluiŭ, de 9 kil. de Negreşti, reşedinţa plăşeĭ, aşezată maĭ mult pe văĭ şi şesurĭ şi udată de rîul Bîrlad. Numele îĭ vine, se zice, de la un locuitor, Nicolae Burlacul, supranumit şi Buhăescu, după un buhaiŭ frumos ce avea.

Este formată din satele: Buhăeşti-d.-j., Buhăeşti-d.-mj., Buhăeşti-d.-s., Voineşti, Unceşti şi Măcreşti. Are o suprafaţă de 462 hect., din carĭ 242 hect. pădure şi 32 hect. vie; cu o populaţie de 482 familiĭ, saŭ 2413 locuitorĭ, din carĭ 35 Evreĭ şi 76 Ţiganĭ, ocupîndu-se cu agricultura şi creşterea vitelor. Locuitoriĭ aŭ 100 pluguri cu boĭ.

In comună sunt 4 biserici, deservite de 3 preoţĭ şi 5 cîntăreţĭ; se află şi o şcoală.

Comerciul se face de 16 Romînĭ şi 1 străin.

Numărul vitelor e de 2018, din carĭ 1010 vite marĭ cornute, 188 caĭ, 500 oĭ şi 270 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ e de 4521 leĭ, 45 banĭ la veniturĭ şi de 4219 leĭ, 60 banĭ la cheltuelĭ.

Buhăeşti, *staţie* de dr. d. f., judeţul Vasluiŭ, pl. Funduri, com. Buhăeşti, pe linia Vasluiŭ-Iaşi. Se află între staţiile Bîrzeşti (6.1 kil.) şi Rebricea (8.7 kil.). Inălţimea d'asupra nivelului măriĭ e de 105m,93. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 155968 leĭ, 03 banĭ.

Buhăeşti, mică *moşie*, în trupul moşieĭ Sinăuţi, com. Tureatca, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ, în suprafaţă de 114 hect., 58 ariĭ cîmp şi 710 hect., 5 ariĭ pădure. Este proprietatea Epitropieĭ Sf. Spiridon din Iaşi. (Vezĭ Sinăuţi, sat).

Buhăeşti-de-Jos, *sat*, în partea de N. a com. Buhăeşti, plasa Stemnicul, judeţul Vasluiŭ, situat în înfundătura văilor Munteneşti şi Biserica şi udat de pîrîul Buhăeşti, ce străbate satul de la V. spre E. Are o întindere de 460 hect. şi o populaţie de 54 familiĭ saŭ 277 suflete, din carĭ 6 Evreĭ şi 43 Ţiganĭ.

In sat se află o biserică, făcută la 1792 de Ştefan Găluşcă.

Numărul vitelor e de 325: 110 vite marĭ cornute, 150 oĭ, 15 caĭ şi 60 rîmătorĭ.

Buhăeşti-de-Mijloc, *sat*, în partea de N. a com. Buhăeşti, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ, situat în înfundătura văilor Humăria şi Ruginoasa, pe o suprafaţă de 639 hect. Are o populaţie de 62 fam. saŭ 310 locuitorĭ Romînĭ, 10 Evreĭ şi 9 Ţiganĭ.

Este reşedinţa comuneĭ. Are o şcoală înfiinţată în anul 1865 şi frecuentată de 32 elevĭ.

In partea de E. a satuluĭ este un loc numit Velniţa, precum şi urmele unuĭ iaz. Se zice că pe acest loc ar fi fost cînd-va o velniţă.

Numărul vitelor e de 257: 130 vite marĭ cornute, 50 oĭ, 37 caĭ şi 40 mascurĭ.

Buhăeşti-de-Sus, *sat*, în partea de N.-V. a comuneĭ Buhăeşti, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ, situat în înfundătura văilor Ruginoasa şi Ernesti şi udat de pîrîul Buhăeşti. Are o suprafaţă de 556 hect. şi o populaţie de 57 fam., saŭ 289 locuitorĭ Romînĭ şi 11 Evreĭ.

In sat maĭ din vechime, a fost biserică şi un schit de călugăriţe; acum nu se cunosc de cît numaĭ urmele lor.

Numărul vitelor e de 168: 48 vite marĭ cornute, 30 oĭ, 60 caĭ şi 30 rîmătorĭ.

Buhăeşul, *pîrîŭ*, ia naştere de pe teritoriul com. Dersca, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ, şi se varsă în pîrîul Buhaiul.

Buhlea, *deal*, în comuna Mărgineni, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu, situat spre hotarul satuluĭ Itrineşti.

Buhlea, *deal*, spre N.-V. de satul Ciorteşti, din com. Ciorteşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ; sub coasta acestuĭ deal e situat şi satul Crasna, tot din această comună.

Buhlea, *pîrîŭ*, izvoreşte din pădurea Buhlea, udă teritoriul satuluĭ Crasna, com. Ciorteşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, trece prin mijlocul satuluĭ şi, curgînd spre E., se varsă în pîrîul Crasna.

Buhna, *movilă*, din satul Perieni, comuna Cîrniceni, plasa Turia, judeţul Iaşi. (V. Caraiman).

www.dacoromanica.ro

Buhoanca, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Dolješti, situat pe malul drept al pîrîuluĭ Buhoanca, la o depărtare de 250 m. spre E. de satul Dolješti. Are 49 capĭ de familiĭ, 76 contribuabilĭ, din 211 locuitorĭ, 54 case. Din această populaţie, 41 capĭ de familie (171 locuitorĭ) sunt Unguri, iar restul Romînĭ. Sunt 419 vite marĭ. Ţine de parohia catolică Oţeleni. Se numea înainte şi Fîrţeşti şi chiar şi astăzĭ maĭ poartă acest nume. In vechime se numea Frăţeşti şi Fîrţeşti. Un document de la 13 Ianuarie 1586 ne aminteşte de acest sat. (Vezĭ Frăţeşti, plasa Siretul-d.-s.).

Buhoanca, *pîrîŭ,* ce curge prin jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Dolješti, trece pe la E. de satul Buhoanca şi, maĭ jos de acest sat, se varsă în pîrîul Albuia, de a dreapta.

Buhocelul. (Vezĭ Buhociul-mic, jud. Bacăŭ).

Buhocelul, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Buhoci. E foioasă; are o întindere de 164 hect.

Buhociul, *comună rurală,* plasa Siretul-d.-s., jud. Bacău, situată în valea rîuluĭ Siret, şi alcătuită din 4 cătune: Buhociul-Mare, reşedinţa, Buhociul-Mic, ambele în stînga Siretuluĭ, Satul-Noŭ, pe valea pîrîuluĭ Ulmul şi Costeşti, pe dreapta Siretuluĭ.

Satul Buhociul se crede a fi fondat pe la anul 1802, cînd s'a numit Cerbul, după cerbul, ce se zice că s'ar fi găsit în pădurile din apropiere; iar celelalte sate s'aŭ fondat între aniĭ 1828 şi 1835 («Buciumul Romîn», anul I, pagina 525).

Moşia Buhociul a aparţinut parte sfinteĭ mănăstirĭ Precista şi Răducanul din Tîrgul-Ocna, supusă Sf. mănăstirĭ Treĭ-Erarhĭ (Iaşi), închinată şi aceasta Sfîntuluĭ-Mormînt.

Teritoriul comuneĭ este străbătut de pîrîul Valea-Ulmuluĭ, încărcat cu pîrîiaşele Pietrăria şi Ştirbul, ce curg de la E. spre V., vărsîndu-se în Siret.

Se mărgineşte la E. cu comunele Boteşti şi Bibireşti, la S. cu com. Ruşi, la V. cu com. Săuceşti şi Letea şi la N. cu com. Prăjeşti.

Are 2 şcolĭ mixte: una în satul Buhociul-Mare, care funcţionează de la 1865, întreţinută de Stat, într'un local bun, cu 6 fălcĭ şi 49 prăjinĭ pămînt; alta în cătunul Satul-Noŭ, care funcţionează de la 1884, întreţinută de Stat, şi avînd şi 40 prăjinĭ pămînt în ţarină. Ambele şcolĭ aŭ fost frecuentate în 1881 de 40 copiĭ, dintre carĭ 6 fete.

Sunt 3 bisericĭ: una ortodoxă, făcută de enoriaşĭ şi deservită de un preot şi 2 cîntăreţĭ şi două catolice, deservite de preotul din com. Prăjeşti. Case de locuit sunt 542; cîrciumĭ 7.

Populaţiunea numără 548 capĭ de familie saŭ 2089 suflete, dintre care 1304 Romînĭ, 16 Izraeliţĭ şi 769 Unguri, toţĭ de protecţiune romînă. După felul ocupaţiuneĭ se deosebesc în: 900 agricultorĭ, 17 meseriaşĭ, 7 comercianţĭ, 25 cu profesiĭ libere, 40 muncitorĭ şi 15 servitorĭ. Ştiŭ carte 149, dintre care 12 femeĭ; nu ştiŭ carte 1940, dincare 1016 femeĭ. Contribuabilĭ sunt 466. După legea rurală din 1864 s'aŭ împroprietărit 333 locuitorĭ cu 1056 fălcĭ pămînt în ţarină.

Teritoriul comuneĭ are o întindere de 1933.50 hectare.

Viile aŭ 25.81 hectare.

Animale sunt: 49 caĭ, 1425 vite cornute, 509 porcĭ, 8 capre şi 489 oĭ.

Totalul pămînturilor de cultură este de 1271.27 hect.

Budgetul comuneĭ, pe exerciţiul 1891—92 are la venitурĭ leĭ 4572, banĭ 40 şi la cheltuelĭ leĭ 3639, banĭ 73.

Stupĭ de albine se numără 101, carĭ, în 1890, aŭ dat 391173 kilgr. miere şi 130391 kilgr. ceară.

Comuna este străbătută de calea vecinală neşoseluită Buhociul-Leca (Bibireşti).

Distanţele: la Bacăŭ, capitala judeţuluĭ, 10 kil.; la Săcuieni, reşedinţa plăşeĭ, 13 kil.; la com. Letea 6 kil.; la com. Ruşi 11 kil.; la com. Prăjeşti 12 kil.; la Săuceşti 10 kil. şi la com. Boteşti, 12 kil.

Buhociul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, pe teritoriul comuneĭ Oneşti, situat d'a stînga Oituzului.

Buhociul, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, comuna Bogdăneşti; face parte din dealurile ce despart apa Slăniculuĭ de a Oituzuluĭ.

Buhociul, *deal,* în com. Băleni, pl. Zimbrul, judeţul Covurluiŭ, aflător între căt. Oasele (com. Cuca) şi satul Băleni.

Buhociul, *moşie,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Buhociul, despre care Th. Codrescu în «Buciumul Romîn», ne spune: «moşie a mănăstireĭ Precista şi Răducanul din Tîrgul-Ocna, supusă Sf. mănăstirĭ Treĭ-Sfetitelor din Iaşi, închinată Sf. Mormînt în jos; are parte şi d-luĭ Banul Manolachi Coroiŭ, d-luĭ paharnicul Ioan Ciuşcă, care la anul 1845 cumpără 40 stînjenĭ, în preţul de

www.dacoromanica.ro

200 galbeni, de la Ileana, născută Guranda, soția lui Costantin Popa, care vinde acești stînjeni din hotarul Rușii și fundul de Bacău i Buhociul; sunt și alți mai mulți răzeși și părtași în ea. Are sat, cu o biserică, deservită de 2 preoți, 2 dascăli; 1 privilegiat, 9 căpătăieri, 9 nevolnici, 9 vădane, 1 vătav; pe lângă moșiile Bunești, Costeiul, Satul-Mare și altele, cu un număr de 160 locuitori».

Buhociul, *șes*, jud. Bacău, plasa Siretul-d.-s., com. Buhociul, d'a stînga Siretului.

Buhociul, *vale*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-j., pe teritoriul com. Tămași.

Buhociul-Mare sau **Cerbul**, *sat*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-s., reședința com. Buhociul. Are o școală; o biserică ortodoxă, făcută de cuvioși, deservită de 1 preot și 2 dascăli; o bis. catolică, făcută de locuitori la 1850, în care oficiază preotul din Prăjești. Are 3 cîrciumi. Capi de familie se numără 252, din 920 suflete. Animale sunt: 30 cai, 657 vite cornute, 181 porci și 5 capre.

Buhociul-Mic sau **Buhocelul**, *sat*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-s., situat în com. Buhociul. Se găsește la o distanță de 3920 m. de Buhociul-Mare. Se numără 59 capi de familie, din 193 sufl. Are o cîrciumă. Animale sunt: 140 vite cornute și 32 porci.

Buhociul-Prăjești, *moșie*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-s., comuna Buhociul, cu 971 fălci întindere.

Buhorelul, *deal*, în com. rur. Drăgotești, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Buhorelul, *vale*, în com. rur. Drăgotești, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Buhușoaia, *iaz*. (V. Dorosteiul, pîrîu, com. Bîrlești, pl. Bahluiul, jud. Iași).

Buhușoaia, *moșie*, în com. Buhușul, jud. Neamțu. (V. Bobești, sat).

Buhușoaia, *moșie*, jud. Neamțu, numită și Buhușul. (V. Bodești-Buhușoaia, moșie în com. Buhușul, pl. Bistrița).

Buhușul, *com. rur.*, situată în capătul despre S.-E. a plășei Bistrița, la 46° 41′ 00″ latitudine bor. și la 24° 22′ 50″ longitudine Est, jud. Neamțu, formînd cu marginele sale (în parte) hotarul jud. Roman și Bacău.

Se mărginește la N. cu com. Cotișa, la V. cu com. Cândești, de care se desparte prin rîul Bistrița, la E. cu jud. Roman de care se desparte prin linie convențională, la S. cu județul Bacău, de care se desparte prin rîul Bistrița.

Teritoriul său, accidentat, este străbătut de lungi văi, formate de rîul Bistrița, pîrîul Orbicul și pl. Bosculeasa.

Este formată din satele: Buhușul (tîrgușor), Bodești, Margina și Orbicul, cu o populațiune de 3155 locuitori sau 649 fam., 1500 bărbați și 1655 femei, din cari, după starea civilă: 1716 necăsătoriți, 1178 căsătoriți, 256 văduvi (30 văduve), 5 despărțiți; după vîrstă: 895 băeți, 975 fete; după naționalități: 1519 străini, în mare parte Evrei; 606 știu carte, 2549 nu știu.

Dintre locuitorii împroprietăriți în 1864, sunt astă-zi 19 cari stăpînesc înșiși locurile lor; 36 ca urmași; un loc este părăsit și se stăpînește de către comună și 94 de inși, cari, sunt de și însurați și cultivatori de pămînt, n'au nici un fel de proprietate.

Locuitorii sătени se indeletnicesc cu creșterea vitelor și agricultura; ceі din tîrgușor, cu comerciul de diferite producte alimentare, precum și cu negoțul de cherestea și cu plutăria.

Imașul are o întindere de 214 hect., 50 arii, nutrind un număr de 2326 capete de vite.

In această comună se află 1 biserică în stare bună, cu 6 deserventi, plătiți din fondurile comunei cu 2061 lei, 74 bani; o școală primară de băeți și una de fete.

Industria este reprezintată prin mai multe stabilimente, dintre care cel mai important e fabrica de postavuri înființată de răp. colonel E. Alcaz și care se află în stăpînirea moștenitorilor lui. (V. Buhușul, tîrg).

Budgetul comunei e de 18551 lei la venituri și 17794 la cheltueli.

Comunicațiunea cu satele vecine se face prin șoseaua mixtă: Piatra-Bacău, care parcurge comuna pe o întindere de 25 kil. aproximativ; prin un drum care leagă tîrgul Buhușul cu satul Blăgești, jud. Bacău, străbătînd rîul Bistrița, aproape de gura pîrîului Cotreanța; prin două drumuri, cari purced din fața ratoșului din vale a tîrgușorului Buhușul, și conduc în județul Roman, unul prin satele Orbicul-d.-j., Orbicul-d.-s., Siliștea și altul prin Bodești-Buhușoaia, Ciolpan, Mocani; precum și prin calea ferată Piatra-Bacău, care parcurge teritoriul comunei paralel cu șoseaua mixtă.

Buhușul, *tîrg*, în com. Buhușul,

www.dacoromanica.ro

pl. Bistriţa, jud. Neamţu, situat la 35 kil. departe de oraşul Piatra, pe dealul cu aceeaşĭ numire.

Are o populaţie de 2360 locuitorĭ, în cea maĭ mare parte Evreĭ, care se indeletnicesc cu comerciul, speculaţiunea şi industria manufacturieră.

In acest tîrg se află: reşedinţa subprefecturei plăşeĭ Bistriţa; o judecătorie de ocol; două şcolĭ primare, una de băeţĭ şi una de fete, cu o populaţiune de 160 elevĭ; un oficiŭ telegrafo-poştal; o farmacie; o gară a drumuluĭ de fier dintre Piatra şi Bacăŭ; 1 biserică; reşedinţa rabinuluĭ evreesc, care se pretinde a fi urmaş din seminţia luĭ David, pentru care este foarte venerat nu numaĭ printre Evreiĭ din judeţ, ci şi din ţările circomvecine; maĭ multe sinagoge; un spital înfiinţat de colonelul Alcaz.

Aci se maĭ află fabrica de postav Eugen Alcaz, ce manipulează cu un capital de 2000000 l., 250—300 lucrătorĭ, 184 maşinĭ, 51 scărmănătorĭ, 10 maşinĭ de tors, 10 pive, 3 maşinĭ de tuns, 1 de uscat lînă, 10 de vopsit şi spălat, 10 de urzit, 80 de ţesut, 4 de spălat postavul, 1 de uscat postavul, 3 bortace, 1 maşină cu o turbină (ambele cu putere de cîte 200 caĭ), producînd 240—250 bucăţĭ de postav de 50 m. pe săptămînă.

Maĭ este: 1 fabrică de lumînărĭ de seŭ, 2 făbricĭ de oleiŭ, 1 fabrică de vacs, 3 olăriĭ, 4 căciulăriĭ, 8 croitorĭ, 1 brutar, 1 murengerie (fabrica de lumînărĭ), 2 tinichigiĭ, 1 fierărie, 1 cărătăşie, 1 armurărie, 1 povarnă (fabrică de spirt), 12 ciubotarĭ.

Bîlciurĭ se ţin în localitate în toată Duminica.

Numirĭ vechĭ ale tîrguluĭ: Buhuşoaia, Bucureşti-Micĭ, Tîrguşorul.

Buhuşul, *staţie* de dr. d. f., jud. Neamţu, pl. Bistriţa, com. Buhuşul, pe linia Bacăŭ-Piatra-Neamţu, pusă în circulaţie la 15 Februarie 1885. Se află între staţiile Gîrleni (10.8 kil.) şi Podoleni (11.8 kil.). Inălţimea d'asupra nivelului mării de 201m,06. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 125385 leĭ, 40 banĭ.

Buhuşul, *deal*, jud. Neamţu, în prelungirea către S.-V. a dealurilor Siliştea. Este situat în comuna cu aceeaşĭ numire, plasa Bistriţa.

Buhuşul, *moşie*, cu părţĭ, în com. Buhuşul, plasa Bistriţa, judeţul Neamţu. Aduce un venit anual de 29375 leĭ, împreună cu casele proprietăţiĭ. Arendăşia posedă: vite cornute, caĭ, pluguri, în valoare aproximativă de leĭ 93000.

Buicani, *mahala*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, ţine de com. rur. Ponoarele.

Buiceşti, *sat*, jud. Gorj, aparţinînd comuneĭ Cernădia, din plaiul Novaci. Se limitează la E. cu apa Cernădia şi pădurea Curăturile, la V. cu apa Balota şi la N. cu Munţiĭ Carpaţĭ.

Are o întindere cam de 1200 hect., producînd aproximativ: 850 hectol. porumb, 185 decal. ţuică, 185 kg. fasole, 480 kg. lînă, 1 hectol. cînepă, 13 hectol. grîŭ, 80000 kg. fîn.

Numele se zice că 'l poartă de la primul săŭ fondator Buicescu. Locuitoriĭ sunt veniţĭ după valea Jiuluĭ. Are o populaţie de 162 familiĭ, cu 594 suflete, din carĭ 85 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 35 pluguri, 100 care cu boĭ, 4 căruţe cu caĭ, 408 vite marĭ cornute, 53 caĭ, 296 oĭ, 42 porcĭ, 93 capre şi 50 stupĭ.

Această comună este udată de apa Ciocădieĭ, cătunul fiind aşezat pe partea stîngă a acesteĭ ape şi de pîrîul Balota.

In cătun sunt 4 morĭ pe apa Balota; 25 fîntînĭ.

Poteca cea maĭ principală din acest cătun ce duce la munţĭ, este aceea ce duce din comuna Bumbeşti-Piţicul, trece spre N., tae plaiul cătunuluĭ, şi intră în drumul Scheleĭ-Tîmpa.

In cătun se află 1 şcoală şi primăria comuneĭ Cernădia; şcoala e frecuentată de 31 elevĭ din 41 înscrişĭ.

Are 1 biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Proprietăţile din acest cătun aparţin locuitorilor moşneniĭ.

Calitatea pămîntuluĭ e mediocră, terenul fiind pietros şi humos.

Buiceşti, *sat*, face parte din com. rur. Turia, pl. Oltul-d.-j, jud. Olt. Are o populaţiune de 300 locuitorĭ. Aci e o biserică, fondată la anul 1770 de locuitorĭ, şi reparată la anul 1830.

Buiceşti, *catun*, în jud. Mehedinţi, plasa Motrul-d.-j., ţine de com. rur. Gura-Motruluĭ.

Buicliul, *baltă*, jud. Dolj, plasa Cîmpul, com. Ciuperceni.

Buila, *pisc*, pe muntele Culmea-Arnota, pe care-l udă la V. rîul Bistriţa, iar la E apa Costeştilor. Cade între muntele Cocorul şi piscul Arnota, în judeţul Vîlcea.

Buimăceni, *com. rur.*, situată în centrul plăşeĭ Jijia, jud. Botoşani. Se întinde pe valea Jijieĭ şi dealurile din dreapta şi stînga sa.

www.dacoromanica.ro

E formată din satele: Albeşti Buimăceni, Capul-Păduriĭ, Crăciumeni, Jumătăţeni, Petreşti şi Şătrăreni. Are o suprafaţă de 7150 hect. şi o populaţiune de 560 familiĭ, saŭ 2008 suflete, cu 450 contribuabilĭ; locuesc în 453 case; locuitoriĭ sunt Romînĭ, şi se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor; sunt şi 6 familiĭ de Evreĭ.

Teritoriul comuneĭ, format în cea maĭ mare parte din dealurĭ, este de bună calitate şi produce cereale în alte.

Comuna e străbătută, prin mijloc, de rîul Jijia, în lungul căruia se află aşezate satele ce compun comuna, iar şesul Jijieĭ este lăsat imaşurĭ pentru vite, al căror număr e de 8160: 3760 vite boĭ şi vacĭ, 300 caĭ, 450 porcĭ, 3650 oĭ; sunt 226 stupĭ.

In partea de N. a comuneĭ şi spre V., pe dealurĭ, se află păduriĭ, care formează maĭ multe grupe, ce se exploatează, compuse maĭ mult din stejarĭ şi carĭ aŭ o întindere de 673 hect.; pe coastele dealurilor ce mărginesc Jijia sunt 17 hect. viĭ, carĭ aŭ produs în 1888, 640 hectol. vin. In comună sunt 10 iazurĭ.

Drumurile pietruite lipsesc cu totul. Prin comună trece linia fierată Dorohoiŭ-Iaşi.

Budgetul comuneĭ a avut la venituri, pe anul 1889/90, 6262 leĭ; iar la cheltueli 6153 leĭ, 90 banĭ.

Are 4 biserici, cu 2 preoţi şi 4 cîntăreţi şi o şcoală mixtă, întreţinută de judeţ, cu 1 învăţător şi 30 şcolarĭ.

Buimăceni, *sat*, pe ţărmul stîng al Jijieĭ, în centrul comuneĭ Buimăceni, pl. Jijia, jud. Botoşani, cu o suprafaţă de 892 hect. şi o populaţie de 68 familiĭ saŭ 293 suflete, din carĭ 72 contribuabilĭ.

Are 1 biserică, făcută de locuitorĭ, cu 1 preot şi 2 cîntăreţi şi o şcoală mixtă a judeţuluĭ, cu 1 învăţător şi 30 şcolarĭ.

Aicĭ este reşedinţa comuneĭ Buimăceni.

Numărul vitelor cornute este de 175; sunt 50 caĭ marĭ şi micĭ, 735 oĭ, 60 mascurĭ şi 50 stupĭ.

In cătun se găseşte 1 cîrciumă.

Bujina, *punct de hotar*, între partea de moşie a locuitorilor din com. Pleaşovul şi moşia Rîioasa, în direcţiunea despre N., jud. Teleorman.

Bujoara, *pădure*, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., comuna Seaca, particulară, compusă din ceri, ulmĭ, jugastri, fagĭ. Predomină cerul.

Bujora-cu-Taura, *trupurĭ de pădure* ale statuluĭ, în întindere de 175 hect., formînd, împreună cu trupul Păduricea, de 100 hect., pădurea Milostea, situată în com. Milostea, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea.

Bujorăscul, *deal*, situat la S. de com. Ciuperceni, plasa Ocolul, jud. Gorj, acoperit cu pădure. E proprietatea locuitorilor comuneĭ Ciuperceni.

Bujorăscul, *deal* mare, în pl. Văilor, jud. Mehedinţi, peste care trece şoseaua judeţeană Turnul-Severin-Tîrgul-Jiŭ. Acest deal începe de la precurmătura Culmiĭ-Frumoase, din hotarul Padeşuluĭ şi se termină în jud. Dolj, avînd cea maĭ mare înălţime a sa de peste 500 metri; desparte jud. Mehedinţi de jud. Gorj.

Bujorăştilor (Dealul-), *deal*, corespondent văieĭ cu acelaşĭ nume, în com. Cudalbi, jud. Covurluiŭ.

Bujorăştilor (Valea-), *vale*, pe teritoriul com. Cudalbi, plasa Zimbrul, jud. Covurluiŭ; e acoperită cu viĭ numeroase şi de bună calitate.

Bujoreanca, *sat*, jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, căt. comuneĭ Cătunul.

Bujoreanca, *sat*, face parte din comuna rurală Tărtăşeşti, plaZnagovul, judeţul Ilfov. E situat la Vest de Călugărul, pe şoseaua naţională Bucureşti-Piteşti.

Se întinde pe o suprafaţă de 532 hect., cu o populaţie de 290 locuitorĭ. D-l G. D. Vernescu are 350 hect. şi locuitoriĭ 182 hect.

Proprietarul cultivă 190 hect. (10 sterpe, 25 izlaz, 125 pădure); locuitoriĭ cultivă 165 hectare, restul rămîn sterpe.

Are o biserică cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ. Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 161 şi al celor micĭ de 394.

Bujoreanca, *cătun*, pendinte de com. Flămînda, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, situat pe dealul Cîlniştea, proprietatea d-lor fraţĭ Alexandrescu.

Are o suprafaţă de 950 hect., din carĭ 60 hectare pădure de stejar.

In 1864 s'aŭ împroprietărit 69 locuitorĭ, foştĭ clăcaşĭ, dîndu-li-se 207hect.

Venitul total al moşieĭ este de 14000 leĭ.

Bujoreanul (Asan-Aga), *cătun*, pendinte de comuna Răsuceni,

www.dacoromanica.ro

pl. Marginea, jud. Vlaşca. (Vezĭ Asan-Aga).

Bujoreanul, *fîntînă*, pe şesul Crasna, jud. Fălciŭ, lîngă pîr. cu acelaşĭ nume, în faţa satuluĭ Cordeni, com. Vineţeşti, plasa Crasna. (V. Cordeni, sat).

Bujoreanul, *loc arabil*, în com. Tudor-Vladimirescu, jud. Tecuciŭ, pe o întindere de 849 hect., 16 ariĭ, proprietatea d-luĭ Verona; se întinde spre E. pănă în Lunca-Geruluĭ.

Bujoreanul, *pădure particulară*, supusă regimuluĭ silvic, ce se află pe moşia Bujoreni, com. Bogdăneşti şi Bujoreni, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Bujoreni, *com. rur.*, pl. Cozia, jud. Vîlcea, compusă din 5 cătune: Bujoreni, Malul-Alb, Olteni, Lunca şi Mosoroasa. E situată pe Valea-Oltuluĭ, la 3 kil. de reşedinţa judeţuluĭ şi la 10 kil. de a sub-prefectureĭ.

Are o populaţie de 1043 loc. (535 bărbaţĭ şi 508 femeĭ), în care intră şi 8 familiĭ de Ţigani; sunt: 230 capĭ de familie; 240 contribuabilĭ şi 230 case.

Sunt 2 biserici: una în căt. Olteni, zidită la anul 1831, şi a doua în căt. Bujoreni, zidită la anul 1812.

Locuitoriĭ se ocupă numaĭ cu agricultura şi desfac produsele lor la R.-Vîlcea.

In comună sunt: 11 caĭ, 80 boĭ, 130 vacĭ, 235 oĭ şi 170 porcĭ.

Un număr de 124 locuitorĭ s'aŭ împroprietărit după legea din 1864 pe 417 hect. pămînt, pe moşia statuluĭ şi pe alte două moşiĭ particulare.

Şcoala există în comună de vr'o 10 anĭ. Clădirea e proprietatea comuneĭ. Se frecuentă de 21 copiĭ, din numărul de 115 în vîrstă de şcoală. Ştiŭ carte 55 bărbaţĭ şi 15 femeĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ statul cheltueşte anual 1404 leĭ.

Vatra satuluĭ are 65 hect., iar comuna, cu izlaz cu tot, 417 hect.

Cînd recolta e productivă se fabrică aci pănă la 3500 decal. de ţuică.

Venitul şi cheltuelile comuneĭ se urcă la cîte 1200 leĭ anual.

Şoseaua naţională Rîmnicul-Rîul-Vaduluĭ străbate partea de Est.

Se mărgineşte la N. cu com. Gura-Văieĭ şi Bogdăneşti, la S. cu oraşul Rîmnicul-Vîlcea, la Est cu judeţul Argeş, de care se desparte prin rîul Oltul, şi la V. cu comunele Vlădeşti şi Olăneşti.

In partea de N.-V. a comuneĭ sunt dealurile Pleşea şi Purcăreţul.

Luncile se numesc: Glămcile, Toporanul, Bradul şi Dobranul.

O parte din moşie s'a vîndut în 7 loturĭ la 7 locuitorĭ.

Bujoreni (Bujoreşti), *sat*, cu 20 familiĭ pe malul stîng al Teleormanuluĭ, jud. Argeş, pl. Cotmeana. Face parte din comuna rur. Vulpeşti. Moşia Bujoreni, de aproape 1200 pogoane, aparţine d-luĭ George I. Lahovari.

Bujoreni, *sat*, în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Slobozia-Zorleni, spre N.-E. de satul Zorleni. Populaţia sa e cuprinsă în acea a satuluĭ Zorleni. A fost jefuit, împreună cu satele vecine, de către armatele polone pe la anul 1667, în timpul domnieĭ luĭ C. Cantemir.

Bujoreni, *sat*, face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Cozia, jud. Vîlcea. Cade în partea de S. a comuneĭ, pe şoseaua naţională Rîmnicul-Vîlcea-Rîul-Vaduluĭ. Are o populaţie de 205 locuitorĭ, 103 bărbaţĭ şi 102 femeĭ. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 19, 8 băeţĭ şi 11 fete, din carĭ urmează numaĭ 3. E la distanţă de 1 kil. de satul Olteni, reşedinţa comuneĭ.

Aci e o biserică cu hramul Sf. Nicolae, preînoită de Preda Bujoreanul, «în zilele—scrie pe pisanie — înălţatuluĭ nostru împărat Alexandru Pavlovicĭ, aflîndu-se Episcop al Nouluĭ Severin D. D. Nectarie, anul 1812, August în 19 şi la anul 1866 s'a preînoit al doilea».

Bujoreni, *deal*, în raionul comuneĭ Bujoreni, plaiul Cozia, jud. Vîlcea, pe care se cultivă 11 hect., 50 ariĭ vie.

Bujoreni saŭ **Gurani**, *trup de moşie*, nelocuit, fost al familieĭ Lapati, trecut în urmă în posesiunea Principeluĭ B. Ştirbeiŭ odată cu moşia Pietroşani; este azĭ întrupat la această din urmă. E situat la S.-V. moşieĭ, în pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Bujorescu, *insulă* în Dunăre, în dreptul comuneĭ Fîntînelele, jud. Teleorman. Are o întindere ca de 12 hect. şi este acoperită cu zăvoiu de salcie, plop şi catină.

Bujorescu, *pichet militar*, pentru paza frontiereĭ, pe marginea Dunăreĭ, în jud. Teleorman, în dreptul insuleĭ Bujorescu de la care şi-a luat numele; poartă No. 14.

Bujoreşti, *cătun*, în plasa Tîrguluĭ, com. Antoneşti, jud. Teleorman. Populaţiunea luĭ este

www.dacoromanica.ro

de 287 suflete, din carĭ 44 contribuabilĭ.

Bujoreşti, *moşie*, jud. Teleorman, între comunele Licuriciul şi Antoneşti, proprietate a d-luĭ Constantin Politimos.

Bujorul, *com. rur.*, în pl. Prutul, jud. Covurluiŭ, reşedinţa acesteĭ plăşĭ, la depărtare de 54 kil. de la Galaţi. Situată în mijlocul jud. Covurluiŭ, pe văile Chinejeĭ şi Covurluiuluĭ, această comună se mărgineşte la N. cu com. Băneasa şi Jorăşti, la E. cu com. Vlădeşti, la S. cu Fîrţăneşti şi la V. cu Băleni şi Vîrlezi.

Pe teritoriul Bujoruluĭ curg pîraiele Covurluiul-Sec, Covurluiul-cu-Apă şi Chineja, cărora le corespund văile respective. Maĭ sunt şi alte văĭ maĭ micĭ, precum : Rădiciul, Miloaia, Bujorul, Velichea, Vălcica-Draga, etc. Dealul cel maĭ însemnat e Piscul-Săreĭ.

Bujorul este una din cele maĭ importante com. rur. ale jud. Covurluiu, atît în privirea întindereĭ teritoriuluĭ cît şi a populaţiuneĭ, precum şi a instituţiunilor ce posedă. Ea numără 5 cătune, carĭ, după aşezarea lor în direcţie sud-nordică, sunt: Puţichioaia, Umbrăreşti, Tîrgul-Bujor, reşedinţa, Golăşei şi Moscu. Locuitoriĭ se împart ast-fel: în Tîrgul-Bujor sunt bezmănarĭ; în Puţichioaia şi Golăşei, foştĭ clăcaşĭ; în Umbrăreşti, parte foştĭ clăcaşĭ, parte răzeşĭ; în Moscu numaĭ răzeşĭ. Numărul total al contribuabililor e de 492, familiĭ sunt 743, cu 2747 suflete, din carĭ: 1411 bărbaţĭ, 1336 femeĭ; 1365 necăsătoriţĭ, 1247 căsătoriţĭ, 133 văduvĭ, 2 divorţaţĭ; 276 cu ştiinţă de carte, 2471 fără. Populaţia izraelită se cifrează la 77 suflete.

Suprafaţa întreagă a teritoriuluĭ acesteĭ comune se socoteşte la 10918 hect., din carĭ 4730 hect., 44 ariĭ, pămînt arabil, 2742 hect., 75 ariĭ, imaş, 188 viĭ, 2288 pădure, 107 hect., 25 ariĭ, vetrele satelor şi 67 hect., 21 ariĭ, teren netrebnic. Din teritoriŭ, 7430 hect. aparţin proprietăţeĭ marĭ, reprezintate prin moşiile particulare: Golăşei (Pităroaia), Puţichioaia, Urecheşti, Umbrăreşti, aceasta în 4 trupurĭ aparţinînd la 4 proprietarĭ, şi Armeneasca; restul de 3389 hect. sunt ale sătenilor. Dintre instalaţiile gospodăreştĭ ale proprietarilor marĭ, se disting între primele ale judeţuluĭ Covurluiŭ cele de la moşiile Golăşei, ale d-luĭ Lascar Catargiŭ, fost primministru şi fost locotenent Domnesc; Puţichioaia, ale d-luĭ Paraschiv Sechiari, şi Moscu, ale d-luĭ G. Fulger. Osebit de aceasta, la Golăşei, alăturea chiar cu tîrguşorul Bujor, ce aparţine aceleiaşĭ moşiĭ, pe o colină încîntătoare, ce dominează întreaga regiune, este un castel prea frumos al d-luĭ şi d-neĭ Lascar Catargiŭ, cu admirabile grădinĭ, cu lac artificial. Castelul cu grădina ocupă o întindere de teritoriŭ de 12 fălcĭ; lacul artificial se găseşte în partea din valea apusană a grădineĭ; e format din apele pîraielor şi izvoarelor vecine; are peşte şi se poate umbla pe el cu barca; în mijlocul luĭ se află o mică insulă legată cu podeţ de uscat.

Terenul acesteĭ comune în multe părţĭ e năsipos; în Puţichioaia e chiar o carieră de pietriş, exploatată de judeţ.

Producţia agricolă se cifrează în total la 93059 hectol., iar pe specii: 21792 hectol. grîŭ, 22500 secară, 12042 orz, 2784 rapiţă, 28878 porumb, 4186 ovăz, 624 malaiŭ, 72 cînepă şi 180 in.

Statistica vitelor prezintă cifrele următoare: boĭ 1353, vacĭ 1151, caĭ 182, armăsarĭ 13, oĭ 7740, capre 180, porcĭ 428; în total 10747 capete.

Pe lîngă agricultură şi creşterea vitelor, locuitoriĭ de aicĭ se ocupă şi cu cultivarea viilor; în Tîrgul-Bujor însă sunt maĭ mulţĭ neguţătorĭ micĭ, în maioritate Evreĭ. La Moscu este o moară cu foc; sunt şi cîte-va morĭ de vînt.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ de 12519 leĭ 65 banĭ şi la cheltuelĭ de 11506 leĭ 44 banĭ. Dările directe anuale către stat, judeţ, comună şi camera de comerciŭ se ridică în total la 18833 leĭ 40 banĭ.

Biserici sunt 4: Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ (vechiă şi deteriorată), în Golăşei; Sf. Dimitrie, în Umbrăreşti (tot vechiă); Sf. Gheorghe în Puţichioaia (de curînd construită); şi Sf. Voevozi, în Moscu (zidită în 1882); bisericile aŭ pămînt rural, afară de cea din Moscu, ca una ce e într'un sat răzăşesc. După împărţirea parohiilor din 1888, com. Bujorul, afară de cătt. Puţichioaia, care e alipită la Fîrţăneşti, formează o parohie, cu catedrala Adormirea, deservită de un preot paroh, un preot ajutor şi 5 cîntăreţĭ.

Şcolĭ asemenea sunt 4: 1 de băeţĭ în Golăşei, 2 mixte în Puţichioaia şi Moscu şi 1 de fete în T.-Bujor; cea din Golăşei are 46 elevĭ din 64 înscrişĭ, cea din Puţichioaia are 29 elevĭ din 32 înscrişĭ, cea din Moscu are 35 elevĭ din 45 înscrişĭ şi cea de fete din T.-Bujor are 21 eleve din 30 înscrise.

Pe lîngă reşedinţa subprefecturei plăşeĭ Prutul şi a mediculuĭ respectiv, în T.-Bujor se află şi un biuroŭ telegrafo-poştal, întreţinut de judeţ, un spital

www.dacoromanica.ro

rural al statului cu 40 paturĭ, înfiinţat în 1890, în locul uneĭ infirmeriĭ judeţene de 15 paturĭ, ce a existat maĭ înainte.

Bujorul (Tîrgul-), *tîrguşor*, reşedinţa com. Bujorul, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ, format din două şiruri de căsişoare lipite în mare parte una de alta şi aşezate de ambele laturĭ ale şoseleĭ judeţene ce-l străbate. Numără 29 familiĭ cu 156 suflete, din carĭ 17 familiĭ cu 77 suflete Evreĭ, restul Romînĭ.

Terenul, pe care e situat acest tîrguşor, aparţine moşieĭ Golăşei; pentru acest teren locuitoriĭ plătesc bezman. Are o şcoală de fete; biuroŭ telegrafo-postal; un spital, şi e reşedinţa sub-prefectureĭ şi a mediculuĭ plăşeĭ.

Bujorul, *com. rur.*, situată în partea S.-V. a judeţuluĭ Vlaşca, la hotarul Teleormanuluĭ, pl. Marginea. La această comună se unesc rîurile Vedea şi Teleorman şi daŭ în Gîrla-Mare, care apoĭ dă în Dunăre. Este situată pe proprietatea Petroşani a principeluĭ D. B. Ştirbeiŭ. Distanţa de la Giurgiu e de 37 kil., iar de la Stăneşti, reşedinţa plăşeĭ, de 22 kil.

In 1887, în această comună, se află 240 contrib. saŭ 1200 sufl. In 1888, 282 contrib. saŭ 1196 suflete.

Venitul comuneĭ în anul 1886 era de leĭ 5475, iar cheltuelile de 5218 leĭ. In 1887 venitul era de 3297, iar cheltuelile de 3149 leĭ şi în 1888 venitul de 4458, iar cheltuelile de 4119 leĭ.

In 1887 s'a arat pe această comună suprafaţa de 1520 hect. cu diferite cereale, în deosebĭ grîŭ, porumb, rapiţă şi orz.

Aci se cresc gogoşĭ de mătase.

Se află 66 hect. cu viĭ.

In 1864 s'aŭ împroprietărit 145 locuitorĭ foştĭ clăcaşĭ pe 598 hectare.

In 1888 se aflaŭ în această comună: 436 boĭ, 100 bivolĭ, 252 vacĭ, 396 caĭ, 3528 oĭ şi 150 rîmătorĭ.

Aci este o biserică zidită la 1839, şi care la 1869 s'a reparat de Principele Dim. Ştirbeiŭ. Are hramul Sf. Dumitru; e deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; depinde de parohia Petroşani.

In comună se află o şcoală mixtă cu 4 clase, făcută de zid şi în bună stare.

Sunt 5 cîrciumĭ.

Prin comună trece şoseaua judeţeană Giurgiŭ-Zimnicea. Este departe de Giurgiŭ de 27 kil., de Alexandria de 28 kil., de Bucureşti de 89 kil.

In această comună sunt 2 pichete pentru paza hotarelor despre Bulgaria.

Sunt maĭ multe pîlcurĭ de pădure de salcie şi ostroave carĭ se află descrise la Petroşani.

La capul moşieĭ trece Drumul-Untuluĭ, drum pe care treceaŭ Turciĭ ce locuiaŭ raiaua Giurgiuluĭ ca să negustorească în judeţ.

Bujorul, *deal*, jud. Bacăŭ, plasa Siretul-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Răcătăul.

Bujorul, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. Turcoaia şi pe al cătunuluĭ Turcoaia. Este maĭ mult o prelungire nord-vestică a dealuluĭ Caracicula, de pe teritoriul comuneĭ Cerna. Se întinde spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-E. la N.-V.; brăzdează partea centrală a plăşeĭ şi cea de E. a comuneĭ. Este despărţit de dealul Priopcea printr'o vale cam rîpoasă, pe malurile căreia merge drumul judeţean Cerna-Măcin. Nătura luĭ pe alocurea este stîncoasă. Este acoperit parte numaĭ cu fîneţe şi păşunĭ. Pe la poalele luĭ occidentale merge drumul comunal Satul-Noŭ-Măcin.

Bujorul, *lac*, pe teritoriul com. Alimăneşti, pl. Siul-d.-s., judeţul Olt. Se zice că s'a numit astfel, după numele uneĭ plante numite bujor, care creştea sălbatică pe o mare întindere în jurul laculuĭ.

Bujorul, *loc cu izvoare*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Măgireşti, de pe muntele Mădărzăul, de unde îşĭ are obîrşia pîrîul Ruja.

Bujorul, *loc cu izvoare*, judeţul Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., de pe teritoriul comuneĭ Buhociul.

Bujorul, *munte*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul, com. Chiojdeni, în partea de N. a comuneĭ; face parte din culmea dealuluĭ Măgura. Este acoperit cu pădurĭ şi păşunĭ. Vara se aşează pe dînsul multe stîne de oĭ.

Bujorul, *pîrîŭ*, com. Oţeleni, pl. Mijlocul, judeţul Fălciŭ. (V. Rogoza).

Bujorul, *pîrîŭ*, ce se varsă în Rîul-Doamneĭ, pe teritoriul com. Corbi, căt. Sboghiţeşti, plaiul Nucşoara, jud. Muscel.

Bujorul, *vale*, com. Oţeleni, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ.

Bujorului (Măgura-), *măgură*, la E. com. Slobozia-Mîndra, jud. Teleorman.

Bujorului (Valea-), *vale*, aflătoare în comuna cu acelaşĭ nume, jud. Covurluiu.

www.dacoromanica.ro

Bujorului (Valea-), *vale,* jud. Vlașca, începe din moșia Uzunul, de la căt. Buturugari și se varsă în apa Cîlnișteа, o dată cu valea Găveni, luînd la gura eĭ numirea de Valea-Uzunuluĭ, după satul Uzunul, prin care trece.

Bularul, *izvor,* com. Tîrgșorul-Vechiŭ, pl. Tîrgșorul, județul Prahova.

Bulatanul, *pîrîiaș,* jud. Neamțu, izvorește dintre ramurile munților Raicu și Petru-Vodă; curge printre dînsele, în direcțiune S.-E., pănă în dreptul satuluĭ Coroiul, teritoriul com. Călugăreni, plasa Piatra-Muntele, unde se unește cu pîrîiașul Bargilele și apoĭ cu pîrîiașul Coroiul, formînd ast-fel pîrîul numit Largul.

Bulătăul, *baltă,* în județul Iași, pădurea Prisăcani, pl. Braniștea, formată din vărsarea Prutuluĭ.

Bulăul, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Obîrșia. Are o întindere de 40 hectare. E compusă din arborĭ foioșĭ.

Bulba, *rîŭ,* în plaiul Cloșani, jud. Mehedinți; își ia naștere din s. Proitești, apoĭ unindu-se cu maĭ multe pîraie, formează lacul numit Zătonul, în com. rur. Ponoarele; de aci, ascunzîndu-se sub Dealul-Ponoareĭ, trece pe sub podul natural de piatră din această com., și izvorește de odată, în rîu mare, de sub niște stîncĭ de piatră, din locul numit Valea-Găineĭ; își urmează cursul spre Baia-de-Aramă, pe care o udă în trecerea sa, primind aci în stînga doĭ afluenți: Ieruga, ce trece prin curtea mănăstireĭ Schitul-Baia-de-Aramă și Izvorul-cel-Mare, ambele cu apă foarte curată și bună de băut; își continuă cursul prin Lunca-Băeĭ; la satul Tarnița se împreună cu rîul Brebina, aruncîndu-se în Apa-Motruluĭ, la satul Apa-Neagră, din com. rur. Negoești.

Acest rîŭ a servit la punerea în mișcare a mașinelor carĭ extrăgeaŭ arama din minele Băeĭ-de-Aramă. Pe acest rîŭ se află: morĭ și pivĭ.

Bulbac, *numire,* ce se dă viroageĭ Făureĭ, jud. Brăila, înainte de a intra în acest județ, din județul Buzăŭ.

Bulboanele, *bălțĭ adînci, săpături,* în gîrla cea săpată pe teritoriul comuneĭ Fîntînelele, pl. Siretul, jud. Botoșani.

Bulboasa, se numește partea dealuluĭ Fundătura, ce se prelungește de la satul Micleștĭ, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, pănă în dreptul satuluĭ Chircești.

Bulboasa, *deal,* se întinde la Vestul com. Oșești, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ, despărțind-o de satul Fîstîci.

Bulboasa, *vale,* se întinde în partea de E. a satuluĭ Chircești, com. Micleștĭ, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ.

Bulboci, *bălțĭ,* pe teritoriul moșieĭ Brehueștĭ, com. Brehueștĭ, pl. Siretul, jud. Botoșani.

Bulbucani, *sat,* în partea de Vest a com. Gropnița, pl. Copoul, jud. Iași, situat pe coasta de S. a dealuluĭ Crucea. Se zice, că după poziținea loculuĭ ce este ridicată saŭ bulbucată, și-a luat numele satul, chiar de la prima luĭ formațiune. Are o populație de 135 familiĭ, saŭ 572 locuitorĭ Romînĭ.

In fața satuluĭ se află iazul Bulbucani, format din pîrîul Jijioara. Are o biserică de lemn, făcută la 1864, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Vite sunt în număr de 2510 capete, din carĭ: 545 vite marĭ cornute, 1253 oĭ, 133 caĭ și 579 rîmătorĭ.

Bulbucani, *iaz,* în partea despre E. a com. Belcești, pl. Bahluiul, jud. Iași. Servește de hotar între această comună și satul Bulbucani, din com. Gropnița, pl. Copoul.

Bulbucata, *com. rur.,* compusă din cătunele: Bulbucata, Făcăul și Găștești-Cotenĭ, situată în pl. Neajlovul, pe coasta dreaptă a văiĭ Neajlovuluĭ, jud. Vlașca. Depărtarea cea maĭ mare a cătunelor între ele este de $4^1/_2$ kil. Com. e departe de Bucureștĭ de 38 kil., de Giurgiu de 45 kil., iar de Obedeni, reședința plășeĭ, de 14 kil. Este o șosea județeană, ce duce la Obedeni.

In 1887 se aflaŭ în această comună 254 contribuabilĭ, saŭ 1455 suflete.

Venitul comunal în 1886 era de leĭ 8081, iar cheltuelile de 4838 leĭ. In 1887 venitul era de 3809 și cheltuelile de 3316 leĭ.

S'a cultivat în 1887 o suprafață de 1200 hect. cu diferite cereale.

In 1888 se aflaŭ 31 hectare, 50 ariĭ, acoperite cu viĭ. Sunt pometurĭ multe.

In 1888 s'a cultivat aci de către 104 locuitorĭ, suprafața de 97 hect., 11 ariĭ, cu tutun, care aŭ produs 43478 kilgr. tutun, în valoare de leĭ 36350. Aci a fost cea maĭ mare producție a anuluĭ aceluia din întregul județ, după com. Căminеasca și Letca-Nouă.

In com. sunt 3 biserici, de-

www.dacoromanica.ro

servite de 2 preoţi şi 5 cîntăreţi, constituind o parohie. In 1888 s'aŭ oficiat la toate bisericile din această comună 86 botezurĭ, 10 căsătoriĭ şi 42 înmormîntărĭ.

Aci este o şcoală mixtă, cu 4 clase, de zid, făcută de curînd, la care, în 1888, aŭ urmat 50 băeţi şi o fată; după lege trebuia să urmeze 62 băeţi şi 17 fete; este condusă de un învăţător.

In 1888 se aflaŭ aci 652 boĭ şi vacĭ, 206 caĭ, 2007 oĭ şi capre şi 135 rîmătorĭ.

In această com. sunt 6 cîrciumĭ.

Este un petic de pădure, în cătunul Bulbucata, de 101 hect.

Se află o moară cu turbine, pe apa Neajlovuluĭ.

Bulbucata (Velea), *cătun*, pendinte de com. Bulbucata, situat pe coasta dreaptă a Neajlovuluĭ, plasa Neajlovul, judeţul Vlaşca.

Proprietate a d-luĭ Dr. I. Niculescu.

Moşia are o suprafaţă de 1630 hect.

La 1864 s'a dat la 115 locuitorĭ, foştĭ clăcaşĭ, suprafaţa de 450 hect., rămînînd 1200 hect. Are un petic de pădure de ştejar de 101 hect.

Venitul moşieĭ pe 1888 a fost de 40000 leĭ.

Şcoala comunală a com. Bulbucata se află în acest cătun. S'a făcut în anul 1887, după testamentul vechiuluĭ proprietar Petre Niculescu, care a lăsat un fond de 100000 leĭ pentru construirea şi întreţinerea şcoaleĭ, numind executor testamentar pe d-l Dr. I. Niculescu, din Bucureşti.

Pe apa Neajlovuluĭ s'a construit de curînd un făcău sistematic.

Aci este o biserică, zidită la 1856, cu hramul St. Ştefan, deservită de un preot şi 2 cîntăreţĭ; în 1888 s'aŭ oficiat aci 56 botezurĭ, 7 căsătoriĭ şi 22 înmormîntărĭ.

Sunt 2 cîrciumĭ.

Bulbuceni, *sat*, jud. Dolj, plasa Jiul-d.-s., com. Poiana, împrăştiat, situat pe dealul Icleanul, la 4 kil. N.-E. de Poiana-d.-s., unde e reşedinţa comuneĭ. Are 697 suflete, 363 bărbaţĭ şi 334 femeĭ. Locuesc în 117 case. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Poiana-d.-j., ce este la 7 kil. depărtare. Ştiŭ carte 40 locuitorĭ. In sat sunt 2 bisericĭ de lemn. Sunt 3 meseriaşĭ: 1 fierar, 1 rotar şi 1 cărucer.

Bulbuceni, *deal*, jud. Gorj, în partea de E. a comuneĭ Şipotul, vine în prelungire despre N. şi merge spre S. în toată întinderea cătunelor Şipotul şi Spahiĭ.

Este acoperit de pădure, cu esenţe: de cer, gorun şi puţin fag. Este proprietatea statuluĭ.

Bulbuceni, *moşie* particulară, judeţul Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Poiana, în satul Bulbuceni, aparţine moşnenilor. Are pădure pe dînsa.

Bulbuceni, *pădure* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Poiana, pe moşia Bulbuceni. Aparţine moşnenilor. Esenţe: de stejarĭ, ulmĭ, fagĭ şi jugastri; predomină stejarul.

Bulbuceni, *rîuleţ*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Poiana, ce se varsă pe dreapta rîuluĭ Cocorova; curge prin valea Bulbuceni.

Bulbuceni, *vale*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Poiana, prin care curge rîul Bulbuceni.

Buldişul, *pîrîŭ*, jud. Bacău, pl. Trotuşul, com. Mănăstirea-Caşin, care udă satul Curiţa şi se varsă în pîrîul Curiţa.

Bulea, Livezeni şi Petreşul, *păduri* particulare, supuse regimuluĭ silvic, aflate pe moşia Măldăreşti, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Buleandra, *pădure*, jud. Dorohoiu, pe moşia Darabani, com. cu acelaşĭ nume, pl. Prutul-d.-j., spre N. de tîrguşorul Darabani; se află crescută în mijlocul cîmpuluĭ. Această pădure dimpreună cu pădurile Grozava şi Podriga, tot de pe această moşie, are o suprafaţă de 270 hect.

Bulerca, *movilă*, la 2 kil. spre S. de satul Ruşeţul, jud. Brăila, între movilele Giurgiul şi Gemenele.

Bulerca, *vale*, în jud. Buzău, com. Vintilă-Vodă, pe hotarul despre com. Măneşti; se scurge în rîul Slănicul.

Bulercii (Muchia-), *colină*, în jud. Buzău, com. Vintilă-Vodă, pe hotarul despre com. Măneşti; goală şi izlaz.

Buleta, *sat*, face parte din com. rur. Bîrseşti, pl. Ocolul, judeţul Vîlcea. Are o populaţie de 271 locuitorĭ (141 bărbaţĭ şi 130 femeĭ). Inainte de 1883 forma singură o comună sub numele de com. Buleta, iar de la această dată s'a alipit la Bărseşti.

Este situată pe valea Buleta, la 9 kil. de Rîmnicul-Vîlceĭ

Are o biserică, fondată la anul 1838, de preotul Ion şi alţĭ locuitorĭ.

www.dacoromanica.ro

Buleta, *vale,* formată din scurgerea apelor după piscurile: Ciobea și Rarișul, com. Bîrsești, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, care, după ce udă com. Bărsești, se varsă în rîul Oltul, la punctul numit Sevestreni, comuna Mihăești.

Bulgarul, *sat,* face parte din com. rur. Bragadiru-Bulgarul, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Este situat la S.-V. de Bragadirul, pe țărmul drept al rîuluĭ Ciorogîrla, în apropiere de îmbucătura acestuĭ rîŭ cu rîul Răstoaca.

Se întinde pe o suprafață de 290 hect. și are o populație de 200 locuitorĭ. D-na Elena Miclescu are 182 hect., din care cultivă 137 hect. (43 sunt izlaz și 4 vie). Locuitoriĭ au 108 hect.

Numărul vitelor marĭ e de 102 și al celor micĭ de 120.

Bulgaruluĭ (Iazul-), *iaz,* pe teritoriul satuluĭ Glăvănești, com. Epureni, pl. Turia, jud. Iași.

Bulgaruluĭ (La-Podul-), *han,* în jud. R.-Sărat, pl. Margineа-d.-s., comuna Voetin; la lacul unde pîrîul Coțatcul taie șoseaua națională R.-Sărat-Focșani; numit ast-fel de la un fost hangiŭ bulgar.

Bulgaruluĭ (Puțul-), *loc izolat,* în jud. Buzăŭ, com. Tisăul, căt. Haleșul, însemnat printr'o cruce și un puț, făcute în amintirea faptuluĭ, că aci aŭ fost oprite reliquele Sf. Filotea, în anul 1875, cînd aŭ fost transportate la schitul Ciolanul.

Bulgaruluĭ (Valea-de-la-Podul-), *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ Cîșla; izvorește din poalele nordice ale dealuluĭ Tăușan-Tepe; se îndreaptă spre N. avînd o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E. și brăzdează partea apusană a plășeĭ și pe cea mijlocie a comuneĭ; trece pe la poalele dealuluĭ Cîșla, pe la răsărit de comuna Cîșla, taie șoseaua națională Tulcea-Isaccea-Măcin, între kil. 5 și 6, și, după un curs de 6 kil., merge de se varsă în mlaștina stufoasă din Sudul gîrleĭ Somova; pe valea sa trec două drumurĭ comunale: Cîșla-Cataloĭ și Cîșla-Freçățeĭ. Cursul săŭ este foarte încet; malurile sale sunt joase și acoperite cu verdeață.

Bulgănoaia, *vălcea,* jud. Teleorman, de la Sud spre Estul comuneĭ Lisa, în direcțiunea satuluĭ Vînători; străbate pe la colțul viilor Lisenilor și se pĭerde spre satul Vînători.

Bulgăreasca, *trup de moșie* a statuluĭ, pe teritoriul comuneĭ Slăvești, jud. Teleorman; are pe dînsa și pădure; face parte din proprietatea statuluĭ numită Slăvești-Zlotești.

Bulgăria, *localitate* acoperită de țarine, pe moșia Stolniceni-Prăjescu, jud. Suceava.

Bulgărie (La-), *grădine* de legume, pe moșia Sirețel, județul Suceava.

Bulhacele, *iaz-baltă,* format din izvoare pe pămîntul locuitorilor Hulubul-Noŭ, com. Trușești, pl. Jijia, jud. Botoșani; are o întindere de 35 hect.

Bulhacul, *băltiță,* formată de vărsăturile Prutuluĭ, pe teritoriul com. Măstăcani, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ.

Bulhacul, *baltă,* formată din izvoare și din ploĭ, pe moșia Codreni, com. Mileanca, pl. Bașeul, jud. Dorohoiŭ.

Bulhacul, *baltă,* pe teritoriul comuneĭ Păltinișul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Bulhacul, *deal,* pe moșia Durnești, com. Durnești, pl. Ștefănești, jud. Botoșani.

Bulhacul, *deal,* în jud. Roman, pl. Fundul, com. Chiliĭ, spre N. de satul Buciumi.

Bulhacul, *deal,* în com. Preutești, jud. Suceava, îmbrăcat cu pădure de fag.

Bulhacul, *iaz,* format din Pîrîul-Țiganuluĭ, se află în fața curțeĭ din satul Corlăteni, com. cu asemenea numire, pl. Coșula, jud. Dorohoiŭ.

Bulhacul, *iaz,* pe teritoriul satuluĭ Onești, com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași, pe Dealul-Urzicanilor.

Bulhacul, *pîrîŭ,* izvorește de pe teritoriul satuluĭ Andrieșeni, comuna Epureni, pl. Turia, județul Iași, și se varsă în Iazul-de-la-Odaie.

Bulhacul, *vale,* pe moșia Durnești, com. Durnești, pl. Ștefănești, jud. Botoșani.

Bulhacul-de-lîngă-Curte, *iaz,* format din rîul Jijia, în centrul comuneĭ Trușești, pl. Jijia, județul Botoșani, pe proprietatea statuluĭ; are o întindere de 14 hect.; conține mult pește.

Bulhacul-Mare, *lac,* în partea de E. a com. Gura-Bohotia, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, pe șesul Jijieĭ, în suprafață de 2 hectare.

www.dacoromanica.ro

Bulibeşti (Cantonul-), *pădure,* jud. Neamţu, situată lîngă Petricani-d.-j., în com. Petricani, pl. de Sus-Mijlocul. Este proprietatea statuluĭ şi se arendează cu suma de 4931 leĭ.

Buliga, *sat,* în plasa Borcea, pendinte de com. Cocargea, judeţul Ialomiţa. Este situat pe lunca braţuluĭ Borcea, sub coasta Bărăganuluĭ, la 5 kil. spre E. de satul de reşedinţă. E satul cel maĭ despre E. al plăşeĭ. Poartă numirea şi de Buliga-Tîmbureştĭ.

Populaţiunea satuluĭ este de 94 familiĭ Romînĭ, 2 fam. Ţigaĭ şi 1 familie Grecĭ, saŭ 487 locuitorĭ, cu 183 bărbaţĭ, 181 femeĭ şi 123 copiĭ.

Aci este o biserică construită la 1856, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Vite sunt: 125 caĭ, 396 boĭ şi 507 oĭ.

Buliga, *deal cu viĭ,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s.; ţine de com. rur. Bresniţa.

Buliga, *pichet* No. 7 al comp. a 2-a din regim. 18 Dorob., jud. Gorj; se află situat pe dealul Copita; se mărgineşte la N. cu Zănoaga şi Streaja, la S. cu Văraticele, la E. cu Scărişoara, iar la Vest cu rîul Şuşiţa. Poteca, ce se priveghează de acest pichet, vine de la satul Vulcanul, intră în ţară pe la Tabla; de aci, scoboară Zănoaga la pichetul Buliga, unde e şi vama. Construcţia e de lemn, compusă din o cazarmă şi o bucătărie, cameră pentru oficer şi o cancelarie. De aci, poteca ia direcţia S. pănă la Schela, trecînd peste dealurile: Copita, Văraticele, Poiana-luĭ-Mihaiŭ şi Plaiul-Scheleĭ; iar de aci la reşedinţa companieĭ a 2-a, care e la T.-Jiŭ, se urmează şoselele comunale ce leagă comunele: Schela, Horezul, Cartiul, Curtişoara şi Turcineşti. Apoĭ dă în şoseaua naţională T.-Jiŭ-Bumbeşti. Buliga e trecătoarea cea maĭ importantă din judeţ. Patrularea între Buliga şi Dealul-luĭ-Frate se face pe poteca ce trece pe dealurile: Zănoaga, Dealul-Ruguluĭ, Uruzul, Streaja, Culmea-Cartianuluĭ, Carpenul şi apoĭ pe Plaiul-Vălarilor pănă la Dealul-luĭ-Frate, unde este şi pichet. Această potecă poate fi străbătută de patrupede încărcate. Întreţinerea se face cu greutate. Comunicaţia se întrerupe pe timpul ierneĭ, din cauza zăpezeĭ. Alte direcţiĭ pentru construirea de potecĭ nouă nu există. Cele vechĭ s'ar putea îmbunătăţi.

Buliga (Schitul-), *schit,* cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ, în Piteşti, jud. Argeş, pl. Piteşti; a fost întemeiat la 1741 de jupîn Martin Cupeţul şi jupîn Petru Buliga, carĭ se află înmormîntaţĭ aicĭ, împreună cu familiile lor. Acest schit era metoh al Sf. Mitropoliĭ din Bucureşti. Biserica este în proastă stare; asemenea şi clădirile dimprejur. După secularizare s'a redus la biserică de mir, şi pentru întreţinerea cultuluĭ divin se înscrie anual în budgetul statuluĭ o sumă de 1838 leĭ. Serviciul divin se face de 2 preoţĭ, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser. In casele mănăstireştĭ s'a instalat actualmente cazarma de dorobanţĭ din Piteşti.

Această biserică, atît prin stilul său arhitectonic cît şi prin picturile interioare ale bisericeĭ, nu prezintă nicĭ un interes artistic. Tronul arhieresc, aflat în biserică, merită singur oare-care luare aminte ca obiect de artă.

Bulihariul, *munte,* pl. Tazlăul-d.-j., jud. Bacăŭ, pe teritoriul comuneĭ Berzunţul.

Bulija, jud. Muscel. (Vezĭ Maioreasca).

Bulimaculuĭ (Movila-), *movilă* şi *punct trigonometric,* în jud. Buzăŭ, com. Gherăseni, pe moşia Sudiţi.

Bulimandrelul saŭ **Bulimandrul-Mic**, *vîrf de munte,* jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Dărmăneşti, situat lîngă Bulimandrul-Mare.

Bulimandrul, *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., pe teritoriul satuluĭ Berzunţul.

Bulimandrul-Mare, *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Dărmăneşti, pe limita satelor Plopul şi Păgubeni.

Bulimandrul-Mic, jud. Bacăŭ. (Vezĭ Bulimandrelul).

Bulimanul, *sat,* cu 50 familiĭ, jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. Vitomireşti-Treptenĭ. Are o biserică cu hramul Sf. Dumitru, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Buloaea, *pîrîŭ,* izvoreşte din dealul Răcea, comuna Miroslava, plasa Stavnicul, jud. Iaşi, şi se varsă în ochiul Bîrca, din şesul Bîrca.

Buloaea, *vălcică,* pe dealul Răcea, com. Miroslava, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, unde se zice că ar fi fost maĭ înainte satul Ciurbeşti. După o pestilenţă, locuitorii, cîţĭ au rămas din Ciurbeşti, au înfiinţat satul pe locul unde se află astă-zi.

Bulţul, *vîrf de munte,* din Cul-

www.dacoromanica.ro

mea-Făgăraşuluĭ, judeţul Argeş, plaiul Loviştea.

Buluc-Orman, *pădure* însemnată, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Ghiuvegea şi Parachioi; acopere ramificaţiile nordice ale dealuluĭ Capuschioi-Bair; se întinde pănă pe malul E. al văeĭ Satischioi-Ceair, şi cel V. al văeĭ Ghiuvenli-Ceair. Are o întindere de 220 hect. Esenţe principale sunt: fag, mesteacăn, carpen, etc. Pe la Estul eĭ trece drumul judeţean Ostrov-Cuzgun, iar pe la S. drumul Velichioi-Parachioi.

Bulucul, jud. Putna. (V. Bolocul).

Buluĭ, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., pe teritoriul com. Băsăşti.

Bulumetele, *petec de pădure,* pe proprietatea Glavaciocul, pendinte de com. Fierbinţi, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, în ocolul silvic Cîrtojani.

Bulumezi, *pîrîŭ,* izvoreşte din jud. Ialomiţa, pe lîngă Satul-Noŭ, şi se varsă în Valea-Vînătă, spre S. de căt. Sulimanul, pl. Mostiştea, jud. Ilfov.

Bulumezi, *vale,* în pl. Cîmpuluĭ, com. Ştefăneşti, jud. Ialomiţa. Pe această vale se află satul Ştefăneşti.

Bulumezi, *vale,* jud. Ilfov, prin care curge pîrîul cu acelaşĭ nume.

Buluviţa, *numire vechiă* a satuluĭ Ştefăneşti, pl. Cîmpuluĭ, judeţul Ialomiţa.

Bulzeşti, *com. rur.,* în pl. Amaradia, jud. Dolj, la 28 kil. N.-E. de Craiova şi la 2 kil. de reşedinţa plăşeĭ, com. Melineşti. Situată pe malul drept al rîuluĭ Frăţila şi la poalele dealuluĭ Murgaşul.

Se învecineşte la N. cu com. Goruneşti, din com. Vîlcea, la S. cu com. Oculeşti-Vîlcea, iar la V. cu com. Balota.

Terenul comuneĭ este accidentat de dealul Murgaşul şi de Dealul-Bulzeştilor; pe limita de S. a comuneĭ, la poalele Dealuluĭ-Bulzeştilor, se întinde valea numită a Bulzeştilor, prin care curge pîrîul cu acelaşĭ nume.

Comuna este udată de rîul Frăţila, ce merge pe teritoriul acesteĭ com. în direcţia N.-E.-S.-V. In dreptul acesteĭ comune, pe rîul Frăţila, se află un podeţ de lemn. Micĭ pîraie formate din ploĭ îşĭ aŭ scurgerea în rîul Frăţila.

Comuna se compune din 4 cătune: Bulzeşti, care e cătunul de reşedinţă, Gura-Raculuĭ, Năstăseşti şi Seculeşti.

In comună sunt 3 bisericĭ: una în cătunul Seculeşti, zidită la 1848, serbează hramul Sf. Paraschiva; una în cătunul Bulzeşti, zidită în anul 1851, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ; a 3-a în căt. Năstăseşti, făcută din lemn, la anul 1852, serbează hramul Intrarea-în-Biserică.

Fie-care biserică are cîte un preot şi cîte un cîntăreţ.

Se află o şcoală mixtă în cătunul Gura-Raculuĭ; are 1 singur învăţător; este întreţinută de comună şi funcţioanează de la anul 1859. Localul de zid, a fost construit cu cheltuiala comuneĭ.

In anul 1892—93, şcoala a fost frecuentată de 93 copiĭ veniţĭ din cătunele: Bulzeşti, Năstăseşti, la 3681 m. depărtare de şcoală, Seculeşti, la 3582 m. depărtare de şcoală.

Populaţiunea comuneĭ este de 1545 sufl., din carĭ, după legea rurală din 1864, sunt 58 împămînteniţĭ.

Casele sunt făcute din bîrne; 58 numaĭ aŭ grădină.

Suprafaţa teritoriuluĭ comunal este de 7000 pogoane, din carĭ 3000 pogoane arabile, 2000 pogoane izlaz, 2000 fîneaţă şi vatra satuluĭ.

Moşia de pe teritoriul comunal se numeşte Bulzeşti; aparţine locuitorilor împroprietăriţĭ la 1864.

Locuitoriĭ îşĭ duc productele la oraşul Craiova; duc cereale şi importă cele necesariĭ caseĭ. Transportul îl fac pe calea judeţeană, ce duce la Craiova pe o lungime de 1 kil. în comună.

In comună sunt 7 cîrciumĭ, din care: 2 în cătunul Bulzeşti, 1 în cătunul Gura-Raculuĭ, 2 în Năstăseşti şi 2 în Seculeşti.

Animale sunt: 2880 capete, din carĭ 85 caĭ, 897 vite marĭ cornute, 1367 oĭ, 314 porcĭ şi 217 capre.

Contribuabilĭ sunt 273.

Budgetul comuneĭ pe exerciţiul 1893—94 a fost de 4070 leĭ la venitурĭ şi de 3406 la cheltuelĭ.

Bulzeşti, *sat,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Bulzeşti. E situat pe pîrîul Frăţila, la 8 kil. N. de Murgaşul. Aci e reşedinţa primărieĭ. Are 284 sufl., 154 bărbaţĭ şi 130 femeĭ. Locuesc în 94 case. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Cîrstuleşti. In 1892—93 aŭ urmat 12 băeţĭ. Cu vîrsta de şcoală sunt 24 copiĭ, 18 băeţĭ şi 6 fete. Ştiŭ carte 10 bărbaţĭ.

Şoseaua judeţeană, care leagă Bulzeşti de Craiova, înlesneşte comunicaţia acestuĭ cătun.

Bulzeşti, *numire vechiă* a satuluĭ

www.dacoromanica.ro

Boghești, comuna cu același nume, jud. Tecuciŭ.

Bulzeşti, *deal,* jud. Dolj, pl. Amaradia, pe care este așezată com. Bulzești.

Bulzişa, *loc de izvoare,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Mănăstirea-Cașin, de unde își are obîrșia pîrîiașul Bulzișul.

Bulzişul, *pîrîiaș,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, care curge pe teritoriul comunelor Mănăstirea-Cașin și Cașinul. Izvorește de la localitatea numită Bulzișa și se varsă în pîrîul Curița, pe dreapta.

Bulzul, *izvor,* com. Bărbătești, pl. Horezul, jud. Vîlcea, care, cu izvoarele: Pătrunsa și Tisa, formează rîul Otăsăul.

Bulzul, *munte,* în pl. Cloșani, jud. Mehedinți, acoperit cu brazi, din carĭ se face șindrilă pentru învelitul caselor.

Bulzul, *ostrov,* în Olt, la S. de cătr. Călinești, pl. Cozia, județul Vîlcea, numit ast-fel pentru că mai de mult, — spune o legendă din localitate, — a fost o iarnă grea și, la Sf. Gheorghe, venind un preot de peste Olt, de la comuna Racovița, a trecut Oltul pe ghiață, în dreptul acestuĭ ostrov. După ce a servit la biserică, luînd un bulz de caș, a trecut înapoĭ Oltul, tot prin dreptul acestuĭ ostrov și a stat preotul, împreună cu alt om, și aŭ mîncat bulzul de caș pe pod de ghiață și spre ținere de minte despre acea iarna grea s'a numit acest ostrov «al-Bulzului».

Bulzul, *pisc,* pe muntele Piscul-Bulzuluĭ, com. Filipești-de-Pădure, pl. Filipești, jud. Prahova, la poalele căruia e pădurea proprietaruluĭ.

Bulzul, *pichet de graniță,* în pl. Cloșani, jud. Mehedinți.

Bulzul, *pîrîŭ,* în pl. Cloșani, județul Mehedinți, izvorește din muntele Bulzul și se varsă în apa Cernei pe partea dreaptă. In acest pîrîŭ se găsesc păstrăvĭ.

Bulzul, *plaiŭ,* jud. Mehedinți, ce duce, de la apa Cerna, la vîrful munteluĭ Bulzul și altor munțĭ.

Bumbaculuĭ (Colțul-), *mlaștină,* puțin întinsă, din jud. Constanța, pl. Constanța, pe teritoriul comuneĭ rurale Cara-Harman, situată în partea nordică a plășeĭ și cea sud-estică a comuneĭ; e înconjurată de toate părțile de promontoriul saŭ capul Midia. Se pare a fi o rămășiță din întinsa pînză de apă ce acoperă aceste locurĭ, cînd lacul Sinoe era unit cu Marea și nu forma de cît un golf al săŭ; solul dobrogean ridicîndu-se, apa s'a retras, rămînînd icĭ și colo băltoace, carĭ s'aŭ transformat în mlaștinĭ, carĭ cu timpul vor dispare din cauza evaporațiuneĭ.

Bumbarul (Dealul-Bănetuluĭ), *colină,* în județul Buzău, între comunele Mănești și Mînzălești, parte goală, parte acoperită de izlaz și puțină pădure.

Bumbata, *sat,* în partea de S.-E. a com. Lunca-Banuluĭ, pl. Prutul, jud. Fălciu, situat în șes pe malul drept al Prutuluĭ, pe o suprafață de 1072½ hect. Are o populație de 59 fam., 230 suflete, din carĭ 45 contribuabilĭ.

Satul este înconjurat de mlaștinĭ și expus adese-orĭ la inundațiĭ. Moșia este proprietatea epitropieĭ spitalelor Sf. Spiridon din Iași, căpătată prin donațiune.

Aicĭ este un punct sucursal de trecătoare în Rusia. Se cultivă 5 hect. de vie.

Bumbata, *luncă,* spre V. de satul Bumbata, com. Lunca-Banuluĭ, pl. Prutul, jud. Fălciŭ.

Bumbăcioaia, *vale,* în pl. Borcea, com. Dichiseni, județul Ialomița.

Bumbeşti, *cătun,* jud. Gorj, pe malul stîng al rîuluĭ Galbenul, la S. de Ciovei și la V. de Poenari; aparține comuneĭ Bumbești-Piticul.

Are o suprafață de 1177 hect. Se produce anual cam 950 hectol. porumb, 18 hectol. grîŭ, 2 hectol. cînepă, 162 kg. fasole, 354 kg. lînă, 820 decal. vin, 15 decal. țuică, 2000000 kg. fîn și 10 kg. ceară.

Are o populație de 46 familiĭ, 130 suflete, din carĭ 27 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 10 pluguri, 20 care cu boĭ, 320 vite marĭ cornute, 68 caĭ, 236 oĭ, 28 capre și 52 rîmătorĭ; 22 stupĭ.

Pe la partea de N. a acestuĭ cătun trece șoseaua Tîrgul-Jiŭ-Horezul.

Prin cătun mai trece și pîrîul numit Apa-Neagră.

In cătun se găsesc 2 morĭ pe apă și 2 joagăre.

Are 1 biserică zidită de locuitorĭ.

Bumbeşti, *deal,* pe teritoriul satuluĭ Ghermănești, în partea de E., com. Ghermănești, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ.

Bumbeşti-de-Jiŭ, *com. rur.,* în partea de V. a plaiuluĭ Novaci, jud. Gorj, și sub poalele plaiurilor din munțĭ numite Plaiurile-

www.dacoromanica.ro

Bumbeștilor. E situată pe malul stîng al Jiuluĭ și parte în albia sa. E formată din 2 cătune, cătunul Bumbești-de-Jiŭ, unde e și reședința și cătunul Bîrlești. Se mărginește la N. cu Plaiurile-Bumbeștilor, la V. cu comuna Schela, din pl. Vulcan, la S. cu com. Tetila, și la E. cu com. Mușetești. Se zice, că numele ĭ-ar fi venind de la un vechiŭ locuitor, anume Bumbul, care-și păștea oile pe aci.

Are o întindere cam de 1800 hect., din carĭ 285 hect. arabile, 275 hect. fînețe, 10 hect. pomet și viĭ, 1222 hect. pădure și izlaz, în munte, unde pasc vara tot soiul de vite, 8 hect. vatra satuluĭ; toate aparțin locuitorilor, carĭ sunt moșneni și carĭ se întind pănă la hotarele țăreĭ.

Producțiunea se urcă aproximativ la 425 hectol. porumb, 55 hectol. grîŭ de primăvară, 3 hectol. fasole, 600 decal. vin, 300 decal. rachiŭ, 1000 kg. brînză, 800 kg. lînă și 10000 kg. fîn.

Are o populație de 320 familiĭ, 1288 suflete, din carĭ 233 contribuabilĭ, toțĭ ocupîndu-se cu agricultura, creșterea vitelor, sădirea pomilor roditorĭ și a vieĭ, lucrul de lemnărie, precum: scînduri, șindrilă, etc.

Locuitorĭĭ posedă 45 pluguri, 70 care cu boĭ, 9 căruțe cu caĭ, 1360 vite marĭ cornute, 139 caĭ, 1976 oĭ, 955 capre și 1279 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ are la venitur leĭ 2000; iar la cheltueli leĭ 1900, banĭ 78.

Apele cele mai principale ce udă această comună, sunt: rîul Jiul și Sadul, afluentul Jiuluĭ. Podurĭ peste aceste ape sunt: Puntea Bumbești-Porcenĭ, construită de locuitorĭ și podul peste Sadul, al șoseleĭ naționale ce duce spre frontieră, construit de stat.

Comunicațiunea comuneĭ se face prin: șoseaua națională Tîrgul-Jiŭ-Petroșani; prin șoseaua comunală, care străbate comuna de la N. la S.; printr'o altă șosea comunală, ramificația celeĭ de sus, și care duce în șoseaua națională de la cătunul Bîrlești. Maĭ sunt 3 drumurĭ ordinare, și anume: unul, din cătunul Bîrlești, duce la com. Gruiul și cătunul Arșani; altul, din Bumbești, în șoseaua națională; al 3-lea, drumul pe mărginea Saduluĭ ce se desparte de șoseaua națională, de la confluența acestuia cu Jiul, merge paralel cu rîul și duce în munțĭ la pichetul Gloabele; maĭ este o potecă, care merge pe plaiul Bumbeștilor și duce în muntele Trîntorul și de aci la pichetul Curmătura și muntele Paltinul.

In comună sunt 4 puțurĭ și 8 fîntînĭ.

Ca stabilimente industriale sunt: 3 joagăre pentru fabricat blănĭ, scîndurĭ, etc., 2 morĭ de măcinat și 2 pive pe apa Saduluĭ; 2 cîrciumĭ.

Are un local de primărie și o școală publică, frecuentată de 70 elevĭ și 8 eleve, din 82 înscrișĭ.

Are 2 biserică deservite de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ. Nu se găsește nicĭ o inscripție, care să arate datele fondăreĭ lor, dar după spusele locuitorilor bătrînĭ, bisericile ar fi fondate înainte de anul 1800.

Din această comună, spre N., începe defileul numit Lainici, care duce spre frontieră, avînd o întindere de 29 kil., urmînd țărmul stîng al Jiuluĭ; în parcursul pănă spre frontieră este o șosea împietrită, din carĭ numaĭ 5 kil. lipsesc spre a atinge marginea țăreĭ. La 14 kil., la N. de Bumbești, defileul se lărgește puțin, lăsînd pe dreapta-ĭ o frumoasă poiană, în mijlocul căreia este schitul Lainici, zidit de doamna Paianu din cătunul Porceni; schitul are 1 stariț, 7 călugărĭ, 1 diacon și 1 paracliser. De la schit spre hotar și la o depărtare de 8 kil. pe stînga Jiuluĭ, este sucursala vamală Păiușiul-Lainici ce ține de vama Buliga; are un supraveghetor; aci e și pichetul Lainici, păzit de 1 sergent și 3 soldațĭ aĭ companieĭ 5-a din regimentul 18 dorobanțĭ.

La o distanță de 1 oră spre N. de schitul Lainici, se află schitul Locurile-Rele, fondat de preotul Dinu Cartianu.

Pe dreapta rîuluĭ Jiul, în sus de comună, la 2 kil., se găsesc ruinele cetățeĭ numite Catina, făcută, se zice, din timpul Dacilor.

La confluența Saduluĭ cu Jiul, și pe malul drept al acestuia, se văd niște ziduri în ruină; locuitorĭĭ spun că aci ar fi fost o cetățue zidită de Turcĭ înainte de anul 1710. E maĭ probabil însă, că ea să fi fost zidită de Austriacĭ, pe cînd posedaŭ Banatul Olteniei.

La distanța de 4 kil. la N. de schitul Lainici, și pe malul stîng al Jiuluĭ, se află locul numit Băile, unde se crede că ar fi fost odinioară băĭ, și unde se văd și maĭ multe gropĭ în formă de cuptoare. In susul acesteĭ comune, pe la locul numit Fîntîna-din-Plaiŭ, se văd din distanță în distanță, ruinele unuĭ drum, care se crede, că duceaŭ la acele băĭ.

Tot aci, la locul numit Băile, s'a găsit de către locuitorĭ niște săgețĭ și alte obiecte antice.

Bumbești-de-Jiŭ, *cătun*, județul Gorj, reședință a comuneĭ Bumbești-de-Jiŭ, are o întindere de

www.dacoromanica.ro

1300 hect., din carĭ 150 hect. arabile, 150 hect. fîneţe, 5 hect. viĭ şi pomet, 195 hect. pădure şi izlaz pentru păşunea vitelor, şi 5 hect. vatra caselor, toate proprietăţĭ ale locuitorilor carĭ, se întind pănă la hotar.

Are o populaţie de 185 familiĭ, saŭ 750 suflete, din carĭ 121 contribuabiliĭ, toţĭ Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura şi lucrul lemnăriei. Locuitoriĭ posedă 20 pluguri, 40 care cu boĭ, 9 căruţe cu caĭ, 803 vite marĭ cornute, 89 caĭ, 1467 oĭ, 576 rîmătorĭ şi 868 capre.

In ce priveşte şcoala, drumurile şi apele, vezĭ Bumbeşti-de-Jiŭ, comună.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Bumbeşti-Piţicul, *com. rur.*, din plaiul Novaci, jud. Gorj, situată la S. comuneĭ Cernădia. Se învecinează la E. cu Poenari, la V. cu Dîrligei şi Pociovalişteа, la S. cu Zorleşti şi Prigoria şi la N. cu Cernădia. Este formată din 5 cătĭ. şi anume: Bumbeşti-Piţicul, Ciovei, Siteşti şi Lupeşti.

Are o întindere de 1415 hect., din carĭ 800 hect. ale proprietăţiĭ şi 615 ale moşnenilor; dintr'acestea sunt 400 hect. arătura, 350 hect. livezĭ, 3 hect. pădure şi 2 hect. viĭ.

Producţia anuală e de cam 1766 hectol. porumb, 400 kgr. fasole, 2600 decal. vin, 47 decal. ţuică, 1134 kgr. lînă, 42 hectol. grîŭ, 400000 kgr. fîn; sunt 70 stupĭ, carĭ daŭ 30 kgr. ceară.

Are o populaţie de 200 familiĭ, saŭ 750 suflete, din carĭ 120 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 39 pluguri, 148 caĭ, 904 vite marĭ cornute, 756 oĭ, 191 rîmătorĭ, 80 capre, 120 care cu boĭ şi 5 căruţă cu caĭ.

Venitul comuneĭ este de 2038 leĭ, iar cheltuelile de 1631 leĭ.

Comuna este udată de rîul Baia-de-Fĭer (Galbenul).

Prin comună trece şoseaua T. Jiŭ-Horezul.

In comună sunt 8 morĭ pe apă, 28 fîntînĭ şi 4 joagăre.

Comuna are 4 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

Bumbeteĭ (Şesul-), *şes*, judeţul Fălciŭ. Este partea din Şesul-Prutuluĭ ce se află în raionul satuluĭ Bumbata, comuna Lunca-Banuluĭ, pl. Prutul.

Bumbi saŭ **Bunghi**, *sat*, în com. Pînceşti, pl. Siretul-d.-s., jud. Roman.

Bumbueni, *com. rur.*, jud. Argeş, pl. Cotmeana, la 26 kil. de com. rur. Costeşti, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 23 kil. de Piteşti. Se compune din 4 sate: Bumbueni, Gogoşari, Siliştea şi Lăngeşti, avînd peste tot 195 fam. saŭ 890 loc., toţĭ Romînĭ. In com. sunt: 2 bisericĭ, una în Bumbueni şi alta în Lăngeşti, deservite de 3 preoţĭ, 2 cântăreţĭ şi 2 paraclisерĭ; o şcoală primară rurală. Budgetul com. pe anul financiar 1882-83 a fost de 1857 l. 71 b. la venituri, şi de 1775 l. la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 194 contribuabilĭ, şi are un budget de 2281 l. la venituri, şi de 1230 l. la cheltuelĭ.

Numărul vitelor era în anul 1887 de 544 vite marĭ (492 boĭ şi vacĭ, 52 caĭ) şi de 1834 vite mărunte (1545 oĭ, 15 capre şi 274 rîmătorĭ).

Bumbueni, *sat*, cu 110 familiĭ, jud. Argeş, pl. Cotmeana; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume. Aicĭ este reşedinţa primărieĭ. In sat este o biserică cu hramul Adormirea, deservită de doĭ preoţĭ, un cîntăreţ şi un paracliser.

Bumbueşti, *sat*, cu 537 loc., jud. Argeş, pl. Loviştea; face parte din com. rur. Boişoara; Are o biserică, cu hramul Buna-Vestire, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Buna, *deal*, se prelungeşte din com. Bereasa, în com. Telejna, printre pîraiele Telejna şi Chioaia şi se termină în dreptul satuluĭ Telejna-d.-j., despre E., aproape de iazul pronumit Gălușca. Pe culmea acestuĭ deal se află satul Boţoaia, faţă în faţă cu satul Bereasa, jud. Vasluiŭ.

Bunaica, *deal*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna, pe care este aşezată mahalaua Bunaica.

Bunaica, *mahala*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna; ţine de com. rur. Larga.

Bunca, *moşie*, fără sat, situată pe lîngă moşiile Bîrcu-Goşmanĭ şi Bîrjoveni. Odinioară a făcut parte din cuprinsul jud. Neamţu, iar acum se află în jud. Roman.

Bunea, *mănăstire*, jud. Dîmboviţa, pe un deal înalt, în plaiul Dîmboviţa-Ialomiţa, spre N. de Tîrgovişte, în partea de S.-V. a băilor Vîlcana, făcînd parte din com. Vîlcana-Pandeli. Această mănăstire, care se compune din o bisericuţă şi cîte-va chiliĭ părăsite, unde slujeşte serbătoarea şi Dumineca, un preot ce şade de vale în Vîlcana-Pandeli, este unul din locurile cele maĭ des vizitate de persoanele ce vin vara la băile Pucioasa şi Vîlcana. Aci este una din poziţiile cele maĭ înalte şĭ romantice din cîte se afla în apropi-

www.dacoromanica.ro

erea băilor Pucioasa şi Vîlcana. Cu un aparat optic se poate vedea de la Comănacul (un stejar centenar, din care acum s'a rupt o parte) punctele cele mai depărtate ale judeţuluï, precum: Titu, Tîrgovişteа, Bucşiani, munţiï Leota, Bucegiul, etc., chiar şi fabricele şi rezervoarele de petroleŭ Cantacuzino, din judeţul Prahova, situate pe munţiï din apropierea Cîmpineï. Mănăstirea Bunea are în jurul eï o fîntînă cu apă de pucioasă. Mai are un copac, saŭ comănac, după cum îl numesc locuitoriï din apropiere, care se vede din depărtare. E o peşteră artificială, saŭ un fel de chilie, săpată cu multă artă într'un mal înalt, în partea de S.-E. de mănăstire, la o depărtare de 800 metri. In această peşteră, se zice, că a stat ascuns mai mult timp Armaşul Bunea, fondatorul mănăstireï, cînd a fost urmărit de niştе duşmaniï aï săï. Călugărul Trifon, fostul egumen al mănăstireï Bunea, care a asasinat pe unul din vicariï mitropolieï mai aniï trecuţi şi care acum îşi ispăşeşte păcatele în unul din penitenciarele ţăreï, a făcut în jurul mănăstireï o grădină cu fel de fel de pomi fructiferi, care ar fi una din cele mai frumoase şi mai pitoreşti, dacă nu s'ar fi ruinat şi jefuit în urma întemniţăreï numituluï călugăr. Culmea de muntişor, pe care este situată mănăstirea Bunea, se întinde de la S.-E. spre N.-V. In partea de N.-E. a acesteï culmi, saŭ a Buneï, se întinde valea şi com. Vîlcana-d.-j., în care sunt băile Vîlcana; iar în partea de S.-V. de mănăstire şi de culmea mănăstireï se întinde valea Sticlăria. In această vale, în vechime, a fost o mare fabrică de sticle, din care şi acum se mai zăresc urme. Tradiţiunea spune, că nu este mult de cînd în urma unor jocuri de lumină fosforescentă, mai mulţi locuitoriï, crezînd că este vre-o culă saŭ comoară, aŭ găsit, săpînd pe valea sticlărieï, o mare cantitate de oase amestecate cu sticlă. Chiar azi există acea groapă saŭ săpătură. Din familia Armaşuluï Bunea mai există şi azi familia Grădişteanu. Actul de fundarea mănăstireï, făcut în com. Brăneşti, la 1622, Aprilie 23, se află în Arhiva statuluï; de pe acest act există o copie, lipită pe zidul bisericeï mănăstireï Bunea, iar alta publicată de d. B. P. Hăsdeu, în «Arhiva istorică a Romănieï», pagina 31, tom. I.

Buneï (Pîrîul-), *pîrîŭ*, mic afluent al pîrîuluï Buneşti, jud. Suceava.

Buneni-Floriï, *sat*, pe ţărmul stîng al Jijieï, în partea de N. a com. Dîngeni, pl. Jijia, jud. Botoşani, cu o suprafaţă de 587 hect. şi o populaţie de 9 familiï, saŭ 27 suflete, cu 6 contribuabiliï. Vite sunt: 15 vite cornute, 3 caï, 16 oï şi 4 mascuriï. In sat e o cîrciumă.

Buneni-Stihiï, *sat*, pe ţărmul stîng al Jijieï, jud. Botoşani, în partea de N. a com. Dîngeni, pl. Jijia, în megieşie cu Buneni-Floriï. Are o suprafaţă de 246 hect. şi o populaţie de 19 familiï saŭ 52 suflete, cu 17 contribuabiliï.

Vite sunt: 34 vite cornute, 7 caï, 36 oï şi 13 mascuriï.

Buneşti, *com. rur.*, pe apa Vîlsanuluï, jud. Argeş, la 17 kil. de Curtea-de-Argeş (reşedinţa subprefecturеï) şi la 15 kil. de Piteşti. Se compune din satele şi cătunele următoare: Valea-Mare, 60 fam., cu 252 loc.; Gărcia, 22 fam., cu 106 loc.; Faţa-Cîmpuluï, 46 fam., cu 173 loc.; Solea, 26 fam. cu 133 loc.; Valea-Moşuluï, 26 fam., cu 100 locuitoriï; peste tot 180 familiï cu 764 locuitoriï, din cariï 12 loc. Ţiganiï. In com. este o biserică şi 2 şcoliï, una de băeţi şi alta de fete şi o cîrciumă. Budgetul com. pe anul financiar 1882-83 a fost de 1497 leï, 67 baniï, la veniturï şi de 1483 leï, la cheltueliï.

După o publicaţie oficială (an. 1887), această com. numără 185 contribuabiliï şi are un budget de 2682 leï la veniturï şi de 2749 leï la cheltueliï.

Numărul vitelor în 1887 a fost de 660 capete vite mariï (265 boï şi vacï, 35 caï) şi 334 vite mărunte (27 oï, 189 capre şi 118 rîmătoriï).

Buneşti, *com. rur.*, în partea de E. a plăşeï Crasna, jud. Fălciŭ, pe dealuriï, pe o suprafaţă de 2388 hect. din care: 1028 hect. ale locuitorilor, 158 vatra satuluï, 8½ hect. ale şcoaleï şi 11½ ale bisericeï, iar restul proprietatea statuluï. Are o populaţie de 295 fam. saŭ 1156 sufl., din cariï 295 contribuabiliï. Comuna e formată numaï din satul Buneşti, care din vechime purta numele de satul Bunul. Este aşezată între treï dealuriï: Fundoaea spre E., Olăreni spre S. şi Bărăriul spre N.

Proprietatea moşieï este a statuluï. Locuitoriï împroprietăriţi după legea din 1864 se ocupă cu: lucrarea pămîntuluï, creşterea vitelor, lemnăria, parte cu lucrarea viilor şi a livezilor.

Din vechime satul a fost răzeşesc, însă cu timpul prin dăniï făcute de răzeşi, atît schituluï Brădiceşti, cît şi Episcopieï de Huşi, prin părţile de cumpărătură ale acestora;

www.dacoromanica.ro

răzeșiĭ pierzînd moșia, ea a devenit proprietatea Episcopieĭ de Huși, iar după secularizare a statuluĭ.

In sat se află o școală înființată în 1860, frecuentată de 30 elevĭ; o biserică deservită de 1 preot și 2 dascălĭ, făcută la 1864; o baltă și un iaz.

Budgetul la venitурĭ și cheltuelĭ este de 3200 leĭ.

Vite cornute sunt 909, caĭ 258, și porcĭ 108.

Buneşti, *com. rur.*, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. N'are nicĭ un cătun alipit. Numele îĭ vine de la un Bucur Bunea, primul locuitor ce s'a așezat aci, spune tradiția.

Este situată pe vălceaua Bunești, la 25 kil. departe de Rîmnicul-Vîlceĭ și la 15 kil. de Olănești, reședința plaiuluĭ.

Are o populație de 800 loc. (366 bărbațĭ și 434 femeĭ), în care intră și 5 familiĭ de Țigani (rudarĭ, fierarĭ și lăutarĭ).

Capĭ de familie sunt 250; contribuabilĭ 200; case de locuit 220.

In comună sunt 2 bisericĭ: una vechiă, adusă de la schitul Sghiabul, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, și a doua cu hramul Intrarea-în-Biserică. Inscripția de la această biserică s'a șters; se vede pe ea numaĭ anul 7350 (1842).

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, dulgheria, rotăria și dogăria.

In comună sunt: 37 caĭ, 83 boĭ, 164 vacĭ, 47 capre și 86 oĭ.

Locuitoriĭ, în număr de 157, s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moșia Episcopieĭ Rîmniculuĭ.

Are o școală de zid, proprietatea comuneĭ. Se frecuentă de 32 copiĭ, din numărul de 92 în vîrstă de școală. E dotată cu 3 hect. pămînt în țarină. Știŭ carte 40 bărbațĭ și 1 femee. Cu întreținerea școaleĭ statul cheltuește 1080 leĭ anual.

Stupĭ cu albine sunt vr'o 65, carĭ daŭ până la 30 kgr. miere și 15 kgr. ceară.

Toată comuna, cu izlaz cu tot, are 410 hect.

In comună sunt 2 izvoare cu miros de pucioasă și gaz, carĭ izvoresc de sub dealul Bogdan. Se povestește că la rogoaze s'a făcut un puț de apă de unde apa a eșit sărată.

Terenul cultivabil produce până la 250 chile porumb.

Țuică se fabrică până la 5000 decalitri.

Sunt în comună 1000 merĭ, 500 cireșĭ, 200 perĭ și 350 nucĭ, iar livezile daŭ până la 265 care de fîn.

Veniturile și cheltuelile comuneĭ se urcă la 1000 leĭ anual.

Șoseaua Bunești înlesnește comunicația către Titireciul, Stoenești și Bîrlogul.

Se mărginește la E. cu com. Păușești-Măglași, la V. cu Bîrlogul și Govora, la N. cu Stoenești și Smeurătul și la S. cu Titireciul.

E brăzdată de dealurile: Drăgăneasa, Prazul, la E.; Ciuta, Bogdan, Mircea, Barcan și Gherman la V.; Cornul, Scorușul și Mălurelul la N.; Sodoma și Orbul la S.-E. udată de văile: Bunești, Scoica, Corbuluĭ, Dragomir, Uca și Diculuĭ.

Buneşti, *sat*, jud. și pl. Argeș; face parte din com. rur. cu acelașĭ nume. Aicĭ este reședința Primărieĭ. Are o biserică, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, deservită de doĭ preoțĭ și un cîntăreț.

Buneşti, *sat*, jud. și pl. Argeș, avînd 20 familiĭ cu 140 suflete; face parte din com. rur. Bascovele.

Buneşti, *sat*, jud. Argeș, pl. Oltuluĭ; face parte din com. rur. Stoiceni-Pleșoiŭ.

Buneşti, *sat.* (Vezĭ Bunești, comună, jud. Fălciŭ).

Buneşti, *sat*, pe moșia cu acelașĭ nume, din com. Pleșești, județul Suceava. Așezat pe dealurile Babeĭ și Vieĭ și străbătut de Pîrîul-Ciureĭ, numără 24 case, populate cu 24 capĭ de familiĭ, saŭ 74 suflete, 40 bărbațĭ și 34 femeĭ. Are 24 contribuabilĭ. Vatra statuluĭ ocupă o falce și opt prăjinĭ. Locuitoriĭ sunt gospodarĭ de mijloc.

Moșia, proprietatea doamneĭ Profira Ghițescu și a d-luĭ G. Văsescu, are suprafața de 652 fălcĭ, din carĭ 392 fălcĭ cultivabile, 70 fălcĭ fînaț și restul neproductiv.

Improprietăriții la 1864 sunt 7 mijlocașĭ și 3 codașĭ, stăpînind 11 fălcĭ și 8 prăjinĭ.

Are o biserică, zidită de doamna Ghițescu, cu patronul Sf. Vasile, deservită de preotul din Uncești. Școala din Petia servă și acestuĭ sat.

Drum maĭ principal este acel la Fălticeni, de 4 kil.

Inscripția din jurul unuĭ aer ce se află la biserica din Bunești, județul Suceava, spune că: «acest aer l-a făcut piosul Domn Ion Ștefan Voevod, fiŭ al răposatuluĭ Tomșa Voevod și al soțieĭ sale Axinia și s'a dat Bisericeĭ Domnești din Iași, anul 1613». (A. D. Xenopol, «Istor. Rom.», Vol. III, p. 492).

La 1803 «Bunești, a Slugeruluĭ Fotache Ciure, avea 12 liuzĭ plătind 116 leĭ bir anual». («Uricarul» de Codrescu, vol. VII, p. 253).

Buneşti, *sat*, face parte din com.

www.dacoromanica.ro

rur. Ciumagi, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Buneşti, *deal*, în raionul comuneĭ Buneşti, pl. Ocolul, judeţul Vîlcea, pe care se cultivă 23 hect. vie.

Buneşti, *iaz*, pe frontieră, în satul Buneşti, jud. Suceava, format de pîrîul cu acelaşĭ nume.

Buneşti, *moşie*, jud. Argeş, com. Urlueşti, pl. Topologul; e compusă din trupurile Urlueşti şi Valea-Babiĭ. Este proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, fostă pendinte de mănăstirea Găiseni. Are o întindere totală de 2364 pog.; produce o arendă anuală de 4850 l.

Buneşti, *moşie*, pl. Siretul-d.-s., jud. Bacău, despre care Th. Codrescu în «Buciumul Romîn», pag. 561, ne spune că: «ţinea parte sf. mănăstirĭ Precista şi Răducanul din Tîrgul-Ocna, supusă sf. mănăstirĭ Treĭ-Sfetitele din Iaşi, închinată Sf. Munte în jos; şi o parte de Sf. mănăstire Tazlăul, închinată Sf. Mormînt; pe lîngă moşiile Radomireşti, Prăjeşti şi altele, fără sat».

Buneşti, *moşie* a statuluĭ, pendinte de Episcopia Rîmniculuĭ, situată în com. Buneşti, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. S'a arendat pe periodul 1888—93 cu 2260 leĭ anual.

Buneşti, *moşie*, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, fostă pendinte de schitul Titireciul, în întindere de 223 pog., în plus 15 pog. suprafaţă împădurită. S'a arendat pe periodul 1886—1891, cu 900 leĭ anual.

Buneşti, *pădure* a statuluĭ, pendinte de com. Buneşti, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, în întindere de 455 hect., formată din trupurile: Feroagele-Dealul-Miri (302 hect.) şi Turtureaua (153 hect.)

Buneşti, *pîrîŭ*, numit şi Pîrîul-Graniţeĭ, în c. Pleşeşti, jud. Suceava. Mic afluent al Şomuzuluĭ-Mare. Are de tributarĭ pe: Podeni, Pîrîul-Buneĭ şi Pîrîul-Vîrnavuluĭ.

Buneşti, *vale*, jud. Vîlcea, formată din Valea-Prunilor-luĭ-Din şi de izvorul de sub muntele Corbuluĭ. Se varsă în r. Govora.

Bungelatul, *loc*, acoperit cu păduriĭ, jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa; ţine de com. rur. Deveselul.

Bungeni, *sat*, în plasa şi jud. Tutova, com. Plopana, spre S. de tîrguşorul Plopana. Are 335 loc. şi 66 case. Populaţia aceasta e socotită împreună cu acea din Bungeni-Lingurarĭ şi Vlădia. Se maĭ numeşte şi Bungeni-Marĭ.

Bungeni, *moşie*, în plasa şi jud. Tutova, com. Plopana, proprietate a statuluĭ, arendată în ultimul period cu 1660 leĭ anual.

Bungeni, *pădure*, în pl. şi jud. Tutova, com. Plopana, pe moşia cu acelaşĭ nume, în întindere de 120 hect. Se găsesc cariere de piatră de var, pe aci se şi fabrica var maĭ înainte.

Bungeni-Lingurarĭ, *sat*, în pl. şi jud. Tutova, com. Plopana, spre V. de satul Bungeni, de care se ţine. E locuit numaĭ de Ţiganĭ, pentru care se maĭ numeşte şi Bungeni-Ţiganĭ.

Bungeni-Marĭ, jud. Tutova. (V. Bungeni, sat).

Bungeni-Ţiganĭ, jud. Tutova. (V. Bungeni-Lingurarĭ).

Bungeşti, *deal*, pe moşia cu a sa numire, în com. Şerbeşti, pl. Piatra-Muntele, judeţul Neamţu; servă de loc cultivabil.

Bungeşti, *moşie*, cu părţĭ şi răzăşească, fără sat, în com. Şerbeşti, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. A format un trup cu moşiile Ghigoeşti şi Trudeşti. Se află situată pe lîngă moşiile Şerbeşti-Canteĭ, Ghigoeşti, Mînjeşti. La 1847, un răzaş, Grigore Mancăş, vinde de veci două pămînturĭ de acolo Logofătuluĭ Petrache Roset Bălănescu.

Bungeşti, *pîrîaş*, izvoreşte din dealul cu a sa numire, comuna Şerbeşti, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu şi se varsă în pîrîul Călusul.

Bungetul, *sat*, jud. Dîmboviţa, pl. Dealul, cătunul com. Văcăreşti. Are un lac.

Bungetul, *deal*, comuna Gheroiŭ, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea.

Bungetul, *pădure*, în com. rur. Deveselul, plasa Blahniţa, jud. Mehedinţi.

Bungetul, *pădure*, tăiată în anul 1892, în întindere de 75 hect., situată, la S.-V., pe teritoriul com. Şerbăneşti-d.-j., pl. Şerbăneşti, jud. Olt.

Lîngă această pădure se cunosc urmele uneĭ zidărĭ vechĭ, de care se spune că a fost un conac turcesc, unde foştiĭ suzeranĭ adunaŭ vitele luate de dijmă saŭ jefuite de la locuitorĭ.

Bungetul, *pisc*, com. Dobriceni, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

www.dacoromanica.ro

Bungheroaia, *vale*, com. Stănești, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Bunghi, *sat*, în județul Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Pîncești, spre V. de satul Pîncești și la o depărtare de 3 kil. de el. Are: 49 capĭ de familiĭ, 37 contribuabilĭ, 184 locuitorĭ, din carĭ 2 știŭ carte; 52 case. Sunt 37 capete de vite marĭ.

Buni, *moșie* moșnenească, în jud. Buzăŭ, com. Fințești, și parte în Tisăul, a moșnenilor d'avălmașĭ, ca de 750 hect., din care 290 pădure, restul puțină arătură și mare parte viĭ.

Buni, *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Tisăul, cătunul Glodul; face parte din moșia Bădulești, a moșnenilor d'avălmașĭ.

Buraga, *munte*, la hotarul satuluĭ Bistricioara, com. cu aceeașĭ numire, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu; face parte din grupa Grințeșuluĭ.

Burca, *sat*, pe teritoriul comuneĭ Vidra, pl. Vrancea, jud. Putna.

Are o biserică, cu hramul Adormirea. Școală nu se află în sat. Din 30 copiĭ (16 băeți și 14 fete) cîțĭ aŭ vîrsta de școală, urmează 13 (8 băeți și 5 fete) la școala din Vidra.

Burcă (Moara-luĭ-), *vălcea*, pe teritoriul căt. Ungurei, comuna Tătulești, pl. Șerbănești, jud. Olt, cu direcțiunea V.-E.; dă în Dorofeiŭ. Se numește ast-fel, fiind-că aci avea moară de boĭ proprietarul Călin Burcă. Se maĭ numește și valea Căcălăul.

Burcești, *vălcea*, comuna Ciortești, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea.

Burcheștilor (Malul-), *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Rușiavățul, cătunul Tega, în apropiere de lacul Cîrnul. Aci, în 1821, s'a dat o crîncenă luptă între Turcĭ și Eteriștĭ.

Burchi, *poiană*, com. Izvoarele, plaiul Teleajenul, jud. Prahova, numită ast-fel de la un om, Burchi, ce poseda această poiană.

Burci, *loc izolat*, în partea de N.-V. a tîrguluĭ Ștefănești, jud. Botoșani, unde, pe țărmul drept al Bașeuluĭ, este un mic deal acoperit cu gropĭ și ridicăturĭ de pămînt, care se observă și pe vale și despre care legenda spune că sunt întăriturĭ făcute cu ocazia unuĭ războiŭ cu Turciĭ.

Burcioaia saŭ Bîrcioaia, *com. rur.* în plasa Răcăciuni, jud. Putna.

Comuna Burcioaia este situată la locul, unde se împreună Trotușul cu Siretul.

Distanța eĭ de reședința subprefecturei e de 3 kil., iar de capitala județuluĭ de 42 kil.

Mărginile acesteĭ comune sunt: la N. comuna Adjudul-Vechiŭ, la N.-E. Adjudul-Noŭ, la E. și S. rîul Trotușul, care o desparte de Rugineștĭ și Domnești, iar la V. Siretul, care o desparte de județul Tecuciŭ.

Populațiunea comuneĭ, după cel din urmă recensămînt, a fost de 96 capĭ de familie, cu 347 suflete, din care 207 bărbațĭ și 167 femeĭ.

Această populațiune se împărțea ast-fel:

După stare civilă: 203 neînsurațĭ (124 bărbațĭ, 79 femeĭ), 140 însurațĭ, 31 văduvĭ (13 bărbațĭ, 18 femeĭ).

După naționalitate: 372 Romînĭ și 2 Grecĭ.

După religie: 374 ortodoxĭ.

După felul ocupațiuneĭ: 123 agricultorĭ, 2 comercianțĭ, 4 cu profesiunĭ libere și 8 servitorĭ.

Știŭ carte 17 persoane (15 bărbațĭ și 2 femeĭ).

Numărul caselor de locuit era în 1892 de 99.

Mișcarea populațiuneĭ în anul 1892 a fost: 4 căsătoriĭ, 12 nașterĭ și 13 morțĭ.

Are o biserică filială, cu hramul S-țiĭ Voivozĭ.

Școală nu se află în comună. Din 50 copiĭ (23 băeți, 27 fete) cu vîrsta de școală, urmează 7 băieți la școala din comuna învecinată.

Numărul contribuabililor e de 94, ceea ce revine: 1 la 3.98 de locuitorĭ.

In anul 1886 eraŭ numaĭ 80 de contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul financiar 1893—94 era următorul: venitură 1090.30, cheltueli 1075.90.

Comuna Burcioaia, fiind așezată între Siret și Trotuș, aceste ape mănîncă malurile și micșorează pămîntul cultivabil.

Cea maĭ mare parte a teritoriuluĭ comuneĭ e formată din imaș și prundiș.

Numărul cultivatorilor a fost în anul 1892 de 84, carĭ posedă 40 plugurĭ de lemn și 1 de fier.

Vite aflătoare pe teritoriul comuneĭ au fost, după ultima numărătoare, 441, din carĭ: 80 boĭ, 100 vacĭ, 31 caĭ, 150 oĭ și 80 porcĭ.

In acelașĭ an se aflaŭ în comună 50 stupĭ de albine, carĭ aŭ produs 20 kilgr. miere și 10 kilgr. ceară. Kilogramul de miere s'a vîndut cu un leu, iar cel de ceară cu 4 leĭ. Valoarea totală a miereĭ și cereĭ produse a fost de 70 leĭ.

Se află o cîrciumă ținută de 1 Romîn.

Burcioaia e legată prin șo-

www.dacoromanica.ro

sele comunale de Şişcani şi Adjudul-Vechiŭ la N. şi de com. Domneşti la S., peste apa Trotuşuluĭ. O altă şosea conduce la Adjudul-Noŭ şi la staţiunea căeĭ ferate din această din urmă localitate.

Burciuleasa, *vale,* izvoreşte din moşia Preoteşti, com. Oporelul, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt; curge tot pe această moşie spre E. şi se varsă în gîrla Tesluiul.

Burculeasa, *com. rur.,* judeţul Olt. (V. Seaca-Belciugata).

Burcutuluĭ (Pîrîul-). (V. Pîrîulluĭ-Mîndrilă, jud. Suceava).

Burdăleşti, *sat,* face parte din com. rur. Guşoeni, plasa Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţiune de 116 locuitorĭ, din carĭ 60 bărbaţi şi 56 femeĭ; iar ca populaţie şcolară are 25 copiĭ, 10 băeţi şi 15 fete. E departe de 3 kil. de cătunul Spîrleni, unde e şcoala.

Burdea, *staţie* de dr. d. f., jud. Argeş, pl. Cotmeana-Gălăşeşti, com. Găujani, pe linia Costeşti-Roşiori, pusă în circulaţie la 1 Ianuarie 1897. Se află între staţiile Costeşti (13.4 kil.) şi Miroşi (14.0 kil.). Înălţimea d'asupra nivelului mărĭĭ de 203^{m},18. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1897 a fost de 52519 leĭ, 21 banĭ.

Burdea, *cîmpie* întinsă, la Nordul judeţuluĭ Teleorman. Se întinde între Valea-Cotmeniĭ şi Valea-Cîineluĭ şi continuă pe o mare întindere şi în judeţul Argeş, pl. Cotmeana. E întreruptă numaĭ de Valea-Tecuciuluĭ şi Valea-Burdeĭ. Terenul acesteĭ cîmpiĭ este sărăcăcios; cînd ploaă prea mult, apele băltesc şi cînd e secetă, pămîntul crapă. Se cultivă pe dînsa maĭ mult orz şi ovăz.

Burdea, *loc izolat,* în com. Coteşti, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Burdea, *pîrîŭ,* în jud. Teleorman, străbate o mare parte a judeţuluĭ, prin plăşile Teleorman şi Tîrgul, de la N. spre S.-E., curgînd prin valea cu acelaşĭ nume.

Burdea, *vale,* începe din com. Şerboeni, jud. Argeş, de unde continuă în jud. Teleorman, între comunele Urlueni şi Strîmbeni; străbate maĭ bine de jumătate judeţul prin cele două plăşĭ: Teleormanul şi Tîrgul; primeşte în albia pîrîuluĭ săŭ apele din diferite alte văĭ, izvoare şi pîrîiaşe; în dreptul comuneĭ Strîmbeni se împreună cu valea numită a Borţiĭ, care începe tot din jud. Argeş şi de aci înainte îşĭ schimbă şi numele de Burdea luînd şi pe acela de Zbîrgleaza. Ast-fel, împreunată şi lărgită, valea şi pîrîul Burdea îşĭ continuă drumul în pl. Tîrguluĭ, prin dreptul com. Drăgăşani, de unde îşĭ urmează cursul pe lîngă comunele Drăgăneşti, Meri-Goala şi Dulceanca. Maĭ la vale de com. Albeşti se pierde în Valea-Vedeĭ, unde se varsă şi pîrîul. Atît valea cît şi pîrîul eĭ, de la punctul Beuca şi pănă la Albeşti, poartă numirea cînd de Burdea, cînd de Zbîrgleaza. Pîrîul seacă une-orĭ vara cu desăvîrşire la unele puncte.

Burdea-Căldărarul, *moşie* a statuluĭ, în pl. Teleormanuluĭ, judeţul Teleorman, formată din maĭ multe trupurĭ. Intinderea eĭ este de 2356 hect., din carĭ 250 pădure. Parte din moşie este destinată a se vinde locuitorilor în loturĭ. Moşia aparţinea înainte de secularizare Mitropolieĭ. Astăzĭ face parte din teritoriul comuneĭ Strîmbeni.

Burdeanca, *cîmpie* întinsă cu livezĭ şi arăturĭ, pe teritoriul comuneĭ Crăciunei-d.-s., pl. Siul-d.-j., jud. Olt, situată la Nordul comuneĭ.

Burdeanca, *vălcea,* judeţul Olt, care se formează pe teritoriul com. Crăciunei-d.-s., pl. Siul-d.-s., străbate cîmpia cu acest nume şi dă în Călmăţuiul.

Burdeşti, *sat,* cu 318 sufl., jud. Argeş, pl. Gălăşeşti; face parte din com. rur. Cerşanile.

Burduhosul, *deal,* în com. Brădăţelul, jud. Suceava, parte acoperit de pădure bătrînă de stejar, mesteacăn şi carpen şi parte cultivabil.

Burdiosul, *deal,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Vela, pe care este situat satul Bucoviciorul. Are o înălţime de aproape 100 m. şi este acoperit cu pădurĭ.

Burdiosul, *pădure* a statuluĭ, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Vela, satul Bucoviciorul, în întindere de 30 hect. Esenţe: cerĭ, stejarĭ, ulmĭ, plopĭ, frasinĭ şi maĭ mult gîrniţe.

Burduca, *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Cobia, căt. şi com. Cuparul.

Burduceasca, *moşie,* în judeţul Buzăŭ, com. Cernăteşti; are 354 hect., din care 160 arabile, restul izlaz şi pădure.

Burduceasca, *sfoară de moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Vispeşti, a moşnenilor Burduceşti; are 27 hectare.

www.dacoromanica.ro

Burduceasca, *sfoară de moşie*, a moşnenilor, jud. Buzău, com. Lipia; face parte din trupul Băncești.

Burduci-Crucea, *loc izolat*, în jud. Buzău, com. Tisăul, cătunul Valea-Capreĭ.

Burdufuluĭ (Lacul-), *lac*, în jud. Teleorman, situat într'o vălcea din com. Crîngeni, unde este o fîntînă, căreia îĭ zice Fîntîna-cu-Burduful.

Burdujani, *cătun*, jud. Brăila, la N. com. Urleasca, pe malul de V. al văeĭ Ianca, în faţa satuluĭ Traian la 5 kil. depărtare de el. S'a înfiinţat la 1859 de familia Burdujan. Vatra satuluĭ e de 6 hect., avînd 22 case; populaţia e de 25 capĭ de familie, saŭ 121 suflete, din carĭ 54 bărbaţĭ, 68 femeĭ, 50 căsătoriţĭ, 71 necăsătoriţĭ; 7 ştiŭ carte şi 114 nu ştiŭ.

Animale sunt: 87 caĭ, 270 vite cornute, 760 oĭ şi 70 rîmătorĭ.

Burdujeni-Sat, *comună rurală*, situată în partea de V. a plăşeĭ Siretul, jud. Botoşani. Se întinde pe şesul Sucevеĭ şi dealurile ce mărginesc acest rîŭ în stînga. E formată din satele: Burdujeni, Feteşti, Mereni, Plopeni, Prilipca şi Tisăuţi. Are o suprafaţă de 1859 hect. şi o populaţie de 939 familiĭ, saŭ 3001 suflete.

Pămîntul comuneĭ e argilo-nisipos şi parte calcaros; este productiv.

Sunt 118 hect. păduriĭ, carĭ se exploatează sistematic.

Vite sunt: 574 boĭ şi vacĭ, 48 caĭ, 400 porcĭ şi 1104 oĭ. Comuna e străbătută de calea ferată Paşcani-Iţcani şi de şoseaua judeţeană Botoşani-Burdujeni.

Budgetul comuneĭ are la venituriĭ 8430 leĭ şi 79 banĭ şi la cheltueliĭ 6506 leĭ.

Sunt 3 biseriĭcĭ, cu 4 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ; 1 şcoală de băeţĭ, cu 1 învăţător şi 96 şcolarĭ; 1 şcoală de fete cu 1 învăţătoare şi 54 şcolăriţe, ambele întreţinute de judeţ.

Burdujeni-Tîrg, *tîrguşor*, situat în partea de V. a plăşeĭ Siretul, jud. Botoşani, pe vale, în stînga rîuluĭ Suceava, la marginea ţăreĭ despre Bucovina, la 47° 40′ 40″ latudine boreală şi la 23° 58′ 00″ longitudine estică.

Teritoriul tîrguluĭ are o suprafaţă de 984 hect., din carĭ vre-o 809 hect. moşia statuluĭ şi 175 hect. imaşul şi locul tîrguluĭ. Are o populaţie de 486 familiĭ, saŭ 1960 suflete, din carĭ 939 bărbaţĭ şi 1021 femeĭ, locuind în 340 case.

După naţionalităţĭ sunt: 456 Romînĭ şi 1477 Evreĭ. (!)

Tîrgul este proprietatea locuitorilor, răscumpărat de la stat, conform legeĭ; în vechime se crede a fi fost proprietate a Moviléştilor.

Depărtarea tîrguluĭ de Botoşani e de 58 kil. pe calea ferată.

E străbătut de o şosea pietruită, întreţinută de judeţ, care pune comuna în legătură cu oraşul Botoşani şi cele-l-alte comune vecine şi de calea ferată Paşcani-Iţcani.

Locuitoriĭ se ocupă: Evreiĭ maĭ cu seamă cu comerciul şi meşteşugurile, iar Romîniĭ cu lucrarea pămîntuluĭ.

Vite sunt: 146 boĭ, 135 vacĭ, 166 caĭ, 118 porcĭ şi 60 oĭ. Sunt în Burdujeni 108 comercianţĭ şi 137 meseriaşĭ; 200 cîrciume.

Este 1 moară de apă şi 1 de abur, 1 fabrică de rachiŭ de drojdiĭ, 1 fabrică pe pîslărie, 1 fabrică de lumînărĭ de săŭ şi 1 fabrică de lumînărĭ de ceară.

Se face tîrg săptămînal în fiecare Duminică.

Este 1 biserică deservită de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ. Această biserică a fost mănăstire de călugărĭ; astă-zĭ este transformată în biserică de mir. S'a zidit de Theodor Movilă, de unde şi numele mănăstireĭ, de Theodoreni, în prima jumătate a secoluluĭ al XVII-lea.

Sunt 2 şcolĭ, una de băeţĭ şi una de fete, cu 2 învăţătorĭ şi 2 învăţătoare, avînd 105 elevĭ şi 90 eleve.

Şcoala de băeţĭ este întemeiată de la 1856, în localul hărăzit de Ilie Morariŭ, Romîn transilvănean.

Budgetul comuneĭ, în 1889/90, avea la venituriĭ 24050 leĭ şi la cheltueliĭ 23920 leĭ. In acelaşĭ an eraŭ 412 contribuabilĭ.

Numele tîrguluĭ, după legendă, se crede a fi luat de la numele unuĭ cioban, numit Burdujo.

Despre locul Burdujenilor, iarăşĭ se povesteşte, că satul era situat maĭ spre V., însă din pricina unuĭ războiu, locuitoriĭ speriaţĭ, s'aŭ retras în pădurea ce era pe locul tîrguluĭ şi al satuluĭ, împrejurul mănăstireĭ Theodoreni şi s'aŭ stabilit acolo. Despre locul vechiŭ, se spune că acolo a existat un sat mare cu biserică şi curţĭ şi că dacă s'ar săpa în pămînt s'ar găsi beciurĭ; pietre multe se văd şi astă-zĭ. Ca dovadă, se zice, că s'a găsit pe acel loc un sigiliŭ şi o piatră cu inscripţiĭ, carĭ s'aŭ încredinţat fostuluĭ egumen al mănăstireĭ, anume Sofronie; dar nu se ştie ce a făcut acesta cu ele.

Burdujeni, *sat*, în com. Burdu-

www.dacoromanica.ro

jeni-Sat, jud. Botoșani, formînd mahalaua Tîrgului-Burdujenĭ; e situat pe moșia statuluĭ Burdujeni. Are o suprafață de 809 hect. și o populație de 1385 suflete, toțĭ locuitorĭ Romînĭ, saŭ 404 familiĭ, cu 212 contribuabilĭ. Are o biserică, deservită de 2 preoțĭ și 2 dascălĭ.

Este reședința primărieĭ din comună. Are 3 meseriașĭ, 6 comercianțĭ, 2 fabricĭ și 4 cîrciume.

Vite sunt: 196 vite cornute, 8 caĭ marĭ și micĭ, 498 oĭ, 50 mascurĭ și 90 stupĭ cu albine.

Burdujeni, *stație* de dr. d. f., jud. Botoșani, pl. Siretul, Burdujeni-Sat, com. pe linia Păscani-Burdujeni. Se află între stațiile Vereștĭ (14.8 kil.), și Iței (1.6 kil.). Înălțimea d'asupra niveluluĭ mărieĭ de 268m, 40. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 1311928 leĭ, 58 banĭ.

Burdujeni, *mahala*, face parte din satul Unguri, comuna Găiceana, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Burdujeni, *pîrîŭ*, trece pe lîngă Tîrgul-Burdujenĭ, jud. Botoșani; izvorește din pădurea Burdujeni și se varsă în rîul Suceava, după ce formează un mic iaz, pe care se află o moară de apă.

Burdulea, *cătun* (tîrlă), în plasa Borcea, pe cîmpul Bărăgan, pendinte de comuna Tonea, jud. Ialomița.

Burduloiul, *vale*, la S.-V. com. Ulmul, jud. Brăila, avînd malurile ridicate, ca la 4 kil. spre S.-V. de satul Ulmul.

Burdun, *gîrlă*, curge din iazul Bălăneasa, pe moșia Fîntînelele, com. Fîntînelele, jud. Botoșani, și se varsă în gîrla Săpata, tot pe moșia Fîntînelele.

Burdunoaia (Cotul-), parte din *șesul* Siretuluĭ, în comuna Dolhasca, jud. Suceava.

Burdureștĭ, *moșie*, nelocuită, în jud. Roman, plasa Siretul-d.-s., com. Boghicea.

Burdusaci, *com. rur.*, pl. Stănișești, jud. Tecuciŭ, la 66 kil. departe de capitala jud. și la 18 kil. de reședința plășeĭ.

Comuna este așezată pe ambele laturĭ ale pîrîuluĭ Zeletin. Se compune din 7 cătune: Bucșa, Burdusaci, Deleni, Gunoaia, Haghiac, Oprișești și Tochilele. Are o populație de 339 capĭ de familie, din 1251 suflete.

In com. sunt 4 bisericĭ: în Burdusaci una și în Oprișești treĭ, deservite de 2 preoțĭ și 4 cîntărețĭ. Școala datează de 25 anĭ. Se frecuentă de 49 copiĭ, 43 băețĭ și 6 fete, din numărul de 196 copiĭ, 104 băețĭ și 92 fete. Știŭ carte 48 bărbațĭ și 8 femeĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor. Eĭ aŭ: 500 boĭ, 624 vacĭ, 44 caĭ, 36 epe, 635 oĭ, 345 porcĭ și 20 capre.

Intinderea terenuluĭ cultivabil este de 16504 hect., repartizîndu-se ast-fel: 156 hect. grîŭ, 55 hect. secară, 584 hect. porumb, 320 hect. orz, 21 hect. ovăz, 11 hect. meiŭ, 3 hect. cînepă, 22 hect. fînețe. Loc. aŭ 114 stupĭ; 4 morĭ de vînt, carĭ sunt așezate pe Dealul-Mare, la E. de satul Oprișești. Sunt aci 2 iazurĭ cu pește.

Budgetul se urcă la suma de 3398 leĭ 02 banĭ. In com. sunt 398 contribuabilĭ.

Com. este străbătută de șoseaua județeană, care merge prin partea de V. a Zeletinuluĭ și prin centrul com.; din șosea se desfac maĭ multe drumurĭ, carĭ merg la satele din această comună.

E brăzdată de dealurile: Dealul-Mare prin centru, care se întinde pănă în fața Burdusacilor; de dealurile Oprișeștilor, Hăghiacul, Sohodunul și Bălușuluĭ.

E străbătută de văile: Zeletinuluĭ, prin mijlocul com., Gunoaia, între Dealul-Mare și Oprișești, Sohodunuluĭ, Bucșeĭ, rîul Zeletinul și de alte micĭ pîraie.

Se mărginește la N. cu com. Răchitoasa, la S. cu com. Motoșeni, la E. cu com. Crăești și la V. cu jud. Tutova.

Burdusaci, *sat*, face parte din com. Burdusaci, jud. Tecuciŭ. Situat pe coasta de V. a dealuluĭ Bălus, este străbătut de rîpa Deleni și de pîrîul Stucheni. Aci este reședința comuneĭ. Are o populație de 116 capĭ de familie, din 432 suflete. Tot aci este școala care se frecuentă de 59 copiĭ, 56 băețĭ și 3 fete.

Este străbătut de drumul ce duce în jud. Tutova la Bîrlad, și de altele maĭ micĭ care duc la satele: Bucșa, Deleni și Tochile.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ. Este făcută, de obștea satuluĭ, la 1814. S'a reparat și astă-zĭ se găsește în bună stare, întreținîndu-se de locuitorĭ.

Burdușani, pl. Dîmbovița, jud. Ilfov. (Vezĭ Pasărea).

Burdușeĭ, *localitate*, în comuna Drajna-d.-s., pl. Teleajenul, jud. Prahova, unde gîrla Drajna, în cursul săŭ, formează un mare zigzag.

Burdușoaia, jud. Buzăŭ. (Vezĭ Bordușoaia).

www.dacoromanica.ro

Burduza, *vale*, udă teritoriul cät. Goruna, com. Cocoreşti-Mizli, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova, şi, după ce primeşte văile: Uncheaşuluĭ, Bouluĭ şi Hoţuluĭ, se varsă în apa Cosmina.

Bureţeşti, *sat*, face parte din com. rur. Fata, pl. Vedea-d.-s., jud Olt. Are o populaţiune de 186 locuitorĭ.

Burghelea, *pîrîŭ*, judeţul Fălciŭ, izvoreşte din partea de N. a com. Oţeleni, pl. Mijlocul; curge prin partea de V. a satuluĭ Oţeleni şi, din jos de sat, în Şesul-Marieĭ, se varsă în pîrîul Rogoza.

Burghelea, *vale*. (Vezĭ Valea-Burgheleĭ, com. Oţeleni, plasa Mijlocul, jud. Fălciŭ).

Burgheleşti, *sat*, din com. Tanacul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, aşezat pe coasta dealuluĭ Merieni, spre S. de satul Tanacul, reşedinţa comuneĭ, la o distanţă de 232 metri. Are o suprafaţă de 572 hect., din carĭ 14 hect. viĭ şi livezĭ, iar restul locurĭ de arătură, fîneţ şi imaş. Are o populaţie de 41 fam., saŭ 124 suflete, ocupîndu-se cu agricultura şi creşterea vitelor. Loc. posedă 25 pluguri, 30 care cu boĭ şi 40 stupĭ de albine.

In sat este o biserică clădită din lemn, în anul 1819; e deservită de 1 preot şi 1 eclesiarc.

Numărul vitelor e de 300 capete, din carĭ 161 vite marĭ cornute, 150 oĭ, 20 caĭ şi 70 rîmătorĭ.

Burghineşti, *localitate*, din com. Rădăşeni, judeţul Suceava, aflătoare în jurul moreĭ cu acest nume, de pe pîrîul Brădăţelul, aproape de gura acestuia. Aci se află şi o cîrciumă.

Burghineşti, *moară*, în com. Rădăşeni, jud. Suceava.

Burhala, *vale* însemnată, în jud. Buzăŭ, comuna Gura-Aninoaseĭ. (Vezĭ Comănească).

Buriaşul, jud. Ilfov. (Vezĭ Văleni-Buriaşul).

Buricelului (Malul-), *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Cernăteşti, acoperită cu livezĭ.

Buriceni, *loc*, în com. rur. Maroseşti, plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi, unde se văd şanţurĭ şi zgură de aramă.

Buriceşti, *vale*, com. Ştefăneşti, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Buricioi, *poiană*, com. Ştefăneşti, plasa Rîul-Doamneĭ, judeţul Muscel.

Buriciul, *vale*, în com. rur. Şuşiţa, plasa Motrul-d.-j., judeţul Mehedinţi.

Buridava, *cetate romană*, în apropiere de com. Călimăneşti, pl. Cozia, judeţul Vîlcea. P'aci trecea Drumul-luĭ-Traian, şi d'aci se îndrepta pe malul stîng al Oltuluĭ, com. Jiblea, jud. Argeş; mergea pănă la Cîineni; de aci trecea iarăşĭ pe dreapta şi, prin trecătoarea Turnul-Roşu, mergea la Sarmizegetuza, capitala Dacieĭ.

Burienişul, *pîrîŭ*, judeţul Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, care izvoreşte din culmea Ciudomir şi se varsă în Trotuş, d'a dreapta.

Burihoaia, *baltă*, lîngă satul Roşcani, com. Fîntînelele, pl. Siretul, jud. Botoşani; are o suprafaţă de 2 hectare.

Burila-Mare, *com. rur.*, în pl. Blahniţa, jud. Mehedinţi, la distanţă de 38 kil. de oraşul Turnul-Severin. Este situată pe loc şes şi în apropiere de fluviul Dunărea. Formează com. cu satul Izvorul-Frumos, avînd 293 contribuabilĭ, din 1560 loc. ce locuesc în 366 case. Ocupaţiunea loc. este agricultura şi creşterea vitelor. Calitatea pămîntuluĭ este bună şi în unele locurĭ nisipoasă.

Loc. posedă: 31 pluguri, 74 care cu boĭ, 18 căruţe cu caĭ şi 40 stupĭ.

Are 3 bisericĭ, deservite de 1 preot şi 3 cîntăreţĭ; o şcoală, cu 1 învăţător, frecuentată de 25 elevĭ.

Budgetul comuneĭ coprinde la venitурĭ 6486 leĭ şi la cheltueliĭ 2908 leĭ.

Numărul vitelor în această com. este de 1296: 444 vite marĭ cornute, 42 caĭ, 510 oĭ şi 300 rîmătorĭ.

In cät. Izvorul-Frumoş se află maĭ multe izvoare cu apă bună, unde locuitoriĭ au făcut 22 fîntînĭ învelite. Apa de la aceste fîntînĭ adunîndu-se serveşte la punerea în mişcare a maĭ multor morĭ pănă la vărsarea sa în Dunăre.

Prin această comună trece şoseaua Severin-Hinova-Scăpăul-Deveselul-Burila-Mare-Ţigăneşti.

Pe teritoriul acesteĭ comune se văd urmele unuĭ drum roman ce vine despre Dunăre.

Burila-Mică, *com. rur.*, în jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa, situată pe loc şes. Formează com. cu satul Mileni şi 2 mahalale, avînd 169 contrib., cu 790 loc., locuind în 182 case. Ocupaţiunea locuitorilor este: agricultura şi creşterea vitelor. Calitatea pămîntuluĭ este bună. Loc. posedă: 39 pluguri, 80 care cu boĭ şi

www.dacoromanica.ro

9 căruţe cu caĭ. Are 2 biserică, deservite de 1 preot şi 3 cîntăreţĭ; o şcoală, cu 1 învăţător, frecuentată de 20 elevĭ şi o elevă. Budgetul comuneĭ coprinde la venitură 1926 leĭ şi la cheltueli 1138 leĭ.

Numărul vitelor în această com. este de 914: 480 vite marĭ cornute, 22 caĭ, 212 oĭ şi 200 rîmătorĭ.

Comuna Burila-Mică se mărgineşte: spre E. cu com. Jiana-Mare şi Jiana-Vechiă; spre S. cu Gogoşi şi fluviul Dunărea; spre V. cu com. Ţigănaşi si spre N. cu comunele: Burila-Mare şi Deveselul.

Pe teritoriul acesteĭ comune se afla maĭ multe bălţĭ, dintre carĭ maĭ principale sunt: Baltalui-Căciulan, Balta-Mare, Balta-Juviţa. Pe proprietatea statuluĭ din această comună, la locul numit Podul-luĭ-Sitaŭ, se văd nişte ridicăturĭ de pămînt, în formă de parapete şi înconjurate cu arborĭ seculariĭ, iar pe marginea lor, Balta-Juviţa formează nişte mlaştinĭ întinse unde cine-va nu poate pătrunde de cît pe podul din acel loc. Spre S. de aceasta se află un loc jos, care se numeşte Valea-Rea, în care se revarsă Dunărea cînd e mare, lăsînd o mulţime de peşte, atît în acest loc, cît şi în părţile din imprejurime. Comuna aceasta este legată cu comuna Deveselul printr'o şosea, iar cu cele l'alte comune prin drumurĭ.

Burila-Mică, *pădure,* în judeţul Mehedinţi, pl. Blahniţa; ţine de teritoriul com. cu acelaşĭ nume.

Buriuluĭ-Muchia (La Pătrănoaia), *colină,* în jud. Buzaŭ, com. Ruşiavăţul, cătun. Tega; poseda păcură în abundenţă, care a începu să se extragă sistematic din anul 1882.

Burla, *sat,* în partea de N. a comuneĭ Gorbăneşti, pl. Miletinul, jud. Botoşani, pe pîrîul Burla. Numele îĭ vine de la un vechiŭ proprietar.

Are o suprafaţă de 485 hect. şi o populaţie de 22 familiĭ, saŭ 100 suflete, din carĭ 15 contribuabilĭ.

Numărul vitelor e de 116: 40 vite marĭ cornute, 6 caĭ, 60 oĭ şi 10 mascurĭ.

Sunt aci 2 comercianţĭ; 1 cîrciumă.

Burla, *pîrîŭ,* izvoreşte din Valea-Grajdiuluĭ, în partea de N. a com. Gorbăneşti, jud. Botoşani, curge prin satul Burla, se uneşte cu pîrîul Drislea şi se varsă în Jijia.

Burla-Mare, *ramură* a Dealuluĭ-Mare, dintre Şesul-Prutuluĭ şi Valea-Paruluĭ, com. Măstăcani, pl. Prutul, judeţul Covurluiŭ.

Burlaci, *sat,* în pl. şi jud. Tutova, com. Micesti, pe pîr. Studineţul, spre S. de satul Micesti. Are 85 locuitorĭ, din carĭ 9 ştiŭ carte; 22 case.

Burlacul, *cruce,* situată la N. de cem. Surdila-Găiseanca, judeţul Brăila.

Burlacul, *movilă,* jud. Brăila, pe viroaga Buzăelul-Sec, din com. Ianca, la 6 kil. spre N.-V. de comună.

Burlacul, *popină mare,* judeţul Brăila, la V. movileĭ Burlacul, pe lunca Buzăuluĭ; servă de hotar între com. Ianca şi Cîineni din jud. Rîmnicul-Sărat.

Burlacul, *şchele,* pe rîul Bistriţa, proprietatea com. urb. Piatra, jud. Neamţu.

Burlacul, *vale,* izvoreşte de la N. de com. Salcia, pl. Podgoria, jud. Prahova; se împreună în raza comuneĭ cu izvoarele: Ciuciurul, Bîlcilor, Păcureĭ, Oanceĭ, Stupina-Popeĭ, Cîinele şi Vulpea şi formează gîrla Salcia. Această vale e acoperită cu pădure.

Burlaculuĭ (Izvorul-), *sorginte* mică *de ape minerale,* în jud. Buzaŭ, com. Nehoiaşul, sub ramificaţiile munteluĭ Cumpenile; e avută în pucioasă şi fier.

Burlaculuĭ (Movila-), *movilă,* pe teritoriul com. Obileşti-Vechĭ, plasa Negoeşti, jud. Ilfov. Are o înălţime de vr'o 15 m. Datează, se zice, de la anul 1802 şi a fost ridicată în comună de un om burlac şi foarte bogat. Pe dînsa s'a pus de către acesta două crucĭ.

Burlanilor (Poiana-), *poiană,* com. Broşteni, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Burlăneşti, *sat,* jud. Dîmboviţa, plaiul Dîmboviţa-Ialomiţa, cătun. com. Voineşti.

Burlea, *colină,* în jud. Buzaŭ, com. Trestioara, între cătun. Veghiuri şi Criveleşti, formată din pietriş şi pămînt alb.

Burlea, *izvor,* în judeţul Buzaŭ, com. Trestioara; începe de la colina Burlea şi se scurge în izvorul Mocearul.

Burleasca, *vălcea,* în jud. Teleorman; străbate o parte din com. Doagele saŭ Dobroteşti.

Burleşti saŭ Borleşti, jud. Bacău, pl. Bistriţa-d.-s., com. Ciumaşi, *nume vechiŭ* al satuluĭ Borliana, despre care d. Hasdeŭ,

www.dacoromanica.ro

în «Etymologicum Magnum Romaniae», tom. III, p. 2293, citează următorul hrisov din 1633, aflător în Arhiva statuluĭ din București: «Io, Alexandru Ilieaș-Vodă . . . scriem Domnia mea tutulor slugilor Domnieĭ mele cîțĭ vețĭ umbla cu slujbele Domnieĭ mele la ținutul Bacăuluĭ; dămu-vă știre daca vețĭ vedea cartea Domniĭ meale, iar voĭ să avețĭ a lăsa foarte în pace de toate angheriile (birurile) satul Burlești, numaĭ să aibă eĭ a-și plăti cisla lor cît vor hi scrișĭ la catastiv în vistieariul Domnieĭ meale, nicĭ iliș să nu dee, nicĭ sulgiu, nicĭ unt, nicĭ ceară, nicĭ lup, nicĭ o angherie cîte sunt pre alțĭ mișeĭ (supușĭ) aĭ Domnieĭ meale, pentru căcĭ Domnia mea ĭ-am lăsat să ție strajă pre apa Tazlăuluĭ - celuĭ - Mare, cum țin și alte străjĭ, și de toate să le ție în samă de cîte să țin, și nime întru nimic să nu-ĭ învăluiască preste cartea Domnieĭ meale... Iași, 7141. Martie 15». Din acest document, d. Hasdeŭ conchide că chiar după ce Bacăul 'n'a maĭ fost oraș de graniță cu vamă, județul tot a rămas organizat militărește, cu sate scutite de dărĭ și însărcinate a ținea streajă.

Burlișteа saŭ Berbecarul, *vălcea,* jud. Teleorman, prin care curge un pîrîiaș; începe din dreptul comuneĭ Surdulești, din pl. Teleormanuluĭ, trece pe lîngă com. Zîmbreasca; de aci o ia pe lîngă căt. Plopi și se termină în apropiere de com. Drăgșănei, unde pîrîul se varsă în Burdea.

Burlugul, *sat,* face parte din comuna Motoșeni, jud. Tecuciŭ. Situat pe valea cu acelașĭ nume, în partea de E. a com. și la 1 kil. 920 m. departe de reședința eĭ.

Are o populație de 25 capĭ de familie cu 97 suflete. Copiĭ în vîrstă de școală sunt 18, 10 băețĭ și 8 fete.

Burlugul, *deal,* la E. de satul cu acelașĭ nume, com. Motoșeni, jud. Tecuciŭ.

Burlugul, *pîrîŭ,* în raionul comuneĭ Motoșeni, jud. Tecuciŭ, izvorește din dealul Praja, merge spre V. pănă la intrarea în satul cu acelașĭ nume, și apoĭ spre S.-V., pănă la confluența sa cu Zeletinul.

Burluiul (Bechetul), *rîŭ* și *vale,* în județul Romanați, afluent pe stînga al Oltețuluĭ; izvorește din Dealul-Saruluĭ și curge paralel cu acest deal, pănă la vărsarea sa în Olteț, aproape de com. Pîrscoveni. Are foarte puțină apă; însă nu seacă vara. Din cauza adîncimeĭ albieĭ sale și natureĭ funduluĭ săŭ, nu se poate trece de cît pe pod. Dealurile de pe marginile sale sunt acoperite, în dreptul com. Căluiul, cu pădurĭ marĭ.

Burluși, *sat,* cu 55 familiĭ, în jud. Argeș, pl. Topologul. Vezĭ Ciofrăgeni-Pămînteni.

Burnaia, *vale,* în jud. Teleorman, plasa Tîrguluĭ, prin care curge un pîrîŭ; îĭ maĭ zice și Valea-Gîrbaciuluĭ.

Burnazul saŭ Bornazul, *cîmpie* întinsă, în partea de S.-E. a jud. Teleorman și în județul Vlașca, între comunele Conțești și Bragadirul, pănă în dealurile Dunăreĭ. Partea ce cade în jud. Teleorman, este de o întindere numaĭ de cîțĭ-va kil.; cea maĭ mare parte se întinde în jud. Vlașca, unde continuă la Vest, pănă la com. Cacaleți și de aci coboară pe la Grosul, Chiriac și Trestenicul, la S.-V., pănă la com. Stănești. In hărțile geografice ale Statuluĭ-major austriac numirea acesteĭ văĭ este greșit trecută: i se zice Pernaz. Greșala făcută de ceĭ străinĭ de toponimia noastră a fost reprodusă maĭ pe toate hărțile tipărite în urmă în țară și chiar în manualele de geografie a țărieĭ, destinate școalelor primare și secundare.

Această cîmpie se aseamănă cu bărăganele din jud. Brăila și Ialomița. Pe dînsa nu se văd pădurĭ; sate sunt puține și la mare depărtare unele de altele; din distanță în distanță se văd măgurĭ marĭ, despre care se zice că ar fi fost posturĭ de pază din epoca Romanilor; dintre acestea cele maĭ principale sunt: măgura Bălănoaia, măgura Toporul și măgura Cacaleți.

Burnazul, *vale,* în jud. Vlașca, ce vine din Gogoșari-Noĭ, din cîmpul Burnazuluĭ, trece pe proprietățile Ciochina, Cerneveni, se coboară prin Gogoșari-Vechĭ, și se varsă în Dunăre, între satele Slobozia și Malul.

Burnazuluĭ (Movila-), *movilă,* în jud. Buzăŭ, com. Luciul, în apropiere de Caragele.

Burnești, *sat,* face parte din com. rur. Schitul-Golești, plasa Rîurile, jud. Muscel. Își trage numele de la valea cu acelașĭ nume. Are o populație de 102 locuitorĭ, din carĭ 19 capĭ de familie. Se desparte de căt. Lăzărești prin Rîul-Tîrguluĭ.

Burnești, *vale,* izvorește de pe teritoriul pădureĭ Grădiștea, proprietate a statuluĭ, și se varsă în Rîul-Tîrguluĭ, pe malul stîng, după ce udă com. Schitul-Go-

www.dacoromanica.ro

leşti, plasa Rîurile, în judeţul Muscel.

Bursucan (Odaia-), jud. Tutova. Vezĭ Odaia-Bursucan.

Bursucani, *com. rur.*, în jud. Covurluiŭ, pl. Zimbrul, la frontiera nord-vestică a judeţuluĭ, depărtare de 72 kil. de Galaţi. Situată într'o poziţie frumoasă, pe o culme de deal, la o înălţime de aproape 80 metri d'asupra nivelului mărĭĭ; e înconjurată cu păduriĭ. Această comună se mărgineşte la N. cu teritoriul com. Bălăbăneşti, la E. cu com. Rădeşti şi la V. cu com. Adam, toate treĭ din judeţul Tutova, iar la Sud cu teritoriul comuneĭ T.-Drăguşeni şi Crăeşti din jud. Covurluiŭ. Se poate zice dar că com. Bursucani are forma uneĭ peninsule intrate în jud. Tutova în treĭ direcţiunĭ, ţinîndu-se de Covurluiŭ numaĭ în partea sudică.

Prin mijlocul Bursucanilor trece pîrîul Suhuluiul-Sec. Această com. are două cătune: Bursucani, reşedinţa şi Zimbrul saŭ Schitul-Zimbrul, acesta în direcţiune maĭ nordică şi la o depărtare de 1 kilometru de cel dintîiŭ. Locuitoriĭ din Bursucani sunt răzăşĭ, ceĭ din Zimbru foştĭ clăcaşĭ, toţĭ Romînĭ. In întreaga comună sunt 190 case; 121 contribuabilĭ; 187 familiĭ saŭ 618 suflete, din carĭ 317 bărbaţĭ, 301 femeĭ; 274 necăsătoriţĭ, 308 căsătoriţĭ, 36 văduvĭ; 113 ştiŭ carte, 505 nu.

Pămîntul acesteĭ comune e nisipos şi calcaros; întinderea sa totală e de vr'o 1800 hect., din carĭ 900 arabile, 750 pădure, 45 imaş, 91 viĭ, 6 fîneaţă, 1 şi jum. grădinăriĭ, 12 livezĭ şi restul vatra satuluĭ şi pămînt netrebnic. 483 hect. aparţin proprietăţeĭ marĭ şi 1317 proprietăţeĭ micĭ (sătenilor); proprietatea mare e reprezintată prin moşia particulară Zimbrul; în Bursucani o parte este a statuluĭ.

Producţia agricolă totală se cifrează la 5900 hectolitri cereale, din carĭ 2500 secară, 2000 porumb, 700 grîŭ, 500 orz şi 200 ovăz. Un folos maĭ simţitor aŭ locuitoriĭ de aĭcĭ din cultura viilor, livezilor şi a grădinelor lor. Producţia vinicolă se calculează la 12000 vedre, de calitate destul de bună.

Vite sunt: 200 boĭ, 200 vacĭ, 50 caĭ, 150 capre, 200 oĭ şi 400 porcĭ.

In com. Bursucani sunt 3 cîrciumĭ şi o mică prăvălie cu alte mărfurĭ; se află aicĭ şi 6 cazane de fabricat rachiŭ de drojdie; meseriaşĭ sunt 3 cizmarĭ şi 3 stolerĭ.

Veniturile comunale se ridică la 2347 leĭ şi cheltuelile la 2327 leĭ, 27 banĭ.

Biserică sunt 2: Sf. Arhanghelĭ (Voivozĭ), în Bursucani şi Sf. Gheorghe, în Zimbrul, ambele construite de pe la 1825; nică una din biserică n'are pămînt; după întocmirea sinodală a parohiilor, comuna Bursucani formînd o parohie, cu catedrala Sf. Arhanghelĭ, e deservită de 1 preot paroh şi 3 cîntăreţĭ.

Şcoală este una singură, mixtă, fără pămînt, cu 50 elevĭ înscrişĭ.

Prin această comună trece pe o întindere de 7 kil. calea judeţeană Galaţi-Bîrlad.

După legendă, Bursucani şi-ar fi avînd existenţa de pe la mijlocul veaculuĭ trecut, şi origina numeluĭ săŭ se explică de localnicĭ ast-fel: pe aicĭ, fiind păduriĭ marĭ, între animalele sălbatice, se încuibase maĭ mulţĭ bursucĭ; adunîndu-se în partea loculuĭ, din diferite puncte oameniĭ, şi făcîndu-şĭ case de sălăşluire, — căcĭ pe aicĭ e drumul mare (calea judeţeană) dintre Galaţi şi Bîrlad,— satuluĭ i se dădu maĭ întîiŭ numele de Bursuc, apoĭ de Bursucani.

Bursucani, *sat*, reşedinţa com. cu acelaşĭ nume, pl. Zimbrul, jud. Covurluiŭ, cu 170 case; 134 familiĭ, saŭ 849 suflete; o biserică şi o şcoală. (V. Bursucani, com.).

Bursucanilor (Dealul-), *deal*, aflător în com. cu acelaşĭ nume, jud. Covurluiŭ.

Bursucanilor (Valea-), *vale*, corespondentă dealuluĭ cu aceeaşĭ numire, jud. Covurluiŭ.

Bursucănia, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Schitul-Frumoasa, pe teritoriul satuluĭ Schitul-Frumoasa.

Bursucăria, *deal*, spre S.-E. de com. Ivăneşti, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Bursucăria, *pădure seculară*, în jud. Buzăŭ, com. Boziorul, căt. Nucul; face un corp cu Hînsarul şi Stîlpi-Tainiţeĭ. (Vezĭ Nucul).

Bursucăria, *pisc* al dealuluĭ Homiţa, din com. Cristeşti, jud. Suceava.

Bursuceni, *sat*, pe ţărmul drept al Siretuluĭ, jud. Botoşani, în partea de S.-V. a com. Brehueşti, pl. Siretul. Are o suprafaţă de 1046 hect. şi o populaţiune de 157 familiĭ saŭ 680 suflete, din carĭ 183 contribuabilĭ.

Are o biserică, făcută de locuitorĭ, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă a judeţuluĭ, cu 1 învăţător şi 40 şcolarĭ.

Bursuci, *sat*, în pl. Tîrgul, com.

www.dacoromanica.ro

Iepureni, jud. Tutova, spre S.-V. de satul Iepureni. Are 375 locuitorĭ (din carĭ 11 ştiŭ carte) şi 98 case.

Bursuci, *ruine de mănăstire*, în satul cu asemenea numire, jud. Tutova. Aicĭ s'a fost bejănit Vornicul Lupu Costaki, la anul 1711, în timpul războiuluĭ Ruso-Turc.

Bursucul, *deal*, în partea de E. a com. Slobozia-Secătura, jud. Botoşani, numit ast-fel de la vizuinile de bursucĭ ce se află săpate în coastele sale.

Bursucul, *deal*, în com. Brăteni, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani.

Bursucul, *deal* însemnat, în jud. R.-Sărat, pl. Oraşul, com. Andreaşi, lîngă Milcov, în partea de Vest a com. şi la hotarul plaiuluĭ Rîmnicul; este acoperit cu păduriĭ.

Bursucul, *deal*, începe din coama dealuluĭ Bordea, ce desparte jud. Iaşi de jud. Vasluiŭ, se prelungeşte de la N. prin com. Tăcuta, unde de la satul Tăcuta, formînd limita de la E. a com. Mircesti, ia numirea de Bursucul, apoĭ, prelungindu-se spre S. se termină în valea tîrguşoruluĭ Codăeşti. Pe inclinaţiunea sa estică se află satul Dumasca, din com. Dobrovăţul, jud. Vasluiŭ.

Bursucul, *izvor*, jud. Buzău. (V. Izvorul-Marchitanuluĭ).

Bursucul, *vale*, în pl. Ialomiţa-Balta, com. Hagieni, jud. Ialomiţa, este situată lîngă viile locuitorilor satuluĭ Hagieni.

Bursuculuĭ (Grindul-), *grind* saŭ loc ridicat de-asupra stufuluĭ înconjurător, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul com. Sf. Gheorghe (saŭ Caterlez), aşezată pe malul Mărelĭ-Negre, în partea de E. a plăşeĭ şi S. a com., în faţa faruluĭ Caterlez; se continuă la S. cu grindul Mocirla. Are o întindere de 40 hect. necultivate; pe el se află aşezată cîşla Olinca.

Bursuculuĭ (La-Poiana-), vechiŭ *pichet* cu No. 7, jud. R.-Sărat, către hotarul Moldoveĭ, în plasa Oraşuluĭ, com. Andreaşi, spre S. la poalele dealului Bursucul şi pe pîrîul Bursucul.

Bursuculuĭ (Movila-), *movilă* însemnată, în jud. şi pl. Tulcea, pe teritoriul com. Sari-Chioi, aşezată în partea de S. a pl. şi a com., la 1 kil. spre S. de satul Sari-Chioi, lîngă grădinele satuluĭ. Este o movilă naturală, avînd o înălţime de 31 metri de asupra niveluluĭ laculuĭ Razelm, de care e într'o depărtare de maĭ puţin de 1 kil. E punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea. Prin înălţimea sa domină asupra văiĭ Sabangia, care curge pe la poalele sale occidentale, asupra satuluĭ Sari-Chioi şi asupra uneĭ părţi însemnate din lacul Razelm. E acoperită cu verdeaţă.

Bursuculuĭ (Valea-), *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, com. Andreaşi; izvoreşte din Dealul-Bursuculuĭ, udă partea de S. a com. şi se varsă în rîul Milcov, pe dreapta lui.

Bursunarul, mic *afluent* al pîrîuluĭ Suha-Mare, în com. Mălini, jud. Suceava.

Bursunaruluĭ (Vîrful-), *munte*, în comuna Mălini, judeţul Suceava.

Burta, *sat*, face parte din com. rur. Oteşani, plaiul Horezul, judeţul Vîlcea. Are o populaţiune de 372 locuitorĭ, 179 bărbaţĭ şi 193 femeĭ. Aci e o biserică, cu hramul Buna-Vestire, fondată de Talin şi Radu, Grecĭ veniţĭ din Rumelia. S'a reparat la anul 1850 de Ion Prodescu.

Burta-Enceĭ, *cătun*, în judeţul Brăila, la S. com. Urleasca, unde Valea-Enceĭ schimbă direcţiunea de la S. spre N., formînd o burtă ca la 7 kilometri spre S. de satul Urleasca. Acest cătun. este înfiinţat de la 1838. Vatra satuluĭ este de 6 hect., avînd 28 case şi o cîrciumă. Populaţia e de 26 capĭ de familie sau 111 locuitorĭ, 60 bărb. şi 51 femeĭ; 51 sunt căsătoriţĭ, 60 necăsătoriţi. Animale sunt: 66 caĭ, 110 vite cornute, 218 oĭ şi 25 rîmătorĭ.

Burteştilor (Piscul-), *pisc*, com. Rîjleţul-Vieroş, pl. Vedea d.-s., jud. Olt.

Burtiĭ (Piscul-), *pisc*, ce se lasă din Dealul-Olteţului, în partea de E. a com. Zătreni, pl. Mijlocul, judeţul Vîlcea.

Burtiĭ (Valea-), *vale*, com. Vulcăneşti, plaiul Vărbilăul, judeţul Prahova.

Burtişul, *i vor*, în judeţul Buzăŭ, com. Mînzăleşti, cătun. Bîşteni; începe din Lacul de-la Poiană şi dă în rîul Slănicul.

Burtoaica, *deal*, în judeţul Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Seaca, peste care trece de a curmezişul, limita de E. către com. Brabova. Are o înălţime aproximativă de 35 m. şi este acoperit cu pădure şi puţine locurĭ arabile.

www.dacoromanica.ro

Burtoaica, *pîrîŭ,* se varsă în gîrla Geamănă-Mare, în raionul com. Rîjleţul-Vieroş, plasa Vedea-d.-s., jud. Olt, de unde izvoreşte.

Burtoĭ, *pisc,* la N. de com. Ţiţeşti, pl. Rîul-Doamneĭ, judeţul Muscel.

Burtucala, *tîrlă,* situată la N.-E. de com. Mihaiŭ-Bravul, judeţul Brăila, la o distanţă de 3 kil. de dînsa.

Burueneşti, *sat,* în partea de N.-V. a com. Bivolari, pl. Turia, jud. Iaşi, situat la poalele dealuluĭ Turia, numit şi al Caradaneĭ, la distanţă de 2 kil. de malul Prutuluĭ. Acest sat în vechime se numea Silineşti; maĭ în urmă a luat numele de Burueneşti, de la familia răzăşească Burueană aĭ căreia descendenţĭ sunt şi astăzĭ. Are o populaţie de 29 familiĭ, sau 83 locuitorĭ, Romînĭ răzeşĭ, carĭ se ocupă cu agricultura. In sat e o biserică vechiă, ce se află în ruine, iar pe malul Prutului o mică pădurice.

Proprietatea moşieĭ aparţine răzeşilor.

Numărul vitelor este de 301 capete, din carĭ: 125 vite marĭ cornute, 24 caĭ, 131 oĭ şi 21 rîmătorĭ.

Burueneşti, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Doljeşti, pe malul stîng al rîuluĭ Siret, spre S. de satul Doljeşti şi la o depărtare de $2^1/_4$ kil. de el. Are 219 capi de familie, 246 contrib., 971 locuitorĭ, din carĭ 4 ştiu carte; 234 case. Populaţiunea este compusă numaĭ din Unguri. Sunt 450 vite marĭ cornute. Are o biserică catolică de zid făcută în 1875. Ţine de parohia catolică Agiudeni. Acest sat este legat cu oraşul Roman prin şosea şi aparţinea, împreună cu moşia înconjurătoare, mănăstireĭ Bărboiul din Iaşi, care era închinată mănăstireĭ Golia.

Burueneşti, *cătun,* în jud. Buzăŭ, com. Pătîrlagi; are 10 locuitorĭ şi 4 case.

Burueneşti (Rădiul-), *pădure* mică, proprietatea statuluĭ, în judeţul Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Doljeşti, în întindere de 10 hect. Această pădure aparţine mănăstireĭ Bărboiul din Iaşi, închinată mănăstireĭ Golia.

Burun-Sîrtî, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Ese-Chioi. Se desface din dealul Hagi-Durac-Sîrtî, de la vîrful Ese-Chioi; se întinde spre S., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., mergînd printre văile Curul-Canara şi Ciuciuc-Chessen-Ceair, şi iezerul Girliţa, brăzdînd partea de V. a plăşeĭ şi cea de N. a comuneĭ; prelungirile nordice se termină pe malul sudic al iezeruluĭ Gîrliţa, făcîndu-le înalte şi rîpoase; aŭ o înălţime de 140 m. Acest deal este tăiat de drumul Almalîul-Gîrliţa şi Ese-Chioi-Gîrliţa. Este acoperit cu pădurĭ şi tufărişurĭ.

Busaga, *baltă,* situată la E. comuneĭ Ciacîrul, pl. Balta, jud. Brăila.

Busaguţa, *baltă,* situată la N.-V. de balta Busaga, ce este la E. com. Ciacîrul, pl. Balta, judeţul Brăila.

Busca, *com. rur.,* pl. Şerbăneşti, jud. Olt. (Vezĭ Mihăeşti-d.-j).

Buscata, *sat,* la S.-V. de satul Ivăneşti, pl. Racova, jud. Vasluiŭ, situat sub poalele dealuluĭ Buscata. Are o populaţie de 15 fam. saŭ 88 suflete.

Numărul vitelor este de 64: 40 vite marĭ cornute, 12 capre, 4 caĭ şi 8 rîmătorĭ.

Buscata, *deal,* în partea de S.-E. a satuluĭ Iezerelul, din com. Coşeşti, pl. Racova, jud. Vasluiŭ. Formează linia despărţitoare între plasa Racova şi pl. Tutova din jud. Tutova. Se întinde de la N.-V. spre S.-E.

Busculeşti, *sat,* jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. Drăguţeşti-Săpunarĭ.

Busienişul, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa; izvoreşte din muntele Preutesele şi se varsă d'a stînga Trotuşuluĭ.

Bustea, *deal,* în com. Rădiul, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ, pe a căruĭ coastă de E. se află satul Bahnariul, iar pe cea de V. viĭ şi o pădurice.

Bustea, *iezer* mare, compus din 2 iezere: Bustea-Mare şi Bustea-Mică, între canalul Vîlciul şi japşa Strîmbul, din comuna Berteşti-d.-s., jud. Brăila.

Bustea, *pădure* de salcie, pendinte de moşia Berteşti, plasa Balta, jud. Brăila. Se mărgineşte la E. cu cîmpul şi iezerul Bustea, la V. şi S. cu canalul Vîlciul şi la N. cu cîmpul. Suprafaţa sa e de 15 hect.

Bustea, *prival,* jud. Brăila, care uneşte iezerul Bustea, în partea de E., cu canalul Vîlciul.

Bustea, *tîrlă,* în jud. Brăila, pădurea Bustea. compusă din maĭ multe bordee, locuite de Ţiganiĭ lingurarĭ.

www.dacoromanica.ro

Bustoina, *moară* de apă, județul Dolj, pl. Jiul-d. j., com. Giorocul-Mare, pe pîrîul Giorocul-Mare.

Busuiaca. (V. Păşcani, sat, jud. Covurluiŭ).

Busuioaca, *vale*, jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Văsieşti, de pe teritoriul satuluĭ Viermeşti.

Busuioceni, *sat*, pe moşia Brăeşti, com. Brăeşti, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ. Are 47 fam., 213 sufl. Aşezările sătenilor sunt maĭ mult bune, cu livezuĭ şi grădine.

Biserica, cu 2 patroane, Sf. Mihail şi Gavriil şi Naşterea-Maiceĭ-Domnuluĭ, este de lemn şi mică, avînd următoarea inscripţie:

«Ctitoriĭ Sf. locaşuluĭ acestuia, robiĭ luĭ D-zeŭ Emandi şi Ecaterina, să fie pomeniţĭ cu fiiĭ lor şi tot neamul lor în veci. Amin. 1801, Maiŭ în 18 zile.» Servitoriĭ bisericeĭ sunt: 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 pălămar.

Sătenii împroprietăriţĭ au 99 hect., 53 ariĭ pămînt.

Busuioceni, *deal*, se prelungeşte din com. Vîrful-Cîmpuluĭ, prin com. Brăeşti, pl. Coşula, judeţul Dorohoiu, pe moşiile: Busuioceni, Poiana şi Prăşteşti şi se lasă în jud. Botoşani spre Leorda.

Busuiociul, *com. rur.*, din plasa Gilortuluĭ, în partea despre S. a comuneĭ Colţeşti, jud. Gorj. Se margineşte la S. cu com. Hurezani-d.-s., la N. cu Colţeşti, la E. cu comunele Hurezani-d.-j. şi Piscoiul şi la V. cu Negreni.

Formează singură comună. E situată pe Valea-Amaradieĭ şi pe malul stîng al acesteĭ ape. Are o suprafaţă de 400 hect., din carĭ 53 hect. pădure, 140 hect. arabile, 131 hect. fîneţe, 32 hect. vie, 21 hect. livezĭ de prunĭ şi 22 izlaz.

Are o populaţie de 99 fam., cu 390 sufl., din carĭ 85 contribuabilĭ, toţĭ Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura şi creşterea vitelor. Eĭ sunt parte moşneniĭ şi parte împroprietăriţĭ după legea rurală. Locuitoriĭ posedă 15 pluguriĭ, 47 care cu boĭ, 2 căruţe cu caĭ, 166 vite marĭ cornute, 7 caĭ, 203 oĭ şi 77 rîmătoriĭ.

Comuna e străbătută în partea despre V. de o şosea vecinală ce se desface din şoseaua judeţeană Craiova-Petreşti-d.-s.

Comuna are 1 bis. de lemn prefăcută de locuitoriĭ la anul 1869, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Venitul este de leĭ 632, banĭ 35, iar cheltuelile de leĭ 534, banĭ 50.

Busuiocul, *deal*, jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Văsieşti, situat lîngă muntele Tarniţa.

Busuiocul, *deal*, în com. rur. Roşinaţa, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Busuiocul, *hîrtop*, pe teritoriul satuluĭ Oneşti, com. Şipotele, pl. Bahluiul, jud. Iaşi.

Busuiocul, *lac*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul, com. Jitia, în partea de V. a comuneĭ, pe o poiană din dealul Roşu. Conţine crap şi caracudă măruntă, care se vinde şi se consumă în localitate.

Busuiocul, *munte*, peste care trece hotarul între Dorna şi Broşteni, jud. Suceava.

Busuiocul, *pîrîŭ*, jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Văsieşti, care obîrşeşte într'o baltă mare, numită Tarniţa şi se varsă d'a stînga Trotuşuluĭ, după ce udă satul Viermeşti.

Busuiocul, *vale*, la S. de satul Ocheni, com. Condrăcheşti, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Busuiucenilor (Drumul-), *drum*, în com. Costineşti, plasa Tîrgului, jud. Botoşani.

Busul, *com. rur.*, în plasa Dumbrava, jud. Mehedinţi, la distanţă de 60 kil. de oraşul Turnu-Severin. Este situată pe vale şi formează comună cu satul Gropanele şi mahalalele Busuleţul, Milicioaia, Drăgan şi Grădiştea, mărginindu-se la E. cu com. Greceşti, la S. cu com. Butoseşti, la V. cu com. Stănceşti şi la N. cu com. Smadoviţa şi avînd peste tot 233 contribuabilĭ, din 1200 locuitoriĭ, locuind în 306 case. Ocupaţiunea locuitorilor este agricultura şi creşterea vitelor. Calitatea pămîntuluĭ este destul de bună. Loc. posedă: 51 pluguriĭ, 110 care cu boĭ, 22 căruţe cu caĭ şi 40 stupi. Are două bisericĭ, deservite de 2 preoţi şi 4 cîntăreţĭ. Budgetul comuneĭ coprinde la venituriĭ suma de 1307 leĭ, iar la cheltuelĭ 1042 leĭ.

Numărul vitelor în această comună este de 1602: 760 vite marĭ cornute, 48 caĭ, 394 oĭ şi 400 rîmători.

Prin această comună trece şoseaua Bîcleşul - Corzul - Busul - Bărboiul. Dealuriĭ maĭ principale în această comună sunt: Dealul-Gropanelor, al-Busuluĭ, al-Dorobanţuluĭ şi Paiul.

Văĭ maĭ principale sunt: Valea-Gropanelor, a-Busuleţuluĭ, a-Busului şi a-Teişuluĭ; iar pîraie principale sunt: Pîrîul-Gropanelor, al-Busuleţuluĭ, ce curg

www.dacoromanica.ro

spre com. Secul şi Pîrîul-Busului, cu al-Teişului, carĭ, unite, curg spre com. Greceşti.

Busul, *deal,* în com. rur. Busul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Busul, *pîrîŭ,* în com. rur. Busul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Busul, *vale,* în com. rur. Busul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Busuleţul, *mahala,* în com. rur. Busul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Busuleţul, *pîrîŭ,* în com. rur. Busul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Busuleţul, *vale,* în com. rur. Busul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Buşa, *şes* întins, în raionul com. Ogretinul, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Buşaga, *sat,* pe rîul Argeş, jud. şi pl. Argeş, pendinte de com. urb. Curtea-de-Argeş.

Buşeşti, *com rur.*, în plaiul Cerna, jud. Mehedinţi, situată pe partea stîngă a rîuluĭ Coşuştea, pe dealurĭ ce intră în regiunea munţilor. Hotarul acesteĭ comune are o întindere cam de 2000 pogoane. Pămîntul, privit în mod general, nu e roditor de cît pe valea Coşuşteĭ, în hotarul satuluĭ Nadanova.

Formează comună cu satul Nadanova, care altă dată a fost reşedinţa sub-prefectureĭ plaiuluĭ Cloşani şi cu cătunul Cornetul, avînd peste tot 760 loc., din carĭ 150 contribuabilĭ. Are 150 case. Ocupaţiunea locuitorilor este agricultura şi creşterea vitelor. Locuitorĭĭ posedă: 19 pluguri, 41 care cu boĭ şi 3 căruţe cu caĭ. In com. sunt 2 biserici, deservite de 3 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; o şcoală, cu 1 învăţător, frecuentată de 38 elevĭ; 1 cîrciumă. Budgetul comuneĭ este de 1179 leĭ la venitурĭ şi de 766 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor în com. e de: 878 vite marĭ cornute, 300 capre, 700 oĭ, 40 caĭ şi 280 rîmătorĭ. Pîraiele maĭ pincipale sunt: apa Buseşti, ce curge pe Valea-Buseştilor, spre E., intră în com. Bala-d.-s.; pîrîul Bratoşul şi Sohodolul, carĭ curg prin văile cu acelaşĭ nume şi se varsă în apa Coşuştea; Valea-Morĭĭ ce se varsă în apa Proiteştilor. Văile principale sunt: Valea-Buseştilor, valea Bratoşul, valea Sohodoluluĭ, Valea-Morĭĭ, Valea-Rahoveĭ şi valea Nadanova, pe unde curge şi pîrîul Nadanova. In centrul comuneĭ se află un lac cu numele de Lacul-fără-Fund. Dealurile principale sunt: Suliţa, Faţa-Vieĭ, Porcul, Gorunul, Scaunele, Cornetul-Mare, Faţa-Mare, Poloamele, Cornetul-Mare-de-Nadanova, Vîrful-Cerboaneĭ, Cuţuiul-Fluerea, Creanga şi Braniştea.

Se povesteşte de locuitorĭ, că în timpul năvălireĭ barbarilor, în comuna Buseşti, nefiind alte locurĭ, pe unde să pătrundă străiniĭ, de cît cele două văĭ: Sohodolul şi Bratoşul, carĭ şi acestea sunt foarte strîmte şi prăpăstioase, loc. îndată ce auzeaŭ că vine vre-o limbă străină peste eĭ, alergaŭ cu toţiĭ şi puneaŭ în calea lor arborĭ uriaşĭ, făcînd marĭ grămezĭ, ast-fel că închidea drumul străinilor de a intra în satul lor, şi de multe orĭ aruncaŭ cu bolovanĭ asupra lor şi-ĭ omora. Această tradiţie se raportă poate la luptele Romînilor cu Ungurĭĭ din timpul luĭ Alexandru Basarab şi Mircea-cel-Bătrîn, maĭ ales că în cătunul Gheorghieşti-de-Proiteştĭ se găsesc ca şi la Mărăşeşti, morminte cu nume ungureştĭ. Se poate, ca numele cătunuluĭ Gheorghieşti să vină de la satul Gherghiţă, cunoscut pe acele vremurĭ.

Prin această comună trece şoseaua vecinală Turnul-Severin-Halînga-Balta-Nadanova-Baia-de-Aramă.

Buseşti se mărgineşte: la E. cu com. Ponoarele şi Bala-d.-s.; la S. cu Cerna şi Dîlma; la V. cu Babele şi Gornoviţa; la N. cu Turbata şi Proiteşti.

Buşmeiul-Mare, *munte,* jud. Suceava, între com. Borca şi jud. Neamţu, avînd 1617.6 m. altitudinea d'asupra nivelului mărĭĭ.

Buşmeiului (Pîrîul-), *mic afluent* al pîrîuluĭ Borca, judeţul Suceava.

Buştele, *cătun,* al com. Mînzăleşti, jud. Buzăŭ; are 120 loc. şi 24 case; situat pe un frumos platoŭ între pîrîiaşul Sghiabul şi izvorul Ruginosul.

Buştele, *izvor mineral,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzăleşti, căt. Buştele; conţine fier, sulf şi carbon; îşĭ ia naştere în poalele munteluĭ Brazeul şi se scurge în Valea-Ruginoaseĭ. In apropiere, la locul numit la Lutul-Roşu, se găseşte ocru de o coloare roşie.

Buştele, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzăleşti, căt. Buştele; are 150 hect. fîneaţă, izlaz, pietriş şi puţină arătură.

Buştenari, *sat,* face parte din com. rur. Telega, plaiul Prahova, jud. Prahova; se exploatează aci ţiţeiŭ şi se distilează toate derivatele sale.

www.dacoromanica.ro

Buștenetul, *deal*, în com. Jupînești, pl. Rîul-Doamnei, jud. Muscel, între valea Purcăreața și județ il Argeș.

Bușteni, *sat*, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Balota, reședința comunei. Are 294 de suflete, 159 bărbați și 135 femei.

Satul e lipsit de biserică și de școală. Copiii din sat urmează la școala mixtă din satul Gaia.

Cu vîrstă de școală sunt 12 copii. Știu carte 8 locuitori.

Bușteni, *sat*, face parte din com. rur. Predealul, plaiul Peleșul, jud. Prahova. Acest cătun datează de la începutul acestui secol. Aci, în timpul verei, se adăpostesc sute de vizitatori. Pănă la anul 1864, cătun Bușteni ținea de comuna Sinaia. De la aceasta dată s'a deslipit de Sinaia, împreună cu Predealul, Azuga și Poiana-Țapului și au format com. Predealul, care se întinde de la hotarul țărei pănă în apa Peleșului și din vîrful Bucegilor pănă în vîrful Unghiei și a șiruluĭ de munți din părțile Doftanei.

Este situat pe malul drept al rîuluĭ Prahova și pe malul văilor: Jepi, Paltenul și Valea-Albă. Intre construcțiunile de la Bușteni găsim: Biserica-Domnească, Presbiteriul și Școala, toate zidite cu cheltuiala M. S. Regeluĭ Carol I, prin Administrația Domeniilor Coroanei; Gara, Fabrica de hîrtie, hotelul Bușteni și mai multe case țărănești model, care aŭ aspectul unor micĭ vile.

Biserica din Bușteni, una din cele mai frumoase bisericĭ din țară, construită cu cheltuiala Regeluĭ, s'a tîrnosit la 8 Septembrie 1889, în prezența M. S. Regeluĭ, a A. S. R. Principeluĭ Ferdinand, asistați de Inaltul Cler, miniștri, autoritățile județene și comunale.

D'asupra ușeĭ s'a pus următoarea inscripțiune săpată în piatră:

«In numele Tatăluĭ, al Fiuluĭ și al Sfîntuluĭ Duh, al unuĭ Dumnezeŭ în treime mărit;

Noĭ credincioșiĭ și de Christos iubitorĭ Carol I, și Elisaveta, Rege și Regină a Romîneĭ, ridicat'am din temelie această sfîntă și Dumnezeească biserică și înzestrat'o-am cu toate cele de trebuință, puindu-ĭ hramul Nașterea-prea-Sfintei-Născătoarea-de-Dumnezeu-și-pururea-fecioareĭ-Maria, spre a ne fi nouă de vecinică pomenire.

Și s'a sfințit de către Mitropolitul Ungro-Vlahieĭ, Primat al Romîneĭ, Iosif, față fiind Noĭ și al Nostru de Christos iubitor Moștenitor, Principele Ferdinand, și sfetnicii și credincioșiĭ noștri și enoriașiĭ și tot poporul din loc, în anii de la întruparea Mîntuitoruluĭ și Domnuluĭ Nostru Christos 1889, luna luĭ Septembrie, în 8 zile; iar al Domnieĭ Noastre în accastă de Dumnezeŭ păzită Țară-Romînească, două-zecĭ și patrulea an .

Școala din Bușteni s'a înființat la anul 1865. Localul actual s'a construit din fondurile Caseĭ Regale și s'a inaugurat la anul 1887. Are două sălĭ de învățămînt, una pentru bibliotecă, atelier de meseriĭ și 4 camere pentru învățător. A fost frecuentată în anul 1892 de 60 elevĭ și 30 eleve. Are 2 învățători, cu întreținerea cărora statul cheltuește anual 2484 leĭ.

In Bușteni este o fabrică de hîrtie, una din cele mai marĭ și mai importante întreprinderĭ industriale din valea Prahoveĭ.

Clădită pe moșia Jepi, unde rîul cu acest nume se varsă în Prahova, fabrica de hîrtie este proprietatea fraților Carol și S. Schiel.

Piatra fundamentală a clădirilor acesteĭ făbricĭ s'a pus pe la mijlocul luĭ Aprilie 1882 și în Octombrie acelașĭ an, terminîndu-se instalațiunea, s'a început maĭ întîiu fabricațiunea hîrtieĭ de mucava. O jumătate an maĭ tîrziu, în Martie 1883, s'a montat prima mașină pentru fabricațiunea hîrtieĭ de împachetat. La 1886, montîndu-se cu nouă mașinĭ, s'a început fabricarea hîrtiei de paie; iar la 1891, fabrica de la Bușteni a început să producă și hîrtie pentru tipar și scris.

Fabrica, iluminată cu electricitate, este pusă în mișcare prin 7 turbine de apă, cu o putere totală de 500 caĭ. In această fabrică se ocupă în permanență 250 lucrătorĭ, dintre carĭ: 187 Romîni, 35 Ungurĭ, 15 Sașĭ, 8 Polonĭ și 5 Italienĭ.

Tot în Bușteni este și o fabrică de var hidraulic, care produce anual cam 300 vagoane de var.

Poziținea cătunuluĭ Bușteni e încîntătoare. Este închis la V. de munțiĭ Jepi, Caraimanul, Omul și Costilele; la E. și N. de munțĭ acoperiți cu pădurĭ de brazi și la S. are valea Prahovei ce se lărgește spre Sinaia.

Maĭ multe hotele, avînd și restaurante, sunt puse la dispoziția celor ce vizitează această stațiune. Multe case țărănești, în formă de vile, se închiriază în timpul verei de bucureștenĭ.

Bușteni, *stație* de dr. d. f., jud. Prahova, pl. Azuga, cătun Prahova, pe linia Ploeș i Predeal. Se află între stațiile Sinaia (7.6 kil.) și Azuga (3.7 kil.). Inălțimea d'asupra nivelului mării de

www.dacoromanica.ro

880m.68. Venitul acestei stații pe anul 1896 a fost de 99553 lei, 25 bani.

Buștila, *loc*, jud. Dolj, pl. Balta, com. Cîrna, unde este pod pe rîul Dăsnățuiul.

Buștiucul. (V. Slobozia, sat, com. Fîntînele, pl. Siretul, jud. Botoșani).

Bușumeiul, *cătun*, în com. Călugăreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, situat pe partea dreaptă a rîului Bistrița.

Populațiunea sa e de 58 loc., saŭ 15 familiĭ, din carĭ 24 bărbațĭ și 34 femeĭ.

Bușumeiul, *pîrîiaș*, în com. Călugăreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu; izvorește din spre capătul de N.-E. al ramurei Munților-Prislopului; se varsă pe dr. rîului Bistrița, între localitățile numite Stejarul și Bușumeiul.

Buta, (Aleșii-din-Teiŭ saŭ Olăneasca), *sat*, cu 133 sufl., jud. Argeș, pl. Gălășești; face parte din com. rur. Teiul.

Buta, *cătun*, pendinte de comuna Șerbănești-d.-s., pl. Șerbănești. jud. Olt, reședința comuneĭ, situat pe dreapta șoseleĭ județene, la gura văeĭ cu același nume, spre S. de Șerbănești-d.-s. Are o populație de 380 locuitorĭ, din carĭ 42 sunt împroprietăriță după legea rurală. Eĭ posedă 80 boĭ, 50 vacĭ, 60 caĭ, 850 oĭ și 116 porcĭ.

Are o biserică, deservită de preotul din Șerbănești, plătit de comună.

Buta, *braț*, în plasa Borcea, insula Balta, com. Gîldăul, jud. Ialomița; alimentează lacul cu același nume.

Buta, *lac*, în plasa Borcea, insula Balta, com. Gîldăul, jud. Ialomița; este format din revărsările brațuluĭ Borcea.

Buta, *pădure*, în plasa Borcea, insula Balta, com. Gîldăul, jud. Ialomița, cu o suprafață de 60 hect.; esență: salcie și plop.

Buta-cu-Gura-Văieĭ, *trup de pădure*, a statuluĭ, în întindere de 1413 hect., care, împreună cu trupul Călimănești, formează pădurea Călimănești, județul Vîlcea.

Buta-Mare, *vale*, ce se formează la V. de cătun. Buta, în Boianul, teritoriul comuneĭ Șerbănești-d.-s., pl. Șerbănești, jud. Olt; curge de la N.-V. către S.-E. și se varsă în Dorofeiŭ, la S. de Șerbănești-d.-j.

Locuitoriĭ bătrînĭ afirmă că aci a fost, la 1821, o luptă între Turcĭ și Volintiriĭ luĭ Ipsilante. Greciĭ fiind bătuțĭ și urmăriță, fugiră peste Olt, către R.-Vîlcea, iar Turciĭ se întoarseră jefuind țara.

Buta-Mică, *vălcea*, ce se formează la S.-V. în Boianul, pe teritoriul comuneĭ Șerbănești-d.-j., pl. Șerbănești, jud. Olt; curge de la N.-V. către S.-E., paralel cu Buta-Mare, și se varsă în gîrla Dorofeiul.

Butanul, *vălcea*, com. Zătreni, plasa Mijlocul, jud. Vîlcea.

Butanuluĭ, (Dealul-) *deal*, județul Dolj, pl. Amaradia, com. Mierea-Birnicĭ, înalt de aproape 300 m. Este acoperit cu livezĭ de prunĭ, viĭ și cu pădure mărunță.

Butari, *sat*, face parte din com. rur. Gușoeni, pl. Oltul-d.-j., județul Vîlcea. Are o populație de 265 locuitorĭ, 148 bărbațĭ și 117 femeĭ. Ca populație școlară are 45 copiĭ.

Butariul, *lac*, numit și Lacul-Butaruluĭ, în com. rur. Almăjelul, pl. Cîmpuluĭ, jud. Mehedinți.

Butărești, *mahala*, în com. rur. Almăjelul, pl. Cîmpul, jud. Mehedinți.

Butculești, *com. rur.*, în plasa Tîrguluĭ, județul Teleorman, situată pe partea dreaptă a văeĭ Tinoasa. Are un cătun, Sîrbi-Sfințeștĭ, căruia îĭ maĭ zice și Butculești-d.-j. saŭ Moșteni. Acest cătun se află parte pe coastă, parte în vălceaua numită Păucească, ce vine despre com. Săceni. Reședința comuneĭ este în Butculești-d.-s. Se învecinește la N. cu com. Săceni, la S. cu com. Sfințești (cătun. Rătească), la E. cu com. Vîrtoapele-d.-s. și la V. cu cătun. Drăgșani de la com. Drăgșenei.

Suprafața comuneĭ, dimpreună cu a moșiilor aflate pe dînsa și cu pămîntul dat locuitorilor după legea rurală, este de aproape 3500 hect. Din acestea, 1750 hect. pămînt arabil și 745 hect. pădure aparțin d-luĭ N. Butculescu. In cătunul Sîrbi-Sfințeștĭ sunt peste 300 hect. pămînt arabil, și vre-o 30 hect. pădure, aparținînd la diferițĭ moșneni. Locuitorĭ împroprietăriță după legea rurală, sunt în număr de 182, pe o întindere de 576 hect. Sunt 3 hect. livezĭ cu prunĭ. Pămîntul moșiilor este fertil.

Populațiunea comuneĭ și a cătunuluĭ este de 1067 sufl., din carĭ 272 capĭ de familie și 180 contribuabilĭ.

Populațiunea uneĭ părțĭ din cătunul Sîrbi-Sfințeștĭ este de origină bulgară; ea îșĭ păstrea-

www.dacoromanica.ro

ză încă limba, portul și obiceiurile. Restul populațiuneĭ acestuĭ cătun este compus din Romînĭ, maĭ toțĭ proprietarĭ moștenĭ.

Numărul vitelor în comună și cătun este de 4278 capete, din carĭ: 734 vite marĭ cornute, 243 caĭ, 19 măgarĭ, 3017 oĭ, 23 capre și 262 porcĭ.

Venitul comuneĭ este de leĭ 2730 și cheltuelile de 2718. Are o școală, cu un învățător și 87 elevĭ; două bisericĭ, una în Butculești și alta în Sîrbi-Sfințeștĭ, avînd fie-care cîte un preot, un cîntăreț și un paracliser.

Cu com. Săceni la N. și cu com. Sfințești la S.-V. se leagă prin căĭ vecinale.

Ocupațiunea locuitorilor este numaĭ agricultura.

Butculești-de-Jos saŭ **Sîrbi-Sfințeștĭ**, *cătun*, în pl. Tîrguluĭ, com. Butculești, jud. Teleorman. Are o populațiune de 450 sufl., din carĭ 154 capĭ de familie; 93 contribuabilĭ.

Butea. (V. Poiana-Hotarele, jud. Vîlcea).

Butea, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Miclăușani, pe malul stîng al rîuluĭ Siret, așezat pe o poziție înaltă, spre S. de satul Miclăușani și la o depărtare de 2 kil. de el. Este reședința comuneĭ Miclăușani și satul cel maĭ populat din toată comuna. Are: 380 capĭ de familiĭ, 391 contribuabilĭ, 1744 loc., din carĭ 20 știŭ carte; 420 case. Această populație este socotită împreună cu acea din satul Lițca. Toțĭ loc. din acest sat, 368 capĭ de fam. saŭ 1472 loc., sunt Ungurĭ. Se lucrează rotăria, dulgheria, butnăria și cojocăria. Are o biserică de zid. Formează cu satele Caracași, Fărcășeni, Răchiteni și Scheea o parohie catolică. Este legat cu orașul Roman prin șosea.

Buteanul, *vîrf de munte*, din plaiul Loviștea, jud. Argeș.

Buteasca (Măgura-), *cătun*, pendinte de com. Măgura, proprietate a statuluĭ, pl. Cîlnișteа, jud. Vlașca, situată pe apa văeĭ Cleniță, la extremitatea vestică a județuluĭ, despre Teleorman.

Aci este o biserică deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ, pendinte de parohia Măgura-Lăceanca.

Vezĭ com. Măgura.

Buteasca-de-Jos saŭ **Ciuperceni**, *com. rur.*, compusă din cătunele Buteasca-d.-j. și Buteasca-Moștenĭ, pl. Glavaciocul, jud. Vlașca. Este situată la N.-V. județuluĭ, pe platoul dintre Cleniță și Glavacioc. S'a numit astfel, spre a se deosebi de Buteasca-d.-s. saŭ Adunați-Buteștĭ.

In 1888 se afla în această com. 208 contribuabilĭ, din 1096 suflete.

Veniturile comunale în anul 1897 eraŭ de 3489, iar cheltuelile de 2237 leĭ.

In 1887 s'a cultivat aci o suprafață de 2105 hectare cu diferite cereale.

In comună se află o școală comunală mixtă, cu cincĭ clase, la care, în 1888, aŭ urmat 30 băețĭ și o fată.

Este o biserică vechiă cu hramul Sf. Dumitru, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; depinde de parohia Cozmești.

In 1888 se aflaŭ în com. 604 boĭ și vacĭ, 35 caĭ, 389 oĭ și 270 rîmătorĭ.

Comuna este departe de București de 50 kil., de Giurgiŭ de 65 kil., iar de reșed. plășeĭ, Obedeni, de 22 kil. Este o șosea județeană ce duce pe valea Glavaciocul la Letca-Nouă.

Sunt 4 cîrciumĭ.

Se face bîlciŭ în toate Duminicile și la Dumineca Tomeĭ, Sf. Petru și Sf. Dumitru, se ține tîrg cu obor de vite.

Buteasca-de-Jos, *cătun*, pendinte de comuna Buteasca-d.-j., plasa Glavaciocul, jud. Vlașca.

Venit anual 16000 leĭ.

Are o suprafață de 1450 hect.

La 1864 s'aŭ împroprietărit 100 locuitorĭ pe o suprafață de 400 hect.

Moșia e evaluată de Creditul fonciar rural din București, la suma de 350000 leĭ.

Aci este o școală comunală și 2 cîrciumĭ. (Vezĭ Buteasca-d.-j., com.).

Buteasca-Moștenĭ, *cătun*, pendinte de com. Buteasca-d.-j., proprietatea moștenilor, alăturĭ cu Buteasca-d.-j., în jud. Vlașca.

Suprafața totală a moșieĭ e de 1200 hect.

Sunt 120 contribuabilĭ.

Are o biserică de zid, a comuneĭ, făcută la 1856.

Buteștĭ saŭ **Adunați-Buteștĭ** (se maĭ numește și **Siliștea**), *com. rur.*, pl. Glavaciocul, jud. Vlașca, fostă a mănăstireĭ Comana. Are o suprafață de 1310 hect.

Venitul anual al moșieĭ este de 13000 leĭ. Evaluată de Creditul funciar rural din București, la suma de 350000 leĭ.

Este situată pe platoul dintre apele Cleniță și Cîlnișteа, la N.-V. județuluĭ.

In comună se află 177 contribuabilĭ, din 826 suflete.

Venitul comunal este de 2655 leĭ, iar cheltuelile de 2388 leĭ.

Se cultivă 850 hect. cu diferite cereale. Se cresc gogoșĭ de mătasă.

www.dacoromanica.ro

Este o școală mixtă, cu 4 clase, frecuentată de 21 băeți și 3 fete.

Se află în comună o biserică, care ține de parohia Purani, și la care servește un preot și doi cîntăreți.

Numărul vitelor este de 1169: 302 boi și vaci, 37 cai, 520 oi, și 310 rîmători.

Sunt 3 cîrciumi.

Este departe de București de 59 kil., de Giurgiu de 70 kil., iar de Obedeni, reședința plășei, de 24 kil., o șosea județeană duce la Pueni.

Buteşti, *sat,* jud. și pl. Argeș, pendinte de com. rur. Zărnești-Cacaleți; are 28 de familii.

Buteşti, *cătun,* pendinte de com. Purani-d.-s. saŭ aĭ Mitropolieĭ, pl. Glavaciocul, jud. Vlașca, situat pe coastele apeĭ Glavaciocul.

In acest cătun este o biserică, deservită de un preot și 2 cîntăreți.

Pe teritoriul luĭ este un petic de pădure al statuluĭ, pendinte de ocolul silvic Ghimpați. (Vezĭ comuna Purani).

Butilă (Valea-luĭ-), *vale,* la N. com. Mădulari, plasa Cerna, județul Vîlcea, lîngă pîrîul Stăiculești.

Butimanul, *sat,* jud. Dîmbovița, pl. Ialomița, căt. și com. Cătunul.

Butimanul, *sat,* plasa Znagovul, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Butimanul-Luceanca. Cade la extremitatea județuluĭ de Nord-Vest.

Aci este reședința primărieĭ. Are o școală mixtă, frecuentată de 19 elevĭ și 1 elevă, cu întreținerea căreia statul și comuna cheltuesc anual 1388 leĭ. Localul s'a construit de județ în anul 1887; s'a cheltuit cu zidirea luĭ 6460 leĭ.

Suprafața totală a satuluĭ e de 247 hect. Are o populație de 267 locuitorĭ, din carĭ 230 Romînĭ și 37 Țigani de meserie muncitorĭ de pămînt și parte lăutarĭ, toțĭ creștinĭ ortodoxĭ.

D. St. Iorgulescu are 150 hect., din carĭ cultivă 110 hect., 5 rămîn sterpe, 20 sunt izlaz și 15 pădure. Locuitoriĭ cultivă tot pămîntul, afară de 9 hect. carĭ rămîn sterpe.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ este de 164 și al celor micĭ de 225.

Are o povarnă și un pod stătător.

Acest sat s'a înființat la anul 1790, după cum spun locuitoriĭ, în urma victorieĭ cîștigate de armatele austro-rusești, în contra Turcilor, la Focșani și Mărtinești, pe Rîmnic.

In timpul acestuĭ războiŭ, locuitoriĭ, fugițĭ de frica oștilor străine, precum și de foamete și angarale, s'aŭ pitit în pădurea din aceste locurĭ, unde se ocupaŭ cu facerea de buțĭ, de unde și satul s'a numit Butimanul (?) Aceștĭ pribegĭ aŭ fost aduși de Clucerul State, fostul proprietar al moșieĭ, în acest loc. Acesta le-a dat pămînt pentru hrană și ajutor de case, înființînd acest cătun.

Este situat pe loc șes, d'asupra văeĭ Luicăneasca.

Are o biserică, clădită la anul 1836 de preotul Constantin Mirodot, în unire cu locuitoriĭ, la care servesc 2 preoți și 2 cîntăreți.

Butimanul-Luceanca, *comună rurală,* pl. Znagovul, jud. Ilfov, situată la N.-V. de București, la extremitatea jud., spre jud. Dîmbovița, 32 kil. departe de București.

Se compune din satele: Butimanul, Linia-Luceanca, Luceanca, Păscăneanca, Sterianul-d.-s., Sterianul-d.-mj. și Sterianul-d.-j., cu o populație de 1226 locuitorĭ, carĭ trăesc în 276 case.

Suprafața totală a satuluĭ e de 2342 hect.

Proprietariĭ: D-niĭ St. Iorgulescu, A. Vanicu, B. Rătescu, P. Vlahuți, C. Presan și I. Goruneanu, aŭ 1728 hect. și locuitoriĭ 614 hect.

Proprietariĭ cultivă în total 834 hect.; 25 rămîn sterpe; 168 sunt izlaz, 695 pădure și 2 vie. Locuitoriĭ cultivă 574 hect. și 40 rămîn sterpe.

Comuna are 246 contribuabilĭ; budgetul e de 3792 leĭ la venitурĭ și 3932 leĭ la cheltuelĭ.

In comună sunt două biserici, la Butimanul și la Luceanca, deservite de 2 preoți; o școală mixtă.

Numărul vitelor marĭ e de 920 (163 cai și epe, 403 boi, 306 vaci și viței, 18 taurĭ, 30 bivolĭ și bivolițe) și de 1228 vite micĭ (22 capre, 304 porcĭ și 902 oĭ.)

Dintre locuitorĭ, 245 sunt plugarĭ, 7 industriași și 25 aŭ diferite profesiunĭ. Arătura se face cu 76 pluguri: 64 cu boi și 12 cu cai. Locuitoriĭ aŭ 202 care și căruțe: 156 cu boi și 46 cu cai.

Locuitorĭ împroprietăriți sunt 156 și neîmproprietăriți 129.

Comerciul se face de 8 cîrciumarĭ.

In Butimannl este: 1 povarnă, 1 mașină de treerat cu aburĭ, 1 pod stătător și 1 heleșteŭ. Stabiliți sunt 16 străinĭ.

Butișoaieĭ (Valea-), *vale,* plasa Jiul-d.-s., com. Florești, județul Dolj.

www.dacoromanica.ro

Butişoara, *fost sat*, pl. Băileşti, com. Urzicuţa, jud. Dolj.

Butnariul, *mic afluent* al pîrîuluĭ Suha-Mare, com. Mălini, jud. Suceava.

Butnariul, *pîrîŭ*, izvoreşte din pădurea statuluĭ, de sub dealul Sucevenilor, din partea de S.; curge spre V., pe valea Lipovăţul, prin mijlocul satuluĭ Lipovăţul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, şi, de la un loc, coteşte spre N. pănă în marginea satuluĭ, de unde apucă spre E., alăturea cu drumul spre Vasluiŭ; după un curs de aproape 9 kil. se varsă pe dreapta rîuluĭ Bîrlad, aproape de satul Gura-Muntenilor, primind în cursul săŭ pîraiele: Broşteni, Bodea, Corbul, Timofteiŭ şi Spătarul.

Butnariul (Vîrful-), *munte*, în com. Mălini, jud. Suceava.

Butnarul, *pădure*, în judeţul Buzăŭ, comuna Pîrscovul, cătunul Bădila, în întindere de 200 hectare.

Butnăraşul, *deal*, acoperit de ţarine, în com. Dolheşti, judeţul Suceava.

Butnăraşuluĭ (Pîrîul-), *mic afluent* al Şomuzuluĭ-Mare, în com. Dolheşti, jud. Suceava.

Butnăreşti, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Bogzeşti, la o depărtare de 3 kil. de el, pe pîrîul Butnăreşti. Este reşedinţa comuneĭ Bogzeşti. Are 150 capĭ de familie, saŭ 503 sufl., din carĭ 76 contribuabilĭ; 122 case. Populaţia este romînă, afară de 5 fam. Evreĭ. Sunt 250 capete vite marĭ. Are o biserică de zid şi o şcoală mixtă, care a fost frecuentată în anul şcolar 1886—87 de 30 elevĭ, din 55 înscrişĭ.

Butnăreşti, *pîrîŭ*, curge prin judeţul Roman, plasa Siretul-d.-j., com. Bogzeşti şi Săcueni. Izvoreşte din satul Climeşti (Ghirva), jud. Neamţu. Curge de la N.-V. către S.-E., intră în acest judeţ pe la satul Giuleşti, udă satele: Giuleşti, Butnăreşti şi Cocoşi, şi la satul Săcueni se uneşte cu pîrîul Poarca, cu care se varsă apoĭ în pîrîul Valea-Neagră de-a dreapta şi la Est de satul Mircesti, comuna Săcueni.

Butnăriţa, *munte*, în com. Mălini, jud. Suceava.

Butnăriţa, *pisc*, al Dealuluĭ-Mare, com. Mironeasa, pl. Stavnicul, jud. Iaşi.

Butnăriţa, *vale*, din com. Mironeasa, pl. Stavnicul, jud. Iaşi. (V. Urşita, vale).

Butnăriţeĭ (Pîrîul-), *mic afluent*, al pîrîuluĭ Suha-Mică, în com. Mălini, jud. Suceava.

Butoeşti, *com. rur.*, aşezată în partea de răsărit a pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi, la distanţă de 64 kil. de oraşul Turnul-Severin, situată în lunca Motruluĭ. Butoeşti altă dată eraŭ despărţiţĭ în două părţĭ: Butoeşti-d.-s. şi Butoeşti-d.-j. Are 122 contribuabilĭ, din 620 locuitorĭ, locuind în 155 case. Ocupaţiunea locuitorilor este agricultura şi creşterea vitelor. Calitatea pămîntuluĭ este bună. Locuitorii posedă: 24 pluguri, 51 care cu boĭ, 11 căruţe cu caĭ şi 60 stupĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, cu 1 învăţător, frecuentată de 36 elevĭ şi 2 eleve. Are 2 cîrciumĭ. Budgetul comuneĭ coprinde la venitурĭ 2012 leĭ, iar la cheltuelĭ 1430 leĭ. Numărul vitelor este de 1244: 406 vite marĭ cornute, 28 caĭ, 360 oĭ şi 450 rîmătorĭ. Pe teritoriul com. se află o pădure mare seculară. Prin Butoeşti trece şoseaua naţională Vîrciorova-Turnul-Severin-Craiova-Bucureşti.

Butoeşti, *staţie* de dr. d. f., jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j., com. Butoeşti, pe linia Craiova-T.-Severin. Se află între staţiile Filiaşi (13.1 kil.) şi Strehaia (11.1 kil.). Înălţimea d'asupra nivelului mărĭĭ de 116m.59. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 47467 leĭ, 36 banĭ.

Butoĭ (La-Crucea-luĭ-), *loc izolat*, în jud. Buzăŭ, comuna Gura-Teghiĭ, pe plaiul munteluĭ Bradul.

Butoianuluĭ (Dealul-), *deal*, în com. Goleşti-Badeĭ, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Butoiasca, *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Gura-Sărăţeĭ, cătunul Nenciuleşti; are 40 hect. (Vezĭ Brînzeasca).

Butoiul, *com. rur.*, pl. Dîmboviţa-Dealul, jud. Dîmboviţa. Această com. este situată pe valea Butoiul, între dealul Dîrmocteanul, Dealul-Cobiĭ, Dealul-Ceruluĭ, Dealul-Moţiĭ, şi Dealul-cu-Pădurile şi este udată de apele: Butoiul, Mare, Butoiul-Sec, Puturoasa, Valea-Dadiĭ şi Izvorica, peste carĭ sunt două podurĭ marĭ, două maĭ micĭ şi cincĭ podeţe. Butoiul se compune din treĭ cătune: Butoiul-d.-s., Butoiul-d.-j. şi Valea-Dadiĭ, cu 995 locuitorĭ Romînĭ. Această comună nu produce maĭ nimic, de oare-ce maĭ tot pămîntul peste 3500

www.dacoromanica.ro

hect., este acoperit cu păduri, pentru care şi locuitorii se ocupă mai mult cu lemnăria.

Pe apa Butoiului-Mare sunt 6 mori. In com. este o biserică întreţinută de enoriaşi şi o mănăstire întreţinută de stat. Butoiul se învecineşte la E. cu com. Lucieni şi Dragomireşti, de care se desparte prin păduri mari; la V. cu Ludeşti şi Hulubeşti, despărţindu-se iarăşi prin păduri; la N. cu hotarele moşnenilor Ludeşti, despărţindu-se tot prin păduri; la Sud se învecineşte cu comuna Valea-Caselor şi Cobia, despărţindu-se numai de Valea-Caselor printr'o mică cîmpie de luncă. In com. Butoiul este o şcoală clădită de locuitori.

Mai toţi locuitorii din cătunul Butoiul-d.-j. sunt de origină Ţigani, şi se ocupă cu diferite meserii; ei sunt: lăutari, fierari, lemnari, croitori, etc.

Butoiul, *cătun,* al com. Pîrşcoveni, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, situat pe stînga Olteţului, aproape de gura apei Burluiul, la S. de Dealul-Sarului. Are 50 de familii şi 243 locuitori. Are o biserică Adormirea-Maicei-Domnului, zidită la 1881, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţi.

Butoiul, *baltă,* jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Piscul.

Butoiul, *mănăstire,* în com. cu acelaşi nume, jud. Dîmboviţa. Mănăstirea Butoiul s'a fondat de Vornicul Udriste şi de Logofătul Dragomir de la Băneşti, pe timpul lui Mircea-cel-Bătrîn. Fondatorii aŭ înzestrat-o cu mai multe moşii, anume: Butoiul, Rogoazele-din-Celeeni, Davideşti, Răstoaca, Vlăduţa şi Celeiul, jumătate cu balta, precum şi cu mai multe sălaşe de Ţigani.

In osebite rînduri a fost reparată şi adăugită prin evlavia altor Romîni, precum: de Radu Voevod, prin închinarea moşiei Tătuleşti; de căpitanul Mihaiŭ şi jupîneasa lui Dragna, prin adausul din moşia Pătroaia; de Banul Spahiu, cu o parte din Vîlsăneşti; de călugărul Sava, care i-a făcut danie moşia sa Lăreşti-de-Munte.

Această mănăstire a fost închinată la Sf. Ştefan de la Meteora în Turcia.

Butoiului (Iezerul-), *lac,* plasa Ialomiţa-Balta, insula Balta, comuna Gaiţa, jud. Ialomiţa.

Butul (Turnul-), *stîncă* tîcloasă pe vîrful Ceahlăului, jud. Neamţu, numită ast-fel de la forma ei cilindrică. Legenda atribueşte existenţa sa următoarei întîmplări:

Pe vremea lui Alexandru-cel-Bun, trăia un ostaş dintre cei mai vestiţi şi viteji, care se numea Butu. El era logodnicul Anei, fiica lui Alexandru-Vodă, cînd fu trimes departe de ţara lui cu 400 de călăreţi Romîni pentru a da ajutor Polonilor în lupta cu Teutonii, unde el muri sub zidurile cetăţii Marienburg. Ana află, mai tîrziu, de aceasta şi, nemîngăiată de moartea logodnicului ei, căreia îi jurase credinţă pănă la moarte şi văzînd că tatăl ei voeşte s'o mărite după un boer din ţară, şi apoi după nişte boeri poloni, s'a sfătuit cu Helgea, o mare vrăjitoare de pe timpurile acelea, care i-a făgăduit să-i scoată pe logodnicul său din mormînt şi să-l aducă la dînsa. Şi într'adevăr, zice balada, în noaptea nunţii, vrăjitoarea, prin farmecele ei, aduse pe Butul strigoiul, care îndemnă pe Ana să plece cu el. Ea se înduplecă la rugăminţile iubitului ei logodnic şi amîndoi plecară călare pe calul strigoiŭ al lui Butu către ţări îndepărtate. Ajungînd la Piatra-Teiului, (tot în judeţul Neamţu), unde era locaşul dracilor, calul poticni şi Ana a trebuit, după povaţa lui Butu, să arunce cruciuliţa şi mătăniile ce le avea dăruite de un sihastru; dar tocmai cînd calul zbura peste munţi şi era cît pe ce să treacă şi piscul Ceahlăului, cocoşul a cîntat şi atunci se auzi o detunătură straşnică, care zgudui tot muntele, iar Butul cu calul şi logodnica lui fură prefăcuţi în stînca care se vede şi astăzi.

Butuc (La-), *mocirlă,* pe moşia Baia, jud. Suceava.

Butucari, *sat,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., al comunei Berzunţul, situat în apropiere de satul Berzunţul şi pe pîrîiaşul Butucari. Are o biserică catolică clădită la 1831 de locuitori. Cîrciumă este una. Capi de familie sunt 67, din 218 suflete. Animale se numără: 14 cai, 316 vite mari cornute, 24 porci şi 22 capre.

Butucari, *pîrîiaş,* judeţul Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Berzunţul, care curge din dealul Piatra-Albă, prin satele Berzunţul şi Butcari şi se varsă în pîrîul Berzunţul-Mare, după ce se încarcă cu pîrîiaşele Dragomirul şi Puşcaşiul.

Butucari, *vale,* în jud. Bacăŭ, pl. Tăzlăul-d.-j., com Berzunţul, prin care curge pîrîul cu acelaşi nume.

Butucarilor (Dealul-), *deal,* în jud. Bacăŭ, plasa Tăzlăul-d.-j.,

www.dacoromanica.ro

de pe teritoriul comunei Berzunțul.

Butucariul, *deal*, în jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., comunei Sănduleni, pe teritoriul satului Sănduleni.

Butucărașul, *pîrîu*, în jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., com. Sănduleni, care curge prin satul Sănduleni și se varsă d'a stînga Tazlăului-Mare. In valea lui se găsește mult gips și de o calitate bună.

Butucăria, *sat*, în partea de N.-V. a com. Telejna, pl. Mijlocul, jud. Vasluiu, situat pe o așezătură a culmei dealului cu asemenea numire, pe o suprafață de 157 hect., din carî 128 hect. pădure și 4 hect. vie. Are o populațiune de 50 familii saŭ 255 suflete, Romînî, ocupîndu-se cu agricultura și creșterea vitelor. Loc. posedă: 10 pluguri și 30 care cu boi, precum și 100 stupi de albine.

Are o biserică, făcută de locuitorî în anul 1854, deservită de 1 preot și 1 eclesiarc.

Satul Butucăria este proprietate vechiă a locuitorilor răzeși, de la străbunii lor, ce o aveaŭ de pe timpul mareluî Domnitor Ștefan, în urma bătăliei cu Turcii de la Valea-Racovei.

Părțile de pămînt de pe moșia acestuî sat se numesc: Childești, Micășești, Tărăceni și Benchești.

Numărul vitelor e de 419: 65 vite marî cornute, 300 oi, 14 caî și 40 rîmătorî.

Butucăria, *deal*, spre V. de dealul Chioaia. Pe coasta și culmea acestuî deal e așezat satul Butucăria, din com. Telejna, pl. Mijlocul, jud. Vasluiu. El se întinde spre S., și, în marginea pădureî din satul Telejna-d.-j., se desparte în două: partea de deal despre E. ia numirea de Dealul-luî-Topor, care se termină spre S. de satul Telejna; ramura a doua se întinde spre V. de Dealul-Toporuluî, luînd numirea de Dealul-Telejneî, pe a căruî coastă și culme e situat satul Telejna-d.-s. Această ramură se întinde spre S. și aproape de satul Ciofeni se desparte în două. Puțin maî la vale, între aceste două ramificărî, este situat satul Ciofeni. Ramificarea despre Est se termină din jos de Ciofeni, lîngă pîrîul Telejna; cea despre Vest se prelungește pănă aproape de rîul Bîrlad, luînd numirea de Capul-Dealuluî, în comuna Zăpodeni.

Pe aceste dealurî se face cultură întinsă de cereale, iar pe culmea dealuluî de la Butucăria și pănă la Ciofeni se află pădurî.

Butuceanca (Butucele), *moșie*, în jud. Prahova, com. Sîngerul; intră puțin în jud. Buzău în com. Lapoșul și desparte cătunul Lapoșul de cătunul Lăpoșelul.

Butuci, *sat*, face parte din com. rur. Sîngerul, pl. Podgoria, jud. Prahova. Are o populație de 118 loc., 57 bărbați și 61 femeî. Aci e o biserică fondată la anul 1893 de Mihail I. Băbeanu.

Butuci, *baltă*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., la Sudul com. Măicănești, formată din revărsările rîuluî Rîmnicul-Sărat; din ea ia naștere pîrîul Puturoasa, afluent al Buzăuluî; malurile sale sunt acoperite cu stuf și trestiî.

Butucî, *iezer*, jud. Brăila, la N. iezeruluî Iorguleasa, între Dunărea-Vapoarelor și canalul Vîlciul, din com. Ciacîrul.

Butuci, o parte din *pădurea* situată pe malul stîng al Siretuluî, la S. de Movileni-d.-j., com. Movileni, jud. Tecuciu.

Butucî (Crucea-de-la-), *cruce de piatră*, lîngă balta Butuci, jud. R.-Sărat.

Butuci (Lacul-cu-), *lac*, în jud. Ialomița, pl. Borcea, insula Balta, alimentat de brațul Bîtlan și de alte brațe maî micî.

Butucilor (Gîrla-), *pîrîiaș*, în jud. Neamțu, com. Pîngărați, pl. Piatra-Muntele; izvorește din munții Bîtca-Cailor, ramura Tarcăuluî; curge îndreptat către S.-V. pe cuprinsul moșieî Tarcăul, vărsîndu-se în josul loculuî izolat numit Brateșul, pe partea dreaptă a rîuluî Tarcăul.

Butucoasa, *lac*, în pl. Borcea, insula Balta, comuna Șocariciul, jud Ialomița.

Butucoasa, *lac*, în pl. Ialomița-Balta, insula Balta, com. Bordușani, jud. Ialomița.

Butucoasa, *pichet* vechiu, cu No. 12, către Moldova, jud. R.-Sărat, pl. Orașul, com. Andreași, lîngă rîul Milcovul, și la gura pîrîuluî Butucoasa.

Butucoasa, *pîrîu*, în jud. R.-Sărat, pl. Orașuluî, com. Andreași; izvorește din culmea Scorușuluî; se varsă în rîul Milcovul, pe dreapta lui.

Butucul, *deal cu vii*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s.; ține de com. rur. Cătunele.

Butucul-Lupuluî, *vîrf de munte*,

www.dacoromanica.ro

jud. Bacău, pl. Trotușul, pe teritoriul com. Hîrja.

Buturugari, *cătun*, pendinte de com. Uzunul, din pl. Cîlnișteа, jud. Vlașca, situată pe o mică vălcea, la partea de S. a moșieĭ Uzunul. Acest sat a început a se strînge la 1864. Proprietariĭ moșieĭ Uzunul, carĭ p'atuncĭ eraŭ fraţiĭ Dimitru din Giurgiŭ, în scop ca să populeze moșia și să o transforme din starea păduroasă în care se afla, după ce aŭ tăiat pădurea în acea parte, aŭ dat la orĭ-ce locuitor venea să se așeze acolo cîte un pogon pămînt, fără banĭ, și i-aŭ îngăduit să scoată buturugĭ, cu condiţiune ca rodul celor d'întîĭ 3 anĭ să aparţie acelor ce ar fi scos buturugile. De aci oameniĭ, carĭ la început se ocupaŭ cu scosul buturugilor, aŭ luat numirea de Buturugarĭ, dîndu-se această numire și miceĭ vălcele, pe care se așezase satul.

Azĭ sunt aci așezate 50 case și bordee.

Buturugari, *vale*, în proprietatea Uzunul, jud. Vlașca. Și-a luat numirea de la 1864, de cînd s'aŭ așezat locuitoriĭ acolo. (Vezĭ Buturugari, cătun).

Buturugeni, *sat*, face parte din com. rur. Prisiceni-Buturugenĭ, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Este situată la N. de Bucureștі, între rîul Argeș și limita jud. despre Vlașca.

Aci este reședinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 512 hect. Are o populaţie de 305 locuitorĭ. D-l G. Enescu are 343 hect. și locuitoriĭ 169 hect.

Proprietarul cultivă 123 hect.; 50 sunt izlaz, 170 pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 198 și al celor micĭ de 341.

Buturugĭ (La-), *loc de arătură*, în pădurea Ţintea-Mărgineanca, jud. Prahova.

Buţi, *deal*, com. Rîjleţul-Govora, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt.

Buţi, *lac*, la E. comuneĭ Săscioara, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea.

Buţi, *movilă*, jud. Brăila, la S.-V. com. Osmanul, numită și Movila-de-la-Puţ, ca la 4 kil. de satul Osmanul.

Buţi, *vale*, izvorește din comuna Cotești și se varsă în rîul Tîrgul, pe malul drept, după ce udă partea de Nord a com. Schitul-Golești, plasa Rîurile, judeţul Muscel.

Buţilor (Drumul-), *drum*, pleacă dintre com. Gîrcovul și Giuvărești, străbate toată pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi, în direcţie spre N. și ajunge la Caracal, după 45 kil. Ocupă mijlocul între traseul linieĭ fierate și cursul Oltuluĭ și este, pe un lung curs, paralel cu aceste 2 liniĭ.

Buţulucul, *sat*, în partea nordică a com. Păușești, pl. Cîrligătura, jud. Iași, lîngă satul Romînești, din com. Movileni, pl. Copoul, la distanţă de 14 kil. de reședinţa comuneĭ. Despre acest sat legenda spune că maĭ înainte era locuit de hoţĭ, carĭ aveaŭ ascunzătorĭ în pămînt.

Acest sat, împreună cu Amara, de pe teritoriul com. Movileni, pl. Copoul, formează un trup de moșie (V. Amara, moșie), cu o suprafaţă de 2145 hect. și cu o populaţie de 23 familiĭ, saŭ 900 suflete.

Numărul vitelor este de 178 capete, din carĭ: 122 vite marĭ cornute, 13 caĭ și 43 rîmătorĭ.

Buţulucul, *pîrîŭ*, care izvorește de pe moșia Serafinești, com. Corni, curge prin com. Poiana-Lungă, pl. Siretul, jud. Botoșani, se unește cu pîrîul Topliţa și se varsă în iazul Clopoţelul.

Buza, *pădure*, în jud. Mehedinţi, pl. Dumbrava; ţine de teritoriul comuneĭ rurale Piria.

Buza-Bogolinuluĭ, *munte*, peste care trece hotarul între Dorna și Broșteni, jud. Suceava.

Buza-Pisculuĭ, *deal*, la 5 kil. spre N. de com. Recea, plasa Horezul, jud. Vîlcea.

Buza-Plaiuluĭ, *loc*, unde a fost moară și cîrciumă, pe apa Motrul-Sec, proprietatea D-luĭ I. D. Spineanu, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloșani, com. rur. Cloșani.

Din acest loc începe plaiul cel mare ce duce la munţiĭ Oslea și Pietrele-Albe, trecătoare peste graniţă în imperiul austriac. (Vezĭ Oslea, plaiŭ).

Buza-Șărbeĭ, unul dintre *piscurile* munteluĭ Pietrele-Roșiĭ, în com. Neagra-Șaruluĭ, jud. Suceava.

Buza-Toplicioareĭ, *munte*, între comunele Dorna, Șarul-Dorniĭ și Broșteni, jud. Suceava.

Buzat (Iazul-), *gîrlă*, jud. R.-Sărat, ce se desface din pîrîul Motnăul, udă com. Dumitrești, plaiul Rîmnicul și se aruncă iarăși în Motnăŭ; are treĭ morĭ pe dînsul.

Buzata, *sat*, face parte din com.

www.dacoromanica.ro

rur. Apostolache, pl. Podgoria, jud. Prahova. Are o populație de 94 locuitorĭ, 39 bărbațĭ, 55 femeĭ. Locuitoriĭ săĭ s'aŭ împroprietărit la anul 1864.

Buzata, *rîŭ,* izvorește din pădurile statuluĭ, din dealul Măstănești, com. Apostolache, plasa Podgoria, județul Prahova; formează limita de V. între cât. Buzata și com. Podeni-Noĭ, și se varsă în rîul Cricovul-Sărat, între com. Apostolache și Podeni-Noĭ. Curge de la Nord la Sud.

Buzatul, *numire vechiă,* a cătunuluĭ Mucești, com. Buda, jud. R.-Sărat.

Buzatul, *lac,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, comuna Buda, cătunul Mucești; produce caracudă măruntă, ce se consumă în localitate.

Buzatul, *vale,* comuna Gornetul-Cuib, plasa Podgoria, jud. Prahova. Izvorește de sub Vîrful-Doruluĭ, în partea de N.-V. a cât. Bogdănești. In cursul săŭ formează o frumoasă cascadă. Își trage numele de la un locuitor, Ioniță Buzatu, care a fost în vechime posesorul acestuĭ loc.

Buzatuluĭ (Măgura-), *măgură,* jud. Dolj, pl. Băilești, com. Galicea-Mare, pe lîngă care trece limita de E. către com. Galiciuica.

Buzatuluĭ (Măgura-), *măgură,* jud. Dolj, pl. Cîmpul, comuna Desa.

Buzatuluĭ (Pădurea-), *pădure,* pe moșia statuluĭ Merișani, din pl. Teleormanuluĭ, județul Teleorman. Are o întindere ca de 300 hect., cu arborĭ de diferite esențe.

Buzați, *moșie,* fără sat, situată spre E. satuluĭ Timișești, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu, între moșiile Preotești, Plăești, Timișești, din jud. Neamțu, Ungurași, Stănislăvești-Oțeleștĭ și Boureni, din jud. Suceava.

A fost proprietatea mănăstireĭ Neamțu și închinată Mitropolieĭ de Iași, starea I-a. Pe cuprinsul săŭ se află o singură casă mare, în care aŭ locuit niște călugărĭ, pe timpul cînd aicĭ eraŭ văcăriile și tîrlele de oĭ ale mănăstireĭ. Astăzĭ clădirea este aproape dărăpănată și locuită de călugăriĭ carĭ țin grădinăriĭ pe trupul moșieĭ.

Suprafața moșieĭ Buzați e de 429 hect.

Buzăelul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j.; izvorește de pe teritoriul comuneĭ Sălcioara, o udă în partea de V., primește pîrîul Valea-de-la-Humă și se varsă în pîrîul Valea-Sălcieĭ, lîngă locul Treĭ-Movile.

Buzăelul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j.; izvorește de pe teritoriul comuneĭ Gulianca, trece prin cătunul Ariciul, primește pîrîul Puturoasa, ce trece prin cătunul Gulianca și se varsă în rîul Buzăŭ, pe stînga luĭ.

Buzăeni, *vale,* în pl. Borcea, teritoriul com. Ceacul, jud. Ialomița.

Buzăul, *județ,* numit ast-fel după rîul Buzăul, care îl udă în tot lungul săŭ, situat în partea centrală și nordică a țăreĭ, întinzîndu-se între 23° 44′ și 24° 56′ longitudine orientală și între 44° 46′ și 45 și 47′ latitudine septentrională.

Numirea de Buzăŭ, mulțĭ o cred a fi de origină slavonă, de la cuvîntul Boza=turbure, ceea ce ar coincide cu faptul că apa rîuluĭ Buzăul curge maĭ tot-d'a una turbure. Numirea însă e ante-slavă, ante-gotă și ante-romană. Pentru prima oară cuvîntul Buzăŭ se întîlnește în anul 372 p. Ch. (Epistola ecclesiae gothicae. Vezĭ Șincaĭ, «Cronica», ed. II, anul 372, pag. 89 sub forma Μουσαῖον = Muzău. Vezĭ: «Colecție de viețile Sfinților», Constantinopole, 1845, IX, p. 55: «διὰ τοῦτο ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν ποταμὸν Μουσαῖον, καὶ ἐπεῖ βαλόντες. etc. Vezĭ Xenopol: «Istoria Romînilor», vol. I, p. 303. Vezĭ Erbiceanu: «Istoria Mitropolieĭ Moldoveĭ și Sucevei», prefața p. XVI). Forma Muzeu nu poate fi de cît saŭ o alterațiune a cuvîntuluĭ Buzăŭ, știut fiind, că Greciĭ, neavînd sunetul *B,* îl reprezintă prin *mp;* în transcrierĭ *p* s'a omis, rămîind numaĭ *m* și de aci Muzău în loc de Buzăŭ; saŭ că *m* în decursul timpuluĭ a trecut în *b,* analog: Eleemosynarium = Ἐλεημοσύνη = Mosinarium = Busunaru. Semnificația cuvîntuluĭ nu se cunoaște încă. Opiniunea luĭ Dionisie Fotino (Ἱστορια τῆς παλαὶ Δακιας, vol. III, p. 196), că Buzăul, după Geografia luĭ Ptolomeu, s'ar fi numit în vechime Napuca, e greșită. Se știe, că cetatea dacică Napuca, era unde e Clujul actual (Gr. Tocilescu «Dacia înainte de Romanĭ», p. 69 și 77). Această eroare a luĭ Fotino a vulgarizat-o Genilie în a sa «Geografie» din 1835, p. 201, de la care a împrumutat-o maĭ toțĭ cîțĭ aŭ scris în urmă Geografia Țăreĭ.

Limitele.—Limita acestuĭ județ la N.-V. începe din muntele Tătăruțul, care face hotar între județele Buzăŭ, Prahova și Tran-

www.dacoromanica.ro

silvania, înaintează puțin spre S. la plaiul Biteĭ, unde se curmă pîrîul Crasna, punct numit și Curmătura-Crasneĭ și de aci continuă pe albia acesteĭ ape, pănă la vărsarea eĭ în rîul Buzăul (distanța 10 kilometri). De la Gura-Crasneĭ, hotarul se lasă pe albia rîuluĭ Buzăul pănă la Cheia-Cordunuluĭ, punct unde rîul Buzăul intră în județ (distanță 3 kilometri), trece rîul și se dirige, descriind un arc, spre Nord-Est, prin punctele Stînca-Cheeĭ, Plaiul-Cerbuluĭ, Tabla-Cheeĭ (distanță 1500 metri), Zimbrul, munțiĭ Bota-Mică, Bota-Mare și Poiana-din-Cale, apoĭ se lasă puțin spre Sud și merge pe șeaua munteluĭ Surducul, pănă dă în Izvorul-Surduculuĭ (distanță 12 kilometri); apoĭ o ia pe cursul acestuĭ izvor pănă la vărsătura luĭ în rîul Bîsca-Mare, (distanță 3 kilometri); de aci se lasă pe apa Bîsceĭ-Marĭ în jos, pănă în fața gurĭĭ izvoruluĭ Pitac-Patac (distanță 6 kilometri), unde este și punctul de despărțire al plaiuluĭ Buzăŭ de plaiul Pîrscov. De aci se dirige drept spre N., pe albia izvoruluĭ Pitac-Patac, pănă în dreptul munteluĭ Hosszucos, peste care trece în linie dreaptă și dă în albia izvoruluĭ Bisculița, în fața gurĭĭ izvoruluĭ Corîiul, trece izvorul Bîsculița și o ia pe izvorul Corîiul pănă la sorgintea luĭ; urcă apoĭ peste plaiurĭ și, pe culmea dintre munțiĭ Corîiul și Bălești; merge pănă în vîrful munteluĭ Bălescu (distanță 12 kil.); de aci coboară la sorgintea pîr. Cilianoșul și merge pe albia sa pănă la vărsătura luĭ în pîrîul Bîsca-Mică (distanță 12500 m.); apoĭ urcă puțin spre N. pe albia Bîsceĭ-Micĭ și se abate spre E. pe cursul izvoruluĭ Magyarosbocor, pănă la sorgintea luĭ, de unde urcă peste șeaua munteluĭ Tăetura, (distanță 6500 metri), punct care separă tot de o dată plaiul Pîrscov de plaiul Slănic. Din muntele Tăietura se lasă puțin și, întîlnind izvorul Stîna-Giurgiuluĭ, merge pe dînsul pănă la întîlnirea sa cu Izvorul-Giurgiuluĭ, apoĭ o ia pe albia acestuĭ izvor, spre N., pănă în poalele Dealuluĭ-Negru, urcă pe culmea sa și ajunge în vîrful munteluĭ Giurgiul, punctul cel maĭ de N. al județuluĭ, care face hotar între Buzăŭ, Putna și Transilvania.

La N.-E. și E., hotarul, începînd din muntele Giurgiul se lasă în jos, cu o mică înclinare spre E., prin munțiĭ: Mușa-Mare, Mușa-Mică, Vetrilele, Neharna și Piatra-Secuiuluĭ, de unde face un arc spre N., trece prin piscurile: Paltinul și Nerezul, face o curbă spre S., trecînd prin muntele Furul-Mic, apoĭ urcă iar spre N. în muntele Furul-Mare, numit de obiceiŭ: La-Treĭ-Hotare, fiind-că formează limita între județele Buzăŭ, Putna și R.-Sărat, și unde se termină vecinătatea Buzăuluĭ cu jud. Putna, începînd de aci înainte a se învecina numaĭ cu jud. R.-Sărat. Din muntele Furul-Mare, hotarul se lasă în jos prin poalele Furuluĭ-Mare, la Stîna-Vrînceneasca, a Păltinenilor și ajunge la Belciul, o strîmtoare de stîncĭ, de unde îșĭ ia naștere pîrîiașul Recea, numit și Fundul-Rîmniceluluĭ; apoĭ o ia pe albia acesteĭ ape, avînd la dreapta munțiĭ Martînul și Măceșul, pănă la vărsătura eĭ în rîul Rîmnicul, în poalele munteluĭ Curcubeta-Mare, la punctul numit Urzicăriĭ; de aci merge pe rîul Rîmnicul, avînd pe malul drept: Curcubeta-Mică, Muchea-Bisericuțeĭ, izvorul Sărățelul și Podul-Coiteĭ; din dreptul Poduluĭ-Coiteĭ, părăsește albia rîuluĭ Rîmnicul și pe la Nord de cătunul Plăvețul trece izvorul Bisoca, descrie un arc spre Sud-Vest și ajunge peste plaiurĭ în vîrful munteluĭ Bisoca; de aci se urcă spre N.-V. prin munțiĭ: Locusta, Piscul-Mîndru și Muchea-luĭ-Țuțuiŭ (Vîrful-Dinuluĭ), de unde se lasă drept în jos prin culmea dealurilor: Carpenul, al-Cumetriĭ, Goicelul, Tătarul, Cărătnăul, Cîmpulungeanca, Hamocioaea și muchile: Dimiana, Licoi, Gărdoaea, Motohani și Richițele, unde întîlnește rîul Cîlnăul; urmează cît-va pe albia acestuia în jos, pănă unde acest rîŭ pătrunde în sînul județuluĭ și de acolo se dirige spre E. spre Crucea-Comișoae, avînd de limită moșia Zoița, din R.-Sărat; de aci se gușează în dreptul Movileĭ-luĭ-Berbecel, apoĭ se urcă spre E., făcînd o mare proeminență, cu o mică înclinare spre S., pănă la com. Cochirleanca, Movila-Pîrlită, învecinîndu-se cu hotarele moșiilor din Rîmnic: Costieni, Zidul, Socariciul, Bălăceanca și Robeasca. De la Movila-Pîrlită, hotarul face o mare curbă spre S.-V. și ajunge la lacul Costeiul, pe apa căruia merge pănă în rîul Buzăul, unde încetează a se mărgini cu Rîmnicul și începe vecinătatea sa cu jud. Brăila. Hotarul Buzăuluĭ, după ce atinge apa rîuluĭ Buzăŭ, merge cîte-va kil. pe albia sa, pănă în moșia Moșești, unde trece rîul și se lasă spre S. limitîndu-se pănă în dreptul com. Bîlhacul, com. Cotul-Ciorii, cu moșia Vizireni; de aci, făcînd o mare intrare spre V. și S., în linii mixte, trece pe lîngă movila Singurul, înaintează iar spre E. și ajunge în albia rîuluĭ Călmățuiul, învecinîndu-se cu hotarul moșieĭ Rușețul. După ce trece Călmățuiul, hotarul se lasă în jos, în-

www.dacoromanica.ro

clinîndu-se puțin spre V. și mărginindu-se tot cu moșia Rușețul, pănă în dreptul pădurei Macoveanca, com. Padina; face apoĭ o mare proeminență spre E. în liniĭ drepte, mărginindu-se cu hotarul moșieĭ Jugureni, se lasă în jos făcînd un unghiŭ ascuțit și limitîndu-se cu moșia Ciocile, ajunge în fine la Movila-Ciocilor, punctul cel maĭ de S. al județuluĭ, unde încetează vecinătatea sa cu jud. Brăila și începe a se hotărî cu jud. Ialomița.

La S., începînd din Movila-Ciocilor, hotarul merge drept pănă în hotarul moșieĭ Colilia, avînd de limite, despre Ialomița, hotarele moșiilor: Bălășești, Ciochina, Reviga și Căzănești. De la Colilia, se urcă iar spre Nord pănă în hotarul moșieĭ Balaciul, apoĭ se lasă în jos pe hotarele moșiilor: Pitișteanca, Rogozul saŭ Groaza, Grindul, Grindașul, unde formează un unghiŭ și se ridică spre N.-V., în liniĭ frînte, pănă în dreptul com. Boldești, avînd limită hotarele moșiilor: Sf. Gheorghe, Broșteni-Noĭ, Baldovineasca, Stejereasca, Gîrboveanca, Manasia, Apostolocheanca, Dudeasca și Jilava, unde se termină hotarul cu jud. Ialomița și Buzăul începe a se învecina cu jud. Prahova.

La V., hotarul începînd de la com. Boldești, face o mare proeminență spre V., formată din maĭ multe curbe și limitată de moșiile Sălcianca, Cioranca și Fulga, merge apoĭ pe hotarul Fulgiĭ pănă în dreptul laculuĭ Amarul, face o mare intrare spre E., apoĭ ese iară și se dirige spre N.-V., pe lîngă com. Baba-Ana și Mizilul, învecinîndu-se cu moșiile: Conduratul, Fîntînelele, Ghenoaica și Vadul-Săpat; de aicĭ o ia pe valea Rișniței pănă sub com. Călugăreni, face o intrare spre E., în dreptul com. Jugureni, apoĭ începe a se urca spre N. pe colina Piscul-Pietros și pe hotarul Mireștilor, pănă dă în albia rîuluĭ Cricovul; trece rîul și se urcă pe valea izvoruluĭ Călugărul (Cîrciuma-Sofronia) pănă în Butuceanca, comuna Sîngerul. De aci, hotarul se urcă pe muntele Runcul, merge prin marginea căt. Crăciunești și Buda, comuna Cizlăul, pănă ajunge în Vîrful-Cocioabeĭ, se lasă pe plaiŭ și urcă în muntele Gîlma; de aci, făcînd o mare proeminență spre S.-V., peste plaiurĭ, ajunge în muntele Sălcia, apoĭ în Vîrful-Groșilor, de unde începe a urca spre N. prin munțiĭ: Tătulești, Trenul și Șeaua-Draculuĭ, atingînd proprietatea Cărbunești și dînd în apa Zeletinul. Din Zeletin, hotarul merge prin: Scursura, Valea-Cîinilor (La-Piatra) și se lasă în obîrșia văeĭ Cătina, de aci urcă Slemnea-Dealuluĭ, pănă în muchea Dubanuluĭ, trece prin muntele Tisele (La-Pietrile-Infundate), face o curbă spre E. și dă în muntele Piatra-Rotărieĭ și de aci în apa Stîmniculuĭ (pîrîul Bătrîneanca), de unde, înclinîndu-se puțin spre N.-V., merge în muntele Carafte, zis și Piatra-Rotărieĭ, în dreptul pisculuĭ Murătoarea, hotarul Roma, urcă pe Piscul-Ciocîrlanuluĭ și Vîrful-Călugăruluĭ, făcînd un unghiŭ, intră puțin spre E., trece pe la muchea mare a Brădetuluĭ, se lasă pe valea Colniculuĭ și merge la Piatra-Infierată-dintre-Bîscĭ, la poalele munteluĭ Pleșea, unde trece Bîsca-fără Cale și o ia pe albia Bîscĭ-cu-Cale pănă la izvorul Bîsculița; urcă pe Bîsculița în sus pănă la Măgura-Carpenuluĭ, apoĭ, după ce merge cît-va pe plaiu, se lasă în jos și dă în albia rîuluĭ Siriul, trece Siriul și urcă pe valea Tătaruluĭ, pănă în muntele Tătărușul, de unde izvorește și unde se termină și hotarul jud. Buzăŭ despre Prahova.

Limitele jud. Buzăŭ n'aŭ fost tot-d'a-una cele actuale, ci aŭ fost supuse la diferite modificări. Așa în 1828, jud. Brăila încetînd de a maĭ fi raia turcească, comunele: Făurei, Rușețul și Strîmbul, carĭ pănă aci ținuseră de Buzăŭ se alipesc Brăileĭ; iar comunele: Băbeni, Racoviteni, Nisipurile și Moșești, Rîmniculuĭ-Sărat. Cu desființarea județuluĭ Sacul (1842), Buzăul a crescut foarte mult în teritoriu, alipindu-i-se: pl. Tohani și plaiul Buzău, care făceaŭ parte din desființatul județ Sacul. In urma delimităreĭ frontiereĭ din 1888, i s'a maĭ adăugat încă cam 4300 hect.

Conturul acestuĭ jud. nu se poate raporta la nicĭ o figură geometrică; totușĭ dacă vom uni prin liniĭ drepte: M. Giurgiul, punctul cel maĭ de N. cu Movila-Ciocilor, punctul cel maĭ de S.; apoi Movila-Ciocilor, cu căt. Grădiștea, com. Boldești; căt. Grădiștea cu M. Tătărușul; Tătărușul cu M. Giurgiul, jud. va lua forma unuĭ trapez, prezintînd cea maĭ mare lungime de la M. Giurgiul pănă la Movila-Ciocilor și cea maĭ mare lățime de la M. Salcia, com. Cislăul, pe hotarul Prahovei, pănă la movila Pîrlita din com. Cochirleanca.

Din actele de proprietate ale moșnenilor din com. Nehoiașul, rezultă că vechiul hotar al Buzăuluĭ despre Transilvania era ast-fel: De la vărsătura pîrîuluĭ Crasna în Buzău urca spre N. pe albia rîului Buzăŭ pănă la gura pîrîuluĭ Crăsnița și mergea pe această apă pănă în muntele Bota Mare. Acest teritoriŭ, coprins între rîul Buzăul, pîrîul

www.dacoromanica.ro

Crăsnița și munții Cheea și Bota a fost cotropit de Austro-Ungaria de pe la 1700. In timpiĭ maĭ apropiațĭ Austro-Ungaria nu s'aŭ mulțumit nicĭ cu această limită, cea stabilită actualmente, ci a voit să se lase și maĭ spre S., pe albia pîrîuluĭ Arțagul și în conformitate cu această dorință s'a fixat hotarul și pe harta austriacă din 1856. Certele ivite între moșneniĭ Nehoeșenĭ și Păltinenĭ cu Ungurii aŭ dat naștere maĭ multor anchete, care de drept, ne-au recunoscut frontierea până în Vîrful-Botelor; de fapt însă tot Ungurii beneficiaŭ de acești munți, păscîndu-ĭ și maĭ cu seamă tăind pădurile de tisă, brad roșu, lemn atît de căutat în industria Transilvanieĭ, până cînd pădurile aŭ fost aproape exterminate, crescînd în locul tiseĭ, mesteacănĭ. Ca să se puie capăt călcărilor, colonel I. Cucitorescu, pe cînd comanda regimentul din Buzău, a îndemnat pe maĭ mulțĭ dorobanțĭ, moșnenĭ din Nehoiașul, să-și facă ferăstrae pe apa Arțaguluĭ, și așa din 1881, călcările Ungurilor au devenit mai anevoioase. Totuși însă, comisia de delimitare din 1889 a găsit cu cale ca să cumpere acest teritoriu în suprafață de 1510 hect., de și curat al Romînilor, de la Unguri, pentru suma de 78720 fiorinĭ.(«Monit. oficial , No. 9 din 10 Aprilie 1888).

Muntele Bălescu, până la delimitarea din 1888, ținea de Transilvania, iar frontierea vechiă mergea din poalele M. Bălescul, peste plaiurĭ, până în izvorul Zănoaga, apoĭ apuca cursul acestuĭ izvor, până la vărsarea sa în pîrîul Bîrsa-Mică și pe Bîrsa în sus până în M. Giurgiul. Muntele Balescul și Bălescutul, adăugîndu-se acum Buzăuluĭ, jud. a cîștigat și aci o întindere în suprafață de 2800—3000 hect.

In harta austriacă hotarul între județele Buzău și Rîmnicul e greșit, și această greșală a reprodus-o apoĭ toțĭ cartografiĭ și geografiĭ: în harta austriacă hotarul e tras din muntele Furul-Mare, drept în Podul-Coiteĭ, adăugînd cu modul acesta județuluĭ Buzău, munțiĭ: Carîmbul, Vîrstele și Piatra-Peneĭ, care tot-d'a-una aŭ ținut de jud. Rîmnicul. In această regiune hotarul Buzăuluĭ n'a trecut nicĭ-odată peste izvorul Recea și rîul Rîmnicelul.

O altă eroare este în dreptul com. Lapoșul, unde moșia Butuceanca din com. Sîngerul, județul Prahova, se șuiază foarte mult spre N.-E. și pătrunde mult în jud. Buzău, despărțind cătunul Lapoșul de cătunul Lăpoșelul. Tot o asemenea eroare e făcută în dreptul com. Glodeanul-Sărat, unde moșia Sălcianca din Prahova înaintează în jud. Buzău până lîngă lacul Cufuritul.

Limitele Buzăuluĭ despre Prahova, în dreptul com. Chiojdul-din-Bîsca încă nu sunt definitiv fixate, din cauză că locuitoriĭ sunt în devălmășie cu moșneniĭ din comunele Chiojdul-Mare și Bătrîna, din Prahova; neterminabilele procese moșnenești fac ca părțĭ marĭ de moșie să treacă cînd la uniĭ, cînd la alțiĭ: din această cauză, multe proprietățĭ din Prahova sunt impuse la fonciera în jud. Buzău și vice-versa.

Suprafața. Supraf. jud. Buzău este de 494313 hect., ceea ce îl face să ocupe al 5-lea loc între județele țăreĭ în privința întinderei. Din această suprafață: 204040 hect. sunt arabile, 117906 pădure, 35389 fineață, 75604 izlaz, 4874 livezĭ, 10671 viĭ și 45918 sterp.

Reliefuljudețului. Județul Buzău, ca și țara din care face parte, prezintă aspectul unuĭ vast amfiteatru, a căruĭ arenă o formează șesurile, iar treptele: dealurile, colinele și munțiĭ, carĭ merg din ce în ce ridicîndu-se de la S. spre N., până daŭ în frontiera Transilvanieĭ. Afară de aceasta, terenul săŭ, în partea șesurilor, maĭ are o inclinațiune de la V. la E., ceea ce face ca toate apele care udă acest județ, să decline, maĭ mult saŭ maĭ puțin, spre E., în loc de a continua curgerea lor spre S., după cum își primesc direcțiunea, cînd es din munțĭ. Această accidentare a terenuluĭ variază de la N. spre S., între 1753 m. (muntele Penteleul) și 67.32 (Movila-Ciocilor); iar de la V. spre E., între 139.9 (Mizil) și 27.5 (com. Cotul-Ciorii).

La prima vedere, teritoriul acestuĭ județ s'ar putea divide în două părțĭ, bine distincte: zona șesurilor și zona munților; dar ținînd seamă de înălțimĭ, de constituția geologică a terenuluĭ, de felul producțiuneĭ, etc., zona munților se poate subdiviza în treĭ regiunĭ: regiunea dealurilor, regiunea colinelor și regiunea munților propriu-zișĭ.

Zona șesurilor ocupă două din cincĭ părțĭ din teritoriul județuluĭ, cu o suprafață aproximativă de 215 hect., prezintînd, din poalele dealuluĭ până la extremitățile județuluĭ, o vastă cîmpie, care se continuă în județele Ialomița și Brăila, până în Dunăre, întreruptă icĭ și colea de nenumărate movile, cu care e semănată, precum și de malurile rîuluĭ Buzăul și Călmățuiul, ceea ce face ca șesul între aceste două rîurĭ să ia forma uneĭ vaste albiĭ, acoperită în mare parte de nisip, sărăturĭ,

www.dacoromanica.ro

smîrcuri, stuf, etc., din care cauză e și mai puțin fertil. O altă albie formează rîul Istăul, de și mai puțin însemnată, dar prezintînd terenului agricol aceleași inconveniente și supusă cîte o dată și înecăciunei. Cu toate acestea, zona șesurilor județului Buzău este una din cele mai fertile ale țărei și produce cu abundență și de calitate superioară: porumb, grîŭ, orz, secară, meiu și rapiță; are fînețe, izlaz și păduri multe.

Zona munților. a) Regiunea dealurilor, de și nu se poate circumscrie în limite fixe, țiind însă compt de producțiuni, de înălțimi și de constituția geologică a terenului, se determină ast-fel: la N., începînd din Valea-Unghiului, limita ei merge pe albia r. Nișcovul pănă în dreptul com. Tisăul; de aci se dirige spre N., pe izvorul Tisăul și Valea-Largă (căt. Viperești), pănă dă în albia rîului Buzău, merge puțin în jos pe albia sa și trece Buzăul în dreptul com. Pîrscovul, de unde o ia spre N. pe valea Sărățelului - Bălănești lor, pănă în com. Trestia; de aci se dirige spre E., trece pe la poalele munteluĭ Balaurul și ajunge în albia rîului Slănicul; se lasă pe Slănic în jos pănă la com. Aldeni și peste muchĭ urcă la Vîrful-Mare, trece pe la N. comunelor Băești și Blăjani, ajunge la com. Vadul - Sorești, la gura Hîrbocei. La S. limita ar fi șoseaua națională Buzău-Focșani, dacă aceasta nu s'ar depărta cu 3—10 kil. de poalele dealurilor. Se poate exclude din această regiune: muntele Istrița, cu continuația sa Strihani, muntele Ciolanul, cu culminația sa Cetățuia și cîte-va dosurĭ de pe Valea - Nișcovului, acoperite de pădure. Se poate adăuga însă valea rîului Buzău pănă în com. Păltineni, fiind-că pe coastele eĭ permite cultura viței pănă în acest punct nordic, de și nu tot-d'a-una cu o complectă reușită; de asemenea valea r. Slănic, pănă în com. Vintilă-Vodă.

Această regiune are o suprafață aproximativă de 65000 hect. acoperite cu viĭ, livezĭ, pomĭ fructiferĭ, grădinĭ de legume, cereale, precum: porumb, puțin grîŭ, orz, alac și alte plante din mica cultură. Pădurile ocupă cam a 4-a parte din această suprafață.

b) Regiunea colinelor se mărginește la S. cu limitele de N. ale regiunei dealurilor, iar la N. se desparte de regiunea muntoasă prin următoarele puncte: la V., începe din poalele munteluĭ Pleșea, trece pe sub poalele munteluĭ Plescioara, apoĭ, pe Valea-Cătiazului, da în rîul Buzău, merge pe albia rîuluĭ Buzău în sus pănă la vărsătura rîuluĭ Bîsca - Rozileĭ, merge pe albia Bîsceĭ pănă în Valea-Largă (com. Mlăjetul); urcă pe această vale pănă în muntele Vîrful-Oaeĭ, se lasă puțin pe Valea-Stănileĭ, urcă în Vîrful-Șeleĭ și, pe la V. de com. Colți, dă în Valea - Sibiciului; de aci urcă muntele Gornetul, ajunge în muntele Vîrful - Junculuĭ și, pe Aluniș, dă în munțiĭ Martira și Crucea-Spătaruluĭ, de unde se îndreptează prin munțiĭ Arsenia și Ivăncțul, ajunge la muntele Roșul, dă în albia rîului Slănicul, trece Slănicul pe la poiana Terca, apoĭ pe la poalele munteluĭ Brazăul și, pe la N. de căt. Buște (com. Mînzălești), dă în Pîrîul-Șghiabuluĭ; se lasă puțin în Șghiabul și urcă pe muntele Bisoca pănă întîlnește valea Pecenega, unde se termină limita acesteĭ regiunĭ. Suprafața regiuneĭ colinelor, cu o întindere aproximativă de 110000 hect., este întreruptă adesea și de munțĭ a căror înălțime trece peste 1000 metri. Producțiunile principale sunt: porumbul, livezĭ de prunĭ, pomĭ fructiferĭ, fînețe, izlaze și întinse pădurĭ.

c) Regiunea munților propriŭ zișĭ se coprinde între limitele de N. ale regiuneĭ colinelor și frontieră. Suprafața eĭ aproximativă este de 100000 hect., acoperită în mare parte de vaste și seculare pădurĭ, în carĭ bradul ocupă primul loc, de fînețe și izlaze și în cît-va de stîncĭ și piscurĭ formate din pietriș. Totușĭ mica cultură a pătruns pănă în văile cele mai ascunse și chiar în poalele Penteleului se văd holde de porumb.

Văile. Numeroasele văĭ ce se află în județ contribue foarte mult la modificarea și varietatea reliefuluĭ săŭ. Vom menționa pe cele mai principale, după ordinea mărimeĭ: Valea-Buzăului, una din cele mai frumoase ale țărei, Valea - Slăniculuĭ, Bîsca-Rozileĭ, Bîsca-Chiojduluĭ, Nișcovul, Sărățelul - Bălănești lor, Valea-Sibiciului, Cîlnăul, Sărățelul-Bercii, Siriul, Șghiabul, Nehoiul, Arțagul, Cășoca, Hărhădăul, Cătiașul, Cricovul, etc., din care unele udate în permanență de apa izvoarelor, ce se adună în albiile lor, iar altele carĭ n'aŭ apă, de cît în timpul ploilor și al topireĭ zăpezei.

Orografia și Ipsometria. Munțiĭ Buzăului, de și nu se disting mult prin înălțime, sunt totușĭ din ceĭ mai însemnațĭ aĭ țărei prin vastitatea pădurilor, excelența pășunilor, avuțiile minerale și prin frumusețea lor. Numaĭ puținiĭ dintr'înșiĭ sunt bine cunoscuțĭ, iar restul nu-șĭ descopere misterele de cît păstorilor și prea puținilor călătorĭ.

Aceștĭ munțĭ, după apele carĭ le udă poalele, se pot grupa în 19 seriĭ mai importante:

www.dacoromanica.ro

a) Munții Siriului, coprinși între apele: Crasna, Valea-Tătarului, Siriul și Buzăul, ocupă partea de N.-V. a județului și culminează în piscurile: Tătarul (818 m. înălțime), Mălîia, Bocîrna (1200 m.), Fețele (1675), și Curul-Munteluĭ (1416), cu ramificații mai însemnate: Piciorul-Baliĭ și Plaiul-Biteĭ. Toți acoperiți de pășuni și păduri.

b) Munții Chiojdului, coprinși între apele: Bîsca-Chiojduluĭ, Siriul, Buzăul și Valea-Muscelului, cu vîrfurĭ mai însemnate: Monteorul (1408 m.), Stevia (1305 m.), Cumpenele (1170 m.), Impistrițul (1094 m.), Vîrful-Stîneĭ (1020 m.), Pitica, Plescioara, Spedișul-Nehoiului, Caraftele, Cătiașul, Piatra-Corbului, Titila, Rîpa-Feteĭ, Olteanul-Mare, Olteanul-Mic, Roma, Manta, Vîrful-Lerii, Predealul și Măgura. Toți acoperiți de fîneață, izlaz și păduri; cîți-va sunt stîncoși. La poalele lor se cultivă pomiĭ fructiferĭ și porumbul.

c) Teișul, coprinși între Bîsca-Chiojduluĭ, Valea-Muscelului și rîul Buzăul, cu culminațiunĭ mai însemnate: Cetățuia, Vîrful-Cătineĭ (817 m.), Balosinul, Colînul (567 m.), Vîrful-Feteĭ, Poenari, Cornetul, Malul-Pieiĭ și Zăpușelul. Mare parte sunt pietroși. Cea mai mare parte sunt acoperiți de păduri; alții sunt acoperiți de livezĭ, fînețe și semănăturĭ.

d) Munții Cislăului, coprinși între Zeletinul, Bîsca-Chiojduluĭ, Buzăul și Cricovul. Piscurile mai însemnate sunt: Salcia, Fîntîna-Hoților, Runcul, Stîna-Bătrînă, Pietricica, Gîlma, Scărișoara, Plaiul-Ungurului și Nicovanul. Mai toți sunt acoperiți numaĭ de păduri și în cît-va de livezĭ. In poalele Nicovanului reușește și vița.

e) Predealul Buzăului, coprinși între Cricovul, Nișcovul și Buzăul. Piscurĭ mai însemnate sunt: Glodul, Vîrful-Braduluĭ, Fața-Inaltă, Ciolanul, cu faimoasa sa culminație: Cetățuia, Golta, Nifon, Vîrful-Cerbuluĭ și Liliacul, apoĭ: Poiana-Brașovului, Poiana-Lupului, Cucuiata, Pandurul, Cetatea, Solnița, etc., mai toți acoperiți de păduri, livezĭ de prunĭ, viĭ și semănăturĭ. Cîți-va sunt nisipoși saŭ pietroși și aproape sterilĭ.

f) Munții Istrițeĭ, coprinși între rîul Nișcovul, Valea-Scheilor și șes. Vîrfurĭ mai însemnate sunt: faimoasa Istrița (755) cu ramficațiile sale: Strihani (408) Gruiul și Vladimirul, apoĭ: Corneanul, Chilmiziul, Arhimandritul, Dumbrava, Pragul și alte dealurĭ care o înconjoară. Mare parte sunt formați din stîncĭ calcaroase și goale; alțiĭ sunt acoperiți de păduri, viĭ, pomĭ și în cît-va de semănăturĭ.

Pe partea stîngă a rîului Buzăŭ, munții se grupează în următoarele seriĭ:

g) Botele, coprinși între Buzăul, Crăsnița și Arțagul, cu vîrfurile: Stînca-Cheeĭ, Cheea, Cerbul, Tabla-Cheeĭ, Zimbrul, Bota-Mare și Bota-Mică, mai toți cu stîncĭ, pășunĭ și pădurĭ.

h) Munții Nehoiașului, coprinși între Buzăul, Arțagul, Bîsca-Mare, Păltinișul și Bîsca-Rozileĭ. Mai însemnați sunt: Podul-Caluluĭ (1446), Tehărăul (1365), Vîrful-Babeĭ (1360), Poiana-din-Cale, Pruncea, Spedișul-Buzăului, Giurca, Cășioca și Arsele. Stîncĭ, pășunĭ întinse și pădurĭ.

i) Munții Păltinișului, coprinși între Bîsca-Mare, Păltinișul și Bîsca-Rozileĭ, cu piscurĭ mai însemnate: Podul-Grecilor (1200), Tega (1054), Monteorul, Păltinișul, Piatra-Corbului, Argăsălești, Țentea, Piatra-Arsă, Vîrful-Draculuĭ și Nemertea. Stîncĭ, fîneață și pășunĭ.

j) Munții Penteleului, coprinși între frontieră, Bîsca-Mare și Bîsca-Mică, cu însemnatele piscurĭ: Penteleul (1753), cu ramificațiile sale, Balabanul (1600), Piciorul-Caprii (1543), Viforîta, Cernatul, Cursele, Zănoaga, Corăiul, Miclăușul, Monteorul, Piscunașul și Bălescul. Acești munți sunt ceĭ mai însemnați, nu numaĭ prin înălțimea și frumusețea lor, dar și prin excelența pășunilor, al căror calități superioare nu le egalează nicĭ un alt munte din țară.

k) Munții Sibiciului, coprinși între rîul Buzăul, Bîsca-Rozileĭ și Valea-Sibiciului, cu piscurĭ mai însemnate: Sboiul (1117), Vîrful-Oaeĭ (1092), Barbul, Stănila, Martiria, Colții, Crucea-Spătaruluĭ, Cîlnăianul, Vulturul, Ciniile, Fulgoiul, Leurdeanul, Vîrful-Pietreĭ (1320), Vîrful-Bîeĭ, Stermina și Verzele. Mai toți sunt stîncoși saŭ nisipoși, goi și rar acoperiți de pășune saŭ pădure. In acești munți se găsește chihlibar.

l) Munții Pănătăului, coprinși între Valea-Sibiciului, Buzăul și Sărățelul-Bălănești lor, cu vîrfurĭ mai însemnate: Jungul (1200), Pănătăul, Vătraiul, Samarul, Vîrful-Epeĭ, Gornetul, Șopîrla, Preseaca, Bîidea, Dintele, Vîrful-de-Nimezĭ, Scărișoara și Sarea-luĭ-Buzăŭ. Mai toți sunt acoperiți de pășunĭ, fînețe, păduri și semănăturĭ.

m) Mușele, coprinși între Bîsca-Mică, Izvorul-Giurgiului, Vrancea și Izvorul-Neharniteĭ, cu vîrfurĭ mai însemnate: Giurgiul (1600), Mușa-Albă (Tăietura), Mușa-Mare, Mușa-Mică, Vetrilele, Neharna (1402), Neharnița, Chilmiziul și Piatra-Secuiului. Toți sunt acoperiți de pășunĭ întinse, de păduri și întru cît-va stîncoși.

www.dacoromanica.ro

n) Munții Goideștilor, coprinși între Bîsca-Rozilei, rîul Slănic, Sărățelul-Bălănești lor, Sărățelul-Berciĭ și Valea-Stupinei la S., cu vîrfurĭ mai însemnate: Războiul, cu frumoasele sale ramificații: Mortatul, Vișanul, Bizdadeaua, Tigva, Fulgerișul, Brînzea și Tainița; apoĭ Arsenia, Ivanețul (1176), Ivanețul-Mic, Fărîmicioasa, Scobita, Curmătura-Purceilor, etc., maĭ toțĭ stîncoșĭ, iar unĭĭ acoperiți de pășunĭ și pădurĭ; la poalele lor se cultivă porumbul.

o) Munții Trestioareĭ, coprinșĭ între Sărățelul-Bălănești lor, Sărățelul-Berciĭ, Slănicul la N. și rîul Buzăul la S. Această serie, plecînd de la Fundata, se bifurcă o parte spre S. și culminează în vîrfurile: Măgura, Boziorul, Dîlma, Stoicana, Zapodia, Piatra-Negoșineĭ, Botanul (783), Șoimul, etc., iar alta spre N. culmineză în vîrfurile: Mociarul, Pițigoiul (817) și Cerchezul. Ceĭ de N. sunt formați în mare parte din pămînturĭ albe și goĭ; ceĭ de S. însă sunt acoperiți de pășunĭ, pădurĭ și în cît-va de livezĭ și semănăturĭ de porumb. Această serie e foarte bogată în substanțe minerale și maĭ cu seamă în sare; în cîți-va se găsesc mulțĭ psilodonți.

p) Munții Cociĭ, coprinșĭ între rîul Slănic, Sărățelul-Berciĭ și rîul Buzău, cu vîrfurĭ maĭ însemnate: Coca (671), Umbrărelul (815), Bocul, Imprumutul, Ocea, Grabicina, Corbul, Balaurul (490), Bostucana, Moara-de-Vînt, Siminocul și Săpoca. Cîți-va sunt goĭ, dar cea mare parte sunt acoperiți de fineață, pășunĭ, livezĭ, viĭ, pădurĭ și semănăturĭ. Sunt avuți în substanțe minerale, iar cîți-va au salze.

r) Munții Lopătarilor, coprinșĭ între rîul Slănic, Izvorul-Secuiuluĭ, Șghiabul și Recea, cu vîrfurĭ însemnate: Măceșul (1355), Brazeul (1229), Cireșul (1166), Curcubeta (1092), Piatra-Secuiuluĭ, Paltinul, Nerezul, Furul-Mare, Furul-Mic, Martinul, Măluțelul, Muierea, Cheea, Runcul, Grunjul, etc., carĭ se disting nu numaĭ prin mărime, dar și prin sălbăticie; unĭĭ sunt stîncoșĭ, iar alțiĭ acoperiți de pășunĭ și pădurĭ. In cît-va sunt avuți și în substanțe minerale și maĭ cu seamă în sare și ape sulfuroase.

s) Munții Bisoceĭ, coprinșĭ între rîul Slănic, Rîmnicelul, Șghiabul și valea Pecenega. Maĭ însemnați sunt: Bisoca (960), cu ramificațiile eĭ, apoĭ colinele: Veveritele, Cetățuia, Vornicul, Papa, Rîpa-Albă, Ghizdita, etc. Maĭ toți au pășunĭ și pădurĭ.

t) Munții Slăniculuĭ, coprinși între Pecenega, hotarul Rîmniculuĭ, rîul Cîlnăul și rîul Slănic, cu vîrfurĭ maĭ însemnate: Locusta, Țuțuiul, Carpenul, Goicelul, Tătarul, Cărătnăul, Dimiana (484), Cîmpulungeanca (481), Dumbrava (384), Vîrful-Mare, Lazul, Blăjani și Clociți. Maĭ toțĭ sunt acoperiți de pădure, fînețe, izlaz, viĭ, livezĭ și semănăturĭ.

Partea de S. a județului de și prezintă un vast șes, este și ea accidentată de malurile rîului Buzăul, care se continuă, de partea stîngă, pănă în com. Găvănești și de malurile Călmățuiuluĭ, care, începînd de la com. Costești, se continuă pe dreapta pănă în jud. Ialomița. Afară de aceste malurĭ, șesul se maĭ întrerupe de nenumărate movile, din care unele împrăștiate fără ordine, la distanțe maĭ mult sau maĭ puțin depărtate, izolate, sau grupate maĭ multe la un loc. Altele însă pleacă ca raze, sau din muntele Istrița și, în linie dreaptă, ajung la Dunăre, pe care o trece la Hîrșova, și de aci la Marea-Neagră; saŭ din Săpoca, urmînd albia Buzăuluĭ, pănă la gura rîuluĭ Cîlnăul, unde se bifurcă, apucînd unele pe malurile Cîlnăuluĭ pănă la căt. Clociți, iar altele, continuînd pe Buzăŭ la vale și îndreptîndu-se spre orașul Brăila.

Poporul deosebește movilele după mărimea și situația lor, prin expresiunile: movilă, popină și bășică. Aceste movile se pot clasa ast-fel: *a)* tumule, *b)* itinerare, *c)* telegrafice saŭ puncte de observație, *d)* semne de bătăliĭ sau locurĭ memorabile, și *e)* hotare de moșii. Un studiŭ special asupra lor nu s'a făcut, ca să se poată ști căreĭ clase aparține fie-care din ele. Singura movilă exploatată este Ciocîrlia de la Vadul-Pașii, com. Scurtești. Aci d. Gr. Tocilescu, în 1881, Maiu, a găsit oseminte de om și de cal, precum și resturĭ de arme: o sabie, zăbale, scărĭ de șea, frîu, etc., depuse acum în Muzeul de Antichități. E de notat, că o mare parte din movile încep să dispară, fie distruse de căutătoriĭ de comorĭ, carĭ le sapă fără nicĭ un sistem și le împrăștie; fie de agricultorĭ, carĭ le ară și le aplanează.

Ridicăturile marĭ de pămînt, făcute pe șes saŭ pe dealurĭ, le numesc locuitoriĭ movile. Movilele marĭ, situate pe văĭ saŭ prin stufariș, le numesc popine; iar pe cele micĭ, orĭ unde ar fi situate, le numesc bășicĭ.

Idrografia. — Județul Buzăŭ e străbătut de maĭ multe ape, care-l udă de la N.-V. spre S.-E., concentrîndu-se în 2 basinurĭ: al rîuluĭ Buzăŭ și al rîuluĭ Ialomița. Cele maĭ însemnate sunt: Buzăul, care udă prin mijloc și în lung tot plaiul Buzăŭ, Sudul plaiurilor Pîrscovul și Slănicul, N.-E. plășeĭ Sărata și

www.dacoromanica.ro

partea de N.-E. a plășeĭ Cîmpuluĭ. Afluenții săĭ maĭ principalĭ sunt: Bîsca-Rozileĭ, Nehoiul, Valea-Sibiciuluĭ, Bîsca-Chiojduluĭ, Sărățelul-Bălănești lor, Sărățelul-Berciĭ, Slănicul, Nișcovul și Cîlnăul, care fecundă văile pe unde trec, înlesnînd tot-d'o-dată foarte mult comunicația prin drumurile naturale ce oferă pe albiile lor. Ele, prin marile văĭ ce deschid în partea muntoasă, impun și împărțirea administrativă. Partea muntoasă este astfel divizată în treĭ plaiurĭ: Buzăul, Pîrscovul și Slănicul. Maĭ puțin însemnate prin mărime, dar foarte importante pentru agricultură, sunt: Călmățuiul, care udînd în lung plasa Cîmpul, trece prin județul Brăila și se varsă în Dunăre; Sărata, care udă o parte a plășeĭ Sărata, apoĭ, cînd prin plasa Cîmpul, cînd prin plasa Tohani, merge de se varsă în rîul Ialomița; Istăul, care udă partea de V. a plășeĭ Tohani, formează lacul Boldești și merge să se verse tot în rîul Ialomița. Pe lîngă acestea, județul are o mulțime de alte pîraie, izvoare, văĭ, lacurĭ și viroage, a căror descriere sunt la locurile respective.

Geologia. — Din punct de vedere al constituțiuneĭ geologice, județul Buzău e unul din cele dîntîiŭ ale țăreĭ. Se impune atențiuneĭ geologilor, oferindu-le cu prisosință date nouă și un material foarte abund și prețios pentru scrutarile lor și înavuțirea științeĭ, ceea ce a făcut ca să fie cercetat aproape maĭ mult ca orĭ-care altul, atît de geologiĭ romînĭ, cît și de ceĭ străinĭ.

D. Gr. Ștefănescu a studiat muntele Penteleul («Revista științifică», anul VI).

Studiĭ s'au maĭ făcut de d-niĭ Pilidi și Porumbaru.

D. Gr. C. Monteoru, prin diferiți ingineriĭ străinĭ, a făcut multe sondagiĭ și studiĭ geologice la proprietățile d-sale; dar rezultatul n'a fost comunicat publicității.

D. C. Botea, în vara anuluĭ 1884, a făcut o excursiune maĭ prin tot județul, și a publicat aprecierile sale în «Anuarul Biurouluĭ Geologic», Anul II, 1884, pe carĭ apoĭ le reproduce și d. N. Michăilescu, în a sa «Geografie a Romînieĭ».

D. Gr. Cobălcescu, în vara anuluĭ 1881, viind în Buzău, a studiat bine vulcaniĭ de noroĭ de la Pîcle și locurile învecinate. («Studiĭ geologice și paleontologice», București 1883, p. 73—82), studiĭ, care se repetă maĭ în fie-care an de D-l Gr. Ștefănescu și eleviĭ săĭ de la facultatea de științe. Tot așa de bine d. Cobălcescu a studiat și terenurile din jurul Becenilor și o parte a albieĭ Slăniculuĭ (Ibidem, pag. 6 seqq.), de care studiŭ s'a servit în mare parte d. Botea în a sa relație despre Buzău.

I. Grupa quaternară saŭ diluviană este foartę dezvoltată; ea formează toată partea de cîmp a jud., și se întinde pănă sub ultimile coline ale grupeĭ terțiare, formînd terase și chiar dealurĭ, înaintînd și în interiorul văilor. Așa, ea se întinde pe malul stîng al Buzăuluĭ, de la Săpoca pănă aproape de Fundeni, pe Valea-Cîlnăuluĭ, pe partea dreaptă a văeĭ Nișcovuluĭ, pănă la Grăjdana. Această grupă este formată din ambele sale membre: pietrișul și lössul, uneorĭ împreună, alte-orĭ izolate; așa în partea despre colinele terțiare, pietrișul există singur și este acoperit imediat de solul arabil. Lössul prezintă diferite caractere în acest județ; pe lîngă caracterul său propriŭ de argil nisipos gălbuiŭ, cu concrețiunĭ margoase și găurile vermiforme, el devine foarte nisipos, cum se vede spre hotarul jud. Prahova, pe cînd, din contra, pe hotarul jud. Rîmnicul-Sărat și Brăila el devine maĭ argilos și negru, adevărat Cernoy Zemlo al Rusieĭ meridionale.

II. Grupa terțiară saŭ kenozoică este foarte dezvoltată și reprezentată prin cîte trele sistemele sale: pliocenic, miocenic și eocenic.

a) Sistemul pliocenic se compune din stratele cu unio, stratele cu congeriĭ și paludine, stratele cu cardium și cardite și gresiile cu bivalve.

1. Stratele cu unio se observă pe malul Slăniculuĭ, la Beceni, și sunt reprezentate prin argiluri și nisipurĭ roșiĭ și negre, roșiĭ feruginoase, care, la Mlaca pe Valea-Vacĭĭ, iaŭ o mare importanță, întinzîndu-se de la Beceni, pe Valea-Cîlnăuluĭ, pănă în hotarul jud. Rîmnicul, iar în partea despre rîul Buzăŭ, spre Valea-Josenilor, la Joseni în sus, pănă aproape de Scorțoasa, și lipsind cu totul pe partea dreaptă a Buzăuluĭ.

2. Stratele cu congeriĭ și paludine ocupă o întindere foarte mare; ele se arată: pe Valea-Slăniculuĭ, la Gura-Dimieneĭ; lîngă Beceni, pănă la Petrăcheștĭ; pe Valea-Josenilor, la Policiori, pănă la valea Băligoasa; pe Valea-Buzăuluĭ, începînd de la Răteștĭ în Valea-Pîrscovuluĭ și continuîndu-se pe partea stîngă a Buzăuluĭ, prin Rușiavățul și Tega, pănă în Valea-Sibiciuluĭ; iar pe partea dreaptă a rîuluĭ de la Palanca, în fața văeĭ Josenilor, prin Scărișoara, Bîsceni, pănă în Valea-Cupuluĭ; pe Bîsca-Mică, de la Bîsceni pănă aproape de Colnice; formează între-

www.dacoromanica.ro

gul basin al Nișcovului, de la Grăjdana, pe rîŭ în sus, pănă la Tisău, coprinzînd basinul de la Sărata și mai toate podgoriile jud. pănă la Ceptura.

Aceste strate sunt reprezentate prin argiluri cenușii, verzi, unele plastice, altele nisipoase și foarte avute în paludine și congerii și cîte-va alte bivalve; prin nisipuri galbene și cenușii, asemenea fosilifere; prin cîte-va gresii albe și gălbui congeriane, așezate aci pe strate gipso-margoase, ca la Tega și Sărata, aci pe strate cu Cardium, ca la Coca și Petrăchești, aci pe strate sulfuroase, ca la Valea-Sibiciului și Valea-Lupului, pe Buzău și la Bîsceni-d.-j., pe Bîsca-Mică. Sunt acoperite de strate cu unio la Mlaca, pe Slănic, și în Podgorii. Ele coprind toate exploatațiunile și culcușurile de păcură din acest județ.

3. Stratele cu nisipuri cu Cardium și Cardite apar la Petrăchești pe Slănic și formează basinul lignitului de la Coca pe această vale, unde iau o dezvoltare foarte mare: pe Slănic în sus, pănă aproape de Vintilă-Vodă; pe Valea-Josenilor pănă la Policiori; pe Buzău, de la Palanca pănă aproape de Cislăul, țiindu-se continuu sub stratele cu paludine, sub care se afundă la Ceptura și Rotari și complet pe Valea-Bîsceĭ.

Argilurile din aceste strate sunt toate cenușii, nisipoase, pe cînd nisipurile sunt unele albe, altele roșietice.

4. Stratele de gresii și calcare cu bivalve se arată pe Valea-Slăniculuĭ, la Vintilă-Vodă, formînd capătul văeĭ Pecenega și masivul dintre Sărurĭ, cum și cel zis Bisoca, pe hotarul jud. Rîmnicul-Sărat și pe Slănic în sus, se continuă de la Vintilă-Vodă pănă la Mînzălești, unde staŭ pe gresiile cu Ceriți; iar pe Valea-Buzăului se arată la Nifon și Ciuta, unde se afundă spre Nișcov, pentru a se arăta din noŭ la Sărata și de aci la Pietroasa și Istrița; formează partea superioară a masivului cu Ceriți, de la Cislăul și lipsesc din toate cele-l'alte părți ale județului.

b) Sistemul miocenic se compune din stratele gipso-margoase și salifere, din stratele sulfuroase și din stratele cu Ceriți.

Stratele gipso-margoase salifere constituesc niște basinuri de întinderi micĭ, izolate la Rușiavățul și Tega, la Sărata și Săruri, la hotarul jud. Rîmnicul-Sărat, fiind baza stratelor cu congerii și paludine; la Mînzălești sunt acoperite de calcarul cu bivalve, pe cînd la Valea-Sibiciului, spre Tega, stau pe stratele sulfuroase. Acest nivel gipso-margos se arată prin sarea gemă și prin argilurile salifere la Sărata și Mocearul, prin gips la Tega și Mînzălești.

Sarea gemă, ce se arată prin rîul Buzău, face parte tot din acest nivel, însă aci acoperită de nisipuri și gresii cu paludine și congerii, d'asupra cărora ca și la Blestemate, depozitul de sare a fost ridicat de o erupțiune posterioară formațiuneĭ sale și ale căreĭ urme sunt indicate de cîte-va roce eruptive din prejurul Sărei-lui-Buzău.

Stratele sulfuroase se arată la Tega sub stratele gipso-margoase, spre Valea-Sibiciului; se văd pe partea stîngă a Buzăului, se continuă spre Colți și de aci în Valea-Pîrscovului pănă la Valea-Fîntîneĭ și în Valea-Slăniculuĭ, de la Lopătari, prin Focul-Nestins, pănă aproape de Găvanul. Pe partea dreaptă a Buzăului aceste strate se arată la Valea-Lupului în fața Sibiciului, de unde se continuă pănă la Cătina, pe Bîsca-Mică (Bîsca-Chiojdului), unde merg pe hotarul jud. Prahova și Buzăŭ, prin Ceptura și Piatra-Corbului, pănă la Plăișorul, pe hotarul țăreĭ, legîndu-se aci cu aceeași formațiune ce vine, pe Buzău, în sus de Pătărlage, pănă la Nehoiul și pe Valea-Nehoiașului.

Aceste straturi sunt formate de argiluri cenușii, nisipoase, cu chihlibar, de nisipuri albe și galbene, de gresii nisipoase și de schisturi, toate încărcate de sulf și de strate importante și multiple, de un silex negru roșietic foarte abundent și foarte caracteristic al acesteĭ formațiuni și care nu se întîlnește în Romînia în așa cantitate în niciunul din județele de la V. de jud. Buzău.

Stratele cu ceriți se prezintă în masive de gresii izolate și de puțină importanță. La Cislău, pe Buzău, ele se arată într'o gresie cenușie în bande puternice și într'un argil cenușiu schistos, acoperit de gresie calcară cu bivalve și aceasta de o gresie albă-nisipoasă cu congerii. La Mînzălești, pe Slănic, avem asemenea un mic masiv de gresie și argiluri schistoase cu ceriți, acoperit aci de gresie calcară cu bivalve, aci de stratele gipso-margoase, aci de cele sulfuroase de la Lopătari.

c) Sistemul eocenic este reprezentat prin cîte-va conglomerate și prin gresii grăunțoase, care formeaza baza acestuĭ sistem în județele Prahova și Dîmbovița.

Conglomeratele sunt de o mică importanță; ele nu se arată de cît pe unele înălțimi și

www.dacoromanica.ro

adecă la Tătarul-Mic și pe hotar, la Siriul; în legătură cu conglomeratele după Tătarul-Mare și Tigaia din Prahova, la Penteleul și Curse, pe Bîsca, la Găvanul, pe Slănic, la Ivănești și Goidești, în Pîrscov.

Gresiile grăunțoase de la bază prezintă o mai mare întindere, formînd întreaga înălțime a Siriului, a Penteleului, a Găvanului, a Goideștilor și fiind acoperite ici și colea de mici strate, de mici blocuri izolate de conglomerate eocenice, de ordinar fără bolovani voluminoși.

III. Grupa secundară saŭ mezozoică este reprezentată prin sistemul cretacic. E compusă din toate stratele inferioare celor precedente, cari constituesc restul jud. Buzău pănă la frontieră și compuse de argiluri schistoase, schisturi, gresii și cîte-va calcare.

Aceste strate formează baza tuturor masivelor înalte ale județului și se arată pe Buzău la Nehoiașul, formînd baza Siriului și de aci, pe vale mai sus, pănă la hotarul austriac și d'alungul acestuĭ hotar, trec pe partea stîngă a rîuluĭ în Bîsca; formează baza Curselor și a Penteleului, trec apoĭ pe la Gura-Teghiĭ, la Ivănești și Goidești, pe Pîrscov și de aci pe Slănic, pentru a forma baza pe care staŭ conglomeratele și gresiile de la Găvanul.

Ca roce eruptive se găsesc cîte-va blocuri de serpentină și quarțite la localitatea numită Sarea-luĭ-Buzău.

Tot aci putem cita și emanațiunile de hidrogen protocarbonat de la Lopătari, precum și salzele de la Policiori și de la Beciu.

Clima. Clima județului e în genere sănătoasă, dar puțin cam aspră, din cauza vînturilor. Presiunea atmosferică dă o medie anuală de 75.61. Temperatura cade în timpul ierneĭ pănă la — 28° Celsius, dar foarte rar (1888, Decembrie) și se ridică pănă la + 36°. Cantitatea de ploaie ce cade în timpul unuĭ an prezintă o medie de 62 cm. și 3 mm.; sunt însă verĭ, cînd apa căzută nu trece de 30 cm. Grosimea stratuluĭ de zăpadă prezintă o medie de 53 cm.; sunt însă ierni și localități, unde cade pănă la 1.85 m.; sunt însă ierni, cînd nu trece peste 0.23 cm. și alte orĭ nu ninge maĭ de loc. Vînturile dominante sunt: Crivățul, care suflă de la N.-E., dînd o medie anuală de 147 zile; Austrul, de la V., cu o medie anuală de 124 zile; Munteanul, de la N. cu o medie anuală de 27 zile; Băltărețul, de la S., cu o medie de 17 zile. Celelalte sunt zile liniștite saŭ puțin agitate de Zefir. Tranziținea de la cald la frig și viceversa se face foarte brusc. Dacă vînturile aŭ bunul că purifică atmosfera, aŭ însă răul că împiedică ploile, din care cauză județul adesea e supus seceteĭ. Anotimpiĭ nu aŭ o epocă fixă. Primăvară aproape nu există; toamnele sunt lungĭ, calde și plăcute.

Producțiunĭ naturale. Județul Buzău, prin poziținea sa muntoasă, este unul din cele maĭ bogate în producțiunĭ naturale.

a) Minerale are: fier, pirită, în muntele Bisoca, la Coca, Bîșteni-d.-s. (com. Calvini), sferoxiderit la Beceni, fier-sulfurat la Jugureni și alte localități. Plumb și aramă se susține că se găsește în muntele Bisoca. Aur în prundul rîuluĭ Buzău, pe Bîsca-Chiojduluĭ și în muntele Bisoca, la Gropile-de-Aur, unde Rușiĭ în 1828 și maĭ în urmă, aŭ exploatat sistematic, dar după retragerea lor din țară aŭ distrus totul. Gipsul în com. Fințești, în muntele Piatra-Corbuluĭ (com. Cătina), la Grunjul, Malul-Alb, Cetățuia, etc. Ozocherita, în regiunea munteluĭ Coca și a ramificațiilor sale. Ocru galben-auriŭ, la Nehoiul, Coca-Seacă, Lopătari, etc.; roșu, la Buște (Mînzălești); vînăt, la Grunj, Vintilă-Vodă, etc.; alb, la Nehoiul, Maxenul, etc. Piatră de construcțiĭ, la Ciuta, care prin fragilitatea eĭ, permite a lua orĭ-ce formă; apoĭ cea din muntele Istrița, (comunele Pietroasa și Breaza), cea de la Brînzeasca Muscelul-Dăreĭ, Pănătăul, etc. Piatră de var în comunele Rușiavățul, Calvini, Vernești și în multe alte localități.

Chihlibarul se găsește numaĭ în acest județ, de și nu în cantitățile de maĭ înainte, totuși poate îndestula mica întrebuințare ce industria face în țara noastră cu dînsul. Chihlibarul a fost descoperit în anul 1836, cînd se întrebuința pisat, pentru a afuma prin case. Pe la anul 1840 a început a se face dintr'însul mătăniĭ, apoĭ țigarete și alte obiecte de bijuterie. Galeriele săpate la Colți, pe filoanele chihlibaruluĭ, s'aŭ dărîmat. Acum nu se pune în comerț de cît ce se găsește pe văĭ, după ce apele vin marĭ. Locurile unde se găsește sunt: Valea-Colților și afluențiĭ eĭ, Valea-Bouluĭ și Valea-Alunișuluĭ, în care predomină varietatea galbenă, iar cea neagră saŭ verzue e maĭ rară. La Veneții și Roșcoi predomină varietățile negru și albastru-verzuiŭ. Afară de aceste localități, chihlibarul s'a maĭ găsit în: Izvorul-Corbuluĭ, Bîsca-Chiojduluĭ, Sărățelul-Bălăneștilor, etc., dar nu s'a putut constata locul de unde a fost rupt.

Sare se găsește în maĭ multe

www.dacoromanica.ro

localităţĭ ; nu se exploatează însă. Vom cita, la dreapta rîuluĭ Buzău : Năeni, Monteorul, Pătărlagele şi Bîsca-Chiojduluĭ, iar la stînga : Sarea-luĭ-Buzău, Pîrscovul, Pinul, Fundata, Negoşina, Lopătari, etc. Cărbuniĭ de pămînt, lignita, s'aŭ constatat la : Vispeşti, Palanga, Joseni, Valea-Dragomiruluĭ, Coca-Seacă, Coca-Mercească, Vintilă-Vodă, Valea-Tainiţeĭ, etc.

Păcura, de şi s'a constatat la: Bisoca, Brădetul, Păcura, Chiojdul, Cislăul, etc., s'a exploatat însă numaĭ la Beciul, la Berca, unde exploatarea se face pe o scară mică ; la Cuculeşti, şi maĭ cu seamă în com. Monteorul, unde se exploatează sistematic.

Pe lîngă acestea şi alte substanţe, judeţul e avut şi în ape minerale, din carĭ vom cita pe cele de la : Boboci, Nifonul, Lopătari, Murătoarea, Prorocul, Cîrnul, Nehoiul, Jariştea, Mirăul, Pleşa, Burduşoaia, Puturosul, Gornetul, Fata-Inaltă, Fundul, etc., a căror descriere se va vedea la locurile respective.

b) Plantele sunt de asemenea bogat reprezentate, avînd specĭi maĭ din fie-care familie. Vom cita dintre lemnele de foc şi construcţiunĭ : bradul, moliftul, pinul, tisa, enuperile, fagul, frasinul, paltinul, cornul, cerul, carpenul, sîngerul, mojdreanul, gorunul, jugastrul, mesteacănul, plopul, aninul, alunul, salcia, teiul, ulmul, cătina, etc., apoĭ : dudul, castanul, salcîmul, măceşul, păducelul, scorușul, arţarul, etc. ; din pomĭ : cireşul, vişinul, mărul, părul, prunul, caisul, zarzărul, piersicul, gutuiul, moşmolul şi nucul ; se maĭ află în marĭ cantităţĭ : coacăzul, agrişul, zmeura, afenul, etc. Din cereale sunt : grîul, secara, orzul, meiul, ovăzul, alacul, porumbul ; apoĭ : rapiţa, fasolea, mazărea, bobul, lintea, etc. Din plante textile : cînepa, inul, etc. Fînețele aŭ : trifoiul, ofiga şi ghizdeiul, amestecate cu o mulţime infinită de florĭ, care le daŭ un parfum delicios. Iarba, ce creşte pe muntele Penteleul ; întruneşte calităţĭ atît de superioare, în cît laptele oilor, ce se nutreşte aci, dă brînza şi caşcavalul cel maĭ reputat din ţară. Pe alocurca aŭ început să se cultive şi livezĭ artificiale. Un fel de păşunĭ artificiale se prepară de către ciobanĭ ast-fel : după ce se coboară din munte, daŭ foc păişuluĭ şi maĭ cu seamă strigoeĭ, care, prin lîna oilor, s'a prăsit chiar în vîrful munţilor ; iarba crescută în urmă, o numesc iarbă de frîntură saŭ de pîrlitură, pe care oile o pasc cu deosebită plăcere.

c) Din regnul animal are : lupĭ, urşĭ, vulpĭ, jderĭ, rîşĭ (linx), viezurĭ, iepurĭ, veveriţe, nevăstuicĭ, dihorĭ, aricĭ, mistreţĭ, căprioare, şi rar cerbĭ (prin munţiĭ Siriului), etc. Dintre păsărĭ, afară de cele domestice, are : vulturĭ, şoimĭ, ulĭ, bufniţe, porumbeĭ, găinĭ, raţe şi gîşte sălbatice, prepeliţe, potîrnichĭ, cocoşarĭ, lişiţe, ciovlicĭ, cîrsteĭ, sitarĭ, becaţe, becaţine, cocostîrcĭ, berze, pelicanĭ, dropiĭ, cocorĭ, etc. Sunt : şerpĭ, cea maĭ mare parte neveninoşĭ, broaşte ţestoase, broaşte comune, brotăceĭ, guşterĭ, şopîrle, etc. Dintre peştĭ, apele Buzăuluĭ au puţine varietăţĭ şi în micĭ cantităţĭ. Aşa sunt : păstravĭ, în apele : Arţagul, Căşoaca, Bonţul, Bîsca-Rozileĭ şi maĭ cu seamă pe Bîsca-Mare, Valea-Neagră, etc. ; apoĭ : mreană, molan, sorească, ţipar, porcoiŭ, crap, caracudă, roşioară, albişoară, sabioară, podeţ, zvîrlugă, clean, lateţ, somn, lin, ştiucă şi ciortan. Prin eleştaie se maĭ găsesc şi alte varietăţĭ, iar dintre crustacee, numaĭ racĭ. Lipitorĭ se găsesc în mare număr în lacul Feţele, din muntele Siriul, precum şi în alte ape. Insectele, favorizate de climă şi de varietatea ierburilor şi a florilor, sunt în specĭi considerabile şi în număr infinit.

Agricultura. Judeţul Buzăŭ, ca şi ţara din care face parte, e unul din cele maĭ agricole. Din cele 494313 hect., suprafaţa teritoruluĭ săŭ, 204040 hect. sunt acoperite cu sămănăturĭ ; 116906 cu păd. ; 35389 cu fîneaţă ; 75604 cu izlaz ; 4874 cu livezĭ ; 10671 cu viĭ ; 45819 este sterp, ocupat saŭ de vatra satelor, saŭ de ape, saŭ de drumurĭ, saŭ de sărăturĭ, saŭ, în fine, de terenurĭ neproducătoare, precum : prunduri, stîncĭ, pămînturĭ albe, etc. Cele 204040 hect. arabile, după diferite faze prin care a trecut proprietatea, şi maĭ cu seamă în urma desvoltăreĭ din ce în ce maĭ marĭ ce s'a dat agriculture, sunt distribuite ast-fel (1897—98) :

Grîul se cultivă pe o suprafaţă de 55960 hect. ; porumbul pe 71494 ; orzul pe 22198 ; secara pe 13466 ; meiul şi alacul pe 1470 ; ovăzul pe 3143 şi rapiţa pe 217 ; grădinĭ şi zarzavat sunt pe 1700 hect. ; plante de mică cultură pe 3020 hect.

E de notat că rapiţa nu se cultivă în toţĭ anĭ şi nu în egală întindere. Cultura eĭ variază între 100 şi 2000 hect., iar cultura meiuluĭ descreşte din ce în ce.

Tot aci trebue adăugate şi 2700 hect., pe care se cultivă plante din mica cultură : cînepă, in, fasole, cartofĭ, etc. apoĭ pepenĭ şi dovlecĭ.

Pentru a efectua aceste munci agricole, pe lîngă braţe şi vite, jud. are : 5736 pluguri de lemn, 6130 pluguri de fier ; 129 ma-

www.dacoromanica.ro

șinĭ de treierat; 53 de secerat și 218 de bătut porumbul, afară de alte mașinĭ accesoriĭ pentru vînturare, ciuruire, etc.

Producția medie a acesteĭ culturĭ, calculată în chile este: Grîŭ 128000; porumb 185000; orz 120000; secară 25000; meiŭ și alac 15000; ovăz 15000; și rapiță 1500, ceea-ce dă un total de 489500 chile.

Prețul mediŭ al producțiuneĭ, avîndu-se în vedere localitatea este: grîul = 90.00 leĭ chila; porumbul=55.00; orzul=70.00; secara = 54.00; meiul=36.00; ovăzul = 38.00; rapița 100.00; iar valoarea întregeĭ cantități a producțiuneĭ este:

Grîul	11520000	leĭ,
Porumbul . .	10175000	»
Orzul . . .	6000000	»
Secara . . .	1350000	»
Meiul și alacul.	540000	»
Ovăzul . . .	570000	»
Rapița . . .	150000	»
Total	30305000	»
Grădinile de zarzavat . .	984000	»
Plante de mica cultură . .	540000	»
Total general	31829000	»

Viile. — Podgoria Buzăului e o maĭ departe continuare a Dealuluĭ-Mare din jud. Prahova, care începe în jud. Buzăŭ, la N. de Mizil (Valea-Scheilor) și continuă d'alungul dealurilor pănă la vărsătura Nișcovuluĭ în Buzăŭ, avînd dealurĭ maĭ reputate: Tohani, Sărata, Dealul-Mereĭ, Valea-Teancului și maĭ cu seamă Săseni, carĭ produc vin negru de o calitate superioară. Dealurĭ maĭ puțin însemnate sunt, pe Valea-Cîlnăului: Ghizdita și Blăjani; pe Valea-Slăniculuĭ: Cernătești, Aldeni și Băești și pe Valea-Buzăului: Cîndești, Pîrscovul, Cislăul, Pătărlagele și Sibiciul-d.-s. In urma împroprietărireĭ din 1864, locuitoriĭ aŭ transformat în viĭ maĭ toate rîpele sterpe, dar priincioase acesteĭ culturĭ, ceea ce a făcut ca viile să se întinză chiar pănă în poalele munților, de și produsul lor e inferior. Speciile de strugurĭ, carĭ se cultivă sunt:

a) Strugurĭ albĭ saŭ bălan, cu varietățile: gordin, bășicată, timpurie, om-răŭ, cruciuliță, tigvoasă, coarnă-albă, țîța-vaciĭ, tămîioasă, focșăneancă, pîrciŭ, puricoasă, mischet (rar) și roșioară.

b) Strugurĭ negri, cu varietățile: negru-vîrtos, negru-moale, vulpe, seină, bășicată-neagră, țigancă, scuturătoare, coarnă-neagră, focșăneancă-neagră și țîța-vaciĭ neagră.

Viile în acest județ se cultivă din timpurĭ depărtate și reputațiunea lor e stabilită din vechime, ceea ce a făcut pe Domnul Țăreĭ, Constantin Brîncoveanu, să-șĭ aibă via sa domnească în Dealul-Dumbrăveĭ, zis și Corbeanca. Totușĭ vinul alb e inferior de cît cel din Dealul-Mare, pe cînd cel negru rivalizează cu cele d'întîiŭ din țară. Viĭ maĭ renumite sunt: Dumbrava, Vîrful-Uțiĭ (Tohani), Elești (Sărata), Olănita, Șăinoaia și maĭ tot Dealul-Săsenilor, din com. Nișcovul.

Viile ocupă o suprafață de 10671 hect., din care 2500 sunt aproape părăsite. Filoxera s'a întins și în acest județ, atacînd pănă acum maĭ 2 din 3 părțĭ ale podgorieĭ sale. Producția medie anuală e de 2400000 decal., ceea ce reprezintă, în preț mijlociŭ, o valoare de leĭ 5000000.

Livezile de pruni ocupă o suprafață de 4874 hect., carĭ produc în aniĭ fertilĭ pănă la 1 milion decal., iar în ceĭ răĭ abia 25000. Media se poate stabili la 300000 decal., ceea-ce reprezintă o valoare de 2000000 leĭ anual.

Toată această producțiune agricolă se face pe un număr de 492 moșiĭ maĭ însemnate, din care statul maĭ are astă-zĭ 88, restul fiind vîndute în total saŭ în loturĭ, Eforia Spitalelor din București 7, Spitalul Gîrlași 2, școala Crăciunescu 2, școala Slobozia-Galbenul una, iar restul e parte al marilor proprietarĭ, parte al moșnenilor. Nu se cuprind aci și sforile de moșiĭ posedate de micĭ proprietarĭ.

Din pămîntul dat locuitorilor în 1864, se maĭ posedă astă-zĭ în întreg 8844 locurĭ; 6346 aŭ trecut la moștenitorĭ, 284 sunt părăsite, 455 ocupate de alțĭ locuitorĭ.

Numărul locuitorilor însurați, carĭ trăesc din munca pămîntuluĭ și carĭ n'aŭ nicĭ locurĭ de hrană, nicĭ drept la succesiune este de 12984; la acestea s'ar maĭ putea adăuga și o parte din succesoriĭ împroprietăriților din 1864, cărora s'a transmis posesiunea primă, divizată în 3, 4, 5 și chiar maĭ multe părțĭ, ceea ce le este cu totul insuficient pentru a putea trăi.

Proprietățile moșnenești divizate la 242 cete, ale căror nume se va vedea la descrierea comunelor, aŭ devenit asemenĭ foarte insuficiente, fie prin înmulțirea descendenților, fie că marĭ părțĭ din aceste proprietățĭ s'aŭ cotropit, saŭ aŭ fost vîndute moșnenilor maĭ avuțĭ.

Pădurile aflate astă-zĭ în jud. Buzăŭ sunt resturĭ dintr'un imens masiv, ce-ĭ acoperea o dată maĭ toată întinderea, crescute natural, fără însămînțare saŭ plantațiune.

Pădurile din acest județ se pot diviza în treĭ: crivine, pădurĭ de cîmp și pădurĭ de munte. Crivinele se află maĭ cu sea-

www.dacoromanica.ro

mă pe malurile rîuluĭ Buzăul, precum și pe alte rîurĭ, formate în mare parte din lemne albe: sălcii, aninĭ, plopĭ, teĭ, cătină, etc. Pădurile de cîmp conțin arborĭ foioșĭ: tufă rîioasă, tufan, gîrniță, stejărică, gorun, cer, carpen, jugastru, paltin, ulm, frasin, teiŭ, corn, sorb, alun, anin, salcie, plop, etc. Pădurile de munte maĭ aŭ, pe lîngă arboriĭ aflațĭ în cele de cîmp, esențele rășinoase: bradul, moliftul, pinul, tisa, ienuperile, etc., precum și fag, mesteacăn, mojdrean, etc.

Suprafața ocupată de pădurĭ este de 117906 hect., formînd 318 pădurĭ independente. Din acest număr, 72 sunt ale statuluĭ cu o întindere de 36000 hect.; iar restul particulare saŭ moșnenești.

In vedere cu această întindere, jud. Buzăŭ, care formează a patra sub-inspecție silvică, e despărțit în 3 ocoale:

Ocolul I, cu reședința în Buzăŭ, compus din pădurile: Măguleasa, Cătina, sforile Năeni, tufele Brădeanu, jumătate din muntele Cireșul, Bădeni saŭ Pietroasa, Gîrboviĭ, Găvănești sau Cotul-Cioareĭ, Știuculeasa sau Maxenul, Furul-Mic și Mușa, Dîmbroca, Capota, Boaca, Tufele-Cătuneĭ, Pietroasa, Bădeni, Șăinească, Căprești, Istrița, Vintilă-Vodă, Sărulești și Cărătnăul, Sărata-Banul, Crivina, Odaia-Banul, Frasinul, Lipia și Verguleasa.

Ocolul II, cu reședința tot în Buzăŭ, se compune din: Mierea saŭ Adîncata, Produleasa, sforile Năeni, Ciolanul, Bradul cu sforile, Sf. Gheorghe-Noŭ, Bărbuncești, Izvoranul, Miluiți I, Miluiți II, Barbul, Sărata-Banul, Lăstarul, Măgura, Unguriul, Rătești, Pîrscovul și Lunca-Frumoasă, Pîclele, Arhimandrita, Schitul, Cîrnul și Runceni.

Ocolul III, cu reședința în Pătărlage se compune din pădurile: Sf.-Gheorghe-Noŭ, Găvanele, Stînca-Leuluĭ, munțiĭ Piciorul-Capriĭ, Ulmetul, Pinul, Glodul, Negoșina, Cozieni și Bălănești, Țigănești-Ursoaia, Benga, Mărunțișul, Buda, Cislăul cu trupurile: Bărăști, Predești, Cislăul și Scărișoara, Valea-Largă, Trestioara, Mlăjetul și Alunișul.

Dacă căile de comunicație ar permite o exploatare maĭ facilă a pădurilor și dacă proprietariĭ le ar îngriji maĭ bine, valoarea ce ar reprezenta exploatarea lor ar fi de 73025000 leĭ, calculîndu-se în termen de mijloc 650 leĭ pe hect.

Fînețele ocupă 35389 hect., cea maĭ mare parte în plaiul Pîrscov. Dintre fînețele maĭ renumite prin calitatea erbeĭ, vom cita: Rozila, Mușa, Terca, Grămăticul, etc. Cele de cîmp sunt inferioare, conțiind ofigă și șovîr în mare cantitate. Prețul mediŭ al unuĭ hect. de fineață este de 50 leĭ, ceea ce dă în total 1769450 leĭ.

Izlazele ocupă actualmente numaĭ 75604 hect., căcĭ suprafața lor descrește din an în an, întinzîndu-se agricultura și împuținîndu-se vitele. O cauză a împuținăreĭ izlazelor este fertilitatea soluluĭ, care a dat un mare zbor agriculturеĭ, ceea ce a scumpit foarte mult pămîntul. Așa, pe cînd în cea maĭ mare parte a țăreĭ, prețul unuĭ hect. vîndut nu trece peste 400 leĭ, în Buzău, e maĭ mult timp de cînd prețul hectaruluĭ variază între 700—800 leĭ, ceea ce nu se vede de cît în jud. Roman.

Izlazele cele maĭ întinse au rămas acum numaĭ prin munți și servă atît pentru pășunatul oilor cît și al vitelor marĭ. Cele maĭ importante sunt: Siriul, unde pot paște anual 6000 oĭ; Bocîrna, 2600; Curul-Munteluĭ, 2600; Tătărețul, 1200; Țega, 2600 oĭ și 120 vacĭ; Cursele, 400 oĭ și 120 vacĭ; Zănoaga, 2800 oĭ; Corînul, 1800 oĭ; Miclăușul, 1800 oĭ; Cernatul, 3600 oĭ; Podul-Caluluĭ, 4600 oĭ și 50 vacĭ; Viforîta, 2200 oĭ; Piciorul-Capreĭ, 600 oĭ, 300 vite cornute și 40 caĭ; Războiul, 160 vite cornute; Ivănețul, 80 vite cornute; Tehărăul, 2000 oĭ; Poiana-din-Cale, 2800 oĭ; Spedișul-Buzăuluĭ, 800 oĭ; Spedișul-Nehoiuluĭ, 700 oĭ; Arsele, 80 vite cornute; Giurgiul, 2600 oĭ; Mușele-cu-Neharna, 3800 oĭ; Furul-Mare, 2600 oĭ; Furul-Mic, 1800 oĭ; Cășoaca, 1000 oĭ și 200 vite cornute; Bonțul, 300 oĭ și 70 vite cornute. In partea de cîmp, izlaze maĭ însemnate sunt în comunele: Padina, Luciul, Scurtești și Mihăilești.

Cele mai multe oĭ (20000—25000), ce pasc munțiĭ Buzăului, vin din Ialomița și din Transilvania; restul este din localitate.

Iarba Penteleuluĭ, care întrunea calități incomparabile și avea reputațiune de cea d'întîiŭ pășune a țăreĭ, începe a pierde din calitățile eĭ în raport direct cu împuținarea braduluĭ, întinderea ienuperuluĭ și a faguluĭ și maĭ cu seamă a planteĭ strigoaia, care se înmulțește din ce în ce maĭ mult.

Numărul vitelor aflate în județ, după ultimele date (1898), este următorul: boi 42622, vacĭ 17073, tauriĭ 1100, viteĭ 7941, bivoliĭ 116, bivolițe 248, malacĭ 88, armăsariĭ 802, caĭ 10714, epe 9506, mînjĭ 1538, asinĭ 106, catîrĭ 5, berbecĭ 16072, oĭ 165729, mieĭ 89449, țapĭ 928, capre 10948, vieriĭ 2045, scroafe 8979, mascuri 12112 și purceĭ 10937.

Rasele aflate în județ, sunt: Caiĭ orientalĭ, micĭ, vioĭ, fără

www.dacoromanica.ro

forță mare, și carĭ pot suferi un traiŭ cît de cumpătat. Ceĭ de cîmp sunt ceva maĭ marĭ. Renumita rasă, caiĭ de Bisoca, carĭ în vechime eraŭ căutațĭ pănă în țările cele maĭ depărtate, aproape aŭ dispărut; totușĭ caiĭ de Bisoca se disting și azĭ prin iuțeala și tăria copitelor și sunt căutațĭ pentru poștalioane.

Vitele cornute sunt propriĭ ale țăreĭ, despărțite în rasă de munte și rasă de cîmp. Pentru munca cîmpuluĭ, marii proprietarĭ se servă mai mult cu boĭ din Moldova. Boĭ ungurești aproape nu se văd. Incercărĭ de a încrucișa vitele locale cu cele de Elveția s'aŭ făcut multe, dar n'au reușit. Singur d. Casotti, după un îndelungat timp și cu marĭ cheltuelĭ, făcînd încrucișerĭ cu maĭ toate rasele renumite din străinătate, a reușit să aibă acum o rasă, care se distinge prin frumusețe, vigoare și vioiciune.

Rasa ovină e reprezentată maĭ în tot județul prin oaea țigae, apoĭ bîrsană și stogoasă. Țigaea neagră abia acum a început a se introduce. In oile mănăstirilor se găsesc și cu alte colorĭ, maĭ cu seamă roșiĭ, a căror lînă servă pentru mohair. Caprele sunt de o bună rasă, curat românească.

Porciĭ sunt ceĭ comunĭ întregeĭ țărĭ; rar se găsesc încrucișerĭ cu porcĭ sîrbeștĭ, ungurești, etc., prin comunele Blăjani, Zilișteanca, Fundeni, etc. Tot d. Casotti a reușit a avea o nouă rasă din diferite încrucișerĭ, care să întrunească: mărime, carne gustoasă și grăsime suficientă.

Este de notat că cîmpul în genere e maĭ avut în vite de cît muntele.

Mierea și ceara aproape aŭ pĭerit din cultură și micul număr de 6665 stupi ne arată puțina atențiune ce daŭ agricultoriĭ localnicĭ apicultureĭ. Un stup produce, în termen de mijloc, 10 leĭ; decĭ produsul total al lor e de leĭ 66650.

Cultura viermilor de mătasă pe la anul 1860 era în floare, puind jud. Buzăŭ aproape în capul acesteĭ producțiunĭ. Cantitatea însemnată de gogoși ce producea și mulțimea duzilor ce se plantaseră maĭ în toate părțile, atrăgeaŭ sume însemnate, variind între 300000—400000 leĭ anual. Astăzĭ abia maĭ produce 350—400 kg. gogoșĭ, ceea ce nu poate satisface nicĭ trebuințele țăranilor din localitate.

Industria. De și activitatea locuitorilor e absorbită de agricultură, totușĭ lipsa de pămînt cultivabil în unele părțĭ de munte, înlesnirea și eftinătatea cu care se procură materiile prime, beneficiul ce ele asigură, apoĭ necesitățile domestice, etc., aŭ făcut ca și industria să nu fie uitată, ba din contra să atragă din ce în ce maĭ mult atențiunea locuitorilor.

Lumînăriile și săpunăriile, o dată în floare, sunt astă-zĭ desființate. Micile trebuințe se satisfac prin import. Lumînările de ceară se fabrică însă în localitate.

Zalhanale eraŭ două: cea la la Săpoca și cea din comuna Simileasca, unde să tăia anual 2200 vite cornute și 5000 oĭ și capre. Cea de la Săpoca a încetat de pe la 1870, iar cea de la Simileasca în 1885.

Tăbăcăriile n'aŭ fost nicĭ o dată în floare; singura care a funcționat și funcționează regulat e cea de la Moara-Ghermănoaia, din orașul Buzăŭ, la care se maĭ poate adăuga cea din strada Dorobanților, înființată abia de cîțĭ-va anĭ. Pieile ce se tăbăcesc servă pentru cizmărie groasă și opincĭ. Tot aci raportăm și cojocăriile, din care cele maĭ multe sunt în orașul Mizil, apoĭ în Buzăŭ și în cîte-va comune de munte, maĭ cu seamă în plaiul Slănic.

Pentru fabricarea postavuluĭ s'a înființat de cîțĭ-va anĭ (1883), stabilimentul de la Moara-Episcopieĭ Buzăŭ, a d-luĭ I. Garoflide, unde se lucrează anual 200000 kil. lînă, din care se fabrică stofe de postav și dimiĭ pentru valoarea de 60000 leĭ anual. La acestea se poate adăuga țesăturile de lînă pentru trebuințele domestice, precum: dimiĭ, saricĭ, plocate, zeghiĭ și maĭ cu seamă scoarțe lucrate cu multă abilitate, gust și soliditate, de țărancele muntene și maĭ cu seamă de cele din com. Mizil și Lipia. Pentru acest scop județul are 26 pive și 2 dîrste.

Călugărițele de la Rătești și Barbul, pe lîngă diferite țesăturĭ de mătase și borangic, bete alese, etc., lucrează mohair de diferite colorĭ, atît pentru îmbrăcămintea lor, cît și pentru comerț.

Pentru transformarea lapteluĭ în brînză și cașcaval, județul are 11 cășăriĭ și 113 stîne. Cășăriĭ la munte sunt: Viforîta, Tega, Siriul, Podul-Caluluĭ și Mușa; la cîmp: Luciul, Mărgieni, Largul, Mizil, Breaza și Baba-Ana, producînd anual caș-caval 120000 kgr., 130000 kgr. brînză: de burduf, de coșulețe și urdă, și 200000 kgr. brînză albă, saŭ de putină, apoĭ: unt de oaie 20000 kgr. și 140000 kgr. lapte de putină, care se pune în comerț, parte pentru consumațiunea locală, iar parte se exportă; așa brînza albă trece în Austria și maĭ cu seamă în Viena, servind ca aliment lucrătorilor din fabricĭ, iar cașcavalul de cîmp se vinde în Bulgaria și

www.dacoromanica.ro

Turcia. Cea mai renumită producțiune a județului, în această ramură, e caşcavalul de Penteleŭ, a căruĭ reputațiune e bine stabilită atît în țară, cît și în străinătate. El se fabrică, în termen de mijloc, cam 8000 kgr. anual, cea ce nu poate satisface toate cererile, din care cauză e înlocuit cu cel fabricat în munții Mușa, Siriul și Podul-Caluluĭ, care are un gust aproape egal. In timpul din urmă, caşcavalul de Penteleŭ (fabricat în căşăria Viforîta și la Tega) a început să piardă din calitatea sa, atît din cauza lăcomieĭ fabricanților, cît și din lipsa de bacĭ experți.

Cel mai renumit baciu al Buzăului a fost Petre Baciu, mort în 1865, în vîrstă de 103 anĭ. El a fost adus de Episcopul Chesarie, pentru oile Episcopieĭ, care păscînd Penteleul, a făcut renumele acesteĭ producțiunĭ. Fiiĭ săĭ aŭ continuat arta părinteluĭ lor și cînd Penteleul era al luĭ Persescu, caşcavalul de aci încă nu-și desmințea reputațiunea. Cu moartea lor a început să devie de o calitate inferioară.

Suma, ce se poate încasa pentru această producțiune, se ridică la 740000 leĭ anual.

Laptele de vacĭ și bivolițe, pe lîngă consumațiunea casnică, trece o parte în comerț, fie ca lapte, fie ca unt saŭ smîntînă. Untul de vacă, de și se produce în cantitate de cam 800000 kgr., nu se pune în comerț anual de cît în cantitate de 240000, reprezintînd o valoare de 720000 leĭ, cea ce dă, pentru întreaga fabricare a lapteluĭ desfăcut în comerț, 1460000 leĭ anual.

Industria bazată pe producțiunile vegetale e reprezintată prin 102 morĭ de aburĭ sau caĭ, din care mai însemnate sunt: cea din Mizil, lucrînd pe zi 18 chile de făină; cea din Pogoane 15 chile; cea de la Episcopie 10 chile; și cea din calea Dobrogeĭ, (ambele în orașul Buzăŭ), 7 chile; saŭ un total de 50 chile pe zi, cea ce dă anual 15000 chile. Această făină se desface parte în Buzăŭ, parte în Rîmnicul, Putna și alte județe. Sunt 127 morĭ de apă și 34 făcae, mai toate pentru măcinat porumbul. Din făina măcinată se fabrică pîine în 43 brutăriĭ, aflate atît în orașul Buzăŭ și Mizil, cît și prin comunele rurale. Bragageriĭ sunt 9.

Pentru fabricarea rachiuluĭ de bucate era o povarnă în com. Simileasca, care de cîțĭ-va anĭ nu mai funcționează; iar pentru fabricarea țuicelĭ de prune sunt 264 poverne, cu un număr de 328 cazane, situate în mai toate comunele de munte.

O parte din vinul produs trece asemenĭ în industrie, servind la fabricarea spirtului de vin și mai cu seamă a meliseĭ. Melisa de la schiturile Găvanul și Ciolanul are o reputație bine stabilită. In com. Ulmeni s'a înființat în 1880 o fabrică de coniac a caseĭ Amanieux și I. Naville; tot aci se conservă o mare cantitate de vin pentru export. O altă fabrică de coniac s'a înființat la Zorești (com. Valea-Teancului), de C. Cîrlova.

Țesătura cînepeĭ și a inuluĭ, de și cu instrumente primitive, se face cu multă soliditate; iar pentru împletitul frînghiilor e o fabrică în orașul Buzăŭ. Se fac încercărĭ și pe la școalele rurale, între care se pot cita lucrările făcute la școala din Glodeanul-Siliștea.

Uleiul de in și nucă nu poate îndestula nicĭ trebuințele locale.

Poamele cele multe, pe carĭ le produce județul, se consumă parte în localitate și parte servă la fabricarea țuicelĭ și a oțetuluĭ.

Zmeura atrage cîțĭ-va colectorĭ în locurile de munte pentru a face dulceață. Cele mai reputate grădinĭ de poame în oraș sunt: a d-luĭ Marghiloman, a caseĭ N. Stănescu și a Episcopieĭ; iar în județ: a d-luĭ Pr. Casotti, a d-luĭ Marghiloman (Fundeni), a d-luĭ Perieteanu-Buzăŭ (Beceni), a d-luĭ N. Bagdat (Tohani), a d-luĭ Mareș (Fefeleĭ), a d-luĭ C. Cîrlova (Gura-Nișcovuluĭ), etc.

Pădurile oferă lemne, nu numaĭ de foc, dar și de lucru:

Pentru fabricarea scîndurilor, județul posedă 102 herăstraie, aflate cea mai mare parte în comunele Nehoiașul, Gura-Teghiĭ, Lopătari, Bisca-Chiojduluĭ, etc. Scîndurile din Siriul sunt superioare. Țiganiĭ rudarĭ fabrică în mai multe pădurĭ: copăĭ, lopețĭ, linguriĭ, etc., apoĭ cărbunĭ saŭ mangal. In comuna Tisăul și în comuna Mărunțișul, rotăria se practică pe o scară întinsă. In comuna Viperești se fabrică hambare. Fabricarea doniților, a putinilor și a altor obiecte de lemn, precum: mese, seaune, etc., se face în mai multe comune de munte, dar mai cu seamă în Nehoiașul, Gura-Teghiĭ, Lopătari și Păltineni, unde tot-d'odată se face șindrila saŭ șița pentru acoperișul caselor. In comuna Bozierul se fabrică butoiașe de țuică cu multă artă și gust, mai cu seamă cele din vergele. Pădurile daŭ ghindă și girul pentru îngrășatul porcilor și rănza pentru tăbăcitul pieilor.

In ce privește industria provenită din substanțe minerale avem:

Extragerea petroleuluĭ, care se face în com. Monteorul (Fundul-Sărățiĭ), unde, din 1860, cînd

www.dacoromanica.ro

a început această industrie, s'a săpat peste 1000 puțurĭ, din care funcționează 274, unele primitive, iar altele sistematice, cu o adîncime pănă la 200 metri; iar unul (sistem american) pănă la 400. Aceste puțurĭ produc zilnic 2000 decalitri păcură cu o tărie de 32°, saŭ un total de 800000 decalitri păcură anual. Din resturile de păcură, tot aci se fabrică diferite uleiurĭ pentru ungerea vagoanelor, trăsurilor, etc. Păcura se maĭ exploatează în com. Mărunțișul, comunele Țiga și Cuculești, unde funcționează 40 gurĭ de puțurĭ cu o adîncime de 120 m., dînd pe zi 650 decalitri, cu o tărie de 29°. Această păcură e transformată în gaz în fabricele din comuna Simileasca, a asociaților Christodorescu, producînd 32000 decalitri anual, a d-luĭ P. Cătănescu, producînd 10000 decalitri. Tot de la Tega, d. N. Sărățeanu aduce păcură pentru fabrica sa din com. Merei, unde se fabrică pănă la 5000 decalitri anual.

Păcura însă cea maĭ bună e cea din com. Pîclele (Mierlari), care are o tărie de 40°, dînd la 100 păcură, 70 petroleŭ. Această păcură se rafinează în fabrica din com. Mărăcineni, producînd anual 8000 decalitri petroleŭ.

Incercărĭ de extragerea păcureĭ s'aŭ făcut și în alte localităților, dar fără o deplină reușită.

In total dar, județul produce 450000 decalitri petroleŭ, ceea ce reprezintă un milion leĭ; la care se maĭ pot adăuga încă 200000 leĭ, valoarea păcureĭ brute și a altor derivate ale eĭ.

Sarea, de și este multă, în județ, dar nu se exploatează. In comunele de munte, apele fiind sărate, și adunatul săreĭ eĭ facil, maĭ toțĭ locuitoriĭ nu o cumpără, servindu-se cu ceea ce natura le-a pus la îndemînă.

Pentru extragerea pietreĭ de construcțiunĭ, județul are maĭ multe cariere, din care maĭ însemnate sunt: a) Ciuta (Podul-Tiseĭ), care dă piatră pentru temeliĭ, ornamente, trepte, canale, crucĭ, etc.; se distinge foarte mult prin uniformitatea maseĭ și înlesnirea cu care se poate sculpta, din care cauză permite a se săpa într'însa chiar obiecte de artă. b) Pietroasa (muntele Istrița), ceva maĭ dură, dar avînd vînturĭ și alte substanțe străine în masa sa. c) Brînzeasca și d) Muscelul-Dărĭĭ, care dă piatra cea maĭ dură și care se poate întrebuința cu succes în bordurĭ de trotuare, etc. Piatră de construcțiunĭ se maĭ află în comunele Monteorul, Breaza, Tisăul, Pănătăul, dar inferioară celeĭ din carierele de maĭ sus.

Piatra de var se află maĭ în toate apele de munte; cel maĭ bun var se fabrică la Vernești, Pîrscovul, Calvini și maĭ cu seamă în com. Rusavățul, care produce varul gogon pentru spoit.

Olăria ordinară se practică în cîte-va comune și maĭ cu seamă în: Mizil, Nișcovul, Calvini, Pîrscovul și Policiori.

Comerțul și tîrgurile.—Comerțul unuĭ județ, ca și al țăreĭ din care face parte, stă în raport direct cu producțiunea sa agricolă și industrială. Buzăul avînd o producțiune destul de însemnată, prin urmare, relativ și comerțul săŭ e bine dezvoltat. Cel d'întîŭ loc, fără îndoială, îl ocupă cerealele, care maĭ mult de jumătate se vînd pentru export în diferite părțĭ ale Europeĭ. — Piețele cele maĭ importante de desfacere sunt gările: Cilibia, Mizil și Buzăŭ. Muntele are un comerț dezvoltat cu țuica, lemnăria și brînzeturile. Cașcavalul de Penteleŭ e căutat pănă în părțile cele maĭ depărtate ale țăreĭ.—Poamele aduc asemenĭ oare-carĭ foloase locuitorilor muntenĭ, carĭ le desfac la cîmp în schimbul cerealelor. Mierea și ceara fiind puțină și comerțul cu dînsele e neînsemnător. Lîna și pieile se exportează în mare parte în Austria. Petroleul trece în Austria, Bulgaria și Turcia, în cantitate cam de 300000 decalitri anual. Vinul, de și se produce relativ mult, se exportă puțin. Mare parte se consumă în fabricele de coniac de la Ulmeni și Zorești; o mică parte, maĭ cu seamă vinul negru, ajunge pănă în București și chiar afară din țară. Nu maĭ puțin însemnat este comerțul cu vitele, din care unele se îngrașă pentru tăiat, iar altele se desfac pe la diferite tîrgurĭ pentru trebuințele agricole.

Importul județuluĭ se face în cea maĭ mare parte din Austria, maĭ cu seamă pentru magazinele de brașovenie, lipscănie și hăinărie, apoĭ mașinĭ agricole, obiecte de fontă, încălțăminte, etc. Băcaniĭ aduc o mare parte de mărfurĭ din Constantinopole. Importul din Franța, Germania, Anglia, e neînsemnător.

Pentru înlesnirea comerciuluĭ, județul are maĭ multe tîrgurĭ din care cel maĭ important este Drăgaica. Scopul principal pentru care s'a înființat acest tîrg, a fost desfacerea lîneĭ, de aceea el se ține în zilele de 18—24 Iunie, după tunderea oilor. Azĭ, lîna se vinde maĭ la fie-care stînă; nu se maĭ lasă în depozite și nu se maĭ aduce la tîrgurĭ. Comerțul cel maĭ însemnat ce se face acum, la acest tîrg, e cu vite cornute

www.dacoromanica.ro

și mai cu seamă cu cai, atît de lux, cît și de hergheliĭ, apoĭ cu trăsurĭ, lemnărie, țesăturĭ, cizmărie, obiecte de rudărie, etc., precum și mărfurĭ de brașovenie, lipscănie, marchitănie, hăinărie, mode, băcănie, etc. pentru care vin magazine, atît locale, cît și din alte județe. De la înființarea căilor fierate, tîrgul decade din an în an. La 29 Iunie acest tîrg se mută de la Buzău, la Mizil, tot sub numele de Drăgaica și tot cu aceleașĭ mărfurĭ; e aci însă mult maĭ mic. — Două tîrgurĭ de toamnă numite Valea-Teanculuĭ, încep la 15 Septembrie și se termină la 15 Noembrie, în zilele de Sîmbătă și Duminică; unul din aceste tîrgurĭ se face tot pe locul și în baracele tîrguluĭ Drăgaica, avînd numele Carol I, iar altul în com. Vernești în apropiere de com. Valea-Teanculuĭ. Aci se desface multă butnărie, lemnărie, poame, zarzavaturĭ și alte obiecte necesare culesuluĭ viilor. In fine maĭ e tîrgul de la Săpoca, care începe la 9 Martie și ține pănă la 30 Aprilie în toate Mercurile și Joile. La aceste tîrgurĭ se maĭ pot adăuga cele 127 ce se țin în diferite comune, maĭ cu seamă de munte, la deosebite sărbătorĭ, cu o durată de o zi, cel mult treĭ și unde se consumă maĭ mult de cît se vinde. Numărul cîrciumilor în tot județul e de 1088.

Căĭ de comunicație. 1. Căile fierate sunt două:

a) București-Brăila, care intră în județ pe lîngă comuna Mizil, trece prin orașul Buzău și ese din județ pe la com. Cotul-Ciorii, avînd o lungime de 65 kil. Pe această linie sunt stațiunile: Mizil, Ulmeni, Monteorul, Buzău și Cilibia.

b) Buzău-Mărășești, care începe din gara Buzău, atinge partea de E. a orașuluĭ, trece rîul Buzăul printre cătunele Blăjani și Focșănei, ese din județ în comuna Zilișteanca și se îndreptează spre Rîmnic. Are lungimea de 22 kil. și în județ halta Bobocul.

c) La acestea se poate adăuga linia fierată, în stare de proiect, Buzău-Pătărlage.

2. Căĭ naționale: șoseaua națională, venind din Ploești, trece prin Mizil și Buzău, apoĭ, prin com. Mărăcineni, se îndreptează spre Rîmnic și Focșani. Pe această șosea sunt două podurĭ de fier, unul peste rîul Buzăul, cu o lungime de 536 m. și altul peste rîul Cîlnăul, cu o lungime de 76 m.

Căile județene sunt:

a) 1. Buzău-frontieră, prin comunele: Vernești, Cîndești, Măgara, Viperești, Cislăul, Mărunțișul, Pătîrlage, Păltineni, Nehoiașul și de aci la frontieră, avînd o lungime de 93 kil. 460 metri.

2. Buzău-Brăila, prin comunele: Tăbărăști-Cilibia-Cotul-Ciorii, cu o lungime de 30 kil. 400 metri.

b) Calea mixtă Buzău-Urziceni, prin comunele: Costești, Cioranca, Mihăilești și Glodul-Sărat, de unde trece în județul Ialomița, avînd o lungime de 40 ½ kil.

c) Căile vecinale sunt:

1. Săpoca-Lopătari, prin comunele: Cernătești, Cărpiniște, Beceni, Gura-Dimieneĭ, Vintilă-Vodă, Mănești și Lopătari, cu o lungime de 41 kil. 905 m.

2. Buzău-Rușiavățul, începînd din șoseaua națională, în com. Mărăcineni (3 kil. departe de Buzău), trece prin Mărăcineni, Plești, Gura-Aninoaseĭ, Robești, Pîrscovul și Rușiavățul, cu o lungime de 57 kil. 550 m.

3. Buzău-Vadul-Soreștilor, începînd din șoseaua națională (la 3 kil.) în cătunul Haimanalele, trece prin Zilișteanca, Fundeni și Vadul-Soreștĭ, avînd o lungime de 9 kil. 670 m.

4. Vernești-Tisăul, trecînd prin comunele: Nișcovul, Grăjdana și Tisăul, cu o lungime de 30 kil. 940 m.

5. Nișcovul-Tohani (Drumul-Viilor), trece prin comunele: Valea-Teanculuĭ, Gura-Sărățiĭ, Șarînga, Pietroasa-d.-s. și Tohani, cu o lungime de 31 kil.

6. Vernești-Valea-Teanculuĭ, cu o lungime de 1 kil. 925 m.

7. Mizil-Cislăul, trece prin comunele: Tohani și Jugureni, cu o lungime de 32 kil. 858 m.

8. Mizil-Cilibia, trece prin comunele: Amarul, Glodeanul-Cîrlig, Glodeanul-Silișteа, Cotorca, Meteleul, Pogoanele, Caragelele și Cilibia, cu o lungime de 73 kil. 788 m.

9. Berca-Policiori, cu o lungime de 8 kil. 100 m.

10. Pîrscovul-Goidești, trece prin comunele: Trestia, Bălănești, Boziorul, Brăești și Goidești, cu o lungime de 29 kilometri.

11. Nehoiașul-Gura-Teghiĭ, cu o lungime de 10 kil.

12. Țintești-Albești (din șoseaua mixtă), cu o lungime de 19 kil. 578 m.

13. Maxenul-Albești, prin Smeeni (din șoseaua mixtă), cu o lungime de 22 kil. 580 m.

d) Căĭ comunale sunt:

Lipia, Merei, Monteorul, Gura-Sărățiĭ, Stîlpul, Șarînga, Pietroasa-d.-j., Breaza și Vintileanca, care toate cad perpendicular în șoseaua națională, apoĭ: Cochirleanca-Scurtești, Scurtești-Săgeata-Găvănești, Gherăseni-Costești, Blăjani-Mărăcineni, Zărnești-de-Cîlnău, Pogoanele-Căldărești-Padina și Cislăul-Cal-

www.dacoromanica.ro

vini, avînd un total de 155 kil. 27 m. lungime.

La acestea se mai pot adăuga: șoseaua comunală Mizil-Baba-Ana-Boldești, și șoseaua Pietroasa-d.-s.-Breaza-Vispești-Năeni-Fințești-Jugureni.

Totalul căilor făcute de județ și comune este:

Căi județene, 164 kil. 360 m.; vecinale, 368 kil. 894 m.; comunale, 155 kil. 27 m. Total 688 kil. 281 m.

Din acest număr 219 kil. 569 m. sunt împietrite, 84 kil. 202 m. în executare și 384 kil. 510 m. neîmpietrite (1891).

Pe lîngă aceste căi, jud. are mai multe drumuri naturale, din care mai însemnate sunt: drumul Bogdanului, drumul Fierului, drumul Sării, drumul Amaruluĭ, drumul Buzăului (al Dealului), drumul Oilor (Grindul movila Manciului-Buzău), Lopătari, drumul Penteleului, etc. a căror descriere se va vedea la litera respectivă.

Impărțirea administrativă.— Jud. Buzău e împărțit în 3 plăși și 3 plaiuri:

1. Plasa Sărată, formată din orașul Buzău și 16 com. rurale, cu 73 cătune și 30 subdivisiuni.

2. Plasa Cîmpului, formată din 22 comune rurale, cu 72 cătune și 14 subdiviziuni.

3. Plasa Tohani, formată din orașul Mizil și 17 comune rurale, cu 57 cătune și 12 subdiviziuni.

4. Plaiul Buzău, format din 17 com. rur., cu 160 cătune și 46 subdiviziuni.

5. Plaiul Pîrscovul, format din 16 comune, cu 110 cătune și 48 subdiviziuni; și

6. Plaiul Slănic, format din 19 com., cu 91 cătune și 39 subdiviziuni.

De cîți-va ani (1891) pl. Sărata s'a unit cu pl. Tohani și plaiul Slănic cu plaiul Pîrscov, atît în ceea-ce privește puterea administrativă, cît și judiciară.

Marca jud. este o biserică și un șoim; biserica, în semn că aci este scaun episcopal, șoimul, poate pentru că jud. Buzău era unul din cele ce procurau mai mulți șoimi Domnieĭ (vezi Monteorul) pentru a fi trimiși la Constantinopole. Astă-zi pasărea care se pune pe sigiliile sau pe tabelele oficiale, depinde de capriciul sculptoruluĭ, pictoruluĭ sau al celuĭ ce comandă sigiliul sau tabela. Sigiliile din 1831 au o pasăre în zbor, probabil un porumbel.

Populația. Județul era populat în 1888 de 196654 locuitorĭ, formînd 43250 familiĭ, care după starea civilă, se împărțeau ast-fel: bărbați căsătoriți 39910, necăsătoriți 4982, văduvĭ 3092, divorțați 227, băeți 51422; femeĭ măritate 39910, văduve 6047, fete 50964, sau un total de 99633 bărbați și 96921 femeĭ. Toată această populație trăia în 40588 case și da un număr de 36291 contribuabilĭ. In vedere cu întinderea teritoriuluĭ jud., erau decĭ cîte 2.52 hect. pentru fie-care locuitor.

După naționalități, populația se împărțea ast-fel: 192419 Romînĭ, 145 Bulgarĭ, 2192 Izraeliți, 324 Grecĭ, 1223 Austro-Ungarĭ, 70 Italienĭ, 39 Polonĭ, 56 Germanĭ, 16 Francezĭ, 15 Rușĭ, 16 Armenĭ, 17 Turcĭ și 22 Sîrbĭ.

Populația acestuĭ jud. a mers tot-d'a-una crescînd. Așa, după recensămîntul din 1844, județul avea 133942 loc.; după recensămîntul din 1860: 144326 loc.; după recensămîntul din 1880: 182130; după cel din 1885: 183225; iar după cel din 1890: 196654. Datele exacte, culese din registrele stăriĭ civile, pe perioada de 5 anĭ 1879—1883, care nu a fost tocmaĭ favorabilă populațiuneĭ, poate din mulțimea boalelor ce bîntuiaŭ atuncĭ, precum: anghina, variola, tifosul, etc., ne dă următorul rezultat:

In jud. Buzău media anuală a nașterilor era atuncĭ de 7104, a deceselor de 4679 și a căsătoriilor de 1548. Populația creștea dar cu un număr de 2428 suflete anual. După sex, numărul născuților se repartiza ast-fel: 3678 bărbați și 3467 femeĭ; iar al decedaților: 2467 bărbați și 2209 femeĭ. Astă-zĭ creșterea populațieĭ se poate evalua la 3200 suflete anual.

După religiuni eraŭ în 1888: 193041 ortodoxĭ, 2192 mozaicĭ, 1148 catolicĭ, 256 protestanți, 4 gregorienĭ și 13 mahometanĭ.

După cultură: cu știință de carte 19456 loc.; iar fără știință, 177198 loc.

După drepturile politice se împărțeau în același an ast-fel:

Pentru Camera: 547 alegătorĭ în colegiul I, 1014 în colegiul al II-lea, 865 în colegiul al III-lea direct și 990 prin delegație; iar pentru Senat: 296 în colegiul I și 353 în colegiul al II-lea. Toți acești alegătorĭ daŭ 4 senatorĭ și 7 deputați. Numărul alegătorilor însă variază din an în an. După numărul alegătorilor, Buzeul ocupă al IV-lea loc în țară.

In 1898 populația s'a ridicat la 224000 locuitorĭ.

Țigani sunt ca la 7000 suflete, împrăștiați prin diferite comune, mai cu seamă în: Buzău, Similleasca, Cîndești, Cislăul, Fundeni, etc. Colonii de Sași, s'aŭ stabilit în secoliĭ trecuți în comunele: Calvini, Nișcovul, etc., dar carĭ acum s'aŭ asimilat cu desăvîrșire poporuluĭ romîn

www.dacoromanica.ro

avînd limba, religia și datinele sale, precum și aceleași drepturi politice.

Bulgarii în Buzău sunt foarte numeroși și veniți în două colonii.

Prima colonie e venită în 1806 și s'a stabilit în partea de N.-E. a orașului (în suburbiile Gîrlași și Broșteni), ocupîndu-se cu grădinăria. A doua colonie, a venit în 1828, dar negăsind locuri proprice, parte a trecut la Ploești, parte la Huși; ceĭ ce aŭ rămas în Buzău s'aŭ stabilit în partea de V. a orașului (extremitățile stradelor: Carol I și Unirea) și în comuna Mărăcineni, cătunul Potroceni. De și sunt numărați între Romîni și exercitează drepturi politice, însă cea mai mare parte încă nu știŭ bine romînește și trăesc aproape între dînșiĭ.

Serviciul sanitar. Actualmente, din punct de vedere sanitar, județul e împărțit în 5 circumscripții: 1. Plaiul Buzăŭ, avînd un spital în comuna Pătârlagi, un medic, un vaccinator și o moașă; 2. Plaiul Slănic-Pîrscovul, avînd un spital în mănăstirea Nifon, un medic, doĭ vaccinatori și o moașă; 3. Pl. Cîmpuluĭ, n'are spital; are însă un medic, doĭ vaccinatori și o moașă; 4. Plasa Sărata, dotată acum cu un spațios și frumos spital, construit de domnul Monteorul, pe proprietatea sa Monteoru are un medic, doĭ vaccinatori și o moașă; 5. Plasa Tohani, are un spital în comuna Mizil, servind și orășenilor Mizileni, cu un medic, doĭ vaccinatori și o moașă.

In oraș sunt: spitalul comunal, spitalul județean, spitalul Gîrlași (instituție particulară, fondat de Paharniceasa Maria Minculeasca, în 1792), și spitalul militar.

Pentru populația rurală și cea săracă, medicamentele se daŭ gratuit.

Justiția. — Pentru rezolvarea micilor pricini dintre locuitori este (1889): cîte o judecătorie comunală, în fie-care comună, iar pentru pricini mai mari sunt 4 Judecătoriĭ de Ocol: în Buzăŭ, Mizil, Pleșcoi și Pătârlagele. Pentru apeluri, afaceri mai însemnate, etc., se află în orașul Buzăŭ un Tribunal, de a doua instanță, care depinde de Curtea de Apel din București. Tot în orașul Buzăŭ este și o Curte cu Juraț.

Numărul proceselor ce se judecă de tribunal prezintă următoarea medie anuală: civile 200, corecționale 645, divorțuri 48, apeluri civile 270, apeluri corecționale 400, comerciale 25, executări 218, epitropiĭ 100, efecte 30, mezate 31, dote 83, vînzări 291, secuestre 24, ipotecĭ 86, testamente 27, convențiuni 130, separațiĭ patrimoniale 8, interdicțiĭ 4, pensiĭ alimentare 10, proprirĭ în mîna a 3-a 7, firme 29, donațiuni 14, falimente 11, adopțiĭ 6, corespondență 6 și electorale 8.

Numărul crimelor dă media anuală de 30.

Județul are un arest preventiv, zidit în 1888, în toate condițiunile cerute, cu întreținerea căruia se cheltuește anual (1889) leĭ 5700 pentru personal și 7500 pentru material. Media deținuților în fie-care an e de 350 bărbați și 5 femeĭ. Numărul advocaților e de 48.

Instrucțiunea. Pentru instrucțiunea publică, județul posedă: un liceŭ, fost gimnaziŭ înființat de comună în 1868, care în 1884 a trecut la stat, cu un număr de 12 profesori și o populație medie anuală de 240 eleviĭ. Acest liceŭ, de la 1889, este instalat în propriul săŭ local, construcțiune frumoasă, zidită de Ministerul Instrucțiuneĭ. E frecuentat acum de 515 eleviĭ și posedă o bibliotecă avută și importantă. Un seminar, înființat în 1838 de Episcopul Chesarie, și care avea în 1890 un număr de 9 profesoriĭ și o populație medie anuală de 60 eleviĭ (solvenți și interni); a fost desființat în 1893, și localul săŭ restaurat și mărit în 1898 va servi pentru o școală normală de învățătoriĭ. Șase școliĭ primare de băeți, din care 4 în Buzăŭ, 1 în Mizil și 1 în mănăstirea Berca, cu un număr de 18 institutoriĭ și o populație de 960 eleviĭ. Patru școale primare de fete, din care 3 în Buzăŭ și 1 în Mizil, cu un număr de 12 institutoare și cu o populație de 470 eleve; 110 școale rurale, frecuentate de 6580 băeți și 976 fete. Școalele primare rurale staŭ sub privegherea unuĭ revizor școlar, a cărui reședință este în orașul Buzău. Pentru învățămîntul primar și secundar cheltuește în genere numaĭ statul, iar pentru cel rural, atît statul cît și comunele, însă cu o parte mai mică. Școalele rurale, întreținute numaĭ de comune, sunt 11.

Afară de școalele publice, mai sunt în orașul Buzău și institute private: 2 de băeți și 1 de fete, cu o populație de 58 eleviĭ și 66 eleve. La aceste se poate adăuga și învățămîntul confesional izraelit cu 2 școliĭ de băeți și 1 de fete, frecuentate de 198 eleviĭ și 25 eleve.

Cultul. Mai toți locuitoriĭ județuluĭ sunt creștinĭ ortodoxĭ, avînd biserici mai prin toate comunele și cătunele. Dintre confesiunile străine n'are nicĭ una

www.dacoromanica.ro

temple saŭ biserici, afară de izraeliții, carĭ aŭ în Buzăŭ o sinagogă și două case de rugăciunĭ, iar în Mizil numaĭ o casă de rugăciunĭ.

Numărul bisericilor e de 289, din care 275 servesc, iar 14 sunt părăsite. Din cele 275 biserici, numaĭ 268 aŭ preoți, iar la cele-l-alte serviciul se face de preoții de pe la bisericile vecine. Numărul preoților e de 270; diaconĭ sunt 5, cîntăreți 261 și paracliserĭ 191. In cea maĭ mare parte din bisericile de la comunele rurale, cîntăreții împlinesc și serviciul de paracliserĭ.

Pe lîngă aceste biserici de mir, maĭ sunt 7 monahale, dintre care: Episcopia Buzăuluĭ, Ciolanul, Găvanele, Nifonul și Găvanul pentru călugărĭ; iar Rătești și Barbul pentru călugărițe, cu un număr de 105 călugărĭ și 111 călugărițe. Toate aceste biserici, împreună cu cele din jud. Rîmnicul Sărat, formează eparhia saŭ diecesa Buzăuluĭ și staŭ sub privegherea și ascultarea Episcopuluĭ acesteĭ eparhiĭ, al căreia scaun este în Buzăŭ. (Vezĭ Buzău-Episcopie).

Finanțele. Diferitele dărĭ și venitурĭ se încasează de Casieria generală al căruĭ sediŭ este în orașul Buzău. Din punct de vedere financiar, județul este împărțit în 4 circumscripții de control: Buzăŭ, Mizil, Pătărlagele și Pleșcoiul și 32 circumscripții de percepere. Comunele, ca și numărul lor, în ceea ce privește circumscripția de percepere, sunt supuse adesea schimbărilor.

Veniturile statuluĭ în județ, în anul 1888—89, aŭ fost:

Căĭ de comunicație, 196930 leĭ; patente, 86738 leĭ 22 banĭ; fonciera 5% și 6%, 446179 leĭ 07 banĭ; taxa 5% 33961 leĭ 07 banĭ; băuturĭ spirtoase, 137431 leĭ 14 banĭ; timbre, înregistrărĭ și amenzĭ, 144766 leĭ 79 banĭ; venitурĭ extraordinare, 16009 leĭ 49 banĭ; amenzĭ judecătorești, 17714 leĭ 20 banĭ; arenzĭ de moșiĭ, 759685 leĭ 02 banĭ; arenzĭ de pădurĭ, 142306 leĭ 30 banĭ; chiriĭ, 3159 leĭ 75 banĭ; subvenție pentru pompierĭ, 32000 leĭ; taxă pentru eleviĭ aflați în școala militară, 1100 leĭ; taxă pentru eleviĭ din internate 6075 leĭ; Camera de Comerț din Ploești, 4994 leĭ 08 banĭ; licența, 186772 leĭ 50 banĭ; zecimĭ de percepere, 91619 leĭ 25 banĭ; taxa de transmitere 3432 leĭ; poduri peste rîurĭ, 8940 leĭ; despăgubirĭ de la însurățeĭ, 99538 leĭ 29 banĭ; procente de la debitoriĭ statuluĭ, 9459 leĭ 47 banĭ; din costul porumbuluĭ împărțit locuitorilor 17966 leĭ 63 banĭ și rămășițe din exercițiĭ închise 292508 leĭ 61 banĭ. Total 2738986 leĭ 81 banĭ.

Sume încasate: pentru Eforia Spitalelor, 97128 leĭ, 90 b.; Casa pensiilor, 78321 leĭ, 02 b.; Casa de Depunerĭ, 2202265 leĭ, 44 b.; Casa de dotație a oasteĭ, 22740 leĭ; Creditul agricol, 8111 leĭ, 25 b.; zecimĭ și diferite venitурĭ cuvenite caseĭ județuluĭ, 440496 leĭ, 97 banĭ.

In anul 1898 veniturile se împărțeaŭ ast-feĭ:

Căĭ de comunicație, 222336 leĭ; fonciera, 635645 leĭ, 56 b.; extraordinare, 448 leĭ; amenzĭ, 21138 leĭ, 04 banĭ; arenzĭ de moșiĭ, 327959 leĭ, 36 banĭ; arenzĭ de pădurĭ, 77750 leĭ, 96 banĭ; chiriĭ, 7377 leĭ, 30 banĭ; subvențiunea pompierilor, 33000 leĭ; eleviĭ în internate, 3450 leĭ; eleviĭ străinĭ în învățămîntul primar, 2125 leĭ; eleviĭ străinĭ în învățămîntul secundar, 1530 leĭ; Camera de Comerț, 4206 leĭ, 92 banĭ; licența, 153572 leĭ, 40 b.; zecimĭ de percepere, 111088 leĭ, 59 banĭ; despăgubirĭ de la însurățeĭ, 17619 leĭ, 93 banĭ; procente de la debitoriĭ statuluĭ, 50930 leĭ, 69 banĭ; din costul porumbuluĭ dat loc., 94326 leĭ, 68 banĭ; rămășițe din exercițiĭ închise, 495120 leĭ, 85 banĭ; Eforia Spitalelor, 36681 leĭ, 67 banĭ; Casa Pensiunilor, 184056 leĭ, 75 banĭ; Casa Școalelor, 13828 leĭ, 06 banĭ; conservare la Casa de Depunerĭ, 6420735 leĭ, 39 banĭ; Casa de Dotație a Oasteĭ, 23258 leĭ, 20 banĭ; zecimĭ și diferite venitурĭ cuvenite caseĭ județuluĭ, 845620 leĭ, 81 banĭ. Veniturile județuluĭ, pe acest an, din fondul zecimilor, subvențiunĭ și extraordinare: 427700 leĭ; din fondul drumurilor: 149145 leĭ, 75 banĭ; total: 576845 leĭ, 75 banĭ.

Venitul comunelor rurale: leĭ 397959, 74 banĭ.

Regia Monopoluluĭ. De la tutunurĭ, 992155 leĭ, 80 banĭ; cărți de joc, 6761 leĭ, 20 banĭ; timbre, 160071 leĭ; sare, 85626 leĭ, 75 banĭ. Total 1244614 leĭ, 75 banĭ.

Creditul agricol. Venitурĭ din dobînzĭ 10‰, 82372 leĭ, 28 banĭ; venitурĭ din dobînzĭ 2%, 440 leĭ, 30 banĭ; beneficiŭ, 180 leĭ. Total 82992 leĭ, 58 banĭ.

Telegraful și Poșta. Pentru serviciul telegrafo-poștal, județul posedă 4 oficiĭ: Buzăŭ, Mizil, Pătărlage și Pleșcoi, precum și două biurourĭ poștale rurale la gările Monteorul și Cilibia, afară de biurourile instalate la fie-care gară pentru serviciul căilor fierate.

Armata. Pe teritoriul districtuluĭ Buzăŭ se află următoarele corpurĭ de trupă:

1. *Infanteria. a)* Regimentul Buzăŭ, No. 8, compus din 3 batalioane permanente și cu schimbul, cîte patru companiĭ fiecare, avînd reședința în orașul

www.dacoromanica.ro

Buzău și un efectiv total de 4380 oameni combatanți și 2000 dispensați și auxiliari, în care intră și rezerva.

b) Regimentul Buzău, No. 8 de milițiĭ, cu reședința în Buzău, compus din 2 batalioane, unul cu reședința în Buzău și al doilea cu reședința la Pătârlage; având un efectiv de 2800 oameni combatanți și 1190 dispensați și auxiliari.

c) Gloatele, cari nu sunt organizate în regimente, au un efectiv de 3660 combatanți și 2700 dispensați și auxiliari.

2. *Cavaleria.* Excadronul al III-lea din regim. 6 călărași.

3. *Artileria.* Regimentul 7 artilerie, cu reședința în Buzău, are un efectiv de 1990 oameni activi, din cari numai a patra parte se recrutează pe teritoriul districtului Buzău.

Contingentul anual al tinerilor, ce se recrutează pe teritoriul districtului Buzău este de 1350 în mediu, din cari se alimentează corpurile arătate la No. 1, 2 și 3, în plus alte corpuri și servicii ale armatei, cari au reședințele în alte garnizoane.

In orașul Buzău sunt construite două cazarme: una pentru Regimentul de infanterie și alta pentru Regimentul 7 de artilerie; ambele sunt proprietatea armatei, iar cele-l-alte corpuri și servicii din garnizoană stau în case închiriate.

Pichete. Pentru paza fruntariei despre Austro-Ungaria, sunt înșirate pe hotar un număr de 11 pichete, din care: Botița, Poiana-din-Cale, Cocianul, Balabanul și Giurgiu sunt de vară, Uscătura - Tehărăului, Pasărea, Brazeul și Lacul-lui-Dobrin, de iarnă, iar Crasna și Cheea sunt și de vară și de iarnă. Pichetul Crasna servă și ca punct de vamă pentru călătorii și mărfurile, care se duc și vin din Austria, pe albia rîului Buzău.

Istoricul. — Urmele ce caracterizează epoca de piatră, atît paleolitică cît și neolitică se găsesc cu abondență și în jud. Buzău. Vom cita: topoare, lănci, ciocane, etc. găsite la Nișcovul, Valea-Tătarilor, Bisoca, Bîidea, etc. Pe muntele Fîntîna-Hoților se văd încă resturi de hîrburi de diferite forme, instrumente de oase, locuințe scobite în masivul său, care ne probează cu certitudine, că acest județ a fost cunoscut omului preistoric. Venind la timpii istorici, pe la anii 500 înainte de Christos, după cum ne spune Herodot, Dacia a fost locuită de Sciți, iar partea stîngă a Dunărei de Sciții agricultori sau Scoloți, de la cari ne au rămas o mare parte din movilele ce îmbrăzdează județul, mai în toate senzurile. Pe la anul 340 a. înainte de Christos se stabilesc în aceste părți Geții, ceĭ d'întîiu barbari din popoarele tracice, cu oare-care înclinațiuni spre stabilitate și cultură. Ei își ridicaseră 3 cetăți între Brăila și Călărași, ca să poată prada cu înlesnire cetățile grecești de pe malul Mărei-Negre, asigurîndu-și tot de o dată retragerea în munții apropiați, în care săpau peșteri adînci, unde să se poată ascunde în timpi de restriște. In anul 335 înnainte de Christos, marele Alexandru, începînd expediționea contra lor, trece Dunărea pe la Silistra și în apropiere de Călărași dete peste o cetate a lor și o distruge, iar Geții învinși fug în munții apropiați. Neapărat că munții apropiați nu puteau fi de cît ai Buzăului, ceea ce se poate susține și prin mulțimea peșterilor săpate în ei, pe care tradiția le atribue Tătarilor. Dintre aceste peșteri vom cita: Casa-Hoților și Piatra-Șoimului, din muntele Istrița, în care s'au găsit și resturi de arme, apoi Piatra-Bogzii, Alunișul, Crucea-Spătaruluĭ, Agatonul, Piatra-Găurită, Gaura-Zmeului, etc.

Geții căzuți sub dominațiunea Bastarnilor, Daciĭ, frații lor, se întind peste teritoriul ocupat de dînșii și lăsară în acest județ două cetăți: Comidava și Ramidava. După Ptolomeu, Comidava a fost unde e com. Pietroasa-d.-j.; ruinele Comidavei se văd încă. Ramidava ar fi fost pe albia rîului Cîlnăul, în apropiere de Clociți. Romanii cucerind Dacia, de și teatrul acțiunei lor s'au întins în Transilvania, Banat și Oltenia, totuși au căutat să se asigure de tot teritoriul ocupat mai înainte de Daci și mai cu seamă de localitățile fortificate de dînșii, distrugînd pe unele și consolidînd pe altele, după cum le dicta interesul și strategia. Romanii menționură ambele cetăți dacice din jud. Buzău și mai cu seamă a Comidavei (Pietroasa) îi dete o mare întindere, puind-o pe baze solide, cu o grosime de 2 metri, în forma unui vast patrulater, unde stabiliseră un lagăr, ale cărei ruine se văd încă în poalele de S. ale muntelui Istrița. Urmele Ramidavei nu se cunosc, dar în apropiere de locul unde a trebuit să fie această cetate, s'a găsit un mare tezaur de monede romane, care erau aduse de undele izvorului Clociți, ori de cîte ori veneau marĭ. Tot din perioada romană a mai rămas urme din Valul-luĭ-Traian, pe care d. Schuchardt, în 1885, le a co statat până în apropiere de com. Amarul.

Goții revărsîndu-se asupra Europei, pe la anul 238 după

www.dacoromanica.ro

Christos s'aŭ ramificat în două: Ostrogoți și Vizigoți. Vizigoții se stabilesc în Dacia, unde parte rămîn păgîni, parte devinise creștini. Ei aŭ ocupat și Buzăul. Probe despre aceasta avem următoarele: *a)* Goții păgîni sub comanda luĭ Atanaric, încep persecuțiunile contra Goților creștinĭ și Sf. Sava Gotul, a căruia memorie se serbătorește la 24 Aprilie, este înecat în rîul Buzăŭ. *b)* Un însemnat trib al Goților, Caucii, se stabilesc în poalele Carpaților («Ad Caucalandensem locum altitudine silvarum inaccesum et montium cum suis omnibus declinavit». Am. Marcellinus. Res gest. XXI, 3 4), în țara Cauca sau Coca. Se știe însă, că o mare parte din munții Buzăuluĭ poartă și azĭ numele de Coca. Așa, începînd din rîul Slănic, com. Vintilă-Vodă și pănă în vîrful munteluĭ Istrița, găsim și astă-zĭ numirile: muntele Coca, valea Coca, apoĭ cătunele saŭ moșiile: Coca-Plină, Coca-Seacă, Coca-Scheeĭ, Coca-Antemirească, Coca-Niculeștĭ, Coca-Mereiască, Coca-Dara, Mucelul-Cocii, Coca-Șarînga, etc., care ne pot convinge pănă la evidență că Caucii se stabiliseră aci. (Vezĭ și Odobescu: «Notices sur la Roumanie», Paris 1868, p. 399-405). *c)* Atanaric, regele Goților, fiind învins de imperatorele Romanilor Valente, (anul 367), pe malul Siretuluĭ, se fortifică într'o cetate romană, în munții, pe un afluente al Siretuluĭ. Afluentele n'au putut fi de cît rîul Buzăul; munții n'au putut fi de cît Istrița, în jurul căruia erau stabiliți Caucii, și cetatea n'a putut fi de cît Comidava, care e așezată la poalele acestuĭ munte. Ceea ce confirmă și maĭ mult acest fapt, e și împrejurarea că Atanaric, nemulțumit cu poziția unea umilă în care se găsea acum, îngrozit și de Huniĭ, carĭ începuseră invaziunile lor în Dacia și care îĭ zdrobiseră încă o dată armatele sale, trecu Dunărea ca să se înțeleagă cu Goții luațĭ captivĭ de Valente, cu gîndul de a forma acolo un noŭ stat și apoĭ a se întoarce de a lua pe Goții rămașĭ și cu toțiĭ să se stabilească în Moesia. La plecarea sa nu-și luă cu dînsul tezaurele, ci le ascunse în jurul cetățiĭ Comidava, unde era fortificat. Moare însă în Constantinopole la 381, iar tezaurele rămîn necunoscute pănă în anul 1837, cînd Episcopul Chesarie, scoțînd piatră din muntele Istrița, pentru nenumăratele sale construcțiunĭ, lucrătoriĭ deteră peste o mică parte din acest tezaur, care acum, se află în Muzeul de Antichităților din București, sub numele: Cloșca cu puiĭ». Anții, străbunĭ aĭ Slavilor, chemați în ajutor de Huniĭ de la Dunăre, vin în secolul V și găsind teritoriul dintre Siretul și Dîmbovița cu totul gol, se stabilesc aci. In secolul VII vin peste dînșiĭ Bulgariĭ, sub ducele lor, Isperuch, subjugă pe primiĭ Slavĭ și formează un vast stat de la Balcanĭ pănă în regiunile depărtate ale Transilvanieĭ. Cum că Bulgariĭ erau foarte numeroșĭ în acest județ, se poate proba și prin faptul că în topica județuluĭ sunt peste 2000 de numirĭ slavone.

Din timpul invaziunei Maghiarilor (a. 893), n'a rămas nicĭ o urmă, afară poate de cîte-va cuvinte în topică, precum: Itșfa, Miclăușul și altele.

Pecenegiĭ, popor fino-tătar, veniid după Maghiarĭ, calcă și acest teritoriŭ, unde de sigur s'au stabilit o parte dintr'înșiĭ, căcĭ apa Pecenega din plaiul Slănic le conservă nealterat numele. După Pecenegĭ, vin, pe la anul 1065, Cumaniĭ, carĭ, îngroziți de Tătariĭ, ce înaintaŭ sub conducerea luĭ Gingiscan, se retrag în munțiĭ Carpațĭ. De la dînșiĭ, de sigur, a rămas în topică numirile: Comana, Cîrlomănești, Begul, Bontul, Bîlhacul și altele, precum și maĭ multe movile, la care s'ar putea adăuga cu oare-care probabilitate și Tumulul-Cetatea din cătunul Cîrlomănești, care a fost un vast cimitir al lor.

In fine vin Tătariĭ, ultimul popor barbar, care a maĭ devastat pamîntul Romînieĭ și prin urmare și județul Buzăŭ. Cumaniĭ, necutezînd să se opuie Tătarilor, parte se retraseră peste Dunăre, parte în munțĭ. Nepotul luĭ Gingiscan, Batukan, îĭ urmări pănă în Ungaria (a. 1241). O parte din hordele sale, sub conducerea luĭ Bugeac, se întoarseră în Romînia, trecînd munțiĭ pe văile Prahoveĭ și ale Buzăuluĭ. Romîniĭ din munțiĭ Buzăuluĭ, Prahoveĭ și aĭ Vranceĭ, împreună cu Cumaniĭ refugiațĭ la dînșiĭ, cercară să li-se opuie, dar Bugeac trecu peste dînșiĭ și se stabili în locurile lor. Din numeroasele urme rămase de la Tătarĭ, pe lîngă o mulțime de numirĭ în topică: muntele Tătarul, muntele Tătărețul, Valea-Tătaruluĭ, etc., maĭ avem fortificațiile de pe platoul Săpoceĭ, ruinele și puțul din comuna Aldeni, Șanțul-Tătarilor, între comunele Grăjdana și Nișcovul. In plaiul Buzăŭ, de la comuna Cătina și pănă la frontarie, sunt maĭ multe locurĭ, care poartă numele de Tătarul. Maĭ însemnate sunt: Viea-Tătaruluĭ, din care se vede și acum cîte-va viță de o grosime însemnată, ruine de o mică cetățuie, unde tradiția zice, că a fost biserica tătărească; Peștera-Tătaruluĭ, în

www.dacoromanica.ro

muntele Carafte. In fine, chiar în orașul Buzău, în locul unde este acum grădina publică, exista până pe la 1835, un puț, zis al-Tătaruluĭ.

Cu descălicarea luĭ Radu-Negru, luînd ființă s tatul romîn, găsim în relațiunile luĭ Giacomo di Pietro Lucari, că Radu-Negru a zidit cetățĭ la: Cîmpulung, București, Tîrgoviște, Floci și Buzău. Această relațiune pare a se adeveri și prin faptul că pe dealul Gruiul, din comuna Șarînga, se văd și astăzĭ niște ruine, pe care tradiția le numește: Cetatea-luĭ-Negru-Vodă, adăugînd chiar că acest Domn ar fi avut și o altă cetate pe apa Negreasca din comuna Maxenul, de unde ĭ-a și rămas numirea. In timpul luĭ Alexandru Basarab, Buzăul exista ca tîrg saŭ oraș (la a. 1350).— Prin secolul al XVI-lea și al XVII-lea, numeroșiĭ boierĭ aĭ acestuĭ jud. începură să joace un rol important în Istorie, ba adesea să dispuie de tronul țăreĭ; dar a-această influență a lor a fost în multe rînduri pernicioasă locuitorilor.

După moartea luĭ Neagoe Basarab (1521), o mare parte din boerĭ recunoscură Domn pe fiul săŭ Teodosie, dar ceĭ din Buzău se opuseră și aleseră un altul, favorit lor, pe Radu-Călugărul și cu armele îl instalară în capitala țăreĭ, Tîrgoviște. Partidul luĭ Teodosie chiemă în ajutor pe Mehmet-Beg, de la Nicopoli, care învinse pe Radu și îĭ taie capul; apoĭ, după îndemnul comisuluĭ Bădicul, trimise un număr de Turcĭ contra boerilor buzoenĭ, pe carĭ îĭ robi, devastînd tot-d'o-dată județul în mod cum nu s'a maĭ auzit până atuncĭ. (Bălcescu, «Mag. ist.», tom. I, p. 158).

Radu al IX-lea, fiul luĭ Radu al V-lea cel mare, dărui Episcopieĭ Buzăuluĭ, înființată de tatăl săŭ, județul Brăila (anul 1544), pe care Turciĭ pusese stăpînire în anul 1546. Episcopul Atanasie voi să-șĭ apere acest dar, însă Turciĭ respinseră încercarea sa și maĭ devastară încă odată aceste locurĭ. (Vezĭ Șincaĭ: «Cronica», ed. II, anul 1554, pag. 288).

In anul 1596, hanul tătăresc profitînd de absența trupelor luĭ Mihaiŭ, veni și se stabili în Buzău, cînd prădă iar pe locuitoriĭ acestuĭ județ, precum și pe ceĭ din Prahova și Brăila. Mihaiŭ venind în Buzău, vindecă în parte aceste rele prin diferite darurĭ, ce făcu, atît unor bisericĭ, cît și locuitorilor. (A se vedea: Condica episcopieĭ Buzăŭ; Șincaĭ, «Cronica», ed. II, anul 1596, p. 416).

N'apucase să se uite aceste devastațiunĭ, cînd Vasile-Lupul, Domnul Moldoveĭ, începe expedițiunile sale contra luĭ Mateiu-Basarab, Domnul Munteniеĭ (anul 1637—1639). Timuș, ginerele luĭ Vasile-Lupul, viind în Buzău cu Tătariĭ, pradă și arde județul, arde schitul Frăsinetul (Episcopia actuală), și din oraș nu rămîne piatră pe piatră (Miron Costin, «Cronicele», vol. I, pag. 333. Bălcescu, «Mag. Istoric», vol. I, pag. 206. Șincaĭ, «Cronica», ed. II, vol. III, anul 1637, pag 47—48).

După moartea luĭ Mateiu-Basarab, Seimeniĭ carĭ se revoltaseră și prădaŭ țara, detronară pe Constantin-Basarab (1656) și puseră Domn în locu-ĭ pe Christea, spătarul lor. George-Racoți, Domnul Transilvanieĭ, și Gheorghiță Ștefan, Domnul Moldoveĭ, veniră în ajutorul alungatuluĭ Domn, și împreună făcură planul să distrugă această armată de mercenarĭ, care devenise spaima țăreĭ. Gheorghiță Ștefan, cu trupele sale, veni în Buzău, unde se opri treĭ zile, apoĭ înaintă spre Sărata. In ziua de 17 Iunie 1656, lupta se începu aci și Seimeniĭ fură respinșĭ spre Prahova; Racoți însă, care venise din Transilvania prin plaiul Teleajenuluĭ, îĭ opri din fuga lor și așa Seimeniĭ fiind apucațĭ între două armate, fură zdrobițĭ cu totul. Ceĭ ce scăpară luară drumul spre Brăila și în trecerea lor prin Buzău, maĭ jefuiră încă odată aceste locurĭ. (Miron Costin, «Cronicele», vol. I, pag. 350).

In anul 1689, Neințiĭ, aduși de Bălăceanul, veniră sub comanda generaluluĭ Haisler și ocupară țara. Domnul Constantin Brîncoveanu se duse la cetatea Floci, unde era sultanul Calga, ca să se înțeleagă cu acesta și să chibzuiască ce ar fi de făcut. Sultanul trimise pe Tătarĭ contra lor, dar Brîncoveanu, temîndu-se ca Tătariĭ să nu dea foc Bucureștilor, unde se fortificaseră Nemțiĭ, fugi în Buzău, iar pe Doamna Maria și cu alte jupînese le asigură în mănăstirea Bradul. Dupa retragerea Nemților, Brîncoveanu serbă foarte pompos Boboteaza în Buzău și în ziua de 7 Ianuarie 1690, porni spre București. Doamna Maria făcu cu această ocaziune maĭ multe darurĭ mănăstirilor Banul și Bradul. (Bălcescu, «Mag. istoric», vol. II, p. 152; vol. V, pag. 112. Șincaĭ: Cronica», ediția II, vol. III, pag. 237).

In prima sa Domnie, Nicolae Mavrocordat alungă șubașiĭ Turcĭ, care se întîlniseră maĭ în toată partea de cîmp a județuluĭ până la Nișcov, (Bălcescu, «Mag. ist.», vol. IV, pag. 107); în a doua Domnie, viind în Buzău, pe de o parte dărui Episcopuluĭ 200

www.dacoromanica.ro

talerĭ, pe carĭ să-ĭ ia din veniturile județuluĭ, pentru a putea susține școala, ce era înființată încă din timpul luĭ Mateiŭ-Basarab, iar pe de alta dete hrisovul din 1728, prin care închină mănăstirea Banul, mănăstireĭ din Larisa, numită Dușca. (Bălcescu, «Mag. ist.», v. IV. pag. 127).

Sub următoriĭ Domnĭ Fanarioțĭ, Turciĭ se întinseseră din ce în ce în jud., și Capanlîiĭ, sub pretext de comerț, jefuiaŭ totul și depuneaŭ prăzile în magaziile ce stabiliseră la Clinciŭ. Inceperea campaniilor rușeștĭ contra Turcilor fură asemenĭ fatale locuitorilor. Județul fiind în calea ambelor armate, Rușiĭ cereaŭ proviziunĭ și podvezĭ, Turciĭ ucideaŭ și jefuiaŭ ce le eșea înainte, iar în anul 1806 deteră foc și orașuluĭ, care arse cu desăvîrșire.

Din aceste cauze locuitoriĭ de la cîmp se împrăștiară în toate părțile și abia după 1828 unii începură a se întoarce la vechile lor locuințe, saŭ a fonda nouă sate.

Toate aceste nenorociriĭ a făcut ca județul să se pustiească și alțĭ locuitorĭ, de multe orĭ străinĭ, să vie și să ocupe locurile părăsite. Dacă vom adăuga și invaziile, ce mai tot-d'a-una a trebuit să treacă prin acest județ, voiu înțelege lesne de ce tipul romîn, mai cu seamă în părțile de cîmp, se întîlnește atît de rar. Singurele comune în care Romînul s'a menținut neamestecat și și-a conservat clasica figură romană, sunt: Vintilă-Vodă, Mănești, Mînzălești și Lopătari, din plaiul Slănic; Goidești, Brăești și în cîtva Bălănești și Trestia, din plaiul Pîrscov; apoĭ: Gura-Teghiĭ, Nehoiașul, Păltineni, Chiojdul, și Colți, din plaiul Buzăŭ. Tot din această cauză și limba vorbită e departe de cea proprie adevăraților Romînĭ.

Locurĭ istorice maĭ însemnate sunt: Pietroasa - d.-j. (Comidava), Clociți (Ramidava), Pecenega, Coca, Săpoca, Șanțul-Tătărilor, Tumulul-Cetatea (din cât. Cîrlomănești), Jidova, Bisoca, etc., din timpurile vechĭ; iar din timpurile maĭ nouă sunt: Cetatea-luĭ-Negru-Vodă, Cetatea luĭ Vintilă-Vodă, Zidul-Doamneĭ - Neaga, Cucuiata, Crucile, din com. Sărata, Palatul - luĭ-Brîncoveanu, etc.

Familiĭ istorice. Cele maĭ însemnate familiĭ și persoane istorice ale acestuĭ jud. sunt:

Radu al V-lea cel mare și descendenții săĭ: Radu Paisie, Mircea Ciobanul, Alexandru și Mihnea, care s'a turcit. Mihalcea Banu ot Cocorăști, al căruia fiŭ, Pătrașcu Spătarul, trăia pe la 1640. Cîndeștiĭ, descendenți din Mihalcea Vornicul ot Pătârlage, care trăia pe la 1590—1605, iar fiiĭ săĭ: Negoiță Clucerul Cîndescu, Moise Spătarul Cîndescu, George Spătarul Cîndescu se stabilesc maĭ în urmă la proprietățile lor din poalele munților, unde se și întemeiază satul Cîndești. Această familie se stinge cu Șerban Cîndescu, care a avut numaĭ două fete, carĭ căsătorindu-se aŭ devenit una Luxandra Cîmpineanu și alta Maricuța Lehliu. Mihnea Postelnicul ot Bădeni, ginerile luĭ Coadă Vornicul, trăia pe la 1530. El e cel maĭ vechiŭ membru cunoscut al acesteĭ însemnate familiĭ, Bădeanu, stinsă pe la jumătatea secoluluĭ trecut. Tătăraniĭ, vechiă familie, aĭ căreia membriĭ eraŭ stabiliți în com. Blăjani și Pîrscovul, stinsă la 1752 cu Radu sin Drăgan Clucerul, care a murit fără moștenitorĭ. Vlaicu, Clucerul Tătăranu, e tatăl Doamneĭ Neaga, soția luĭ Mihnea turcitul, decedată pe la 1614, lăsînd moștenitor pe fiul săŭ Negoiță Tătăranu, care maĭ în urmă s'a călugărit sub numele de Nicolae și a fondat schitul Negoiță din com. Sărata și mănăstirea Pinul-cel-Mare din Brăești Mitrea Vornicul, a căruĭ fată Neaga Mitroaia se confundă adesea cu Doamna Neaga Tătăranu. Mihaiŭ Postelnicul și fiul săŭ Stoichiță, Spătarul ot Sărata, trăiaŭ la 1659, înrudițĭ cu Negoiță și Mihaiŭ Postelnicul, continuați acum prin Sărățeni. Banul Udrea, a căruĭ soră, jupîneasa Grăjdana, cu un alt frate al eĭ, postelnicul Badea ot Bădeni, a fondat mănăstirea Grăjdana, lăsînd și alte monumente istorice în jud., din care maĭ însemnate sunt Crucile de la Sărata. Ienache, Banul ot Lipia, moștenit de Pîrvan Vistierul.

Buzăul, *plaiŭ*, ocupînd partea de N.-V. a județuluĭ Buzăŭ. Se mărginește la N. cu Transilvania, la V. cu jud. Prahova, la E. cu plaiul Pîrscovul, iar la S. cu plășile Tohani și Sărata. Suprafața sa este de 97465 hect., din care 8990 arabile, 48045 pădure, 8410 fineață, 18786 izlaz, 2092 livezĭ, 281 viĭ și 10861 sterp. Acest teritoriŭ se împarte în 90 moșiĭ și 90 pădurĭ maĭ însemnate, posedate parte de stat, parte de cele 80 de cete de moșnenĭ aflate într'însul, precum și cîte-va particulare, afară de cea ce posedă împroprietăriții și însurățeiĭ. Terenul este foarte muntos și avut în pășunĭ, pădurĭ și substanțe minerale. Agricultura constă din cultura porumbuluĭ, puțin grîŭ și alac. Clima, de și aspră, e sănătoasă însă.

Vite sunt: 8571 boĭ, 3623

www.dacoromanica.ro

vacĭ, 1856 viței, 310 caĭ, 361 epe, 167 mînzĭ, 11 bivolĭ, 30 bivolițe, 7458 capre, 8 asinĭ, 23760 oĭ, 5670 porcĭ și 1369 stupĭ.

Industria constă în lucrarea lemnuluĭ, fabricarea brînzeĭ, a rachiuluĭ de prune, țesăturĭ, etc. Loc. posedă 49 morĭ de apă, 30 făcae, 10 piue, 93 fierăstrae și puține mașinĭ agricole. Tîrgurĭ are 54; cîrciumĭ 127.

Comunele din care e format sunt 17: Calvini, Cătina, Chiojdul-din-Bîsca, Cislăul, Colți, Gura-Teghiĭ, Lapoșul, Mărunțișul, Mlăjetul, Nehoiașul, Păltineni, Pănătăul, Pătărlagele, Rușiavățul, Sibiciul-d.-s., Valea-Muscelului și Viperești, carĭ toate sunt formate din 162 cătune și 41 subdiviziunĭ maĭ însemnate. Reședința acestuĭ plaiŭ a fost totd'a-una în com. Pătărlage. Populația sa este de 33380 suflete, din carĭ: bărbațĭ însurați 7019, neînsurați 580, văduvĭ 443, divorțațĭ 15, băeți 9016; femeĭ măritate 7019, văduve 681, fete 8607. Toțĭ aceștĭ locuitorĭ trăesc în 8261 case. După naționalităților sunt: 35278 Romînĭ, 15 Grecĭ, 2 Izraeliți, 46 Austro-Ungarĭ, 4 Bulgarĭ și 8 Armenĭ.

După profesiunĭ: 137 lemnarĭ, 190 rotarĭ, 23 tîmplarĭ, 66 butnarĭ, 7 zidarĭ, 8 croitorĭ, 27 tronarĭ, 22 cizmarĭ, 50 fierarĭ, 1 mașinist, 5 boiangiĭ, 27 cojocarĭ, 18 brutarĭ, 33 vărarĭ, 3 olarĭ, 4 bărbierĭ, 1 tinichigiŭ și 18 mangalagiĭ. Media nașterilor e de 1130, a deceselor de 721, a căsătoriilor de 258. Populația crește cu o medie anuală de 409 suflete. In cîte-va comune ca Pătărlagele, Mărunțișul, Păltineni, etc., fetele se nasc în număr aproape îndoit ca băeții, pe cînd în altele, precum: Cislăul, Chiojdul, etc., numărul băeților întrece cu mult pe al fetelor.

Din punctul de vedere financiar, acest plaiŭ avea în 1889: 6193 contrib. din carĭ 719 comercianți Romînĭ și 13 străinĭ. Stabilimente 246. Venitul caselor, leĭ 84645; taxa proporțională, leĭ 1963.65; venitul fonciar, leĭ 955320; darea căilor de comunicație, leĭ 37158; patente, leĭ 7001.94; fonciera, leĭ 49600.61; taxa spirtoaselor, leĭ 21667.50. Total fiscal, leĭ 116065.55. Perceperea, leĭ 9385.61; județene, leĭ 19088.83; drumurĭ, leĭ 5995.99; comunale, leĭ 19088.83; comerciale, leĭ 21782. Total general, leĭ 169842.64. Budgetul comunelor e de leĭ 58731.36.

Are 18 școlĭ de băeți și 1 de fete, cu o populație de 788 elevĭ și 80 eleve. Carte știu 2411 locuitorĭ. Biserici sunt 60, deservite de 47 preoți, 51 cîntăreți și 34 paracliserĭ.

Acest plaiŭ până în 1844 a făcut parte din jud. Săcueni, cînd desființîndu-se acel județ, s'a alipit Buzăului.

Buzăul, *comună urbană* și capitala jud. Buzău, situată pe malul drept al rîuluĭ Buzău, în pl. Sărățiĭ, pe al 24° și 29′ 45″ longitudine și 45° și 9′ 15″ latitudine boreala, avînd înălțime d'asupra niveluluĭ mării 118 metri; la distanța de București de 128 kilometri. Limitele sale sunt: la Est apa rîuluĭ Buzău, începînd din punctul de hotar al moșieĭ Verguleasa, până în dreptul cătunuluĭ Vadul-Pășiĭ, de aci apucă pe hotarul moșieĭ Gîrlași (proprietatea Gherman), până dă în hotarul moșieĭ Vatra-Episcopieĭ, pe care merge până în apa Areteĭ; la N. începînd din apa Aretei, continuă tot pe hotarul moșieĭ Vatra-Episcopieĭ, până da în hotarul moșieĭ Simileasca-Banul, pe care merge până lîngă pădurea Crîngul, ocolind-o la N.-V. și dă în hotarul moșieĭ Stîlpul; la V., continuînd pe hotarul Stîlpuluĭ, trece pe la capul moșieĭ Balta-Plopuluĭ și ajunge în hotarul moșieĭ Groșani (Stambuloaica, din com. Costești), pe care merge până în apa Negreasca; la S. pe apa Negreasca, ia pe hotarul moșieĭ Verguleasa, până dă în apa rîului Buzăŭ.

Suprafața acestuĭ teritoriŭ e de 1370 hect., din care 503 vatra orașuluĭ, 178 pădurea Crîngul, 1500 moșia orașuluĭ și ca 200 moșia Gîrlași. Terenul e șes, întrerupt de micĭ declinațiunĭ. Apele carĭ îl udă, sunt: rîul Buzăŭ, la E.; Iazul-Morilor, (abătut din rîul Buzăŭ), la N.-E.; apa Negreasca la S. și canalul, abătut din Iazul-Morilor, care străbate partea de N. a orașuluĭ. Pentru trebuințele domestice și alimentațiunea se întrebuința până acum apa de puțurĭ, care conține multe materii neorganice și mai cu seamă var, ceea ce o face improprie nutriției și prin urmare sănătățeĭ. Acum cu nouele lucrărĭ de edilitate, aceste inconveniente aŭ dispărut și orașul se alimentează cu apa bună subterană, adusă prin tuburĭ din Crîngul. Din punct de vedere al constituțiuneĭ geologice, terenul e argilos, acoperit de un strat subțire de humus. Părțile maĭ joase sunt acoperite adesea de ape stagnante, dînd naștere multor boale și maĭ cu seamă friguriilor intermitente.

Clima. Orașul fiind situat pe șes și departe de orĭ-ce adapost, este expus vînturilor. Gurile văilor: Buzăul, Slănicul, Cîlnaul, stau deschise asupra sa în partea de N. și N.-E. aducînd în contra-ĭ suflarea vînturuluĭ Munteanul și a subdivizieĭ

www.dacoromanica.ro

sale Vrînceanul (N.-N.-E.). Crivățul, sprinten, rece și violent, cu înfiorătoarele sale șuerături, îl bate în partea de N.-E.; Austrul saŭ Sărăcilă, nu mai puțin aspru, violent și uscat, îl bate în partea de V. și N.-V.; în fine Băltărețul, lin și bine-făcător, îl bate în partea de S.-S.-E., rar și de o scurtă durată. Aceste vînturi, adesea neplăcute, fac ca nici 50 zile pe an, orașul să n'aibă atmosfera liniștită. Tot din cauza vînturilor, atmosfera e foarte variabilă și cu treceri subite de la frig la cald și vice-versa. Seceta e predominantă; rar veri cu ploae suficientă, rar ierne cu zăpadă, care să-i acopere solul. Anotimpii n'aŭ o durată fixă, iar primăvara aproape lipsește; toamnele însă, sunt lungi, calde și plăcute.

Agricultura sa e restrînsă, avînd mai desvoltată cultura grădinelor de zarzavat, al căruĭ produs îndestulează nu numai localitatea, dar se exportă pănă în părțile depărtate ale țării și mai cu seamă în Brăila, București și Oltenia. Industria este aproape în fașe. (A se vedea industria județuluĭ, unde e coprinsă și a orașuluĭ). Are 8 morĭ pentru măcinatul grîuluĭ și al porumbuluĭ pe Iazul-Morilor, precum și două morĭ cu aburi. Comerciul principal constă din desfacerea cerealelor, a vitelor, a lemnelor, a vinuluĭ, a spirtuluĭ, a țuicei, a brînzeturilor, etc., care parte se consumă în localitate, parte trece și în alte județe. Importul pentru magazinele de lipscănie, hăinărie, marchidănie, brașovenie și băcănie se face cu deosebire din Austro-Ungaria și Turcia, apoi din Germania, Elveția, Franța și Rusia. Tîrguri are: Drăgaica, de la 18—24 Iunie; tîrgul de toamnă Carol I saŭ Valea-Teanculuĭ, de la 18 Septembrie pănă la 15 Noembrie, care se ține în toate Sîmbetele și Duminicele și tîrgul săptămînal de Sîmbăta. Are treĭ piețe: Oborul, Sf. Ingerĭ și Dacia. Cea d'întîiŭ, atît pentru alimente, cît și pentru vinderea și cumpărarea tuturor obiectelor necesare traiuluĭ, cea d'a doua numaĭ cu alimente, iar cea d'a treia pentru zarzavaturĭ, lăpturĭ și întru cît-va pentru încălțăminte. Vite are: 865 boĭ, 620 vacĭ, 235 viței, 28 bivolĭ, 122 bivolițe, 586 caĭ, 363 epe, 122 mînjĭ, 340 oĭ, 36 capre, 4 asinĭ și 1210 porcĭ. Stupĭ 140.

Căĭ de comunicație are: *a)* Liniile fierate: Buzăŭ - Ploești, Buzăŭ-Brăila, Buzău - Rîmnicul-Sărat, la care s'ar putea adăuga și linia Buzăŭ - Pătârlage. *b)* Șoseaua națională: Buzăŭ-Ploești și Buzăŭ-Focșani. *c)* Șoselele județene: Buzăŭ-Frontiera, Buzăŭ-Rușiavățul, Buzăŭ-Brăila, Buzăŭ-Urziceni și în fine *d)* mai multe șosele vecinale comunale ale comunelor circumvecine. Circulațiunea în oraș și împrejur e înlesnită prin trăsurĭ cu caĭ: 60 birjĭ de piață și 153 particulare.

Orașul Buzăŭ e format din următoarele părțĭ: Tîrgul, Episcopia, Banul, Domneasca, Broșteni, Frăsinetul, Gîrlași și Poșta, care reunindu-se aŭ dat naștere orașuluĭ actual, sub-divizat acum în următoarele sub-urbiĭ: Tîrgul, S-țiĭ Ingerĭ, Episcopia, Banul, Sf. Nicolae, Gîrlași, Broșteni și Poșta.

Populația sa era în 1890 de 17300 loc., din carĭ: bărbați însurați 3313, neînsurați 440, văduvĭ 480, divorțați 106, băeți 4453; femeĭ măritate 3313, văduve 766, fete 4427. Această populație trăia în 3780 case, cea-ce dă cîte 7 loc. pentru o casă. După naționalități se împărțeaŭ ast-fel: 13991 Romînĭ, 151 Grecĭ, 2112 Izraeliți, 800 Austro-Ungarĭ, 44 Germanĭ, 13 Francezĭ, 25 Italienĭ, 36 Polonĭ, 16 Sîrbĭ, 76 Bulgarĭ, 13 Rușĭ, 7 Armenĭ și 16 Turcĭ. După profesiunĭ se împărțeaŭ ast-fel: 1489 comercianțĭ, din carĭ 1046 Romînĭ, 231 Izraeliți și 212 străinĭ de diferite naționalități. Meseriașĭ sunt 466, din care mare parte străinĭ și mai cu seamă Izraeliți. Media nașterilor e de 648, a deceselor de 507, a căsătoriilor de 114. Populația crește cu o medie anuală de 141 suflete.

Acum Buzăul are 19000 loc. Comuna avea în 1890, 3463 contribuabilĭ, din carĭ 1021 comercianțĭ Romînĭ, 210 străinĭ și 217 Izraeliți. Budgetul comuneĭ, care în 1889 era de leĭ 501156.16, acum e în sumă de leĭ 825036.94. Pentru administrarea orașuluĭ este un consiliŭ comunal, avînd în cap pe primar. Consiliul e compus din 15 membri: 8 aleșĭ de 501 alegătorĭ, carĭ formează colegiul I, și 7 de 957 alegătorĭ direcți și 623 prin delegație, carĭ formează colegiul al II-lea. Orașul e împărțit în 4 colorĭ: Roșu, Negru, Galben și Albastru. Paza de noapte și de zi se face de agenții polițienești și de 120 gardiștĭ.

In oraș e reședința Tribunaluluĭ, a două Judecătoriĭ de Ocol, a Sub-Prefectureĭ plășeĭ Cîmpuluĭ, a Curțeĭ cu Jurĭ și a Poliției. E reședința Episcopuluĭ Eparhieĭ Buzăŭ, a Consistoriuluĭ, a Protoiereuluĭ județuluĭ, a Revizoruluĭ școlar și a Sub-Inspectoruluĭ silvic, a Oficiuluĭ telegrafo-poștal, a Creditului agricol, a Casieriei generale, etc. Instrucțiunea publică e reprezentată prin următoarele școlĭ: Liceul și Școala profesională de

www.dacoromanica.ro

fete; 8 școlĭ primare: 4 de băeți și 4 de fete, și prin 3 institute private: 2 de băeți și 1 de fete, precum și prin 2 școlĭ confesionale, una catolică și alta izraelită. Are 6 bisericĭ: Episcopia, Banul, Sf. Îngerĭ, Negustătoriĭ, Sf. Nicolae și Broșteni, afară de capela de la cimitirul Dumbrava și biserica în ruine Gîrlași. Este o sinagoga și 2 case de rugăciunĭ ale Izraciților. Numărul preoților de mir este de 11, diaconĭ sunt 3, cîntărețĭ 10, paraclisĭerĭ 5, afară de personalul monahal al serviciuluĭ Episcopieĭ.

Are o stațiune meteorologică de al II-lea ordin, 3 farmaciĭ, 4 librărĭĭ, 2 tipografiĭ, 6 otelurĭ, un stabiliment de băĭ, etc. Circulația în interiorul orașuluĭ se face pe cele 102 strade, maĭ toate pavate și iluminate. Bariere sunt 7. Ca locurĭ de preumblare sunt: grădina orașuluĭ, Crîngul, frumoasă pădure, grădina Episcopieĭ și grădina Marghiloman. Intre edificiile maĭ însemnate sunt: Episcopia, cu frumoasele eĭ palate și grădinele ce o înconjoară; Liceul, școalele primare; cazarmele: călărașilor, dorobanților și pompierilor, unde este și un foișor de observația incendiilor; Prefectura, Tribunalul, Penitenciarul, Spitalul Gîrlași, etc., la care s'ar putea adăuga maĭ multe case particulare.

Episcopia, Banul, Gîrlași și Broșteni, sunt descrise la literele respective; în privința celor-l-alte vom menționa datele maĭ importante.

Biserica Sf. Îngerĭ a fost fondată pentru prima oară, pe la anul 1600, căcĭ în pantahuza de înscriere pentru zidirea eĭ se găsea trecută în cap Doamna Neaga, cu suma de 100 talere. Ea a fost rezidită în anul 1833 prin îndemnul Episcopuluĭ Chesarie și cu cheltuiala orășenilor. In noul frontispiciŭ nu s'a trecut data vecheĭ fondărĭ.

Biserica Negustători a fost zidită pentru prima oară de Badea Obreĭ, la anul 1649, dar a căzut curînd în ruine; urmele eĭ aŭ stat pănă în anul 1806, cînd a ars Buzăul. Ruinele eraŭ cunoscute sub numele de Biserica-Țigănceĭ, (poreclă dată de Grecĭ în derîdere). Pe la anul 1700, Caloian căpitanul de Buzăŭ, rezidește această biserică puțin maĭ la N.; a cheltuit leĭ 32000 cu rezidirea, după cum se declară în frontispiciŭ; ruinîndu-se și aceasta cu totul, a fost zidită a treia oară, la anul 1850, de către negustătoriĭ din tîrgul Buzăŭ, de unde și numirea eĭ de Negustători. Negustătoriĭ fiind în mare parte Grecĭ, biserica a purtat mult timp și numele de Biserica-Grecilor.

Frontispiciul bisericeĭ Negustători: «Biserica și casa a celuĭ Prea Înalt sunt. Două sute anĭ am primit în sînul meu rugăciunile, plîngerile și făgăduințele fiilor meĭ, de cînd mă zidise evlaviosul meŭ Badea Obreĭ, în zilele prințuluĭ Mateiŭ Basarab. Curgerea timpuluĭ a ducîndu-mă în ruinare, bunul meŭ fiŭ, răposatul în fericire, Medelnicerul Nicolae Caloian a jertfit 32000 leĭ, pentru a mea reînființare; iar cu ajutorul celor-l-alțĭ fiĭ aĭ meĭ: Serdarul Dimitrie Sărățianu, Atanasie Poenaru, Costică Nicolaŭ, Fraților Mihaiŭ și Costache, Iane Economu, Sava Diamandi, Stan Stănescu, împreună și cu iubiții meĭ orășenĭ, m'aŭ adus în starea în care mă aflu. Cititorule, află că afară de mine ușurare nu e. Fericiții aĭ meĭ, din credința lor exist. 1850.

Săvîrșită în zilele prințuluĭ Barbu Dimitrie Știrbeiŭ și cîrmuitor Sf. Episcopiĭ Buzăŭ, D. Filoteiŭ. Sfințită 8 Septembrie». (Stilul acestuĭ frontispiciŭ, ca și al bisericeĭ de la Găvănești, etc., denotă că autorul lor e Gabriel Munteanu, profesor pe atuncĭ la Seminar).

Sf. Nicolae a fost zidită pentru prima oară la 1826, de către grădinariĭ bulgarĭ, de unde și numirea eĭ de Biserica-Sîrbească.

In secolul XVIII-lea exista în Buzăŭ încă o biserică, situată în fața Grădineĭ Publice, pe locul unde se află astă-zĭ farmacia Weber și prăvăliile Georgescu. Ea fusese zidită de Constantin Căpitanul, care fugise de peste Olt și se stabilise în Buzăŭ. In 1806, cînd Buzăul a fost ars de Turcĭ, această biserică a căzut în ruine. Cu reînființarea orașuluĭ, în 1830, a dispărut orĭ-ce urmă despre existența eĭ.

Noțiunĭ istorice. Orașul Buzăŭ și-a luat cel maĭ tîrziŭ naștere de o dată cu descălicarea luĭ Radu-Negru, ceea ce se confirmă și prin relațiunile luĭ Giacomo Lucari. (Vezĭ Istoria județuluĭ). D. Hasdeŭ îl găsește existînd în timpul luĭ Alexandru Basarab, maĭ mult ca tîrg de cît ca oraș (1350). După această epocă a mers continuŭ dezvoltîndu se și populîndu-se. In ceea ce privește vechea sa vatră, vom menționa cîte-va documente, pentru a o putea determina cu certitudine. Intr'un hrisov al luĭ Mihaiŭ-Viteazul, din 1594, prin care dă voe călugărilor de la mănăstirea Banul să-și facă o moară pe apa Buzăuluĭ cu 9 roate, se zice: «Dat-am Domnia mea această porunca a Domnieĭ-mele, sfinteĭ și dumnezeeștiĭ mănăstirĭ, care este din jos lîngă orașul Domnieĭ-mele Buzăŭ. Intr'un hrisov a luĭ Matciŭ Basarab, din

www.dacoromanica.ro

1643, Ianuarie 24, prin care regulează proprietățile moșnenilor Beceni și ale mănăstirii Ot.-Menedicul, saŭ Vintilă-Vodă, care avea în oraș metohul Frăsinetul, devenit în urmă scaunul Episcopieĭ, se zice: «Și metohul Sf. mănăstirĭ Menedic, de la morĭ, de la Buzăŭ, din jos de tîrgul Buzăuluĭ» și maĭ la vale: «Și iar să fie Sf. mănăstirii Menedic Metohul din tîrgul Buzăuluĭ, din oraș, fiind că este al Sf. mănăstirĭ de baștină vechiă». Din aceste 2 hrisoave ar rezulta că, dacă Banul, Episcopia sunt din jos de tîrgul Buzăuluĭ, Buzăul să fi fost maĭ spre N., adică în com. Simileasca, Vernești saŭ Nișcovul, dar nicĭ ruine, nicĭ tradiția, nicĭ vr'un document posterior nu confirmă aceasta, nici nu o admite. Urmează dar că prin expresiunea: «din jos de oraș» să înțelegem: «afară din oraș».

Tot cu acest înțeles este întrebuințată expresiunea: «Din jos de oraș» și de cronicarul Constantin Căpitanul. Vezĭ Bălcescu, «Mag. Ist.», vol. I, p. 211, 281 etc. D. Odobescu, în nuvela sa «Doamna Chiajna», § I, «Mormîntul», interpretă această expresiune iarăși prin cuvintele: «din jos de oraș», prin «afară de oraș». Rezultă dar până la evidență, că vechia vatră a tîrguluĭ Buzău, trebue pusă între Episcopie și manăstirea Banul.

In cazul acesta, Banul și Episcopia fiind afară din oraș, vechia vatră a tîrguluĭ Buzăŭ cădea între ele amîndouă, adică unde e și astă-zĭ tîrgul orașuluĭ Buzăŭ. Tot din hrisovul luĭ Mateiŭ Basarab, reese că Buzăul în secolul al XVII-lea avea două părți distinse: tîrgul și orașul: Metohul din tîrgul Buzăuluĭ, din oraș, și că tîrgul se ținea alăturĭ. Cu aceste date corespunde nu numaĭ tradiția și amintirile bătrînilor, dar și urmele vechĭ de construcțiunĭ și ordinea așezăriĭ lor. Tîrgul era în vechime unde sunt astă-zĭ stradele: Tîrgul-Orășanul și Oborul, iar orașul maĭ mult în jurul mănăstirii Banul. Până pe la începutul acestuĭ secol, partea orașuluĭ care formează astă-zĭ coloarea de Negru și S. coloareĭ de Roșu, era maĭ mult o pădure, care începea de la Broșteni, trecea pe la N. Episcopieĭ, pe la pădurea Crîngul, care încă se conservă din acest masiv și ajungea la pădurea Frasinul (la S. orașuluĭ). Unde e acum Grădina Publică, era bariera, pe care se eșea din oraș spre Moldova și renumitul puț al Tătaruluĭ, pe care cîțĭ-va bătrînĭ încă-l maĭ țin minte. Piața Dacia era un vast smîrc plin de richită și păpuriș, unde se vînaŭ rațe sălbatice, iepurĭ și chiar lupĭ. Pe la 1560, călugării de la mănăstirea Ot.-Menedicul cumpărară de la municipalitatea orașuluĭ 7 pogoane de loc, în apropiere de tîrgul Buzăuluĭ, unde ridicară metohul Frăsinetul, ca să aibă unde trage, cînd vor veni în oraș. Acest metoh devenind maĭ în urmă scaun episcopal, pădurea, care-l înconjura, începu a se tăia, populația a se îndesi și o mulțime de Țiganĭ robĭ aĭ Episcopieĭ și lude aŭ început a popula această parte de N. a orașuluĭ. Țiganiĭ mănăstiriĭ Banul ocupară partea centrală (Str. Păceĭ, Independenței, Carol I, Cuza-Vodă), iar aĭ Braduluĭ, partea de S. (spre bariera Urziceni). Totuși, de și populația ce se grămădise aci și poziționea centrală, da a se înțelege, că acest oraș va deveni în curînd unul din cele maĭ însemnate, însă fiind pus în drumul tuturor invaziunilor, maĭ fie-care năvălitor s'a cercat a-l distruge din temeliĭ. Mehmet Beg, în 1521, îl devastează cum n'a fost oraș jefuit până atuncĭ («Mag. Ist.», vol. I, p. 158). La 1596 a fost prădat și ars din noŭ (vezĭ Istoria județuluĭ). La 1637—1639, Vasile Lupul și ginerile săŭ Timuș cu Tătariĭ nu lăsară din oraș piatră pe piatră («Cronicele», vol. I, p. 333. «Mag. Ist.», vol. I, p. 296). Ungurii, veniți în ajutorul luĭ Mateiŭ-Basarab, sub Kemeni Ianoș, prădară ce maĭ rămăsese de la Tătarĭ. După încheierea păceĭ, Mateiŭ-Basarab făcu tot ce putu de a întemeia orașul; la 1649 reconstrui Metohul Frăsinetul, ars de Timuș, care deveni imediat scaunul Episcopieĭ Buzăŭ. Sub Brîncoveanu și cîțĭva însemnați Episcopĭ, Buzăul începu iar să se dezvolte și să devie chiar un centru de cultură. Inmulțirea Turcilor, carĭ, sub pretext de comerciŭ se stabiliseră aci, ba se întinseră până în poalele munților, descuragiă cu totul pe locuitorĭ, iar ceĭ avuți părăsiră orașul și începură a se retrage în munți. Rusia, începînd luptele sale contra Turcilor, maĭ în fie-care campanie a ocupat Buzăul și nesfîrșitele podvezĭ, ce impunea locuitorilor, aŭ speriat și pe ceĭ ce maĭ rămaseră, silindu-ĭ să fugă. In 1806, Generalul Kamensky, după ce arse toate satele din jurul orașuluĭ, stabili trupele, parte în Buzăŭ, parte în Mărăcineni. Șapan Oglu vine din Brăila cu Turciĭ, alungă pe Rușĭ și dă foc Buzăuluĭ, pustiindu-l, așa că Episcopul Constantin (1793—1819) libera chitanțe oamenilor săĭ de serviciŭ: «N. N. din satul Buzăŭ». Singurii proprietarĭ, ce rămăseseră acum, eraŭ: Episcopia, mănăstirea Banul și turcul Mola Asan, care până la 1828 dispunea de toată soarta

www.dacoromanica.ro

și averea orașuluĭ. Foștiĭ negustorĭ aĭ Buzăuluĭ mutaseră tîrgul la Nișcov, saŭ umblau din loc în loc, să-'șĭ desfacă puținele mărfurĭ ce aveaŭ, cînd nu eraŭ răpite de Turciĭ Capanlîĭ, ce-'șĭ aveau barace la Clinciu, unde maĭ mult jefuiaŭ de cît cumpăraŭ. Totuși însă Rușiĭ stabilesc aci, în 1806, o puternică colonie de Bulgarĭ, care se ocupa cu grădinăria, și care trăia maĭ sigur și maĭ comod de cît în patria-mumă. După încheiarea păceĭ, vechiĭ tîrgoveți aĭ Buzăului trimit Domnuluĭ Caragea o petițiune, în 1812, ca să le dea voe să se întoarcă de la Nișcov în Buzăŭ și să reînființeze vechiul tîrg, ceea ce aŭ și obținut. Evenimentele din 1821 împiedică din noŭ acest avînt și orașul nu poate înainta. In anul 1828, cu luarea Brăileĭ de Rușĭ, curățîndu-se și Buzăul de Turcĭ, locuitoriĭ începură a prinde inimă și a se întoarce la vechile lor locuințe. Tot în acest timp, o nouă colonie bulgară viind în Buzăŭ, parte s'a stabilit la Vestul orașuluĭ și în com. Mărăcineni, iar parte a trecut: uniĭ la Huși și alțiĭ la Ploești. După 1828, orașul începe a se reconstrui. Regulamentul Organic îl numără între capitale și vechie cădere de isprăvnicat. Dintre familiile boerești, carĭ se reîntoarsera sunt: Chrisoscoleŭ, Buzoianu, Jugă-Urs (Sărățeanu), Mehtupciu, Vernescu (Cireșoiu), Musceleanu, Pîcleanu, Arion, Chir culești, Tăutu, Armașu, Codreanu, etc., așa că orașul în 1835 numără 3800 suflete. In 1844 populația ajunsese la 7000 și de atuncĭ a mers continuu crescînd. Dezvoltarea cea mare a luat-o după 1870, în urma deschidereĭ căilor fierate.

Iată petițiunea trimisă de vechiĭ tîrgoveți, luĭ Caragea la 1812, dimpreună cu alte hîrtiĭ relative :

Prea Inălțate Doamne,

Jcluim Mărieĭ Tale, că aicĭ, în orașul Buzauluĭ, fiind obicinuit din vechime de se făcea tîrg o dată pe săptamînă, după cum se urmcază pe la toate orașele, pentru alișvcrișul locuitorilor și înlesnirea cclor trebuincioasc ale Tîrgovcților s'a și urmat acest tîrg pană în rasmcrița ce a fost; iar dupa ce s'a calcat și robit orașul asupra rasmeriteĭ, cum este știut, raspîndindu-se și noi negustorașiĭ și locuitoriĭ tîrgoveți pe unde am putut ; vazînd ca și din pricina drumului n'o sa maĭ putem starui la locul nostru, saŭ a se maĭ urma facerca tîrgului la ziua cea rînduită, de sunt acum 4 anĭ, prin poruncă și dupa jalba ce am dat stapînirei de atuncĭ și cererea ce am făcut, s'a orînduit acest tîrg, sa se faca în Buzau afara, la un loc maĭ ferit ce se numește Nișcovul, unde pana acum s'a și urmat. Acum, dupa cc ni-s'a vestit bucuria paceĭ și a Marircĭ Tale mil stiva stapînirc (care dc la milostivul Dumnezeu o cercm sa fie anĭ mulți și fericiți , pe vreme de iarna, cum am putut, am navalit ,i ncam adunat la caminurile n astre, silindu-ne de ne-am făcut dc o cam data, care bordeie, care colibe, cum am putut pănă în prima-vara, ca sa se faca ora,ul iarași în starea luĭ și fiind-ca tîrgul sc urmcaza tot acolo la Nișcov, în poalelc muntelui, unde la nevoic s'a urmat în vremea rasmeriteĭ și osebit că l cul este neîndemînatcc, dar și noua neguțăt rașilor și locuitorilor ne este peste mîna și din pricina asta patimim dc t atc celc trebuincioasc, pana ,i dc ah rcaua trebuinci as pentru hrana n a tra și dc lemnc dc foc. Printr'aceasta plecata jalba, dar nc rugam Marici Talc ca sa dea luminata p runca de a se muta facerea acestuĭ tîrg de la Nișcov iar la Buzau, unde în vechime a fost cu b r dc vite, de zacharclc, de chercstelelc și pentru înlesnirea noastra de a ne putea facc cascle, pravalioarclc, ce ni- 'au stricat în vremea răsmeriteĭ și a venit ora,ul în starea ce a fost mai înainte. Și pentru a locuit rilor Marieĭ Talc alișveriș, cacĭ nemutîndu-se tîrgul aicĭ în Buzau, precum zicem, este dc mare smintcala și disc lie la toți și sa fic mila Marieĭ Tale.

Robiĭ Măriĭ Tale
Noĭ negustoraștĭ i locuitoriĭ de la tîrg il Buzău uĭ. Jud. Buzău.

D-ta Ipistatulc al log feției marĭ a Țareĭ-dc-Sus, vcĭ vedca jalba accasta, pentru care poruncim Domnia mca sa cercctezĭ și la cererea cc fac jcluitoriĭ să nc arataț în scris. 1812, Decembre 15.

Bîv Vel Medelniceru (nedesciírabil).

Io Ioan George Caragea, Voevod i gpod z Vlascoe.

Dumneavoastra, Ispravnicilor din Sud. Buzau, cînd în adcvar, cum arata jcluitorilorĭ, va fi cu voința și primirca tuturor locuitoril r i negutțaroraștlor din orașul Buzau, de a se muta acel tîrg la locul unde a fost din vechime și din accasta mutare nu se va izvodi vre-o sminteala saŭ zatîhnire la alișvcrișul și folosul locuitorilor, poruncim să sc mute accl tîrg la locul unde a fost mai înainte, cu urmare întocmaĭ precum maĭ jos în aceasta anafora se coprinde 1812, Decembre 19.

L. S.) *Vel L gofăt* (ncdesciírabil .

Prea Inălțate Doamne,

Dupa luminata porunca a Marieĭ Talc ce mi-se da la accasta jalba, a negutțat rilor și locuit rilor ot tîrgul Buzaului, făcînd cercetare, m am pliroforisit ca cu adevarat acest tîrg în rasmerița aratată, nu numaĭ altc nevoi a pătimit, ci și dc ostași s'au ars și cu slobozenia i porunca stapînirei s'au tras maĭ sus în poalelc muntelui la un loc ce se ice Nișc vul: iar acum cînd din mila luĭ D-zcu s'a făcut pace, urmeaza ca fic-care sa fic în starea lor de maĭ înainte. Și acest tîrg fiind vechiu și caderc dc ispravnicat, cum și loc de c i ac al trccatoriĭ, cu cuviin a este a se da luminata p runca a Maricĭ Talc, ca sa vie tîrgul la locul cel vechiu, undc sa'și faca ali,veriș, atît cu altcle cât și cu obor de vite, cum este și altc tîrgurĭ, ca un trebuincios și dc folos și locuitorilor și orașenilor și D-lor Ispravnicĭi ca publicuiască și sa îngrĭ asca a se punc în lucrarc porunca, -au prccum se va găsi cu calc de Inaltimea Ta , sc va da p runca Inaltimcĭ Tal dc urmare 1812, Dccembre 16.

Dumitrache Ral t Logofăt.

Buzăul (Episcopie). Radu al V-lea-cel Mare, suindu se pe tronul țărĭ (anul 1496—1508), văzînd relele ce bîntuiaŭ biserica, chiamă din Constantinopole pe fostul patriarh Nifon și-l însărcină cu administrarea eĭ, zicîndu i: Eu să domnesc, iar tu

www.dacoromanica.ro

să mă înveți legea lui D-zeŭ și să ne fi tată și păstor». Nifon procedă la îndeplinirea sarcinei sale și chiar în acel an sfătui pe Domn să înființeze două Episcopii: cea de Rîmnic și cea de Buzău (Șincai, «Cronica», ed. II, vol. II, pag. 146). Diocesa acestei Episcopii fu compusă din județele: Buzău, Rîmnicul-Sărat, și Sacul; mai în urmă printr'un hrisov al lui Radu al IX-lea, fiul lui Radu-cel-Mare, din 1544 i se alipi și județul Brăila. Primul Episcop a fost Paisie, dar atît dînsul cît și succesorii săi, pănă la 1649 n'aŭ avut în Buzău o biserică, ca scaun episcopal, ci steteau în Tîrgoviște, în jurul Domnului, venind în Buzău numai cînd făceau inspecții, sau eraŭ chemați de alte împrejurări. In anul 1532, Vintilă-Vodă ridicînd însemnata mănăstire Ot-Menedicul, Episcopii încep, cînd veneau în Buzău, să tragă la această mănăstire și să o considere ca o reședință episcopală. Călugării de la Ot-Menedicul înmulțindu-se și întinsele lor proprietăți chemîndu-i des în Buzău, se văd siliți să cumpere de la municipalitatea orașului 7 pog. loc ca să-și construiască un metoh, Frăsinetul, situat unde e acum grădina Episcopiei și ale căruĭ ruine se văd încă. Episcopii încep și ei a nu se mai duce la depărtata mănăstire Ot-Menedicul, ci a se opri la metoh, ori de cîte ori veneau în Buzău. Vasile Lupul, în 1639, începînd expedițiunile sale contra lui Mateiu-Basarab, prădă și arse schitul Frăsinetul, împreună cu orașul și chiar Episcopul timpului, Ștefan tipograful, fiind atunci în Buzău, a fost luat prizonier. După încheierea păcei, Mateiŭ-Basarab, atît din îndemnul Episcopului Ștefan, cît și pentru a compensa pe călugări de pierderile suferite, începe, în 1648, a ridica vechiul schit Frăsinetul, însă în proporțiuni mai mari și în 1649 îl termină. In acest an, Episcopul Ștefan, devenind Mitropolit al țării, în locul său, sacră pe Serafim Episcop al Buzăului. Serafim exprimă dorința ca acest metoh să devie scaun episcopal și Episcopii să-și aibă reședința aci. Cererea sa se aprobă de Domn, ba ceva mai mult, reușește a transforma biserica-mumă, Ot-Menedicul, în metoh al fostului metoh Frăsinetul, devenit acum Episcopie, și averile Ot-Menedicului a fi administrate de Episcop. Această biserică fiind slăbită de cutremure și prădată de mai multe ori, Episcopul Metodie în 1742, o repară și o înfrumusețează, dar iarăși cutremure și invaziuni o slăbiră și o despuiară de ori-ce ornament. Episcopul Chesarie, acel rîvnitor de cele Dumnezeești, văzînd-o în această stare, în anul 1832, o restaură din noŭ, o împodobi în mod demn de o Episcopie, clădind în jurul ei măreațe palate: casele domnești pe temeliile caselor făcute de Mateiŭ-Voevod, seminarul, consistoriul, tipografia, locuințe de călugări, etc., apoi grădini întinse și frumoase, așa că Episcopia de Buzău, ca local, e și astă-zi cea d'întîiŭ în țară.

Frontispiciul ei este acesta: «Această sfîntă și Dumnezeiască biserică s'a zidit din temelie de răposatul întru fericire Mateiu-Basarab - Vodă, la leat 1649, după ce mai întîiŭ a dărîmat din temelie pe cea vechie, făcută de strămoșii săi, arsă și stricată de năvălirile barbaricești. Incepător acestuĭ scaun fiind chir Serafim Episcop. La leat 1740, fericitul Episcop, chir Metodie, așezîndu-se în acest scaun și găsindu-se stricată de cutremure și părăginită de oștiri, s'a apucat mai întîiŭ de a dărîmat turlele slăbite și a zidit altele, apoi a împodobit-o atît pe dinăuntru cît și pe din afară; iar la leatul 1832, iubitorul de D-zeŭ Episcop Chir Chesarie, văzînd iară toate turlele slăbite de cutremure și despodobită de toată frumusețea, ce s'ar fi cuvenit să aibă o astfel de sfîntă Episcopie, încă și prădată de toate lucrurile sale cele mișcătoare, în vremea răzvrătirei din leatul 1821, s'a apucat cu rîvnă și grea cheltuială de a dărîmat întîiŭ turlele; pe doi stîlpi din biserică și pe toate ferestrele le-a făcut cu meșteșug arhitectonic, apoi destencuind-o, atît pe dinăuntru, cît și pe din afară, a împodobit-o înăuntru cu iscusită zugrăveală, cu tîmplă și cu alte săpăturĭ poleite, iar pe din afară cu foarte frumoasă arhitectură; asemenea înfrumusețîndu-se tot atunci și clopotnița și așa cu multă dragoste și libov, aŭ înoit toate pănă la cel mai mic lucru spre vecinica sa pomenire; și s'a isprăvit tot lucrul acesta în zilele Domnului Alexandru Dimitrie Ghica-Voevod, la leatul 1834, Decembre 30 și s'a sfințit cu multă ceremonie bisericească».

Inscripția susține că Mateiŭ-Basarab a făcut această biserică în locul celei făcute de strămoșii săi, ceea-ce e în contrazicere cu toate datele istorice. Probabil că Episcopul Chesarie, la redijarea acestuĭ frontispiciŭ n'a consultat mai de aproape Istoria.—O altă greșală făcută de acest mare Episcop, e și aceasta: In timpul păstoriei sale a restaurat, saŭ a zidit din noŭ, mai toate bisericile istorice din ju-

www.dacoromanica.ro

deț și a pus frontispiciĭ nouă, în care nu se maĭ menționează data și primiĭ fondatorĭ, ci se mulțumește a declara: «Această sfîntă biserică s'a făcut de Episcopul Chesarie în locul celeĭ vechĭ».

Episcopia Buzău a avut maĭ multe metohurĭ: Adîncata, Alunișul, Berca, Cheea (Prahova), Cislăul, Cozieni, Găvanele, Găvănești, Mereĭ, Pîrscovul, Pinul, Proșca, Săseni, Sf. Dumitru (București), Sf. Nicolae (Focșani) și Vintilă-Vodă, ale căror averĭ, împreună cu ceea-ce era propriŭ Episcopieĭ, se administra de Episcopĭ, din carĭ, uniĭ aŭ știut să facă fapte laudabile, iar alțiĭ și-aŭ apropiat veniturile pentru bunul lor traiŭ și al neamurilor lor. După secularizare, Episcopia a încetat de a maĭ avea metohurĭ. Diecesa Buzăuluĭ constă actualmente din două județe: Buzăul și Rîmnicul-Sărat și e împărțită în 11 parohiĭ urbane (4 în Rîmnic) și 197 rurale (84 în Rîmnic), avînd 15 bisericĭ în parohiile urbane și 400 în cele rurale, cu un număr total de 432 preoțĭ, 6 diaconĭ și 693 cîntărețĭ. Pentru administrarea cleruluĭ sunt doĭ protoereĭ, unul cu reședința în Buzăŭ și altul în Rîmnic. Tot în Rîmnic trebue să stea și un arhiereŭ, locotenent al Episcopuluĭ de Buzăŭ.

Episcopiĭ ce aŭ păstorit eparhia Buzăuluĭ, după datele ce am putut culege din diptice, frontispiciĭ, condica episcopilor, «Istoria bisericească de Lesviodax», etc., sunt:

1. Paise, primul episcop, sacrat de patriarhul Nifon, păstorește de la 1496—1526. Domnul țăriĭ, Radu-Voevod, îĭ dăruește pădurea Crîngul (Branișteа), de lîngă oraș, interzicînd tuturor orășenilor intrarea într'însa.

2. Anania, de la 1526—1544.

3. Ieremia, se suie pe scaun la 1544; i-se mărește diecesa de Radu IX, adăugîndu-ĭ și județul Brăila, dar, în anul 1546, devenind raia turcească, diecesa rămîne în limitele de maĭ înainte. El lasă locul luĭ

4. Atanasie, care păstorește de la 1558—1587.

5. Luca ocupă scaunul episcopal în 1587; se distinge prin calitățile sale morale și printr'o înfocată iubire de țară. Ajută mult pe Mihaiŭ-Viteazul cu consiliile sale și moare în 1612. Se găsește păstorind și la Rîmnic.

6. Ciril păstorește de la anul 1612—1620.

7. Efrem Trufășel păstorește de la 1620—1636. El obține un hrisov de la Radu-Mihnea-Voevod, în anul 1623, prin care se zice că Episcopul Buzăuluĭ și arhiepiscopul ot Buzăvski, să aibă în pace poslușniciĭ ce sunt împrejurul Sf. Episcopiĭ, strînșĭ săracĭ de pe la Moldova și de pe la Brăila și din toate laturile și să fie scutițĭ de bir și de galbenĭ și de cal și de oae seacă, pentru ca să fie de lucru și de ajutor și de treabă Sf. Episcopiĭ. Tot acest episcop obținuse maĭ înainte de la Alexandru Iliaș Voevod un hrisov, prin care se zice că poslușniciĭ Episcopieĭ să aibă pace de bir și de galben și de sluhă și de către județul cu 12 pîrgarĭ și de către călărașĭ cu cal de olac și de toate slujbele și mîncăturile cîte sunt peste an. Face însă rezerva, că pîrgariĭ aŭ voe, că dacă poslușniciĭ vor fi Moldovenĭ, să le ia birul moldovenesc (Hrisovul poartă data ZPKN saŭ 1620, însă Alexandru Iliașĭ în Istorie se vede domnind numaĭ pănă la anul 1618).

Tot Efrem Trufășel obține un alt hrisov de la Mateiŭ-Basarab, din anul 1634, în care, între altele se zice: «Și vouă care umblațĭ după birul moldovenesc să lăsațĭ în pace pe poslușnicĭ, maĭ ales care va fi moldovean, voĭ de la acela să luațĭ bir moldovenesc; iar ăĭ-l-alțĭ oamenĭ, bună pace să le dațĭ».

8. Ștefan Tipograful, care încă ca monah se ocupa cu traducerea cărților bisericești și cu imprimarea lor, fu ridicat la demnitatea de Episcop al Buzăuluĭ la anul 1636, în care demnitate nu-și uită vechia sa ocupațiune. El șezînd în Tîrgoviște, în anul 1644, publică a doua ediție a Cazanieĭ, apoĭ Pravila cea mare, etc. Școala înființată de Mateiŭ-Basarab în Buzăŭ, sub privegherea și conducerea luĭ Ștefan, dobîndi oarecare renume, dînd în curînd oamenĭ bine cunoscătorĭ în ale limbeĭ naționale și e probabil că și Grecenii să-și fi cîștigat aci primele cunoștințe, pe care apoĭ le complectară retrașĭ la proprietățile lor: Vernești, Potoceni, Greci-de-la-Buzăŭ, etc. In anul 1648, murind Mitropolitul țăreĭ Teofil, Stefan îĭ urmă în această demnitate, sacrînd în locul săŭ Episcop al Buzăuluĭ pe Serafim. Ștefan muri la 1668 și se înmormîntă în Mitropolia Tîrgoviștеĭ.

9. Serafim se sui în scaunul episcopal la 1649. Stabili reședința Episcopieĭ în schitul Frăsinetul, pe care-l proclamă biserică catedrală. In anul 1668, murind Ștefan, Serafim era să devie Mitropolit, dar fu în urmă mutat la Episcopia Rîmniculuĭ, urmînd în locu-ĭ

10. Grigore, care păstori de la 1668—1691. Din timpul acestuĭ Episcop se găsește un hrisov a luĭ Constantin Șerban-Voevod, prin care se zice că

www.dacoromanica.ro

Mateiŭ-Vodă, văzînd că sărăceşte Episcopia a slobozit pe poslușniciĭ eĭ de pîrcălab şi de Căpitan şi le a scos tabrul din visteria ţăreĭ, de aceea şi el confirmă această legaţiune.

11. Mitrofan, de profesie tipograf, trăia în Moldova şi era ajutor şi emul al mareluĭ Mitropolit Dosofteiŭ. Meritul său îl urcă pe scaunul Episcopieĭ Huşilor, dar căzînd în disgraţia luĭ Constantin Cantemir se demise. Constantin Brîncoveanu îl chemă în Muntenia, unde împreună cu fraţiĭ Greceni, Nicolae Milescu, Gherman Nisis şi alţiĭ încep să colaboreze la traducerea bibliei şi a altor scrieri. La anul 1691, devenind vacantă Episcopia Buzăuluĭ, Greceniĭ, intervenind în favoarea sa, i se încredinţează scaunul acesteĭ eparhiĭ. In anul 1692 a înfiinţat pentru prima oară o tipografie în Buzău, în care se tipări: Pravoslavnica mărturisire, tradusă din greceşte de fraţiĭ Radu şi Şerban Greceanu (1692), Triodu (1697), Mineiul slavorom. (1698) şi altă ediţie în 1700, Molitvelnicul greco-romîn (1699), Invăţătura preoţilor despre cele 7 taine (1702), precum şi maĭ multe alte scrieri. Şcoala din Buzău fu de asemenea una din ocupaţiile de predilecţie ale luĭ Mitrofan, ridicîndu-ĭ şi maĭ mult renumele ce i-l lăsase Ştefan. Mitrofan muri, lăsînd un nume scump naţiuneĭ şi maĭ cu seamă literatureĭ romîne, la 1703.

12. Damaschin. Gloria Episcopatuluĭ de Buzău nu încetă cu Mitrofan, căcĭ succesorul său Damaschin care îĭ urmă în anul 1703, ştiu atît prin conduita sa cît şi prin întinsele sale cunoştinţe, să-ĭ dea o nouă aureolă. Damaschin maĭ întîiu fusese dascăl şi cunoştea bine limbile: slavonă, elenă şi latină. Devenind Episcop, începu cu un neîntrecut zel şi o rară competinţă a complecta literatura religioasă, fie prin nouă traduceriĭ, fie prin corigerea celor deja traduse. In anul 1710 fu mutat la Episcopia Rîmniculuĭ, unde continuă opera începută. Şcoala din Buzău îĭ dete un caracter şi maĭ naţional, voind a scoate de aci pe viitoriĭ dascălĭ de limba romînă. Numele luĭ Damaschin va ocupa tot-d'a-una un loc distins în istoria literatureĭ romîne şi dintre cele d'întîŭ în Istoria literaturei eclesiastice.

Constantin Brîncoveanul, printr'un hrisov din 1707, acordă acestuĭ Episcop beneficiul, ca oameniĭ ce vor veni la moara Episcopieĭ să fie scutiţĭ de către Căpitanul cu toţĭ călăraşiĭ ot Buzău, a nu-ĭ bîntui de olăcarĭ şi de potvadă, să nu le ia caiĭ de olac şi casele de potvadă, ci să-ĭ lase în bună pace să umble fără grije orĭ unde vor vrea. Tot Damaschin, pentru a mări averea Episcopieĭ, începu să cumpere proprietăţĭ în oraş, între care prăvălia luĭ Afi Turcul Deli Hogea şi a fratelui său Abdulah, pe care şi eĭ o aveau de la un alt Turc Mahomet Baraictarul, pe preţ de 20 talere.

13. Ioasaf păstoreşte de la anul 1710—1717.

14. Daniel, originar din Cîmpu-Lung, discipol al luĭ Melhisedec, egumen al mănăstiriĭ de acolo, care îl iniţiase şi în literatură, fu sacrat Episcop al Buzăuluĭ în 1717, iar după 3 anĭ, 1720, deveni Mitropolit al Munteniei. El ne lăsă cîte-va traduceri, a imprimat maĭ multe cărţĭ bisericeştĭ, a zidit biserica Vergului din Bucureşti şi în 1732 şĭ-a dat sufletul.

15. Ştefan, succesorul luĭ Daniel, păstoreşte de la 1720—1732, cînd a devenit Mitropolit al ţăreĭ. Cu ocaziunea venireĭ luĭ N. Mavrocordat în Buzău, în 1728, el transformă şcoala de aci în greco-slavonă şi Domnul îĭ dărui 200 talere din venitul judeţuluĭ pentru întreţinerea eĭ.

16. Misail, succesorul luĭ Ştefan, păstori de la 1732—1740, fără să se distingă prin nimic; obţine însă pentru un pescar, favorit al său, un hrisov de la Grigore Ghica (1735), în care se zicea: «Acest pescar sărător Dicul Măjar, ce este al Sf. Episcopiĭ Buzău, să fie scutit de toate dăjdiile, numaĭ la haraciŭ să aibă o dare într'un an o dată, verĭ cu peceţĭ, aŭ fără peceţĭ, ughĭ fl, în pace să fie şi de măjerit şi de fumărit, cu condiţie să dea peşte la Episcopie. Ordonă apoĭ boierilor cislaşĭ pe judeţe şi slujitorilor strîngătorĭ de banĭ şi fumarilor şi măjarilor să se ferească de acest om.

17. Metodie păstoreşte de la 1740—1749, se ocupă mult cu restaurarea bisericilor din eparchia sa şi maĭ cu seamă a Episcopieĭ şi a mănăstiriĭ Vintilă-Vodă. Mări averea Episcopieĭ, cumpărînd maĭ multe din proprietăţile Grecenilor. Constantin Mavrocordat îĭ dărueşte moşia Unguriul, ca să fie sat al Episcopieĭ: «Şi fieşte care om să aibă a face clacă ce s'a orînduit de la Domn, de om într'un an zile 6; însă clacă, iar nu lucru; şi această clacă să nu se facă toată odată ci pe rînd: la coasă, la secere şi la arătură şi să dea şi dijma din 10 una, după obiceiu; cel ce vinde vin să dea aditul buţiĭ Sf. Episcopiĭ».

18. Filaret, egumen al mănăstireĭ Sf. Ecaterina din Bucureşti, devine episcop al Buzăuluĭ în 1749; păstoreşte până la 1753, cînd îĭ ia locul

www.dacoromanica.ro

19. Rafael, care demisionează în 1764.

20. Cozma, Protosinghel al Mitropoliei din București, devenind episcop în 1764, se distinge prin mai multe fapte de caritate, mai cu seamă înavuțind bisericile cu odoare sacre. E cel d'întîiu care introduce sfeșnice de alamă cu cheltuiala sa. Sub dînsul, școala din Buzău, în urma hrisovului dat de Al. Ipsilante în 1774, devine cu totul grecească. In urmă, Alexandru Ipsilante, dă un alt hrisov prin care zice că Episcopia Buzău, fiind arsă și stricată de văpaia răsmeriței, se face ctitor al ei și-i acordă mai multe daruri (1778, Aprilie 26). Tot sub Cozma, Constantin Caragea, printr'un hrisov din 1782, Decembrie 26, zice că Episcopia fiind jefuită și arsă de văpaia trecutei răsmerițe se face și el ctitor al ei. Acest hrisov se confirmă la 1792, de Mihail Constantin-Șuțu-Voevod. In fine, Scarlat Grigore Ghica îi dă voe să aducă lude din străinătate, în specie meșteșugari, cari vor fi scutiți de ori-ce dări, ca să fie poslușnici ai Episcopiei. El devine Mitropolitul țării, în anul 1787 și în locu-i se alege

21. Dosofteiu, grec din Ianina, dar eminent păstor și înfocat iubitor de țară. El păstorește de la 1787—1793, cînd este ales Mitropolit al țării. In anul 1810 fu exilat de Ruși și moare în Brașov, la 1826. El tipări mai multe cărți cu cheltuiala sa, încuragiă pe monahii Grigore și Gheronte de a traduce și tipări continuu, iar averea ce o adunase, o lăsă țării, ca să se trimită tineri în străinătate, spre a se instrui. El înființează pentru prima oară condica Episcopiei Buzău, în care a trecut hrisoavele și cărțile de moșii aflate până la dînsul. (Vezi «Condica Episcopiei Buzău», tom. I, fila 3).

22. Constantin Grecul de la Ianina, păstorește de la anul 1793—1819; nu știu însă să imiteze pe connaționalul și predecesorul său, trăind mai mult pentru dînsul și ai săi. Sub dînsul școala din Buzău se închise; la aceasta contribuise în mare parte și evenimentele din 1806. Constantin obținuse de la Nicolae Caragea un hrisov, prin care se dăruește Episcopiei un scaun de carne scutit de vamă, de erbărit și de ori-ce dări la care sunt supuse cele-l-alte scaune; căci și alți Domni au dat scaune în Buzău. Constantin Moruzzi printr'un hrisov din 1793, August 19 (cel d'întîu document cu leatul modern), după ce spune că mănăstirile sunt cinstea și podoaba țării, stabilește drepturile acestui Episcop asupra tîrgului Drăgaicei, precizîndu-i darile ce trebue să ia și scutirile ce trebue sa facă. Domnul țării, Alexandru Moruzzi, printr'un hrisov din 1793, fiind Episcop încă Dosofteiu, dedese voie Episcopiei să aducă 40 lude lemnari. Ludele însă sosesc sub Constantin și munca lor servi la mărirea averei sale proprii.

23. Gherasim, romîn de origină, păstori de la 1819—1824. Se distinge mai mult prin viața ascetică, de cît prin calități pastorale. Demisionînd în 1824, se retrase la mănăstirea Căldărușani, unde se făcu schimnic. A murit în 1844.

24. Chesarie (Constantin Căpățînă), se sui în scaunul Episcopiei Buzău după retragerea lui Gherasim și păstorește de la 1825 până la 1846 Noembrie 30. Născut în București la 1784, se dete studiilor ce se puteau dobîndi pe atunci și mai cu seamă limbii și literaturei elene, în care era foarte competent, avînd de maestru pe renumitul Lambru. El mai întîiu deschise o școală privată în București și instrui pe copiii Bărcănesculuĭ, prin care făcu cunoștința Episcopului Iosif al Argeșului. Iosif îl introduse în viața monahală, îl făcu diacon al acestei Episcopii, apoi preot curator al metohului Antim din București, de unde îl luă Mitropolitul Grigore și îl numi econom al Mitropoliei. Grigore Ghica îi încredință în 1825 Episcopia Buzăului. Discursul său de instalare e o capo-d'operă, ca cugetare și formă, ca patriotizm și iubire evangelică. El a lucrat nu numai cu cuvîntul, ci și cu fapta. Dispunînd de marile venituri ale Episcopiei, începu mai întîiu restaurarea ei, și o înconjură cu măreție palate și frumoase grădini, așa că ea deveni cea d'întîiu în țară. Construi palatul Seminaruluĭ și un altul pentru tipografie, ridică din temelii bisericile: Vintilă-Vodă, Ciolanul, Rătești, Pîrscovul, Cislăul, Găvănești, Cozieni și Săseni; rezidi schitul Cheea din jud. Prahova și mai multe altele din jud. Rîmnicul-Sărat. El îndemnă cu energie și contribui cu dărnicie la ridicarea altor biserici, atît din oraș, cît și din jud. Buzău, așa că mai nu e biserică care să nu fi fost atinsă de bine-făcătoarea sa mînă. Tipografia, înființată de Mitrofan și lăsată în părăsire de la moartea sa, o reînființă, înavuțind-o cu material nou și în 1834 începu iar să funcționeze, eșind de aci scrieri însemnate. Școala Episcopiei încetase de la 1806, orașul era distrus, și ceĭ ce doreau a căpăta oare-care cunoștințe erau siliți sa se ducă

www.dacoromanica.ro

la Nișcov, unde boerii Bănică și Mihail Chirculescu înființaseră o școală grecească, sub direcțiunea lui Iorgu Codru, un tînăr din Atena, cu oare-care cultură. Chesarie înființă îndată o școală de gramatică, iar în 1838 înființă Seminarul. Școala lui Codru se închise în 1834, în urma deschiderei școalelor naționale. Chesarie, cunoscător și amator de muzică, deprins cu accentele armonioase și romînești ale muzicei, reformată de Macarie, aduse în Buzău pe celebrul său discipul, psaltul Matache, și înființă o școală de muzică bisericească. Această școală deveni în curînd celebră și elevii ei: Iosif Nania, actual Mitropolit al Moldovei, Serafim, Chirchidon, Hipolit, Parascoveanul, etc. se făcură cunoscuți ca cei d'întîiu cîntăreți ai țării. Amic al lui Ioan Vărbileanu, protopop în Mizil, rămas văduv, îl călugări sub numele de Iosapat și îl numi eclesiarh al Episcopiei, mai în urmă deveni profesor la Sf. Sava, egumen al Znagovului, etc., de unde luă numele de Znagoveanu. Chesarie ca un alt Mateiu-Basarab, reedificînd și restaurînd atîtea Biserici, nemulțumit de pictura bizantină, decăzută cu totul, voi să introducă și în pictura bisericilor un nou stil original și romînesc. Găsi pe un tînăr de mare talent, pe Nicolae Zugravul, și înființă în Buzău o școală de pictură. Dintre elevii ei vom menționa pe răposatul George Tătărescu. Demnă de amintit e importanța și splendoarea ce da serviciului divin. Chesarie, simplu, sever, cu o autoritate morală necontestată, însoțit de o numeroasă suită de arhidiaconi, diaconi și anagnoști, toți cu voci frumoase și îmbrăcați cu multă bogăție, făcea pe credincioși să asiste la un serviciu într'adevăr măreț. Cînd servea în București era sărbătoare. De la Domnul Țării pînă la cel din urmă cetățean, se sculau de cu noapte, ca să apuce loc în biserica unde el oficia. In anul 1846 Noembrie 30, acest stimat și mult regretat Episcop muri sărac cu desăvîrșire și se îngropă la Episcopia Buzău.

25. Filoteiu, arhidiacon și apoi econom al lui Chesarie, luă locul predecesorului său, mai întîiu ca locotenent, iar în 1850 se numi Episcop titular. El mai înavuți tipografia, tipări mai multe scrieri, între care Biblia de Buzău, și se distinse printr'o mare lăcomie de bani. Muri de alienație mintală la 16 August, 1860, lăsînd în urma-i sume fabuloase, din care s'a împărtășit mulți din cei ce erau împrejurul său, rămîind și Statului 70000 galbeni.

26. Dionisie Romano. Am putea zice că este ultimul cu care se termină seria marilor prelați ai țării, fiind un factor puternic, care a lucrat la regenerarea, cultura și libertatea Romîniei. El s'a născut la 1806 în comuna Siliștea din Transilvania. Venit în țară de copil se opri la mănăstirea Neamțu, unde în 1823 fu călugărit. Insă fiind mare amator de studiu, părăsi mănăstirea și veni în București să-și complecteze studiile în școala de la Sf. Sava. Ca să-și procure mijloace de existență, se alipi de Ilarion, demnul și însemnatul Episcop al Argeșului, căruia îi deveni discipol. Ilarion îl iubea mult și în 1832 îl hirotoni diacon. Cu înființarea școalelor naționale, diaconul Dionisie fu numit profesor în Buzău. In timpul profesoratului își continuă cu asiduitate studiile, și publică mai multe scrieri didactice. Episcopul Chesarie îl luă sub protecțiunea sa și îi înlesni publicarea scrierilor; în urmă îl numi director al tipografiei. Inființîndu-se Seminarul, Dionisie găsi un demn emul în Gabriel Munteanu, pe care îl adusese Chesarie ca profesor și împreună cu dînsul publică mai multe scrieri. In anul 1840 fu chemat în București de Mitropolitul Neofit, care îi încredință direcțiunea Seminarului de acolo. In această nouă demnitate nu încetă de a compune și traduce diferite cărți didactice, de care era mare lipsă. După insistența sa, Mitropolitul Neofit trimese în 1845 mai mulți tineri în Petersburg, Atena, Moscova și Pesta, din cari să poată recruta un cler demn de cerințele timpului. In anul 1848, Dionisie luă parte activă la revoluție și fu închis la Văcărești, apoi, liberat, fu silit să se exileze în Transilvania. Calmîndu-se puțin animozitățile, Dionisie se întoarse în țară și se așeză la mănăstirea Băbeni, din jud. Rîmnicul-Sărat (1850), unde traduse mai multe scrieri, între cari și «Geniul Cristianismului» al lui Chateaubriand, apoi fondă un ziar eclesiastic «Ecoul Bisericesc». In anul 1851, Domnitorul Știrbeiu îl numi egumen la Sadova, dar în 1853, Rușii ocupînd țara, Dionisie fugi în Turcia, unde stete pînă la plecarea lor. Reîntors în țară, se duse în Moldova și în 1855 fu numit stariț la mănăstirea Neamțu; dar compromis în revoluție, antipatic monahilor, amic cu partizanii unirei, fu silit să se retragă în Iași, unde stete mai mult timp și de unde publică între altele «Elocința Amvonului» în două volume. După unire, Domnitorul Cuza îl numi locotenent al Episcopiei de Buzău, și în 1861 fu sacrat arhie-

www.dacoromanica.ro

reŭ şi numit titular. In 1864, opunîndu-se reformeĭ calendaruluĭ, fu mutat la Huşi; la Buzăŭ veni Ghenadie, care nu stete mult, fiind mutat la Argeş şi Dionisie se întoarse la vechiul săŭ scaun.

Dionisie, dotat cu o vastă memorie, cu o fecundă imaginaţie, cu un spirit sagace şi plin de sare atică, cu un rar talent de a nara şi a persuada, maĭ mult sau maĭ puţin cult şi pasionat de lectură, ştiind după expresiunea Apostoluluĭ «să se facă tuturor toate, ca pe toţĭ săĭ-dobîndească», se impunea tuturor şi nimenĭ nu se despărţea de dînsul de cît cu regret. Amator înfocat al şcoaleĭ, orĭ unde agitata sa viaţă ĭ-a condus paşiĭ, a însemnat prezenţa sa prin înfiinţarea uneĭ şcolĭ, care 'ĭ arată urma. Astmul de care suferea ĭ-a răpit viaţa în anul 1873 Ianuarie 18. El a fost înmormîntat la Episcopia Buzăŭ.

27. Inocenţiŭ, fiŭ de preot din Bucureşti, şĭ-a facut studiile în Seminarul de acolo şi maĭ în urmă la Pesta, unde a fost trimis, împreună cu alţĭ tineri, de Mitropolitul Neofit. In 1850 fu numit director al Seminaruluĭ din Bucureşti, de unde fu depărtat în 1863. In urmă deveni egumen al Mănăstireĭ-Dealuluĭ. Murind Calinic, Episcopul Rîmniculuĭ, fu însărcinat provizoriŭ cu administrarea acesteĭ eparhiĭ, şi în anul 1873, Episcopia Buzăuluĭ devenind vacantă prin moartea luĭ Dionisie, se alese titular al eĭ. Inocenţiŭ alipi tipografia Episcopieĭ pe lîngă a Sf. Sinod şi o mută în Bucureşti. A murit la 13 Noembrie 1893, lăsîndu-şĭ averea pentru bine-faceri şi în special pentru ajutorarea eleviler sarmanĭ şi meritoşĭ.

28. Dionisie Climescu a fost ales Episcop în locul luĭ la 17 Martie 1894. El păstoreşte şi azĭ.

Vedem că, de la 1496 până la 1890, Episcopia Buzăuluĭ a fost păstorită de 28 Episcopĭ, din carĭ 5 s'aŭ suit pe scaunul mitropolitan. Dintre aceştĭ Episcopĭ, cinci: Ştefan Tipograful, Mitrofan, Damaschin, Chesarie şi Dionisie, pot purta cu dreptate numele de marĭ.

Buzăul, (vechiul Νάπουκα = Napuca, după Dionisie Fotino), *rîŭ* însemnat, care udă judeţele: Buzăul, căruia i-a şi dat numele, Rîmnicul-Sărat şi Brăila. El izvoreşte din Transilvania, din poalele munteluĭ Tezla, puţin maĭ la Nord de muntele Bratocea, din Prahova, se dirige pe o frumoasă vale, în direcţiunea N.-E., până la punctul Bodza-Furdulo, de unde, făcînd un unghiu spre S., primeşte pîrîiaşele Crăsniţa la stînga şi Crasna la dreapta şi intră în judeţ pe la punctul Cheia-Cordunului; de aci se lasă în jos printre munţiĭ stîncoşĭ, acoperiţĭ adesea de brazĭ, până la cătun. Broasca din com. Nehoiaşul, unde albia sa începe a se maĭ largi şi tot de o data a se curba spre E. până ajunge la cătun. Ursoaia, com. Ruşiavăţul; aci face o noua frîntură spre N.-E., descriind un arc până la Pleşcoiul, apoĭ se inclină spre S.-E., atinge în partea de N. oraşul Buzău şi prin nenumărate cotituri ajunge la com. Găvăneşti, de unde se dirige iar spre N.-E. şi ese din judeţ pe la com. Cotul-Cioariĭ, formînd de aci înainte limita între jud. Brăila şi Rîmnicul-Sarat; intră în jud. Brăila pe la cătun. Vizireni, servind de hotar între ambele judeţe numaĭ până la com. Strîmbul; de aci curge pe lîngă hotarul dintre jud. Brăila şi R.-Sărat, udînd cînd unul, cînd altul din aceste judeţe, până la com. Latinul, de unde servă, până la confluenţa sa, de hotar între ele. Se varsă în rîul Siretul, lîngă cătun. Sîrbeşti, al com. Măxineni, din jud. Brăila. De la Vizireni până la gura Buzăuluĭ este o distanţă de 68 kil. Panta, pe care curge, fiind foarte înclinată, face ca Buzăul să fie unul din rîurile cele maĭ repezĭ ale ţareĭ. In timp de ploae e foarte violent, rupe orĭce obstacol întîlneşte în caleĭ, mănîncă cu lăcomie malurile ce-l ţine închis, schimbîndu-şĭ la fie-care viitură, albia pe care cursese până aci, ceea ce cauzează marĭ pierderĭ locuitorilor mălureniĭ. Bolovaniĭ imenşĭ, ce-ĭ aduce în viitura sa, produc, în ciocnirea lor, un zgomot asurzitor, care se aude de departe. Ţărmurile sale sunt împodobite cu frumoase crivine, renumite pentru vînatul ce se găseşte într'însele, maĭ cu seamă: lupĭ, epurĭ, becaţe, becaţine, sitarĭ, etc. Lungimea cursuluĭ săŭ este, în ţară, de peste 270 kil.

Afluenţiĭ săĭ sunt numeroşĭ; pe partea dreaptă maĭ însemnaţĭ sunt: Crasna, Valea-Neagră, Siriul, Bonţul, Nehoiaşul, Nehoiul, Cîtiaşul, Valea-Rea, Valea-Musceluluĭ, Valea-Vieĭ, Bîsca-Chiojduluĭ, Valea-Largă şi Nişcovul; iar pe partea stîngă: Arţagul, Grămăticul, Tehărăul, Căşioca, Bîsca-Rozileĭ, Stănila, Valea-Sibiciului, Valea-Pănătăuluĭ, Ruşiavăţul, Sărăţelul-Bălăneştilor, Tîrcovul, Sărăţelul-Berciĭ, Slănicul şi Cîlnăul, (v. a. n.), afară de o mulţime de alte văĭ şi izvoare maĭ puţin însemnate. Toţĭ aceştĭ afluenţĭ, mărind volumul Buzăuluĭ, ĭ întîrziază şi cursul, care, de pe la Scurteşti, începe a fi maĭ lin şi maĭ tardiv.

www.dacoromanica.ro

Pe Buzău sunt următoarele poduri: podul de fier al linieĭ ferate Buzău-R.-Sărat, la 3831,02 metri depărtare de orașul Buzău; podul de fier al șoseleĭ naționale Buzău-Rîmnicul-Sărat, aproape de orașul Buzău, pe teritoriul comuneĭ Mărăcineni; pod stătător de lemn, în com. Nehoiașul, jud. Buzău; pod pe vase, la Găvănești, în același jud.

Buzăul, *stație* de dr. d. f., jud. Buzău, pl. Sărata-Tohani, orașul Buzău. De la această stație linia care vine din Ploești se bifurcă în: linia Buzău-Brăila, pusă în circulație la 13 Septembrie 1872 și linia Buzău-Rîmnicul-Sărat, pusă în circulație la 13 Iunie 1881. Stația Buzăul se află pe prima linie între stațiile Monteorul (10.6 kil.) și Tăbărești (9.6 kil.) și pe a doua între stațiile Monteorul și Boboc (11.5 kil.) Înălțimea d'asupra nivelului mărĭ de 92^{m},94. Venitul acesteĭ stații pe anul 1896 a fost de 716108 leĭ, 25 banĭ.

Buzăul, *moșie* a orașuluĭ Buzău, jud. Buzău, având ca 1500 hect., despărțită în două sforĭ, care se arendează separate. Una are 897 hect., din care 32 ocupate de baracile în care se țin tîrgurile Drăgaica și Valea-Teancului, iar restul izlaz, fîneață și arăturĭ; a doua de 603 hect. grădinĭ de zarzavat, arăturĭ, fîneață și izlaze pentru pășunatul vitelor din oraș.

Buzăului (Drumul-), *vechiŭ drum*, în jud. Buzău, înainte de facerea șoselelor, lega orașul Ploești cu Buzăul, mergînd aproape paralel cu șoseaua națională, dar puțin maĭ spre N. Servă și azĭ de cale de comunicație locuitorilor potgorenĭ din plasa Tohani. E tot de o dată punct de hotar între maĭ multe moșiĭ.

Buzăului (Lunca-), *luncă*, între muchia platouluĭ de N. și rîul Buzăul, pe ambele țărmurĭ ale rîuluĭ, jud. Brăila. Pe această luncă sunt izlazurĭ, fînețe prin coturile rîuluĭ și pădurĭ de salcie; pe unde locul e maĭ ridicat se fac și arăturĭ.

Buzăului (Predealul-), *lungă serie de dealurĭ și coline*, județul Buzău; se începe din com. Cîndești, de la Vîrful-Cerbuluĭ și se continuă până în comuna Tisău, culminînd în Vîrful-Braduluĭ, între văile rîurilor Buzău și Nișcovul. E acoperită cu pădurĭ, viĭ, livezĭ și izlaze.

Buzăului (Sarea-), *munte*, județul Buzău, ramificație din Vîrful-Dinteluĭ, între valea Ursoaia și Izvorul-Sărĭĭ, în com. Rușiavățul. El se termină în malul stîng al rîuluĭ Buzău, prin două piscurĭ de sare, eșite la suprafață, din care cauză se și numește Sarea-Buzăului. Servă tot d'odată ca limită între plaiurile Buzău și Pîrscov.

Buzăului (Vatra-Episcopieĭ-), *moșie*, în jud. Buzău. (V. Vatra-Episcopieĭ).

Buzdruganul, *lac*, în pl. Ialomița-Balta, insula Balta, com. Bordușani, jud. Ialomița.

Buzdrugilor (Dealul-), *deal*, jud. Buzău, pl. Bistrița-d.-s., pe teritoriul com. Mărgineni-Muntenĭ.

Buzducul, *cătun*, al com. Popîncești, plasa Olteț-Oltul-d.-j., jud. Romanați, situat aproape de hotarul județuluĭ, pe un teren ce are 180 m. de altitudine d'asupra nivelului mărĭĭ. Are 70 familiĭ, 300 loc. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae (1854), deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Buzducul, *trup de pădure* al statuluĭ, în întindere de 13 hect., care împreună cu trupul Iliuța (40 hect.) formează pădurea Cernelele, situată în com. Surpatele, plasa Oltul-d.-s., județul Vîlcea.

Buzdugani, *sat*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-s., com. Părincea, așezat pe pîrîul Răcătăul, d'a dreapta. Numele său derivă probabil de la buzduganele vechĭ ce s'aŭ găsit pe comuna vecină, la Cetățuia-Buzduganuluĭ. Se află la o depărtare de 2550 m. de tîrgul Părincea. Capĭ de familie sunt 25, din 97 suflete.

Buzdugani, *moșie*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-j., com. Părincea.

Buzdugani, *pădure*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-j., pe teritoriul comuneĭ Părincea.

Buzduganul, *sat*, face parte din com. rur. Șerbănești, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea. Are o populațiune de 238 locuitorĭ, 136 bărbațĭ și 122 femeĭ. Populație școlară are 34 copiĭ. D'aci și până la cătunul Lunca, unde e școala, e $^{1}/_{2}$ kil.

Buzduganul, *deal*, se întinde de la N. spre S., ocupînd partea de E. a com. Fereștĭ, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, făcînd și limita între com. Valea-Rea.

Buzduganul, *fost schit*, jud. Tecuciŭ, situat în mijlocul pădurĭĭ Găiceana, într'o priveliște frumoasă.

www.dacoromanica.ro

Nu se cunoaşte precis data fondăreĭ. Bătrînii spun că a fost făcut de un dogar; în urmă s'a reparat de un om cu numele de Buzdugan, căruia îĭ poartă numele, şi maĭ în urmă s'a reparat de preotul Atanasie Rusu. care a adus şi o colecţiune de cărţĭ bisericeştĭ. A servit ca mănăstire de călugărĭ până în 1862; de atuncĭ s'a părăsit şi astăzĭ a rămas ca o biserică izolată în mijlocul pădureĭ.

Buzduganul, *vale*, jud. Iaşi. (V. Candrea, deal).

Buzdugi, *sat*, jud. Roman, plasa Siretul-d.-j., com. Stăniţa, spre S.-E. de satul Stăniţa şi la o depărtare de 3 kil. 500 m. de el. Este aşezat pe un platou înalt. Are 34 capĭ de fam. toţĭ contrib., 134 loc., din carĭ 3 ştiŭ carte; 34 case. Sunt 117 vite marĭ cornute.

Buzdugi, *deal*, în jud. Roman, plasa Siretul-d.-s., comuna Stăniţa, spre Sud-Est de satul Stăniţa.

Buzduva, *baltă*, formată din vărsarea Jijieĭ, spre E. de satul Costuleni, pl. Braniştea, judeţul Iaşi.

Buzeiasca, *trup* din *moşia* Cioceşti, din pl. Teleormanuluĭ, jud. Teleorman, situată spre pîrîul Cotmeana, în partea despre Nord-Vest.

Buzeĭ (Vîrful-), *munte* în com. Broşteni, jud. Suceava (1411 metri.

Buzeielul, *pîrîŭ*, din com. Cotul-Lung, jud. Brăila, pe moşiile Vrăbiescul şi Nicoleanul, la 1 kil. spre S. de Cotul-Lung. Parcurge 2 kil. de la N.-E. spre Sud-Vest, făcînd 2 cotiturĭ micĭ.

Buzeielul, *pîrîŭ*, din com. Scorţarul-Noŭ, jud. Brăila; pleacă din jud. Buzăŭ, de la N. satuluĭ Sihleanul, parcurge lunca spre Sud, pierzîndu-se ca la 3 kilometri.

Buzeielul, *pîrîŭ*, din com. Suţeşti, jud. Brăila; pleacă din jud. Buzăŭ, ca la $2^1/_2$ kil. maĭ sus de podul de la Grădiştea, apucă spre E. la muche, merge spre S. paralel cu muchea, pierzîndu-se maĭ sus de satul Grigoreşti.

Buzeielul, *pîrîŭ*, maĭ spre S. de precedentul, la 2 kil. de satul Cotul-Lung, jud. Brăila; parcurge o distanţă de la N.-E. spre S.-Vest de $2^1/_2$ kil. şi se pierde ca şi primul în băltişul Duculeseĭ.

Buzeielul, *pîrîŭ*, din com. Cotul-Lung, jud. Brăila, între satul Şerbăneşti şi gura rîuluĭ Buzăul. Are direcţia de la N.-E. spre S.-V., parcurge o distanţă de $2^1/_2$ kil. Aceste 3 Buzeieluri sunt pe lunca Siretuluĭ.

Buzeielul, *pîrîŭ*, din com. Suţeşti, jud. Brăila; pleacă din rîul Buzău, ca la $2^1/_2$ kil. maĭ sus de satul Constantineşti; ia direcţia N.-V. şi trece pe lîngă Cotul-luĭ-Pungă, de unde intră în jud. Rîmnicul-Sărat.

Buzeielul, *pîrîŭ*, din com. Ianca, jud. Brăila; începe din hotarul com. Suţeşti, trece spre S. pe sub popina şi movila Burlacul şi se pierde maĭ jos de movila Bărbuleasa.

Buzeielul, *nume*, ce se dă la maĭ multe viroage saŭ vălcele carĭ aŭ lăţimea de la 8—12 metri, adîncime de la 2—5 metri, jud. Brăila. Aceste Buzeiele sunt pe lunca Buzăuluĭ.

Buzeielul-Sec, jud. Brăila, pleacă din lunca Siretuluĭ, în apropiere de muchea Baldovineşti, din com. Nazîrul, merge spre V. paralel cu muchea, pe sub vadul Malacof, trece şoseaua judeţeană Brăila-Focşani, intră pe teritoriul com. Cotul-Lung, apucînd spre S., tot pe lîngă muchea dealuluĭ, trece pe la N. popineĭ, lăsînd muchea, apucă spre V. până la cîrciuma de la Verzea. La N. cîrciumeĭ, Buzeielul-Sec se desparte în două: una pleacă spre E. până la şoseaua Brăila-Focşani, de unde apucă spre N., pierzîndu-se în băltişul Duculeasa; iar cea l'altă pleacă de la cîrciuma Verzea, spre V., până la hotarul Băchita, de unde formează hotarul com. Latinul, traversează partea de N. a aceleĭ comune până la cîrciuma Lambru, de unde formează hotarul comuneĭ Gurgueţi, traversează şi această com., între rîul Buzăul şi muchea platouluĭ; după ce intră în comuna Scorţarul-Nou, apucă spre S. până la muchea platouluĭ şi, din dreptul Movileĭ-Vieruluĭ, ia direcţia spre V., paralel cu muchea, până în dreptul tîrlelor Afurisiţi, de unde se separă în două: o parte urmează muchea până în tîrlele Tobescu, de unde apucă spre N. pierzîndu-se, iar altă parte de la tîrlele Afurisiţi merge în luncă spre N.-E. unindu-se cu rîul Buzăul ca la 1 kil. maĭ sus de cătunul Deşiraţi.

Buzeielul-Sec, judeţul Brăila, pleacă din rîul Buzăŭ, de lîngă Piscul-Negru, din com. Deduleşti, merge spre S.-V. paralel cu mu-

www.dacoromanica.ro

chea, pe lîngă satele Bagdat, Filipeşti şi gara Făureĭ, pănă aproape de satul Mizireni, unde face un cot luînd, direcţia de la S.-V. spre N.-E., pănă la cătunul Făureĭ, de unde îşĭ ia numirea de Făureĭ şi cu acest nume trece pe la N. satelor Surdila-Greciĭ, Brateşul pănă la N. satuluĭ Surdila-Găiseanca. De aci îşĭ ia iarăşĭ numirea de Buzeielul-Sec, apucînd spre S. şi trece prin satul Surdila-Găiseanca şi la N. com. Ulmul se uneşte cu pîrîul Călmăţuiul. Din acest Buzeiel, de la N. satuluĭ Găiseanca, pleacă drept spre N. o viroagă, care merge pănă aproape de gara Făureĭ, unde se pierde. Toate aceste Buzeieluri sunt pe ţărmul drept ale Buzăuluĭ.

Buzeielul-Sec saŭ **Lîna**, jud. Brăila, formează hotarul de N. al com. Scorţarul-Noŭ, la o distanţă de 5 kil. spre N.-V. de rîul Buzăul, apucă spre S.-V., trece pe lîngă tîrlele Ciumaţi, de unde se desparte în două: o parte apucă spre S.-V. trecînd în judeţul Rîmnicul-Sărat, iar alta continuă spre S. unindu-se cu rîul Buzăul, la hotarul numit Piatra-Bouluĭ, dintre comuna Domniţa, din jud. Rîmnicul-Sărat.

Buzeielul-Vizuinilor, *pîrîŭ*, jud. Brăila, formează hotarul de N. al com. Gurguieţi şi al jud. despre Rîmnicul-Sărat, la o distanţă de 2 kil. spre N. de rîul Buzăul; trece spre E. în com. Scorţarul-Noŭ, pierzîndu-se aproape de tîrlele Crăiţa. Acesta se maĭ numeşte şi Sireţelul-Sec şi se zice ca în vechime aci a fost albia rîuluĭ Siret, cea ce e probabil, de oare-ce e maĭ mare şi maĭ adînc de cît cele-l'alte Buzeieluri.

Buzeni, *sat*, în partea de V. a com. Bălueni, pl. Tîrgul, jud. Botoşani, situat aproape de şoseaua naţională Botoşani-Hîrlăŭ.

Moşia este proprietatea Epitropieĭ Sf. Spiridon din Iaşi şi are o suprafaţă de 785 hectare. Satul are o populaţie de 78 familiĭ, saŭ 321 suflete, cu 56 contribuabilĭ.

Are o pădure de stejar de 80 hectare.

Este o biserică deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Numărul vitelor este de 385: 130 vite cornute, 20 caĭ marĭ şi micĭ, 40 de oĭ, 171 mascurĭ şi 15 stupĭ cu albine.

In acest cătun se află 2 meseriaşĭ, 1 comerciant; o cîrciumă.

Buzescul, *com. rur.*, în pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman, pe partea dreaptă a rîuluĭ Vedea. Se învecineşte la N. cu com. Mavrodinul, de care este despărţită prin rîul Vedea; la S. cu ţărmul drept al Vedeĭ şi cu pădurea aflată pe dînsul; la E. cu comuna Adămeşti; la V. cu com. Plosca-d.-j.; la N.-E. cu com. Nenciuleşti saŭ Vătăşani, de care o desparte numaĭ rîul Vedea.

Comuna Buzescul poartă şi numirea de Sloboda. Suprafaţa eĭ este de 530 hectare. Locuitorĭ împroprietăriţĭ după legea rurală nu se găsesc, pentru motivul că com. Buzescul, făcînd parte din domeniul numit al Mavrodinuluĭ, fostă proprietate a răposatuluĭ principe al Serbieĭ Mihail Obrenovicĭ, iar actualmente în posesiunea baronuluĭ Theodor Nicolicĭ de Rodna; defunctul proprietar a voit să înfiinţeze aci un tîrg.

Populaţiunea este de 1554 suflete, din carĭ 387 capĭ de familie şi 292 contribuabilĭ. Locuitoriĭ se îndeletnicesc pe lîngă agricultură, şi cu comerciul ce fac, maĭ ales în oraşul Alexandria.

Numărul vitelor este de 4427 capete, din carĭ, 885 vite cornute marĭ, 304 caĭ, 22 măgarĭ, 2962 oĭ, 13 capre şi 241 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 6917, banĭ 40 la venituri şi de leĭ 5345, banĭ 46 la cheltuelĭ. Are o şcoală, în localul eĭ propriŭ, oferit de proprietarul moşieĭ, cu un număr de 121 elevĭ.

In centrul comuneĭ este biserică, clădire măreaţă zidită de principele Mihail Obrenovicĭ; deservită de doĭ preoţĭ, un cîntăreţ şi un eclesiarh.

Prin centrul comuneĭ trece şoseaua judeţeană Roşiori-Alexandria; la Nord şoseaua vecinală care o leagă cu Mavrodinul, apoĭ la S.-V. şoseaua Mavrodin-Turnul, care pleacă din com. Buzescul, pe Valea-Nanovuluĭ şi de acolo, prin cătunul Ulmeni şi com. Dracea, spre reşedinţa judeţuluĭ. Şoseaua judeţeană Roşiori-Alexandria pune în legătură com. Buzescul cu oraşul Alexandria şi cu comuna Plosca.

Această comună este întemeiată în anul 1860, de către fostul principe al Serbieĭ, Mihail Obrenovicĭ, care era proprietarul domeniuluĭ Mavrodinul, din care face parte şi comuna Buzescul. Intenţiunea proprietaruluĭ ca să formeze aci un tîrg saŭ orăşel, ca să contrarieze formaţiunea oraşuluĭ Alexandria, dînd voe, orĭ-cuĭ voia să se stabilească aci, să cumpere locurĭ de case şi prăvăliĭ în condiţiunĭ avantagioase. De aci derivă şi numirea de Sloboda, pe care i-a dat-o locuitoriĭ. Tîrguleţul începuse deja a se forma şi aceasta se poate vedea şi astăzĭ din mulţimea de case şi prăvăliĭ solid construite şi a loca-

www.dacoromanica.ro

lurilor destinate pentru autorităţĭ; ast-fel Primăria are un local foarte frumos, de şi ruinat; şcoala de asemenea; în centrul com., e frumoasa biserică de care am vorbit. S'aŭ stabilit atuncĭ şi se maĭ găsesc şi astăzĭ în comună diferiţĭ industriaşĭ şi meseriaşĭ: cizmarĭ, cojocarĭ, abagiĭ şi dulgherĭ, un atelier mecanic şi o moară de aburĭ cu treĭ pietre, cu o putere de 12 caĭ.

In urma promulgăriĭ şi punereĭ în aplicaţiune a legiĭ rurale, n'a maĭ fost cu putinţă a se îndeplini scopul ce urmărea proprietarul şi ast-fel comuna Buzescul a rămas comună rur.

La Sudul comuneĭ se află o măgură mare numită Săpata; are o înălţime de 4 metri şi circumferinţa de 20 metri. Prin această comună trece Brazda-luĭ-Novac. In timpul războiuluĭ din anul 1877, parte din trupele ruseştĭ aŭ staţionat în această comună maĭ mult timp.

Buzescul, *loc,* cu 25 pogoane vie, în com. rur. Vlădaia, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Buzeşti, *com. rur.,* pl. Mijlocul, jud. Olt, situată pe luncă şi de amîndouă laturile ale r. Vedea, la distanţă de 31 kil. departe de capitala judeţuluĭ. Aci e reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din 6 cătune, carĭ sunt dispuse de la N. la S. pe Vedea şi la distanţă de 400—500 metri unul de altul, în ordinea următoare: Corbul, Bîrleşti, Burduleşti, Ciorăşti, Buzeşti, Spălăţeĭ şi Milcoveni. Toate se întind pe o suprafaţă de 5 kil. şi aŭ o populaţiune de 1523 locuitorĭ, 803 bărbaţĭ şi 720 femeĭ, cu 332 capĭ de familie, 296 contribuabilĭ, locuind în 436 case.

Date sigure despre înfiinţarea acesteĭ comune nu sunt. Din spusele bătrînilor, se deduce că e foarte vechiă, chiar din timpul luĭ Mircea-cel-Mare. Loc. povestesc despre un căpitan Toma, care ar fi posedat aci un trup de moşie, ca de 3500 stînjenĭ, ce s'a tot sub-divizat urmaşilor săĭ, numiţĭ şi azĭ moşneniĭ Tomeştĭ. Numele şi-l trage de la vechia familie a Buzeştilor, foştĭ proprietarĭ aicĭ.

Toţĭ locuitoriĭ, în carĭ intră şi 6 familiĭ de Ţiganĭ, sunt numaĭ Romînĭ, şi se ocupă exclusiv cu plugăria şi creşterea vitelor. Meseriaşĭ sunt numaĭ 10: dulgherĭ, cizmarĭ, cojocarĭ şi 1 armurier. Productele munceĭ lor le desfac la Slatina, Piteşti şi gara Corbul.

86 locuitorĭ s'au împroprietărit după legea rurală din 1864, cînd li s'aŭ dat 276 hect. pe moşiile Drăgoescul, Perieţeanul şi familieĭ Milcoveanu. Eĭ posedă: 72 caĭ, 91 epe, 432 boĭ, 19 capre, 2200 oĭ şi 245 porcĭ.

Teritoriul comuneĭ se întinde pe o suprafaţă de peste 4000 hect. Calitatea soluluĭ de cultură variază, în stînga Vedeĭ până la Cotmeni şi pe luncă, e maĭ fertil de cît în dreapta eĭ, unde e maĭ argilos.

In raionul comuneĭ sunt maĭ multe clădirĭ însemnate: casele proprietarilor, o moară de foc, localul de şcoală şi primărie şi 5 bisericĭ, deservite de 5 preoţĭ, plătiţĭ de locuitorĭ prin învoelĭ particulare şi din budgetul com. cu cîte 60 leĭ anual.

Carte a început a se învăţa de mult aci. Şcoala s'a înfiinţat la 1873, însă a funcţionat cu maĭ multe întreruperĭ până la 1887, de cînd nu s'a maĭ întrerupt cursul. Localul, proprietatea comuneĭ, e la un loc cu primăria. Se frecuentează de 27 copiĭ, 21 băeţĭ şi 6 fete, din numărul de 206, 100 băeţĭ şi 106 fete, în vîrstă de şcoală. Intreţinerea eĭ costă pe stat 1080 leĭ anual. Ştiŭ carte 90 bărbaţĭ şi 17 femeĭ.

Se fabrică în comună în termen mijlociŭ 25 hectol. ţuică. Gîndaciĭ de mătasă daŭ 500 kgr. gogoşĭ. Stupĭ sunt peste 100. Cînepa şi inul se cultivă în mică cantitate. Pomĭ roditorĭ sunt: 91 merĭ, 45 perĭ, 500 duzĭ, 45 cireşĭ, 180 prunĭ şi 10 nucĭ.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ pe exerciţiul 1892—93, prezintă la venitурĭ suma de leĭ 3552 şi la cheltueli suma de 2445 leĭ anual.

O şosea vecinală străbate comuna de la N. la S., pe malul drept al Vedeĭ, din gara Corbul şi până în com. Icoana. O altă ramură pleacă din cea-d'întîiu, tot către S., din căt. Bîrleşti-Burduleştĭ, trece Vedea şi leagă între ele cătĭ. Buzeşti, Spălăţeĭ şi Milcoveni. O a treia ramură pleacă către N.-V., din căt. Ciureşti, la comuna Sineşti.

Tot de la N. la S. comuna e udată de rîul Vedea, care primeşte următoarele vălcele: Cupenul, Seaca şi Boreţul pe stînga. Pe dreapta primeşte gîrla Plapcea-Mare.

La S.-V., în mijlocul unuĭ mic platou, este o localitate numită de locuitorĭ Cetatea. Are o poziţiune înaltă, frumoasă şi strategică. Probabil că aci trebue să fie existat oare-cînd vre-o cetate.

La N., cu direcţiunea V.-E., tăind perpendicular şoseaua şi rîul Vedea, trece prin căt. Corbul, Brazda-luĭ-Novac.

La E. şi cu direcţiunea N.-S. se ridică Dealul-Tomeştilor, care serveşte de limită între Teleorman şi Olt.

www.dacoromanica.ro

Se limitează la N. cu com. Corbul, la E. cu Urluieni, Ciocești, Mîndra și Bîrla din Teleorman, la S. cu Icoana și la V. cu Tîmpeni, Ursoaia și Sinești.

Buzești, *cătun*, aparținînd comuneĭ Turbați, plaiul Novaci, jud Gorj. E situat în valea pîrîului Sunătorea. Are o întindere de 600 hect., din carĭ 150 hect. arabile, 150 hect. fînețe, 190 pădure și izlaz, 100 hect. pomet, 5 hect. vie, 5 hect. vatra satuluĭ.

Are o populație 90 familiĭ, saŭ 450 suflete, din carĭ 66 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 12 pluguri, 26 care cu boĭ, 310 vite marĭ cornute, 220 oĭ, 96 rîmătorĭ, 26 capre și 18 caĭ; 22 stupĭ, care daŭ 15 kgr. miere și 8 kgr. ceară.

In cătun se află 2 morĭ, 1 puț și 3 fîntînĭ.

Cătunul are 1 biserică, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Buzești, *cătun*, județul Olt, pendinte de com. Buzești.

Buzești, *stație* de drum de fier, jud. Teleorman, pl. Marginea, căt. Buzești, pe linia Roșiori-Alexandria, pusă în circulație la 2 Decembrie 1895. Se află între stațiile: Plosca 6.9 kil. și Alexandria 9.5 kil. Inălțimea d'asupra nivelului mărĭĭ de $53^{m}.39$.

Buzești, *coastă*, com. Rusănești, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Buzești, mică *vălcea*, com. Rusănești, pl. Cerna-d.-j., județul Vîlcea.

Buzeți, *mahala*, în com. rur. Negomirul, pl. Văilor, județul Mehedinți.

Buzeți, *pîrîŭ*, în com. rur. Negomirul, pl. Văilor, județul Mehedinți.

Buzietul, *deal* mare, în județul Mehedinți, plaiul Cloșani; ține de teritoriul com. rur. Odobești, satul Văleni.

Buzila, *deal*, acoperit de pădure de fag, în com. Dolhești, județul Suceava.

Buzilenilor (Dealul-), *munte*, între comunele Șarul-Dorniĭ și Neagra-Șaruluĭ, jud. Suceava.

Buznea, *com. rur.*, în partea de V. a plășeĭ Cîrligătura, județul Iași și în marginea despre S.-V. a Tîrguluĭ-Frumus, de care se desparte prin pîrîul Bahlueț. Terenul eĭ este foarte accidentat, prezintînd dealurĭ și văĭ. E formată din satele: Buznea, Gănești și Jora, pe o întindere cam de 4756 hect., din carĭ ca la 537 sunt acoperite cu pădurĭ. Are o populațiune de 229 familiĭ saŭ 1106 locuitorĭ Romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor. Are două biserici, deservite de 2 preoți, 2 cîntăreți și 1 eclesiarh. Are o școală și patru morĭ de apă.

Budgetul comuneĭ e de 8321 leĭ 90 banĭ la venitурĭ și de 8234 leĭ 80 banĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor se urcă la 2169 capete, din carĭ: 612 vite marĭ cornute, 63 caĭ, 1374 oĭ și 120 rîmătorĭ.

Buznea, *sat*, în centrul comuneĭ Buznea, pl. Cîrligătura, județul Iași, situat pe podișul și coasta dealuluĭ Beciul. Are o populațiune de 77 familiĭ saŭ 359 locuitorĭ. Este reședința comuneĭ. Are o biserică, zidită la 1855 de fostul proprietar N. Mavrocordat, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 eclesiarh.

Moșia este proprietatea d-luĭ Michel Daniil, Evreŭ împămîntenit. Satul acesta s'a înființat în 1849, după stăruința fostuluĭ proprietar, N. Mavrocordat, prin strămutarea locuitorilor dintr'un sat vechiŭ ce se afla sub poala uneĭ pădurĭ, aproape de hotarul județuluĭ Roman și care sat s'ar fi numit Draga.

Numărul vitelor este de 1050 capete, din carĭ: 253 vite marĭ cornute, 20 caĭ, 737 oĭ și 40 rîmătorĭ.

Buznea, *pîrîŭ*, județul Iași, izvorește din jud. Roman, în apropiere de Strunga, curge de la V. spre E., primește în stînga pîrîul Ravaianul, trece prin iazul Paharniculuĭ, formează limita între Buznea și Tîrgul-Frumos, apoĭ se varsă în Bahlueț, aproape de gara căieĭ ferate.

Buznoaia, *deal*. (Vezĭ Tătărani, deal, com. Telejna, plasa Mijlocul, jud. Vasluiŭ).

Buznoaia, *iaz*, se află la N. satuluĭ Telejna, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, fiind format de pîrîul Telejna. Este bogat în pește și are stuh mult. Aproape de el este o casă și coșarele proprietățiĭ; spre E., pe culmea dealuluĭ, în hotar cu moșia Bereaza, se află pădure.

Buzoaia. (Vezĭ Vărăria, sat, comuna Drănceni, plasa Podoleni, jud. Fălciŭ).

Buzoeni, *sat*, pl. Negoești, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Obilești-Noĭ. Suprafața totală a satuluĭ e de 4760 hect., împreună cu a căt. Obilești-Noĭ și Orășani.

Moștenitoriĭ Principeluĭ N. Bibescu, aŭ 3983 hect. și locuitoriĭ 777 hect. Pentru izlaz s'aŭ

www.dacoromanica.ro

rezervat 200 hect. Pe teritoriul satuluĭ 400 hect. sunt pădure.

Populaţia satuluĭ este de 105 locuitorĭ. Comerciul se face de 1 hangiŭ.

Buzoeni, *cătun,* în pl. Ialomiţa-Balta, pe cîmpul Bărăganul, teritoriul comuneĭ Poiana, judeţul Ialomiţa.

Buzoeşti, *com. rur.*, pe rîul Teleorman, jud. Argeş, plasa Cotmeana, la 5 kil. de com. rur. Costeşti (reşedinţa subprefecturei). Se compune din satul Buzoeşti, (80 fălcĭ) şi cătun. Podeni (30 fălcĭ), peste tot 110 fălcĭ, cu 630 suflete, toţĭ Romînĭ. Com. are 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 2 paracliserĭ. Are o şcoală şi treĭ cîrcîrciumĭ. Locuitoriĭ sunt moşneni. Budgetul com. pe anul 1882—83 a fost de 1340 leĭ.

După o publicaţiune oficială (1887), această comună numără 130 contribuabilĭ şi are un budget de 1836 leĭ la venitурĭ şi de 1897 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor era în 1887 de 445 capete de vite marĭ: 368 boĭ şi vacĭ, 75 caĭ şi 2 măgarĭ, şi de 1208 vite mărunte: 1100 oĭ, 5 capre şi 103 rîmătorĭ.

In apropiere de Buzoeşti trece calea ferată Costeşti-Roşiorĭ-de-Vede.

Buzoeşti, *sat*, cu 12 familiĭ şi 80 suflete, jud. şi plasa Argeşul; face parte din com. rur. Bascovele.

Buzoeşti, *sat*, pe malul drept al rîuluĭ Teleorman, cu 80 familiĭ şi 400 suflete, jud. Argeş, pl. Cotmeana; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume. In acest sat este reşedinţa primărieĭ. Satul este de moşnenĭ şi are 2 bisericĭ, una cu hramul Intrarea-în-Biserică şi cea-l'altă cu hramul Sfinţii-Apostolĭ, avînd fiecare cîte 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser.

Buzoi, *deal*, jud. Bacău, plasa Munteluĭ, de pe teritoriul com. Podurile.

Buzoianca, *numire* dată uneĭ părţĭ din moşia Monteorul, din com. Monteorul, jud. Buzău.

Buzoianca, *sfoară de moşie*, jud. Buzău; face parte din trupul Moceşti, proprietate a moşnenilor din com. Lipia.

Buzoianca-Iatropolo, *moşie*, în jud. Buzău, com. Monteorul, cătun. Bugheni, ca de 320 hect.; face un corp cu Coca.

Buzoianul, *sat*, jud. Dîmboviţa, pl. Bolintinul, cătun. şi com. Poiana-Lungă-d.-s.

Buzoianul, *poiană*, pe valea rîuluĭ Telejenelul, com. Măneciul-Ungurenĭ, pl. Teleajenul, judeţul Prahova.

Buzulenceĭ (Dealul-), jud. Dorohoiu. (Vezĭ Horodiştea, deal).

Buzulina saŭ **Măceşul,** *vălceluşă*, care desparte Letea-Nouă de Duşani Eforieĭ Spitalelor Civile şi care dă în Glavaciocul, din jud. Vlaşca.

www.dacoromanica.ro

C

Caba-Iuc, *movilă* naturală în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Caranasuf, situată în partea estică a plășeĭ și cea nordică a com., pe dealul Caranasuf. Are 56 m.; e punct trigonometric de al 3-lea rang, dominînd asupra satuluĭ Caranasuf. E acoperită cu verdeață.

Cablanul, *vale,* jud. Vlașca, satul Cucuruz, unde sunt izvoare; aci este un elești de pescuit. Cablanul dă în Cîlnișstea.

Cable-Bair, *deal,* în jud. Constanța, pl. Medjidia, com. Taș-punar. Se desface din dealul Geabacul, se întinde spre E. printre văile Taș-punar și Geabacul. Are 113 m., dominînd văile de maĭ sus, satul Taș-punar și drumul județean Hîrșova-Medjidia. Este acoperit numaĭ cu fînețe și semănăturĭ. Ca vîrf însemnat are Devcea-Nord (114 metri).

Cablovata, *lac* însemnat, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul com. urbane Chilia-Vechiă. Este situat în partea vestică a plășeĭ și în cea sudică a comuneĭ. Este alimentat cu apă de către lacul Triozorul, așezat la V. luĭ, și acesta de gîrla Lopatna. Comunică cu lacul Bodaproste, așezat la răsăritul luĭ. Are o întindere de 120 hect. In el se află 4 micĭ insule cu stuf. Conține bun pește, care se aduce în orașul Chilia și de aci se exportă.

Cabul-Agi, *sat,* jud. Constanța. (Vezĭ Hagi-Cabul.).

Cabula-Bair, *deal,* în jud. Constanța, pl. Medjidia și Mangalia, în com. Carabacî și Cavlacar, servindu-le ca hotar. Se întinde printre văile Mangaeĭ și Beșoul. Are 111 m. înălțime, dominînd văile sus menționate, satele Beșaul și Merdevenli-Punar. Drumul ce unește satele este acoperit cu fînețe și pășunĭ.

Cacaina, *vale,* situată pe moșia Grumăzești, la hotarul despre satul Ghindăoani, în com. Grumăzești, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu; prezintă și terenurĭ arabile în cea maĭ mare parte sunt însă mlăștinoase.

Cacaleți, *numire vechiă,* a com. Albești, jud. Buzăŭ.

Cacaleți, *com. rur.,* în partea de S.-V. a pl. Ocolul, jud. Romanați, se compune numaĭ din satul cu același nume, departe de Caracal, spre Vest de 26 kil. Terenul com. prezintă o altitudine d'asupra nivelului măriĭ de 170^{m},37.

Are o populație de 1966 locuitorĭ, din carĭ 991 bărbațĭ și 975 femeĭ; 590 capĭ de familiĭ; 901 căsătoriți și 1065 necăsătoriți; 134 știŭ carte și 1832 nu știŭ; sunt 422 contribuabilĭ. Ocupația locuitorilor e agricultura precum și creșterea vitelor.

Se cultivă 1009 hect. cu grîŭ, 2186 cu porumb, 71 cu ovăz, 16 cu orz, 346 cu secară, 76 cu meiŭ, 30 cu cînepă și 107 cu viĭ. Vite marĭ sunt 1641, vite micĭ cornute 594 și rîmătorĭ 877. Are 5 cîrciumĭ. Budgetul com. pe 1886/87 a fost de 4596 leĭ la venitурĭ și 4544 leĭ la cheltuelĭ. Are o școală primară mixtă de gradul I cu un învățător și la care aŭ urmat 68 elevĭ (40 băeți și 28 fete) din 68 copiĭ (40 băeți și 18 fete) în 1887. Are 4 biserici: Sf. Nicolae (1866), Sf. Dumitru (1879), Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ (1877), și Sfinții-Voevozĭ (1869), deservite de 4 preoți și 8 cîntăreți.

In coprinsul com. se află un loc unde a fost sat vechiŭ, o biserică, și maĭ multe măgurĭ:

www.dacoromanica.ro

a Turculuĭ, a Berzeĭ, a Corneĭ, a Purceleĭ, a Jidovilor, etc. şi unde se găsesc cioburĭ şi oale groase la făptură.

Cacaleţi saŭ **Racoviţa**, *com. rur.*, pl. Marginea, jud. Vlaşca, proprietatea Eforieĭ Spitalelor din Bucureşti, cu o suprafaţă de 5304 hect., rămase după ce s'a dat la 138 locuitorĭ împroprietăriţĭ în 1864 suprafaţa de 567 hect.

De această comună depinde şi Ciochina şaŭ Racoviţa, proprietate nelocuită ce aparţine D-luĭ I. Marghiloman, şi care are o suprafaţă de 679 hect.

In 1886, moşia Eforieĭ Spitalelor s'a arendat pe preţul de 48660 leĭ.

Această com. se află situată pe loc şes, în valea Craciul, din jos de Gogoşari, la extremitatea V.-S. a jud. Teleorman, departe de Giurgiul de 34 kil., de Alexandria 20 kil. şi de 16 kil. de Stăneşti, reşedinţa plăşeĭ.

Populaţiunea acesteĭ comune era în 1886 de 1037 suflete, din care 180 contribuabilĭ.

Budgetul comunal la 1886 era: la venituri de 4604 leĭ, iar la cheltueli 2399 leĭ. In 1887 venitul era de 3153, iar cheltuelile de 2731 leĭ.

S'a semănat în 1887 suprafaţa de 1500 hect. cu diferite cereale.

Aci este o biserică zidită la 1865, deservită de 1 preot şi 1 dascăl. La această biserică s'au oficiat în 1888: botezurĭ 78, cununiĭ 7 şi înmormîntărĭ 39. Ţine de Parohia Gogoşari-Noĭ.

In comună este o şcoală mixtă cu 3 clase, condusă de 1 învăţător. In 1888 aŭ urmat la şcoală: 55 băeţĭ, 12 fete, din 65 băeţĭ şi 42 fete în vîrstă de şcoală.

In raionul acesteĭ proprietăţĭ se află un petic de pădure în suprafaţă de 118 hect.

Aci sunt văile: Craciul, Şerban, Mălurenilor şi Adînca.

Vite sunt: 640 boĭ şi vacĭ, 30 bivolĭ, 47 caĭ, 3400 oĭ, şi 420 rîmătorĭ.

Com. e străbătută de şoseaua judeţeană Giurgiul-Alexandria.

Cacaleţi, *sat*, jud. şi pl. Argeş, pendinte de com. rur. Zărneşti-Cacaleţi, cu o populaţie de 55 familiĭ, saŭ 200 suflete. Are o o biserică, cu hramul Sf. Filoftea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală primară rurală.

In acest sat este reşedinţa primărieĭ Zărneşti-Cacaleţi.

Cacaleţi, *sat* mic, pl. Znagovul, jud Ilfov. Face parte din com. rur. Baloteşti. Este aşezat spre E. de Preoteşti, pe malul stîng al văeĭ Pociovalişteа şi la S. de pădurea Vlădiceasca.

Are o biserică, cu hramul Izvorul-Tămăduireĭ, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ. Populaţia luĭ e de 68 locuitorĭ.

Suprafaţa totală a satuluĭ e de 418 hect. Proprietarul, d-l N. Ioanide, are 353 hect. şi locuitoriĭ 65 hect. In corpul moşieĭ sunt 200 hect. pădure.

Numărul vitelor marĭ e de 60 şi al celor micĭ de 180.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Cacaleţi, jud. Ilfov. (V. Baloteşti).

Cacaleţi, *cătun*, jud. Ialomiţă, pl. Cîmpuluĭ, pendinte de comuna Armăşeşti.

Cacaleţi saŭ **Gogoşari-Noĭ**, *cătun*, jud. Vlaşca. (V. căt. Gogoşari-Noĭ).

Cacaleţi, *moşie*, jud. Argeş, pl. Gălăşeşti, proprietate a statuluĭ. Are 100 pog. pădure. La 1877 avea o arendă de 1356 leĭ, 35 banĭ, şi a fost ipotecată, împreună cu alte moşiĭ ale statuluĭ, pentru acoperirea emisiuneĭ biletelor ipotecare de 27 mil. leĭ. Pe periodul 1883—88 arenda acesteĭ moşiĭ a scăzut la 200 leĭ anual.

Cacaleţi, *munte*, în com. Cătina, căt. Păsăroiul, jud. Buzăŭ. Face hotar despre com. Calvini.

Cacaleţi, *numire*, ce se maĭ dă munteluĭ Vîrful-Stîneĭ şi pădureĭ de pe dînsul, din com. Cătina, jud. Buzăŭ.

Cacaleţi, *numire* dată cîte o dată moşieĭ Albeşti, jud. Buzăŭ. (V. Albeşti-Vernescu).

Cacaleţi, *vechiă numire*, a moşieĭ Scheiul, din comuna Gheräseni, jud. Buzău.

Cacaleţi-Cireşul, *com. rur.*, în apropiere de rîul Neajlovul, jud. Argeş, pl. Gălăşeşti, la 25 kil. de com. rur. Costeşti, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 36 kil. de Piteşti. Se compune din 2 sate: Cacaleţi şi Cireşul, avînd 194 familiĭ, din carĭ 5 fam. de Ţiganĭ, sau 824 suflete. In com. sunt 2 biericĭ vechĭ şi o şcoală primară rurală. Budgetul comuneĭ pe anul 1882—83 a fost de leĭ 1580, banĭ 48, la venitурĭ şi de leĭ 1964, la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887), această comună are 203 contribuabilĭ şi un budget de 1890 leĭ la venitурĭ şi de 1738 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor era în anul 1887 de 818 vite marĭ (750 boĭ şi vacĭ, 68 caĭ), şi de 460 capete vite mărunte (oĭ şi capre), şi 160 rîmătorĭ.

www.dacoromanica.ro

Cacaleți-de-Jos, *com. rur.*, pe rîul Neajlovul, jud. Argeș, pl. Gălășești, la 24 kil. de comuna rur. Costești, reședința sub-prefecturei, și la 37 kil. de Pitești. Se compune din satele: Cacaleți-d.-j. și Gruiul, avînd 170 familii, saŭ 630 suflete, din carî 16 fam. de Țiganî. In comună sunt 2 biserici și o școală primară rurală. Budgetul com. pe 1882—83 a fost de 1643 leî, 82 banî la venitură și de 1600 leî la cheltuelî. După o publicație oficială (1887), această comună are 162 contribuabilî și un budget de 2299 leî la venitură și de 2082 leî la chelt.

Numărul vitelor era în 1887 de 513 vite marî (440 boî și vacî, 73 caî), și de 622 vite mărunte (372 oî și 250 rîmătorî).

Cacaleți-de-Jos, *sat*, cu 138 familii, saŭ 520 suflete, jud. Argeș, pl. Gălășești. Face parte din com. rur. cu acelașî nume. Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 paracliser; o școală primară rurală.

Cacaleți-de-Sus, (maî înainte îî zicea **Silișteа**), *sat*, cu 84 familii, saŭ 240 suflete, jud. Argeș, pl. Gălășești. Face parte din com. Cacaleți-Cireșul. Are o biserică, cu hramul S-ta Paraschiva, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Cacaleți-Vechî, *numire vechiă* a *cât.* Sudiți, com. Gherăseni, jud. Buzăŭ.

Cacaleți-Zărnești, *com. rur.*, județul Argeș. (V. Zărnești-Cacaleți).

Cacameî, *numire vechiă*, ce o purta satul Cacomeanca, jud. Ialomița.

Cacă-Iapa (Valea-Caluluî), *vale* însemnată, în com. Cernătești, jud. Buzăŭ. Se formează din ploî și se scurge în rîul Buzăul, maî sus de Valea-Blăjencii.

Caciamac, *sat*, în jud. Constanța, pl. Medjidia, cât. comuneî Mamut-Cuiusu. E situat în partea sud-estică a plășeî și cea sudică a comuneî, la 7 kil. spre S. de cătunul de reședință, Mamut-Cuiusu, într'o vale închisă de dealurile Iurtluc-Bair, Caradede-Bair și Copadin.

Caciamac, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Istruluî, cât. comuneî Casimcea, așezat în partea V. a județuluî și a plășeî, pe ambele malurî ale pîrîuluî Tașaul saŭ Casimcea, la 6 kil. spre S. de reședința Casimcea. Este o adunătură de vre-o 35 case, carî ocupă o întindere de 80 hect. Teritoriul satuluî are 700 hect. Populația este de 32 familii, saŭ 118 suflete, maî toată turcă-tătară. Pămîntul este în general bun pentru agricultură; de aceea ocupațiunile principale ale locuitorilor sunt plugăria și creșterea vitelor. In cătun se află o școală primară mixtă, cu 1 învățător, frecuentată de 38 elevî. Printr'însul trece drumul comunal Casimcea-Chiuciuc-Chioî.

Caciamac-Ciflic, *fermă* saŭ *moșie* însemnată la S. plășeî Mangalia, jud. Constanța, tocmaî la hotarul Bulgarieî; ține de comuna Sari-Ghiol. Este situată pe valea Papucci și are o formă drept-unghiulară alungită de la E. către V. E proprietate particulară și are 120 hect. suprafață.

Caciamac-Orman-Bair, *deal*, în jud. Constanța, pl. Medjidia, pe teritoriul comuneî Mamut-Cuiusu, situat în partea nord-estică a plășeî și cea sud-vestică a comuneî. Se întinde de-a-lungul și pe la Estul văeî Curt-Culac, avînd o direcțiune generală de la N.-V. către S.-E. Are o înălțime maximă de 147 m., pe care o atinge în vîrful săŭ Cogea-Iuc. Este tăiat de maî multe drumurî comunale și e acoperit pe poale cu semănăturî, iar maî sus cu pășunî și fînețe.

Caciorul, *pisc*, com. Izvorul, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt.

Caciorul, *pîrîŭ*, udă poalele pisculuî cu acelașî nume, com. Izvorul, plasa Vedea-d.-s., județul Olt.

Cacîna, *gît*, al laculuî Boianul, jud. Ialomița, pl. Borcea, pe teritoriul com. Ciocănești-Mărginenî și Ciocănești-Sîrbî; pune în comunicație lacul Boianul cu brațul Botul.

Cacomeanca, *com. rur.*, în jud. Ialomița, pl. Borcea, este situată între comunele Ceacul și Rasa, la 10 kil. spre V. de orașul Călărași.

Teritoriul com. are o suprafață de 1560 hect., din carî: 300 hect. pădure și băltiș, iar cea-l'altă parte pămînt de arătură. Coprinde două moșiî, ce aparțin la doî proprietarî. După legea rurală din 1864, snnt împroprietăriți 174 locuitorî și neîmproprietăriți se maî găsesc 156.

Se compune dintr'un singur sat, situat pe partea de N.-V. a loculuî Călărași, numită de locuitorî Japșa-Satuluî. Numirea oficială a satuluî e Cacomeanca, iar populațiunea nu întrebuințează de cît numirea de Mănucul, dată după numele unuî fost proprietar al moșieî. Cacameî este vechiul nume al satuluî.

www.dacoromanica.ro

Aicĭ este reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale.

Populaţiunea comuneĭ este de 1482 locuitorĭ, cu 360 capĭ de familie şi 1122 membri de familie, saŭ 752 bărbaţĭ şi 730 femeĭ. După naţionalitate sunt: 1477 Romînĭ, 3 Greci şi 1 Sîrb, toţĭ de religiune creştină ortodoxă. După profesiunĭ sunt: 349 agricultorĭ, 3 meseriaşĭ, 9 comercianţĭ, 5 profesiunĭ libere şi 6 servitorĭ. Din aceştia, numaĭ 61 persoane ştiŭ carte, iar 1421 nu ştiŭ.

După statistica din anul 1887, populaţinnea era de 340 familiĭ Romînĭ, 3 familiĭ Grecĭ şi 8 familiĭ Ţiganĭ, saŭ 1311 locuitorĭ, cu 365 bărbaţĭ, 382 femeĭ şi 564 copiĭ. Numărul contribuabililor era de 231, din carĭ: 18 se ocupau cu comerciul de producte, vite, băuturĭ, etc., iar ceĭ-l'alţĭ, cu creşterea vitelor şi agricultura.

Vite sunt: 816 caĭ, 1413 boĭ, 651 oĭ şi 300 porcĭ.

Venitul anual al comuneĭ e de 4424 leĭ şi cheltuelile de 6570 leĭ.

Instrucţiunea se predă într'o şcoală mixtă, la 40 elevĭ şi 8 eleve, de un învăţător retribuit de stat.

Aicĭ se află o biserică, la care serveşte un preot şi doĭ dascălĭ. In budget se prevede pentru cult suma anuală de 360 leĭ.

Cacomeanca, *movilă*, în pl. Borcea, jud. Ialomiţa, d'asupra coasteĭ Bărăganuluĭ, între satele Ceacul şi Cacomeanca şi lîngă drumul Călăraşi-Bucureşti.

Cacoţul, *com. rur.*, în pl. şi judeţul Mehedinţi, la distanţă de 24 kil. de oraşul Turnul-Severin, iar de Strehaia, reşedinţa plăşeĭ, de 41 kil., situată pe valea Pîrîuluĭ-Alb şi pe deal.

Formează comună singură, avînd 124 contribuabilĭ, din 700 locuitorĭ, locuind în 160 case. Eĭ posedă: 44 pluguri, 83 care cu boĭ, 12 căruţe cu caĭ şi 35 stupĭ.

Are o biserică deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o cîrciumă.

Budgetul comuneĭ coprinde la venitur suma de 1360 leĭ, iar la cheltuelĭ 1191 leĭ. Numărul vitelor în această comună este de: 345 vite marĭ cornute, 120 oĭ, 16 caĭ şi 102 rîmătorĭ.

Prin comuna Cacoţul trece şoseaua judeţeană Dumbrava-Zegaia-Popa-Bîcleşul, etc.

Cacova, *com. rur.*, plasa Ocolul, jud. Vîlcea. N'are nicĭ un cătalipit. Este situată pe dealurile Cornetul, Viişoara şi Lăzurelul; e străbătută de rîul Cacova; se află la 20 kil. de reşedinţa jud. şi la 7 kil. de a subprefectureĭ.

Are o populaţie de 715 locuitorĭ, în care intră şi 4 familiĭ de Ţiganĭ; sunt 179 capĭ de familie, 159 contribuabilĭ; locuesc în 195 case.

In com. sunt 3 bisericĭ. Una se numeşte Sghiabul (v. a. n.). A doua are hramul Sf. Ioan Botezătorul. Această din urmă biserică poartă următoarea inscripţiune:

«Cu vrerea tatăluĭ şi cu a fiit ruluĭ fiu şi a sfintuluĭ duh, ziditu-s'au această sfîntă şi Dumnezeeasca biserica din temelie de piatra cu toata osteneala şi cheltuiala sfinţieı lor Popa Ion Sin Andronie, popa Ion sin Sima, fiind veri buniĭ, zidită întru cinstea şi praznuirea sfîntuluĭ Slavituluĭ pro roc Ion B tezatorul şi a sf. ierarh Nicolae, facatorul de minunĭ şi a prea Cuvioaseĭ Paraschiveĭ, în zilele prea Luminatuluĭ Domn Ion Alexandru Nicolae Şuţu Voevod şi cu blagoslovenia prea S. Sale iubitoruluĭ de Dumnezeŭ Chir, Vi Galation, Arhiepiscopul Rîmniculuĭ şi s'aŭ împodobit cu zugraveala, la anul 1819, August 25».

A treia biserică, cu hramul Sf. Ingerĭ, este fondată la anul 1782 de Lavrintie Monahul şi Calistra Monahia, şi s'a reparat la anul 1876 de Popa Nicolae Neghinescu şi C. Tănăsoiul.

Afară de mica agricultură, 16 locuitorĭ se maĭ ocupă cu dulgheria, dogăria şi rotăria. Produsul munceĭ îl desfac în comună.

In comună sunt: 76 caĭ, 145 boĭ, 227 vacĭ, 119 capre, 442 oĭ şi 290 porcĭ.

Pe rîul Cacova, în raionul comuneĭ, sunt 5 morĭ.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ.

Şcoala datează în comună de 30 anĭ. E frecuentată de 15 copiĭ, din numărul de 78 copiĭ în vîrstă de şcoală. Ştiŭ carte 65 bărbaţĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ, statul cheltueşte anual leĭ 1404.

Stupĭ cu albine sunt 50. Se fabrică aci până la 12000 decalitri ţuică.

Vatra satuluĭ are 100 hect., iar cu izlaz, livezĭ, locurĭ cultivabile, are cam 500 hect. De această comună aparţine şi muntele Cacova.

Terenul ce se cultivă de locuitorĭ poate produce 400 chile porumb şi foarte puţin grîŭ.

Dintre pomĭ roditorĭ sunt aproape 1000 merĭ, 800 perĭ, 5000 nucĭ, 600 cireşi. Livezile pot da 800 care de fîn.

E brăzdată de dealurile Fînaţi, Cornetul, Şuviţa, Mănucul, Sori, Gorganul şi udată de o mulţime de văĭ, vălcele, pîraie şi de rîul Cacova.

Se mărgineşte cu com. Cheia, Zmeuratul, Stoeneşti şi Dobriceni.

Fructele, şi maĭ ales *cireşile de Cacova*, sunt renumite.

Cacova, *sat*, jud. Dîmboviţa, pl. Cobia, cătun. com. Morteni.

Cacova, *deal*, în raionul comuneĭ

www.dacoromanica.ro

cu acelaşĭ nume, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, pe care se cultivă 1 hect. 50 ariĭ vie.

Cacova, *deal,* la E. com. Dobriceni, plasa Ocolul, judeţul Vîlcea.

Cacova, *gîrliţă*, izvoreşte din muntele Gagul, com. Breaza-d.-j., plaiul Prahova, jud. Prahova, se varsă în Valea-Cîmpuluĭ şi împreună cu acesta în rîul Prahova, între com. Breaza-d.-j. şi Breaza-d.-s.

Cacova, *izvor de apă minerală,* care conţine iod şi pucioasă, situată pe loc şes, în comuna Breaza-d.-j., pl. Prahova şi aparţinînd obşteĭ locuitorilor. Este situat aproape de şoseaua naţională.

Cacova, *loc izolat* şi cea maĭ frumoasă cîmpie a comuneĭ Ghioroiul, plasa Olteţul-d.-j., judeţul Vîlcea.

Cacova, *mahala,* în com. rur. Roşinţa, plasa Văilor, jud. Mehedinţi.

Cacova, *munte,* în com. Cacova, plasa Ocolul, jud. Vîlcea, proprietatea caseĭ decedatuluĭ I. Mărăcinescu, cu direcţia spre N.-V. Iarba acestuĭ munte se păşunează de cirezĭ de boĭ şi vacĭ şi de hergheliĭ de caĭ.

Cacova, *pîrîŭ,* izvoreşte din dreptul căt. Creţi, udă întru cît-va acest cătun şi se varsă în gîrla Plapcica, între căt. Creţi şi Poborul, plasa Vedea-d.-j., judeţul Olt.

Cacova, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sarat, plasa Rîmnicul-d.-s., com. Zgîrciţi; izvoreşte din pădurea Zăplazi (proprietatea d-luĭ Ghica), udă comuna în partea de răsărit, trece prin cătunul de reşedinţă, Zgîrciţi, şi merge de se varsă în rîul Rîmnicul-Sărat, maĭ jos de cătunul Topliceni.

Cacova, *rîŭ,* jud. Vîlcea, izvoreşte din muntele Piciorul-Motruluĭ, străbate pl. Sgheabuluĭ, se uneşte la comuna Stoeneşti cu gîrla Dobriceni, şi apoĭ primeşte numele de Govora. Trece prin com. Titireciul, Govora, Mihăeşti şi de la com. Bîrseşti primeşte numele de rîul Bîrsescul.

Curge de la N.-V. către S. şi se varsă în Olt aproape de com. Arceşti. Acest rîŭ, în timpul vereĭ, are puţină apă. Lărgimea albieĭ variază de la 10 pănă la 15 metri. Fundul conţine nisip. Ţărmurile aŭ o înălţime de $0^{m},80—15^{m},50$.

Valea acestuĭ curs de apă nu este nicăerĭ maĭ largă de 200 metri. Este populată şi productivă. De multe orĭ rîul în revărsările sale umple valea şi întrerupe cu desăvîrşire circulaţia. Un singur pod de lemn, lung de 28 metri, se află pe acest rîŭ şi aparţine şoseleĭ naţionale Rîmnicul-Drăgăşani.

Cacova, *vale,* în com. rur. Roşinţa, plasa Văilor, jud. Mehedinţi.

Cacova, *vale,* în partea de V. a com. Mărgineni-d.-s., plasa Filipeşti, jud. Prahova.

Cacova, *vale,* jud. Vlaşca, de sub satul Băneasa, comuna Băneasa; se varsă în Dunăre.

Cacova, *vălcea,* jud. Olt, izvoreşte de la V. de com. Oteşti-d.-s., pl. Oltul-d.-s., şi se varsă în Cungrea-Mică, pe ţărmul drept, tot în raionul com Oteşti-d.-s.

Cacoveĭ (Dealul-), *deal,* com. Oteşti-d.-s., pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Cacoveĭ (Dealul-), *deal,* la N. com. Poborul, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt, cu direcţia de la N. spre S.-E. Se uneşte cu Dealul-Plapciceĭ şi are o lungime de 1 kil.

Cadeul, *baltă,* formată din vărsarea Prutuluĭ, în pădurea Prisăcanilor, com. Prisăcani, plasa Braniştea, jud. Iaşi.

Cadi-Cîşla, *sat,* jud. Constanţa, plasa Hîrşova, cătunul comuneĭ Grapa-Ciobanuluĭ. Este aşezat în partea vestică a plăşeĭ şi cea S.-E. a comuneĭ, la poalele S.-V. ale dealuluĭ Cadi-Cîşla şi la ambele malurĭ ale văeĭ Cîşla, la 8 kil. spre S.-E. de cătunul de reşedinţă, Groapa-Ciobanuluĭ. Teritoriul săŭ se mărgineşte la N. cu com. Sarai; la E. cu căt. Muslul, al comuneĭ Siriul; la S. cu com. rur. Ghizdăreşti şi cea urbană Hîrşova; la V. cu cătunul de reşedinţă.

Relieful săŭ este puţin accidentat. Dealurĭ avem: Hazarlîc (77 m.) şi Eschisarae (78 m.) la N.; Cadi-Cîşla (116 m.) şi Muslul (144 m.) la E. Ca movile maĭ însemnate avem: Treĭ-Movile (111 m.) la S.; ele sunt numeroase şi acoperite cu verdeaţă. Ca văĭ maĭ însemnate distingem: Valea-Breutuluĭ, ce o desparte de cătunul de reşedinţă la V., formată din văile Cîşla prin mijloc şi prin sat şi Valea-Bălăceanuluĭ la S.; Valea-Dovleceluluĭ la N.

Intinderea totală a teritoriuluĭ satuluĭ e de 270 hect., din carĭ 70 hect. ocupate de vatra satuluĭ cu grădinile locuitorilor.

Populaţiunea e de 40 suflete, care se ocupă cu agricultura.

www.dacoromanica.ro

Cadiasa, *movilă,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Luncaviţa, situată în partea vestică a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ. Este naturală. Are o înălţime de 87 metri. E punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra satelor Luncaviţa şi Rachel şi asupra drumuluĭ judeţean Tulcea-Isaccea-Măcin. Este acoperită cu verdeaţă.

Cadi-Chioi, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, cătunul comuneĭ Cheragi, situat în partea meridională a plăşeĭ şi cea S.-E. a comuneĭ, la 6 kil. spre S. de cătunul de reşedinţă, Cheragi, pe valea Cadi-Chioi, fiind dominat la N. de dealul Sari-Ghiol şi la S. de dealul Cadi-Chioi.

Suprafaţa sa este de 179 hectare, dintre care 5 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ şi de grădiniĭ, cu 7 case.

Populaţiunea sa, compusă din Bulgariĭ, este de 10 familiĭ cu 29 suflete, ocupîndu-se cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Drumuriĭ com. pleacă două: unul spre N.-E. bifurcîndu-se, în două şi ducînd o ramură la Acbaşi şi alta la Hagilar, prin Papucci, cea-l'altă spre N.-V., bifurcîndu-se şi aceasta şi ducînd o ramură la Hoşcadin şi cea-l-altă la Cheragi.

Cadi-Chioi, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul com. rurale Cheragi şi anume pe acela al cătunuluĭ său, Cadi-Chioi. Se desface din dealul Hoşcadin şi anume din vîrful său Buiuc-Tepe-Hoşcadin, îndreptîndu-se spre V. şi mergînd paralel cu valea Cadi-Chioi; trece pe la S. satuluĭ Cadi-Chioi, şi se termină cu dealul Papucci. Este situat în partea meridională a plăşeĭ, foarte aproape de hotar.

Cadi-Chioi, *vale,* alt nume al văeĭ Cheragi, jud. Constanţa, numită ast-fel după satul pe care îl udă, Cadi-Chioi. Este continuarea văeĭ Papucci şi se continuă cu valea Hoşcadin, curgînd printre dealul Sari-Ghiol la N. şi Cadi-Chioi la S. Malurile sale sunt rîpoase maĭ în toată întinderea dealuluĭ Cadi-Chioi.

Cadişoiul, *movilă,* ca la 3 kil. spre E. de satul Silistrarul, judeţul Brăila.

Cadişoiul, *vale,* jud. Brăila, lîngă movila cu acelaşĭ nume, pe care se formează primă-vara un lac.

Cadiuluĭ (Dealul-), *deal,* în judeţul Tulcea, plasa Isaccea, pe teritoriul com. rur. Balabancea, şi anume pe acela al cătunuluĭ său Taiţa. Se desface din Dealul-Teilor, se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de Nord a plăşeĭ şi a comuneĭ şi se prelungeşte printre văile Cadiuluĭ şi Taiţa. Din el se desface spre E. Dealul Cocoşuluĭ şi Dealul-Breazuluĭ, iar spre S.-E. dealul Taiţa. Este acoperit cu o parte din întinsele păduriĭ ce poartă numele de Taiţa, compuşĭ numaĭ din teĭ frumoşĭ, carĭ răspîndesc în depărtare un miros plăcut. Aparţine statuluĭ. Din el îşĭ iaŭ naştere văile: Cadiuluĭ, Taiţa şi Capaclia. Pe la poalele sale vestice trece drumul comunal Luncaviţa-Balabancea.

Cadiuluĭ (Valea-), *vale,* judeţul Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rurale Balabancea, şi anume pe al cătunuluĭ său Taiţa. Izvoreşte din poalele sudice ale Dealuluĭ-Cadiuluĭ, de la care şi-a luat numele. Se îndreaptă spre S., avînd o direcţie generală de la N. spre S., brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi a comuneĭ, şi, după un drum de $2^1/_2$ kil., merge de se varsă în valea Taiţa, pe dreapta.

Cadîm-Gena (Sufletul-Cadîneĭ), *vie,* fostă a unuĭ Turc bogat, situată în viile oraşuluĭ Giurgiŭ, jud. Vlaşca. Aci, înainte era un mic sat, saŭ cioflic turcesc. Azĭ viile sunt ale oraşuluĭ Giurgiŭ.

Cadîna, *sat,* în pl. Borcea, pendinte de com. Tonea, jud. Ialomiţa, situat pe malul stîng al braţuluĭ Borcea, spre E. de oraşul Călăraşi şi puţin spre S. de şoseaua judeţeană Călăraşi-Roseţi.

Numirea, se zice, o poartă de la un sat turcesc, ce era în dreptul satuluĭ actual, peste braţul Borcea, în insula Trîmşeani şi care sat s'a părăsit şi distrus, în 1828, în timpul războiuluĭ dintre Ruşĭ şi Turcĭ.

Populaţiunea satuluĭ este de 40 fam. Romînĭ, cu 200 locuitorĭ.

Biserica şi şcoala din satul Tonea, ce este în apropiere de Cadîna, servesc şi locuitorilor de aicĭ.

Cadîna, *cătun* (tîrlă), în pl. Ialomiţa-Balta, com. Andrăşeşti, judeţul Ialomiţa.

Cadîrlez, *far* însemnat, la gura braţuluĭ Sf. Gheorghe, judeţul Tulcea, într'o mică insulă, ce cade tocmaĭ în gura ramureĭ Olinca, în faţa cîşleĭ Olinca, de pe grindul Bursuculuĭ, la 4 kil. spre S. de Cadîrlez (Sf. Gheorghe), în pl. Sulina, în partea de E. a eĭ şi a comuneĭ Sf. Gheor-

www.dacoromanica.ro

ghe. Lumina acestuĭ far este intensă şi se vede în mare depărtare noaptea, la 10 kil. şi maĭ bine.

Cadîrlez, *grind*, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneĭ rurale Cadîrlez saŭ Sf. Gheorghe, în partea de E. a plăşeĭ şi a comuneĭ, începînd de la malul mărieĭ şi întinzîndu-se spre interior. Satul Cadîrlez e aşezat chiar în partea sudică a luĭ. La N. comunică cu grindul Sărăturile. Are o întindere de 300 hect. E acoperit cu nisip şi străbătut de drumul comunal Cadîrlez-Sulina.

Cadîrlez, *punct trigonometric*, de observaţiune de rangul al 3-lea, în pl. Sulina, com. Cadîrlez (Sf. Gheorghe), judeţul Tulcea, în partea estică a plăşeĭ şi a comuneĭ, pe malul stîng al braţuluĭ Sf. Gheorghe, la 4 kil. spre N.-V. de satul Cadîrlez. Are 1 metru înălţime şi e înconjurat cu stuf.

Cadîrlez, *punct trigonometric*, de observaţie de rangul I-iŭ, situat chiar în interiorul comuneĭ Cadîrlez, jud. Tulcea, la 300 m. departe de malul stîng al braţuluĭ Sf. Gheorghe, în faţa insuleĭ Ostrovocul.

Cadmulor-Alcea, *vale*, judeţul Constanţa, în pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ Enghez. Se desface din ramificaţiunile nordvestice ale dealuluĭ Arta-Burun, îndreptîndu-se spre N. Merge pe la Estul satuluĭ Enghez-Buiuc, apoĭ îşĭ schimbă, odată cu direcţia spre N.-V. şi numele, numindu-se Cioroi - Ceair, sub care nume se deschide în valea Canara-Dere. Este dominată de vîrful Orta-Iuc şi Ciatal-Iuc (125 m.) Drumurile comunale Enghez-Biuiuc, Amzacea şi Enghez-Buiuc, Cara-Chioi o tae în senz transversal.

Cafeaua, *iezer*, jud. Brăila, la E. com. Chiscani, între Dunărea-Vapoarelor şi Dunărea-Nouă.

Cafeaua, *japse*, jud. Brăila, uneşte Corotişca cu Filipoiul, ambele privale.

Caftalan (Izvorul-luĭ-), *izvor*, în com. Grăjdana, jud. Buzăŭ; începe din pădurea Unguriul şi servă ca hotar despre com. Măgura; se scurge în rîul Nişcovul între Valea-Miereĭ şi valea Bărbuleanca.

Caiafa, *pichet vechiŭ*, pe Dunăre, în dreptul satuluĭ Dudeşti, pl. Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa.

Caier, *locuinţă izolată*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Buda, pe rîul Rîmnicul; azĭ e han.

Caiĭ, *moşie*, căt. Tisăul, jud. Buzăŭ, de 153 hect. pădure şi 10 fineaţă, proprietate a moşnenilor: Caiĭ, Hodorogeşti şi Proşcani.

Cail-Dere, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, măt. com. Beidaut, aşezat în partea nordică a pl. şi N.-V. a com., la 14 kil. spre N.-V. de reşedinţa, Beidaut, pe pîrîul Cail-Dere, de la care şi-a luat numele. Intinderea sa este de 1200 hect., din care 65 hect. ocupate de vatra satuluĭ. Populaţia este 60 familiĭ, cu 245 suflete, Bulgarĭ şi Turcĭ. Pămîntul este bun numaĭ pentru păşunĭ, de aceea ocupaţiunea principală a locuitorilor este creşterea vitelor. Are o biserică vechie. Printr'însul trece drumul Beidaut-Cîrjelarĭ.

Cail-Dere, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Beidaut (şi anume pe acela aĭ măt. săŭ Cail-Dere). Se desface din dealul Cişmea, de care e despărţit prin o vale adîncă; se întinde spre Est, avînd o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea N. a plăşeĭ şi pe cea N.-V. a com. Merge dealungul pîrîuluĭ Cail-Dere şi ramurile sale se sfîrşesc pe malurile pîrîuluĭ Beidaut. Are o înălţime de 240 m., dominînd asupra satuluĭ Cail-Dere, aşezat la poalele sale de S. Este acoperit cu puţină pădure şi fîneţe.

Cail-Dere, *pîrîŭ* neînsemnat, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. Beidaut, şi anume pe acela al măt. Cail-Dere, Izvoreşte din dealul Ciarîc-Cairac; se îndreaptă spre Est, avînd o direcţie generală de la V. spre E., udînd partea N. a pl. şi V. a com. Trece prin satul Cail-Dere, căruia ĭ-a dat numele săŭ. După un curs de 4 kil. între maluri înalte şi stîncoase se varsă în pîrîul Beidaut, pe dreapta.

Cailor (Dealul-), *deal*, pe teritoriul satuluĭ Larga, com. Movileni, pl. Copoul, jud. Iaşi, spre S.-V. de Dealul-luĭ-Dumnezeŭ. Se numeşte astfel pentru că era imaşul cailor, pe timpul cînd se afla poşta vechie în satul Larga. Este bogat în păşune, fîneţe şi pe dînsul se seamănă popuşoiŭ.

Cailor (Fîntîna-), *fîntînă*, în com. Cetăţeni-din-Deal, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Cailor (Movila-), *movilă*, în jud. Brăila, la 2 1/2 kil. spre V. de satul Berteşti-d.-j.

Cailor (Movila-), *movilă* însem-

www.dacoromanica.ro

nată, pe moşia Balta-Plopuluĭ, com. Stîlpul, jud. Buzău, foarte avută în hîrburĭ.

Cailor (Şesul-), *şes*, situat pe malul Siretuluĭ, la S. de Movileni-d.-j., în locul numit Cuhalmul, jud. Tecuciŭ.

Cailor (Şesul-), *loc arabil*, situat la S.-E. de satul Tudor-Vladimirescu, jud. Tecuciŭ, pe partea stîngă a căeĭ fierate.

Cailor (Valea-), *păşune* şi *adăpost de vite*, pe moşia Boldeşti, din com. Boldeşti, jud. Buzău.

Cailor (Valea-), cracul de S. al uneĭ *văĭ* micĭ, in direcţiunea S.-E., com. Braniştea, pl. Siretul, jud. Covurluiu.

Caimacli-Dere, *vale*, în judeţul Constanţa, pl. Hîrşova, la hotarul com. Ghizdăreşti, în com. Hîrşova, situată aşa dară în partea de V. a plăşiĭ, cea de N. a com. Ghizdăreşti şi cea de S.-E. a comuneĭ Hîrşova. Se desface din vîrful Treĭ-Movile (111 m.); îndreptîndu-se spre V., trece pe la N. satuluĭ Ghizdăreşti şi după un drum de 3 kil. se deschide în Dunăre, în dreptul ostrovuluĭ Ghizdăreşti.

Cainac-Baş, *fîntînă* (baş = izvor pe turceşte), în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, comuna Cogelac, maĭ sus de satul Tariverde. Din ea izvoreşte un mic pîrîŭ, ce udă com. la S. şi se varsă în pîrîul Duimgi, pe stînga luĭ.

Cairac, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, com. Dăeni, coprins între alte două dealurĭ şi anume al Moşuluĭ la N.-V. şi al Mezetuluĭ la S.-E. Are o direcţiune generală de la S.-V. către N.-E. Este acoperit numaĭ cu semănăturĭ, nefiind tocmaĭ aşa de înalt. Pe partea sa S.-E. merge drumul comunal Dăeni-Făgăraşul-Noŭ. Este situat în partea N.-V. a pl. şi cea N.-E. a com.

Cairacile, *şir de dealurĭ*, în jud. şi pl. Tulcea, com. Beştepe şi Mahmudia, avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E. în formă de arc, brăzdînd partea estică a plăşeĭ şi cea sudică a comunelor. Este de natură stîncoasă, ridicîndu-se pănă la 118 m. Se prelungeşte la V. cu dealul Calica, la E. cu dealul Moru-Ghiol. Este întretăiat de multe drumurĭ comunale: Beştepe-Calica şi Mahmudia-Sarinasuf. Din el se desfac văile Lutul-Alb şi Chior-Culac. Este acoperit cu tufărişurĭ, şi pe la poale cu semănăturĭ.

Cairaculuĭ (Dealul-), *deal*, în jud. şi pl. Tulcea, com. Zebil. Se desface din dealul Fundul-Găvanuluĭ, se întinde spre S., în o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea sudică a plăşeĭ şi cea estică a comuneĭ. Satul Zebil este aşezat chiar la poalele luĭ vestice. Este tăiat de drumul comunal Zebil-Sarim-Chioi. Are 68 m., dominînd satul. Este acoperit cu semănăturĭ şi fîneţe.

Cal-Alb, *iaz*, jud. Dorohoiŭ, în suprafaţă de 45 hect. 95 arĭ, pe teritoriul satuluĭ Lupeni, com. Hudeşti-Marĭ, plasa Prutul-d.-s., bogat în peşte şi racĭ.

Cal-Alb, *locuinţă izolată*, în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Gura-Simila.

Cal-Alb (Pădurea-luĭ-Drăghicĭ), *numire*, dată uneĭ părţi din pădurea Petrovicĭ, comuna Băeşti, jud. Buzău, care face hotar despre comuna Cărpiniştea. (Vezĭ Izvorul-Dulce).

Calabalîc, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Eni-Sala. Se desface din dealul Molfa, se întinde spre E., cu o direcţie generală de la V. spre E., brăzdînd partea estică a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ. Vîrful săŭ, Chiuciuc-Suhat, are 50 m. Punct trigonometric de rangul al 3-lea. Poalele luĭ merg pănă lîngă lacul Babadag. Este acoperit cu livezĭ şi semănăturĭ.

Calabatina, *vale*, pe teritoriul satuluĭ Oneşti, com. Şipotele, pl. Bahluiul, jud. Iaşi.

Calabux-Alia, un *picior* din muntele Clăbucul, pl. Trotuşul, com. Mănăstirea-Caşinul, care venea înainte de noua delimitare chiar pe graniţa spre Austro-Ungaria.

Calabux-Alia, *pîrîiaş*, în judeţul Bacău, pl. Trotuşul, com. Mănăstirea-Caşinul, afluent de pe dreapta Caşinului şi care curge paralel cu pîr. Clăbucul. Confluenţa sa cu Caşinul este maĭ spre E. de a Clăbuculuĭ.

Calafatul, *comună urbană*, jud. Dolj, pl. Cîmpul, la $85\frac{1}{2}$ kil. S.-V. de Craiova şi la 20 kil. la S. de Cetatea, situată pe costişea puţin cam înclinată spre Dunăre.

Se învecineşte la N. şi la V. cu Dunărea, care începe a uda această comună de la locul numit Cetăţuele, din raionul oraşuluĭ. La S. se învecineşte cu comunele Smîrdan şi Ciuperceni, de care se desparte prin moşiile Calafat, Comani şi Ciuperceni. La E. se mărgineşte cu com. Poiana şi Basarab, de care

www.dacoromanica.ro

e departe de 5 kil. In faţa oraşuluĭ Calafat, dincolo de Dunăre, se află Vidinul şi satele Cerembec, Copaniţa şi Smîrdan (în Bulgaria). In toate zilele circulă vapoare între Vidin şi Calafat.

Terenul comuneĭ este înclinat de la E. la V., pe o pantă de 10 m. de la nivelul Dunăreĭ.

Comuna este udată de Dunăre în partea de N. şi de V. Se găseşte în comună o fîntînă numită Baba-Lupa făcută în memoria bătrînuluĭ Lupa, de către soţia sa, care a fost omorît de Pasvantoglu.

Se spune că com. îşĭ trage numele de la corăbieriĭ genovezĭ, carĭ găsiră aici pe la începutul secoluluĭ al XVII-lea, loc bun pentru călăfătirea saŭ smolirea vaselor plutitoare (calfater). Bătrînii, prin tradiţiune, spun că un anume Mihail Calafat, om instruit în arta călăfătireĭ vaselor plutitoare (calfatage), a fondat această comună acum 900 de anĭ, adică între anii 1040 şi 1042. Pănă la 1853 a fost comună rurală, cînd Domnitorul Barbu Ştirbeiŭ a declarat-o de comună urbană.

Comuna Calafat se compune dintr'un singur tîrg, numit Calafat. E reşedinţa sub-prefectureĭ plăşeĭ şi a judecătorieĭ de ocol.

Populaţiunea Calafatuluĭ este următoarea: 1372 capĭ de familie, cu 5372 suflete, din carĭ: 2851 bărb. şi 2521 fem. (1892).

După starea civilă, populaţiunea se împarte în: neînsuraţĭ 2834: bărbaţĭ 1619, femeĭ 1215; însuraţĭ 2254: bărbaţĭ 1127, femeĭ 1127; văduvĭ 279: bărbaţĭ 3 şi 2 femeĭ.

Ştiŭ carte 1350 bărbaţĭ şi 470 femeĭ.

După naţionalităţĭ, populaţiunea Calafatuluĭ e de 3865 Romînĭ, 261 Grecĭ, 156 Sîrbĭ, 449 Bulgarĭ, 4 Ruşĭ, 229 Germanĭ, 45 Unguri, 2 Francezĭ, 4 Italienĭ, 9 Turcĭ şi 348 de alte naţionalităţĭ (Evreĭ).

După felul ocupaţiuneĭ, populaţiunea se împarte în: 644 agricultorĭ, 115 meseriaşĭ, 62 industriaşĭ, 125 comercianţĭ, 51 cu profesiunĭ libere, 120 muncitorĭ şi 255 servitorĭ.

După ultima publicaţiune oficială, comuna numără 796 contribuabilĭ şi are un budget de 161355 leĭ la venituri şi 125291 leĭ la cheltuelĭ.

După legea rurală din 1879, sunt 377 însuraţeĭ.

Media naşterilor este de 250; a morţilor de 220.

Agricultoriĭ, carĭ formează maioritatea populaţiuneĭ, aŭ portul naţional, iar industriaşiĭ şi comercianţiĭ poartă haine de oraş. Locuitoriĭ înclină mult spre comerţ. Starea lor materială este înfloritoare.

In comuna Calafat se află 3 biserici, dintre care una numită biserica Mahalaua-din-Vale, începută la anul 1866 şi terminată la 1872, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, deservită de 1 preot paroh şi 1 supranumerar cu 4 cîntăreţĭ şi 1 paracliser. A doua, numită Mahalaua-din-Deal s'a fondat între anii 1730—1740 şi s'a reedificat la anul 1856; are hramul Sf. Nicolae, şi e deservită de 1 preot paroh şi 2 supranumerarĭ cu 3 cîntăreţĭ şi 2 paracliserĭ, avînd 215 enoriaşĭ; ambele sunt fondate de locuitoriĭ comuneĭ. A treia este fondată de Hagi Panait Teodoru, la anul 1874 începută şi la anul 1879 terminată; este întreţinută de comunitatea elenă din localitate. Această biserică are hramul Izvorul-Tămăduireĭ. E deservită de cinci preoţĭ şi cinci cîntăreţĭ; un preot şi doi cîntăreţĭ sunt aĭ comunităţeĭ elene. Această biserică e una din cele maĭ frumoase din judeţ.

In Calafat se află două şcolĭ primare de băeţĭ şi una de fete. Una din şcoalele de băeţĭ funcţionează de la anul 1861. Fiecare şcoală are 4 institutorĭ. Cea de băeţĭ, înfiinţată de curînd, are un singur institutor pentru singura clasă înfiinţată pănă acum. Şcolile de băeţĭ aŭ fost frecuentate în anul şcolar 1892-93 de 389 copiĭ, iar cea de fete de 216 copile.

Sunt în vîrstă de şcoală 450 băeţĭ şi 600 fete.

Suprafaţa teritoruluĭ comunal este de 1000 pog., saŭ 501 hectare 20 m. p.

Pămîntul arabil e de 1565 hect.; aparţine locuitorilor comuneĭ.

Fîneţe sunt 75 hect.; izlaz, 150 hect.; lac şi teren sterp, 200 hect.; pădure (ostroave), 10 hectare şi viĭ, 20 hectare.

Moşia de pe teritoriul comunal se numeşte Calafat şi aparţine bisericeĭ Sf. Ilie din Craiova. Inainte aparţinea d-luĭ Rafael Hagiadi. Are o întindere de 1500 hectare şi un venit de 80000 leĭ. Pe pămîntul arabil se seamănă: grîŭ, porumb, orz, ovăz, etc.

Viile, în întindere de 19 hect. aparţin locuitorilor.

In oraş sunt 5 cazane, în care se fabrică anual 40 hectolitri rachiŭ de tescovină.

Pe Dunăre sunt 3 morĭ de apă, iar în oraş 2 morĭ de aburĭ.

Se găsesc pe moşia Calafat 5 stîne, ce produc brînză ordinară.

In com. se lucrează funiĭ. Se află de asemenea şi ateliere de tîmplărie şi fierărie.

Se găsesc 373 meseriaşĭ: croitorĭ, cizmarĭ, fierarĭ, tîmplarĭ, brutarĭ, rotarĭ, tăbăcarĭ, plăpămarĭ, etc.

www.dacoromanica.ro

In Calafat sunt 41 cîrciumĭ şi 11 băcănii; comercianţĭ sunt 215, dintre carĭ 140 străinĭ. Productele le transportă cu carul.

Comuna este străbătută de: calea fierată Craiova-Calafat; şoseaua naţională Craiova-Calafat-Severin; calea comunală ce duce la com. Ciuperceni; calea comunală ce duce la Băileşti trecînd prin Poiana, Tunari şi Seaca.

Calafatul fiind un oraş modern, stradele sunt regulate şi largĭ. Patru strade străbat oraşul cu direcţia de la Est la Vest carĭ luate de la Nord sunt cele următoare: Strada Craiova, Strada Cuza-Vodă, Strada Traian, Strada Mircea-Vodă, şi Strada Voltaire. In mijloc se ridică monumentul Independenţeĭ, situat pe partea cea maĭ înaltă a oraşuluĭ. 11 strade tae direcţiunea N.-S. Intre acestea se numără bulevardul Ştirbeiu-Vodă, ce străbate oraşul drept prin centrul său; Strada Elisabeta, care dă în Bulevardul Baba-Lupa ce duce la debarcader.

In unghiul format de aceste 2 din urmă strade se află grădina publică.

In Calafat îşĭ are reşedinţa compania I din regimentul 31.

Budgetul comuneĭ pe exerciţiul 1893—94 a fost la venituri de leĭ 104506, fond ordinar şi 15390 prestaţiĭ.

Cheltuelile au fost de 104020.50 fond ordinar şi 14960 prestaţiĭ.

Vite cornute sunt 700, oĭ 490 şi caĭ 128.

Calafatul este port pe malul stîng al Dunăreĭ, situat în faţa Vidinuluı. Are o staţiune de vapoare, o vamă şi o căpităniе de port. Are un biroŭ vamal înfiinţat în Ianuarie 1860 şi care are şi o sucursală, Cetatea. Venitul biroului vamal a fost în ultimul an de leĭ 353175.

Are un biurou poştal cu serviciŭ de poştă uşoară şi mesageriĭ şi un biroŭ telegrafo-telefonic, cu serviciul complect. Venitul oficiuluĭ telegrafo-poştal pe 1896 a fost de 46538 leĭ şi anume: din telegref leĭ 16922 leĭ; din poştă 29542 leĭ; din telefon 74.25.

Pentru corespondenţa dintre Vidin şi Calafat circulă zilnic vapoare micĭ.

Notiţe istorice.—Aci, în anul 1790, Mavrogheni, Domnul Valahieĭ avu un rezbel cu Austriacii.

La 1828, se dete aci o bătălie crîncenă între Ruşĭ şi Turcĭ.

In războiul de la 1854, Ahmet-Paşa, întărit aci cu 15000 de oamenĭ, respinse lunĭ întregĭ asalturile Ruşilor comandaţĭ de Aurep.

In războiul Romîno-Ruso-Turc pentru independenţă, Calafatul a jucat un rol însemnat. Evenimentele principale întîmplate aci în timpul acestuĭ războiu sunt următoarele:

In toamna anuluĭ 1876 şi în cursul erneĭ, s'aŭ ridicat întăririĭ trecătoare la Calafat. La 25 Aprilie 1877, Comandantul suprem ordonase trupelor din bat. 4 vînatorĭ, reg. 4 linie, escadroanelor din reg. I călăraşĭ, cîtor-va bateriĭ din reg. I artilerie şi din reg. 2 artilerie, să ocupe poziţiunĭ în împrejurimile acesteĭ localităţĭ. In ziua de 26 Aprilie, orele 2 p. m., Turciĭ, de şi ştiaŭ că în Calafat sunt trupe romîne, carĭ încă nu-şĭ detaşase oştile contra lor, deschid cu tunurile de piaţă, focul asupra oraşuluĭ Calafat. Se ridică la baterie drapelul romîn sub ordinele maioruluĭ C. Popescu şi se aşteaptă a se trage 7 lovituri, din carĭ se constată, saŭ maĭ bine zis se dovedeşte agresiunea luată de Turcĭ contra noastră. La a 7-a lovitură, tunariĭ Romînĭ din bateria Ştefan-cel-Mare, răspund provocăreĭ tunarilor turceştĭ. Primele obuze turceştĭ aŭ lovit vama, cazarma şi cîte-va case private din Calafat. Obuzele romîne iaŭ maĭ întîiŭ de ţintă nişte vase turceştĭ aflate în portul Vidinuluĭ, apoĭ cetatea şi edificiile importante din Vidin. La primul obuz căzut, Domnul Carol salută, descoperindu-se. Lupta a ţinut pănă la orele $2^1/_4$, cînd Turciĭ ceĭ dintîiŭ încetează focul.

In urma decizieĭ obţinută după venirea comandantuluĭ suprem, Domnul Carol, porni la 27 Iunie la cuartierul general al armateĭ sale (Poiana), lăsînd ordinele pentru întărirea Calafatuluĭ cu o inci ită. Acum forţele romîne erau cu totul schimbate de acelea de maĭ înainte, cînd campania abia se începuse. Lucrările de fortificare în jurul Calafatuluĭ aduceaŭ o mare laudă oficerilor romînı şi constaŭ din următoarele întăririĭ: bateria Carol, Elisaveta, Mircea, Ştefan-cel-Mare, Mihaiu-Viteazul, Independenţa No. 1, No. 2 şi No. 3. Ele se văd şi astăzi. In a doua linie a acestor lucrăriĭ se văd urmele liniei a doua, construită din desfundarea şanţurilor ce în războaiele anterioare serveaŭ de întăririĭ.

De la început ıl campanieĭ din 1877—78, Calafatul a jucat un rol important atît din punctul de vedere tactic cît şi strategic. Luarea Vidinuluı este datorit, în mare parte, poziţiuneĭ avantagioase şi dominante ale întăririlor construite în împrejurimile acestuĭ oraş.

Calafatul este înconjurat cu şanţurĭ, iar din distanţă în distanţă se văd măgurĭ făcute de

www.dacoromanica.ro

Turcĭ cu ocazia războiuluĭ ce aŭ avut cu Ruşiĭ şi Austriacĭĭ.

In apropierea Calafatuluĭ se văd urmele cetăţeĭ Ratiaria, capitala Dacieĭ-Ripense.

Calafat, *staţie* de drum de fier, jud. Dolj, pl. Cîmpul, comuna Calafat, pe linia Craiova-Calafat, pusă în circulaţie la 1 Decembrie 1895. Situată la 9.9 kil. de Golenţi, staţie finală. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 68340 leĭ, 70 banĭ.

Calafat, *insulă*, în Dunăre, situată în dreptul Calafatuluĭ, jud. Dolj. Este cea maĭ mare din cele 3 aşezate în dreptul aceluĭ oraş. Este lungă de aproape 3 kil. şi largă aproximativ de 300 metri.

In dreptul acesteĭ insule, Dunărea se împarte în două braţe neegale, din care cel maĭ mare trece între insulă şi Vidin, avînd o lărgime de 1100 metri. Amîndouă aceste braţe sunt navigabile cînd Dunărea vine mare.

De la 1877 încoace, insula se numeşte Independenţa, de la rolul însemnat ce a jucat în războiul Ruso-Turc. Intr'însa este un şanţ ce s'a săpat pentru adăpostul artilerieĭ, iar pe ţărmul stîng s'aŭ construit bateriile: Independenţa şi Renaşterea, destinate a bombarda Vidinul.

Calaigi, *sat*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, căt. comuneĭ Ghiuvegea, situat în partea meridională a plăşeĭ şi a comuneĭ, la $3^1/_2$ kil. spre S. de căt. de reşedinţă, Ghiuvegea. Este aşezat în valea Calaigi, fiind închis la Nord-Vest de dealul Macmora-Bair cu vîrful săŭ Calaigi-Tepe, care are 168 m., la Vest de dealul Siran-Culac-Bair şi la Sud de pădurea Chereslic-Orman.

Populaţiunea sa este compusă din treĭ elemente: Romîn, Bulgar şi Turcĭ, acesta dominînd.

Drumul comunal, care vine de la Ghiuvegea, trece prin Para-Chioi, apoĭ prin centrul satuluĭ şi se duce la Regeb-Cuiusu. Un alt drum vine din satul Cranova (Bulgaria) şi intră în sat pe la partea sa de Sud.

Calaigi, *vale*, în judeţul Tulcea, plasa Istruluĭ, pe teritoriul comunelor rurale Ciamurli-d.-s., şi Beidaut. Se desface, sub numele de valea Dolojan, din poalele sudice ale dealuluĭ Ceamurli, se îndreaptă spre S., avînd o direcţie generală de la N. spre S., curge printre dealurile Dolojan, Sarî-Meşelic şi Durale, taie drumul comunal Eschibaba-Beidaut, şi, după ce a brăzdat partea nordică a plăşeĭ şi pe cea apusană a comunelor, merge de se varsă, după un curs de 7 kil., în pîrîul Beidaut, pe malul stîng, ceva maĭ sus de satul Beidaut; la vărsare, malurile eĭ sunt înalte şi stîncoase.

Calaigi, *vîrf* însemnat de deal, în jud. Constanţa, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Para-Chioi, situat în partea centrală a plăşeĭ şi cea S.-E. a comuneĭ. Este cel maĭ înalt vîrf al dealuluĭ Baş-Punar-Sîrtî; are o înălţime de 196 metri; punct strategic important, dominînd satul Para-Chioi, văile Cuiugiuc-Culac, Babuci-Culac, drumul judeţean Ghiuvegea-Dobromir, drumurile com. Calaigi-Caranlîc, Para-Chioi-Caranlîc. Este acoperit cu fînеţe şi păşunĭ, iar pe la poale cu semănăturĭ.

Calaigi, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Hairan-Chioi şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Schender. Se desface din dealul Hairan-Chioi; se întinde spre E., într'o direcţie generală de la V. spre E., printre valea Demircea şi adiacenta eĭ valea Calaigi; are 193 m.; e acoperit cu păduriĭ şi tufişurĭ.

Calaigi, *vîrf* de deal, în judeţul Constanţa, plasa Silistra-Nouă, com. Hairan-Chioi, căt. Sevendic, în partea sudică a plăşeĭ, cea vestică a comuneĭ de S.-V. a cătunuluĭ. Se află pe muchea dealuluĭ Calaigi. E vîrf înalt şi însemnat, de 195 m., pe hotarul spre Dobrogea bulgărească, şi domină valea Calaigi. Este acoperit cu fînеţe. E punct strategic important.

Calaigi, *pichet* romînesc, pe hotarul spre Dobrogea bulgărească, jud. Constanţa, la poalele vîrfuluĭ Calaigi, lîngă un cimintir turcesc. Poartă No. 21.

Calaigi, *vale*, cu malurile înalte, pietroase şi stîncoase, acoperite cu păduriĭ, avînd şi poziţiunĭ frumoase de văzut, însă impracticabile aproape pentru mers, în judeţul Constanţa, plasa Silistra-Nouă, com. Hairan-Chioi, căt. Hairan-Chioi, de care nu e departe, spre N. Nu are apă. Se deschide în valea Demircea, pe stînga.

Calangi, *căt.*, în pl. Borcea, pe cîmpul Bărăgan, teritoriul com. Călăraşi-Vechĭ, jud. Ialomiţa.

Calapărul-de-Jos, *com. rur.*, din jud. Gorj, pl. Jiuluĭ, în partea de N. a com. Stolojani, situată pe valea Jilţuluĭ şi lîngă lanţul de înălţimĭ numit Frasinul-d.-j. Un singur sat formează comuna.

Are o suprafaţă de 965 hect.,

www.dacoromanica.ro

din carĭ 150 hect. pădure, şi 450 hect. loc de cultură, fîneţe şi păşune, proprietate a d-luĭ Alecu Calotescu, iar 267 hect., din carĭ 18 hect. viĭ şi 80 hect. livezĭ de prunĭ, sunt ale locuitorilor.

Are o populaţie de 86 familiĭ, din carĭ 2 familiĭ Ţigani, cu 306 suflete.

Locuitoriĭ posedă 18 pluguri, 35 care cu boĭ, 3 căruţe cu caĭ, 235 vite marĭ cornute, 17 caĭ, 156 oĭ, 89 rîmătorĭ şi 5 stupĭ de albine.

Venitul comuneĭ este de leĭ 663, banĭ 80, iar cheltuelile de leĭ 562, banĭ 50.

Apa pîrîuluĭ Jilţul-Mic străbate com. în lung.

Prin ea trece şoseaua comunală ce vine din spre N. şi o leagă în acea parte cu com. Calapărul-d.-s., iar la S. cu com. Stolojani.

In comună se află un făcău pe pîrîul Jilţul, cu 2 alergătorĭ; 1 puţ şi 4 fîntînĭ.

Are o primărie, 1 biserică de lemn, făcută de locuitorĭ la anul 1710, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Calapărul-de-Sus, *com. rur.*, din pl. Jiuluĭ, jud. Gorj, situată pe loc şes şi lîngă lanţul de înălţimĭ numit Frasinul-d.-s. şi în partea despre N. a com. Calapărul-d.-j. Se compune din cătunele Calapărul-d.-s., Scorușul şi Baniul. Are o suprafaţă de 631 hect., din carĭ 44 pădure, 343 hect. loc de cultură, fîneţe şi păşune, ale proprietăţiĭ, iar 224 hect. ale locuitorilor; sunt, dintr'acestea 8 hect., viĭ şi 20 hect. păşune.

Are o populaţie de 121 familiĭ, cu 449 suflete, din care 111 contribuabilĭ, toţĭ Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura şi creşterea vitelor. Locuitoriĭ posedă 22 pluguri, 43 care cu boĭ, 2 căruţe cu caĭ, 260 vite marĭ cornute, 24 caĭ, 476 oĭ, 114 rîmătorĭ şi 10 stupĭ.

Venitul comuneĭ este de leĭ 616, banĭ 95, iar cheltuelile de leĭ 596, banĭ 95.

Comuna este udată de apa Jilţul-Mic, care se varsă în Jiu, şi pe care are 1 moară cu 1 alergător. Are 10 puţurĭ şi 8 fîntînĭ.

Aci este primăria şi o şcoală primară, frecuentată de 20 elevĭ şi 1 elevă, din 32 înscrişĭ.

Are 1 biserică, deservită de 1 preot şi 3 cîntăreţĭ.

Calapărul-de-Sus, *cătun.* de reşedinţă al comuneĭ cu acelaşĭ nume, jud. Gorj. Are o suprafaţă de 554 hect., din care 40 hect. pădure, şi 407 hect. loc de cultură, fîneaţă şi păşune, 2 hect. viĭ, 5 hect. livezĭ de prunĭ, aparţinînd parte proprietarilor, parte locuitorilor.

Are o populaţie de 42 familiĭ, 101 suflete, din carĭ 44 contribuabilĭ, toţĭ Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura şi creşterea vitelor. Locuitoriĭ posedă 10 pluguri, 18 care cu boi, 2 căruţe cu caĭ, 92 vite marĭ cornute, 14 caĭ, 100 oĭ şi 66 rîmători.

Apele şi căile de comunicaţie sunt pîrîul Jilţul-Mic, care se varsă în Jiĭ şi şoseaua comunală care trece prin comună şi o leagă la N. cu com. Borăscul, iar la S. cu com. Calapărul-d.-j.

In cătun se găseşte 1 moară cu o alergătoare pe pîrîul Jilţuluĭ; 5 puţurĭ şi 4 fîntînĭ.

Are o primărie şi o şcoală frecuentată de 21 elevĭ.

In sat e o bis. de zid făcută de răposatul I. Cîrjeu la anul 1870, deservită de 1 preot şi 3 cîntăreţĭ.

Calapodeşti, *numire*, ce o dă poporul *satuluĭ* Vultureni, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Calburgina, *deal*, în jud. Constanţa, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Oltina şi Beilicul. Se desface din dealul Macuc, se întinde spre E., într'o direcţiune generală de la V. spre E., pănă în lacul Mîrleanul, căruia îĭ face malul vestic înalt şi rîpos; ramificaţiile sale sudice se opresc în Valea-Beiliculuĭ; brăzdează partea N. a plaşeĭ şi a comunelor. Are o înălţime de 126 m.; e acoperit cu întinse fîneţe şi semănăturĭ şi este întretăiat de două drumurĭ vecinale ce duc de la Oltina la Beilic şi la Mîrleanu.

Calburgina, *vîrf de deal*, aflîndu-se pe muchea dealuluĭ cu acelaşĭ nume, jud. Constanţa, în N. plăşeĭ Silistra-Nouă, şi pe hotarul dintre comunele Beilicul şi Oltina, la 3 kil. spre N.-V. de cea d'întîiu. Are o înălţime de 126 m., dominînd apele Dunăreĭ ce se află la $1\frac{1}{2}$ kil. spre N., cele două drumurĭ comunale Oltina-Beilicul, satul Beilicul, şi iezerul Mîrleanul, aflător la 2 kil. spre E.; e şi un punct strategic însemnat. Este acoperit cu verdeaţă.

Calda, *pîrîŭ*, izvoreşte din partea de N.-V. a com. Tătărani, pl. Crivina, jud. Prahova, se întîlneşte cu pîrîul Recelea şi împreună formează pîrîul Recelea-Caldă. După ce udă com., face mai multe cotiturĭ şi apoĭ se varsă în rîul Leautul.

Locuitoriĭ aŭ numit-o Calda, pentru-că mai tot de-a-una e căldişoară. Iarna nu îngheaţă, orĭ cît ar fi de frig.

Calde (Vinele-), *padure*, în comuna Gura-Teghiĭ, jud. Buzăŭ,

www.dacoromanica.ro

străbătută de un izvor sulfuros cu apă caldă.

Caldeşiul, *ieşer*, jud. Brăila, pe ţărmul stîng al Dunăreĭ-Vapoarelor, din com. Berteşti-d.-s. Comunică cu pîrîul Gîrluţa.

Cale (Poiana-din-). (V. Poiana-din-Cale, jud. Buzău).

Cale-Bair, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ rurale Atmagea. Se desface din dealul Sacar-Bair; se întinde spre V., avînd o direcţie generală de la S.-E. spre N.-V.; intră în pl. Măcinul, pe teritoriul cătunului Homurlar (al comuneĭ Cîrjelarĭ), brazdînd partea vestică a plăşeĭ Babadag şi a comuneĭ Atmagea şi pe cea estică a plăşeĭ Măcin şi a comuneĭ Cîrjelarĭ. Se prelungeşte spre N., cu dealul Ciubucluc-Bair şi spre S. cu dealul Hagi-Tepe. Are o înălţime de 380 m. La poalele luĭ vestice, pe valea Homurlar, este aşezat satul Homurlar. Este acoperit numaĭ cu păduriĭ întinse de stejarĭ.

Cale-Bair (Dealul-cu-Cetate), *deal*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rurale Casap-Chioi. Este o prelungire de S.-E. a dealuluĭ Acic-Suat. Situat în partea estică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Poalele sale sunt scăldate de balta Zmeica. Are 31 m. înălţime, dominînd insula Curt-Bei, aşezată în faţa luĭ spre E. S'a numit aşa din pricina rămăşiţelor de cetate romană, care trebue să fi fost un avant-post al cetăţeĭ Istropolis (ruinele lîngă Cara Harman, Constanţa), dărămată de vre-o invaziune şi din care azĭ n'a rămas maĭ nimic.

Cale-Bair, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Măcinul, pe teritoriul comuneĭ rurale Satul-Noŭ, situat în partea sudică a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ, chiar lîngă Satul-Noŭ, spre E., la întîlnirea văilor Cerna cu Iaila. Este izolat oare-cum, şi e de natură stîncoasă. Pe muche are o movilă naturală de 55 m., acoperită cu verdeaţă. Este punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra comuneĭ Satul-Noŭ, asupra văilor Cerna şi Iaila, asupra drumuluĭ judeţean Măcin-Ostrov şi asupra drumurilor comunale Satul-Noŭ, Picineaga, Iaila, Cerna şi Turcoaia. El face ca malurile văeĭ Cerna să fie înalte şi rîpoase.

Calea-Hotinuluĭ, *drumul* de la Rădăuţi, din jud. Dorohoiŭ, către tîrguşorul Ştefăneşti, din judeţul Botoşani. Purta din vechime această numire, căcĭ era calea pe Prut în sus la cetatea Hotinul.

Calea-luĭ-Muşat, *braţ* (prival), în pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta, teritoriul comuneĭ Chioara, jud. Ialomiţa.

Calea-Mare, *deal*, jud. Suceava, parte cultivabil şi parte cu pădure, în comuna Brădăţelul, pe creasta căruia trece drumul ce leagă satul Rotopăneşti cu Lămăşeni şi Cornul-Lunceĭ.

Calea-Pietroasă, *loc izolat*, unde Valea-Mare se varsă în Rîul-Tîrguluĭ, după ce udă com. Valea-Mare, pl. Rîul-Doamneĭ, judeţul Muscel.

Calea-Roţeĭ, *platoŭ*, ce se întinde în partea de E. a satuluĭ Lipova Mănăstireĭ, comuna Doagele, pl. Racova, jud. Vasluiu.

Calea-Salineĭ, *drum*, com. Bughiile, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Calestrul. (V. Prisăcani, pădure, jud. Iaşi).

Calfa, *com. rur.*, jud. Constanţa, pl. Hîrşova, situată în partea septentrională a judeţuluĭ, la 91 kil. spre N.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea de N. a plăşeĭ, la 40 kil. spre N.-E. de orăşelul Hîrşova, reşedinţa eĭ, pe pîrîul Calfa saŭ Saraiul.

Se mărgineşte la N. cu comunele Topologul şi Urumbei; la E. cu com. Casimcea, jud. Tulcea; la S. cu com. Saraiul; la N. cu comunele Dăeni şi Gîrliciul.

Relieful soluluĭ este accidentat de dealurĭ pietroase şi stîncoase. Culmile Calfa şi Dulgherul o brăzdează la Est, iar Carapelit la Vest. Principalele dealurĭ sunt: Ceemşicu-Bair (223 m.) la N., Hagicapar-Tepe (199 m.) la N.-V., Mişelic-Bair (189 m.) la N.-E., Hagiomer-Bair (281 m.), Ceauş-Chioi-Bair (304 m.), Turbancea-Bair I (287 m.) şi dealul Turbancea II (227 m.) la E., dealul Dulgherul I (252 m.) şi Dulgherul al II-lea (168 m.) la S., dealul Carapelit-Bair (173 m.) la S.-V., dealurile Ermelichi (170 m.), Carateful (193 m.), şi Nămoleşti (145 m.), la Vest.

Aceste dealurĭ sunt înalte şi stîncoase maĭ pretutindenĭ. Sunt acoperite cu cîte-va păduriĭ, ca Tăuşan-Orman, pe dealul Hagi-Omer, cu tufărişurĭ, fîneţe şi frumoase semănăturĭ. Văile formate de ele sunt rîpoase şi prăpăstioase. Movilele sunt numeroase (28 importante), servind ca puncte de orientare şi observaţie. Toate sunt artificiale. Printre ele distingem: Movila-luĭ-Ahmed (223 m.) la N.,

www.dacoromanica.ro

Chitu (193 m.) la V., Turbancea (252 m.) la S.-E., Sulugeac-Tepe (216 m.), Buiuc-Osenbei-Tepe (243 m.), Beorlegee-Tepe (302 m.), Haidar-Tepe (193 m.), Hagli-Taşlîc (210 m.), Mahometcea-Iol (163 m.), toate răspîndite prin interiorul comuneĭ, pe muchiile dealurilor Sulugeac-Bair (212 m), Curu-Bair (298 m.), Haidar-Bair (195 m.), Mahometcea-Bair (215 m.), acoperite numaĭ cu fînețe.

Hidrografia este reprezentată prin şaşe pîraie şi cîte-va micĭ văĭ puţin însemnate. Pîraiele sunt: Sara, care vine din dealul Cherchenez-Bair, sub numele de Ceşme-Culac, se continuă sub numele de: Topolog-Derea, Calfa, Chioi-Dere, Haidar, Balgiul şi în fine sub cel de Saraiu, vărsîndu-se în lacul Hazarlîc-Ghiol. El udă partea centrală a com., trecînd prin satele Calfa, Ramazan-Chioi, Rahman şi Haidar. Malurile sale sunt pănă la Rahman înalte şi stîncoase, iar de aci puţin ridicate. Cele-l-alte 5 pîraie o udă prin partea centrală şi sunt toate afluente pe stînga ale pîrîuluĭ Saraiul. Ele sunt: Sulugeac-Dere la N.-E.; Haidar-Dere şi Capadin-Dere prin centru; pîrîul Mohametcea, numit şi Dulgher-Ceair la S.; toate sunt cu maluri înalte şi stîncoase. Văile sunt neînsemnate, în general puţine largĭ, cu maluri înalte, neavînd apă de cît toamna în timpul ploilor şi primă-vara după topirea zăpezilor. Principale sunt: Curugea-Ceair la N.-E.; Ramazan-Ceair şi Rahman-Culac spre V.; toate adiacente ale pîrîului Saraiul, cel d'întîiu pe stînga, cele-l-alte pe dr.; Valea Stancilĭ, la N.-V., deschizîndu-se în Valea-Mezetuluĭ.

Clima com. este aceea a platouluĭ dobrogean în genere, cu verĭ călduroase, ernĭ aspre. Vîntul dominant e cel de N.-E.; ploĭ sunt puţine.

Suprafaţa com. în total este de 14064 hect., din carĭ 87 hect. ocupate de vetrele celor şase sate carĭ o formează. Restul de 13977 hect. este împărţit între locuitorĭ carĭ aŭ 11487 hect. şi statul cu propietarilĭ, carĭ au 2490 hect.

Cătunele, carĭ compun com., sunt şase şi anume: Calfa, reşedinţa, în partea nordică, pe ambele maluri ale pîrîuluĭ Calfa saŭ Saraiul. Ramazan-Chioi, în partea centrală, la 4 kil. spre S.-V. de reşedinţă, tot pe ambele maluri ale pîrîuluĭ Saraiul. Rahman, spre V., la 6 1/2 kil. spre S.-V. de reşedinţă, pe malul drept al pîrîuluĭ Saraiul. Haidar spre S., la 9 kil. spre S.-V. de reşedinţă, pe pîrîul Saraiul. Mahometcea, tot spre S., la 12 kil. spre S.-V. de reşedinţă, pe malul drept al pîrîuluĭ Mahometcea. Curugea tot spre S., la 12 1/2 kil. spre S. de reşedinţă, pe malul stîng al pîrîuluĭ Mahometcia, aproape de izvorul său.

Populaţia este în maioritate Romînă şi Bulgară; sunt şi puţinĭ Turcĭ. Se urcă la 502 fam., cu 1811 membri, decĭ în total sunt 2313 sufl., repartizaţĭ după cum urmează:

După sex: bărbaţĭ 1185, femeĭ 1128.

După starea civilă: necăsătoriţĭ 1322, căsătoriţĭ 918, văduvĭ 73.

După instrucţie: ştiŭ carte 356, nu ştiu 1957.

După protecţie: cetăţenĭ romînĭ 2295, supuşĭ străinĭ 18.

După religie: ortodoxĭ 2217, mahometanĭ 96.

După ocupaţiune: agricultorĭ 467, comercianţĭ 6, altele 34.

Contribuabilĭ sunt 479.

După avere: împroprietăriţĭ 507, neîmproprietăriţĭ 23.

In comună sunt treĭ biserică: una în cătunul Calfa, cu hramul Sf. Dumitru; a 2-a în cătunul Curugea, cu hramul Sf. Voevozĭ; a 3-a în cătunul Rahman, cu hramul Sf. Nicolae. Cîte trele, sunt zidite de locuitorĭ; aŭ cîte 10 hect. pămînt; sunt deservite de cîte 1 preot, 1 dascăl şi 1 paracliser. Maĭ este şi o geamie în cătunul Mahometcea, cu 1 hoge.

In com. sunt 3 şcoale mixte rurale, cîte una în cătunele Calfa, Curugea şi Rahman, întreţinute de locuitorĭ şi avînd cîte 10 hect. pămînt de la stat, cu cîte un învăţător şi cu 115 elevĭ înscrişĭ, 69 băeţĭ, 46 fete.

Cele 14064 hect. ale comuneĭ se divid astfel: 97 hect. teren neproductiv, 87 hect. ocupate de vetrele satelor, 10 hect. bălţĭ, mlaştinĭ, etc.; 13967 hect. teren productiv, din carĭ: 11917 hect. teren cultivabil, din care 116 hect. ale statuluĭ cu proprietarĭĭ, 10801 hect. ale locuitorilor; 200 hect. teren necultivat, 200 hect. ale locuitorilor; 265 hect. teren cu izlaz, din care 24 hect. ale statuluĭ cu proprietarĭĭ, 241 hect. ale locuitorilor; 4 hect. teren cu viĭ, din care 4 hect. ale locuitorilor; 241 hect. teren cu păduri, din care 241 hect. ale statuluĭ cu proprietarĭĭ.

Ocupaţiunile locuitorilor sunt: agricultura şi creşterea vitelor. Eĭ au: 368 pluguri, (188 cu boĭ şi 180 cu caĭ), 386 care şi căruţe (41 cu boĭ şi 345 cu caĭ), 6 maşinĭ de secerat, 3 maşinĭ de bătut porumb, 251 grape de fier, şi 5 maşinĭ de vînturat. Numărul vitelor este de 12270 capete, din carĭ 806 caĭ, 1454 boĭ, 3 bivolĭ, 20 asinĭ, 9345 oĭ, 213 capre şi 432 porcĭ.

In comună sunt: 1 baltă, 8 poduri stătătoare, 84 puţurĭ, 7 morĭ de apă şi 2 de vînt.

www.dacoromanica.ro

Comerciul este destul de activ şi se face de către 12 comercianţi (toţi cîrciumarĭ) pe şoseaua judeţeană Babadag-Hîrşova, prin gara Cernavoda (64 kil. spre S.-V.) şi constă în import de maşinĭ agricole, manufacturĭ, băuturĭ, şi în export de vite (oĭ) cu produsele lor (brînzeturĭ, lînă, pieĭ) şi cereale (grîu, orz, secară).

Budgetul acesteĭ comune este de leĭ 10311 la venitурĭ şi de leĭ 4877 la cheltueli.

Căile de comunicaţie sunt numaĭ nişte drumurĭ vecinale comunale, în cea maĭ mare parte rău întreţinute, brăzdînd teritoriul comuneĭ, urmînd cele 6 sate între ele şi cu cele învecinate, ca: Hagi-Omer, Ciauş-Chioi, Casimcea, Dulgherul, Carapelit, Dăeni, Făgăraşul, Doerani, Topologul, etc.

Pe teritoriul comuneĭ, spre E. la 3 kil., spre S.-E. de cătunul Calfa, se văd ruinele satuluĭ Osen-Bei, azĭ Silişte, lîngă movila Buiuc-Osen-Bei-Tepe, distrus în urma unuĭ incendiŭ din timpul războiuluĭ Crimeeĭ. Locuitoriĭ s'aŭ refugiat în Calfa.

Calfa, *sat*, în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Calfa, situat în partea N.-E. a plăşeĭ şi a comuneĭ, pe Valea Chior-Dere şi pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Rahman, închis fiind între dealurile Ceemişicu-Bair şi Sulugeac-Bair şi dominat fiind de Movila-luĭ-Ahmet (223 m.) şi movila Sulugeac-Tepe (216 m.)

Suprafaţa sa este de 2687 hect., dintre care 16 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ.

Populaţiunea este de 105 familiĭ, cu 508 locuitorĭ, ocupîndu-se maĭ ales cu agricultura. Pămîntul produce grîŭ în cantitate destul de mare. Drumurĭ comunale vin de la Rahman, Făgăraşul-Noŭ, Orumbeĭ, Topolog, Doerani, Hagi-Omer (Tulcea) şi Mahometcea.

Calfa-Chioi, *sat*, în jud. Constanţa, pl. Mangalia, cătunul com. Cara-Omer, situat în partea S.-V. a plăşeĭ şi a com., la 10 kil. spre V. de cătunul de reşedinţă, Cara-Omer şi la 1 kil. spre N. de satul Mamuzlî. Este aşezat în valea Calfa-Chioi, fiind închis în partea răsăriteană de dealul Mezarlîc-Bair.

Suprafaţa sa este de 970 hect., dintre carĭ 10 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ şi de grădinĭ cu 40 de case.

Populaţiunea sa, compusă maĭ ales din Turcĭ, este de 124 familiĭ, cu 350 suflete, ocupîndu-se cu agricultura. Pămîntul produce maĭ ales orz şi meiŭ; grîul şi porumbul vin în a doua linie. Din Calfa-Chioi pleacă drumurĭ comunale în toate direcţiunile şi pe la toate satele învecinătoare: la Docuzaci, la Mamuzlî, la Alibi-Chioi, la Bairam-Dede, la Cial-Margea şi la Demircea.

E punct militar, la o înălţime de 187.80 metri d'asupra niveluluĭ mării.

Calfa-Chioi, *vale*, jud. Constanţa, în pl. Hîrşova, pe teritoriul com. Calfa. Este un alt nume al pîrîuluĭ Saraiul, nume ce-l poartă de la confluenţa pîraielor Topologul, cu Hagi-Omer, şi pănă la confluenţa luĭ cu pîrîul Sulugeac-Dere. Sub acest nume udă partea N. a plăşeĭ şi pe cea estică a comuneĭ. Are în general malurile apropiate, înalte, rîpoase şi p'alocurea pietroase. Intr'însa este aşezat şi satul Calfa. Dealurile carĭ o încadrează sunt: Ceemţic-Bair la V. şi Sulugeac-Bair la E. Printr'însa merge drumul judeţean ce duce de la Babadag la Hîrşova.

Calfa-Chioi, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul com. rurale Cara-Omer, şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Calfa-Chioi. Este un alt nume dat văeĭ Cerchez-Chioi Sarapcea. Se întinde de la N. la S., pe la Vestul dealuluĭ Mezarlîc-Bair; trece prin satele Calfa-Chioi şi Mamuzlî. Este situată în partea S.-V. a plăşeĭ şi a comuneĭ.

Calfa-Dere, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul com. Mamut-Cuiusu şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Idres-Cuiusu. E situată în partea V. a cătunuluĭ, cea S. a com. şi cea centrală a plăşeĭ. Se desface din apropierea movileĭ Idriţa; se îndreaptă către N.; merge printre dealul Merea-Bair-Cara-Iuiuc pe de o parte, şi dealul Caramancea pe de altă parte şi apoĭ dă naştere mareĭ văĭ Caramancea. Este străbătută de drumul com. Idres-Cuiusu-Molceova.

Cali-George, *insulă*, de mică întindere, în Dunăre, jud. Constanţa, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Satul-Noŭ. Are formă lunguiaţă, ca acea a unuĭ corn, o lungime de 600 metri şi o lăţime de 50 metri, o întindere totală de 15 hect. Este apropiată de ţărmul dobrogean, de care e despărţit printr'un braţ larg de 22 metri şi adînc de 4 metri, decĭ impracticabil. Este acoperită cu pietriş şi nisip, şi e puţin înaltă, aşa că une-orĭ Dunărea viind mare, o acoperă cu totul. Este improductivă.

Calia, *ostrov*, jud. Brăila, situat

www.dacoromanica.ro

între Dunărea-Vapoarelor și Lata (Dunăre), la N. de ostrovul Popa și la S.-E. de ostrovul Minoaia.

Calica. (Vezĭ Filești, *sat*, județul Covurluiŭ).

Calica, *sat*, în jud. Tulcea, plasa Tulcea, cătunul comuneĭ Sari-Ghiol, situat în partea estică a plășeĭ, la 14 kil. spre S.-V. de com. urbană Mahmudia, reședința plășeĭ și în partea meridională a com., la 2 kil., spre S., de cät. de reședință, Sari-Ghiol, la poalele vestice ale dealuluĭ Calica și nu departe de lacul Agi-Ghiol. Numele săŭ ar veni de la numele cel vechiŭ, Suaclia, după numele unuĭ sătișor din apropiere, ce s'a distrus de demult. Hotarul săŭ, începînd de pe malul estic al laculuĭ Agi-Ghiol, se îndreaptă spre E., pănă lîngă satul Calica; trece printre el și satul Sari-Ghiol, formînd o mică frîntură; urcă dealul Calica, pe care îl pogoară pentru a se opri la poalele dealuluĭ Cairacile; o ia apoĭ spre miază-zi, pe la V. de satul Caraibil; intră în lacul Razelm, oprindu-se nu departe de gura Dunăveţuluĭ, de unde puțin se îndreaptă spre S.-V.; apoĭ se urcă spre N., pe la V. de insula Popina, ce ține de el; urmînd apoĭ în spre N.-V. malul oriental al laculuĭ Agi-Ghiol, se termină de unde am plecat. Se mărginește la N. cu cät. Sari-Ghiol, la V. cu com. Agi-Ghiol, la S. cu lacul Razelm, la E. cu cät. Caraibil, al com. Sarinasuf. Fiind sat de cîmp, n'are de cît un deal, dealul Calica (82 m.) în partea N., deal pietros. In lacul Razelm este insula Popina, în care o ridicătură are o înălțime de 48 m. Pîrîul Sari-Ghiol, saŭ Valea-Nucarilor, o udă prin mijloc, trecînd și prin centrul satuluĭ. Intinsul lac Razelm o udă la S.; aparține satuluĭ o parte din lac în întindere de cam 3000 hect., la V. lacul Agi-Ghiol. Prin interiorul satuluĭ se întinde lacul Calica, ce comunică cu lacurile Razelm și Agi-Ghiol. Clima este sănătoasă; ploĭ sunt puține; vîntul de N. predomină. Intinderea totală este de 1923 hect., din care 8 hect. ocupate de vatra satuluĭ, 7 hect. ale statuluĭ, și 1908 hect. ale locuitorilor.

Populațiunea este compusă din Romînĭ, Bulgarĭ, Ruși, Lipovenĭ și Evreĭ. Sunt 197 fam., cu 882 suflete. Romînĭ: 185 familiĭ, cu 829 sufl.; Bulgari: 1 fam. cu 6 sufl.; Ruși: 10 fam. cu 43 sufl.; 1 fam. evreiască cu 4 sufl. Are o școală, fondată, în 1880, de locuitorĭ, cu 10 hect. pămînt, cu 1 învățătoare, 39 copiĭ înscrișĭ. Este o biserică, nu tocmaĭ în bună stare, zidită de locuitorĭ în 1814, cu hramul Aducerea-Moaștelor-Sf.-Nicolae, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 paracliser. Calitatea pămîntuluĭ e bună. 1800 hect. sunt loc arabil, 123 hect. izlaz.

Locuitorĭ au 80 pluguri; 700 capete de vite; 8 morĭ de vînt. Comerțul e neînsemnat. Veniturile sunt de 6200 leĭ, cheltuelile de 5623 leĭ. Contribuabilĭ sunt 153. Căĭ de comunicație sunt drumurile comunale spre com. Sari-Ghiol, Beș-Tepe, Mahmudia, Agi-Ghiol-Caraibil. Comuna e vechiă, fondată de Romînĭ din Basarabia. A fost expusă dese-orĭ prădăciunilor Turcilor și Cerchezilor.

Calica, *baltă*, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Sari-Ghiol (și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Calica, de la care și-a luat și numele). E situată în partea sudică a plășeĭ și a comuneĭ. Este o parte dintr'un lung lac cu apă sărată, ce face parte din lacul Razelm, dar care e separată prin o lungă fășie de stuf. Conține mulțĭ peștĭ, ce se consumă în Calica.

Calica, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Sari-Ghiol (și anume pe acela al ambelor sale cătune, Sari-Ghiol și Calica). Se desface din prelungirile vestice ale pietrosuluĭ deal, Cairacile; se întinde spre S., avînd o direcție generală de la N.-V. spre S.-E., în formă de arc. Brăzdează partea sudică a plășeĭ și cea de E. a comuneĭ. Ramificațiile sale sudice se scaldă în apele lacurilor Calica și Iarinasuf, prelungirĭ ale Razelmuluĭ. Este acoperit cu o mulțime de movile, unele naturale, altele făcute de oamenĭ, toate acoperite cu verdeață, variind între 30—118 m., dintre carĭ Tăușan-Tepe este cea maĭ înaltă (118 m.) și punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea. Dealul este întretăiat de drumurile comunale Sari-Ghiol-Beș-Tepe-Caraibil-Sarinasuf-Calica. Este acoperit cu semănăturĭ și livezĭ.

Caliciul, *mahala*, în pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinți; ține de com. rur. Florești.

Calicul, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., cătunul comuneĭ Lacul-luĭ-Băban, așezat în partea de E. a comuneĭ. Intinderea și populația sunt socotite în cătunul Gura-Caliței, al com. Lacul luĭ-Băban.

Calicul, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Orașuluĭ, cät. comuneĭ Cotești, reședința plășeĭ. Este așezat în

www.dacoromanica.ro

partea de V. a comuneĭ, la 7 kil. spre V. de cătunul de reședință, Cotești, pe pîrîul Valea-Dîlgovul. Are o întindere cam de 60 hect. Are o populațiune de 20 fam., cu 70 suflete; 11 contrib.; toți Romînĭ. Are o biserică, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Califanți, *deal*, în jud. Gorj, comuna Urdari-d.-s., din pl. Jiuluĭ. Merge d'alungul comuneĭ și se termină spre S.-V., între hotare, la căt. Artanul. Pe acest deal se află pădure.

California, *cătun* (tîrlă), în plasa Ialomița-Balta, com. Frățilești, jud. Ialomița, situat pe moșia statuluĭ Ghizdărești.

Calinova, *punct trigonometric* de observație, de rangul al 3-lea, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneĭ rurale Cara-Orman, pe malul drept al brațuluĭ Sf. Gheorghe, în partea vestică a plășeĭ și cea de S. a comuneĭ. Are o înălțime de 6.7 m., dominînd asupra brațuluĭ Sf. Gheorghe, precum și asupra drumuluĭ comunal Mahmudia-Sf. Gheorghe (Cadîrlez).

Calistra, *pîrîŭ*, în județul Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul comunelor rurale Greci și Turcoaia. Își ia naștere din poalele nordice ale dealuluĭ Daiaman-Bair; se îndreaptă maĭ întîiŭ spre N.-V., printre dealurile Almalia, Secarul, Coșlugul și Piatra-Marieĭ, la dreapta, și dealurile Megina, Piatra-Ascuțită și Piatra-Rîioasă, la stînga. Poartă, pănă ese afară din pădurile cu carĭ sunt acoperite aceste dealurĭ, numele de Lunca-Plopilor, iar de aci încolo numele de Apa-Calistrieĭ. Ceva maĭ spre V. de satul Greci, se îndreaptă spre S.-V., taie șoseaua județeană Măcin-Ostrovul-Babadag, pe la poalele movileĭ Piatra-Rîioasă și se varsă, după un curs de vre-o 8 kil., în balta Iglița. Brăzdează partea centrală a plășeĭ, cea sudică a com. Greci și cea nordică a comuneĭ Turcoaia. Ca afluenți primește pe dreapta văile: Crucelari, Dictovul, Rahova și Greci, aceasta cea maĭ însemnată. Pe dînsa se află 4 morĭ.

Calistrul, *munte*, pl. Munteluĭ, jud. Bacăŭ.

Calița, *mic căt.*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, comuna Dumitrești. Este o parte a cătunuluĭ de reședință, Dumitrești-d.-s.

Calița, *deal*, în jud. R.-Sărat., pl. Marginea-d.-s., com. Lacul-luĭ-Baban. Se desface din dealul Costandoiul; se întinde printre rîul Rîmna și afluentele săŭ Calița, brăzdînd partea de V. a com. E acoperit cu pășunĭ.

Calița, *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Mărginea-d.-s., com. Lacul-luĭ-Baban, izvorește din dealul Costandoiul, curge de-alungul luĭ, udă partea de S. a com. și se varsă în rîul Rîmna, pe dreapta luĭ, lîngă căt. Gura-Caliței, care a luat numele săŭ.

Caliță (Lacul-după-), *lac*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Lacul-luĭ-Baban, căt. Calița, așezat pe dealul Calița, produce știucă, caracudă și albișoară, ce se consumă de locuitorĭ.

Caliței (Gura-), *sat*, în jud. R.-Sărat, plasa Marginea-d.-s., căt. com. Lacul-luĭ-Baban, așezat în partea de E. a com., pe rîul Rîmna, la gura pîrîuluĭ Calița, la 5240 m. spre E. de cătunul de reședință, Costandoiul. Are o întindere cam de 52 hect.; o populație de 149 familiĭ, cu 523 locuitorĭ. Contribuabilĭ sunt 149. Știŭ carte 23 persoane. Are o biserică, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Caliței (Valea-), *vale*, în com. Vrănești, pl. Podgoria, județul Muscel.

Calmușul, *picior de munte*, pl. Munteluĭ, jud. Bacăŭ.

Calmușuluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, în jud. Bacăŭ; se varsă în pîrîul Doftana.

Calna, *fost sat*, în com. Ciumulești, jud. Suceava. Pe la 1850, «Calna, Costești și Berești, toate într'un hotar, la ținutul Suceveĭ, moșie cu părți și răzășească, în care moșie aŭ parte și d-lor comisul Costache Ganea, frațiĭ Morțunești, d-luĭ Costache Hîrlescu, iconomul Iftimie Stamati și alțiĭ. Pe lîngă moșiile Cămîrzani, Ciumulești și altele, fără sat.» («Bucium. Rom.», An. II).

Calna, *iezer*, în suprafață de 20 prăjinĭ, jud. Suceava.

Calna, *pîrîiaș*, în com. Ciumulești, jud. Suceava. Izvorește din satul Cămîrzani, formează un mic iaz și se varsă în Șomuzul-Băeĭ (1800 m.).

Calneĭ (Lunca-), *luncă*, în com. Ciumulești, jud. Suceava, de o mică întindere.

Calnovățul, *insulă*, cea maĭ mare ce formează Dunărea în jud. Romanați. Se află în dreptul com. Izlazul, în fața satelor Măcrișani și Semovițul din Bulgaria.

Caloeneasca, *pădure*, pe moșia

www.dacoromanica.ro

Cărteanca, din comuna Beceni, jud. Buzău. Are 18 hect.

Calofireşti, *sat*, pl. Jiul.-d.-mj., com. Lipovul, jud. Dolj, cu 642 suflete, 312 bărbaţi şi 330 femeĭ. Locuesc în 45 case şi 82 bordee. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Lipovul, ce este la 200 m. depărtare. In anul şcolar 1892—93 aŭ frecuentat şcoala 27 copiĭ, 19 băeţĭ şi 8 fete. Cu vîrsta de şcoală sunt 76 copiĭ, 39 băeţĭ şi 37 fete. Stiŭ carte 38 loc. Cîrciumĭ sunt 2; meseriaşĭ 2: 1 cizmar şi 1 fierar.

Calofireşti, *moşie particulară*, pl. Jiul-d.-mj., comuna Lipovul, jud. Dolj. Aparţine sătenilor.

Calomfireşti, *cătun*, în jud. Teleorman, pl. Marginea, comuna Ţigăneşti. Este situat pe Valea-Nanovuluĭ şi e udat de Pîrîiaşul-Doamneĭ, care se scurge în Vedea. Are o populaţiune de 850 suflete, din carĭ 165 contribuabilĭ. Locuitoriĭ sunt în cea maĭ mare parte Bulgarĭ de origină şi păstrează încă limba, portul şi obiceiurile lor.

In această comună s'aŭ găsit ruine, în carĭ locuitoriĭ cred că se găsesc comorĭ, lăsate maĭ ales de familia Buzeştilor, ale căror moşiĭ se întindeau prin prejur.

In privinţa antichităţilor găsite la Calomfireşti, d. Tocilescu în scrierea «Dacia înainte de Romanĭ», spune că atît olăria cît şi uneltele de piatră descoperite, nu pot fi atribuite de cît numaĭ epoceĭ de piatră. In excursiunile arheologice ale luĭ C. Boliac, s'au găsit aci, în anul 1872 şi maĭ înainte, cuţite, răzatorĭ, săgeţĭ negre, rîşniţe de moară şi bulgărĭ de cremene pentru prăştiĭ. Tot aci s'aŭ descoperit în 1869, urmele uneĭ cetăţĭ înconjurată de pămînt ars. Lungimea eĭ era de 40 m. şi lărgimea eĭ de 60 m.

Calopărul, *com. rur.*, jud. Dolj, pl. Jiul-de-mijloc, la 20 kil. de Craiova şi la 11 kil. de reşedinţa plăşeĭ, comuna Segărcea.

E situată aproape de malul drept al rîuluĭ Jiul, pe valea Dîlga şi pe marginea pădureĭ Panaghia.

Se învecineşte la E. cu com. Secuiul, de care se desparte prin rîul Jiul, la V. cu com. Radovanul, la N. cu com. Glodul şi la S. cu com. Segărcea.

Limita linieĭ de N. începe de lîngă Jiul, de la Poiana-luĭ-Braiu, merge spre Vest, pe la punctele Fîntîna-Ţiganuluĭ şi la-Sasul, lîngă şoseaua Craiova-Bistreţul, pe lîngă moşia statuluĭ Secuiul, şi spre V. la punctul numit Lacul-Viţeluluĭ, lîngă şoseaua Craiova-Calafat.

Limita linieĭ de V. începe de la Lacul-Viţeluluĭ, merge spre S. pănă la Movila-Murdăroaia.

Limita linieĭ de S. începe de la această movilă, merge spre E. trecînd prin movilele La-Viezurul, unde începe hotarul Domeniuluĭ Coroaneĭ, Segărcea, cu moşia Prejbeanul, la Lacul-Sticleĭ, unde se numesc moşiile Domeniuluĭ Coroaneĭ: Segărcea, Prejbeanul şi Calopărul, apoĭ la Lacul-luĭ-Gorjan, pe lîngă parchet, pănă la movila Treĭ-Gorniţe.

Limita linieĭ de E. începe de la această movilă, merge spre N. pe malul drept al Jiuluĭ pănă la Poiana-luĭ-Braiu.

Terenul comuneĭ este aproape şes; nu se găsesc de cît cîte-va micĭ delulete, acoperite în mare parte cu pădurĭ.

Comuna este udată de un mic pîrîŭ, numit Dîlga, care izvoreşte în dreptul conaculuĭ moşieĭ Calopărul, merge de la V. spre E., prin cătunul Dîlga, tae calea vecinală ce duce la com. Foişorul şi apoĭ se varsă în rîul Jiul, pe dreapta. Valea pe care curge pîrîul se numeşte tot Dîlga. In dreptul căeĭ vecinale Foişorul se află pe Dîlga un podeţ de lemn.

Lîngă cătunul Panaghia se află Lacul-Viţeluluĭ. Pe lîngă cătunul Sălcuţa trece apa Vabarana, ce se pierde pe teritoriul acesteĭ comune. In cătunul Calopărul curge Valea-Sasuluĭ.

Legenda spune că comuna Calopărul a fost înfiinţată de un grec, Sariene.

Comuna se compune din 5 cătune şi anume: Bîzdîna, Calopărul, care este cătunul de reşedinţă, Dîlga, Panaghia şi Sălcuţa.

In comună sunt două biserici: una în cătunul Panaghia, făcută de un călugăr din schitul comuneĭ Segărcea. Cea-l'altă se află în cătunul Calopărul fondată de numitul Sariene, acum vr'o 150 anĭ. Fie-care biserică e deservită de cîte un preot şi un cîntăreţ; fie-care are cîte o proprietate de 17 pogoane arabile, date în urma legeĭ rurale din 1864.

In comună, şi anume în cătunul Calopărul, se află o şcoală mixtă, ce funcţionează de la anul 1882, Decembrie 1. Este întreţinută de stat.

Cuprinde o singură clasă. Această şcoală are o proprietate de 8500 hectare, date după legea rurală din 1864. La această şcoală urmează copiiĭ din cătunele: Dîlga, Salcuţa şi Bîzdîna. In anul 1893 s'a înfiinţat o şcoală în cătunul Panaghia; are un învăţător; este întreţinută de stat şi de comună. Are o proprietate de 8,500 hect. ara-

www.dacoromanica.ro

bile. In anul 1892—93, şcoala din Calopărul a fost frecuentată de 15 copiĭ din Calopărul, 8 din Dîlga, 6 din Bîzdîna, 7 din Sălcuţa, 7 din Panaghia. In vîrstă de şcoală sunt 40 băeţi şi 9 fete din Calopărul, 21 din Dîlga, 19 din Bîzdîna, 49 din Panaghia şi 49 din Sălcuţa.

Populaţia comuneĭ este de 1992 suflete. Media morţilor este de 44, a naşterilor de 58. După legea rurală din .1864 sunt 129 locuitorĭ împămînteniţĭ; iar după cea din 1879 sunt 16 însurăţeĭ.

Case sunt în număr de 228, iar bordee 111.

Suprafaţa întregulŭĭ teritoriŭ comunal este de 8269 pogoane, din care 6869 pog. pămînt arabil, 100 pog. fîneţe, 100 pog. izlaz şi 4100 pădure.

Moşiile de pe teritoriul comunal sunt: Dîlga, de 1300 pog.; Bîzdîna şi Panaghia, cu 1200 pog.; aceste treĭ moşiĭ aparţineaŭ d-neĭ Maria Romanescu; azĭ, sub numele de Sălcuţa, aparţine d-lor Ştefan Prejbeanu şi C. Marinovicĭ. Moşia Calopărul are o suprafaţă de 1100 pog. arabile şi aparţine bisericeĭ Sf. Treime din Craiova; aparţinea altă-dată luĭ Alecu Dîlgeanu. Pe pămîntul arabil se seamănă grîu, porumb, orz, ovăz şi secară; puţin in şi prea puţină rapiţă.

Păduri sunt: Panaghia, cu o suprafaţă de 1253 hect.; aparţine Domeniuluĭ Coroaneĭ Segărcea; înainte aparţinea statuluĭ. Calopărul, lungă de 200 hect. 40 m., pe moşia şi în cătunul Calopărul, aparţine bisericeĭ Sf. Treime din Craiova; aparţinea luĭ Dîlgeanu. Dîlga, cu o suprafaţă de 551,32 hect., aparţine Domeniuluĭ Coroaneĭ; aparţinea statuluĭ.

Sunt compuse din cer, gîrniţă, carpen, ulm, plop, salcie, stejar şi arţar. Predomină gîrniţa, carpenul, ştejarul şi cerul.

Viile, în întindere de 136 hectare, se găsesc pe Domeniul Coroaneĭ Segărcea şi aparţin locuitorilor.

In cătunul Calopărul sunt 3 cîrciumĭ, 3 în Sălcuţa şi una în Panaghia. Comercianţĭ sunt 11. Productele se desfac la Craiova şi la Bistreţul, unde loc. se duc cu carele, pe calea Craiova-Bistreţul. Calea ferată în construcţie trece prin cătunele Panaghia şi Dîlga. Maĭ trec prin comună: Şoseaua judeţeană Craiova-Bistreţul, pe o lungime de 4 kil.; şoseaua comunală Calopărul-Dîlga, lungă în comună de 8 kilometri.

Contribuabilĭ sunt 321.

Budgetul comuneĭ pe exerciţiul 1893—94 a fost la venituri de leĭ 358822, la cheltueli de leĭ 274154.

Vite cornute sunt 240; oĭ, 300; caĭ, 37.

Calopărul, *sat*, pl. Jiul-de-Mijloc, comuna Calopărul, judeţul Dolj, cu reşedinţa primărieĭ. Are 457 suflete: 246 bărbaţĭ şi 211 femeĭ. Locuesc în 58 case construite din paiante, de zid, şi 49 bordee săpate în pămînt. In sat este o şcoală mixtă, ce funcţionează din anul 1882. Este întreţinută de stat şi de com. Are 17 pog. proprietate; are un învăţător. Se află o biserică, fondată de un Grec, Sariene. Are 17 pog. arabile proprietate.

In anul şcolar 1892—93, şcoala a fost frecuentată de 43 băeţi.

Cu vîrsta de şcoală sunt 40 băeţi şi 40 fete. Ştiŭ carte 14 locuitorĭ.

Calopărul, *moşie*, pl. Jiul-de-Mijloc, com. Calopărul, jud. Dolj, satul Calopărul; aparţine Epitropieĭ bisericeĭ Sfinteĭ-Treimĭ, din Craiova.

Calopărul, *pădure*, pl. Jiul-de-Mijloc, com. Calopărul, jud. Dolj, satul Calopărul, de 400 pog. Aparţine epitropieĭ bisericeĭ Sf.-Treimĭ din Craiova şi înainte aparţinea d-neĭ Maria Romanescu.

Este amenajată. Felul arborilor ce compun pădurea sunt: gîrniţă, cer şi stejar, acest fel din urmă predominînd.

Calotă (Puţul-luĭ-), în comuna Gărdeşti, în hotar cu moşia Belciugul, jud. Teleorman. E punct important de hotar între aceste moşiĭ.

Caloteşti, *sat*, jud. Argeş, plasa Piteşti, pendinte de com. rur. Valea-Măruluĭ. Are 34 fam., cu 209 suflete.

Are o şcoală primară rurală.

Calpagiul, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Oneşti, com. Şipotele, pl. Bahluiul, jud. Iaşi. La poalele luĭ se află iazul cu asemenea numire.

Calpagiul, *iaz*, jud. Iaşi, pl. Bahluiul, com. Şipotele.

Caluda, *ostrov*, pl. Cîmpul, com. Desa, jud. Dolj, cu pădure de tufanĭ, sălciĭ, plopĭ şi salcîmĭ, aceştia predominînd. Aparţine statuluĭ.

Calul, *sat*, în com. Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele, judeţul Neamţu, situat între dealurile cu a sa numire şi Dealurile-Epeĭ, lîngă pîrîul Calul.

Terenurile sale, în partea despre V., N. şi S., sunt accidentate, iar în partea despre E. se confundă cu Valea Bistriţeĭ.

www.dacoromanica.ro

Populaţiunea sa este de 1270 suflete, dintre carĭ 625 bărbaţĭ şi 645 femeĭ.

In acest sat se află: reşedinţa comuneĭ; o biserică, deservită de 1 preot şi 2 elesiarhĭ; o şcoală, cu o populaţiune de 58 elevĭ; 4 herăstraie, cu 60 de lucrătorĭ.

Locuitoriĭ se îndeletnicesc cu: agricultura, exploatarea pădurilor, industria primitivă şi exploatarea pămînturilor.

Comunicaţiunea cu satele vecine se face: prin un drum, care străbate rîul Bistriţa, dînd la satul Săvineşti; prin o şosea care trece de sub Capul-Dealuluĭ, unindu-se cu şoseaua ce duce de la Roznov la satul Iapa; prin alte drumurĭ naturale şi potecĭ, prin care comunică cu diferite localităţĭ limitrofe.

Calul, *cătun*, în pl. Ialomiţa-Balta, com. Ciulniţa, jud. Ialomiţa, situat pe cîmpul Bărăganul.

Calul, *canal*, jud. Brăila, situat în stînga Filipoiuluĭ; dă în Japşele-Paţiuluĭ.

Calul, *deal*, pl. Amaradia, com. Slăvuţa, jud. Dolj, înalt de aproape 200 m., acoperit cu viĭ şi livezĭ de prunĭ.

Calul, *deal*, numit şi Dealul-Caluluĭ, în com. rur. Cloşani, plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Calul, *dealurĭ* muntoase, în prelungirea către S. a ramureĭ Cernegura, pe teritoriul com. Calul-Iapa, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Calul, *moşie*, pe coprinsul comuneĭ Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, aşezată între moşiile Săvineşti, Roznovul şi Tarcăul.

Inainte de secularizarea averilor mănăstireştĭ a aparţinut mănăstireĭ Bistriţa, închinată sf. Mormînt. Are sat.

Calul, *munte*, în com. Mălini, judeţul Suceava.

Calul, *pădure*, numită şi Pîrîul-Caluluĭ, situată pe cuprinsul com. Calul-Iapa, jud. Neamţu. Este proprietatea statuluĭ, care o arendează cu 2100 leĭ anual.

Calul, *pîrîŭ*, in com. rur. Cloşani, plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Calul, *pîrîŭ*, jud. Neamţu, izvoreşte dintre munţiĭ Viţioana Mare şi Murgociul, adică din nodul ce-l formează ramurile Tarcăul, Harmanul şi Mălăeştea-Murgociul. Curge paralel cu ramura Doşelul şi ultimele ramificaţiunĭ ale Cernegureĭ, trecînd pe la satul Calul, în dreptul căruia străbate Valea-Bistriţeĭ, vărsindu-se pe partea dreaptă a acestuĭ rîŭ, în faţa satuluĭ Săvineşti, ducînd cu sine şi următoarele micĭ pîrîiaşe ce primeşte din stînga: Pîrîul-Falcăul, Pîrîul-Istrătenilor, Stamboiul, Pîrîul-Draculuĭ, Ciurca, Pîrîul-Albişenilor, Dunărea, Bogoslovul şi Palele, iar din dreapta: Stahia şi Cărpinişul.

Cursul său e de vre-o 10 kilometri.

Calul, *vălcea*, udă partea de E. a com. Bărcăneşti, plasa Siul-d.-s., jud. Olt, apoĭ dă în gîrla Iminogul.

Calul-Alb, *vale*, în satul Oneaga, com. Slobozia-Secătura, pl. Coşula, jud. Botoşani.

Calul-Iapa, *com. rur.*, jud. Neamţu, aşezată parte pe dreapta rîuluĭ Bistriţa, parte pe partea stîngă a aceluĭ rîŭ, în plasa Piatra-Muntele, la 32 kil. de Pîngăraţi, reşedinţa plăşeĭ şi la 19 kil. de Piatra, capitala judeţuluĭ.

Terenurile sale accidentate, sunt traversate de-a lungul, în direcţiune V.-E., de două văĭ marĭ formate de pîrîul Calul şi Pîrîul-Iepeĭ, carĭ se întind paralel unul de altul, fiind despărţite în toată prelungirea lor de ramurile munţilor Doşelul şi Iepeĭ; este străbătută către E. comuna de Valea-Bistriţeĭ.

In privirea geologică observăm, că de şi aceste terenurĭ fac parte din scoborişurile Cernegureĭ, însă chiar la o mică depărtare spre S. de satul Văleni (com. Vînători Dumbrava-Roşie), toate depozitele carĭ vin despre Piatra, dispar sub altele mai nouă. Ast-fel, cam la o treime din calea ce desparte Văleni de Gura-Calului, ies la iveală marnele salifere superioare, carĭ sunt caracteristice într'această parte. Formaţiunea cu sare continuă a forma şirul de munţĭ din dreapta rîuluĭ Bistriţa până la Gura-Caluluĭ; reapare în dreapta Caluluĭ, în culmile Doşeluluĭ, întrerupte din nou de Valea-Iepeĭ; se observă iarăşĭ în munţiĭ din dreapta eĭ (ramura Neguleştilor). In susul pîrîialor (Fundul-Iepeĭ), se întinde saliferul până la jumătate cale de la gura pîrîuluĭ Iapa şi Varniţa (locul unde se face var). De acolo vin depozite maĭ vechĭ (eocenice), gresiurile, zise de Sztrolka, de asupra cărora zac nemijlocit păturĭ calcare, din care se extrage varul, care în privinţa calităţeĭ diferă: dacă se scoate din bolovanii de calcar compact, cenuşiu şi destul de curat, ce vin în partea superioară a păturei, atuncĭ ese un var gras şi bun, iar dacă se scoate din bancurile de calcar mai argilos, ce vin sub cele precedente, atunci

www.dacoromanica.ro

se face un var slab, prost, poate chiar hidraulic.

Comuna Calul-Iapa se mărgineşte la N. cu com. Vînători-Dumbrava-Roşie şi com. Doamna, de carĭ în parte se desparte prin ramurile munteluĭ Cer-Negura; la Vest cu moşia Tarcăul (com. Pîngăraţi), de care se desparte prin culmea Murgociuluĭ, Bîtca-Cailor; la S. cu com. Mastacăul, de care se desparte prin ramurile Tarcăul, Porfirul, Alunişul şi Negulești; la E. cu comuna Roznovul.

Este formată din satele: Calul, Dumbrava-Roşie-d.-j., Iapa şi Săvineşti, cu o populaţiune de 2955 suflete, sau 615 capĭ de familie însuraţĭ, 15 neînsuraţĭ, 41 văduvĭ, 94 văduve; 1456 bărbaţi 1499 femeĭ; după vîrstă: 714 copiĭ de sex bărbătesc, 676 copiĭ de sex femeesc; după naţionalităţĭ: 27 străinĭ, în cea maĭ mare parte Ungurĭ.

Dintre locuitoriĭ împroprietăriţĭ în 1864, sunt astăzĭ 162 carĭ posedă înşişĭ locurile lor, 234 ca urmaşĭ, 2 locurĭ ocupate de alţiĭ. Dintre locuitoriĭ împroprietăriţĭ în 1878 sunt astăzĭ: 98 carĭ ocupă eĭ înşişĭ locurile lor, 31 ca urmaşĭ şi 73 carĭ n'au fost încă împroprietăriţĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura şi cu plutăria.

Cultura pămîntuluĭ se face pe o întindere de 1919 hect. 50 ariĭ şi anume: 124 hect. grîŭ, 215 hect. hrişcă, 133 hect. secară, 583 hect. porumb, 32 hect. orz, 433 hect. ovăz, 2 hect. meiu (malaiu tătăresc), 17 hect. rapiţă, 5 hect. cînepă, 1 hect. in, 2 hect. cartoafe, 13 hect. fasole, 31 hect. mazăre, 50 ariĭ livezĭ artificiale şi 328 hect. livezĭ naturale (fîneţe).

Imaşul are o întindere de 400 hect. şi nutreşte un număr de 5186 capete de vite.

In această comună se află: 3 biserici, cu cîte un preot şi 2 eclesiarhĭ; o şcoală, cu un învăţător; o fabrică (cu aburĭ) de cherestea, cu 4 ferăstrae sistematice, la carĭ servesc 60 lucrătorĭ; 23 pive pentru făcutul sucmanilor stofelor; 12 morĭ de apă; 3 cariere de piatră; 3 vărărĭĭ; un cazan pentru fabricat rachiŭ de drojdie. Sunt 5 fierarĭ, 5 dogarĭ, şi 12 stolerĭ.

Budgetul comuneĭ e de 8560 leĭ şi 60 banĭ la venitурĭ şi de 7943 leĭ la cheltuelĭ.

Comunicaţia cu satele vecine se face: prin un drum, ce dă din satul Calul prin satul Săvineşti în şoseaua mixtă Piatra-Bacău; prin un drum, ce dă din satul Calul, în drumul ce duce de la satul Iapa la Roznovul (punînd în legătură satele Roznovul, Iapa şi Negulești); prin alte drumurĭ naturale, ce pun în legătură satul Iapa cu satul Mastacăul-Negulești, din comuna Mastacăul.

Caluluĭ (Curmătura-), *munte,* în jud. Buzău, com. Mînzălești, căt. Bustea; face hotar despre com. Lopătari.

Caluluĭ (Dealul-), *deal,* plasa Dumbrava-d.-s., com. Cernătești, jud. Dolj, pe costişea căruia este situată o parte din comună. Este situat în partea de N. a comuneĭ, avînd direcţiunea de la V. spre E. Inălţimea luĭ este aproximativ de 45 m. Este acoperit parte cu cereale şi parte cu tufărişurĭ.

Caluluĭ (Dealul-), *deal,* o prelungire a dealuluĭ Bordea, din com. Mogoşeşti, plasa Stavnicul, jud. Iaşi.

Caluluĭ (Dealul-), *vîrf de deal,* com. Valea-Lungă, pl. Prahova, jud. Prahova, numit ast-fel, se zice, de la un cal ce s'ar fi găsit legat aci de hoţĭ.

Caluluĭ (Gîrliţa-), *pîrîŭ,* izvoreşte din raionul com. Star-Chiojdul, plasa Teleajenul, jud. Prahova, şi se varsă în gîrla Brădetul, tot în raionul com. Star-Chiojdul. Curge de la N.-E. spre S.-V.

Caluluĭ (Izvorul-), *izvor,* judeţul Buzău; iese din muntele Podul-Caluluĭ şi dă în Bîsca-Mare.

Caluluĭ (In-Muchia-), *colină,* acoperită de izlaz, în com. Lopătari, jud. Buzăŭ.

Caluluĭ (Malul-), *colină,* în com. Vintilă-Vodă, în apropiere de izvorul Foltea, jud. Buzăŭ.

Caluluĭ (Malul-), *deal,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Chiojdeni. Se desface din dealul Măgura; brăzdează partea de V. a comuneĭ; se sfîrşeşte în rîul Motnăul. Este acoperit cu păşunĭ şi pădurĭ. Vara sunt aci stîne de oĭ.

Caluluĭ (Malul-), *munte,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Bisoca. Se desface din muntele Ulmuşorul; se întinde spre E., printre rîul Rîmnicul-Sărat şi afluentul săŭ, Pîrîul-Sărĭĭ. Este acoperit cu întinse pădurĭ şi păşunĭ. Vara sunt pe el stîne de oĭ.

Caluluĭ (Movila-), *movilă,* jud. Brăila, situată la E. de com. Ciacărul, pl. Balta, şi la o depărtare de 2 kil. de dînsa.

Aci, se zice, că a plesnit calul Turculuĭ însărcinat cu hotărnicia raieleĭ Brăila. Plesnind calul, Turcul şi-a luat şeaua în spinare şi s'a dus pănă la japşa Cenuşaruluĭ şi apoĭ de aci cu luntrea pănă la Dunăre.

www.dacoromanica.ro

Caluluĭ (Movila-), *movilă*, pe coasta de S.-E. a munteluĭ Istrița; face hotar între moșia statuluĭ, Sf. Gheorghe și proprietatea moșnenilor din com. Breaza, județul Buzăŭ.

Caluluĭ (Pădurea-). (Vezĭ Valea-Marculuĭ, *pădure*, jud. Vîlcea).

Caluluĭ (Piscul-), *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Pîclele, cătr. Berca, în marginea pădureĭ statuluĭ, Sforile-Banuluĭ.

Caluluĭ (Piscul-), *pisc*, pl. Amaradia, com. Valea-Bouluĭ, jud. Dolj.

Caluluĭ (Piscul-), *pisc*, comuna Mădulari, pl. Cerna, jud. Vîlcea.

Caluluĭ (Pîrîul), *mic afluent*, al pîrîuluĭ Suha-Mică, în com. Mălini, jud. Suceava.

Caluluĭ (Podul-), *măgură mare*, avînd înălțimea de 1425 metri, parte ținînd de moșia Penteleul, parte de moșia Tega și parte al moșnenilor din Nehoiașul, jud. Buzăŭ. Vîrful său e acoperit de o întinsă și excelentă pășune, iar poalele de păduriĭ de brad și de molift. Este avut în afene. Vara se aduc aci de la 5000—8000 oĭ, cărora le procură iarbă în abundență. Are o cășărie, al căreĭ produs se vinde în comerciŭ tot sub numele de brînză de Penteleu. Priveliștea ce se desfășoară ochilor după vîrful său, e din cele maĭ frumoase. Mulțĭ suferinzĭ de piept adăpostițĭ la stînele de aci și umbriții de secularele păduriĭ de brazĭ, își găsesc adesea ușurarea. E punct trigonometric de observație.

Caluluĭ (Podul-), fost *pichet militar* de iarnă, jud. Buzăŭ, situat între Cășoca-Mare și Izvorul-Caluluĭ, în partea de V. a poalelor măguriĭ Podul-Caluluĭ.

Caluluĭ (Podul-), *întins platoŭ*, între comunele Lopătari și Mînzălești, jud. Buzăŭ, acoperit cu păduriĭ.

Caluluĭ (Privalul-), *braț*, în pl. Ialomița-Balta, insula Balta, teritoriul com. Găița, jud. Ialomița.

Caluluĭ (Valea-), (Cacă-Iapa), *izvor*, între comunele Cernătești și Mărăcineni, jud. Buzăŭ; se scurge în rîul Buzăŭ.

Caluluĭ (Valea-), *vale*, pl. Amaradia, comuna Valea-Bouluĭ, județul Dolj.

Caluluĭ (Valea-), *vale*, com. Bucovul, plasa Cricovul, județul Prahova.

Calvini, *com. rur.*, în pl. Buzău, jud. Buzăŭ, situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Bîsca-Chiojduluĭ, la o distanță de Buzăŭ de 51 kilometri. Limitele sale sunt: la N., începe din muntele Cetățuia, care o desparte de com. Cătina și merge spre Vîrful-Cornetuluĭ, de unde se lasă spre N.-E., prin munțiĭ Teișul și Poenari, pănă la culmea Brădetuluĭ; de aci urmează apa Bîsca-Chiojduluĭ, pănă lîngă cătunașul Țoca, com. Mărunțișul. La S., trece Bîsca și urcă pe colinele din pădurea Cislăul pănă în muntele Salcia, care face hotar între cătunele Cislăul, Calvini și jud. Prahova. La V., începînd din muntele Salcia, o ia pe slemnea munteluĭ Fătulești, ajunge în vîrful munteluĭ Trenul și de aci în vîrful munteluĭ Șeaua-Draculuĭ, de unde se lasă pe slemnea dealuluĭ Cărbunești, urcă în Vîrful Zboiuluĭ, apoĭ coboară în Valea-Zeletinuluĭ, pe care, urmîndu-ĭ puțin albia, îl trece; urcă apoĭ muntele Cacaleți, se lasă în jos în dreptul cătr. Slobozia, trece Bîrsca, pe la malul Pieiĭ și urcă în muntele Cetățuia. Suprafața sa este de 4240 hect., din care 280 arabile, 1890 pădure, 315 fînețe, 580 izlaze, 7 viĭ, 193 livezĭ și 968 sterp. Proprietățile maĭ însemnate, coprinse pe teritoriul acesteĭ comune, sunt Marcociul, Cetățuia, Siliștea, Vereșul, Bîsceni-d.-j., Bîsceni-d.-s., Fătuleasca, Cerbul, Turburea, Huma și Brădulețul, maĭ toate ale moșnenilor d'avălmașĭ, din carĭ Homoriceanul, Săseni și Cărbunești cu părțĭ maĭ marĭ, apoĭ vin moșnenii: Calvini, Fătulești, Popești, Bociocești și Bîsceni. Terenul este accidentat, fiind format maĭ mult din coline pietroase. Malul stîng al Bîsceĭ, în urma tăiereĭ pădurilor, a devenit un vast prund. E avută în substanțe minerale, maĭ cu seamă în fier și piatră de var, din care cea după Valea Seacă este renumită. Producțiunile principale sunt lemnele de construcțiunĭ și țuica. Agricultura e mărginită numaĭ la cultura porumbuluĭ, care nu poate îndestula localitatea. Ca industrie proprie are olăria, dar încă primitivă. Sunt 10 morĭ și o pivă. Comerțul constă maĭ mult în transporturĭ. Are 5 tîrgurĭ: la 7 Ianuarie, 25 Martie, Moșiĭ, 27 Iulie și 30 Noembrie. Cale de comunicație are valea rîuluĭ Bîsca, care pe alocurea e șoseluită, dar care se întrerupe orĭ de cîte orĭ apa vine mare.

Vite are: 527 boĭ, 284 vacĭ, 153 viței, 3 bivolĭ, 30 caĭ, 15 epe, 9 mînjĭ, 680 oĭ, 354 capre, 5 asinĭ și 269 porcĭ. Stupĭ sunt 40.

Comuna e formată din cătu-

www.dacoromanica.ro

nele Bîsceni-d.-j., Bîsceni-d.-s., Calvini, Frăsinetul, Iorgulești, Olari, Slobozia, Valea-Seacă și Zeletinul. Populația sa este de 2370 loc., din carĭ bărbațĭ însurațĭ 468, neînsurațĭ 95, văduvĭ 66, băeți 634, femeĭ măritate 468, văduve 84, fete 555, care trăesc în 569 case. Străinĭ sunt 2 Grecĭ și 1 Bulgar. Meșteșugarĭ sunt: 49 lemnarĭ, 3 tîmplarĭ, 2 cojocarĭ, 10 rotarĭ, 2 fierarĭ, 1 brutar, 18 vărarĭ și 3 olarĭ. Media nașterilor e de 57, a deceselor de 40 și a căsătoriilor de 14. Populația crește cu o medie anuală de 17 suflete.

Comuna are: 457 contrib., din care 105 comercianțĭ Romînĭ și un străin.

Budgetul e de 3995 leĭ.

Comuna are o școală în cătunele Bîsceni-d.-s., Calvini și Bîsceni-d.-j., deservite de 2 preoțĭ și 3 cîntăreți. Catedrala e cea cu hramul Sf. Voevozĭ, din comuna Bîsceni-d.-j. (V. Bîsceni-Săseni, biserică), importantă prin arhitectura eĭ. Cîrciumĭ are 12. Casele locuitorilor sunt în genere bune; sunt de observat maĭ cu seamă ale proprietarilor și moșnenilor fruntașĭ, maĭ cu seamă ale Săsenilor, care de și acum maĭ mult în ruine, amintesc încă de bogăția, pe care aceastâ ceată o avea în secolul trecut.

Inceputul acesteĭ comune datează cam din jumătatea secoluluĭ al XVII-lea. Cînd maĭ mulțĭ Sașĭ, deveniți Calvinĭ și persecutațĭ în Ungaria, fură primițĭ aci ca coloniĭ, rămașĭ izolațĭ, trecură la ortodoxizm. Parte din eĭ știură să se ridice peste nivelul celor-l-alțĭ și, în curînd, apar în acte cu numele de boeriĭ Săseni, deosebindu-se prin faptele lor lăudabile. Azĭ sunt contopițĭ în masa poporuluĭ.

Calvini, *cătun*, al com. Calvini, județul Buzău, situat pe malul stîng al rîuluĭ Bîsca-Chiojduluĭ și udat prin mijloc de Valea-Humeĭ. Are 560 loc. și 141 case. De dînsul sunt alipite cătunașele Olari și Frăsinetul.

Calvini, *numire*, ce se dă moșiilor Siliștea și Vereșul, ale moșnenilor Fătulești, jud. Buzău.

Cama, *gîrlă*, ramură din Dunăre, ese din acest fluviŭ din dreptul satuluĭ Slobozia, județul Vlașca, separă domeniul Giurgiuluĭ de proprietatea Paraipani, se varsă în Dunăre la Zeta și Ostrovul în dreptul cetățueĭ Sf. Gheorghe, după ce primește pe dreapta Gîrla-Mare.

Camara, *gîrlă*, ese din Dunăre și dă în lacul Mahăruluĭ, în jos de satul Paraipani, jud. Vlașca.

Camara, *mahala*, în jud. Mehedinți, pl. Cîmpul; ține de com. rur. Pristolul.

Camara, *pichet* de graniță, în jud. Mehedinți, pl. Cîmpul, pe teritoriul com. rur. Pristolul, la marginea Dunăreĭ.

Camber, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, cătunul comuneĭ Armutlia. Este așezat în partea nordică a plășeĭ și în cea sud-estică a comuneĭ, la 4 kil. spre S.-E. de reședință, Armutlia, nu departe de malul drept al pîrîuluĭ Taița. Intinderea teritoriuluĭ cătunuluĭ este de 700 hect., din carĭ 25 hect. ocupate de vatra satuluĭ. Populațiunea este de 60 fam., cu 280 suflete, Bulgarĭ în maioritate și Romînĭ. Pămîntul este în parte mlăștinos, în parte bun pentru cultivarea pămîntuluĭ. Printr'însul trece drumul comunal Babadag-Armutlia.

Camber-Tepesi, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, com. Coium-Punar. Este o ramificațiune a dealuluĭ Ghiun-Ghiurmeș. Are o direcțiune generală de la N.-E. spre S.-V.; brăzdează partea sudică a plășeĭ și centrală a comuneĭ. Pe la poalele sale estice curge pîrîul Cana-Mișea. Pe muchie merge drumul vecinal Coium-Punar-Aiorman. Este acoperit cu pădurĭ puține și fînețe.

Camberul, *pădure*, în pl. Ialomița-Balta, insula Balta, com. Vlădeni, jud. Ialomița. Face parte din pădurea Vlădeni. Are o suprafață de 200 hect., împreună cu pădurea Sitele. Esențe: salcie și plop.

Camburul, *cătunaș* al comuneĭ Colți, jud. Buzău. Are 60 loc. și 16 case.

Cameghila, *movilă*, în jud. Dorohoiu, pe care uniĭ o numesc Cham-Moghila, adică Movila-Hanuluĭ-Tătărăsc, iar alțiĭ Camne-Moghila, nume slavon, care în romînește însemnează Movila-de-Piatră. Este în pădure, spre S.-V. de satul Zvorăștea, com. cu acelașĭ nume, pl. Berhometele. Are aproape 1070 m. periferie la bază și 220 m. înălțime.

Camen (Măgura-luĭ-), *măgură*, jud. Teleorman, la Estul moșieĭ Suhaia, pe laturea despărțitoare de moșia Traista.

Camena, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Istriuluĭ, căt. com. Ciamurlî-d.-s. E situat în partea nordică a plășeĭ, și cea nord-vestică a comuneĭ, pe pîrîul Camena. Satul

www.dacoromanica.ro

ocupă 75 hect. Populaţia este de 65 familiĭ, saŭ 263 suflete, în maioritate Bulgarĭ şi cîţĭ-va Romînĭ. Pămîntul e bun pentru păşunat; parte fiind acoperit cu pădurĭ. Ocupaţia locuitorilor e creşterea vitelor.

Camena, *vîrf de deal*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Ciamurli-d.-s., cătunul Camena. E situat în partea nordică a plăşeĭ şi esticā a comuneĭ. Are 180 m. înălţime. E punct trigonometric de observaţiune de rangul al 3-lea. Domină asupra pîrîuluĭ Slava-Rusească şi asupra drumuluĭ comunal Ciamurli-d.-j., Slava-Rusească. Este de natură pietroasă, de unde şi numele său turcesc, ce însemnează stîncă.

Camena, *pîrîŭ*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rur. Ciamurli-d.-s., cătunul Camena. Izvoreşte din poalele orientale ale dealuluĭ Ciamurli; se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la V. la E., udînd partea nordică a plăşeĭ şi a comuneĭ; curge pe la poalele dealuluĭ Pietrosul, şi, după un curs de 5 kil., merge de se varsă în pîrîul Slava-Rusească, pe dreapta, ceva maĭ sus de satul Caugagia, după ce maĭ întîiŭ trece prin satul Camena.

Camena, *munte*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna; ţine, în parte, de teritoriul plaiuluĭ Cloşani.

Camena, *pîrîŭ*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani; izvoreşte din poalele muntelui Camena, şi se varsă în rîul Bahna.

Camînca, *cătun*, jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa; formează trup cu satul Brusturoasa.

Camînca, *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, lîngă satul Brusturoasa.

Camînca, *vale*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa; începe la poalele munteluĭ Tarcăul şi se înclină în direcţia sudică, unde se confundă cu Valea-Trotuşuluĭ.

Camînca, *pîrîŭ*, jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, pe teritoriul cät. Brusturoasa; izvoreşte din muntele Tarcăul, curge prin valea cu acelaşĭ nume şi se varsă în Trotuş, pe stînga, la satul Camînca, după un curs de 6.25 kil.

Camniţa, *braţ* al Dunăreĭ, în pl. Borcea, insula Balta, jud. Ialomiţa, curge pe teritoriul comunelor: Tonea, Roseţi-Volnaşi şi Dichiseni.

Camniţa şi Scurta, *păduri*, situate în jud. Brăila, pl. Balta. Se mărginesc la E. cu iezerul Ulmul şi la V. cu iezerul Mareş. Suprafaţa: $7\frac{1}{2}$ hect. Esenţă: salcie.

Camuga, *pîrîŭ*, pl. Munteluĭ, jud. Bacău. (V. Camînca).

Cana-Mişea, *pîrîŭ* mic, pl. Măcin, jud. Tulcea, pe teritoriul com. şi cät. Coium-Punar. Ia naştere din poalele meridionale ale culmeĭ de dealurĭ Ghiun-Ghiurmeş; se îndreaptă spre S. avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V.; curge pe la poalele estice ale dealuluĭ Camber-Tepesi, brăzdînd partea sudică a plăşeĭ şi a comuneĭ şi, după un curs de 4 kil., merge de se aruncă în pîrîul Coium-Punar, la limita judeţuluĭ. La început curge prin o pădurice, apoĭ prin o vale frumoasă, de-alungul căreia merge drumul comunal Cîrjilar-Aigăr-Ahmet, din jud. Constanţa.

Canagic-Bair, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Nalbant şi al cătunuluĭ Trestenic. Se desface din dealul Carcaman-Bair; se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la N.-V.-E., brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi vestică a comuneĭ; se întinde de-alungul maluluĭ drept al văeĭ Cărbunăria (saŭ Izvorul-Taiţa), avînd la poalele sale estice satul Trestenic. Are 120 m. înălţime. E punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea. Natura sa este stîncoasă. Pe la poalele sale vestice, trec drumurile comunale ce duc la Nalbant, Trestenic, Baş-Chioi, Ali-Bei-Chioi şi Acadîn. Din el îşĭ ia naştere pîrîul Ormangicula. Se prelungeşte cu dealul Ghel-Tepe. Este acoperit numaĭ cu păşunĭ şi fîneţe.

Canapa, *baltă*, pl. Cîmpul, com. Ciuperceni, jud. Dolj, ce ţine de Balta-Arceruluĭ. Se găseşte lîngă pichetul Canapa.

Canapa, *ostrov*, în Dunăre, plasa Cîmpul, com. Ciuperceni, jud. Dolj.

Canapa, *pichet*, pl. Cîmpul, com. Ciuperceni, jud. Dolj.

Canara, *sat*, în jud. Constanţa, pl. Constanţa, cät. comuneĭ Palazul, situat în partea centrală a pl. şi cea de N. a com., la 3 kil. spre N.-V. de cät. de reşedinţă, Palazul-Mare, la marginea de V. a laculuĭ Siut-Ghiol şi în faţa Insuleĭ-lui-Ovidiu, este închis la nord de către nişte ridicăturĭ stîncoase, iar la V. de dealul Duran-Bair. Acest sat maĭ îna-

www.dacoromanica.ro

inte era construit maĭ spre S.; fiind distrus, a fost construit din noŭ de Bulgarĭ maĭ spre N. şi în golful laculuĭ Siut-Ghiol.

Suprafaţa sa este de 3500 hect., dintre care 85 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluı şi de grădinĭ cu 100 case.

Populaţiunea sa este de 105 familiĭ, cu 420 suflete şi se ocupă maĭ ales cu pescăria. Şoseaua naţională Constanţa - Babadag trece pe la V., iar un drum comunal pleacă spre S.-V. la Horoslar. Aci e un oficiŭ telegrafo-poştal sucursal.

Canara, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, pe teritoriul com. Topalul, cătunul Boazgicul. Se desface din ramificaţiunile de V. ale dealuluĭ Erchesc; se îndreaptă spre S.-V. brăzdînd partea de V. a pl. şi a com. şi partea de N. a căt. Boazgicul; se deschide în Dunăre, la 2 kil. de ruinele Cala-Chioi. Este mărginită la N. de valea Cala-Chioi şi la S. de Valea-Zăvoluluı şi este străbătută de drumul Boazgic-Topalul.

Canara-Baba, *deal*, în judeţul Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. urbane Babadag. Se desface din dealul Coium-Baba. Se întinde spre N., într'o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., printre pîrîul Babadag şi Pîrîul-Nucilor, brăzdînd partea de E. a pl. şi a com. Se termină la vìrful Sultan-Tepe, de 60 m., ale căruĭ poale se oglindesc în albăstriile ape ale iezeruluĭ Babadag. Este tăiat de şoseaua judeţeană Babadag-Enisala-Jurilovca. Se prelungeşte spre E. cu dealurile Molfa şi Calabalîc-Bair. Este acoperit cu fîneţe şi pădurĭ.

Canara-Bair, *deal*, jud. Constanţa, în pl. Constanţa, pe teritoriul com. rur. Murfatlar. Se desface din dealul Mangala-Culac-Bair; se îndreaptă spre V. cu o direcţiune de la S.-E. spre N.-V., printre valea Mezarlîc-Ceair şi dealul Cesme-Culac-Bair; brăzdează partea de V. a pl. şi cea de E. a com., făcînd hotar între com. Murfatlar şi Omurcea. Este acoperit cu fîneţe şi semănăturĭ. Pe la poalele sale nordice trece calea fierată Cernavoda - Constanţa, iar pe la S. este străbătut de Valul-luĭ-Traian.

Canara-Ceair, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Atmagea. Se desface din dealul Ghiobilche; se întinde spre E., avìnd o direcţiune generală de la V. spre E., brăzdînd partea de V. a pl. şi cea de N. a com. Merge dealungul văeĭ Musafir-Culac. Are o înălţime de 273 m. Se prelungeşte spre răsărit în dealurile Iasi-Orman şi Eschili-Orman. Pe la poalele sale sudice trece drumul comunal Baş-Chioi-Atmagea. Este acoperit cu pădurĭ şi puţine păşunĭ pe la poale.

Canara-Ceair, *vale*, jud. Constanţa. Poartă, pe teritoriul com. bulgăreştĭ, Cranova, şi pe teritoriul bulgăresc al com. din Dobrogea, Para-Chioi, cu alte cuvinte de la începutul săŭ, în poalele de N. ale dealuluĭ Uzum-Bair şi până la hotarul către Dobrogea, numele de Dermen-Ceair, de la hotar ia şi pe cel de Satis - Chioi - Ceair. Malurile sale sunt în general înalte şi stîncoase. Dealurile printre care merge sunt: Ciriagi-Iol-Bair la Vest, Siran-Culac-Bair la E Printr'însa merge drumul comunal ce duce de la Cranova în Bulgaria.

Canara-Ceair, *vale*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. Atmagea. Poartă şi numele de Musafir-Culac. Se varsă în valea Baş-Chioi. Intîiul săŭ nume e Ghiobilche, al 2-lea e acesta şi al 3-lea Musafir-Culac. Curge pe la poalele dealuluĭ Ghiobilche. Face hotar între com. Atmagea (plasa Babadag) şi Orta-Chioi (Tulcea). E tăiată de drumul comunal Atmagea-Cineli. Primeşte pe stînga valea Emir-Asan-Culac.

Canaraua - de - Piatră, întinsă *culme de piatră*, în partea de N.-E. a căt. Bogdăneşti, com. Gornetul-Cuib, pl. Podgoria, jud. Prahova, care merge până în culmea dealuluĭ Năstăsoaia. In această culme se găseşte cea maĭ bună piatră de construcţie. Nu s'a pus încă în exploatare.

Canat-Calfa, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, căt. com. Coium-Punar, situat în partea răsăriteană, la 3 kil. spre E. de reşedinţă, pe pîrîul cu acelaşĭ nume. Are o întindere de 680 hect., din carĭ 15 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ. Populaţia este romînească şi compusă din 56 familiĭ, cu 237 suflete. Locuitoriĭ se ocupa maĭ mult cu creşterea vitelor, căcĭ pămîntul e puţin propriŭ agricultureĭ.

Canat-Calfa, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul comuneĭ Coium-Punar, şi pe al cătunuluĭ săŭ Canat-Calfa. Este o ramură orientală a dealuluĭ Ghiun-Ghiurmeş. Se întinde spre V., avînd o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V.; brăzdează partea sudică a plăşeĭ şi cea estică a comuneĭ; se întinde printre pîrîul Ai-Orman şi afluentul săŭ, valea Cenat-Calfa, făcînd ca malurile lor să fie în-

www.dacoromanica.ro

nalte și rîpoase. Pe muchea-ĭ merge hotarul dintre județele Tulcea și Constanța. El este acoperit în mare parte cu păduri întinse și frumoase, iar pe poale cu pășuni bogate. Este întretăiat de drumurile vecinale Orumbei (Constanța), Ai-Orman, Orumbei-Cîrjelari.

Canat-Calfa, *pîrîŭ*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul comuneĭ Coium-Punar și pe acela al cătunuluĭ său Canat-Calfa. Își ia naștere din poalele nordice ale șiruluĭ de dealurĭ Ghiun-Ghiurmeș; se îndreaptă spre E., avînd o direcțiune generală de la S. la N.-V. descrie un semi-cerc, trece prin cătunul Canat-Calfa, prin păduri și după un curs de 3 kil., după ce a brăzdat partea sudică a plășeĭ și nordică a comuneĭ, se aruncă în pîrîul Ai-Orman, pe stînga, puțin maĭ sus de satul Ai-Orman. Malurile sale sunt înalte și rîpoase. Pe valea lui merg drumurile vecinale Ai-Orman, Canat-Calfa și Cîrjelari-Canat-Calfa.

Candrea, *deal*, com. Bivolari, pl. Turia, jud. Iași. Este o continuare a șiruluĭ de dealurĭ ce vine din jud. Botoșani și care se prelungește prin partea de V. a com. sub numirile: Candrea, Ieparia și Tarcea. Se lasă spre Sud, paralel cu rîul Prut, formînd pe de o parte culmea văeĭ acestui rîŭ, iar pe de alta diferite văișoare și anume: Rediacul, Hamoșinoilor, Hodoroabeĭ, Juncanilor, Buzduganul, Tarceĭ, Izvoarele, Todiroaeĭ și Candrea.

Candrea, *pîrîŭ*, format din scurgerea unor iazurĭ, din com. Bivolari, pl. Turia, jud. Iași. Curge spre S.-E. și formează iazul din satul Buruenești.

Candrea, *vale*. (Vezĭ Candrea, deal, jud. Iași).

Canela, *sat*, jud. Ilfov, face parte din com. rur. Căciulați, pl. Znagovul. Este situat la E. de Căciulați, între Valea-Pociovalișteа și pădurea Grădiștea.

Se întinde pe o suprafață de 345 hect., cu o populațiune de 179 locuitorĭ.

Din teritoriul satuluĭ, d. D. Solacolu are 200 hect. și locuitoriĭ 145 hect. Proprietarul cultivă 184 hect. (restul pădure). Locuitoriĭ cultivă 138 hect. (7 rămîn sterpe).

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor este de 107 vite marĭ și de 307 vite micĭ.

Canela, *sat*, jud. Ilfov, face parte din com. rur. Ștubeiul-Orăști, pl. Dîmbovița. Are o suprafață de 153 hect., proprietatea d-neĭ Elena Caramalîu, și o populație de 40 locuitorĭ.

Din tot terenul, se cultivă 53 hect. (25 rămîn sterpe și 75 pădure). In raionul satuluĭ este 1 pod stătător și o moară cu apă.

Numărul vitelor marĭ este de 44 și al celor micĭ de 6.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Canela, *moară*, plasa Dîmbovița, jud. Ilfov. (Vezĭ Postăvari).

Canela, *coamă de deal*, pl. Trotușul, jud. Bacău.

Cangea, *vale*, în pl. Borcea, teritoriul comunelor Jegălia și Gîldăul, jud. Ialomița.

Canja, *fîntînă*, com. Foleștid.-s., pl. Horezul, jud. Vîlcea.

Canlî-Bugeac, *com. rur.*, în județul Tulcea, pl. Babadag, situată în partea sud-estică a județuluĭ, la 55 kil. spre S. de orașul Tulcea, capitala județuluĭ, și în partea de S. a plășeĭ, la 20 kil. spre S.-E. de orașul Babadag, reședința plășeĭ.

Numele său este turcesc și vine de la cuvintele *canlî* = sîngeros și *bugeac* = colț, decĭ colț sîngeros, în amintirea uneĭ lupte, întîmplată aci.

Hotarul amănunțit al comuneĭ este următorul: plecînd de la poalele movileĭ Visterna, se îndreaptă în linie direc.ă spre S., taie dealul Visterna, urmează valea Mil-Vel-Culac, trece printre satele Ciamurli-d.-j. și Canlî-Bugeac, taie cîmpia Tatlî-Suhat, iezerul cel mic Goloviță, stuful său înconjurător, oprindu-se la poalele nordice ale dealului Cara-Burun; de aci o ia direct spre E., prin tufiș, intră în marele iezer Goloviță și după 8 kil. de lungime se îndreaptă spre N., tăind iezerul Goloviță, trece printre satele Jurilovca și Pașa-Cîșla, de unde o ia spre N.-V., taie valea Mil-Vel-Alciac, dealul Buiuc-Orman-Bair, valea Ceeliu-Chioi, ajungînd iarăși la movila Visterna de unde a plecat. Forma luĭ e aceea a unuĭ pătrat neregulat. Lungimea sa e de 35 kil. și întinderea sa de 78 kil. pătrațĭ, saŭ 7800 hectare.

Comuna se învecinește la N. cu cătunul Visterna (al com. Enisala), la S. cu iezerul Goloviță, la V. cu com. Ciamurli-d.-j., de care se desparte prin valea Mil-Vel-Culac, și la E. cu comuna Jurilovca.

Relieful soluluĭ e puțin accidentat, comuna fiind situată pe marginea lacurilor. Ca dealurĭ avem: dealul Buiuc-Orman-Bair (186 metri), acoperit cu tufărișuri la N.; dealul Visterna (52 me-

www.dacoromanica.ro

tri) la V., acoperit cu fînețe; dealul Ac-Topraclac, la N.-E. de satul Canlî-Bugeac, acoperit cu semănăturĭ. Movile sunt numeroase și naturale; maĭ principale sunt: Movila-Neagră (65 metri), la N.-E. de cătunul de reședință și movila Visterna, la N.-V., ambele acoperite cu verdeață. La S.-V. se află cîmpia de pășune, numită Tatlî-Suhat.

Ape curgătoare nu trec prin comună. Sunt numaĭ niște văĭ, carĭ aŭ apă numaĭ în timpurĭ ploioase; maĭ însemnate: Mil-Vel-Alciac la E. și Mil-Vel-Culac la V. Bălțĭ avem: iezerul Golovița, o parte vestică a laculuĭ Razelm, și un alt iezer, numit tot Golovița, continuație a celuĭ dintîiŭ. Stuful care le înconjoară precum și pescuitul din lacurĭ, de pe o întindere de 1700 hect., aduc statuluĭ un venit maĭ bine de 10000 leĭ.

Cătt. carĭ o formează sunt: 1. Canlî-Bugeac, reședință, la V., la 800 metri depărtare de Golovița-Mică, pe cîmpia Tatlî-Suhat. 2. Pașa-Cîșla, (Cîșla saŭ Tîrla-Pașiĭ), la 4 kil. spre E. de reședință, pe ambele malurĭ ale văeĭ Mil-Vel-Alciac.

Intinderea totală a comuneĭ este de 7800 hect., din carĭ 1700 hect. ocupate de bălțĭ și stuf, 284 hect. ocupate de vetrele celor 2 sate (Canlî-Bugeac și Pașa-Cîșla); 5498 hect. aparțin locuitorilor. Statul, afară de bălțĭ, maĭ are 180 hect., dinpreună 120 hect., plantația comuneĭ.

Populațiunea e amestecată și compusă din Romînĭ, Ruși și Bulgarĭ. Sunt 270 familiĭ, cu 1338 suflete, din carĭ: Romînĭ sunt 88 familiĭ, cu 480 suflete; Ruși, 39 familiĭ, cu 185 suflete și Bulgarĭ, 143 familiĭ, cu 673 suflete. Sunt: 675 bărbațĭ, 643 femeĭ, 498 căsătoriți, 179 necăsătoriți; 221 copiĭ în vîrstă de școală; sunt 259 contribuabilĭ.

Instrucțiunea se predă în o singură școală mixtă, fondată de locuitorĭ în 1880. Are 10 hect. pămînt, un singur învățător. In 1893—94 aŭ fost 120 elevĭ înscrișĭ.

Sunt două biserici: una în cătunul de reședință, Canlî-Bugeac, cu hramul Sf. Voevozĭ, zidită, în 1880, de Romînĭ carĭ aŭ venit aci; acum e refăcută. Are 10 hect. pămînt, un preot și un cîntăreț. In cătt. Pașa-Cîșla se află a doua; are ca hram Aducerea-Moaștelor-Sf.-Nicolae; este în stare bună; a fost fundată în 1842 de locuitorĭ; are un preot și un cîntăreț.

Calitatea pămîntuluĭ e bună, de coloare galbenă. Se seamănă grîŭ, orz, ovăz, paiug, porumb, etc. In 1893—94, semănăturile aŭ fost: grîŭ, 1006 hectare cu 3018 hectol., orz, 1742 hect. cu 13936 hectol., ovăz, 248 hect. cu 2232 hectol., meiŭ, 140 hect., porumb, 254 hect.; în total avem: 3400 hect. loc arabil, 2100 pășunĭ și fînețe, 126 hect. tufăriș, restul bălțĭ și stuf.

Locuitoriĭ aŭ 205 pluguri și 2 mașinĭ de secerat; 5478 capete de vite, din carĭ: 517 boĭ, 264 vacĭ, 79 bivolĭ, 309 caĭ, 256 epe, 15 asinĭ, 3166 oĭ, 248 berbecĭ, 624 porcĭ. Pescăria e una din principalele ocupațiunĭ a locuitorilor din Pașa-Cîșla. Industria e neînsemnată. Sunt: 2 croitorĭ, 2 cojocarĭ, 3 lemnarĭ, 2 fierarĭ. Sunt 13 morĭ de vînt. Comerțul e activ. Se exportă vite, lînă, pește și se importă manufactură și instrumente agricole. Sunt 6 comercianțĭ, din carĭ 2 băcanĭ și 4 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ este la venitурĭ ca și la cheltuelĭ de 6105 leĭ.

Căĭ de comunicație sunt drumurile comunale carĭ duc la Jurilovca, Ciamurli-d.-j., Caraman-Chioi, Visterna și Babadag.

Această comună a fost fundată de Turcĭ și locuită de eĭ și Cerchezĭ până la anul 1878, cînd aŭ emigrat. Se zice, că înainte, la nunțĭ cerchezeștĭ, cînd întîlneaŭ aceste procesiunĭ de nuntă, trebuia orĭ-cine să se abată și să le lase drumul liber. Intîlnindu-se două nunțĭ în acest loc, și nevrînd nicĭ una să se dea la o parte, după cum e obiceiul, nuntașiĭ s'ar fi luat la ceartă și la bătaie, și așa de cruntă a fost că n'a rămas nicĭ unul viŭ. De aci vine, spun locuitoriĭ, numele acesteĭ comunĭ de colț sîngeros.

Canlî-Bugeac, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, cătt. de reședință al com. Canlî-Bugeac, așezat în partea de V. a comuneĭ, nu departe de iezerul Golovița. Are o întindere de 4020 hect., din carĭ: 172 hect. vatra comuneĭ, 3613 hect. ale locuitorilor, 143 hect. plantația comuneĭ, 20 hect. ale statuluĭ, afară de bălțĭ și stuf, în întindere 800 hect. Populațiunea e amestecată, compusă din Romînĭ, Ruși și Bulgarĭ. Sunt 153 familiĭ, cu 755 suflete. Pămîntul e prielnic culturеĭ. Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura și cu creșterea vitelor, puținĭ și cu pescăria. In sat este o biserică și o școală mixtă, a comuneĭ.

Canlî-Ciucur saŭ **Groapa-Sîngeroasă**, *sat*, jud. Constanța, în pl. Mangalia, cătt. comuneĭ Cara-Omer, situat în partea meridională a plășeĭ și cea de S.-E. a com., la 4 kil. maĭ spre S.-E. de cătunul de reședință, Cara-Omer. Este situat pe valea Iurtluc, la 1 ½ kil. maĭ spre V. de satul Daulu-Chioi. Are o su-

www.dacoromanica.ro

prafață de 1340 hect., dintre care 27 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ, cu grădinĭ și cu 33 case. Populațiunea sa este de 51 familiĭ, cu 250 suflete, ocupîndu-se maĭ ales cu creșterea vitelor și cu agricultura. Maioritatea populațiuneĭ o formează Bulgariĭ. Drumurĭ comunale duc la Cara-Omer, Mustafoci, Daulu-Chioi și în Bulgaria. Numele acesta și l'a luat de la un măcel, de de mult întîmplat între năvălitoriĭ turcĭ și populațiunea de baștină bulgară, cînd s'a vîrsat mult sînge și s'aŭ distrus multe case, reducînd satul la aproape pe a treia parte din teritoriul săŭ.

Canlî-Dere, *deal*, jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rurale Coșlugea și Gîrlița. Se desface din dealul Coșlugea; se îndreaptă spre V., într'o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V., prin văile Scorci și Canlî-Dere, brăzdînd ast-fel partea de N. a plășeĭ, pe cea vestică a comuneĭ Coșlugea și pe cea estică a comuneĭ Gîrlița; lasă spre V. prelungirile ce poartă numirile de dealurile Taplic și Draca; se ridică la o înălțime de 132 metri în movila Almalî-Cula. Are pe alocurea o natură stîncoasă. Din poalele sale nordice începe valea Canlî-Dere. Este acoperit cu fînețe și tufărișurĭ. Pe muchea sa merg drumurile Galita-Lapința, Gîrlița-Coșlugea, precum și drumul județean Ese-Chioi-Lipința.

Canlî-Dere, *vale*, jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Cîlnia. Și-a luat numele de la dealul Canlî-Dere, din ale căruĭ poale nord-estice se desface; se îndreaptă spre N., avînd o direcțiune generala de la S.-E. spre N.-V., mergînd printre dealurile Coșlugea și Canlî-Dere, brăzdînd ast-fel partea de N. a plășeĭ și cea de S. a comuneĭ; trece prin satul Cîlnia, de unde începe să ia numele de Valea-Cîlnia și sub acest nume se deschide în Dunăre.

Canlîc-Bair, *deal*, jud. Constanța, pe teritoriul comuneĭ rurale Cara-Murat. Se desface din dealul Bilarlar; se întinde spre răsărit, în o direcție generală de la V. spre E.; brăzdează partea nordică a plășeĭ și a comuneĭ. Are 138 m. înălțime, dominînd satul Cara-Murat. Pe muchea luĭ trece un drum județean: Hîrșova-Constanța. Este acoperit cu semănăturĭ.

Cantacuzino, *numire*, dată moșieĭ Nucul, din com. Boziorul, jud. Buzău.

Cantacuzino, *numire* dată uneĭ *sforĭ de pădurĭ*, ca 50 de hectare, din jud. Buzăŭ, com. Gura-Sărățiĭ, căt. Nenciulești-Moșneniĭ.

Canteĭ (Moșia-), jud. Neamțu. (Vezĭ Șerbești-Canteĭ).

Canteĭ (Pădurea-), *pădure*, în com. Șerbești, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, situată despre hotarul Cîrligilor.

Cantemirul, *cătun*, pendinte de com. Bălănoaia, pl. Marginea, jud. Vlașca, pe domeniul Giurgiuluĭ. Acest sat s'a înființat din nou la 1882 cu ocazia împroprietăririeĭ însurățeilor; s'a dat atuncĭ pentru 30 însurățeĭ o suprafață de 170 hectare.

Cantocul. (V. Dealul-Mare, com. Sinești, pl. Cîrligătura, jud. Iași).

Cantonul-Bulibești, *pădure*, județul Neamțu. (V. Bulibești).

Cantonul Cenia, *pădure*, în com. Bodești-Precisteĭ, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, situată pe terenurile anexeĭ Oșlobeni. Aparține statuluĭ, care încasează o arendă anuală de 2926 leĭ.

Cantonul-Domesniculuĭ, *trup de pădure*, jud. Neamțu. (V. Cantonul-Dosul-Măgureĭ).

Cantonul-Dosul-Măgureĭ, *trup de pădure*, pe cuprinsul com. Pipirigul, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu. Aparține statuluĭ, care pentru dînsul, împreună cu trupul Cantonul-Domesniculuĭ, ia o arendă anuală de 2426 leĭ, 71 banĭ.

Cantorul, *movila*, în jud. Brăila, pe malul drept al rîuluĭ Siret. Servă de hotar între moșia Zlatia și domeniul Brăileĭ, din com. Vădeni.

Capaclia, *balta*, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Nicolițelul, așezată în partea de N. a plășeĭ și a com. Este formată de revărsarile apelor Dunăreĭ, din timpurĭ îndepărtate. Are forma unuĭ dreptunghiu alungit, cu o suprafață de 108 hect., carĭ aparțin statuluĭ. Este inconjurată de 2 părțĭ, la V. și S, cu pădurĭ, la V. cu mlaștinĭ și la E. cu stuf. In vecinătatea eĭ, spre E., se află băltile Sauna și Rotunda, viile și mănăstirea Sauna. Pe malul nordic merge hotarul dintre com. Nicolițelul și orașul Isaccea. In partea vestică se varsă valea Capaclia. Venitul peșteluĭ săŭ ce se consumă în Isaccea și Nicolițelul aparține statuluĭ.

Capaclia, *pîrîŭ*, de mică însemnătate, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. urbane Isaccea. Este format din două

www.dacoromanica.ro

văĭ: una izvoreşte din poalele estice ale dealuluĭ Cocoşul, alta, numită Valea-Cocoşuluĭ, izvoreşte din poalele vestice ale dealuluĭ Breazul, se împreună repede, se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la V. spre E., brăzdînd partea de N. a plăşeĭ şi pe cea de S. a comuneĭ, taie şoseaua judeţeană Isaccea-Tulcea, pe la kil. 31 şi, după un curs de 4 kil., se aruncă în colţul vestic al bălţiĭ Capaclia, formînd o baltă mlăştinoasă la vărsarea sa.

Capanuluĭ (Valea-), *vale,* în raionul com. Jupăneşti, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel. Se varsă în Valea-Aninoasa.

Capela, *deal,* care înconjură oraşul Rîmnicul-Vîlciĭ, în partea de V., jud. Vîlcea. Pe acest deal, Romanii, în unire cu Daciĭ, în urma colonizăreĭ, au ridicat temple pentru cultul zeilor. Chiar azĭ se maĭ vad resturĭ din boul de piatră ridicat în dealul Capela, în onoarea zeuluĭ Apis. Orăşeniĭ cunosc această localitate şi-ĭ zic: la Boul-de-Piatră. Pe acest deal se văd ruinile unei vechĭ capele catolice.

Capota, *sat,* jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., al comuneĭ Gropile, situat pe şesul de pe malul stîng al Trotuşuluĭ, la poalele culmeĭ Ciortolomului şi la o depărtare de 1500 m. de satul Gropile. In anul 1891, din acest cătun, n'a urmat la şcoală nicĭ un copil, din ceĭ 7 în vîrstă de şcoală. Are o biserica catolică, clădită de preotul Ianuş Pătraşcu, la 1884; o cîrciumă. Capĭ de familie sunt 60, suflete 168, din carĭ 75 Ungurĭ. Animale sunt: 12 caĭ, 136 vite cornute, 77 porcĭ şi 25 capre.

Capota, *colină,* în jud. Buzău, comuna Niculeşti, cătunul Petrăcheşti, pe moşia Cîmpulungeanca.

Capota, *deal,* judeţul Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., comuna Gropile, pe teritoriul satuluĭ Capota.

Capota şi Muntele, *moşie,* jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., comuna Gropile, despre care Th. Codrescu, în «Buciumul Romîn», zice: «moşie cu părţĭ şi rezăşească, în care are parte şi dumneaeĭ comisoaia Paraschiva, soţia raposatuluĭ comis Iancu Ghibănescu; clironomiĭ răposatuluĭ postelniculuĭ Dimitrie Chiriţă, şi alţĭ maĭ mulţĭ răzeşi şi părtaşĭ în ea; pe lîngă moşiile Gîşteni, Găţeni, Gropeni şi altele, fără sat».

Capota, *pădure,* jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., com. Gropile. Este populată de ulmĭ, fagĭ şi carpenĭ. Are o întindere de 56 hect. şi este supusă regimuluĭ silvic.

Capota, *pădure,* în jud. Buzău, com. Niculeşti, pe moşia Cîmpulungeanca. Are 38 hect.

Capota, *poiană,* jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., com. Gropile, în pădurea cu acelaşĭ nume.

Capra, *numire,* ce o poartă *satul* Chiţcani, com. Boghesti, pl. Zeletinul, jud. Tecuciu.

Capra, *ieser,* jud. Brăila, situat la S.-E. de Peşti-Turceşti; comunică cu eĭ prin privalul său.

Capra, *movilă,* jud. Brăila, la 6 kil. spre N. de satul Filiul, a proape de hotarul com. Boideiul-Verde.

Capra, *movilă,* în partea de V. a comuneĭ Crăciunei-d.-s., plasa Siul-d.-j., jud. Olt.

Capra, *munte,* între munţiĭ Papăul şi Jupîneasa, jud. Muscel. Rîul Bratia-Mare udă poalele sale de Est.

Capra, *munte,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, la graniţa austriacă.

Capra, *pîrîŭ,* jud. Mehedinţi; izvoreşte din dealul Culmea-Cerneĭ şi se varsă în apa Motrul-Sec, la Buza-Plaiuluĭ.

Capra, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani; izvoreşte din muntele Capra şi se varsă în apa Cerna.

Capra, *tîrlă,* jud. Brăila, formată din 2 case, la S. com. Cotul-Lung, ca la 300 m. spre E. de satul Roman.

Capra, *vălcea,* plasa Amaradia, com. Căpreni, judeţul Dolj, de la care-şĭ trage comuna numele.

Caprariul (Capraci), *movilă.* (V. Şanţurile, deal, în comuna Mironeasa, plasa Stavnicul, jud. Iaşi).

Capreĭ (Cornul-), *deal,* în jud. R.-Sărat, plasa Rîmnicul-d.-s. Se desface din dealul Emalicul, brăzdează partea de N. a com. Valea-Raţeĭ. Este acoperit cu pădurĭ.

Capreĭ (Dealul-), lungă *colină,* ce se rupe din muntele Umbrărelul şi se întinde între văile Coca-Seacă şi Coca-Plină, din comuna Niculeşti, jud. Buzău.

Capreĭ (Dealul-), *deal,* în partea de N. a com. Deleni, pl. Coşula, jud. Botoşani.

www.dacoromanica.ro

Capreĭ (Dealul-), *deal*, pl. Amaradia, com. Veleşti, judeţul Dolj, înalt de aproape 500 m. şi acoperit cu fineţe.

Capreĭ (Dealul-), *deal*, în jud. R.-Sărat, plasa Oraşuluĭ. Se desface din muntele Deleanul, se întinde în partea de S. a com. Broşteni. Este acoperit cu păşunĭ.

Capreĭ (Dealul-), *munte*, în comuna Broşteni, jud. Suceava.

Capreĭ (Malul-), *pisc stîncos*, în comuna Nehoiaşul, cătunul Broasca, jud. Buzău, la dreapta rîuluĭ Siriul, între Valea-Vaciĭ-Marĭ şi Valea-Vaciĭ-Micĭ.

Capreĭ (Malul-), *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, com. Broşteni. Se desface din Dealul-Capreĭ, brăzdează partea de E. a comuneĭ. Este acoperit cu păşunĭ şi semănăturĭ.

Capreĭ (Măgura-), *măgură*, în jud. Teleorman. Este una din cele maĭ însemnate măgure din judeţ. E situată la hotarul despre F.. dintre moşiile Dorobanţul şi Crîngeni.

Capreĭ (Movila-), *movilă*, spre N. de comuna Băicoiul, pl. Filipeşti, jud. Prahova, pe care se cultivă cereale.

Capreĭ (Piciorul-), *loc izolat* şi fost pichet de iarnă (Văduvoiul), la poalele de S.-E. ale munteluĭ Piciorul-Capreĭ, jud. Buzău. De la pichet la vale drumul e foarte răŭ, constînd numaĭ din rîpe şi stîncĭ.

Capreĭ (Piciorul-), *moşie*, ruptă din moşia Piciorul-Capreĭ, jud. Buzău, încorporată cu moşia Penteleul-cu-Sforile.

Capreĭ (Piciorul-), *moşie*, a statuluĭ, pendinte de Episcopie, jud. Buzău. Se arendează împreună cu Moisica (în loc de Muşica), Furul-Mic şi Lacul-luĭ-Vintilă-Vodă. Are puţine păşunĭ, dar are în total 3508 hect. pădure de brad, care nu se exploatează. Piciorul-Capreĭ singur are 1200 hect.

Capreĭ (Piciorul-), *munte*, mare şi stîncos, în com. Goideşti, judeţul Buzău, avînd înălţimea de 1504 m. şi formînd una din cele 5 culminaţiunĭ ale masivuluĭ Penteleul. Are întinse pădurĭ de brad şi molift precum şi păşunĭ renumite. Numărul vitelor ce pasc aci e de 940: 600 oĭ, 300 vacĭ şi 40 caĭ. Laptele ce se adună în stîna de aci, se fabrică în căşăria de la Viforîta. Coastele sale de S. sunt numaĭ stîncĭ şi călătorul, care îl urcă pe aci, se expune la marĭ pericole. El serveşte şi ca punct trigonometric.

Capreĭ (Pîrîul-), mic *afluent*, al Şomuzuluĭ-Mare, (1 kil.), judeţul Suceava.

Capreĭ (Pîrîul), mic *afluent* al Bistriţeĭ, în com. Broşteni, judeţul Suceava.

Capreĭ (Valea-), *cătun* al com. Tisăul, jud. Buzău; are 340 locuitorĭ şi 75 case. E situat pe malul stîng al Nişcovuluĭ, între comunele Glodul şi Strejeni.

Capreĭ (Valea-), *vale*, în judeţul Botoşani, com. Deleni, pl. Coşula, între dealul Holmul şi dealul Dodolea.

Capreĭ (Valea-), *vale*, în munţiĭ Siriuluĭ, în apropiere de Valea-Vaciĭ-Marĭ, judeţul Buzău, la hotarul despre com. Chiojdul.

Capreĭ (Valea-), *vale*, în judeţul Buzău, com. Tisăul; începe din pădure, de la Mesteceni şi dă în rîul Nişcovul.

Capreĭ (Valea-), *vale*, în judeţul Buzău, comuna Colţi, începînd din pădurea moşnenilor Colţeni, în apropiere de Hînsarul, în dreptul cătunuluĭ Colţi-d.-s. Se uneşte cu Valea-Alunişuluĭ şi dă naştere Văeĭ-Colţilor.

Capreĭ (Valea-), *vale*, com. Vadul-Săpat, pl. Cricovul, judeţul Prahova.

Capreĭ (Valea-), *vale*, a pîrîuluĭ cu acelaşĭ nume, com. Pleşeşti, jud. Suceava.

Capreĭ (Valea-), *pîrîŭ*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. şi căt. Cîrjelari. Işĭ ia naştere din poalele sud-estice ale dealuluĭ Taşlic-Bair; se îndreaptă spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V.; curge în mare parte prin pădurĭ. Are malurile înalte şi rîpoase. Taie drumul comunal Cîrjelari-Topolog, din judeţul Constanţa, şi Cîrjelari-Hagi-Omer. După ce brăzdează partea sud-estică a plaşeĭ şi a comuneĭ, merge de se varsă în pîrîul Valea-Cîrjelari, pe dreapta. Dinpreună cu acest pîrîu formează Valea-Ai-Ormanuluĭ, care are un curs de 3 kil.

Capreĭ (Vălceaua-), *vălcea*, judeţul Teleorman, care desparte moşiile Doagele şi Tecuciŭ-Kalinderu, de moşia Balaci, în partea de Vest.

Caprelor (Stînca-), numită şi **Stînca-Căprioarelor**, *stîncă*, situată în ramura munţilor Sihleĭ, com. Vînători-Neamţu, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu.

Forma acesteĭ stîncĭ e ne-

www.dacoromanica.ro

tedă, plană la suprafață, acoperită cu mușchiŭ, din care răsare ici-colea cîte-va fire de un fel de iarbă roșiatică. Este despărțită de cele-l-alte stîncĭ prin o enormă prăpastie, care se numește Coroiul, și comunicația se face prin ajutorul uneĭ punțĭ de brad. Se numește ast-fel, fiind-că, în timpurĭ de ernĭ grele, o mulțime de căprioare sălbatice se adună aci, unde găsesc tot-d'a-una un mușchiŭ dezgolit de zăpadă, din cauza vînturilor violente ce bat în această regiune.

Către bază, această stîncă este scobită și în scobitura aceasta se află un fel de bisericuță făcută dintr'un lemn, se zice, de către cel d'întîiu sihastru al Sihleĭ.

Caprolia, *baltă*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Buhociul, pe teritoriul cat. Satul-Nou.

Caprucilor (Piscul-), *pisc*, la V. comuneĭ Neamoiul, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Capșa, *iaz.* (V. Capșa, pîrîŭ, jud. Iași).

Capșa (V. Letești-Poiana-Capșa, jud. Neamțu).

Capșa, *pîrîŭ*, izvorește de sub dealurile Bîrlești și al-Ținteĭ, com. Bîrlești, pl. Bahluiul, jud. Iași, și, formînd iazurile Capșeĭ și Ținteĭ, se varsă în stînga Bahluiuluĭ, din jos de satul Bîrlești.

Captalan, *deal*, se prelungește de pe moșia Ștefănești, pănă în com. Bobulești, pl. Ștefănești, jud. Botoșani.

Captalan, *movilă*, pe dealul Captalan, com. Bobulești, pl. Ștefănești, jud. Botoșani.

Această movilă, fiind situată pe un punct înalt, vederea se întinde foarte departe, peste locurile de prin prejur; de aceia în vechime servea ca loc de observație în timp de războaie.

Captarilor (Pîrîul-), *pîrîŭ*, jud. Iași, (V. Lacul, pîrîu).

Capugi, *sat*, jud. Constanța, pl. Hîrșova, cătunul comuneĭ Șiriul, situat în partea meridională a plășeĭ și cea centrală a comuneĭ, la 3 kil. spre S. de cătunul de reședință Șiriul. Este așezat într'o poziție foarte frumoasă, pe un deal, din ale căruĭ ramificațiunĭ nord-vestice se desface valea Bataclî-Dere. Este dominat de movila Capugi (165 metri), care este la Sud-Estul luĭ. Are o suprafață de 2545 hectare, dintre care: 125 hectare sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ și de grădinĭ cu 106 case.

Populațiunea sa, compusă maĭ mult din Bulgarĭ și puținĭ Romînĭ, este de 100 familiĭ, cu 538 suflete, ocupîndu-se de o potrivă cu creșterea vitelor și cu agricultura. Drumurĭ comunale pleacă în toate direcțiunile ducînd pe la satele învecinate: Șiriul, Tichilești, Erchesc și cele-l'alte.

Capugi, *vîrf* saŭ movilă artificială, jud. Constanța, pl. Hîrșova, pe teritoriul comuneĭ rurale Șiriul și anume, pe acela al cătunuluĭ săŭ Capugi. Are 165 metri înălțime, dominînd întreg satul Capugi. Este acoperit cu verdeață.

Capugiuluĭ (Dealul-), *deal*, în jud. Constanța, în pl. Hîrșova, pe teritoriul comuneĭ rurale Eni-Sarai. Se întinde pe la Sudul satelor Eni-Sarai și Balgiul, avînd o direcțiune generală de la E. către V. și o înălțime maximă de 115 metri, pe care o atinge în vîrful săŭ Capugiu-Iuc. Este situat maĭ mult în partea centrală a plășeĭ și a comuneĭ. Pe partea sa de N. merge șoseaua județeană Hîrșova-Babadag.

Capul, *vîrf de deal*, jud. Bacău, pl. Bistrița-d.-s., com. Fîntînelele, din zarea Căpățîna.

Capul-Cîmpuluĭ, se numește partea de N. a *platouluĭ* Cîmpul-Berzeĭ, pe care este așezat căt. Breaza-d.-s., pl. Prahova, jud. Prahova.

Capul-Coasteĭ, *sat*, jud. Dîmbovița, plaiul Ialomița, căt. com. Vîrfurile.

Capul-Codruluĭ, *movilă*, pl. Balta, com. Gîngiova, jud. Dolj, de lîngă care începe hotarul de V. către com. Măceșul-d.-s.

Capul-Dealuluĭ, *sat*, face parte din com. rur. Mihăești, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea. Are o populație de 148 loc. (76 bărbați și 72 femeĭ). Aci este o biserică, căreia nu-ĭ se cunoaște nicĭ anul fondăreĭ, nicĭ ctitoriĭ. Pe clopot se află o inscripție cu litere cirilice «dat de Gheorghe Risu, 1818».

Cade în partea de S.-V. a com. Pe la E. trece calea fierată Peatra-Rîmnicul-Vîlcea. In partea de S. este udată de rîul Bistrița.

Ca populație școlară are 25 copiĭ (13 băeți și 12 fete). Este la distanță de 2½ kil. de căt. Mihăești, unde se află școala și primăria.

Capul-Dealuluĭ, *punct militar*, de întîiul ordin în județul Romanați, în înălțime de 189,46 m. d'asupra nivelului mărĭi.

www.dacoromanica.ro

Capul-Dealului, *cătun*, comuna Brănești, pl. Jiului, jud. Gorj, în partea despre S. a comunei și la 2 kil. depărtare de dînsa. Poartă numirea de la Capul-Culmei-Dealului din stînga Jiului, împrejurul căreĭ culmĭ e așezat. E situat pe loc șes. Are o suprafață de 296 hect., din carĭ 8 hect. viĭ și 25 hectare prunet.

Produce aproximativ 3420 hectol. porumb, 2280 hectol. grîu, 5 hectol. fasole, 1600 decalitri vin și 2000 decal. țuică.

Are o populație de 140 fam., saŭ 560 sufl., din carĭ 4 fam. Țigani, cu 22 sufl.; contribuabilĭ sunt 123. Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor. Eĭ posedă: 20 pluguri, 60 căruțe cu boĭ, 2 căruțe cu caĭ, 34 vite marĭ cornute, 15 caĭ, 464 oĭ, 82 rîmătorĭ și 30 stupĭ.

Comunicația se face prin șoseaua națională Filiași-T.-Jiul, care îl leagă la N. cu comuna Brănești, iar spre S. cu com. Țîntăreni, din jud. Dolj. De la V. spre E. e străbătut de șoseaua comunală care pleacă din șoseaua națională Filiași-T.-Jiul și îl pune în legatură cu com. Valea-luĭ-Cîine.

In cătun se află: 2 cîrciumĭ, 2 puțurĭ și 2 fîntînĭ.

Este o biserică de lemn, făcută de locuitorĭ la anul 1820.

Capul-Dealului, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Andrieșeni, comuna Epureni, pl. Turia, jud. Iași.

Capul-Dealului, *locul* unde se termină dealul Popricani, în partea despre S.-V., pe teritoriul com. Copoul, satul Vulturul, județul Iași. Aicĭ se află și o cîrciumă, în marginea șoseleĭ Iași-Botoșani.

Capul-Dealului, *deal*, pe moșia Davideni, com. Păstrăveni, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu.

Legenda spune că în această localitate a fost maĭ de mult sat întemeiat, cu biserică. Cumpărînd moșia răposatul N. Gr.-dov, s'a desființat, și locuitoriĭ s'au răzlățit prin satele mărginașe: Rădeni, Păstrăveni, Țibucani, etc.

Capul-Dealului, *deal*, în com. Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, situat în prelungirea dealurilor ce se întind la Sudul satuluĭ Calul, și a căreĭ extremitate despre E. se termină la încrucișătura drumurilor ce vin din satul Calul și satul Iapa, prin terase secundare, ce daŭ în valea rîuluĭ Bistrița.

Capul-Dealului, *deal*, spre S. de satul Pribești, com. Ciorțești, pl. Crasna, jud. Vasluiu.

Capul-Dealului, *deal*. (V. Butucăria, deal, com. Telejna, pl. Mijlocul, jud. Vasluiu).

Capul-Dealului, *deal*. (V. Chicerea, deal, comuna Zepodeni, pl. Mijlocul, jud. Vasluiu).

Capul-Dealului, *deal*. (V. Holmul, deal, com. Drăgușeni, pl. Funduri, jud. Vasluiu).

Capul-Dealului, *iaz*, pe teritoriul satuluĭ Andrieșeni, comuna Epureni, pl. Turia, jud. Iași.

Capul-Dealului, *iezer*, în suprafața de 2 ariĭ, în com. Uidești, jud. Suceava, pe șesul Moldoveĭ, în apa căruia, se zice, sunt ascunse multe arme din timpul revoluțieĭ de la 1821.

Capul-Dealului, *loc* cu fînețe, com. Cheia, pl. Cozia, județul Vîlcea.

Capul-Dealului, *loc izolat*, pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistrița, lîngă gura pîrîuluĭ Schitul-Durăŭ, în com. Hangul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu.

Capul-Dealului, *loc*, unde se termină dealul Răchitoasa, în partea de V. a com. Răchitoasa, jud. Tecuciu.

Capul-Dealului, *loc*, jud. Tecuciu, situat între satele Corcioveni și Cosițeni, la locul numit Cetățuia.

Capul-Dealului, *moșie*, în partea despre N.-V. a comuneĭ Roșcani, pl. Turia, jud Iași. Are o suprafață de 716 hect., fără populație. Tot terenul este cultivat, avînd fînețe și locurĭ de arătură.

Capul-Dealului, *pisc* de munte, între Rîșca-Mare și Slătioara, comuna Bogdănești, județul Suceava.

Capul-Dealului, *pîrîŭ*, izvorește de pe teritoriul satuluĭ Andrieșeni, pl. Turia, jud. Iași, și se varsă în rîul Jijia.

Capul-Dealului, fostă *stație de poștă*, pe șoseaua națională Roman-Fălticeni-Bunești, pe locul desființatuluĭ sat Filipești, jud. Suceava.

Capul-Draculuĭ, *loc*, jud. Putna, din dreptul căruia Siretul începe a face hotarul dintre jud. Putna și jud. Tecuciu.

Capul-Grădineĭ, *cătun* (tîrlă), în pl. Ialomița-Balta, com. Poiana, jud. Ialomița, situat pe cîmpul Bărăganuluĭ.

Capul-Luncei, *numire* ce poartă *moșia* statului situată pe teri-

www.dacoromanica.ro

toriul comunei Ciolănești-din-Vale, jud. Teleorman. Această numire o poartă și comuna din vechime.

Capul-Mielului, *vîrf*, pe dealul Nucetul, com. Chiojdeanca, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Capul-Moșiei, *cătun*, în pl. Ialomița-Balta, com. Larga, județul Ialomița, situat pe cîmpul Bărăganului.

Capul-Nădeșei, *pădure*, cu arbori foioși, pl. Tazlăul-d.-s., com. Slobozia-Luncani, jud. Bacău. Proprietar e G. Pîrvu. Intinderea de 203 hect.

Capul-Pădurei, *cătun*, pe moșia Albești, com. Buimăceni, plasa Jijia, jud. Botoșani; aparține satului Albeș i. Are o populație de 23 familii cu 81 suflete; sunt 7 contribuabili.

Numele satului vine de la așezarea sa la capul pădurei Albești.

Numărul vitelor din acest sat este de 32: 18 vaci și boi, 10 cai mari și mici și 10 mascuri.

Capul-Pisculuĭ, *com. rur.*, pl. Rîurile, jud. Muscel, la S. de Cîmpulung, 10 kil. departe de acest oraș. Este situată pe ambele maluri ale rîului Bughea și n'are nici un cât. alipit. Este împărțită în 7 mahalale.

Se mărginește la N. cu com. Cotești, la S. cu com. Mihăești, la E. cu com. Schitul-Golești și la V. cu com. Vadești.

Are o populație de 560 locuitori (281 bărbați și 279 femei) cu 121 capi de familie. Locuitorii, pe lîngă agricultură, se mai ocupă cu dulgheria, zidăria, tîmplăria.

Ei au: 430 boi și vaci, 14 cai și 300 oi.

Rîul Bughea udă comuna prin centru și la 2 kil. de această com. se varsă în Rîul-Tîrgului.

Sunt 80 locuitori împroprietăriți, după legea rur. din 1864, pe moșia statului Capul-Pisculuĭ. Calea ferată Golești-Cîmpulung și șoseaua națională Pitești-Cîmpulung trec pe la Estul com., pe locul cumpărat de locuitori la anul 1870. Ele merg paralel pănă es din comună. Aci se cultivă 122 hect. cu porumb.

Comuna numără 86 contribuabili și are un budget de 1296 lei la venituri și 1146 lei la cheltueli. Are o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntăreți. Știu carte 100 bărbați și 15 femei.

Scoala, cu întreținerea căreia statul cheltuește anual 1242 lei, se frecuentă de 36 elevi și eleve, din numărul de 107 în vîrstă de școală.

Această com. a fost jefuită în mai multe rînduri de armatele străine, care invadau țara.

Capul-Pisculuĭ, *sat*, în jud. și pl. Argeș; face parte din com. rur. Vălcelele.

Capul-Pisculuĭ, *sat*, face parte din com. rur. Nemoiul, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Capul-Pisculuĭ, *deal*, jud. Bacău, pl. Bistrița-d.-s., pe teritoriul com. Săugești.

Capul-Pisculuĭ, *deal*, în com. cu același nume, plasa Rîurile, jud. Muscel.

Capul-Pisculuĭ, *cap de deal*, unde se unesc pîraiele Izvoranul cu Iartaganul, comuna Condrăcești, jud. Tecuciu.

Capul-Pisculuĭ, *fîntînă*, comuna Frățila, pl. Olțeț-ul-d.-j., județul Vîlcea.

Capul-Pisculuĭ, *pisc*, aproape de satul Doftana, jud. Bacău.

Capul-Plaiului, *poiană*, în partea de N. a com. Star-Chiojdul, plasa Teleajenul, jud. Prahova, situată la E. de muntele Plaiul-Chiojdului. Servește de izlaz pentru vitele locuitorilor.

Capul-Rediului, *sat*, în partea de N. a com. Miroslava, plasa Stavnicul, jud. Iași, situat pe podișul cu același nume, de-a stînga rîului Bahluiul. Are o populație de 21 familii sau 98 suflete, Romîni.

Numărul vitelor e de 303 capete, din cari: 123 vite mari cornute, 154 oi, 6 cai și 20 rîmători.

Capul-Rediului, *podiș*, pe care se află situat satul cu același nume, din com. Miroslava, pl. Stavnicul, jud. Iași. Acest podiș, dimpreună cu Dealul-Uriculuĭ, formează valea numită Valea-Lupului.

Capul-Roșu, *sat*, face parte din com. rur. Florești, pl. Filipești, jud. Prahova. Numirea acestuĭ sat, spun locuitorii, vine de la un Grec ce era la moara din acest cât. și care purta fes roșu. Are o populațiune de 112 locuitori.

Capul-Stoguluĭ, județul Vîlcea. (Vezi Tîrsa).

Capul-Stratului, *deal*. (V. Dealul-Mare, com. Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iași).

Capul-Topliței, *gura pîrîului* Strîmba, jud. Suceava.

Capulan-Culac, *vale* mică, în județul Constanța, plasa Medjidia, pe teritoriul comunei Ca-

www.dacoromanica.ro

rabaia şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Chertic-Punar. Se desface din poalele vestice ale dealuluĭ Chezlen-Sîrtî; se îndreaptă spre S. într'o direcţie generală de la N. spre S.; face întru cît-va hotarul între plăşile Medjidia şi Mangalia, şi, după un drum de 4 kil., se deschide în valea Borungea, la V. de satul Chertic-Punar. Malurile sale sunt joase. Printr'însa merge drumul comunal Becter-Alibei.

Capus-Chioi-Bair, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Para-Chioi. Se desface din ramificaţiile nordice ale dealuluĭ Şirau-Culac-Bair; se întinde spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E.; merge printre văile Sati-Chioi-Ceair şi Ghiuvenli-Ceair; brăzdează partea de S. a plăşeĭ şi pe cea vestică a comuneĭ; se ridică pănă la 153 m., dominînd astfel satul Para-Chioi, aşezat în parte la poalele sale estice, drumul comunal Veli-Chioi-Para-Chioi, ce trece pe muchea sa, şi cele două văĭ Sati-Chioi-Ceair şi Ghiuvenli-Ceair. Este acoperit cu tufărişurĭ şi pădurĭ, din carĭ cea mai însemnată, numită Buluc-Orman, e aşezată pe ramificaţiile sale nordice.

Caputa, *sat*, cu o biserică, o şcoală, plasa Tazlăul-d.-j., jud. Bacău.

Capuzul, *căt.*, făcînd parte din com. Muşeţeşti, plaiul Novaci, jud. Gorj. E situat pe dealul Capuzul în partea de V. a com. Are o întindere de 250 hect., din carĭ 40 hect. arabile, 30 hect. fîneţe, 1 hect. pomet, 1 hect. vie, 174 hect. islaz şi pădure, şi 4 hect. vatra satuluĭ.

Are o populaţie de 40 familiĭ, saŭ 120 suflete, din carĭ 30 contribuabilĭ, toţĭ Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura şi creşterea vitelor. Locuitoriĭ posedă: 5 pluguri şi 10 care cu boĭ. Numărul vitelor este de: 40 vite marĭ cornute, 4 caĭ, 110 oĭ şi 28 rîmătorĭ.

In căt. sunt 2 fîntînĭ.

Cara-Aci saŭ **Şarapcea-Cara-Aci**, *sat*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, căt. comuneĭ Hairam-Chioi. E situat în partea de S.-E. a plăşeĭ şi cea de N.-E. a comuneĭ, la 5 1/2 kil. spre N. de cătunul de reşedinţă, Hairam-Chioi şi la 1 kil. spre V. de satul Malacoci. Este aşezat pe valea Cracic-Ceair, în partea sa de N. şi este închis la E. de dealul Tuzla-Mezarlîc-Bair, la N. de dealul Tuzla-Bair şi la V. de dealul Cara-Peletlic.

Populaţiunea sa, a căreĭ majoritate este formată de Turcĭ şi Tătarĭ, se ocupă cu creşterea vitelor şi prea puţin cu agricultura. Satul în partea de N., şi maĭ ales în cea de V., este înconjurat de marĭ pădurĭ. Casele carĭ sunt în număr restrîns, sunt potrivite şi aşezate regulat. Drumul comunal Schender-Cherim-Cuiusu, trece prin mijlocul satuluĭ, străbătîndu-l de la Sud la Vest, iar drumul Becter-Sevendic, trece tot prin mijlocul satuluĭ. Un alt drum merge la Bairam-Dede, trecînd prin Malcoci.

Cara-Aci, *baltă* mică, în judeţul Constanţa, pl. Constanţa, pe teritoriul com. rur. Cicracci şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Cara-Coium. E maĭ mult o prelungire a întinsuluĭ lac Tasăul de care azĭ e despărţit printr'o limbă de pămînt de 800 metri lărgime. De mare e despărţit printr'o distanţă de 1200 metri, iar faţă de satul Cara-Coium se găseşte la 1 kil. spre E. Are o întindere de 15 hect., presărate numaĭ cu stuf. Produce puţin peşte ce se consumă numaĭ în localitate.

Cara-Aci-Alceac, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. urbane Cuzgun, şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Urluiţa. Se desface din ramificaţiile sud-orientale ale dealuluĭ Escuuiuc-Olceac; se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la S. spre N., brăzdînd partea de E. a plăşeĭ şi a comuneĭ, şi după un drum de 7 kil., se deschide în valea Urluia, pe stînga, lîngă ruinele satuluĭ Dedebali, după ce s'a unit pe stînga cu valea Cara-Cialîc-Culac. Maĭ formează puţin şi hotarul între pl. Silistra-Nouă şi Medjidia.

Cara-Aci-Culac, *sat*, în judeţul Constanţa, plasa Mangalia, căt. com. Sari-Ghiol. Este aşezat în partea de S. a pl. şi cea de E. a com., la 10 kil. spre E. de căt. Sari-Ghiol, reşedinţa com. pe malul de S., înalt şi pietros, al laculuĭ Mangalia, pe partea stîngă a văeĭ Cara-Aci-Culac, la poalele de N. ale dealuluĭ Mamutlusta, dominat fiind de vîrful Meragi-Iuc. Casele sale sunt puţine, răŭ zidite, mare parte dărîmate de invaziile turceştĭ şi başibuzucestĭ.

Intinderea sa este de 3251 hect., din carĭ 12 hect. ocupate de vatra satuluĭ.

Populaţiunea totală e de 105 familiĭ, cu 421 suflete, care se ocupă în mare parte cu creşterea vitelor şi cu agricultura.

Cara-Aci-Culac, *vale* mică, în jud. Constanţa, plasa Mangalia, com. Sari-Ghiol, căt. Cara-Aci-Culac, de unde şi-a luat numele.

www.dacoromanica.ro

Se desface din deal. Mamutlusta; se îndreaptă spre N.; trece pe lîngă satul Cara-Aci-Culac, pe la dreapta luĭ, pe la poalele vestice ale dealuluĭ Checige şi, după 3 kil., se deschide în lacul Mangalia. Malurile sale sunt înalte şi pietroase cu o mulţime de perforaţiunĭ din cauza ploilor. Este tăiată de drumul Hagilar-Mangalia.

Cara-Aci-Corusu, *pădure,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, com. Gărvan, căt. Velichia, pe teritoriul romînesc şi bulgăresc, tăiată în două de hotarul spre Dobrogea, situată pe ramificaţiile de E. ale dealuluĭ Ciragi-Iol-Bair, în partea de S. a pl. şi a comuneĭ. Are 70 hect. întindere. Esenţe principale: teĭ, fag, mesteacăn, toţĭ micĭ. Drumul Veli-Chioi-Cromora, trece pe lîngă dînsa, prin partea de Vest.

Cara-Aci-Culac, *vîrf* însemnat, al dealuluĭ Mamutlusta, judeţul Constanţa, în partea de S. a pl. Mangalia, cea estică a com. Sari-Ghiol, şi cea nordică a căt. Cara-Aci-Culac. Are 62 m., dominînd prin înălţimea sa satul şi valea Cara-Aci-Culac, satul şi valea Hagilar, valea Ilanlîc şi drumurile ce duc de la Hagilar la Cara-Aci-Culac, Mangalia şi Ilanlîc. Punct strategic important. Este acoperit cu verdeaţă.

Cara-Amat, *sat,* în jud. Constanţa, plasa Silistra-Nouă, căt. com. urbane Cuzgun, aşezat în partea de E. a plaşeĭ şi a com., la 4 kil. spre S.-E. de oraşul Cuzgun, reşedinţa, pe ambele maluri ale văeĭ Ceair-Orman, la poalele estice ale dealuluĭ Cara-Amat. Teritoriul său se mărgineşte la N. cu căt. Bac-Cuiusu (al com. Beilicul), Polucci (căt. comuneĭ Enişenlia, pl. Medjidia); la E. cu căt. Urluia; la S. cu căt. Cherim-Çuiusu, (al com. Hazarlîc), Bazargian şi Nastradin (căt. comuneĭ Enige), la V. cu oraşul Cuzgun.

Relieful soluluĭ e accidentat: de dealul Echi-Iuiuc-Olceac cu vîrful său Cuzgun (181 m.), la N. acoperit cu pădurĭ; Cara-Amat (112 m.), la S.-V., acoperit cu păşunĭ şi pădurĭ, dominînd satul. Movile sunt treĭ, avînd 75 — 83 m., artificiale, acoperite cu iarbă şi pădurĭ. Cursurĭ de apă n'are, căcĭ văile conţin apă numaĭ în timpul primăvereĭ şi al ploilor. Ca văĭ avem: Diudiuliuc-Cucuciuc-Alcea, la S. pe hotar; Ceair-Orman, ce trece prin mijlocul satuluĭ şi adiacenta sa, valea Sat-Culac prin interiorul satuluĭ; Cara-Cialîc-Culac şi Cara-Aci-Alcea, în partea de N.-E.

Intinderea totală e de 725 hect., din carĭ 50 hect. ocupate de vatra şi grădinile satuluĭ.

Populaţiunea întreagă este de 52 familiĭ cu 166 suflete, carĭ se ocupă cu păşunatul vitelor.

Cara-Amet, *pichet vechiu* de frontieră, pe Dunăre, în pl. Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa, în dreptul satuluĭ Chioara.

Cara-Bair, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul comunelor rur. Man-Ghiol şi Sari-Ghiol. Se desface din dealul Cairacile; se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la S.-V. la N.-E. Pe muchea luĭ merge hotarul despărţitor al celor două comune. Are 79 m. înălţime şi e punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea. Este acoperit cu fineţe şi păşunĭ. Poalele sale sudice se sfîrşesc pe malul nordic al întinsuluĭ lac Razelm. La poalele sale orientale, şi nu departe de lacul Razelm, se află ruinele uneĭ cetăţĭ, numită a Zaporojenilor. Numele dealuluĭ e turcesc şi însemnează Dealul-Negru.

Cara-Bacî, *com. rur.,* în judeţul Constanţa, pl. Medjidia, situată în partea meridională a judeţuluĭ, spre V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea de Sud a plăşeĭ Medjidia, spre S.-V. de orăşelul Medjidia, reşedinţa eĭ, pe valea Borungea.

Se mărgineşte la N. cu com. Mamut-Cuiusu; la E. cu com. Copadin, pl. Constanţa; la S. cu com. Agemler, Cavaclar, şi Cazil-Murad, toate din pl. Mangalia; la V. cu com. Chioseler.

Relieful soluluĭ e puţin accidentat de următoarele principale dealurĭ: Sarî-Iuc-Bair (138 m.) la N.-V.; Copadin (135 m.) la N.-E., Arabi-Iuc-Bair (137 m.), Uzun-Bair (130 m.), Cara-Ola (123 m.) la E., Cabula-Bair (103 m.), Bairam-Dede-Bair (135 m.) la S., Chezlen-Sîrtî (130 m.), Canen-Gurse, Cultimeş-Bair (105 m.), Sîrtî-Caia-Bair (107 m.), toate prin interiorul comuneĭ. Aceste dealurĭ sunt acoperite cu fineţe şi semănăturĭ.

Movile sunt puţine; cele maĭ însemnate sunt: Cara-Bacî (130 m.) la N.-V.; Caugagi (101 m.) prin centru, la V.; Cabula-Iuc (103 m.), Oba-Iuc (123 m.), Caugagi-Est (130 m.), Arabi-Iuiuc (131 m.), toate la E. Ele sunt artificiale şi azĭ sunt acoperite cu verdeaţă.

Hidrografia este reprezentată numaĭ prin niştе văĭ secĭ, carĭ conţin apă numaĭ primăvara, după topirea zăpezilor şi toamna, în timpul ploilor. Cele maĭ însemnate sunt: Iomer-Bei-Iutu la N.-V., Colceac-Alcea, unită

www.dacoromanica.ro

cu Cultimeș-Ceair prin interiorul comuneĭ și spre E. Merdevenli-Punar (saŭ Borungea) unită cu Capulan - Culac pe dreapta, care brăzdează comuna spre partea de Sud.

Cătunele, carĭ compun comuna, sunt 4 și anume: Cara-Bacî, reședința, în partea centrală, pe valea Merdevenli-Punar saŭ Borungea; Chertic-Punar, la V., la 3 kil. spre V. de reședință, tot pe valea Borungea; Caugagi, în partea centrală, la 900 m. spre E. de reședință, pe valea Calceac-Alcea; Beșaul, la E., la $3^1/_2$ kil. spre S.-E. de reședință, pe valea Cultimeș-Ceair.

Populațiunea întreagă a comuneĭ se ridică la 141 fam., cu 753 suflete, cea maĭ mare parte Turcĭ și Tătarĭ, repartizați după cum urmează:

După sex: bărbațĭ 396, femeĭ 357; după starea civilă: necasătoriți 444, căsătoriți 280, văduvĭ 28, divorțați 1; după instrucție: știŭ carte 11, nu știŭ 782; după cetățenie: cetățeni Romînĭ 749, supușĭ străinĭ 4; după religie: creștinĭ 334, naturalizați 419; sunt, după ocupațiune, agricultorĭ, meseriașĭ, comercianți, etc.

Căile de comunicație sunt numaĭ niște drumurĭ comunale sau vecinale, ce duc de la Cara-Bacî la cătunele comuneĭ și la satele învecinate: Ali-Bei, Chioseler, Merdevenli-Punar, Bairam-Dede, Cavaclar, etc.

Cara-Bacî saŭ **Cara-Baci**, *sat*, jud. Constanța, în pl. Medjidia, cătunul de reședință al comuneĭ Cara-Bacî, situat în partea meridională a plășeĭ și cea vestică a comuneĭ, pe ultimele ramificațiunĭ nordice ale dealurilor Cultimeș - Bair și Bairam - Dede - Bair.

Terenul săŭ este destul de accidentat. In partea sudică sunt dealurile Bairam-Dede-Bair și Cultimeș-Bair; în partea centrală dealul Chezlen-Sîrtî și în partea de N. valea Iomer-Bei-Iutlu.

Populațiunea se ocupă maĭ ales cu agricultura și cu creșterea vitelor și în special a oilor. Casele sunt bine îngrijite; sunt așezate regulat, formînd străzĭ care se întretae între ele. Drumurĭ comunale pleacă din sat, ducînd la: Caugagi, Cazîl-Murad, Baș-Punar, Chioseler, prin Chertic-Punar și altele.

Cara - Barusan, *movilă* însemnată, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Caranasuf. Este situată pe partea de S.-E. a plășeĭ și cea de S. a comuneĭ, pe una din cele maĭ orientale prelungirĭ ale dealuluĭ Haidîn, la $1^1/_2$ kil. spre N. de lacul Duimgi. Are o înălțime de 48 m.; e punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea, dominînd asupra satuluĭ Cara-Nasuf, și a drumuluĭ comunal Cara-Nasuf-Duimgi. Este naturală și acoperită cu verdeață.

Cara-Burun, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rurale Casap-Chioi. Este o prelungire răsăriteană a dealuluĭ Maadem-Bair; se întinde spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea estică a plășeĭ și cea nordică a comunei. Poalele sale se scaldă în două marĭ lacurĭ, Goloviția la Nord și Zmeica la E. Este presărat cu o mulțime de movile, între carĭ Dravarschi 83 m., Movilaluĭ-Țincu 74 m. Se prelungește spre E. cu dealul Acic-Suhat. Drumul comunal Hamamgi-Casap-Chioi îl tae. Este acoperit cu fînețe și semănăturĭ. Numele săŭ e turcesc și înseamnă Nas-Negru.

Cara-Burun, *deal* însemnat, în jud. Tulcea, plasa Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rurale Potur (și al cătunuluĭ săŭ Hamamgi). Se desface din dealul Eniceŭ; se întinde spre Sud, avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre S.-E.; brăzdează partea nordică a plășeĭ și pe cea nord-vestică a comuneĭ. Ramificațiile sale orientale se întind pănă pe malul pîrîuluĭ Slava și țărmurile laculuĭ sărat Goloviția. Are o înălțime de 128 metri și este tăiat de șoseaua națională Tulcea - Babadag - Constanța. Este acoperit cu livezĭ și pășunĭ. Pe la poalele sale se găsesc o mulțime de movile naturale.

Cara-Burun-Bair, *deal*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Gărvan și pe al cătunuluĭ săŭ Cuiugiuc. Se desface din dealul Gărvan-Bair și anume din vîrful Iuc-Mezarlî, se întinde spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V., printre văile Iaila Ceair sau Gărvan (ce e tot una cu Valea Cuiu-Iuc) și văile adiacentelor Cuiugiuc. Ceair și Garvan-Ceair, brăzdînd partea de Sud a plășeĭ și cea vestică a comuneĭ. Satul Cuiugiuc e așezat la poalele sale vestice. Are 145 m. înălțime, dominînd satul Cuiugiuc și văile de maĭ sus, precum și drumul județean Ese-Chioi-Lipnița. Este acoperit cu tufărișurĭ, pădurĭ și puține viĭ.

Cara-Chioi, *punct militar*, în Dobrogea, la o înălțime de 83 m., 17 d'asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre.

Cara-Cialîc, *vale*, jud. Constan-

www.dacoromanica.ro

ţa, în plăşile Silistra-Nouă şi Medjidia, pe teritoriile comunelor Cuzgun, (Silistra-Nouă) şi Enige (Medjidia). Incepe din poalele sud-estice ale dealuluĭ Echi-Iuiuc-Olceac; se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea estică a plăşeĭ Silistra-Nouă şi a com. Cuzgun, pe cea vestică a plăşeĭ Medjidia şi cea nord-vestică a comuneĭ Enige. Drumul şi-l face maĭ mult prin păduri. După un drum de 6 kil., se uneşte cu valea Nastradin, spre a se deschide în valea Urluia, pe stînga. Este tăiată de drumul judeţean Ostrovul-Cuzgun, iar printr'însa merge drumul comunal Cara-Amat-Talaşman.

Cara-Cialîc, *pîrîŭ*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Armutlia (şi anume pe acela al cătunuluĭ său Camber). Izvoreşte din poalele orientale ale dealul Taslî-Bair; se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-V. la N.-E, brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi pe cea estică a com.; curge prin păduriĭ, pe la poalele orientale ale dealuluĭ Balar-Bair, şi, dupa un curs de 6 kil., merge de se varsă în pîrîul Taiţa, pe dreapta, nu departe de vărsarea acestuia în lacul Razelm. In cursul său trece prin satul Camber. Are ca afluenţiĭ valea Orta-Burun pe dreapta, şi Doruchi-Dere pe stînga. Numele său este turcesc şi înseamnă Valea-Neagră.

Cara-Cicula, *deal*, în jud. Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul com. rur. Cerna. El este maĭ mult o prelungire sud-orientală a dealuluĭ Bujor; se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea centrală a plăşeĭ şi pe cea vestică a comuneĭ. Stă în legătură cu dealul Curt-Bair şi dealul Piatra-Roşie; de cel dintîiŭ e despărţit prin o vale rîpoasă, pe malurile căreia merge drumul judeţean Cerna-Greci; de cel-l-alt e despărţit de asemenea prin o vale rîpoasă, prin care merge drumul judeţean Cîrjilari-Măcin, şi drumul com. Cerna-Turcoaia. Din poalele luĭ sudice izvoreşte Valea-Ulmuluĭ, afluent al pîrîuluĭ Cerna. Este acoperit cu păşunĭ şi fîneţe.

Cara-Coium, *sat*, în jud. Constanţa, pl. Constanţa, cătunul comuneĭ Cicracci, situat în partea de E. a plăşeĭ şi a comuneĭ, la 5 kil. spre S.-E. de cătunul de reşedinţă, Cicracci, la S.-V. laculuĭ Taşaul şi la V. bălţeĭ Cara-Coium 1, la 2 kil. spre V. de mare. Este închis la N. de dealul Cara-Chioi-Bair, cu vîrful său Caraevila, care vîrf este la $2^1/_2$ kil. spre N.-V. de sat şi are o înălţime de 74 m., iar la S.-V. de dealul Mamaia, cu movila sa Mamaia, care are 34 m. şi este situată la $1^1/_2$ kil. spre S. de sat.

Suprafaţa sa este de 1900 hect., din carĭ 55 hect. sunt ocupate numaĭ de grădinĭ şi de vatra satuluĭ, cu 65 case.

Populaţia este de 114 familiĭ, cu 506 suflete, ocupîndu-se maĭ mult cu pescăria, satul fiind la marginea laculuĭ Taşaul şi în apropierea mărieĭ.

Populaţiunea sa este amestecată; se compune din Romînĭ, Bulgarĭ, Turcĭ şi Austriacĭ, însă majoritatea o formează Bulgariĭ. Un drum comunal pleacă spre N.-E., apoĭ se bifurcă: o parte duce la Şahman şi alta la Sargălacul-Mic şi la Sargălacul-Mare. Alte două drumurĭ pleacă spre S. şi S.-V., ducînd unul la Mamaia şi la Cogea-Ali şi altul, spre N.-V. la Cicrîcci.

Cara-Cuius-Dere, *vale*, în plăşile Medjidia şi Constanţa, jud. Conştanţa, servindu-le întru cîtva şi de hotar despărţitor, pe teritoriul comunelor Alacapî, pl. Medjidia, şi Murfatlar, pl. Constanţa, pe care le desparte puţin. Nu este alt-ceva de cît un alt nume al văeĭ Medjidia saŭ Carasu. Acest nume îl poartă între comunele Murfatlar şi Alacapî. Este inchisă între dealurile Tasli-Bair şi Gherme-Bair la E., Cara-Bei-Bair şi Chiuciuc-Murfat-Bair, la V. Printr'însa merge calea ferată Cernavoda-Constanţa, drumul comunal Alacapî-Murfatlar-Omurcea. Este tăiată d'alungul, în partea de N., de unul din valurile luĭ Traian şi anume de cel de piatră.

Cara-Culac, *vale* neînsemnată, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul romînesc cît şi pe cel bulgăresc al comuneĭ rurale Gărvan. Incepe din poalele răsăritene ale dealuluĭ Gărvan-Bair; se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V., pe la poalele apusene ale dealuluĭ Ciriagi-Iol-Bair; intră pe teritoriul romînesc pe lîngă pichetul No. 11, trece prin satul Gărvanul-Mare, şi, cum ese dintr'însul, se uneşte cu valea Culac-Punar-Ceair, spre a forma împreună valea Saila-Ceair, saŭ maĭ bine zis Valea-Cuiuiuculuĭ. Lungimea eĭ e de 7 kil. Malul său stîng e acoperit cu păduriĭ. Printr'însa merge un drum comunal ce duce de la Gărvan la Cranova, în Bulgaria.

Cara-Harman, *com. rur.*, din jud. Constanţa, pl. Constanţa.

Este situată în partea estică

www.dacoromanica.ro

a județului, la 42 kil. spre N. de orașul Constanța, capitala districtului, și în cea septentrională a plășeĭ, la 19 kil. spre N.-E. de com. Cara-Murat, reședința plășeĭ.

Se mărginește la N. cu comunele rurale Cara-Nasuf și Cogealac, din jud. Tulcea, de care se desparte prin dealurile Caș-calîc-Bair, Duimgi, lacurile Tuzla și Sinoe; la E. și S. cu Marea-Neagră; iar la V. cu comunele rurale Gargalîc și Cicrîcci, despărțindu-se de cea d'întîiŭ prin dealurile Movila-Căldărĭ, Ciatal-Bair și Gangalîc, iar de cea d'a doua prin dealul Peletlia.

Relieful soluluĭ prezintă o deosebită însemnătate. El ține tot de odată și de regiunea dealurilor și de regiunea șesuluĭ, căcĭ $^{3}/_{5}$ din suprafața eĭ aparține celuĭ din urmă. Șesul este situat în partea estică și este coprins între Marea-Neagră la E. și S., poalele estice ale dealurilor Movila-Căldărĭ și Cara-Harman, canalul vestic al laculuĭ Tuzla la V., și o linie ce pleacă de la ruinele cetățueĭ vechĭ Istropolis la gura Peritească, spre N. Șesul este acoperit cu bălțĭ: Sinoe și Tuzla, Ceatal-Sic; Balta-Mare; de-Mijloc; Balta-Mică, Chituc, care are stuf întins și des ce poartă numele de Chituc. Acest din urmă lac are o întindere de peste 2000 hect. și este aflător între lacul Sinoe și Mare; este considerat adese-orĭ și cu drept cuvînt ca ținînd tot de lacul Sinoe. Pe acest șes sunt mlaștinĭ lîngă Cara-Harman și largĭ bande de nisip (aflătoare între lacurile Tuzla și Sinoe, între Sinoe și Mare, de oparte și de alta a prelungireĭ sudice a stufuluĭ Chituc și a gîrlelor numite Balta-Mare și de-Mijloc, precum și dealungul maluluĭ Mărĭ-Negre). Toată această întindere a șesuluĭ, incontestabil că a fost acoperită de Mare, care retrăgîndu-se a lăsat lacurile: Tuzla, Sinoe, mlaștinĭ stufoase și întinderĭ considerabile acoperite cu nisip, amestecat cu resturĭ animale asemănătoare cu cele ce se găsesc astă-zĭ în mare.

Regiunea dealurilor coprinde restul vestic, $^{2}/_{5}$ ale comuneĭ și este reprezentată prin culmile: Cogealac la N. și Tașăul la S. și V.

Dealurile cele maĭ însemnate ale comuneĭ sunt: Duimgi, cu vîrfurile Peletlia (89 m.), Duimgi (83 m.), Tuzla-Iuc (38 m.), la N., d'alungul pîrîuluĭ Peletlia și pe malul vestic al laculuĭ Tuzla, și acoperit cu finețe, pășunĭ și vr'o cincĭ movile. Dealul Peletlia, cu vîrful Cara-Iuc (138 m.) la V.; Tașăul-Tîrti, cu vîrful Eșil-Iuiuc (104 m.) la S.-V.; Gargalîc (84 m.), Ciatal-Bair, cu vîrfurile Erim-Iuiuc (94 m.) și Gargalîc-Buim-Iuiuc (75 m.); Movila-Căldăiŭ (70 m.), dealul Cara-Harman (102 m.) la S.-V. Toate aceste dealurĭ sunt ramificațiunĭ orientale ale culmeĭ Tașăul, avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre E. și S.-E., întinzîndu-se printre pîrîul Peletlia, lacul Tuzla, Balta-Mare, pîrîul Gargalîc și Mare. Sunt acoperite cu movile, finețe și semănăturĭ.

Movile sunt numeroase: peste 38. Ele se găsesc maĭ toate pe muchiile dealurilor; afară de cele ce se găsesc pe vîrfurile amintite maĭ sus, maĭ avem: Cara-Iuiuc (150 metri), Iarîm-Iuiuc (140 m.), Movila-Beiuluĭ (136 m.), Movila-din-Tîrlă (119 m.) la Vestul comuneĭ, la S. de satul Peletlia, pe muchia dealuluĭ Peletlia; Buiuc-Iuiuc (102 m.), Sac-Iuiuc (52 m.), Sarîm-Iuiuc (46 m.), acestea chiar lîngă satul Cara-Harman se găsesc situate în partea centrală și sud-vestică a comuneĭ pe muchea dealuluĭ Cara-Harman. Ele sunt artificiale maĭ toate, construite în scop de a servi de înmormîntare saŭ ca punct de observație și orientare. E un singur pîrîŭ: Peletlia, care udă N.-V. comuneĭ. Pleacă din dealul Peletlia, cu direcție de la V. spre E., trece prin satul Peletlia, taie drumul Gargalîc-Cara-Nasuf, pe la locul numit Podul-Draculuĭ-Negru și se varsă în lacul Tuzla, în colțul sud-vestic al luĭ. Malurile cursuluĭ săŭ superior sunt înalte și cam pietroase, iar ale celuĭ inferior sunt joase. Maĭ avem două gîrle numite: Balta-Mare și de-Mijloc prin care se stabilește o legătură între lacul Sinoe și Marea-Neagră. Pleacă de la Gura-Buazuluĭ o singură ramură, care apoĭ ramificîndu-se în două, brăzdează partea estică a comuneĭ, trecînd pe lîngă satul Cara-Harman și deschizîndu-se în colțul sudic al laculuĭ Sinoe.

Bălți avem: Tuzla la N., care aparține maĭ mult comuneĭ Cara-Nasuf, fiind pe hotarul între aceste două comune: are malurĭ joase, o întindere de 11600 hectare, cu pește bun; al doilea lac e Sinoe. Venitul ambelor lacurĭ aparține statuluĭ. Afară de acestea maĭ avem altele maĭ micĭ: Ciatal-Su de 15 hect., în nisipul Ciatal-Su, la N. de Cara-Harman; Chituc, în stuful Chituc, de 20 hect. întindere și altele maĭ micĭ, fără însemnătate. Intre lacurile Tuzla și Sinoe avem nisipul numit Ciatal-Su, cu o întindere de 1400 hect., puțin ridicat d'asupra niveluluĭ Mărĭ și lacurlior, presărat la N. cu cîte-va lacurĭ micĭ uscate. Se află la locul unde a fost odinioară orașul Istropolis, și se

www.dacoromanica.ro

întinde la S. până la satul Cara-Harman de lîngă care începe, spre S., printre gîrlele: Bălțile-Marĭ și de-Mijloc și pe lîngă Mare, cu o întindere de peste 500 hect., nisipul Cara-Harman, tăiat de gîrle micĭ. Intre balta Sinoe și Mare se întinde stuful Chituc cu o întindere de peste 2000 hect., amestecat cu apă, avînd la N. mulțime de micĭ lacurĭ, în mijloc cu nisip și spre S. lacul Chituc, prelungindu-se spre S. în formă de limbă, impracticabil pentru comunicație. Marea-Neagră udă comuna în partea estică, pe o distanță de 22 kil. Malul către Mare este jos și acoperit cu nisip în toată lungimea luĭ; acest nisip se întinde în interior până la $1\frac{1}{2}$ kil. Altă-dată, de sigur, Marea trebue să se fi întins departe de interiorul uscatuluĭ și ca probă sunt lacurile ce aŭ rămas astă-zĭ: Tuzla și Sinoe, care comunică cu ea prin gura Periteașca și Buazul, nisipul Ciatal-Su și stuful Chituc. In toate se găsesc resturĭ de animale și plante ce se găsesc astă-zĭ în mare.

Suprafața totală a comuneĭ este de 15787 hect., din care 208 hect. ocupate de grădinile și vetrele celor două sate, cu 169 case, iar restul de 5618 hect. împărțit între locuitorĭĭ ce posedă 4257 hect. și statul cu proprietarĭ, carĭ aŭ 11461 hect.

Cătunele, carĭ compun com., sunt două: Cara-Harman, reședință, așezată în partea estică a comuneĭ, pe malul stîng al gîrleĭ Balta-Mare, la colțul sudic al laculuĭ Sinoe, avînd la sudul săŭ o mlaștină închisă și dominantă la N.-V. de dealul Cara-Harman, cu movilele Cara-Harman și Iarîm-Iuc; Peletlia, în partea vestică a comuneĭ, la 6 kil. spre N.-V. de reședința Cara-Harman, de ambele maluri alc pîrîuluĭ Peletlia, închis și dominat la N. de dealul Duimgi cu movilele Peletlia și Duimgi, iar la S.-V. de dealul Peletlia cu movilele Iarîm-Iuc, Beiul, - Movila - din - Tîrla și Traian, la 2 kil. spre S. de cătun. Cara-Harman. Aspectul general al lor e acesta: așezate pe locurĭ maĭ șese, casele sunt marĭ, răŭ zidite, adunate în jurul bisericilor saŭ geamieĭ; prea puține înconjurate cu grădinĭ. Cara-Harman are și cîte-va viĭ la Nord.

Populațiunea sa este formată din elemente romîne și Turcĭ. In anul 1896 se găseaŭ 207 familiĭ, cu 1089 suflete, împărțite după cum urmează: după sex: 567 bărbațĭ și 522 femeĭ; după stare civilă: 651 necăsătoriți, 410 căsătoriți și 28 văduvĭ; după instrucție: 74 știind carte și 1015 ne știind; după cetățenie: 1088 cetățenĭ romînĭ, și 1 supus străin; după religie: 719 ortodoxĭ și 370 mahometanĭ; după ocupație: 246 agricultorĭ și meseriașĭ, 4 comercianți și 10 industriașĭ; eraŭ 203 contribuabilĭ; 145 împroprietăriți și 115 neîmproprietăriți.

In ceea ce privește calitatea pămîntuluĭ, cele 15787 hectare ale com. se împart ast-fel: 5508 hect. teren neproductiv (vetrele caselor: 508 hect.) și bălți, stufurĭ, etc. (5000 hect.) ale statuluĭ și 10279 hect. teren productiv, din carĭ: 8461 hect. loc cultivabil (din care loc aŭ 3764 hect.), 1565 hect. izlaz (din care 164 hect. al locuitorilor) și 4 hect. viĭ ale locuitorilor.

In com. sunt 246 plugarĭ, cu 156 pluguri (151 cu boĭ, 5 cu caĭ), 135 caĭ și căruțe (11 cu boĭ și 124 cu caĭ), 1 mașină de secerat, 1 mașină de bătut porumbul, 1 mașină de vînturat și 1 mașină de cosit fînul.

In Cara-Harman sunt 13590 capete de vite, din carĭ: 519 caĭ, 1449 boĭ, 82 bivolĭ, 12 asinĭ, 10900 oĭ și 630 porcĭ. Locuitoriĭ se ocupă și cu pescuitul din bălțile Sinoe și Tuzla. Sunt 8 morĭ de vînt.

Comerciul e activ și se face pe șoseaua națională Tulcea-Babadag - Constanța și prin gara orașuluĭ Constanța, la 35 kil. spre S. El constă în importul manufacturilor, băuturĭ spirtoase, unelte agricole și în exportul vitelor cu productele lor (lînă, brînză) și al cerealelor.

Budgetul comuneĭ e de 4427 leĭ venitur, și de 2908 leĭ cheltuelĭ.

Căĭ de comunicație sunt: pe lacurĭ și bălțĭ cu luntre; drumurĭ comunale ce unesc cătunele între ele și cu satele învecinate: ca Tarșan, Leremet, etc.

Biserică ortodoxă e una singură în cătunul Peletlia, cu hramul Acoperămîntul-Maiceĭ-Domnuluĭ, cu 10 hect. de la stat, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. Sunt 2 geamiĭ cu 2 hogĭ în cătunele Cara-Harman și Peletlia.

Școlĭ sunt 2 rurale mixte: una în cătunul Cara-Harman și alta în cătunul Peletlia; aŭ 2 învățătorĭ; 89 elevĭ înscrișĭ (52 băeți și 37 fete).

Cara-Harman, *punct militar*, în Dobrogea, la o înălțime d'asupra nivelului mărĭĭ de 104.97 m.

Cara-Mișea-Tepe, *deal*, județul Constanța, pl. Hîrșova, pe teritoriul comuneĭ rurale Topolog, și anume pe acela al cătunelor Doerani și Topologuluĭ-Romîn. Se desface din dealul Doerani; se întinde spre S. printre pîrîul Topologul (saŭ Saraiul) și afluentul săŭ Hagi-Omer, într'o direcție de la Nord-Est spre Sud-Vest, brăzdînd partea de E. a plășeĭ

www.dacoromanica.ro

și pe cea meridională a comuneĭ. Se ridică la 197 m., dominînd pîraiele de maĭ sus, ale căror maluri, din cauza natureĭ sale pietroase, sunt înalte și stîncoase, satul Doerani, și drumul județean Babadag-Hîrșova. Este acoperit cu fînețe.

Cara-Murat, *comună rurală*, din jud. și pl. Constanța.

Este așezată în partea estică a județuluĭ, la 26 kil. spre N.-V. de orașul Constanța, capitala districtuluĭ, și în cea centrală a plășeĭ, a căreĭ reședință este.

Se mărginește la Nord cu comuna rurală Pazarlî, de care se desparte prin dealurile Ilanlîc-Bair și Dolufacî-Bair; la S. cu comuna rurală Caratai (din plasa Medjidia), de care se desparte prin dealurile Hagi-Culac și Murat-Bair; la E. cu comuna rurală Cicrîcci, de care se separă prin dealul Cara-Murat-Bair; iar la V. cu comuna rurală Carol I saŭ Dana-Chioi, de care se desparte prin dealul Dana-Chioi-Bair.

Relieful soluluĭ este accidentat, de culmile Dorobanțul, Carol și Cara-Murat; cea d'intîiu la Nord și Vest, cea d'a doua la Sud, cea d'a 3-a la Est. Dealurile principale, carĭ brăzdează teritoriul comuneĭ sunt: Slanlac-Bair, cu vîrful Ilanlîc-Tepe (142 m.) la N.; Delufaci (125 m.) la N.-E., și ramificațiĭ orientale ale culmeĭ Dorobanțul; Murat-Bair, cu vîrful Murat-Iuc (130 m.) la S.-V.; Amut-Bair, vîrful Tepe-Cara-Murat (203 m.) la S.-E., prelungirĭ orientale ale culmeĭ dealuluĭ Carol I. Cara-Murat-Bair cu vîrfurile Cara-Murat (118 m.) și Cara-Murat-Iuc (104 m.) la E. Toate aceste dealurĭ sunt acoperite cu semănăturĭ și fînețe. Copaciĭ lipsesc aproape cu desăvîrșire; pe muchea lor movilele sunt risipite în diferite direcțiunĭ, iar numeroase drumurĭ le întretae în nenumărate direcțiunĭ. Movilele sunt răspîndite în toate părțile, în număr de 17; aŭ servit ca locurĭ de mormînt și puncte de observație.

Hidrografia nu este reprezentată de cît prin cîte-va văĭ, carĭ aŭ apă numaĭ în timpul ploilor saŭ topireĭ zăpezilor, primăvara. Principalele sunt: Cara-Murat-Ceair, ce pleacă din dealul Cara-Murat, brăzdează mijlocul comuneĭ, trecînd prin satul Cara-Murat și, sub numele de Hagi-Cabul și Chiostel, se deschide în lacul Medjidia; valea Caratai, care o brăzdează la S. și valea Dolofan puțin la N.-E. Ondulațiunile terenului fiind micĭ și uniforme, nu pot forma văĭ adîncĭ și marĭ. Lipsa de pădurĭ face ca aceste văĭ să fie maĭ tot-d'a-una lipsite de apă.

Comuna se compune dintr'un singur sat Cara-Murat situat pe ambele maluri ale văeĭ Cara-Murat, închis și dominat la V. de dealul Murat-Bair, cu movila Murat-Iuc, la E. de dealul Cara-Murat, cu movila Cara-Murat, la S. de dealul Amut-Bair și la N. de dealul Hamlîc-Bair. Casele satuluĭ în partea de Est sunt bine zidite, înconjurate cu grădinĭ și dispuse pe 4 uliță paralele; aceasta este partea de curînd formată; partea vechiă este situată la V. formată din case avînd fie-care grădina sa, dar risipite la capătul văeĭ Cara-Murat.

Suprafața totală a comuneĭ este de 10073 hect., din carĭ: 228 hect. ocupate de gradinile și vatra satuluĭ, cu 304 case; iar restul 9769 hect. este împărțit între stat cu proprietariĭ carĭ aŭ 4570 hect. și locuitoriĭ carĭ posedă 4570 hect.

Populațiunea sa totală pe 1896 este de 320 familiĭ, cu 1569 suflete, împărțită ast-fel:

După sex: 860 bărbațĭ, 709 femeĭ. După starea civilă: 923 necăsătoriță, 602 căsătoriță, 44 văduvĭ. După instrucțiune: 498 știŭ carte, 1071 nu știu. După cetățenie: 1349 cetățenĭ Romînĭ, 220 supușĭ străinĭ. După religie: 705 ortodoxĭ, 619 catolicĭ și 246 mahometanĭ. După avere: împroprietăriță 466, neîmproprietăriță 32. Sunt 498 contribuabili.

In ceea ce privește calitatea pămîntuluĭ, cele 10073 hect., întinderea comuneĭ, se împart ast-fel: 228 hect. teren neproductiv, ocupat de vatra satuluĭ; 9769 hect. teren productiv din carĭ: 6420 hect. teren cultivabil (1450 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ și 4970 hectare ale locuitorilor) 6279 hectare teren necultivat, din carĭ: 3129 hectare ale Statuluĭ cu proprietariĭ și 150 hect. ale locuitorilor; 84 hect. teren izlaz, tot al Statuluĭ. 11 hect. teren cu viĭ, tot al Statuluĭ.

In comună sunt 477 plugarĭ, carĭ aŭ 240 pluguri (140 cu boĭ, 100 cu caĭ), 266 care și căruțe (6 cu boĭ, 260 cu caĭ), 66 mașinĭ de secerat, 10 mașinĭ de bătut porumbul, 100 grape de fier, 60 mașinĭ de vînturat.

Locuitoriĭ aŭ 13708 capete de vite, din carĭ: 777 caĭ, 1389 boĭ, 12 asinĭ, 10900 oĭ și 630 porcĭ.

Industria este cea casnică. Sunt în comună: 1 fabrică de lumînarĭ de ceară și 3 morĭ de vînt. Sunt în total 14 industriașĭ.

Comerciul e activ și se face pe șoseaua națională Tulcea-Babadag-Constanța, prin gara

www.dacoromanica.ro

Murfatlar, la 26 kil. spre S., şi constă în importul de maşinĭ agricole, vin, manufactură şi în export de cereale, vite cu produsele lor (lînă, brînză) şi lumînărĭ de ceară.

Budgetul comuneĭ este de 7428 leĭ la venitурĭ şi 4973 leĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: calea judeţeană Hîrşova-Constanţa, care trece chiar prin comună, apoĭ drumurĭ comunale la Cuvîcci, Esther şi Palaz.

Are o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser. Sunt şi 2 bisericĭ catolice.

Sunt 2 şcolĭ: una a comuneĭ cu 1 învăţător, 1 învăţătoare, 120 elevĭ înscrişĭ (68 băeţĭ, 52 fete) şi alta catolică.

Cara-Murat I, *punct militar*, în Dobrogea, la o înălţime de 118.15 m. d'asupra nivelului Mărĭĭ-Negre.

Cara-Murat II, *punct militar*, în Dobrogea, la o înălţime de 107.30 m. d'asupra nivelului Mărĭĭ-Negre.

Cara-Murat-Tepe, *deal*, în judeţul Constanţa, pl. Constanţa, pe teritoriul comunelor Pazarlî şi Cara-Murat. Este maĭ mult o prelungire estică a dealuluĭ Bilarlar, desfăcîndu-se din vîrful Cara-Tepe (177 m.); se îndreaptă spre E., d'alungul pîrîuluĭ Esther, pănă aproape de apa Taşăul. Domină satul Esther, aşezat la poalele sale nordice, satul Cara-Murat şi două drumurĭ ce pleacă unul la Cara-Murat şi altul la Medjidia.

Cara-Nasuf, *com. rur.*, situată în partea sud-estică a judeţuluĭ Tulcea şi a plăşeĭ Istrul, lîngă malul vestic al băltiĭ Sinoe.

Se mărgineşte la N. cu com. Casap-Chioi. La E. cu lacul Sinoe, la V. cu com. Cogealac, şi la S. cu com. Çara-Harman din jud. Constanţa.

Reliefuł soluluĭ ţine de regiunea deluroasă. Dealurĭ sunt: dealul Cara-Nasuf la N., de 57 metri, dealul Cascalîi-Bair, de 115 metri, la S.-V. Movile sunt foarte numeroase; maĭ însemnate sunt: Caba-Iuc, de 56 metri, la N.; Cara-Harman, de 48 metri, la S.; Duimgi, de 68 metri, la S.-V. Sunt naturale şi acoperite cu verdeaţă, iar dealurile cu semănăturĭ.

Apele, carĭ udă com., sunt: pîrîul Duimgi, la S., trece prin satul Duimgi; are malurĭ înalte; se varsă în lacul Tuzla. Valea Cara-Nasuf, la N., trece prin satul Cara-Nasuf. Băltĭ sunt: Sinoe la S.-E., Cara-Nasuf la S.-E., Tuzla la S. şi două micĭ lacurĭ la S.-V. formate de pîrîul Duimgi.

Cătunele carĭ o formează sunt: Cara-Nasuf la N.-E., reşedinţa, pe pîrîul cu acelaşĭ nume; Duimgi, la 5 kil. spre S.-V., pe pîrîul Duimgi.

Intinderea comuneĭ este de 8215 hect. din carĭ 120 hect. ocupate de vetrele satelor, 5500 hect. ale locuitorilor şi 2585 hect. ale statuluĭ.

Populaţiunea este amestecată. Sunt 310 familiĭ cu 1336 suflete, din carĭ 322 bărbaţĭ, 305 femeĭ, 709 copiĭ. După naţionalităţĭ sunt: 23 Romînĭ, 1095 Bulgarĭ, 203 Tătarĭ, 6 Grecĭ, 2 Armenĭ şi 7 Evreĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este în general bună pentru agricultură. S'aŭ cultivat 3991 hect.; restul din suprafaţa comuneĭ este ocupată de: stuf, băltĭ şi mlaştinĭ.

In com. sunt 189 plugarĭ, cu 115 plugurĭ. Vitele, în număr de 4218 capete, constituesc una din avuţiile locuitorilor.

Grădinăritul este ocupaţia Bulgarilor. Industria este cea domestică. Comerţul este activ, constînd în import de manufactură şi coloniale şi în export de cereale şi vite. Sunt 7 comercianţĭ.

Veniturile com. sunt de 5212 leĭ, iar cheltuelile de 4915 leĭ. Sunt 296 contribuabilĭ.

Drumurile sunt toate comunale şi duc la satele apropiate: Cogealac, Peletlia, Duimgi, Casap-Chioi şi Potur.

Biserică este una singură, ortodoxă, zidită, în 1879, de locuitorĭ; are hramul Sf. Methodiu şi Ciril; posedă 10 hectare pămînt; e deservită de 1 preot şi un cîntăreţ.

Şcolĭ sunt două, una în fiecare căt.; ambele sunt fundate de locuitorĭ; aŭ cîte un învăţător, 10 hect.; 82 elevĭ înscrişĭ.

Comuna e vechiă. Este fundată în secolul trecut de Turcĭ, carĭ s'aŭ retras în mare parte; în locul lor aŭ venit Bulgarĭĭ.

Cara-Nasuf, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, căt. de reşedinţă al com. rur. Cara-Nasuf, aşezat în partea de S.-E. a plăşeĭ şi în cea de N.-E. a comuneĭ, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Cara-Nasuf. Intinderea satuluĭ este de 75 hect. Populaţia e formată de Turcĭ, Tătarĭ şi Bulgarĭ. Sunt 105 familiĭ, cu 540 suflete. Spre S.-E. de comună se află ramurile vecheĭ cetăţĭ greceştĭ Istropolis.

Cara-Nasuf, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ Cara-Nasuf. Este maĭ mult o prelungire estică a culmeĭ Hai-Dîn, brăzdînd partea de S. a plăşeĭ şi pe cea de N.-E. a comuneĭ. Ultimele sale ramificaţiunĭ se termină lîngă ţărmiĭ

www.dacoromanica.ro

vesticĭ aĭ laculuĭ Sinoe. E tăiat de drumul comunal Sari-Iurt-Cara-Nasuf. Are o înălțime de 104 m. Este presărat cu o mulțime de movile, între carĭ Caba-Iuc (56 m.) e cea maĭ înaltă. E acoperit cu semănăturĭ și izlazurĭ.

Cara-Nasuf, *pîrîŭ*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rur. Cara-Nasuf. Ișĭ ia naștere din poalele sudice ale dealuluĭ cu același nume; se îndreaptă spre E., avînd o direcțiune generală de la V. spre E., udînd partea sudică a plășeĭ și cea de mijloc a comuneĭ; trece prin satul Cara-Nasuf, curgînd pe la poalele sudice ale dealuluĭ Cara-Nasuf, și, după 3 kil. de curs, se varsă în iezerul Sinoe, ceva maĭ spre E. de satul Cara-Nasuf.

Cara-Omer, *com. rur.*, în județul Constanța, pl. Mangalia.

Este așezată în partea meridională a județuluĭ, la 64 kil. spre S.-V. de orașul Constanța, capitala districtuluĭ, și în partea vestică a plășeĭ, la 50 kil. spre V. de orășelul Mangalia, reședința eĭ.

Se mărginește la N. cu comunele rurale Carvaclar și Enghez, despărțindu-se de cea d'întîiŭ prin dealul Cavaclar, de cea d'a doua prin dealul Cara-Suluc-Bair; la S. cu Bulgaria, de care o desparte dealurile Docuzair și Muraci; la E. cu comunele Hazaplar și Sarighiol, despărțind-o de cea d'întîiŭ, dealul Ghiuvenli, și de cea d'a doua dealurile Egi-Iuiuc și Murtfacea-Bair; la V. cu comunele Bairam-Dede și Hairam-Chioi (pl. Silistra-Nouă), separîndu-se de prima prin dealul Docuzaci, de secunda, prin dealurile Sari și Curu-Bair.

Culmile Cara-Omer la V.-N. și la interior și Muraci la E. și S. brăzdează teritoriul comuneĭ; maĭ întinsă dintre toate comunele din județul Constanța. Principalele dealurĭ sunt: Docuzaci (193 m.), Dealul-Moriĭ (170 m.), la S.-V.; Malcoci-Mazarlî (176 m.), Curu-Bair (168 m.), la N.-V.; Cavaclar, cu vîrful Ghiuvenli-Nord (155 m.), Cara-Sulac-Bair, cu vîrful Ghiuvenli-Est (141 m.), la Nord; Coru-Sîrtî (152 m.) și Cara-Cuiuc Bair, cu vîrful Cheragi (136 m.) la E. Prin interiorul comuneĭ sunt dealurile: Mezarlîc-Bair, de natură stîncoasă, Sari-Bair (140 m.), Mezarlîc (164 m.), acestea spre partea nordică; dealurile: Bair-Mezarlîc (187 m.), Mamuzli-Bair (180 m.), Alibei-Chioi, Mezarlîc (170 m.), Alibei-Chioi-Bair (163 m.), Cara-Omer-Bair cu vîrful Ghiuvenli II (152 m.), Mezarlîc-Bair (158 m.), acestea în partea centrală; dealurile: Dere-Chioi-Bair (182 m.), Bair-Iuiuc (140 m.), Cara-Omer (170 m.), în partea meridională.

Culmea Muraci e reprezentată prin dealurile: Egi-Iuiuc, cu vîrful Cheragi II (123 m.); Mezarlîc-Sîrtî (128 m.) și Murfatcea-Cairac (140 m.), toate în spre S.-V., avînd același aspect ca și cele ale culmeĭ Cara-Omer. Movile sunt numeroase; unele înalte marĭ, servind probabil ca puncte de observare și orientare; toate sunt artificiale; ele sunt răspîndite pe toată suprafața teritoriuluĭ. Principalele sunt: Movila-Mare (200 m.), pe hotarul spre Bulgaria, la S.-V.; Bali-Iuc (182 m.), tot la S.-V.; Cheragi (130 m.) la E.

Principalele văĭ sunt: Docuzaci la V., trecînd prin satul Docuzaci, cu malurĭ înalte și pe alocurea pietroase. Valea Calfa-Chioi, care la început poartă numele de Cerchez-Chioi-Culac, trecînd prin satul Cerchez-Chioi, apoĭ cel de Calfa-Chioi-Ceair, trecînd prin satul Calfa și în urmă cel de Sarapcea, trecînd prin satul Cialmagea și deschizîndu-se în valea Demircea. Brăzdează comuna la V. Malurile sale sunt în general înalte și stîncoase. Valea Afighinea începe sub numele de valea Dere-Chioi, ia pe urmă pe cel de Alibi-Chioi-Ceair, trecînd pe lîngă satul Alibi-Chioi, în urmă de Valea-Cîșleĭ, trecînd pe lîngă cîșla Alibi-Chioi și în fine pe cel de Afighinea, brăzdînd interiorul comuneĭ, Valea Ghiuvenli saŭ Mangaci, trece prin satul Ghiuvenli, brăzdează comuna la N. Valea Chior-Cui o străbate prin interior; valea Daulu-Chioi, care ia maĭ la vale numele de valea Sîrtî, trecînd prin satul Daulu-Chioi, o brăzdează la E. și S.-E. Valea Cara-Omer primind pe stînga valea Luci, Ghiolgiul și Izvoruluĭ, trece prin satul Cara-Omer și îl străbate la S.

Clima comuneĭ este excesivă, din pricina lipseĭ de păduriĭ și adăposturĭ oferite de dealurĭ; vara este arzătoare și rare-orĭ puțin temperată de vînturile ce suflă din spre mare; iarna e aspră, guvernată fiind de vîntul dominant, recele și gerosul crivățŭ (N.-E.). Ploae cade puțină și puțurile trebuesc săpate la adîncimĭ foarte marĭ.

Cătunele, carĭ compun comuna, sunt nouă și anume: Cara-Omer, așezat în partea meridională a comuneĭ, pe valea Cara-Omer, între dealurile Cara-Omer la S.-V., Alibi-Chioi-Bair la N.-V., Cara-Omer-Bair la N.-E. și Mezarlîc-Bair la E. și S.-E.; Ghiuvenli, în partea septentrio-

www.dacoromanica.ro

nală a comuneĭ, la 7 kil. spre N. de reşedinţă, pe valea Ghiuvenli, între dealurile Cavaclar la V., Consîrtî la S., Carasuluc-Bair la N.-E. şi Ghiuvenli la N.; Cauli-Cicur (groapa sîngeroasă) în partea meridională a comuneĭ, la 4 kil. spre S.-E. de reşedinţă, pe văile Iurtluc şi Caulî-Cicur, între dealurile Mezarlîc-Bair la N.-V., Caulicum la N., Surtluc-Bair la S. şi Mufatcea-Cairac la S.-E.; Daulu-Chioi în partea estică a com., la 5 kil. spre S.-E. de reşedinţă, pe valea Daulu-Chioi, între dealurile Mezarlîc-Bair la E., Murfatcea-Bair la S. şi Egi-Iuiuc la N.; Calfa-Chioi, în partea vestică a com., la 10 kil. spre N.-V. de reşedinţă, pe valea Calfa, la poalele pietroaselor dealurĭ Malcoci, Mezarlîc la V. şi Mezarlîc-Bair la E.; Mamuzlî, în partea vestică a comuneĭ, la 9 kil. spre N.-V. de reşedinţă, pe valea Calfa-Chioi, între dealurile Docuzaci la V. şi Mamuzlî la E.; Alibi-Chioi, în partea centrală a comuneĭ, la 5 kil. spre N.-V. de reşedinţă, pe văile Cîşla şi Alibi-Chioi, între dealurile Alibi-Chioi la V. şi Alibi-Chioi-Bair la E. Cerchez-Chioi, în partea meridională a plăşeĭ, la 9 kil. spre V. de reşedinţă, pe valea Cerchez-Chioi, la poalele pietroaselor dealurĭ Bair-Mezarlîc la E. şi dealul Bai la V.; Deru-Chioi, tot în partea meridională a com., la $9^1/_2$ kil. spre V. de reşedinţă, pe valea Des-Chioi şi la poalele stîncoaselor dealurĭ Des-Chioi la E. şi Dealul-Moriĭ la V. Docuzaci saŭ Docuz-Aci, în partea vestică, la 12 kil. spre V. de reşedinţă, pe valea Docuzaci, înconjurat de toate părţile de dealul Docuzaci. Casele acestor sate sunt aşezate în jurul bisericelor saŭ geamiilor, în cîte două saŭ treĭ grupurĭ, maĭ toate aŭ de jur-împrejur morĭ de vînt.

In anul 1895, populaţiunea era de 443 fam., cu 2079 suflete, împărţită după cum urmează: După sex: 1159 bărbaţĭ şi 920 femeĭ; după starea civilă: 1152 necăsătoriţĭ, 850 căsătoriţĭ şi 77 văduvĭ; după instrucţie: 118 ştiind carte şi 1961 ne ştind; după religie: 906 ortodoxĭ, 126 catolicĭ şi 1047 mahometanĭ; după profesiunĭ: 823 agricultorĭ şi meseriaşĭ, 14 comercianţĭ, 4 industriaşĭ şi 10 cu diferite alte profesiunĭ; sunt 851 contrib.

După statistica din 1896—97 sunt în comună 820 familiĭ, cu 3067 suflete.

In comună sunt 2 biserici catolice şi 4 geamiĭ.

In ceea-ce priveşte calitatea pămîntuluĭ, cele 23340 hect. ale comuneĭ se împart ast-fel: 191 hect. loc neproductiv, ocupate de vatra satuluĭ; 23149 hect. loc productiv, din carĭ: 13936 hect. loc cultivabil (3773 hect. ale statuluĭ cu proprietarĭ şi 10173 hect. ale locuitorilor); 4613 hect. loc necultivat, ale locuitorilor; 4600 hect. izlaz, din care 1113 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ şi 3487 hect. ale locuitorilor.

In comună sunt 823 plugarĭ, carĭ aŭ 322 pluguri (302 cu boĭ, 10 cu caĭ) 448 care şi căruţe, (139 cu boĭ, 309 cu caĭ), 1 maşină de treerat cu aburĭ, 4 maşinĭ de semănat, 4 maşinĭ de secerat, 1 maşină de bătut porumb, 10 grape de fier şi 3 maşinĭ de vînturat. Sunt în comună 65 puturĭ. Locuitoriĭ aŭ 9194 capete de vite, din carĭ: 1025 caĭ, 2135 boĭ, 94 bivolĭ, 6271 oĭ, 86 capre şi 583 porcĭ.

Comerţul este activ, în comună fiind vama de export şi import spre Bulgaria. Gara maĭ apropiată este Murtfatlar la 50 kil. spre Nord. La Cara-Omer e un biuroŭ vamal, avînd de sucursale biurourile din Hîrşova şi Rasova. Biuroul din Cara-Omer a fost înfiinţat în anul 1894 (Aprilie). Pe ultimul exerciţiŭ financiar a produs un venit de leĭ 4430, importîndu-se mărfurĭ pentru 43466 leĭ şi exportîndu-se pentru 168564 leĭ.

Suprafaţa totală a comuneĭ e de 23340 hect., cea maĭ întinsă din tot judeţul, din carĭ: 191 hect. ocupate de vatra satuluĭ cu 323 case, iar restul de 23149 hect. împărţit între stat cu proprietariĭ carĭ posedă 44886 hectare şi locuitoriĭ carĭ aŭ 18263 hectare.

Budgetul este de 16115 leĭ, 95 banĭ la venituri şi 5349 leĭ, 16 banĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt căile judeţene: Para-Chioi-Mangalia, trecînd prin satul Ghiuvenli, la N.; şoseaua Cara-Omer-Mangalia; drumurĭ comunale la Hazaplar, Chiragi, Bairam-Dede, Cavaclar, Sari-Ghiol, Topraisari.

Cara-Omer, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ rurale Cara-Omer, situat în partea vestică a plăşeĭ şi cea de S.-V. a com. Se desface din dealul Bair-Iuiuc, întinzîndu-se printre văile Iuci-Ghiolgiu şi Valea-Izvoruluĭ. Este acoperit cu verdeaţă. Are o înălţime de 160 m. Pe muchea dealuluĭ merge drumul Cara-Omer-Dere-Chioi şi altul ce merge în Bulgaria.

Cara-Omer-Bair, *deal,* judeţul Constanţa, în pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ Cara-Omer. Se desface din dealul Alibi-Chioi, din punctul Ghiuvenli II (152); se întinde spre S., într'o direcţie generală de la N.-V.

www.dacoromanica.ro

spre S.-E., brăzdînd partea vestică a plăşeĭ şi cea estică a comuneĭ. Se prelungeşte spre S. cu dealul Mezarlîc-Bair, de pe lîngă satul Cara-Omer. Pe muchea luĭ merg drumurile comunale de la Cara-Omer la Ghiuvenli şi Mustafacî. Este acoperit cu semănăturĭ.

Cara-Orman, *com. rur.*, în pl. Sulina, jud. Tulcea, situată în partea estică a judeţuluĭ, la 100 kil. spre E. de oraşul Tulcea, capitala judeţuluĭ, şi în partea centrală a plăşeĭ, la 35 kil. spre V. de oraşul Sulina, reşedinţa plăşeĭ.

Numele său turcesc, înseamnă Pădurea-Neagră, din cauza întunecimeĭ pădureĭ seculare care poartă acelaşĭ nume şi care se află pe teritoriul său.

Hotarul său amănunţit este acesta: Incepe din braţul Sulina, de la mila No. 7; se îndreaptă spre S.-E., în o linie maĭ continuă, pănă ce dă de Gîrla-Imputită, ce o urmează pănă la vărsarea eĭ în Marea-Neagră, la mila marină No. 7; merge spre S., pe malul Măreĭ, pănă la mila No. 8, de unde o ia spre S.-V., de alungul grindului Ivancia, pănă dă în braţul Sfîntul-Gheorghe lîngă cherhaneaua (Ivancea-Nouă) Ermalaiul; de aci trece Dunărea (braţul Sfîntul-Gheorghe) şi urmînd cel-l'alt mal (drept), se întortochează după toate sinuozităţile meandruluĭ braţ, avînd o direcţiune generală spre Nord-Vest, pănă în dreptul gureĭ gîrleĭ Litcovul, lîngă punctul trigonometric Parvuloc. De aci, într'o direcţiune generală spre Nord, urmează gîrla Litcovul, pănă la lacul Ciubida, de unde o părăseşte, pentru a înconjura lacul Obretinul şi a se opri în braţul Sulina la mila No. 22. De aci, într'o direcţiune generală spre E., urmează braţul Sulina, pănă la mila No. 7, de unde am plecat. Forma luĭ este foarte neregulată. Lungimea perimetruluĭ este de peste 150 kilometri.

La N. com. se învecineşte cu com. urb. Chilia-Vechie şi cu cea rurală Satul-Noŭ, despărţită fiind de ambele prin braţul Sulina; la E. cu comuna urbană Sulina; la S. cu com. Sf. Gheorghe (saŭ Catîrlez) şi la V. cu com. Moru-Ghiol, de care se desparte prin gîrla Litcovul.

In general terenul nu e ridicat mult de asupra niveluluĭ Mării; une-orĭ e maĭ jos ca acela al braţelor Sulina şi Sf. Gheorghe, de unde inundaţiĭ foarte dese.

Apele carĭ o udă sunt: Braţul-Sulina la N. şi Braţul-Sfîntul Gheorghe la Sud. Sunt şi multe gîrle, ce servesc de scurgere multelor şi întinselor lacurĭ, de carĭ întreaga deltă a Dunăreĭ este presărată. Aşa avem: gîrla Litcovul la V., Gîrla-Imputită la E., gîrla Tudor-Vătaful spre E. Bălţile ocupă o mare parte din teritoriul comuneĭ Balta Obretin se află la Nord-Vest, şi se scurge în braţul Sulina; lacurile Ciubida şi Gorgostel sunt la V. şi se scurg în gîrla Litcovul; lacul Erenciuc, la S., se scurge în braţul Sf. Gheorghe. Maĭ sunt bălţile: Puiul, Puiuleţul, Lumina, Potcoava, Roşul şi Roşuleţul, ce comunică una cu alta şi aŭ o vărsare comună în Gîrla-Imputita, ocupînd partea centrală şi estică a comuneĭ. Lacurile Porcul şi Porculoiul, la N. se scurg tot în Gîrla-Imputita. Stuful ocupă $^{7}/_{10}$ din teritoriul comuneĭ, care în cele maĭ multe locurĭ este mlăştinos.

Comuna este formată dintr'un singur sat.

Intinderea eĭ totală se ridică la 400 kil. pătraţĭ (saŭ 40000 hect.), din carĭ 30 kil. pătraţĭ (3000 hect.) ocupate de lacurĭ şi bălţĭ, 45 kil. pătraţĭ (4500 hect.) pămînt solid, iar restul de 325 kil. pătraţĭ (32500 hectare) sunt ocupate cu stuf, parte mlăştinos, parte uscat. Din cele 4500 hect. pămînt solid: 1800 hect. aparţin statuluĭ (pădurea Cara-Orman, ce are această întindere); restul de 2500 hect. aparţine locuitorilor, din carĭ 100 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ cu grădinile şi locurile cultivabile. Cele-l'alte, grădinĭ ca: grădina Roşu, Grădina-Ivancĭĭ, Lumina, sunt neproductive, fiind acoperite cu nisip.

Populaţiunea este rusească, afară de 4 Romînĭ, 3 Ovreĭ, 1 Ţigan şi 15 Lipovenĭ. Sunt 96 familiĭ, cu 649 suflete, din carĭ 226 bărbaţĭ, 229 femeĭ, 194 copiĭ (109 băeţĭ şi 85 fete), văduvĭ 3, neînsuraţĭ 17. Contribuabilĭ sunt 78.

In com. e o biserică, cu hramul Sf. Dumitru, zidită în 1875 de locuitorĭ, cu 1 preot, un cîntăreţ, cu un venit de 1200 leĭ; o şcoală, fundată în 1881, făcută din stuf şi vălătucĭ. Are un învăţător, 71 elevĭ înscrişĭ, 41 băeţi şi 30 fete.

Calitatea pămîntuluĭ e mediocră. Nisip este mult; păşunĭ sunt prin pădurea Cara-Orman. Din cele 100 hect. pămînt liber, numaĭ 30 hect. sunt cultivate cu secară.

Locuitorĭĭ au 4120 capete de vite, din carĭ: 2000 boĭ şi vacĭ, 1900 oĭ, 60 caĭ, 10 capre şi 150 porcĭ. Sunt 3 morĭ pe apă; 2 băcănii şi 1 cîrciumă.

Budgetul comuneĭ este de 3200 leĭ la venitурĭ şi 3000 leĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt drumurile comunale, ce duc de la com. la oraşele Chilia-Vechie, Sulina, Mahmudia şi la com. în-

www.dacoromanica.ro

vecinate: Cadîrlez, Sf. Gheorghe, Moru-Ghiol şi Satul-Noŭ.

Comuna aceasta s'a fundat acum 80 anĭ, pe timpul Turcilor, din privilegiaţĭ. La început trăiaŭ aci şi Cerchezĭ ce jefuiaŭ corăbiile pe malul Mării şi se întorceaŭ cu prăzile acasă. Maĭ tîrziŭ aŭ venit şi marea maioritate de Ruşiĭ ce s'aŭ contopit cu eĭ.

Cara-Orman, *grind*, saŭ loc ridicat de-asupra stufuluĭ înconjurător, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul com. rur. Cara-Orman. Incepe nu departe de braţul Sulina, din dreptul mileĭ No. 15; se îndreaptă spre S., lărgindu-se din ce în ce, terminîndu-se prin maĭ multe prelungirĭ, aproape de braţul Sf. Gheorghe. Are o lungime maximă de 14 kil., o lăţime medie de 4 kil. şi o întindere totală de 25 kil. pătraţi saŭ 2500 hect. E unul din cele maĭ marĭ grinduri ale judeţuluĭ, al doilea după Chilia. In partea estică este aşezat satul Cara-Orman; în partea sud-vestică este situat satul Litcov; în interiorul luĭ, pe o întindere de 1800 hect. se întinde pădurea Cara-Orman. Restul din teritoriŭ (150 hect.) e parte productiv, parte cu păşunĭ şi locurĭ neproductive, acoperite cu nisip, maĭ cu seamă la Vest. Este străbătut de drumurile comunale Cara-Orman-Litcov-Ivancea. Se ridică până la o înălţime de 4 m. d'asupra stufului ce-l înconjoară de toate părţile.

Cara-Orman, *punct trigonometric* de observaţie, de I-iul rang, avînd 4.25 m., situat în judeţul Tulcea, pl. Sulina, com. Cara-Orman, în partea vestică a plăşeĭ şi cea sud-estică a comuneĭ, pe grindul cu acelaşĭ nume, în mijlocul uneĭ bande lungĭ de nisip şi pietriş.

Cara-Orman-Copac, *punct trigonometric* de observaţie, de rangul al 3-lea, în judeţul Tulcea, plasa Sulina, comuna Cara-Orman, pe grindul Cara-Orman, în partea nordică, în mijlocul uneĭ pădurĭ. Are 2.7 m. înălţime.

Cara-Peletlic-Artasi, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rur. Para-Chioi şi Regep-Cuiusu. Se desface din dealul Siran-Culac-Bair. Se întinde spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., printre văile Sarp-Orman-Ceair şi Ghiuvenli-Ceair. Brăzdează partea de S. a plăşeĭ şi pe cea de V. a comunelor. Are 155 m. înălţime. Pe muchea luĭ merge hotarul Dobrogeĭ spre Bulgaria. Este acoperit cu fîneţe şi pădurĭ, între carĭ însemnăm pădurea Chirişlic-Orman.

Cara-Suhat, *sat*, judeţul Tulcea, com. urb. Mahmudia, situat pe malul stîng al braţuluĭ Sf. Gheorghe, în partea nordică a plăşeĭ şi în cea nord-vestică a oraşuluĭ, la 3 kil. spre V. de reşedinţă. Populaţia se compune din 32 familiĭ, cu 147 suflete, din carĭ 3 Romînĭ şi 144 Ruşĭ. Ocupaţia lor este pescăria în Dunăre şi în lacul Cara-Suhat.

Cara-Suhat, *sat*, adunătură de colibe pescăreştĭ, în judeţul Tulcea, plasa Tulcea, pe teritoriul com. Beş-Tepe, pe malul stîng al braţuluĭ Sf. Gheorghe, situat la 4 kil. spre N.-V. de satul Beş-Tepe, în faţa dealuluĭ Cara-Suhat. Are 15 familiĭ, cu 52 suflete, toţĭ Ruşĭ, ocupîndu-se cu pescăria.

Cara-Suhat, *lac*, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ urb. Mahmudia, situat în partea nordică a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ. Este format de una din revărsările anterioare ale braţuluĭ Sf. Gheorghe, lîngă care e aşezat şi cu care comunică prin 7 micĭ gîrliţe. Are o formă lunguiaţă şi înconjurat de toate părţile cu stuf. Din el pleacă gîrla Marchel, care se pierde într'un lac spre răsărit. Are o întindere de 115 hect. Produce peşte bun, care e pescuit de locuitoriĭ din satul Cara-Suhat.

Cara-Suhat, *vîrf de deal*, în judeţul Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul com. rur. Beş-Tepe. E situat în partea centrală a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ, pe malul drept al braţuluĭ Sf. Gheorghe, în dreptul satuluĭ Cara-Suhat. Este un vîrf nordic al dealuluĭ Ciuciuc-Beili. Are 45 m. înălţime. E punct trigonometric de observaţie, de rangul al 3-lea, dominînd braţul pe o mare întindere.

Cara-Tepe-Bair, *deal* însemnat în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ Tocsof şi al cătunului Chirişlic. Este o prelungire a dealuluĭ Beş-Tepe, din jud. Constanţa. Se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea sud-vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ; se întinde de-alungul pîrîuluĭ Casimcea, pe dreapta luĭ. E stîncos. Lîngă satul Chirişlic, formează împreună cu Chirişlic-Bair, o vale frumoasă (vezĭ Chirişlic-Bair). Se ridică până la o înălţime de 170 m. E punct trigonometric de observaţiune de rangul al 3-lea. Domină asupra satuluĭ Chirişlic şi asupra văeĭ pîrîuluĭ Casimcea. Este acoperit

www.dacoromanica.ro

numaĭ cu fînețe și pășuniĭ. Pe muchea-ĭ merge drumul comunal Chirișlic-Ghelinge (Constanța).

Cara-Uba, *movilă*, în jud. Constanța, așezată în partea nordică a plășeĭ Constanța și a comuneĭ Cicrîcci, pe muchea dealuluĭ Palaz. Este naturală, a servit ca punct de orientare. Are o înălțime de 101 m., dominînd prin înălțimea sa pîrîul Casimcea, satul Palaz și drumul național Tulcea-Babadag-Constanța.

Carabanul, *gîrlă*, izvorește din munțiĭ com. Teșila, plaiul Peleșul, jud. Prahova, curge de la E. spre V. și se varsă în rîul Doftana, pe malul stîng, tot în raionul com. Teșila.

Carabanul, *munte*, ce servește de izlaz, în partea de E. a com. Teșila, pl. Peleșul, județul Prahova.

Carabanul-cu-Boia, *trup de pădure* a statuluĭ, pendinte de comuna Teșila, pl. Peleșul, județul Prahova, care, împreună cu trupurile: Gîlma, Lacurile-cu-Rusul, Rusul-d.-j., Prislopul, Podurile și Vîrful-Negrașuluĭ, formează pădurea Teșila, de 5000 hectare.

Carabețul, *deal*, situat în Sudul com. Bughiile, pl. Teleajenul, județul Prahova.

Carabețul, *pisc*, com. Bughiile, plaiul Teleajenul, județul Prahova.

Carabulea, *moară de apă*, pl. Jiul-d.-j., com. Sadova, județul Dolj.

Caracalul, *com. urbană*, așezată în mijlocul plășeĭ Ocolul, jud. Romanați, capitala județul Romanați și unul din cele maĭ vechĭ orașe ale țăreĭ. E situat pe două dealurĭ și o vale. Se compune din: Centrul orașuluĭ și următoarele despărțirĭ: Boldul, spre Vest, locuită de agricultorĭ și cărăușĭ, Tîrgul-de-Afară, Protoșeni, Sf. Ioan, Sf. Gheorghe și Sf. Nicolae. E departe de Dunăre de 42 kil., socotit pe linia ferată. Este la 185 kil. depărtare de Rîul-Vaduluĭ (frontieră), la 54 kil. spre E. de Craiova și în mare apropiere (10 kil.) de vărsarea Tesluiuluĭ în Olt. Altitudinea terenuluĭ este de 138 m. d'asupra niveluluĭ mărieĭ.

Orașul Caracal e străbătut prin mijloc de rîușorul Caracalul, canalizat și care curge dintr'un eleșteŭ mare din spre V., pentru a se vărsa, după eșirea din oraș spre E. în altul mai mic. Terenul orașuluĭ este puțin accidentat și pămîntul din care se compune e argilos. Intinderea stradelor cu pavagiŭ ce sunt în circulație e de 12441 m. linearĭ, și a șoselelor de 5040 m. Cele maĭ principale strade sunt: Brătulești, Libertățeĭ, Mihaiŭ-Bravul, Izlazul, Rozaliile, Carpațiĭ, Norduluĭ, Liliecilor, Privighetorilor, Traian, Găreĭ, Justițieĭ, Craioveĭ, Filipescu, Carol I, Anton Caracala, Unireĭ, Encea, Izvoarelor, Bulevardul Regina Elisabeta, Calea Plevneĭ, Calea națională Rîmnicul-Vîlceĭ-Corabia, etc. etc.

Piețe sunt: Piața Unireĭ, Piațeta S-țiĭ Apostoliĭ, Piața de trăsurĭ, Piața de păsărĭ, Piața-Mare (cu 26 magherniță), Piața grădineĭ publice, etc.

Orașul e împărțit în două secțiunĭ. Secțiunea I coprinde suburbiile Potroșeni, Tîrgul-de-Afară, Tîrgul-din-Năuntru și Sf. Nicolae; Secția II a coprinde suburbiile Sf. Ion și Boldu. Intrarea și eșirea din oraș se face prin 14 bariere, din carĭ maĭ principale sunt: a șoseleĭ către Carpațiĭ, a Cezienilor, a Liicenilor, a Craioveĭ, a Dobroslovenilor, a Bărbiciuluĭ, Redea, Gramnea, Pîrscovul, a Celariuluĭ, a Bechetuluĭ, a Corabieĭ, a Izlazuluĭ și a Stoeneștilor.

In mijlocul orașuluĭ se înalță palatul administrativ al jud. Romanați (1871), o clădire frumoasă, în care se află instalate: Prefectura județuluĭ, comitetul permanent, cu consiliul județean, tribunalul de I-a instanță, parchetul tribunaluluĭ, cabinetul judecătoruluĭ de instrucție, medicul primar cu serviciul sanitar al județuluĭ cu serviciul său, o judecătorie de ocol, corpul portăreilor, etc.

Alăturĭ, spre E. este localul Primărieĭ, unde maĭ e instalată poliția, percepția comunală, serviciul tecnic și o judecătorie de ocol. In fața de Nord a palatuluĭ administrativ se afla Grădina Publică, bine întreținută, cu arborĭ și florĭ. In mijlocul eĭ se înalță statua Ceres.

Poliția se compune din 1 polițaiu, 1 comisar-director, 2 comisarĭ de secțiĭ, 1 comisar special al gărĭĭ, 2 sub-comisarĭ și 1 agent special al siguranțeĭ; cu un efectiv de 55 sergențĭ.

Cheltuelile comuneĭ pentru acest serviciu sunt de 46090 leĭ.

Puțin mai la N., pe punctul cel mai ridicat al orașuluĭ, se află turnul de observare pentru incendiŭ și puțin maĭ la Nord cazarma pompierilor. Serviciul pompierilor se compune din 20 pompierĭ, 10 sacagiĭ, 3 vizitiĭ la pompe și 4 coșarĭ; sunt 21 caĭ, 2 pompe marĭ, 5 pompe micĭ, 1 saca mare, 10 micĭ și 1 bric.

In Caracal e un spital al ju-

www.dacoromanica.ro

deţuluĭ cu 30 paturĭ, instalat în clădirea sa proprie; poartă numele donatoareĭ, Esmeralda Vlădoianu; pentru procurarea de medicamente sunt două farmaciĭ.

Serviciul sanitar al com. se compune din 1 medic, 1 vaccinator şi 2 moaşe. In Caracal se maĭ află: o secţiune de observărĭ meteorologice, un biuroŭ telegrafo-poştal, o casă de credit agricol, casieria judeţeană, cu o secţiune a Caseĭ de Economie, reşedinţa subprefectureĭ pl. Ocolul, două tipografiĭ, treĭ librăriĭ şi un stabiliment de băĭ. Administraţia comunală o exercitează primarul, cu 2 ajutoare şi consiliul comunal. Iluminatul se face prin 472 lămpĭ cu petroleŭ, costînd pe comună fie-care lampă anual leĭ 37.85.

Populaţiunea oraşuluĭ Caracal s'a ridicat la recensămîntul din 1894 la 11690 locuitorĭ, din carĭ 844 populaţie flotantă, restul stabilă.

După cetăţenie sunt: 11123 cetăţenĭ romînĭ, 434 supuşĭ altor ţărĭ, 133 nesupuşĭ niciuneĭ protecţiunĭ; după religiune: 11217 ortodoxĭ, 209 catolicĭ, protestanţĭ, luteranĭ, etc. 32 mahometanĭ, 230 mozaicĭ, 2 de alte religiunĭ; 3496 ştiŭ carte, 8194 nu ştiu.

Populaţia oraşuluĭ e în creştere; în anul 1897, registrele stăreĭ civile arată un excedent de 36 născuţĭ.

In cursul anuluĭ 1897, s'aŭ înregistrat la oficiul stăreĭ civile urmĭtoarele acte: 465 naşterĭ, 429 morţĭ, 71 căsătoriĭ şi 4 divorţurĭ.

In Caracal sunt alegătorĭ:

Pentru Senat	coleg.	I	234
»	»	II	400
Pentru Cameră	»	I	452
»	»	II	590
»	»	III	1150
Pentru com.	col.	I	195
»	»	II	615 (dir.)
»	»	II	604 (ind.)

Pentru camera de comerciŭ: 93 din oraş şi 228 din alegătorĭ judeţ.

Eligibilĭ la Senat sunt 19 persoane.

Caracalul are 2250 case de locuit, din carĭ un număr mare de bordee, maĭ ales în secţiunile rurale. Sunt 4 hanurĭ, 6 hoteluri, 8 birturĭ, 70 cîrciumĭ, 10 băcăniĭ, 5 cazinurĭ, 14 cazane de făcut rachiŭ, 1 cazan pentru săpun, 7 tăbăcăriĭ, 12 fabricĭ de cărămidărie, 4 de lumînărĭ, 2 morĭ cu abur şi 4 pe apă, din care treĭ spre V. de oraş şi una spre E. lîngă abatoriŭ.

Numărul vitelor marĭ şi micĭ din comună este de 6618, din carĭ: 1000 caĭ, 800 boĭ, 1000 vacĭ, 2018 bivolĭ, 1100 oĭ şi 700 porcĭ. Sunt 2500 duzĭ pentru creşterea gîndacilor de mătasă.

Orăşeniĭ se aprovizionează cu cele necesare pentru nutriment din piaţa tîrguluĭ din centrul oraşuluĭ şi din piaţa de carne şi zarzavaturĭ de lîngă rîŭ.

In cursul anuluĭ 1897 s'aŭ tăiat la abatoriul comunal 1587 vite marĭ cornute şi anume: 777 boĭ, 421 vacĭ, 36 mînzaţĭ, 144 mînzate, 43 viţeĭ, 37 viţele, 11 bivolĭ, 31 bivoliţe şi 36 malacĭ.

S'aŭ tăiat de asemenea afară din abatoriŭ: 1890 oĭ, berbecĭ şi capre; 3830 mieĭ şi 442 porcĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu comerciul şi industriă.

Comerciul maĭ principal constă în cumpărarea de producte pentru export, şi în vinderea vitelor.

Maĭ sunt cojocarĭ, carĭ fac cojoace frumoase cu florĭ ce seamănă mult cu ale Vrîncenilor, cizmarĭ, croitorĭ, braşovenĭ, băcanĭ, tinichigiĭ, fierarĭ, vînzătorĭ de lemne, etc.

Are o staţiune de cale ferată, care uneşte Corabia cu R.-Vîlcea, trecînd pe la Est de Caracal.

Aci se face, în fie-care Lunĭ, bîlciŭ de săptămînă unde se desfac producte, vite, etc. Maĭ sunt şi 4 bîlciurĭ anuale şi anume: unul la 9 Martie, care ţine 3 zile, înfiinţat în 1870 de consiliul judeţean, pe proprietatea com.; al 2-lea la Duminica Floriilor şi care ţine 3 zile, s'a înfiinţat la 1873, tot de consiliul judeţean; al 3-lea, la 23 Aprilie, ţine 3 zile şi funcţionează de 50 de anĭ; al 4-lea, la Duminica Rusaliilor, care ţine 10 zile, este de asemenea vechiŭ. Toate se fac pe proprietatea comuneĭ, care percepe taxele.

Budgetul veniturilor şi al cheltuelilor pe anul 1898-99 este de 370200 leĭ. Cu 12 anĭ în urmă (1886-87) budgetul de venitурĭ şi cheltuelĭ era numaĭ de leĭ 162632.

Municipalitatea oraşuluĭ Caracal are datoriĭ contractate la Casa de depunerĭ, consemnaţiunĭ şi economie în valoare de 400000 leĭ.

Oraşul Caracal posedă între altele următoarele proprietăţĭ: Grădina publică, Piaţa-Mare (cu hala), Piaţa-Unireĭ, cazarma pompierilor, piaţa din faţa grădineĭ publice, un teatru în construcţiune, locul pe care se face tîrgul săptămînal, observatoriul de incendiŭ, abatoriul, platoul pe care se fac bîlciurile, spitalul de holericĭ, piaţeta dintre stradele Crinuluĭ şi Rosetti, un loc rezervat pentru parc situat între gară şi oraş, un domeniŭ compus din 4661 pogoane, un loc al viilor mănăstireştĭ situate pe şoseaua Corăbieĭ, diferite localurĭ şcolare, etc.

www.dacoromanica.ro

Biuroul telegrafo-poştal a produs în anul 1897 suma de leĭ 44461 leĭ, şi anume: 32185 leĭ din poştă, 12149 leĭ din telegraf şi 126 leĭ 75 banĭ din telefon.

Aci e reşedinţa unuĭ regiment de infanterie şi a unuĭ regiment (II) de cavalerie. La N.-E. se află cazarma călăraşilor, pe str. Cazărmeĭ, unde se află şi temniţa judeţuluĭ şi la S. se află aceia a dorobanţilor. Lîngă gară s'aŭ clădit localurĭ nouă de cazărmĭ.

In Caracal, instrucţiunea se predă în 7 şcoale şi anume:

3 şcoale primare de băeţĭ, 2 de fete; 1 gimnaziu clasic, cu 4 clase; 1 şcoală profesională de fete. Gimnaziul clasic a fost înfiinţat la 10 Oct. 1888. Are 5 profesorĭ şi 45 elevĭ. Se află instalat în localul fosteĭ şcoale de meseriĭ.

In 1887—1888: Şcoala No. I de băeţĭ, fondată în 1842, avea o populaţiune de 219 elevĭ; se află pe str. Negru-Vodă. Şcoala No. II de băeţĭ a fost populată cu 148 elevĭ. Şcoala No. I de fete, fondată în 1859, avea 102 eleve, iar şcoala de fete No. II, avea o populaţie de 100 eleve. Numărul copiilor în etate de şcoală a fost de 740, din carĭ a urmat numaĭ 570. Aci maĭ era şi o şcoală de meseriĭ, fondată în 1880, Zaman, întreţinută de judeţ, cu 25 elevĭ, 5 profesorĭ şi 3 secţiunĭ: de fierărie, tîmplărie şi rotărie.

Şcoalele primare de băeţĭ aŭ fost frecuentate în anul 1897 de 683 elevĭ; cele de fete, de 317 eleve; gimnaziul, de 241 elevĭ şi şcoala profesională de fete, de 48 eleve.

Toate şcoalele primare sunt instalate în localurile lor proprii.

In Caracal este reşedinţa protoereuluĭ care administrează clerul judeţuluĭ Romanaţi ajutat de un proestos, dependinte de Eparhia Rîmniculuĭ (Noul-Severin). Cele 12 bisericĭ ale oraşuluĭ sunt: 1. Sfîntul Ioan, clădit la anul 1768 de jupîn Şerban Cojocarul din Craiova; este deservită de doĭ preoţĭ, 3 cîntăreţĭ şi 2 paracliserĭ. 2. Sf. Nicolae, clădit la 1770 de Protopopul Mihail din Gostavăţul, al căruĭ portret e pe pereţĭ; e deservită de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser. 3. Intrarea-în-Biserică, fondată, după uniĭ, de Mateiŭ-Basarab, după alţiĭ pe timpul administraţieĭ Olteniеĭ de Nemţĭ; e deservită de 2 preoţĭ, 1 diacon, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser. 4. Sf. Treime, cea maĭ vechiă, clădită la 1647 (7155) de Pan Pascal vel căpitan şi restaurată de Varlam Condicarul, (într'un pomelnic, prefăcut la 1853, se pomeneşte Mihaiŭ-Viteazul, Mateiŭ-Vodă, Radu al V-lea şi Ştefania Monahia); este deservită de 1 preot, 1 paracliser şi 1 cîntăreţ. 5. Madona, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ (1839), e deservită de 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser. 6. Sf. Gheorghe (1817). 7. S-ţiĭ Apostolĭ (1824). 8. Buna-Vestire (1842). 9. Sf. Andreiŭ (1841). 10. Toţĭ-Sfinţiĭ (1819). 11. Sf. Ilie de la cimitir (1880). 12. Sf. Vasile. Cele 12 bisericĭ cu aceea din cimitirul No. 1 sunt divizate în 6 parohiĭ şi sunt deservite de 12 preoţĭ, 4 diaconĭ, 16 cîntăreţĭ şi 12 paracliserĭ.

Pentru serviciul bisericilor, comuna cheltueşte anual suma de 26720 leĭ.

Bisericile: Sf. Andreiŭ, Madona, Sf. Nicolae, Buna-Vestire, Sf. Gheorghe şi Sf. Apostolĭ sunt cu desăvîrşire ruinate şi supuse dărîmareĭ.

Primăria a decis a se construi din fondurile eĭ 2 biserici şi anume: una în suburbia Boldul şi alta în Tîrgul-de-Afară.

Cimitire sunt două: Boldul şi Eternitatea, unul la N. lîngă bîlciŭ, avînd în mijloc o biserică şi de curînd zidită, altul la S. spre Redea, în mahalaua Boldul. Izrailiţiĭ aŭ un cimitir aparte.

Istoricul. Dacă oraşul, ce acum se numeşte Caracalul, îşĭ trage numele de la impăratul roman Anton. Caracalla, saŭ că această numire i s'a dat maĭ de curînd de Turcĭ, Cara-Cale saŭ Cetate-Neagră, toată probabilitatea vorbeşte pentru prima părere. Intr'adevăr, la depărtare de un ceas şi jumătate spre N.-E. de oraş, se află ruinele întinse ale municipiuluĭ roman Romula, ocupate azĭ de satele Recica şi Hotarani. Aceste ruine se numesc in graiul poporuluĭ Antina, ceea ce ne duce iarăşĭ la Anton. Caracalla. De şi oraşul actual cu toată a luĭ întindere nu coprinde nicĭ un semn de aşezăminte saŭ de monumente romane, de şi el e situat la o parte de calea traiană, care pleacă din Recica şi merge spre Celeiu, de şi prin urmare totul dovedeşte, că aşezarea oraşuluĭ este de dată maĭ recentă,— numele săŭ însă de Caracal, nu poate fi despărţit de al împăratuluĭ Caracalla. Acesta, în anul 215, întreprinzînd expediţiunea contra Dacilor celor liberi, carĭ se revoltaseră, a venit în aceste locurĭ, vizitînd şi oraşul Romula. Este foarte probabil, că vechiĭ locuitorĭ aĭ Romuleĭ, după dărîmarea municipiuluĭ lor de Goţĭ, Hunĭ, saŭ alţĭ barbarĭ, să se fi mutat maĭ la vale, pe cîmpia cea stearpă şi fără apă, căreia i-a dat acelaşĭ nume străvechiŭ de Caracal.

Oraşul romînesc a înaintat foarte încet, ca în genere toate

www.dacoromanica.ro

orașele noastre. Pe vremea luĭ Mihaiŭ-Viteazul semăna maĭ mult unuĭ sat mic, iar la 1830 număra abia cîte-va căsuțe de cărămidă, carĭ lesne se puteaŭ număra pe degete. E de observat că foarte multe case și biserici sunt clădite cu cărămidă și pĭetre aduse din Antina (Reșca) și după cum porecla luĭ Antonin-cel-Crud, se dedese, pentru că s'a arătat într'o zi în Roma cu o haină lungă numită Caracalla, tot așa și orașul Caracal s'a îmbrăcat cu vestegiile vestiteĭ colonii de la Reșca. Biserica Sf. Mihaiŭ, de ex., care după legendă, s'ar fi zidit de Mihaiŭ-Viteazul, dar maĭ sigur de Mateiŭ-Basarab, e construită toată de cărămizĭ romane până la o înățime de 3 stînjenĭ.

Maĭ nicĭ o casă din cele vechĭ nu e în oraș, care, dacă nu este zidită cu cărămidă de Antina, cel puțin e așternută cu ast-fel de cărămizĭ.

De jur împrejurul orașului avem măgurĭ marĭ și micĭ, d. ex. Movila-luĭ-Sterie, Movila-Vaciĭ, Movila-Tăiată și Movila-Mare.

Peste pîrîul Caracal trecea podul troianuluĭ saŭ al drumuluĭ așternut cu piatră, care punea în legătură T.-Severin-Recĭca, cu Celeiul. In timpul luĭ Mihaiŭ-Viteazul, s'a petrecut aci și o bătălie între Romînĭ și Turcĭ.

Caracalul, *stație* de drum de fier, jud. Romanați, pl. Ocolul, comuna Caracal, pe linia Piatra-Corabia, pusă în circulație la 1 Aprilie 1887. Se află între stațiile Romula (7.5 kil.) și Frăsinetul (13.9 kil.). Inălțimea d'asupra niveluluĭ mărĭĭ de $95^{m}.14$. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 266450 l. 75. b.

Caracalul, *sat*, face parte din comuna Dîrmănești, plasa Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Caracalul, *pîrîŭ*, izvorește din un eleșteŭ care se află în partea de V. a orașuluĭ cu acest nume, jud. Romanați. Este alimentat de maĭ multe ape, care se scurg din Valea-Bratiĭ și Valea-Oștenilor. Acest pîrîŭ, străbătînd orașul canalizat, aduce oare-care folos, pe el fiind instalate vre-o 4 morĭ în coprinsul orașuluĭ. Se varsă în Olt la satul Fîntînelele, puțin maĭ sus de comuna Slăveni.

Caracalul-Craiova, *șosea* județeană, largă de 9 m. și lungă de 54 kil., jud. Romanați și Dolj. Pleacă din Caracal în spre V.; trece prin Valea-Oștenilor pe un podeț, pe lîngă Lĭiceni, Drăghiceni, Grozăvești, pe lîngă Drosti (kil. 10), prin Vizulești, Radomir și Zănoaga în care intră cu al 21-lea kil., trece prin satul Leul-Mare (kil. 30) și se îndreaptă spre N.-V. eșind din județul Romanați cu al 35-lea kil., trece în Dolj, prin comuna Coșoveni și intră în Craiova prin bariera de E. numită a-Caracaluluĭ.

Această cale pune în legătură capitala jud. Romanați, Caracalul, cu Craiova, centrul Olteniei, și unește un șir mare de sate. Este bine întreținută.

Caracașul. (Vezĭ Oboroceni-d.-j., sat, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Heleștieni).

Caracașul. (V. Cordeni, sat, comuna Ivănești, pl. Crasna, jud. Fălciŭ).

Caracașul, *deal* înalt, în județul Roman, pl. Fundul, com. Oniceni, spre S. de satul Oniceni.

Caracașul, *pîrîŭ*, ce curge prin com. Heleștieni, pl. Siretul-d.-s., jud. Roman; izvorește la S. de satul Oboroceni-d.-j. (Caracașul), curge de la E. spre V. și la satul Cogălniceanul se varsă în pîrîul Țiganca, de-a stînga.

Caraclăul, *sat*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., al com. Bîrsănești, situat pe valea pîrîuluĭ Caraclăul, la o depărtare de 4385 m. de satul Bîrsănești (școală). In anul 1891, aŭ urmat la școala din acest căt. 13 băeți, din 89 copiĭ în vîrstă de școală.

Are o biserică, clădită la 1770 de Constantin Crupenschi, reparată la 1844 de Anastasia Crupenschi. Este deservită de 1 preot, 1 diacon și 1 cîntăreț. Cîrciumĭ sunt 2. Capĭ de familie 201, suflete 773. Animale sunt: 31 caĭ, 529 vite cornute, 108 porcĭ și 6 capre.

Caraclăul, *loc de izvoare*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., com. Bîrsănești, de pe teritoriul satuluĭ Brătești, la poalele munteluĭ Pravila.

Caraclăul, *moșie*, județul Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., comuna Bîrsănești, de 341 hectare, care daŭ o arendă de 9500 leĭ anual.

Caraclăul, *pîrîŭ*, județul Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., comuna Rîpile; curge de la Est spre Vest și se varsă d'a stînga Trotușuluĭ.

Caraclăul, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Bîrsănești, care curge pe teritoriile satelor Brătești și Caraclăul. Isĭ are obîrșia la locul numit al Caraclăuluĭ și, după ce se încarcă cu pîrîiașele Glodul și Brătești, se varsă d'a stînga Trotușuluĭ.

www.dacoromanica.ro

Carada, jud. Ilfov. (Vezĭ Copăceni-d.-s.)

Carada-Bair, *şir de dealurĭ*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, com. urbană Babadag. Este o parte din culmea dealurilor Babadaguluĭ, coprinsă între pîrîul Slava şi pîrîul Babadag. Brăzdează partea centrală a plăşeĭ şi apuseană a comuneĭ, într'o direcţie de la V. spre E. El lasă maĭ multe prelungirĭ spre E. Din el izvoresc maĭ multe văĭ. Are 264 m. înălţime şi e acoperit numaĭ cu pădurĭ.

Carada (Viile-de-la-), jud. Tulcea, *viĭ*, ce aparţin locuitorilor din Babadag, aşezate la poalele dealuluĭ Carada-Bair, de unde şi-aŭ luat şi numele. Produc vin bun ce se consumă în oraşul Babadag. Ele au o întindere de 65 hect.

Caraevila, *punct militar*, în Dobrogea, la o înălţime d'asupra niveluluĭ măriĭ de 67.44 m.

Carafte, *pisc* înalt, pe moşia Roma, com. Cătina, jud. Buzău; face hotar despre jud. Prahova. Partea pisculuĭ despre com. Cătina se zice şi Vîrful-Caraftelor, iar partea despre Chiojd e cunoscută mai mult sub numele de Vîrful-Rotărieĭ.

Caragea, *movilă* importantă, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rur. Lipniţa, şi anume pe acela al cătunuluĭ său Coşlugea. E aşezată pe una din muchiile dealuluĭ Coşlugea. Are o înălţime de 149 m. Este punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd, prin înălţimea sa, movila Almalîculuĭ (133 m.) de la S. de ea, valea Almalîculuĭ ce trece pe la V., satul Lipniţa aşezat la 2 kil. spre S.-V., drumul judeţean Ese-Chioi-Lipniţa, cel comunal Lipniţa-Coşlugea şi valea Dere - Ceair. Are o poziţie strategică însemnată. Printr'însa trece hotarul dintre satele Lipniţa şi Coşlugea. Este naturală şi acoperită cu verdeaţă.

Caragea, *măgură*, pl. Cîmpul, com. Desa, jud. Dolj, în S. comuneĭ.

Caragea (Balta-luĭ-), *baltă*, în com. Crîngeni, jud. Teleorman, în partea despre Vest a moşieĭ.

Caragea-Punar, *deal*, în judeţul Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rurale Beidaut. Se desface din dealul Ciarîc-Cairac; se întinde spre E., avînd o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ; se prelungeşte spre E. cu dealurile Sari-Ghiol şi Gogea-Bair. Din el izvoresc văile Culac-Alcea şi Dulgea. Are o înălţime de 289 m., dominînd asupra satelor Cail-Dere şi Sari-Ghiol, aşezate la poalele sale.

Este acoperit cu pădurĭ şi păşunĭ.

Carageaua, *deal*, jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., com. Sănduleni, de pe drumul Bacău-Sănduleni. Se zice că numele său vine de la Voda-Caragea, căruia plăcîndu-ĭ poziţia aceluĭ loc, a poposit aci de a mîncat în pădure.

Caragecul, *ostrov* mic, pe Dunăre, în jud. Vlaşca, în dreptul satuluĭ Braniştea.

Caragele, *com. rur.*, în pl. Cîmpuluĭ, jud. Buzău, situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Călmăţuiul, la distanţă de Buzău de 32 kil. Limitele sale, la N., sunt: hotarele moşiilor Mînzul, Cilibia şi Movila-Oaeĭ; la E., hotarele moşiilor Luciul şi Căldăreşti; la S., hotarele moşiilor Scutelnici şi Lipăneşti, ale comuneĭ Meteleul; la V., hotarul moşieĭ Văleanca din com. Albeşti, despărţindu-se de toate numaĭ prin moşoroae saŭ pietre. Suprafaţa sa este de 6073 hect., din carĭ: 4775 hect. arabile, 1240 hect. izlaz şi 78 hect. sterp. Proprietăţĭ maĭ însemnate sunt: Ţuguiatul, Căldăreasca şi Caragele. Terenul e fertil şi şes, ondulat puţin de malurile rîuluĭ Călmăţuiul şi de cîte-va movile. Agricultură se face pe o scară întinsă, cultivîndu-se porumb, orz, secară, meiŭ şi grîŭ. Se fabrică brînză. Comerţul constă din desfacerea cerealelor, pe care locuitorĭĭ le transportă la gara Cilibia. Cea maĭ însemnată cale de comunicaţie e şoseaua Meteleul-Cilibia prin Pogoane, apoi drumul de pe marginea Călmăţuiuluĭ, care o leagă cu Albeşti şi oraşul Buzău.

Vite are: 214 boĭ, 240 vacĭ, 160 viţeĭ, 167 caĭ, 138 epe, 33 mînzĭ, 1200 oĭ şi 264 porcĭ. Stupĭ sunt 20.

Comuna e formată dintr'un singur sat: Caragele. Populaţia sa este de 700 locuitorĭ, din carĭ: bărbaţi însuraţĭ 130, neînsuraţi 2, văduvĭ 11, băeţĭ 220; iar femeĭ maritate 130, văduve 16, fete 191. Eĭ trăesc în 144 case.

Comuna are 120 contrib., din carĭ, 7 comercianţĭ Romînĭ. Venitul fonciar e de 104138 leĭ. Budgetul comuneĭ e de leĭ 3647.39.

Are o şcoală frecuentată de 37 elevĭ. Carte ştiŭ 72 locuitorĭ. Are o biserică, cu hramul Mihail şi Gavril, deservită de

www.dacoromanica.ro

preot şi 3 cîntăreţĭ. Sunt 5 cîrciumĭ.

Comuna îşĭ are începutul cam de la 1810; îşĭ ia însă o însemnătate maĭ mare după 1835. (Vezĭ com. Pogoanele).

Caragele, saŭ Ţuguiatul, întinsă *moşie,* în pl. Cîmpuluĭ, jud. Buzăŭ, fostă proprietate a luĭ C. Musceleanu, care suferind de lipsa braţelor, a început să vîndă clăcaşilor locurĭ în diferite puncte şi unde maĭ în urmă a luat naştere comunele Caragele şi Pogoanele. O altă parte din moşia Ţuguiatul a trecut prin vînzare la com. Meteleul şi ce a maĭ rămas s'a cumpărat de d. Ghermani. Această parte poartă astă-zĭ numirea de Caragele, avînd o suprafaţă de 4720 hect., toate arabile.

Caragele, *movilă* însemnată, pe moşia Caragele, jud. Buzăŭ şi punct trigonometric.

Caragelelor (Valea-), *şes,* în com. Caragele, jud. Buzăŭ, mare parte sărăturĭ, din care cauză e puţin productiv.

Caragheorghe, *iaz,* pe teritoriul satuluĭ Andrieşeni, comuna Iepureni, plasa Turia, judeţul Iaşi.

Caragheorghe, *pîrîŭ,* izvoreşte de pe teritoriul satului Andrieşeni, com. Iepureni, pl. Turia, jud. Iaşi şi se varsă în Iazul-de-la-Odaia.

Caraghios (Ceair-), *vale,* în judeţul Constanţa, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Gîrliţa. Se desface din poalele de V. ale dealuluĭ Cuiugiuc-Iol-Bair, lîngă şoseaua judeţeană Ese-Chioi-Lipniţa; se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la S. la N., pe la poalele vestice ale dealuluĭ Olucliu; face hotarul dintre comunele Gărvan şi Gîrliţa; brăzdează partea vestică a plăşeĭ şi pe cea estică a comuneĭ Gîrliţa, şi după un drum de 3 kil., se deschide în valea Cuiu-Iuc.

Caraghiosul, *punct militar* de I-iul ordin, în jud. Ialomiţa, cu înălţime d'asupra niveluluĭ Mărĭ-Negre de 41.24 m.

Caraghiosul, *pădure,* în judeţul Vlaşca; are o suprafaţă de 150 hect.; se află pe proprietatea statuluĭ Măgura-Luceanca.

Caragica, *cătun,* pendinte de comuna Roşiori, pl. Călmăţuiul, jud. Brăila, situat la N. de com. şi la 2—3 kil. depărtare de ea. Are o populaţiune de 123 suflete formînd 31 familiĭ; 17 ştiŭ carte, 106 nu ştiu. Vite cornute sunt 683 (160 boĭ, 430 vacĭ, 10 taurĭ şi 90 viţeĭ); sunt 7 măgarĭ, 96 caĭ, 2000 oĭ, 225 rîmătorĭ şi 8 capre. Cătunul se maĭ numea şi Bucureşti-de-Gard.

Caragicul, *baltă,* pl. Amaradia, com. Căpreni, jud. Dolj.

Caragicul, *pîrîŭ,* izvoreşte din dealul Muruianca, com. Zăvideni, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea, şi se varsă în rîul Oltul.

Caragidi-Bair, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. urbane Babadag. Se desface din dealul Asmîlar-Bair; se îndreaptă spre S., într'o direcţie de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea centrală a plăşeĭ şi nord-vestică a com. Este tăiat de drumul comunal Babadag-Slava-Cercheză. Se întinde dealungul pîrîuluĭ Doruchi-Dere. Este acoperit cu pădurĭ şi numaĭ pe la poale are puţine imaşurĭ şi fîneţe.

Caragioaica, *gîrlă,* pe proprietatea Paraipani. Se scurge în Gîrla-Mare. Depinde de com. Arsache, plasa Marginea, jud. Vlaşca.

Caragioaica, *lac,* pe proprietatea Găujani, pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Caraibil, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Tulcea, cătunul comuneĭ Sari-Nasuf, aşezat în partea de E. a plăşeĭ şi a comuneĭ, la $3^1/_2$ kil. spre N.-V. de reşedinţa, Sari-Nasuf. Intinderea teritoriuluĭ săŭ este de 400 hect., din carĭ 46 hect. ocupate de vatra satuluĭ. Populaţiunea este toată tătărească şi se compune din 91 familiĭ, cu 379 suflete. Ocupaţiunea principală a locuitorilor este agricultura şi întru cîtva creşterea vitelor. Printr'însul trece drumul comunal Sari-Ghiol-Sari-Nasuf. Nu departe de acest sat, pe malul laculuĭ Razelm, se văd ruinele vecheĭ cetăţĭ, aşa numită a Zaprojenilor.

Caraimanul, *sat,* pl. Dumbrava-d.-s., com. Moşna, jud. Dolj. Are 251 suflete, 138 bărbaţĭ şi 113 femeĭ. Locuesc în 48 case. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Moşna, ce este la 1 kil. depărtare. In anul şcolar 1892—93 aŭ frecuentat şcoala 6 băeţĭ.

Cu vîrsta de şcoală sunt 15 copiĭ. Ştiŭ carte 4 locuitorĭ.

Caraimanul, *deal,* în partea de E. a satuluĭ Zahorna, comuna Avrămeni, pl. Başeul, judeţul Dorohoiŭ

Caraimanul, *movilă,* în comuna

www.dacoromanica.ro

Glodeanul-Cîrlig, jud. Buzău, la S., între comunele Casota și Cîrligul-Mare.

Caraimanul, *movilă*, pe podișul dealuluĭ Turia, la hotarul dintre satele: Borșa, din com. Roșcani și Perieni, din com. Cărniceni, pl. Turia, jud. Iași. Numele se zice a-ĭ fi dat de la un Pașă, care s'ar fi așezat cu armata acolo în timpul revoluțieĭ de la 1821, pentru a priveghia pe Eteriștiĭ grecĭ. Se maĭ numește și Dealul-Buhneĭ.

Caraimanul, *pădure*, lîngă movila Caraimanul, pe moșia Perieni, cătun. Cărniceni, pl. Turia, jud. Iași.

Caraimanul, *pisc*, înalt de 2495 m. d'asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre, în fața Munteluĭ-Babelor, jud. Prahova.

Acest pisc pietros și sălbatic, făcînd parte din masivul Bucegilor, este presărat cu dinți de stîncă pănă jos, la Bușteni, și este mărginit de marĭ prăpăstiĭ.

Pănă la anul 1863, muntele Caraimanul a fost proprietatea mănăstireĭ Mărgineni; azĭ aparține Domeniuluĭ Coroaneĭ.

Acest munte are o importanță netăgăduită pentru renumitele luĭ carieriĭ de piatră. Piatra de Caraiman este mult căutată pentru consistența și tăria eĭ.

Caraimanul, *siliște*, plasa Dumbrava-d.-s., comuna Moșna, jud. Dolj.

Carale, *luncă*, pădurice de salcie, pe moșia Leorda, com. Costinești, plasa Tîrgul, jud. Botoșani.

Caraman-Chioi, *com. rur.*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, situată în partea estică a județuluĭ, la 53 kil. spre S.-E. de orașul Tulcea, capitala județuluĭ, și în partea estică a plășeĭ, la 19 kil. spre S.-E. de orașul Babadag, reședința plășeĭ.

Numele său e turcesc, și vine de la Caraman = omul negru și Chioi = sat.

Hotarul amănunțit al comuneĭ este următorul: Plecînd din marginea laculuĭ Razelm, la 1 kil. spre E. de satul Jurilofca, se îndreaptă spre N.-V., pe la poalele dealuluĭ Ivan-Bair, pănă în vîrful Jurilofca; de aci apucă puțin spre N. pănă în dreptul satuluĭ Caraman-Chioi, pe culmea dealuluĭ Caraman-Chioi-Bair. De aci, tăind culmea, se îndreaptă spre V., treceprin valea Mil-Vel-Alciac, și urcă în dealul Buiuc-Orman-Bair, de unde o ia spre N. pe muchea acestuĭ deal, pănă în vîrful Sevri-Bair. Se dirige apoĭ spre N.-E., pe culmile Orta-Bair, Pădurea-Mare, Golovar-Bair, oprindu-se lîngă vîrful Enisala. De aci se îndreaptă spre E., tae valea Ceșme-Culac, pe la poalele vîrfuluĭ Iuc, al dealuluĭ Tașbun, pășește peste dealul Casavet-Bair, intră în lacul Razelm, și, după ce merge în linie dreaptă vre-o 6 kil., se îndreaptă spre S.-E., ese din lacul Razelm, tae balta Peritașca și se oprește pe marginea Mării, la locul numit Farul-Englez. De aci, ținînd malul Mării, o ia spre S.-V. pănă la locul numit Pahani-Crani. Apucă apoĭ spre N.-V., tae lacul Mălceanu, intră în lacul Razelm și apoĭ în linie dreaptă, prin el, se dirige spre V., și ajunge lîngă Jurilofca, de unde am plecat. Forma este a unuĭ poligon neregulat, al căruĭ perimetru are 50 kil. și interiorul 180 kil. p. (18000 hect.)

Marginile sunt acestea: La N., se învecinește cu com. Enisala, de care se desparte prin dealurile Enisala, Golovar-Bair, Orta-Bair, Sevri-Bair. La V., cu cătun. Visterna (al com. Enisala), de care se desparte prin dealul Buiuc-Orman-Bair, și cu com. Canlî-Bugeac. La S., cu cătun. Pașa-Cîșla (al cătun. Canlî-Bugeac) și cu com. Jurilofca. La E., cu întinsul lac Razelm și cu Marea.

Dealurile ce brăzdează teritoriul acesteĭ com. sunt: dealul Dolojman la S.-E. (58 m.), care formează capul Dolojman înaintat în lacul Razelm, de natură pietros. Dealul Ivan-Bair (67 m.) la S., despre care se zice că și-a luat numele de la un cioban, Ivan, ce cînta frumos și atît de tare din fluerul luĭ, în cît se auzea pănă în sat. Taușan-Bair (Dealul-Iepurilor) și Ciardac-Bair (în forma unuĭ ceardac, ce servea ca loc de pază). La S.-V. dealul Caraman-Chioi-Bair (115 m.) sau Drăgaica, culme ce se întinde de la N. la S., (cu vîrful Jurilofca, care are 84 m.), acoperit cu pădurĭ, tufărișurĭ și pășunĭ. Dealul Iancuia la E., ce se prelungește în lacul Razelm prin capul Iancuia; pe acest deal se plantează viță. La N. avem dealurile Golovar-Bair, cu vîrful Enisala (177 m.), dealul Taș-Burun cu vîrful Iuc (84 m.), Orta-Bair (216 m.), Sevri-Bair, acoperite de întinsa Pădurea-Mare, la V. pădurosul deal Buiuc-Orman-Bair. La E. se maĭ află Casavet-Bair (48 m.) și Cazîl-Suhat (64 m.) din a căruĭ piatră s'a făcut în vechime un dig, ale căruĭ rămășițe se văd și azĭ și poartă numele de Cazîl-Cum.

Apele care o udă sunt puține. Afară de valea Mil-Vel-Alciac, ce o udă la V., celelalte sunt numaĭ niște micĭ văĭ, carĭ aŭ apă rare-orĭ toamna și

www.dacoromanica.ro

primăvara. Bălți avem: lacul Caraman-Chioi la E., format de revărsările lacului Razelm (400 hect.) și lacul Razelm, cari produc trestii pentru învelitul caselor. De venitul lor, ce se ridică la 5000 lei, se bucură statul.

Comuna este compusă dintr'un singur sat așezat pe malul lacului Caraman-Chioi și la poalele dealul Caraman-Chioi-Bair.

Populația comunei este mai toată bulgărească. Sunt 393 familii (din cari 387 bulgare, 3 ovreești, 2 romîne, 1 tătar-țigănească), cu 1256 suflete: 204 bărbați, 189 femei; 190 copii în vîrsta de școală; 393 însurați, 100 neînsurați, 6 văduvi; 204 contribuabili.

Budgetul este de 3241 lei 78 bani la venituri, și 3241 lei 71 bani la cheltueli.

Căi de comunicație sunt: șoseaua județeană ce duce la Jurilofca, la Enisala-Babadag, apoi drumuri comunale ce duc la com. Enisala, com. Jurilofca, la cât. Pașa-Cîșla, cât. Visterna, și altele ce-i brăzdează teritoriul și care duc către lacul Razelm.

Este o școală mixtă, fondată, în 1884, de obștia locuitorilor. Are 10 hect. pămînt arabil. Este frecuentată de 76 elevi, 73 băeți și 3 fete, din cari 73 Bulgari și 3 Romîni. Are un singur învățător.

Se află o biserică ortodoxă, cu hramul Sf. Gheorghe, fondată pe timpul dominațiunei otomane de locuitori. Este făcută într'un stil cerut de musulmani, așa că nu îndeplinește condițiunile cerute unui locaș de rugăciune creștin. Are 4 hect. pămînt. E deservită de un preot și un cîntăreț.

Despre această com., se spune din bătrîni, că este fondată pe teritoriul unui vechiu oraș. Acel oraș nu se știe cînd, cum și de cine era fondat. El purta numele de Cara-Manlîul. Era și port de mare. Cu timpul retrăgîndu-se Marea, orașul s'a distrus; ori a decăzut încetul cu încetul pănă a pierit cu totul, ori s'a părăsit în urma vre unei năvăliri saŭ vre-unui rezbel. Locuitorii eraŭ creștini, dar atît limba religioasă, cît și cea familiară era turcească.

Caraman-Chioi, șir însemnat de *dealuri*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Caraman-Chioi. Se desface din dealul Orta-Bair; se întinde spre S., avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre S.-E. Brăzdează partea estică a plășei, pe cea vestică a comunei Caraman-Chioi și pe cea nordică a comunei Jurilofca. Cu numeroasele sale ramificațiuni, se întinde printre valea Mil-Vel-Alciac, malul vestic al lacului Razelm, și cel nordic al lacului Golovița. La poalele sale estice este așezat satul Caraman-Chioi, la cele sudice satul Jurilofca. Se prelungește spre S.-E. cu dealurile: Ivan-Bair, Suhat, Dolojman, terminîndu-se cu stîncosul cap Dolojman. Se ridică pănă la 115 m. Un alt vîrf este Jurilofca, 84 m. Este întretăiat de o mulțime de drumuri comunale, ce duc de la Caraman-Chioi la Jurilofca, Pașa, Cîșla, Visterna, Enisala. E acoperit cu păduri la N., cu pășuni la mijloc, pe muchi, și pe la poale cu semănături.

Caraman-Chioi, *punct militar*, în Dobrogea, jud. Tulcea, plasa Babadag, la o înălțime de 85.65 metri d'asupra nivelului Mării-Negre.

Caraman-Chioi, *baltă*, județul Tulcea, făcînd parte din întinsul lac Razelm, de care e despărțită prin o fășie lungă de stuf, în comuna Caraman-Chioi, spre Est de ea. Pe malu-i vestic sunt vii. Conține puțin pește, ce se consumă în sat.

Caraman-Chioi, *vale*, de puțină însemnătate, în jud. Tulcea, pl. Babadag, com. Caraman-Chioi. merge de alungul dealului Caraman-Chioi, brăzdînd partea nordică a comunei. Se termină în balta Caraman-Chioi, chiar lîngă sat.

Caramancea, *deal*, în jud. Constanța, plasa Medjidia, comuna Enigea, cât. Molceova. Este cuprins între văile Uzum-Ceair, Chior-Cuius-Ceair, Calfa-Dere și Caramancea, avînd o direcțiune generală de la S.-V. către N.-E. și apoi către N.-V., așa că formează un arc de cerc cu concavitatea spre V. Atinge înălțimea de 133 m. Este acoperit cu pășuni și semănături.

Caramancea, *vale*, în jud. Constanța, pl. Medjidia, pe teritorul comunelor rurale Enigea, Rasova și Cochirleni. Se desface, sub numele de Calfa-Dere, din apropierea movilei Idrița și se îndreaptă spre N. urmînd o direcțiune generală de la S.-E. către N.-V., mergînd printre dealurile Ivranes și Geam-Pașa, pe de o parte și dealurile Caramancea și Mare, pe de altă parte. Primește pe stînga, valea Uzun-Ceair, care este rezultată din unirea văei Chior-Curu-Ceair cu valea Chireșlic-Culac. Se deschide în Dunăre puțin mai spre Nord de satul Rasova, după un drum de peste 15 kil. Mai multe drumuri comunale o tae tranversal și altele

www.dacoromanica.ro

merg pe fundul eĭ. Serveşte pe o parte din a sa întindere şi ca hotar între com. Cochirleni şi Enigea. Este situată la Nordul comuneĭ Enigea şi la Sudul comuneĭ Cochirleni.

Caramanul, *braţ* (prival), în pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta, com. Stelnica, jud. Ialomiţa.

Carameţilor (Valea-), *vale*, ce se varsă în rîul Argeşelul, pe teritoriul comuneĭ Davideşti, din care izvoreşte, plasa Argeşelul, jud. Muscel.

Caramziile, *baltă*, plasa Cîmpul, com Piscul, jud. Dolj.

Caranlîc, *com. rur.*, din plasa Silistra-Nouă, jud. Constanţa.

Este situată în partea de V. a judeţuluĭ, la S.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea centrală a plăşeĭ, spre Est de orăşelul Ostrov, reşedinţa eĭ.

Se mărgineşte la N. cu comunele Beilicul şi Oltina, la E. cu comuna urbană Cuzgun şi cea rurală Enişenlia, la S. cu comuna Para-Chioi şi la V. cu comuna Ghiuvegea.

Reliefuł soluluĭ e accidentat în general. Culmile Para-Chioi la E. şi S. şi Oltina la N. o accidentează. Dealurile principale, care o brăzdează, sunt: Cîşla (147 m.), Merchez (143 m.), la N.-V., aparţinînd culmeĭ Oltina şi acoperite cu livezĭ, păşunĭ şi păduriĭ, ca Duan-Chioi pe Cîşla. Dealul Hasan-Orman, cu vîrful Caranlîc (136 m.) la N.; Cuzgun (173 m.) la N.-E.; Arpalîc (143 m.) la E.; Başpunar-Sirti, cu vîrful Calaigi (196 m.) la S.-E.; Distrail (172 m.) la S.; Cital-Orman (140 m.) prin interior şi Mezarlîc-Bair (142 m.) Aparţin toate culmeĭ Para-Chioi şi sunt acoperite cu păduriĭ frumoase, resturĭ din întinsele păduriĭ de odinioară, cu livezĭ, păşunĭ şi arborĭ izolaţĭ. Movile sunt puţine şi nu prezintă nicĭ o importanţă.

Ape curgătoare nu sunt. Sunt numaĭ văĭ, ce conţin apă în timpurile ploioase şi primă-vara, după topirea zăpezilor, cu toată vecinătatea pădurilor. Principalele sunt: Beilicul pe la N.-E., purtînd în comună numele de Cioringi şi Derincea-Ceair, şi primind pe stînga valea Caranlîc unită cu valea Cişme-Culac, brăzdează comuna prin interior şi E., trecînd şi prin satul Caranlîc. Valea Curu-Orman trece prin satul Curu-Orman, primeşte, pe stînga, valea Cîşla unită cu Valea-luĭ-Ghenciu, iar pe dreapta, valea Beilicu-Ceair; brăzdează com. în partea vestică. Valea Ghiuvenli-Ceiar trece spre S.-V.

Cătunele, carĭ o compun, sunt două: Caranlîc, reşedinţă, aşezat în partea de S.-E. a comuneĭ, pe valea Caranlîc, între dealurile Arpanlîc la E. şi Distrail la V., sat frumos ca poziţie; Curu-Orman, în partea de V. a comuneĭ, la 6 kil. spre V. de reşedinţă, pe valea Curu-Orman, între dealurile Duan-Chioi-Orman la E. şi Mezarlîc-Bair la E., sat bine îngrijit şi curat.

Populaţiunea pe anul 1896 a fost de 142 familiĭ, cu 689 suflete, împărţită ast-fel: după sex: 362 bărbaţĭ, 273 femeĭ; după starea civilă: 418 necăsătoriţĭ, 248 căsătoriţĭ, 23 văduvi; după instrucţie: 17 ştiind carte, 672 ne ştiind; sunt: 689 cetăţenĭ romînĭ; 433 ortodoxĭ, 249 mahometanĭ, 7 evreĭ; 367 agricultorĭ şi meseriaşĭ, 2 cîrciumarĭ; 132 contribuabilĭ.

Suprafaţa comuneĭ este de 5398 hect.

Budgetul acesteĭ comune este la venitурĭ de 3481 leĭ şi la cheltueliĭ de 2281 leĭ.

Biserica ortodoxă are hramul Sf. Athanasie; este înfiinţată şi întreţinută de comună, avînd şi 10 hect. de la stat. Are un cîntăreţ. Sunt şi două geamiĭ, cu 2 hogĭ.

Şcoală este una rurală mixtă, cu un învăţător şi 56 elevĭ înscrişĭ, din carĭ: 31 băeţĭ şi 25 fete. Şcoala are 10 hectare de la stat.

Căĭ de comunicaţie sunt: calea judeţeană Ostrov-Cuzgun, ce trece pe la N. de sat şi drumurĭ comunale ce duc la satele Curu-Orman, Ghiuvegea, Para-Chioi şi Cuzgun.

Caranlîc, *vîrf de deal*, judeţul Constanţa, în pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Caranlîc, de la care şi-a luat şi numele. Este aşezat pe muchea dealuluĭ Hasan-Orman, în partea estică a plăşeĭ şi cea nordică a comuneĭ, la 3 kil. spre N.-V. de satul Caranlîc. Punct strategic important, avînd o înălţime de 136 m., dominînd văile: Beilicul şi Hasan-Orman, satul Caranlîc, drumul judeţean Ostrov-Cuzgun, şi cele comunale: Beilic-Caranlîc şi Beilic-Curu-Orman. Este acoperit cu păşunĭ.

Caranlîc-Alcea, *vale*, jud. Constanţa, în pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ rurale Osman-Facî. Se desface din punctele sudice ale dealuluĭ Mangalia-Culac-Bair; se dirige spre S., într'o direcţie de la N.-E. spre S.-V., brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ; se uneşte cu valea Curu-Bair-Alcea, şi se deschide în valea Sarapci-Dere, pe stînga eĭ. Este tăiată de drumul comunal

www.dacoromanica.ro

Biulbiuĭ-Osman-Facî şi de cel judeţean Medjidia-Mangalia.

Carantina, *deal*, în com. Mateeşti, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea, care, împreună cu Măgura şi Cornăţelul, formează un lanţ ce se prelungeşte din hotarul com. Greci la N., până în hotarul comuneĭ Turceşti la Sud. Coama acestuĭ lanţ formează limita între com. Mateeşti şi între com. Alunul şi jud. Gorj.

Carantina, *mahala*, în jud. Mehedinţi, plasa Blahniţa; ţine de com. rur. Izvoarele.

Carantina, *măgură*, pl. Cîmpul, com. Fîntîna-Banuluĭ, jud. Dolj.

Carantina, fost *pichet* de graniţă, pe marginea Dunăreĭ, în jud Mehedinţi.

Carantina-Vechiă, fostă *vamă*, judeţul Ilfov, la S. de Olteniţa. Aci, la anul 1853, s'au bătut Rusiĭ cu Turciĭ.

Carapancea, *cătun*, pendinte de com. Prunarul, pl. Cîlniştea, judeţul Vlaşca, proprietate a d-luĭ Hristopolo, situată în coasta dealuluĭ cu acelaşĭ nume, în sus de valea Cîlniştea. Este departe de Bucureşti de 50 kilom., iar de Giurgiŭ de 50 kilometri. Această proprietate este trup din moşia Prunari. Ambele aŭ fost estimate de Creditul Funciar Rural la suma de 560000 leĭ.

Carapanuluĭ (Piscul-), *trup* din moşia statuluĭ Persica saŭ Borduşelele, jud. Ialomiţa.

Carapat-Daga, *deal*, în judeţul Constanţa, plasa Medjidia, com. rur. Seimeni. Se desface din dealul In-Izlaz; se întinde spre E., printre pîrîul Siliştea şi Geaba-Ceair, brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi cea estică a comuneĭ. Are 103 m. înălţime, dominînd văile de maĭ sus, satele Geabacul-Mare şi Geabacul-Mic şi drumul judeţean Hîrşova-Medjidia. Este acoperit cu fîneţe şi semănăturĭ.

Carapcea, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rurale Balabancea (şi anume pe acel al cătunuluĭ de reşedinţă, Balabancea). Se desface din dealul Amzalîi; se întinde spre S. avînd o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., d'alungul văeĭ Acar-Cula şi a pîrîuluĭ Taiţa, brăzdînd partea sudică a plăşeĭ şi vestică a comuneĭ. Între poalele sale nordice şi pîrîul Taiţa, se află aşezat satul Balabancea. E de natură cam pietros. Se ridică până la 220 m. Este tăiat de drumul comunal Cerna-Balabancea. Este acoperit cu fîneţe şi pe la poale cu tufărişurĭ.

Carapcea, *deal*, în judeţul Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul comuneĭ rurale Cîrjelari (şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Ac-Punar). Este prelungirea sudică a dealuluĭ Amzalîi; se întinde spre Sud, avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E, brăzdînd partea sud-estică a plăşeĭ şi pe cea nord-estică a comuneĭ; face hotar între plasa Măcin şi Isaccea, brăzdînd partea vestică a celeĭ din urmă şi a comuneĭ Orta-Chioi. Are 2 vîrfurĭ (310 m. şi 249 m.), puncte trigonometrice de observaţie de rangul al 3-lea. Din el izvoreşte valea Iaila. Este tăiat de drumul judeţean Măcin-Babadag. Este acoperit cu păduri şi tufărişurĭ.

Carapcea, *lac*, jud. Brăila, pe teritoriul com. Vizirul, la un kil. spre V. de Dunărea-Vapoarelor, pe malul privaluluĭ Morarul.

Carapelit, *sat*, în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, cătunul com. Eni-Sarai. E situat în partea centrală a plăşeĭ şi a comuneĭ, la 3 kil. spre E. de cătunul de reşedinţă, Eni-Sarai. Este aşezat pe ultimele ramificaţiunĭ sudice ale dealuluĭ Carapelit-Bair, pe ambele malurĭ, şi maĭ cu seamă pe cel drept, al pîrîuluĭ Haidar, puţin maĭ spre V. de locul unde pîrîul Dulgherul se varsă în pîrîul Haidar. Este dominat de vîrful Carapelit, care are 135 m. înălţime şi este situat la 2 kil. spre N. de sat. Suprafaţa sa este de 2460 hectare, din carĭ 35 hectare sunt ocupate numaĭ de grădinĭ şi de vatra satuluĭ. Populaţiunea sa, compusă maĭ ales din Bulgarĭ, este de 65 familiĭ cu 298 suflete, ocupîndu-se cu agricultura, pămîntul producînd tot felul de cereale şi maĭ ales porumb şi grîŭ. Şoseaua judeţeană Hîrşova-Babadag (Tulcea) trece prin partea nord-vestică a satuluĭ. Afară de această şosea maĭ pleacă drumurĭ comunale la satele următoare: la Mahometcea, la Dulgherul, spre Muslu (care se desface în treĭ ramurĭ, ducînd la Muslu, la Şiriu şi la Muslu-Bei), la Balgiu şi la Gîrlici.

Carapelit-Bair, *deal*, în judeţul Constanţa, pl. Hîrşova, pe teritoriul comunelor rurale Sarai (cătunul Carapelit) şi Calfa (cu căt. Haidar). Se desface din dealul Făgăraşul; se întinde spre S., de-alungul maluluĭ drept al pîrîuluĭ Sarai, făcîndu-l pe alocurea să fie înalt şi rîpos. Se ridică la 173 m. şi domină satele Haidar, Carapelit şi pîrîul

www.dacoromanica.ro

Haidar. Este acoprit cu semănăturĭ şi fineţe.

Carapelit-Tepe, *vîrf de deal,* în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, pe teritoriul comunei Sarai, cătunul Eni-Sarai. Este aşezat în partea centrală a plăşeĭ şi cea sudică a comuneĭ, pe hotarul eĭ către com. Siriu. Are 142 m. înălţime. E acoperit cu 8 movile artificiale şi dominează drumurile Muslu-Carapelit şi Sarai-Siriu.

Carasa, *sat,* în partea de N.-V. a com. Corlăteni, plasa Coşula, jud. Dorohoiŭ. Are 66 familiĭ, cu 187 suflete. Este proprietatea moşieĭ luĭ Hermeziu. Calitatea pămîntuluĭ e bună. Sătenii împroprietăriţiĭ aŭ 130.37 hect. pămînt, iar proprietarul moşieĭ 415.34 hect. cîmp şi 11.46 hect. pădure de stejar. Iaz este unul, mic, pe valea Putreda. Livadă şi vie este în mărime de 4 pog. Rîul Jijia curge pe hotar, iar pîrîul Carasa trece pe moşie.

Drumurĭ sunt: cel de la Dorohoiŭ prin Corlăteni în jos, pe Jijia şi cel ce duce la Dumeni şi Cordăreni.

Se învecinează cu: Broscăuţi, Vlădeni, Miclăuşeni şi Dumeni.

Carasa, *iaz,* format de pîrîul Iazul-Plopilor, pe moşia Broscăuţi, com. cu asemenea numire, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ.

Carasa, *pîrîŭ,* format din scurgerea iazuluĭ Carasa, de pe teritoriul satuluĭ Broscăuţi, com. cu asemenea numire, pl. Coşula, jud. Dorohoiu. Curge spre S. şi se varsă în rîul Jijia, în faţa satuluĭ Carasa, din com. Corlăteni.

Carasan, *vale,* jud. Constanţa, în plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Mîrleanul. Se desface din poalele vestice ale dealuluĭ Zbreia; se întinde spre V., într'o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V., pe la poalele orientale ale movileĭ Drăgaica, de care e dominată. După ce brăzdează partea de N. a plăşeĭ şi a comuneĭ, după un drum de 3 kil., se deschide în Dunăre, pe dreapta, în faţa ostrovuluĭ Huzun-Ada. Este tăiată de drumul comunal Mîrleanul-Rasova.

Carasevschi, *grind,* saŭ loc ridicat de-asupra stufuluĭ înconjurător, situat în jud. Tulcea, partea estică a plăşeĭ Sulina şi cea sudică a comuneĭ Cadîrlez saŭ Sf. Gheorghe. Are o formă lunguiaţă. Din el se lasă spre S.-V. alte 3 grindurĭ: Vasile, Crasevschi şi Trofincivovilion. Pe el se află 2 cîşle sau pescăriĭ: Vasile şi Musca. Are 75 hect. Este improductiv, fiind acoperit cu nisip.

Carasevschi, *pescărie* însemnată, în judeţul Tulcea, plasa Sulina, pe teritoriul comuneĭ rurale Sfîntul-Gheorghe, situata în partea sud-estică a plăşeĭ şi cea sud-vestică a comuneĭ, pe grindul cu acelaşĭ nume, pe malul Mărĭĭ. La E. de ea se află pescăria Ciotic, iar la V. pescăria Murgu-Iani-Milanu.

Carasul, *baltă,* în com. Măstăcani, pl. Prutul, jud. Covurluiu, pe şesul Prutuluĭ şi formată de vărsăturile acestuia.

Carasul, *staţie* de drum de fier, jud. Dorohoiu, pl. Coşula, cătunul Corlăteni, pe linia Iaşi-Dorohoiŭ, pusă în circulaţie la 1 Iunie, 1896. Se află între staţiile Vorniceni (10.7 kil.) şi Dorohoiŭ (10 kil.). Înălţimea d'asupra nivelului mărĭĭ de 118m.39. Venitul acesteĭ staţiĭ, pe anul 1896, a fost de 4011 leĭ 65 banĭ.

Carasuluc-Bair I, *deal,* în judeţul Constanţa, pl. Mangalia, la hotarul comunelor rurale Azaplar, Enghez şi Cara-Omer. Se desface din vîrful Ghiuvenli, îndreptîndu-se spre E. şi avînd o direcţiune generală de la V. către E. Se întinde pănă în valea Carasuluc-Ceair.

Este situat maĭ mult în partea de V. a plăşeĭ, la N. com. Ghiuvenli şi Azaplar şi la S. comuneĭ Enghez.

Carasuluc-Bair II, *deal,* în judeţul Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul com. rur. Azaplar şi anume pe acela al cătunului saŭ Erebiler. Se întinde printre văile Carasuluc-Ceair şi Erebiler-Dere, avînd o direcţiune de la N. către S. şi o înălţime maximă de 114 metri, pe care o atinge în vîrful saŭ Carasuluc-Iuc.

Carasuluc-Ceair, *vale,* judeţul Constanţa, în plasa Mangalia, pe teritoriul com. rur. Azaplar şi anume pe acela al cătunului saŭ Erebiler. Merge printre dealurile Carasuluc-Bair I şi Carasuluc-Bair II; se uneşte cu valea Erebiler-Dere, dînd ast-fel naştere uneĭ a treia văĭ, numită Buiuc-Dere. Are o direcţiune de la S. către N.-E.

Carasuluc-Iuc, *vîrf de deal,* jud. Constanţa, în pl. Mangalia, pe teritoriul com. rur. Azaplar şi anume pe acela al cătunuluĭ saŭ Erebiler. Este vîrful cel maĭ înalt al dealuluĭ Carasuluc-Bair II, avînd o înălţime de 114 metri, dominînd prin această înălţime satul Erebiler, care este la 1 kil. spre S.-E. de vîrf, valea Erebiler, valea Carasuluc-Ceair,

www.dacoromanica.ro

precum şi drumul comunal Erebiler-Mangoci.

Caraş (De-la-Lotul-luĭ-), *fîntînă*, pl. Cîmpul, com. Ciuperceni, jud. Dolj.

Caratai, *com. rur.*, în jud. Constanţa, pl. Medjidia, situată în partea centrală a judeţuluĭ, la 26 kil. spre N.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea estică a plăşeĭ, la 9 kil. spre E. de oraşul Medjidia, reşedinţa ocoluluĭ, pe ambele maluri ale văeĭ Caratai.

Se mărgineşte la N. cu com. Carol I şi Cara-Murat; la E. cu com. Cicrîcci; la S. cu cät. Nazîrcea (al comuneĭ Omurcea), cîte-şĭ patru din pl. Constanţa; iar la V. cu com. Alacapî şi Tortoman.

Relieful soluluĭ e accidentat de următoarele principale dealurĭ: dealul Dere-Chioi (105 m.), la N.-V.; dealul Murat-Bair (101 m.), la N.; dealul Amut-Bair (103 m.), la N.-E.; dealul Nazîrcea (100 m.), la E.; dealul Caratai (65 m.), la S.; dealul Chiostel (74 m.), la S.-V., dealul Agi-Cabul (89 m.), prin centrul comuneĭ. Ele sunt acoperite cu fîneţe şi izlazurĭ întinse şi cu semănăturĭ frumoase. Movile sunt opt, toate artificiale, servind ca puncte de orientare. Principalele sunt: Nazîrcea (100 m.), la E.; Caratai-Nord (89 m.), prin centru; Caratai-Sud (65 m.), la S.; Chiostel (76 m.), la S.-V.

Principalele văi sunt: Docuzol-Dere la N.-V., care se deschide în balta Carasu; valea Hagi-Cabul, prin interiorul comuneĭ, trecînd prin satul Hagi-Cabul şi care se pierde tot în lacul Carasu, sub numele de valea Chiostel; valea Cioban-Dere la E., care se deschide în valea Carasu; valea Caratai, prin interiorul comuneĭ, trecînd prin satul Caratai, şi Caratai-Alceac la S.-E., amîndouă deschizîndu-se în balta Carasu; fundul acestora servesc astă-zĭ drumurilor de comunicaţie ce se răspîndesc în diferite direcţiunĭ.

Cătunele, carĭ o formează, sunt două: Caratai, reşedinţa, spre S., pe fundul văeĭ Caratai; Agi-Cabul, spre N., la 5 kil. spre N. de reşedinţă, pe ambele malurĭ ale văeĭ Hagi-Cabul. Are maĭ multe puţurĭ.

Populaţiunea acesteĭ comune se compune în cea maĭ mare parte din Turcĭ şi Tătarĭ, apoĭ din cîţĭ-va Romînĭ şi Bulgarĭ. Sunt 143 familiĭ, cu 604 suflete, împărţite după cum urmează:

După sex: bărbaţĭ 309, femeĭ 295. După stare civilă: necăsătoriţĭ 325, căsătoriţĭ 246, văduvĭ 33. După instrucţie: ştiŭ carte 11, nu ştiŭ 593. După religie: ortodoxĭ 34, catolicĭ 10, mahometanĭ 560. Toţĭ sunt de protecţiune romînă.

Budgetul acesteĭ comune e de leĭ 4185 la venitурĭ şi de leĭ 1874 la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: calea ferată Cernavoda-Constanţa, ce trece pe la 4 kil. spre S.-V. de satul Caratai; calea judeţeană Medjidia-Cara-Murat, trecînd pe la 3 kil. spre E. de satul Agi-Cabul; apoĭ drumurĭ vecinale ce duc la satele învecinate: Cara-Murat, Carol I, Dorobanţul, Nazîrcea, Omurcea, Hasancea, Murfatlar, Medjidia, Tortoman, etc.

Pe hotarul sudic al comuneĭ trece valul mare de pămînt, numit al luĭ Traian.

Caratai, *sat*, jud. Constanţa, pl. Medjidia, cătunul de reşedinţă al com. Caratai, situat pe valea Caratai şi închis la N.-V. de dealurile Chiostel şi Hagi-Cabul şi la S.-E. de dealul Caratai, cu vîrful său Caratai-Sud (67 m.) care domină întreg satul. Drumurĭ comunale sunt: Via-de-la-Chiostel, Hagi-Cabul-Nazîrcea şi Endec-Cara-Chioi.

Caratai, *deal*, în jud. Constanţa, plasa Medjidia, comuna şi cät. Caratai. Se prelungeşte spre Sud-Vestul dealuluĭ Nazîrcea şi merge de-alungul văeĭ Caratai, pe la sud-estul satuluĭ cu acelaşĭ nume. Are o direcţiune generală de la N.-E. către S.-V., şi o înălţime maximă de 88 metri, pe care o atinge în vîrful său Caratai-Sud. E situat în partea răsăriteană a plăşeĭ şi cea sudică a comuneĭ.

Caratai, *vale* însemnată, în jud. Constanţa, pl. Medjidia, com. şi cătunul Caratai. E situată în partea de E. a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ, pe care o străbate în întregime de la S.-V. către N.-E. Trece prin satul Caratai şi printre dealurile Chiostel şi Hagi-Cabul pe de o parte, şi dealurile Caratai şi Nazîrcea pe de altă parte. Maĭ multe drumurĭ comunale o tae în lung şi în lat.

Caratai, *punct militar* de observaţie, în jud. Constanţa, înalt de 88 m. d'asupra nivelului măriĭ.

Caratai-Alceac, *vale*, în judeţul Constanţa, plăşile Constanţa şi Medjidia, pe teritoriul comunelor Omurcea şi Alacapî. E situată în partea de V. a plăşeĭ Constanţa şi a comuneĭ Omurcea, cea de E. a plăşeĭ Medjidia, şi cea nordică a comuneĭ Alacapî. Are o direcţiune de la N.-E. către S.-V. Extremitatea sa sud-vestică e tăiată de Valul-luĭ-Traian.

www.dacoromanica.ro

Caratai-Nord, *vîrf de deal*, în jud. Constanţa, plasa Medjidia, comuna Caratai, pe muchea dealuluĭ Hagi-Cabul, la 4 kil. spre N. de satul cu acelaşĭ nume, avînd o înălţime de 89 metri, dominînd satul şi valea Caratai. Este acoperit cu verdeaţă.

Caratai-Sud, *vîrf de deal*, jud. Constanţa, în pl. Medjidia, comuna Caratai, pe muchea dealuluĭ Caratai, la 2 kil. spre S. de satul Caratai. Are 67 metri înălţime, dominînd satul Caratai şi valea Caratai-Alceac. Este acoperit cu verdeaţă.

Caraula, *com. rur.*, din jud. Dolj, plasa Dumbrava-d.-j., la 51 kil. de reşedinţa plăşeĭ, com. Vîrtopul.

Este situată pe ambele povîrnişe ale văeĭ Caraula.

Se învecineşte la E. cu com. Corlatele şi Rudarul, la V. cu com. Pleniţa, la N. cu comuna Cornul, la N.-E. cu com. Orodelul şi la S. cu com. Moţăţeĭ şi Risipiţi. Limita linieĭ de N. este formată de valea Olteniţa. Limita linieĭ de E. este formată de Valea-Vîrtopuluĭ şi limita linieĭ de S. de Valea-Corlatelor, care nu este de cît o prelungire a precedentelor şi prin care curge pîrîul cu acelaşĭ nume.

Terenul comuneĭ este accidentat de dealurĭ, cu o înălţime de pănă la 180 m. aproximativ acoperite maĭ toate cu viĭ.

Comuna este udata de pîrîul Eruga, ce-şĭ are izvorul în această comună, curge de la V. la E., şi după ce ese din sat, se uneşte cu pîrîul valea Ciocănari cu care d'împreună se pĭerde pe moşia Galicea-Mare, la Fîntîna-luĭ-Niţă. Pîrîul Olteniţa trece prin văile Vîrtopul, Olteniţa, Corlatele şi se pĭerde aproape de limita de N. a comuneĭ.

Pîrîul Caraula izvoreşte în comună, curge şi se pĭerde în valea Caraula. Peste pîrîul Eruga se află un pod, la S. comuneĭ; tot pe el, în S. comuneĭ, se află şi o moară.

Cam pe la 1800, pe locul de azĭ al comuneĭ, se aflaŭ două sate: Silişţea şi Ciocănari. Pe locul dintre aceste două sate aŭ aşezat maĭ tîrziŭ Ruşiĭ tabără, punînd streajă saŭ caraulă, spre pază. După plecarea Ruşilor, locuitoriĭ din ambele sate se aşezară pe acest loc, numindu-l Caraula, în amintirea, se zice, a strejeĭ ruseştĭ. Azĭ se compune dintr'un singur cătun numit Caraula.

In comună se află o biserică, începută la 1886, terminată la 1892. Serbează hramul Sf. Nicolae. In serviciul eĭ se află 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Are o proprietate de 24 pog. arabile.

Se află în comună o şcoală mixtă, cu un învăţător. Şcoala funcţionează din anul 1865. Este întreţinută de stat. Localul, construit din cărămidă, este în bună stare. A fost frecuentată de 69 băeţĭ şi 8 fete, în anul 1892 93. In vîrstă de şcoală sunt 148 băeţĭ şi 108 fete. 90 bărbaţi şi 10 femeĭ sunt cu ştiinţă de carte.

Populaţia comuneĭ este de 1994 suflete, din carĭ 958 femeĭ şi 1036 bărbaţĭ.

După legea rurală din 1864 sunt 308 locuitorĭ împămînteniţĭ; iar după cea din 1879 sunt 13 însuraţeĭ.

Case sunt 406, făcute parte din zid şi parte din paiante; bordee sunt 36. Atît casele, cît şi bordeele au grădină.

Moşia de pe teritoriul comuneĭ se numeşte Caraula; aparţine locuitorilor împămînteniţĭ la 1864 şi 1879.

Locuitoriĭ îşĭ desfac productele la schela Calafat, unde se duc cu grîne şi de unde importă cele necesariĭ pentru casă. Transportul îl fac cu carele pe căĭ comunale şi vecinale.

Venitурĭ pe 1892—1893: leĭ 3396.88 şi cheltueliĭ: leĭ 2041.39.

Vite marĭ cornute sunt 406, caĭ 80 şi capre 41.

Caraula, *sat*, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Caraula. (Vezĭ com. Caraula).

Caraula, *moşie*, jud. Dolj, plasa Dumbrava d.-j., com. Caraula.

Caraula, *movilă*, în judeţul Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ Cuzgun, aşezată pe muchea dealuluĭ Demircea, în partea estică a plăşeĭ şi cea nord-vestică a com., la $1^1/_2$ kil. departe de oraşelul Cuzgun. E punct strategic important, avînd o înălţime de 175 metri şi dominînd oraşelul Cuzgun, văile Demircea, Beilicul, Voinea-Mare, drumul comunal Beilicul-Cuzgun şi pe cel judeţean Ostrov-Cuzgun. Este acoperită cu verdeaţă, iar la poalele eĭ se întind bogate semănăturĭ.

Caraula, *vale*, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., pe care este aşezată com. Caraula.

Carauleĭ (Dealul-), *deal*, jud. Dolj, plasa Băileşti, com. Galicea-Mare, cu o înălţime de 10 m. Este în legătură cu dealul Rudari, din c. Rudari şi cu Dealul-Vîrtopuluĭ, din com. Vîrtopul.

Caravaneĭ (Braniştea-), *braniştе*, în com. Segarcea-din-Deal, la E., pe proprietatea statuluĭ, judeţul Teleorman. Are o întindere ca de 5 hectare.

Caravaneţi, *com. rur.*, în plasa

www.dacoromanica.ro

și pe valea Călmățuiului, județul Teleorman. Este situată pe deal și are alăturat cătunul Caravanul, de care nu este despărțită de cît numaĭ prin pozițiunea loculuĭ ce ocupă: Caravaneți sunt pe deal și Caravanul în vale. De altminterĭ Caravanul este considerat maĭ mult ca o mahala a satuluĭ și nu este separat de comună.

Se învecinează la N. cu com. Cîrligați, la S.-E. cu moșiile Adîncata și Salcia, la S.-V. tot cu moșia și com. Salcia, iar la V. cu cîmpia Comanceĭ și cu moșia Mîndra.

Suprafața comuneĭ, cu a moșieĭ aflată pe dînsa, este de 2360 hect., dintre carĭ 1850 hect. proprietatea d-neĭ Crețeanu. Loc. împroprietăriți sunt 140 cu 440 hect. Viile sunt plantate, pe proprietățile locuitorilor, pe o întindere de 74 hect.

Populațiunea este de 1078 suflete, din carĭ 189 contribuabilĭ. Cea maĭ mare parte din locuitorĭ sunt de origină Bulgarĭ.

Numărul vitelor din comună este de 3532 capete, din carĭ: 488 caĭ, 758 vite marĭ cornute, 1702 vite micĭ și 584 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este la venitur ĭ de leĭ 5048, banĭ 43 și la cheltuelĭ de leĭ 3825, banĭ 90.

Are: o școală frecuentată de 38 elevĭ; o biserică deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

La comuna Salcia comunicația se face pe șosea vecinală, pe o întindere de 2 1/2 kil.; la com. Cîrligați se face tot pe șosea vecinală, pe o întindere de 1 1/2 kil.

La marginea satuluĭ se văd ruinele uneĭ bisericĭ, pe locul ce servește de cimitir, precum și siliștea unuĭ sat, iar pe dealul dimprejurul satuluĭ sunt înșirate mulțime de măgurĭ și movile, dintre carĭ maĭ însemnate sunt: Măgura-Vaciĭ, înaltă de 14 m.; Măgura-Izbramuluĭ, de 10.40 m.; Măgura-cu-Cuib, de 10.40 m., săpată la vîrf de către locuitorĭ în căutare de comorĭ.

Comuna Caravaneți s'a înființat pe la finele secoluluĭ trecut de către Bulgarĭ refugiațĭ de peste Dunăre și carĭ, o dată stabiliți aci, nu s'aŭ maĭ întors la vetrele lor.

Caravaneți, *moșie,* situată pe teritoriul com. cu acelașĭ nume, jud. Teleorman. Are o întindere de aproape 1850 hect.

Caravanița, *măgură,* la Nord-Estul moșieĭ Zimnicelele, de lîngă Zimnicea, jud. Teleorman. Formează punctul despărțitor al moșieĭ care poartă numele de Fîșteica-Zimnicelelor.

Caravanul, *movilă,* jud. Dolj, pl. Băilești, com. Bistrețul.

Cară-Mălaiŭ, *numire,* ce se dă *părțeĭ de N. a satuluĭ* Gropeni, unde în vechime a fost tîrla luĭ Crîm-Pașa.

Carăuța, *deal,* pe teritoriul comuneĭ Drînceni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ.

Carcadiești, *sat,* face parte din com. rur. Crețeni, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. Cade spre S.-V. comuneĭ, pe partea stîngă a pîrîuluĭ Mamul, la poalele unuĭ frumos platoŭ împădurit. Are o populație de 136 locuitorĭ (72 bărbațĭ și 64 femeĭ). Populația școlară e de 14 copiĭ (10 băeți și 4 fete). Locuitorĭ acesteĭ comune s'aŭ împroprietărit la anul 1864.

Carcaliul, *comună rurală,* în județul Tulcea, plasa Măcin, situată în partea vestică a județuluĭ, la 80 kil. spre V. de orașul Tulcea, capitala județuluĭ; și în partea vestică a plășeĭ, la 8 kil. spre S. de orașul Măcin, reședința plășeĭ.

Numele săŭ este o corupție a celuĭ turcesc Cara-Calé de la cara = negru și calé = cetate; înainte purta numele slavonesc de Camena = piatră, și, de la năvălirea Turcilor, a luat numele ce poartă astăzĭ.

Hotarul amănunțit al com. este următorul: Plecînd din movila Carcaliul, vîrf al dealuluĭ Carcaliul, se îndreaptă spre S.-E., coboară dealul și merge paralel cu drumul comunal Măcin-Turcoaia, pănă ajunge la extremitatea orientală a bălțiĭ Iglița; de aci o ia spre V., urmează puțin malul bălțiĭ, o tae curmezișș, și merge pe un canal al eĭ de scurgere, pănă în Dunăre; de aci, îndreptîndu-se spre N.-V., urmează malul Dunăreĭ, închizînd și o mică insulă păduroasă. Dunărea făcînd o întorsătură spre N.-E., hotarul urmează pe o distantă de 2 kil.; de aci o părăsește, se îndreaptă spre E., taie pe din două balta Carcaliul, urcă dealul Carcaliul, în movila Carcaliul. Forma luĭ este aceea a unuĭ trapez neregulat; lungimea perimetruluĭ e de 117 kil., iar întinderea totală e de 1178 hect.

La Nord comuna se învecinește cu comuna urbană Măcin; la Est cu com. Greci, de care se desparte prin dealul Carcaliul; la S. cu cătunul Iglița (al com. Turcoaia), de care se desparte prin balta Iglița; la V. cu județul Brăila, de care se desparte prin Dunărea.

Dealul Carcaliul (90 m.), cu vîrful săŭ Carcaliul, o brăzdează la E. și N. Se zice că pe el ar fi fost odinioară o cetate vechie.

www.dacoromanica.ro

Apele carĭ udă comuna sunt: Dunărea la V., care formează o insuliță și o insulă ce aparțin comuneĭ; privalul Carcaliul la V., ce e o scurgere a bălțeĭ Iglița. Bălțĭ avem: balta Carcaliul saŭ a Măcinuluĭ, 500 hect. la N., carĭ coprinde și 2 insule acoperite cu stuf; balta Iglița la S., ce-ĭ aparține pe jumătate. Bălțile produc stuf și pește, de care beneficiază statul și locuitoriĭ.

Comuna este compusă dintr'un singur cătun, ce este așezat între bălțile Carcaliul și Iglița, lîngă gîrla Carcaliul.

Intinderea comuneĭ este de 1178 hect., din carĭ 20 hect. ocupate de vatra satuluĭ, 50 hect. ale statuluĭ, restul de 1108 hect. ale locuitorilor.

Populația este maĭ toată lipoveană. Sunt 350 familiĭ, cu 1553 suflete, din carĭ: 354 bărbațĭ și 374 femeĭ; 270 însurațĭ și 90 neînsurațĭ; 20 văduvĭ. Sunt 235 copiĭ de școală (135 băețĭ și 100 fete). Obiceiurile și porturile loc. sunt cele lipovenești in general.

In com. sunt 3 școlĭ: una romînă cu un învățător, fondată, în 1887, de locuitorĭ, cu 10 hectare de pămînt, 25 elevĭ înscrișĭ; două lipovenești, cu 100 elevĭ înscrișĭ.

Este o biserică de ritul lipovenesc, fondată, în 1884, de locuitorĭ, cu hramul Sf. Treime; are 10 hect. pămînt dat de stat; este deservită de 1 preot, 1 diacon și 1 cîntăreț.

Calitatea pămîntuluĭ e mediocră, terenul e maĭ mult nisipos. Din 1178 hect. sunt: 770 hect. loc arabil; 378 hect. loc băltos.

In com. sunt: 30 plugarĭ cu 30 pluguri, 320 pescarĭ. Sunt 667 capete de vite, din carĭ 507 boĭ și vacĭ, 160 caĭ și epe. Sunt 10 meseriașĭ (lemnarĭ și fierarĭ) și 5 comercianțĭ (3 cîrciumarĭ și 2 băcanĭ).

Budgetul comuneĭ e de 4000 leĭ la venitурĭ și 4000 leĭ la cheltueli. Sunt 398 contribuabilĭ.

Căĭ de comunicație sunt drumurile comunale ce duc de la comună la orașul Măcin, la comuna Greci, Turcoaia și Iglița.

Acum 100 anĭ, această com. nu exista. Se aflaŭ niște colibe de pescarĭ lîngă un pietroiŭ mare (pe rusește «camen), ce se poate vedea și azĭ; încetul cu încetul se populă cu Lipovenĭ fugițĭ din Rusia și veniți să ceară sprijin Turcieĭ. La 1825 fură destul de numeroșĭ, ca să întemeeze un sat, căruia îĭ deteră numele de Camena. Turciĭ îĭ schimbară numele în cel de Cara-Calé.

Carcaliul, *deal*, în jud. Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul com. rur. Carcaliul-Greci, și al com. urb. Măcin. Este maĭ mult o prelungire sud-vestică a Dealuluĭ-Pricopanuluĭ. Se întinde spre S., avînd o direcțiune generală de la N.-E. spre S.-V., brăzdînd partea vestică a plășeĭ și a comuneĭ Greci, pe cea estică a comuneĭ Carcaliul și pe cea sudică a orașuluĭ Măcin. Pe muchea sa se întîlnesc hotarele acestor treĭ comune. Poalele sale vestice se termină pe malul estic al bălțiĭ Carcaliu, iar cele sudice pe malul nordic al bălțiĭ Iglița. La poalele luĭ sud-vestice se află așezat satul Carcaliul. Pe la poalele orientale merge drumul județean Măcin - Satul-Nou-Ostrovul; la S. drumul comunal Carcaliul-Greci; la V. drumul comunal Carcaliul - Măcin. Ajunge până la o înălțime de 100 m. Este acoperit cu pășunĭ și semănăturĭ.

Carcaliul, *vîrf de deal*, în județul Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul com. rurale Carcaliul. Se maĭ numește Vîrful-la-Treĭ-Hotare, căcĭ în vîrful săŭ se întîlnesc hotarele comunelor Carcaliul, Greci și Măcin. Are o înălțime de 100 m. Este punct trigonometric de observație, de rangul al 3-lea, dominînd asupra satuluĭ Carcaliul; drumuluĭ județean Măcin - Satul-Noŭ, ce trece pe la poalele sale orientale; asupra bălților Carcaliul și Iglița și întru cît-va și asupra Dunăreĭ. Este acoperit numaĭ cu pășunĭ și fînețe.

Carcaliul, *baltă*, în județul Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul com. rurale Carcaliul, și al comuneĭ urbane Măcin, aparținînd pe din două acestor comune. Este așezată în partea vestică a plășeĭ. Se întinde la poalele vestice ale dealuluĭ Carcaliul. In mijlocul eĭ sunt două insulițe acoperite cu stuf. Malul eĭ oriental este înalt și cam rîpos. Pe malul eĭ sud-estic este așezat satul Carcaliul. Este formată de revărsarea Dunărei, cu care acum comunică printr'o gîrliță ce se isprăvește la picioarele fortuluĭ orașuluĭ Măcin. Intre dînsa și Dunăre se află un grind, ce aparține comunelor Măcin și Carcaliul. E acoperit cu iarbă de pășunĭ. Suprafata bălțiĭ întregĭ este de 6 kil. p., saŭ 600 hect., din carĭ 120 sunt formate de 2 insulițe stufoase, ce aparțin pe din două și Măcinuluĭ și Carcaliuluĭ. Pe malul eĭ estic merge drumul comunal Carcaliul - Măcin.

Carcaliul, mică *gîrliță*, prin care balta Iglița se scurge în Dunăre, situată în jud. Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul comuneĭ Carcaliul, avînd o direcțiune generală de la E. spre V. și o lungime de 1 1/2 kil. Pe malul săŭ drept este așezat satul Carcaliul și pe cel stîng se află

www.dacoromanica.ro

stuf întins, ce se întinde între balta Igliţa şi Dunăre. Malul eĭ cel drept, adică despre satul Carcaliul, este înalt şi rîpos, fiind format de dealul Carcaliul.

Carcaman-Bair, *şir de dealurĭ*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comunelor rurale Ali-Bei-Chioi, Nalbant şi Baş-Chioi. Se desface din ramurile sud-estice ale Dealuluĭ-Ciliculuĭ, dintr'un vîrf de 305 metri. Se întinde spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S. şi S.-E., întinzîndu-se dimpreună cu ramificaţiile luĭ între pîraiele Accadîn, Taiţa şi Teliţa. Brăzdează partea vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ Nalbant, pe cea estică a comuneĭ Ali-Bei-Chioi şi pe cea nordică a comuneĭ Baş-Chioi. Lasă prelungirĭ: spre E. dealul Canagic-Bair, spre S.-E. dealurile Tartar-Bair şi Ghel-Tepe. Este întretăiat de o mulţime de drumurĭ comunale, carĭ unesc între ele satele Accadîn, Ali-Bei-Chioi, Cineli, Baş-Chioi cu Nalbant, Trestenic şi Hagilar. Intre vîrfurile luĭ, însemnăm: Stamuni-Culac, pietros, de 228 metri, movila Pătraşcu, de 170 metri. Natura luĭ este pe alocurea stîncoasă. Este acoperit cu pădurĭ, tufărişurĭ, fînete şi semănăturĭ pe prelungirile sale.

Cardonul, *punct trigonometric* de observaţie, de rangul al 3-lea, în judeţul Tulcea, plasa Sulina, comuna urbană Sulina, în partea estică a plăşeĭ şi cea nordică a comuneĭ, pe grindul Sulina, lîngă malul Mărĭĭ. Are 30 m., dominînd asupra drumuluĭ comunal Sfistofca-Sulina.

Cardonul, *ruinele unuĭ pichet de graniţă*, în jud. Tulcea, plasa Măcin, comuna Picineaga. Sunt situate în partea sud-estică a plăşeĭ şi cea nordică a comuneĭ, la 1 1/2 kilometri spre N.-E. de satul Picineaga, pe malul stîng al pîrîuluĭ Cerna. Sunt aşezate pe o înălţime de 34 metri d'asupra apelor Dunăreĭ. Pichetul a fost întărit în timp de războiŭ şi domina asupra satuluĭ Picineaga şi asupra drumuluĭ comunal Picineaga-Satul-Noŭ. Astăzĭ fiind în ruine, nu maĭ serveşte la nimic. Cardonu înseamnă pe turceşte cetate saŭ fortăreaţă.

Cardonuluĭ (Movila-), *movilă*, în judeţul Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul comuneĭ Pisica (şi pe al cătunuluĭ Pisica), pe malul drept al Dunăreĭ, la locul unde se desface Gîrla-Luncaviţeĭ, pe grindul Pisica, la 1 1/2 kil. spre N.-V. de satul Pisica, în faţa pichetuluĭ romîn, coprins între pietrele miliare 86 şi 87. Are o înălţime de 6 m. d'asupra apelor Dunăreĭ. Este punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra comuneĭ Pisica şi peste Dunăre, pe o mare întindere. In timpul stăpînireĭ Turcilor, aci era şi un fort mic, dar însemnat, căcĭ oprea trecerea armatelor ruseştĭ peste Dunăre. Prin acest loc, unde Dunărea are 700 m. lăţime, nu e tocmaĭ adîncă. Astăzĭ fortul e în stare de ruină.

Cardonuluĭ (Valea-), *pîrîŭ*, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul com. rurale Cataloi. Izvoreşte din poalele sudice ale Dealuluĭ-Mare; se îndreaptă spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre Sud-Vest; udă partea de V. a plăşeĭ şi pe cea de E. a comuneĭ. Curge pe la poalele Dealuluĭ-Redĭĭ; taie şoseaua naţională Tulcea-Babadag-Constanţa; primeşte pe dreapta Valea-Puturosuluĭ şi, după un curs de 3 kilom., merge de se aruncă în valea Cataloi saŭ pîrîul Teliţa, pe stînga, ceva maĭ sus de satul Eni-Chioi. Şi-a luat numele de la un cardon (fort) turcesc, de pe o înălţime, în apropierea căruia se afla.

Careda, sau **Copăceni-Careda**, *cătun*, în jud. Vlaşca. (Vezĭ Copăceni-Careda).

Carecua, saŭ **Caregua**, *pîrîŭ*, ce udă comunele Moviliţa şi Păunĕşti, din jud. Putna. Izvoreşte din Fîntîna-luĭ-Moise; se pierde în Gura-Plopuluĭ şi resuflă iarăşĭ la Arămoasa. In Carecua se varsă Gura-Văeĭ-Noue, apoĭ Valea-cu-Apă; după aceia valea Coşula. Se varsă în Siret, trecînd prin satul Pufeşti.

Caribolul, plasa Sabarul, judeţul Ilfov. (Vezĭ Domneşti-Călţuna).

Carierei (Dealul-), *deal* însemnat, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul oraşuluĭ Tulcea, situat în partea nordică a plăşeĭ şi cea sudică a comuneĭ. Se desface din Dealul-Tulceĭ; se întinde spre N., avînd o direcţiune generală de la Sud-Est la N.-V. Are o înălţime de 137 metri. Este punct trigonometric de observaţie, de rangul al 3-lea, dominînd asupra oraşuluĭ Tulcea, asupra Dunăreĭ, pe o mare întindere, asupra laculuĭ Zaghen şi asupra şoseleĭ judeţene Tulcea-Mahmudia, ce trece pe la poalele sale nordice. Pe o prelungire nordică a sa, ce se numeşte Dîmbul-Horia, la Estul oraşuluĭ Tulcea, se află un monument, ridicat de M. S. Regele Carol I, în onoarea ocupăreĭ Dobrogeĭ de Romînia. Pe muchia-ĭ sunt peste 30 morĭ de vînt. Şi-a

www.dacoromanica.ro

luat numele de la faptul că într'însul sunt cariere de piatră calcară şi granitică, piatră care serveşte la construcţiuni de poduri şi altele.

Carîmbul (Piatra-Pleşii-), *munte,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Bisoca, în partea de Nord, pe marginea pîrîului Mărtin, la hotarul judeţului către Buzău. Este acoperit cu păduri şi păşuni. Vara are stîne de oi.

Carlî-Chioi, *sat,* în judeţul Constanţa, plasa Mangalia, cătunul comunei Musurat, situat în partea nord-estică a plăşei şi cea centrală a comunei, la $4^1/_2$ kil. spre S. de cătunul de reşedinţă, Musurat. Suprafaţa sa este de 492 hect., dintre care 6 hect. sunt ocupate de vatra satului şi de grădini. Populaţia sa, formată mai ales din Bulgari, este de 2 familii, cu 7 suflete, ocupîndu-se cu creşterea vitelor şi mai ales cu agricultura. Pămîntul, de o calitate excelentă, produce grîu, porumb şi ovăz îndestul. Drumuri comunale pleacă două: unul spre Vest, ducînd la Topraisari prin Muratan-Cuciuc şi altul spre Est ducînd la Tuzla prin Ceatmalar.

Carlobanul, jud. Olt. (Vezi Siul.)

Carmen-Sylva, *izvor* de apă minerală, jud. Suceava. (V. com. Şarul-Dornii).

Carol I, *com. rur.,* din judeţul Constanţa, pl. Constanţa.

Este situată în partea septentrională a judeţului, la 34 kil. spre N.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtului, şi în cea vestică a plăşei, la 8 kil. de comuna rurală Cara-Murat, reşedinţa ei.

Se mărgineşte la N. cu com. rur. Pazarlî, de care se desparte prin muchea dealului Bilarlar-Bair; la S. cu comunele rurale Tortoman şi Caratai, din pl. Medjidia, despărţindu-se de ele prin linie convenţională, care e aceeaşi cu hotarul dintre plăşile Constanţa şi Medjidia; la E. cu comuna Cara-Murat, despărţită fiind de dînsa prin dealul Dana-Chioi-Bair; iar la V. cu com. Taş-Punar din pl. Medjidia, despărţindu-se prin dealul Mahomet-Bair.

Relieful solului e în general accidentat; dealurile ating înălţimi mari şi sunt întretăiate de numeroase văi. Culmea Dorobanţul o brăzdează la N. şi culmea Carol la S.

Cele mai însemnate dealuri cari accidentează teritoriul comunei sunt: Mahomet-Bair (140 m.) la V., Tasli-Iuc-Bair (170 m.), Dealul-Lung (134 m.), Dana-Chioi-Bair (120 m.) la Nord. Aceste din urmă sunt ramificaţii sudice ale dealului Bilarlar (189 m.) de la hotar, care însuşi este o muche secundară a culmei Dorobanţul; ele se întind printre numeroase vai, cari formează împreună valea Tortoman. Mai sunt dealurile: Tuzla-Iuc-Bair, cu vîrful Bilarlar (129 m.) la S.-V.; Bilarlar (130 m.) tot la S.-V.; Paspala-Bair, cu vîrful Paspala-Iuc şi ramificaţia sud-vestică Buiuc-Bair, cu vîrful Buiuc-Iuc (116 m.) şi Dere-Chioi (108 m.), Dere-Chioi-Bair şi Muratan-Bair, cu vîrfurile Dana-Chioi-Iuc (126 m.) la S. Aceste patru din urmă sunt ramificaţiuni orientale ale culmei Carol I. Ele sunt de natură humoasă, din pămînt bun productiv, însă contrariat în productivitatea sa de lipsa ploilor. Sunt acoperite cu semănături şi fineţuri bogate, presărate cu movile, însă arborii lipsesc aproape cu desăvîrşire. Movile sunt puţine (12), toate artificiale, servind ca puncte de observare şi orientare.

Teritoriul comunei este brăzdat de văile cari formează o vale mai mare numită Tortoman I. Aceste văi secundare sunt: valea Tortoman, formată din două ramuri: una alcătuită din văile Taşli-Iuc-Dere, Buiuc-Leilarlar şi Tuzla-Iuc-Dere; iar alta, alcătuită din văile: Mangalia-Dere, Buiuc-Dere; cea d'a doua trece prin satul Bilarlar sau Dorobanţul. Mai sunt: valea Tortoman II, formată din văile Baspala-Ceair, Baş-Culac, apoi valea Dere-Chioi, unită cu văile Lunga, Dana-Chioi-Culac şi Hotarul; cea d'a doua trece şi prin satul Dana-Chioi, sau Carol I.

Cătunele cari formează com. sunt: Dana-Chioi, sau Carol I, reşedinţă, în partea estică a com., pe ambele maluri ale văei Dana-Chioi sau Dere-Chioi, închis şi dominat de dealurile: Dealul-Lung la N., Dana-Chioi-Bair la E., Murat-Bair la S. şi S.-E.; cu casele aşezate în ordine pe uliţi paralele şi înconjurate cu grădini numeroase. Bilarlar sau Dorobanţul, în partea vestică a comunei, la 4 kil. spre V. de reşedinţă, pe valea Bilarlar, închis şi dominat de dealurile Paspala-Bair la S., Bilarlar la V., Taslî-Iuc-Bair la N., cu casele răspîndite fără regulă.

Suprafaţa sa este de 14073 hect. sau 140 kil. p., din care: 413 hect. ocupate de vetrele celor 2 sate, cu 340 case; iar restul de 13660 hect., împărţite între stat cu proprietarii, cari posedă 1606 hect. şi locuitorii, cari au 12054 hect.

Populaţiunea sa totală, pe anul 1894, este de 353 fam., cu 1598 suflete, împărţite ast-fel: după sex: 801 bărbaţi, 797 fe-

www.dacoromanica.ro

meĭ; după stare civilă: 76 necăsătoriţi, 662 căsătoriţi, 59 văduvĭ, 1 divorţat; după instrucţie: 175 ştiind carte, 1423 ne ştiind; după religie: 1050 ortodoxĭ, 1 luteran, 539 mahometanĭ, 8 armenĭ; după ocupaţie: 353 agricultorĭ, 18 comercianţi; sunt 366 contribuabilĭ; 336 împroprietăriţi, 36 neîmproprietăriţi.

In privinţa calităţeĭ pămîntuluĭ, cele 14073 hect. ale com. se divid ast-fel: 413 hect. teren neproductiv (vetrele satelor), 13660 hect. teren productiv, din care: 10918 hect. loc cultivabil (din care: 2762 hect. ale statuluĭ cu proprietarĭĭ şi 8156 hect. ale locuitorilor); 61 hect. loc necultivat (din care: 61 hect. ale statuluĭ cu proprietarĭĭ şi 1961 hect. ale locuitorilor); 3311 hect. loc izlaz (din care: 1350 hect. ale statuluĭ cu propietarii şi 1961 hect. ale locuitorilor); 30 hect. loc cu vĭi (din care: 3 ale statuluĭ cu proprietarĭĭ şi 27 hect. ale locuitorilor).

In comună sunt 353 plugarĭ, carĭ au 496 pluguri (285 cu boĭ, 211 cu caĭ), 255 căruţe cu boĭ, 1 maşină de semănat, 90 maşinĭ de secerat, 12 maşinĭ de bătut porumbul, 5 trioriĭ, 25 grape de fier, 10 maşinĭ de vînturat, 1 maşină de cosit fînul. Sunt 244 puţurĭ (239 în sate şi 5 pe cîmp). Comuna are 14848 capete de vite, din carĭ: 728 caĭ, 2549 boĭ, 16 asinĭ, 11218 oĭ şi 337 porcĭ. Industria este cea domestică. Sunt în cătunul Dorobanţul, 2 morĭ cu aburĭ. In com. Carol I sunt 13 comercianţi, din carĭ 9 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ este de 9016 leĭ la venituri, 5218 leĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt numaĭ nişte drumurĭ micĭ comunale saŭ vecinale, ce duc la satele învecinate: Cara-Murat, Ghelingec Çhior-Ceşme.

Are o biserică, în cătunul Carol I, cu hramul Sf. Voevozĭ cu 10 hect. de la stat, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Sunt 2 şcolĭ, în ambele cătune cîte una, cu 2 învăţătorĭ şi 1 învăţătoare, cu 115 elevĭ înscrişĭ, din carĭ: 81 băeţĭ, 34 fete.

Carol I, (Dana-Chioi), *sat,* judeţul Constanţa, în pl. Constanţa, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Carol I, situat maĭ mult în partea vestică a plăşeĭ şi cea sud-estică a comuneĭ, pe Valea-Lungă. Este închis la Sud de dealul Murat-Bair, cu vîrful săŭ Murat-Iuc (130 metri). Suprafaţa sa este de 6979 hect., dintre care: 229 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ şi de grădinĭ, cu 196 case.

Populaţiunea sa este de 208 familiĭ, cu 977 suflete, ocupîndu-se maĭ ales cu creşterea vitelor şi cu agricultura. Locuitorĭĭ sunt Romînĭ, Turcĭ şi Bulgarĭ. Maioritatea o formează Romînĭĭ numiţi Mocanĭ, veniţi din Transilvania, în urma războiuluĭ de la 1877. Aceştĭ Mocanĭ şi-au format un cuartier aparte, în partea sudică a satuluĭ. In sat se află o şcoală a comuneĭ şi o biserică ortodoxă.

Pămîntul este productiv; se cultivă maĭ ales grîul şi ovăzul. Drumurĭ com., care pleacă din acest sat, sunt în număr de 8 şi duc la satele următoare: Cara-Murat, Caratai prin Hagi-Cabul, Chiostel, Docuzol, Tortoman, Bilarlar (Dorobanţul), Esther şi Palazul-Mic.

Carol I, *com rur.,* în pl. Moldova, judeţul Roman, pe malul drept al rîuluĭ Siretul şi aproape de vărsarea rîuluĭ Moldova în el, spre E. de oraşul Roman şi la o depărtare de 2 kil. de el şi de 3 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezată pe şes. E formată din satele: Carol I, Luţca şi Sterpul. Are 385 familiĭ, cu 1205 suflete, din carĭ 350 contribuabilĭ; locuesc în 289 case. Ştiŭ carte 38 persoane. Sunt 710 vite marĭ cornute. Venitul anual al comuneĭ este de 4996 leĭ, iar cheltuelile de 4289 leĭ. Este legată cu oraşul Roman prin şosea. Pe teritoriul eĭ este un pod de lemn stătător pe rîul Siretul.

Carol I, *sat,* în jud. Roman, pl. Moldova, com. Carol I, pe malul drept al rîuluĭ Siretul şi aproape de vărsarea rîuluĭ Moldova în el. Se află spre E. de oraşul Roman şi la o depărtare de 2 kil. de el şi de 3 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezat pe şes. Are 179 familiĭ, cu 601 suflete, din carĭ 139 contribuabilĭ; locuesc în 141 case. Ştiŭ carte 30 persoane. Populaţiunea este numaĭ romînă. Sunt 290 vite marĭ. Se face iarmaroc la Sf. Ilie (20 Iulie). Este legat cu oraşul Roman prin şosea. In dreptul acestuĭ sat este un pod de lemn stătător peste rîul Siretul. Acest sat este înfiinţat în anul 1880 prin darea de pămînt la noiĭ însurăţeĭ şi numit ast-feĭ în onoarea M. S. Regeluĭ Carol I.

Carol-Davila, (Piatra-Tăiată), *sursă de apă minerală,* în valea rîuluĭ Olăneşti, jud. Vîlcea, dînd în 24 ore 2886 litri apă.

Are ca substanţe fixe: iodure alcaline de magnezie şi bromur de magnezie (predominante), bicarbonat de magnezie, de calcium şi natrium (considerabil concentrate), sulfat de calce şi de sodă, clorur de calcium (concentrat),

www.dacoromanica.ro

silicate de aluminim și phosphate (urme).

Carp, *moșie*, în jud. Buzău, com. Cătina, căt. Moara-lui-Enică. Are 6000 hect., din care 8 curături, restul fineață și pădure.

Carpați, *sistem de munți*, formînd un parapet muntos al Europei centrale și sudice către cîmpiile Europei orientale.

Poziția geografică. — Carpații, ocupă între al 14° 24' 30" și 24° 30' longitudine orientală și 44° 40' și 49° 45' latitudine boreală o suprafață mai mare de 280000 kil. p., între văile Moravei, Oderului, Vistulei, Nistrului și cîmpiile Dunărei de jos și de mijloc cu direcția de la S.-E. la N.-E.

Carpații, fără a putea fi comparați cu Alpi, totuși, prin întinderea și înălțimea lor, constitue după Alpi, cel mai însemnat sistem orografic al Europei.

Creasta lor centrală, transportată în partea exterioară a sistemului, descrie o curbă lungă de 1300 kil. cu capetele sprijinite pe Dunăre : odată între Pressburg și Waitzen la gura Moravei; și a doua oară, între Baziași și Severin, la intrarea Dunărei în Romînia. Acest vast hemiciclu a cărui concavitate e întoarsă spre apus către basinul de mijloc al Dunărei, formează un imens parapet care adăpostește Ungaria spre cîmpiile Sarmatice și ale Dunărei de jos constituind cu multă aproximație și limita politică a statului unguresc spre Romînia și Galiția.

Carpații aŭ importante puncte de contact cu Alpi, cu Sudeți Boemiei și cu Balcani. Intre gura Moraviei și Buda-Pesta: Micii Carpați și munții Neogradului staŭ în fața colinelor Leithei și ale Granului, santinelele înaintate ale Alpilor pe țărmurile Dunărei, unde constituesc două strîmtori strategice cunoscute sub două numiri diferite: una Poarta-Ungariei la Pressburg; iar cea-l'altă, Defileul-Visegradului între Gran și Waitzen.

Intre Baziași și Severin, Carpații par a se împreuna cu Balcani, cu cari formaŭ la o epocă geologică îndepărtată, stavilarul laculuĭ ungar, ce umplea basinul de mijloc al Dunărei. Colțarii stîncoși rup și azi pînza fluviului în numeroase puncte de la Golubaci la Vîrciorova, creînd dese vîrtejuri și iuți în toată partea Dunărei numită Cazanele saŭ Porțile-de-Fier (turcește Demir-Capu).

La limita lor nord-vestică, Carpații, aŭ un noŭ și important punct de contact cu munții Sudeți, cari se prelungesc spre ei prin pragul colinar zis : Das Gesenke» saŭ Depresiunea Oderului, pănă în adîncitura urmată de calea ferată Viena-Cracovia Sonnenberg (798 m.) și Oder-Gebirge (675 m.) abia merită numele de munți în această regiune așezată sub pantele repezi ale munteluĭ Alt-Vater (1494 m.) din grupul Sudeților. In această regiune colinară ia naștere Oderul, care curge un moment în senz opus cu Beciva la poalele Carpaților și în adîncitura Viena - Cracovia. Peste pragul dintre Sudeți și Carpați trec toate drumurile văilor Oderului și Vistulei care se înmănunchiază apoi în valea Moravei, pentru a conduce asupra Vienei. Depresiunea Oderului constitue astfel în flancul Carpaților nord-vestici o poartă geografică, o mare intrare a Europei orientale în basinul de mijloc al Dunărei, un drum deschis către Viena printre Carpați și munții Boemo-Moravieĭ.

In partea centrală Carpații se subțiază și descresc în punctul de a-și pierde, pe alocurea aspectul muntos.

Lățimea lor descrește de la extremități către centru. Redusă la o șuviță de abia 120 kil. lățime între debușeurile Tiseĭ și Ondaveĭ în cîmpie, ea atinge 250 kil. în partea nord-vestică și 500 kil. în partea sud-estică a sistemului.

Carpații se prezintă dar geograficește împărțiți în trei mari secțiuni saŭ grupări, și anume: *a)* Carpații Nord-Occidentali; *b)* Carpații Sud-Orientali și *c)* Carpații de mijloc.

Orografia Carpaților. — Carpații Nord-Occidentali, constitue partea N.-V. a sistemului și îmbrățișează în lungime toată regiunea dintre Dunăre (Pressburg-Waitzen) și Valea-Topleĭ.

Grupul Carpaților occidentali, este remarcabil prin regularitatea conturului și a principalelor sale linii interioare. Munții săi periferici expiră într'o depresiune exterioară care afectă forma unei elipse: Morava, Beciva, Oderul, Vistula, Topla și Dunărea între Pressburg și Waitzen, curg succesiv în adîncătura eliptică de la poalele Carpaților nord-vestici.

Axul mare al acesteĭ elipse, măsoară, între Pressburg și Eperies, 240 kil.; axul cel mic măsoară între Teschen și cîmpia Tiseĭ 150 kil. Văile principale ale grupului: Vagul, Granul, Ipoli, Hernadul, Tarcea și Topla, își recurbează cursul după conturul elipseĭ periferice. Mai mult, ele contribuesc a construi un sistem de depresiuni eliptice, care pleacă de la Dunăre și debușează în partea orientală a axului asupra Tiseĭ. Prima li-

www.dacoromanica.ro

nie urmează Valea-Vaguluĭ, pe a afluentuluĭ său Varinca (r. dr.), pe a Arveĭ, apoĭ depresiunea Neumarkt de la Nordul Tatreĭ, de unde împrumută rînd pe rînd valea Dunaețuluĭ, pe a Popraduluĭ, pe a Tarceĭ și pe a Hernaduluĭ, afluent al Tiseĭ (r. d.). Continuitatea acesteĭ linĭĭ este întreruptă de treĭ pragurĭ: 1-iŭ între Varinca și Arva (Weinne Geb.); al 2-lea între Dunaeț și Poprad (Măgura-Radovan); al 3-lea între Poprad și Tarcea. A doua linie, la Sud, se recunoaște în valea Neutreĭ, a Turociuluĭ, a Vaguluĭ și a Hernaduluĭ, unde se unifică cu cea precedentă; ea este întreruptă de două pragurĭ, între Neutra și Turociŭ și între Vag și Hernad. A treia linie e dată de valea Granuluĭ, a Saiuluĭ și a Bodveĭ, despărțite între ele prin pragurĭ puțin înalte între Veresco, Dobschau, Rosenau și Torna. A patra linie, cea maĭ de la Sud, coincide cu văile Ipoli, Rima și Saiŭ. Această segmentațiune a Carpaților nord-vesticĭ, face ca întreaga regiune să apară constituită ca dintr'o succesiune de circumvoluțiunĭ, cu frontul spre partea exterioară a elipseĭ. Primul val începe cu Carpații-Micĭ, lanț subțire și puțin înalt, întins din Dunăre până în Miava; Rachsturm (740 m.), cel maĭ înalt creștet al său.

Intre Miava și Beciva se succed Munțiĭ-Albĭ — carĭ îșĭ trag numele din albeața stîncilor lor dolomitice, — și Iavornicul (1064 m.). Tot lanțul coprins între Beciva și Poprad poartă numele generic de Beschiziĭ occidentalĭ; eĭ sunt împărțițĭ în: Munțiĭ Iabluncăi, Beschiziĭ propriŭ zișĭ și Munțiĭ Neumarktuluĭ, prin văile Sola-Chisuța și Arva-Raba, care deschid importante comunicațiunĭ în Galiția. Carpați-Micĭ, Munțiĭ-Albĭ, Iablunca și Beschiziĭ, formează un lanț exterior neîntrerupt până în Dunaeț; el se continuă cu creasta Radovan (1265 m.) dintre Dunăeț și Poprad, care se orientează spre Sud-Est, pentru a se așeza pe același arc cu șirul dintre Toplea-Bodrog și Tarța-Hernad. Acest din urmă e format din munțiĭ Saros (Mincol 1157 m.), din munțiĭ Sovarer (Simonca 1092 m.) și din munțiĭ trahiticĭ aĭ Hegyalieĭ. Lanțul exterior al Carpaților nord-vesticĭ constitue o importantă barieră: înălțimea sa care abia atinge 740 m. în Rachsturm, se ridică în Beschizi la 1325, (în Lisa-Hora 1570 metri, în Pilsco 1725 metri), apoĭ recapătă aproape același nivel în Hegialia 768 metri. Cea maĭ puternică secțiune a acesteĭ încingătorĭ este a Beschizilor, care constituește ca o catenă înaintată a munteluĭ Tatra. Povîrnișul interior este scurt și repede; povîrnișul exterior al Carpaților-Albĭ și al Beschizilor e lin, prelungindu-șĭ punctele în depărtare până în văile Moraveĭ, Oderuluĭ și Vistuleĭ. Acest lanț, exceptînd partea de la Estul văeĭ Popraduluĭ, formează maĭ peste tot frontiera politică; iar în întregul său, el constitue obstacol înaintat ca un parapet, frontiera militară a Ungarieĭ muntoase despre Moravia și Galiția. El prezintă importante soluțiunĭ de continuitate, pe unde străbat liniile strategice în Valea-Vaguluĭ, în șesul Neumarktuluĭ sau în valea Tarțeĭ și a Hernaduluĭ, unde se află obiective a căror posesiune permite fie de a opera în inima Carpaților nord-occidentalĭ, fie de a înconjura acest complex muntoș pe la capetele sale. Partea cea maĭ accesibilă a acesteĭ încingătorĭ este cea vestică până în Beschizi. Drumurile Tărnaveĭ, Buczoveĭ și Miaveĭ, străbat Micĭĭ-Carpați, conducînd către Tarnau, Postien și Leopoldstadt; drumurile Clanceniței, Congencauluĭ al pasuluĭ Vlara trec Munțiĭ-Albi, conducînd spre: Neustadt, Pucho și Trencin; drumurile Jabluncăĭ (Jablunca-Pas, 551 m.), ale Soleĭ, al Babigoriĭ, al Rabeĭ-Arva și Rabeĭ-Dunăeț, al defileurilor Crocinsco (Dunăeț) și Leluchov (Poprad), trec Beschizi pe locurĭ grele, peste Jablunca, Beschizi centralĭ sau Munțiĭ-Neumarktuluĭ, conducînd la Sillein, Slanița, Neumarkt și Eperies. Kaschau și Eperies sunt importante obiective ale drumurilor ce trec lanțul dintre Tarța și Toplea printre munțiĭ Sarosuluĭ și Sovaruluĭ, printre aceștĭ din urmă și aĭ Hegialieĭ. Al doilea lanț începe între Gran și Neutra prin munțiĭ Neutreĭ (Galgoci) care țin până în Turociŭ și Vag și se continuă apoĭ prin Măgura-Arveĭ pe dreapta Vaguluĭ. La Estul Arveĭ între Arva, Dunăeț, Poprad și Vag, care îl înconjură ca un drum de rondă, apare grupul Mareluĭ-Tatra; în acesta se deosebesc: Tatra la centru, Hradosin la V. și Măgura-Zipseĭ la E. La Estul Tatreĭ, între Poprad, Galintz și Tarcea, se află Munțiĭ-Zipseĭ spintecațĭ la Sud prin Valea-Hernaduluĭ. Lanțul care începe în Dunăre cu munțiĭ Neutreĭ cresc progresiv în înălțime, până în Mincov (1364 m.), vîrful culminant al miculuĭ Tatra. Măgura-Arveĭ, culminantă de Crivan-Tatra (1666 m.) constitue o creastă compactă între Varinca, Vag și Arva. Dar cel maĭ important masiv, nu numaĭ al acestuĭ șir dar al întreguluĭ sistem al Carpaților nord-vesticĭ, este al Tatreĭ, format din stîncĭ

www.dacoromanica.ro

cristaline, impozant prin aspectul crestei sale lungĭ și știrbită ca un fierăstrău, prin goliciunea pereților săĭ stîncoșĭ și abrupțĭ, prin prezența lacurilor sale sus pendate la altitudinĭ de la 1400 la 2025 metri. Masivul Tatreĭ are aproape 100 kil. lungime și 15 la 25 kil. lărgime, cu pante maĭ dulcĭ către N. și repezĭ la S. Partea centrală a Tatreĭ posedă cele maĭ marĭ înălțimĭ din tot sistemul Carpatic: Rohaci (2225 m.), dolomitic la V.; Crivanul (2500 m.) și Gerlsdorf (2663 m.) graniticĭ la E., etc.

Creasta Mareluĭ-Tatra ocupînd partea centrală a Carpaților nord-vesticĭ, joacă un rol în clima și idrografia lor: ea oprește vînturile înghețate ale oceanuluĭ polar, și stăvilește vînturile temperate care suflă despre S.; contrastul este ast-fel caracteristic între clima nordică și cea sudică a Carpaților occidentalĭ. La Estul Tatreĭ, Munțiĭ-Zipseĭ formează o depresiune a reliefuluĭ acestuĭ lanț; cea maĭ mare înălțime, Ihla (1284 m.), se află la N., în prelungirea Tatreĭ.

Lanțul al 3-lea începe prin munțiĭ Bars dintre Neutra-Gran și Turociul, se prelungește la Est prin masivul dintre Turociul, Vag și Gran, unde formează grupul miculuĭ Tatra, până în sorgintele Golnițuluĭ, de aci se continuă până la Kaschau, fiind limitat pe partea nordică și estică de Hernad. Munțiĭ Bars ating în Placnik, 1348 m. Grupul miculuĭ Tatra (Nizna-Tatra) coprinde: Tatra-Mare, puternică creastă întinsă de la N. la S. în lungul Turociuluĭ din Gran, până în Vag; Nizna-Tatra, șir în care calcarul acopere un sîmbure cristalin și constitue cel maĭ puternic munte al Carpaților-Nord-Occidentalĭ după Tatra; creasta sa atinge în Giomber 2045 m., iar în Cralovahola 1943 m.

Nizna-Tatra se prelungește recurbîndu-se ușor spre Sud, până la Kaschau; Golnițul îl desparte în două creste; cea sudică coprinde cele maĭ marĭ crestete: Goldener-Fisch (1316 m.) și Coisovska-Hola (1248 m.)

Munțiĭ de la Sudul șiruluĭ precedent constitue un masiv central al Carpaților nord-vesticĭ de forma eliptică în conturul săŭ general. Linia Eipel-Rima-Saiul desface din acest masiv la Sud o antecatenă, afectînd ca și întregul masiv, din care face parte, forma uneĭ elipse însă cu contururĭ maĭ bine definite și mult maĭ turtită în forma sa generală; axul eĭ mare trece la Miscolcĭ și ceva maĭ sus de gura Eipeluluĭ. Crestele interioare, prezintă în genere multă confuziune în rînduiala lor. Se deosibește aci: 1. un lanț maĭ susținut la Sudul Granuluĭ, întrupînd cele maĭ marĭ creștete ale regiuneĭ: Silma (1104 m.), Poliana (1459 m.), Fabova-Hola (1441 m.), Stolița (1480 m.); 2. o serie de grupurĭ deluroase și de muscelele culminate de piscurile: Ciovanioș (1939 m.), Matra (1009 m.), Bicu (952 m.), Tegaru (798 m.); 3. un complex de văĭ cu scurgerea în genere la Sud ca: Eipelul, Rima, Saiul, în cursul lor superior; apoĭ: Bodva, Zagiva, Tarna și Erlau, care tae d'a curmezișul elipsa sudică.

Intre Gran și Eipel se înalță munțiĭ Chemnițuluĭ, prelungițĭ spre Est printr'o întinsă regiune vulcanică. Trahitul abundează de preferință în constituțiunea acestor munțĭ, cărora s'a dat și numele de *munțiĭ metalicĭ aĭ Ungarieĭ*, din cauza zăcămintelor lor metalice, maĭ ales în împrejurimile Chemnițuluĭ.

Restul regiuneĭ la Est, formează înălțimele Gömör și Șepes, constituite din terenurĭ calcare, formațiune care se prelungește și la Estul Tatreĭ până în Valea-Tarceĭ și sunt renumite prin avuțiile lor metalice și peșterile glaciale și cu stalactite de la Syadelö, Aggetelek, Syilicze, etc. Valea-Hernaduluĭ este înglobată în terenurĭ trahitice, de oare-ce acestor formațiunĭ aparține și lanțul din Estul Hernaduluĭ, cunoscut sub numele de Munțiĭ-Sovaruluĭ și Hegialia. Partea sudică a masivuluĭ central, ia numele de Munțiĭ-Neograduluĭ (trahiticĭ în mare parte) între Eipel și Zagiva; de Munțiĭ-Matreĭ, grupe pitoreștĭ, între Zagiva și Torna; de Munțiĭ-Biculuĭ la Estul Erlauluĭ.

b) Carpațiĭ-Sud-Orientalĭ, formează partea muntoasă a vecheĭ Daciĭ, eĭ constitue o protuberanță sud-estică a sistemuluĭ carpatic, un complex muntos adunat în interiorul uneĭ elipse, al căreĭ ax mare ar fi dat în direcțiune printr'o linie ce ar uni Baziașul cu Iași; iar axul cel mic prin linia Deș-Oltenița. Orașele Rîmnicul-Sărat, Buzăul, Ploești, Slatina, Craiova, Arad, Oradea-Mare și Satul-Mare, situate la debușeurile munteluĭ asupra cîmpiilor Dunăreĭ de jos și de mijloc, Valea-Prutuluĭ din jos de Lipcani, până aproape de gura sa și a Dunăreĭ între Ostrovul-Corbuluĭ și Argeșul daŭ cu multă aproximațiune conturul acesteĭ elipse.

La exterior, Tisa de la Tokai la gura eĭ, Dunărea de la gura Tiseĭ la Cernavodă, Nistrul între Hotin și Marea-Neagră și parte din coastele acesteĭ Mărĭ, determină o nouă elipsă aproape concentrică cu elipsa Carpaților-Daciceĭ. Intre aceste două curbe concentrice zac șe-

www.dacoromanica.ro

surile Maramureșuluĭ, Crișaneĭ și Banatuluĭ, întreaga cîmpie aluvionară a Munteniеĭ și Basarabia. Protuberanța dacică prezintă în centrul eĭ o mare depresiune a căreĭ altitudine mijlocie nu trece de 500 m., prin opozițiune cu Carpații nord-vesticĭ, unde cele maĭ marĭ înălțimĭ, concentrate în partea centrală a grupuluĭ variază între 2045 m. și 2663 m. Ceĭ maĭ voluminoșĭ munțĭ aĭ Carpaților-Dacicĭ cercuesc acest fund înălțat, constituind în întregul lor ceea ce se numește de obiceiŭ platoul saŭ bastionul Transilvan. Pe marginele platouluĭ Transilvan se înalță succesiv, ca pentru a-ĭ închide intrarea: Alpiĭ-Transilvanieĭ la S., Carpații-Orientalĭ la E., Munțiĭ vesticĭ aĭ Transilvanieĭ la V., munțiĭ Lăpușuluĭ și aĭ Țibleșuluĭ la N. Această încingătoare constituită, cînd dintr'un lanț unic, cînd din două saŭ chiar treĭ lanțurĭ paralele, prezintă treĭ pragurĭ, pe unde accesul platouluĭ este maĭ înlesnicios: o poartă nord-vestică între Crișul-Repede și Someș, unde cele maĭ marĭ înălțimĭ nu trec de 700 metri; o poartă vestică, din Mureș până în Valea-Bistreĭ, unde munțiĭ Ruscăĭ iaŭ aspectul deluros, în fața maselor puternice ale Retezatuluĭ și Munților-Negri de la Sudul lor; o poartă sud-estică, a 3-a intrare largă a platouluĭ, coprinsă între Valea-Dîmboviței și a Buzăuluĭ, pe unde trec Alpiĭ-Transilvanieĭ, drumurile Dîmboviței, Prahoveĭ, Doftaneĭ, Teleajenuluĭ și Buzăuluĭ. Treĭ rîurĭ marĭ: Someșul, Mureșul și Oltul, după ce și-a împărțit apele basinuluĭ Transilvan, rup barierile muntoase ce țărmuresc acest basin și duc apele sale în Tisa și Dunăre.

Considerată în întregul eĭ, protuberanța dacică este segmentată de un complex de depresiunĭ carĭ contribuesc a orienta în studiul detaliurilor sale.

1. Sistemul depresiunilor paralele care, în peninsula Balcanică, îmbrățișează, văile Moraveĭ, Vardaruluĭ și Strumeĭ, pare a se recunoaște în Carpați:

a) In depresiunea Lugoș-Vidin (în care cad pe rînd Timeșul, Cerna și Dunărea între Orșova și Vidin);

b) In depresiunea Simeria-Bechet în care curg Streiul pe clina transilvană și Jiul pe cea romînă;

c) In valea Oltuluĭ de la Turnul-Roșu la gura Oltuluĭ;

d) In depresiunea Moldova-Siret, care, în traseul eĭ general e paralel cu cele precedențĭ.

2. Dunărea de la gura Tiseĭ la Orșova și Mureșul de la Deva la Segedin, ca și axul general al celor treĭ Crișurĭ, aŭ o direcțiune paralelă.

3. Bistrița, Moldova, Moldovița și Ceremușele cît timp se găsesc în regiunea curat muntoasă, Bistricioara în partea superioară, Domucul, Tărcăul, Asăul și Taslaiele, Borsa-Tisa până la Hust, Mureșul până la Sepsi-Sf.-Giorzu, curg în depresiunĭ longitudinale ale Carpaților orientalĭ.

4. In fine, în partea interioară a platouluĭ transilvan, Someșul-Mare și Someșul-Mic până la împreunarea lor la Deș, Mureșul, cele două Tîrnave și Oltul, contruesc un sistem de liniĭ paralele toate orientate în direcțiunea Șud-Est-Nord-Vest.

Alpiĭ Transilvanieĭ, stăvilarul sudic al basinuluĭ transilvan, constituește secțiunea cea maĭ puternică a încingătoareĭ acestuĭ basin; aci găsim cele maĭ marĭ altitudinĭ ale întreguluĭ cercuit. Linia despărțitoare a apelor celor două povîrnișurĭ ale Alpilor-Transilvanĭ întinsă din Porțile-de-Fĭer ale Dunăreĭ, dintre cele două clișiurĭ, până în sorginții Bisceĭ, se încovoaie la extremități pentru a se lega d'oparte cu Carpațiĭ orientalĭ, de alta cu Balcaniĭ. Ea este maĭ peste tot transportată disimetric în partea nordică a lanțuluĭ. De aci clina interioară repede, constituind ca un perete al basinuluĭ transilvan; iar cea exterioară lină, căzînd treptat de la cele maĭ marĭ înălțimĭ ce ating aceștĭ munțĭ până în cîmpia Munteniеĭ.

Se obișnuește a se împărți această clină, pentru studiul eĭ, în o zonă curat muntoasă la N.; o zonă de muscele, dealurĭ și coline la centru; o zonă de șesurĭ la S. Aceste zone se diferențiază de altmintrelea printr'un complex de caractere fizice referitoare la altitudine, clima, viabilitate, producțiune, etc.

Cele maĭ marĭ creste ale Alpilor-Transilvanĭ se găsesc uneorĭ, la Sudul liniĭ despărțitoare a apelor; alte-orĭ la Nordul eĭ. Alpiĭ Transilvanieĭ se pot considera întinșĭ la N. până în Mureș, Secaș și Cibin; și maĭ la E., până în cîmpia Făgărașuluĭ, a Bîrseĭ (Brașovuluĭ) și a celor Treĭ-Scaune pe a doua jumătate a lungimeĭ lor. Oltul este singura apă care tae Alpiĭ Transilvanieĭ pentru a-și croi drum către Dunăre, împărțind aceștĭ munțĭ în două părțĭ aproape egale, prin pasul Turnuluĭ-Roșu. Catena centrală a Alpilor Transilvanieĭ începe din Dunăre, în Banat, cu munțiĭ Stretineĭ, ce pătrund prin capătul lor sudic întocmaĭ ca o pană în munțiĭ Serbieĭ, cu care constituesc cele două strîmtorĭ ale Dunăreĭ zise Clisura-Superioară și Clisura-Inferioară, unde stîncele opuse se

www.dacoromanica.ro

ridică unele peste altele la sute de metri d'asupra pînzeĭ fluviuluĭ, în formă de pereți uriașĭ, clădițĭ unul în fața altuia și ale căror puternice temeliĭ se împreună pe sub apele fluviuluĭ, trămițînd de repetate orĭ la suprafața luĭ mase și colțĭ stîncoșĭ carĭ jenează navigațiunea creînd cataracte și vîrtejurĭ, (repezĭ-curenți, iuțĭ în localitate), cunoscute în localitate sub numele de cazane. Cele două clisurĭ constituesc aci Poarta-de-Fier superioară a Dunăreĭ. Tot muntele de la Vestul Porțeĭ-Orientale (depresiunea Timeș-Cerna) constitue masivul Banatic, grup cu contururile bine definite prin Dunăre la S., depresiunea Cerna-Timeș la E., și prin șesul Banatuluĭ la V. Aci apar maĭ ales: Creasta Stretineĭ în direcțiune N.-S. și creasta Locveĭ între Nera și Dunăre, apoĭ: Cîrja (1161 m.), Siminicul (1445 m.), Nemanul (1058 m.), Pleșuva (1147 m.), despărțind apele Nereĭ și pe ale Temeșuluĭ, de ale Carașiuluĭ Bîrzaveĭ și Poganișuluĭ.

In jumătatea dintre Dunăre și Olt a Alpilor Transilvanieĭ pe lîngă marile depresiunĭ transversale semnalate deja (Porțile-de-Fier, Poarta-Orientală, linia Jiĭ-Streĭ), maĭ apar alte depresiunĭ secundare carĭ nu joacă nicĭ un rol în distribuținnea grupelor acestor munțĭ. Maĭ întîiu apare în partea sudică a linieĭ despărțitoare a apelor, încovoindu-se ca și aceasta, un șanț în al căruĭ fund, Cerna și Jiul-Romînesc, Jiul-Transilvan și Lotrul, curg în senz opus înainte de a se vărsa în Dunăre, Jiĭ și Olt, canalele lor naturale de scurgere. La Nordul depresiuneĭ precedente, Poarta-de-Fier-Transilvană, desparte din masa Carpaților antecatena munților Ruscăĭ care se întinde pănă în Mureș. Grupul dintre depresiunile Porțeĭ-Orientale, a Porțeĭ-Transilvane și depresiunea Jiĭ-Streĭ, înglobează toată valea Cerneĭ și pe a Jiuluĭ romînesc. Valea-Lapușniculuĭ pe clina nordică a acestuĭ grup și Valea-Tismaneĭ pe clina luĭ sudică îl împart în patru părți: Munțiĭ-Negri, între Poarta-Orientală, Poarta-Transilvană și Sebeș; Munțiĭ-Retezatuluĭ, între Lăpușnic, Streiŭ și Jiul romînesc; Munțiĭ-Vulcanuluĭ, la Sudul Jiuluĭ romînesc și la Estul Tismaneĭ, pănă în defileul Lainicilor; Munțiĭ-Mehedințiĭ, complectînd restul grupuluĭ, între Munțiĭ-Negri, Masivul-Banatuluĭ și Munțiĭ-Vulcanuluĭ. Cele maĭ marĭ creștete se află în partea centrală a grupuluĭ, în Retezatul (2447 m.), Gugu (2294 m.), și Sarcu (2190 m.). Acest grup are treĭ contacturĭ importante cu munțiĭ împrejmuitorĭ: pragul Porțeĭ-Transilvane (656 m.) la N., pe unde se leagă cu munțiĭ Ruscăĭ; pragul Porțeĭ-Orientale (Domașnea) la V., care îl leagă cu Masivul-Banatic; pragul Merișoruluĭ la E., dincolo de care apar Munțiĭ-Sebeșuluĭ.

Peste aceste praguri, trec cele maĭ lesnicioase comunicațiunĭ, carĭ aŭ pus în toate vremurile în legătură populațiunile Olteneĭ cu ale Banatuluĭ și Transilvanieĭ. La Nordul Porțeĭ-Transilvane apare grupul Ruscăĭ, muntos în partea luĭ sudică unde Vîrful-Padeșuluĭ (1380 m.), Poiana-Ruscăĭ (1360 m.), și v. Sosilor (1185 m.) sunt ceĭ maĭ înalțĭ reprezentanțĭ aĭ săĭ.

La Nordul acestor vîrfurĭ, de la Deva și pănă la eșirea Mureșuluĭ în cîmpie, regiunea este simplu deluroasă. Valea-Begăĭ deschide o comunicațiune mare între inima Banatuluĭ și interiorul defileuluĭ Mureșuluĭ în partea N.-V. a acestor munțĭ.

Regiunea dintre Mureș și Pórta-de-Fier-Transilvană constitue una din marile intrărĭ ale Transilvanieĭ, o poartă geografică, în toate veacurile apreciată de ocupațiĭ ținuturilor opuse. Grupul dintre pragul Merișoruluĭ (Jiĭ-Streiu) și pasul Turnuluĭ-Roșu (Olt), se întinde în Transilvania în dreptul munților Retezatuluĭ și aĭ Ruscăĭ pănă în Cibiul-Secaș și Mureș. Subțiat în partea centrală, între Livezeni (Jiĭ) și Gura-Lotruluĭ, se lărgește spre Sud între Jiĭ și Olt și maĭ ales spre Nord între Hațeg și Sibiu. Două spintecăturĭ apar în direcțiunea de Est-Vest constituînd treĭ lanțurĭ paralele: una la Sud, în care curg în senz opus Lotrul și un afluent al Jiuluĭ-Transilvan; alta la Nord, în care curg Jiul-Transilvan, Sebeșul-Superior și Rîul-Satuluĭ. Creasta nordică culminată de Cindrelul (2248 m.), V.-Petriĭ (2133 m.), Surianu (2061 m.) leagă grupul întreg cu munțiĭ Retezatuluĭ; ea este ruptă în partea vestică de valea Sebeșuluĭ. Creasta centrală culminată de Parîng este cea maĭ înaltă și constitue linia despărțitoare a apelor celor două cline. Creasta sudică se ține pe dreapta Lotruluĭ; ea formează baza întreguluĭ povîrniș meridional al grupuluĭ, unde se disting maĭ ales Gilortul, afluent al Jiuluĭ și Oltețul, afluent al Oltuluĭ. In acest grup deosebim, pe lîngă munții clineĭ nordice, Munțiĭ-Părînguluĭ culminațĭ de Mîndra, (2520 m.), Părîngul și Cîrja între Jiĭ și sorgintele Lotruluĭ; apoĭ Munțiĭ-Lotruluĭ coprinzînd ambele catene care înglobează cursul Lotruluĭ. La Estul Oltuluĭ, șirul Alpilor Transilvanieĭ se unifică într'o singură creastă ca

www.dacoromanica.ro

pentru a rezista trecerii Oltului care, în Transilvania, curge la poalele sale. Această creastă cunoscută sub numele de Munții Făgărașului se întinde până în drumul pasului Bran, în fața cîmpiei Bîrsei, unde Piatra-Craiului (2241 m.) ridică la 900 m. stîncile sale aproape verticale, d'asupra pragului deja înălțat al Branului. Creasta Munților Făgărașului apare ca un zid uriaș între pasurile Turnului-Roșu și al Branului. Nicăiri Carpații sud-orientali nu prezintă atîta succesiune în prezența vîrfurilor înalte și așezarea lor pe aceeași linie, ca în acești munți. Aci Negoiul (2536 m.) atinge cea mai mare înălțime din tot sistemul carpatic, după piscul Gerlsdorf (2663 m.) al mareluĭ Tatra; vin apoi: Buteanul (2510 m.), Colțul-Visteĭ (2520 m.), Urla (2479 m.) și Berevoescu (2240 m.). La cele două extremități, Surul (2288 m.) culminează profunziunea în care curge Oltul (352 m.) cu aproape 2000 m., pe cînd Piatra-Craiului îmbrățișează stîncele sale ambele cline ale Alpilor-Transilvani. Munții-Făgărașului prezintă spre N. o pantă scurtă și precipișe; iar spre S. o succesiune de plaiuri ce se lasă lin către cîmpie. Apele clineĭ nordice sunt impetuoși torenți; apele clineĭ sudice sunt, din contra, importante chiar în zona curat muntoasă; apele centrale ale clineĭ sudice: Argeșul, Vîlsanul, Rîul-Doamneĭ, Rîul-Tîrguluĭ și Argeșelul constituesc un mic basin idrografic cu văile convergente. Dîmbovița la Estul sistemului și Topologul de la Vestul său au cursul divergent.

Pe clina sudică se deosebește mai ales plaiul Iezeruluĭ (cu Piatra-Iezeruluĭ 2240 m., Păpușa 2426), puternică creastă înclinată de 45° pe a Făgărașuluĭ și servind de basa întregului sistem orografic dintre văile Dîmboviței și Rîuluĭ-Doamneĭ. Alpiĭ Transilvanieĭ se prelungesc la Estul pasului Bran sub numele de Munții-Bîrsei și ai Buzăului până în Carpații orientali. Pasul Predeluș (Doftana) desparte Munții-Bîrsei de ai Buzăului; această depresiune corespunde chiar la o schimbare în constituțiunea geologică a terenuluĭ. Linia crestelor celor mai înalte care în Munții-Făgărașului afectează forma simplă a unuĭ arc, își întoarce în Munții-Bîrsei și ai Buzăului, curbura cînd către interiorul cînd către exteriorul basinuluĭ Transilvan. In Munții-Buzăului ea chiar încetează de a coincide cu linia crestelor celor mai înalte, care se ține mai la S.; aci avem dară două creste: una la N. neîntreruptă ocolind sorgințele Buzăului, Bîsceĭ-Marĭ și Bîsceĭ-Micĭ până în Lăcăuți; alta la S. jalonată prin Grohotiș (1771 m.), Ciucaș (1958 m.) și Penteleŭ (1776 m.), precurmată de aspre defileuri, prin care scapă spre S. Buzăul, Bîsca-Mare și Bîsca-Mică.

In Munții-Bîrsei cele mai marĭ înălțimi sunt: Mitarcea (2140 m.), Strunga (2078 m.), Omul (2508 m.), le găsim de obște d'alungul linieĭ, despărțitoare a apelor; în Munții-Buzăului, unde relieful scade, cele mai marĭ înălțimi sunt pe creasta sudică: în Grohotiș (1764 m.), Ciucaș (1958 m.), Creasta-Tătaruluĭ cu Tătarul-Mare (1415 m.) și Tătarul-Mic, Penteleul (1776 m.). Partea centrală a Munților-Buzăuluĭ acuză o depresiune în raport cu vîrfurile Grohotiș-Ciucaș și Penteleul-Cilianoș care formează extremitățile lor; peste această depresiune trece vechiul drum al Pasuluĭ-Tătaruluĭ iar la Vest se află Pasul-Buzăuluĭ, defileŭ remarcabil, tăiat chiar în grosimea cresteĭ sudice. In Munții-Bîrsei cele mai voluminoase mase înconjoară sorgințele Ialomiței pe clina sudică și proectează puternice contraforturi pe cea nordică: Creasta-Leoteĭ (Mitarcea), Strunga și Caraimanul sau Bucegiĭ rechiamă prin înălțimea, goliciunea și verticalitatea stîncilor lor munțiĭ Făgărașuluĭ. La Vestul acestuĭ grup, creasta se lățește, scade în înălțime și ia aspectul unuĭ platoŭ: aci e Poarta-Branuluĭ, una din depresiunile cele mai caracteristice ale muchiĭ Alpilor Transilvanieĭ; ea se vede cu ochiĭ liberĭ chiar din cîmpiile Muntenieĭ și fu una din trecerile marĭ ale Transilvanieĭ în toate veacurile. La Estul său, Pasul-Predealuluĭ pune în legătură Valea-Prahoveĭ cu a Temeșuluĭ; aci terenul cade ca o treaptă sub stîncele aproape verticale ale Caraimanuluĭ. Depresiunea Predealuluĭ se vede din cîmpiile Muntenieĭ, imediat la Estul Caraimanuluĭ și constitue azĭ trecătoare cea mai importantă din toțiĭ Carpațiĭ Romînieĭ.

Carpațiĭ-Orientalĭ, formează stăvilarul estic al basinuluĭ transilvan. Acești munți nu ajung nicĭ odată la înălțimile Alpilor-Transilvanĭ. Cele mai marĭ înălțimĭ se află în partea lor septentrională. Ceahlăul (1911 m.), pe clina estică, este cel mai înalt din toțiĭ munțiĭ Moldo-Transilvanieĭ; munții Călimanuluĭ (cu Pietrosul 2102 m. și Izvorul-Călimanuluĭ 2023 m.), constitue între Mureș și Bistrița cel mai puternic masiv la limita Moldoveĭ, Transilvanieĭ și Bucovineĭ; Munții-Rodneĭ (cu Ineul 2280 m. și Pietrosul 2305 m.) între Someș și Borsea, este cel mai puternic representant al Carpaților-O-

www.dacoromanica.ro

rientalĭ și baza unuĭ întreg grup dezvoltat pe cli ia lor vestică, între Valea-Maramureșuluĭ (Visău-Tisa) și Someș. Acest grup formează stăvilarul nordic al basinuluĭ transilvan.

Nicĭ un pisc al Carpaților-Orientalĭ de la sorginţele Bîscelor la Ceahlău nu atinge înălțimea de 1800 m.; în cît această parte corespunde uneĭ depresiunĭ generale, a crestelor muntoase, unde se grămădesc cele maĭ multe comunicațiunĭ dintre clinele opuse (Oituzul, Uzul, Trotușul, Bicazul). Totuși prin lățimea și prin alternarea lanțurilor lor, eĭ constituesc o regiune muntoasă remarcabilă. Caracterul esențial al acestor munțĭ este spintecarea lor prin depresiunĭ paralele crestei centrale, une-orĭ neîntrerupte, de cele maĭ multe orĭ înfundate. O primă depresiune apare imediat la Vestul liniĭ despărțitoare a apelor celor două cline; aci curg unul spre N., altul spre S.: Mureșul și Oltul. Dar maĭ ales pe clina orientală se înmulțesc spintecăturile longitudinale: Bistrița reprezintă pe cea maĭ lungă din acestea; apoĭ vin cele două Ceremușurĭ, Moldova, Moldovița, Cracăul, etc. la Estul Bistrițeĭ; Neagra-Broștenilor, Bistricioara și Bicazul, în partea superioară a cursuluĭ lor; Domucul, Tarcăul, Asăul, Taslacle și Trotușul, între Comănești și Onești, etc.

Alăturĭ cu spintecăturile longitudinale există fracturĭ și depresiunĭ transversale carĭ determină principalele liniĭ de acces ale regiuneĭ muntoase odată cu principalele liniĭ de comunicațiune între cele două cline. De citat avem: 1. pasul Rodneĭ deschis de Valea-Someșuluĭ; 2. pasul Bărgăuluĭ, deschis de Bistrița transilvană între Transilvania și Bucovina; 3. Văile Negrișoareĭ, Bistricioareĭ și Bicazuluĭ în porțiunea lor normală crestei principale; 4. depresiunea Tulgheș-Moinești-Bacău care deschide între Cic-Sereda și Bacău cea maĭ directă linie de comunicație peste tripla creastă a Carpaților-Orientalĭ; 5. Valea-Uzuluĭ și Oituzuluĭ care daŭ în Valea-Trotușuluĭ, încă în regiunea muntoasă.

Carpații-Orientalĭ, se prezintă pe marginea estică a platouluĭ transilvan, reculeșĭ maĭ ales în două șiruri: o antecatenă vestică, înglobată în interiorul platouluĭ și un șir principal la Est, căruia se reservează de obiceiŭ numele de Carpații-Orientalĭ.

Antecatena vestică apare la Vestul-Mureșuluĭ și Oltuluĭ superior urmînd paralel cu șirul principal cu care se leagă de două orĭ: printre sorginţele Oltuluĭ și ale Mureșuluĭ și printre sorginţele pîrîuluĭ Cașon și Olt. In unghiul dintre Alpiĭ Transilvanieĭ și Carpații-Orientalĭ, apare o nouă bară muntoasă lipită de o parte de Carpații-Orientalĭ între Oituz și Uz; de alta de Munții-Făgărașuluĭ, constituind și ea tot ca o antecatenă a încingătoareĭ exterioare a basinuluĭ transilvan. Acest sistem de antecatene ale șiruluĭ principal al Carpaților-Sud-Orientalĭ prezintă treĭ fracturĭ: una la Sudul Munților-Călimanĭ, prin care scapă Mureșul; a doua în partea sudică a sistemuluĭ, la juncțiunea celor două catene pe unde scapă Oltul din ținutul Ciuculuĭ în al Bîrseĭ, apoĭ din acest din urmă în al Făgărașuluĭ. Acest lanț înaintat al Carpaților are cîte odată înălțimĭ maĭ marĭ ca șirul de la Estul seŭ. El începe la Sudul Munților-Călimanĭ sub numele de Munții - Gurghiuluĭ (Funcelele 1685 m.), carĭ țin până în Tarnava-Mică. Intre Olt și Tărnava-Mare Munții-Arghiteĭ (1798 m.) ating cea maĭ mare înălțime a acesteĭ catene. Creasta culminată de Vîrful-Ciucuc (1560 m.) țărmurește Oltul, înainte de intrarea luĭ în defileul Tușnaduluĭ; vin apoĭ Munții-Persanilor cu Măgura (1106 m.) încadrați de Olt de la Feldioara la Sarcani; Munții-Barotuluĭ încadrați de Olt la Est, Sud și Vest; și munții de la Estul defileuluĭ Tușnaduluĭ (cu Puturosul, 1246 m.) Aceste din urmă treĭ grupulețe despart șesul din colțul sud-estic al platouluĭ de interiorul basinuluĭ transilvan.

Al doilea șir formează creasta principală a Carpaților-Orientalĭ și cu aceasta linia despărțitoare a apelor celor două cline. Eĭ continuă, în direcțiunea nord-vestică șirul Alpilor-Transilvanĭ prin: Munții-Brescului, aĭ Cașonuluĭ și aĭ Ciuculuĭ care se succed până în sorginţele Oltuluĭ; aĭ Gherghiuluĭ și aĭ Călimanuluĭ, carĭ cercuesc la exterior curba Mureșuluĭ de la originea eĭ până la Regin; aĭ Bistrițeĭ și aĭ Rodneĭ, carĭ se succed pe clina interioară a Carpaților-Orientalĭ din Bistrița Transilvană până în Visău și Iza. Pe clina exterioară găsim maĭ ales: Munții-Vranceĭ, aĭ Zăbrăuților și aĭ Oituzuluĭ înglobînd cursurile: Putneĭ, Zăbrăuților și Oituzul, în dreptul munților Bretcani aĭ clineĭ interioare; apoĭ, Munții-Tazlăuluĭ și aĭ Tarcăuluĭ înglobînd cursurile apelor cu același nume, în dreptul munților Ciuculuĭ aĭ clineĭ interioare; maĭ la Nord masivul Ceahlăuluĭ, pe al Grințiesuluĭ, pe al Gaboiĭ și Pietrosuluĭ, care constituesc ca un lanț în lungul Bistrițeĭ, segmentat de fracturile Bicazuluĭ, Bistricioareĭ și Negreĭ-Broscenilor. La Est, în tot lun-

www.dacoromanica.ro

gul Bistriței se întind Munții-Bistriței Moldovene, lung șir a cărei linie culminantă însoțește de aproape cursul Bistriței până la orașul Piatra. Munții-Bistriței se prelungesc spre Sud printre Siret și Trotuș prin două șiruri paralele, despărțite între ele de Valea-Tazlăului.

Basinul Transilvan este închis la V. printr'un grup puternic și compact întins între Valea-Mureșului și a Crișului-Repede, constituind munții apuseni ai Transilvaniei, numire rezervată de obiceiu părței centrale a acestui stăvilar. La centrul acestora apare, de la N. la S. creasta Munților-Bihorului culminată de Vlaghiasa (1847 m.), Cucurbeta (1850 m.) și Vîrful-Vulcanului (1268 m.). Creasta Bihorului servește de bază celor două cline spintecate de văile Crișului-Alb, Crișului-Negru, Arieșului și Someșului. Regiunea dintre Mureș, Crișul-Alb și Arieș, avute în metale, mai ales în partea N.-E., poartă numele de Munții-Metaliferi; acea dintre Crișul-Alb și cel Negru, de Munții-Codrului; pe stînga Arieșului apare cea mai puternică creastă după Munții-Bihorului comandată de Vîrful-Vîrfului (1672 m.), Bălimăreasa (1636 m.) și Muntele-Mare (1828 metri).

Din Crișul-Repede până în Someșul întrunit, înălțimele barierei vestice a Carpaților sud-orientali sunt atît de reduse în cît ele abia mai pot purta numele de munți. Măgura-Desunoiului (983 m.), cel mai înalt reprezentant al întregului grup, este un important nod idrografic și orografic al regiunei; de aci nasc: Beretăul, Crasna, Agreșul și Plopișul, principalele ei cursuri de apă, după Someș, care curg pe marginea nordică.

Munții-de-Aramă (Văraticul 756 m.), ai Meseșului (868 m.), și ai Biculuĭ (550 m.) constitue o curbă neîntreruptă în jurul sorginței Berătăului și Crasnei, care însoțește mai întîiu Crișul (r. d.), apoi Agrișul (r. s.) și în fine Crasna (r. d.).

Partea estică coprinsă între Nadaș, Someș și Almaș, e o regiune curat deluroasă în care se deosebește, la Estul Almașului, linia Vîrfurilor-Babii (695 m.), al Cresteĭ (622 m.) și al Nadașului (747 m.), care se recurbează spre V. ca și cursul Almașului.

Basinul Transilvan este închis în partea nordică printr'un grup concentrat într'un contur triunghiular, care pătrunde ca pană între stăvilarul săŭ apusan și cel estic, din Valea-Someșului (Deș-Sătmar) până în a Maramureșului (Borsea-Hust). In acest grup, pe linia culminantă, aruncată în lungul latureĭ nord-estice a conturului, se disting: Munții-Rodnei cu Ineul (2280 m.), Pietrosul (2305 m.), ai Lăpușului cu Țibleșul (1842 m.) și Gutinul (1447 m.), care se prelungesc urmînd de aproape cursul Tiseĭ, prin creasta culminată de Pleșa-Mare (1291 m.), Cheniu (1003 m.), și Siroca (777 m.), până la defileul Hustului. Apa Țiblesului desparte, pe clina sudică Munții-Rodnei de ai Lapușului; aceștĭ din urmă înglobează tot cursul Lapușului, a cărui vale e despărțită de a Someșului prin Culmea-Gimii (770 m.) și a Brezeĭ (974 m.) puțin înaltă și orientată riguros de la V. la E., constituind aci primul zăgaz al basinului transilvan.

Panta generală a Basinului-Transilvan se înclină către V.; de aceea toate cursurile care-l străbat, Someșul-Mare, Mureșul, Tîrnava-Mare și Tîrnava-Mică, Oltul cu afluenții săĭ: Rîul-Negru și Rîul-Părului, își prăvălesc apele lor în senzul înclinăreĭ panteĭ; apoĭ rupînd bariera vestică și pe cea sudică, debușează spre cîmpiile exterioare prin treĭ fracturĭ: la N.-V. prin Valea-Someșului, la V. prin Valea-Mureșului, la S. prin Valea-Oltului.

c) Carpații de mijloc, constitue partea centrală a sistemului carpatic, afectînd forma unuĭ arc ce leagă gruparea nord-vestică cu cea sud-estică. Reduși ast-fel la o șuviță îngustă, ei se întind din Valea-Popradului până aproape de frontiera Moldoveĭ, unde înglobează sorginții Ceremușelor, Siretului, Moldoveĭ, etc.; de Carpați sud-estici sunt despărțiți prin valea longitudinală a Maramureșului (Borsea Tisa). Mijlocul Carpaților păduroși, cunoscuți mai ales sub numele de Beschizii-Orientali — în opoziție cu Beschizii-Occidentali din Carpați nord-vestici — rămîne în gol, în fața cîmpieĭ Dunăreĭ de mijloc; iar lungimea lor între limitele de mai sus trece de 400 kil., pe cînd în lățime, ei nu trec nici o dată de 120 kil.

Considerat în profilul său longitudinal, acest lanț prezintă creștete ce se înalță progresiv de la Nord-Vest spre Sud-Est. Bușovul (1010 m.), Stribul (1014 m.), Ravca (1303 m.), Halici (1335 m.), Pecuiŭ (1405 m.), Păpădia (1742 m.), Covîrla (2508 m.), dau scara ascendentă înaintînd spre Transilvania. Paralel cu creasta principală, atît pe clina interioară cît și pe cea exterioară, se succed creste scurte susținute de contraforturi și mai scurte, înglobînd văi adînci. Vihorlîtul (1074 m.), Gilul și Nastasul între Laborcea și Ungul; apoĭ, crestele culminante de Po-

www.dacoromanica.ro

lonina-Rovna (1482 m.) dintre Ung și Latorcea, Hatul, Gilul (1086 m.), Polonina-Aguluĭ (cu vîrful Stoĭ 1679 m.), Polonina-Tarțeĭ (cu vîrful Groapa 1568 m.) și Șvidovățul, constituesc principalele creste ale clineĭ interioare, paralele cu creasta principală. Bucovița (797 m.), Chwaniow (685 m.), Zucow, Adritul (1838 m.), Polonina, etc. în Galiția, Arșița (1589 m.), Ciortca (1259 m.), Hordia (1478 m.) și Obcinele Bucovineĭ, culminează principalele catene ale clineĭ exterioare. Carpați de mijloc, desemnațĭ adesea și sub numele de Matra, sunt constituițĭ din flich șĭ terenurĭ cretacee. Înălțimea lor scade une-orĭ atît, în cît eĭ prezintă din toate punctele de vedere aspectul deluros. Principala trecere se găsește în centrul lor, între văile: Striĭ și Laborcea. Creasta prezintă aci un prag, care are abia 670 m. altitudine, pe unde trec azĭ la distanță de 12 kil. una de alta calea ferată și șoseaua Striĭ-Muncacĭ.

Acest prag, cunoscut în istorie sub numele de Pasul-Maghiarilor este situat pe linia dreaptă ce unește Kievul, unul din centrele marĭ geografice ale cîmpiilor orientale, cu Buda-Pesta, centru nu maĭ puțin important al cîmpiilor Dunăreĭ de mijloc. Prezența acesteĭ știrbiturĭ în parapetul Carpaților aŭ pus, în toate veacurile, în nesiguranță popoarele ce aŭ ocupat succesiv ținuturile fertile ale Tiseĭ și Dunăreĭ, din partea năvălireĭ popoarelor și armatelor din cîmpiile orientale.

Toată partea Carpaților mijlociĭ, coprinsă între Pasul-Maghiarilor și Defileul-Leluchov al Popradului poartă numele generic de Beschiziĭ-Orientalĭ. Nistrul, Sanul, Vislocul și Visloca, nasc pe clina lor exterioară. Latorcea, Ungul, Laborcea, Ondava și Topla, nasc pe clina interioară a Beschizilor-Orientalĭ. Aceștĭ munțĭ prezintă cele maĭ micĭ înălțimĭ din tot lanțul, fiind cînd precurmațĭ de pasurĭ, cînd de pragurĭ foarte așezate. De semnalat maĭ ales: Pasul-Uscoculuĭ (889 m.) între valea Ungului și a Nistruluĭ; Pasul-Lupcov, între valea Laborceĭ și a Sanuluĭ; Pasul-Ducla între Visloca și Ondava.

In genere regiunea dintre Lupcov și Ducla constitue o depresiune care în Ducla descinde la 500 m. altitudine. Aci o nouă poartă peste Carpații mijlociĭ, la joncțiunea lor cu Carpațiĭ-Nord-Occidentalĭ.

La Sudul Pasuluĭ-Maghiarilor, o dată cu creșterea înălțimilor, terenul îșĭ schimbă și formațiunea; crîmpee constituite din terenurĭ cretacee se amestecă cu munțĭ vulcanicĭ. Popadia (1742 m.), Sevola (1811 m.), Popa Ivan (1925 m.), Giumalăul (1853 m.), Tarcăul (1961 m.), sunt ceĭ maĭ înalțĭ reprezentanțĭ aĭ clineĭ interioare. Trecătorile se răresc, cele maĭ importante sunt: a Pasuluĭ-Tătarilor între Prut și sorgințele Tiseĭ-Negre, și a Pasuluĭ Borsea, între Maramureș și Bucovina.

Geologia sistemuluĭ carpatic. I. Constituirea geologică.—Partea caracteristică a munților Carpați este faptul că eĭ sunt lipsițĭ de urme recente de erupțiunĭ vulcanice, de și terenurile eruptive abundează în toate regiunile sale. Ele se întîlnesc în interiorul cercului carpatic și ies la iveală maĭ ales în văĭ unde sunt reprezentate prin granit asociat cu șisturĭ cristaline, porfire, prin serpentina asociată cu terenurĭ paleozoice saŭ de tranzițiune; prin melafir asociat cu trachite; în fine, prin bazalte. Un alt caracter general al munților Carpați este faptul că pe bordul săŭ exterior, la Nord de Tatra se găsește o bandă de stîncĭ izolate în proeminențe saŭ clipen, avînd o lungime cam de 100 kil. și o lărgime mijlocie de 1800 m., de la Rogoznic aproape de Neumarkt în Galiția până la Zeben (Ungaria). Aceste stînci sunt formate de un calcar compact, de vîrstă jurasică sau infracretacee, înconjurate de un fliș gresos, a cărueĭ etate e greu a se preciza; totușĭ, se poate considera ca coprins între cretaceŭ și eocen.

Origina clipelor se crede datorită inegalității de flexibilitate a rocelor supuse la o energică împingere, și care aŭ produs lanțul munților Carpați. Ondulația cea mai însemnată s'a făcut acolo unde straturile cretacee treceau de la facies nisipos la facies dolomitic. Căcĭ din cauza obstacoluluĭ opus de dolomite, presiunea laterală a trebuit să se forțeze de a curba în boltă calcarul jurasic și neocomian, care aveau acoperișul lor de gresie carpatică. Dar calcarul fiind cu mult maĭ flexibil, a început a se împărți în bucățĭ, și din cauza puteriĭ împingereĭ s'au introdus prin forță în straturile de cretacee, care erau maĭ slabe. Maĭ tîrziŭ erosiunile atmosferice au făcut să dispară acoperișul de gresie și de șisturĭ, lăsînd astfel la vedere blocurile calcare solide care reușise să se introducă. Astfel clipele sunt resturile uneĭ bolte ruptă, introdusă cu forță în straturile maĭ recente care le acopereaŭ altă dată. Această mișcare s'ar fi produs cam pe la sfîrșitul oligocenuluĭ.

Luînd straturile în mod cronologic, adică de la cele maĭ

www.dacoromanica.ro

vechĭ, către cele maĭ recente. Constituirea geologică în regiunile carpatice se prezintă cum urmează:

In epoca Triasică, condiţiunile pelagice perzistă în regiunea Carpaţilor, ca şi în Italia, Silicia, etc. Triasul mediteran, se vede apărînd în Ungaria, în Baconier-Wald, care este un amestec de tipul jurasic cu forme germane şi alpine; adică triasicul alpin maritim este format din quarţite şi şisturĭ cu Esteria-minuta, suportînd calcarurĭ negre de Willenova şi Chemnitz, şi totul este încoronat cu un calcar alb de crinoizĭ, şi care se află aşezat pe un calcar cu cremene. Triasul german este compus din: Gresia bigarată, muschelcalc (formaţiune calcaroasă şi marină cu depozite de sare), şi Cheuper (marne, gips şi grezie).

Terenul liasic cu etagiul Netian este desvoltat prin calcarul săŭ cu Brachiopode şi pe care d-l de Suers îl numeşte facies carpatic.

Jurasicul mediu în Carpaţi este compus din şisturĭ argiloase, aşezate pe marne cu Harpoceras opalinum. D'asupra vine calcarurĭ albe şi crinoizi, şi peste ele vine calcarurĭ roşiĭ. Bathonianu marin există pe versantul romîn al Carpaţilor, în apropierea obîrşiei Ialomiţeĭ unde se poate aduna opp. aspidoides, Phylloceras cadernatschis.

» mediteraneum.
» disputabile.
» suboptusum.

Jurasicul superior este reprezentat prin masivuri în forme de falese sau clipen, izolate în mijlocul gresiilor carpatice, şi care se numesc clipencalc. S'aŭ putut distinge următoarele straturĭ:

3. Calcarurĭ cenuşiĭ bogate în cremene cu Perisph. transitorius.

2. Brece cu cefalopode şi crinoizĭ, formate din calcarurĭ albĭ saŭ roşiĭ cu metapohinus convexus, etc.

1. Calcarurĭ noduloase roşiĭ în stratificaţie regulată.

Etagiul I-iŭ este considerat ca oxfordian şi sequanian, etagiul al II-lea prezintă analogie cu chimeridgianul.

In partea superioară a lanţuluĭ Carpaţilor avem un facies diferit, compus din calcarurĭ albe saŭ cenuşiĭ deschise, avînd vine de calcite şi concreţiunĭ de cremene.

Cretaceŭ se găseşte împărţit în 2 seriĭ:

In seria I infracretaceu găsim în Galiţia şi Moravia în munţiĭ Beschides următoarele:

5. Grezie de Godula, conglomerate şi minereurĭ de fer, aluvian cu scoicĭ mamilare.

4. Straturĭ de Werusdorf cu fauna baremiana.

3. Şisturĭ superioare de Teschen, negre, marnoase şi grezia de grodischt cu optychus didagi.

2. Calcarurĭ de Teschen cu Belemnites pistiliformis (90-100 metri).

1. Şisturĭ inferioare de Teschen (100 m.)

In afară de calcarul de Teschen, totul este cunoscut cu numele de grezie de Carpaţi care se întîlneşte în tot cretaceul şi chiar în terţiar.

Seria corespunzătoare la etagiurile cretacice este următoarea:

Albian; este reprezentat în Carpaţi prin greziĭ verzĭ cu Belemnites minimus, grezie de godula.

Aptian: Calcarurĭ cu Terebrirostra la limită.

Baremian: Schrattercalk. Straturĭ de Wernsdorf. Şisturĭ superioare de Teschen (la limită).

Neocomian: *Hoterivian:* calcarurĭ de Teschen. *Valancian:* şisturĭ inferioare de Teschen.

A doua serie supracretacee este reprezentată prin fliş, a căreĭ parte inferioară corespunde cu cenomonianu şi turonianu.

In această epocă, din cauza apariţieĭ cefalopodelor în Bavaria şi în împrejurimile Vieneĭ, putem vedea că a fost o comunicaţie cu Marea în spre Est, şi într'adevăr straturile cu Belemnitela şi cu Baculite sunt cunoscute în Polonia.

Succesiunea straturilor este următoarea:

4. Calcarurĭ cu hipurite şi orbitoline. Calcarurĭ cu acteonele.

3. Marne cu O. visicularis şi Trigonia limbata.

2. Straturĭ lacustre cu lignită.

1. Calcarurĭ cu rachiolite, caprotine şi nerine.

Grupul terţiar este reprezentat în Carpaţi prin diviziunile celor 2 sisteme: eogen şi neogen.

Sistemul eogen coprinde:

1. Seria Eocenă, reprezentată prin terenurĭ cu numulite. Ca tip se iaŭ straturile din Kressenberg unde avem:

8. Flişurĭ.

7. Marnele cu foraminifere.

6. Nisipurĭ şi greziĭ cu serpula sprirulaca.

5. Marne cenuşiĭ cu foraminifere.

4. Straturĭ feruginoase şi glauconiene cu moluşte.

www.dacoromanica.ro

3. Grezii galbene și șisturĭ mănoase închise.

2. Calcarurĭ cu numulite marĭ și cu un mare număr de foraminifere.

1. Marne cenușiĭ închise saŭ verzuĭ.

Totul avînd o grosime cam de 200 m.

In Carpați Galițieĭ, eocenul este format din grezii cu argilurĭ bigarate saŭ roșiĭ, care nu este alt-ceva de cît fliș avînd în interior grezie calcaroase cu Lithothamnium și cu numulite.

Eocenul în Carpați romînĭ are la bază Calcarul de Albești (Muscel) și la partea superioară Calcarul de Azarlîc (Dobrogea) coprinzînd numulites distans, N. Ramandi, Assilina, Terebratula, etc.

2. Seria Oligocenă. Se poate distinge în Carpați austriacĭ următoarele straturĭ:

Aquitanian: Straturĭ de Loibersdorf. Grezie, marne și șisturĭ de Liguri. Lignită de Cadibona și de Sotrka. Straturĭ de Horn. Straturĭ cu petonele de Buda.

Tongrian: *Stampian:* Lignită de Santa-Giustina. Straturĭ cu Natica crassatina de Hoja. Grezie de Măgura. Tufurĭ de calcarurĭ cu polipierĭ de Gomberto. Șisturĭ cu menelitice de Carpați.

Sannosian: Calcarurĭ de brecciole de montecehio maggiore.

Seria Oligocenă în Carpați romînĭ este:

III. Grezia de Tisesti.

II. Șisturĭ cu menelite.

I. Breciĭ verzĭ de Harz.

Sistemul Neogen coprinde:

1. Seria miocenă, care este reprezentată în Austria și în Romînia ast-fel:

	Austria	*Romînia*
Pontian	Primele straturĭ cu paludine. Straturĭ cu congerĭ.	III. Nisipurĭ și marne cu Rosodaena Unio, Vivipara, etc. II. Marne galbene adesea nisipoase cu congeria umana, Pantalmira, etc. I. Marne albe-cenușiĭ saŭ alboĭtuse cu Cardium, Congeria, etc.
Sarmatian	Marne cu mactra podolica. Nisipurĭ cu ceriți.	II. Orizontul superior cu dosinia exoleta, cerithium disjunctum, Neritnia. I. Orizontul inferior cu mactra cumulata.
Tortonian	Calcarurĭ de Leitha, straturĭ de Bya, marne de Baden și de Vöslaŭ.	III. Nisipurĭ și conglomerate. II. Marne cu ostraea cochlear. I. Calcarul de curchia cu cerithium Turitella, Mitra, Turbos, Lucina, etc.
Helvețian	Ligniturĭ d'Eibiswald. Nisipurĭ de Grund-schlier.	Marne, grezie micacee, gips, sare gemă, tuf trachitic verzuĭ (Palla).
Burdigolun	Molasurĭ de Eggenburg. Nisipurĭ de Gandendorf.	Straturĭ cu cerithium. Mangeritaceum și cerithium plicotum.

2. Seria Pliocenă este reprezentată în Romînia prin Plaissancian saŭ Levantin, care coprinde:

III. Orizontul marnelor și argilelor superioare.

II. Orizontul nisipurilor.

I. Orizontul marnelor și argilelor inferioare, avînd în ele diferite varietățĭ de unio precum: V. Stefanescui, V. Davilai, etc.

Era quaternară se manifestă în Romînia prin straturĭ marĭ de loess, care aŭ marĭ adîncimĭ pe colinele munților Carpațĭ.

Roce eruptive. In Transilvania se poate bine observa că terțiarul a fost întrerupt de roce numite Grünstein trachit, care nu sunt alt-ceva de cît labradorite și andesite cu ogite, cîte o dată sunt quartzifere.

Roca numită Dacita, taie andesitele la Rodna; după aceste a venit andesitele în genere amfibolice, care formează filoane în cele-l'alte două grupurĭ la Capnic și Lapos-banya.

După aceste au venit: Rhyolitele, Liparitele și Basaltele. Se găsesc la Tokai, Nagy-Milahy, etc.

Seria eruptivă se termină în Transilvania prin curgere puțin desvoltată a bazalturilor, a căror tufurĭ acopere calcarul de Leitha.

Activitatea vulcanică în masivul Carpaților, a avut loc cam de la eocenul superior până la Pliocen.

Pe versantul romîn avem: Graniturĭ, Lignite, Diorite, Melafirul, în județele: Mehedinți, Gorj, Vîlcea, Argeș, Dîmbovița, la Vîrful-Măgura, precum și în Nordul Moldoveĭ în jud. Suceava, la Broșteni, Dorna, etc.

Serpentine în județul Gorj

www.dacoromanica.ro

la Poiana-Muereĭ, Vîrful-Capreĭ, Mîndra, etc., precum și în județul Suceava la Cotîrgaci.

Trachiturĭ se găsesc în colțul Vest-Nord al județuluĭ Suceava în regiunea Neagra, Lucaciŭ, etc.

II. *Bogăția minieră a Carpaților.* Munții Carpați aŭ în sînul lor o mare bogăție minieră. De citat maĭ ales sunt: munții Zolion și la Chemnitz în Carpații Nord-Occidentalĭ, avuțĭ în fer, aramă, mercur, bismuth, nikel, cobalt, galena și în minerale rarĭ ca amiante, chrisolithe și grenate. Munții metalicĭ din vestul Transilvanieĭ cu centrul Detunata îmbrățișează cele maĭ avute zăcăminte metalifere; aci, la Nagy-ag eraŭ cele maĭ renumite mine de aur și argint înaintea descoperireĭ Americeĭ. Sarea gemă se prezintă în straturĭ întinse în regiunea sudică a Carpaților; situate în Salzthun, grup de desuptul Pliocenuluĭ, reprezentat prin straturĭ cu Paludine. In fundul bazinuluĭ Transilvan, aceste straturĭ se întind fără întrerupere sub tristele coline despădurite ale Cîmpieĭ și chiar maĭ departe între Someș și Mureș. Tot acest fund formează sub straturile ce-l acoper o mare albă de sare, rest al vechiuluĭ golf terțiar, care umplea acest bazin al Carpaților; pe alocurea sarea apare la suprafață în forme de adevărațĭ munțĭ de sare; așa la Paroid sarea se prezintă într'un adevărat munte rotund măsurînd 7 kil. de circonferință.

Asemenea filoane metalice și straturĭ saline conține și regiunea romînă a Carpaților; dar pănă acum aci n'au fost exploatate de cît aceĭea pe care natura le punea în evidență fără a căuta în adîncul subsoluluĭ. Afară de arama de la Baia-de-Aramă, din Gorj, exploatată în timpurĭ depărtate, nu se extrage de cît sarea, petroleul, lignita, piatra și sorgințele balneare.

Regiunea salină Romînă. Se poate indica existența săreĭ în regiunea Romînă după 3 liniĭ, corespunzînd la zonele de pliurĭ ale colinelor:

1. Cea d'întîiŭ, de Nord, trece prin Slănic, Buzăŭ și R.-Sărat;
2. A doua, prin Salinele-Marĭ, Cîmpina și Telega;
3. A treia, prin Tîrgoviște și Băicoiŭ.

In general straturile cu paludine și congeriĭ, sub care se depune straturile de sare, formează lanțurĭ de coline care domineză cîmpia de aluviune a Dunăreĭ; acestea la rîndul lor sunt dominate de munțiĭ de grezie compactă, de greziĭ cu menelite și de grezie neocomiană a fucoides. Pe alocurea sarea apare la suprafața spălată de ploĭ în forme de abundențĭ munțĭ albĭ.

Formația argilă saliferă este compusă la partea superioară de argilĭ roșiĭ cu micĭ straturĭ de greziĭ, la bază șisturĭ gresoase micacee și șisturĭ argiloase verzĭ saŭ cenușiĭ. Grezia micacee are gipse, sare și pucioasă. Gisementele aŭ forme lenticulare și nestrăbătute la 200 m. de adîncime.

Se extrage anual cam 100000 tone de sare din salinele bine exploatate astă-zĭ la Tîrgul-Ocna (jud. Bacăŭ), Slănic și Doftana (jud. Prahova) și de la Ocnele-Marĭ (jud. Vîlcea). Analizele chimice prezintă sarea romînă cu calitatea cea maĭ bună în Europa.

Regiunea petroliferă romînă oferă interes cu totul particular, nu numaĭ din cauza număruluĭ și importanțeĭ acestor gisemente, atît de bogate, în cît ar putea aproviziona o mare parte din Europa, dar chiar din cauza situațiuneĭ și a dispoziținneĭ lor speciale. Se pretinde că subsolul Romînieĭ aproape în toată întinderea sa e petrolifer. Sursele de petrol sunt maĭ în tot-d'a-una în terenurile cu paludine: la Colibași, Cîmpina, Monteorl și Govora. Daca s'ar parcurge țara de la N. la S., gisementele apar în ordinea următoare:

In partea de Nord a Moldoveĭ nu există exploatațiunĭ, dar se constată numaĭ aflueremente în jud. Neamțu: la Buhalnița, Doamna, Tazlăul, etc.

La Moinești se cunosc 5 liniĭ principale de fracturĭ. Petrolul se găsește de multe orĭ la suprafață.

Maĭ la Sud, în Muntenia, terenurile petrolifere sunt maĭ descoperite și aci se găseaŭ exploatațiunĭ importante în terenurile cu paludine, în șisturile numulitice și cîte o dată în grezie de măgura (Slănic).

Astă-zĭ centrurile de exploatație sunt:

Tîrgoviște (Dîmbovița), Cîmpina, Monteorul (Buzăŭ), Moinești (Bacăŭ) și se fac încercărĭ la Vest la Govora (Rîmnic); iar sorgințele în exploatare sunt:

Prahova: Cîmpina, Poiana, Băicoiŭ, Țintea, Telega, Scorțeni, Doftana, Buștenari, Poiana-Pîrîuluĭ, Stejari, Făget, Mislișoara, Grinsor, Cozmina, Recea, Vărbilăŭ, Bughea, Mălini, Păcureața, Copăceni, Turburea, Brăcacia, Valea-Reni, Păcureți, Matița, Ochișori, Măgura, Răpaos, Apostolache, Moreni.

Buzăŭ: Păcurele, Berea, Cuculești, Tega.

Dîmbovița: Gura-Ocniței, Colibași, Reșca, Glodeni.

Bacăŭ: Solonț, Moinești, Lucăcești, Mărgirești, Stănești, Teț-

www.dacoromanica.ro

cani, Comăneşti, Doftana, Păcuriţa, Nimeasa, T.-Ocna, Mosoarele, Mănăstirea-Caşin.

In regiunile acestea avem următoarele date:

	SONDAGE		PUŢURI	
	Product.	Neprod.	Product.	Neprod.
In jud. Dîmboviţa sunt:	—	—	107	35
» Prahova »	24	37	355	410
» Buzăŭ »	4	10	87	3
» Bacăŭ »	40	8	333	114
Total . .	68	55	882	562

Producţia totală a Munteniei pe 1897 este de 5022106 kgr. şi a Moldovei de 10175000.

Producţia totală a Romîniei pe 1895 a fost de 7469 vagoane, valorînd 2984000 lei, care se împarte ast-fel:

	Particulari	*Stat*
Prahova . . .	3688	26
Dîmboviţa . .	1365	179
Bacăŭ	1602	236
Buzăŭ	902	2
Total	7557	443

III. *Monografia diferitelor regiuni metalice şi de cărbuni,* în versantul romîn al Carpaţilor, se poate stabili cum urmează:

Minereuri de aramă. Pe rîul Bulba în apropiere de Baia-de-Aramă (Mehedinţi) se găseşte carbonat de cupru. Pirită de cupru la Baia-de-Aramă; Valea-Holda pe dealul Pîzrei, Ursului, Valea-Holdiţa, dealul Tonceî, Alunişul, Stănişoara, Crucea, Cojoc (jud. Suceava); Valea Sărată, Muntele Pleşul, Fundul-Purcel (R.-Sărat); Sodeni (Mehedinţi); Bădeni (Muscel).

Minereuri de fier. Dealul Cheruluî, Piatra-Tăiată la Chirilo, Drumocsa, Negrişoara, Rarăul, Broşteni, Fîerul, Pîrîul-Ars la poalele dealuluî Ciubuc, Valea-Mălini (jud. Suceava); Vulcanul (jud. Gorj); Pîngărăcior, Secul (jud. Neamţu), Bahna (jud. Mehedinţi); Trestioara (jud. Buzăŭ); Valea-Cubită, Muntele-Cordun, Colţul-Ursuluî, Muntele-Purcelul (jud. R.-Sărat); Çiungetul (R.-Vîlceî); Valea-Rea, Stoeneşti, Valea-luî-Beguleţ (jud. Muscel).

Minereuri de galenă argintiferă. Tonci, Chirilo, Broşteni, Cojoc (jud. Suceava); Valea-Sărată, Muntele-Ulma, Poiana-Măruluî (R.-Sărat); Leaota, Făgeţelul, Valea-Bădeanca, Poiana-Măruluî, Zărneşti (jud. Muscel).

Minereurî de aur. Valea-Bogată la Nicadia şi Sîrna (jud. Suceava); Breslieni aproape de Hangul, Pietrele-Arse (judeţul Neamţu), Gemenea, Cîndeşti, Codlea (jud. Muscel); Valea-luî-Stan (Vîlcea).

Minereuri de mercur. Piteşti, (jud. Argeş), Broşteni (jud. Suceava); Geseni şi Berca (jud. Buzăŭ).

Psilomelan. Dealul-Doamneî (jud. Suceava).

Minereuri de cobalt. Valea-Neguleţ şi Tocilor (jud. Muscel).

Zmaltină. La Bădeni (judeţul Muscel).

Cărbuni. Plaiul Pîrscovul ıî şi la stînga rîuluî Sărăţeni (jud. Buzăŭ); Comăneşti, Lapoş (jud. Bacăŭ); Larga, Rîul-Bîrladul pe moşia Hangul, Scăricica (jud. Neamţu); Şoldăneşti (jud. Suceava); Şotînga, Mărgineanca, Bezdad (jud. Dîmboviţa); Lainici, Amaradia (jud. Gorj); Muereasca d.-j. (jud. Vîlcea).

Lignită. Pe rîul Çernişoara la Armăşeşti, Cerneţi, Bahna, Ploşniţa (jud. Mehedinţi); Baia, Casca, Fîntîna-Mare, Şoldăneşti, Valea-Seacă, Valea-Mălini (jud. Suceava); Gura-Dimiani, Beciŭ, Soseni, Coca-Palanga (jud. Buzău); Slănic, Filipeşti, Valea-Garduluî (jud. Prahova); Vulcana-luî-Pandele (jud. Dîmboviţa); Cucueşti, Berleşti (jud. Vîlcea); Bengeşti, Timişani (jud. Gorj); Creţeşti (jud. Dolj); Bordeele-luî-Manea (jud. Putna); Strunga (jud. Muscel).

Grafit. Bădeni (jud. Muscel).

Antracit. Schela (jud. Gorj).

Chihlibar. Aproape de satele Colţea şi Băilor, Sibiciŭ, Aluniş (jud. Buzău); Valea-Carîmbuluî (jud. R.-Sărat).

Grenate. Muntele-Ciocanul (judeţul Argeş).

Pucioasă. Aproape de Şotînga (jud. Dîmboviţa); Văleni şi Poiana (jud. Prahova); Păuşeşti, Pucioasa (jud. Vîlcea); Găvan, Secături (jud. Buzău).

Realgar şi oripiment. Căliman, în satul Şarul-Dorneî (jud. Suceava).

Piatră acra. Mănăstirea Bisericani, Valea-Tărcăuluî (jud. Neamţu).

Kaolin. Fîntînele (jud. Bacăŭ), şi în Mehedinţi (jud. Gorj).

Jaspis. Pietrele-Roşiî (judeţul Neamţu) şi Muntele-Rarăul (jud. Suceava).

Gipsurî. Dealul-Călugărul (judeţul Bacău); Cîmpulung, Flămînda (jud. Muscel); Vînători, Tazlăul, Bîtca (jud. Neamţu), Muntele-Giurgealăul (jud. Putna); Bădeni, Pucioasa (jud. Dîmboviţa).

Piatra de moară. Deleni (jud. Iaşi); Albeşti (jud. Muscel); Ocnele de la Biserica Popeşti (jud. Dîmboviţa); Corbeni (jud. Argeş).

www.dacoromanica.ro

Marmora. Muntele-Rarăul lîngă Toance și Pîrîul-Mărniturĭ (jud. Suceava); Ocna (jud. Bacău); Olănești (jud. Vîlcea); Albești și Valea-Doamneĭ (județul Muscel).

Carierĭ de piatră brută și pentru construcțiĭ sunt la: Goanța, Plopa, Drăcoaia, Lucăcești, Țigănești, Druța, Cafa, Coasta Văcaruluĭ, Elena, Jean, Cărbunari (jud. Bacău); Deleni, Feredieni, Țincușa, Storești, Bădeni, Dealul-Burdujeni, Prelipca, Grigorești, Vericani-Foldești-Liteni, Geamăna-Tudora (jud. Botoșani); Buzăul, Cornul-Capreĭ, Mărăcini-Marĭ, Izvorul, Ciulicești, Istrița, Marginea-Pădureĭ, Greabănul, Piatra-Lată, Pietroasa d.-j., Muntele-Dușmănești, Gîrla Toncăneanca (jud. Buzău); Argeșul, Neajlovul, Cetățuia, Măgura, Poenele, Cîrpenișul, Fieni, Colțul-Plăieșuluĭ (jud. Dîmbovița); Broșteni, Oradia, Gureni, Valea-Luseni, Runcu, Băltișoara, Gruia, Beurani, Voetești (jud. Gorj); Gura-Văieĭ, Ursoanca (jud. Mehedinți); Albeștĭ, Bleajul (jud. Muscel); Stînca Fernuș, Fundul-Prihodești, Văratic, Filioara, Pîrîul-Strajeĭ, Topolița, Tarcăul, Stînca, Stînca-Văleni (jud. Neamțu); Ciortea, Colțul-Pietreĭ, Gorganul, Provița, Doftana, Colțul-Măluroaseĭ, Văcăreața, Valea-Largă, Colțul-Cheia-Teșila (jud. Prahova); Poalele-Munteluĭ-Pietros, Pleșa, Muntele-Stănișoara, Muntele-Drăcenilor, Pîrîul-Cîrja, Capul-Dealuluĭ, Buda, Berezlogi, Slobozia, Heciu, Pietrăria-Rangu, Topilele, Găștești, Haina, Dealul-Costeștilor, Pietrăria-Stroești, Leucusești-Giurgești, Pleșești, Preutești, Basarabia, Arghira, Podurile (jud. Suceava); Puturoasa, Vasalatul. Gura-Lotruluĭ-Delușele, Căciulata, sul. Pleașa, Valea-Pietroșeĭ, Robești, Alu-Tarostea, Valea-Lespedea, Negrești, Valea-Răchiților (jud. Vîlcea).

Piatră de var se găsește: Pe Pîrîul-Drăgugești, Sordocat, Pîrîul-Braduluĭ (jud. Bacău); Movila-Ruptă, Dealul-Stînca (jud. Botoșani); Sătuc-Berea, Cîndești-Lapoia, Schitul-Ciolanul (jud. Buzău); Băeni, Baloș, Dealul-Peșterei, Godeanul, Runcul, Cornetul, Dalbocița (jud. Mehedinți); Mateiașul, Doamna (jud. Muscel); Măgura, Chiniĭ, Strîmtura-Șanțu, Bour (jud. Neamțu); Apa-Lupa, Piatra-Arsă, Gura-Limbășeluluĭ, Valea-Seacă și Valea-Prahoveĭ (jud. Prahova); Dealul-Sticlărieĭ, Buda (jud. Suceava); Olănești, Valea-Cerneĭ, Muntele Găuriciŭ, Văile-Măgureĭ (județul Vîlcea); Șuicĭ (jud. Argeș).

Sorginți minerale balneare în Carpați apar pe numeroasc puncte. In regiunea nord-vestică cunoscută și sub numirea de Elveția-Ungurească la Stubeu, Cremnitz, Schemnitz, Neusohl în Valea-Granuluĭ; la Stavnica, Musine, Crînca, Lublo, Cornița, Schwartzenberg, Raue-Herlin, Bartfel, Tatrafüred, Kölenhei, etc.; în văile: Papradului, Vaguluĭ, Hernaduluĭ și Bodveĭ. Protuberanța Sud-Orientală a Carpaților încă abondează în sorginte minerale celebre. In Transilvania sunt: Apele termale sulfuroase de la Mehadia (Herculesbad); sorginții gazoase de la Zaizon, Vălcele, Tușnad, S-ta Ana și Borsek. In Romînia sunt: sorginții iodurale de la Govora (jud. R.-Vîlcea); Vulcan (jud. Dîmbovița); sorginții termale: la Bivolarĭ (jud. Argeșul); sorginții sulfuroase: la Călimănești (jud. Vîlcea); Pucioasa (jud. Dîmbovița); Bughea (jud. Muscel); Bălțătești (jud. Neamțu); Slănic și Tîrgul-Ocneĭ (jud. Bacău); Cîmpina (jud. Prahova); Strunga (jud. Roman), și multe alte sorginții saline dotate cu stabilimente balneare de toată însemnătatea sunt vizitate de numeroșĭ suferinzĭ în timpul vereĭ.

Regiunea vecină vechiuluĭ lac al Oltuluĭ e remarcabilă prin fenomenele chimice particulare. Muntele Puturosul cu vaste depozite de sulfure din care es gazurĭ sulfuroase prin două fisurĭ; la Covașva, băĭ cu maĭ bine de 100 sorginții de acid carbonic.

Stațiunĭ climatologice în Carpațiĭ Romînĭ maĭ principale sunt: la Cîmpulung (jud. Muscel); Sinaia (jud. Prahova); Piatra (jud. Neamțu); Curtea-de-Argeș (jud. Argeș); Cîmpina (jud. Prahova), care atrag numeroasă lume în timpul vereĭ.

IV. *Monografia diferitelor regiunĭ* care coprind cărbunĭ saŭ metaluri în versantul Austro-Ungar al Carpaților este următoarea:

Alunită. Siebengebirge (Ungaria).

Antimoniŭ. Joachimsthal, Andreasberg, Pzibram (Boemia); Magurca, Birstra, Botra, Aranyidca, Felsbanya, Schemnitz, Cremnitz (Ungaria).

Argint. Schemnitz, Cremnitz, Dillen (Ungaria).

Arsenic. Joachimsthal (Boemia); Nagiag, Baia-de-Jos (Transilvania).

Bismuth. Cova Teresia (Banat); Procopi, Hauer (Boemia); Baia-de-Aramă (Transilvania).

Chrom. Orșova (Banat).

Cobalt. Oravița (Banat); Ioachimsthal (Boemia); Dobsina II (Ungaria).

Cupru (aramă) Baia-de-Aramă, Moravița, Dognasa, Oravița, Czilowa, Rodna, Offenbanya (Banat); Starkenbach, Hohenelbe, Eipel, Radowenz (Boe-

www.dacoromanica.ro

mia); Kotterbach, Szlavinka, Göllnitz (Ungaria).

Cositor. Zinnwald, Schlaggenwald, Eibenstork (Boemia).

Fier. Moravița, Dognasca (Banat); Nucic (Boemia); Milove, Resbanya (Ungaria).

Grafit. Mühldorf (Austria-de-Jos); Krummau, Schwarzbach, Swojanow (Boemia).

Grenate. Dlascowitz (Boemia).

Mercur. Thihuthal (Transilvania).

Molibden. Moldova (Banat); Zinnwald, Przibram (Boemia); Rezbania (Ungaria).

Natriŭ. Szekboden (Ungaria).

Nikel. Dobsina (Ungaria).

Opaluri. Czerwenitza (Ungaria).

Aur. Vulkoy, Botes, Vörös-patak, Nagybanya, Felsobanya, Kapnik, Baia-de-Aramă, Baia Abruduluĭ, Tokai, Nagyag, Offenbanya, Rodna (Ungaria).

Ozocheritâ. Gresten (Austria-d.-j.); Boryslaw, Truskawice, Starunia, Dwiniar (Galiția).

Petrol. Boryslau, Truscowice, Roczk, Ducla, Sanoc, Sloboda (Galiția).

Plumb. Baia-de-Aramă (Banat); Przibam (Boemia); Schemnitz, Cremnitz, Capnic (Ungaria); Nagyag, Felsobanya, Offenbanya (Transilvania).

Sare gemă. Wieliczca (Galiția); Vizacna, Maros-Uivar, Parayd, Thorda, Does, Marmoroș, Slatina, Ronaszk, Sucatac, (Transilvania).

Teluriŭ. Offenbanya (Ungaria).

Topazuri. Zinnwald (Boemia).

Cărbuni. Secul și Reșitza (Banat); Petroșani (Transilvania), etc.

Idrografia Carpaților. Curbura generală a crestei sistemului Carpatic împiedică existența văilor mari longitudinale cum ar fi acele ale Alpilor; de aceea vedem văile acestuĭ sistem, cînd tinzînd a urma aceeași direcțiune cu creasta principală, cînd o direcțiune normală acesteĭ creste. Așa Oltul, curge mai întîiŭ într'o vale paralelă cu Carpații Orientalĭ, apoi cu Alpiĭ Transilvanieĭ pe carĭ îĭ tae în defileul Turnuluĭ-Roșu, pentru a curge apoĭ într'o vale normală acestor munțĭ. De asemenea Mureșul, în partea superioară, curge, până la eșirea-ĭ în cîmpie într'o vale care reproduce sinuositățile crestei principale ale Carpaților Orientalĭ, apoĭ îșĭ schimbă cursul urmînd o vale normală acesteĭ creste apoĭ scapă către Tisa prin defileul Deva-Arad care rupe bariera Munților apuseni aĭ Transilvanieĭ. Someșul, sub numele de Someșul-Mare și Someșul-Mic, curge de asemenea într'o vale normală Carpaților Orientalĭ; apoĭ unificat la Deș, îșĭ schimbă direcțiunea în senzul crestei principale a Carpaților centralĭ, imprimînd chiar Tiseĭ direcțiunea cursuluĭ său până la Țap. Pe clina exterioară, văile Siretuluĭ, Prutuluĭ, Nistruluĭ până la Hotin, valea Moraveĭ dintre sistemul Carpatic și al Boemieĭ, se recurbează progresiv cu creasta principală. Acelașĭ fenomen, pe o scară redusă, se petrece cu multe din văile Carpaților Sud-Orientalĭ. Jiul, sub numele de Jiul Romînesc și Jiul Transilvan curge într'o vale paralelă cu creasta Alpilor Transilvanĭ, apoĭ intră în fractura Lainicilor, normală acestor munțĭ, prin care scapă către Dunăre; Bistrița, curge pe clina orientală a Carpaților Moldo-Bucovinenĭ, mai tot timpul într'o vale paralelă cu creasta acestor munțĭ; Moldova, Ceremușele, Tisa, Sanul, curg la început în văĭ paralele cu creasta principală a Carpaților înainte d'a-șĭ înclina cursul lor pe această creastă, etc.

In protuberanța N.-V. a sistemuluĭ carpatic, apele urmează șanțurile eliptice semnalate pe întinsul acesteĭ protuberanțe; ele rup adesea lanțurile intermediare pentru a trece dintr'o depresiune în alta. Atarĭ sunt: Vagul, care curge întîiŭ la sudul Tatreĭ, străbate defileul Rutec-Silein, apoĭ îșĭ recurbează cursul printre munțiĭ Neutreĭ și Mariĭ Carpațĭ pentru a se vărsa în Dunăre; Granul, Ipoli, Saiul și Hernadul, carĭ se țin în total sau o parte a cursuluĭ lor în depresiunile eliptice de la sudul crestei principale; Dunaețul și Popradul, carĭ, după ce aŭ curs paralel cu creasta Tatreĭ, unul la Nordul și altul la Sudul acestuĭ masiv, rup creasta principală înainte de a se împreuna la Neu-Sandec; apoi curg normal cu această creastă spre Vistula.

Aproape întreg sistemul carpatic este înglobat în basinul de mijloc și cel inferior al Dunăreĭ. Singure apele ce merg din Carpați spre Oder, Vistula și Nistru, din clina exterioară, nu aparțin basinuluĭ Dunăreĭ. Linia despărțitoare a apelor celor două cline ale sistemuluĭ carpatic trebue căutată în creasta principala a terenurilor de fliș și cretacee care formează încingătoarea luĭ exterioară. Această linie este tăiată de Dunaieț și Poprad în Carpați Nord-Occidentalĭ, de Olt în Alpiĭ Transilvanieĭ.

Fertilitatea agronomică a solului Carpatic. Sistemul carpatic nu are fizionomia munților înalțĭ nicĭ în părțile cele mai înalte ale Tatrei saŭ Alpilor Transilvanĭ. Zăpezile nu persistă nicăerĭ pe tot timpul anuluĭ și nu au creat ghețarĭ. Că-

www.dacoromanica.ro

derea apeĭ abia atinge la picioarele celor maĭ înalţĭ munţĭ 800—900 milim. pe an; la S.-E. ea este de 616 milim. Temperatura mijlocie e de + 6° pe clina septentrională şi 9°,6 în văile apusene; ea e de 9° la 10° în Transilvania. Aceste date sunt culese la altitudinĭ de 350 la 450 m.

Regiunea Carpaţilor este acoperită de o floră variată şi de păduri vaste. Esenţa cea maĭ întinsă e fagul care se întîlneşte până la 900 m. pe clina septentrională şi 1400 la S.-E. D'asupra faguluĭ începe bradul cu toate varietăţile luĭ, în abondenţă până la înălţimea de 1600 m., iar sub regiunea faguluĭ se întind vaste păduri cu toate varietăţile lemnuluĭ (stejar, ulm, plop, frasin, corn, etc.)

Pe măsură însă ce ne ridicăm, arboriĭ devin maĭ rarĭ, plantele dispar pe nesimţite până la 2000 m. şi sunt înlocuiţĭ prin lichen, singura vegetaţie a rocelor descoperite şi escarpate carĭ se înalţă din toate părţile, adesea în formă piramidală.

La piciorul lanţuluĭ, pe muscele se cultivă întinse livezĭ de pruni, din care se fabrică băutura higienică numită ţuica, şi podgoriĭ vaste ale căror vinurĭ aŭ cîştigat o reputaţie Europeană. Aşa sunt: Tokai, în Ungaria; Cotnari, Drăgăşani, Odobeşti, Dealul-Mare, etc. în Romînia. Cultura grîuluĭ şi maĭ ales a porumbuluĭ şi a arborilor fructiferi înaintează până la înălţimile de 1200 m. Imense spaţiurĭ de fineaţă atrag chiar pe regiunile cele mai înalte ale Carpaţilor, maĭ cu seamă în părţile despre Romînia, numeroase turme de oĭ, venite din toate părţile Europeĭ orientale.

In codri Carpaţilor mişuesc toate speciile de păsărĭ şi animale sălbatice, carĭ vieţuesc în regiunile recĭ, din cele-l'alte părţĭ ale Europeĭ.

Etnografia Carpaţilor. Prin poziţiunea lor geografică, Carpaţi închid intrarea părţeĭ muntoase a Europeĭ, constituind o barieră puternică din Sudeţiĭ Boemieĭ până în Balcanĭ. Această barieră, cu mijlocul aventurat spre cîmpiile orientale ale Europeĭ şi cu flancurile refuzate către Sudeţi şi Balcani constitue o protecţie naturală a basinuluĭ de mijloc al Dunăreĭ, contra atacurilor venind din cîmpiile Sarmatice. De ea se izbiră toate popoarele barbare ce luară rînd pe rînd loc pe şesurile dintre Baltica şi Marea-Neagră pentru a invada apusul Europeĭ, unde deja puterea Romană începuse a declina. Goţi, Vandali, Gepizi, Alani, Huni, Lombarzi, Rugieni şi Heruli, Slavi, Avari, Bulgari, Maghiari, Comani, Pecenegi, Tătari şi Turci, bat stăvilarul carpatic de la un cap la altul, îl străbat în lung şi în larg, scormonindu-l în toate senzurile. Uniĭ din năvălitorĭ trec, alţiĭ iau loc alăturĭ cu ocupanţiĭ anterioriĭ şi întemeiază state care durează sute de anĭ. Statistica actuală înregistrează un mozaic de populaţiunĭ, unele conservînd toată originalitatea lor, altele altoite pe tulpina vechilor popoare băstinaşe ce stăpîniră Carpaţi nu numaĭ în epoca Romană, dar şi în timpurile preistorice, ca: Celţi, Pelasgi, Sarmaţi, Sciţi, Agatirşi, Geţi, Daci, Iasigi, Bastarni, Marcomanni, etc. Se întîlnesc dar azĭ în Carpaţi, Slavĭ de toate nuanţele: Poloni, Ruteni saŭ Rusniacĭ, Slovacĭ, Podoleni, Ungurĭ, Romînĭ, Germanĭ, Săcuĭ şi Izraeliţĭ, adică atîtea populaţiunĭ, diferind prin limbă, tip, moravurĭ, costume, credinţe, cultură şi aspiraţiunĭ.

Populaţiunea Carpaţilor aparţine maĭ ales raselor slave şi latine. Vin apoĭ Maghiariĭ şi Germaniĭ; în fine: Izraeliţĭ, Armenĭ, Ţiganĭ, etc. Ungurii ocupă aproape fără rival toată partea centrală şi meridională a Carpaţilor Nord-Occidentalĭ, la sudul Tatreĭ. Poloniĭ ocupă din clina exterioară a Carpaţilor Nord-Occidentalĭ, Vestul şi Nord-Vestul Galiţieĭ, cu centrul Cracovia; Rusniaciĭ, acoper Estul Galiţieĭ de la Visloc, afluent al Sanuluĭ, până la sorginţile Prutuluĭ; eĭ încalecă Carpaţiĭ-Păduroşĭ, pătrund elementul Polonez în Galiţia apusană, apoĭ masa elementuluĭ maghiar unde se infiltrează prin defileurile Dunaieţuluĭ, Popraduluĭ pentru a înconjura masivul Tatreĭ cu văile Vaguluĭ şi Arveĭ. Vin în fine alte triburĭ ca: Horviaci, Polaci, Gorali, Slovaci, care complectează lista ocupanţilor Carpaţilor Nord-Occidentalĭ. Masivul Tatreĭ cu cîmpia Neumarkt formează o insulă etnografică locuită de Podoleni, popor neslavic.

Lembergul este centrul etnografic al populaţiunilor rusniace care ocupă Carpaţi-Păduroşĭ. Carpaţi Sud-Orientalĭ sunt locuiţĭ de Romînĭ, care se întind la Nordul Dunăreĭ între Nistru şi cîmpiile din stînga Tiseĭ, a Maramureşuluĭ, Crişaneĭ şi Banatuluĭ. Elementul Romînesc este compact pe clinele exterioare ale Alpilor Transilvanieĭ şi Carpaţilor Orientalĭ în cotro se resfiră chiar prin Galiţia şi în lungul ţărmurilor Mării-Negre până la Odesa; el este maĭ puţin compact în regiunea occidentală dintre cresta principală a Carpaţilor şi cîmpiile din stînga Tiseĭ, unde rînd pe rînd se retranşară altă-dată Agatirşiĭ, Daciĭ şi

www.dacoromanica.ro

apoĭ Romaniĭ, aĭ căror descendinţĭ, Romînĭĭ, formează azĭ marea majoritate a populaţiuneĭ. In interiorul basinuluĭ Transilvan, numaĭ pe laturea Carpaţilor Orientalĭ, elementul Romînesc este întrerupt de Săcuĭ, populaţiune de viţă maghiară, formînd o fâşie îngustă între cîmpia Bîrseĭ şi munţiĭ Călimanuluĭ.—Germaniĭ, sub numele dc Saşĭ, se găsesc resfiraţĭ printre populaţiunile romîne aproape pretutindenĭ în oraşe maĭ ales în centrele de exploataţiunĭ minerale şi industriale. Slovaciĭ locuesc partea V. maĭ ales şesul Banatuluĭ. Izraeliţiĭ locuesc în mase, de preferinţă la oraşe, pe clina exterioară a sistemuluĭ carpatic, maĭ ales în Polonia şi Galiţia, de unde curentul lungeşte azĭ Carpaţiĭ Orientalĭ în toată Moldova şi Basarabia; această populaţiune este de altmintrelea reprezentată în toate părţile sistemuluĭ carpatic, de la Pressburg la Orşova.

Etimologia Carpaţilor. După unĭĭ numele Carpaţilor ar proveni din rădăcina slavă *chrebet, chreb, chrb,* care semnifică: lanţ muntos. Pe această temă cuvîntul Carpaţi, ar putea tot aşa de bine fi considerată, ca de origină latină, saŭ chiar elină. Cuvîntul latinesc *crepido* (inis) κρηπίς, însemnează şi margine, margine înălţată, ţărmure, stăvilar, cheŭ, parapet, eşitură saŭ înălţătură, adică tot ce deşteaptă şi întregeşte ideea de relief.

In limba latină vorbită ca şi în limbile neolatine cuvintele: crepare it., quebrar isp. şi port., crebar prov., crever fr., aŭ aceeaşĭ semnificare ca şi în limba romînă, unde găsim în toată întregimea luĭ, în gura poporuluĭ, cuvîntul *crăpat.* Prin urmare, vorba Carpaţi poate fi o numire poporană latină provenind din tranchiul aceluiaşĭ popor din care aŭ eşit Greciĭ şi Latiniĭ, şi însemnînd unul din aspectele munţilor; tot aşa precum Alpiĭ, însemnează munţiĭ ceĭ înalţĭ; Molistişul, muntele cu molifţĭ şi alţiĭ, ca Muntele-Alb, Munţi-Negriĭ, etc. ale căror nume denotă unul din principalele atribute ale munteluĭ respectiv. Aceasta e o lege constantă ce se găseşte în us la toate popoarele şi în toate veacurile.

Cuvîntul Carpathus (Κάρπαθος), întrebuinţat de geograful Strabone desemnează acelaşĭ lucru ca străvechiul Crapathus (Κράπαθος) din Omer şi anume: o insulă din Mediterana, o înălţătură, al căreĭ nume ni s'a transmis aproape neschimbat până în zilele noastre.

In epoca romană numele de Carpaţi, aplicat la sistemul carpatic, pare necunoscut până la Ptolomeŭ.

Virgiliŭ numeşte *Rodop* nu numaĭ grupul din dreapta fluviuluĭ Mariţa, cunoscut şi azĭ tot sub numele de Rodop, dar şi întregul sistem al Balcanilor şi chiar Carpaţiĭ actualĭ, carĭ, după acest autor, merg până la Polul-Nord. — Cl. Ptolomeŭ din toată această epocă întrebuinţează pentru prima oară, vorbind de limitele nordice ale Dacieĭ, numele de *Carpathes-Montes* şi aceasta cu mult înainte de venirea Slavilor în regiunea carpatică. După Ptolomeu, această provincie încetează în cotitura Nistruluĭ şi în munţiĭ Carpaţi. Cordonatele geografice de 46° şi 48°30, date de Ptolomeu, se referă, probabil, la muntele Tatra, cel maĭ înalt din sistemul carpatic.

Numirea de Carpaţi, pare dar a fi fost rezervat la început părţiĭ din sistemul carpatic cunoscută azĭ sub numele de Tatra, sau Carpatul-Central, în opoziţiune cu Miciĭ-Carpaţi, lănţişor din acelaşĭ grup care începe în Dunăre la Presburg. Anticitatea păstrase această numire numaĭ grupăriĭ nord-occidentale (Carpathus); iar cele-l-alte grupăriĭ, eraŭ cunoscute sub numirea de Alpiĭ Dacieĭ saŭ Bastarnici. In particular masivul septentrional se deosebea şi prin numirea de Alpiĭ Silvestris (păduroşĭ) din cauza naturieĭ lor prea păduroase. Geografiĭ moderniĭ îl generalisează, întinzîndu-l, de la Carpaţiĭ luĭ Ptolomeŭ, la tot sistemul muntos ce ocupă inima vechiĭ Daciĭ, până în Porţile-de-Fier ale Dunăreĭ.

Numele de Carpaţi se găseşte localizat azĭ numaĭ la cîte-va elemente ale sistemuluĭ ca: Carpatul-Central sau Tatra; Carpaţiĭ-Păduroşĭ, nume aplicat maĭ ales clineĭ exterioare a Carpaţilor mijlociĭ, acel lung şir ce leagă protuberanţa nord-vestică cu cea sud-estică a sistemuluĭ carpatic; Carpaţii-Orientalĭ împărţiţi între Moldova şi Transilvania; în fine Carpaţiĭ Ungro-Transilvanĭ (Ung. Transilvanische Sibenbürgen), nume dat de cît-va timp munţilor nord-esticĭ aĭ Transilvanieĭ, coprinzînd maĭ ales munţiĭ Bistriţeĭ, pe aĭ Rodneĭ şi pe aĭ Lapuşuluĭ.

Carpănul, *deal,* între satul Frumuşelele şi Dealul-Mare, com. Păuşeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi.

Carpănul, *deal,* lîngă satul Negreşti, com. Dobreni, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu; situat în prelungirea dealuluĭ Oţelul, până spre sudul mănăstireĭ Horaiţa.

Carpănul, *pîrîiaş,* ce izvoreşte din ramurile munţilor Stridinele, comuna Tazlăul, pl. Bistriţa; se

www.dacoromanica.ro

varsă pe partea stîngă a pîrîuluĭ Tazlăul.

Carpănul, *pîrîiaş*, în com Vînători-Neamţu, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu; izvoreşte din ramurile munţilor numiţĭ Fundul-Romîneseĭ şi se varsă pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Ozana, puţin maĭ în sus de gura pîrîuluĭ Secul.

Carpănul, *pîrîiaş*, în c. Tazlăul, pl. Bistriţa, jud. Neamţu; izvoreşte din ramurile dealurilor Lingurari; curge în direcţiune S.-V. printre satele Frumoasa şi Balcani, străbătînd aproape de vărsarea sa, pe partea stîngă a Tazlăuluĭ, şoseaua judeţeană Dobreni-Moineşti, între kil. 46—47.

Carpănoaia, *baltă*, pe teritoriul comuneĭ Năneşti, jud. Putna, în întindere de 10 hect.

Carpeluĭ (Izvorul-), *izvor*, jud. Buzăŭ; ese din poalele munteluĭ Stevia şi se scurge în pîr. Siriul, în apropiere de hotarul despre jud. Prahova.

Carpeluĭ (Măgura-), *colină*, în com. Chiojdul, jud. Buzăŭ, situată între izvorul Roşia, pîr. Bîsca-cu-Cale şi apa Siriaşuluĭ, pe hotarul Prahoveĭ. Poziţie frumoasă.

Carpeni, *vale*, la Nordul comuneĭ Slătioara, plaiul Horezul, jud. Vîlcea. Numită ast-fel de la pădurea eĭ de carpenĭ.

Carpenişul, *sat*, jud. Argeş, pl. Loviştea; face parte din com. rur. Şuici. Are o biserică vechiă, cu hramul Sf. Gheorghe, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Carpenul, *com. rur.*, plasa Dumbrava-d.-s., jud. Dolj, la 43 kil. de Craiova şi la 24 kil. de reşedinţa plăşeĭ, com. Şipotul. E situată pe dealul Gurgueşti şi valea Băltani.

Se învecineşte la N. cu com. Căciulatul şi anume cu cătunul Ştiubeiul, de care se desparte prin pădurea statuluĭ numită Ştiubeiul; tot la N. se mărgineşte cu com. Seaca, de care se desparte prin pădurea statuluĭ numită Seaca; la S. se mărgineşte cu com. Călugăreni, de care se desparte prin Drumulluĭ-Traian; la V. cu com. Cleanovul, de care se desparte prin pămînt arabil; la E. se mărgineşte tot cu com. Seaca.

Terenul comuneĭ este accidentat de dealul Gurgueşti, care are înălţime cam de 100 m. şi este acoperit cu pădurĭ. La poalele acestuĭ deal se află valea Băltani.

Comuna se află foarte aproape de apa Desnăţuiuluĭ, care primeşte maĭ mulţĭ afluenţĭ de pe teritoriul acesteĭ comune; între aceştia se numără pîrîul Carpenul, ce izvoreşte din dealul Gurgueşti, curge prin valea Băltani şi se varsă în stînga Desnăţuiuluĭ; pîrîul Boaca ce-şĭ are izvorul tot în dealul Gurgueşti; pîrîul Porcăreţul ce curge prin cătunul Gebleşti.

In valea Băltani se află o baltă de 70—80 m. p., numită Băltani şi în care se găseşte mult peşte.

Cătunele ce compun comuna sunt în număr de treĭ: Carpenul, care este cătunul de reşedinţă, Gebleşti şi Boaca.

Comuna este străbătută la S., pe limita către Călugăreni, de Brazda-luĭ-Traian.

In comună sunt treĭ bisericĭ fondate de locuitorĭ cu ajutorul proprietarilor. Două se află în satul Carpenul, din care una începută la anul 1874 şi terminată în anul 1878. Ambele bisericĭ din Carpenul sunt de bîrne. A treia biserică se află în cătunul Gebleşti; are hramul Sf. Nicolae; e făcută de zid. Fiecare biserică este deservită de cîte 1 preot şi 1 cîntăreţ.

In com. Carpenul sunt două şcolĭ mixte, una în cătunul Carpenul şi alta în Gebleşti. Cea din Carpenul funcţionează din anul 1871, cea din Gebleşti din 1880. Şcoala din cât. Carpenul este întreţinută de stat. Localul săŭ e de bîrne şi construit de comună. Are o învăţătoare. Şcoala din Gebleşti este întreţinută de comună. Localul săŭ e de bîrne şi în bună stare. Cursurile se predaŭ de o învăţătoare.

Populaţia comuneĭ este de 1079 suflete, din carĭ 531 bărbaţĭ şi 548 femeĭ, locuind în 460 case, maĭ toate de bîrne. Populaţia creşte anual cu 30%.

Suprafaţa teritoriuluĭ comunal este de 2000 hect., din carĭ 1500 hect. pămînt arabil, 100 hect. fîneaţă şi 159 hect. pădure. Moşiile Carpenul, Boaca şi Gebleşti daŭ un venit de 20 leĭ de hect. Aparţin proprietarilor şi moşnenilor. Pădurĭ sunt: Boaca, de 50 hect.; Gebleşti şi Carpenul, carĭ aparţin proprietarilor; sunt compuse din cer şi gîrniţă. Viile de pe moşia Carpenul daŭ vin negru bun.

In Gebleşti sunt 4 meseriaşĭ: 1 cizmar, 1 tîmplar, 1 fierar şi 1 ţiglar. O moară cu aburĭ se află în Gebleşti.

In comună sunt 5 comercianţĭ: 4 în Carpenul şi 1 în Gebleşti.

Productele se desfac la schela Cetatea. Transportul se face cu carele pe căile comunale.

Comuna este unită prin o cale lungă de 3 kil. cu Seaca la N.; prin una de 4 kil. cu Gubancea şi alta duce la Verbiţa. O potecă merge de la N.

www.dacoromanica.ro

la S. şi se numeşte Poteca-Niculuĭ.

Contribuabili sunt 650.

Venitul budgetar, pe 1893—1894, a fost de leĭ 2795.89 şi cheltuelile de leĭ 2248.86.

Vite cornute sunt 210, oĭ 140 şi caĭ 29.

Carpenul, *sat*, pl. Dumbrava-d.-s., com. Carpenul, jud. Dolj, reşedinţa Primărieĭ. Are 714 sufl., 359 bărbaţi şi 355 femeĭ.

Locuesc în 300 case, construite din bîrne şi avînd fiecare grădina eĭ. In sat este o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1871 şi este întreţinută de stat. Are o învăţătoare. Localul şcoaleĭ este construit din bîrne. In anul şcolar 1892—93 şcoala a fost frecuentată de 54 copiĭ din numărul de 90 în vîrstă de şcoală.

Ştiŭ carte 79 locuitorĭ. In sat sunt 2 bisericĭ, fondate de locuitorĭ cu ajutorul proprietarilor. Una din ele s'a început la 1877 şi s'a terminat la 1878. Amîndouă aŭ ca patron Sf. Ioan. Fie-care biserică este deservită de cîte 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Carpenul, *deal*, în partea de N. a comuneĭ Borăscu, jud. Gorj; vine din spre V. din jud. Mehedinţi şi merge spre E., terminîndu-se în şoseaua comunală care leagă comuna Ohaba cu Borăscu.

Formează împreună cu Frasinul-d.-s. valea Borascu, pe care este situată comuna Borăscu.

Prin această vale curge în direcţiune spre E. pîr. numit Jilţul-Borăsculuĭ, care se varsă în pîrîul Jilţul-Mare.

Creasta acestuĭ deal este acoperită cu puţină pădure; pe coaste sunt viĭ şi livezĭ cu pruniĭ.

Carpenul, *moşie*, plasa Dumbrava-d.-s., com. Carpenul, satul Carpenul, judeţul Dolj.

Carpenul, *munte*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, vîrf principal al culmeĭ Cîmpulungeanca, la hotarul judeţuluĭ spre judeţul Buzăŭ, com. Valea-Sălcieĭ. Este acoperit cu pădurĭ.

Carpenul, *pădure*, pl. Dumbrava-d.-s., com. Carpenul, satul Carpenul, jud. Dolj, în întindere de 59 hect. Esenţe: cer şi gîrniţă.

Carpenul, *pîrîŭ*, pl. Dumbrava d.-s., com. Carpenul, jud. Dolj; ese din dealul Gurgueşti, curge prin valea Baltani şi se varsă pe malul stîng al rîuluĭ Desnăţuiul.

Carpenul, *vale*, jud. Prahova, pl. Teleajenul, formată din două izvoare: unul vine din valea Sf. Ilie şi altul din vîrful munteluĭ Nebunul; curge de la V. spre E. şi se varsă în rîul Teleajenul, pe malul drept, în raionul comuneĭ Măneciul-Ungureni.

Carpenul, *vale*, com. Frăţila, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea.

Carpenuluĭ (Poiana-), întins şi frumos *platoŭ*, în com. Chiojdul-din-Bîsca, jud. Buzău, coprins între calea munteluĭ, pîr. Siriul şi izvorul Bîsculiţa. Este o ramificaţie din muntele Stevia.

Carpenuluĭ (Poiana-), *poiană*, în partea de N. a com. Star-Chiojdul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova, situată la E. de muntele Plaiul-Chiojduluĭ. Serveşte de izlaz vitelor locuitorîlor.

Carpineĭ (Valea-), *vale*, în cuprinsul teritoriuluĭ com. Rogojeni, pl. Horincea, jud Covurluiŭ.

Carpinul, *pădure*, pe şesul Siretuluĭ, pe teritoriul moşiilor Huţani şi Hancea, com. Brehueşti, pl. Siretul, jud. Botoşani, în întindere de 350 hect. Esenţe: stejar, carpen, teiŭ, salcie şi plop.

Carpinul, *pîrîŭ*, pe moşia Brehueşti, com. Brehueşti, pl. Siretul, jud. Botoşani.

Carpinul, *poiană*, în pădurea Carpinul, com. Brehueşti, pl. Siretul, jud. Botoşani.

Carpinul, *vale*, între Dealul-Lupărieĭ şi Dealul-Petroaeĭ, din com. Brehueşti, pl. Siretul, jud. Botoşani.

Cartal-Seleuş, *sat*, judeţul Constanţa, pl. Hîrşova, cătun. com. rur. Şiriul, situat maĭ mult în partea centrală a plăşeĭ şi cea nord estică a comuneĭ, la 5 kil. spre răsarit de cătunul de reşedinţă, Şiriul. Este aşezat pe valea Cartal şi la izvorul pîrîuluĭ Cartal. Este închis la N.-V. de dealul Cartal şi dominat de vîrful Cartal, care are o înălţime de 148 m. Forma satuluĭ este lunguiaţă de la N. către S. Suprafaţa sa este de 4527 hect., dintre carĭ 172 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ şi de grădinĭ. Populaţiunea, compusă numaĭ din Bulgari şi Tătarĭ, este de 167 familiĭ, cu 884 suflete, ocupîndu-se cu agricultura şi creşterea vitelor. Pămîntul produce orz şi ovăz. Drumurĭ comunale pleacă foarte multe şi în toate direcţiunile, ducînd fiecare la cîte un sat maĭ apropiat ca: Şiriul, Muslu, Eni-Sarai, Dulgherul, Casimcea (Tulcea), şi altele.

www.dacoromanica.ro

Cartal-Tepe, *vîrf de deal*, în județul Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Cîșla. Este vîrful cel mai înalt al dealului Su-Bair, situat în partea estică a plășei și cea nordică a comunei. Are o înălțime de 157 m.; este punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea, dominînd asupra satului Frecăței și asupra drumului comunal Cîșla-Frecăței. Este acoperit numai cu tufărișuri.

Cartalul, *lac* mic, în jud. Ialomița, plasa Borcea, com. Socariciul.

Cartiul, *com. rur.*, jud. Gorj, pl. Vulcan, spre N. de T.-Jiul, la 9½ kil. de acest oraș și la E. de comuna Stănești. Se compune din cătunele: Cartiul, Porceni și Sîmbotinul. Prin el trece șoseaua comunală și în apropiere, ca la 6 kil. spre E., și în partea stîngă a Jiului, trece șoseaua județeană T.-Jiul-Bumbești. Prin el trec rîurile: Cartiul și Sîmbotinul care izvoresc din muntele Zănoaga și se varsă în apa Jiului, care trece în apropiere.

Este situată pe șes, pe malul drept al rîului Jiul. Are o supraf. de 1130 hect., din carî 469 hect. arabile, 653 hect. pădure și 28 hect. vie și livezi cu prunî.

Locuitorii au 50 pluguri, 105 care cu boi și vaci, 8 căruțe cu cai, 60 stupi cu albine; sunt în com. 58 fîntîni, puțuri și cișmele.

Are o populație de 373 familii, cu 1570 suflete, din carî 316 contribuabili.

Venitul comunei este de lei 1609, bani 9 și cheltuelile de lei 1577, bani 11.

Numărul vitelor marî cornute este de 827; sunt 1299 oi, 495 capre, 50 cai și 1099 rîmători.

Are 6 biserici făcute de locuitorî, deservite de 3 preoți și 6 cîntăreți.

Cartiul, *cătun*, jud. Gorj, ce aparține comunei cu același nume.

Are o suprafață de 378 hect., din carî 130 hect. arabile, 240 hect. pădure, 8 hect. vii, livezi cu prunî.

Locuitorii aŭ 18 pluguri, 35 care cu boi și vaci, 4 căruțe cu cai, 20 stupi cu albine. Sunt în cât. 9 fîntîni.

Are o populație de 98 familii, saŭ 368 suflete, din carî 88 contribuabili.

Numărul vitelor marî cornute este de 277; sunt 20 cai, 433 oi, 165 capre și 367 rîmători.

Are 4 biserici, deservite de 2 preoți și 4 cîntăreți. Prin acest cătun trece apa Sîmbotinul, ce izvorește din muntele Zănoaga și se varsă în Jiul la cătunul Sîmbotinul și apa Cartiorul, care vine din munții Scheleî și este formată din topirea zăpezei și din ploi.

Carul, *vale*, pe teritoriul satului Potîngeni, com. Movileni, plasa Copoul, jud. Iași.

Carului (Dealul-), *deal*, com. Rîjețul-Govora, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt.

Carului (Valea-), *vale*, comuna Mihăești, plasa Rîurile, județul Muscel.

Caruzul, *iaz*, pe moșia Todireni, com. Todireni, pl. Jijia, județul Botoșani.

Carvanul saŭ Garvanul, *c. rur.*, pl. Silistra-Nouă, jud. Constanța. Este așezată în partea apusană a județului, spre S.-V. de orașul Constanța, capitala districtului, și în cea meridională a plășei, spre S.-E. de orășelul Ostrov, reședința plășei. Comunele învecinate cu ea sunt următoarele: Gîrlița, la 7 kil. spre N.-E.; Ese-Chioi, la 8 kil. spre V.; Calnia, la 10 kil. spre N.; Lipnița, la 6 kil. spre N.-E.; Ghiuvegea și Para-Chioi, la 9 kil. spre E.

Se mărginește la N. cu com. rur. Lipnița, de care se desparte prin dealurile Scorci și Sîrtî-Iol-Bair; la E. cu com. Para-Chioi; la S. cu Bulgaria, de care se desparte prin culmea Cainardgi; iar la V. cu com. Gîrlița, de care se desparte prin văile Begene-Ceair și Caraghios-Culac.

Relieful soluluî e în general accidentat și anume de culmea Carvanul. Principalele dealurî sunt: Oluc (105 m. înălțime) la N.-V.; Cuiugiuc-Iol-bair, cu vîrful Cuiugiuc (180 m.) la V.; Regene-Bair (164 m.), cu vîrful Cuiugiuc (170 m.); Carvan-Bair, cu vîrful Carvan (145 m.) la S.; Caraburun-Bair cu vîrful Iuc-Mezarlî (168 m.) prin interiorul comunei; Ciriagi-Iol-Bair la S.-E.; Sîrti-Iol-Bair (145 m.) la N.; Dermen-Sîrti (166 m.), cu vîrful Veli-Chioi (158 m.)

Aceste dealurî sunt acoperite cu păduri frumoase, cu pășunî și livezi întinse. Movile sunt numeroase, mai toate artificiale, servind ca puncte de observare și orientare în timpul deselor invaziuni și atacuri neașteptate din partea başbuzucilor turcești. Printre pădurile cele mai însemnate deosebim: Berbotași-Orman la S.; Echenli-Orman prin interior; Saidi-Orman la S.-E.; Chirișli-Orman, Iași-Orman, Cara-Ali-Consul, și Saia-Coru-Orman la E.

Văile principale sunt: Nurcus-Ceair, formată din văile Covac-Culu-Ceair și Tasli-Burun-Ceair, provenită din unirea văilor Cuiugiuc-Ceair și Demecican-

www.dacoromanica.ro

Culu-Ceair la S. şi la S.-V.; valea Cuiu-Iuc-Uluĭ, ce vine din Bulgaria sub numele de Cara-Culac, traversează interiorul comuneĭ, trece prin satul Carvanul-Mare, unde primeşte pe stînga valea Culac-Bunar-Ceair, ia apoĭ numele de Carvan-Culac, trece prin satul Carvanul-Mic, unde primeşte valea Carvan-Ceair, se îndreaptă spre N., primind pe dreapta valea Cîrîlmîsî-Ceair unită cu Echenli-Ceair, apoĭ se îndreaptă spre N.-V., primind pe stînga văile Ciugiuc-Ceair şi Caraghios-Culac şi se deschide în lacul Gîrliţa în partea estică a luĭ; valea Ciali-Ceair ce vine din Bulgaria sub numele de Veli-Chioi-Ceair, trece prin satul Veli-Chioi şi se deschide la balta Ciamurlia la N.-E.; valea Satis-Chioi la hotarul din spre E. Maĭ toate aceste văĭ aŭ malurile înalte şi acoperite cu păduriĭ.

Cătunele cariĭ compun comuna sunt patru şi anume: Carvanul-Mare, reşedinţa în partea meridională a comuneĭ, pe valea Carvan, între dealurile Ciriagi-Iol-Bair la E. şi Carvan-Bair la V. şi S.; Carvanul-Mic, sat, în partea meridională a comuneĭ la 1 ½ kil. spre V. de reşedinţă, pe valea Carvan-Ceair între dealurile Caraburun-Bair la V. şi Carvan-Bair la S.-E.; Cuiugiuc, în partea vestică a comuneĭ, la 5 kil. spre N.-V. de reşedinţă. pe valea Cuiugiuc-Ceair, între dealurile Oluc şi Cuiugiuc-Iolu-Bair la V.; Caraburun-Bair la E.; Veli-Chioi, în partea răsăriteană a comuneĭ, la 3 kil. spre N.-E. de reşedinţă, pe valea Veli-Chioi-Ceair, între dealurile Cermen-Sîrt la N., Chirişli-Bair la Vest şi Veli-Chioi-Bair la Est. Aspectul lor este plăcut, maĭ cu seamă din cauza frumoaselor lor poziţiunĭ, fiind aşezate pe văĭ cu malurĭ păduroase.

Populaţiunea totală în 1896 era de 176 familiĭ, cu 740 sufl., împărţită ast-fel:

După sex: 362 bărbaţĭ, 327 femeĭ; după starea civilă: 418 necăsătoriţĭ, 248 căsătoriţĭ, 23 văduvĭ; după instrucţie: 12 ştiŭ carte, 708 nu ştiŭ; după cetăţenie: 728 cetăţenĭ romînĭ, 12 supuşĭ străinĭ; după religie: 562 ortodoxĭ, 178 mahomedanĭ; după ocupaţie: 400 agricultorĭ şi meseriaşĭ, 2 cîrciumarĭ. Sunt 215 contribuabilĭ.

Suprafaţa comuneĭ este de 5184 hect. saŭ 51 kil.

Budgetul comuneĭ la venitурĭ e de 3841 leĭ şi la cheltuelĭ de 2991 leĭ.

Căile de comunicaţie sunt: calea judeţeană Ostrov-Cuzgun, ce trece pe la nordul comuneĭ; apoĭ drumurĭ comunale ce duc la satele apropiate, ca: Gîrliţa, Lipniţa, Para-Chioi, Coşlugea, etc.

Are 2 geamiĭ, cu 2 hogi. Locuitoriĭ creştinĭ, cariĭ sunt foarte numeroşĭ, se duc la biserică prin satele vecine.

In comună este o şcoală rurală mixtă, cu 1 învăţător, frecuentată de 48 elevĭ; şcoala are 10 hect. pămînt de la stat.

Carvanul-Mic, *sat,* judeţul Constanţa, plasa Silistra-Nouă, cătunul comuneĭ Carvanul. E situat în partea meridională a plăşeĭ şi cea sud-vestică a comuneĭ, la 1 kil. spre V. de cătunul de reşedinţă Carvanul-Mare. Este aşezat în valea Cara-Burun-Ceair şi este închis la N. de către dealul Iailea-Bair. In cele-l-alte părţĭ este înconjurat de păduriĭ, şi este dominat de vîrful Iuc-Mezarlî, care este la nord-vestul şi la marginea satuluĭ şi care are o înălţime de 168 m.

Satul e maĭ tot acoperit cu păduriĭ saŭ tufişurĭ.

Drumurĭ comunale pleacă pe la satele maĭ învecinate: la Cuiugiuc, la Lipniţa, la Veli-Chioi prin Carvanul-Mare şi la Chiuciuc-Cainargi (Bulgaria).

Casa, *pîrîŭ,* în com. Mădeiul, judeţul Suceava. Izvoreşte din Dosul-Arşiţeĭ şi, după un curs de 5 kil., se varsă în Bistriţa.

Casa-Albă, *ruină de biserică,* pl. Jiul-d.-j., com. Căciuleşti, jud. Dolj, împrejurul căreia sunt 2 şanţurĭ, cărora li se zice Cetate şi 2 movile marĭ, în mijlocul cărora sunt gropĭ adînciĭ.

Casa-Impărătească, *sat,* cu 14 familiĭ, jud. Argeş, pl. Oltuluĭ; face parte din com. rur. Cremenari-Flămînda.

Casa-Mănăstireĭ-Nucetul, *loc izolat,* jud. Muscel, plasa Podgoria; ţine de comuna Goleşti-Badeĭ.

Casa-Vechiă, *com. rur.,* pl. Oltul-d.-s., jud. Olt, compusă din 2 cătune: Casa-Vechiă şi Cioboţi. Este situată pe valea rîuluĭ Trepteanca, la 50 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 11 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţie de 214 capĭ de familie cu 1085 suflete. Sunt 192 contribuabilĭ.

In comună e o biserică, deservită de 2 preoţĭ, cu hramul Sf. Nicolae; s'a reparat la 1869.

Locuitoriĭ se ocupă numaĭ cu agricultura. Eĭ desfac produsul munceĭ lor la R.-Vîlcea şi Drăgăşani.

S'aŭ împroprietărit la 1864, pe fosta moşie a Maioruluĭ Mişu, dîndu-li-se 600 hect. Eĭ aŭ 9 caĭ şi epe, 300 boĭ, 409 vacĭ, 35 capre, 580 oĭ şi 410 porcĭ.

www.dacoromanica.ro

In comună sunt 2 morĭ cu aburĭ şi 2 pe rîul Oltul.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ. Livezile daŭ peste 20 care de fîn.

Veniturile comuneĭ se urcă la leĭ 1360.20 şi cheltuelile la 1323 leĭ. Casa-Vechiă este în legătură cu comunele: Gezmăna şi Dejeşti, prin şoseaua judeţeană.

E brăzdată de dealurile: Bîrsoi, Olănelul, Clocoticiul, Rusca-de-la-Niţu, Rusca-de-la-Albuleşti, şi este udată de gîrla Trepteanca.

Casa-Vechiă, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Aci e reşedinţa primărieĭ.

Casaiul, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Slobozia; se desface din dealul Măgura-Căpăţînilor şi brăzdează partea de V. a comuneĭ. Este acoperit cu păduriĭ.

Casap-Chioi, *com. rur.,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, situată în partea de S. a judeţuluĭ, la 65 kil. spre S.-V. de oraşul Tulcea, capitala judeţuluı şi în partea de E. a plăşeĭ, la 19 kil. spre N.-E. de com. Cogelac, reşedinţa plăşeĭ.

Numele săŭ este turcesc şi vine de la cuvintele casap = măcelar şi chioi = sat, satul măcelarilor, pentru că aci se tăiau vitele pentru Babadag.

Hotarul amănunţit al comuneĭ este următorul: plecînd de la gura Portiţeı, se îndreaptă spre V., prin lacul Razelm, prin lacul Goloviţa, trece prin gura Zmeica, intră în lacul cu acelaşĭ nume, prin stuf, apoĭ pe pămînt uscat, şi, de la poalele dealuluĭ Cara-Burun, se îndreaptă spre S.-V., taie dealul Maadem-Bair şi dealul Movila-Mare, de la poalele căruia o ia în spre S., taie dealul Haidîn, şi merge pănă în apropiere de satul Tari-Verde; de aci se dirige spre N.-E., pe lîngă drumul comunal Tari-Verde-Casap-Chioi, trece printre dealurile Haidîn şi Cara-Nasuf, de unde, pe muchia celuĭ din urmă, se îndreaptă spre S.-E., pănă în vîrful Coba-Iuc; de aci apucă spre E., taie transversal lacul Zmeica şi ajunge pănă la gura Peritească, pe unde lacul Sinoe comunică cu Marea; de aci, hotarul merge pe malul Mărieĭ pănă la Portiţa, de unde am plecat. Forma sa e a unuĭ dreptunghiŭ neregulat, cu o lungime de 55 kil. şi o întindere de 4000 hect. (40 kil. p.)

Comuna se învecineşte la N. cu com. Jurilofca, Canlibugeac şi Ciamurli-d.-j.; la V. cu comunele Poturul şi Beidant; la S. cu comunele Cogelac şi Cara-Nasuf; la E. cu Marea-Neagră.

Relieful soluluĭ depinde de 2 regiunĭ: a dealurilor şi a şesuluĭ cu bălţile. Dealurile mai însemnate sunt: dealul Cara-Burun, 48 m., cu vîrful principal Movila-luĭ-Ţincu (74 m.), acoperit cu păşunĭ; dealul Maadem-Bair (92 m.) şi dealul Movila-Mare (91 m.), ambele acoperite cu semănăturĭ şi cîte-şĭ trele la N.; Dealul-Mormintelor (124 m.) şi Haidîn, cu vîrful Casap-Chioi (152 m.), acoperite cu livezĭ şi păşunĭ, la S.; dealul Cara-Nasuf cu vîrful Caba-Iuc (56 m.); dealurile Caba-Iuc, Amze-Saisi (Tîrla-luĭ-Amza, 30 m.) la S.-E.; dealul Acic-Suat (Suhatul deschis, 65 m.) şi dealul Cale (saŭ Cetate, 31 m.) acoperite cu verdeaţă, la E. In balta Sinoe se află insula Curt-Bei (Insula-Lupilor) lungă şi îngustă, de aproape 400 hect. întindere, acoperită cu iarbă şi vizuinĭ de lupĭ, de unde şi numele eĭ. Maĭ e o altă insulă, tot Curt-Bei, la Nord-Vest de cea precedentă, acoperită cu stuf. Teritoriul comuneĭ e acoperit cu o mulţime de movile, între carĭ maĭ însemnate sunt: Haidîn, Caba-Iuc, Cestimoghili, Amza, Beş-Tepe, etc. Toate sunt artificiale, făcute în timpul războaelor. Acum sunt acoperite cu verdeaţă.

Ape curgătoare avem: pîrîul Casap-Chioi, care, sub numele de Sari-Iurt izvoreşte din dealul Haidîn, trece prin satele Sari-Iurt şi Casap-Chioi, şi apoĭ se varsă în balta Sinoe; Valea-Cişmeliĭ, afluentul precedentuluĭ. Bălţile sunt marĭ şi însemnate. Din cele marĭ însemnăm: Razelmul la N.-E.; Zmeica la E.; Sinoe şi Sinoaia la S.-E. Ele produc mult şi bun peşte: kefal, combulĭ, etc.

Cătunele carĭ o formează sunt: Casap-Chioi, reşedinţă, la E., pe rîul Casap-Chioi; Sari-Iurt, la 6 kil. spre V. de reşedinţă, tot pe rîul Casap-Chioi, şi la poalele estice ale dealuluĭ Haidîn.

Intinderea comuneĭ este de 8700 hect., din carĭ 380 hect. vetrele celor 2 sate, 220 hect. pentru plantaţiĭ, 50 hect. viĭ, 40 hect. bisericile şi şcoalele, 3500 hect. de cultură, 4000 hect. date cu rescumpărare, 300 hect. improductiv, al statuluĭ.

Populaţiunea este amestecată. E compusă din Romînĭ, Grecĭ, Arnăuţĭ, Tătarĭ, Ţiganĭ, dar maĭ ales Bulgarĭ. Sunt 265 familiĭ, cu 1177 sufl., din carĭ 610 bărbaţĭ, 567 femeĭ; însuraţĭ 428, neînsuraţĭ 685, văduvĭ 50. După naţionalitate avem: 60 Romînĭ, 7 Grecĭ, 5 Arnăuţĭ, 10 Turcĭ, 8 Tătarĭ, 30 Ţiganĭ turceştĭ, iar restul de 1057 Bulgarĭ.

In comună sunt 2 şcolĭ, cîte una în fie-care cătun, cu 20

www.dacoromanica.ro

hect. pămînt, 2 învățătorĭ, 112 elevĭ înscrișĭ.

Bisericĭ sunt 2, una în reședință, cu hramul Sf. Voevozĭ, alta în cătun, cu hramul Sf. Dumitru; aŭ 20 hect.; sunt deservite de 2 preoțĭ și 3 cîntărețĭ.

Pămîntul e bun pentru agricultură.

In comună sunt 610 agricultorĭ, cu 500 pluguri; 10 meseriașĭ. Comerciul constă în export și import de vite și cereale. Sunt 5 comercianțĭ.

Drumurĭ sunt de la comună la comunele și satele învecinate.

Budgetul comuneĭ este de 7000 leĭ venit și 6500 leĭ la cheltuelĭ. Sunt 286 contrib.

Se zice că acum 200 anĭ eraŭ prin aceste locurĭ tîrle de oĭ. Aci se tăiaŭ vite pentru Babadag, și se transportaŭ la Constantinopole.

Casap-Chioi, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, cătunul de reședință al comuneĭ Casap-Chioi, așezat pe pîrîul Casap-Chioi, nu departe de balta Sinoe. Are o întindere de 8700 hect. și o populație de 265 familiĭ, cu 1177 suflete, din carĭ 1070 Bulgarĭ, restul Romînĭ, Turcĭ, Țiganĭ și Grecĭ. Are o biserică și o școală.

Casap-Chioi, *vîrf de deal,* în județul Tulcea, pl. Istruluĭ, com. Casap-Chioi, căt. Sari-Iurt. Este un pisc al dealuluĭ Haidîn. Are 155 m. înălțime. E punct trigonometric de observație de rangul I-iŭ, dominînd asupra satuluĭ Sari-Iurt și asupra șoseleĭ naționale Tulcea-Babadag-Constanța. Este acoperit cu verdeață.

Casap-Chioi, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, plasa Istruluĭ, com. Casap-Chioi; izvorește din dealul Haidîn; se îndreaptă spre E.; trece prin satul Sari-Iurt, apoĭ prin com. Casap-Chioi; se varsă în balta Sinoe, după 12 kil. de curs, brăzdînd partea estică a plășeĭ și cea centrală a comuneĭ. Malurile sale sunt înalte și rîpoase.

Casapul, *tîrlă,* jud. Brăila, formată din 2 case, la S. comuneĭ Cotul-Lung, spre E. de satul Roman.

Casași, *parte din satul* Ruginoasa, jud. Suceava, locuită de Țiganĭ.

Casavet-Bair, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Caraman-Chioi. Este o prelungire nord-vestică a dealuluĭ Cazîl-Suhat. Se întinde spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd partea estică a plășeĭ și pe cea nordică a comuneĭ și prelungindu-se de-alungul maluluĭ apusan al laculuĭ Razelm. Se ridică pănă la o înălțime de 48 m. Este punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea, dominînd asupra drumuluĭ comunal Enisala-Caraman-Chioi. Stă în legătură la N. cu dealul Taș-Burun. Este acoperit numaĭ cu fînețe și pășunĭ.

Casca, *măgură,* jud. Dolj, plasa Cîmpul, în partea de N. a com. Desa.

Casca, *pîrîŭ* mic, jud. Neamțu, ce naște din coastele munteluĭ Ceahlăul, în drumul ce duce de la schitul Durăŭ spre creștetul munteluĭ.

Cascada, *cădere de apă,* județul Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Tîrgul-Trotușul, formată de Slănic, din cauza unor stîncĭ, aproape de graniță. Ea este locul predilect de preumblare al vizitatorilor Slăniculuĭ. Două drumurĭ duc la cascadă, unul lat șoseluit, iar altul strîmt, care șerpuește printre braziĭ după malurile Slăniculuĭ. Pe aci se aude necontenit murmurul pîrîuluĭ. Acest murmur devine un sgomot asurzitor la punctul cădereĭ apelor.

Cascaria, *pîrîŭ,* jud. Putna, afluent al Cozieĭ, în care se varsă la Chinul.

Cascoe, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, în raionul com. Rucărul, plaiul Dîmbovița, județul Muscel.

Cascul, *munte,* jud. Muscel, la S. de Picineagul. De aci rîul Dîmbovița, care udă poalele sale, își ia direcția spre S., după ce trece printre picioarele vîrfuluĭ Tămașul și se îndreaptă către Tămășelul, Piscul-Turcilor și Drăgănelul.

Caseĭ (Dealul-de-la-Valea-), *colină,* în jud. Buzău, com. Mănești, căt. Reghinești. Este acoperită de pădurea Mavra.

Caseĭ (Piscul-), *pisc,* com. Rîjețul-Govora, pl. Vedea-d.-s., județul Olt.

Caseĭ (Pîrîul-), mic *afluent* al Bistrițeĭ, jud. Suceava. Udă partea de sus a satuluĭ Lungeni.

Caseĭ (Pîrîul-), mic *afluent* al Bistrițeĭ. Udă satul Crucea.

Caseĭ (Valea-), *ș s,* în jud. Buzău, com. Mănești, căt. Ciomegile, izlaz al moșnenilor.

Casele, *vălcea,* care se formează la V., pe teritoriul com. Crîmpoaia, pl. Șerbănești, jud. Olt, și se varsă în Doroșeiŭ.

www.dacoromanica.ro

Casele, *vălcea*, care se formează la E., pe teritoriul com. Perieți, pl. Siul-d.-s., jud. Olt; curge către S., trece pe teritoriul comuneĭ Mierlești și se varsă în Iminog.

Caselor (Dealul-), *deal*, străbate centrul com. Roșiile, plasa Cerna-d.-j, jud. Vîlcea, avînd direcția de la N. spre S.

Caselor (Valea-), *vale*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-j., pe teritoriul com. Păncești.

Caselor (Valea-), *pîrîiaș*, format pe teritoriul comuneĭ Păunești, jud. Putna; are izvoare adîncĭ pănă la 6 m.; se varsă în Carecua împreună cu pîrîiașul Valea-cu-Apă.

Caselor (Valea-), *vale*, comuna Rădești, plasa Oltul-d.-j., jud. Olt, numită ast-fel pentru că în timpurile de demult, cînd locuitoriĭ fugeau de frica Turcilor, se ascundeaŭ în această vale și-șĭ făceaŭ bordee.

Casimcea, *com. rur.*, jud. Tulcea, așezată în partea vestică a plășeĭ Istruluĭ și în cea sud-vestică a județuluĭ, pe ambele maluri ale pîrîuluĭ Casimcea.

Se mărginește la Nord cu com. Slava-Rusească; la Vest cu comunele Calfa și Dulgherul, din județul Constanța; la Sud cu com. Tocsof; la Est cu com. Beidant și Ciamurli-d.-s.

Relieful soluluĭ este de regiunea dealurilor. Cele maĭ însemnate sunt: Periclic, Bataclа-Baș la Nord; Turbencea, 287 m., Dulgherul, 252 m., la Vest, toate acoperite cu livezĭ și semănăturĭ; Ciuciuc-Chioi-Bair, 170 m., Sulugea, 214 m., Sacsan-Cairac, 215 m., Sascan-Cula, 230 m., acoperite cu semănăturĭ; Ali-Facî, 281 m., Ciarîc-Cairac, 287 m., acoperite cu pădurĭ, toate la E. Movile sunt numeroase: Roșculețul, 250 m., Turbencea, 252 m., Bostangi-Tepe, 189., Chiuciuc-Chioi, 131 m., la Vest, Taș-Tepe-Iuc, 181 m. Sunt toate naturale.

Comuna este udată de rîul Casimcea saŭ Tașăul de la N. la S. Tașăul trece prin toate cătunele comuneĭ. Izvorește sub numele de Tașlî-Dere, apoĭ maĭ ia și numele de Suflam. Are afluenți pe dreapta văile: Saslî-Cula, Curu-Dere, Caciamac; iar pe stînga văile: Dichilitaș-Alciac, Sulugea și pîrîul Rîmnic-Dere.

Cătunele carî formează com. sunt: Casimcea, reședință, la mijloc, pe pîrîul Casimcea; Ali-Facî, la 5 kil., pe pîrîul Casimcea; Ciauș-Chioi, pe pîrîul Saslî-Cula, la 5 kil. spre Nord-Vest; Hagi-Omer, la 13 kil. spre N., pe pîrîul Hagi-Omer-Dere; Caciamac, la 6 kil.; Chiuciuc-Chioi, la 11 kil. spre Sud, ambele pe pîrîul Casimcea.

Intinderea sa este de 23.000 hect., din carĭ 285 hect. vatra satuluĭ, 18.600 hect. ale locuitorilor, 4115 ale Statuluĭ.

Populațiunea este amestecată. Elementul predominant este cel romînesc, în urmă vine cel bulgăresc, apoĭ cel tătăresc. Sunt 400 familiĭ, cu 2888 suflete, din carĭ 498 bărbațĭ, 476 femeĭ, 1714 copiĭ. După naționalitățĭ distingem: 1288 Romînĭ, 561 Bulgarĭ, 80 Turcĭ, 422 Tătarĭ, 2 Ruș lipovenĭ, 5 Grecĭ, 14 Germanĭ, 18 Armenĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este bună pentru agricultură.

In com. sunt 452 plugarĭ, avînd 385 plugurĭ. Vitele sunt în număr de 12100 capete. Romîniĭ de aci sunt veniți din Transilvania și stabiliți încă din secolul trecut. Grădinăritul e ocupația Bulgarilor. Armeniĭ, Evreiĭ și Grecĭ se ocupă cu comerțul. Sunt în Casimcea 5 morĭ de apă și 32 de vînt.

Veniturile comuneĭ sunt de 14700 leĭ, iar cheltuielile se ridică la 12500 leĭ. Sunt 392 contribuabilĭ.

Drumurĭ comunale sunt cele carĭ unesc între ele cele 5 cătune, precum cele carĭ duc la comunele învecinate ca: Beidant, Tocsof, Slava-Rusească, Rarichiol, Cartal, Dulgherul.

Biserică ortodoxe sunt 2: una in căt. Casimcea, cu hramul Sf. Dumitru; a doua în Cacaimac, cu hramul Sf. Niculae. Ambele sunt zidite de locuitorĭ; aŭ cîte 10 hect. pămînt și sunt deservite de cîte 1 preot și un cîntăreț. Este o geamie în Casimcea, cu un hoge; are 10 hect. de la stat.

Școlĭ sunt treĭ: una în Casimcea, fondată de locuitorĭ; a doua în Caciamac, și a treia în Chiuciuc-Chioi, fondate de stat. Cursurile se predaŭ de 3 învățătorĭ. Sunt frecuentate de 175 elevĭ. Aŭ 30 hect. de la stat.

Casimcea, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, căt. de reședință al comuneĭ Casimcea, situat în partea vestică a plășeĭ, și cea de mijloc a comuneĭ, pe ambele maluri ale pîrîuluĭ Casimcea, de la care și-a luat numele. Satul are o întindere de 115 hect. Populația este de 280 familiĭ, cu 1105 suflete. Pămîntul este prielnic culturеĭ; de aceea ocupația principală a locuitorilor este agricultura. Printr'însul trece drumul Tocsof-Topolog.

Casimcea, *ruinele unuĭ sat*, în jud. Constanța, plasa Mangalia, pe teritoriul comuneĭ Chiragi, pe pîrîul Casimcea. Satul odinioară a fost destul de bogat;

www.dacoromanica.ro

a fost însă distrus în timpul războiului de către Başbuzucĭ şi Tătarĭ. Din cauza poziţiuneĭ luĭ care e plăcută şi adăpostită, a început a fi iarăşĭ populat şi numără actualmente 10 familiĭ, cu 32 suflete.

Casimcea, *pîrîŭ*, în jud. Tulcea şi jud. Constanţa. Este printre cele maĭ marĭ ale Dobrogeĭ. Intrece chiar în lungime pe Taiţa. Maĭ poartă şi numele Taşlî-Dere. Izvoreşte din ultimele ramificaţiunĭ orientale ale dealuluĭ Perielic, de pe teritoriul cătunuluĭ Hagi-Omer. Se întinde maĭ întîiŭ spre S., apoĭ spre S.-V. până la satul Ali-Facî (al comuneĭ Casimcea); de aci apucă spre S., trece prin satul Casimcea, de unde începe a purta numele de pîrîul Casimcea, se îndreaptă tot maĭ spre S., trecînd prin satele Caciamac şi Chiuciuc-Chioi (al comuneĭ Casimcea), curgîn l dealungul dealuluĭ Arman-Tepe şi la locul numit Moara - Cocoaneĭ, unde se află şi podul luĭ Cogea-Ahmet. De aci trece din judeţul Tulcea în jud. Constanţa; se îndreaptă spre Sud-Est, intră iar în jud. Tulcea; urmează hotarul dintre cele două judeţe pînă la confluenţa sa cu pîrîul Cuiu-Culac; udă cât. Chirişlîc (al comuneĭ Tocsof); ocoleşte dealurile Cara-Tepe-Bair, Chirîc-Bair, Seremet-Bair, trece prin satele Seremet, Palazul-Mic, printre dealurile Ali-Culac-Bair şi Beriş-Tepe, prin satul Taşăul, de unde maĭ poartă şi numele de Taşăul-Dere saŭ Taşlî-Dere şi păstrînd în continuú direcţia generală spre S.-E., merge de se aruncă în lacul Taşăul, lîngă satul Taşăul.

Cursul săŭ are o lungime de 80 kil., udînd pl. Istruluĭ, din jud. Tulcea, şi plasa Constanţa, din jud. Constanţa. De la izvor până la satul Ali-Facî, curge prin pădurĭ, avînd o iuţeală de 2 m. pe secundă. Malurile sale, şi maĭ ales cel drept este înalte şi stîncoase, până la satul Chiuciuc-Chioi; de aci până la vărsare sunt joase.

Basinul săŭ considerabil, este al doilea ca întindere din toată Dobrogea, avînd o suprafaţă de 600 kilometri pătraţi (600000 hect.), cuprinzînd partea vestică a pl. Istruluĭ, cu comunele Casimcea şi Tocsof, partea estică a plăşeĭ Rasova şi pe cea nordică a plăşeĭ Constanţa (ambele din jud. Constanţa. El este cuprins la V. între dealurile Caracoi-Bair, Beriş-Tepesi, Bilarlar-Bair, Coş-Tepe-Bair, Hagi-Bairam-Tepe, Inşiratele, Cartal, Dulgherul, Turbencea-Baĭr şi Tăuşan-Orman, iar la Est între dealurile Ali-Facî, Sasancula, Caragea-Punar, Sarăm-Mezelic, Sarăm-Iuc, Snaŭ-Bair şi Cascalac-Bair. Afluenţiĭ săĭ ceĭ maĭ însemnaţĭ sunt: văile Curu-Dere, Caciamac, Cartal unit cu Taşlîc-Dere, Mandalîc-Dere, Sasac - Coraĭ Valea - cu-Pietrile (Taşlîc - Culac), Ceatal - Orman şi Ester; iar pe stînga văile: Sulugea, Dere-Tichili-Taş-Alceac, Rîmnic-Dere unit cu Curu - Dere Sarighiol-Dere, Cuiuc-Culac, unit cu Taşlî-Dere-Culac.

Casimcea, *vale*, jud. Constanţa, în pl. Mangalia, pe teritoriul comunelor Cheragi şi Hazaplar. Se desface din poalele sudice ale dealuluĭ Hazaplar. Se îndreaptă spre S., în direcţie de la N.-V. spre S.-E. Brăzdează partea de S. a plăşeĭ, cea de N. a comuneĭ Cheragi şi cea de S. a comuneĭ Hazaplar. Merge prin dealurile Casimcea la E., Hazaplar la N. Cara-Iuiuc şi Tirpan-Dere la V. Se desface în valea Cheragi, în dreptul comuneĭ Cheragi. Malurile sale din spre dealul Casimcea sunt rîpoase şi înalte; în cele-l'alte părţĭ malurile sunt maĭ joase. Are o lungime de 6½ kil.

Casîcci, *sat*, jud. Constanţa, în pl. Mangalia, cătunul comuneĭ Enghez, situat în partea vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ, la 2 kil. spre N.-V. de cătunul de reşedinţă, Enghez-Buiuc, pe valea Chiuciuc-Enghez, fiind închis la N. de ultimele ramificaţiunĭ meridionale ale dealuluĭ Chedreanu, şi la S. fiind dominat de vîrful Ciatal-Iuc (134 metri). Suprafaţa sa este de 949 hect., dintre carĭ 70 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ şi de grădinĭ, cu 36 case. Populaţiunea sa este de 45 familiĭ, cu 284 suflete, ocupîndu-se maĭ ales cu agricultura. Drumurĭ comunale sunt îndreptate spre următoarele sate: Ghiuvenli, Chiuciuc-Enghez, Osmancea, Ciobanisa-Agemler şi Sofular.

Casota (Oţa), *cătun*, al comuneĭ Glodeanul-Cîrlig, jud. Buzăŭ, cu 500 loc. şi 120 case. Are o bună şcoală, îngrijită de proprietarul de aci, pe lîngă care s'a instalat şi un mic atelier de ştreanguri; o frumoasă biserică, zidită în 1853 şi restaurată în 1884; frumosul castel Casota; o grădină orticolă; o moară de aburĭ, etc.

Casota, *moşie*, în judeţul Buzăŭ, com. Glodeanul-Cîrlig, cât. Casota. Are 2100 hect., maĭ toate arabile, în mijlocul cărora s'a plantat o pădure de salcîmĭ. Aci se practică agricultura sistematică şi cea maĭ îngrijită din judeţ. Instalaţia agricolă, precum: grajdurĭ, magaziĭ, maşinĭ, pluguri, etc. sunt modele.

www.dacoromanica.ro

Castelul-Peleş. Vezĭ Peleş (Castelul-).

Castra-Nova, *staţiune pe calea romană* ce mergea prin Oltenia, de la Drubetis (T.-Severin), prin Amutria, Pelendova, Romula, Ponte-Aluti, la Apulum (Alba-Julia), jud. Romanaţi. In tabla luĭ Peutinger este indicată aşa: «Castris novis XIX millia pasusum». Credem, împreună cu Goos, că se poate localiza la Cacaleţi, bazaţĭ pe faptul că aci se împlineşte distanţa dată de tablă, începînd de la Pelendova. Dealtmintrelea se observă aci ruinele unuĭ sat vechiŭ neexplorat încă, care ne afirmă existenţa aci a unuĭ aşezămînt roman, căcĭ peste tot acest loc se găsesc cioburĭ şi oale vechĭ foarte groase la făptură. La S. de com. Cacaleţi se află o movilă mare de pămînt, numită a Turculuĭ, înaltă de 5 stînjenĭ, ocolul eĭ la poale fiind de 27 stînjenĭ; iar în partea de N. sunt vre-o 10 movile, şi anume: Măgura-Mică (două), a-Corniĭ, a-Bardieĭ, a-Purceliĭ, etc., şi tot în astă parte de loc se maĭ află olane pe care curge apa, făcute de lut. Cînd ploaĭe se găsesc de aceste olane şi oase.

De aci, Goos şi Kiepert — citind greşit o cifră din tabla amintită — ducea calea romană la Celeiŭ, pentru a o urca la Reşca, cînd ea, de la Castra-Nova, mergea direct la Reşca. Pe alocurea s'a descoperit chiar urme ce indică acest traseŭ.

Castraveţi-Romîneşti, *căţine,* jud. Brăila, la S. de Castraveţi-Turceşti şi la E. de Băndoiul.

Castraveţi-Turceşti, *căţine,* judeţul Brăila, la E. de Băndoiul şi la N. de Castraveţi-Romîneşti.

Castrişoaia, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, com. Dobreşti, pl. Podgoria, jud. Muscel, în întindere de 500 hect., compusă din stejar, fag, carpen, mesteacăn, plop, frasin, jugastru şi anin.

Caşcalac-Bair, *culme* de dealurĭ, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rurale Cogelac. Se desface din dealul Veli-Tepe-Bair şi se întinde spre E., avînd o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea sudică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Se întinde printre pîrîul Duimgi şi apa Peletlia. Din poalele sale sudice nasc văile Ali-Culac-Dere şi Alciac-Dere, iar din cele nordice valea Cogelac-Dere. La poalele sale nordice sunt aşezate satele Cogelac şi Duimgi. Este tăiată de şoseaua naţională Tulcea-Constanţa. Vîrfurĭ maĭ înalte sunt: Buiuc-Cogelac-Tepe (194 m.), Pericli-Iol-Tepe (145 m.), Duimgi (85 m.) Este acoperită cu fineţe şi pe la poale cu semănăturĭ.

Caşcavalele, *japse,* judeţul Brăila, situată la Vest de iezerul Puzdercul, de unde chiar începe.

Caşcavalul, *cătun* (tîrlă), în pl. Ialomiţa-Balta, pe cîmpul Bărăganul, pendinte de com. Cosămbeşti, jud. Ialomiţa.

Caşcavalul, *baltă.* (Vezĭ Vetrişoaia, pl. Prutul, jud. Fălciŭ).

Caşinul, *com. rur.,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, aşezată pe valea rîuluĭ Caşinul. Este alcătuită din 2 cătune: Caşinul, reşedinţa, chiar pe rîŭ, şi Curiţa, pe pîrîul cu acelaşĭ nume, afluente după stînga al Caşinuluĭ.

In «Condica Liuzilor», găsim Caşinul aparţinînd mănăstireĭ cu acelaşĭ nume. In «Statistica» din anul 1874 se arată că comuna are un cătun maĭ mult: Pochiţul.

Teritoriul săŭ care se mărgineşte la V. cu comunele Bogdăneşti şi Mănăstirea-Caşinul, la S. cu Mănăstirea-Caşinul, la N. şi E. cu com. Oneşti, (cătunele Filipeşti şi Buciumi), este brăzdat de dealurile Cuciurul, al-Lăzeĭ, al-Buciumiĭ, al-Purcăreţiĭ şi Podul-Mare.

După spusele bătrînilor, aceastăcomună este formată din 3 coloniĭ, numite: Rucăreni, Dragosloveni şi Secăreni. Primele două coloniĭ se zice că ar fi venit din jud. Muscel, cu vitele (oĭ maĭ cu seamă), atraşĭ fiind de faptul că ocupaţiunea principală a locuitorilor Căşinenĭ era păstoria şi creşterea vitelor. Ceea ce confirmă că acele coloniĭ aŭ venit de s'aŭ stabilit aci, este faptul că se găsesc multe familiĭ cu numele de Dragu şi chiar 2 mahalale, numite a Drăguleştilor şi Rucărenilor. Locuitoriĭ comuneĭ se numese Mocani.

Are o şcoală mixtă, care funcţionează de la 1865 în satul Caşinul, întreţinută de stat, într'un local construit din bîrne şi cedat comuneĭ pe timp hotărît, cu 5 fălcĭ şi 40 prăjinĭ pămînt în ţarină. In anul 1891, şcoala a fost frecuentată de 24 copiĭ, printre care 9 fete.

Bisericĭ sunt 4: treĭ în satul Caşinul şi una în Curiţa, deservite de 3 preoţĭ şi 7 cîntăreţĭ. Sunt 455 case dese de locuit şi 7 cîrciumĭ.

Populaţiunea numără 457 capĭ de familie cu 1774 suflete: bărbaţĭ 857, femeĭ 917. După naţionalitate se împart în: 1727 Romînĭ, 9 Ungurĭ şi 38 Izraeliţĭ, toţĭ de protecţiune romînă. După felul ocupaţiuneĭ se deo-

www.dacoromanica.ro

sibesc: 985 agricultorĭ, 2 meseriaşĭ, 15 comercianţĭ, 7 cu profesiunĭ libere şi 7 servitorĭ. Ştiŭ a citi şi scrie 174 (27 femeĭ); nu ştiŭ carte 1639 (890 femeĭ).

Contribuabilĭ, după noul recensămînt, sunt 377. După legea rurală din 1864 s'aŭ împroprietărit 405 locuitorĭ, cu 959 fălcĭ şi 64 prăjinĭ pămînt. La 1879 s'aŭ dat la 7 însurăţeĭ 14 fălcĭ pămînt în împroprietăririĭ.

Totalul pămînturilor de cultură este de 797.73 hect.

Intreg teritoriul comuneĭ are 1990 hect., la care se maĭ adaugă 114½ hect. fîneţe, ce comuna posedă pe teritoriul comuneĭ Mănăstirea-Caşinul. Pădure se găseşte numaĭ 20 hect. Proprietar mare este statul care posedă peste 938 hect., cu un venit de 7210 leĭ. Restul pămîntuluĭ îl stăpînesc foştiĭ clăcaşĭ şi însurăţeĭ.

Viile pe o întindere de 51 hect., la 1890, aŭ dat 1183.20 hectol. vin alb.

Animale sunt: 241 caĭ, 1202 vite cornute, 381 porcĭ, 83 capre («Statistica», 1890) şi 1964 oĭ, carĭ aparţin la 72 proprietarĭ şi carĭ, la 1891 aŭ dat 2494 kgr. lînă ţurcană, 1039 kgr. lînă amestecată şi 385 kgr. lînă miţă.

Budgetul comuneĭ, pe exerciţiul 1891—92, are la venitur leĭ 27521, banĭ 9 şi la cheltuelĭ leĭ 4979.

Comuna este străbătută de calea vecinală Oneşti-Mănăstirea-Caşinul.

Distanţele: la Bacăŭ, capitala districtuluĭ, 57 kil.; la Tîrgul-Ocna, reşedinţa plăşeĭ, 21 kil.; la com. Oneşti, 7 kil.; la com. Mănăstirea-Caşinul, 8 kil.; şi la com. Bogdăneşti 15 kil.

Caşinul, *sat,* pl. Trotuşul, jud. Bacăŭ, şi reşedinţa comuneĭ cu acelaşĭ nume, situat pe pîrîul Caşinul. Are o şcoală mixtă, la care, în anul 1891, din acest sat, aŭ urmat 15 băeţĭ şi 9 fete, din 142 copiĭ în vîrstă de şcoală. Are 3 bisericĭ ortodoxe, deservite de 2 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ: una, cu hramul Sf. Dimitrie, de zid, începută de călugărul Isaia Ţărigrădeanul, egumenul mănăstireĭ Caşinul, şi care a fost terminată de obştea locuitorilor la 1842; alta, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, de zid, în stare bună. Asupra fundăreĭ eĭ se găseşte o notiţă în altar, scrisă în dosul icoanelor, care reprezintă praznicele împărăteştĭ, unde se arată numele zugravilor ce aŭ lucrat catapeteazma, purtînd data din 1794. A treia, cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ, este de lemn şi în stare bună, înălţată la 1796, după cum se arată scris pe icoana S-ţilor Voevozĭ. Cîrciumĭ sunt 5. Capĭ de fam. sunt 336, sufl. 1299. Animale sunt: 235 caĭ, 762 vite cornute, 298 porcĭ şi 62 capre. In acest sat se face mare iarmaroc de la 1—15 August, în fie-care an.

Caşinul, *fostă mănăstire,* judeţul Bacău, pl. Trotuşul, com. Mănăstirea-Caşinul, în mijlocul satuluĭ. Manăstirea Caşinul era zidită cu piatră cioplită, şi era înconjurată de păduriĭ. Această mănăstire este acum rămasă biserică de mir, întreţinută de stat cu 2300 de leĭ şi administrată de un preot îngrijitor. Este rezidită într'un stil modern, fără niciĭ o inscripţie. E deservită de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ.

Mănăstirea Caşinuluĭ a fost clădită de Domnul Ştefan Gheorghiţă, la 1655. Zidirea mănăstireĭ a ţinut 2 aniĭ: 1655 şi 1656. Moşia Caşinul era proprietatea luĭ Ştefan Gheorghiţă. Intr'o scrisoare, care se găseşte în «Monumenta Hungariae historica» Gheorghe Ştefan Voevod scrie Domnuluĭ Transilvanieĭ Gheorghe Racoţi al II, următoarele: «Noĭ vom pleca la moşia noastră despre Trotuş, din mila luĭ D-zeŭ. Voim să zidim o mănăstire spre vecinica pomenire, prin care să putem chema în ajutor numele luĭ D-zeŭ». Miron Costin în «Letop. Mold.» zice şi el că «pe atuncĭ purcesese Ştefan Vodă la munte să aleagă loc de mănăstire care se chiamă Caşinul.» Gheorghe Ştefan avea aicĭ şi curţĭ marĭ domneştĭ, ale căror ruine se văd şi astăzĭ în ograda mănăstireĭ de sus, iar în faţa bisericeĭ, tot în cuprinsul mănăstireĭ este, în formă de beciŭ, o tainiţă în care, întrînd, daĭ în dreapta şi în stînga de două odăĭ marĭ, iar în faţă, de eşirea ce ducea afară din mănăstire, peste apa Caşinuluĭ şi la deal, la pădurea apropiată, care se hotăreşte cu Ardealul. Tradiţia ne spune, prin gura bătrînilor locuitorĭ de la Caşinul, că prin această tainiţă subterană, prin acest închipuit beciu, s'a repezit călare Gheorghe Ştefan-Vodă cu cîţi-va căpitanĭ şi slujitorĭ, de aŭ eşit şi au scăpat în şes şi în pădure la deal din faţa mănăstireĭ şi de aceea aŭ pribegit în megieşita Transilvanie, cînd era fugărit şi înpresurat de Turcĭ şi de Tătarĭ. Gura acestuĭ beciu, în formă de cerc, este împodobită cu un colan saŭ cadru de marmoră albă, avînd în mijloc săpată marca Moldoveĭ.

Mănăstirea Caşinul, cu casele domneştĭ din cuprinsul eĭ, era înconjurată de un zid de piatră înalt şi tare şi cu turnurĭ. Ea era cetate. Dar pentru că Nemţiĭ şi Unguriĭ veneaŭ de se închideaŭ aicĭ, cînd prădaŭ Mol-

www.dacoromanica.ro

dova, Mihaiŭ Cehan-Racoviță-Voevod, după ce a bătut cătanele nemțești la 1717, a mers la Cașin și a stricat zidul mănăstireĭ. Mănăstirea Cașinul era deci cetate vestită. Poarta, zice cronicarul, «aflînd că Nemții și cătanele puneaŭ mîna și se închideaŭ în această cetate și de aicĭ ieșeaŭ și prădaŭ Moldova, trimise un ciohodar al Viziruluĭ, cu firman din partea Sultanuluĭ, la Mihaiŭ Racoviță-Voevod, ca să meargă să risipească acea cetate. La 21 Maĭ 1717, Mihaiŭ Racoviță a plecat din Iași cu oaste, să îndeplinească firmanul. Ca sărdar, adică cap peste oaste, Mihaiŭ Racoviță rîndui pe Costandin Țărigrădeanul, postelnic mare. Mihaiŭ Vodă, după ce bătu și școase din Cașin pe cătanele nemțești, puse de dărîmă cetatea, care era atît de tare și de vestită, în cît Sultanul poruncise ca ciohodarul Viziruluĭ să stea tot împreună cu Mihaiŭ Racoviță și să șadă să vadă cu ochiĭ cum se va strica acea cetate. Zidul mănăstireĭ Cașinul abia l'aŭ putut strica. Pe une locurĭ a pus lagum (mină) de a sfărîmat zidul, pe de altă parte cu ciocane de fier, aŭ adus Șalgăĭ de la Ocnă și l'au risipit.» De la 1717 până la 1820, mănăstirea Cașinul a stat fără zid, îngrădită numaĭ cu un gard. La 1820, Egumenul Isaia Țărigrădeanul a întreprins să facă din noŭ zid împrejurul mănăstireĭ de sub clopotniță, care are forma unuĭ turn, și pe care a fost în vechime case. Se citește pe o piatră următoarea inscripție scrisă romînește: «Această zidire s'a făcut de Isaia Țărigrădeanul și Egumenul acesteĭ Sf. Mănăstirĭ. S'aŭ început la 1820 și din întîmplarea Zavereĭ ce a fost la 1821, aŭ rămas până la 1828 și s'aŭ săvîrșit la anul 1830, care s'a făcut cu însușĭ cheltuiala sa, la Iulie 21.» In biserica mănăstireĭ, la dreapta, este tronul domnesc, cu marca țăriĭ Moldoveĭ, așezat pe doĭ leĭ și alăturĭ tronul Mitropolituluĭ. In stînga se înalță un amvon frumos, în fața tronuluĭ domnesc și a tronuluĭ mitropolitan. Biserica e frumoasă, înaltă și mare. Icoanele sunt de pictură bizantină aleasă. La 1821, cînd Turcii călcaseră Moldova, Ieniceriĭ aŭ pus caiĭ lor în această biserică, și pe icoanele sfinte se văd și astăzĭ urmele săbiilor și iataganelor turcești. Acele profanărĭ sălbatece se arată vizitatorilor de bătrîniĭ locuitorĭ aĭ Cașinuluĭ. Cu 14 anĭ înainte de 1820, adică la 1806, Egumenul Isaia Țărigrădeanul reparase biserica. Dar el și-a permis să șteargă inscripția cea vechie ce era pe o piatră de marmoră albă, așezată pe un perete d'asupra ușeĭ bisericeĭ. El a lăsat numaĭ marca țăreĭ, așa cum era d'asupra inscripțieĭ vechĭ, iar în locul acesteia, ștergînd-o, a scris tot romînește data și împrejurările reparațieĭ făcute de el, la 1806. Prin colțurĭ se văd însă urmele inscripțieĭ vechĭ, urmele vechilor litere, din care totuși răsare numele Voevoduluĭ Gheorghiță Ștefan. Mănăstirea Cașinuluĭ avea mulțĭ călugărĭ pe la 1840. Ea era încă populată de monahĭ, după cum se vede într'un ispisoc de la Grigore Ghica-Voevod, din 12 Iunie, 1741 (7249). Acest ispisoc se păstrează în original de generalul Pencovicĭ, după cum afirmă Al. Papadopol Calimah, în scrierea sa «Despre Gheorghe Ștefan Voevod.» Mănăstirea Cașinul, împreună cu altele, a fost închinată la 7250 (1742) de Constantin Mavrocordat, Domnul Moldoveĭ, Sfîntuluĭ Mormînt. După cum spune cronicarul Ioan Niculcea, această mănăstire maĭ fusese închinată Sf. Mormînt. Insă la vreme de nepace, ea a fost dată de bună-voie de Patriarhul de la Erusalim iarășĭ pe seama călugărilor moldovenĭ. La 1805, mănăstirea Cașinuluĭ era risipită de cutremur. O anafora a Divanuluĭ veliților boierĭ aĭ Moldoveĭ din 1805, Ianuarie 15, întărită la Februarie 1805, de Alexandru Moruzzi Voevod, hotărî ca «întru meremetisirea mănăstireĭ Cașinul, ce este risipită de cutremur, să dea ajutor și cele-l-alte mănăstirĭ ce sunt la o închinare cu dînsa.» Meremetisirea, împreună cu zidul d'imprejurul mănăstireĭ, s'a făcut precum s'a maĭ zis, de Egumenul Mănăstireĭ de pe atuncĭ, Isaia Țărigrădeanul.

Cronicarul Iaon Neculcea ne spune că «Gheorghe-Ștefan-Vodă a fi murit la Mosc și că pe urmă i-aŭ adus oasele luĭ în Moldova în mănăstirea luĭ, la Cașin, de le-aŭ îngropat.» Nu se cunosc datele precise ale acesteĭ înmormîntărĭ și însușĭ Papadopul Calimah, în monografia sa, pare a nu fi tocmaĭ sigur, cu toate că conchide astfel: «Am cercetat la mănăstirea Cașinul și prin biserică și pe afară, dar n'am dat de nicĭ o inscripție lămuritoare, că acolo ar fi oasele luĭ Gheorghe Stefan Voevod. Dar locuitorĭ bătrînĭ din satul Cașinul m'aŭ încredințat că, la 1806, cînd s'a reparat biserica de Isaia Egumenul, înăuntru eĭ s'aŭ găsit sub zid, în partea stîngă, într'o criptă, un sicriŭ și că acela era sicriul Domnuluĭ Gheorghe-Ștefan. Cripta se cunoaște și astăzĭ.» In orĭ-ce caz, este bine cunoscut că Ștefan-Gheorghiță

www.dacoromanica.ro

a răposat, nu la Mosc, ci la Stettin, şi că întenţia de a aduce oasele luĭ în Moldova, unde încă trăia soţia părăsită de dînsul, Doamna Safta, e manifestată în diferite documente ale timpuluĭ. Dacă însă ea s'a şi executat şi dacă corpul Domnuluĭ a fost înmormîntat în mănăstirea sa, Caşinul, faptul pare încă a fi îndoios.

Caşinul, *luncă*, pl. Trotuşul, judeţul Bacăŭ, pe teritoriul comuneĭ Mănăstirea-Caşinul.

Caşinul, *moşie*, jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, comuna Caşinul, a statuluĭ, cu o întindere de 938 hect., şi arendată cu un venit de 7210 leĭ.

Caşinul, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Caşinul, foioasă şi răşinoasă, aparţinînd statuluĭ, fostă proprietate a mănăstireĭ Caşinul, cu o întindere de 17700 hect., neamenajată.

Caşinul, *pîrîŭ*, pl. Trotuşul, jud. Bacăŭ, ce-şĭ are obîrşia la hotarul spre Transilvania între munţiĭ Clăbucul şi Bucieaşul, de la locul numit Săritoarea şi se varsă d'a dreapta Trotuşuluĭ. El curge de la V. spre E. până la Oneşti, unde îşĭ are confluenţa. Străbate teritoriile comunelor Mănăstirea-Caşinul, Caşinul, Oneşti şi se încarcă cu apele pîrîiaşelor: Clăbucul, Zboina, Ghioina, Pietroasa, Negrul-Paltinul, Pîrîul-Feteĭ-Moarte şi Sărăţelul, pe stînga; iar Băracea, Cuciurul, Curiţa, Haloşul-Mare, Haloşul-Mic, Bucieaşul-Coarnelor, Călăsăul-Mare, Călăsăul-Mic, Talamba, Valea-Rea, Ciubotarul-Dulce şi Răcăuţi, d'a dreapta.

Caşinul, *vale*, pl. Trotuşul, jud. Bacăŭ, pe teritoriul comunelor Caşinul şi Mănăstirea-Caşinul, strînsă între două şiruri muntoase, care sunt foarte grele de străbătut, maĭ cu seamă în dreapta, spre jud. Putna.

Caşinuluĭ saŭ Grozeştilor (Culmea-), *şir de munţi*, pl. Trotuşul, jud. Bacăŭ, care începe pe clina estică a vîrfuluĭ Runcul-Alb şi se îndreptează spre N.-E. între apele Oituzul şi Caşinul despărţind basinurile lor. Această culme trămite spre Oituz, dealurile Mesteacănul, Stăneica, ce-l silesc să se încovoaie spre N., şi, numaĭ după ce a înconjurat muntele Ploştina, cel din urmă deal al şireĭ, îşĭ reia direcţia primitivă de la trecătoarea sa, şi anume aceea spre E. până la Bogdăneşti.

Caşuluĭ (Piscul-), *pisc*, în com. Slănicul, pl. Nucşoara, judeţul Muscel.

Catalanu, *poiană*, com. Oteşani, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Catalanuluĭ (Muchia-), *colină*, în com. Beciul, ramificaţie din movila Balaurul, jud. Buzăŭ.

Catalina saŭ Negrileşti, *cătun*, pendinte de com. Scurtul, pl. Glavaciocul, j ud. Vlaşca. Aci se află o biserică, deservită de un preot şi un dascăl.

Cataloi, *com. rur.*, în pl. Tulcea, jud. Tulcea, situată în partea centrală a judeţuluĭ, la 12 kil. spre S.-V. de oraşul Tulcea, capitala districtuluĭ, şi în partea vestică a plăşeĭ, la 30 kil. spre S.-V. de oraşelul Mahmudia, reşedinţa plăşeĭ.

Hotarul amănunţit al comuneĭ este următorul: Plecînd de la poalele dealuluĭ Su-Bair, se îndreaptă spre S., trece printre satele Cataloi şi Frecăţei, tăind pîrîul Cilicul, pe la locul numit Moara-luĭ-Hagi-Velicu; urcă şi scoboară dealul Cataloi şi de aci ia o direcţiune spre S.-E. până la poalele dealuluĭ Ghiulele-Tepe, urmînd puţin şi valea Izvorul, de unde se îndreaptă spre E., tăind dealul Ghiulele-Tepe, pîrîul Teliţa, printre satele Eni-Chioi şi Congaz, pe muchia dealuluĭ Ceatal-Bair, oprindu-se în vîrful dealuluĭ Orta-Bair; de aci o ia spre N. până într'un vîrf al dealuluĭ Deşli-Caira, de unde o ia puţin spre V., pentru a se îndrepta iar spre N. printre dealurile Redĭi şi Dealul-Mare; de aci apucă spre N.-V., taie Valea-Cardonuluĭ şi şoseaua naţională Tulcea-Babadag, şi, după cîte-va cotiturĭ, ajunge la poalele dealuluĭ Su-Bair, de unde am plecat. Forma sa se aseamănă cu aceea a unuĭ patrulater neregulat. Lungimea sa este de 54 kil., iar întinderea totală este de 3382 hect.

Comuna se învecineşte la N. cu com. Cîşla; la N.-E. cu oraşul Tulcea, de care se desparte prin Dealul-Mare; la E. cu com. Agi-Ghiol, la S. cu com. Congaz, de care se desparte prin dealul Ceatal-Bair; la V. cu com. Frecăţei şi cătunul Hagilar (al com. Congaz), de care se desparte prin dealul Ghiulele-Tepe şi Valea-Izvoruluĭ.

Dealurile, carĭ brăzdează comuna, sunt numeroase: Dealul Curt-Bair (Dealul-Lupuluĭ, 97 m.), dealul Uzum-Bair (Dealul-Lung, 83 m.); dealul Deşli-Caira (174 m.) la E.; Dealul-Redĭi (200 m.); dealul Tăuşan-Tepe (Dealul-Epurilor), la N.; dealul Cataloi (89 m.) la V.; dealul Ghiulele-Tepe (33 m.) la S.-V.; dealul Ceatal-Bair (156 m.) la S.; dealul Orta-Bair (179 m.) la S.-V.; dealul Tăuşan-Tepe

www.dacoromanica.ro

(116 m.) și dealul Cazalgic-Bair (55 m.) prin interiorul comuneĭ, în partea despre E.; multe sunt acoperite cu pășunĭ, o parte din ele și cu arăturĭ și semănăturĭ.

Pîrîul Telița udă com. prin mijloc, trece prin satul Cataloi și pe lîngă cătunul Eni-Chioi, avînd 2 poduri peste el și 2 morĭ; acesta are ca afluenți Valea-Cardonuluĭ unită cu Valea-Puturosuluĭ carĭ trec prin com. la E.; la S.-E. com. Cataloi este udată de Valea-Izvoruluĭ. Este o singură mică baltă: Iazul-Anabaptiștilor, la V. Aparține statuluĭ, care îl închiriază locuitorilor, pentru arat saŭ pășunat, cînd seacă, pe preț de 380 leĭ.

Cătunele, din care este formată com., sunt două: Cataloi, cătunul de reședință, așezat la V., pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Telița, la poalele dealurilor Cataloi și Tăușan-Tepe; Eni-Chioi, la S., pe malul drept al pîrîuluĭ Telița, la 4 kil. spre S.-E. de cătunul de reședință, lîngă poalele dealurilor Ghiulele-Tepe și Ceatal-Bair.

Intinderea comuneĭ este de 3382 hect., din care 140 hect. arabile sunt ocupate de vetrele celor două sate; 1552 hect. arabile aparțin locuitorilor și 1690 hect. sunt ale statuluĭ.

Populațiunea este amestecată și formată din patru elemente și anume: Romînĭ, Bulgarĭ, Germanĭ-Austriacĭ, Italienĭ. Sunt peste tot 311 familiĭ, cu 1712 suflete: 388 bărbați, 309 femeĭ, 589 copiĭ în vîrstă de școală; 50 însurați, 64 neînsurați, 28 văduvĭ și văduve. Bulgarĭ sunt 144 familiĭ, cu 561 suflete, ceĭ maĭ mulțĭ în cătunul Eni-Chioi; Romînĭ, 64 familiĭ, cu 351 suflete, maĭ mulțĭ în cătunul Cataloi; Germanĭ-Austriacĭ, 58 familiĭ, cu 299 suflete, în Cataloi; Italienĭ, 64 familiĭ, cu 332 suflete, în Cataloi.

Cultul religios se exercită în două biserici: una în căt. Cataloi, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, fondată de locuitorĭ în 1874; are 10 hect. arabile, pămînt date de stat, venitul de la disc; un preot și un cîntăreț; cea din cătunul Eni-Chioi, cu hramul Sf. Treime, zidită de locuitorĭ în 1869, fără pămînt, cu un preot și un cîntăreț.

Calitatea pămîntuluĭ este mediocră. Se cultivă însă orz, grîŭ, porumb și dughie. Sunt 1239 hect. loc arabil, 195 hect. izlaz, 51 hect. neproductive, ale statuluĭ.

In com. sunt 306 agricultorĭ, posedînd 185 pluguri, 3245 capete de vite, din carĭ 310 boĭ, 700 vacĭ, 300 caĭ și epe, 1935 oĭ. Sunt 2 morĭ pe apă și vre-o 6 morĭ de vînt.

Budgetul comuneĭ este la venitурĭ de 6000 leĭ și la cheltueli de 5000 leĭ. Sunt 311 contribuabilĭ.

Căĭ de comunicație sunt: șoseaua națională Tulcea-Babadag-Constanța, care trece nu departe de satul Cataloi și pe lîngă cătunul Eni-Chioi; drumurĭ comunale spre Cîșla, Tulcea, Somova, Frecăței-Telița-Isaccea, Hagilar, Congaz și Agi-Ghiol.

Cataloi, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, cătunul de reședință al comuneĭ Cataloi, așezat în partea vestică a plășeĭ și nord-vestică a comuneĭ, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Telița, la poalele nordice ale dealuluĭ Cataloi. Se mărginește la Nord cu com. Frecăței; la Sud. cu căt. Hagilar; la Est cu căt. Eni-Chioi. Intinderea luĭ este de 2410 hect., din care 33 hect. ocupate de vatra satuluĭ, 1137 hect. ale locuitorilor, 1240 hect. ale statuluĭ. Populațiunea este amestecată; sunt 195 familiĭ, cu 1141 suflete: Romînĭ, 64 familiĭ, cu 351 suflete, Germanĭ, 38 familiĭ, cu 299 suflete, Bulgarĭ, 28 familiĭ, cu 153 suflete, Italienĭ, 64 familiĭ, cu 332 suflete. Are o școală cu 2 învățătorĭ și o biserică vechie, deservită de un preot și un cântăreț.

In acest sat se află un biroŭ telegrafo-telefonic-poștal sucursal, care aduce un venit anual de 552 leĭ (1896).

Cataloi, *deal* însemnat, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul comunelor rurale Cataloi, și Frecăței. Este una din prelungirile cele maĭ de răsărit ale dealuluĭ Diliculuĭ. Se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea vestică a plășeĭ, pe cea sud-vestică a com. Cataloi și pe cea sud-estică a com. Frecăței. Ambele sate sunt așezate pe valea Teliței, la poalele sale nordice. Este întretăiat de o mulțime de drumurĭ comunale carĭ unesc între ele satele Frecăței-Trestenic, Cataloi-Nalbant-Hagilar. Este presărat cu o mulțime de movile naturale (între 55—112 m.), dintre carĭ cea maĭ înaltă este Movila-luĭ-Dobre (116 m.), dominînd asupra satuluĭ Frecăței. Natura luĭ este pămîntoasă și humoasă, bună pentru semănăturile carĭ se întind pe marĭ suprafețe la poalele luĭ. Muchiile sale sunt acoperite cu pășunĭ și puține tufărișurĭ.

Cataloi, jud. Tulcea, un alt nume al *văeĭ* Telița, numire care o are de la satul Cataloi pînă la unirea luĭ cu pîrîul Taița. Cu toate acestea, locuitoriĭ din satele Eni-chioi, Hagilar, o numesc și

www.dacoromanica.ro

eĭ de pe numele satuluĭ prin care pîrîul trece.

Catana, *pădure* mică, în județul Constanța pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Segep-Cuius, situată pe coasta de V. a dealuluĭ Giur-Iol-Bair. Are 120 hect. întindere, aparținînd în totalitate statuluĭ. Esențele principale sunt: fagul, jugastrul și carpenul.

Catana, *vălcea*, izvorește de la Nordul com. Mereni, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt și se varsă în gîrla Eiușorul, pe țărmul drept, tot în raionul com. Mereni.

Cataneĭ (Valea-), *izvor*, în com. Pănătăul, jud. Buzău. Incepe din com. Pănătăul și se scurge în valea Pănătăul.

Cataneĭ (Valea-), *vale*, în jud. Buzău, com. Nișcovul, cătun. Săseni-Vechĭ.

Catanele, *com. rur.*, pl. Băilești, jud. Dolj, la 10 kil. N.-V. de reședința plășeĭ Băilești și la 63 kil. la Sud departe de Craiova.

Este situată lîngă Dunăre, la 59 m. deasupra niveluluĭ fluviuluĭ. Șesul, pe care este situată com., se lasă în jos spre E.

Se învecinește la E. cu com. Bîrca, ce se află la 18 kil. depărtare, și cu com. Bistrețul, care este la 10 kil. departe de comună.

La V. se învecinește cu com. Negoiul, de care se desparte prin movile de hotar, la N. cu com. Coveiul, ce este la 5 kil. departe de ea; la S. cu Dunărea. Limita linieĭ de N. începe din com. Coveiul, merge spre Est pănă la Movila-Cărbuneluĭ. Limita linieĭ de S., formată de Dunăre, începe de la gîrla Cîrjanul, merge spre E. pănă la Gîrla-Sîrbuluĭ.

Limita linieĭ de Vest începe de la movila Coteiul drept spre Sud pănă la gîrla Cîrjan. Limita linieĭ de Est începe din Movila-Cărbuneluĭ și merge spre S. pănă în Gîrla-Sîrbuluĭ.

Terenul comuneĭ este șes. Se găsesc două movile: Movila-Cărbuneluĭ și Coteiul.

Comuna este udată la S. de Dunăre, care primește Gîrla-Sîrbuluĭ și gîrla Cîrjan. Lacurĭ sunt următoarele: Strîmba, Senicele și Ciolanul, carĭ vara, seacă cu desăvîrșire.

Numele comuneĭ vine de la cătane (soldațiĭ). Inainte se compunea din căt. Negoiul și Coveiul, azĭ comune deosebite. Această comună se numea înnainte Strîmba. Este așezată lîngă apa Strîmba, la 2 kil. departe de locul actual al comuneĭ.

In comună, lîngă apa Strîmba se află o groapă, în care eraŭ în vechime bordeele locuitorilor. Tot acolo se găsesc ruine de ziduri vechĭ, a căror cărămidă are o dimensiune îndoită a celor obicĭnuite. In sfîrșit se găsește locul vechiŭ al bis. din comună.

In pămînt, locuitoriĭ găsesc diferite unelte agricole. La 1880 aŭ găsit o sapă, a căreĭ formă și greutate nu se potrivesc cu a celor obicĭnuite. Ea se găsește în Muzeul din București.

Se spune că locuitoriĭ s'aŭ mutat din Strîmba, pentru că în apropiere trecea un drum mare, pe care defilaŭ armatele în timp de războiŭ, așa că locuitoriĭ erau necontenit hărțuițĭ. Din această cauză s'au hotărît a se strămuta lîngă apa Sărăceanu, ceva mai spre N. de Strîmba. Dar după cît-va timp deschizîndu-se drumul pe lîngă acest noŭ loc al comuneĭ, s'aŭ mutat spre Sud pe locul unde se află azĭ com.

Se găsește în comună o biserică fondată la anul 1842, terminată la anul 1843 de către Nicolae Iota Biv-vel Sărdar, Sărdăreasa Casandra N. Iota și Evghenița, fiica d-lor. In tinda bisericeĭ se găsește inscripția:

In numele tatăluĭ și al fiuluĭ și al sf. duh amin. Ziditu-s'aŭ această sfîntă și Dumnezeiască biserică unde să prăznuește hramul Sf. Ierarh Nicolae, din temelie, cu toată osîrdirea și cheltuiala d. Bivel Sărdar Nicolae Iota, începîndu-se lucrarea la leatul 1842, în zilele prea înnălțatuluĭ Domn Alexandru Dimitrie Ghica Voevod, și s'a săvîrșit în anul 1843, în zilele prea înălțatuluĭ nostru Domn Gheorghe Dimitrie Bibescu Voevod, înfrumusețîndu-se și cu zugrăveala, precum și cu toate podoabele eĭ și trebuincioasele odoare din început și pănă în sfîrșit dupa cum se vede cu blagoslovenia prea Sfinției sale Domnul Domn cavaler al maĭ multor ordine Impărăteștĭ Neofit Episcop al Rîmniculuĭ și Mitropolit a toată țara Romînească. 1843».

Biserica este de zid si serbează hramul la Sf. Niculae. Are un preot și un cîntăreț.

Se află în comună o școală mixtă, care funcționează din 1859; este întreținută de stat. Localul făcut din zid este în bună stare. Școala are o propietate de 8½ hect. Localul are o clasă cu o suprafață de 35 m. p.; o cancelarie și 2 camere ale învățătoruluĭ. In anul școlar 1892—93 a fost frecuentată de 57 băeți. In vîrstă de școală sunt 214 copiĭ. Știŭ carte 83 locuitorĭ, din carĭ 68 bărbați și 15 femeĭ.

Populația comuneĭ este de 1172 suflete, din carĭ 15 femeĭ. Populația crește aci în medie de 26 pe an. După legea din 1864 sunt 144 împămînteniți, după cea din 1879 sunt 40 însurățeĭ. Case sunt 156, bordee 67. Casele sunt construite din pămînt bătut; prea puține sunt de zid.

Suprafața teritoriuluĭ comunal este de 1480 hect., din care

www.dacoromanica.ro

1425 hect. arabile, 55 lac şi teren sterp, 11 hect. pădure şi 200 hect. fîneaţă.

Proprietatea comuneĭ se numeşte Strîmba saŭ Catanele; are 1620 hect. întindere, cu un venit anual de 64800 leĭ. Aparţine locuitorilor, iar înainte aparţinea statuluĭ. Suprafaţa rămasă este de 504 hect. (3652 m. p.). A fost arendată dela 1893—98 cu 36100 leĭ. Se seamănă grîŭ, porumb, orz, meiŭ şi ovăz.

Pe marginea Dunăreĭ se întinde o pădure de 11 1/2 hect., pe moşia statuluĭ, căruia îĭ aparţine; până la secularizare aparţinea mănăstireĭ Govora.

Pe moşia Strîmba sunt stîne, unde se fabrică brînză de putină. In comună sunt 5 cîrciumĭ. Comercianţĭ sunt 11.

Căile de comunicaţie ce străbat comuna sunt: calea vecinală comunală ce duce la Negoiul, calea comunală ce duce la Bistreţul, precum şi o potecă ce duce la Dunăre.

Contribuabilĭ sunt 200.

Venitурĭ: 2526,15; cheltuelĭ: 2120,95.

Vite cornute sunt 210, oĭ 79, caĭ 12.

Catanele, *sat*, jud. Argeş, plasa Gălăşeşti; face parte din com. rur. Stănislăveşti.

Catanele, *sat*, avînd 50 familiĭ cu 376 locuitorĭ, jud. Argeş, pl. Cotmeana; face parte din com. rur. Pădureţul-Cieşti. In sat este o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, avînd 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Catanele, *sat*, pl. Băileşti, com. Catanele, judeţul Dolj, grămadă, cu reşedinţa primărieĭ. (Vezĭ com. Catanele).

Catanele, *sat*, face parte din com. rur. Roşul, pl. Znagovul, jud. Ilfov. Cade la N.-V. de Roşul, pe malul drept al rîuluĭ Dîmboviţa, în nişte locurĭ mult smîrcoase. Moşia, în întindere de 95 hect. s'a cumpărat în loturĭ de maĭ mulţĭ locuitorĭ.

Populaţia luĭ e de 108 suflete. Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 34.

Catanele, *sat*, face parte din com. rur. Mierleşti, plasa Siul-d.-s., jud. Olt. E reşedinţa comuneĭ, situat în centru, între cătunele Măgura şi Moşteni, pe valea şi amîndouă malurile Iminoguluĭ. Are o populaţiune de 452 locuitorĭ, din carĭ 40 împroprietăriţĭ după legea rurală. Posedă o şcoală şi o moară cu aburĭ. Locuitoriĭ aŭ 170 boĭ, 87 vacĭ, 95 caĭ şi epe, 15 capre, 300 oĭ şi 72 porcĭ.

Catanele saŭ Strîmba, *moşia* statuluĭ, pl. Băileşti, com. Catanele, jud. Dolj, arendată, de la 1893—98, cu 36100 leĭ. Suprafaţa moşieĭ este de 504 hect. Din această moşie 3/4 sunt date în loturĭ.

Catanele saŭ Strîmba, *moşie* particulară, plasa Băileşti, com. Catanele, jud. Dolj, în întindere de 1620 pog., cu venit anual de 64800 leĭ. Aparţine locuitorilor; înainte aparţinea statuluĭ, care azĭ are numaĭ 504 hect. Pe această moşie se găsesc stîne de oĭ, din al căror lapte se fabrică brînză de putină.

Catanele, *picheţ*, plasa Băileşti, com. Negoiul, jud. Dolj, servind ca hotar, spre E., către com. Bistreţul.

Catargiaua, *iezer*, jud. Brăila, care comunică spre S. cu iezerul Orzea, în care se varsă.

Catargiaua, *prival*, jud. Brăila, ce începe din Dunărea-Vechie, faţă de chiciul Lopatna şi dă în Gemenile, la N.-V.

Catargiŭ (Puţurile-luĭ-), *locuinţă izolată*, în jud. R.-Sărat, plasa Marginea-d.-j., com. Gulianca, numită astfel de la un vechiŭ proprietar, Catargiul, ce ţinea moşia Gulianca. Azĭ e han pe drumul spre jud. Brăila.

Catargiul, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Fîntînele, com. Şipotele, pl. Bahluiul, jud. Iaşi.

Catargiul, *iaz*, format din pîrîul Jijioara, pe hotarul dintre com. Belceşti şi satul Cioara (Fîntînele, com. Şipotele), pl. Bahluiul, jud. Iaşi.

Catargiul, *pădure*, între Nicoreşti şi Ionăşeşti, com. Ionăşeşti, jud. Tecuciŭ.

Catargiul, *podiş*, în dreapta pîrîuluĭ Sîrca, com. Sîrca, plasa Cîrligătura, jud. Iaşi. Face parte din podişul aşezat între pîrîul Bahlueţ şi Sîrca. Este ridicat în partea despre N., avînd coasta drept în jos, în formă de zid.

Catargiuluĭ (Dealul-), *deal*, situat în raionul com. Corbiţa, pl. Zeletinul, jud. Tecuciŭ.

Catargul. Vezĭ Gheocul, deal, jud. Suceava.

Catargul, *pîrîiaş* mic, ce ese din ramurile despre Sud ale munteluĭ Doşelul şi se varsă pe partea stîngă a pîrîuluĭ Iapa, puţin maĭ în josul afluentuluĭ acestuia de pe dreapta, numit Mînza. Este situat cu curgerea sa pe teritoriul comuneĭ Calul-Iapa, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

www.dacoromanica.ro

Catargului (Dealul-), *deal*, în com. Dolheşti, jud. Suceava, parte cultivabil, parte acoperit de pădure.

Cată-Cal, *moşie*, în com. Smeeni, jud. Buzău. Are 420 hect., mai toate arabile. Locuitorii îi zic şi Sălcianca, după numele proprietarului actual.

Cată-Cal, *movilă* însemnată, în com. Smeeni, pe moşia cu acelaşi nume, jud. Buzău.

Catea, *movilă*, în pl. Ialomiţa-Balta, com. Hagieni, jud. Ialomiţa. Are înălţimea de 15 m.

Catelina, *deal*, în centrul comunei Cotnarul, pl. Bahluiul, jud. Iaşi. Este cel mai înalt din comună şi chiar din plasă; de pe vîrful lui se vede la o mare depărtare până peste Prut şi spre Carpaţi. Legenda spune că şi-a luat numirea de la o Doamnă a lui Ştefan-cel-Mare, numită Catelina, care era de religie catolică. Istoria însă nu arată să fi fost vre-o Doamnă de a lui Ştefan-cel-Mare cu numele de Catelina, căci cea d'întîiu soţie a lui s'a numit Evdochia de la Chiev, sora Impăratului Simeon (la 6971); a doua Maria de Magop (la 6980); a treia Voichiţa, fiica lui Radu, Domnul Munteniei (la 6983) şi a patra Cneaja, (care a murit la 6986).

Acest deal este tăiat d'acurmezişul, în partea despre S., de un şanţ în adîncime cam de 14 metri, şi care se prelungeşte spre S.-V., trecînd prin satul Horodiştea, până în satul Cîrjoaia, com. Băiceni, unde se sfîrşeşte la o fîntînă, numită de popor Fîntîna-Doamnei. Legenda atribue acest şanţ Domnului Ştefan-cel-Mare, iar fîntîna unei Doamne a sale.

Din dealul Catelina se formează şi se întind următoarele culmi: Piciorul-Catelinei, numit şi Dealul-Hulubaşului, ale căruia poale se lasă spre E. până în satul Zlodica, iar spre N. până în pîrîul Buhalniţa; Paraclisul, numit ast-fel de la paraclisul ce este clădit pe podişul său. Acest din urmă deal din vechime se numea Dealul-Porcului; în prelungirea sa formează două ramuri: cea întîiu se coboară în direcţia nord-vestică spre Hulubaşul şi este cunoscută sub numele de Dealul-Zlodicei, care, prin o culme, se leagă cu Dealul-Chiscovului, ce vine în partea despre E. a dealului Catelina şi apoi se întinde spre S. până în gura satului Cotnarul, unde se şi termină, lăsîndu-şi poalele sale, una spre V. în satul Cotnarul şi alta spre E. în şes. Pe Dealul-Chiscovului, aproape de legătura ce o face cu dealul Zlodica, se înalţă trei movile, numite de popor Ţihlele-lui-Baltă. A doua ramură a dealului Paraclisul, porneşte spre S.-E. şi formează dealul numit Ineamănul, ale căruia coaste se prelungesc, una spre N., până în Gura-Cotnarului, iar alta până în valea numită Rîşcana.

Locuitorii cred că mari comori se află ascunse în Catelina. Mai multe legende circulă în populaţiune cu privire la acest munte.

Catesa, *movilă*, jud. Brăila, situată la S.-V. com. Lacul-Rezii, în apropiere, la 2—3 kil., de pădurea Viişoara.

Catii (Gîrla-), *gîrlă*, izvoreşte din dealurile com. Dîrmoneşti, pl. Rîul-Domnei, jud. Muscel, merge către S., trece prin mijlocul comunei şi se varsă în rîul Doamna, mai la N. de podul numit al Beluluî. Valea-Catii împarte comuna în două părţi, adică Negreni spre N. şi Piscani spre S. Despre această gîrlă se spune următoarea legendă:

«O doamnă Baloteasa Cati veni id prin această comună şi voind a trece gîrla, care era foarte mare, a dat ordin vizitiului care mîna boii — căruţa era trasă de boi — să intre în apă că nu se vor îneca. Întîmplarea făcu că tocmai pe cînd se găseau în mijlocul gîrlei, să vie un talaz repede, care răsturnă carul şi înecă pe doamna Cati, al cărui trup n'a fost găsit de cît tocmai după 3 zile. Spre aducere aminte s'a numit gîrla Valea-Catii.»

Catii (Valea-), *vale*, c. Racoviţa, pl. Rîul-Doamnei, jud. Muscel.

Catinca, *numire* ce se mai dă *cătunului* Comănacul, din com. Măneşti, pl. Tîrguşorul, judeţul Prahova.

Catinca, *insulă* în braţul Chilia, aparţinînd districtului Ismail din Basarabia rusească. Este situată în partea nordică a judeţului, în faţa ostrovului Tătarul. Are forma lunguiaţă, cu o întindere de 115 hect. E neproductivă, căci pămîntul este mlăştinos, şi, cînd vin apele mari, este des inundată.

Catincăi (Dealul-), *deal*, judeţul Bacău, pl. Siretul-d.-j., pe teritoriul com. Răcătăul.

Catinei (Dealul-), *deal*, comuna Goleşti, pl. Rîurile, jud. Muscel. De aci izvoreşte gîrla Făgeanca.

Catiţa, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, comuna Aliman; se desface din dealul Cor-Cuius; se întinde spre N. într'o

www.dacoromanica.ro

direcție generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea nordică a plășeĭ și cea vestică a com. La poalele sale S.-E. e așezat satul Aliman, iar pe la cele N.-E. se află valea Catița. Are 94 m. înălțime, dominînd satul Aliman, bălțile: Vederoasa și Limpezișul și un drum comunal Mîrleanul-Aliman. Este acoperit cu semănăturĭ și fînețe.

Catița, *vale* mică, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, com. Aliman. Se desface din poalele N.-V. ale dealuluĭ Catița, de la care și-a luat numele; se îndreaptă spre Est în o direcție generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea nordică a plășeĭ și a comuneĭ. Are malurile joase, acoperite cu iarbă. După ce tae drumul comunal Mîrleanul-Aliman, se deschide în partea vestică a bălțiĭ Vederoasa, cu stuful eĭ înconjurător, după un drum de 4 kil. E drumată de dealurile Zbreia și Catița, printre care se află.

Catîra, *deal*, în jud. Buzău, comuna Robești, între cătunele Runcul și Stănilești; e format din pămînturĭ albe. Este acoperit cu vie și izlaze.

Çatîra, *pîrîŭ*, în județul Buzău, çomuna Robești, căt. Stănilești; începe la Pîclele-Robeștilor și se varsă în Buzău.

Catîrilor (Braniștea-), *pădure* mică, spre S. de com. Amărești-d.-j., pl. Balta, jud. Romanați, lîngă moșia și pădurea Poporul. Se învecinește la V. cu moșia domenială Sadova.

Catîrilor (Valea-), *șes*, în com. și măt. Meteleul-Lipănesculuĭ, jud. Buzău, cunoscut prin fertilitatea sa.

Catîrul, *muchie de deal*, județul Brăila, în partea de N. a com. Suțești, pe lunca stîngă a rîuluĭ Buzău; începe de la movilele Suliganuluĭ, spre S.-V. de cîrciuma de la Cotul-luĭ-Pungă.

Catranul, *baltă*, pl. Cîmpul, în S. comuneĭ Tunari, jud. Dolj, și prin care trece limita de V. către com. Poiana.

Catrina, *pădure* de salcie, județul Brăila, com. Vădeni, pe malul drept al rîuluĭ Siret.

Catrina, *vălcea*, izvorește din dealul Cîrcinovuluĭ, comuna Bîrzești, pl. Argeșelul, jud. Muscel, și străbate partea de S.-E. a comuneĭ, vărsîndu-se în pîr. Lentea.

Catrinari, *parte* din *satul* Șarul-Dorneĭ, jud. Suceava.

Catrinari, *munte*, peste care e hotarul moșiilor Șarul-Dorneĭ și Broșteni, jud. Suceava.

Catrinari, *mic afluent* al pîrîuluĭ Negrișoara, jud. Suceava.

Catrineĭ (Movila-), *movilă*, în jud. Buzău, com. Luciul, pe moșia Luciul.

Catrineĭ (Muchia-), *colină*, în jud. Buzău, com. Pîclele, măt. Berca.

Catrineĭ (Piscul-), *deal* înalt, în județul Tutova, comuna Lălești.

Catrineĭ (Vadul-), *vad*, pe rîul Siretul, în jud. Brăila, com. Vădeni, între podul c. f. și gura Siretuluĭ.

Catrinești, *numire*, ce se da din vechime *cătunuluĭ* Palanga, din com. Popești-Palanga, pl. Teleormanuluĭ, jud. Teleorman.

Catrinița. Vezĭ Cotreanța, județul Bacău.

Catrinoiul, *punct de hotar*, comuna Gura-Dimieniĭ, jud. Buzău, pe malul rîuluĭ Slănic și al izvoruluĭ Valea-Mare.

Caţaonul, *vălcea*, izvorește după teritoriul com. Cornățelul, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt, și se varsă în Valea-Guguluĭ, pe țărmul drept, tot în raionul com. Cornățelul.

Caţetul, *moșie* a statuluĭ, județul Vîlcea, foastă a luĭ Vasile Giulescu, pendinte de mănăstirea Horezul; s'a arendat pe periodul 1888—1893, cu 700 leĭ anual.

Caţichea, *sat*, face parte din comuna rurală Ciorogîrla-Dîrvari, pl. Sabarul, jud. Ilfov, situat pe malul stîng al rîuluĭ Răstoaca.

Se întinde pe o suprafață de 470 hect., cu o populație de 191 locuitorĭ.

D-l I. Niculescu-Dorobanțu are 330 hect. și loc. 140 hect.

Proprietarul cultivă 250 hect., 80 pădure și locuitoriĭ cultivă 132 hect.; 6 sunt sterpe și restul vie. Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Numărul vitelor marĭ e de 112 și al celor micĭ de 92.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Caţînul, *ramură de dealurĭ*, în com. Rădiul, pl. Bistrița, jud. Neamțu. Se detașează din ramura numită a Scaunelor, prelungirea Măgureĭ-Stridinelor, perpendiculară pe șira Tarcăuluĭ, și întruchipează un nod cu ra-

www.dacoromanica.ro

murile Iurcani și Dragva. Coastele sale despre N. sunt udate de Pîrîul-Poduluĭ și de al-Podeţuluĭ, com. Borlești. Acele despre S.-E. sunt udate de Pîrîul-Rădiuluĭ.

Caţînul, *loc izolat*, în com. Borlești, pl. Bistriţa, jud. Neamţu, situat în drumul ce unește satul Beţești cu satul Ruseni.

Caţînul, *pădure*, pusă în exploatare, jud. Neamţu, în pl. Bistriţa, com. Borlești; are o întindere de vre-o 270 hect.

Caţînul-cu-Secera, *lac*, în plasa Ialomiţa-Balta, în însula Balta, com. Dudești, jud. Ialomiţa.

Caţînul-cu-Stîrci, *lac*, în plasa Ialomiţa-Balta, în însula Balta, com. Dudești, jud. Ialomiţa.

Caugagi, *sat*, jud. Constanţa, în pl. Medjidia, cătunul Carabacî, situat în partea meridională a plășeĭ și a comuneĭ, la 1 kil. spre E. de cătunul de reședinţă Carabacî. Este așezat pe valea Alceac-Alcea, tocmaĭ în locul unde se deschide valea Cultimes-Ceair și este închis la N. de dealul Gurse, la N.-V. de dealul Cultimes-Bair și la S.-E. de dealul Sartî-Caia-Bair. Populaţiunea este formată de către Turcĭ, ocupîndu-se în general cu agricultura. Pămîntul produce în abondenţă tot felul de cereale; însă grîul și ovăzul reușesc maĭ bine. Drumurĭ comunale pleacă în spre Carabacî, Cazil-Murad, Beșoul și Copadin.

Caugagi, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, cät. comuneĭ Ciamurli-d.-j., situat în partea sudică a plășeĭ și în cea nord-vestică a comuneĭ, pe malul stîng al pîrîuluĭ Slava-Rusă, la 5 kil. spre N.-V. de reședinţa, Ciamurli. Intinderea satuluĭ este de 44 hect., iar populaţia bulgărească, maĭ mult este de 32 fam. cu 121 suflete. Pămîntul este în general bun pentru agricultură și pășunat. Ocupaţiunile principale ale locuitorilor sunt plugăria și creșterea vitelor. Prin Caugagi trece drumul comunal Ciamurli-Slava-Rusească.

Caugagi, *vale*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ rurale Ciamurli-d.-j., și anume pe acel al cătunuluĭ săŭ Caugagi, de la care și-a luat și numele. Se desface din ramurile estice ale dealuluĭ Pahotin; se îndreaptă spre S., într'o direcţie de la N.-S., pe lîngă drumul comunal Babadag-Caugagi, și, după un curs de 4 kil., se deschide în valea Slava, pe stînga, chiar în satul Caugagi.

Caugagi-Est, *movilă*, fost punct trigonometric de observaţiune de rangul al II-lea, jud. Constanţa, situată la hotarul plășilor Mangalia și Medjidia, pe culmea dealuluĭ Uzun-Bair, fiind vîrful săŭ cel maĭ înalt; are o înălţime de 130 metri.

Caugagi-Vest, *vîrf de deal*, jud. Constanţa, în pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rurale Chioseler. Este așezat pe culmea dealuluĭ Chezleŭ-Sîrtî; are o înălţime de 130 metri; a fost punct trigonometric de observaţiune de rangul al II-lea. Este acoperit cu verdeaţă.

Caula-Ceair, *vale*, jud. Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ rurale Cavaclar. Nu este alt ceva de cît partea de la început a văeĭ Merdevenli-Punar, adiacenta văeĭ Borungea. Acest nume îl poartă de la capătul văeĭ și pănă la locul unde tae drumul judeţean Cuzgun-Mangalia. Este situată în partea vestică a plășeĭ și cea sud-vestică a comuneĭ, între dealurile Cazîl-Murad la V. și Cavaclar la E. Printr'însa merge și drumul comunal Mangaci-Calfa-Chioi.

Caulea, *pod*, peste pîrîul Stavnicul, în valea de lîngă satul Hadîmbul, din com. Mironeasa, pl. Stavnicul, jud. Iași.

Cavac-Culac-Ceair, *vale*, judeţul Constanţa, în plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul bulgăresc și romînesc al comuneĭ Gărvanul, servindu-ĭ de hotar spre com. Gîrliţa. Se desface din poalele sud-estice ale dealuluĭ Bei-Orman-Bair; se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd ast-fel partea de S. a plășeĭ și cea sud-vestică a comuneĭ. Merge printre dealurile Bei-Orman-Bair și Versat-Sîrtî la V. și Ciatal-Iol-Bair și Regene-Bair la E. Are o lungime de 8 kil. Se deschide în valea Nursus-Ceair pe stînga eĭ. Pe această vale merge drumul comunal Gîrliţa-Cuciuc-Cainargi.

Cavaclac-Cairac, *vale*, în judeţul Tulcea, pl. Babadag, com. Ciamurli-d.-s., cät. Testemel. Se deschide din dealul Surtlŭc-Bair; se îndreaptă spre S., cu o direcţie de la N. spre S., brăzdînd partea vestică a plășeĭ și a comuneĭ; după 3 kil. de drum se deschide în valea pîrîuluĭ Beidant, ceva maĭ jos de satul Testemel, pe parteà dreaptă a luĭ.

Cavaclar, *com. rur.*, în judeţul Constanţa, pl. Mangalia, situată în partea meridională a jude-

www.dacoromanica.ro

ţuluĭ, la 53 kil. spre S.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea nord-vestică a plăşeĭ, la 35 kil. spre N.-V. de oraşelul Mangalia, reşedinţa eĭ, pe valea Mangaci-Ceair.

Se mărgineşte la N. şi V. cu com. Cazîl-Murad, la E. cu com. Enghez, iar la S. cu însemnata comună Cara-Omer.

Solul e puţin accidentat, de următoarele principale dealurĭ: Cavaclar, cu vîrful Merdivenli-Punar (141 metri) la Nord; Cazîl-Murad, cu vîrful Cazîl-Murad (144 m.), la V.; Culac-Bair (128 m.) la N.-E.; Carasuluc-Bair, cu vîrful Cital-Iuc (134 m.) la E. şi S.-E.; Ghiuvenli, cu vîrful Ghiuvenli (141 m.) la S. Toate aceste dealurĭ sunt acoperite cu fîneţe şi semănăturĭ. Movilele sunt numeroase (15), importante şi aŭ servit odinioară ca puncte de orientare saŭ apărare. Principalele sunt: Cavaclar-Iuc (136 m.), la 1½ kil. spre S.-E. de satul Cavaclar şi Mangaci-Iuc (115 m.) la S. de satul cu acelaşĭ nume. Ele sunt acoperite cu verdeaţă.

Principalele văĭ sunt: Cavaclar, ce trece prin mijlocul comuneĭ şi prin satele Mangaci şi Cavaclar, cu adiacentele sale: Mangaci-Ceair, pe dreapta, spre Est şi Tatar-Ceair, unită cu valea Culac-Ceair, pe stânga, spre Vest. Valea Merdeven-Ceair, care pleacă cu numele de Culac-Ceair, brăzdează partea vestică a comuneĭ.

Cătunele carĭ compun com. sunt două şi anume: Cavaclar, reşedinţă, în partea centrală a comuneĭ, pe valea Cavaclar, la unirea eĭ cu valea Culac-Ceair închis fiind de dealul Cavaclar la N. şi V., de Culac-Bair la S.; Mangaci, tot în partea centrală a comuneĭ, alipit de precedentul, în partea luĭ meridională, aflător în valea Cavaclar, închis şi dominat fiind de dealurile Culac-Bair şi Mangaci la Sud.

Suprafaţa comuneĭ în total este de 5355 hect., din carĭ: 115 hect. ocupate de vetrele celor două sate, cu 91 case şi restul de 5240 hect. împărţit între locuitorĭ, carĭ aŭ 2240 hect. şi statul cu proprietarĭ, posedînd 3000 hect.

Populaţia comuneĭ este de 61 familiĭ, cu 285 suflete, în majoritate Turcĭ şi Tătarĭ, din carĭ: bărbaţĭ 157, femeĭ 128; căsătoriţĭ 106, necăsătoriţĭ 165, văduvĭ 14. Ştiŭ carte 15, nu ştiŭ 270. După religie sunt: ortodoxĭ 15, catolicĭ 18, mahometanĭ 249. După protecţie sunt: supuşĭ străinĭ 20, restul Romînĭ. După ocupaţiune sunt: agricultorĭ 115, industriaşĭ 1, comercianţĭ 2, cu alte profesiunĭ 2. Contribuabilĭ sunt 120.

In ceea-ce priveşte calitatea pămîntuluĭ, cele 5355 hect. ale comuneĭ se divid ast-fel:

115 hect. loc neproductiv, ocupat de vatra satuluĭ; 5240 hect. loc productiv, din carĭ 3200 hect. loc cultivabil, din carĭ: 1600 hect. ale Statuluĭ cu proprietarĭ şi 1600 hect. ale locuitorilor; 890 hect. loc necultivat, din carĭ 650 hect. ale statuluĭ cu proprietarĭ şi 240 ale locuitorilor: 1143 hect. loc izlaz, din carĭ: 743 hect. ale statuluĭ cu proprietarĭ şi 400 ale locuitorilor; 7 hect. vĭĭ ale statuluĭ cu proprietarĭ.

In comună sunt 115 plugarĭ, avînd 68 pluguri (40 cu boĭ, 28 cu caĭ), 68 care şi căruţe (40 cu boĭ, 28 cu caĭ); 1 maşină de treerat cu aburĭ, 4 maşinĭ de semănat, 4 maşinĭ de secerat, 1 maşină de bătut porumb şi 23 grape de fier.

Comuna are 1201 caĭ, 283 boĭ, 2 bivolĭ, 3300 oĭ, 17 porcĭ.

Sunt în comună: 1 moară cu aburĭ; 22 puţurĭ (20 în sate, 2 în cîmp).

Comerţul e puţin activ. Se face prin gara Medjidia, la 35 kil. spre N.-E. de către 2 comercianţĭ.

Budgetul comuneĭ este la venitur de 2331 leĭ, şi la cheltueli de 1941 leĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: drumul judeţean Cuzgun-Mangalia, ce trece pe la 3 kil. spre S. de sate; drumurĭ vecinale la comunele învecinate ca Ghiuvenli, Cazîl-Murad, Casîcci, Beşoul, Carabacî, etc.

Cavaclar, *sat*, jud. Constanţa, în pl. Mangalia, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Cavaclar. Este situat în partea vestică a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ, pe valea Mangaci saŭ Cavaclar, şi anume la împreunarea acesteia cu văile Culac-Ceair şi Talar-Ceair. Este închis şi dominat la S. şi V. de dealul Cavaclar, iar la E. de dealul Cavaclar. Are o populaţiune de 115 familiĭ, cu 380 suflete, în majoritate Bulgarĭ, ocupîndu-se cu agricultura şi creşterea vitelor. Pămîntul săŭ produce destule cereale.

Cavaclar, *culme* însemnată de dealurĭ, jud. Constanţa, în pl. Mangalia, pe teritoriul comunelor rurale Cavaclar şi Cara-Omer. Se întinde printre văile Afighinea la V. şi Enghez la E. Este tăiat de o mulţime de drumurĭ, între carĭ cel judeţean Cuzgun-Cara-Omer. Are 145 m. înălţime şi este acoperit cu semănăturĭ şi fîneţe.

Cavaclar, *vale*, alt nume al văeĭ Mangaci, jud. Constanţa, nume ce-l poartă în pl. Mangalia, com. Cavaclar, între satele Cavaclar şi Merdevenli-Punar. Este închisă

www.dacoromanica.ro

între dealurĭ înalte. Prin ea merg drumurile comunale Cavaclar-Carabacî.

Cavadineşti, *com. rur.*, în pl. Horincea, jud. Covurluiŭ, la o distanţă de 80 kil. de Galaţi. Este, mergînd de la S. spre N., întîia comună aşezată pe valea Horinceĭ. Se hotăreşte la N. cu com. Gănesti, la E. şi S. cu Rogojeni şi la V. cu Slivna. Teritoriul săŭ e udat de pîrîul Horincea şi de pîrîiaşul Liscovul. Are 3 cătune: Grăpeni, Cavadineşti, reşedinţa, şi Rugineni cu Oneşti. Cea dintîia este la depărtare de vr'o 800 metri de reşedinţa comunală, iar cele-l-alte două maĭ lipite una de alta. Localitatea este frumoasă: plantaţiĭ dese, viĭ, arborĭ roditorĭ, în deosebĭ nucĭ mulţĭ şi marĭ, împodobesc teritoriul Cavadineştilor. Sătenĭĭ de aicĭ sunt toţĭ Romînĭ, răzeşĭ, afară de puţinĭ foştĭ clăcaşĭ şi însuraţeĭ în Grăpeni. Numărul total al caselor e de 501. Contribuabilĭ sunt 403; familiĭ 523, cu 2142 suflete: 1122 bărbaţĭ, 1020 femeĭ; 1130 necăsătoriţĭ, 908 căsătoriţĭ, 104 văduvĭ; 209 cu ştiinţă de carte, 1933 fără.

Pămîntul Cavadineştilor e nisipos, argilos şi calcaros. Suprafaţa sa aproximativă e de 3446 hect., din carĭ 285 hect. arabile, 75 pădure şi luncă, 150 imaş, 65 fînete, 160 viĭ, 10 grădinăriĭ, 45 livezĭ şi 120 vatra satuluĭ şi netrebnic. Tot teritoriul aparţine proprietăţeĭ micĭ şi mijlociĭ. Dintre sătenĭ sunt fruntaşĭ carĭ posedă pănă la 40 fălcĭ pămînt.

Numărul vitelor e de 3165, din carĭ 577 boĭ, 191 vacĭ, 134 juncĭ, 30 junce, 3 taurĭ, 129 gonitorĭ, 87 gonitoare, 283 mînzaţĭ, 273 mînzate, 109 viţeĭ, 301 caĭ, 1003 oĭ, 40 berbecĭ şi 6 capre, osebit de rîmătorĭ, din carĭ are cîte unul cel puţin fie-care locuitor.

Pe lîngă agricultură, viticultură şi creşterea vitelor, sătenĭĭ acesteĭ comune cultivă numeroase grădinĭ de zarzavaturĭ. O singură cîrciumă e în Cavadineşti; prăvăliĭ de alte mărfurĭ sunt 2. Se lucrează aicĭ rogojinĭ şi cărămizĭ. Funcţionează o moară cu aburĭ, înfiinţată în 1880, cu venit anual de 2000 l. Morĭ de vînt sunt 8, producînd fie-care pănă la 80 leĭ venit pe an. Sunt ca la 150 femeĭ carĭ cultivă duzĭ şi vĭermĭ de mătasă, fac ţesăturĭ din cînepă şi in. Maĭ toate Cavadinencele lucrează singure obiectele casnice. Cultivatorĭ de albine sunt puţinĭ. Loc. posedă 251 pluguri.

Veniturile comunale se urcă la 6242 leĭ 35 banĭ pe an, iar cheltuelile la 4435 leĭ 5 banĭ. Contribuţiile directe în total ajung la 10865 leĭ 17 banĭ.

Biserică sunt 4: Sf. Voevozĭ, în Rugineni; Sf. Gheorghe, Posada, şi Adormirea-Maiciĭ-Domnuluĭ în Cavadineşti; Prea-Cuvioasa-Paraschiva în Grăpeni. Cele treĭ d'întîiŭ funcţionează; a patra, în ruină, este închisă. Toate sunt vechĭ. Cea maĭ nouă, Adormirea, este din 1848. După alcătuirea parohiilor din 1888, com. Cavadineşti formează o parohie, cu catedrala Sf. Gheorghe, un preot paroh, un preot ajutor şi 6 cîntăreţĭ.

Şcolĭ sunt 2, una de băeţĭ şi alta de fete. Cea de băeţĭ, înfiinţată în 1866, număra 76 elevĭ regulaţĭ în 1889; cea de fete datează de la 1884.

Cavadineşti, *sat*, reşedinţa com. cu acelaşĭ nume, pl. Horincea, jud. Covurluiu. Are: 364 familiĭ, cu 1212 suflete; 2 bisericĭ; 2 şcolĭ.

Caval (Poiana-luĭ-), *poiană*, la E.-V. de căt. Gueşti, com. Maldărul, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt.

Cavalic-Coresi, *deal*, în judeţul Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul bulgăresc al comuneĭ Regep-Cuiusu. Se desface din dealul Uzun-Bair; se întinde spre S., într'o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de S. a plăşeĭ şi cea de V. a comuneĭ. Are 120 m. înălţime. Este acoperit cu livezĭ şi pădurĭ, între carĭ maĭ însemnată e pădurea Sarp-Orman pe părţile estice.

Cavargic, *sat*, în jud. Constanţa, pl. Constanţa, căt. comuneĭ Cicrîcci. E situat în partea septentrională a plăşeĭ şi a comuneĭ, pe valea Alciac-Dere şi în apropierea pîrîuluĭ Casimcea. Este închis la S.-E. de către dealul Cavargic-Bair, cu vîrful săŭ Cavargic-Iuc, care are 105 m.; iar din partea de N. este dominat de către vîrful Ali-Culac-Bair, care are o înălţime de 114 m. Suprafaţa sa este de 2200 hect., dintre carĭ: 57 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ şi de grădinĭ. Are o populaţie de 49 familiĭ, cu 200 suflete, compusă numaĭ din Bulgarĭ carĭ se ocupă în general cu agricultura. Pămîntul produce tot felul de cereale şi în special grîŭ şi ovăz. Casele sunt micĭ şi puţine. De la Cavargic pleacă următoarele drumurĭ comunale: spre Seremet, Cogealac (Tulcea), Peletlia şi Palaţul-Mic; pe teritoriul săŭ trece un drum de la Palaţul-Mic la Şeremet.

Cavargic-Bair, *deal*, în judeţul Constanţa, pl. Constanţa, pe teritoriul com. rur. Cicrîcci şi pe acela al cătunuluĭ săŭ Cavargic. Se desface din dealul Peletlia

www.dacoromanica.ro

și anume din vîrful Cara-Tepe, îndreptîndu-se spre S., cu o direcțiune generală de la N.-E. către S.-V.; trece pe la sudul văeĭ Alceac-Dere și pe la sudul satuluĭ Cavargic; ultimele sale ramificațiunĭ se sfîrșesc cu malul pîrîuluĭ Casimcea. Are o înălțime maximă de 164 m. pe care o atinge în vîrful său Cavargic-Iuc. Este situat în partea nordică a plășeĭ și a comuneĭ. Servă ca punct militar.

Caverna, jud. Vîlcea. (V. Peștera).

Cazaca, *izvor*, în jud. Buzău, comuna Pietroasa-d.-j., își ia naștere din pădurea Berca și Bradul la punctul Colțul Pietreĭ. După ce udă comunele Pietroasa și Clondirul se scurge în pîr. Sărata.

Cazaci, *com. rur.*, pl. Dealul-Dîmbovița, jud. Dîmbovița. Această comună, situată pe cîmpie, spre S. de Tîrgoviște, în apropiere de linia ferată și șoseaua națională Tîrgoviște-Titu, este udată în raionul său de rîurile Dîmbovița și Ilfovul, precum și de Heleștaele-Domneștĭ, atît de renumite în istoria țăreĭ. Comuna Cazaci se compune din șapte cătune: Movila, Nucetul, Olari, Cazaci, Brătești-d.-j., Brătești-d.-s. și Heleșteul-Domnesc cu o populație în total de 3572 locuitorĭ Romînĭ. In această sumă de 2572 locuitorĭ intră și populația din com. Mircea-Vodă, care, pănă la 1887, era un cătun, care făcea parte tot din com. Cazaci. (Vezĭ Mircea-Vodă). In com. Cazaci, la căt. Nucetul, se află: herghelia statuluĭ; stația Nucetul, a căeĭ ferate Tîrgoviște-Titu; o mănăstire. (Vezĭ Nucetul). Pe cîmpiile sale, comuna Cazaci produce multe cereale. Sunt aci treĭ morĭ de apă, precum și o piuă. In această comună sunt patru bisericĭ întreținute de enoriașĭ; o mănăstire întreținută de stat, Nucetul; precum și două școlĭ: una întreținută de stat, în Nucet și una, de județ, în Cazaci. Comuna Cazaci se învecinește spre E. cu com. Hăbeni, despărțindu-se prin pădure; spre E. se învecinește și cu comuna Băleni și Comișani; spre V. cu com. Perșinari, Gura-Șuțiĭ și Ghinești, de carĭ se desparte prin rîul Dîmbovița; la N. cu com. Văcărești, de care se desparte prin pădure și cu care se leagă prin șosea vecinală; în fine, la S. se învecinește cu com. Bolovani. Pădurile din raionul acesteĭ comune sunt două, una cam de 17500 ariĭ, alta cam de 12350 ariĭ. Comuna Cazaci, se zice, își trage numele de la o ceată de Cazacĭ, care-și stabiliseră cartierul aci în timpul vechilor invasiunĭ Ruso-Tătare. La Heleștaele-Domneștĭ, carĭ azĭ nu sunt de cît o vale, prin care trece pîrîul Ilfovul, se zice că Țepeș-Vodă a pus în țepĭ o armată întreagă turcească, și pe Hamza-Pașa, comandantul eĭ, în o țeapă maĭ înaltă, ca semn de batjocură. Comuna Cazaci are 7038 leĭ venit și peste 250 contribuabilĭ în Cazaci și tot cam atît în restul comuneĭ prin cele-l-alte cătune. Amîndouă școalele sunt mixte. Primăria este în acelașĭ local cu școala din Cazaci, iar școala din Nucetul e singură. Fie-care școală are cîte un învățător.

Cazaci. Vezĭ Tarcăul, *sat*, jud. Neamțu.

Cazaci, *capul unuĭ deal*, numit Brebeni, care brăzdează partea de V. a teritoriuluĭ com. Coteana, pl. Siul-d.-s., jud. Olt. Aci se împreună valea Oboga și Valea-Dîrjovuluĭ și se varsă în Valea-Oltuluĭ. E punct strategic. Se zice că în timpul unuĭ războiŭ Ruso-Turc, Cazaciĭ ocupaseră acest punct, iar Turciĭ se așezaseră pe o altă înălțime, piscul Boia, maĭ la S., pe malul Oltuluĭ. Lupta s'a dat pe Valea-Dîrjovuluĭ.

Cazaci, *locuință izolată*, (vr'o 4 case), în com. Doamna, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, lîngă pîrîiașul cu a sa numire. Maĭ înainte, cînd la 1882 se proectase înființarea uneĭ com. nouă, acest mic cătunaș a fost alipit la comuna Dumbrava-Roșie, în care intră și actuala com. Vadurile. Dar din pricină că acea comună a rămas neconstituită. Cazaci sunt rămașĭ atașațĭ comuneĭ căreĭa aparțin și astăzĭ.

Cazaci, *pîrîiaș*, în com. Doamna, pl. Piatra-Muntele, județul Neamțu. Izvorește din ramurile Cernegureĭ, partea numită de unĭ Cîrlomanul, iar de alțiĭ Carpați, și se varsă pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistrița, în fața orașuluĭ Piatra.

Cazacilor (Movila-), *movilă*, în jud. Buzău, comuna Gherăseni, pe moșia Rotunzeanca.

Cazacilor (Movila-), *movilă*, pl. Dumbrava-d.-s., com. Rudari, jud. Dolj.

Cazacilor (Movila-), *deal*, în jud. Tulcea, plasa Măcinul, comuna Pecineaga, ramură vestică a dealuluĭ Ghiun-Ghirmeș. Se întinde spre V., avînd o direcție generală de la S.-E. spre N.-V. Brăzdează partea sud-vestică a plășeĭ și a comuneĭ. Se întinde dealungul maluluĭ stîng al pîrîuluĭ Ai-Orman și malul drept al Dunăreĭ. Are 129 metri înăl-

www.dacoromanica.ro

ţime. E punct trigonometric de observaţie de rangul I-iŭ, Este tăiat de o mulţime de văĭ adînciĭ şi prăpăstioase. La poalele sale nordice se află aşezat satul Picineaga. El a fost întărit de Turcĭ, căcĭ prin înălţimea sa domină asupra satuluĭ Picineaga, şi asupra Dunăreĭ, pe o mare întindere. Fiind-că postul turcesc de aicĭ era compus numaĭ de Cazacĭ, de aceea i s'a dat numele de Cazaci. Are o importanţă strategică deosibită. Este acoperit cu verdeaţă. Pe la poalele sale trece şoseaua judeţeană Ostrov-Satul-Noŭ, şi drumŭl vecinal Picineaga-Cîrjilar.

Cazacul, *cătun*, în pl. Ialomiţa-Balta, com. Balaciurile, jud. Ialomiţa.

Cazacul, *deal*, ce se întinde de la N. spre S., pe teritoriul satuluĭ Epureni, com. Rădiul-Mitropolieĭ, pl. Copoul, jud. Iaşi, şi se termină în şesul Jijieĭ.

Cazacul, jud. Iaşi. (V. Bordea, deal).

Cazacul, *movilă*, com. Todireni, pl. Jijia, jud. Botoşani.

Cazacul *movilă*. (V. Şirul-Movilelor, com. Brăeşti, pl. Coşula, jud Dorohoiŭ).

Cazacul, *munte*, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, pendinte de com. Brebul şi Predealul, jud. Prahova. Impreună cu munţiĭ Pietricica şi Pîraele, s'a arendat, pe periodul 1886—91, cu 1450 leĭ anual.

Cazacul, *munte*, în com. Predealul, pl. Peleşul, jud. Prahova, situat între văile Cazacul şi Ceauşoaia.

Este proprietctea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, La anul 1846, acest munte a fost măsurat de inginerul George Fischtum, trimes de marele Postelnic Ion Al. Filipescu,

Cazacul, *podiş*, în com. Dobrovăţul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ. Este acoperiă cu pădure.

Cazacul, *vale*, izvoreşte din raionul com. Predealul, pl. Peleşul, jud. Prahova; are direcţia de la S. spre N. şi se varsă în pîrîul Azuga, pe ţărmul stîng, după ce udă poalele de V. ale munteluĭ Cazacul.

Cazaculuĭ (Gîrla-), *gîrlă*, în judeţul Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. urb. Isaccea. Se desface din lacul Piatra-Căcată, din partea sudică; se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la V. spre E.; udă partea nordică a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ; curge numaĭ prin stufării. Serveşte ca scurgere a laculuĭ Piatra-Căcată în lacul Japşa-Racova. Are o lungime de 5 kil.

Cazaculuĭ (Măgura-), *măgură*, pe proprietatea Găujani, plasa Marginea, jud. Vlaşca.

Cazaculuĭ (Poiana), *poiană*, comuna Oteşti-d.-s., pl. Oltul d.-s., jud. Olt.

Cazaculuĭ (Vălceaua-), *vălcea*, com. Mitrofani, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Cazan (Dealul-de-la-), *semn de hotar* al moşieĭ Scaelele, în partea de S. despre moşia Riioasa, jud. Teleorman.

Cazan (Puţul-luĭ-), *loc izolat*, în com. Glodeanul-Sărat, jud. Buzăŭ, pe hotarul eĭ despre com. Gherăseni.

Cazan (Rusca-de-la-), *coborîş*, pe dealul cu acelaşĭ nume, jud. Teleorman, pe unde comunică parte din locuitoriĭ com, Scaelele, cînd vin despre com. Riioasa.

Cazanele, *groapă*, jud. Brăila, unde se împreună Aurelul cu Bobocul şi care se află la N.-E. de iezerul Bobocul.

Cazangia, *vale* însemnată, în judeţul Tulcea, pl. Tulcea, com. Agi-Ghiol şi Sari-Chioi. Se desface din dealul Orta-Bair; se îndreaptă spre S., într'o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E. printre dealurile Taş-Bair, Găvanul şi Cairacul de o parte, Căuşul, Cununa şi Pietrosul de alta; brăzdează partea sudică a plăşeĭ şi pe cea vestică a celor 2 comune. Este întretăiată de o mulţime de drumurĭ comunale dintre satele Agi-Ghiol, Congaz, Zebil, Sabandgia şi Sari-Chioi. Are o lungime de 12 kil. Se deschide în cotul Sărătura al iezeruluĭ Razelm, maĭ jos de Sari-Chioi.

Cazanul, jud. Vîlcea. (Vezĭ Vlădoaia).

Cazanul, *iezer*, jud. Brăila, aproape de tîrlele Blasova, din cuprinsul comuneĭ Chiscani.

Cazarma, *fîntînă vechie*, între com. rur. Broscari şi Rogova, jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-j., în dreptul pădureĭ Vîrcioroya. Aci se văd urme de zidăriĭ marĭ vechĭ. Din marginea pădureĭ, începe Brazda-luĭ-Novac şi scoboară în Valea-Poroiniţeĭ. De aci se vede la locul părăsit numit La-Beciŭ şi Dosişte şi la

www.dacoromanica.ro

vale până la locul numit Ciobanul.

Cazarma, *loc*, pe teritoriul moşiei Ştiubeeni, com. Ştiubeeni, pl. Başeul, jud. Dorohoiu, unde Austriacii stabiliră o herghelie a statului după ce luară Bucovina, în anul 1777. Partea aceasta de moşie era a mănăstirei Putna. După vinderea moşiei în 1785, herghelia s'a desfiinţat. Zidurile cazarmei şi ale grajdurilor aŭ existat mult timp, până ce, în 1880, s'aŭ dărîmat cu totul.

Cazasul, *com. rur.*, jud. Brăila, pl. Vădeni, situată pe şes. Se învecineşte la E. cu Izlazul şi Brăila, la V. cu Nazîrul, la S. cu Tudor-Vladimirescu şi la N. cu Vădeni. Suprafaţa comunei este de 9053 hect. Populaţia sa e de 1834 suflete, compunînd 397 familii, 267 persoane ştiŭ carte, iar 1567 nu ştiŭ carte. Sunt 245 contrib. In Cazasul sunt 6 debituri, 13 cîrciumi. Sunt 66 împroprietăriţi din 1864 şi 151 din 1878; iar neîmproprietăriţi sunt 109. Venitul comunei e de 8575 lei, 59 bani; iar cheltuelile de 8183 lei, 75 bani.

Vite cornute sunt 1860, din cari: 810 boi, 835 vaci, 8 tauri, 207 viţei; sunt 549 cai, 2 măgari, 2176 oi, 157 rîmători, 29 capre. Izlazul e de 200 hect. Comuna are o biserică, construită de locuitori în 1883, cu patronii S-tii Voevozi, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser. Are 2 şcoli, din cari una de băeţi, înfiinţată la 1852 şi frecuentată de 58 elevi, şi alta de fete, înfiinţată în 1885 şi frecuentată de 22 eleve.

In comună sunt 14 strade aliniate şi 1 piaţă. Prin apropierea sa, spre S.-E., era drumul vechei poşti Brăila-Bucureşti. Drumuri: la Nazîrul, spre V., 6 kil.; la Vădeni, spre N., 11 kil.; la Tudor-Vladimirescu, spre S.-V., 6 kil.; la Lacul-Sărat, spre S., 8 kil.; la Brăila, spre E., 6 kil. Comuna e înfiinţată la 1828 prin întrunirea a două sate ce aŭ fost situate în apropierea comunei, spre N.-V., şi care erau stăpînite de 2 Turci, Cazac şi Ismen. Primul rămînînd în urmă deplin stăpînitor a acestor sate, le contopi într'unul, dîndu-i numele său. In timpul luărei Brăilei, Ruşii aveaŭ aci stabilit cuartierul lor general. Tot aci aveaŭ şi întăriri, cari se văd şi azi.

Cazasul, *sat*, în jud. Brăila, partea de S. a comunei cu acelaşi nume, pe şoseaua Brăila-Rîmnicul, la 6 kil. spre V. de oraşul Brăila, înfiinţat la 1828 de Turcul Cazas. Acest Turc stăpînea mai înainte un mic sătişor numit Cazasul, care era situat la 1 kil. spre N.-V. de satul Cazasul, şi cumpărînd de la alt turc sătişorul Iminul ce era în apropiere de Cazacul, pe locuitorii ambelor sătişoare i-a strămutat, formînd satul Cazasul.

In locul sătişorului Cazacul, pe timpul raialei turceşti, era un mare depozit de iarbă de puşcă. La 1828 fu cuprins acest loc de Ruşi; aci s'a aşezat cuartierul general, de unde s'a atacat Brăila.

După înaintarea armatelor ruseşti a rămas de pază un căpitan, care a stat aci mai mult timp; de aceea povîrnişul ce se întinde în acel loc se numeşte Valea-Căpitanului.

Suprafaţa satului este de 108 hect., avînd 184 case, 9 cîrciumi şi o moară de vînt. Populaţia satului este de 916 locuitori saŭ 177 capi de familie, din cari: 488 bărbaţi şi 422 femei; 343 căsătoriţi şi 573 necăsătoriţi; 197 persoane ştiŭ carte şi 719 nu ştiŭ.

Are o şcoală de băeţi, înfiinţată la 1852, întreţinută de stat, frecuentată de 58 elevi; şi o şcoală de fete, înfiinţată la 1885, întreţinută de comună, frecuentată de 22 eleve. Ambele şcoli aŭ un bun local de gard. Biserica din sat este zidită de loc. la 1883, avînd un preot, un dascăl şi un paracliser.

Numărul vitelor din sat este de 304 cai, 965 vite cornute, 469 oi şi 88 rîmători.

Cazîlgic-Bair, *deal*, în jud. şi pl. Tulcea, pe teritoriul comunei rurale Cataloi şi pe al cătunului saŭ Eni-Chioi. Este o prelungire nordică a dealului Ciatal-Bair. Se întinde spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd partea sudică a plăşei şi pe cea estică a comunei. Stă în legătură la N. cu dealul Tauşan-Tepe şi la E. cu dealul Orta-Bair. Se ridică până la o înălţime de 88 m. Punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra satului Eni-Chioi şi asupra drumului comunal Eni-Chioi-Agi-Ghiol, ce trece pe la poalele sale nordice. Este acoperit cu tufişuri rămase din o pădure în exploatare şi cu păşuni.

Cazîl-Cum, jud. Tulcea, rămăşiţele unui *dig* de piatră de riu, amestecat cu pămînt nisipos, în pl. Babadag, pe teritoriul comunei rurale Caraman-Chioi, în partea estică a plăşei şi a comunei, la poalele dealului Cazîl-Suhat, şi lîngă capul Iancina. Nu se ştie de cine e făcut. Avea o lungime de 150 metri. A fost sfărămat de apa lacului Razelm.

Cazîl-Murat, *com. rur.*, situată

www.dacoromanica.ro

în partea meridională a județului Constanța, la 56 kil. spre S.-V. de orașul Constanța, capitala districtului, și în partea vestică a plășei Mangalia, la 43 kil. spre V. de orășelul Mangalia, reședința ocolului.

Se mărginește la N. cu Chioseler și Carabacî (ale plășei Medjidia), la Est cu com. Agemler, la Sud cu com. Cavaclar, iar la Vest cu com. Bairam-Dede și Hairan-Chioi (ale plășei Silistra-Nouă).

Relieful solului e în general puțin accidentat. Culmile Bairam-Dede la Vest și Mangaci la Est îl brăzdează teritoriul. Principalele dealuri sunt: Topasler, Cișme-Bair și Turla-Mezarlîc-Bair la N.-V.; Baș-punar-Bair (167 m.) la N.; Mezarlîc-Bair (181 m.) la V. (aceste cinci dealuri aparțin culmei Bairam-Dede și sunt acoperite cu finețe, pășuni și semănături); Bairam-Dede-Bair (143 m.) la Nord; Cultimes-Bair (105 m.), Cabula-Bair (103 m.), ambele tot la Nord; Cara-Olca (123 m.) și Uzun-Bair, cu vîrful Caugagi-Est (136 m.) la N.-E.; Cazîl-Murat-Bair (165 m.) la S.-V.; Cavaclar cu vîrful Merdevenli-Punar (141 m.) la Sud; Culac-Bair (128 m.) la Est (toate aceste dealuri aparțin culmei Mangaci și sunt acoperite cu pășuni, livezi și semănături). Movile sunt numeroase și importante (42), servind ca puncte de observație și orientare. Principalele sunt: Cazîl-Murad (165 m.) și Merdevenli-Punar (149 m.) la S. Ele sunt acoperite cu iarbă.

Cursuri de apă propriu zise, în comună, nu sunt, ci numai văi cari sunt lipsite de apă mai tot anul, afară de timpul ploios și primăvara. Principalele văi sunt: Becter, la N.-V., trecînd prin satul Becter; Cazîl-Murat, la N., trecînd prin satul Terziveli; Chiorgherciu-Punar-Ceair, la V., trecînd prin satul Cazîl-Murat; Merdevenli-Ceair prin mijloc, trecînd pe la Est de satul Cazîl-Murat; Mangaci la E., trecînd prin satul Merdevenli-Punar și cu adiacenta sa Culac-Culac. Unele dintre ele au maluri înalte și stîncoase pe alocurea.

Cătunele cari formează com. sunt: Cazîl-Murat, reședință, așezat în mijloc, pe valea Chiogerciu-Punar-Ceair, între dealurile Mazarlîc-Bair la Vest și Cavaclar la E.; Merdevenli-Punar, în partea estică, la 2 kil. spre Nord-Est de reședință, pe valea Mangaci, între dealurile Cavaclar la V. și Culac-Bair la E.; Terzi-Veli, în partea nordică la 4 kil. spre N.-V. de reședință, pe valea Cazîl-Murat-Ceair, între dealurile Baș-Punar-Bair la V. și Bairam-Dede la E.; Becter în partea vestică, la 6 kil. spre N.-V. de reședință, pe valea Afighinea, între dealurile Cișme-Bair la V. și Baș-Punar-Bair la Est.

Suprafața totală a comunei este de 5412 hect., din cari: 63 hect. ocupate de vetrele celor 4 sate cu 148 case, iar restul de 5269 hect. împărțit între stat cu proprietarii, cari posedă 2030 hect. și locuitorii ce stăpînesc 3319 hect.

Biserică n'au locuitorii; ei se duc sărbătoarea la cea din Caugagi (pl. Medjidia). Sunt 5 geamii cu 5 hogi în cătunul Cazîl-Murat și cîte una în cătunele Becter, Merdevenli-Punar și Terziveli.

Populația comunei este de 146 familii, cu 653 suflete: 359 bărbați, 294 femei, din cari: 373 căsătoriți, 258 necăsătoriți, 22 văduvi; 34 știu carte, 619 nu știu.

Sunt 221 ortodoxi, 432 mahometani; 165 agricultori și meseriași, 3 comercianți, 1 industriaș, 6 de alte profesii; 175 contribuabili; 174 împroprietăriți, 1 neîmproprietărit.

In ceea-ce privește calitatea pămîntului cele 5412 hect. ale comunei se divid în chipul următor: 63 hect. teren neproductiv (ocupat de vetrele satelor), 5349 hect. teren producțiv, din cari: 3813 hect. teren cultivat (1830 hect. ale statului cu proprietarii și 1980 hect. ale locuitorilor); 600 hect. teren necultivat ale locuitorilor; 939 hect. teren izlaz, din cari: 200 hect. ale statului cu proprietarii și 739 ale locuitorilor.

In comună sunt 165 plugari posedînd 52 pluguri (40 cu boi, 12 cu cai), 104 care și căruțe (40 cu boi, 64 cu cai), 2 mașini de semănat, 2 mașini de vînturat.

Numărul vitelor este de 3826 capete, din cari: 312 cai, 734 boi, 2 bivoli, 4 asini, 2680 oi și 94 porci.

In com. sunt 3 mori de vînt.

Comerțul este puțin activ; se face prin gara Medjidia, la 35 kil. spre N.-E. de către 3 comercianți.

Budgetul este de 4749 lei la venituri, 2037 lei la cheltueli.

Căi de comunicație ale comunei sunt: drumul județean Enișenlia-Mangalia pe la S., drumul mare Bairam-Dede-Cazîl-Copadin și drumuri comunale la satele învecinate, cum: Cavaclar, Ghiuvenli, Baș-Punar, Calfa-Carabacî.

Cazîl-Murat, *punct militar*, în Dobrogea, la o înălțime de 164.72 m. d'asupra nivelului mării.

Cazîl-Murat, *sat*, în pl. Mangalia, jud. Constanța, cătunul de reședință al comunei Cazîl-Mu-

www.dacoromanica.ro

rat, situat în partea vestică a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ, pe valea Chiogherciu-Punar. Are o întindere de 2150 hect., din carĭ 49 hect. vatra satuluĭ cu 110 case. Populaţiunea, în maioritate turcă şi bulgară, este de 140 familiĭ, cu 775 suflete, ocupîndu-se cu agricultura şi creşterea vitelor.

Cazîl-Murat-Ceair, *vale*, jud. Constanţa, în pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ Cazîl-Murat, şi anume pe acela al satuluĭ său Terzi-Veli. Se desface din dealul Mezarlîc-Bair, îndreptîndu-se spre N. şi mergînd printre dealurile Baş-Punar Bair şi Bairam-Dede; trece prin satele Terzi-Veli şi Chertic-Punar şi apoĭ se continuă sub numele de Capulan-Culac.

Cazîl-Suhat, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rurale Caraman-Chioi, în partea estică a plăşeĭ şi cea nordică a comuneĭ. Se întinde de la E. spre V., pe malul laculuĭ Razelm, pănă la capul Iancina. Lasă spre N. dealul Casavet-Bair. Are o înălţime de 64 m. Punct trigonometric de observaţie de ordinul al treilea. Pe la poalele sale trece drumul comunal Enişala-Caraman-Chioi. E acoperit cu fineţe şi semănăturĭ. Se bucură de o privire frumoasă.

Cazlar-Bair, *deal*, în jud. Tulcea, plasa Isaccea, pe teritoriul com. rurale Orta-Chioi. Se desface din dealul Ghiobilche-Bair. Se întinde spre N., avînd o direcţie generală de la S.-E. la N.-V., brăzdînd partea sudică a plăşeĭ şi pe cea vestică a comuneĭ. Are 177 m. înălţime şi este punct trigonometric de observaţie de a 3-a ordine. Este acoperit cu întinse pădurĭ, purtînd numele de Ahmet-Orman saŭ Pădurea-luĭ-Ahmet. Pe la poalele sale nordice trece drumul judeţean Babadag-Baş-Chioi-Orta-Chioi-Cerna-Măcin.

Căbăceni, *numire vechie*, a satuluĭ Darabani, jud. Dorohoiŭ.

Căbălul, *braţ*, în plasa Ialomiţa-Balta, insula Balta, com. Cegani, jud. Ialomiţa, prin care se alimentează lacul cu acelaşĭ nume.

Căbălul, *lac*, în pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta, teritoriul comuneĭ Bordușani, jud. Ialomiţa, în apropiere de Dunăre. Este cel maĭ mare lac din insula Balta. Maĭ poartă numirea de Cobolul.

Căbăluluĭ (Muchia-), *culmea coasteĭ Bărăganuluĭ*, în pl. Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa în dreptul satuluĭ Bordușani-Marĭ.

Căbăluluĭ (Valea-), *vale*, în pl. Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa, în dreptul satuluĭ Bordușani. Se întinde la poalele mucheĭ cu acelaşĭ nume.

Căbeşti, *sat*, în pl. Pereschivul, jud. Tutova, spre V. de Bîrlad, pe pîrîul Pereschivul. Formează o comună, com. Căbeşti, cu cătunele: Sighea şi Plopul. In toată com. sunt 1532 locuitorĭ, din carĭ 106 ştiŭ carte. Sunt 380 contribuabilĭ; 426 case. Se cultivă viia pe o suprafaţă de 253 hect. Sunt 24.75 hect. livezĭ cu prunĭ. Comerciul se face de către 6 persoane, din carĭ 5 Romînĭ şi 1 Evreŭ, în 6 stabilimente comerciale, din carĭ 4 cîrciumĭ. Are o şcoală primară de băeţi. In toată comuna sunt 3 bisericĭ.

Căboaia, *sat*, pe moşia şi în jud. Suceava, com. Broşteni. Aşezat pe malul drept al Bistriţeĭ, e străbătut de pîrîul căruia îĭ poartă numele şi numără numaĭ 10 case locuite; 10 capĭ de familie, saŭ 50 suflete, 27 bărbaţĭ şi 23 femeĭ, din carĭ 3 Ţiganĭ. Contribuabilĭ sunt 12. Improprietăriţĭ la 1864 sunt: 1 fruntaş, 4 mijlocaşĭ şi 3 codaşĭ, stăpînind 29 de fălcĭ.

Biserica din Holda şi şcoalele din Broşteni servesc şi acestuĭ sat. Nicĭ un drum de comunicaţie nu-l leagă cu celelalte sate, şi trecerea pe Bistriţa se face numaĭ cu o ciobacă, un trunchiŭ de arbore scobit.

Căboaia, mic *afluent* al Bistriţeĭ, în jud. Suceava, comuna Broşteni.

Căboaia, *munte*, în jud. Suceava, com. Broşteni, avînd 1638 m. altitudine.

Căboiţa, *munte*, în jud. Suceava, com. Broşteni.

Căbuja, *sfoară de moşie*, în jud. Suceava, ce acum formează un trup cu Drăguşeni.

Căbujeĭ, *sat*, jud. Suceava. Vezĭ Drăguşeni.

Căbujeĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, afluente al pîrîuluĭ Hatia, în jud. Suceava, comuna Drăguşeni (3 kil.).

Căbuşca, *deal*, jud. Dorohoiŭ, ce începe de pe moşia Sauceniţa, se întinde pe partea de V. a moşieĭ Văculeşti, com. cu asemenea numire, plasa Coşula, şi trece în com. Brăeşti.

Căcaina, *gîrlă*, trasă din Putna, în baza hrisovuluĭ luĭ Mihail Sturdza, Domnul Moldoveĭ, în

www.dacoromanica.ro

1874, pentru alimentarea cu apă a orașuluĭ Focșani. Gîrla începe la satul Găgești, jud. Putna, din malul drept al Putneĭ, trece pe la S.-V. de Bolotești, udă Jariștea și Vărsătura, înconjoară partea nord-estică a Odobeștilor, trece pe lîngă Pățești, udă marginea de N. a orașuluĭ Focșani, tăind șoseaua Odobeștilor și șoseaua Tecucilor și trecînd pe la Ocol și cazarma Vînătorilor. După ce ese din Focșani, gîrla se varsă în balta Mîndrești, care se scurge în rîul Putna la satul Vînători.

Această gîrlă, de la Pățești în jos, este vechiul canal tras de Domnul Moldoveĭ, Ștefan cel Mare, din Milcovul-cel-Mare, spre a forma hotarul dintre Moldova și Țara-Romînească, despre care ne zice cronicarul Urechiă: «Și zăbovind Ștefan-Vodă acolo pănă a se strînge oștile toate, aducînd și pre mulțĭ din boieriĭ Țăreĭ-Romînești și alțĭ oamenĭ de frunte, acolo aŭ pus pre aĭ săĭ boierĭ și oamenĭ de cinste de aŭ vorovit și aŭ tocmit, de aŭ despărțit din Milcovul-cel-Mare o parte de pîrîŭ, ce vine pre lîngă Odobești și trece de dă în apa Putneĭ și acela pănă astăzĭ este hotar țăreĭ Moldoveĭ și Țăreĭ-Romînești.» («Letopiseț.», I, p. 162).

Aproape de această gîrlă, a avut loc, în 1600, înfrîngerea luĭ Simion Movilă de către Mihaiŭ-Viteazul, după care Simion a fost nevoit să fugă și să-și ia orĭce nădejde de a maĭ căpăta tronul Țăreĭ-Romînești. Iată și pasagiul în care cronicarul Miron Costin pomenește de această luptă: «n'aŭ stătut Simion Movilă împotriva luĭ Mihaiŭ-Vodă de îndată ce s'aŭ dat spre marginea țăreĭ, spre Focșani, pentru ajutorul de la frate săŭ Ieremia-Voevod, de la care venise slujitorĭ din țara de jos la Simion-Voevod. Și dacă s'aŭ strîns cîte-va seamă de oștĭ și la Simion-Voevod, aŭ stătut și aŭ așteptat pe Mihaiŭ-Voevod cu războiul la o vale ce se chiamă Milcovul-cel-Mare în Țara-Muntenească (are și alt nume grozav acel pîrîŭ, și spun, de atunci). Și aŭ stătut războiul cîte-va ceasurĭ, apoĭ aŭ pĭerdut Simion-Voevod războiul. (Miron Costin «Opere complecte». Ediț. Urechiă, Tom. I, p. 444—445).

Această luptă e pomenită și de Șincaĭ («Cronica Romînilor», II, 457), însă sub anul 1601, care reproduce amănuntele eĭ după Engel: «Nefiind de față Mihaiŭ-Vodă, Simeon Moghilă cu Moldoveniĭ și cu Poloniĭ, cu carĭ venise în Valahia, foarte aŭ prădat țara. Iară frațiĭ Buzeștĭ, s'aŭ ridicat asupra luĭ cu oștile de la Craiova, dară Simeon n'aŭ cutezat a-ĭ aștepta, ci aŭ fugit în Moldova. Buzeștiĭ s'aŭ cărat după el și ĭ-aŭ ajuns oștile dincoace de Focșani, la un rîŭ. Aci aŭ tăiat prea mulțĭ dintre ostașiĭ luĭ Simeon și aŭ luat înapoĭ tot cît prădase din Valahia. De aci Buzeștiĭ s'aŭ înturnat cu mare dobîndă, și rîul lîngă care aŭ bătut pe ostașiĭ luĭ Simeon Moghilă, l'aŭ numit Căcata».

Lîngă acest pîrîŭ al căruĭ nume Costin nu îndrăznește să-l citeze, din cauza trivialităței luĭ, a avut loc în 1653 înfrîngerea de către Vasile Lupu a oasteĭ muntenești conduse de Dicul, spătarul luĭ Mateiŭ-Basarab. In pasagiul ce urmează, vedem că numele ce-l purta acest pîrîŭ pe acea vreme, era Căcata: «Sta în tocmeală cu oștile sale și Dicul spătarul luĭ Mateiŭ-Voevod nu departe de oraș de Focșani, la o vale căreia-ĭ zic Milcovul-cel-Mare (cu alt nume Căcata). Ripele celuĭ pîrîŭ pusese despre oștile luĭ Vasile-Voevod și oastea sa tocmise de ceal-altă parte stol, toată oastea într'un șirag tocmită ca 9000 de oamenĭ; că și din lefegiiĭ luĭ Mateiŭ-Voevod o seamă era cu dînsul și oastea de țară, cîtă are țara Muntenească de la București din coace pănă la margine, toată era acolo adunată și acolo și Gheorghe Ștefan-Voevod cu vr'o 300 de Moldoveni. Și așa în rînd tocmită oastea Muntenească, aștepta pe Vasile-Voevod și pre Timuș. Intîiŭ li s'aŭ arătat Vasile-Voevod cu oștile sale și aŭ stătut frunte și Moldoveniĭ; iar Cazaciĭ îșĭ întocmea tabăra pe urmă. Și atîta aŭ stătut Munteniĭ la războiŭ, cît aŭ făcut oare-ce harțurĭ cu Moldoveniĭ peste pîrîŭ, trecînd Moldoveniĭ, apoĭ trecîndu-ĭ Munteniĭ iar dincoace, așa în douătreĭ rînduri, pănă aŭ trimis Vasile-Voevod Nemțiĭ ce avea și s'a supus pe sub maluri. Deci aŭ luat călărimea Moldovenilor și malul dincolo. Iar cît aŭ văzut Munteniĭ tabăra căzăcească apropiată de pîrîŭ, aŭ purces în risipă cine în cotro i-aŭ părut. Gonit-aŭ Moldoveniĭ și o seamă de călărețĭ și de Cazacĭ pănă la Rîbnic. Iar n'aŭ pĭerit oștenĭ așa mulțĭ din Muntenĭ, că aŭ luat de vreme fuga». (Miron Costin, «Opere complecte», Ediț. V. A. Urechiă, Tom. I, p. 605—606).

Căcaina. V. Izvoarele, pîrîŭ, jud. Iași.

Căcaina. V. Corbîea, pîrîŭ, jud. Iași.

Căcaina, *pîrîŭ,* jud. Botoșani. Ese din orașul Botoșani și, pe moșia Zeicești, se unește cu Drăsleuca și se varsă în iezerul Dracșani, com. Bălușeni.

www.dacoromanica.ro

Căcaina, *prival*, jud. Brăila, în com. Stăncuța, între canalele Cremenea și Vîlciul. Unește iezerul Milea cu Dumboiul.

Căcaineĭ (Calea-), *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Aldeni, căt. Podeni. Incepe de la Rîpa-Mare, se unește cu Valea-Oarzeĭ și dă în rîul Slănic.

Căcata, *baltă*, situată pe teritoriul com. Viișoara, pl. Siul-d.-s., jud. Olt, la Sudul comuneĭ. Se formează din apele Iminoguluĭ și din izvoarele ce ies din dealul Piscul-Șarpeluĭ.

Căcata, *numele vechiŭ al pîrîuluĭ* Căcaina, jud. Putna.

Căcata, *pîrîŭ*, com. Alunul, pl. Olțeț-ul-d.-s., jud. Vîlcea. După ce udă E. comuneĭ, avînd o direcție de la E. spre V., se varsă în rîul Oltul, tot în raionul comuneĭ Alunul.

Căcatele, *punct* însemnat, în dreptul comuneĭ Cioara, județul Teleorman, în partea care se numește Roșia, spre Dunăre.

Căcăcioaia, *vale*, jud. Brăila, situată la N. de comuna Ciacîrul, în drumul Brăila-Călărași. A fost nivelată de către județ.

Căcăcioiul, *lac*, în com. Ciocești-Mîndra, jud. Teleorman.

Căcănăul, *sat vechiŭ* și *moșie*, în pl. Călmățuiul, jud. Teleorman. Numirea aceasta se găsește în cele maĭ vechĭ nomenclaturĭ de comune și prin diferite acte de hotărnicie. Numele comuneĭ a fost schimbat în acela de Vînători, în anul 1883.

Moșia Căcănăul o vedem figurînd ca hotar al Țăriĭ-Romînești în partea despre Dunăre, în urma hotărnicieĭ făcută după pacea de la 1741. Pe atuncĭ era proprietatea cluceruluĭ Slătineanu. («Istoria» Dion. Fotino).

Căcănăul, *prival*, jud. Brăila, pe lunca Dunăreĭ. Pleacă din Privalul-Morarului, din dreptul cîrciumeĭ Ibiș, de pe teritoriul stîng al Dunăreĭ-Vapoarelor, din comuna-Vizirul; merge paralel cu Dunărea spre N.; trece în com. Ciacîrul și se unește cu lacul Tocilele, în dreptul satuluĭ Ciacîrul.

Căcărăzeni (Banul), *sat*, în partea de N.-E. a com. Păușești, pl. Cîrligătura, jud. Iași, pe malul drept al rîuluĭ Bahluiul. Se zice de oamenĭĭ din localitate, că un locuitor din Valahia, stabilindu-se aci cu familia sa, cultiva păpușoiŭ, pe care el îl numea cucuruz, locuitoriĭ din vecinătate poreclindu-l Cucuruz, a rămas și numele satuluĭ Cucuruzeni, iar maĭ în urmă Căcărăzeni. Se maĭ numește și Banul, nume ce i s'a dat de către un fost proprietar, Banul Ioan Popovicĭ. Are o suprafață de 1717 hect. și o populație de 32 familiĭ, cu 169 suflete.

Numărul vitelor e de 1534, din carĭ: 186 vite marĭ cornute, 19 caĭ, 1288 oĭ și 41 rîmătorĭ.

Pe la 7248, Constantin-Cantemir, fiul luĭ Antioh-Vodă, care era brigadier în armata rusească, a trecut rîul Bahluiul, prin dreptul acestuĭ sat, cu 2000 de Ruși, luînd drumul Șanteĭ către Vasluiŭ, fugărind pe Grigore-Vodă-Ghica.

Căcărăzeni, *deal*, între satele Dumești și Căcărăzeni, din com. Păușești, pl. Cîrligătura și Cucuteni din pl. Stavnicul, jud. Iași; face și hotar între ele.

Căcăreaza, *deal*, pl. Bistrița-d.-j., jud. Bacăŭ, pe teritoriul com. Dealul-Noŭ.

Căcărezeni, *sat* și *com. rur.*, pe apa Cotmeana, jud. Argeș, pl. Cotmeana, la 19 kil. de com. rur. Costești, reședința subprefectureĭ, și la 23 kil. de Pitești. Are 252 familiĭ, cu 1038 sufl., din carĭ 20 Țiganĭ. In comună sunt 3 bisericĭ vechĭ, deservite de 3 preoțĭ, 3 cîntărețĭ și 3 paracliserĭ; o școală primară rurală; 5 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ pe 1882-83 a fost de 2441 leĭ, 41 banĭ la venitурĭ și de 2400 leĭ la cheltueliĭ. După o publicație oficială (1887) această comună avea 219 contribuabilĭ și un budget de 2776 leĭ la venitурĭ și de 2103 la cheltueliĭ.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 955 capete vite marĭ (862 boĭ și vacĭ, 93 caĭ) și de 3400 vite mărunte (2655 oĭ, 72 capre, 673 rîmătorĭ).

Căcăstorile, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pendinte de com. Olănești, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Căciula, *pîrîŭ*, izvorește din raionul com. Măneciul-Ungureni, plaiul Teleajenul, jud. Prahova; se împreună cu pîrîul Stancea; trece pe lîngă mănăstirea Suzana; curge de la N. spre S.-E. și se varsă în rîul Teleajenul, pe malul drept, tot în raionul comuneĭ Măneciul-Ungureni.

Căciulata, *sat*, face parte din com. rur. Călimănești, pl. Cozia, jud. Vîlcea. Are o populație de 21 loc. (9 bărbațĭ și 12 femeĭ). Este la distanță de 5

www.dacoromanica.ro

kil. de reşedinţa comuneĭ Călimăneşti.

Căciulata, *izvor* cu apă minerală alcalină, jud. Vîlcea, numit astfel după micul cătun cu acest nume, ce se află în apropiere de această sursă. Sursa este situată pe malul drept al Oltuluĭ, la 3 kil. departe de stabilimentul de la Călimăneşti şi la 1 1/2 kil. de mănăstirea Cozia. Această apă, întrebuinţată în băuturĭ contra boalelor rinichilor şi băşiceĭ uduluĭ, aŭ o reputaţiune europeană.

Se ştie că Căciulata la noĭ şi Contrexéville în Franţa sunt unicele izvoare minerale în combaterea boalelor menţionate. Uniĭ medicĭ susţin chiar superioritatea apelor noastre de la Căciulata asupra celor din Franţa.

La 1869, Impăratul Napoleon al III-lea, care pătimea de cumplita boală a băşiceĭ uduluĭ, se hotărî a veni la noĭ în ţară spre a face o cură la Căciulata; regretatul filo-romîn Dr. Davila, contribuise mult la răspîndirea renumeluĭ acestor ape minerale. Se vorbea pe atuncĭ că guvernul se pregătea a restaura şi a mobila încăperile mănăstireĭ Cozia, pentru a primi pe ilustrul oaspete. Nenorocitele evenimente din anul 1870 făcură ca proectul acesta să nu se realizeze.

Iată analiza chimică făcută de Dr. Zorileanu:

	Kgr.	Grame
Clorură de sodiŭ . . .	0,	0876
» » magneziŭ	0,	0055
Carbonat de calce . .	0,	0203
» » magneziŭ	0,	0111
Sulfat de calce . . .	0,	0080
Acid carbonic formînd bicarbonate	0,	0135
Idrogen sulfurat liber	0,	00035
Total . . .	0,	1495

Izvorul de la Căciulata face parte din staţiunea de la Călimăneşti. Intrebuinţarea apeĭ la izvor este gratuită. Se vinde apă de Căciulata şi în buteliĭ.

Căciulata (Piua-de-Cruce), *loc izolat*, în judeţul Buzăŭ, com. Albeşti, şi punct de hotar despre com. Meteleul.

Căciulata, *munte*, în jud. Gorj, plaiul Vulcanul, situat spre N. de com. Frăncesti. Partea sa despre E., fostă a mănăstireĭ Strîmba, aparţine statuluĭ. Pe acest munte se află pădure şi păşunĭ frumoase.

Căciulata, *culme de munte*, prelungire a culmeĭ Olăneşti, jud. Vîlcea. Culmea e scurtă şi maĭ abruptă dintre toate, separînd pîrîul Căciulata de pîrîul Puturoasa.

Căciulata, *vale*, la N. comuneĭ Călimăneşti, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Căciulatul, *com. rur.*, situată pe dealul Căciulatul, plasa Dumbrava-d.-s., jud. Dolj, la 34 kil. la N.-V. de Craiova şi la 23 kil. de reşedinţa plăşeĭ, com. Şopotul.

Se învecineşte la E. cu com. Terpezita, la V. cu com. Moşna, la N. cu com. Răchita şi la S. cu com. Vela.

Terenul comuneĭ este şes. Pe el se găsesc cîte-va scursorĭ, formate din ploĭ şi carĭ se pierd nu departe de origina lor.

Comuna se compune din 4 cătune şi anume: Căciulatul, care este cătunul de reşedinţă, Floran, Ivăcheşti şi Ştubeiul. Altă-dată cătunul de reşedinţă a fost Floranul.

In comună sunt două biserici: una în cătunul Căciulatul, făcută de răposatul vistier Polihronie; cea-l-altă în cătunul Ştubeiul, făcută de locuitoriĭ comuneĭ. Biserica are o proprietate de 17 pogoane arabile. In serviciul biserieĭ sunt doĭ preoţĭ şi doĭ cîntăreţĭ.

In această comună se află două şcolĭ mixte: una în cătunul Căciulatul şi una în cătunul Ştubeiul. Ambele aŭ cîte un învăţător şi sunt întreţinute de stat. Şcoala din cătunul Ştubeiul funcţionează de la anul 1888. Localul şcoaleĭ din Căciulatul, de zid, este construit de comună. Localul şcoaleĭ din Ştubeiul este de bîrne. Ambele localurĭ sunt în bună stare. După legea rurală din 1864 aŭ cîte 17 pogoane arabile.

Aŭ frecuentat şcoala (1893) 3 copiĭ din Ivăcheşti, 18 din Căciulatul, 5 din Floranul şi 12 din Ştubeiul.

In vîrstă de şcoală sunt 54 copiĭ în toată comuna.

Ştiŭ carte: 6 locuitorĭ din cătunul Floranul, 3 din Căciulatul, 5 din Ştubeiul şi 2 din Ivăcheşti.

Populaţia comuneĭ este de 548 locuitorĭ şi anume: în Căciulatul 153; în Foranul 146; în Ivăcheşti 153 şi în Ştubeiul 98. Eĭ locuesc în 206 case. După legea rurală din 1864 sunt 194 împămînteniţĭ, iar după cea din 1879 sunt 27 împămînteniţĭ.

Suprafaţa întreguluĭ teritoriu comunal este de 1669 pogoane. Moşia de pe teritoriul comunal se numeşte Căciulatul. Aparţinea vistieruluĭ Polihronie, iar acum aparţine D-luĭ Tache Guran. Dă un venit de 12000 leĭ.

Statul are în această comună moşiile Floranul şi Ştubeiul, care, împreună cu Vălcanul, sunt arendate de la 1893—98; arenda anuală este de 31000 leĭ. Suprafaţa vîndută este de 1468 hect. 1256 m. p. Suprafaţa, ră-

www.dacoromanica.ro

masă este de 493 hect., 8960 m. p.

In cât. Ştubeiul se găseşte o mică carieră de piatră.

In cât. Floranul sunt două cîrciumi, şi în cât. Ştubeiul numai una. Comercianţi sunt 6.

Locuitorii îşi desfac productele la Craiova şi la şchela Calafat. Transportul îl fac cu carele pe şosele comunale şi vecinale.

Cheltuelile şi veniturile budgetare sunt 2344 lei şi 72 bani.

In comună sunt 200 vite mari cornute, 240 oi, 15 capre, 24 porci şi 28 cai.

Căile de comunicaţie ale comunei sunt: şoselele vecinale şi comunale, care o leagă la V. cu Ivăcheşti, la S.-E. cu Terpeziţa, iar la S. cu Vela.

Căciulatul, *sat,* pl. Dumbrava-d-s., comuna Căciulatul, judeţul Dolj, situat la 43 kil. la N.-V. de Craiova. Aci e reşedinţa primăriei. Are 153 suflete, 78 bărbaţi şi 75 femei. Locuesc în 64 case. In sat este 1 şcoală mixtă ce funcţionează din 1864, fiind întreţinută de stat şi comună. Localul este de zid. Cursurile se predau de un învăţător. In anul şcolar 1892—93 au frecuentat şcoala 18 copii. Ştiu carte 3 locuitori. In sat este 1 biserică fondată de răposatul vistier Polihronie. Are 1 preot, 1 cîntăreţ. Are 17 pogoane proprietate.

Satul e legat prin şosele vecinale şi comunale la V. cu Iordacheşti, la N.-V. cu Răchita, iar la S.-E. cu Terpeziţa.

Căciulatul, *moşie* particulară, pl. Dumbrava-d.-s., com. Căciulatul, jud. Dolj, cu venitul anual de 12000 lei. Aparţine d-luĭ Tache Guran şi înainte era a vistierului Polihronie.

Căciulaţi, *com. rur.,* pl. Znagovul, jud. Ilfov, situată la N. de Bucureşti, 28 kil. departe de capitală. Se compune din satele: Căciulaţi, Canela, Moara-Săracă, Păşcani şi Pîrlita, cu o populaţie de 2058 locuitori, cari trăesc în 490 case.

Se întinde pe o suprafaţă de 4042 hect.

Proprietarii şi statul au 2384 hect. şi loc. 1658 hect. Proprietarii cultivă 1283 hect.; 7 rămîn sterpe, 150 izlaz, 941 pădure şi 3 vie. Locuitorii cultivă 1514 hect.; restul rămîn sterpe.

Comuna numără 365 contrib. Are un budget de 6964 lei la venituri şi 6907 lei la cheltueli. In anul 1885 erau 359 contribuabili.

In comună sunt: 5 biserici; 2 şcoli mixte; 2 mori de apă; 1 maşină de treierat cu aburi; 4 heleştaie; 4 poduri.

Numărul vitelor mari e de 1492 (238 cai şi epe, 3 armăsari, 617 boi, 571 vaci şi viţei, 7 tauri, 26 bivoli şi 30 bivoliţe) şi al celor mici de 2135 (66 capre, 462 porci şi 1607 oi).

Dintre locuitori, 464 sunt plugari, 4 industriaşi şi 36 au diferite profesiuni. Arătura se face cu 140 pluguri: 137 cu boi şi 3 cu cai. Locuitorii au 253 care şi căruţe: 237 cu boi, 16 cu cai.

Locuitori împroprietăriţi sunt 291 şi neîmproprietăriţi, 227.

Comerciul se face de 13 cîrciumari şi 1 hangiu.

Căciulaţi (Căciulaţi-Episcopiei), *sat,* din com. rur. cu acelaşi nume, pl. Znagovul, jud. Ilfov, situat la N. de Bucureşti, între Moara-Voiculuĭ şi valea Fieni. Are un castel şi un heleşteu bine îngrijit, în grădina castelului.

Se întinde pe o suprafaţă de 2642 hect., cu o populaţie de 874 locuitori.

Din teritoriul satului, familia Blaremberg are 1531 hect. şi locuitorii 1111 hect. Proprietarul cultivă 572 hect. (7 sterpe, 150 izlaz, 2 vie şi 800 pădure). Locuitorii cultivă 999 hect.; restul de 112 rămîn sterpe.

Are 2 biserici, cu hramul Adormirea, deservite de 2 preoţi şi 4 cîntăreţi, şi o şcoală mixtă frecuentată obicinuit de 21 elevi şi 3 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 2516 lei. La această şcoală copii lucrează cu îndemînare pălării şi coşuri de paie. Localul s'a construit de judeţ în anul 1889, pe terenul oferit de d-na Maria Blaremberg, care a mai contribuit 1000 lei pentru construcţiune.

In raionul satului mai este 1 moară de apă, 1 maşină de treierat cu aburi, 2 heleştaie şi 2 poduri stătătoare.

Numărul vitelor mari e de 766 şi al celor mici de 514.

Comerciul se face de 4 cîrciumari şi 1 hangiu.

Stabiliţi în sat sunt 11 străini.

Căciulaţi, *pădure,* jud. Ilfov, pl. Znagovul, de 800 hect., proprietatea d-nei Maria Blaremberg.

Căciulaţi-Banului. (V. Păşcani, pl. Znagovul, jud. Ilfov).

Căciulaţi-Episcopiei. (V. Căciulaţi, *sat,* jud. Ilfov).

Căciulă (Cîşla-luĭ-), *locuinţă izolată,* jud. Constanţa, în plasa Medjidia, com. Alacapî, pe teritoriul şi în apropierea satului Docuzol. Numele acesta, se zice, şi l-a luat de la un cioban bătrîn care în tot-d'a-una locuia aci cu turma luĭ numeroasă şi care în cele din urmă a fost o-

www.dacoromanica.ro

morît și prădat; tîrla a fost părăsită. Azĭ este cu totul dărăpănată.

Căciulățești, *com. rur.*, în jud. Dolj, plasa Jiul-d.-j., la 43 kil. spre S.-E. de Craiova. In această comună se află reședința sub-prefecturei Jiul-d.-j.

Este situată pe loc șes, în stînga Jiuluĭ, în fața comuneĭ Horezul-Poenarĭ, din dreapta Jiuluĭ.

Se învecinește la N. cu com. Murta, la S. cu com. Damian, la E. cu com. Locusteni și la V. cu com. Valea-Stanciuluĭ.

Terenul comuneĭ este brăzdat de văile: Valea-Sărtăluiuluĭ ce se află în N. comuneĭ cu îndreptarea de la E. la V.; Valea-Predeștilor; valea Gura-Gînsaculuĭ.

Movile sunt 3: una numită Măgura-cu-Coadă și alte două movile, găurite adînc în centrul lor.

Comuna este udată de pîrîul Jiețul, ce curge pe lunca Jiuluĭ, cu direcțiunea de la N.-S., primește în stînga pîrîul Sărtăluiul, ce curge în valea cu același nume, avînd izvorul său în această comună la N.-E.; merge de la E.-V. pănă ce taie șoseaua județeană Craiova, apoĭ de aci se îndreptează spre S.; înconjură balta Stegăroaia și se varsă în Jiețul. Tot în stînga primește Pîrîul-Predeștilor, care curge de la E.-V. pănă la întîlnirea căeĭ județene Craiova, pe care o taie; apoĭ se îndreptează spre S.-V. și se varsă în Jiețul.

Pîrîul Gura-Gînsaculuĭ, ce curge pe valea cu același nume, se varsă și el în Jiețul. Acesta, după ce se încarcă cu aceste pîraie, se varsă în balta Pietrișul, din comuna Sadova.

Lacurĭ sunt: Roșul, Călina, Bica-cu-Pește, Marșoaia și Stegăroaia.

Inainte, comuna se numea Dobrești. Azĭ se compune din treĭ cătune: Căciulățești la centru, Roaba, numită în vechime Toceni, la S., și Dobrești, care este cătunul de reședință, la N.

Lîngă cătunul Căciulățești se află ruina uneĭ bisericĭ, pe care locuitoriĭ o numesc Casa-Albă. In jurul eĭ sunt două șanțurĭ ce li se zic Cetate. In apropiere de acest șanț se află două movile marĭ cu gropĭ adîncĭ în centrul lor.

Bisericĭ sunt două în cătunul Roaba, una în Căciulățești și una în Dobrești; cu totul 4 bisericĭ. In cătunul Roaba: biserica numită Schitul-Roaba-Vechiă, azĭ ruinată, fondată la anul 1834, Noembrie 28; și biserica numită Schitul-Roaba-Nouă, fondată la anul 1855, de paharnicul Robu Iermonahu. Biserica din cătunul Căciulățești a fost începută la 1841 de Popa Stoica, Boer Ilie, Popa Voinea și I. Ștefan Caranbanu. Biserica din căt. Dobrești, a fost fondată la 1847 de Iacov Grigorie și Toma Dobrescu. Numaĭ Schitul-Roaba-Nouă are o proprietate numită Moșia-Roaba. In serviciul bisericilor sunt un preot și doĭ cîntărețĭ.

Școală se află una singură în Dobrești, mixtă, ce funcționează de la 1860 și este întreținută de stat. La această școală urmează copiiĭ din satele Căciulățești și Roaba. Localul, construit din zid, este în bună stare. Școala are un singur învățător. Pe anul școlar 1892—93 aŭ urmat la școală 32 băețĭ și 6 fete. Știŭ carte 63 bărbațĭ și 9 femeĭ.

Populația comuneĭ se urcă la 1247 suflete, din carĭ, după legea din 1864, sunt 43 împămînteniți, iar după cea din 1879 sunt 2 însurățeĭ. Eĭ locuesc în 37 case și 243 bordee.

Suprafața teritoriuluĭ comunal este de aproape 8800 pogoane.

Moșia de pe teritoriul comunal se numește Roaba. Din aceasta statul ocupă a 1/4 parte.

Venitul anual este de 59846 leĭ, 86 banĭ.

Se găsesc cete de moșneni în Căciulățești, Roaba și Dobrești.

Se află o pădure în cătunul Roaba, numită Opritura, în întindere de 5 hect.

Pădurea numită Schitul-Roaba, aparține statuluĭ; se află situată între cătunele Căciulățești la S. și Roaba la N.; înainte aparținea Schituluĭ Roaba. Pădurile sunt compuse din cer, stejar și gîrniță; această din urmă predomină.

Viile, în întindere de 69 hect., aparțin moșnenilor și daŭ vin roșu.

In comună sunt 9 morĭ de apă; se găsesc la vadurile numite Țiganca și Opritura, Izvorul și Pîrlita, la pod în curtea proprietaruluĭ, N. V. Lubicĭ, precum și la Iordăneasa, în cătunul Căciulățești.

Comerciul se face cu schela Bechet, unde locuitoriĭ duc vite și grîne. Transportul îl fac cu carele pe calea județeană Craiova-Bechet ce trece prin cătunul Roaba de-a lungul său și pe la V. de căt. Căciulățești, pe o lungime de 4 kil.

Cîrciumĭ sunt în număr de 8. Comercianțĭ sunt 7.

Din cele 8 cîrciumĭ, 3 sunt în Căciulățești, 3 în Roaba și 2 în Dobrești.

Contribuabilĭ sunt 258.

Budgetul comuneĭ pe exercițiul 1893—94 este de 3459,96 leĭ la venit. și 3222,44 la chelt.

Animale: Vite cornute 284, oĭ 140, caĭ 30, capre 9 și porcĭ 40.

Căciulățești, *sat*, plasa Jiul-d.-j.,

www.dacoromanica.ro

comuna Căciulătești, jud. Dolj, situat la 1 1/2 kil. la S. de cătunul Dobrești, unde e reședința subprefecturei și a primăriei. Două dealuri îl despart de acest cătun. Lîngă acest sat este ruina de biserică, numită de locuitorĭ Casa-Albă. Are 642 suflete, 340 bărbați și 302 femeĭ. Copiiĭ din sat urmează la școală mixtă din satul Dobrești, ce este la 1625 m. depărtare. In anul școlar 1892—93, aŭ urmat regulat la școală 7 băeți. Știŭ carte 24 bărbați și 3 femeĭ. In sat este o biserică, începută în 1841 și terminată la 1851 de Popa Stoica, Boer Ilie, Popa Voinea și I. Ștefan Caranbanu.

Comunicația se face prin șoseaua județeană Craiova-Bechet, care-l pune în legătură la N. cu Murta, iar la S. cu Sadova.

Căciulești, *com. rur.*, situată în centrul plășeĭ Piatra-Muntele, jud. Neamțu. Este așezată pe podișele ce se întind către E. dealurilor Balaurul și Dărmănești, în drumul șoseleĭ județene Piatra-Roman, cum și pe Valea-Cracăului.

Se mărginește spre V. cu com. Gîrcina, de care se desparte prin culmea dealuluĭ Balaurul și o parte din dealul numit Ciriteĭ, spre N. cu com. Dobreni și com. Cîrligi, spre V. cu com. Șerbești, iar spre S. cu com. Girovul.

Este formată din satele: Căciulești, Gura-Văeĭ, Popești, Turturești și Verșești, cu o suprafață de 2685 hect. și o populațiune de 1243 suflete, carĭ trăesc în 298 case. Sunt 635 bărbați, 624 femeĭ; 631 necăsătoriți, 533 căsătoriți, 94 văduvĭ, 1 divorțat; 87 știŭ carte, 1172 nu știŭ.

Ocupațiunea de căpetenie a locuitorilor este agricultura. Solul însă nu prea este productiv, din care pricină s'a și desființat imașul vitelor, prefăcîndu-se în locurĭ de arătură. Dar cu toate acestea, plantele agricole de abia se cultivă pe o întindere numaĭ de 927 hect. 15 ariĭ, cea ce reprezintă cu mult maĭ puțin de cît jumătate din întreaga suprafață a comuneĭ.

Terenurile se apleacă către E., în povîrnișurĭ ce se pierd spre Valea-Cracăului.

Dintre locuitorĭŭ împroprietăriți în 1864 sunt astăzĭ: 84 carĭ stăpînesc înșișĭ locurile lor; 114, ca urmașĭ. Dintre ceĭ împroprietăriți în 1878 sunt astăzĭ 53 carĭ posedă locurile lor; 2 locurĭ sunt părăsite; 7 locurĭ ocupate de alțiĭ; 2, de comună; 61 persoane sunt carĭ, de și insurați și cultivatorĭ de pămînt, n'aŭ nicĭ un fel de proprietate.

In această comună se află: 5 bisericĭ, deservite de 5 preoți și 8 dascălĭ, plătiți din fondurile comunale cu suma de 700 leĭ anual. Venitul fonciar anual al pămînturilor date bisericilor se urcă la suma de 1025 leĭ. Este o școală, cu un învățător plătit de stat. Maĭ sunt 5 morĭ de apă pe Cracăul, 1 velniță, 1 fierărie, 6 stolerĭ, etc.

Budgetul e de 5036 leĭ la venitурĭ și de 5021 leĭ la cheltueli. Numărul contribuabililor e de 120.

Comunicațiunea cu satele din împrejurime se face prin: șoseaua județeană Piatra-Roman, ce trece pe lîngă satul Turturești; prin șoseaua județeană Dobreni-Roznov-Tazlăul, ce trece prin satul Căciulești; precum și prin drumurile comunale prunduite: Turturești-Popești, care purcede din șoseaua Piatra-Roman, dintre al 4—5 kil., și drumul Popești-Căciulești, în osebĭ de drumurile naturale, carĭ leagă satul Popești-Cășăria-Dobreni, satul Popești-Gura-Văeĭ.

Numărul vitelor, carĭ se cresc în comună, se ridică la cifra de 3379 capete, dintre carĭ: 1725 vite marĭ cornute, 1380 de oĭ, 110 caĭ, 94 porcĭ.

Căciulești, *sat*, în com. Căciulești, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, așezat pe valea Cracăului, ce trece despre Estul săŭ, în drumul șoseleĭ județene Dobreni-Roznov, la 5 kil. departe de satul Dobreni, și la 11 kil. de orașul Piatra.

Suprafața terenurilor sale (împreună cu vatra satuluĭ) e cam de 1074 hect., cu o populațiune de 250 suflete, ce locuesc în 61 case. Dintre aceștia sunt: 132 bărbați, 118 femeĭ, saŭ după starea civilă: 121 necăsătoriți, 101 căsătoriți, 20 văduvĭ; în raport cu instrucția: 19 știŭ carte, 231 nu știŭ.

In acest sat se află: reședința comuneĭ; o biserică, deservită de un preot și 1 eclesiarc; o școală; 4 morĭ de apă pe cracul despre Vest al pîrîuluĭ Cracăul; o velniță.

Numărul vitelor e de 415 capete: 150 vite marĭ cornute, 60 caĭ, 35 porcĭ și 200 de oĭ.

Satul Căciulești formează crucișul liniilor ce s'ar trage pe un plan, de la satul Popești (ce vine așezat către V.), spre satul Verșești (așezat spre E.), cum și de la satul Malul (spre Nord), la satul Girovul (spre Sud).

Căciulești, *deal*, în com. rur. Menți-din-Dos, pl. Motrul-d.-j. jud. Mehedinți.

Căciulești, *moșie*, cu părți, în comuna cu aceeași numire, plasa

www.dacoromanica.ro

Piatra-Muntele, județul Neamțu. Partea stăpînită de Enache Cantemir produce un venit anual de 8000 de leĭ, iar partea familieĭ Alexandru Mavrocordat, de 28000 leĭ.

Căcîcea, *gîrliță*, izvorește de la locul numit Sub - Vîrful - Stîneĭ, comuna Măneciul-Pămînteni, plaiul Teleajenul, județul Prahova, și se varsă în Teleajen la Piatra.

Căcîcea, *izvor*, în jud. Buzău, com. Chiojdul. Ese din muntele Brădetul și se scurge în rîul Bîsca, în dreptul comuneĭ Chiojdul.

Căcîcea, *pîrîiaș*, jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul comuneĭ Bucșești, cu scurgere în pîrîul Cernul.

Căcîcea, *pîrîŭ*, jud. Bacău, pl. Bistrița-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Faraoani, care se scurge d'a dreapta în Siret.

Căcîcea, *poiană*, com. Măneciul-Pămînteni, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Căcîceĭ (Fundul-), *loc izolat*, în com. Cizlăul, în pădurea Cislăul. jud. Buzău; face hotar despre jud. Prahova.

Căeata, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., cătunul comuneĭ Bogza, așezat în partea de V. a comuneĭ, în cîmp deschis, lîngă movila cu același nume, la o depărtare de 2268 m. spre Vest de cătunul de reședință, Bogza. Are o întindere cam de 57 hect. (numaĭ vatra satuluĭ), cu o populațiune ce se ridică la 117 familiĭ, carĭ cuprind 428 suflete, din carĭ 147 contribuabilĭ; 22 locuitorĭ știŭ carte. Are o biserică, deservită de un preot și un cîntăreț, precum și una din școlile comuneĭ.

Acest cătun, precum și locurile înconjurătoare, aŭ fost teatrul războaielor dintre Turcĭ și Rușĭ aliațĭ cu Nemțiĭ, la 1789 și 1834—35.

Căeata, *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Lacul-luĭ-Băban. Se desface din dealul Costandoiul; brăzdează partea de Est a comuneĭ și se oprește în rîul Rîmna, întinzîndu-se printre acest rîŭ și afluentul săŭ pîrîul Calița. Este acoperit cu imaș pentru vite.

Căeata, *movilă* naturală, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Bogza, cătunul Căeata. Azĭ tinde să dispară, fiind arată de locuitorĭ necontenit.

Căianul, *deal*, în com. rur. Izvorul-Aneștilor, pl. Ocolul - d. - j., jud. Mehedinți.

Căierul, *vale*, numită și Valea-Căieruluĭ, în comuna rurală Ilfovățul, plaiul Cerna, jud. Mehedinți.

Căineni, *com. rur.*, pe apa Oltuluĭ, aproape de frontiera țărĭ despre Transilvania, jud. Argeș, pl. Loviștea, la 40 kil. de com. rur. Șuici, reședința subprefectureĭ, și la 89 kil. de Pitești. Se compune din satele: Căineni și Grăblești, avînd în tot 150 familiĭ, cu 991 suflete moșnenĭ, și vr'o zece familiĭ Țiganĭ. Prin această comună trecea maĭ înainte drumul vechiŭ al poșteĭ de la Sibiŭ prin Rîul-Vaduluĭ, în Vîlcea, la Pitești-București.

In comună sunt 3 bisericĭ și 2 școlĭ primare, una de băeți și alta de fete; 6 cîrciumĭ. Budgetul comuneĭ pe anul 1882-83 a fost de 2489 leĭ la venit și de 2092 leĭ la cheltuelĭ. După o publicație oficială (1887), această comună numără 160 contribuabilĭ și are un budget de 2725 leĭ la venit și de 2369 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în 1887 de 830 capete vite marĭ (730 boĭ și vacĭ, 100 caĭ) și de 5950 vite mărunte (5180 oĭ, 470 capre și 200 rîmătorĭ).

Căineni, *sat*, pe malul stîng al Oltuluĭ, jud. Argeș, pl. Loviștea, în fața satuluĭ Cîineni, din jud. Vîlcea, în apropiere de graniță.

Are 80 de familiĭ și 2 bisericĭ, întîia cu hramul S-țiĭ Ingerĭ și a doua cu hramul Sf. Nicolae, deservite fie-care de cîte 1 preot și 1 cîntăreț. Acest sat face parte din comuna rurală cu același nume.

Are o școală primară rurală mixtă.

Aicĭ este și reședința primărieĭ.

Căiniceni, *mahala*, în com. rur. Jidoștița, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinți.

Căiniceni, *pîrîŭ*, în com. rur. Jidoștița, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinți.

Căița, *deal* cu viĭ, în com. rur. Vînjul-Mare, pl. Blahnița, jud. Mehedinți.

Căiuțul, *com. rur.*, pl. Trotușul, jud. Bacău, situată în dreapta Trotușuluĭ. Se alcătuește din: Negoești, Căiuțul, tîrgușor și sat (reședința), la confluența Căiuțuluĭ-Mic cu Trotușul, Popeni și Pralea pe Căiuțul-Mare.

In Condica Liuzilor, Căiuțul se găsește a fi răzășesc; secția Negoeștĭ este și astă-zĭ a răze-

www.dacoromanica.ro

șilor. In statistica din 1874, comuna se găsește constituită ca și astă-zĭ.

Teritoriul sĕŭ se mărginește la E. și N. cu al comunei Jăvreni, la V. cu al comunei Bogdana și la S. cu al comunelor: Borșani, Cîmpurile și Răcoasa, din jud. Putna.

Comuna este udată de rîurile Căiuțul-Mic și Căiuțul-Mare, și brăzdată de dealurile: Dealul-Chimiĭ, Dealul-Mare, Oușorul și altele.

Are o școală mixtă care funcționează din 1865 în tîrgușorul Căiuțul. Pănă la 1877, școala a fost întreținută de stat; iar de atunci se întreține de comună. In anul 1891 școala a fost frecuentată de 15 copiĭ, din carĭ 5 fete.

Biserici sunt 5: 4 ortodoxe, în fie-care sat cîte una, deservite de 1 preot și 7 cîntăreți, și una catolică în satul Pralea.

Case de locuit sunt 456, rare în Pralea, dese în cele-l-alte cătune. Cîrciumĭ sunt 12. Casele boerești aŭ un parc frumos, cu un lac.

Populațiunea este de 481 capĭ de familie, cu 1697 suflete, din carĭ 814 bărbați și 883 femeĭ. După naționalitate și protecțiune se împart: 1686 romînă, dintre carĭ 300 Evreĭ; 1 bulgară; 4 rusă și 6 ungară. După felul ocupațiuneĭ sunt: 1470 agricultorĭ, 8 meseriașĭ, 18 comercianți, 12 profesiunĭ libere și 6 servitorĭ. Știŭ carte 179 persoane, din carĭ 46 femeĭ; nu știŭ carte 1518 persoane, din carĭ 837 femeĭ. Contribuabilĭ, după noul recensămînt, sunt 391. După legea rurală din 1864, s'aŭ împroprietărit 231 locuitorĭ, cu 803 fălcĭ și 40 prăjinĭ pămînt.

Teritoriul comuneĭ are o întindere de aproape 7000 hect. Pădurile: Pralea, Ciortolomul, etc. ocupă peste 4000 hect.

Proprietarĭ marĭ sunt moștenitorĭ deced. Răducanu Rosetti, care aŭ moșiĭ marĭ ce daŭ un venit anual de 75000 leĭ, cu venitul pădurilor exploatate. Cea maĭ mare parte din moșiĭ este stăpînită de soția Generaluluĭ G. Catargiŭ, născută Rosetti. Impozitele sunt de 4500 leĭ anual.

In comună sunt 6 morĭ de apă, 23 piue pentru șumane și 3 drîste pentru făcut cergĭ.

Viile sunt pe o întindere de 54 hectare, carĭ în 1890 aŭ dat 540 hectol. vin alb. După controalele diviziei filoxerice (1891) viea lucrătoare are 95 hect. In comună s'a maĭ făcut, la 1890, 22 hectol. rachiŭ de tescovină și drojdiĭ.

Animale sunt: 73 caĭ, 855 vite marĭ cornute, 151 porcĭ, 117 capre și 465 oĭ, carĭ aparțin la 72 proprietarĭ; la 1891 oile aŭ dat 977 kgr. lînă țurcană.

Stupĭ de albine sunt 88, carĭ în 1890, aŭ dat 44 kgr. miere și 44 kgr. ceară.

Totalul pămînturilor de cultură este de 2848 hect.

Budgetul comuneĭ pe exercițiul 1891—92 are la venitură leĭ 17971, banĭ 65, și la cheltueli leĭ 4383, banĭ 40.

Teritoriul comunal este străbătut de calea ferată Adjud-Ocna, cu stația Căiuțul și de calea națională cu aceeași destinație.

Distanțele: la Bacău, capitala districtuluĭ, 62 kil.; la T.-Ocna, reședința plășeĭ, 25 kil.; la comuna Bogdana, 9 kil.; la com. Jăvreni, 7 kil.

Căiuțul, *sat*, jud. Bacău, pl. Trotușul, cu o secție numită Tîrgușorul-Căiuțul, și reședința comuneĭ cu același nume, situat pe șes în dreapta Trotușuluĭ și pe Căiuțul-Mic. Are o școală mixtă în tîrgușorul Căiuțul, la care aŭ urmat din acest sat, la 1891, 6 băeți și 5 fete, din 77 copiĭ în vîrstă de școală. Are o biserică ortodoxă în tîrgușorul Căiuțul, clădită la 1765 și reparată la 1884 de locuitorĭ și de familia Catargiŭ, deservită de 1 preot și 2 cîntăreți. Cîrciumĭ sunt 8. Capĭ de familie 189, suflete 645. Animale se numără: 22 caĭ, 250 vite cornute, 16 porcĭ și 44 capre. Pe teritoriul acestuĭ sat se află stația căeĭ ferate Adjud-Tîrgul-Ocna, numită Căiuțul.

Căiuțul, *tîrgușor*, jud. Bacău, pl. Trotușul, com. Căiuțul, care intră în compunerea satuluĭ Căiuțul și prin care trece calea județeană Adjud-Tîrgul-Ocna. Comerțul constă în vite, cherestea, producte de tîmplărie, etc. Drepturile și îndatoririle tîrgoveților aŭ fost regulate de Domnul Ion Sandu Sturdza al Moldoveĭ, prin hrisovul de la 1828.

Căiuțul, *stație* de dr. de fer, jud. Bacău, pl. Trotușul, com. Căiuțul, pe linia Adjud-T.-Ocna, pusă în circulație la 22 Iunie 1884. Se află între stațiile Bîlcea (5.8 kil.) și Onești (14.2 kil.) și la o depărtare de 267 kil. de București. Înălțimea d'asupra niveluluĭ mărĭ de 159^{m},14. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 140908 leĭ, 10 banĭ.

Căiuțul-Mare, *pîrîŭ*, jud. Bacău, pl. Trotușul, com. Căiuțul, care curge pe teritoriul satelor Pralea și Popeni. Își are obîrșia din muntele Ursoaia și se varsă d'a dreapta în Trotuș, după ce primește pe dreapta pîrîiașul Pralea și Pîrîul-Cucoaneĭ și pe stînga pîrîiașele Secul și Teiul.

www.dacoromanica.ro

Căiuțul-Mic, *pîrîŭ*, jud. Bacău, pl. Trotușul, com. Căiuțul, care curge prin satul și tîrgușorul Căiuțul. Își are obîrșia în Fundul-Mateiașului și se varsă d'a dreapta în Trotușul, după ce se îngroașă pe stînga cu pîrîiașul Brăduleața.

Călărași, *com. urb.*, în jud. Ialomița, pl. Borcea, capitala județului Ialomița. Este situată jumătate, partea de E., pe malul stîng al brațului Borcea și jumătate, partea de V., pe malul stîng al gîtului Jirlăul.

Se învecinește la E. cu satul Măgureni, pendinte de oraș, la V. cu lacul Călărași și la N. cu cîmpii arabile.

Orașul este așezat pe un loc șes, ridicat d'asupra nivelului apei brațului Borcea, cu o poziție frumoasă, și privit, cu deosebire din partea de S., de pe apa Borcei, prezintă vederei unul din cele mai pitorești tablouri. In partea de S. se desfășoară lunca întinsă a Borcei și a Dunărei, avînd la dreapta lacul Călărași și din loc în loc grupe de păduri; iar la 8 kilometri, pe cel-l'alt țărm al Dunărei, se înalță, spre E., Dealul-Dobrogei, pe a căruĭ coastă este Ostrovul și spre V., Dealul-Bulgariei, sub poalele căruia este Silistra.

Numirea de Călărași, orașului o poartă după numele vechilor oștași ai țării. Asupra acestei numiri sunt două versiuni. Se spune că aicĭ fiind trecătoare din Turcia în Romînia, punctul de trecere era sub privighierea unei căpităniĭ militare căpitănia Lichirești și oamenii de pază erau călărețĭ sau călărași, de unde a rămas și numirea orașului.

A doua versiune este, că de aicĭ și de prin satul Călărași-Vechĭ se recruta pentru armată ceĭ mai bunĭ călărețĭ și pentru acest cuvînt s'a dat și localităților numirea de Călărași. Inainte s'ar fi numit Lichirești. De la 1852 orașul a luat numirea de Știrbeiŭ, pentru că în acel an, fiind Domn al țăriĭ Barbu Știrbeiŭ, locuitoriĭ orașuluĭ, după mai multe încercărĭ neizbutite, aŭ reușit să cumpere de la Eforia Spitalelor Civile din București o parte din moșia Lichirești, pe care se afla și orașul; iar drept aducere aminte pentru acest mare act, a dat orașuluĭ numirea Domnitoruluĭ de atuncĭ. Numirea de Știrbeiŭ, dată în atuncĭ orașuluĭ, s'a păstrat pănă la 1881, cînd nu s'a mai întrebuințat de nicĭ o autoritate.

Terenul cumpărat de la Eforia Spitalelor Civile este de 1714 pogoane, carĭ s'aŭ împărțit ast-fel: 229392 stînjenĭ pătrațĭ formează vatra orașuluĭ, din carĭ 157784 s'aŭ împărțit locuitorilor, 71608 aŭ rămas pentru strade, piețe și rezerve, iar restul de 1357 pogoane formează izlazul și moșia orașuluĭ. Pănă la 1852 orașul era mic, avînd o singură stradă și numaĭ în urma cumpărăreĭ moșieĭ a început a se mări. Satul Măgureni, numit înainte Crețeni, care este spre E., în apropiere de oraș, forma înainte un sat separat. Dar prin retragerea locuitorilor în oraș a început a descrește și astăzĭ contează ca mahala. Prin 1877, orașul s'a mai mărit în toată lungimea sa cu 54 stînjenĭ în partea de N. și V.

Călărași este capitala județuluĭ Ialomița de la anul 1832, cînd reședința prefecților (scaunul ispravnicilor) județuluĭ s'a strămutat aci din tîrgușorul Urzicen.

După statistica din 1887, populațiunea orașuluĭ era de 1826 capĭ de familie; 7734 locuitorĭ, din carĭ 2762 bărbațĭ, 2353 femeĭ și 2619 copiĭ.

In recensămîntul făcut în 1890, s'a constatat că populațiunea este de 8125 locuitorĭ, cu 2156 capĭ de familie și 5969 membri de familie, saŭ 4204 bărbațĭ și 3921 femeĭ. După naționalitățĭ s'aŭ găsit: 7648 Romînĭ, 50 Grecĭ, 60 Sîrbĭ, 50 Bulgarĭ, 3 Ruși, 3 Prusianĭ, 15 Germanĭ, 30 Ungurĭ, 5 Francezĭ, 13 Italienĭ, 2 Englezĭ, 10 Turcĭ și 236 de alte naționalitățĭ.

După profesiunĭ: 1687 agricultorĭ, 245 meseriașĭ, 50 industriașĭ saŭ fabricanțĭ, 237 comercianțĭ, 272 profesiunĭ libere, 370 muncitorĭ și 250 servitorĭ.

După religie sunt: 7811 creștinĭ ortodoxĭ, 65 catolicĭ, 3 armenĭ, 10 mahometanĭ și 236 mozaicĭ.

Cu știință de carte sunt 3340 persoane și fără știință 4785.

Industriile micĭ, ce se practică în oraș, sunt: croitoria, cojocăria, cizmăria, lemnăria, fierăria, plăpumăria, tinichigeria, dogăria și altele.

Industria mare e reprezentată prin 4 morĭ cu vaporĭ, o tăbăcărie, mai multe cărămidărĭi, o fabrică de bere, două de apă gazoasă și una de fringhierie.

Mișcarea comercială în oraș este vie, căcĭ se vînd zilnic pentru export marĭ cantitățĭ de cereale și multe vite, ce sunt aduse cu calea ferată și cu carele și se transportă cu vase plutitoare pe Borcea și de aci pe Dunăre.

Exportul cerealelor și a altor producte în portul Călărași în anĭ 1887—1888, în chintale metrice, 100 kil., a fost:

www.dacoromanica.ro

	1887	1888
Grîŭ	78525	193696
Secară	34099	88950
Porumb	478266	129891
Orz	175221	159009
Ovăz	4266	2007
Meiŭ	54898	26402
Legume făin.	39605	67314
Sem. uleioase	720	1589

In vama portuluĭ Călărași a fost în 1886 următoarea mișcare în import și export:

Import 54759878 kilgr; val. leĭ 2416148; dreptul de perc. 53221 leĭ.

Export 50629802 kilgr.; val. leĭ 7869723; dreptul de perc. 13385 leĭ.

Comerciul intern al orașuluĭ se face zilnic în maĭ multe stabilimente de coloniale, lipscăniĭ, brașoveniĭ, de băuturĭ și altele, precum și în piețe, unde se vînd legume, fructe și diferite alimente.

In fie-care an, de la 1 — 10 Septembrie, se face aicĭ un mare bîlciŭ de vite, de manufacturĭ și altele, care este vizitat de comercianțĭ indigenĭ și străinĭ și de unde locuitoriĭ orașuluĭ și aĭ județuluĭ se aprovizionează cu diferite obiecte.

La 9 Martie, în fie-care an, se face un bîlciu numaĭ de vite.

Bîlciurile aduc caseĭ comunale un venit de 26000 leĭ anual.

In oraș se află: 5 brutăriĭ, 3 cofetăriĭ, 4 cafenele, 2 farmaciĭ, 2 tipografiĭ, 3 librăriĭ, maĭ multe case de comerciu, 3 oteluri.

In Călărași sunt 5 piețe: piața Carol I, principala piață a orașuluĭ, în mijlocul căreia s'a construit un palat administrativ, împrejurul căruia s'a făcut un parc; piața Știrbeiu-Vodă; piața cerealelor saŭ oborul; piața Cuza-Vodă și piața pescăriilor.

Sunt în oraș 23 strade, din carĭ strada Știrbeiŭ-Vodă este cea maĭ mare; este șoseluită și cu trotuare de bazalt. Apoĭ căile județene: București, Slobozia și Dobrogea, cea dintîiŭ traversează orașul de la E. spre V. Cele două din urmă duc în port, unde este un frumos cheiŭ de lemn de stejar cu două înălțimĭ, servind pentru ancorarea vaselor, și unde se termină calea ferată Slobozia-Călărași-Port.

Pe marginea orașuluĭ despre port, este bulevardul Traian, șoseluit cu trotuare largĭ umbrite de arborĭ și care este singurul loc de preumblare al orășenilor.

Sunt 11 bariere: Măgureni, Cărămidari, Sf. Impărați, Stefan-cel-Mare, Tudor Vladimirescu, București, Cioroiul, Slobozia, Leasa, Sîrbi și Dobrogea.

Ordinea publică se ține de un polițaiŭ, 2 comisarĭ clasa I, 4 comisarĭ clasa II, un comisar de gară și port, 58 gardiștĭ și 2 sergenți revizorĭ.

Pentru paza de foc sunt 24 pompierĭ, cu un comandant și un ajutor.

Serviciul sanitar se face de un medic, un vaccinator, o moașă și un medic veterinar. In oraș se află un spital județean cu 50 paturĭ.

In orașul Călărași se află reședința următoarelor autorități: prefectura județuluĭ, tribunalul, judecătoria ocoluluĭ Călărași, protoieria județuluĭ, casieria județuluĭ, comitetul permanent, consiliul de igienă, creditul agricol, serviciul technic al județuluĭ, biuroul telegrafo-postal, biuroul sub-șefuluĭ silvicultor, biuroul vamal și căpitănia portuluĭ. Aci este și reședința regimentuluĭ Ialomița cu un batalion permanent și 2 batalioane teritoriale și a două escadroane de călărași.

Bisericĭ sunt 4: Sf. Nicolae (catedrală) deservită de 3 preoțĭ, 1 diacon și 2 dascălĭ cîntărețĭ; cheltuindu-se 5220 leĭ anual.

Sf. Nicolae, biserică filială, în mahalaua Măgureni, deservită de 1 preot supra-numerar și 1 dascăl cîntăreț, — cheltueli anuale 1248 leĭ.

Sfinții Impărați, deservită de treĭ preoțĭ și doĭ cîntărețĭ, — cheltueli anuale 4260 leĭ.

Sf. Ion, Cuvioasa Paraschiva și Sf. Treime deservită de 1 preot paroh și doĭ dascălĭ cîntărețĭ.

La cimitir se află o capelă.

Evreiĭ aŭ două sinagoge.

Sunt treĭ cimitire, unul pentru creștinĭ ortodoxĭ, unul pentru catolicĭ și al treilea izraelit.

In oraș se află: un gimnaziŭ real, fondat în 1884, cu 6 profesorĭ și 3 maestri; a fost frecuentat, în anul școlar 1891—1892, de 91 elevĭ; 7 școlĭ primare, din care 3 de băeți (2 cu patru clase și 1 cu 2 clase), 2 de fete (1 cu patru clase și 1 cu 3 clase); o școală urbană mixtă, și o școală rurală cu tip urban.

Școalele de băeți sunt frecuentate de 596 elevĭ, cele de fete de 375 eleve.

Budgetul venitŭrilor și a cheltuelilor pe anul 1898 — 99 se balanțează cu suma de 428133 leĭ, 99 banĭ.

Intre cheltuelile cele maĭ principale trecute în budgetul anuluĭ 1898—99, notăm următoarele maĭ principale:

Datoriile comuneĭ 105302 leĭ; retribuția serviciuluĭ accizelor 24480 leĭ; idem a serviciuluĭ medical 25030 leĭ; idem a serviciuluĭ poliției administrative 53720 leĭ; idem, pompieriĭ 30440 leĭ; iluminatul, asistența publică

www.dacoromanica.ro

33668 leĭ; instrucțiunea publică 8980 leĭ.

Budgetul drumurilor se balanțează cu cifra de 18825 lei, 60 banĭ.

Orașul are o luncă în vale, destinată pentru depozite de lemne de foc și altele, care aduce un venit anual de leĭ 2500.

Are și o moșie care se arendează pe suma de 15500 leĭ anual.

Comuna Călărași a realizat în anul 1897 de la Casa de Depunerĭ și Consemnațiunĭ un împrumut de 1 milion leĭ, pentru înfrumusețarea și îmbunătățirea orașuluĭ.

Comuna are subvențiĭ: de la Ministerul Cultelor 5136 leĭ pentru întreținerea cleruluĭ mirean; 20000 leĭ de la casa județuluĭ Ialomița și 800 leĭ de la executoriĭ testamentarĭ aĭ defunctuluĭ A. Popescu, pentru întreținerea serviciuluĭ divin.

Una dintre trecătoarele cele maĭ lesnicioase de pe un țărm al Dunăreĭ pe cel-l'alt, a fost și este țărmul stîng al Borceĭ, între Călărași și Silistra. Această împrejurare a și făcut ca Silistra să devie, din vechime, o cetate puternică. Călărași, fiind situat în fața trecătoareĭ, a fost punctul cel maĭ expus d'a fi atacat de popoarele ce locuiau cel-l'alt țărm al Dunăreĭ, sau locul de unde se pornea atacul contra cetățeĭ Silistra.

In anul 335, înainte de era creștină, Alexandru cel Mare, regele Macedonieĭ, venind cu armele asupra Geților, trecu Dunărea în timpul nopțeĭ, pe la Silistra și în revărsatul zorilor se arătă de o dată înaintea Geților. Aceștia loviți așa pe neașteptate, luară fuga, închizîndu-se într'un oraș al lor de lemn, slab întărit, care se afla numaĭ treĭ sferturĭ de ceas departe de Dunăre. Văzîndu-se și aci înconjurați de toate părțile, se aruncară pe caĭ, cu femeĭ, copiĭ și cu tot ce maĭ puteaŭ să încarce, și se năpustiră în cîmpiĭ Bărăganuluĭ. Macedoneniĭ, după ce dărîmară și arseră în cîte-va ceasurĭ orașul Geților, se întoarseră încărcați de pradă chiar în acea zi în lagărul de pe malul drept al rîuluĭ.

In anul 1398, sultanul Baiazid a trecut pe aicĭ cu o armată formidabilă în contra luĭ Mircea cel Mare. Dar fiind învins de Romînĭ la Rovine, tot pe aci s'a retras, după ce prin îndemnul luĭ Evernos-Beg cel maĭ capabil general turcesc, a făcut o tabără de care și șanțurĭ, la adăpostul căreia a scăpat de urmărirea luĭ Mircea.

In toate războaele purtate de Ruși contra Turcilor, orașul a fost ocupat maĭ tot-d'auna de Ruși și de aci își îndreptaŭ atacul contra Silistreĭ și numaĭ mulțumită depărtăriĭ sale de acea cetate, a putut fi apărat de distrugere.

Călărași, *com. rur.*, în pl. Jiul d.-j., jud. Dolj, la 67 kil. departe de Craiova și la 36 kil. departe de reședința plășeĭ, Căciulățești.

Comuna este situată pe o mică coastă, pe malul stîng al Dunăreĭ, la o depărtare de 4 kil. spre N. de Dunăre.

Se învecinește la N. cu com. Damian, la S. cu Dunărea, la E. cu com. Dăbuleni, jud. Romanați, și la V. cu com. Grindeni.

Limita linieĭ de N. începe de la Măgura-Verde și merge spre V. până la Plopi.

Limita linieĭ de V. începe de la Plopi, merge spre S. până la Plopul-Ostrovenilor.

Limita linieĭ de S. începe de la movila Plopul-Ostrovenilor și merge până la movila Perigelul cu direcțiunea de la V. la E.

Limita linieĭ de E. începe de la movila Perigelul și merge spre N. până la Măgura-Verde.

Terenul comuneĭ este șes.

Comuna este udată de pîrîul Ascunsa, ce izvorește din dealul Ascunsa, jud. Romanați, și merge pe hotarul despărțitor între jud. Dolj și jud. Romanați; se oprește lîngă grădiniĭ, unde formează o mică mlaștină.

Smîrcurĭ sunt, dar în lipsa ploilor seacă adesea-orĭ.

Intre acestea se numără: smîrcul Pateleanca, Sălcița și Vadul-Barceĭ. Ele încep din Dunăre și se scurg în balta Potelul, din jud. Romanați.

Fîntînĭ sunt: Fîntîna-Hîrnuluĭ, fîntîna Mantea, fîntîna Marinescu, Fîntîna-Nouă, Cișmeaualuĭ-Vasile, Fîntîna-luĭ-Drăgoiu, Fîntîna-luĭ-Șercău, Fîntîna-cu-Salcie, Fîntîna-Vladuluĭ, Cișmeaua-Albă, Fîntîna-luĭ-Obede și Fîntîna-luĭ-Nuța.

Cea maĭ mare parte din bătrînĭ povestesc ast-fel împrejurarea rea, care a făcut ca această comună să se numească ast-fel. Se zice că atuncĭ cînd satul se compunea numaĭ din cîte-va case, aŭ venit Turcĭ și călare fiind, aŭ tăiat oameniĭ din acel sătuleț. De la Turciĭ călărĭ și-a tras numele comuneĭ de Călărași. Inainte cuprindea și cât. Ascunsa, dar maĭ apoĭ s'a desființat din cauză că izvora apă din casele oamenilor. Azĭ comuna coprinde un singur cătun, numit Călărași, în care se află siliștea cătunuluĭ Ascunsa. Spre N.-E. comuneĭ, ca la 40 m. departe de sat, pe un pămînt nisipos, săpînd oameniĭ, aŭ găsit arme și oseminte ce se cred a fi din timpul războiuluĭ luĭ Mihaiŭ-Viteazul cu Turcii.

www.dacoromanica.ro

In comună se află o biserică parohială, cu hramul Sf. Nicolae și Adormirea-Maicei-Domnului.

A fost zidită din cărămidă și piatră, la anul 1820, de către Hagi Ion Enuși și s'a terminat la anul 1833. In tinda bisericei se află următoarea inscripțiune:

«In numele tatălui și al fiului și al Sfîntului duh: la leatul 1820 ziditu-s'au această sfînta și dumnezeiască biserică unde se prăznuește hramul Adormirea-Precistei și hramul Sf. Erarh Nicolae, din temelie, de d-l Hagi Ion Enuși până s'a săvîrșit zidul și acoperișul și acum la leatul 1833 cu ajutorul lui Dumnezeŭ s'a apucat cei mai jos arătați și au înfrumusețat-o cu zugraveală, după cum se vede: Panait sin Enache și soția lui, Popa Stan sin Popa Stan, Patru sin Moise, Patru sin Neagoe, de a una cu tot satul aŭ ajutat și la zid și la zugrăveala. La zugraveala a fost ostenitori Sfinția-Sa Popa Ion Duhovnicul, Zugrav boer de neam Coșoveanu. Iulie 24».

In cătunul Călărași se află o școală mixtă ce funcționează din 1865, fiind întreținută de comună și de stat. Localul construit din cărămidă este în bună stare. Cu ridicarea lui s'a cheltuit 3000 lei. Are două sale de studiu: I-a are o suprafață de 88 m. p., iar a II-a de 72 m. p. Pentru cancelaria, locuința învățătorului și pentru serviciŭ sunt 5 camere. Pe lîngă școală se află un atelier de pălării de pae. Localul a fost construit de Administrația Domeniului Coroanei.

In anul școlar 1892—93 s'aŭ înscris la școală 59 băeți și 8 fete Aŭ urmat regulat la școală 46 băeți și 6 fete. In vîrstă de școală sunt 137 copii, adică 196 băeți și 175 fete. Știŭ carte 380 locuitori, din carî 80 femei. Școala are 8 pogoane arabile.

Populația comunei se urcă la 2329 suflete, din care 1252 bărbați și 1077 femei. După legea rurală din 1864 sunt 335 împroprietăriți; s'a dat pămînt și pentru doi preoți. După legea din .1879 sunt 27 însurăței.

Case sunt 100 și bordee 370. Parte din ele sunt făcute din zid, parte de gard.

Suprafața teritoriului comunal este de 10358 pogoane, din care 7358 pogoane arabile.

Moșia se numește Bechet-Călărași, aparține statului. Arenda este de 127100 lei. Suprafața vîndută este de 8455 hect. 5290 m. p.; suprafața rămasă este nevîndută saŭ parcelată. Restul pămîntului arabil de 2858 pogoane ale locuitorilor daŭ un venit de 28296 lei. Inainte, toată moșia aparținea schitului Roaba.

Prundul-lui-Gol, cam de 150 hect., este situat pe moșia statului Călărași, la marginea Dunărei; pădurea numită Prundul-Noŭ, pe insula din fața comunei, în Dunăre, are o suprafață de 50 hectare.

Viile aparțin locuitorilor. Se fabrică cam la 700 vedre rachiŭ din tescovina strugurilor. Pentru fabricare sunt 10 căldări în comună.

Pe moșia statului sunt două mori, una cu apă și alta cu aburi. Stîne sunt patru.

Sunt în comună 9 cîrciumi. Comerciul se face cu com. Bechet, unde duc loc. grîu, porumb, orz, ovăz, secară și de unde importă lucruri trebuincioase pentru casă. Transportul îl fac pe calea județeană Bechet-Corabia, ce trece prin centrul comunei pe o lungime de 6 kil. Căi comunale unesc comuna Călărași cu comunele megieșe.

Ca drum vechiŭ este Drumul-Săreț ce vine din ocnele județului Rîmnicul - Vîlcea, trece prin Caracal, prin viile locuitorilor din această comună și merge la Bechet. Pe el se transportă sare; de aceea s'a numit Drumul-Săreț.

Contribuabilî sunt 578.

Veniturile comunei pe exercițiul 1893—94 aŭ fost de 4584 lei, 41 banî, iar cheltuelile de 4236 lei, 98 banî.

Animale sunt: 440 vite cornute, 500 oi și 36 cai.

Călărași, *stație de dr. d.f.*, jud. Ialomița, pl. Borcea, căt. Călărași, pe linia Ciulnița-Călărași, pusă în circulație la 17 Noembrie 1886. Se află între stațiile Siliștea (14.5 kil.) și Călărași (port) (3.3 kil.) Înălțimea d'asupra nivelului mării de 16,m·17. Venitul acestei stații pe anul 1896 a fost de 240349 lei 72 banî.

Călărași, *sat*, în jud. Botoșani, partea de Sud-Vest a comunei Ringhilești, pl. Stefănești. A fost înființat la 1880 cu noiî împroprietăriți însurăței, pe moșia Ciornohal. Are o suprafață de 1436 hect. pămînt al locuitorilor și o populație de 193 familiî, cu 1012 suflete, din carî 212 contribuabilî.

Locuitoriî din acest sat sunt veniți din pl. Siret, comunele Salcea și Călinești; ceî mai mulți sunt Ruși.

Are o școală mixtă, întreținută de comună, cu 1 învățător și 29 școlarî, avînd 8 hect. și 50 ariî pămînt.

Numărul vitelor este de 608 vite cornute, 96 caî marî și micî, 441 de oi, și 60 mascurî. Sunt 48 stupi cu albine.

In sat se află o cîrciumă; 3 comercianți și 4 meseriași.

Călărași, *sat*, pl. Jiul-d.-j., com. Căciulătești, jud. Dolj, cu reședința primăriei.

Călărași, *lac*, în jud. Ialomița, pl.

www.dacoromanica.ro

Borcea, situat spre Vest de orașul Călărași, de la care a primit și numirea. Se întinde pe teritoriul comunelor: Călărași-Vechĭ, Ceacul, Cacomeanca și Rasa, avînd o suprafață în teren mediŭ de 500 hect. Este alimentat de Dunăre, prin brațul Botul și adesea și prin gîtul Jirlăul-de-Borcea; căcĭ cînd apele Dunăreĭ cresc, apa din Borcea curge prin Jirlăŭ în lac, iar cînd apele Dunăreĭ descresc, apa laculuĭ se scurge prin acelașĭ gît în Borcea. Din acest lac se pescuește mult pește.

Călărași-Vechĭ, *com. rur.*, în pl. Borcea, jud. Ialomița. Este situată spre N.-V. de orașul Călărași.

Teritoriul acesteĭ comune se întinde din Dunăre spre N., pe cîmpia Bărăganul, pănă în apropiere de linia căeĭ ferate București-Feteștĭ, și între comunele Ceăcul și orașul Călărași. Are o suprafață de 14000 hect., din carĭ 3000 hect. baltă, 500 hect. izlaz, iar restul pămînt arabil. Coprinde două moșiĭ: Călărași-Vechĭ, proprietate a statuluĭ, fostă pendinte de mănăstirea Căldărușani și care a fost arendată pe periodul 1885-95 cu suma de 58100 leĭ anual, și moșia Călărași-Lichireștĭ, proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile din București, arendată acum cu suma de leĭ 33000 anual.

După legea rurală din 1864, sunt împroprietăriță 150 locuitorĭ; neîmproprietăriță sunt 110.

Se compune dintr'un singur sat, situat sub coasta de S. a Bărăganuluĭ, la 10 kil. de orașul Călărași, și spre E., la 1 kil. de satul Ceacul. De această comună țin și cătunele (tîrlele) Calangi, Grătarul, Stîlpul, Trestia, Gara-Silistra, Revederea, Maican, Vadul-Cailor, Osman, Luchia și Siliștea-Inaltă.

Reședința primărieĭ este în satul Călărași-Vechĭ.

Populațiunea comuneĭ este de 1097 locuitorĭ, cu 235 capĭ de familie, saŭ 559 bărbațĭ și 538 femeĭ, toțĭ de naționalitate romînă și de religie ortodoxă. După profesiunĭ sunt: 247 agricultorĭ, 6 meseriașĭ, 7 comercianțĭ, 8 cu profesiunĭ libere, 38 muncitorĭ și 40 servitorĭ.

Știŭ carte 143 persoane; 954 nu știŭ carte.

Vite sunt: 1000 boĭ, 500 caĭ, 230 porcĭ, 100 bivolĭ, 4000 oĭ și 20 capre.

Venitul comuneĭ este de 4317 leĭ și cheltuelile de 4719 leĭ.

Are o școală mixtă, frecuentată de 36 elevĭ și 21 eleve. Cursurile se predaŭ de un învățător retribuit de stat și comună. Școala are localul eĭ propriŭ, construit de comună.

Aci este o biserică, deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ, pentru care comuna are prevăzut în budgetul eĭ suma de 408 leĭ.

Prin apropiere, spre E. de sat, trece calea ferată Călărași-Slobozia, avînd aproare stația Siliștea.

Călărașilor (Valea-), *vale*, ce se află pe proprietatea Baciul; dă în Valea-Sericiuluĭ de pe aceeașĭ proprietate, pendinte de com. Blejești, pl. Glavaciocul, jud. Vlașca.

Călărășani, *cătun*, pendinte de comuna Chiriacul, pl. Marginea, jud. Vlașca. Această proprietate este: $^3/_5$ proprietate a moșnenilor Călărășani și $^2/_5$ proprietate a d-luĭ Alimănescu. Are o suprafață de 388 hect. și aduce un venit anual de 4600 leĭ. In sat se află 2 cîrciumĭ.

Călărășești. Vezĭ Mateești, jud. Vîlcea.

Călărețĭ (Giula), *sat*, jud. Ilfov, face parte din com. rur. Călărețĭ-Șeinoaia, pl. Negoești. Este situat la E. de București, lîngă Valea-luĭ-Ilie. Aci este reședința primărieĭ.

Se întinde pe o suprafață de 1221 hect., cu o populație de 313 locuitorĭ.

D-l C. Atanasiŭ are 1025 hect. și locuitoriĭ 196 hect.

Acest sat s'a înființat la anul 1843 de polcovnicul Odobescu. In spre S. de acest cătun se află valea numită Valea-Vînătă care are direcțiunea dela V. spre S.-E.

Proprietarul cultivă 740 hect.; 85 sunt sterpe, 50 izlaz și 150 pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul, rezervînd 5 hect. pentru izlaz.

Are o biserică, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. In sat este un eleșteŭ.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ și 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 302 și al celor micĭ de 1088.

Are o școală frecuentată de 20 elevĭ și 2 eleve, cu întreținerea căreia județul și comuna cheltuesc 150 leĭ anual.

Călărețĭ-Șeinoaia, *com. rur.*, jud. Ilfov, plasa Negoești, situată la E. de București, lîngă valea Mostiștea, 40 kil. departe de București.

Se compune din satele: Brătășani, Călărețĭ, Pitișteanca, Șeinoaia, cu o populație de 769 locuitorĭ, carĭ trăesc în 148 case și în 13 bordee.

Se întinde pe o suprafață de 3171 hect.

D-niĭ C. Atanasiŭ, G. Pitești-teanu, Fraților Manolescu și statul aŭ 2672 hect. și locuitoriĭ 499 hect. Proprietariĭ cultivă 2087 hect.; 85 sunt sterpe, 145

www.dacoromanica.ro

izlaz, 355 pădure. Locuitorii cultivă 451 hect.; 38 sunt rezervate pentru izlaz şi 10 pentru vie.

Comuna numără 165 contribuabilĭ. Are un budget de 2474 leĭ la venitur şi 2436 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 174 contribuabilĭ.

In comună sunt 2 biserici, cu 2 preoţĭ, la Brătăşani şi Călăreţi; 1 şcoală mixtă; 4 eleştaie.

Numărul vitelor marĭ e de 1022: 371 caĭ şi epe, 277 boĭ, 361 vacĭ şi viţeĭ, 4 taurĭ, 9 bivolĭ şi bivoliţe, şi al celor micĭ de 1709: 7 capre, 210 porcĭ şi 1492 oĭ.

Dintre locuitorĭ, 204 sunt plugarĭ şi 11 aŭ diferite alte profesiunĭ.

Arătura se face cu 151 plugurĭ: 72 cu boĭ şi 79 cu caĭ. Locuitorii aŭ 244 care şi căruţe: 107 cu boĭ şi 137 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 104 şi neîmproprietăriţĭ, 117.

Comerciul se face de 5 cîrciumarĭ şi 1 hangiu.

Călăsăul, *vale,* jud. Bacău, pl. Trotuşul, com. Mănăstirea-Caşinul, formată de dealurile Cepoiul şi Zboina-Neagră, prin care curge pîrîul Călăsăul-Mare.

Călăsăul-Mare, *pîrîiaş*, jud. Bacău, pl. Trotuşul, care îşĭ are obîrşia la locul numit Izvorul-Iute, curge pe teritoriul comuneĭ Mănăstirea-Caşinul, şi se varsă în pîrîiaşul Caşinul, pe dreapta.

Călăsăul-Mic, *pîrîiaş*, jud. Bacău, pl. Trotuşul, care îşĭ are obîrşia la locul numit al Banului, curge pe teritoriul com. Mănăstirea-Caşinul şi se varsă în pîrîiaşul Călăsăul-Mare.

Călcăi, *moşie* nelocuită, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., pendinte de com. Hînguleşti; azĭ e proprietatea statuluĭ.

Călcăi (La-Salcia), vechiŭ *pichet,* cu No. 63, către Moldova, jud. R.-Sărat, situat în pl. Marginea-d.-j., com. Hînguleşti. şi pe moşia Călcăi, de unde şi-a luat numele. Azĭ e han pe drumul spre com. Gologani şi Focşani.

Călcăiasca (La-), *locuinţă izolată,* jud. R.-Sărat, în pl. Marginea-d.-j., com. Gologanul, în partea de E., aproape de hotarul către jud. Putna. Azĭ e han pe drumul spre Hînguleşti-Măxineni.

Călcăioasa, *baltă,* jud. Botoşani, pe şesul Prutuluĭ, formată din revărsarea apelor, în com. Ostopceni, pl. Ştefăneşti.

Călceasca, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, com. Glîmbocelul, pl. Podgoria, jud. Muscel, avînd împreună cu trupurile: Goleasca, Băneasa, Dinuleasa, Tomeasca, Gherăsoaia, Chiriceasca şi Chiţeasca, o întindere de 1350 hect.; compuse din stejar, fag, carpen, jugastru, plop şi frasin.

Călcescul, *munte,* la N.-E. com. Cărpenişul, în jud. Gorj, plaiul Novaci.

Călcîiul, *sat,* jud. Bacău, pl. Trotuşul, secţie din satul Grozeşti.

Căldare (In-), *parte* din cursul *rîuluĭ* Bistriţa, în judeţul Suceava, între Cojoci şi Dîmbul-Colaculuĭ. Aci Bistriţa curge foarte lin.

Căldarea. Vezĭ Mocirlele-Leoteĭ, jud. Muscel.

Căldărarilor (Piscul-), *pisc,* comuna Goleşti, pl. Podgoria, jud. Muscel. De aci izvoreşte gîrla Peşteleasa.

Căldărarul, *sat,* face parte din com. rur. Cernica-Căldărarul, pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov. Este situat la S.-V. de Cernica, într'un loc smîrcos. Spre S. de Căldărarul trece rîul Dîmboviţa.

Populaţia luĭ e de 162 sufl.

Suprafaţa totală a satuluĭ e de 773 hect., din carĭ 658 hect. sunt ale statuluĭ şi 115 ale locuitorilor. Statul cultivă prin arendaşiĭ săĭ 580 hect. (30 sterpe şi 48 pădure). Locuitorii cultivă 103 hect., rezervînd restul pentru cultura vieĭ.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 75 şi al celor micĭ de 270.

Căldărarul, *cătun,* pendinte de com. Strîmbeni, pl. Teleorman, jud. Teleorman. Are o populaţiune de 456 suflete, din carĭ 83 contribuabilĭ.

Căldărarul, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 35 hect., pendinte de com. Cernica, pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov.

Căldărarul, *petic de pădure* de stejar, pe proprietatea Purani-Mitropolieĭ, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca. Are o suprafaţă de 295 hect., pendinte de ocolul silvic Cîrtojani.

Căldărarul-Burdea, *moşie* a statuluĭ, jud. Teleorman, compusă din maĭ multe trupurĭ, avînd pe dînsa şi pădurĭ întinse.

Căldărarul-Glina, *moşie* a statuluĭ, jud. Ilfov, pendinte de mănăstirea Radu-Vodă; moşia s'a arendat pe periodul 1888—93, cu 17600 leĭ anual.

www.dacoromanica.ro

Căldăreasca, *moșie* a statuluĭ, jud. Buzău, com. Caragele, pendinte de Episcopie. Are 630 hect. Acum e vîndută în loturĭ locuitorilor din com. Caragele.

Căldăreasca, *moșie*, în pl. Marginea, jud. Teleorman, proprietate a d-neĭ Zoe Slătineanu, situată pe teritoriul com. Spătărei. Se învecinește pe de o parte cu Pîrîul-Urluiuluĭ, la N. cu moșia Ulmeni și parte din Spătărei și cu proprietățile locuitorilor din com. Spătărei; de pe altă parte cu moșiile Plosca și Spătărei. Are o întindere de 250 hect. Această fășie de moșie forma maĭ înainte un singur trup cu moșia Liza, și în urma împărțelilor succesive între moștenitorĭ, a rămas această fășie izolată.

Căldăreĭ (Movila-), *deal*, în jud. Constanța, plasa Constanța, pe teritoriul comuneĭ Gargalîcul, și anume pe al ambelor cătune ce o constituesc. Se desface din dealul Tașăul; se întinde spre S., într'o direcție de la N. la S., printre pîrîul și lacul Gargalîcul de o parte la V., Balta-Mare și țărmul, pe care îl face înalt și stîncos, la E. Se ridică la 35 m., în vîrful Bacargi-Tepe. La poalele-ĭ vestice e așezat lacul Gargalîcul și cele două sate Gargalîcul-Mare și Gargalîcul-Mic. Este acoperit cu fînețe și izlazurĭ.

Căldăreĭ (Pîrîul-), mic *pîrîŭ*, afluent al Bistrițeĭ, com. Broșteni, jud. Suceava.

Căldăreĭ (Valea-), *vale*, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea; izvorește dintre com. Genuneni și Surpatele, de la nordul dealuluĭ Cîineni, zis și Plescioara; trece prin com. Surpatele și se varsă în rîul Otăsăul, cam în mijlocul comuneĭ Surpatele.

Căldărești (Trandafirul), *com. rur.*, în pl. Cîmpuluĭ, jud. Buzău, între comunele Padina și Pogoanele, la distanță de Buzău de 46 kil. Limitele sale sunt: la N., hotarul moșiilor Căldăreasca și Luciul; la E., hotarul moșieĭ Macoveiul, până dă în hotarul moșieĭ Balaciul, jud. Ialomița; la S., hotarul moșiilor Arcanul și Meteleul; la V., pămîntul locuitorilor din com. Pogoanele și parte din moșia Țuguiatul, până dă iar în hotarul moșieĭ Căldăreasca. Limitele sunt însemnate numaĭ prin moșoroaie. Suprafața sa este de 4266 hect., din care: 3607 arabile, 73 pădurĭ, 32 fîneață, 458 izlaz și 96 sterp. Are o singură proprietate, Trandafirul. Terenul e un vast șes, întrerupt puțin în partea de E. de cîteva deluleț și movile. Industrie n'are, afară de 2 stîne. Căĭ de comunicație n'are altele, afară de șoseaua vecinală Padina-Pogoanele.

Vite are: 462 boĭ, 365 vacĭ, 188 viteĭ, 1 bivol, 8 bivolițe, 147 caĭ, 175 epe, 63 mînjĭ, 1020 oĭ și 293 porcĭ.

Comuna e formată din singurul sat Căldărești, avînd o populație de 870 locuitorĭ, din carĭ: 182 bărbațĭ însurațĭ, 22 neînsurațĭ, 5 văduvĭ, 250 băețĭ; 182 femeĭ măritate, 15 văduve, 214 fete. Eĭ trăesc în 173 case. Străinĭ sunt: 2 Grecĭ, 5 Austro-Ungarĭ, 1 German și 1 Bulgar. Meseriașĭ sunt: 2 lemnarĭ, 2 fierarĭ, 1 mașinist, 1 cojocar și 1 boiangiŭ. Media nașterilor e de 45, anual, a deceselor de 23, a căsătoriilor de 9.

Comuna are 154 contrib., din carĭ 6 comercianțĭ romînĭ. Stabilimente sunt 7. Budgetul comuneĭ e de 30000 leĭ, 54 banĭ.

Are o școală, frecuentată de 45 elevĭ și 3 eleve. Carte știŭ 82 locuitorĭ. Are o biserică, deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ, al căreĭ hram este la 6 Decembrie. Cîrciumĭ sunt 7.

Această comună a purtat mult timp numele de Trandafirul, după un baciŭ, care, pe la finele secoluluĭ trecut, îșĭ avea tîrla aci. Parte din locuitoriĭ din comuna Meteleul, spune legenda poporană, ne maĭ putînd suferi angaralele impuse de proprietarĭ, începură a fugi și a se stabili aci și pe la începutul acestuĭ veac, satul îșĭ luă ființă; dar, fiind situat în drumul invaziunilor ruso-turce, nu putu prospera. Cu împroprietărirea locuitorilor, comuna începuse să-și ia oare-care avînt, însă în anul 1880, Februarie 2, un incendiŭ puternic o reduse aproape în cenușă, așa că locuitoriĭ, cu greŭ, și-aŭ terminat construcțiunea primitivelor lor locuințe.

Căldărești, *cătun* al comuneĭ Cernătești, jud. Buzău. Se ia adesea alipit cu cătunul Zărnești-de-Slănic. Are 170 locuitorĭ și 40 case.

Căldărești, *moșie*, în jud. Buzău, comuna Căldărești, numită de comun Trandafirul. Are 4066 hect., maĭ toate arabile, din care 86 pădure, formată din două pîlcurĭ alăturate, din care unul are 70 hect. și altul 16.

Căldărești, *vale*, ce începe de pe moșia Blejești și dă în valea Glavaciocul. Depinde de com. Blejești, pl. Glavaciocul, județul Vlașca.

Căldărușa, *cătun*, pendinte de com. Urleasca, pl. Ianca, jud.

www.dacoromanica.ro

Brăila, situat la 5 kil. spre S.-V. de Plopul. Are 155 suflete, saŭ 31 familiĭ. Ştiŭ carte 6 persoane, 149 nu ştiŭ.

Căldărușa, *vechie numire* a cătunuluĭ Postea, din com. Cilibia, jud Buzăŭ.

Căldărușa, *lac,* în satul Buhăești, plasa Stemnicul, județul Vasluiu.

Căldărușa, *pădure* a statuluĭ, în jud. Buzăŭ, com. Jugureni; face corp cu Arhimandrita și Nuciĭ-Ghidieĭ.

Căldărușa, *pisc,* spre E. de com. Oporelul, jud. Olt, pl. Oltul-d.-j., acoperit cu pădure.

Căldărușa-Căpreni, *moșie* a statuluĭ, pendinte de Sf. Apostolĭ, în jud. Buzăŭ, com. Cilibia. Are 373 hect., maĭ toate arabile, și 60 hect., pădure formată din tufă și salcie. Se arendează împreună cu Jugureni din com. Jugureni. Acum s'aŭ despărțit și aŭ devenit proprietățĭ particulare.

Căldărușa - Jugureni, *moșie.* Vezĭ Jugureni, jud. Buzăŭ.

Căldărușa-Manasia, *moșie,* în jud. Buzău, com. Aldeni. Vezĭ Manasia.

Căldărușa - Urseasca, *moșie.* Vezĭ Urseasca sau Căldărușa, jud. Buzău.

Căldărușanca, *moșie* a statuluĭ, pe care, la 1864, s'aŭ împroprietărit 36 locuitorĭ din com. Cărbunești, plasa Podgoria, județul Prahova.

Căldărușanca, *moșie* a statuluĭ, pe care, la 1864, s'aŭ împroprietărit parte din locuitoriĭ comuneĭ Ceptura, pl. Cricovul, județul Prahova.

Căldărușanca - Ariceşti. Vezĭ Căldărușanca - Atîrnați, județul Prahova.

Căldărușanca - Atîrnați, *trup de pădure,* a statuluĭ, în întindere de 75 hect., pendinte de com. Cărbunești, pl. Podgoria, jud. Prahova, care împreună cu trupurile: Cărbunești (430 hect.), și Căldărușanca - Aricești (750 hect.) formează pădurea Cărbunești.

Căldărușani, *sat,* jud. Ilfov, face parte din com. rur. Rădulești-Resimcea, pl. Mostiștea. Se întinde pe o suprafață de 806 hect., cu o populație de 280 locuitorĭ.

D-l N. C. Filitis are 250 hect., din carĭ cultivă 170 hect. și locuitoriĭ aŭ 556 hect., din carĭ rezervă pentru izlaz 125 hect.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 316 și al celor micĭ de 263.

Căldărușani, jud. Ilfov, *mănăstire* de călugărĭ, așezată pe o limbă de pămînt intrată în lacul Căldărușani, la 4 ore depărtare de Bucureşti. Are o poziție pitorească. Era până în timpul luĭ Mateiŭ-Basarab un loc de schivnicie și p'atuncĭ avea o mică bisericuță cu cîțĭ-va pusnicĭ.

La anul 1638, Mateiŭ-Basarab, după un războiŭ ce a avut cu Vasile Lupu, din care a eșit biruitor, a fondat biserica și cetatea, iar mănăstirea s'a populat și a fost în multe rîndurĭ un loc de adăpost pentru populația Bucureștilor.

Inscripția d'asupra ușeĭ bisericeĭ este cea următoare:

«Cu strălucirea ceĭ Sfinte și începătoare de viață și ceĭ nelmpărțite și celeĭ pururea cîntată și închinateĭ Troițe, și noĭ cu această putere de lumină umbrindu-ne și luminîndu-ne. Luat-am aminte la cele grăite cu dumnezeeștile scripturĭ. Cînd zice: Că înfricoșat este a cădea în mîna luĭ Dumnezeŭ celuĭ viŭ. Cine îșĭ ascunde în pămînt talantul bogățieĭ luĭ, și iar grăește Domnul. Nu vă ascundețĭ voĭ vistieriele în pămînt unde viermiĭ și putreziciunele o putrezesc și furĭ o sapă, ci vă ascundețĭ vistieriele la cer de unde nicĭ una dintre acestea nu le poate strica. Și iar mă întristez de ce grăește Pavel, vasul cel ales: De zice că nimic n'am adus în lumea aceasta cu aceia nicĭ aduce nu vom putea, și iar zice: celor bogațĭ se oprește să nu se înalțe cu mintea înțelepciuneĭ nicĭ să năzuiască spre bogăția cea pĭeritoare, ci spre Dumnezeul cel viŭ, celuĭ ce a dat nouă toate din destul întru îndulcire, a lucra cele bune și să se îmbogățească întru lucrurile cele bune și să-șĭ ascunză evanghelie, zice și teme bune veacul cela ce va să fie prorocirea.

Drept acestea și eŭ întru Christos Domnul, bun creștin, singur ,țiitor, Io Mateĭ Basarab Voevod și Domn a toată Țara-Romînească și de cea parte de munte și altele domnind, auzind acestea, repezitu-m'am cu pofta și cu gîndul cel Dumnezeesc, carele este către sîntele bisericĭ a le zidi și a le urzi și a le înfrumuseța cu cheltuială din avuția ce s'a dat nouă de la Dumnezeŭ, întocmind acestea, vrut-am și aci în locul acesta carele se chiamă Căldărușani a zidi casa Domnuluĭ, carele loc singur Domnia-mea cu gîndul l'am găsit întru mărirea și lauda sîntuluĭ Mareluĭ Mucenic Dimitrie, ca să ne fie Domnieĭ-mele și părinților meĭ întru vecĭnică pomană. Iar Impăratuluĭ de vecĭ, celuĭ neputred, celuĭ nevăzut, celuĭ înțelept, unul Dumnezeŭ, aceluia să-ĭ fie cinste și mărire întru vecĭĭ de veac, amin.

Și s'a început a zidi în luna luĭ Iulie în 14 și s'a săvîrșit în luna Octombrie 20, leatul 1638».

Aci, pe vremurĭ, era un focar de literatură românească. Meritosul Mitropolit Grigorie, înainte de alegere, trăia în această mănăstire ca simplu diacon, îndeletnicindu-se cu traducerea de cărțĭ bisericeștĭ în românește.

Mănăstirea numără azĭ 111 călugărĭ, ceĭ maĭ multĭ infirmĭ și

www.dacoromanica.ro

bătrînĭ și întreținerea eĭ costă pe stat anual, 25204 leĭ.

Căldărușani, *baltă,* jud. Ilfov, pl. Znagovul, lîngă mănăstirea cu același nume, formată de pîraiele: Pîrîul-Călugăruluĭ, al-Vlăscioareĭ, al-Vlăsieĭ și de alte izvoare. Din ea se scoate pește mult și gustos.

Căldărușani, *numire* dată în localitate, *moșieĭ* Glodeanul-Sărat, din com. Glodeanul-Sărat, jud. Buzău.

Căldărușani, *pădure,* pl. Znagovul, jud. Ilfov, lîngă mănăstirea cu același nume. Coprinde 3522 hect., împreună cu cele după cătunele comuneĭ Lipia-Bojdani, formată din trupurile: Căldărușani (1800 hect.), Intre-Poduri (770 hect.) și Brînzeanca (952 hect.)

Căldărusești, *mahala,* în plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinți; ține de com. rur. Pestenuța.

Căldărușiĭ (Cotul-), *pădure* a statuluĭ, în jud. Buzău, comuna Cilibia. Are aproape 48 hect. crivină. Face un corp cu Tufele-Lupașculuĭ.

Căldura, *pădure,* în jud. Buzău, com. Pănătăul. Face un corp, de 80 hect., împreună cu sforile: Coasta-Babețuluĭ, Nicioaia și Malurile, proprietate a moșnenilor în devălmășie.

Călești, *cătun,* al comuneĭ Slobozia, din pl. Ocolul, jud. Gorj, ca la 3 kil. spre N.-E. comuneĭ. E situat pe șes și are o întindere de 258 hect., din carĭ 96 arabile, 45 hect. fînețe și livezĭ, 7 hect. vie, 110 hect. pădure.

Are o populație de 15 fam., cu 75 suflete, din carĭ 10 contribuabilĭ, toțĭ Romînĭ. Locuitorĭĭ posedă 9 pluguri, 12 care cu boĭ și vacĭ, 1 căruță cu caĭ; 12 stupĭ de albine.

Cătunul este udat de apa Cernădia și în comunicație cu comuna sa, printr'un drum de care.

In cătun se găsesc 1 moară pe apa Cernădia și 2 fîntînĭ.

Numărul vitelor este de 174 vite marĭ cornute, 10 caĭ, 87 oĭ și 67 rîmătorĭ.

Biserică n'are; oamenĭĭ merg la biserica din cătunul Bălani. Cătunul are și un deal numit dealul Călești, care nu este altul de cît prelungirea dealuluĭ Bătrîna, din com. Stănești.

Călianul, *rîpă,* com. Priboeni, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Călianuluĭ (Vălceaua-), *vălcea,* pe teritoriul comuneĭ Țigănești, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Călicelele, *deal,* jud. Vîlcea, unit cu dealul Cătănelul, despre care se spune că șĭ-ar fi luat numele de la un om, anume Cătănelul, care a curățit acel loc de pădure, făcîndu-l arabil. Este situat la V. comuneĭ Cîineni, pl. Cozia, depărtare de 1 kil. de vatra satuluĭ.

Călieni, *com. rur.,* în pl. Biliești, jud. Putna.

Călieni se află așezat pe malul Leicăĭ și al Siretuluĭ. Servește ca loc de popas pentru plutele ce vin din Moldova și merg spre Galați.

Distanța eĭ de reședința subprefectureĭ (com. Suraia), e de 15 kil., iar de capitala județuluĭ e de 30 kil.

Marginile acesteĭ comune sunt: la N. și N.-V. cu Siretul; la N.-V. și E. cu Milcovul, care o desparte din com. Vulturul; la S. cu Milcovul; iar la E. cu Siretul.

Comuna Călieni e formată din cătunele Călieni și Malurile.

Populațiunea comuneĭ, după cel din urmă recensămînt, e de 314 capĭ de familie, cu 1246 suflete, din care: 641 bărbațĭ și 605 femeĭ. Această populație se împărțea (1892) ast-fel:

După starea civilă: 614 neînsurațĭ: 327 bărbațĭ, 287 femeĭ; 596 însurațĭ: 35 văduvĭ, 16 bărbațĭ, 19 femeĭ și 1 femee divorțată; după naționalitate: 1238 Romînĭ, 4 Grecĭ și 4 de diferite naționalități; după religiune: 1242 ortodoxĭ și 4 mozaicĭ; după felul ocupațiuneĭ: 484 agricultorĭ, 3 meseriașĭ, 8 comercianțĭ, 2 profesiunĭ libere, 24 muncitorĭ și 3 servitorĭ. Știu carte 184 bărbațĭ și 2 femeĭ.

Numărul caselor de locuit este de 278.

Mișcarea populațiuneĭ în anul 1892 a fost: 14 căsătorĭĭ, 72 nașterĭ și 45 morțĭ.

Cultul creștin-ortodox e reprezentat printr'o biserică parohială, cu hramul Sf. Gheorghe. Comuna vine în ajutorul bisericeĭ cu 20 leĭ anual.

Instrucțiunea publică se predă într'o școală mixtă situată în satul Călieni și frecuentată de 57 copiĭ, 52 băețĭ și 5 fete. Numărul total al copiilor cu vîrstă de școală e de 150, 90 băețĭ și 60 fete. Comuna vine în ajutorul școaleĭ cu 334 leĭ anual.

Comuna numără 274 contribuabilĭ, adică 1 la 4.55 loc. In anul 1886 eraŭ numaĭ 213 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul financiar 1893—94 a fost:

Venitурĭ leĭ 4068, banĭ 68; cheltueliĭ leĭ 4049, banĭ 3.

Budgetul fondurilor drumuri-

www.dacoromanica.ro

lor: venitur leĭ 629, banĭ 95; cheltueli leĭ 500.

In anul 1885—86, budgetul de venitur era de leĭ 4548, iar la cheltueli leĭ de 4546.

Teritoriul comuneĭ Călieni, fiind aşezat în Valea-Milcovuluĭ şi a Siretuluĭ, are un pămînt fertil, din care se cultivă 2 treimĭ.

Numărul cultivatorilor este de 216.

Instrumentele agricole, de care dispun cultivatorii din Călieni, sunt: 1 maşină de treerat cu aburĭ, 1 maşină de vînturat, 6 pluguri de lemn, 84 de fier şi 3 grape de fier.

Vite sunt: 2986, din carĭ: 476 boĭ, 532 vacĭ, 197 caĭ, 1549 oĭ şi 232 porcĭ.

Stabilimente comerciale sunt: 6 cîrciumĭ, 2 băcănii, 1 fabrică de cherestea, 2 cizmării, 1 grădinărie şi 1 fabrică de rachiu de tescovină.

Comuna Călieni e pusă în comunicaţiune la N.-V. şi V. cu com. Vulturul, prin şoseaua comunală Suraia-Vulturul-Călieni în lungime de 16 kil., iar cu Nămoloasa, printr'o altă şosea, ce pleacă de la Sudul comuneĭ şi are o lungime de 17 kil. La marginea acesteĭ comune, se află o movilă, care indică locul unde s'au îngropat morţiĭ din timpul revoluţiuniĭ de la 1821.

Călieni, *cătun*, în comuna cu acelaşĭ nume, pl. Biliești, judeţul Putna. Este situat pe malul Siretuluĭ, servind ca loc de popas pentru plutele ce vin din Moldova spre Galaţi.

Are o biserică parohială, cu hramul Sf. Gheorghe, pentru întreţinerea căreia comuna vine în ajutor cu 20 leĭ anual. Are 1 şcoală mixtă, construită din bîrne, care e frecuentată de 57 copiĭ (52 băeţĭ şi 5 fete), din 150 copiĭ (90 băeţĭ şi 60 fete) cu vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea eĭ, comuna cheltueşte 334 leĭ anual.

Călieni, *mahala*, în plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi; ţine de com. rur. Floreşti.

Călieni, *parohie*, în com. cu acelaşĭ nume, pl. Biliești, jud. Putna, formată din 2 biserici: una parohială, cu hramul Sf. Gheorghe, în cătunul Călieni; a doua filială, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, în cătunul Malurile. Comuna vine in ajutorul bisericilor cu 30 leĭ anual.

Călimah, *deal*, în raionul com. Valea-Rea, plasa Zeletinul, jud. Tecuciŭ. Este acoperit de viĭ, pomĭ fructiferĭ, puţină pădure şi are şi loc de semănăturĭ. Se întinde din Valea-Zeletinuluĭ pănă în Valea-Berheciuluĭ.

Călimani, *loc izolat*, în comuna Roznovul, plasa Bistriţa, judeţul Neamţu, renumit pentru fineţele ce se fac aicĭ, precum şi pentru zarzavaturile ce se cultivă.

Călimanul, *deal*, în com. Iordăchianul, plasa Cricovul, jud. Prahova; servă de păşune pentru vitele locuitorilor.

Călimanul, *munte*, în jud. Suceava, între com. Neagra-Şaruluĭ şi Transilvania, avînd ca piscurĭ Bîtca-Ţiganuluĭ în Transilvania şi Ciribuc (1459) la noĭ. D'asupra acestuĭ munte este un platoŭ mare, peste care Transilvaniĭ s'aŭ întins încet încet cu păşunatul, pănă ce Ungurii, după mai mult timp de păşunat, aŭ pus stăpînire, aşa că frontiera trece acum pe sub creasta munteluĭ. D'asupra luĭ, peste hotar, se află un lac, mic în suprafaţă, dar adînc. De obiceiŭ, pănă pe la 10 Iulie omătul e nelipsit de pe Călimanul, pe care nu creşte de cît muşchiŭ gros, căţunĭ, eniperĭ, afine şi maĭ jos merişoare.

La poalele luĭ sunt mine de arsenic; formează vine groase de $^1/_2$ m. E de o calitate curată. Se întrebuinţează maĭ cu seamă de vopsitoriĭ de stofă.

Călimaneĭ (Piscul-), *pisc*, în comuna Cetăţeni-din-Deal, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Călimăneasa, *sat*, face parte din com. Valea-Rea, jud. Tecuciŭ. E aşezat pe dealul cu acelaşĭ nume, la o distanţă de 1 kil. şi 860 m. departe de cătunul Galbeni, unde se află reşedinţa comuneĭ.

Are o populaţie de 210 capĭ de familie, cu 860 suflete.

Locuitoriĭ sunt răzeşĭ vechĭ.

Are o şcoală mixtă, frecuentată de 40 de copiĭ.

In sat este o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Pe la 1700, satele Călimăneasa şi Galbeni formaŭ un singur sat cu numele de Galbeni, avînd şi o biserică făcută de Ursul Vartic. Din cauza inundaţiilor Zeletinuluĭ s'a despărţit în două: o parte din locuitorĭ cu Fătul Galbenul s'a stabilit spre V. şi a dat numele satuluĭ Galbeni; iar a doua parte a apucat spre E., formînd satul Călimăneasa. Pănă la 1730, ambele sate formaŭ o parohie cu o biserică numită Schitul-luĭ-Ursul-Vartic. La 1735, locuitoriĭ din Călimăneasa aŭ stăruit la părintele Sofronie, care le-a dat un schit din satul Tochile (com. Burdusaci). El a fost adus în 40 care şi s'a făcut biserica. La 1754 s'a tîrnosit. Este de lemn de stejar.

www.dacoromanica.ro

S'a reparat la 1850 și 1854. In această stare se află și astă-zi.

Călimăneasa, *deal,* în raionul com. Valea-Rea, pl. Zeletinul, jud. Tecuciŭ. Este acoperit cu vii și păduri. De o parte este situat satul Călimăneasa.

Călimănelul, *munte,* în jud. Suceava, între comuna Șarul-Dornei și Dorna.

Călimănelul, *pîrîŭ,* în jud. Suceava, com. Șarul-Dornei. Izvorește de sub muntele cu același nume și după un curs de 12 kil. se varsă în Neagra-Șaruluĭ, din jos de Panaci. Are de afluenți din dreapta: Jalovjița, Mihăilețul și Pîrîul-Tăeturei; iar din stînga Bucinișul și Pîrîul-Tulbure.

Călimănești, *com. rur.,* plaiul Cozia, jud. Vîlcea, formată din 5 cătune: Călimănești, Gura-Văeĭ, Seaca, Țigănia și Căciulata. Această comună este situată pe Valea-Oltuluĭ, pe malul drept, spre N. de Rîmnicul, la 17 kil. și spre E. de reședința sub-prefecturei, Olănești, la 9 kil.

După spusa bătrînilor, vatra satuluĭ Călimănești ar fi fost lîngă mănăstirea Cozia, dar mai tîrziŭ s'a mutat pe locul unde e astă-zi.

Are o populațiune de 2088 locuitorĭ, 988 bărbați și 1100 femeĭ, în care intră și 75 familiĭ Țigani, carĭ se ocupă cu agricultura și fierăria. Capĭ de familie sunt 538, contribuabilĭ 518, case 497.

In Călimănești e o singură biserică, fondată de călugărul Serafim, Egumenul Mănăstireĭ Cozia și zugrăvită de jupan Gheorghe Miscuricĭ. Inscripția e ștearsă.

Pe lîngă agricultură, 69 locuitorĭ se ocupă cu dulgheria, rotăria și dogăria, maĭ puținĭ cu tîmplăria, olăria și fierăria. Produsul munceĭ îl desfac la ceĭ-l'alțĭ sătenĭ saŭ la comercianțiĭ din comună.

In comună sunt: 51 caĭ, 488 boĭ, 515 vacĭ, 375 oĭ, 126 capre, 872 porcĭ.

Pe rîul Călimănești și Gura-Văeĭ sunt maĭ multe morĭ carĭ produc anual 1500 leĭ.

Locuitoriĭ, în număr de 389, s'aŭ împroprietărit la 1864 și li s'aŭ dat 1235 hect. pămînt din moșia statuluĭ.

Terenul cultivabil produce cam 875 chile porumb. Alte cereale nu se cultivă.

Aproximativ sunt în comună 1550 merĭ, 1200 perĭ, 1400 nucĭ, 1600 cireșĭ și peste 50000 prunĭ. Venitul comuneĭ se urcă la 4406 leĭ anual, iar cheltuelile la 3722 leĭ. Nu dispune de fond capitalizat.

Se mărginește la E. cu jud. Argeș, de care se desparte prin rîul Oltul, la V. cu dealul Pleșul și Muereștile, la N. cu munțiĭ Carpați și la S. cu com. Mureasca.

La N. de vatra satuluĭ, la distanță de 8 kil. sunt locurile numite: Cîrlige, Lotrișorul, Clopotul, Lunca-Bagî și Puturoasa. Spre N.-V., la distanță de 2—5 kil. sunt poenile: Onofrea, Vadul-Șindileĭ, La-Stînă, Pleșul, Poeni, Năzaria și Cocinile. Spre V. la distanță de 2—4 kil. sunt poenile: Purcărețul, Groșățul, Gangurea. Văĭ sunt: Căciulata, Postea, Puturoasa, Lotrișorul, Antim, Călimănești și Gura-Văeĭ.

Prin comună trece șoseaua națională Rîmnicul-Rîul-Vaduluĭ, care înlesnește comunicația între com. Brezoiul, Cîineni, Călinești, Robești și Rîmnicul.

Locurile din jurul comuneĭ se numesc: Cîmpul-luĭ-Dan, Răstoaca, Naca, Manga, Belegosul, Fulga, Spoelile, Piua și Căciulata. Moșia nu s'a vîndut în loturĭ la locuitorĭ, fiind ape minerale pe dînsa.

De com. Călimănești aparține muntele Neroțul cu direcția de la N.-V. spre S.-E. Ca locurĭ însemnate în comună sunt: Mănăstirea Cozia, băile Călimănești și Ostrovul.

Pe lîngă apele de la Călimănești, destul de bine cunoscute, aci maĭ este un izvor cu apă, care conține pucioasă în multă cantitate, numită de sătenĭ Puturoasa și care izvorește din dealurile Călimăneștilor.

Pe prundurile Oltuluĭ se găsește multă piatră de construcție.

Școală există în comună de la anul 1837. Clădirea e bună și e proprietatea comuneĭ. Se frecuentează de 61 copiĭ, 52 băeți și 9 fete, din numărul de 282 copiĭ, 153 băeți și 129 fete, cu vîrsta de școală. E dotată cu 3 hect. pămînt în țarină. Știŭ carte 160 bărbați și femeĭ. Cu întreținerea școaleĭ, statul cheltuește anual 2322 leĭ. Sunt 2 învățătorĭ.

Sunt 136 stupĭ cu albine, carĭ daŭ până la 150 kgr. miere și 100 kgr. ceară.

Intinderea comuneĭ, cu izlaz, vatra satuluĭ și pămînt pentru cultură, este de 1295 hect. afară de proprietatea și pădurea statuluĭ. In timpiĭ cînd se fac prunele, se produce peste 13000 decal. țuică, iar în cazul contrariŭ maximum 1000 decal.

Aproape de așa numita Masalui-Traian, între mănăstirea Cozia și Piscul-Turnuluĭ, pe țărmul stîng al Oltuluĭ, la cîte-va sute de pașĭ maĭ la vale de Calea-luĭ-Traian și la o mică distanță de izvorul termal de 27° C., sunt scoase astăzĭ la lumina zileĭ maĭ multe zidărĭ de

www.dacoromanica.ro

piatră cioplită și de cărămidă, a căror formă și dispoziţiune nu lasă nicĭ o îndoială asupra destinaţiuneĭ lor. Sunt rămășiţele uneĭ cetăţĭ romane, numită Arutella, una din staţiunile militare de pe limesul alutan. Săpăturile întreprinse aci de d. Tocilescu avură de rezultat dezgroparea a două pietre cu inscripţiunĭ, inscripţiunile chiar de fundaţiune ale lagăruluĭ, carĭ se aflaŭ d'asupra porţilor de intrare în cetate. Din ele rezultă că lagărul a fost construit la anul 138 d. Chr., în timpul împăratuluĭ Hadrian, de către corpul auxiliar al Siriacilor săgetași (Surii Sagittarii), prin îngrijirea luĭ T. Fl. Constans, procuratorul imperial al Dacieĭ inferioare. In interiorul lagăruluĭ s'a descoperit și însemnate resturĭ de o baiă (balneum) așa cum obicinuiaŭ Romanĭĭ să aibă în fie-care castru al lor, ba chiar și în sate. Se observă cele treĭ despărţiturĭ absolut necesare uneĭ baĭ: cella tepidaria, (tepidarium) cella caldaria, (caldarium) și cella frigidaria, (frigidarium).

In mijlocul construcţiuneĭ se află furnalul (hypocausis), și înaintea luĭ: camerile pentru încălzit: propnigeum și praefurnium, iar, de o parte și de alta a furnaluluĭ, caldariele, ce comunică cu tepidariele, și în faţă, frigidariele.

Din caldariĭ și tepidariĭ s'a păstrat Suterana (suspensurae) numită și hypocaust, pardosită cu cărămidă și avînd maĭ multe rînduri de stîlpișorĭ saŭ columne de cărămidă, înalte 2 picioare romane și depărtate una de alta $1^1/_2$ picior; pe cîte două din aceste coloane venea cîte o cărămidă mare de 2 picioare în quadrat, alcătuind pardoseala cellelor; pe cînd tuburile (tubi), prin pereţĭ, comunicau căldura din suspensurae în cella.

In săpăturĭ s'a maĭ aflat, pe lîngă vîrfurĭ de lăncĭ, cuţite următoarele: 1. o placă rotundă de argint cu inscripţia Terent(ius) Dec(imianus) saŭ Terent(ianus) dec(urio); 2. o altă placă tot de argint cu inscripţia pe ea punctată: Valerius, Valerianus eques librarius chortis I Hispanorum ex voto posuit, precum și 3. maĭ multe monede începînd cu August până la Iulia Doamna. Obiectele, ca și monedele, se păstrează în colecţiunea Muzeuluĭ, iar inscripţiunile aŭ fost publicate de d. Gr. Tocilescu în «Archaeologisch Epigraph. Mittheilungen» din Viena, vol. XIV.

Călimănești, *izvor* de apă minerală, situat la extremitatea vestică a comuneĭ Călimănești, jud. Vîlcea.

Analiza chimică a apelor ce s'a făcut în laboratoriul Școaleĭ de podurĭ și șosele este cea următoare:

Sorginţile carĭ alimentează bazinul cel mare.

	kgr. gr.
Clorură de sodiŭ .	0,7814
» de calce .	0,0737
» de magnezie	0,0337
Carbonat de calce .	0,0598
» de magnezie	—
Sulfat de calce . .	0,0161
Iodură de magnezie	0,0003
Bromură	0,0002
Acid carbonic formînd bicarbonate . .	0,0149
Idrogen sulfurat liber	0,00143

Sorgintea de lînga stabiliment despre partea nord.

	kgr. gr.
Clorură de sodiŭ .	0,0012
» de calce .	0,0039
» de magnezie	— —
Bromură	— —
Carbonat de calce .	0,164
» » magnezie	0,118
Sulfat de magnezie.	0,0034
Acid carbonic formînd bicarbonate . .	0,058
Idrogen sulfurat liber	0,00006

Această localitate este înzestrată cu un frumos stabiliment balnear.

Așezat în mijlocul uneĭ naturĭ de o frumuseţe încîntătoare și în niște condiţiunĭ higienice dintre cele maĭ bune, stabilimentul balnear de la Călimănești posedă toate necesităţile cerute de știinţă pentru tratamentul balneo-terapeutic, ce cu totul lipsea în ţara noastră. In faţa stabilimentuluĭ se află, în mijlocul Oltuluĭ, o insulă, ce poartă numele de Ostrovul, punct de atracţie al acesteĭ staţiunĭ balneare. In partea de V. are dealurĭ înalte acoperite cu verdeaţă. Spre aripa stîngă sunt munţĭ înalţĭ; în faţa sa are pe bătrînul Olt și șoseaua puterniculuĭ Traian de glorioasă aducere aminte.

Lucrările pentru captarea apelor s'aŭ întreprins și condus de specialiștĭ francezĭ. Primele lucrărĭ s'aŭ început în anul 1883.

Apele de la Călimănești clorosodice-sulfuroase sunt atermale și sunt întrebuinţate cu folos în reumatizm, scrofula, anemia, sifilis și diferite leziunĭ osoase.

D-l Dr. Bernard, în a sa lucrare făcută în 1884 asupra apelor din Vîlcea, se ocupă în special de izvoarele de la Călimănești, după ce face o comparaţiune între apele acestora și a celor maĭ importante sorginte sulfuroase din Europa, conchide în modul următor: «așa dar, sorginţele de la Călimănești, sunt maĭ bogate în constitutive sulfo-fere de cît staţiunile renumite de pe continentul Europeĭ ca de pildă: Aachen, Aix-les-Bains, Canterets, Eaux-Bonnes,

www.dacoromanica.ro

St. Sauveur, Vernet, Baden, Pystyan, Teplitz și Kreutznach.

Următorul tabel ne dă numărul băilor făcute (1), precum și încasările din băĭ și ape (2):

	1	2	
1893	5394	19759	leĭ
1894	5490	20950	»
1895	4000	23906	»
1896	2737	22069	
1897	2057	20239	»

In anul 1897 Călimănești aŭ fost vizitaţĭ de aproape 1500 de persoane suferinde.

Călimănești, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, plaiul Cozia, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 1315 loc. (609 bărbaţĭ şi 706 femeĭ). Aci sunt apele minerale, numite Băile-de-la-Călimănești. E reşedinţa comuneĭ. Are o şcoală frecuentată de 59 copiĭ.

Călimănești, *cătun,* în com. Pădureni, pl. Şuşiţa, jud. Putna. E situat pe pîrîul cu acelaşĭ nume. Are o populaţiune de 240 locuitorĭ, carĭ trăesc în 75 case. In cătun este o biserică, cu hramul Adormirea. Nicolae Mustea pomeneşte că în acest sat şĭ-ar fi trimis Buhuş Hatmanul soţia, împreună cu alte gloate ale lor, refugindu-se dinaintea luĭ Petriceicu-Vodă. In anul 1803, satul Călimănești aparţinea postelniceseĭ Catrina. Maĭ tîrziŭ, parte din moşia Călimănești intră în stăpînirea banuluĭ Mateiŭ Vidraşcu ; iar parte se stăpînea de Sandulache Sturdza, de căminarul Gh. Lipan, paharnicul Şerban Bontăş şi de serdarul Alecu Bălţatul, clironomiĭ serdaruluĭ Ion Gîţă.

Călimănești, *deal,* la nordul comuneĭ Muerească-d.-s., plaiul Cozia, jud. Vîlcea, cu direcţia de la V. către N.-E.

Călimănești, *deal,* în raionul comuneĭ cu acelaşĭ nume, plaiul Cozia, jud. Vîlcea, pe care se cultivă 50 ariĭ vie.

Călimănești, *moşie* a statuluĭ, judeţul Vîlcea, care împreună cu Gura-Văeĭ (fără băĭ), pendinte de mănăstirea Cozia, s'a căutat în regie de stat, aducînd un venit anual de leĭ 5200.

Călimănești, *culme de munte,* judeţul Vîlcea. Este o prelungire a culmeĭ Olăneşti, coprinsă între pîraele Gura-Văeĭ şi Căciulata.

Călimănești, *pădure* a statuluĭ, situată în comuna Călimănești, pl. Cozia, jud. Vîlcea, fostă pendinte de mănăstirea Cozia, în întindere de 6637 hect., formată din trupurile: Călimănești (5224 hect.), şi Buta cu Gura-Văeĭ (1413 hect.).

Călimănești, *pîrîŭ,* pe teritoriul comuneĭ Pădureni, plasa Şuşiţa, jud. Putna, care se varsă în Siretul.

Călimănești, *vale,* jud. Vîlcea. Izvoreşte din dealul Gangurea; trece prin mijlocul căt. Călimănești şi se varsă în Olt, la Estul comuneĭ.

Călimănești-Boereşti, *sat,* în jud. şi pl. Tutova, com. Lăleşti, spre S.-E. de satul Lăleşti. Are 465 locuitorĭ, din carĭ 60 ştiŭ carte. Locuesc în 127 case.

Călimănești-Răzeşi, *sat,* în jud. şi plasa Tutova, com. Lăleşti, spre S.-E. de satul Lăleşti. Are o şcoală primară de băeţĭ.

Călin (Piscul-luĭ-), *deal,* lung de 600 m., com. Rîjleţul-Vieroş, plasa Vedea-d.-s., jud. Olt. Are direcţia de la N. la S.

Călina, *com. rur.,* pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. N'are nicĭ un cătun alipit. Se crede că-şĭ trage numele de la o femee Călina.

Este situată pe Valea-Oltuluĭ, sub dealul Călina, la 49 kil. de parte de capitala judeţuluĭ şi la 5 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţie de 1634 locuitorĭ, 865 bărbaţĭ şi 769 femeĭ, în care intră şi 7 familiĭ de Ţiganĭ. Sunt 290 case şi 2 bordee.

Aci sunt 2 bisericĭ vechĭ de lemn. Anul fondăreĭ şi ctitorii lor nu se cunosc. Acum s'a maĭ zidit o altă biserică de zid al căreĭ ctitor este D-l Ioan D. Linţoiu.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, dar maĭ mult cu viticultura. Eĭ desfac vinurile prin Drăgăşani, Craiova, Bucureşti şi alte oraşe.

Sunt în comună: 12 caĭ, 100 boĭ, 60 vacĭ şi 250 oĭ.

Pe rîul Olt, în raionul comuneĭ sunt 3 morĭ. Locuitoriĭ, în număr de 160, s'aŭ împroprietărit la 1864, cînd li s'aŭ dat 467 hect. pămînt în moşia statuluĭ, Drăgăşani.

Pe cîmpiile acesteĭ comune a poposit Tudor Vladimirescu la anul 1821 cu panduriĭ săĭ.

Şcoala datează de 30 anĭ. Se frecuentă de 7 copiĭ, 6 băeţĭ şi 1 fată, din numărul de 113, 61 băeţĭ şi 52 fete, cu vîrsta de şcoală. Este dotată în ţarină cu $8^1/_2$ hect. pămînt. Ştiŭ carte 50 bărbaţĭ şi nicĭ o femee. Cu întreţinerea şcoaleĭ, statul cheltueşte anual 1404 leĭ.

Vatra satuluĭ are 150 hect.; iar comuna cu izlaz cu tot are 467 hect. pămînt. Ţuică se fabrică cam 1200 decal.

Prin comună trece şoseaua naţională Traian.

Veniturile comuneĭ se urcă la suma de 2662 leĭ şi cheltue-

www.dacoromanica.ro

lile la 1957 leĭ anual. Dispune d'un capital de 1342 leĭ.

E brăzdată de dealul Călina și udată de valea Groșerea, care izvorește din dreptul com. Prundeni, vine prin valea numită Groșerea și se varsă în Olt. Spre S., în apropiere de comună, este orașul Drăgășani, spre N. com. Prundeni, spre E. rîul Oltul și spre V. com. Mitrofani.

Călina, *deal*, în raionul com. Călina, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 296 hect. și 50 arĭ vie.

Călina, *pîrîŭ*, izvorește de sub dealul Măgura, din com. Gîrbești, plasa Funduri, jud. Vasluiŭ, trece printre com. Gîrbești și Țibănești și se varsă în pîrîul Șacovățul.

Călina, *vălcea*, jud. Olt, com. Spineni, pl. Vedea-d. j.

Călina, *vălcea*, izvorește din Dealul-Papiĭ, com. Mărgineni, plasa Cerna-d.-j., jud. Vîlcea, trece către V. prin comună și se varsă în rîul Cerna.

Călineasca, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, pe proprietatea Negrești, com. Beleți, pl. Podgoria, jud. Muscel, în întindere de 2500 hect., împreună cu trupul de pădure Topoloveanca, compusă din stejar, fag, carpen și anin.

Călineasca, *pisc*, spre S. de com. Posești, plasa Teleajenul, jud. Prahova. Desparte com. Ploești de comuna Tîrlești și cătr. Gogeasca. Acest pisc servește de pășune vitelor.

Călineasca, *pîrîŭ*, izvorește din fundul văeĭ Călinești, pl. Podgoria, jud. Muscel, curge spre S., se întoarce puțin spre E. prin cătr. Turculești, se varsă în apa Izvorul și împreună în rîul Argeș la com. Golești-Badeĭ.

Călineĭ (Dealul-), *deal*, în jud. Roman, plasa Moldova, comuna Cîrligul, spre Sud de satul Cîrligul.

Călineĭ (Poiana-), *șes*, com. Ogretinul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. S'a numit ast-fel de la numeroșiĭ călinĭ ce o acoperă.

Călineĭ (Valea-), *vale*, la Nordul com. Traianul. Dă în Valea-Suroaeĭ, jud. Teleorman.

Călinele, *cîmpie*. (Vezĭ Dăroaia, jud. Vîlcea).

Călinescul, *moșie* moșnenească, în jud. Buzăŭ, com. Fințești, de aproape 520 hect., din care 200 pădure, restul viĭ, livezĭ, arăturĭ și fîneață.

Călinești, *com. rur.*, situată în jud. Botoșani, partea de N. a plășeĭ Siretul. Se întinde pe șesul Siretuluĭ și dealurile din dreapta și stînga sa.

E formată din satele: Bucecea, Călinești, Grigorești și Siminicea-Miclescu. Are o suprafață de 4750 hect. și o populație de 790 familiĭ, saŭ 3257 suflete, carĭ locuesc în 708 case.

Pămîntul este productiv. Locurile cultivate aŭ o întindere de 2989 hect.

In partea de S.-V. a comuneĭ se află pădurea Grigorești, de aproape 429 hect., iar în partea de N. și E. pădurile Statuluĭ Bohoghina și Găvanele 180 hect., toate se exploatează sistematic.

Vite sunt: 913 boĭ, 633 vacĭ, 360 caĭ, 2016 oĭ, 6 capre și 878 porcĭ.

Sunt 324 stupĭ cu albine.

In comună sunt 8 comercianțĭ, carĭ țin cîrciume și 31 meseriașĭ.

Comuna e străbătută de calea ferată Botoșani-Vereștĭ, avînd și stație la Tîrgul-Bucecea, și de calea națională Mihăileni-Botoșani.

In comună sunt 4 iazurĭ și 15 morĭ de apă, din carĭ 11, pe pîrîul Izvorul, sunt proprietățĭ ale statuluĭ și aduc un venit anual de 4800 leĭ.

Budgetul comuneĭ are la venitурĭ 6860 leĭ, 14 banĭ, iar la cheltuelĭ 6673 leĭ, 9 banĭ.

Sunt 4 bisericĭ, deservite de 3 preoțĭ și 7 cîntărețĭ și 1 școală mixtă a statuluĭ, cu 1 învățător, 53 băețĭ și 7 fete. Numărul copiilor, din toată comuna, în etate de a urma la școală e de 207 băețĭ și 198 fete.

Călinești, *com. rur.*, plasa Podgoria, județul Muscel, situată la S. de Cîmpulung, pe malul stîng al rîuluĭ Argeș și pe partea dreaptă a văeĭ Cîrcinovul. De la această comună pănă la Cîmpulung sunt 69 kil.; pănă la reședința judecătorieĭ de ocol 5 kil. și pănă la subprefectură 12 kil.

Se mărginește la N. cu com. Țigănești, la E. cu com. Topoloveni și Golești-Badeĭ, la V. cu com. Gorganul și la S. cu județul Argeș, de care se desparte prin rîul Argeș.

Are o populație de 1621 locuitorĭ romînĭ (876 bărbațĭ și 745 femeĭ) cu 413 capĭ de familie, carĭ trăesc în 401 case.

Se compune din 3 cătune: Călinești, Turculești și Vitichești, cu reședința în cătunul Turculești.

Locuitoriĭ posedă: 49 caĭ, 899 boĭ și vacĭ, 4 bivolĭ, 271 oĭ, 348 porcĭ și 4 capre.

www.dacoromanica.ro

Comuna se întinde pe o suprafață de 1055 hect.

Locuitorii posedă pămîntul prin împroprietărire pe moșiile statului Cozia și Gâiseanca, Cotroceanca-Slătineanca și Castrișoaia, pe proprietatea d-luĭ Romanov și a d-luĭ Grigore Șutzu. Atunci s'aŭ împroprietărit 270 locuitorĭ.

Numărul contribuabililor este de 313. Budgetul comuneĭ este la venitură de 2525 leĭ, 61 banĭ și la cheltuelĭ de 1988 leĭ, 61 banĭ (1889—90). Pentru școală se cheltuește 140 leĭ anual și pentru cult 176 leĭ.

Comuna este înconjurată la Nord de dealurĭ acoperite cu viĭ și livezĭ de prunĭ, precum: dealul Chiciura, Unguroiciul, Slătineanca, Mîrzolea și Dealul-Bisericeĭ. Aceste dealurĭ sunt ramurĭ din Carpațĭ.

In partea de Sud este udată de rîul Argeș, care desparte comuna de judetul Argeș și de pîraiele: Spoita, Călineasca și Izvorul. Prin mijlocul comuneĭ, de la V. spre E, trece calea ferată București-Pitești și șoseaua națională de la București-Pitești-Frontieră, ambele mergînd aproape paralel. Din calea națională, la Sud, pleacă treĭ drumurĭ marĭ neșoseluite, numite La-Locurĭ, carĭ merg pănă în rîul Argeș; iar la Nord cîte trele cătunele sunt străbătute de șosele bine întreținute, carĭ leagă comuna Călinești cu comunele: Gorganul la V., Topoloveni și Țigănești la Nord.

In centrul comuneĭ, peste rîul Călineasca, pe șoseaua națională București-Pitești, este un pod de lemn. Are: 3 bisericĭ, în fiecare cătun cîte una, deservite de 3 preoțĭ și 6 cîntărețĭ; o școală mixtă, frecuentată de 41 elevĭ, din numărul de 180 copiĭ în vîrstă de școală. Cu întreținerea școaleĭ statul cheltuește 1296 leĭ anual.

Știŭ carte 96 bărbațĭ și 10 femeĭ.

Intre cătunele Turculești și Vițicheștĭ este o moară de aburĭ, proprietate a d-luĭ G. Manolescu.

Călinești, *comună rurală,* pl. Filipești, jud. Prahova. După actele ce există în arhiva primărieĭ, se vede că această comună datează din anul 1859. Și-a luat numirea de la proprietarul moșieĭ.

Este situată între rîurile Prahova și Proviță, la 20 kil. departe de capitala județuluĭ și la 3 kil. de a plășeĭ.

Se compune din treĭ cătune: Călinești, Cătina și Siliștea-Dealuluĭ, cu o populațiune de 605 loc. (309 b., 296 f.), avînd 145 capĭ de familie; 126 contribuabilĭ. Sunt 145 case de locuit.

In comună este o singură biserică și o capelă a D-neĭ Maria Cantacuzino. Biserica este fondată din timpul domnieĭ luĭ Mateiŭ Basarab. Ctitoriĭ nu i se cunosc, de oare-ce inscripția s'a șters. Această biserică e deservită de un singur preot. S'a reparat de răposatul General Mavru, proprietarul moșieĭ, care a dat-o fiiceĭ sale Maria I. Cantacuzino. Aci este un frumos palat și alee, ce duc spre comuna Filipești-de-Pădure.

Locuitoriĭ se ocupă numaĭ cu agricultura. Produsul munceĭ îl desfac la Ploești, reședința județuluĭ.

Locuitoriĭ, în număr de 93, s'au împroprietărit la 1864 pe moșia luĭ G. N. Mavros, cînd li s'aŭ dat 321 hect. pămînt. Eĭ aŭ 23 caĭ și epe, 144 boĭ, 38 vacĭ, 16 viteĭ, 25 capre, 653 oĭ, 124 porcĭ.

In raionul comuneĭ, pe rîul Prahova, sunt două morĭ.

Școala datează în comună de la 1870. Localul e proprietatea comuneĭ, dăruit de d-na Maria Cantacuzino. In anul trecut s'a frecuentat de 51 băețĭ și 1 fată, din numărul de 136 copiĭ în vîrstă de școală. Cu întreținerea eĭ statul cheltuește anual 1080 leĭ. Știŭ carte 60 bărbațĭ și 4 femeĭ.

In anul 1893 s'a fabricat în comună 1800 decal. țuică și 1000 decal. vin. Gîndaciĭ de mătase daŭ pănă la 25 kil. gogoșĭ. Stupĭ cu albine sunt 35.

Pămîntul e pietros. Terenul ce se cultivă a produs, în anul 1892, 1056 hectol. grîŭ, 1208 hectol. porumb.

Comerciul se exercită în comună de 4 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ se urcă la 1756 leĭ și cheltuelile la 1675 leĭ.

Șosele vecinale o pun în comunicație cu comunele: Filipești, Filipești-de Pădure, Florești și Măgureni.

Călinești, *com. rur.,* în jud. Teleorman, pl. Tîrgului, în partea de S.-E., pe platoul dintre Valea-Teleormanuluĭ și Valea-Cîineluĭ.

Se mărginește la S. cu comuna Mavrodinul, la N. cu comuna Bivolița, la E. cu com. Orbeasca-d.-j. și la V. cu comuna Licuriciul. Este străbătută de șoseaua județeană Tătărești-Zimnicea.

Intinderea acesteĭ com., dimpreună cu proprietățile de pe dînsa, este de 2000 hect. Proprietariĭ principalĭ sunt: D-l M. Rîmniceanu și moștenitoriĭ decedatuluĭ C. Aninoșianu, avînd fie-care cîte 650 hect. Pe proprietatea d-luĭ M. Rîmniceanu se află și o pădure de 40 hect. Locuitorĭ împroprietăriți sunt în număr de 146, pe 700 hect. Pe

www.dacoromanica.ro

58 hect. sunt sădite vii, iar în Valea-Cîîneluĭ sunt livezi de fineţe, în întindere de aproape 100 hect. şi osebit alte vii de 27 hect. Solul este prea puţin accidentat şi este fertil.

Populaţiunea comuneĭ este de 1107 suflete, din carĭ 318 capĭ de familie. Sunt 218 contrib.

Numărul vitelor din comună este de 3130 capete, din carĭ 786 vite cornute marĭ, 192 caĭ, 1972 oĭ şi 180 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 3221, banĭ 57 la venitурĭ şi de leĭ 3204, banĭ 48 la cheltuelĭ.

Are o şcoală frecuentată de 26 elevĭ; o biserică, deservită de doĭ preoţĭ şi doĭ cîntăreţĭ; o moară cu aburĭ.

Comuna Călineşti se leagă prin şosele vecinale cu Lăceni şi Obeasca-d.-j., precum şi cu com. Mavrodinul, Licuriciul şi Bivoliţa.

Vechea denumire de Şetrarul i-a fost dată după rangul proprietaruluĭ de pe vremurĭ, care era şetrar. Parte din locuitorĭ sunt veniţĭ aci de prin alte părţĭ: unĭĭ de la com. Talpa, din jud. Vlaşca şi alţiĭ de la Roşiori-de-Vede. Din această împrejurare satul s'a împărţit în două mahalale: una a Tălpenilor şi ceal'altă a Ruşăneştilor.

Călineşti, *com. rur.*, pl. Cozia, jud. Vîlcea, compusă din 5 cătune: Călineşti, Golotreni, Corbul, Proeni şi Ţuţuleşti.

Este situată pe valea rîuluĭ Oltul, pe malul stîng al Lotruluĭ şi pe ambele malurĭ ale gîrleĭ Călineştilor, la 40 kil. departe de reşedinţa judeţuluĭ şi la 30 kil. de a subprefecturеĭ.

Se mărgineşte la E. cu com. Racoviţa, din jud. Argeş, de care se desparte prin rîul Oltul, la V. şi la S. cu com. Brezoiul şi la N. cu com. Robeşti.

Are o populaţiune de 509 locuitorĭ, 273 bărbaţĭ şi 236 femeĭ, în care intră şi 4 familiĭ de Ţiganĭ şi 10 lucrătorĭ Italienĭ. Sunt 135 capĭ de familie; 130 contribuabilĭ. Locuesc în 140 case.

In coprinsul comuneĭ, afară de schitul Cornetul, maĭ sunt 2 bisericĭ: una în Călineşti, cătunul de reşedinţă, zidită la anul 1773, de moşnenĭ şi a doua în cătunul Proeni, fondată de Constantin Davidescu din Rîmnic, la anul 1798 şi al căruĭ amvon s'a făcut de părintele Macarie Monahul şi Iamandi din Rîmnic, la 1817.

Afară de aceste bisericĭ, lîngă cea din cät. Călineşti, a maĭ fost în vechime o altă biserică de lemn, căreia i se vede temelia. Tot asemenea şi lîngă cea din Proeni a fost o biserică de lemn, în care, zice tradiţia locală, s'ar fi celebrat căsătoria luĭ Mihaiŭ-Viteazul.

Locuitorii se ocupă cu creşterea vitelor; puţinĭ şi cu agricultura, de oare-ce nu e mult pămînt agricol. Se maĭ ocupă şi cu căratul de plute de scîndurĭ pe apa Oltuluĭ. Eĭ aŭ 30 caĭ, 105 boĭ, 180 vacĭ, 800 capre, 1700 oĭ şi 190 porcĭ.

Pe valea Călineşti, în raionul com., sunt 2 pive şi 3 morĭ.

Locuitorii sunt moşnenĭ, afară de ceĭ din cät. Ţuţuleşti, carĭ s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moşia Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti. De această comună aparţin munţiĭ: Şasa, Priporul, Feţele-Cheilor, Păltinei şi Vevereţul. In munţiĭ Şasa şi Priporul sunt stîne şi înţărcătorĭ.

Comuna Călineşti este brăzdată de dealurile: Richiţile, Pleaşa, Rădeia, Chilia, Sulița şi Vîrtopul. Este udată de rîul Oltul, în care este Ostrovul-Bulzuluĭ şi Ostrovul-Bisericeĭ, de Lotrul, Beţelul, Călineşti şi Lotrişorul, toate vărsîndu-se în Olt, în raionul acèsteĭ comune.

Ca locurĭ izolate sunt maĭ multe stîncĭ de piatră, precum: Pietrile-Smeilor, Pietrele-Văcaruluĭ, Moţata, Albiori şi Piatra-Spintecată.

In stîncile munţilor de piatră sunt cîte-va peşterĭ.

Şcoala datează în comună de la 1883 şi este proprietatea comuneĭ. E frecuentată de 26 copiĭ, 17 băeţĭ şi 9 fete, din numărul de 64 copiĭ, 33 băeţĭ şi 31 fete, în vîrstă de şcoală. Ştiu carte 120 bărbaţĭ şi 40 femeĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ statul cheltueşte anual 1080 leĭ.

Comuna e situată pe drumul pe unde a mers Traian în contra Dacilor. Tot pe-aci a trecut o parte din armata luĭ Mihaiŭ-Viteazul contra Ungurilor; o parte din armata rusească la 1848 în Transilvania; eteriştiĭ la 1821, de goana Turcilor.

Sunt în comună 60 stupĭ cu albine.

Se fabrică pănă la 400 decalitri ţuică.

Toată comuna are aproape 1000 hect. pămînt, pe care nu se cultivă de cît porumb şi acesta în puţină cantitate.

Şoseaua naţională R.-Vîlcea-Rîul-Vaduluĭ înlesneşte comunicaţia cu com. Robeşti la N. şi Brezoiul la S. Maĭ este de o parte un drum de care, ce o pune în comunicaţie cu com. Racoviţa peste Olt.

Veniturile comuneĭ se ridică la suma de 1715 leĭ anual şi cheltuelile la 1643 leĭ.

Călineşti, *sat*, în jud. Botoşani, situat pe coasta dealuluĭ Călineşti, în partea de S.-E. a comuneĭ Călineşti, pl. Siretul şi

www.dacoromanica.ro

spre S. de tîrgul Bucecea. Are o suprafață de 2137 hect. și o populație de 175 fam., saŭ 816 suflete, locuind în 170 case.

Are 1 biserică de zid, făcută de Scarlat Miclescu, vechiŭ proprietar, deservită de 1 preot și 2 cîntăreți; o școală mixtă, cu un învățător, 53 elevi și 7 eleve. Copiĭ în etate de școală sunt 75 băeți și 50 fete.

Vite sunt: 493 vite cornute, 117 caĭ marĭ și micĭ, 1086 oĭ, 6 capre, 372 mascurĭ. Sunt 135 stupĭ cu albine.

Se află aci 3 cîrciumarĭ, 3 comercianți și 8 meseriașĭ.

Se povestește că numele de Călinești s'ar fi păstrat de la o călugăriță, numită Călina, care fusese stăpînă pe o parte din acel loc, unde se crede a fi existat schit și chiliĭ.

Satul Călinești era așezat odinioară maĭ aproape de Siret, pe locul numit Siliștea, unde se observă cîțĭ-va pomĭ, urme de ruine de biserică, cărămizĭ și pietre sfărămate, un cimitir, ș. a. Proprietarul, Const. Miclescu, a tăiat pădurea, ce se afla pe locul satuluĭ de astăzĭ și a strămutat pe locuitorĭ unde se găsește astăzĭ satul Călinești.

Călinești, *sat*, jud. Dorohoiŭ, pe moșia cu asemenea numire, com. Lozna, pl. Berhometele, cu 42 fam., 128 suflete, așezat pe ridicătura unuĭ dîmb.

Proprietatea este a d-luĭ Scarlat C. Vîrnav, cumpărată de la Gr. M. Holban. Biserica cu patroniĭ Sf. Mihail și Gavriil, fără deserventĭ, este mică, vechiă, de lemn, făcută în anul 1853 de Spătarul M. Holban, fost proprietar. Calitatea pămîntuluĭ, în cea maĭ mare parte, este de mijloc. Sătenii împroprietăriți aŭ 67 hect.; proprietarul are 7286 hect., 44 ariĭ cîmp.

Pîrîul principal ce trece pe moșie este Molnița. Drum, acel ce duce la Mihăileni.

Hotarele sunt: Lozna, Căndești, Dersca și Talpa.

Călinești, *sat*, în plaiul Cerna, jud. Mehedinți; ține de com. rur. Bîlvănești.

Călinești, *sat*, jud. Muscel, face parte din com. rur. Călinești, pl. Podgoria. Este situat la V. comuneĭ și se întinde pănă în rîul Argeș. In centru este străbătut de pîrîul Călinească, peste care s'a construit un pod de lemn pe șoseaua națională, iar la N. are dealul Mîrzolea, acoperit cu viĭ și livezĭ întinse.

Prin mijlocul comuneĭ trece calea ferată București-Pitești și șoseaua națională de la București spre Pitești.

Are o biserică, deservită de 1 preot și 2 dascălĭ, clădită cu cheltuiala locuitorilor. Populația satuluĭ e de 570 locuitorĭ.

Călinești, *sat*, în jud. Roman, pl. Fundul, com. Negri, pe malul stîng a rîuluĭ Siret, spre N.-V. de satul Negri și la o depărtare de 250 m. de el. Este așezat pe malul Siretuluĭ, într'o poziție joasă și mlăștinoasă. Este reședința comuneĭ Negri. Are 26 capĭ de fam., 26 contribuabilĭ, 115 loc., din carĭ 16 știŭ carte și 29 case. Populația este numaĭ romînă. Sunt 134 vite marĭ cornute. Are o biserică de zid și o școală primară mixtă, care, în anul școlar 1886—1887, a fost frecuentată de 42 elevĭ, 40 băeți și 2 fete, din 50 elevĭ înscrișĭ, 43 băeți și 7 fete. Drumul de la acest sat și pănă la Drăgești, de unde începe șoseaua, este foarte anevoios.

Călinești, *sat*, face parte din comuna rurală cu același nume, pl. Cozia, jud. Vîlcea. Are o populație de 271 locuitorĭ, 138 bărbați și 133 femeĭ. Este situat pe ambele laturĭ ale șoseleĭ naționale Rîul-Vaduluĭ și pe malul Oltuluĭ.

Aci este reședința comuneĭ și școala. Ca populație școlară are 32 copiĭ, 16 băeți și 16 fete, din care urmează 8, 4 băeți și 4 fete.

Călinești, *cătun*, pendinte de comuna Poiana, jud. Olt, pl. Siul d.-j., situat la S., pe pîrîul Călmățuiul, la distanță de 1 kil. de Poiana, reședința comuneĭ. Are 800 locuitorĭ, din carĭ 239 sunt împroprietăriți după legea rurală din 1864 și după cea din 1879. Eĭ posedă: 24 caĭ, 23 epe, 154 boĭ, 41 vacĭ, 700 oĭ și 120 porcĭ.

Aci se află o biserică, clădită în anul 1892 și deservită de un singur preot, plătit din budgetul comuneĭ.

Pe teritoriul acestuĭ cătun, statul posedă proprietatea Gîlmeele cu pădurea Braniștea.

Călinești, *cătun*, al comuneĭ Vulpeni, pl. Olteț-ul-Oltul-d.-s., jud. Romanați, situat pe partea cea maĭ de N.-V. a plășeĭ. Are 200 locuitorĭ, formînd 50 fam. de Romînĭ. E o biserică, Intrarea-în-Biserică (1821), deservită de 1 preot și 2 cîntăreți.

Călinești, *cătun*, comuna Cepari, plasa Olteț-ul-Oltul-d.-s., județul Romanați. Are 100 de fam. și o biserică, Sf. Nicolae (1832), deservită de 1 preot și 2 cîntăreți.

Călinești, *baltă*, în jud. Roman, pl. Fundul, com. Negri, lîngă s. Călinești. Este formată din izvoare și fără nicĭ o scurgere.

www.dacoromanica.ro

Călineşti, *deal*, în raionul comuneĭ Călineşti, pl. Podgoria, jud. Muscel, pe care se cultivă 126 hect. vie.

Călineşti, *deal*, com. Călineşti, pl. Filipeşti, jud. Prahova, pe care se cultivă 48 şi jum. hectare vie.

Călineşti, *mahala*, în plaiul Cerna, jud. Mehedinţi, ţine de com. rur. Marga.

Călineşti, *mahala*, în com. rur. Almăjelul, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Călineşti, *moşie* a statuluĭ, în judeţul Roman, pl. Fundul, com. Negri, arendată (1887), împreună cu moşia Cătunel, cu leĭ 8200 anual.

Călineşti, *moşie*, situată pe teritoriul comuneĭ cu acelaşĭ nume, din plasa Tîrguluĭ, jud. Teleorman. Ca şi comuna din care face parte, poartă şi numirea de Şetrarul.

Călineşti, *pădure*, în plaiul Cerna, jud. Mehedinţi, ţine de comuna rurală Marga.

Călineşti, *pădure* a statuluĭ, în jud. Roman, pl. Fundul, com. Negri, pe moşia cu asemenea numire, în întindere de 240 hectare.

Călineşti, *vale*, în com. rur. Cireşul, plaiul Cerna, judeţul Mehedinţi.

Călineşti, *vale*, udă partea de N. a comuneĭ Călineşti, plaiul Cozia, judeţul Vîlcea, şi, după ce primeşte de afluente pîrîul Lotrişorul se varsă în Olt, între cătunele Călineşti şi Ţuţuleşti din plaiul Cozia. Izvoreşte din muntele Robul, pendinte de comuna Robeşti.

Călineşti (Vîrful-), *munte*, situat în com. Tîrleşti, pl. Teleajenul, jud. Prahova, acoperit parte cu pădure, parte cu fîneaţă.

Călineşti cu Slătineanca, *proprietăţĭ* ale statuluĭ, jud. Muscel, carĭ s'aŭ arendat, pe periodul 1885—95, cu 8700 leĭ anual.

Călineşti-Slătineanca, *moşie* a statuluĭ, în comuna Călineşti, plasa Podgoria, jud. Muscel, pe care locuitoriĭ aŭ vii supuse embaticuluĭ şi răscumpărate de otaşniţa, la care eraŭ supuse.

Călineştilor (Dealul-), *deal*, în jud. Dorohoiŭ, ce se întinde pe moşiile Lozna şi Călineşti, comuna Lozna, pl. Berhometele. Conţine năsip şi prundiş gălbuiŭ, ce se scoate pentru şosele.

Călinişul, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., din com. Bucşeşti.

Călinişul, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., pe teritoriul com. Boşoteni.

Călinişul, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Boşoteni, proprietatea d-lor S. Tăzlăuanu şi T. Rafail. Intinderea sa este de 300 hectare. Este foioasă (fag şi stejar) şi este supusă regimuluĭ silvic.

Călinişul, *vale*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Boşoteni, formată de către dealul cu acelaşĭ nume, pe teritoriul satuluĭ Enăcheşti.

Călinovăţul, *deal*, în com. rur. Cireşul, plaiul Cerna, judeţul Mehedinţi.

Călmăţuiul, *plasă*, jud. Brăila, situată în partea de S. a judeţuluĭ şi numită ast-fel după pîrîul Călmăţuiul, care formează limita nordică a acesteĭ plăşĭ. Se mărgineşte la E. cu plasa Balta, la N. cu plasa Ianca, la S. cu judeţul Ialomiţa şi la V. cu judeţul Buzăŭ. Această plasă este formată din comunele:

1. Chichineţul, cu satele: Chichineţul şi Chioibăşeşti.
2. Ciocile, cu satul Ciocile.
3. Cioara-Doiceşti, cu satele: Cioara-Doiceşti, Corcanul.
4. Cioara-Radu-Vodă, cu satele: Cioara-Radu-Vodă, Vînători şi Cioruşca.
5. Colţea, cu satul Colţea.
6. Fleaşca, cu satele: Fleaşca şi Scărlăteşti.
7. Dudescul, cu satul Dudescul.
8. Jugureanul, cu satul Jugureanul.
9. Roşiori, cu satele: Roşiori şi Ulmeni.
10. Ruşeţul, cu satul Ruşeţul.
11. Slujitori-Albotești, cu satele: Slujitori-Albotești şi Ghergheşti (Cocoţaţi).
12. Tătarul, cu satul Tătarul.
13. Ulmul, cu satele: Ulmul, Mavrodin, Militarul şi Nistor.

Suprafaţa acesteĭ plăşĭ este de 65850 hectare, din care 12 până la 15000 hectare izlaz, iar 50000 hectare pentru semănătură; pămîntul este ceva maĭ productiv de cât acela al plăşeĭ Balta, fiind maĭ puţin nisipos. Această plasă este străbătută în partea de N. de muchea platouluĭ ce vine din plasa Balta, din partea de E. şi urmărind valea Călmăţuiuluĭ, paralel, formează întru cît-va limita nordică a plăşeĭ. In partea de N. este udată de pîrîul Călmăţuiul, ce vine din jud. Buzăŭ, intră în plasă pe la N. satuluĭ Ruşeţul, la o depărtare de 2 kil. şi

www.dacoromanica.ro

jum. şi după ce face o cotitură pe la N. satuluĭ Ulmul, urmează direcţiunea paralelă a platouluĭ, trecînd pe la N. satelor: Dudescul, Fleaşca şi Slujitori-Albotești. Această plasă maĭ coprinde şi lacurile: Chichineţul, Fleaşca şi Tătarul.

Comunicaţiunea în plasă se face prin c. f. ce străbate plasa de la N. spre S.-E., trecînd prin staţiile: Cireşul, din plasa Ianca; Dudescul şi Cioara din această plasă şi apoĭ trece, prin partea de S. a plăşeĭ în judeţul Ialomiţa; pe şoseaua judeţeană Brăila-Călăraşi, care intră pe la N. plăşeĭ, în apropiere de satul Insurăţeĭ, trece prin satul Cioara-Doiceştĭ şi Cioara-Radu-Vodă şi de aci în judeţul Ialomiţa; în fine pe drumul vecinal de la Insurăţeĭ la satul Tătarul, de la N.-E. spre S.-V. plăşeĭ.

In extremitatea vestică a plăşeĭ se află o singură pădure de tufă Ruşeţul.

Animale în plasă sunt: 18930 vite cornute, din carĭ: 8942 boĭ, 7110 vacĭ, 250 taurĭ, 2500 viţeĭ, 54 bivolĭ; 7800 caĭ, 3 măgarĭ, 29680 oĭ, 5690 rîmătorĭ, 50 capre.

Populaţiunea totală a plăşeĭ este de 14960 suflete, din carĭ 3470 capĭ de familie; 1190 ştiŭ carte şi 13770 nu ştiu. Sunt 2098 contribuabilĭ, din carĭ 98 patentarĭ Romînĭ şi 33 patentarĭ străinĭ. Sătenĭ împroprietăriţĭ după legea din 1864, sunt 1600; după cea din 1878 sunt 290 împroprietăriţĭ şi 660 neîmproprietăriţĭ. In plasă sunt 54 debite şi 90 licenţe. Plasa are 15 bisericĭ, deservite de 15 preoţi, 14 paracliserĭ şi 15 cîntăreţĭ. Şcoale de băeţĭ sunt 6, frecuentate de 350 elevĭ; şcolĭ de fete sunt 5, frecuentate de 162 eleve; sunt şi 7 şcoale mixte, cu 300 elevĭ şi eleve.

Această plasă se administrează de un sub-prefect, cu reşedinţa în comuna Tătarul; fiecare comună e administrată de către un primar, ajutat de consiliul comunal. In fie-care comună este instituită cîte o judecătorie comunală.

Călmăţuiul, *plasă,* jud. Teleorman, numită ast-fel după valea şi pîrîul cu acelaşĭ nume care o străbate. Este mărginită la N.-V. cu judeţul Olt, la N.-E. cu parte din plasa Tîrguluĭ, la E. cu plasa Marginea cu care este întrunită; la V. cu rîul Oltul, care o separă de judeţul Romanaţi şi la S. cu Dunărea. Este situată între valea numită a Oltuluĭ saŭ a Siuluĭ de o parte şi Valea-Dunăreĭ de alta, formînd un platoŭ întins, întretăiat de ondulaţiunile maĭ multor văĭ şi vălcele.

Această plasă numără 28 comune şi 9 cătune: Băneasa (cu cătunele Băduleasa, Şipotele şi Iamandinul), Băseşti, Caravaneţi, Cîrligaţi, Cioara, Crîngeni, Dorobanţul, Dracea, Elisabeta, Flămînda (cu căt. Ciuperceni), Liţa, Măgurele, Mîndra, Odaia, Ologi (cu căt. Secara saŭ Broasca), Pleaşovul, Plopi (cu căt. Slăviteşti), Putineiul (cu căt. Cîrlomanul), Rîioasa, Saelele, Salcia, Seaca, Şegarcea-din-Deal, Şegarcea-din-Vale, Traianul, Uda-Clocociovul, Uda-Paciureĭ şi Vodă-Carol. Comuna urbană Turnul-Măgurele, capitala judeţuluĭ, este tot în această plasă.

Intinderea teritoriuluĭ acesteĭ plăşĭ este de 102257 hect. Clima este ca a întreguluĭ judeţ, cu deosebire că toată partea de V. şi S. este expusă la vînturĭ, efect al curenţilor Oltuluĭ şi Dunăreĭ. Aceste părţĭ ale plăşeĭ sunt adese-orĭ bîntuite de friguri, din cauza emanaţiunilor palustre produse din revărsările apelor Oltuluĭ şi Dunăreĭ ce băltesc în tot cursul veriĭ.

Pămîntul este de o fertilitate recunoscută în toată ţara. E negru-vegetal, şi producţiunea luĭ, ca şi înlesnirea de a-l munci, îl face superior altora. De aceea şi preţul moşiilor şi al pămîntuluĭ este mult maĭ urcat în această plasă.

Teritoriul acesteĭ plăşĭ este străbătut: de pîrîul şi valea Călmăţuiul, de la N. spre E., aproape de-a curmezişul, Valea-Comanceĭ, la N.-V., care udă şi platoul cu aceeaşĭ numire; Valea-Duhna, spre E. plăşeĭ; Totiţa, Valea-Moldovenceĭ; Valea-Abazul şi Valea-Stejaruluĭ, toate tributare ale văeĭ Călmăţuiuluĭ.

Dealurile cele maĭ înalte sunt: al Oltuluĭ, care începe de la Dunăre şi merge mărindu-se pănă la hotarul plăşeĭ, la com. Plopi-Slăviteşti; Dealul-Ologilor şi Dealurile-Şegarceĭ şi Siroaeĭ.

Apele ce udă această plasă sunt: Călmăţuiul, pîrîul Duhna şi alte pîrîiaşe, saŭ maĭ bine zis izvoare, ce curg din dealurile Oltuluĭ şi ale Şegarceĭ.

Oltul udă toată laturea de V. a plăşeĭ; Dunărea udă toată partea sudică; Siul, care se varsă în ramura Oltuluĭ, numită Oltişorul saŭ Oltul-Mic, între comunele Liţa şi Odaia străbate şi el această plasă.

Lacurile acesteĭ plăşĭ sunt: Berceluiul, Lacul-Porculuĭ, Lişteava şi Roşia, toate formate din vărsăturile Dunăreĭ, care aduc une-orĭ însemnate cantităţĭ de peşte. In verile secetoase, aceste lacurĭ seacă cu desăvîrşire.

Producţiunea principală a pămîntuluĭ este tot felul de cereale. Dintr'o suprafaţă de aproape 102257 hect., din care o parte de peste 15000 este ni-

www.dacoromanica.ro

sipiște și expusă inundațiunilor și o altă parte ca de mai bine de 15000 hect. este acoperită de lacuri, băltace, puține păduri, cursurile pîraielor, etc., din suprafața arătată mai sus, aproape 80000 sunt cultivabile. In anul agricol 1890, o întindere de peste 79000 hect. a fost acoperită cu semănături în această plasă.

Producțiunea lor se specifică ast-fel: 345303 hectol. grîu, 12606 hectol. orz, 10792 hectol. ovăz, 350000 hectol. rapiță, 303915 hectol. porumb, 42920 hectol. fasole, 41950 hectol. cartofi, 16640 hectol. cînepă și 760 hect. meiu și linte.

Afară de această producțiune, pe marginea Oltului, a Dunării și în tot lungul pîrîului Călmățuiul sunt o mulțime de grădini de legume, cultivate de muncitori bulgari, cari vin primăvara și pleacă toamna, îndestulînd trebuințele populațiunei satelor și orașului de reședință.

Producțiunea viilor este importantă în această plasă. Viile de pe dealurile Oltului și Dunărei produc vinuri bune. Asemenea și viile din Valea-Turnului și a Odăei.

In cîte-va dealuri se găsesc și cariere de pietriș cari se exploatează: la poalele dealului numit La-Totițe, între comunele Dracea și Putineiul și în dealurile Duhna și Suroaia.

Păduri sunt puține în această plasă: pădurea Putineiului, numită Zarva, pădurea Dorobanțului, a Crîngenilor, a Ologilor și zăvoaele de pe marginea Oltului și a Dunărei. Totala suprafață împădurită din această plasă ocupă 14000 hect., din care 1500 proprietate a statului și 12500 proprietate particulară.

Ocupațiunea locuitorilor din această plasă este numai agricultura; prin sate se găsesc și cîți-va meseriași și fierari. Produsul agricol, locuitorii îl vînd treptat, după trebuințe, în oborul de cereale din orașul T.-Măgurele; mulți din locuitori, cum sunt ceî din satele mărginașe cu T.-Măgurele și ceî din oraș, se ocupaŭ, mai înainte de a se începe transportul pe calea ferată, cu meseria de chirigie. Aceștia nu se mărgineaŭ numai a cără productele la schelă, ci treceaŭ și în alte județe, în Olt și Romanați. Transportul productelor se face și prin gările drumului de fer Troianul, Salcia și Lița, la portul Turnului.

Comerciŭ însemnat se face în orașul și portul Turnul-Măgurele, mai mult cu cerealele.

Ca industrie, în comunele rurale sunt morile de abur cari sunt în număr de 27; mai este o moară pe apă și o fabrică de spirt.

Populațiunea acestei plăși este de 38856 suflete, după recensămîntul făcut în toamna anului 1889. Din aceștia 8432 sunt capi de familie și 6715 contribuabili. După felul naționalităților sunt: 468 Bulgari, 36 Sîrbi, 433 Greci, 437 Austro-Ungari, 17 Germani, 256 Evrei, 11 Ruși, 2 Italieni, 3 Francezi, 4 Armeni și 5 Turci.

După felul confesiunei sunt: 38132 ortodoxi, 439 catolici, 20 protestanți, 4 armeni, 256 evrei și 5 mahometani.

De la anul 1882, pl. Călmățuiului este unită cu pl. Margineî, avînd reședința subprefecturei la Alexandria. Este una din cele mai mari plăși din toate județele țărei. Pănă la anul 1870, reședința acestei plăși era la com. Rîioasa, de unde apoi a fost mutată la T.-Măgurele, la un loc cu prefectura și de aci, în 1882, la Alexandria.

După vechea împărțire făcută sub Domnia lui Mavrocordat și care a stat în vigoare pănă la 1836, toate comunele înșirate de-a lungul Oltului și pe o parte din Valea-Călmățuiului făceaŭ parte din pl. care se numea a Margineî și ținea de jud. Oltul. Această plasă avea 14 comune pănă la com. Șegarcea-din-Deal, unde începea raiaua Turnului.

Ca împărțire judecătorească, toată pl. Călmățuiului ține de ocolul Turnul-Măgurele. In fiecare comună funcționează și judecătoriile comunale.

Numărul bisericilor din această plasă este de 40, deservite de 52 preoți, 21 cîntăreți și 19 eclesiarhi.

Școale sunt în număr de 30, în comunele rurale, toate mixte, frecuentate, în cursul anului 1890, de 716 elevi și 52 eleve.

Călmățuiul, *com. rur.*, pl. Bîrlad, jud. Tecuciŭ, compusă din 2 cătune: Călmățuiul și Grivița. E situată pe valea cu același nume, la o distanță de 31 kil. de capitala județului și de 11 kil. de a plășeî. Numele săŭ vine de la rîul cu același nume, care udă comuna prin centru.

Populația: 344 bărbați, 354 femeî, 441 băeți, 366 fete, 17 văduvi, 27 văduve. Locuesc în 350 case și 10 bordee. Contribuabili sunt 363.

Locuitorii se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor. Ei aŭ: 495 boi, 367 vaci, 240 cai, 490 oi și 18 capre.

In comună este o biserică, cu hramul Sf. Mucenic Gheorghe, deservită de 1 preot și 2 cîntăreți.

In comună sunt 2 școale: una în satul Călmățuiul, care datează

www.dacoromanica.ro

de la 1879, frecuentată de 26 copiĭ; a doua, în satul Griviţa, frecuentată de 47 copiĭ. Şcoala din Griviţa are 8 hect. şi 64 ariĭ. Ştiŭ carte 43 bărbaţĭ şi 3 femeĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 4473, banĭ 36. O şosea judeţeană, avînd pe dînsa 3 cantoane, leagă comuna cu tîrgul Iveşti, trecînd prin partea de N. a nisipurilor ce se întind între Iveşti şi Călmăţuiul.

Satul Călmăţuiul a făcut parte din com. Vultureni pănă la 1879, cînd s'a înfiinţat satul Griviţa, care, unindu-se cu acesta, s'a format o nouă comună cu numele de Călmăţuiul.

Călmăţuiul, *sat*, face parte din com. cu acelaşĭ nume, jud. Tecuciŭ. E situat pe valea Călmăţuiul, la o distanţă de 3 kilometri 150 m. de reşedinţa comuneĭ.

Are o populaţie de 257 sufl., care locuesc în 50 case şi 7 bordee.

In sat este o şcoală frecuentată de 26 copiĭ. Ştiŭ carte 10 bărbaţĭ şi 4 femeĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe, construită la 1862, de Alexe Anastasiu, proprietarul moşieĭ. Se întreţine de actualul proprietar, Tache Anastasiu.

Călmăţuiul, *deal*, acoperit cu viĭ, sub coasta căruia e situată comuna Crăciunei-d.-s., plasa Siul d.-j., jud. Olt. Limitează raionul comuneĭ la E. şi are direcţiunea N.-S.

La E. de el se întinde cîmpia Ştiuca.

Călmăţuiul, *luncă*, situată în pl. Balta, jud. Brăila; începe din partea vestică a comuneĭ Ruşeţul şi se întinde spre E., îngustîndu se. Pe malul săŭ drept sunt situate comunele: Jugureanul, Ulmul, Slobozia-Cireşul, Dudescul, Slujitori-Albotești, Insurăţei şi Lacul-Reziĭ; pe malul stîng: Batogul, Ioneşti, Filiul şi Pîrlita. Această luncă se întinde de la Ruşeţul şi pănă la punctul Cornul-Maluluĭ.

Călmăţuiul, *moşie*, jud. Tecuciŭ, cu o suprafaţă de 10000 fălcĭ, loc arabil şi păşune, aducînd un venit de 42000 leĭ.

Călmăţuiul, *pîrîŭ*, jud. Buzăŭ şi Brăila. Işĭ ia naştere din două sorginţĭ: una, la Crăcănată, unde se adună apa din valea Matca, ce curge prin com. Lipia cînd plouă şi din apa ce se adună din şanţul de N., după marginea şoseleĭ naţionale, care e săpat într'un teren smîrcos, şi aşa, adunate aci, pot da naştere unuĭ mic curs. A doua sorginte începe de la Crucea-Coandeĭ, din com. Stîlpul şi se reunesc în pădurea Spătarul. De aci începe a curge, udînd com. Costeşti, Smeeni şi Albeşti, pe teritoriul căreia primeşte afluenţiĭ: Negreasca şi Ruşavăţul, iar în com. Caragelele primeşte Izvorul-Maluluĭ. Apoĭ udă com. Luciul şi Largul. Ese din judeţ pe la căt. Scărlăteşti. Intră în jud. Brăila, la 2 1/2 kil. depărtare de com. Ruşeţul. După ce primeşte în stînga viroagele unite Strîmbul şi Buzăelul, udă com. Ulmul şi Slobozia-Cireşul, trece pe la S. de com. Filiul, tae şoseaua judeţeană Brăila-Călăraşi, primeşte viroaga Puturosul la punctul Cornul-Maluluĭ, trece pe la N. comuneĭ Berteşti-d.-j. şi cătunuluĭ Gura-Gîrliţeĭ şi se varsă în Dunărea-Vapoarelor. Cursul săŭ e lin, albia mocirloasă şi adesea plină cu trestie. Se crede că acest pîrîŭ ar fi o continuaţie a rîuluĭ Nişcovul, care la Fîntîna-Draculuĭ dispare, fiind absorbit de malurile cele nisipoase. Apa sa apoĭ ar începe să iasă la suprafaţă pe teritoriul comunelor Lipia şi Stîlpul, în formă de mieĭ lăculeţe carĭ, reunindu-se la Crăcănata, daŭ naştere Călmăţuiuluĭ.

Călmăţuiul, *pîrîŭ*, format din două ramurĭ, în jud. Olt şi Teleorman, care se formează în partea de N.-E. a cîmpieĭ Boianuluĭ, curg cam paralel către S. aproape 30 kil., trec în judeţul Teleorman şi se împreună la N. de comuna Dorobanţul. Udă apoĭ comuna Vodă-Carol, Cîrligaţi, Caravaneţi, Salcia, Putineiul, Dracea şi Ologi. La Voivoda maĭ primeşte şi Urluiul; traversează Piatra şi Viişoara şi se varsă în lacul Suhaia, de lîngă Dunăre. In total parcurge o distanţă de aproape 71 kil.

Călmăţuiul, *pîrîŭ*, jud. Olt şi Teleorman, ramura I-a de V., numit spre distincţiune, în unele locurĭ şi Sodolul, de la niştе dealurĭ situate în lungul maluluĭ drept al săŭ. Ese din cîmpia Boianul la N. de com. Stoicăneşti, maĭ udă Crăciunei-d.-s., Crăciunei-d.-j. şi Poiana, apoĭ trece în Teleorman şi se uneşte cu ramura II-a, de E.

Călmăţuiul, *pîrîŭ*, jud. Olt şi Teleorman, ramura II-a de E. Izvoreşte din Boianul, la N.-E. Curge pe la V. de Tătuleşti, traversează Seaca-Belciugată, Mihăeşti d.-s. şi de jos şi apoĭ, trecînd în jud. Teleorman, se împreună cu ramura de V. la N. de com. Dorobanţul.

Văile Călmăţuiuluĭ cu pîraiele lor, străbat unul din şesurile cele maĭ fertile din jud. Teleorman şi Olt. Comunele situate pe ele

www.dacoromanica.ro

aŭ o agricultură frumoasă și prosperă.

Călmățuiul, *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., com. Socariciul, format din ploĭ. Alimentează lacul Socariciul în timpul primăverei și al toamneĭ.

Călmățuiul, *pîrîŭ*, izvorește din satul cu acelașĭ nume, jud. Tecuciŭ. Are apă numaĭ în timpurĭ ploioase și primăvara.

Călmățuiul, *gîrlă*, în jud. Vlașca, ce vine din sus de Pietroșani și se varsă în Dunăre aproape de Pietroșani.

Călmățuiul, *vale*, ce-și ia naștere din localitatea numită Tîrla-luĭ-Manole, la N. com. Călmățuiul, jud. Tecuciŭ. Merge în direcție N.-S., trece prin satele: Griviția, Călmățuiul, prin teritoriul com. Lieștĭ până la Hanul-Konachi, unde se varsă în o baltă. Are o adîncime de 15 m. Prin mijlocul eĭ trece pîrîul cu acelașĭ nume.

Călmățuiul-Noŭ, *viroagă*, jud. Buzăŭ, ce-'și ia naștere din vărsăturile pîrîuluĭ Istăul, în com. Baba-Ana și merge să se verse în lacul Boldeștĭ.

Călmățuiul-Vechiŭ, *viroagă*, în jud. Prahova, ce'-și ia naștere din com. Parapea, udă moșia Fulga și se unește cu Călmățuiul-Noŭ, mergînd unite să se verse în lacul Boldeștĭ.

Călmățuiuluĭ (Dealul-), *deal* lung, ce începe din com. Costeștĭ, jud. Buzăŭ și se continuă până în com. Rușețul din județul Brăila, pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Călmățuiul.

Călmățuiuluĭ (Valea-), *vale*, străbate toată pl. cu aceeașĭ numire, jud. Teleorman, de la hotarul județuluĭ Olt, între comunele Crîngeni și Băseștĭ, urmînd direcțiunea de la N. spre S.-E. până la terminarea eĭ în com. Viișoara, din pl. Marginea.

Valea-Călmățuiuluĭ îșĭ are începutul pe teritoriul com. Bărcănești, jud. Olt, și este formată din două brațe, care merg aproape paralel până la hotarul județuluĭ Teleorman. Unul din aceste brațe, cel din dreapta, începe din apropierea cătunuluĭ Greci, în județul Olt și cel din stînga din dreptul cătunuluĭ. Vălcelele-d.-s. Pe cel d'întiiŭ braț curge Pîrîul-Călmățuiuluĭ, iar cel de al doilea este maĭ totd'a una sec și locuitoriĭ din Olt îĭ zic Sodolul, iar ceĭ din Teleorman, Călmățuiul-Sec. Distanța dintre cele două brațe ale văeĭ Călmățuiuluĭ variază între 10 și 15 kil.; ele aŭ diferite ramificațiunĭ pe partea dreaptă ca și pe cea stîngă până la intrarea în județul Taleorman, unde malurile văeĭ devin din ce în ce maĭ micĭ.

Călnașul, *șoșea*, pl. Tazlăul-d.-s., jud. Bacăŭ, pe valea pîrîuluĭ cu acelașĭ nume. Ea unește satele Solonțul și Ardeoani.

Călnașul saŭ Călnușul, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., care obîrșește la izvorul Tăunilor, străbate comunele Solonțul și Ardeoani și apoĭ se varsă de a stînga Tazlăuluĭ-Sărat. In valea sa se află șoseaua Călnașul.

Călnăul. V. Cîlnăul, jud. Buzăŭ.

Călnăul. Vezĭ Custureni, comuna Frumușani, pl. Negoești, jud. Ilfov.

Călnăul, *pîrîŭ*, izvorește din coastele dealuluĭ Dogarul, com. Opăriți, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Curge spre E. și se varsă în rîul Sărățelul, tot în raionul comuneĭ Opăriți.

Călnăuluĭ (Fundul-), *deal*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Valea-Sălcieĭ, de unde izvorește rîul Cîlnăul. Este acoperit cu pădurĭ. Brăzdează partea de N. a comuneĭ.

Căloianca, *deal*, situat în jud. Olt, partea de S. a orașuluĭ Slatina. Pe dînsul se află situată mahalaua cu acest nume și maĭ multe viĭ.

Căloianca, *mahala* a orașuluĭ Slatina, situată în partea de S., pe dealul cu acest nume.

Căloianul, *pisc*, la E. comuneĭ Nemoiul, pl. Oltul-d.-j., județul Vîlcea.

Căltin, *trup de pădure*, care face parte din pădurea Căltin-Săltava, plasa Ialomița-Balta, com. Piua-Petreĭ, jud. Ialomița. E compusă numaĭ din stejar. Are o întindere de 10 hect.

Căltin-Săltava, *pădure*, în plasa Ialomița-Balta, com. Piua-Petreĭ, jud. Ialomița. Este formată din două trupurĭ. Are o suprafață de 50 hect. Esențe: stejar, salcie și plop

Călțuiul, *lac*, în pl. Borcea, insula Balta, comuna Cocargea, jud. Ialomița.

Călțun, *braț*, în jud. Ialomița, pl. Borcea, insula Balta; curge pe teritoriul comunelor Jegălia, Gîldăul și Petroiul.

Călțuna, saŭ **Cotuna**, *moșie* a statuluĭ, jud. Buzăŭ, com. Al-

www.dacoromanica.ro

beşti, cät. Udaţi, pendinte de mănăstirea Banul. Are 1950 hectare, din care 190 hect. pădure, restul arăturĭ şi puţin izlaz.

Călţunaşul, *cătun*, al comuneĭ Albeşti, jud. Buzăŭ. Are 130 loc. şi 22 case, format din însurăţeĭ.

Călugăra, *baltă*, pl. Băileşti, comuna Bistreţul, jud. Dolj, cu o suprafaţă de aproape 850 hect. Conţine peşte. Se maĭ numeşte şi Bistreţul.

Călugăra, *deal*, pl. Tazlăul-d.-j., com. Rîpile, jud. Bacăŭ, de pe teritoriul satuluĭ Slobozia-Mieluluĭ.

Aci se găseşte gips-albastru, în straturĭ subţirĭ şi maĭ groase, de o calitate compactă; se poate întrebuinţa pentru obiecte de artă şi de lux.

Călugăra, *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., acoperit cu pădurĭ, situat între comunele Osebiţi-Mărgineni şi Călugăra-Mare.

Călugăra, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Rîpile. Udă satul Slobozia-Mieluluĭ şi se varsă d'a stînga rîuluĭ Trotuşul.

Călugăra, *pîrîŭ*, în jud. Suceava, com. Tătăruşi, numit ast-fel, pentru că se spune că pe albia luĭ ar fi fost un schit dependinte de mănăstirea Probata. Isvoreşte din Groapa-Catîruluĭ şi se varsă în Matioaia (7 kil.)

Călugăra-Mare, *com. rur.*, pl. Bistriţa-d.-j., jud. Bacăŭ, situată pe dealurĭ şi în valea de pe dreapta Bistriţeĭ. Are două cătune: Călugăra-Mare, reşedinţa, şi Sohodolul, numit si Osebiţi-Sohodolul.

Singurul pîrîŭ este Negelul, care străbate teritoriul eĭ de la V. la E.

Vecinătăţile teritoriuluĭ comunal sunt: la N., teritoriul comuneĭ Osebiţi-Mărgineni; la V., teritoriul com. Nadişa; la S., Liuzi-Călugăra; iar la E., ţarina oraşuluĭ Bacăŭ.

In comună se află o biserică; 320 case, foarte rare; o şcoală mixtă, întreţinută de stat, într'un local de vălătucĭ, construit de comună, avînd 6 prăjinĭ împrejmuite în vatra satuluĭ, frecuentată în 1891 de 16 băeţĭ şi 1 fată; 6 cîrciumĭ.

Populaţia: 347 capĭ de familie, cu 1358 suflete. După naţionalitate sunt: 1341 Romînĭ, 11 Ungurĭ şi 6 Izraeliţĭ, toţĭ de protecţiune română. După felul ocupaţiuneĭ sunt: 566 agricultorĭ, 5 meseriaşĭ, 8 comercianţĭ, 15 profesiunĭ libere, 49 muncitorĭ şi 21 servitorĭ. Ştiŭ carte 29 persoane, 1329 nu ştiŭ.

Contribuabilĭ sunt 277.

După legea rurală dela 1864, s'au dat la 151 locuitorĭ 427 fălcĭ. Pădurile, care îmbracă dealurile din această comună, aŭ o întindere de 2500 hect.; iar viile carĭ aŭ o poziţiune bună pe partea răsăriteană şi de miazăzi daŭ strugurĭ bunĭ, care se desfac pe piaţa oraşuluĭ Bacăŭ. Intinderea viilor este de 24.93 hect. După controalele divizieĭ filoxerice, viile lucrătoare de aci ocupă o întindere de 49 hect.

Teritoriul comuneĭ este de 3388.24 hect. Proprietarĭ marĭ sunt fraţiĭ Brăescu, carĭ aŭ 1909 hect., dintre care 757 hectare pămînt productiv, cu un venit de 24.600 leĭ; fraţiĭ Micleştĭ, carĭ aŭ 1039 hect., cu un venit de 23.000 leĭ; Statul, care posedă o mică întindere.

Animale sunt: 67 caĭ, 600 vite cornute, 165 porcĭ şi 862 oĭ.

Stupĭ de albine sunt în număr de 16.

Budgetul comuneĭ, pe exerciţiul 1891—92, avea la venitur leĭ 3151 şi la cheltuelĭ leĭ 2849, banĭ 40.

Distanţa la oraşul Bacăŭ este de 7 kil., iar la gara Bacăŭ de 6 kil., măsurată pe calea naţională, care merge de la Săndulenĭ la Bacăŭ. Reşedinţa comuneĭ este legată şi cu Dealul-Nou, printr'o cale vecinală, în care răspunde o cale comunală, venind de la Liuzi-Călugăra. Distanţa spre Osebiţi-Mărgineni este de 3 kil.; spre Liuzi-Călugăra de 4 kil.; iar la Valea-Seacă, reşedinţa plăşeĭ, 21 kil.

Călugăra-Mare, *sat*, jud. Bacău, pl. Bistriţa-d.-j., care dă numele său comuneĭ, căreia îĭ serveşte de reşedinţă. Este aşezată în împrejurimile oraşuluĭ Bacău, spre Vest de acesta, pe deal. Aci se află primăria şi şcoala într'un local destul de bun. Are 3 cîrciumĭ; 1 biserică, făcută la 1878 de Nastasia Veninoaia, deservită de 2 preoţĭ şi 1 cîntăreţ. Capĭ de familie sunt 243; suflete 940. Animale sunt: 63 caĭ, 460 vite marĭ cornute şi 128 porcĭ. Acest sat se numea maĭ înainte şi Ungureni. Pe atuncĭ era moşie a Vorniculuĭ Micu Roset, cu 2 bis. In Condica Liuzilor» (1803) o găsim sub numele de Călugăra, a Căminaruluĭ Răducanu Roset, din ocolul Bistriţa-d.-j.; iar după rotunzirea din 1833 se află în ocolul Bistriţa cu numele de Călugăra-Mare.

Călugăra-Mare, (Ungureni), *moşie*, pl. Bistriţa-d.-j., judeţul Bacău, despre care Th. Codrescu ne spune: «moşie a d-sale Vorniculuĭ Nicu Roset-Bălăneş

www.dacoromanica.ro

cu. Are sat, cu 2 biserici, 2 preoți, 1 diacon, 4 dascăli, 6 mazili, 19 băjenari-hrisoloviți, 9 nevolnici, 1 vătav, 4 jidovi; pe lîngă moșiile Barați, Osebiți, Călugăra, Berești și altele, cu un număr de 135 locuitori».

Călugăra-Mare, *pădure*, de fagi și puțini stejari, jud. Bacău, pl. Bistrița-d.-j., com. Călugăra-Mare. Intinderea: 662 hectare.

Călugăraşul, *pîrîu*, jud. Putna, pe teritoriul comunei Clipicești, cătr. Vitănești, care se varsă în Putna.

Călugăreasa, *cătun*, al comunei Negoești, plasa Amaradia, jud. Gorj, așezat pe Valea-Cîlniculuĭ. Are o întindere cam de 183 hect.

Populația: 65 familiĭ, cu 280 suflete, din carĭ 28 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă: 8 pluguri, 23 care cu boĭ și vacĭ, 112 vite marĭ cornute, 9 caĭ, 83 oĭ și 73 rîmătorĭ.

In cătun se găsesc: 8 fîntînĭ; 2 circĭumĭ.

Cătunul are 1 biserică, deservită de 1 cîntăreț.

Călugăreasa, *moșie*, pl. Ocolul, com. Ghindeni, jud. Dolj.

Călugăreasca, *sat*, jud. Olt, pendinte de com. Icoana, pl. Mijlocul, situat în apropiere de cătr. Icoana, pe Valea-Vedeĭ. Are o populațiune de 408 locuitorĭ, din carĭ 55 sunt împroprietăriți, după legea rurală, cu 170 hect.

Călugăreasca, *moșie* particulară, de 165 hect., în com. Berești, plasa Horincea, jud. Covurluiŭ.

Călugăreasca, *moșie*. Vezĭ Vetrișoaia, plasa Prutul, județul Fălciŭ.

Călugăreasca, *moșie*, a statuluĭ, jud. Olt, situată pe teritoriul com. Sinești, plasa Mijlocul, cu o suprafață de 105 hect., din care 55 hect. arabile și 50 hect. pădure, numită Pădurile-Călugărești. E pendinte de trupul de moșie Schitul-Greci.

Călugăreasca, *numire* ce se dedea uneĭ *fășiĭ de moșie*, din trupul Dulceni-Sfîntul-Spiridon, din pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman.

Călugăreasca, *pădure*, jud. Olt, pe proprietatea statuluĭ Călugăreasca, situată în partea de E. a com. Sinești, plasa Mijlocul, cu o întindere de 20 hect. Are lemne în grosime de 0,40 pănă la 0,60 cm. în diametru.

Călugăreasca, *pădure*, jud. Olt, în întindere de 30 hect., situată pe proprietatea statuluĭ, teritoriul com. Sinești, pl. Mijlocul. Cade în partea de N. a com. și are lemne diferite în grosime de 4—5 palme.

Călugăreasca, *vale*, pl. Dumbrava-d.-j., com. Călugărei, jud. Dolj, pe care este așezată comuna Călugărei.

Călugăreasca, saŭ **Pueni**, *sălcoiŭ* de salcie, pe proprietatea Pueni, ce aparține statuluĭ, pe marginea Dunăreĭ, în plasa Marginea, jud. Vlașca.

Călugărească (Moara-), *loc izolat*, în jud. Buzăŭ, com. Boziorul, cătunul Fișici; moară pe apa Brăiasca și punct de hotar.

Călugărească (Stupina-), (Sforile-Găgeni), *sfoară de moșie* a statuluĭ, jud. Buzăŭ, pendinte de Ciolanul, în com. Găgeni-Vintileanca. Are ca 40 hect.

Călugărească (Valea-), *vale*, com. Ogretinul, pl. Teleajenul, jud. Prahova. Aci, se presupune, că și-a avut locuința un schimnic.

Călugărească (Valea-), *com. rur.* și *stație de dr. de f.*, jud. Prahova. Vezĭ Valea-Călugărească.

Călugărei, *comună rurală*, din județul Dolj, pl. Dumbrava-d.-j.

Comuna rurală e situată pe ambele povîrnișurĭ ale văeĭ Călugăreasca, ast-fel că o parte a comuneĭ este așezată cu fața spre Nord și o parte cu fața spre S.

Comuna Călugărei se mărginește la N. cu com. Carpenul, de care se desparte prin rîul Dăsnățuiul; la E. cu com. Gubancea, despărțită prin pămîntul locuitorilor din ambele comune, cu pădurea D-lor Dumitru Magdalinescu și Aurel Magdalinescu; la S. cu com. Orodelul, despărțită prin moșia d-luĭ Ioniță Geblescu, proprietar pe moșia Călugărei; iar de delimitările locuitorilor din Orodel se desparte prin micĭ moșoroae. La V. se mărginește cu Verbița, de care se desparte în parte prin pădurea statuluĭ Verbicioasa și în parte prin delimitările locuitorilor. Tot la V. se învecinește cu com. Cleanovul din Mehedinți, de care se desparte prin drumul ce duce de la I-a la a II-a com. Linia de N. a hotaruluĭ com. începe din capul loculuĭ arabil de lîngă pădurea din dreptul comuneĭ Gubancea, merge drept spre V. de-alungul margineĭ moșieĭ d-luĭ Verbiceanu, pe o rîpă care face și hotarul moșieĭ, apoĭ de aci tot spre Vest de-alungul moșieĭ d-luĭ Ioniță Geblescu pănă

www.dacoromanica.ro

la conacul moşieĭ; apoĭ se înclină puţin spre S.-V.; spre E. taie moşia Statuluĭ în două, lăsînd partea de N. a cătunuluĭ Boca, din com. Carpen, iar linia merge spre V. pănă la viile com. Carpenul; iar de aci spre S.-V. pănă în rîul Dăsnăţuiul. Urmează puţin cursul rîuluĭ pănă în drumul ce merge de la Călugărei la Carpen, care drum face şi limita linieĭ de V. Linia de V. începe de la Dăsnăţuiul, merge drept spre S. pe lîngă moşia com. Cleanovul, de aci pe lîngă pădurea statuluĭ Verbicioasa, pendinte de com. Verbiţa, pănă în delimitările locuitorilor din com. Orodel, de unde începe linia de S. Linia de S. merge spre E. prin delimitările locuitorilor din Orodel şi proprietatea d-luĭ Ioniţă Geblescu, avînd ca hotar nişte măgurele de mică însemnătate, apoĭ printre pădurea proprietaruluĭ şi delimitările locuitorilor din Cornul, pănă la marginea pădureĭ. Linia de E., formată din pădurea proprietarilor din com. Călugărei, merge spre N. pănă în Dăsnăţuiul, apoĭ spre E. pe marginea rîuluĭ ce face hotar între delimitările locuitorilor din Cornul şi moşia d-luĭ Verbiceanu din căt. Bechetul, mergînd tot spre E. pănă în pădurea d-lor Dumitru şi Aurel Magdalinescu, de unde merge spre E. pănă unde se fineşte pădurea la începerea linieĭ de E. Linia de E. începe din acest punct, merge spre N., tae Dăsnăţuiul, merge pănă la capul pădureĭ, apoĭ între delimitarea loculuĭ de arătură al d-lor Magdalinescu şi pămîntul ce ţine de Gubancea pănă la terminarea moşieĭ, cînd ajunge în vale, unde se termină atît limita cît şi moşia d-lor Magdalinescu.

Comuna este străbătută de Valea-Dăsnăţuiuluĭ, ale căruĭ maluri aŭ o înălţime ca de 200 m. Aceste maluri sunt acoperite cu arături, avînd spre N. com. Carpenul, spre V. pădurea com. Verbiţa (pe loc şes) spre S. com. Orodel şi spre E. Gubancea, unde pămîntul este şes. La V. comuneĭ se află o fîntînă numită a Udriĭ, făcută de un păstor numit Udrea. Această fîntînă formează un pîrîŭ, care se scurge în Dăsnăţuiul. O altă fîntînă, la N.-E. de comună, la 2 kil. distanţă, este făcută de loc. comuneĭ în 1882. Comuna este udată de Dăsnăţuiul la N. ce are direcţia de la V.-E. Are poduri stătătoare unul la E. şi altul la V. pe unde se poate trece cu carele, căruţele, călări şi pe jos. In cele-l'alte părţi loc. îl trec cu picioarele, apa fiind mică. Dăsnăţuiul se revarsă cînd ploua mult, maĭ ales primăvara.

Comuna, se zice, îşi trage numele de la nişte călugări, ce ar fi trăit pe aci de frica Turcilor. A fost înfiinţată de un mare proprietar numit Pleniceanu, zis şi Căpăţînă. Reşedinţa com. este în Călugărei. Se compune din 2 cătune: Bechetul şi Călugărei. Distanţa între ele este de 2800 metri.

Se află o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţi. In tindă se găseşte inscripţia: «Această sfîntă biserică ziditu-s'a din temelie, la anul 1833, cu osteneala mea Serdarul Dumitru Pleniceanu şi muma sa, Maria Pleşoianu». Această biserică se află în căt. Călugărei. Are după legea rurală din 1864, 9 pog. pămînt arabil.

In căt. Călugărei se află o şcoală mixtă, întreţinută de comună şi de judeţ. Are un singur învăţător.

Populaţiunea comuneĭ e de 1272 suflete (688 bărbaţi şi 582 femeĭ), locuind în 327 case şi 8 bordee.

Aŭ urmat la şcoală 50 băeţi din Călugărei şi 2 din Bechetul. Aŭ vîrstă de şcoală 69 băeţi şi 69 fete în Călugărei, 15 băeţi şi 4 fete în Bechetul. Ştiŭ carte în Călugărei, 23 bărbaţi şi 2 femeĭ, şi 10 bărbaţi şi 3 femeĭ în Bechetul.

După legea rurală din 1864, sunt 158 împămînteniţi. De la 1888 pănă la 1892 media naşterilor a fost de 97, iar a morţilor de 75.

Suprafaţa teritoriuluĭ comunal este de 1800 pogoane în care intră şi vatra satuluĭ, de 95 pogoane. Pămînt arabil este în întindere de 1715 pogoane, în care sunt coprinse şi 9 pogoane ale bisericeĭ.

Moşiĭ sunt: aceea a d-luĭ Ioniţă Geblescu, cu o suprafaţă de 1650 pogoane; moşia d-lor Dimitrie şi Aurel Magdalinescu, cu o suprafaţă de 360 pogoane, în Călugărei; în Bechetul, moşia d-luĭ Verbiceanu, cu o suprafaţă de 400 pogoane, şi a d-luĭ Calist Strîmbeanu, cu 250 pogoane. Toate daŭ un venit de 40 leĭ de pogon şi aparţin proprietarilor.

Păduri sunt: aceea a d-luĭ Ioniţă Geblescu, de 302 hect. şi 50 ariĭ; a d-lor Dimitrie şi Aurel Magdalinescu, cu 8 hect. Cea d'întîiŭ e compusă din gîrniţă şi cer, a două din stejar, frasin, ulm şi alte lemne de luncă. Fîneţe sunt 37 pogoane, aparţinînd proprietarilor de maĭ sus, la cariĭ se adaugă în căt. Bechetul 25 pogoane ale d-luĭ Verbiceanu.

Viile, de 75 pogoane, aparţin locuitorilor, 5 pogoane sunt ale d-luĭ Geblescu. Produc vin roşu de bună calitate.

O cale comunală vecinală trece prin com., venind de la com. Gu-

www.dacoromanica.ro

bancea; de aci o ia spre S. până în com. Orodel.

Cîrciumĭ sunt două. Comercianţĭ 2.

Contribuabilĭ sunt 197.

Veniturile comuneĭ sunt de leĭ 1752, banĭ 32, iar cheltuelile de leĭ 1713, banĭ 60. Vite cornute sunt 341, oĭ 140, capre 36.

Călugărei, *sat*, plasa Dumbrava-d.-j., com. Călugărei, jud. Dolj, grămadă, cu reşedinţa primărieĭ. Are 1162 suflete, 625 bărbaţĭ şi 537 femeĭ; locuesc în 303 case şi 6 bordee. In sat este o şcoală mixtă, întreţinută de comună şi de judeţ. Are un singur învăţător. In anul şcolar 1892—93, aŭ urmat la şcoală 50 băeţĭ din Călugărei şi 2 din Bechetul. Cu vîrstă de şcoală sunt 69 băeţĭ şi 49 fete. Ştiŭ carte 23 bărbaţĭ şi 2 femeĭ.

In sat este o biserică, în tinda căreia se găseşte următoarea înscripţiune: «Această sfîntă Biserică, ziditu-s'aŭ din temelie la anul 1833 (una mie opt sute treĭ-zecĭ şi treĭ), cu osteneala mea, Serdarul Dumitru Pleniceanu şi muma sa, Maria Pleşoianu».

După legea rurală din 1864, are 9 pogoane arabile. E deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Călugărei, *moşie* particulară, pl. Dumbrava-d.-j., com. Călugărei, jud. Dolj, satul Călugărei. Aparţine d-luĭ Ioniţă Geblescu. Are o suprafaţă de 1650 pogoane.

Călugărei, *pădure* particulară, pl. Dumbrava-d.-j., com. Călugărei, jud. Dolj, satul Călugărei, pe moşia Călugărei. Aparţine d-luĭ Ioniţă Geblescu. Are o suprafaţă de 302 hect. şi 50 ariĭ. Felul arborilor: gîrniţa şi cerul.

Călugărelul, *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Cănești, căt. Pîrlita; face parte din pădurea statuluĭ Sforile-Banuluĭ.

Călugărelul, *vale*, jud. Olt, izvoreşte pe teritoriul com. Cornăţelul, pl. Oltul-d.-s., şi se varsă în Valea-Guguluĭ, pe ţărmul drept, tot în raionul com. Cornăţelul.

Călugăreni, *com. rur.*, în plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu, situată între comunele Bistricioara şi Hangul la E.; com. Pipirig, la N.; comuna Galul, o parte din jud. Suceava şi Transilvania la V.

Este formată din satele şi cătunele: Călugăreni, Gura-Larguluĭ, Poiana-Larguluĭ, Poiana-Teiuluĭ, Roşeni, Dreptul, Frumosul, Buşumeni, Stejarul, Gălbăzeni, Brînzeni, Coroiul şi Reşcani, cu o populaţiune de 2242 suflete, saŭ 561 familiĭ, dintre carĭ deosebim, după sex: 1112 bărbaţĭ, 1130 femeĭ; după stare civilă: 1185 necăsătoriţĭ, 934 căsătoriţĭ, 123 văduvĭ, 50 văduve; 520 copiĭ de sex bărbătesc, 548 copiĭ de sex femeesc. Sunt 23 străinĭ, 81 persoane ştiŭ carte şi 2161 nu ştiŭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu plutăria, agricultura şi cu creşterea vitelor.

Dintre ceĭ împroprietăriţĭ în 1864, sunt astăzĭ: 181 carĭ stăpînesc înşi-şĭ locurile lor, 153 ca urmaşĭ, 8 locurĭ ocupate de alţiĭ. Dintre ceĭ împroprietăriţĭ în 1878, sunt: 30 carĭ stăpînesc înşişĭ locurile lor, 7 ca urmaşĭ, 2 locurĭ stăpînite de către alţiĭ, 1 loc părăsit şi ocupat de către comună, şi 176 de indivizĭ, carĭ deşi însuraţĭ şi cultivatorĭ de pămînt, dar n'aŭ nicĭ un fel de proprietate.

Locurile pentru agricultură sunt foarte mărginite, din pricina formaţiuneĭ muntoase a terenurilor.

Imaşul are o întindere de 650 hect. şi nutreşte un număr de 9070 vite.

In această comună se află 5 bisericĭ, deservite de 13 clericĭ, plătiţĭ din fondurile comunale cu 600 leĭ. Venitul fonciar al pămînturilor bisericeştĭ e de 812 leĭ. Este o şcoală cu un învăţător, plătit de către stat. Sunt: 9 morĭ de apă; 2 pive pentru făcutul sucmanelor; 3 fierărĭĭ; 4 stolerĭ; 3 cojocarĭ; 3 cîrciumarĭ; 2 băcanĭ.

Budgetul comuneĭ e de 6313 leĭ la venitурĭ şi 5373 leĭ la cheltuelĭ.

Comunicaţiunea cu satele mărginaşe se face: prin şoseaua ce vine de la satul Bistricioara spre satul Galul; prin şoseaua care începe din precedenta de lîngă satul Poiana-Teiuluĭ, saŭ maĭ bine zis dintre satul Gura-Larguluĭ şi Poiana-Larguluĭ, şi sue spre cursul superior al pîrîuluĭ Largul, prin satul Coroi, unind cu şoseaua Petru-Vodă, ce dă în satul Pluton, com. Pipirig; pe apa rîuluĭ Bistriţa în jos, cu plutele.

Călugăreni, *com. rur.*, pl. Cricovul, jud. Prahova. Este situată între muntele Ciortea şi dealurile: Valea-luĭ-Moş, Gruiul, Scheile şi Belciul, la 40 kil. departe de reşedinţa judeţuluĭ şi la 20 kil. de a plăşeĭ.

Se compune din 2 cătune: Călugăreni şi Mireşul, avînd o populaţiune de 2159 locuitorĭ, 1135 bărbaţĭ, 1024 femeĭ, cu 556 capĭ de familie, 429 contribuabilĭ. Locuesc în 500 de case.

In comună sunt 2 bisericĭ: Una s'a clădit în anul 1822, cu cheltuiala locuitorilor, în întîia domnie a luĭ Grigorie D. Ghica Voevod, şi la anul 1850 s'a

www.dacoromanica.ro

dărămat până în temelie şi s'a reclădit tot cu spesele locuitorilor, în zilele Domnuluĭ Barbu Ştirbeiŭ. A doua s'a clădit tot de locuitorĭ, în anul 1856, reparîndu-se în anul 1889.

Locuitoriĭ comuneĭ se ocupă numaĭ cu agricultura şi creşterea vitelor, desfăcînd produsul munceĭ lor în oraşele Bucureşti, Ploeşti şi Mizil.

Toţĭ locuitoriĭ sunt moşneniĭ. Eĭ aŭ 31 caĭ şi epe, 131 vacĭ, 114 capre, 1002 oĭ şi 182 porcĭ.

Şcoală există în comună de peste 60 anĭ. Localul e proprietatea comuneĭ. In anul şcolar 1892—93 s'a frecuentat de 97 copiĭ, 93 bărbaţĭ, 4 femeĭ. Cu întreţinerea eĭ, statul cheltueşte anual 1728 leĭ.

Comuna se întinde pe o suprafaţă de peste 1000 hect.

In termen mijlociŭ se fabrică aci 15000 decal. ţuică şi 20000 decal. vin.

In partea de N. a comuneĭ, în muntele Ciortea, se află cariere de piatră şi mine de sare, dar nepuse în exploatare. In partea de S. şi V. se găsesc cărbunĭ de pămînt.

Terenul cultivabil e productiv numaĭ porumbuluĭ.

Comerciul se exercită în comună de 5 cîrciumarĭ.

O şosea principală o pune în legătură cu comunele: Mizil, Sîngerul, Tătarul, Salcia şi altele.

E brăzdată la E. de dealurile: Cernatul, Culcea şi Valea-Scheilor; la V. de dealurile: Papucul, Feţele şi Bărboiul; la S. de dealurile: Vîrful-Coasteĭ, Gruiul, Scheile şi Belciul; la N. de muntele Ciortea, proprietatea moşnenilor.

E străbătută de gîrlele: Bărboiul, Cernatul şi Ciuciurul şi de văile: Cheia, Valea-Gloduluĭ, Budurească şi Scheia.

Se mărgineşte la N. cu com. Sîngerul, la E. cu jud. Buzăŭ, la V. cu comuna Tătarul şi Ceptura şi la S. cu comuna Vadul-Săpat.

Călugăreni, *sat*, jud. Botoşani, pe ţărmul drept al Jijieĭ, în partea de N. a comuneĭ Mănăstireni, plasa Tîrgul. Are o suprafaţă de 2032 hect. şi o populaţie de 200 familiĭ saŭ 760 suflete.

Are 1 biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ şi 1 şcoală mixtă întreţinută de stat, cu 1 învăţător şi 36 şcolarĭ.

Vite sunt: 390 vite cornute, 90 caĭ marĭ şi micĭ, 1556 oĭ, 2 capre, 200 mascurĭ şi 150 stupĭ cu albine.

Sunt în sat 3 meseriaşĭ, 4 comercianţĭ şi 3 cîrciume.

Călugăreni, *sat*, jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, cătunul comuneĭ Bălteni.

Călugăreni, *sat*, jud. Dîmboviţa, pl. Cobia, cătunul comuneĭ Cobia.

Călugăreni, *sat*, în pl. Cloşani, jud. Mehedinţi; ţine de com. rur. Orzeşti. Are 30 familiĭ.

Călugăreni, *sat*, în com. Călugăreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, situat aproape de gura pîrîuluĭ cu a sa numire, pe malul drept al rîuluĭ Bistriţa, la 53 kilometri depărtare de oraşul Piatra.

Are o populaţiune de 223 suflete, saŭ 55 capĭ de familie, dintre carĭ: 113 bărbaţĭ şi 100 femeĭ; 116 necăsătoriţĭ, 96 căsătoriţĭ, 11 văduvĭ; 16 persoane ştiŭ carte, 207 nu ştiŭ.

Locuitoriĭ se îndeletnicesc cu agricultura şi plutăria.

In acest sat se află: reşedinţa autorităţilor comunale; 1 şcoală frecuentată de 43 elevĭ; o pivă; o moară.

Călugăreni, *sat*, face parte din com. rur. Călugăreni, pl. Cricovul, jud. Prahova. Are o populaţie de 2089 loc., 1095 bărbaţĭ şi 994 femeĭ. Aci e reşedinţa comuneĭ.

Călugăreni, *sat*, în jud. Roman, pl. Fundul, com. Dămieneşti, pe pîrîul Creţoaia, spre E. de tîrgŭşorul Dămieneşti şi la o depărtare de 2 kil. de el. Are 77 capĭ de familie, 72 contrib., 286 loc., din carĭ 4 ştiŭ carte şi 71 case. Populaţia este compusă numaĭ de Ungurĭ. Sunt 693 vite marĭ cornute. Are o biserică catolică de lemn. Catoliciĭ din acest sat, împreună cu ceĭ din satele: Bălueşti, Mîgla, Negri, Răcea, Roşiori, Ruşi (jud. Roman), Bogdăneşti, Buhociul, Satul-Noŭ (jud. Bacăŭ), ţin de parohia catolică Prăjeşti, din jud. Bacăŭ.

Călugăreni. V. Tăcmăneşti, *sat*, jud. Vasluiŭ.

Călugăreni, *cătun*, pendinte de com. Uzunul, pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca. Acest cătun se compune din trupurile Călugăreni, Braniştea şi Ioneşti. Este proprietate a fraţilor Vartiade, situată la gura apeĭ Neajlovul, unde dă în Cîlniştea. Aci este reşedinţa subprefecturеĭ plăşeĭ. Are o suprafaţă totală de 1947 hect. La 1864 s'a dat la 77 locuitorĭ 306 hect. pămînt. Are o pădure de luncă în suprafaţă de 367 hect. situată în valea Neajlovul şi Cîlniştea. Proprietatea maĭ posedă şi 174 hect. vie.

Pe valea Neajlovul se află maĭ multe morĭ de apă.

Prin acest cătun trece şoseaua naţională Bucureşti-Giurgiŭ, un-

www.dacoromanica.ro

de se află şi un han care maĭ înainte era staţia birjelor ce circulaŭ între Bucureşti-Giurgiŭ.

In cătun se află o bis. de zid, deservită de un preot şi doĭ dascălĭ. Acest sat se află situat la 30 kil. departe de Bucureşti şi la 34 departe de Giurgiŭ. Venitul anual este de 28000 leĭ.

Lîngă Călugăreni s'a dat vestita bătălie între Sinan-Paşa şi Mihaiŭ-Viteazul.

La 1716, a stat aci Niculae-Vodă al Moldoveĭ care gonise pe Ion-Vodă-Cantacuzino, aşteptînd rezultatul invaziuneĭ ungureştĭ.

La 1644, Mateiŭ-Vodă, în domnia luĭ, a făcut o biserică la Călugăreni.

Călugăreni şi Iteşti, *moşie,* jud. Bacăŭ, plasa Bistriţa-d.-s., com. Spineni, despre care Th. Codrescu ne spune: «moşie, în care avea parte şi d-lor Spătarul Ion Iurăşcu, spătareasa Marghioala Morţun şi alţiĭ. Pe lîngă moşiile Peletiuci, Albotești şi altele, fără sat».

Călugăreni, fost *pichet* de graniţă, în pl. Cloşani, judeţul Mehedinţi.

Călugăreni, *pîrîŭ,* izvoreşte de la N.-E. judeţuluĭ Ilfov, din pădurea Gradiştea şi se desparte în două: o parte alimentează valea Pociovalişteа spre V. iar alta apucă spre E., trece pe lîngă satele: Biţinelele, Movilița, Chiroiul, Drăgoeşti-d.-s., Drăgoeşti-d.-j., de unde ţărmiĭ săĭ devin mlăştinoşĭ, şi se varsă în gîrla Mostiştea.

Călugăreni, *pîrîŭ,* în pl. Cloşani, jud. Mehedinţi, în com. rur. Orzeşti. Se formează din izvoarele dealuluĭ şi văeĭ Călugărenilor, udînd satul cu acelaşĭ nume. Se varsă în apa Motruluĭ.

Călugăreni, *pîrîaş,* ce izvoreşte din ramura munţilor Măluşteţul (coastele despre E.), com. Călugăreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Curge printre această ramură şi a Grinţieşuluĭ-Mic, udînd satul Călugăreni, în dreptul căruia se varsă, pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistriţa.

Călugăreni, *vale,* în pl. Cloşani, jud. Mehedinţi; ţine de com. rur. Orzeşti, satul Călugăreni. Aci se văd urme de zidărie vechiă, pe carĭ legenda poporană le atribue uneĭ mănăstirĭ, pe care ar fi zidit-o Sf. Nicodim, în drumul săŭ de la mănăstirea Vodiţa, la mănăstirea Tismana-Izvoarele.

Această vale este bogată în izvoare cu apă bună şi în castanĭ. Pe această vale, în acele zidărĭĭ, s'aŭ găsit de locuitoriĭ comuneĭ Orzeşti, monede vechĭ.

Călugăreni-Mănăstireĭ saŭ Crucea-de-Piatră, *cătun,* pendinte de com. Uzunul, jud. Vlaşca, sub deal. Aparţine statuluĭ. Aparţinea înainte mănăstireĭ Glavaciocul şi producea un venit anual de leĭ 14855. Are o suprafaţă de 1270 hect., din carĭ 600 hect. pădure de stejarĭ, care depinde de ocolul silvic Comana.

Aci se află un han care maĭ înainte servea de staţie birjelor care circulaŭ între Bucureşti-Giurgiŭ, înainte de construirea linieĭ ferate actuale. La 1775 a fost metoc de călugărĭ, pendinte de Glavaciocul.

Acest cătun se desparte de Călugăreni-Vartiade, prin valea Cîlnişteа, peste care sunt două poduri de lemn.

Numele acestuĭ cătun s'a luat de la crucea de piatră ce se află sub mal, în marginea şoseleĭ, care este ridicată de la 1682 de Şerban-Voevod, spre aducere aminte a construireĭ poduluĭ peste apa Cîlnişteа-Neajlovul. Cătunul acesta este situat la 35 kil. departe de Bucureşti şi la 29 kil. departe de Giurgiŭ. Aci a fost bătălia între Sinan-Paşa şi Mihaiŭ-Viteazul la 1595.

Călugăreni-Moşteni, *cătun,* pendinte de com. Uzunul, pl. Cîlnişteа, jud. Vlaşca, situat pe partea stîngă acestuĭ rîŭ, din jos de Călugăreni-Vartiade.

Suprafaţa acesteĭ părţĭ de moşie este de 600 hect., din care 80 hect. pădure. La 1864 s'aŭ împămîntenit 18 loc. cu 56 hect.

Acest cătun are o biserică, zidită la 1881, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de un preot şi doĭ dascălĭ.

Călugăresc (Crîngul-), *nunire vechiă* a *cătunuluĭ* Crîngul-Sihlelor, jud. R.-Sărat.

Călugări, *com. rur.,* jud. Olt, pl. Vedea-d.-j. Este situată pe lîngă rîul Vedea, spre N.-E. de oraşul Slatina. Are o populaţie de 596 locuitorĭ. Pămîntul săŭ e maĭ mult deluros şi produce în abondenţă porumb, meiŭ, secară şi ovăz. Cultura prunelor e aci înfloritoare.

Contribuabilĭ sunt 114.

Aci sunt două biserici, deservite de 2 preoţĭ; o şcoală în căt. Călugărul, frecuentată de 37 copiĭ, toţĭ băeţĭ. La întreţinerea eĭ contribue şi statul cu 360 leĭ anual.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 1617 leĭ, 93 banĭ şi la cheltuelĭ tot aceeaşĭ sumă.

Călugări, *sub-divizie* a *cătunuluĭ* Haimanalele, din jud. Buzăŭ,

www.dacoromanica.ro

com. Zilișteanca. Are 100 loc. și 27 case.

Călugări, *deal*, în jud. Buzău, com. Breaza, acoperit cu vii și semănături moșnenești.

Călugărilor (Grindul-), *grind*, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comunei Sf. Gheorghe sau Cadîrlez, situat în partea sudică a plășei și a comunei, nu departe de țărmul mării. Are o formă lunguiață. Comunică cu grindurile Metavă și Dranov, prin niște fășii înguste de pămînt. Are 80 hectare improductive

Călugărilor (Lacul-), *numire* dată *părții din lacul* Bîlhacul, care udă comuna Cilibia, jud. Buzău.

Călugărilor (Moara-), *locuință izolată*, constînd din o moară, ce aparținea călugărilor din mănăstirea Taița, și e acum a locuitorilor, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, com. Balabancea (cât. Giaferca-Turcă), pe apa pîrîului Boclogea.

Călugărilor (Movila-), *movilă*, jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, com. Fundul-Crăsani, în pădurea Groasa.

Călugărilor (Stupina-), *vechiu pichet*, cu No. 90, către hotarul Moldovei, jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., comuna Corbul, în partea de V. a ei; numit astfel, pentru că aci se cultivau o mulțime de stupi, aparținînd calugărilor din schitul Măxineni. Azi e han pe drumul spre Maicănești.

Călugărița, *sat*, jud. Dîmbovița, pl. Dîmbovița-Dealul, cat. com. Glîmbocata.

Călugărița, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Stănița, spre V. de satul Stănița și la 5 kil. de el. Este așezată într'o mică vălcea, pe pîrîul Călugărița. Are 80 capete de familii, cu 500 suflete, din carî 48 știu carte; locuesc în 63 case. Sunt 65 contribuabilî. Populația este numaĭ romînă. Sunt 107 capete de vite marî. Are o biserică de zid și o școală primară mixtă, care în anul 1886—87 a fost frecuentată de 24 elevî (21 băeți, 3 fete) din 39 înscrișî (32 băeți, 7 fete) Localul de școală este bun. Satul e legat cu orașul Roman prin șosea. Maĭ înainte se numea Negrești.

Călugărița, *cătun*, pendinte de com. Băbăița, plasa Glavaciocul, jud. Vlașca, departe de Babăița de 3 kil. Este proprietate a statuluĭ. A aparținut mănăstireĭ Nămăești. Are o suprafață de 530 hect. S'aŭ împămîntenit la 1864 un număr de: 13 fruntașî, 18 mijlocașî, 7 cu mîinele, 8 cu loc de casă, în total 36 cu 120 hect. pămînt.

Curge pe moșie apa Clenița, ce vine de sus din Catalina-Negreni.

Aci se află o biserică vechie și alta nouă, la care servește un preot și doĭ dascălî.

In sat e o cîrciumă.

Moșia se arendează împreună cu Băbăița cu 8900 leĭ.

Călugărița, *deal*, jud. Fălciu, între satele Curteni și Budești, com. Budești, com. Curteni, pl. Crasna.

Călugărița, *pădure*, jud. Bacău, plasa Tazlăul-d.-s. în com. Bucșești, proprietatea răzeșilor din comună. Are o întindere de peste 90 hect. Este foioasă (fag și stejar) e supusă regimuluĭ silvic.

Călugărița, *pîrîiaș*, în com. Dobreni, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamțu. Izvorește din dealul Dohotăria, de lîngă satul Negrești, și unindu-se cu pîrîiașul Dosurile, se varsă pe partea stîngă a pîrîuluĭ Almașul.

Călugărița, *pîrîŭ*, jud. Roman, ce curge prin pl. Siretul-d.-s., com. Stănița. Izvorește la Sud de satul Călugărița, trece prin el, și, la tîrgușorul Bîra, se varsă în pîrîul Poenele-Oanceĭ, de a stînga.

Călugărița, *vălcea*, între moșiile, Păuleasca a statuluĭ și Șoimul a d-luĭ G. Cantacuzino, în pl. Margineĭ, jud. Teleorman.

Călugărițele, *cătun*, al comuneĭ Colți, județul Buzău, situat pe stînga Văeĭ-Colților, în coasta munteluĭ Vîrful-Babeĭ. Are 200 locuitorĭ, cari locuesc în 52 case.

Călugăriților (Vîrful-), *colină*, în jud. Buzău, com. Colți, cât. Călugărițele, ramificație din Vîrful-Babeĭ.

Călugărul, *sat*, face parte din com. rur. Tătășești, pl. Znagovul, jud. Ilfov. Este situat la N.-V. de București, la extremitatea județuluĭ spre județul Dîmbovița. Prin mijlocul satuluĭ trece șoseaua națională București-Pitești.

Aci este reședința primărieĭ.

Se întinde pe o suprafață de 370 hect.; cu o populație de 332 locuitorĭ.

Moștenitoriĭ Dr. Capșa, colonel Gramont și Fr. Enachi aŭ 265 hect. și locuitoriĭ 105 hect. Proprietariĭ cultivă 103 hect. (65 sunt sterpe, 37 izlaz și 60 pădure). Locuitoriĭ cultivă 90 hect.; 15 rămîn sterpe.

Are o biserică, cu hramul Sf.

www.dacoromanica.ro

Gheorghe, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă frecuentată de 12 elevĭ şi 13 eleve, cu intreţinerea căreia judeţul şi com. cheltuesc anual 1468 leĭ.

Comerciul se face de 1 cîrciumar şi 2 hangiĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 264 şi al celor micĭ de 826.

Stabiliţĭ aci sunt 2 străinĭ.

Călugărul, *cătun*, pendinte de com. Flămînda, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, proprietate a d-luĭ General E. Arion.

Aci se află o şcoală mixtă cu 3 clase, la care, în 1888, aŭ urmat, în vîrstă de şcoală, 23 băeţĭ şi 37 fete, din 41 băeţĭ şi 37 fete.

Călugărul, saŭ **Bistreţul**, *baltă*, jud. Dolj, la 4 kil. de Dunăre. Are 800 hect. suprafaţă şi se întinde pe teritoriul comunelor Bistreţul şi Plosca, (pl. Băileşti), şi com. Cîrna, (pl. Balta).

Călugărul, *deal*, acoperit cu viĭ şi pometurĭ, com. Filipeşti-de-Pădure, plasa Filipeşti, judeţul Prahova.

Călugărul, *movilă*, spre N. de com. Ianca, jud. Romanaţi. Incepe şirul de movile care se întind de alungul Dunăreĭ, cînd grupate cîte 3—4—5, cînd izolate.

Călugărul, *munte*, în partea de N. a com. Star-Chiojdul, pl. Teleajenul, jud. Prahova, acoperit cu pădure şi izlaz. Merge în aceeaşĭ directiune ca şi muntele Zmeurătul. Din acest munte izvoreşte gîrla Brădetul.

Călugărul, *pisc*, comuna Valea-Lungă, plaiul Prahova, jud. Prahova, numit ast-fel de la un pustnic, ce locuia aci.

Călugărul, *poiană*, com. Valea-Lungă, plaiul Prahova, judeţul Prahova.

Călugărul, *poiană*, la V. de comuna Bădeşti, plasa Oltul-d.-j., jud. Olt; serveşte ca livede de fîn. Şi-a luat numele de la un călugăr, care a avut tîrlă aci.

Călugărul, *vale*, jud. Prahova, pl. Cricovul, com. Ceptura.

Călugărului (**Dealul-**), *munte*, în jud. Suceava, com. Dorna.

Călugărului (**Dealul-**), *deal*, comuna Diculeşti, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea.

Călugărului (**Fîntîna-**), *fîntînă* cu apă minerală, com. Căciulaţi, pl. Znagovul, jud. Ilfov. (Vezĭ Vlăsia, pîrîŭ).

Călugărului (**Iazul-**), *iaz*, jud. Suceava, în suprafaţă de 83 fălcĭ, pe moşiile Răduşeni şi Oprişeni, format de pîrîul Şomuzul-Mare.

Călugărului (**Izvorul-**), *izvor*, în jud. Buzăŭ, com. Bălăneşti; ese din muntele Arsenia, primeşte Ciucurul-Orbuluĭ şi se scurge în Sărăţelul-Bălăneştilor.

Călugărului (**Izvorul-**), *izvor*, în jud. Buzăŭ, com. Lapoşul; se scurge în rîul Cricovul, făcînd hotar despre judeţul Prahova.

Călugărului (**Moara-**), *moară*, pe rîul Bahluiul, în pădurea Deleni, jud. Botoşani, în apropiere de schitul Lacurile. Se zice că a fost a călugărilor aceluĭ schit.

Călugăruluì (**Moara-**), *moară*, în judeţul Suceava, proprietatea statuluĭ, la iezătura iazuluĭ cu acelaşĭ nume. A fost făcută de mănăstirea Slatina.

Călugăruluĭ (**Pîrîul-**), *pîrîŭ*, la Nordul jud. Ilfov, pl. Znagovul. Izvoreşte din partea de S. a pădureĭ Vlăsia şi alimentează Valea-Pociovalişteĭ.

Călugăruluĭ (**Pîrîul-**), *afluent* al pîrîuluĭ Forăşti, în jud. Suceava, com. Uideşti (3 kil.)

Călugăruluĭ (**Valea-**), *vale*, pl. Ocolul, com. Preajba, jud. Dolj, ce se uneşte cu Valea-Sieneĭ, dînd naştere pîrîuluĭ Cîrcea.

Călugăruluĭ (**Valea-**), *vale*, în jud. Muscel, în raionul com. Jupîneşti; se varsă în Rîul-Doamneĭ, pe malul drept, în dreptul cătunuluĭ Petreşti, com. Coseşti, pl. Rîul-Doamneĭ.

Călugăruluĭ (**Valea-**), *vale*, situată la E. de tîrgul Stănişeşti, pl. Stănişeşti, judeţul Tecuciŭ. Merge în direcţie E.-V. pănă dă în Dobrotfor.

Călugăruluĭ (**Valea-**), *vale* mică, în jud. Tulcea, plasa Babadag, com. Slava-Rusească, cătun. Slava-Cercheză. Se desface din dealul Jidini; se îndreaptă spre S., brăzdînd partea N.-V. a plăşeĭ şi a comuneĭ; curge prin păduri şi se varsă după 3 kil. în pîrîul Ciucurova (Slava-Cercheză), maĭ jos de satul Ciucurova.

Călugăruluĭ (**Valea-**), *vale*, comuna Foleşti-d.-j., plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Călugăruluĭ (**Vîrful-**), *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Cănesti, formată din stîncĭ, cu o descindere foarte periculoasă.

Călugăruluĭ (**Vîrful-**), *pisc*, în

www.dacoromanica.ro

jud. Buzău, com. Chiojdul, pe hotarul despre Prahova. De sub poalele sale ese izvorul Brădetul.

Căluișul, *pîrîŭ*, în jud. Neamțu, format către obîrșia sa de două pîrîiașe: Broșteni și Pîrîul-Laculuĭ, care izvoresc din Sudul sistemuluĭ muntos din com. Șerbești, numit Stînca-de-la-Șerbești; curge străbătînd teritoriul com. Dochia, printre satele Dochia și Jidești; apoĭ pe teritoriul com. Girovul, printre satele Jidești și Bahna, coborînd în direcțiune sudică printre comunele Roznovul și Mărgineni, pe la satul Traian (com. Zănești), paralel cu podișele de la Negrițești, pănă intră pe teritoriul com. Podoleni, unde, în dreptul satuluĭ Podoleni, traversează șoseaua mixtă Buhuși-Piatra, între kil. 30—31, vărsîndu-se pe partea stîngă a rîuluĭ Bistrița, după ce a primit maĭ mulțĭ afluenți, dintre carĭ cel maĭ însemnat e pîrîiașul Plopești, format din pîraele Mărgineni și Hoisești (ce vine pe stînga sa).

Căluiul, *com. rur.*, în N.-V. plășeĭ Olteț-ul-Oltul-d.-s., jud. Romanați, situată pe țărmul stîng al rîușoruluĭ Căluiul, a căruĭ vale aci e mică și restrînsă de dealurĭ marĭ. E departe de Caracal de 43 kil., iar de Balș, reședința plășeĭ, de 11 kil., se compune din Căluiul (1250 loc.), satul mic Gura-Căluiul, și cătunul Broșteni (254 loc.) In vechime i se zicea Gura-Căluiul. Terenul dimprejur are o altitudine de 190 m. d'asupra niveluluĭ mărĭĭ.

Are o populație de 1504 locuitorĭ, toțĭ Romînĭ, din carĭ 769 bărbațĭ, 735 femeĭ; 440 capĭ de familie; 769 căsătorițĭ și 732 necăsătorițĭ. Știŭ carte 38 persoane și 1466 nu știŭ. Locuitorĭĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor. In com. sunt 4 cîrciumĭ. Budgetul com. pe anul 1886—87 a fost de 4924 leĭ la venitурĭ și de 4902 leĭ la cheltuelĭ. Sunt 353 contribuabilĭ. Are o școală. Biserică sunt două: una cu hramul S-țiĭ Voevozĭ (1865), deservită de un preot și 2 cîntăreți; a doua în Broșteni, cu hramul Sf. Nicolae (1854).

Lîngă Căluiul se află o mare pădure, și, pe lîngă sat, șoseaua vecinală către extremitatea județuluĭ. Nu departe se află și mănăstîrea Căluiul.

Căluiul, *mănăstire*, în jud. Romanați, cu hramul Sf. Nicolae, lîngă satul cu acelașĭ nume. Este fondată de strămoșiĭ Buzeștilor la 1579, înainte de Mihaiŭ-Viteazul. Ea este importantă din punctul de vedere arheologic și a jucat un rol însemnat în secolul al XVI-lea, al XVII-lea și al XVIII-lea. Aci, aproape de pragul nordic al jud. Romanați se află vatra Buzeștilor, familie ilustră în istoria Romînilor. In satul Strejești s'a stins și îngropat cel din urmă din eĭ. In partea loculuĭ trăesc încă amintirile Buzeștilor păstrate în pisaniĭ saŭ dedicațiunĭ murale, pe lespezĭ mormîntale, pe chipurĭ zugrăvite de alungul păreților; iar între țăranĭ, se păstrează chiar sufletul timpilor eroicĭ, în care aŭ trăit Buzeștiĭ și fraților lor de armă, aceasta o probează cîntecele bătrînești.

Neamul Buzeștilor se stinse prin odraslă bărbătească, la 1831 prin Const. Buzescu, sfîrșitul neamuluĭ săŭ, îngropat la biserica din Strejești, unde stă și o inscripție interesantă în versurĭ, ce începe așa: «Buzești ceĭ din vechime, (pentru țară s'aŭ jertfit) s'aŭ sfîrșit acum prin mine, etc.»

La Căluiul este mormîntul luĭ Radu Buzescu, banul, al luĭ Stroe și femeeĭ sale Stanca, al luĭ Preda Buzescu, etc.; iar în mănăstire sunt portretele celor 2 frațĭ de arme aĭ luĭ Mihaiŭ-Viteazul cu portretul Domnitoruluĭ și al fratelui săŭ Petru Cercel, ale soțiilor și fiilor acestor domnĭ și ale credincioșilor lor vasalĭ.

Dinaintea mănăstireĭ, sunt băgate, în stană de piatră, oasele Buzeștilor. Poporul crede, că mănăstirea Căluiul a fost întemeiată de niște haiducĭ, poate de la faptul că Buzeștiĭ aŭ fost oamenĭ de arme și cum îĭ numește cîntecul, Zmeiĭ Țăreĭ-Romînești, (purtătoriĭ oștilor și fruntea Boerilor). Buzeștiĭ aŭ edificat mănăstirea, cu patronul Sf. Nicolae, după un războiŭ sîngeros, ca refugiŭ, căcĭ atuncĭ era înconjurată de pădurĭ nestrăbătute.

Mănăstirea Căluiul a fost închinată la Patriarhia Ierusalimuluĭ, la 1673, de Grigorie Voevod. Acum este ruinată de tot. Reparațiunĭ nu-ĭ s'aŭ făcut cînd toate veniturile eșeaŭ afară din țară, de și în hrisovul luĭ Const, Brîncoveanu se hotărîse, că nicĭ din venitul moșiilor nicĭ din al satelor și țiganilor, să nu iasă nimic din țară, dacă nu s'a satisfăcut trebuințele mănăstireĭ, iar locul de care s'a închinat să aibă parte numaĭ de prisosul veniturilor.

De construcție germană, seamănă foarte mult cu cea din Stănești (Vîlcea). Biserica e în mijlocul uneĭ curțĭ cu zid și are 2 brîurĭ de un aspect plăcut. Avem aci pe lîngă mormintele ctitorilor, clopote vechĭ din 1588, maĭ multe inscripțiunĭ, cum și pomelnice interesante.

S'a ocupat de această mănăstire A. I. Odobescu, care ne a adus o mulțime de documente relative la mănăstirea Căluiul a Buzeștilor și carĭ pot

www.dacoromanica.ro

servi mult la formarea arboreluĭ genealogic al acesteĭ familiĭ.

Căluiul, *nume*, ce purta în vechime *moşia* Ciuperceni, din jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Ciuperceni.

Căluiul, *pădurice*, în pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, de 70 pogoane, coprinzîndu-se şi acelea după moşia Brîncoveanca.

Căluiul, *pădure*, cu o suprafaţă de 2734 pogoane, pe proprietatea Broşteni, pendinte de mănăstirea Căluiul, lîngă com. Căluiul, pl. Olteţul-Oltul-de-s, jud. Romanaţi.

Căluiul, *vale* şi *rîŭ*, jud. Romanaţi. Rîul izvoreşte din coasta dealuluĭ Frăţia, la hotarul dintre jud. Dolj, Vîlcea şi Romanaţi. Curge în direcţia de la Nord spre Sud-Est, trece pe lîngă com. Căluiul şi se varsă în Olteţul, puţin maĭ sus de com. Oboza. Valea luĭ este strîmtă şi nu se lărgeşte de cît de la cătunul Gura-Căluiuluĭ în jos.

Căluiul (Gura-), *căt.* al com. Căluiul, pl. Olteţul-Oltul-d. s., jud. Romanaţi, situat pe ţărmul stîng al rîuleţuluĭ Căluiul.

Căluiul-Burluiul, *pădure* a statuluĭ, de 252 pogoane, pe proprietatea Corneşul-Burluiul, pendinte de mănăstirea Căluiul, lîngă com. Bechetul, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi.

Căluleşti, *sat*, face parte din com. rur. Măţăul, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Călunul, *pîrîŭ*, pl. Ocolul, com. Gherceşti, jud. Dolj, ce formează limita de Nord a com. Gherceşti, către comuna Mischi. Are direcţiunea de la V.-E. şi se varsă pe rîpa dreapta a rîuluĭ Tesluiul.

Căluţul, *iaz*, în jud. Botoşani în partea de Nord-Est a comuneĭ Buimăceni, pl. Jijia, pe moşia Buimăceni.

Cămălinul, *colină*, în jud. Buzeŭ com. Pietroasa-d.-j., formînd un pisc stîncos în masivul munteluĭ Istriţa.

Cămăraşul, (Brezoaia-Cămăraşuluĭ), *sat*, pl. Znagovul, jud. Ilfov. Face parte din c. r. Brezoaia. Este situat la Brezoaia în nişte locurĭ băltoase formate de rîul Ilfovăţul.

Suprafaţa satuluĭ e de 743 hect., cu o populaţie de 178 loc.

D-l Anastasie Gavarof are 597 hect. şi locuitoriĭ 146 hect.

Proprietarul cultivă 177 hect., 40 sunt rezervate pentru izlaz şi 380 sunt pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, 1 heleşteŭ şi 2 podurĭ stătătoare. Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Cămăraşuluĭ (Movila-), *movilă*, în judeţul Buzăŭ, comuna Padina, numită ast-fel fiind că în vechime era aşezat aci un Turc, ca să încaseze taxele impuse pentru păşunatul oilor ce se aduceaŭ din raiaua Brăileĭ. El aplica Dangana (marca turcească) pe ciomagele ciobanilor, ce le păzeau, arătînd cu aceasta, saŭ că oile sunt cumpărate pentru împărăţie, saŭ că taxele sunt plătite.

Cămăraşuluĭ (Valea-), *vale* mlăştinoasă, în comuna Padina, jud. Buzău.

Cămărăşescu (Schitul-luĭ-), *biserică* ruinată, fost schit, azĭ servind ca un fel de capelă în cimitirul comuneĭ Mihăeşti-d.-j., jud. Olt, plasa Şerbăneşti. S'a numit ast-fel, fiind-că acum vre-o 40 anĭ locuia aci un boer, fost mare proprietar, cu muma sa, în chiliile luĭ, deja atuncĭ în ruină.

Doamna Cămărăşescu, crezîndu-se sfîntă şi inspirată, se purta vecĭnic în doliŭ şi cu un angolpion preţios (cu diamante) la gît, ca un arhiereŭ, cînta în strană la biserică în toate zilele regulat. Zicea Apostolul şi toate rugăciunele.

Iorgu, fiul eĭ, era maĭ mult maniac; tot-d'a-una trist şi melancolic, vorbia numaĭ în monosilabe şi avea vedeniĭ, — zicea el.

In acest schit, care ajunsese faimos, era un fel de oracol, numit Oracolul de la schitul luĭ Iorgu Cămărăşescu.

Cămăruţeĭ (Vîrful-), *munte*, în jud. Buzăŭ, com. Sibiciul-d.-s., acoperit cu pădurĭ şi fîneaţă; face hotar despre com. Bălăneşti.

Cămeniţa, *braţ al Dunăreĭ*, în plasa Ialomiţa-Balta, insula Balta, teritoriul comuneĭ Vlădeni, jud. Ialomiţa; comunică cu braţul Săltava.

Cămeşa. V. Surda, *pădure*, jud. Iaşi.

Cămeşoiul, *munte*, jud. Suceava, pe culmea căruia se întîlnesc hotarele moşiilor Baia, Bogdăneşti, Sasca şi Mălini. E îmbrăcat în pădure de brad.

Cămianuluĭ (Valea-), *vale*, izvoreşte despre Dealul-Aldeĭ, comuna Rădeşti, pl. Rîurile, jud. Muscel; curge de la E. spre V. şi se varsă în Rîul-Tîrguluĭ.

www.dacoromanica.ro

Căminariul, *pîrîŭ*, jud. Bacău, pl. Trotușul; izvorește de pe teritoriul comunei Doftana. Se varsă d'a dreapta în Trotuș.

Cămineasca, *com. rur.*, compusă din satele Cămineasca și Bila, din pl. Cîlnișteа, județul Vlașca, situată pe valea Cîlnișteа, departe de Giurgiŭ de 34 kilometri, de Ghimpați, reședința plășei, de 4 kil., iar de București de 40 kil.

Suprafața moșiei este de 2850 hect., din care 15 hectare pădure. Proprietatea dă un venit anual de 27000 lei.

Cu ocaziunea împământenirei s'aŭ dat la locuitorĭ 330 hectare de pămînt.

In anul 1886, această comună avea 1494 locuitorĭ, din carĭ 298 contribuabilĭ. La acea dată venitul comunal se urca la suma de 7366 leĭ, iar cheltuelile la 4017 leĭ. In 1887 a avut venitur 4936 leĭ, iar cheltuelĭ 3141 leĭ.

Se află în comună 2 bisericĭ din care una făcută la 1867. Aceste bisericĭ sunt deservite de 2 preoțĭ și de 3 dascălĭ.

Se află o școală mixtă, condusă de o învățătoare. Școala coprinde 4 clase. In 1888 aŭ urmat la școală 31 băeți și 2 fete.

In anul 1888 s'a cultivat în localitate, de către 255 locuitorĭ, 113 hectare și 40 arĭĭ de tutun.

In această comună se face un bîlciŭ la 29 Iunie în fie-care an.

Pe proprietatea Cămineasca-Bila se află: Lacul-de-la-Duzĭ, Lacul-Grădinei. Apa Cîlnișteа trece prin mijlocul satuluĭ. Glavaciocul dă în Cîlnișteа la Cămineasca. Valea-Neacșuluĭ dă pe această proprietate în valea Cîlnișteа. Valea-Dorobanțul, ce vine din Naipul, dă iarăși în Cîlnișteа. Valea-Lungă și Valea-Rece încep din pădurea Cămineasca și se unesc cu Cîlnișteа în sat. Maĭ trec prin sat Valea-Seacă ce dă în valea Dorobanțul; Valea-Laculuĭ, care la hotarul Ghimpați dă în apa Glavaciocul; văile Adîncați-Micĭ și Adîncați-Marĭ, ambele eșind din pădurea Cămineasca și dînd în Cîlnișteа la Singureni; Valea-Neacșuluĭ, care ese din moșie și dă în Cîlnișteа. Pe această proprietate se află Măgura-Lungă și Măgura-din-Cot.

Vite sunt: 206 boĭ, vacĭ și bivolĭ, 70 caĭ, 790 oĭ, 50 caĭ și 96 rîmătorĭ.

Prin această comună trece șoseaua ce duce de la Giurgiŭ la Pitești.

Cămineasca, *cătun*, pendinte de comuna Cămineasca, de la care și-a luat numele; situat pe valea Cîlnișteа, jud. Vlașca; proprietate a Doamneĭ Cazimir, născută Mihăilescu. Aci se află o biserică, deservită de un preot și doĭ dascălĭ.

Căminițoaia, *pîrîŭ*, izvorește din comuna Aninoasa și Bădești, plaiul Nucșoara, jud. Muscel, și se varsă în rîul Doamna, pe malul stîng, în raionul comuneĭ Bădești. Formează aproape limita de Nord între această comună și comuna Domnești.

Cămîrzan, *pădure*, în jud. Botoșani, în partea de S.-E. a comuneĭ Gorbănești, pl. Miletinul.

Cămîrzani, *sat*, pe moșia cu acelașĭ nume, din jud. Suceava, com. Ciumulești. Își trage numele de la un străvechiŭ proprietar al moșieĭ, Cămîrzan. (Vezĭ actul de hotărnicie al moșieĭ Huși unde se pomenește de Podulu-Cămîrzan). Așezat pe coastele dealurilor: Dealul-Curteĭ, Gania și Colțun, numără 23 case, populate cu 26 capĭ de familie, saŭ 104 suflete (51 bărbațĭ și 53 femeĭ), din carĭ 2 izraeliți. Are 20 contribuabilĭ. Vatra satuluĭ ocupă suprafața de treĭ fălcĭ.

Moșia e proprietatea d-luĭ Em. Morțun. Are o suprafața de 700 fălcĭ, din carĭ 420 fălcĭ cultivabile, 200 pădure și 80 fînaț. Locuitorĭĭ s'aŭ împroprietărit la 1864 pe Mesteceni și parte din Movileni.

Are o biserică, cu patronul Sf. Gheorghe, construită cu speseleactualuluĭ proprietar, la 1863, deservită de preotul din Ciumulești. Școala din Ciumulești servă și acestuĭ sat.

Drumurile principale sunt: la Fălticeni, prin Leucușești, (13 kil.) și la Fălticeni, pe la Spătărești (16 kil.)

La 1803 «Cămîrzani, a paharniculuĭ Lînă, aveaŭ 5 liuzĭ, cu 60 leĭ anual, fiind și un liud de ceĭ fără bir. La aceștia se adăugau breslașĭ Morțunești, 3 liuzĭ, plătind 24 leĭ bir pe an».

Pe la 1850, «Cămîrzani i Măstocani, la ținutul Suceveĭ, ocolul Moldoveĭ, moșie cu părțĭ, în care moșie aŭ parte și d-lor fraților Morțunești, i d-luĭ Costachi Morțun, d-luĭ Costachi Hîrlescu, i alțĭ părtași în ea. Are sat cu o biserică, deservită de un preot, doĭ dascălĭ, doĭ bățenarĭ hrisovoliți, opt nevolnicĭ, 3 vădane, 4 slujbașĭ volnicĭ, un jidov; pe lîngă moșiile Bărăști, Calna, Ciumulești, Leicușești, Dumbrăvița și altele cu un număr de 18 locuitorĭ».

Origina familieĭ Morțun prezintînd oare-care interes istoric, extragem următoarele din genealogia făcută de descendentul eĭ, d. Emanoil Morțun, proprietarul acesteĭ moșiĭ:

Pe la finele Domnieĭ luĭ Pe-

www.dacoromanica.ro

tru Șchiopul (1590), tînărul Pavel Morțun trece din Maramureș în Moldova. Un oare-care Lazăr (urmaș luĭ Potcoavă) tocmaĭ venise cu un corp de cazacĭ, vrînd să detroneze și să ia locul luĭ Petru Șchiopul. Pavel Morțun se aventură în conducerea uneĭ părțĭ a oștireĭ moldovene și reușĭ a pune pe fugă armatele căzăcești. Vodă răsplăti vitejia acestuĭ Romîn, dăruindu-ĭ moșia Budinița, din Bucovina. Intre 1630—1640, 4 dintre ceĭ 12 fiĭ aĭ luĭ Pavel Morțun se căsătoresc cu fete din familiile Goian, Giurgiuvanu, Vasilco și Volcinoschi. Ceĭ-l-alțĭ 8 aŭ numaĭ fete, pe carĭ le mărită după Cuciureanu, Hîjdău, Holban, Goroveĭ si Teodorini. Din primiĭ patru Morțunești se trag toțĭ urmașiĭ acesteĭ familiĭ, aflătorĭ astă-zĭ în țară și carĭ aŭ trecut aci după răpirea Bucovineĭ.

Un oare-care Morțun, stăpînitor al Budinților, pe la 1792, lasă treĭ fiĭ: Ilie, Lupu și Constantin.

Lupu trece în Rusia la 1731, intră cadet în armata împărăteseĭ Ana Ivanovna și la 1740 ajunge polcovnic. In acelașĭ an este recomandat din ordinul împărăteseĭ Ana, de către cancelarul Ostermann, Domnitoruluĭ Moldoveĭ Grigore Ghica, care îl gratifică cu boeria de Șătrar. La 1742, se căsătorește cu Maria, fiica medelniceruluĭ Constantin Lînă, dar îșĭ reține partea de Budinți din Bucovina și Ghenăuți de la ținutul Hotinuluĭ. Zestrea soțieĭ era moșia Broșteni de la ținutul Botoșani.

In urmă, potrivit diateĭ luĭ Andreĭ Pisoschi, rămîn în stăpînirea Lînești lor și moșiile: Leucușești, jumătate din Hîrtop, a treia parte din Husi, întregĭ Camîrzani, Obîrșia și cîte jumătate din Costești și Bărăști, pe apele Șomuzul-Mare, Șomuzul-Băeĭ, și Moldova pănă în Rîșca. Ast-fel pun stăpînire Morțunești pe Cămîrzani.

Pavel, fiŭ al luĭ Ilie, ajunge maior în armata rusească și, la 1812, e luat prizonier de Francezĭ și dus în Franța, de unde se întoarce la 1815 și se călugărește în mănăstirea Neamțu, de unde era cunoscut sub numele de Morțun Franțuzul.

Cămnicioara, *japșe*, jud. Brăila. Unește japșea Cămnița cu iezerul Mrejarul, în ostrovul Iazul.

Cămnița, *japșe*, jud. Brăila, situată în ostrovul Iazul; unește japșea Rogozul cu japșea Cămnicioara.

Cămuești, *sat*, în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani; ține de com. rur. Negoești; are o biserică și peste 160 locuitorĭ.

Cănăițele, *vale* în jud. Ialomița, pl. Borcea, pe teritoriul comuneĭ Dichiseni.

Cândești, *sat*, jud. Dorohoiŭ, pe moșia cu acelașĭ nume, comuna Dersca, pl. Berhometele. Are 117 familiĭ, cu 470 suflete. Se află pe șesul Siretuluĭ, între calea națională Mihăileni-Botoșani și pîrîul Molnița.

Așezările sătenilor sunt bune, fără livezĭ, numaĭ cu grădinĭ.

Proprietatea din vechime a fost a mănăstireĭ Dobrovățul din județul Vasluiŭ.

Are o biserică, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, deservită de 1 preot, 2 cîntărețĭ și 1 pălămar. Este de zid, făcută în anul 1858, de posesorul moșieĭ Stoianovicĭ.

In sat este o școală, cu 1 învățător, frecuentată de 35 elevĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este bună. Sătenĭĭ împroprietăriță aŭ 494 hect. 82 ariĭ pămînt, iar proprietarul moșieĭ are 298 hect. 5 ariĭ cîmp.

Pîraie principale sunt: Vițcanul, ce trece pe moșie, și Molnița, ce curge pe la hotar.

Drum maĭ însemnat este calea națională Mihăileni-Botoșani.

Se hotărește cu: Călinești, Pîrîul-Negru, Vițcani și Bucovina.

Numirea moșieĭ și a satuluĭ, se zice, că vine de la Cîndea, ce era din vechime proprietar. In hrisovul din 1463 (6072), Iunie 11, de la Stefan-cel-Mare, se vede că un Toma Cîndea era consilier domnesc și boer de credință.

Cândești, *sat*, jud. Argeș, pl. Oltul; face parte din com. rur. Valea-Ungureni.

Cănești, *com. rur.*, în jud. Buzău, pl. Pîrscovul, situată pe ambele malurĭ ale Sărățeluluĭ-Berciĭ, la distanță de Buzău de 40 kil. Limitele sale sunt: la N., începînd din izvorul Slăniculuĭ, de la vîrful Beldimănescul, ajunge pe coaste în piscul Glodul, apoĭ se lasă pe plaiul munteluĭ Umbrărelul și se urcă în culminația Bocul; la E. se lasă din Bocul, pe la Muchia-Inaltă, merge pe coline, pe la Gîriacul, coborînd în apa Sărățeluluĭ-Berciĭ, la gura izvoruluĭ Dragomirul, trece Sărățelul și lăsîndu-se în jos pe Izvorul-Mircii, urcă în Muchea-Seacă și dă în drumul ce merge la Dîlma, apoĭ pe dînsul pănă în vîrful Dîlmeĭ; la S., merge pe plaiul Dîlmeĭ pănă dă în Izvorul-Sărîmbuluĭ, coboară puțin pe izvor și, peste coline, ajunge în marginea cătunului Scorușești, urcă pe muchia la-Teĭ, de unde se lasă în izvorul Poenița,

www.dacoromanica.ro

urcă pe muchia Trestioara, până dă în apa Fundata, se abate peste coline şi pe din jos de cât. Criveleşti, dă în izvorul Slănicelul, pe care merge în sus până în vîrful Beldimănescul. Suprafaţa acesteĭ comune este de 3880 hect., din care 818 cultivabile, 624 pădure, 357 fîneţe, 714 izlaze, 42 livezĭ, 58 vie şi 1169 sterp. Proprietăţĭ maĭ însemnate sunt: Sforile-Banuluĭ şi Negoşina (ale statuluĭ), apoĭ: Păcurile, Hîrtopeasca-Moşnească, Negoşina, Bondrea şi Valea-Verziĭ (ale moşnenilor Negoşini, Glodani şi Hîrtopeşti). Terenul este accidentat, fiind format în mare parte din pietriş şi pămînturĭ albe; totuşĭ are porumb, livezĭ şi viĭ. Cultura albinelor e dezvoltată. E bogată în substanţe minerale, maĭ cu seamă în sare şi ghips. Are 5 morĭ de apă şi două stîne. Peste an se ţin aci două tîrguri: la Ispas şi la Rusaliĭ. Căĭ de comunicaţie n'are alta de cît albia Sărăţelul-Bercii.

Vite sunt: 120 boĭ, 310 vacĭ, 71 viţeĭ, 25 caĭ, 14 epe, 19 mînjĭ, 1800 oĭ, 48 capre şi 138 porcĭ. Stupĭ are 590.

Comuna e formată din cătunele: Glodul, Gonţeşti, Negoşina, Păcurile, Pîrlita, Poenari, Pletari, Şuchea şi Valea-Verziĭ. Populaţia sa e de 1570 loc., din carĭ: 320 bărbaţĭ însuraţĭ, 35 neînsuraţĭ, 14 văduvĭ, 1 divorţat; 320 femeĭ măritate, 62 văduve, 420 băeţĭ şi 398 fete. Eĭ trăesc în 369 case. Media naşterilor e de 47, a deceselor de 33, a căsătoriilor de 9. Populaţia creşte cu o medie anuală de 14 suflete.

Comuna are 299 contrib., din carĭ 7 comercianţĭ romînĭ şi un străin. Stabilimente comerciale sunt 5.

Budgetul comuneĭ e de 1301 l.

Comuna are o şcoală, frecventată de 32 elevĭ şi 3 eleve. Carte ştiŭ 65 loc. Biserici sunt 5, deservite de 3 preoţĭ, 5 cîntăreţĭ şi 5 paracliserĭ. Catedrala e cea cu hramul S-ţiĭ Impăraţĭ. Cîrciumĭ sunt 3. Comuna exista la începutul secoluluĭ şi era reprezentată prin satele: Căneşti, Păcurile şi Negoşina. In urmă, satul Căneşti fiind situat pe un teren mobil, pămîntul a fugit, casele s'aŭ dărîmat şi locuitoriĭ s'aŭ împrăştiat prin cătunele vecine, maĭ cu seamă la Gonţeşti şi Pîrlita. Dintr'un hrisov a lui Mateiŭ-Basarab, din anul 1643, August 8, reese că după ce hoţiĭ aŭ omorît pe Egumenul Răsbicĭ de la mănăstirea Mendicul (Vintilă-Vodă) şi ĭ-aŭ furat hrisoavele şi alte acte de proprietate, iar ceata moşnenilor Brăgheşti şi a pus stăpînire pe moşiile ce le poseda până acum mănăstirea, conduşĭ maĭ cu seamă de Dragomir Frige-Cîine şi de fiiĭ săĭ Gonţea şi Dumitraşcu, aceştĭ capĭ aĭ răzvrătitorilor aŭ fost goniţĭ din vechiia lor locuinţă, cu ocaziunea judecăţiĭ ce a avut loc între moşneniĭ Brăgheşti şi călugăriĭ de la Menedicul, cînd mănăstirea şi-a recîştigat averea. E probabil dar, că Dragomir Frige-Cîine şi fiul săŭ Gonţea să se fi stabilit în com. Căneşti, dînd naştere satelor Valea-Dragomiruluĭ şi Gonţeşti.

Căneşti, *cătun*, al com. Căneşti, jud. Buzăŭ. In urma prăbuşireĭ pămîntuluĭ şi dărîmăreĭ caselor, locuitoriĭ s'aŭ împrăştiat în cătunele Gonţeşti şi Pîrlita. Totuşĭ maĭ numără încă vr'o 20 loc., rămaşĭ pe la vechiul lor avut.

Căneşti, *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Căneşti, formată maĭ mult din pămînturĭ albe.

Cănicea, *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Cerna; ţine de com. rur. Izverna.

Cănoasă (Valea-), *izvor* de apă minerală, situat pe loc şes, aproape de şoseaua naţională, în centrul comuneĭ Breaza-d.-j., pl. Prahova, jud. Prahova, aparţinînd obşteĭ locuitorilor. Apa conţine pucioasă şi iod. Nu i s'a făcut niciĭ o analiză himică până acuma.

Cănţelăreşti, *sat*, din com. Bîrzeşti, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ, situat pe coasta de V. a dealuluĭ Plopul, fiind udat spre V. de rîul Bîrlad,

Se întinde pe o suprafaţă de 342 hect., din carĭ 95 ale locuitorilor, avînd o populaţie de 25 fam., saŭ 135 suflete.

Are: o biserică făcută din lemn, la 1807, de fostul proprietar, Petru Cazimir; 3 cîrciumĭ.

Vite sunt: 71 vite marĭ cornute, 80 oĭ, 8 caĭ şi 7 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 16 pluguri şi 30 care cu boĭ, 2 căruţe cu caĭ şi 15 stupĭ.

In partea de N. a satuluĭ, pe drumul vechiŭ dintre Vasluiŭ şi Iaşi, se află un pod mare de piatră, peste o rîpă, formată din scursura ploilor ce vine despre deal. Acest pod a fost făcut la 1636, de Hatmanul Gavriil, fratele luĭ Vasile-Vodă-Lupu. La partea de V. a podului se află o piatră în zid, cu inscripţiunea slavonă, a căreĭ traducere o dăm aci:

«Acest pod l'a făcut Gavriil Hatmanul şi cneghinea luĭ, Liliana. In zilele fratelui săŭ Ioan-Vasile-Voevod, în anul 7144 (1636)».

Căpăţîna, *cătun* (tîrlă), în pl. Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa; este pendinte de com. Crunţi.

www.dacoromanica.ro

Căpăţîna saŭ **Căpăcina**, *deal*, pl. Bistriţa-d.-s., jud. Bacăŭ, îmbrăcat cu păduri în care se află un izvor cu apă sulfuroasă, pe teritoriul com. Fîntînele. Pe acest deal s'aŭ găsit urme de o exploatare vechiă de sare şi pietre de construcţie.

Căpăţîna, *deal*, în partea vestică a văeĭ Lozova, com. Braniştea, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ.

Căpăţîna, *deal*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Pîncești, spre V. de satul Pîncești.

Căpăţîna, (**Măgura - Căpăţîneĭ -**), *culme de dealurĭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., în partea de V. a eĭ, şi despărţind-o de pl. Rîmnicul. Se întinde printre afluenţiĭ rîuluĭ Rîmnicul-Sărat şi aceia aĭ Slămniculuĭ. Prelungirile sale sunt: Gurguia, Gurguiatul şi Trăisteni, în pl. Marginea-d.-s.; Jinurul şi Coţatcul în pl. Rîmnicul-d.-s. Este acoperit cu păduri, din carĭ multe sunt în exploatare.

Căpăţîna, *deal*, între satele Boureni şi Soci, jud. Suceava.

Căpăţîna, *munte*, al comuneĭ Horezul, jud. Gorj, la N. plaiuluĭ Vulcan. E acoperit cu pădure de brad şi fag. Pe el păşunează vara vitele locuitorilor.

Căpăţîna, *munte*, jud. Muscel, pl. Nucşoara, com. Nucşoara.

Căpăţîna, *munte*, în jud. Suceava, peste care trece hotarul între com. Broşteni si Bucovina (1383 m.)

Căpăţîna, (Vezĭ Licura, judeţul Vîlcea).

Căpăţîna, *munte*, la N. comuneĭ Vaideeni, plaiul Horezul, jud. Vîlcea. Aci se fabrică brînză la stînile cu numirea munteluĭ.

Căpăţîna, *pădure*, pe muntele cu acelaşĭ nume, com. Nucşoara, jud. Muscel, în întindere de 800 hect., cu un masiv întrerupt din cauza devastăreĭ pădureĭ. Se învecineşte la N. cu Boureţul, la S. şi E. cu muntele Oticul, la V. cu Spinarea.

Căpăţîna, *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Schitul-Frumoasa, care curge pe teritoriul satuluĭ Schitul-Frumoasa; începe din localitatea numită Rîtul şi se varsă în pîrîul Ghidion.

Căpăţîna-Porculuĭ, *munte*, jud. Prahova, care trece şi pe teritoriul judeţuluĭ Dîmboviţa. Are o înălţime de 1364 m. d'asupra nivelului Mării-Negre. Este situat la limita jud. Prahova, plaiul Peleşul, com. Predeal. E acoperit cu pădure.

Căpăţînata, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Luncani; e foioasă; se întinde şi în secţia Secătura.

Căpăţîneni, *sat*, pe rîul Argeş, jud. Argeş, pl. Loviştea, cu 100 locuitorĭ; face parte din com. rur. Corbeni. Are o biserică, cu hramul S-ţiĭ Ingerĭ, deservită de un preot şi un paracliser. Aicĭ sunt ruinele vestiteĭ Cetăţĭ a luĭ Ţepeş-Vodă, zidită pe vîrful uneĭ stîncĭ înalte, care surplombează Valea-Argeşuluĭ. Zidurile aŭ aproape 30 m. lungime, 12 lăţime şi 12—20 m. înălţime. Grosimea lor este de peste un metru. Legenda populară atribue luĭ Ţepeş-Vodă această cetate, pe care ar fi zidit-o întrebuinţînd ca salahorĭ pe nişte boerĭ din Tîrgovişte, carĭ complotaseră în contra luĭ. Ruinele sunt măreţe şi poziţiunea loculuĭ admirabilă.

Căpăţîneni, fost *sat* domnesc. L'a dăruit Radu-Vodă Călugărul, la anul 1546, Vistieruluĭ Radu, pentru vitejia sa în bătălia cu Stroia Pribeagul.

Căpăţîneni, *moşie*, proprietatea Statuluĭ, jud. Argeş, pl. Loviştea, cu o întindere de 25.100 pogoane, din care 4600 pogoane pădure. La 1877, avea o arendă anuală de 14.558 leĭ 21 banĭ şi a fost ipotecată împreună cu alte proprietăţĭ ale Statuluĭ, pentru acoperirea emisiuneĭ biletelor ipotecare în suma de 27 milioane. Pe periodul 1883-88, arenda acesteĭ moşiĭ a scăzut la 7700 leĭ.

Pe această moşie se află maĭ multe morĭ şi herestrae, pe rîul Argeş.

Căpăţineşti, *sat*, cu 290 locuitorĭ, jud. Argeş, pl. Piteşti. Face parte din com. rur. Dobrogostea-Negovani.

Căpăţineşti, *cătun* al com. Mărăcineni, jud. Buzăŭ, situat pe malul iazuluĭ Buzăŭl. Are 470 locuitorĭ şi 105 case.

Căpăţineşti, *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s.; ţine de com. rur. Broşteni.

Căpăţineşti, *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Mărăcineni, căt. Căpăţineşti. Are 453 hect., din care 362 arabile, 50 crivină şi izlaz, restul prund. Pe apa iazuluĭ, ce trece printr'însa, are 3 morĭ.

Căpăţînosul, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Fîntînelele, care îmbracă dealul

www.dacoromanica.ro

Căpăţîna, şi aparţine Principeseĭ Schoenburg-Waldenburg; aci sunt izvoare cu apă sărată.

Căpinteni, *sat*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Floreşti. Are 560 suflete, 302 bărbaţi şi 258 femeĭ. Locuesc în 137 case, construite maĭ toate din bîrne şi foarte puţine de zid. Printre cele de zid este una boerească, a răposatuluĭ B. Bălcescu. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Floreşti, ce este la 312 m. depărtare. In anul şcolar 1892-93 aŭ urmat 18 băeţĭ la şcoală. Ştiŭ carte 33 bărbaţĭ şi 2 femeĭ. Satul Căpinteni este legat printr'o şosea cu satul de reşedinţă, Floreşti. In sat este o biserică, fondată de Bălan Poenaru. Are 17 pogoane proprietate. Este de lemn şi serbează hramul S-ţilor Voevozĭ.

Căpitan-Ismail, *grădină*, în jud. Constanţa, plasa Hîrşova, com. Hîrşova. E situată pe marginea Dunăreĭ, la 1 kil. spre E. de orăşelul Hîrşova. Are o suprafaţă de aproape 15 hect., jumătate cultivate cu viţă, iar ceal'altă jumătate, cu legume.

Căpitanul, *munte* mare, la N. de com. Dragoslavele şi la V. de com. Rucărul, jud. Muscel, între rîul Dîmboviţa şi rîul Argeşelul. Formează linia de despărţire între aceste rîurĭ, împreună cu munţiĭ: Draxinul, Măra, Ţefelega, Preajma, Plăişorul, Pravăţul, Altămaşul şi Mateiaşul.

Căpitanul, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, în raionul comuneĭ Rucărul, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Căpitanul, *vale*, jud. Ilfov, ce se varsă în balta Mostiştea, la S. de com. Obileşti.

Căpitanuluĭ (Valea-), *vale*, judeţul Brăila, la 1 kil. spre N.-V. de satul Cazasul. In timpul Turcilor era aci un mare depozit de iarbă de puşcă şi muniţiĭ.

Căpitanuluĭ (Valea-), *vale*, în pl. Borcea, com. Lupşani, jud. Ialomiţa; face linie despărţitoare între judeţul Ialomiţa şi Ilfov.

Căpităneasa, *moară de apă*, pl. Jiul-d.-j., com. Giorocul-Mare, jud. Dolj, pe pîrîul Giorocul-Mare.

Căpoteasa, *vălcea*, jud. Olt, izvoreşte de la Estul com. Vaţa, pl. Vedea-d.-s., şi se varsă în gîrla Veţişoara, pe ţărmul stîng, tot în raionul com. Vaţa.

Căpoteşti, *sat*, în partea de N. a com. Ivăneşti, pl. Prutul, jud. Fălciŭ, situat pe valea pîrîuluĭ Pietrosul, pe o suprafaţă de 287 hect., avînd o populaţie de 73 familiĭ, 201 suflete, din carĭ 53 contribuabilĭ. Locuitoriĭ sunt răzeşĭ vechĭ, avînd moşia lor, despre care se spune că ar poseda documente vechĭ, de pe timpul luĭ Ştefan-Vodă.

Căpoteşti, *sat*, în jud. Putna, com. Boloteşti, pl. Gîrlele. Cătunul este aşezat pe malul Putneĭ, între Măgura şi Putna.

Are o populaţiune de 172 suflete, carĭ locuesc în 46 case. Are o biserică filială, cu hramul Adormirea. Şcoală nu se află în comună. Copiĭ cu vîrstă de şcoală sunt 27, 10 băeţĭ, 17 fete. Din aceştia, 5 copiĭ, 4 băeţi şi 1 fată, urmează la şcoala din Boloteşti.

Căpoteşti, *sat*, face parte din comuna Hurueşti, plasa Berheciul, jud. Tecuciŭ. E aşezat pe coasta dealuluĭ cu acelaşĭ nume, în partea de N.-E. a comuneĭ, 2 kil. departe de reşedinţa comuneĭ.

Are o populaţie de 68 capĭ de familiĭ, cu 290 suflete, lo cuind în 68 case. Are o biserică, cu hramul Ioan Botezătorul, făcută de locuitorĭ, după cum se vede din inscripţia ce se găseşte în ceaslov şi evanghelie. Are 8 1/2 fălcĭ de pămînt.

Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt: 25 băeţĭ şi 20 fete.

Căpoteşti, *şes*, în comuna Mironeasa, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, numit ast-fel după valea Căpoteşti. Se întinde spre S. de satul Hadîmbul, de la poalele dealuluĭ Căpoteşti, până în apa Stavnicul. Este acoperit maĭ peste tot de-o luncă deasă cu feluriţĭ copacĭ şi maĭ cu seamă răchiţĭ.

Căpoteşti, *vale*, jud. Iaşi. Incepe de la Sudul văeĭ Ulmilor şi merge până în hotarul despre Vasluiŭ a comuneĭ Mironeasa, din pl. Stavnicul. Această vale dimpreună cu văile: Hadîmbul, Rotariul şi Ulmi, nu sunt de cît numirĭ de părţi a văeĭ Stavnicul. Căpoteşti formează partea de la sfîrşit a acesteĭ văĭ. Tot cu numele de Căpoteşti se află şi un şes. Legenda spune că numele văeĭ i s'ar fi dat, după numele unuĭ tîrguşor ce odinioară ar fi existat aci şi din care se găsesc şi astăzĭ pietre şi bucăţĭ de cărămizĭ. Se poate ca în timpurile vechĭ să fi fost pe acolo vr'o locuinţă de oamenĭ, şi despre aceasta ne putem încredinţa după cele arătate în «Letopiseţul» la pag. 320, t. I. că: «în timpul cînd Calga Sultanul cu oştile de la Soroca s'a tras la Ţuţora şi Hamil Hatmanul cu tabăra pe Vladnic, Vasile-Vodă înspăimîntat că Tă-

www.dacoromanica.ro

tariĭ înaintase până sub tîrgul Iași, a pornit pe Doamnă împreună cu casele boerilor, prin frînturile codrilor pe la Căpotești, spre Cetatea - Neamțuluĭ. Apoĭ singur Vasile-Vodă, după cîte-va zile a lăsat Iași, așezîndu-se în niște poene în codrul Căpoteștilor dimpreună cu curtea sa.» Din faptul acesta rezultă, că, de oare - ce Domnul s'a retras cu curtea aicea, de sigur că în astă localitate, a trebuit să fie vre-o locuință de oamenĭ, cu toate că nu o pomenește Letopisețul.

Cu numele de Căpotești se află un sat în com. Scheia din jud. Vasluiŭ, tot pe valea pîrîuluĭ Stavnicul, maĭ în jos de com. Mironeasa din jud. Iași. Localitățile sunt aproape una de alta.

Căputeanul, *culme de dealurĭ,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Dărmănești, care se desprinde din muntele Chinul, trece prin Măguricea și Vîrful - Rusuluĭ și formează ridicăturile din stînga Uzuluĭ.

Căprarilor (Dealul-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Cislăul. Incepe din fața munteluĭ Scărișoara și se finește la Muchea-Rudarilor.

Căprarilor (Vălceaua-), *vălcea,* care străbate partea de E. a com. Brebul, pl. Prahova, jud. Prahova. S'a numit ast-fel, se zice, de la păstoriĭ de capre, carĭ aveaŭ tîrle în aceste locurĭ.

Căprăreasa, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomița, pl. Borcea, pendinte de com. Tonea.

Căprăreața, *deal,* com. Mihăești, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Căprăreața, *munte,* la N. comuneĭ Olănești, plaiul Cozia, jud. Vîlcea, unde sunt stîne și unde se fabrică brînză.

Căprăretele, jud. Gorj, *depresiune* pe Dealul - Muereĭ, începînd la Vestul cătunuluĭ Roșia-d.-s., și terminîndu-se la hotarul Prigoriĭ.

Căprărețele, *munte,* com. Cheia, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Căprăria. V. Dealul-Mare, com. Sinești, pl. Cîrligătura, județul Iași.

Căprăria, *deal,* acoperit de pădure de fag, lîngă satul Bîdilița, jud. Suceava.

Căprăria, *localitate,* jud. Brăila, situată la N.-V. de com. Bertești-d.-j., pl. Balta. Sunt aci puțurĭ pentru adăparea vitelor. Se zice că altă dată aci Turciĭ aveaŭ turme de oĭ și capre, de unde și numele localitățeĭ.

Căprăria *movilă,* jud. Brăila, la N.-V. com. Nazîrul, ca la 3 kil. și jum. spre E, de Roman. Servă de hotar între com. Nazîrul și Cotul-Lung.

Căprăria, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Dănulești. Izvorește din dealul Căprioara, curge d'alungul luĭ și merge de se varsă în rîul R.-Sărat, lîngă cătunul Toropălești.

Căprărieĭ (Dealul-), *deal,* pe teritoriul com. Dolhești, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Căprărieĭ (Poiana-), *poiană,* județul Dorohoiŭ, în pădurea de pe Dealul-Lupărieĭ, com. Dersca, pl. Berhometele.

Căprărieĭ (Pîrîul-), *mic afluent* al pîrîuluĭ Neagra-Broștenilor, jud. Suceava.

Căprărieĭ (Valea-), *vale,* continuare a Văeĭ-Puiciĭ, spre V.-E. de comuna Țigănești, jud. Tecuciŭ.

Căpreanu, *munte,* între comunele Monteorul, Merei și Lipia, jud. Buzăŭ, acoperit de pădurĭ.

Căpreanul, *vale,* în com. Monteorul, jud. Buzăŭ. Incepe din fundul munteluĭ Chilmiziul, se unește cu alt izvor, Căpreanul, și se scurge în pîrîul Sărata, la Fîntîna-Păduceluluĭ, de pe moșia Sărata-Banuluĭ.

Căpreasca (Nenia-), *pădure,* în comuna Vadul-Sorești, jud. Buzăŭ, proprietate a statuluĭ, pendinte de Episcopia de Buzăŭ, situată pe moșia Modruzești și Căprești; are 138 hect.

Căpreasca, *pădure.* Vezĭ Arseanca, jud. Vîlcea.

Căpreni, *comună rurală,* din jud. Dolj, pl. Amaradia, situată în partea de N.-V. la 52 kil. departe de Craiova și la 23 kil. departe de Melinești, reședința plășeĭ Amaradia.

E situată între dealurile Artan, Boloșeni și Icleanul, pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Amaradia și pe pîrîul Amărăzuia.

Limitele com. sunt: la E. comuna Slăvuța, la V. com. Andreești (Gorj), la N. comuna Pegeni și Băcești (Gorj), la S. com. Stoina.

Terenul comuneĭ este accidentat de dealurile Boloșeni și Icleanul și de piscurile: -Dogaruluĭ, -Spireĭ, Gîgîiul, Grînolea, Boloșeni, Bîroaia și Artanul. Dealurile sunt în legătură cu munțiĭ Gorjuluĭ; aŭ o înălțime

www.dacoromanica.ro

aproximativă de 600 m. și sunt acoperite cu vii, fînețe și păduri.

Comuna este udată de rîul Amaradia ce trece prin centrul comunei și care se încarcă pe stînga cu pîrîul Amărăzuia, iar pe dreapta cu pîrîul Plopul. In timpul primăverei și al ploilor torențiale, rîul Amaradia se revarsă.

Pe teritoriul comunei se află balta Căragic-Bolosenî, ce se scurge în Amaradia și unde se găsesc și peștî mulțî.

Smîrcurî sunt: Arcanul și Scurtul.

Com. Căpreni se crede că-și trage numele de la o mică vălcea, Capra, pe care este așezată. In vechime coprindea 7 sate și anume: Bolosenî, Căpreni-d.-j., Brădeștî, Grînolea, Scurtul, Cornetul, Gîgîiul. A fost un timp cînd coprindea și satele: Ciorari-din-Stoina și Toiaga, din com. Slăvuța. Azî, comuna este compusă din 9 sate și anume: Bolosenî, Căpreni-d.-j., sat de reședință, Căpreni-d.-s., Cornetul, Gîgîiul, Golumbeiul, Grînolea, Scurtul și Plopul.

In comună sunt 3 biserici vechî și una nouă: una de zid în satul Căpreni-d.-j., cu patronii Sfinții-Gheorghe și Dimitrie; alta în Cornetul, tot de zid, fondată la 1863, de Ioan Pascal Caragea și sora sa Raluca Măldărescu; are ca patron Cuvioasa Paraschiva; alta în Bolosenî, cu patronul S-ta Maria-Mică.

In satul Căpreni-d.-s. sunt 2 școlî primare, 1 de băeții și alta de fete, ce funcționează din 1882. Ambele școlî sunt sub același acoperiș; localul este în bună stare. Fie-care școală își are învățătorul eî. In anul școlar 1892—93 aŭ fost frecuentate, cea de băeții de 70 școlarî și cea de fete de 20 școlărițe.

Populațiunea comunei se urcă la 2247 suflete, din carî 1196 bărbați și 1051 femeî. Străinî sunt 11, 6 Germanî și 5 Ovreî. In 1864 s'aŭ împroprietărit 334 locuitorî.

Suprafața teritoriului comunal trece de 3500 hect., din carî 1170 hect. arabile, 1780 hect. pădure, 335 hect. izlaz, 160 hect. fîneață, 119 hect. vii și 55 hect. teren sterp și lacurî.

Moșiile sunt în număr de 9 și poartă fie-care numele satului pe care se află. Pădurile se găsesc pe moșiile Căpreni-d.-s., Bolosenî, Scurtul, Plopul, Cornetul și Căpreni-d.-j. și aparțin d-neî Ecaterina Căpreanu, d-lor Logadi, Zavarof, Murgășianu și moșnenilor. Felul arborilor ce se găsesc, sunt: gîrnița și ștejarul carî predomină, apoî gorunî, fagî, ceri, paltinî, teî, sorbî, jugastri, carpenî, salcîî și aninî.

Sunt două morî cu aburî: una pe proprietatea d-neî Căprianu în satul Căpreni-d.-s., și alta în satul Plopul, pe proprietatea d-luî Zavarof. Meseriașî sunt 4: doî tîmplarî, un zugrav și un brutar.

Locuitorii posedă 1218 vite cornute, 56 caî, 1774 oî, 368 porcî și 330 capre.

Circiumî sunt 8 și băcăniî 2; una este în Căpreni-d.-s. și alta în Căpreni-d.-j.

Comuna Căpreni este străbătută de șoseaua județeană Căpreni-Craiova, pe o lungime de 8 kil. Satele între ele sunt legate prin potece de car și drumurî neșoseluite.

Veniturile com. pe 1892—93 aŭ fost de leî 3177,60.

Cheltuelile com. pe 1892—93 au fost de leî 3119,27.

Contribuabilî sunt 756.

Căpreni-de-Jos, *sat*, pendinte de com. rur. Căpreni, jud. Dolj, situat pe rîul Amaradia, aproape de confluența luî cu Amaradia, la 52 kil., N.-V. de Craiova.

Are 389 suflete, 200 bărbați și 180 femeî. Copiiî din sat urmează la școalele din satul Căpreni-d.-s., ce sunt la 1 kil. depărtare. Cu vîrstă de școală sunt 13 copiî. Știŭ carte 9 bărbați și 1 femee. In sat este o biserică de zid, cu hramul Sf. Gheorghe și Sf. Dumitru; 1 circiumă și 1 băcănie.

Șoseaua județeană care leagă acest cătun cu Craiova îî înlesnește comunicația la N. spre cătunele Căpreni-d.-s. și Golumbeiul, iar la S. spre Ciorari și Stoina.

Căpreni-de-Jos, *pădure particulară*, pl. Amaradia, comuna Căpreni, jud. Dolj, satul Căpreni-d.-j. Aparține d-luî N. Murgășianu. Felul arborilor ce se găsesc sunt: cerul, plopul, frasinul, aninul; predomină stejarul.

Căpreni-de-Sus, *sat*, pendinte de com. rur. Căpreni, jud. Dolj, pl. Amaradia, situat la 1 kil. la N. de Căpreni-d.-j., cătunul de reședință al comunei; cu 315 suflete, 167 bărbați și 148 femeî. In sat sunt 2 școlî: una de băeții, ce funcționează de mai mult și una de fete ce funcționează din 1882. Localul școalelor este în bună stare, construit din bîrne. Pentru ele s'aŭ cheltuit 4000 leî. Ambele școlî sunt sub același acoperiș. Școala de fete are o învățătoare, și este întreținută de comună, iar cea de băeții este întreținută de stat și are un învățător. Școala de băeții a fost frecuentată în anul 1892—93 de 70 băeții și cea de fete, de 20 eleve.

www.dacoromanica.ro

In sat este o cîrciumă și o băcănie.

Cătunul acesta se leagă de Căpreni-d.-j. prin șoseaua județeană Craiova-Căpreni. O șosea vecinală îl leagă la N. de Golumbeiŭ.

Căpreni-de-Sus, *pădure* particulară, pl. Amaradia, com. Căpreni, județul Dolj, satul Căpreni-d.-s.; aparține d-neĭ Ecaterina Căpreanu. Felul arborilor sunt: gîrnița, cerul, plopul, aninul, jugastrul, carpenul, salcia; aninul și stejarul predomină.

Căpreşti - Modruzeşti, *moșie*, în com. Vadul-Sorești, județul Buzău. Vezĭ Modruzești-Căpreni.

Căpriana, *vîrf de deal*, jud. Bacău, pl. Bistrița-d.-j., com. Fundul-Răcăciuni, situat lîngă satul Curmătura.

Căpriana, *deal*, îmbrăcat în pădure de fag, în jud. Suceava, com. Tătărușĭ.

Căprianul, *deal*, jud. Bacău, pl. Bistrița-d.-j., com. Fundul-Răcăciuni; acest deal desparte com. Fundul-Răcăciuni de comuna Gropile.

Căprianul, *pădure*, jud. Bacău, pl. Bistrița-d.-j., com. Fundul-Răcăciuni, de pe teritoriul moșieĭ Gîșteni.

Căprianul, *pîrîiaș*, jud. Bacău, pl. Bistrița-d.-j., comuna Fundul-Răcăciuni. Izvorește din pădurea cu același nume, udă satul Curmătura, unde se încarcă cu pîrîiașul Curmătura și se varsă în pîrîul Răcăciuni.

Căprinișul (Pițigoiasca), *vale*, în cătunul și com. Breaza, jud. Buzău. Ese din munțiĭ Istrița și se scurge în Apa-Limpede.

Căprioara, *deal*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Dănulești. Se desface din Măgura-Căpățîneĭ, se întinde în partea de E. a comuneĭ, printre rîul Coțatcul și pîrîul Caprăria. Se termină în rîul R.-Sărat; e acoperit cu pădurĭ.

Căprioara, *pădure* de salcie, pe malul Siretuluĭ, în com. Piscul, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ. In vechime, aicĭ era un sat, care s'a desființat, cînd locuitoriĭ luĭ s'aŭ adăugat la formarea satuluĭ Piscul.

Căprioara, *pădurice*, județul Tecuciŭ, com. Tudor-Vladimirescu, situată la extremitatea județuluĭ, în partea de Sud, lîngă Siret.

Căprioara, *vale*, com. Rîmești, plaiul Horezul, jud. Vîlcea. Se varsă în rîul Beica, tot în raionul acesteĭ comune.

Căprioareĭ (Valea-), *izvor*, în jud. Buzău, com. Dumbrava-Colțiĭ, cătr. Lupoaia. Ese din localitate și se scurge în Valea-Colților.

Căprioareĭ (Valea-), *vale*, jud. Tecuciŭ, situată la V. de satul Matca; se întinde pănă la S. de sat.

Căprioarele, *deal*, jud. Dolj, plaiul Jiul-d.-mj., com. Intorsura, de lîngă care începe hotarul de N. către com. Vîrvorul.

Căpriorul, *sat*, jud. și pl. Dîmbovița, cătunul comuneĭ Tătărani.

Acest cătun are în raionul săŭ 1175 hectare de pădure.

Căpriorul, *torent*, jud. Gorj, ce ia naștere de la Sudul com. Roșia și se varsă în Roșia la hotarul Colțești, dînd naștere văeĭ cu același nume.

Căpriorului (Dealul-), *deal*, comuna Colțești, pl. Oltețul-d.-s., jud. Vîlcea.

Căpriorului (Muchea-), *colină*, în jud. Buzău, com. Cănești, pe hotarul despre com. Policiori.

Căprişoara, *vîrf de munte*, în dreapta rîuluĭ Argeș, jud. Argeș, plaiul Loviștea.

Căpriţa, *pădure* de fag, pe poalele dealuluĭ Pietrișul, din com. Valea-Gloduluĭ, jud. Suceava, lîngă frontieră.

Căpriţeĭ (Izvorul-), *izvor*, în com. Tislăul, cătr. Valea-Capreĭ, jud. Buzău. Incepe în pădure și se scurge în rîul Nișcovul.

Căpriţeĭ (Pîrîul-), mic *afluent* al Bistriteĭ, în jud. Suceava, com. Broșteni.

Căpşuna, *sat*, jud. Dîmbovița, pl. Cobia, cătunul comuneĭ Cobia.

Căptălani, *sat*, face parte din com. Motoșeni, jud. Tecuciŭ, situat pe coasta dealuluĭ Apa-Neagră, departe de reședința comuneĭ cu 6 kil. Are o populație de 32 capĭ de familiĭ, cu 121 suflete. La S. de sat se află ruinele uneĭ bisericĭ, numită Biserica-din-Spinĭ.

Căptăreşti, *trup de moșie* nelocuit, din proprietatea Strîmba, situată în plasa Cîlnișteа, jud. Vlașca.

Căpuşeni, *sat*, în pl. Simila, jud.

www.dacoromanica.ro

Tutova, com. Vlădești, spre N. de satul Vlădești. Are 192 locuitorĭ (din carĭ 16 știŭ carte) și 55 de case. Locuitoriĭ se ocupă cu rotăria și facerea mangaluluĭ.

Cărarea, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomița, plasa Ialomița-Balta, pe teritoriul comuneĭ Cosîmbești.

Cărarea-luĭ-Radu, *loc*, județul Băcăŭ, pl. Bistrița-d.-s., pe teritoriul com. Ciumași.

Cărăboaia, *munte*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Dărmănești, situat d'a dreapta Uzuluĭ.

Cărăboaia, *podiș*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Dărmănești, având o întindere de 180 hect. și acoperit cu fînețe și locurĭ arabile.

Cărăbușul, *pisc*, pe muntele cu acelașĭ nume, com. Filipești-de-Pădure, pl. Filipești, jud. Prahova, la poalele căruia e pădurea proprietaruluĭ.

Cărădana, *movilă*, în satul Bădărăi, com. Bivolari, pl. Turia, jud. Iași.

Cărăimănesc (Muscelul-), *cătun*, al com. Colți, jud. Buzăŭ, situat pe un platoŭ înalt și înzestrat cu o frumoasă priveliște. Are 350 locuitorĭ și 92 case. De dînsul se alipesc cătunele Camburul, Mățara și Seciul.

Cărăimănesc (Muscelul-), *moșie*, în jud. Buzăŭ, com Colți, cătunul Muscelul-Cărăimănesc. Are 320 hect., din carĭ 82 pădurea Vîrful-Goșiĭ, restul fînețe, izlaz și curăturĭ. Proprietate în devălmășie a moșnenilor. Aci se află o bogată sorginte de apă minerală: Muscelul.

Cărămida, *trup de pădure*, a statuluĭ, în întindere de 20 hect., care împreună cu trupurile: Găvanele, Valea-Ocoliturel și Valea-Iepureluĭ, formează pădurea Bălteni, din com. Pojogi, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Cărămida, *loc izolat*, com. Bălteni, plasa Cerna d.-s., județul Vîlcea.

Cărămida, *vale* mică, în județul Vlașca, pe proprietatea Uzunuluĭ; dă în valea Bujorul.

Cărămidari, *sat*, județul Brăila. (Vezĭ Licoteanca, de pe moșia Eforieĭ, din com. Filiul).

Cărămidari, *mahala*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s.; ține de com. rur. Șesești-d.-j.

Cărămidarilor (Lacul-), *lac*, pe proprietatea Paraipani, pendinte de com. Arsachi, pl. Marginea, jud. Vlașca.

Cărămidăria, *subdivizie* a *cătun*. Simileasca-Banul, din com. Simileasca, jud. Buzăŭ, numit astfel din cauza că maĭ toțĭ locuitoriĭ se ocupă aci cu facerea cărămideĭ.

Cărămidăria, *baltă*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., de pe teritoriul com. Buhociul.

Cărămidăria, *șes*, jud. Botoșani, pe teritoriul satuluĭ Manolești saŭ Botoșanca, com Curtești, pl. Tîrgul, numit ast-fel de la urmele de cuptoare de cărămidă ce se văd.

Cărămidărieĭ (Dealul-), *deal*, jud. Dorohoiŭ, numit și Dealul-Lăbușteĭ. Se întinde în partea de S. a com. Lozna, pl. Berhometele.

Cărămideĭ (Dealul-), *deal*, jud. Constanța, în pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor Ostrovul, Almalîul și Bugeacul. Se desface din dealul Sapce-Bair. Se întinde spre E. în formă de semicerc, avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre S.-E., prin partea vestică a plășeĭ și a com. Bugeacul, prin cea sudică a com. Ostrovul, și prin cea nordică a comuneĭ Almalîul. Din el izvorește Valea-Bugeaculuĭ. Pe muchea luĭ merg drumurile Ostrovul-Cuzgun și Almalîul-Bugeacul. Are o înălțime de 97 m. Este acoperit cu livezĭ și puține semănăturĭ.

Cărămideĭ (Dealul-), *deal*, în com. Dăești, plasa Oltul-d.-s., județul Vîlcea, pe vîrful căruia se văd fărîmăturĭ de cărămizĭ marĭ, în forma cărămizilor întrebuințate la cetățile romane.

Cărănăul, *numire vechie* a *comuneĭ* și *cătunuluĭ* Cîmpulungeanca, jud. R.-Sărat, ce a rămas acum numaĭ pentru cătunul Cărănăul.

Cărănăul, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., cătunul comuneĭ Cîmpulungeanca, în partea de N., pe poalele dealuluĭ Cărănăul, la 3 kil. spre N. de cătunul de reședință. Are 300 hect., populate cu 24 familiĭ, în totul 266 suflete, din carĭ 14 contribuabilĭ.

Cărănăul, *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Cîmpulungeanca, în partea de V. a eĭ. Face parte din culmea Cîmpulungeanca. Este acoperit cu pădurĭ.

Cărăpcești, *sat*, în pl. Corodul. jud. Tutova, la marginea despre S. a jud., pe pîrîul Recea,

www.dacoromanica.ro

Are 567 locuitorĭ, din carĭ 37 ştiŭ carte; 175 contribuabilĭ. Locuesc în 131 case. Formează o comună, comuna Cărăpceşti, cu cătun. Tălpăoani. Are 32.50 hect. viĭ, din carĭ 7.50 nelucrătoare, şi 1.50 livezĭ cu pruni. Comerciul se face de 12 oamenĭ, din carĭ 10 Romînĭ şi 2 Evreĭ, în 12 stabilimente comerciale, din carĭ 6 cîrciumĭ. Are o şcoală primară de băeţĭ şi o biserică.

Cărăreni, *numire vechie*, a *satuluĭ* Hagieni, jud. Ialomiţa.

Cărărenilor (Lunca-), *luncă*, în jud. Botoşani, com. Costineşti, pl. Tîrgul.

Cărărilor (Dealul-), *deal*, în judeţul Tulcea, plasa Măcin, comuna Văcăreni, şi cătunul săŭ Gărvanul. Se întinde spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V., descriind forma unuĭ semi-cerc şi brăzdînd partea nord-vestică a plăşeĭ, pe cea estică a comuneĭ Jijila şi pe cea vestică a comuneĭ Văcăreni. La N. se prelungeşte cu dealul numit Dealul-cu-Monument, la ale căruĭ poale estice se află aşezat satul Gărvanul; la S. cu Dealul-Milcovuluĭ, prin care stă în legătură cu dealul Sevastinul. Poalele sale vestice se sfîrşesc pe malul estic al întinseĭ bălţĭ Jijila; cele nord-estice, pe malurile vestice ale gîrlelor Lăţimea şi Gîrla-Mare; cele de la S. se sfîrşesc pe malul drept al pîrîuluĭ Valea-Jijila. Satul Jijila se află aşezat la poalele sud-vestice ale sale, şi Văcăreni la cele nord-estice. Din el îşĭ iaŭ naştere următoarele pîraie: la V., Valea-Nucilor, ce se varsă în balta Jijila; la S., Valea-luĭ-Bran, afluent al Văeĭ-Jijila; la E., Valea-Gloduluĭ, afluent al Gîrleĭ-Marĭ. Înălţimea cea maĭ mare o atinge în vîrful Pietrosul (162 m.), apoĭ în Movila-Fuseĭ (108 m.) şi Movilele-Săpate (102 m.) Pe costişele sale vestice şi estice sunt viĭ întinse. Din pricina numeroaselor drumurĭ ce-l străbat i s'a dat şi numele. Printre cele maĭ însemnate drumurĭ avem: Calea judeţeană Măcin-Isaccea, drumurile vecinale Jijila-Azaclîul, Jijila-Văcăreni, Jijila-Gărvanul şi Luncaviţa-Gărvanul-Azaclîul. Este acoperit cu păşunĭ şi sămănăturĭ.

Cărăsoaea, *baltă*, în suprafaţă de 3 hect. în partea de S. a satuluĭ Bucureşti, comuna Sălăgeni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ.

Cărăşelul, *baltă*, formată din vărsarea Prutuluĭ, lîngă satul Şendreni, pl. Braniştea, judeţul Iaşi.

Cărătnăul, *cătun* al comuneĭ Săruleşti, jud. Buzăŭ. Are 270 locuitorĭ şi 36 case.

Cărătnăul, *vechie numire* a *comuneĭ* Săruleşti, jud. Buzăŭ.

Cărătnăul, *vale*, în com. Săruleşti, jud. Buzăŭ. Incepe din Fundul-Cărătnăuluĭ şi dă în valea Pecenega.

Cărătnăul şi Sărata, *pădure*, a statuluĭ, pe moşia Săruleşti-Cărătnăul, jud. Buzăŭ, pendinte de Episcopie, încorporată cu pădurea de pe Vatra-Schituluĭ-Vintilă-Vodă, şi formînd împreună un corp de 1789 hect.

Cărătnăul şi Săruleşti, *moşie*, jud. Buzăŭ. (Vezĭ Săruleşti şi Cărătnăul).

Carăuşi, *sat*, populat de 40 familiĭ, în plasa Ialomiţa-Balta, pendinte de comuna Raşi, jud. Ialomiţa. Este situat pe cîmpul Bărăganul, la 5 kil. spre S. de satul de reşedinţă.

Acest sat maĭ poartă numirea şi de Raşi-d.-s. Numirea de Cărăuşi i s'a dat pentru că locuitoriĭ, pe lîngă plugărie, maĭ exercită şi meseria de cărăuşi.

Cărăuţa, *pîrîŭ*, în judeţul Suceava, mic afluent al pîrîuluĭ Sabasa.

Cărăvanul, *movilă*, plasa Balta, com. Goicea-Mică, jud. Dolj.

Cărăvăeasca, *braţ* (prival), în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, insula Balta, com. Şocariciul.

Cărbuna, *deal*, pe moşia Capul-Dealuluĭ, com. Roşcani, pl. Turia, jud. Iaşi.

Cărbunari, (Poiana), *loc izolat*, pe malul stîng al rîuluĭ Bistriţa, în com. Bicaz, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Cărbunari, *munte*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Ocna, situat la V. de oraş, pe malul stîng al Trotuşuluĭ, prezintînd Stînca-Lăstunilor.

Cărbunari (La-), *poiană*, com. Tîrleşti, plasa Teleajenul, jud. Prahova.

Cărbunarilor (Valea-), *pîrîŭ* însemnat, în jud. Tulcea, plasa Babadag, pe teritoriul comuneĭ rurale Nalbant (şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Trestenic). Izvoreşte din poalele sudice ale dealuluĭ Cilicul; se îndreaptă spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de N. a plăşeĭ şi pe cea nord-vestică a comuneĭ. Curge prin păduri, printre

www.dacoromanica.ro

dealurile Cogea-Cara-Bair, Buiuc-Cara-Tepe, Cuciuc-Cara-Tepe, de o parte şi Carcaman-Bair, Canagic-Bair de altă parte; lasă pădurile, trece prin satul Trestenic şi Nalbant, de unde începe să poarte numele de Valea-Pîrîuluĭ-Telița, deosebit de adevăratul pîrîŭ Telița, care udă satul Telița. Malurile sale sunt înalte şi pe alocurea şi rîpoase. Şi-a luat numele în faptul că o mulțime de cărbunarĭ eraŭ stabiliți în munți, de-alungul acesteĭ văĭ.

Cărbunarul, *sat*, în partea de N. a comuneĭ Valea-Satuluĭ, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ, numit ast-fel de la ocupațiunea locuitorilor carĭ fac cărbunĭ. Maĭ înnainte se numea Filozofi. E situat pe coasta de S. a dealuluĭ Bordea, în marginea jud. Iaşi, pe o întindere de 422 hect., în carĭ sunt 200 hect. pădure, iar 82 hect. pămînt arabil sunt ale locuitorilor. Are o populație de 31 familiĭ, saŭ 156 suflete.

Are 1 crîşmă. Pe teritoriul satuluĭ se află un iaz.

Vite sunt: 94 vite marĭ cornute, 5 caĭ şi 3 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă 7 pluguri şi 13 care cu boĭ.

Cărbunarul, *deal*, spre V. de satul Mironeasa, comuna Mironeasa, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, numit ast-fel dela cărbuniĭ ce se fac pe el.

Cărbunarul, *pădure*. Vezĭ Trupurile-de-Pădure, com. Lăicăi, pl. Argeşelul, jud. Muscel.

Cărbunarul, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, în com. Albeşti, plaiul Dîmboviței, jud. Muscel, în întindere aproximativă de 300 hect., avînd un masiv întrerupt şi neregulat, din cauza tăerilor neregulate din trecut. Esențe principale: fag, mesteacăn şi plop cu vîrsta de 20—30 anĭ.

Cărbunarul, *pîrîŭ*, în jud. Suceava, com. Broşteni, afluent al Cotîrgaşuluĭ. Are de tributar pe Pîrîul-Țigănuşuluĭ şi Rîele.

Cărbunarul, *poiană*, com. Zmeurătul, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Cărbunarul, *vale*, jud. Brăila, la Sudul comuneĭ Fleaşca.

Cărbunarul saŭ **Măgura**, *pădure*, la E. de com. Cetățeni-din-Vale, jud. Muscel, din care izvoreşte valea Măgura şi Mitoiul.

Cărbunaruluĭ (Lacul-), *lac*, în Valea-Găveneĭ, la hotarul moşielor Uzunul şi Strîmba, pl. Cîlnişteа, jud. Vlaşca.

Cărbunăria, *pîrîŭ* mic, în județul Tulcea, plasa Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rurale Balabancea şi pe acela al cătunuluĭ săŭ Țiganca-Taița. Izvoreşte din poalele orientale ale dealuluĭ Negoiul; se îndreaptă spre E., avînd o direcțiune generală de la V. la E.; udă partea centrală a plăşeĭ şi vestică a comuneĭ, şi, după un curs de 2 kil., tot prin pădurĭ şi pe la poalele dealuluĭ Cărbunăria, se deschide în Valea-Pîrîuluĭ-Taița, pe dreapta, ceva maĭ jos de satul Taița. Este tăiat de drumul vecinal Taița-Hancearca. Şi-a luat numele de la dealul Cărbunăria, pe care altă dată se făceaŭ cărbunĭ din lemnul pădurilor celor întinse de pe acest deal.

Cărbunărița, *şes*, în com. Bozieni, pl. Mijlocul-d.-s., județul Neamțu, situat între tîrguşorul Bozieni, satul Ruginoasa, dealul Stan şi pîrîiaşele Ciorani şi Ruginoasa. Este împărțit, prin şoseaua Piatra-Roman, în două părțĭ, dintre care cea despre S. se maĭ numeşte şi Siliştea.

Intinderea sa e de 146 hect. (102 fălcĭ), iar terenurile sale priesc semănăturilor de orz şi porumb.

Cărbunător, *vale*, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rur. Nicoliței. Se desface din Dealul-Mare; se îndreaptă spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea centrală a plăşeĭ şi a comuneĭ. Curge prin pădurĭ. Are malurĭ înalte. Se deschide după 3 kil. în Valea-Telița, chiar lîngă satul Nicoliței.

Cărbuneanul, se numea în vechime *a treia gură de ocnă*, deschisă în Sălnicul, plaiul Vărbilăul, județul Prahova. Azĭ se numeşte Baia-Verde, din cauza apeĭ sale verzĭ. Această apă are o sărătură extraordinară şi o densitate mare. Ocna a avut o adîncime mare.

Cărbuneanul, *vălcea*, jud. Prahova. Izvoreşte dintre dealurile com. Slănicul şi Văleni; trece pe lîngă Baia-Verde şi se varsă în gîrla Slănicul, pe țărmul stîng, în dreptul penitenciaruluĭ din com. Slănicul.

Cărbuneasca, *vechea numire* a com. Scorțianca, din com. Amarul, jud. Buzăŭ.

Cărbunele, *deal*, la E. de com. Boteni, pl. Argeşelul, jud. Muscel, din care izvoreşte pîrîul Băneasca.

Cărbunele, *munte*, jud. Gorj, la

www.dacoromanica.ro

N. de com. Novaci, lîngă rîul Lotrul.

Cărbunele, *munte,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani. Este acoperit cu brazi.

Cărbunele, *pîrîu,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani. Isvorește din muntele Cărbunele și se varsă în apa Cerna. Dintr'însul se pescuesc păstrăvi.

Cărbunele, *pîrîiaș,* în com. Vînători Neamțului, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu. Izvorește din povărnișul despre N.-E. al munteluĭ Pleșa și se varsă pe partea stînga a pîrîuluĭ Nemțișorul, drept în fața pîrîuluĭ Magherița.

Cărbuneluĭ (Movila-), *movilă,* pl. Băilești, com. Catanele, jud. Dolj, de lîngă care începe hotarul de E. al com. Catanele către com. Bistrețul.

Cărbunesculuĭ (Muchea-), *colină,* în com. și căt. Calvini, jud. Buzău, acoperită cu livezĭ și puțină vie. Se maĭ numește și Fața-Bisericeĭ.

Cărbunești, *com. rur.,* în jud. Gorj, partea de S.-E. a comuneĭ Petrești-d.-s., pl. Amaradia, spre S.-E. și la 27 kil. de orașul T.-Jiul și compusă din 2 cătune: Cărbunești și Dușești. E situată parte pe deal, parte în vale, în partea stîngă a rîuluĭ Gilortul. Are o suprafață de 800 hect., din carĭ 400 hect. arabile, 15 hect. vie, 17 prunet, iar restul pădure și livezĭ.

Pămîntul este fertil.

Are o populație de 340 familiĭ, cu 1034 suflete. Sunt 186 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 100 pluguri, 2 căruțe cu caĭ, 90 care cu boĭ, 472 vite marĭ cornute, 608 oĭ, 135 capre, 344 rîmătorĭ, 41 caĭ și 92 stupĭ de albine.

Venitul comuneĭ e de leĭ 1655, iar cheltuelile de 1643 leĭ, 39 banĭ.

Gilortul traversează această comună de la N. la S.

Comunicațiunea se face prin șoseaua vecinală ce vine despre V., pe la capul poduluĭ de pes e Gilortul, din com. Petrești-d.-s., legînd-o spre E. cu Licureni. Spre N. se leagă prin șoseaua comunală cu comuna Ștefănești.

In comună se găsesc: 1 moară, cu 5 alergătorĭ, pe apa Girlortul, 4 puțurĭ cu cumpănă și 10 izvoare acoperite.

Are 1 școală înființată la 1870 și frecuentată de 55 elevĭ. In această comună a patra parte a locuitorilor știŭ carte.

Comuna are 4 bisericĭ, din care: una este ruinată; una e de zid, pe malul drept al Gilortuluĭ, zidită la anul 1797 de Mihail Colțescu; a 3-a la 1780 de locuitorĭ și a patra la anul 1790 tot de locuitorĭ. Sunt deservite de 1 preot și 1 cîntăreț.

Cărbunești, *căt.,* jud. Gorj, reședința comuneĭ. Are o suprafață de 430 hect., din care 200 hect. arabile, 8 hect. viĭ, 10 hect. prunet, restul tufăriș, fîneață și pădure. Pămîntul este fertil.

Populația sa este de 255 familiĭ, cu 761 suflete, din carĭ 106 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 66 pluguri, 1 căruță cu caĭ, 60 care cu boĭ, 300 vite marĭ cornute, 400 oĭ, 80 capre, 200 rîmătorĭ, 22 caĭ și 60 stupĭ.

In cătun se găsesc 2 puțurĭ cu cumpănă și 6 izvoare acoperite.

Cătunul are 2 bisericĭ, din carĭ una e ruinată, iar cea-l'altă făcută de locuitorĭ la anul 1790. Sunt deservite de 1 preot și 1 cîntăreț.

Cărbunești, *com. rur.,* pl. Podgoria, jud. Prahova. In vechime locuitoriĭ ocupîndu-se cu facerea de cărbunĭ, comuna s'a numit Cărbunești.

Este situată pe dealurile Lopatna, Hotarul, Sorescu și Gogeasca-d.-j., și pe ambele malurĭ ale gîrleĭ Lopatna, la 45 kil. departe de Ploești, capitala județuluĭ și la 15 kil. de a plășeĭ.

Populația sa e de 1107 locuitorĭ (544 bărbațĭ, 563 femeĭ); 272 capĭ de familie; 205 contribuabilĭ. Locuesc în 275 case.

In comună e o singură biserică, fondată la anul 1842 și deservită de un preot.

Locuitoriĭ se ocupă numaĭ cu agricultura. Eĭ au 22 caĭ, 120 boĭ, 120 vacĭ, 114 viței, 200 oĭ, 16 capre, 150 porcĭ și 20 bivolĭ.

Parte din locuitorĭ sunt moșneni. 36 s'aŭ împroprietărit, la 1864, pe moșia statuluĭ Căldărășanca, cînd și li s'aŭ dat 90 hect., iar 11 pe moșiĭ particulare, dîndu-li-se 35 hectare pămînt.

In raionul comuneĭ, pe apa Lopatna, sunt 3 morĭ pentru măcinat.

Școala datează în comuna de la 1864, dar n'a funcționat regulat. A fost frecuentată în 1892 de 18 băeți și 4 fete, din numărul de 110 copiĭ în vîrstă de școală. Știŭ carte 36 bărbațĭ și 12 femeĭ.

Toată comuna are o suprafață de 1300 hect.

Comerțul se exercită de 4 cîrciumarĭ.

Bugetul comuneĭ este de leĭ 6793.

Comuna are numaĭ o singură

www.dacoromanica.ro

şosea, ce vine din judeţul Buzău, la oraşul Ploeşti.

E udată de văile: Gogeasca, Limpezelul, Seciul şi Lopatna.

Cărbuneşti, *staţie de dr. d. f.*, jud. Gorj, pl. Novaci-Amaradia, căt. Petreşti-d.-s., pe linia Filiaşi-T.-Jiul, pusă în circulaţiune la 16 lanuarie, 1888. Se află între staţiile Bărbăteşti (9.6 kil.) şi Copăcioasa (10.2 kil.) Înălţimea d'asupra nivelului mării de 199m,64. Venitul acestei staţii pe anul 1896, a fost de 93540 lei, 50 bani.

Cărbuneşti, *deal*, com. Cărbuneşti, pl. Podgoria, jud. Prahova, pe care se cultivă 13 hect. vie.

Cărbuneşti, *moşie* a statului, fostă pendinte de mănăstirea Căldăruşani, jud. Prahova şi care pe periodul 1888-93, s'a arendat cu 2200 lei anual. Arenda s'a scăzut la 1200 lei, pentru-că o parte din moşie s'a vîndut.

Cărbuneşti, *moşie*, pe care s'au împroprietărit la 1864 parte din locuitorii comunei Tîrleşti, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Cărbuneşti, *pădure* a statului, în întindere de 1255 hect., pendinte de com. Cărbuneşti, pl. Podgoria, jud. Prahova, formată din trupurile Cărbuneşti (430 hect.), Căldăruşanca-Atîrnaţi (75 hect.) şi Căldăruşanca-Aricesti (750 hect.)

Cărbuneşti - Mîndrişca, saŭ **Mănăstirea - Caşinul**, *moşie*, fostă a Statului, situată pe teritoriul comunei Mîndreasca, jud. Putna, pl. Răcăciuni, în întindere de 650 fălci. Are 2 cantoane: Mîndreasca (600 fălci) şi Făurel (50 fălci). Trupul numit De-la-Vale-de-Şosea, în întindere de 400 hect., s'a parcelat în loturi mici şi s'a vîndut în anul 1890. Arenda ei anuală, până la 1890, a fost de 3000 lei.

Cărbuni (Lacul-cu-), *lac*, între com. Poiana saŭ Gîlmeele, din jud. Oltul şi moşia Crîngeni. Acest lac serveşte ca punct de hotar al moşiilor Poiana şi Crîngeni, jud. Teleorman.

Cărbuni (Măgura-cu-), *măgură*, situată în jud. Olt, cam la Nord, pe malul drept al Iminoguluĭ. Servă şi de hotar între delimitarea locuitorilor din cătunul Perieţi-d.-s. şi moşia d-luĭ Alexe Romanov.

Cărceşti, *sat*, cu 200 suflete, jud. Argeş, plasa Oltul; face parte din com. rur. Cuca.

Cărleşti, *sat*, cu 25 fam., judeţul Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. Vitomireşti-Trepteni.

Cărligata, *deal*, jud. Bacău, pl. Bistriţa-d.-s., de pe teritoriul com. Mărgineni-Munteni.

Cărligata, *lac*, jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul com. Nadişa.

Cărligata, *pădure*, jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., din com. Drăgugeşti.

Cărligei, *com. rur.*, din plasa Novaci-Amaradia, jud. Gorj, situată pe ambele maluri ale pîrîului Galbenul, la 36 kil. spre răsărit de T.-Jiul. Este formată din 3 cătune: Cărligei, Pereşti şi Bălceşti. Are 300 familii, cu 1370 suflete, din cari 265 contribuabili. Este coprinsă între comunele Bumbeşti-Piţicul la E., Pociovalişteа la N., Prigoria la S. şi Bengeşti la V. Prin comună trece şoseaua T.-Jiul-Horez-R.-Vîlcea; şoseaua vecinală, care merge la Zorleşti şi rîul Gilortul şi trece prin cătunul Pereşti. Suprafaţa moşiei este de 2500 hect., dintre care 1250 ale locuitorilor şi 1300 ale proprietarilor. Sunt 8000 hectare pădure, 300 hect. livezi, 700 hect. arături, 89 hect. vie, 611 hect. păşune. Are: 4 biserici, deservite de 4 preoţi şi 4 cîntăreţi; 1 şcoală mixtă, frecuentată de 60 elevi, din cari 15 fete. Are 3 mori şi 3 cîrciumi. Comerciul se face de 3 Romîni.

Locuitorii se ocupă cu agricultura şi cultivarea grădinilor.

Ei posedă: 40 pluguri, 1080 vite mari cornute, 168 cai, 5 bivoli, 1200 oi, 65 capre, 405 rîmători. Veniturile com. sunt de lei 1338, bani 56 şi cheltuelile de lei 1327, bani 76.

Cărmăneşti, *moşie*, fără sat, în comuna Costişa, plasa Bistriţa, jud. Neamţu.

Cărnicea, *lac*, în plasa Ialomiţa-Balta, insula Balta, com. Stelnica, jud. Ialomiţa.

Cărniceni, *com. rur.* la S. plasa Turia, jud. Iaşi, la o depărtare de 18 kil. de oraşul Iaşi. Este aşezată între şesul Prutului şi al Jijiei. Terenul său e puţin accidentat şi prezintă mai multe podişe întinse, avînd satele situate parte pe aceste podişe şi parte pe coastele lor. Este formată din satele: Cărniceni, Şetrăreni, Probota, Blîndeşti, Raiul, Ţigăneşti (Căminăreşti, tîrguşor) şi Perieni. Suprafaţa este cam de 8400 hect. şi populaţia sa de 695 fam. saŭ 2648 locuitori Romîni, cari se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

www.dacoromanica.ro

In comună sunt cinci biserici, deservite de 4 preoți și 6 cîntăreți; trei școli, cu 4 învățători și 119 școlari, (87 elevi, 30 eleve); 6 mori, 4 de apă și 2 de aburi.

Budgetul este de 17252 lei 59 bani la venituri și 16940 lei 60 bani la chelt ieli.

Numărul vitelor se urcă la 9270 capete, din cari: 35003 vite mari cornute, 348 cai, 4698 oi, 20 capre și 809 rîmători.

Cărniceni, *sat*, din com. Cărniceni, pl. Turia, jud. Iași, așezat pe două platouri despărțite de o rîpă, prin care curge pîrîul Stejărelul. In partea despre E. a satului trece rîul Jijiea, iar pe marginea despre V. trece șoseaua județeană Iași-Botoșani. Are o suprafață cam de 1859 hect. și o populație de 140 familii, saŭ 514 suflete. Partea satului așezată pe costișa despre Est se numește Văleni, după numele văei ce se află în marginea lui. Se zice că această parte de sat s'ar fi înființat la 1815 de către un răzeș, care, cumpărînd moșia, s'a statornicit în această localitate.

Spre S. de satul Cărniceni, pe șesul dintre rîurile Prutul și Jijiea, trece șanțul, numit de oameni, Șanțul-lui-Traian.

Are o biserică zidită la 1792, de d-l Beldiman, fost proprietar, deservită de 1 preot și 2 cîntăreți; o școală, întreținută de comună, e înființată la 1865 și frecuentată de 33 elevi.

Numărul vitelor e de 1086 capete, din cari: 750 vite mari cornute, 78 cai, 69 oi și 186 rîmători.

In acest sat, a stat Ghica-Vodă cu tabăra într'o vară, după anul 7165, cînd Constantin-Vodă era gata să vină cu ajutorul lui Racoți, Domnul Transilvaniei, de unde apoi s'a retras mai la vale la Capul-Stînceï.

Cărpănosul, *lac*, în județul Tulcea, plasa Sulina, comuna urbană Chilia-Veche, situat în partea apusană a plășei și a comunei. Este format de lacul Tatanir, cu care comunică prin 2 mici gîrle. E înconjurat numai cu stuf. Are 12 hectare și produce pește puțin.

Cărpinei, *pîrîŭ*, în com. rur. Cloșani, plaiul Cloșani, jud. Mehedinți; se varsă în Motrul.

Cărpinei (Dealul-), *deal* însemnat, jud. R.-Sărat, în plaiul Rîmnic, com. Dumitrești. Se desface din culmea Lupan și brăzdează partea nordică a com. Este acoperit cu păduri și pășuni.

Cărpinești, *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Mărgărițești. Se desface din culmea-Cîmpulungeanca și brăzdează partea de Vest a comunei. Este acoperit cu păduri și pășuni.

Cărpinișstea, *com. rur.*, în plaiul Slănicul, jud. Buzăŭ, situată pe ambele maluri ale rîului Slănic, la o distanță de Buzăŭ de 30 kil. Limitele sale sunt: la S., începînd din marginea căt. Poponeți (com. Băești), urcă peste coline pănă la muchea Piua (comuna Policiori); la V., începînd din muchea Piua, merge pe culmea plaiului, prin Muchea-Vizireanului și Muchea-Beciului, pănă ajunge în Muchea-Gălbezei, de unde se lasă pe hotarul moșiei Cîrteanca; la Nord, începînd din Cîrteanca se abate pe lîngă muchea Moțoiul și se lasă în albia rîului Slănic, în apropiere de Valea-Vacei, trece Slănicul, urcă pe muchea Podul-lui-Cîrlig, apoi în Groapa-Mare, de unde urcă în Muchea-Furtunei, apoi în Muchea-Gărdoaia, face o mică curbă spre N.-E. și ajunge în Muchea-Dimienei și de aci în muchia Florești, de unde se curbează pe hotarul moșiei Licoi, atinge hotarul jud. Rîmnicul, în dreptul muchiei Motohani, merge pe hotarul Rîmniculuĭ, pănă în muchea Motohancii saŭ Richițiĭ, în dreptul comunei Nisipurile; părăsește hotarul Rîmniculuĭ, și peste coline, se îndreptează spre cătunul Hîrboca, o ia pe hotarul moșiei Hîrboca-Banuluĭ, ese în Muchea-Dumbrăvei și moșia Clociți, ajunge în viile locuitorilor din cătunul Izvorul-Dulce, apoi merge tot pe plaiŭ, alături cu Clociți, pănă în Muchea-luĭ-Isac; de aci trece pe la muchile Pietroiul și Cremenea, se lasă pe lîngă podul Cal-Alb, pănă în muchea Fulga, ajunge la căt. Poponeți și trece Slănicul în Gura-Văeĭ-Balauruluĭ, punct de unde am început. Suprafața acestei com. este de 4586 hect. din care 2585 arabile, 57 pădure, 1046 fineață, 473 izlaz, 32 livezi, 108 vii și 291 sterp.

Proprietăți mai însemnate sunt: Furești saŭ Izvorul-Dulce, Richițile, Licoi, Valea-Hotaruluĭ Valea-Puțuluĭ și Cocorești saŭ Beceni-d.-j., toate particulare. Terenul comunei, de și accidendat, dar prezintă o întinsă suprafață pentru cultura cerealelor. Industrie n'are afară de 2 mori de apă și începuturi de cojocărie și cizmărie. Comerțul se mărginește în desfacerea producțiunilor locale și în transporturi. Are 2 tîrguri: la 23 Aprilie și la Dumineca-Mare. Calea cea mai însemnată de comunicație e șoseaua Sapoca-Lopătari, care se întrerupe cînd Slănicul vine mare.

www.dacoromanica.ro

Vite are: 617 boĭ, 363 vacĭ, 84 viței, 4 bivolițe, 21 caĭ, 56 epe, 13 mînjĭ, 4150 oĭ, 4 capre 3 asinĭ și 294 porcĭ. Stupĭ sunt 40.

Comuna e formată din cătunele Cărpinișteа, Izvorul-Dulce, Valea-Hotaruluĭ și Valea-Părului. Populația sa e de 2040 locuitorĭ, din carĭ bărbațĭ însurațĭ 370, neînsurațĭ 25, văduvĭ 44, divorțațĭ 5, băețĭ 525; iar femeĭ măritate 370, văduve 55, fete 646. Eĭ trăesc în 415 case. Meseriașĭ sunt: 6 lemnarĭ, 1 rotar, 4 fierarĭ, 2 boengiĭ, 3 cojocarĭ, 2 croitorĭ, 2 cizmarĭ și un brutar. Media nașterilor e de 58, a deceselor de 46 și a căsătoriilor de 16. Populația crește cu o medie anuală de 12 suflete.

Comuna are 351 contribuabilĭ, din carĭ 25 comercianțĭ romînĭ. Stabilimente comerciale sunt 11. Budgetul comuneĭ e de 2610 leĭ, 42 banĭ.

Comuna are o școală, în cătunul Valea-Hotaruluĭ, cu 50 elevĭ și 10 eleve. Carte știŭ 83 locuitorĭ. Bisericĭ sunt 3, deservite de 3 preoțĭ, 3 cîntărețĭ și 2 paracliserĭ. Catedrala e cea cu hramul Sf. Impărațĭ. Cîrciumĭ are 6. Locuințele sunt bune și confortabile. La începutul secoluluĭ comuna exista, avînd satele: Cărpinișteа, Izvorul-Dulce și Valea-Părului; cătunul Valea-Hotaruluĭ s'a înființat maĭ în urmă. Această comună a servit maĭ mult timp ca reședință a sub-prefectureĭ plaiuluĭ Slănicul. Se găsesc niște vechĭ ruine în căt. Izvorul-Dulce, despre care tradiția spune că ar fi fost palate din ale luĭ Vintilă-Vodă.

Cărpinișteа, *cătun*, al com. Cărpinișteа, jud. Buzăŭ, situat la dreapta rîuluĭ Slănicul și udat în partea de N. de Valea-Puțuluĭ. Are 310 locuitorĭ carĭ locuesc în 53 case.

Cărpinișul, *numire*, ce se maĭ dă plaiuluĭ Nucșoara, din com. Rîncezi, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Cărpinișul, *com. rur.*, din jud. Gorj, plaiul Novaci, e situată pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Cărpinișul, care o traversează prin mijloc. Cărpinișul își ia naștere din muntele Plăsala. Numele, se zice, că-ĭ vine de la o pădure de carpenĭ ce acoperea acest loc.

Se învecinește la E. cu com. Radoși, la V. cu com. Crasna, la S. cu com. Ciocădia, iar la N. cu plaiul muntos al comuneĭ. Este proprietatea moșnenilor. Are o suprafață cam de 1225 hect., dintre carĭ 175 hect. arătură, 200 hect. livezĭ, 400 hect. izlaz și 450 hect. pădure.

Are o populație de 237 familiĭ, cu 791 suflete, din carĭ 202 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 98 caĭ, 608 vite marĭ cornute, 1026 oĭ, 216 rîmătorĭ, 326 capre, 55 pluguri, 42 care cu boĭ, 1 căruță cu caĭ; 10 stupĭ de albine.

Venitul comuneĭ este de 1230 leĭ, iar cheltuelile de leĭ 734, banĭ 25.

Comunicația se face prin șoseaua Bumbești-de-Jiĭ-Polovraci și prin alte drumurĭ ordinare. Cu frontiera comunică prin poteca care plecînd din Cărpinișul, trece plaiul munteluĭ Plăsala, Coasta-Crainiculuĭ, Gruia, și de aci la Tîmna.

Cărpinișul, *sat*, jud. Dîmbovița, pl. Bolintinul, căt. com. Găiseni.

Cărpinișul, *cătunaș*, care formează o subdiviziune a căt. Lopătari, din com. Lopătari, jud. Buzăŭ.

Cărpinișul, *culme*, în com. Lopătari, pe malul drept al rîuluĭ Slănicul, jud. Buzăŭ. Sub coastele sale sunt apele minerale de la Lopătari.

Cărpinișul, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., pe teritoriul comuneĭ Milești.

Cărpinișul, *deal*, jud. Dorohoiŭ, pe teritoriul satuluĭ Păltinișul, comuna cu asemenea numire, pl. Prutul-d.-j.

Cărpinișul, *deal*, în jud. Suceava, comuna Uidești, moșia Țolești, parte cultivabil, parte ponoros.

Cărpinișul, *vîrf de munte*, jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, pe teritoriul com. Mănăstirea-Cașinuluĭ.

Cărpinișul, *munte*, jud. Suceava, pe teritoriul moșieĭ Borca, comuna Mădeiul.

Cărpinișul, *pîrîiaș*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Schitul-Frumoasa, care d'impreună cu pîrîiașele Iuga și Căsoasa, formează Pîrîul-Schituluĭ.

Cărpinișul, *pîrîiaș*, în com. Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu. Izvorește din ramura Munților-Iepeĭ și se varsă pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Calul.

Cărpinișul, *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Mărgărițești. Izvorește din dealul Mărgărițești, merge d'alungul dealului Cărpinișul, udă comuna spre E., trecînd prin căt. Știubeiul, și se varsă în pîrîul Hîrboca, maĭ jos de căt. Știubeiul.

Cărpinișul, *podiș*, jud. Bacăŭ,

www.dacoromanica.ro

pl. Trotușul, com. Mănăstirea-Cașinul, care este format de Munții-Stanei și Sboina-Verde.

Cărpinișul, *vale,* jud. Bacău, pl. Siretul-d.-j., com. Milești, formată de dealul cu același nume.

Cărpinișul, *vale,* jud. Dorohoiu, lîngă dealul cu asemenea numire, com. Păltinișul, pl. Prutul-d.-j.

Cărpinișul, *vale,* com. Oteșani, plasa Horezul, jud. Vîlcea. Se varsă în rîul Luncavățul.

Cărpinișului (Muchea-), *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Valea-Rațeĭ. Se desface din Dealul-Cîlnăului și se întinde d'alungul rîului Cîlnăul, brăzdînd partea vestică a comunei. Este acoperit cu pășuni și păduri.

Cărpinoasa, *deal,* la S. com. Călimănești, pl. Cozia, jud. Vîlcea. Are direcția de la V. spre E.

Cărpinoasa, *pîrîu,* udă poalele de S. ale dealului cu același nume, comuna Călimănești, jud. Vîlcea.

Cărpiți (Dumitrești-Gîlăței-), *sat,* în partea de N.-V. a com. Poiana-Cîrnului, plasa Crasna, jud. Vasluiu. E așezat pe partea dreaptă a pîrîului Vasluețul, pe o suprafață de 398 hect., din carĭ: 85 hect. pădure și 258 hect., loc de cultură, fînață și imaș. 55 hect. sunt proprietatea locuitorilor, iar restul e proprietatea statului. Are o populație de 60 fam., saŭ 305 loc. Eĭ posedă: 12 pluguri și 24 care cu boĭ, 6 pluguri și 5 căruțe cu caĭ.

Numărul vitelor e de: 70 vite marĭ cornute, 120 oĭ, 17 caĭ și 30 rîmătorĭ.

Cărpuleasa, *subdivizie* a cătunului Coiteasca, din com. Săgeata, județul Buzău.

Cărpuleasa, *moșie,* în jud. Buzău, com. Săgeata, cătun. Coiteasca, are 312 hect., mai toate arabile.

Cărpuleasa, *pădure,* pe moșia Carpul, din jud. Buzău, com. Cătina, cătun. Moara-lui-Enică. Are 140 hect.

Cărstănești, *sat,* pe apa Topologului, în pl. Topologul, jud. Argeș; astăzĭ nu mai există. Loc istoric însemnat; aicĭ ținură conferință boerii din oastea lui Mihaiu-Viteazul, după moartea acestuia, spre a-și alege Domn și ridicară la tron pe Șerban-Vodă, la anul 1601.

Cărțibași. Vezĭ Voinești-Boerești, jud. Tutova.

Cărțile (Malul-cu-), *ruptură,* în jud. Buzău, com. Sibiciul-d.-s., cătun. Gornetul, acoperită de pădurea Cuculețul. In poale, are urme de păcură.

Cărunta, *vîrf de deal,* jud. Bacău, pl. Bistrița-d.-j., com. Valea-Seacă. E situat lîngă satul Valea-Seacă.

Cărunta, *munte,* jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa. E acoperit cu păduri și e situat la N. culmeĭ Lapoșului. Face parte din Culmea-Bordeĭ. Pe el se află urme de întăririĭ vechĭ.

Cărunta, *pădure,* jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., com. Sănduleni, proprietatea d-neĭ Zamfira Rosetti. Este foioasă, avînd fag și stejar. Are o întindere de 100 hect. și este supusă regimului silvic.

Cărunta, *pădure,* județul Bacău, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa pe moșia Beleghetul. E proprietatea d-luĭ N. Ghica. Are o întindere de 4050 hect. și este supusă regimului silvic. Bradul predomină.

Cărunta, *pîrîaș,* jud. Bacău, pl. Munteluĭ, comuna Brusturoasa. Ese din muntele cu același nume și se varsă d'a stînga Ciobănașului.

Căruntei (Valea-), *vale,* izvorește din muntele Lazul, plaiul Breaza-Talea, com. Breaza-d.-s., plasa Prahova, jud. Prahova. Curge de la V. spre E. și se varsă în rîul Prahova, tot în com. Breaza-d.-s.

Căruțașului (Piscul-), *pisc,* la N. de com. Apostolache, plasa Podgoria, jud. Prahova.

Căruțașului (Poiana-), *poiană,* în întindere de 14 hect. pămînt, com. Apostolache, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Căruței (Valea-), *vale,* comuna Ștefănești, plasa Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Căsata, *baltă,* pl. Băilești, com. Negoiul, jud. Dolj.

Căscioarele, *com. rur.,* pl. Oltenița, jud. Ilfov, situată la S.-E. de București, lîngă balta Greaca, la 49 kil. departe de București.

Stă în legătură cu comunele Greaca și Hotarele prin șosele vecinale.

Are o populație de 1209 locuitorĭ, carĭ trăesc în 240 case și 7 bordee.

Suprafața totală a comuneĭ e de 4850 hect., din carĭ 3898 aparțin statului și d-luĭ A. Sto-

www.dacoromanica.ro

lojanu, și 953 însurăţeilor, pe moșia Talaba. Peste 1400 hectare rămîn sterpe, din cauza bălţilor, băltacelor, văilor, pîraelor, cari fac terenul impropriŭ culturei, maĭ ales în timpurĭ ploioase.

In partea de S. e înconjurată de dealurĭ mult ridicate, pe carĭ se cultivă 109.75 hect. vie. In cercul comunei e pădurea Căscioarele, care se întinde pe o suprafaţă de 480 hect.

Are o biserica cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 3 preoţi și 2 cîntăreţĭ; o școală mixtă, sub un acoperemînt cu primăria, oferit gratuit pe timp provizoriŭ de d-l A. Stolojanu. Pentru întreţinerea eĭ, statul plătește, împreună cu comuna, 1860 leĭ anual. Școala este frecuentată de 24 băeţĭ și 3 fete.

Pe teritoriul comuneĭ este un heleșteŭ. Se află 2 maşinĭ de treerat cu aburĭ.

Comuna are 217 contribuabilĭ și un budget de 5005 leĭ la venitурĭ și 5107 leĭ la cheltuelĭ.

Dintre locuitorĭ, 310 sunt plugarĭ și 2 industriașĭ.

Arătura se face cu 94 pluguri, din carĭ 59 cu boĭ și 35 cu caĭ. Locuitorĭĭ aŭ 101 care și căruţe: 67 cu boĭ și 34 cu caĭ.

Comerţul se face de 7 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 984 (269 caĭ și epe, 308 boĭ, 296 vacĭ și viţeĭ, 99 taurĭ, 12 bivolĭ și bivoliţe) și al celor micĭ de 1444 (217 porcĭ și 1228 oĭ).

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 221 și neîmproprietăriţĭ 99.

In partea de E., lîngă pădurea Căscioarele, se văd urme din ruinele uneĭ mănăstirĭ, numită de locuitorĭ a luĭ Negru-Vodă.

Căscioarele, *com. rur.*, compusă din cătunele: Căscioarele, Golășeĭ, Popa-Nae, Poiana-luĭ-Stîncă și Susani, toate situate pe proprietatea statuluĭ, vatra mănăstireĭ Căscioarele, pl. Neajlovul, jud. Vlașca. Pe marginea satuluĭ trece rîul Argeșul.

Această comună este departe de București de 36 kil., de Giurgiŭ de 80 kil., de staţia Titu de 22 kil, iar de Obedeni, reședinţa plășeĭ, de 16 kil.

Suprafaţa totală a moșieĭ este de 6800 hect.; iar suprafaţa totală a pădureĭ de 4456 hect. Rămîne pămînt descoperit 3344 hect.

Arenda anuală a moșieĭ este de 16280 leĭ.

In 1886, com. a avut o populaţie de 1340 sufl., din carĭ 250 contrib. Veniturile comuneĭ, în 1886, aŭ fost de 13057 leĭ și cheltuelĭ de 10942 leĭ. In 1887, venitурĭ aŭ fost de 2927 leĭ, iar cheltuelĭ de 2980 leĭ.

In această comună este o biserică cu hramul Intrarea-în-Biserică. Această biserică a fost altă dată mănăstire. Azĭ este deservită de un preot și doĭ dascălĭ și depinde de parohia Căscioarele.

Locuitorĭĭ se ocupă excluziv cu exploatarea de pădurĭ și cu căratul lemnelor la București.

In comună se află o școală mixtă cu 5 clase, condusă de o învăţătoare. Clădirea școaleĭ este localul vecheĭ mănăstirĭ Căscioarele.

In acest sat a fost, la 1876, stabilit institutul «Lumina», condus de învăţătorul Cordescu; avea ca internĭ 40 băeţĭ și ca externĭ, 82. In acel institut pe lîngă cele 4 clase primare se maĭ preda și 2 clase gimnaziale.

Căscioarele, *sat* mic, pl. Znagovul, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Brezoaia. Suprafaţa satuluĭ este de 115 hect., avînd o populaţie de 69 locuitorĭ.

Domnul Anastasie Gavarof are 50 hectare și locuitorĭĭ 65 hectare.

Numărul vitelor marĭ e de 57 și al celor micĭ de 109.

Căscioarele, *cât.*, pendinte de com. Căscioarele, pl. Neajlovul, jud. Vlașca; situat pe malul drept al Argeșuluĭ, pe proprietatea statuluĭ, vatra mănăstireĭ Căscioarele. Aci este o mahala de ţigani ce se numește Susani. In acest cătun se află școala, primăria și mănăstirea.

Căscioarele, *mănăstire*, cu hramul Intrarea-în-Biserică, pe proprietatea statuluĭ, în pl. Neajlovul, jud. Vlașca.

Inainte de secularizarea mănăstirilor, era aci reședinţa arhieruluĭ saŭ egumenuluĭ Meletie Căscioreanu; acesta a făcut aci o grădină frumoasă și un palat, care se află acum însă în ruine.

Pe inscripţia de la uşa mănăstireĭ este scris că biserica a fost zidită de fraţiĭ Ivașcu și Ivan din Slătioara, la anul 1607, dar s a rezidit la 1859 de arhimandritul Meletie Căscioreanu. Această mănăstire serveşte acum de biserică de mir. Se văd pietrele mormîntale ale boerilor Creţuleşti și Băleanu. Aceștĭ boerĭ, carĭ aveaŭ, cel d'întîiŭ moșia Corbi-Ciungi, și cel de al doilea moșia Băleanu, sunt înmormîntaţĭ aci.

Pomelnicul ctitoricesc coprinde numele: Ivașcu Alexe Voevod, Grigore Voevod; Constantin Voevod; Iliaș Aluzu; Paraschiva Daia; Mișu Meletie, arhimandrit și Mateiŭ Mușat. Locuitorĭĭ spun că, în vremea vechie, un Vodă al ţăreĭ, pierzînd în

www.dacoromanica.ro

apropiere de Argeș, o mare bătalie, scăpă din mîna inamiculuĭ cu mare nevoe, împreună cu doĭ fiĭ aĭ seĭ, și tustreĭ călărĭ, trecură Argeșul; Vodă spre amintirea acesteĭ întîmplărĭ, a ridicat aci această biserică, pe care o înzestră cu avere de moșie.

Căscioarele. (Vezĭ Florești-d.-j., pl. Sabarul, jud. Ilfov).

Căscioarele, *moșie* a statuluĭ, jud. Ilfov, pendinte de mănăstirea Cotroceni. S'a arendat pe periodul 1886—96 cu 34.100 leĭ anual.

Căscioarele, *pădure* a statuluĭ, pendinte de com. Căscioarele, pl. Oltenița, jud. Ilfov. E în întindere de 585 hect. și e formată din trupurile: Tufele-Greculuĭ (225 hect.), Cotroceanca-de-Baltă (325 hect.) și Mărunta (35 hect.)

Căscioreanca, *pichet* de graniță, pe Dunăre, cu No. 5, la S. de lacul Greaca, jud. Ilfov.

Căscoești. (V. Tăngujeĭ, sat, județul Vasluiu).

Căsoasa, *pîrîiaș*, jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-s., com. Schitul-Frumoasa. Ese de pe muntele Sugei din fîntîna Zimbruluĭ și formează dimpreună cu alte pîrîiașe, izvoarele Pîrîuluĭ-Schituluĭ.

Cășcăeșul, jud. Bacău. (V. Cheșceșul).

Cășcătia, *vale*, în com. rur. Jidoștița, pl. Ocolul-d.-s., județul Mehedinți.

Cășeria, *sat*, situat pe valea Almașuluĭ, sub poalele dealurilor rîpoase: Malul și Sărata, în comuna Dobreni, pl. Piatra-Muntele, jud Neamțu.

Se mărginește la N. cu satul Dobreni, de care se desparte prin plasa Almașul; la E. cu satul Malul; la V. cu satul Sărata-Pîngărați, și la S. cu satul Mășcătești.

Populația sa e de 210 suflete, 28 familiĭ, din carĭ 9 văduve și 3 nevolnicĭ.

Sunt 51 contribuabilĭ.

Numărul vitelor e de 303 capete, din carĭ: 25 boĭ, 16 vacĭ, 215 oĭ, 8 caĭ, 10 rîmătorĭ, 13 viței, 15 juncĭ și 2 taurĭ.

Cășeria, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta. E pendinte de com. Bucul.

Cășeria, *deal*, com. Izvoarele, pl. Teleajenul, jud. Prahova. Numit ast-fel pentru că în vechime aci era o cășerie și unde se fabrica cașcaval și caș bun. Servă pentru pășunatul vitelor.

Cășeria, *izvor*, curge din poalele munteluĭ Caraimanul, cât. Bușteni, pl. Peleșul, jud. Prahova. Lîngă șoseaua națională se împreună cu izvorul numit Paltinul și se varsă în rîul Prahova, pe malul drept, tot în raionul cătunuluĭ Bușteni, din comuna Predealul.

Cășeria, *munte*, la N. com. Vaideeni, plasa Horezul, jud. Vîlcea. Aci se fabrică brînză, fiind maĭ multe stîne.

Cășeria, *poiană*, com. Dragoslavele, plaiul Dîmbovița, județul Muscel.

Cășeria, *trup de pădure*, a statuluĭ, în întindere de 1544 hect. E situată în com. Vaideeni, plaiul Horezul, jud. Vîlcea. Formează împreună cu trupurile: Vaideeni, Zănoagele, Ursoaia și Padina (4038 hect.), pădurea Vaideeni cu munțiĭ.

Cășeria, *vale*, în raionul comuneĭ Predealul, pl. Peleșul, jud. Prahova, care se varsă în valea Limbășelul. E afluent al pîrîuluĭ Azuga.

Cășeria-de-Poduri, *pichet de graniță* și trecătoare despre Transilvania, județul Prahova. Are trecere pe la muntele Mușița.

Cășeriei (Poiana-), *șes*, com una Ogretinul, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Cășoca, *cătun*, al com. Nehoiașul, jud. Buzău. E situat pe malul stîng al rîuluĭ Buzăul, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Cășoca. Are 130 loc. și 33 case.

Cășoca, *pădure*, în jud. Buzău, com. Nehoiașul, pe muntele Cășoca. Are ca la 500 hect., parte a moșnenilor Nehoieșani, parte ține de moșia Penteleul.

Cășoca, *pîrîu*, în com. Nehoiașul, jud. Buzău. Iși ia începutul din plaiul Berteĭ și Poiana-Cepeĭ; udă poalele dealurilor: Păltinișul și Cășoca; trece printre munțiĭ: Spedișul-Buzăuluĭ și Pruncea, și dă în rîul Buzăul la punctul numit La-Cheĭ. El primește afluențiĭ: Pruncea-Mare, Pruncea-Mică, Cășoca-Mică și Izvorul-Spedișuluĭ. Pe dînsul sunt treĭ herăstrae. Este avut în păstrăvĭ.

Cășoca-Mică, *izvor*, în com. Nehoiașul jud. Buzău. Incepe din poalele munteluĭ Podul-Caluluĭ, de la plaiul Cășoceĭ și dă în Cășoca-Mare la Șipotul-Cășoceĭ.

www.dacoromanica.ro

Căşoceĭ (Dealul-), *munte,* jud. Buzău. E coprins între muntele Spedişul-Buzăuluĭ, pîrîul Căşoca şi Valea-Giurca. E acoperit cu pădure de brad.

Căşoceĭ (Plaiul-), *două ramificaţiunĭ* din muntele Podul-Caluluĭ, jud. Buzău. Una apucă spre N., Căşoca-Mare, şi a doua spre S., Căşoca-Mică. Ambele acoperite cu păşunĭ.

Cătămăreşti, *sat,* în partea de S.-E. a comuneĭ Cucoreni, plasa Tîrgul, jud. Botoşani. Are o suprafaţă de 1317 hect., cu o populaţie de 152 familiĭ, saŭ 530 suflete. Sunt 157 contrib.

In sat este 1 şcoală mixtă, cu 1 învăţător, întreţinută de stat şi frecuentată de 22 elevĭ.

Pe moşie se află: o pădure în întindere de 286 hect.; un iaz; 2 morĭ de apă. Sunt 3 cîrciume.

Vite marĭ cornute sunt 212, caĭ marĭ şi micĭ 32, oĭ 625, mascurĭ 104.

Cătănelul. (Vezĭ Călicelele, jud. Vîlcea).

Cătăneşti, *numire,* ce se dă uneĭ părţĭ din *comuna* Racoviţa, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Cătăneşti, *loc izolat,* în ramificaţiunile de V. ale munteluĭ Istriţa, com. Năeni, jud. Buzău.

Cătăneşti, *mahala,* în com. rur. Greci, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Cătănoaia, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., comuna Dragosloveni. Se desface din Dealul-Măguri; brăzdează partea de V. a comuneĭ. E acoperit cu păşunĭ. La poalele luĭ se află cătunul Terchești.

Cătănoiul, *sat,* în jud. R.-Sărat, plasa Oraşuluĭ, cătunul comuneĭ Andreaşi, în partea de N. a comuneĭ, pe partea dreaptă a luĭ.

Cătănoiul, *numire,* ce se maĭ dă *cătunuluĭ* Alunişul-d.-j., comuna Alunişul, pl. Vedea-d.-s., judeţul Olt.

Cătănoiul-Andreĭ, *vechiŭ pichet,* cu No. 10, pe rîul Milcovul, lîngă cătunul Cătănoiul, al comuneĭ Andreaşi, pl. Oraşuluĭ, judeţul R.-Sărat. Azĭ e locuinţă izolată.

Cătăuţul (La-), *locuinţă izolată,* jud. R.-Sărat, în plaiul Rîmnicul, com. Buda, în partea de V., pe pîrîul Cătăuţul, lîngă cătunul Cătăuţul. Azĭ e han pe drumul spre Chiojdeni şi Jitia.

Cătăuţul, *sat,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, cătunul comuneĭ Buda. Aşezat în partea de V. a comuneĭ, pe pîrîul Cătăuţul, la 3 kil. spre V. de cătunul de reşedinţă, Buda.

Cătăuţul, *culme de dealurĭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Chiojdeni; se desface din Dealul-Cîlnăuluĭ; se întinde spre E. printre rîul R.-Sărat şi afluentul săŭ, pîrîul Cătăuţul, despărţind comunele Buda de Chiojdeni. Este acoperit cu pădurĭ.

Cătăuţul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Buda. Izvoreşte din Dealul-Cîlnăuluĭ. Curge d'alungul dealuluĭ Cătăuţuluĭ. Udă partea de N. a comuneĭ, trecînd prin cătunele Fundătura, Cătăuţul, Spide, Scărişoara, şi merge de se varsă în rîul Rîmnicul-Sărat, lîngă cătunul Buda-Vechiă.

Cătăuţuluĭ (Fundul-), *deal,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Buda. Se desface din dealul Cîlnăuluĭ; brăzdează partea de V. a comuneĭ. S'a numit aşa, pentru că de aci izvoreşte pîrîul Cătăuţul. Este acoperit cu pădurĭ întinse.

Căteasca, *sat,* pe rîul Argeşul, jud. Argeşul, pl. Gălăşeşti. Are 49 familiĭ şi face parte din comuna rurală Căteasca-Popeşti. Are o biserică, cu hramul Naşterea-Maiceĭ-Domnuluĭ, deservită de un preot, un cîntăreţ şi un paracliser.

Căteasca-Popeşti, *com. rur.,* pe rîul Argeşul, jud. Argeşul, pl. Gălăşeşti, la extremitatea judeţuluĭ despre jud. Dîmboviţa, la 27 kil. de com. rur. Costeşti, reşedinţa subprefecturеĭ şi la 38 kil. de Piteşti. Se compune din satele Căteasca (maĭ înainte Tufeanca), Coşarele şi Popeşti, avînd peste tot 179 fam., cu 486 suflete, din carĭ 37 familiĭ Ţigani. In comună este o biserică, cu hramul Naşterea-Maiceĭ-Domnuluĭ şi o şcoală primară rurală. Budgetul comuneĭ pe anul 1882—83 a fost de 1686 leĭ la venitурĭ, şi de 1599 leĭ la cheltuelĭ. După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 134 contribuabilĭ şi are un budget anual de 2070 leĭ la venitурĭ, şi de 1846 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost, în anul 1887, de: 706 capete vite marĭ, 590 boĭ şi vacĭ, 14 bivolĭ şi 102 caĭ; şi de 897 vite mărunte: 700 oĭ şi 197 rîmătorĭ.

Cătiaşul (Hîngani-), *cătun,* al comuneĭ Chiojdul, jud. Buzău, situat pe malul stîng al pîrîuluĭ Cătiaşul, în apropiere de sorgintea sa. Are 330 locuitorĭ şi 72 case.

www.dacoromanica.ro

Cătiaşul, *munte*, în com. Păltineni, judeţul Buzăŭ, coprins între pîrîaele Cătiaşul, Nehoiul şi rîul Buzăul. Are 1006 metri înălţime, în punctul numit Vîrful-Cătiaşuluĭ. E acoperit, cea maĭ mare parte, cu păduriĭ şi izlaz de vite. Masa sa e nestabilă, fiind formată maĭ mult din pietriş. Din această cauză se macină şi se precipită părţi dintr'însul carĭ împiedică circulaţia, la punctul numit Rupturile-Păltinenilor.

Cătiaşul, *moşie* a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti. E pendinte de schitul Tîrgusorul, jud. Buzăŭ, căruia s'a dăruit de moşneniĭ Codeşti, în com. Chiojdul, căt. Cătiaşul. Are 380 hect., din care 520 pădure, 78 izlaz, 128 fîneaţă, 90 arabile, 6 livezĭ şi restul sterp.

Cătiaşul, *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Păltineni, căt. Curmătura. Face un corp cu pădurea Ploscari, de 320 hect., din care vre-o 50 s'aŭ transformat în curăturĭ şi fîneţe. Proprietarĭ: moşneniĭ Curmătureni şi Cătieşeni.

Cătiaşul, *pîrîŭ*, în com. Păltineni, jud. Buzăŭ. Izvoreşte din poalele munteluĭ Pitica, com. Chiojdul; udă căt. Cătiaşul din Chiojdul, apoĭ căt. Cătiaşul din com. Păltineni, primind izvoarele Ţărîna-Roşie, Grohoţişul şi Gherţălăul, şi dă în rîul Buzăŭ, la Gura-Cătiaşuluĭ, în dreptul căt. Topilele.

Cătiaşul-Ploscari, *cătun*, al comuneĭ Păltineni, jud. Buzăŭ, situat în partea de mijloc a pîrîuluĭ Cătiaşul. Are 110 loc. şi 27 case.

Cătiaşuluĭ (Gura-), *cătun*, al comuneĭ Păltineni, jud. Buzăŭ, situat la vărsătura pîrîuluĭ Cătiaşul în rîul Buzăŭ, în faţa căt. Topilele, din com. Mlăjetul. Are 100 loc. şi 22 case. De dînsul e alipită şi mica subdivizie Şeţul.

Cătiaşuluĭ (Vîrful-), *pădure*, în com. Păltineni şi Fundătura, judeţul Buzăŭ. Are ca 280 hect., din care 18 transformate în curăturĭ. Proprietate a moşnenilor Păltineni şi Fundătureni.

Cătina, *com. rur.*, în plaiul Buzăŭ, jud. Buzăŭ, situată pe ambele maluri ale rîuluĭ Bîsca-Chiojduluĭ, la distanţă de oraş de 59 kil. Limitele sale sunt: la N., începînd din hotarul Roma, de la piscul Murătoareĭ, se lasă în rîul Bîsca Chiojduluĭ, pe care-l trece, şi pe la Pietrele-Romeĭ urcă în vîrful Manta. La E. se lasă peste coline şi merge în vîrful Pătîrlegiĭ, de aci în Valea-Colînuluĭ, în vîrful Stîneĭ, în Piscul-Roşu, în vîrful Cetăţeleĭ, apoĭ pe valea Seacă atinge cătunul Slobozia. La S., începînd de la N. cătun Slobozia, merge în muntele Pieĭ, trece Bîsca şi o ia pe albia apeĭ Zeletinul, pănă în dreptul căt. Tîrleşti, (din Prahova). La V., începînd din apa Zeletinul, o ia pe scursura văeĭ Cîinilor, dă în apa văeĭ Cătineĭ, de unde urcă Slemnea pănă în Muchea-Dubanuluĭ, de aci în muntele Tisele, apoĭ în malul Pietreĭ-Rotăriĭ, de unde coboară în apa Stîmniculuĭ, urcă în muntele Carafte şi de aci în Piscul-Murătoareĭ. Suprafaţa sa e de 3953 hect., din carĭ 258 arabile, 1750 pădure, 165 fîneţe, 450 izlaz, 180 livezĭ, 3 vie şi 1147 sterp. Proprietăţĭ maĭ însemnate sunt: Cătina, Valea-Cătineĭ, Chiojdeanca, Cepturaşul, Lera, Roma şi Biserica-Fungul-Cătineĭ, maĭ toate în devălmăşie ale moşnenilor Cătineni, Izbăşoi, Frăsineni, Rîmbeĭ, Boereşti, Miculeşti, Chiojdeni şi Lereni; iar Carpul şi Corbul (Florească) sunt particulare.

Terenul comuneĭ e muntos, format în cea maĭ mare parte din pietriş şi nisipurĭ; de aceea nu se poate cultiva de cît puţin porumb. E însă avut în substanţe minerale, maĭ cu seamă: fier, sare, gips, păcură, de şi nu se exploatează, maĭ rar chihlibar. Are 2 tîrguriĭ: la 24 Iunie, în căt. Corbul, şi la 6 August. Căĭ de comunicaţiune n'are de cît valea Bîsciĭ-Chiojduluĭ, care se întrerupe adesea, din cauza viitureĭ apelor şi cădereĭ malurilor.

Vite are: 658 boĭ, 270 vacĭ, 146 viţeĭ, 6 bivolişe, 17 caĭ, 30 epe, 10 mînjĭ, 1200 oĭ, 377 capre şi 584 porcĭ. Stupĭ sunt 20.

Comuna e formată din cătunele: Cătunul, Cătina, Cepturaşul. Corbul, Lera, Mordana, Motruna, Moara-luĭ-Enică, Păsăroiul, Roma, Tronari, Săticul şi Valea-Cătineĭ. Cătunele au o populaţie de 2240 locuitorĭ, din carĭ: 538 bărbaţĭ însuraţĭ, 16 neînsuraţĭ, 39 văduvĭ, 532 băeţĭ; iar femeĭ măritate sunt 538, 186 văduve, 491 fete. Eĭ trăesc în 543 case. Meseriaşĭ sunt: 10 lemnarĭ, 1 tîmplar, 10 rotarĭ, 3 butnarĭ, 1 zidar, 2 fierarĭ şi 1 cojocar.

In comună sunt 393 contribuabilĭ, din carĭ 62 comercianţĭ romînĭ. Stabilimente sunt 8. Budgetul comuneĭ e de 2581 leĭ.

Comuna are o şcoală în căt. Siliştea-Motruna, frecuentată regulat de 35 elevĭ. Carte ştiŭ 110 locuitorĭ. Biserică sunt 5, (din care una în ruine), deservite de 2 preoţĭ, 4 cîntăreţĭ şi 4 paracliseriĭ. Catedrala e cea cu hramul Sf. Dimitrie. Biserică cu oare-care însemnătate

www.dacoromanica.ro

istorică e cea din Fundul-Cătineĭ. Cîrciumĭ sunt 6.

Comuna e vechie. Moşneniĭ cătineni posedă un hrisov de la Radu al II-lea, în care se spune că acest pămînt este al lor de vechie baştină. Celel'-alte cătune sunt de maĭ tîrziŭ. Ca locurĭ istorice sunt: Roma şi Pietrele-Romeĭ, Siliştea, Rîpa-Feteĭ, Nanta, etc.

Cătina (Siliştea), *cătun* de reşedinţă al comuneĭ Cătina, jud. Buzăŭ. E situat pe malul stîng al Bîsciĭ. Are 240 locuitorĭ carĭ staŭ în 60 case.

Cătina, *sat*, pl. Jiul-d.-s., comuna Bralostiţa, judeţul Dolj. Are 93 suflete, 43 bărbaţi, 50 femeĭ. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Bralostiţa, ce este la 2980 m. depărtare. In anul şcolar 1892—93 aŭ urmat 6 băeţi. Cu vîrstă de şcoală sunt 19 copiĭ. Ştiŭ carte 27 loc.

Cătina, *sat*, face parte din com. Călineşti, plasa Filipeşti, jud. Prahova.

Cătina, *costişe*, pl. Jiul-d.-s., com. Bralostiţa, jud. Dolj, satul Cătina, pe care se întinde satul cu acelaşĭ nume.

Cătina, *deal*, în partea meridională a com. Tăuteşti, plasa Copoul, jud. Iaşi.

Cătina, *izvor*, în com. Căneşti, jud. Buzăŭ. Incepe de la muntele Umbrărelul şi se scurge în pîrîul Sărăţelul-Berciĭ.

Catina, *sorginte de ape minerale*, în jud. Buzăŭ, comuna Căneşti, căt. Păcura. Se scurge în valea Barchezi.

Cătina, *lac*, pe proprietatea Blejeasca, a fraţilor C. şi G. Olănescu, situat în pădurea zisă Grădina-luĭ-Boboc, plasa Glavacioc, jud. Vlaşca.

Cătina, *loc* de fîneţe şi pruniĭ, situat în comuna Văleni, plasa Argeşelul, jud. Muscel.

Cătina, *pădure*, în com. Cătina, jud. Buzăŭ. Constă din sforile: Balosinul, Faţa-cu-Gorîniĭ, Vîrful-Rîpeĭ-Feteĭ şi Valea-Seacă, formînd în total 130 hect. ale moşnenilor Frăsineni şi Cătineni.

Cătina (La-), *han*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., comuna Corbul, în partea de Vest, pe drumul ce duce la comunele Măicăneşti şi Rîmniceni.

Cătina (Piscul-cu-), *pisc*, spre S. de com. Talea, plasa Peleşul, jud. Prahova. Şi-a luat numele dela Cătina ce se află pe el. Servă de păşune vitelor locuitorilor.

Cătina-Mare, *insulă* în Dunăre, între com. Flămînda şi insula Cătina-Mică, judeţul Teleorman. Este acoperită cu zăvoiŭ de salcie, proprietate a statuluĭ; se dă în tăere.

Cătina-Mică, *insulă* în Dunăre, la depărtare de 2 kil. de gura Oltuluĭ, puţin maĭ jos de cheiul portuluĭ, jud. Teleorman. Este acoperită cu zăvoiŭ de salcie. Aci, între ţărm şi insulă, abordează cea maĭ mare parte din vasele carĭ vin să încarce cerealе în port.

Cătina-Siliştea, *moşie*, în com. Cătina, jud. Buzăŭ, a moşnenilor Çătinenĭ şi Frăsinenĭ. Are 640 hect. pădure, fîneaţă, izlaz şi curăturĭ.

Cătineĭ (Dealul-), *deal*, la Vest de comuna Poenărei, plaiul Nucşoara, situat între judeţele Muscel şi Argeş.

Cătineĭ (Dosul-), *parte din podul Catina-Siliştea*, din comuna Cătina, jud. Buzăŭ. Formează o sfoară ca de 60 hect.

Cătineĭ (Fundul-), *veche numire*, a căt. Valea-Cătineĭ, jud. Buzăŭ.

Cătineĭ (Fundul-), *fost schit*, în com. Cătina, jud. Buzăŭ, zidit în secolul XVII de Spiridon Călugărul. Azĭ e biserică de mir.

Cătineĭ (Fundul-), *moşie*, în comuna Cătina, jud. Buzăŭ, ca 500 hect., din care 84 pădure. A fost confirmată printr'un hrisov din 1804, al luĭ Al. Ipsilante, schituluĭ de la Fundul Cătineĭ; restul e a moşnenilor. Hrisovul se află încă în cancelaria foasteĭ Protopopiĭ de Cislăŭ, de unde nu s'a ridicat nicĭ un act, de şi protopopiile de plaiurĭ sunt suprimate din 1864.

Cătineĭ (Lacul-) (Lacul-Mare), *lac* însemnat, în com. şi cătunul Cătina, jud. Buzăŭ.

Cătineĭ (Plaiul-) saŭ **Poiana-Mare**, *colină*, în judeţul Buzăŭ, com. Cătina, cătunul Mordana.

Cătineĭ (Valea-), *cătun*, al com. Cătina, jud. Buzăŭ, cu 160 locuitorĭ şi 34 case. Are sub-divizia Beşgulești, locuită de descendenţiĭ luĭ Ilie Beşgu, fost căpitan de poteră.

Cătineĭ (Valea-), *vale*, în com. Cătina, jud. Buzăŭ. Incepe din pădurea Mărculeasa şi se scurge in Bîsca-Chiojduluĭ, în dreptul căt. Cătina.

www.dacoromanica.ro

Cătineĭ (Vîrful-) (Vîrful-Stîrculuĭ), *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Cătina, căt. Valea-Cătineĭ. E acoperit de pădure.

Cătinele, *numire,* dată uneĭ părţĭ din *pădurea* Bădeni-Popeşti din comuna Clondirul, jud. Buzăŭ.

Cătinele, *loc izolat,* com. Goleşti, pl. Podgoria, jud. Muscel. La Cătine, se zice, că a fost tăbărîtă o parte din oştirea luĭ Tudor-Vladimirescu, la 1821.

Cătini, *sat,* în judeţul R.-Sărat, plasa Marginea-d.-j., cătunul comuneĭ Corbul, situat în partea de Vest a com., la hotarul spre judeţul Putna, aşezat în cîmp.

Cătinişul, *moşie,* avînd o suprafaţă de 460 hect., 23 ariĭ, în jud. Tecuciŭ. Este adesea-oriĭ supusă inundaţiilor rîuluĭ Siret, lîngă care se afla com. Tudor-Vladimirescu, proprietatea d-luĭ Véron. Este acoperită de poene, de fineţe, iar restul cătină şi cuhalm.

Cătruneşti (Sinteşti), *sat,* face parte din com. rur. Cătruneşti-Mîineasca, pl. Mostiştea, jud. Ilfov. Este situat la N.-E. de Bucureşti, pe malul stîng al văeĭ Mostiştea. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 964 hect. cu o populaţie de 397 locuitoriĭ.

D-l D. Pişca are 700 hect. şi locuitoriĭ 264 hect. Proprietarul cultivă 600 hect., avînd 100 hect. pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul, rezervînd, pentru izlaz 10 hect.

Are o biserică cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. O şcoală mixtă frecuentată de obiceiŭ, de 25 elevĭ şi 6 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 2092 leĭ. In raionul satuluĭ e 1 heleşteŭ şi 1 moară de apă.

Comerciul se face de 1 cîrciumar şi 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 328 şi al celor micĭ de 625.

S'a stabilit în sat 1 străin.

Acest sat, s'a înfiinţat la anul 1795, de fostul proprietar Baldovin.

Cătruneşti-Mîineasca, *comună rurală,* pl. Mostiştea, jud. Ilfov, situată la N.-E. de Bucureşti, lîngă Valea-Mostiştea; la o distanţă de 29 kil. de Bucureşti.

Se compune din satele: Cătruneşti, Cloşca, Lilieci, Mîineasca, Sineşti-Noi, Sineşti-Vechi. Cu o populaţie de 1382 locuitoriĭ, carĭ trăesc în 259 case şi bordee. Se întinde pe o suprafaţă de 4416 hect.

D-niĭ D. Pişca, Sp. Casotti, Fraţiĭ Dumba, N. Călifaru, statul şi însurăţeiĭ aŭ 3478 hect. şi locuitoriĭ 938 hect.

Proprietariĭ cultivă 2656 hect., avînd 88 hect. izlaz şi 734 hect. pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul, rezervînd pentru izlaz ca la 34 hect.

Comuna numără 269 contribuabilĭ, avînd un budget de 4910 leĭ la venituri şi 4876 la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 258 contribuabilĭ.

In comună sunt 3 biserici, deservite de 2 preoţĭ, la Cătruneştĭ, Mîineasca şi Sineşti-Vechi, 1 şcoală mixtă; 4 heleştele şi 2 morĭ cu apă.

Numărul vitelor marĭ e de 1318, 294 caĭ şi epe, 6 armăsarĭ, 560 boĭ, 365 vacĭ şi viţeĭ, 23 taurĭ, 34 bivolĭ, 36 bivoliţe, şi al celor micĭ de 2400, 21 capre, 377 porcĭ şi 2000 oĭ.

Dintre locuitorĭ, 305 sunt plugarĭ şi 15 aŭ diferite profesiĭ.

Arătura se face cu 160 pluguri: 130 cu boĭ şi 30 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 208 care şi căruţe: 157 cu boĭ şi 51 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 254 şi neîmproprietăriţĭ 77. Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ şi 4 hangiĭ. S'a stabilit în comună 1 străin.

Cătuna, *cătun,* al com. Albeşti, jud. Buzăŭ.

Cătunaşi, *sat,* face parte din com. Umbrăreşti, pl. Bîrlad, jud. Tecuciŭ. E situat pe partea dreaptă a rîuluĭ Bîrlad, la o distanţă de reşedinţa comuneĭ 810 m. E situat la S. comuneĭ. Are o populaţie de 32 capĭ de familiĭ, cu 127 suflete Este înconjurat în partea de V. cu pădure, iar la E. de rîul Bîrlad.

Cătuneanca, *trup de moşie* nelocuită, întrupată cu moşia Petroşani, din pl. Marginea, jud. Vlaşca. Foastă proprietatea a familieĭ Lapatti; azĭ e proprietatea succesorilor principeluĭ Dim. B. Ştirbeiŭ.

Cătuneanul, *deal,* cu direcţia spre S.-E., în comuna Diţeşti, plasa Filipeşti, jud. Prahova. Pe deal sunt plantate viĭ, prunĭ, nucĭ şi merĭ. Servă şi de păşunat.

Cătunele, *com. rur.,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s., situată pe Valea-Motruluĭ, la o distanţă de Turnul-Severin de 43 kil., iar de Broşteni, reşedinţa plăşeĭ, de 14 kil. Formează comună cu cătunele: Stăicul-d.-j., Valea-Perilor şi Valea-Caselor, avînd 142 contribuabilĭ, cu 900 locuitorĭ, locuind în 180 case.

Locuitoriĭ posedă: 40 pluguri, 60 care cu boĭ, 10 căruţe cu caĭ şi 106 stupĭ. O parte din

www.dacoromanica.ro

această com. e proprietatea statuluĭ. Are 2 biserici deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; o şcoală cu 1 învăţător, frecuentată de 20 elevĭ. Sunt 2 cîrciumĭ. Budgetul comuneĭ coprinde: la venitурĭ, suma de 738 leĭ; iar la cheltuelĭ, suma de 698 leĭ. Numărul vitelor în această comună este de: 408 vite marĭ cornute, 26 caĭ, 450 oĭ şi 406 rîmătorĭ. Comuna e străbătută de 2 şosele comunale.

Dealurĭ sunt: Cioaca-Vie, Culmea-Mare, Dealul-Mare, Crucea-luĭ-Ilie, Cracul-Scoroşuluĭ, Cracul-Ţiganuluĭ, Viişoarele, Viile-Părăsite şi Cracul-Poiana-Mănăstireĭ, din vîrful căruia se poate privi în diferite direcţiunĭ la marĭ distanţe.

Văĭ sunt: Valea-Motruluĭ, a Chivădaruluĭ, a Grădiştеĭ, a Scoarţeĭ, a Perilor, Valea-Mare, Valea-Cîmpul-Mare, Valea-Bisericeĭ, Valea-Boerească şi Valea-Dăeĭ.

Apele ce udă această comună sunt: Motrul şi Iupca.

In această comună se văd urmele uneĭ zidărиĭ ce se află la Gura-Chivădaruluĭ. Aci se zice că a fost o cetate romană. Zidăria este în malul Motruluĭ şi chiar pe deal. Cărămizĭ de aci s'aŭ luat şi întrebuinţat de către locuitorĭ la sobele şi casele lor. In aceste zidărиĭ s'aŭ găsit obiecte vechĭ, monede cu inscripţiunea împăratuluĭ Sever, săgeţĭ, inele cu iniţiale pe dînsele, iar în 1885, cu ocaziunea unor săpăturĭ, s'aŭ găsit nişte monede vechĭ de aur.

Cătunele, *moşie*, a statuluĭ, în judeţul Roman, pl. Fundul, com. Negri, arendată (1887) împreună cu moşia Călineşti, cu 8200 leĭ anual.

Cătunele-de-Jos, *sat*, în judeţul Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s.; ţine de com. rur. Cătunele.

Cătunele-de-la-Fîntînele, *conac*, pe marginea bălţiĭ Suhaia, judeţul Teleorman. Aci se desface şi se conservă peştele, ce se vînează de năvodarĭ. Sunt magaziĭ pentru peştele sărat.

Cătunele-de-la-Viişoara, *conac*, pentru păstrat peştele, destinat pentru partea de baltă ce cade pe moşia Viişoara, jud. Teleorman.

Cătuneni, *cătun*, pendinte de comuna Bucşani, fostă proprietatea mănăstireĭ Cătuneni. Azĭ e proprietatea d-neĭ Sămăşescu. E situată în pl. Neajlovul, judeţul Vlaşca.

Cătunul, *com. rur.*, pl. Ialomiţa, jud. Dîmboviţa. Această comună, situată spre S.-E. de Tîrgovişte, aproape de marginea judeţuluĭ, pe loc şes şi pe malul stîng al rîuluĭ Ialomiţa, este udată, în raionul săŭ, de rîurile Ialomiţa, Cricovul şi Crivăţul şi se compune din cinсĭ cătune: Cătunul, Bujoreanca, Butimanul, Hodărăşti şi Ochiul-Bouluĭ. Are o populaţie de 1876 locuitorĭ. Comuna Cătunul produce tot felul de cereale, şi vite multe. Se află o moară de apă.

Are treĭ bisericĭ şi o şcoală. Şcoala este mixtă şi cu un învăţător. Este frecuentată în cursul anuluĭ de 50—62 elevĭ şi eleve. In comună sunt 102 băeţĭ şi 67 fete cu etatea de şcoală. Localul a fost clădit în 1885, cu primăria la un loc. Şcoala n'are pămînt. Comuna are un venit de 4618 leĭ şi 410 contribuabilĭ.

Această comună se învecineşte la E. cu comuna Hăbudul, pl. Tîrgşorul, jud. Prahova, de care se desparte prin rîul Cricovul-Dulce, ce dă în Ialomiţa, la S.-E. cu com. Tătărăi, despărţindu-se prin Ialomiţa, la V. cu com. Cojeasca, la N. cu com. Corneşti, de care se desparte prin rîul Crivăţul, şi la N. cu pl. Znagovul, jud. Ilfov. Comuna Cătunul, atît cu cătunele sale, cît şi cu maĭ toate comunele vecine, se leagă prin şosele comunale, vecinale şi judeţene.

Cătunul, *com. rur.*, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Situată lîngă pîrîul Sărătura şi Măcliţa, la 38 kil. departe de Ploeşti şi la 10 kil. departe de reşedinţa plaiuluĭ.

Se compune din două cătune: Cătunul şi Poiana-Mĭerleĭ. Are o populaţie de 932 locuitorĭ, fiind 200 capĭ de familie, din carĭ 150 contribuabilĭ; sunt 210 case de locuit.

Comuna n'are biserică. Locuitorĭĭ merg la biserica din com. Ogretinul.

Parte din locuitorĭ sunt moşneni; parte s'aŭ împroprietărit după legea rurală şi a însurăţeilor. Eĭ aŭ: 150 boĭ, 200 vacĭ, 180 viţeĭ, 100 oĭ, 5 capre şi 200 porcĭ.

Şcoală nu este în comună. Copiiĭ merg la şcoalele din Ogretinul şi Drajna-d.-s. Ştiŭ carte 40 bărbaţĭ.

Locurĭ însemnate în comună sunt: Vîrful-cu-Pietrele-Infierate şi Malul-cu-Rîpa, La-Coasta-Tare.

Toată comuna are o suprafaţă de 800 hect.

Ţuică se fabrică în comună ca la 750 hectol.

Stupĭ cu albine sunt 50.

Dealurĭ sunt: Malul-de-Răsună, Ursoaia. Pădurea Vîrful-Caşuluĭ se află pe teritoriul comuneĭ.

Cătunul, *com. rur.*, compusă din

www.dacoromanica.ro

cătunele: Albeni, Banovul, Brăteşti, Cătunul, Ţavîrlăul, pendinte de pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca. Se află situată pe coasta dreaptă a Glavacioculuĭ.

In 1886, avea 940 suflete şi 178 contribuabilĭ.

Budgetul anual era în 1886 de 7713 leĭ la venitурĭ şi 7606 leĭ la cheltuelĭ.

Are o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ. In comună se află o şcoală mixtă cu 2 clase, condusă de un învăţător; în 1888 aŭ urmat 11 băeţĭ şi 3 fete.

Această comună este departe de Bucureşti de 65 kil., de Giurgiŭ 76 kil., iar de Obedeni, reşedinţa plăşeĭ, de 28 kil. In anul 1888 s'aŭ cultivat o suprafaţă de 1150 hect., cu diferite cereale.

Cătunul, *sat*, face parte din com. rur. Berceni, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Cătunul, *sat*, face parte din com. rur. Cătunul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Cătunul, *cătun*, al com. Cătina, jud. Buzăŭ. Are 40 locuitorĭ şi 10 case.

Cătunul, *cătun*, pendinte de com. cu acelaşĭ nume, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca. In acest cătun sunt: şcoala, biserica şi casa comunală.

Cătunul, *moşie* a d-luĭ Gheorghe Gr. Cantacuzino, pe care, la 1864, s'aŭ împroprietărit loc. din com. Proviţa-d.-j., pl. Prahova, jud. Prahova.

Cătunul-Bisericeĭ, *sat*, jud. Argeş, pl. Piteşti. Face parte din com. rur. Cocul-Popeşti.

Cătunul-Bouluĭ, *sat*, jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Cocul-Popeşti.

Cătunul-de-Sus, *sat*; face parte din com. rur. Dobrotinetul, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt. Are o populaţie de 550 locuitorĭ. Este situat pe dealul Oltuluĭ. Aci e o biserică fondată la anul 1639, de Mateĭ-Vodă-Basarab.

Cătunul-din-Deal, *sat*, jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Bradul-Geamăna.

Cătunul-Moara, *sat*; face parte din com. rur. Băteşti, pl. Crivina, jud. Prahova.

Cătunul-Negraşi, saŭ **Romanaţi**, saŭ **Romîneşti**, *moşie*, judeţul Argeş, plasa Cotmeana; cu o întindere de 4950 pogoane pădure. E proprietatea statuluĭ; altă-dată aparţinea mănăstirii Glavaciocul din Vlaşca. La 1871 avea o arendă de 12700 leĭ şi a fost ipotecată împreună cu alte 380 proprietăţĭ ale statuluĭ pentru împrumutul domenial de 78 milioane. Pentru periodul 1883-88, arenda acesteĭ moşiĭ a scăzut la 5720 leĭ.

Cătunul şi Cepturaşul, *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Cătina, căt. Cătunul. Are 300 hect. ale moşnenilor Boereşti.

Cătunuluĭ (Faţa-), parte din *moşia* Cepturaşul-Cătunul, din com. Cătina, jud. Buzăŭ; formează o sfoară de 27 hect., din care 11 pădure.

Cătuşa, *sat*, jud. Argeş, pl. Oltuluĭ, pendinte de com. rur. Bărbăteşti. Are 150 locuitorĭ.

Cătuşa, *baltă*, lîngă Siret şi staţia Bărboşi, în com. Fileşti, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ. Este formată de pîrîiaşul cu acelaşĭ nume.

Cătuşa, *pîrîŭ*, în com. Fileşti, pl. Siret, jud. Covurluiŭ. El începe a izvori din Satul-Costi şi e format din alte patru pîrîiaşe, ce curg prin văile: Dancăĭ, Satul-Costiĭ, Satul-Conachi şi Fileşti; apoĭ, străbătînd valea cu acelaşĭ nume, formează la capăt spre S., lîngă Siret, balta Cătuşa.

Cătuşa, *vale*, în com. Fileşti, pl. Siret, jud. Covurluiŭ. Ambele coline ale acesteĭ văĭ sunt împodobite cu viĭ aparţinînd cele maĭ multe Gălăţenilor. Pe partea estică a văeĭ Cătuşa trece drumul de fer, iar prin partea vestică linia fortificaţiilor Galaţi-Nămoloasa-Focşani.

Căţăleşti, *sat*, pl. Bistriţa-d.-s., com. Spineni, jud. Bacăŭ; situat pe şesul drept al Siretuluĭ, maĭ sus de Spineni. Are o şcoală; o biserică ortodoxă făcută la 1832; o cîrciumă. Sunt 69 capĭ de familie, cu 259 suflete. Vite sunt: 13 caĭ, 169 vite marĭ cornute şi 39 porcĭ.

Căţătul, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 225 hect. formată din 2 trupurĭ: Căţătul (200 hect.) şi Altul-Cuceĭ (25 hect.). E situată în com. Dozeşti, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Căţeaua, *iezer*, în balta com. Gropeni, jud. Brăila. E unit în partea de V. cu iezerul Moara-Bună, comunicînd cu privalul Gingărăşoaia, prin privalul Mocanu.

Căţeaua, *movilă*, jud. Brăila, la 1 ½ kil. spre N. de satul Dudescu, pe lunca Călmăţuiuluĭ.

www.dacoromanica.ro

Căţeaua, *prival*, jud. Brăila, care uneşte iezerul Căţeaua cu canalul Vîlciŭ.

Căţeĭ (Valea-), *vale cu pîrîŭ*, com. Corbiţa, jud. Tecuciu. Izvoreşte din Dealul-Viilor şi se varsă în Berheciul, pe partea dreaptă.

Căţel (Măgura-luĭ-), *măgură*, jud. Teleorman, la hotarul domeniuluĭ oraşuluĭ Alexandria cu moşia Atîrnaţi, în apropiere de calea naţională Turnul-Vitănești. Înălţimea eĭ este de 40 m. şi lărgimea la bază de 150 m.

Căţeleĭ (Piatra-), *loc izolat*, şi escavaţie în muntele Bisoca, jud. Buzăŭ. Din interiorul săŭ începe să curgă apa Peceneaga. In această peşteră s'aŭ găsit resturĭ de arme vechĭ, precum: săbiĭ, topoare, etc.

Căţeleĭ (Piatra-), *munte*, în jud. R.-Sărat., plaiul Rîmnic, com. Bisoca. E aşezat în partea de Vest a comuneĭ Carîmbul, pe pîrîul Recea. E acoperit cu păduriĭ şi păşunĭ. Vara se află aci stîne de oĭ.

Căţeleşti, *cătun*, pendinte de comuna Tecuciul-Kali ıderu, din plasa Teleormanuluĭ, jud. Teleorman. Are o populaţiune de 250 suflete şi 49 contribuabilĭ.

Căţelul, *sat*, pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Dudeşti-Cioplea. Este situat spre E. de D ıdeşti. In partea de N. are dealurĭ, iar la S. pămîntul e băltos.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 3 cîntăreţĭ. In sat se află o şcoală, frecuentată de 16 elevĭ, cu întreţinerea căreia comuna cheltueşte 1940 leĭ anual.

Populaţia luĭ e de 259 suflete. Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Suprafaţa totală a satuluĭ e de 620 hect. (împreună cu Vitanul), din carĭ 420 hect. aparţin d-luĭ T. Eftimiu şi 200 locuitorilor. Viea se cultivă pe o scară întinsă. 150 hect. rămîn sterpe.

Căţelul, *fort* în jurul Bucureştilor, jud. Ilfov.

Căţeluluĭ (Măgura-), *semn de hotar*, între moşiile Lisa şi Vînători, din pl. Margineĭ, judeţul Teleorman.

Căţeluluĭ (Piscul-), *pisc*, la V. de com. Ţiţeşti, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Căţeluluĭ (Valea-), *vale*, între iazurile Romîneşti, comuna Movileni, plasa Copoul, judeţul Iaşi. Se prelungeşte pănă în comuna Păuneşti. Pe ea se fac semănăturĭ.

Căţeluşa, mic *afluent* al Bistriţeĭ, jud. Suceava. Formează hotar între comunele Broşteni şi Mădeiul (3000 m.)

Căţetul, *sat*, face parte din com. rur. Dozeşti, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 319 locuitorĭ (163 bărbaţĭ şi 156 femeĭ). Cade în partea de N. a comuneĭ şi este situat pe dealul Căţetul.

Aci este o biserică de lemn, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, fondată la anul 1822. Este la distanţă de $3\frac{1}{2}$ kil. de căt. Dozeşti, unde este şcoala şi reşedinţa comuneĭ. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 39 (23 băeţĭ şi 16 fete).

Căţetul, *deal*, com. Dozeşti, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea. Are o direcţiune de la N. spre S. Pe el este situat satul Căţetul.

Căţinele, *lac*, în pl. Borcea, insula Balta, com. Şocariciul, jud. Ialomiţa.

Căţinul, *lac*, în pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta. Se întinde pe teritorul comunelor Feteşti şi Stelnica, jud. Ialomiţa.

Căţinul-cu-Butucĭ, *lac*, în plasa Ialomiţa-Balta, insula Balta, comuna Dudeşti, jud. Ialomiţa.

Căţinul-din-Mijloc, *lac*, în pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta, comuna Dudeşti, jud. Ialomiţa.

Căţinul-luĭ-Panait, *lac*, în pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta, com. Dudeşti, jud. Ialomiţa.

Căţunul, *munte*, la N. de com. Lereşti, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Căţunul, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, pe moşia Muntele-Căţunul, com. Lereşti, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel. E în întindere aproximativă de 300 hect., cu un masiv des, compus din fag, plop si mesteacăn. Spre vîrf se află puţin molift şi e situată în regiunea muntoasă, cu pante repezĭ, din care se scurg pîraie. Se învecineşte la N. cu Zezerul, la S. cu Văcarea, la E. cu Rîul-Tîrguluĭ şi la V. cu Tărîţoasa.

Căueşti, *sat*, din com. Roşcani, plasa Turia, judeţul Iaşi; satul se află situat pe dealurile: Spineni şi Stîlpeni, avînd o suprafaţă de 1432 hect. şi o populaţie de 83 familiĭ, saŭ 323 locuitorĭ Romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor. Are o biserică, deservită

www.dacoromanica.ro

de 1 preot, 1 cîntăreț și 2 eclesiarhĭ, precum și o școală întreținută de comună, care a fost înființată în 1880, frecuentată de 15 elevĭ.

Numărul vitelor e de 761 capete, din carĭ: 262 vite marĭ cornute, 380 oĭ, 42 caĭ și 77 rîmătorĭ.

Căueşti, *sat*, în jud. Tutova, pl. Corodul, com. Adam, spre S.-V. de satul Adam. Are 207 locuitorĭ (din carĭ 16 știŭ carte). Inainte se numea Cucueşti.

Căueşti, *sat*, din com. Scheia-Căpoteşti, pl. Fundurile, jud. Vasluiŭ. E situat între dealul Dupăita la S., și între al Fauruluĭ la N.-E., pe o întindere de 644 hect. și cu o populație de 56 familiĭ, saŭ 280 suflete. Parte din eĭ sunt răzeșĭ.

Căueşti, *iaz*, în vatra satuluĭ Căueşti, com. Roșcani, pl. Turia, județul Iași; are o întindere de peste 5 hect., și format din scursura iazuluĭ Roșcani. Este abundent în pește.

Căueşti, *pîrîŭ*, jud. Vasluiŭ, numit astfel după valea și satul Căueşti, din com. Scheia. Izvorește din partea de Nord a satuluĭ, din Șipotul-luĭ-Taur; curge prin sat spre E., apoĭ printre Capul-Dealuluĭ, Faurul și Filozofuluĭ și se varsă în pîrîul Rebricea.

Căueştilor (Valea-), *vale*, din com. Scheia, jud. Vasluiŭ; se întinde de la N.-V. către E., prin mijlocul satuluĭ Căueşti și printre dealurile: Movilițeĭ, Dupăiteĭ și Fauruluĭ și se termină lîngă Șesul-Scînteeĭ.

Căuia, *deal*, la E. de satul Căuia-d.-s., com. Negulești, jud. Tecuciŭ.

Căuia, *pîrîŭ*, jud. Tecuciŭ, izvorește din punctul numit Groapa-Ursuluĭ; trece prin satele Căuia-d.-s., Căuia-d.-j., Răspopi; merge în direcție N.-E. și se varsă în Berheciul.

Căuia-de-Jos, *sat*, face parte din com. Negulești, jud. Tecuciŭ. E situat pe coasta dealuluĭ cu acelașĭ nume, 800 m. departe de reședința comuneĭ. Are o populațiune de 55 capĭ de familie, cu 198 suflete, carĭ locuesc în 49 case.

Locuitoriĭ sunt împroprietăriță.

Căuia-de-Sus, *sat*, face parte din com. rur. Negulești, pl. Berheciŭ, jud. Tecuciŭ. Situat pe dealul cu acelașĭ nume, la N. com., 2 kil. departe de reședință.

Are o populație de 29 capĭ de familie, cu 106 suflete. Copiĭ în vîrstă de școală sunt 45 (24 băeță și 21 fete). Este străbătut de rîpa cu acelașĭ nume.

Locuitoriĭ sunt împroprietăriță.

Căuleşti, *sat*, cu 40 familiĭ, jud. Argeș, pl. Cotmeana, pendinte de com. rur. Lunca-Corbuluĭ.

Căuşeni, *sat*, în jud. Roman, pl. Fundul, com. Poiana-luĭ-Iurașcu, spre N.-E. de satul Poiana-luĭ-Iurașcu, pe malul drept al pîrîuluĭ Sasa. Are 115 capĭ de familie, 425 locuitorĭ, din carĭ 75 contribuabilĭ; 19 știŭ carte. Locuesc în 110 case. In sat se află 499 capete de vite marĭ. Are o biserică de lemn în partea numită Căuțișeni-luĭ-Burchi. Acest sat este alcătuit din părțile numite: Căuțișeni-Giosanuluĭ, Căuțișeni-luĭ-Burchi, Căuțișeni-luĭ-Iurașcu și Căuțișeni-Răzășĭ.

Căuşul, *deal*, de natură pietroasă, acoperit cu tufărișurĭ, în plasa și jud. Tulcea, com. Agi-Ghiol. Se desface din dealul Orta-Bair, se întinde spre E., cu o direcție generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea centrală a plășeĭ și pe cea apusană a comuneĭ. Are o înălțime de 205 m. dominînd satul Agi-Ghiol, care posedă și tufărișul ce acoperă acest deal.

Căuţişeni-Giosanuluĭ, parte din *satul* Căuțișeni, com. Poiana-luĭ-Iurașcu, jud. Roman.

Căuţişeni-luĭ-Burchi, parte din *atul* Căuțișeni, com. Poiana-luĭ-Iurașcu, jud. Roman.

Căuţişeni-luĭ-Iurașcu, parte din *satul* Căuțișeni, com. Poiana-luĭ-Iurașcu, jud. Roman.

Căuţişeni-Răzeşĭ, parte din *satul* Căuțișeni, com. Poiana-luĭ-Iurașcu, plasa Fundul, județul Roman.

Căzănaruluĭ (Dosul-), *colină*, în com. și cătun. Calvini, județul Buzăŭ; pădure, pe ea se află și puține arăturĭ.

Căzăneasca, *moșie*, a Eforieĭ Spitalelor Civile din București, situată în com. Gărdești, jud. Teleorman. Are o întindere de 350 hect. pămînt arabil.

Căzăneasca, *pădure*, pe moșia cu acelașĭ nume, jud. Teleorman, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din București. Intinderea eĭ este de 15 hect.

Căzăneşti, *com. rur.*, în pl. Ialomița-Balta, jud. Ialomița. Este situată pe partea stîngă a rîuluĭ Ialomița, între comunele Ciochina și Sărățeni-d.-s.

Teritoriul comuneĭ, cu suprafața de 7000 hect., din carĭ 400 hect. pădure și 50 hect.

www.dacoromanica.ro

luncă băltoasă, se întinde din albia rîuluĭ Ialomiţa, spre N. pănă în teritoríul comuneĭ Reniga. Moşia este proprietate particulară. După legea rurală din 1864, se află 101 locuitorĭ împroprietăriţĭ şi 65 locuitorĭ neîmproprietăriţĭ.

Se compune dintr'un singur sat şi două cătune (tîrle): Drăgoiasca şi Bibicelul.

Satul Căzăneşti este situat pe o mică culme de deal, pe ţărmul stîng, la 1 kil. de rîul Ialomiţa. Este strămutat pe acest loc de puţin timp, maĭ înainte era la 3 ½ kil. spre S. de actualul sat, tot pe malul stîng al rîuluĭ, unde Ialomiţa face un mare cot mergînd despre S. spre N. Vechiul sat, părăsit din cauza inundaţiilor, era pe locul numit Biserica-Vechiă, unde biserica vechiuluĭ sat s'a păstrat mult timp.

In satul Căzăneşti este reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale.

După recensimîntul din anul 1890, populaţiunea comuneĭ se compune din 1058 locuitorĭ, cu 280 capĭ de familie şi 778 membri de familie, saŭ 554 bărbaţĭ şi 504 femeĭ. După naţionalitate: 1049 Romînĭ, 4 Grecĭ, 4 Ungurĭ şi 1 German. După religie: 1053 creştinĭ ortodoxĭ, 4 catolicĭ şi 1 mozaic. După profesiune: 316 agricultorĭ, 12 meseriaşĭ, 11 comercianţĭ, 3 profesiunĭ libere, 74 muncitorĭ şi 24 servitorĭ. Ştiŭ carte 100 persoane şi 958 nu ştiŭ.

Vite sunt: 300 caĭ, 500 boĭ, 1500 oĭ şi 125 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ, în anul 1887—88 era de 4989 leĭ.

Instrucţiunea se predă într'o şcoală mixtă la 38 elevĭ, de un învăţător retribuit de comună.

Aicĭ se află o biserică, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Prin satul Căzăneşti trece calea judeţeană Slobozia-Urziceni.

Căzăneşti, *com. rur.*, în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul, la distanţă de 28 kil. de oraşul Turnul-Severin, şi de 17 kil. de Malovăţul, reşedinţa plăşeĭ. E situată pe Valea-Coşuşteĭ şi alte văĭ, formînd comună cu cătunele: Jigniţa şi Roşia. Are 560 loc. şi 125 case. Contribuabilĭ sunt 109. Locuitorĭĭ posedă: 16 pluguri, 33 care cu boĭ, 5 căruţe cu caĭ şi 120 stupĭ.

Are 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ. O şcoală, cu un învăţător, e frecuentată de 20 elevĭ.

Budgetul comuneĭ se ridică la veniturĭ de 967 leĭ, şi la cheltuelĭ de 774 leĭ.

Numărul vitelor în această comună este de: 216 vite marĭ cornute, 36 capre, 100 oĭ şi 205 rîmătorĭ. Comuna este udată de rîul Coşuştea şi pîraiele Galbenul, Govodarva, Roşul şi Manea.

Văile maĭ principale din această comună sunt: valea Coşuştea, Ilfovul, Măţişul, Manea, Ciuşanul - Meilor, Roşia şi Govodarva. Iar dealurĭ maĭ principale sunt: Dealul Lupşa, Ochianul, Cocîrţăul, Măţişul - Bisericeĭ, Cracovini, Copilomie, Cornetul, Govodarva, Roşul şi culmea Husnicioara-Priboeşti.

Prin comună trece şoseaua comunală Ciovîrnăşani-Căzăneşti-Poiana-Corcova.

Căzăneşti, *com. rur.*, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. Este situată la o mică distanţă de Valea-Oltuluĭ, pe un deal, 7 kil. departe de Rîmnicul şi 3 kil. de subprefectură.

Are o populaţiune de 430 locuitorĭ (194 bărbaţĭ, 236 femeĭ); 132 capĭ de familie; 156 contribuabilĭ şi 104 case. In comună e o biserică zidită la anul 1802.

Locuitorĭĭ se ocupă cu agricultura şi aŭ: 25 caĭ, 100 boĭ, 90 vacĭ, 200 oĭ şi 140 porcĭ. Eĭ s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moşiĭ particulare şi li s'aŭ dat 187 hect. pămînt.

Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 52 (19 bărbaţĭ şi 33 fete). Ştiŭ carte 20 băeţĭ şi 4 femeĭ.

In comună sunt 15 stupĭ cu albine.

Comuna, cu izlaz cu tot, are 750 hect. pămînt.

Veniturile comuneĭ sunt de 1400 leĭ.

Moşia Căzăneşti a fost închinată de logofătul Vlad Căzănescu, mănăstireĭ Horezul, împreună cu viea de acolo şi toată starea sa nemişcătoare ce avea la anul 1712.

Căzăneşti, (Dealul-Cucului), *sat*, pe apa Topologul, jud. Argeş, pl. Topologul. Are 60 familiĭ; în sat e o biserică cu hramul Buna-Vestire, deservită de un preot şi un cîntăreţ. Face parte din com. rur. Ciuteşti-Căzăneşti. Aicĭ este reşedinţa primărieĭ.

Căzăneşti, *sat*, face parte din com. rur. Cucueţi, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt. Este situat în centrul comuneĭ şi e udat de gîrla Cungrea-Mică.

In acest cătun, cel maĭ populat, este biserica comuneĭ, rezidită la 1881, pe ruinele uneĭ vechĭ bisericĭ.

Căzăneşti, *sat*, din com. Negreşti, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ, la N.-E. de tîrguşorul Negreşti. E situat între două dealurĭ micĭ, pe o întindere de 778 hect. Are o populaţie de 70 familiĭ, saŭ 350 locuitorĭ Romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

www.dacoromanica.ro

In partea de N.-V. a satuluĭ se află biserica, deservită de 2 cîntăreți, făcută de unul numit Buzdugan.

La V. de sat trece pîrîul Rebricea, ce formează șesul cu acelașĭ nume, bogat în fînețe.

Numĕrul vitelor e de: 157 vite marĭ cornute, 150 oĭ, 13 caĭ și 28 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 14 pluguri și 14 care cu boĭ și 1 căruță; 30 stupĭ cu albine.

Căzăneşti, *deal*, în raionul comuneĭ Căzănești, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, pe care se cultivă 8 hect. vie.

Căzăneşti, *pădure*, a statuluĭ, jud. Olt, în întindere de 350 hect., pendinte de comuna Cucueți, pl. Oltul-d.-j. E formată din trupurile: Zăvoiul (100 hect.) și Valea-Feteĭ (250 hect.)

Căzăneşti, Rădeşti, Voiceşti și **Horezul**, saŭ **Comăniţa**, *trupurĭ de moșiĭ*, ale statuluĭ, jud. Olt, pendințe de Mănăstirea-Horezul, Ele s'aŭ arendat pe periodul 1888—1893 cu 5500 leĭ anual.

Căzăneşti-Vărzarĭ, *sat*, județul Argeș, pl. Topologul; face parte din comuna rur. Dedulești-Vărzarĭ.

Căzătura, *munte*, jud. Bacăŭ, pe teritorul com. Tîrgu-l-Trotușul.

Căzăturile, *vîrf de munte*, jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, din culmea Ciortolomuluĭ.

Ceabăul, *deal*, în jud. Fălciŭ, cu o suprafață de 428 hect., în partea de Sud a com. Tîrzi, plasa Crasna, terminîndu-se cu gura Crasna în hotar despre Est cu com. Corni.

Ceacîrul, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomița, pl. Borcea, pe cîmpul Bărăgan, teritoriul com. Tonea.

Ceacul, *com. rur.*, în jud. Ialomița, pl. Borcea, situată spre V. de orașul Călărași, între comunele Călărași-Vechĭ și Cacomeanca.

Teritoriul comuneĭ se întinde din Dunăre, spre N., pe cîmpia Bărăganul, pe o suprafață de 7000 hect., din carĭ 3000 hect. lac băltos și 500 hect. pădure. Moșia poartă numele Ceacul saŭ Valea-Plopuluĭ și este proprietatea statuluĭ, fostă pendinte, pănă la secularizare, de biserica Sfinților-Apostolĭ din București. Pe periodul 1885-1895 s'a arendat cu suma de leĭ 85000 anual.

După legea rurală din 1864 sunt împroprietăriți pe moșie 134 locuitorĭ și neîmproprietăriți 165.

Se compune dintr'un singur sat, situat la 10 kil. spre V. de orașul Călărași, sub coasta Bărăganuluĭ. Poartă numele unuĭ sătean. Maĭ înainte s'a numit Valea-Plopuluĭ după numele uneĭ văĭ, ce pleacă din lacul Călărași spre N. Aicĭ este reședința primărieĭ și a judecătorieĭ comunale.

Populațiunea este de 1595 locuitorĭ, din carĭ 373 capĭ de familie și 1222 membri de familie (1890). Sunt 794 bărbațĭ și 801 femeĭ. Dintre locuitorĭ, 1590 sunt Romînĭ și 5 Grecĭ, toțĭ de religie creștină ortodoxă. Din aceștia sunt 385 agricultorĭ, 2 meseriașĭ, 3 comercianțĭ, 6 avînd profesiunĭ libere și 10 servitorĭ. Știŭ carte 170 persoane.

Sunt 108 contribuabilĭ, din carĭ 10 se ocupă pe lîngă plugărie și cu comerciul.

Vite sunt: 1500 caĭ, 1800 boĭ, 2400 oĭ, 100 capre, 1500 bivolĭ, 10 asinĭ și 1000 porcĭ.

Venitul comuneĭ în 1887-1888 era de 4036 leĭ și cheltuelile de 6027 leĭ.

E o școală mixtă frecuentată (1890) de 68 băeți și 9 fete, cu 1 învățător. Localul școaleĭ este de zid, construit de comună.

Se află o biserică, deservită de 2 preoțĭ și 2 dascălĭ; în budgetul comuneĭ se prevede pentru cler suma de 552 leĭ anual.

Ceadărul, *deal*, în comuna rurală Grozăveşti, din jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-j.

Ceadîrgiul, *nume vechiŭ*, ce purta satul Oinacul, jud. Vlașca.

Ceahlăeşti, jud. Neamțu. (V. Cehlăești, sat).

Ceahlăul, *masiv muntos*, județul Neamțu, intercalat între Bistricioara, Bistrița și Bicazul. Este sălbatec, tăiat de văĭ, radiind în toate direcțiunile de la creștet și lipsit de comunicațiunĭ. Singura potecă pe el este a pîrîuluĭ Schitul (pe la Durău), care trece pe la vestul vîrfuluĭ Ceahlăul (1908) și conduce la Bicaz. La Nordul masivuluĭ, rîul Bistricioara deschide pasul Tulgheșuluĭ, care conduce în valea Mureșuluĭ.

Piscul cel maĭ înalt din acest masiv este: Ceahlăul saŭ Pionul, cu vîrfurile: Panaghia și Butul, iar ramurile maĭ principale sunt: Răpciunele, Obcina-Verde, Obcina-Bouluĭ, Obcina-Baiuluĭ, Piciorul-Furciturilor, Culmea-Săcuesculuĭ, Obcina-Neagră, Culmea-Hegheșuluĭ.

Masivul Ceahlăuluĭ, pus între linia Bicazuluĭ și a Bistricioareĭ, desparte coloanele armateĭ, carĭ ar utiliza aceste

www.dacoromanica.ro

liniĭ, printr'o distanță de 25 kilometri. Este însă de observat, că acele 2 liniĭ și în particular a Bicazuluĭ este foarte precară. Masivul Ceahlăuluĭ, care le desparte, fiind înalt și sălbatec, iar coloanele ataculuĭ debușînd în valea strîmtă a Bistrițeĭ, apărarea în această regiune se poate efectua în condițiĭ avantagioase.

Ceahlăul, *pisc* însemnat al Carpaților, jud. Neamțu. V. Pionul.

Ceairelor (Valea-), *vale*, în județul Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ rurale Enisala. Se desface din poalele răsăritene ale dealuluĭ Cala-Culai-Bair. Se întinde spre E. într'o direcție de la V. la E., brăzdînd partea estică a plășeĭ și nord-vestică a comuneĭ. Se întinde pe la poalele dealuluĭ Calabalîc-Bair, trece prin satul Enisala și, după 4 kil. de curs, se termină în stuful de lîngă iezerul Babadag. Pe valea-ĭ merge drumul comunal Enisala-Visterna.

Ceairul-Poștеĭ, *loc izolat*, între comunele Livezeni și Țițești, plasa Rîurile, jud. Muscel, în posesiunea statuluĭ.

Ceairuluĭ (Măgura-), *măgură*, căruia îĭ zice și Măgura din-Ceair, la Sud-Vestul comuneĭ Zimnicea, jud. Teleorman. E semn de hotar între pămîntul cedat locuitorilor din această comună după legea rurală și proprietatea principeluĭ Ipsilante.

Cealîc, *cătun*, în jud. Ialomița, pl. Balta, com. Mărculești, situat pe cîmpul Bărăgan, la 10 kil. de Mărculești. Are 55 familiĭ Romînĭ.

Cealmăul, *vale* mlăștinoasă, în jud. Covurluiŭ, com. Folteștі, din pl. Prutul, lîngă dealul Baba-Draga, aproape de Prut.

Ceanac-Cale, *ruinele* uneĭ întăriturĭ turcești, în pl. Hîrșova, jud. Constanța, pe teritoriul comuneĭ urbane Hîrșova, situate pe vîrful pietros al unuĭ deal din apropierea orașuluĭ, la 1 kil. spre N.-V. de oraș. Impreună cu fortăreața Tabia-Chiopriu, ambele ridicate de Turcĭ, servea acestora a împiedica Rușilor trecerea Dunăreĭ, ce se făcea lesne prin acele locurĭ. Ea domină orașul Hîrșova, gîrla Baroiul și un drum vecinal ce duce de la Conacul-luĭ-Manole la Hîrșova. Azĭ sunt niște dărămăturĭ ce vor dispare cu timpul.

Ceapa, *lac*, în insula Balta, pl. Ialomița-Balta, comuna Fetești, jud. Ialomița.

Ceapa, *parte* din *moșia* Stroești, jud. Suceava.

Ceapa, *localitate*, unde astăzĭ sunt tîrlele Oprișănești, din comuna Perișorul, jud. Brăila.

Ceapa, *localitate*, în com. Văscani, jud. Suceava, unde se împart drumurile spre: Stroești, Hărmănești, Ruginoasa, Todirești și Vladnici.

Ceapa-Mocească (Porumbarele), *moșie*, în jud. Buzăŭ, comuna Mizil. Are 209 hect. arăturĭ, fîneață și suhat.

Ceapa-Verde, *pîrîŭ*, în județul R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., comuna Putrida. Izvorește din dealul Strejești, udă partea de V. a comuneĭ, trecînd prin căt. Putrida-Mică, se varsă în pîrîul Oreavul, pe dreapta luĭ, maĭ jos de căt. de reședință, Putrida-Mare.

Ceapă (Dealul-luĭ-), *deal*, jud. Suceava, lîngă satul Hîrtoapele.

Ceardac (La-), Bîtca-Scaunelor), *loc de escursiune* în vîrful muntelu ĭ Pleșul, chiar în hotarul dintre județul Suceava și Neamțu. Se află aci un foișor de scîndurĭ, făcut de călugăriĭ din Mănăstirea-Neamțuluĭ, în care dînșiĭ aŭ pus o icoană. Pe aci trece poteca ce duce din Bogdănești, Rîșca și Boroaia la Mănăstirea-Neamțuluĭ.

Ceardacul, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Orașul, cătunul comuneĭ Golești. Și-a luat numele de la un ceardac făcut aci de Turcĭ. Este așezat pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Milcov.

Ceardacul, *cîmpie* întinsă, cultivabilă, în com. rur. Scăpăul, pl. Blahnița, jud. Mehedinți.

Ceardacul, *culmea* cea maĭ înaltă a dealuluĭ ce desparte șesul Siretuluĭ de al Moldoveĭ, în com. Cristești, din județul Suceava. Peste acest deal trece șoseaua jud. Moțca-Pașcani-Tîrgul-Frumos. E îmbrăcată de pădure de fag și stejar. Vederea din foișorul ce era așezat aci era din cele maĭ frumoase ale județuluĭ și se întindea într'o mare depărtare peste șesurile Siretuluĭ și Moldoveĭ și munțiĭ.

Cearîngani, *mahala*, în com. rur. Stîngăiceaua, plasa Motrul-d.-j., jud. Mehedinți.

Cearîngani, *deal*, în com. rur. Cîrceni, plasa Motrul-d.-j., jud. Mehedinți.

Cearîngani, *pîrîŭ*, în com. rur.

www.dacoromanica.ro

Stîngăiceaua, plasa Motrul-d.-j., jud. Mehedinți.

Cearîngul, *sat*, în jud. Mehedinți, pl. Cîmpul; ține de com. rur. Drincea.

Cearîngul, *deal cu vii*, în com. rur. Oprișorul, pl. Cîmpul, jud. Mehedinți.

Ceaurul, *com. rur.*, din jud. Gorj, pl. Ocolul, spre S. de com. Băleşti şi la 7 kil. 500 m. de Tîrgul-Jiului. Se compune din cătunele Ceaurul şi Tămăşeşti. Prin acest sat trece apa Po'oaga ce vine din com. Băleşti. Prin ea trece şoseaua comunală şi la 3 kil. spre N. trece şoseaua judeţeană Tîrgul-Jiului-Severin.

E situat pe şes în albia Jiului şi pe partea dreaptă. Are o suprafaţă de 2449 hect., din care 2000 hect. arabile, 220 hect. fîneaţă, livezi, vii şi izlaz şi 229 hect. pădure.

Din acestea, 1248 sunt ale locuitorilor şi 1201 ale proprietarului, d-l Dinu Mihail.

Loc. posedă 102 pluguri, 178 care cu boi, 3 căruţe cu cai; 40 stupi cu albine. In com. se află o moară pe apa Poloaga, 2 fîntîni şi 27 bunare.

Are o populaţiune de 234 familii, cu 1228 suflete.

Venitul comunei este de lei 1919, bani 60 şi cheltuelile de lei 1399, bani 39. Contribuabili sunt 355.

Sunt în com. 475 porci, 982 vite mari cornute şi 83 cai.

Se află: 2 biserici, una făcută în anul 1863, iar cea-l-altă în anul 1881, deservite de un preot şi 3 cîntăreţi; o şcoală frecuentată de 45 elevi; 3 cîrciumi.

Ceaurul, *cătun* şi reşedinţa comunei Ceaurul, din pl. Ocolul, jud. Gorj.

Situat pe şes în albia Jiului şi pe partea dreaptă.

Are o suprafaţă de 1449 hect., din cari 1200 hect. arabile, 120 hect. fîneţe, livezi cu pruni şi izlaz, 129 hect. pădure.

Loc. aŭ 60 pluguri, 100 care cu boi şi vaci, 2 căruţe; 25 stupi cu albine. In cătun se află 1 moară pe apa Poloaga, 2 fîntîni şi 18 bunare.

Populaţiunea este de 242 familii, cu 870 suflete.

Vite sunt: 750 vite mari cornute, 60 cai, 2 bivoli şi 347 rîmători.

Are 2 biserici, făcute una în anul 1863, iar cea-l'altă în anul 1881, deservite de un preot şi 3 cîntăreţi.

Ceauş-Ivan, *loc izolat*, în comuna Pucheni-Mari, pl. Crivina, jud. Prahova, fost pendinte de mănăstirea Snagovul.

Ceauş-Tatul, *subdivizie* a cătunului Nenciul, din com. Lipia, jud. Buzău.

Ceauşoaia saŭ **Ceauş-Gheorghe**, numită şi **Verneasca**, *moşie*, în jud. Buzău, com. şi cătunul Pleşcoiul. Are 147 hect., din care 96 pădure, restul arături, izlaz şi vie.

Ceauşoaia, *munte*, în cercul comunei Predealul, pl. Peleşul, judeţul Prahova, situat între valea Ceauşoaia şi Orjogoaia. Este proprietatea Eforiei Spitalelor Civile.

Ceauşoaia, *proprietate* a Eforiei Spitalelor Civile din Bucureşti, foastă pendinte de mănăstirea Colţea din Bucureşti, com. Predealul, plaiul Peleşul, jud. Prahova, care, împreună cu moşiile Neamţu, Unghia-Mare şi Pristolul, de pe Doftana, are o întindere de 606 hect. şi s'a arendat pe periodul 1888—93 cu 2250 lei anual.

Ceauşoaia, *vale*, izvoreşte din raionul com. Predealul, pl. Peleşul, jud. Prahova. Are direcţia de la S. spre N. şi se varsă în pîrîul Azuga, pe ţărmul stîng, după ce udă poalele de V. ale munteluĭ Ceauşoaia.

Ceauşoaica, *subdivizie* a cătunului Pleşeşti, din com. Pleşcoiul, jud. Buzău.

Ceeliu-Chioi, *vale*, în pl. Babadag, jud. Tulcea, pe teritoriul comunei rur. Enisala, şi anume pe al cătunului Visterna. Se desface din dealul Balar-Bair. Se întinde spre S. printre dealurile Stîlparul şi Samaldar-Bair de-o parte, Bairac de alta. Işi face drumul numai prin păduri, brăzdînd partea estică a plăşei şi pe cea sud-vestică a comunei. Prin ea merge şi drumul comunal Visterna-Ciamurli-Canli-Bugeac.

Cega, *braţ* saŭ *prival*, în pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta, com. Borduşeani-Mari, jud. Ialomiţa.

Cegani, *com. rur.*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, situată între comunele Borduşeani-Mari şi Stelnica.

Teritoriul comunei are o suprafaţă de 5500 hect., şi se întinde din Dunăre spre V., coprinzînd parte din insula Balta, pe cîmpul Bărăganul, pănă se limitează cu capetele mai multor moşii. Coprinde două moşii: Ceganca, proprietate particulară şi Pîrţani, proprietate a statului, cu 1100 hect., din cari 50 hect. izlaz, 50 hect. băltiş şi 1000 hect. pămînt de cultură. Această moşie, înainte de

www.dacoromanica.ro

secularizare, aparţinea mănăstireĭ Mislea, după numele căreia moşia se maĭ numeşte Pîrţani-Mislea. S'a arendat pe periodul 1886—1896, cu suma de 9000 leĭ anual.

Improprietăriţiĭ sunt 123 locuitorĭ şi neîmproprietăriţiĭ 110.

Se compune din satele Cegani şi Pîrţani, cu reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale în satul Cegani.

Populaţiunea com. era (1890) de 1200 locuitorĭ, cu 225 capĭ de familie. După naţionalitate sunt: 1194 Romînĭ, 2 Grecĭ şi 4 Bulgarĭ, toţĭ de religiunea creştină ortodoxă. După profesiunĭ sunt: 364 agricultorĭ, 5 meseriaşĭ, 1 industriaş, 11 comercianţĭ, 5 cu profesiunĭ libere, 107 muncitorĭ şi 30 servitorĭ. Cu ştiinţă de carte sunt 253 persoane.

Vite: 1400 boĭ, 465 caĭ, 105 bivolĭ, 916 rîmătorĭ şi 946 oĭ.

Budgetul comuneĭ în 1887—88, era de 3492 leĭ la venitурĭ şi de 4526 leĭ la cheltuelĭ.

E o şcoală mixtă, frecuentată (1890) de 50 elevĭ, cu un învăţător retribuit de stat şi comună. Localul şcoaleĭ este construit de comună cu suma de 3500 leĭ.

Sunt două bisericĭ, deservite de doĭ preoţĭ şi patru dascălĭ. Pentru cler se prevede în budget suma anuală de 360 leĭ.

Pe partea de V. a teritoriuluĭ comuneĭ, trece calea ferată Feteşti-Făurei.

Cegani, *sat*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pendinte de comuna cu acelaşĭ nume. Este situat pe o mică coastă la 2 kil. de Borcea.

Aicĭ se află reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale.

In sat sunt 146 familiĭ de Romînĭ, 1 familie de Grecĭ şi 5 familiĭ de Ţiganĭ.

Este o şcoală mixtă cu un învăţător şi o biserică, la care servesc doĭ preoţĭ şi doĭ cîntăreţĭ.

Vite sunt: 1120 boĭ, 411 caĭ, 89 bivolĭ, 710 rîmătorĭ şi 646 oĭ.

Cehlăeşti, *sătişor*, în com. Felioara, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu, aşezat pe valea ce se deschide către Estul mănăstireĭ Agapia, între pîrîul Topoliţa spre N. şi pîrîul Agapia spre S.

Terenurile sale se ridică în podişe treptate către satul Ghindăoani. Are o populaţie de vr'o 30 locuitorĭ.

In acest sat se află o biserică de lemn.

Comunicaţia cu satele vecine se face printr'un drum care începe dintre kil. 33—34 al şoseleĭ Piatra-Neamţu, drept în faţa drumuluĭ ce duce spre mănăstirea Agapia, şi se continuă prin satul Topoliceni-Ocea, pe valea pîrîuluĭ Topoliţa până la satul Păstrăveni.

Ceirul, *deal*. Vezĭ Horodiştea, deal, com. Tîrnauca, pl. Herţa, jud. Dorohoiu.

Ceirul, *deal*, se întinde de la S. spre E., pe teritoriul satuluĭ Hărpăşeşti, com. Popeşti, plasa Cîrligătura, jud. Iaşi.

Ceirul-Belciuluĭ, *o parte* din ţarina *satuluĭ* Hîrtoapele, jud. Suceava.

Celaclar, *vale*, în judeţul Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rurale Enigé, căt. Talaşman. Se desface din poalele vestice ale movileĭ Talaşman; se dirige spre N., avînd o direcţie generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea vestică a plăşeĭ şi cea nordică a comuneĭ; merge pe la poalele sudice ale dealuluĭ Mustana, şi, după 2 kil. de drum, se uneşte cu valea Ceair-Arabagi spre a se arunca în Balta-Baciuluĭ.

Celariul, *com. rur.*, din N.-V. plăşeĭ Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi. Locuitorĭĭ îĭ zic Pîrscovul. Se compune numaĭ din satul cu acelaşĭ nume, situat pe un teren şes şi înaintea dunelor de nisip care ajung până aci, prelungindu-se tocmaĭ de la Jiu, dar care aci îşĭ găsesc o stavilă puternică în plantaţiunile de salcîmĭ. E departe spre V. de Caracal de 18 kil., iar de Corabia de 39 kil. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ mării este de 138 m.

Are o populaţie de 1890 locuitorĭ, toţĭ Romînĭ, din carĭ 940 bărbaţĭ şi 950 femeĭ; 382 capĭ de familie; 872 căsătoriţĭ şi 1018 necăsătoriţĭ. Ştiu carte 164, nu ştiu 1726. Sunt 351 contribuabilĭ. Ocupaţia locuitorilor e agricultura şi creşterea vitelor. Vite marĭ cornute sunt 2209, vite micĭ cornute 1256, rîmătorĭ 790. Pentru comerţ sunt 14 stabilimente.

Budgetul comuneĭ pe 1886-87 a fost de 3735 leĭ la venitурĭ şi 3640 leĭ la cheltuelĭ.

Are o şcoală primară mixtă, cu un învăţător, frecuentată de 50 elevĭ, din 125 în vîrstă de şcoală. Are 2 bisericĭ: Sf. Nicolae (1838) şi Intrarea-în-Biserică, deservite de 3 preoţĭ şi 5 cîntăreţĭ.

Celariul, *pîrîŭ*, afluent al pîrîuluĭ Fărcaşa, jud. Suceava.

Celariul, *pîrîŭ*, afluent al pîrîuluĭ Suha-Mare, jud. Suceava.

www.dacoromanica.ro

Celăruși, *deal*, comuna Poinărei, plaiul Nucșoara, jud. Muscel.

Celcovățul, *munte*, în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani, aproape de graniță.

Celebi-Chioi, *sat*, în jud. Constanța, plasa Medjidia, căt. comunei Tortoman, situat în partea vestică și puțin cam centrală a plășei și cea de S.-V. a comunei, la 7 kil. spre S.-V. de cătunul de reședință, Tortoman. Este așezat în fundul văei Celebi-Chioi-Ceair, la 1 1/2 kil. spre N. de balta Carasul și este închis la N. de către dealul Devcea-Bair, cu vîrful său Devcea-S. (102 metri); la V. de către dealul Ciocurac-Bair, cu un vîrf înalt de 104 metri; iar la E. de către dealul Panghirul, cu vîrful său Panghir-Iuc (97 metri). La S. se întinde balta Carasul.

Populațiunea sa, compusă numai din Sîrbi și Bulgari, se ocupă cu agricultura și cu creșterea vitelor. Pămîntul produce cereale, mai ales ovăz și meiu; porumb și grîu puțin. Șoseaua județeană Cernavoda-Medjidia trece prin Sudul satului. Un drum comunal pleacă din partea septentrională a satului și duce la Tortoman (satul) și la satul Devcea.

Celeiul, *com. rur.*, în Sudul plășei Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanați. Se compune numai din satul cu același nume, situat pe țărmul nordic al gîrlei Celeiul, în apropiere de Dunăre și de balta Potelul. E departe spre N. de Corabia de 4 kil., iar de Caracal de 36 kil. E așezat pe un teren șes, cu o altitudine de 44 m. d'asupra nivelului mării.

Are o populație de 1427 locuitori, din cari 381 capi de familie; 229 contribuabili. Știu carte 71; nu știu 1356. Ocupația locuitorilor e agricultura și creșterea vitelor. Vite mari sunt 918, vite mici 1020 și rîmători 205.

Are 7 cîrciumi. Budgetul comunei pe 1886 87 a fost de 3533 lei la venituri, și 3183 lei la cheltueli.

Are o școală prim. mixtă de gr. II, cu un învățător, frecuentată de 53 elevi, din 103 copii în vîrsta de școală. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 2 preoți și 3 cîntăreți.

Comparînd cuvîntul Celeiul cu Celeia din Noric, d. Gr. Tocilescu crede că această asemănare se datorește locuirei unuia și aceluiași popor în două regiuni deosebite.

In epoca tracică și în epoca romană, Celeiul s'a numit Colonia Malva sive Malvensis ex Dacia și a avut mare însemnătate orașul care acum este numai ruine. Malva a fost chiar capitala Dacieï-Malvense, o divizie financiară a provinciei Dacia. Ca așezămînt vechiu, se observă la Celeiul o cetate ca de 4 pogoane, care era legată cu țărmul drept al Dunărei prin un pod, făcut de Constantin-cel-Mare, ale căruï picioare ruinate se văd în timpul scăderei mari a apei. De aci pornește un drum de piatră roman, care merge către Romula. Pe aci se găsesc multe monede din epoca romană. La Celeiul s'a născut preotul Șapcă, care a jucat un rol la 1848.

Celeiul, *cătun*, alipit comunei Costeni, plaiul Vulcan, jud. Gorj, la S.-E. de comună și la un kil. depărtare de dînsa.

Prin acest cătun trece șoseaua comunală vecinală de la N. spre S. In centrul cătunului trece rîuletul Orlea, peste care comunicația se face pe un pod de lemn.

E situat pe vălcea și coaste. Are o suprafață de 270 hect., din care: 120 hect. arabile, 50 hect. fînețe, 20 hect. izlaz, 15 hect. vii și 20 hect. livezi de pruni.

Locuitorii au: 20 pluguri, 25 care cu boi și vaci; 24 stupi. In cătun se află 3 bunari și 2 fîntîni.

Populația e de 60 familii, sau 295 suflete, din cari 26 contribuabili.

Vite sunt: 110 vite mari cornute, 23 cai, 150 oi, 23 capre și 110 rîmători.

Are 2 biserici de lemn, din care una fondată la 1828, deservite de preotul de reședință din Costeni.

Celeiul, *insulă*, în Dunăre, proprietate a statului, în fața cătunului Dasova, jud. Romanați.

Celeiul, *măgură* și *punct trigonometric de observație*, la N.-V. de Băilești, plasa Băilești, jud. Dolj. Are o înălțime de 78 m.

Celeiul, *moșie* a statului, în jud. Romanați, arendată pe 1887—88 cu 29100 lei.

Celeiul, *pichet de graniță*, pe Dunăre, situat în Valea-Tomii, jud. Romanați, în dreptul satului cu același nume.

Celeiul (Gîrla-), *mică apă*, jud. Romanați, care pune în comunicație în spre E. balta Potelul cu Dunărea. Și-a luat numele de la com. Celeiul ce vine așezată puțin mai la Nord. Incepe de la com. Orlea și se termină la Corabia, avînd pe malul stîng înșiruite mai multe sate.

Celeiul-Corabia-Dasova, *moșie* a statului, în jud. Roma-

www.dacoromanica.ro

naţi, arendată pe 1887—88 cu 61720 leĭ.

Cenia, *pădure*, situată pe teritoriul com. Bodeşti-Precisteĭ, anexa Oşlobeni, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Aparţine statuluĭ, producînd un venit anual de 2926 leĭ.

Centrul, saŭ **Tîrgul**, *suburbie*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. T.-Ocna. Este situată pe malul stîng al Trotuşuluĭ, în centrul celor-l-alte suburbiĭ.

Are 4 biserici ortodoxe: una, cu hramul Sf. Nicolae, clădită la 1768 de Lascăr Rosetti şi preotul Vasile Arapu şi întreţinută cu propriul eĭ venit; a doua, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, ridicată la anul 1680 de Hatmanul Gheorghe Ursachi, care a contribuit mult la fondarea Tîrguluĭ-Ocneĭ, şi refăcută la 1850, de arhimandritul Damaschin şi acum întreţinută de stat; a treia biserică, cu hramul Buna-Vestire, împrejmuită cu zid înalt, care la 1821 a servit de adăpost contra Turcilor, pe cînd eĭ urmăreaŭ pe Grecĭ, e clădită la 1726 de Răducanu Racoviţă, fost mare vistier, şi de soţia sa Maria, şi acum întreţinută de stat. Pe păretele bisericeĭ se citeşte: «Après avoir réglé les fortunes publiques, j'ai donné des leçons aux plus grands politiques». (După ce am regulat averile publice, am dat învăţăturĭ celor maĭ marĭ politicĭ). La această biserică se află îngropat Costache Negri. A patra biserică cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ, înălţată la 1852, de Dumitru şi Nicolae Stoian, e întreţinută din propriul eĭ venit şi subvenţionată de stat cu 230 leĭ pe an. E şi o sinagogă izraelită, zidită la anul 1890, în locul celeĭ vechĭ, de locuitoriĭ Evreĭ. Sunt 242 familiĭ romîneştĭ, 230 izraelite, 42 ungureştĭ şi 12 armeneştĭ. In această mahala numită şi Biserica-Tîrguluĭ, se află toate autorităţile comuneĭ, şcoalele şi o cazarmă. Are o grădină publică.

Cenuşa, *localitate*, jud. Brăila, la 1 1/2 kil. spre E. de satul Tudor-Vladimirescu, unde a fost vechia tîrlă cu acelaşĭ nume.

Cenuşa, *loc. izol.*, în comuna Petricani, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu.

Cenuşa, *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Nişcovul, căt. Săseni-Vechĭ.

Cenuşari, *deal*, pe care este situată com. Aricesti, pl. Podgoria, jud. Prahova, între gîrla Sărata şi com. Cărbuneşti.

Cenuşari şi Negoeşti (Moşneni), *păduri particulare*, supuse regimuluĭ silvic încă din anul 1883, pe moşia moşnenilor Cenuşari şi Negoeşti, pendinţi de com. Aricesti, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Cenuşarul, *lac*, jud. Brăila, situat la 4 kil. la S.-E. de comunele Ciacîrul, Noianul şi Busaga.

Cenuşarul, *movilă*, jud. Brăila, la 6 kil., spre S.-E. de satul Ciacîrul în lunca Dunăreĭ, pe teritoriul com. Vizirul.

Cenuşasca, *numire vechiă* a cătunuluĭ Grădinile, com. Măicăneşti, pl. Marginea-d.-j., judeţul R.-Sărat. Numit ast-fel de la moşia Cenuşasca.

Cenuşascăĭ (Viile-), *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea, cătunul comuneĭ Măicăneşti; e reşedinţa plăşeĭ. Şi-a luat numele de la proprietatea Cenuşasca, pe care este situată. Este aşezat în partea de V. a comuneĭ.

Cenuşe (Movila-de-), *movilă*, în judeţul Buzăŭ, com. şi căt. Smeeni, pe moşia Smeeni, în apropiere de localitatea la Siliste. E formată maĭ mult din hărburĭ şi cenuşe.

Cenuşerie (La-), *loc izolat*, comuna Pucheni, plasa Argeşelul, jud. Muscel.

Cenuşerieĭ (Valea-), *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuşul, care izvoreşte din muntele Lunca-Pescaruluĭ. Se varsă d'a dreapta Slăniculuĭ.

Ceoaca, *stupărie*, jud. Dolj, pl. Balta, comuna Măceşul-d.-j., pe lîngă care trece limita de V. către com. Cîrna.

Ceoanta, *loc izolat*, în com. rur. Bîcleşul, plasa Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Ceoara, *munte*, acoperit cu pădure seculară, în com. rur. Ilovăţul, plaiul Cerna, judeţul Mehedinţi.

Ceoara, *pădure* şi *loc arabil*, com. Bursucani, plasa Zimbrul, jud. Covurluiŭ.

Ceoara, *pichet de graniţă*, pe marginea Dunăreĭ, în jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa.

Ceoara-Elena, *moşie* particulară, de 1073 hect., în com. Pechea, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ.

Ceobleanul, *măgură*, numită şi Conacul-luĭ-Ceobleanu, în jud. Mehedinţi, plasa Blahniţa; ţine de com. rur. Deveselul.

www.dacoromanica.ro

Ceochiuțul, *sat*, în pl. Motrul-d.-j.; ține de com. rur. Strehaia. Se împarte în: Ceochiuțul-d.-s. și Ceochiuțul-d.-j. Se află pe proprietatea statului Strehaia.

Ceocleni, *mahala*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s.; ține de com. rur. Miculești.

Ceolanul, *cătun*, în jud. Mehedinți, pl. Ocolul-d.-j; ține de com. rur. Zegaia.

Ceorani, *mahala*, în jud. Mehedinți, pl. Văile; ține de com. rur. Miculești.

Ceoroboreni, *com. rur.*, în jud. Mehedinți, pl. Blahnița-Cîmpul, la distanță de 35 kil. de Turnu-Severin și de 17 kil. de Vînjul-Mare, reședința plășeĭ. Situată pe loc polejnic, formează comună singură. Are 760 locuitorĭ, din carĭ 120 contribuabilĭ. Locuesc în 154 case.

Locuitorĭĭ posedă: 38 pluguri, 83 care cu boĭ și 8 căruțe cu caĭ. Are o biserică deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Budgetul comuneĭ este la venitur̆ĭ de leĭ 3621; iar la cheltuelĭ de 1325 leĭ. Numărul vitelor în această comună este de: 460 vite marĭ cornute, 700 oĭ, 40 caĭ și 700 rîmătorĭ.

Ceoroboreni, *lac*, în jud. Mehedinți, plasa Blahnița; ține de com. rur. Ceoroboreni.

Ceoroiul, *mahala*, în jud. Mehedinți, plasa Blahnița; ține de com. rur. Orevița.

Ceotîrla, *măgură*, în jud. Mehedinți, plasa Blahnița, pe teritoriul com. rur. Deveselul.

Ceovîrnășani, *com. rur.*, în jud. Mehedinți, plasa Ocolul, la distanță de 25 kil. de orașul Turnul-Severin și de 15 kil. de Molovățul, reședința plășeĭ. E situată pe valea Coșușteĭ. Formează comună cu satele: Sucarul, Cocorova și mahalaua Ludul. Are 1390 locuitorĭ, din carĭ 216 contribuabilĭ. Locuesc în 270 case.

Locuitorĭĭ posedă: 50 pluguri, 133 care cu boĭ și 12 căruțe cu caĭ; 150 stupĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; o școală, cu un învățător, frecuentată de 24 elevĭ.

Budgetul comuneĭ la venitur̆ĭ este de 5475 leĭ, și la cheltuelĭ de 2715 leĭ.

Vite marĭ cornute sunt 798, caĭ 31, oĭ 400, capre 80 și rîmătorĭ 400.

Comuna este brăzdată de dealul Gărdoaia, numit și Dealul-Ceovîrnașuluĭ; Capul-Dealuluĭ, ce poartă și numele de Dealul-Bobuluĭ, și Dealul Bîrsenilor.

Apele, care udă această comună, sunt: Coșușteа, ce vine despre Sișești; Coșuștița și Gărdoaia, numită și Matca-Gărdoaeĭ. Comuna se mărginește: la E., cu comunele Lupșea și Căzănești; la S., cu comunele Garbovățul, Husmioara și Valea-Boerească; la V., cu comunele Crăguești și Sișești-d.-j.; la N., cu Jegujani și Florești.

In această comună s'a găsit un mormînt, în care se afla un inel, o brățară și o diademă, toate de aur, care aŭ fost ridicate și trimese spre conservare Muzeuluĭ Național din București.

Prin această comună trece șoseaua județeană Turnul-Severin-Tîrgul-Jiŭ.

Ceovîrnășani, *deal*, numit și Dealul-Gărdoaeĭ, în județul Mehedinți, plasa Motrul-d.-s., pe teritoriul comuneĭ Ceovîrnășani. Peste acest deal trece șoseaua județeană Turnul-Severin-Tîrgul-Jiŭ.

Cepari, *com. rur.*, jud. Romanați, pl. Olteț.l-Oltul-d.-j. E situată pe țărmul drept al rîuluĭ Beica, și are spre E. ca dealurĭ: Ciochina și Comanul, ramificațiĭ ale dealuluĭ Strejești. E departe de Balș de 17 kil., și de Caracal de 43 kil. E formată din satul Cepari și cătun Beculești. Are o populație de 1200 locuitorĭ, din carĭ: 608 bărbațĭ și 599 femeĭ; 313 capĭ de familie; 565 căsătoriț̆ĭ și 623 necăsătoriț̆ĭ. 88 știŭ carte și 1112 nu știŭ. Contribuabilĭ sunt 240.

Vite marĭ sunt 354, vite micĭ 285, porcĭ 284.

Sunt 4 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ pe 1886-87 a fost de 1852 leĭ la venitur̆ĭ și de 1835 leĭ la cheltuelĭ.

In comună sunt 3 bisericĭ: Sf. Treime (1853), Intrarea-în-Biserică (1833), și Sf. Nicolae, deservite de 4 preoț̆ĭ și 7 cîntărețĭ; o școală primară mixtă, cu un învățător, frecuentată de 41 elevĭ; o moară cu aburĭ.

Cepari. (V. Cepari-Urluești, jud. Argeș).

Cepari, *sat*, cu 140 locuitorĭ, jud. Argeș, plasa Pitești; face parte din com. rur. Păduroiul.

Cepari-Bîrsești, *com. rur.*, jud. Argeș, pl. Topologul, pe apa Topologuluĭ, la 5 kil. de com. rur. Tigveni, reședința sub-prefecturel, și la 35 kil. de Pitești. Se compune din satele: Bîrsești, Cepari-Pămîntenĭ, Cepari-Ungurenĭ, Șendrulești, Valea-Caluluĭ și Vlădești. Are 320 familiĭ, saŭ 1374 suflete.

In comună sunt 4 bisericĭ: una în Bîrsești, a doua în Ce-

www.dacoromanica.ro

pari-Pămîntenĭ, a treia în Cepari-Ungurenĭ, și a patra în Vlădești. In comună se află o școală primară rurală.

Sunt 4 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ, pe 1882-83, a fost de 2320 leĭ la venitурĭ, și de 2317 la cheltuelĭ. După o publicație oficială (1887), această comună număra 328 contribuabilĭ și avea un budget de 5667 leĭ la venitурĭ și de 5616 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor, în 1887, a fost de 503 capete vite marĭ (450 boĭ și vacĭ, 53 caĭ), și de 1346 vite mărunte (670 oĭ, 296 capre și 380 rîmătorĭ).

Cepari-Pămînteni, *sat*, cu 70 familiĭ, jud. Argeș, pl. Topologul; face parte din com. rur. Cepari-Bîrsești. Are o biserică cu hramul Inălțarea-Domnuluĭ, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Cepari-Ungureni, *sat*, cu 60 familiĭ, jud. Argeș. pl. Topologul; face parte din com. rur. Cepari-Bîrsești. Are o biserică cu hramul Intrarea-în-Biserică, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 paracliser.

Cepari-Urluești, *sat*, jud. Argeș pl. Topologul. Are 87 familiĭ. Face parte din com. rur. Urluești-Băbeni.

Cepcheșul, *munte*, jud. Neamțu, situat pe hotarul Transilvanieĭ, între muntele Ivanoș și Floarea, de care se desparte prin pîrîiașul Ivanoș, cum și muntele Cherechavaș, de care se desparte prin pîrîul Ața.

Cepeĭ (Poiana-), *colină*, județul Buzău, cu maĭ multe ramificațiĭ, între muntele Poiana-din-Cale și Tehărăul. E acoperită cu pășunĭ și pădure.

Cepeĭ (Valea-), *izvor*, în județul Buzăŭ, com. Nehoiașul. Ese din muntele Poiana-din-Cale și de la Poiana Cepeĭ și se scurge în pîrîul Arțagul.

Cepeneagului (Lacul-), *lac*, la E.-E. comuneĭ Peri-Rîioșĭ, jud. Teleorman.

Cepeneagului (Movila-), *movilă*, lîngă lacul cu același nume, în com. Peri-Rîioșĭ, jud. Teleorman. Este semn de hotar între moșia Eforieĭ Spitalelor Civile din București și cele-l-alte moșiĭ vecine.

Cepești, *sat*; face parte din com. rur. Otești-d.-s., pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Are o populație de 386 locuitorĭ. Cade în centrul comuneĭ.

Cepești, *sat*, în jud. Tutova, pl. Simila, com. Rădești, spre S. de satul Rădești.

Cepila, *localitate*, în județul Suceava, la gura pîrîuluĭ Platonița, în satul Manolea.

Ceplea, *cătun*, al comuneĭ Broșteni, din plasa Jiul, jud. Gorj, în partea despre N. și la un kil. depărtare.

Este situat pe loc șes și lîngă lanțul de înălțime din stînga Jiuluĭ, numit Culmea-Jiuluĭ.

Prin el trece șoseaua Filiași-T.-Jiul, care-l leagă la N. cu șoseaua și comuna Izvoarele, iar la S. cu comuna sa Broșteni.

Are o suprafață de 600 hect., din carĭ: 150 prj. pădure de mijloc și măruntă, 350 hect. loc de cultură, fîneață și pășune, proprietatea d-lor Cepleni și Pîrîeni.

Are o populație de 49 familiĭ, saŭ 170 suflete, Romînĭ, din carĭ 4 familiĭ țigani, cu 16 suflete.

Sunt 48 contribuabilĭ.

Numărul vitelor este de 112 vite marĭ cornute, 11 caĭ, 174 oĭ, 33 capre și 60 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 13 pluguri, 26 căruțe cu boĭ, 3 căruțe cu caĭ și 8 stupĭ cu albine.

Are o biserică de zid, făcută de un vechiŭ proprietar, Radu Cepleanu, la anul 1770.

Ceplenița, *com. rur.*, în partea de N. a plășeĭ Bahluiul, jud. Iași, între comunele: Șipotele Bădeni, Cotnari, și județele: Botoșani și Suceava, întinzîndu-se de la N. spre S.-E., pe o lungime aproape de 26 kil. Terenul eĭ e plin de dealurĭ, carĭ în partea de S.-V. sunt acoperite de pădurĭ, viĭ și livezĭ, iar partea de N. cu lanurĭ cultivabile, cu imașe și fînețe. Este formată din satele: Ceplenița, Buhalnița, Vîrîțiĭ, Moara-Prefectuluĭ, Steclăria și Borosoaia.

Are o populație de 628 familiĭ, saŭ 2384 locuitorĭ, între carĭ sunt cîțĭ-va Țiganĭ și Evreĭ. Pe lîngă lucrarea pămîntuluĭ, locuitoriĭ se maĭ ocupă cu cultura viilor și a livezilor.

In această comună sunt două biserici, deservite de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ; 2 școlĭ, frecuentate de 56 școlarĭ; 12 morĭ de apă.

Budgetul comuneĭ este de 11012 leĭ, 23 banĭ la venitурĭ și de 8845 leĭ, 70 banĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor se urcă la 4754 capete, dintre carĭ: 1498 vite marĭ cornute, 224 caĭ, 2473 oĭ și 559 rîmătorĭ.

Tot teritoriul comuneĭ Ceplenița, a fost al familiilor Păscanu, Văcărescu și Balș și este azĭ proprietatea familieĭ Christache Zarifopol.

Ceplenița, *sat*, așezat în centrul comuneĭ Ceplenița, plasa Bahluiul, jud. Iași, pe podișul și șesul numit al-Țiganilor (Puiul)

www.dacoromanica.ro

şi pe ambele maluri ale rîuluĭ Bahluiul. Are o populaţie de 271 familiĭ, saŭ 1032 locuitorĭ, printre carĭ uniĭ sunt de origine slavă, vorbind limba rusă.

Este reşedinţa comuneĭ. Are o şcoală întreţinută de comună, înfiinţată în anul 1880 şi frecuentată de 23 elevĭ.

Pe platoul dealuluĭ despre S. se află casa proprietăţeĭ; alătura este biserica, zidită la 1836 de Mihail Paşcanu, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 2 eclesiarhĭ; pe apa Bahluiuluĭ este o moară.

Pămîntul satuluĭ Cepleniţa este nisipos şi cleios, iar pe partea podişelor este bun de cultură.

Viea se cultivă pentru trebuinţa locală şi este de calitate bună. Din dealurĭ şi pîrae se scoate multă piatră.

Numărul vitelor este de 2339 capete, din carĭ: 769 vite marĭ cornute, 131 caĭ, 1130 oĭ şi 309 rîmătorĭ.

Cepoaselor (Dealul-), *deal*, com. Oteşti-d.-s., plasa Oltul-d.-s., jud. Olt.

Cepoaselor (Valea-), *vale*, jud. Olt. Izvoreşte de la S. de com. Oteşti-d.-s., şi se varsă în Cungrea-Mică, pe ţărmul stîng, tot în raionul acesteĭ comune.

Cepoeşti, *ogaş*, numit şi Ogaşul-Cepoeştilor, în com. rur. Bărboiul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi; se varsă în apa Corzuluĭ.

Cepoiul (Brănişteanul), *munte*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, pe teritoriul comuneĭ Mănăstirea-Caşinul, cu o înălţime aproximativă de 450 m.

Cepoiul, *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, pe teritoriul comuneĭ Doftana.

Cepoiuluĭ (Dealul-), *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Oneşti, pe teritoriul satuluĭ Oneşti.

Ceptura, *com. rur.*, pl. Cricovul, jud. Prahova. Este situată pe valea Ceptura şi se compune din 6 cătune: Ceptura-d.-s., Ceptura-d.-j., Valea-Gardului, Şoimescul, Rotari şi Malul-Roşu. Are o populaţiune de 2338 locuitorĭ (1180 bărbaţĭ şi 1158 femeĭ), cu 453 capĭ de familie, din carĭ 562 contribuabilĭ. Locuesc în 453 case.

In comună sunt 5 bisericĭ: treĭ în cătunul de reşedinţă (compus din cătunele Ceptura-d.-j., Ceptura-d.-s. şi Valea-Gardului), una în Şoimescu, una în Rotari şi un schituleţ, ce aparţine mănăstireĭ Căldăruşani, situat în viea Căldăruşani.

Biserica din Ceptura-d.-j. are inscripţia:

«La anul 1794, Octombre 17, în zilele Domnitoruluĭ Ţăreĭ-Romineştĭ Alexandru Moruzzi, s'a ridicat din temelie biserica cu hramul Intrarea-în-Biserică, de către Neagoe Iordănescu, Ion Diaconul Coconescu, Neagoe Buligescu, şi alţĭ».

Biserica din Ceptura-d.-s., n'are pisanie; în sinodicul bisericeĭ se vede că este zidită din temelie de Postelnicul Pîrvu Drăgulănescu şi alţiĭ, la anul 1835.

Toate aceste bisericĭ sunt deservite de 5 preoţĭ.

Ocupaţia locuitorilor e agricultura şi fabricarea ţuiceĭ. Dintre locuitorĭ, 10 sunt meşteşugarĭ, 3 sunt cizmarĭ, 2 croitorĭ, 4 fĭerarĭ şi 1 rotar.

Eĭ aŭ: 20 caĭ, 23 epe, 8 bivolĭ, 25 capre, 2200 oĭ, 860 porcĭ, 276 boĭ şi 114 vacĭ.

Parte din locuitorĭ sunt moşneni, parte s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşia statuluĭ Văleanca-Ceptura, numită şi Cotroceanca, Creţulescul, Urlăţeanca, Fundoaia, Bălăcennca, Sforile, Radu-Vodă, Căldăruşanca, Macoveĭ, etc.

Carte a început să se înveţe aci de la 1848. Localul actual s'a construit de comună, pe locul oferit de d-l colonel Cica, proprietarul moşieĭ Bălăceanca. Şcoalele se frecuentă de 151 copiĭ, din numărul de 457 în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea personaluluĭ, statul cheltueşte anual 3160 leĭ. Ştiŭ carte 104 bărbaţĭ şi 22 femeĭ.

Intreg teritoriul comuneĭ, cu vatra satuluĭ şi viile acum filoxerate, este de 2850 hect.; adică: 1500 hect. arabil, 150 hect. fîneţe, 100 hect. izlaz, 100 hect. pădure, iar restul de 1000 hect. este compus din dealurĭ cu viĭ filoxerate, livezĭ de pruni şi vatra satuluĭ.

In cătunele Şoimescul, Rotari şi Malul-Roşu se găsesc cărbunĭ în mare cantitate.

Pămîntul de pe vale este bun la tot felul de cultură; iar cel după deal este bun numaĭ pentru vie, pruni, merĭ, perĭ, nucĭ, persicĭ, vişinĭ şi cireşĭ.

Comerciul se exercită în comună de 12 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ, pe exerciţiul financiar 1894-95, a fost la venituri de 11519 leĭ şi la cheltueli 8315 leĭ.

Pe teritorul comuneĭ trece şoseaua naţională Ploeşti-Buzăul şi şoseaua către Inoteşti.

Este brăzdată de dealurile: Merezul, Lilieşti-Corbul, Cucea, Malul-Roşu, şi de rîpile: Cucea, a Negoeĭ şi Malul-Roşu.

Merezul este un deal înalt, în forma unuĭ trunchiŭ de con, în vîrful căruia este un platoŭ, unde se găsesc mu ţime

www.dacoromanica.ro

de hîrburĭ și bucățĭ de cărămidă.

In vîrful dealuluĭ Lilieștĭ este un platoŭ frumos, unde, se povestește, că ar fi fost un palat domnesc saŭ o cetate.

Comuna este străbătută de gîrla Ceptura, și de văile: Migala, Țigani, a-Mănăstireĭ, Brînzeasca, a-Călugăruluĭ, Trestia și a-Rugiĭ, și de vălcelele: Neacșa și Găina.

Se mărginește la N. cu com. Gornetul-Cricovul și Tătarul; la E. cu com. Vadul-Săpat; la S. cu com. Fîntînelele și Inotești, și la V. cu com. urb. Urlați și com. Iordăcheanul.

Ceptura, *moșie* a statuluĭ, jud. Prahova, pendinte de Mănăstirea Radu-Vodă din București; pe periodul 1888-93 s'a arendat cu 615 leĭ anual.

Ceptura, *moșie* a statuluĭ, jud. Prahova, com. Ceptura, pl. Cricovul, fostă pendinte de mănăstirea Cotroceni; pe periodul 1885—95, s'a arendat cu 12000 leĭ anual.

Ceptura, *izvor,* vine din com. Ceptura, jud. Prahova, și se varsă în pîrîul Istăul, în com. Baba-Ana. In timp de ploae causează marĭ pierderĭ agricultorilor prin revărsările sale.

Ceptura, *gîrlă,* curge din partea de N.-E. a căt. Rotari, comuna Ceptura, pl. Cricovul, jud. Prahova; apoĭ spre V. printre cătunele Șoimescul și Sudiți; intră în cătunul Ceptura-d.-S., o ia drept spre E., formînd o mare curbă; desparte cătunul Ceptura-d.-S. de Ceptura-d.-J., tae șoseaua națională Buzăŭ-Ploești; de aci malurile i se micșorează din ce în ce, așa în cît la comunele Conduratul și Degerați se pierd cu totul.

Une-orĭ, cînd vine mare, merge de se varsă tocmaĭ în lacul Fulga. Alte-orĭ, cînd sunt ploĭ torențiale, se revarsă pe cîmpiile comunelor Inotești, Conduratul și Degerați.

Vara, cînd este secată, abia îșĭ urmează cursul, iar cînd plouă torențial, curge cu zgomot, repede, și vine așa de mare în cît nu se poate trece printr'însa.

Ceptura-de-Jos, *mahala* din com. rur. Ceptura, pl. Cricovul, județul Prahova, care împreună cu Ceptura-d.-s. și Valea-Garduluĭ, formează cătunul Ceptura, cătun de reședință. Toate împreună aŭ o populație de 1217 locuitorĭ (616 bărbațĭ, 601 femeĭ).

Cepturașul, *cătun,* al com. Cătina, jud. Buzăŭ. Are 130 locuitorĭ și 34 case.

Cepturașul, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Mlăjetul; începe din pădurea Topilele, se unește cu izvorul Stănila și se scurge în rîul Buzăul, la Șețul, com. Păltineni.

Cepturașul, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Cătina; începe de la muntele Colînul și se scurge în rîul Bîsca-Chiojduluĭ.

Cepturașul și Cătunul, *moșie,* jud. Buzăŭ. (Vezĭ Cătunul și Cepturașul).

Ceptureanca, *vale,* jud. Prahova, formată din apă de ploaie, la poalele dealurilor dintre comunele Ceptura și Vadul-Săpat, pl. Cricovul; curge spre S. pe canaluri, iar cînd vine mare și pe alăturĭ de ele, înecînd cîmpiile, care sunt maĭ joase; trece pe lîngă căt. Degerați, com. Parepa, pl. Cîmpul, lăsîndu-l la V. și în dreptul căt. Rușani, din aceeașĭ comună, se întîlnește cu Valea-Războiuluĭ.

Cepul, *prival,* jud. Brăila; unește partea E. a iezeruluĭ Melcișul, cu partea de V. a iezeruluĭ Rotundul.

Cepul, *viroagă,* jud. Brăila, la estul comuneĭ Vădeni; unește viroaga Zagna cu lacul Zeton.

Cepușoara, *șir de dealurĭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, care se întinde prin com. Doftana, de la V. spre S.-E., pe șesul drept al Trotușuluĭ pănă în Valea-Doftaneĭ. Acest șir prezintă un vîrf numit Cepoiul.

Cepurile, *bălțĭ,* în jud. Botoșani, com. Salcea, pl. Siretul, în întindere de 17 hect.

Cerașul, *com. rur.*, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Drajna, și pe pîraiele: Valea-Boruluĭ, Valea-Tociĭ și Brădetul, la 47 kil. departe de capitala județuluĭ și la 16 kil. de reședința plaiuluĭ.

Se mărginește la N. cu munțiĭ Tiansilvanieĭ, la E. cu com. Bătrîni, la V. cu com. Măneciul-Ungureni, și la S. cu Drajna-d.-s.

Se compune din 5 cătune: Cerașul, Valea-Boruluĭ, Valea-Tociĭ, Slonul și Brădetul, avînd o populațiune de 2568 locuitorĭ (1262 bărbațĭ și 1306 femeĭ), 3 familiĭ de Bulgarĭ și 2 de Grecĭ.

Capĭ de familie sunt 537; contribuabilĭ 379. Locuesc în 549 case.

In comună sunt 2 biserici: una în Cerașul și a doua în Slonul, ambele rezidite de e

www.dacoromanica.ro

noriaşi, la anii 1887 şi 1879; sunt deservite de 2 preoţi.

Pe lîngă agricultură, locuitorii se mai ocupă cu fabricarea cofelor, hîrdaelor, putinelor, etc.

Locuitorii acestei com. sunt parte moşneni, parte clăcaşi; 204 s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moşiile proprietarilor şi pe a Eforiei Spitalelor Civile, cînd li s'aŭ dat 510 hect. Ei aŭ: 122 cai, 1980 oi, 118 boi şi vaci, 58 capre şi 593 porci.

In raionul comunei, pe rîul Drajna, sunt 2 mori de măcinat.

Şcoala s'a reînfiinţat la 1887.

In cătunul Slonul funcţionează o şcoală care s'a frecuentat, în 1894, de 29 băeţi şi 6 fete. Cea din Ceraşul s'a frecuentat de 45 băeţi şi 2 fete, din numărul total de 381 copii, (186 băeţi şi 195 fete), cu vîrsta de şcoală. Cu întreţinerea personalului se cheltueşte, anual, 1242 lei. Ştiŭ carte 27 bărbaţi şi 4 femei.

In partea de N. a comunei, la locul numit Păducelul, se văd ruinele unei vechi cetăţi, după d-l Gr. Tocilescu, ruinele unui castel săsesc.

Toată comuna se întinde pe o suprafaţă de 3736 hect.

In cătunul Slonul, şi la locul numit Valea-Lespezii, sunt izvoare cu apă de pucioasă, neanalizate şi neîntrebuinţate.

Ţuică se fabrică cam 5000 decal. anual.

Atît pe albia rîului Drajna, cît şi prin alte localităţi din raionul comunei, se găseşte piatră calcaroasă, din care se face var de bună calitate.

Stupi cu albine sunt 165.

Comerciul se exercită în comună de 8 cîrciumari.

Veniturile comunei se urcă la suma de 3385 lei anual şi cheltuelile la 3365 lei.

Această comună n'are nici un fel de şosea regulată. Comunicaţia se face pe albia rîului Drajna şi pe cele-l'alte pîrae laterale.

In raionul comunei sunt: muntele Clăbucetul; poenele: Faţaluĭ-Craiŭ şi Poiana-Feteĭ; piscurile: La-Morminte, Leurdeanul şi Chimniţi, cari servă vitelor de păşune.

Afară de rîul Drajna, comuna mai e udată de pîraiele: Valea-Tocii şi Borul.

Ceraşul, *sat*, face parte din com. rur. cu acelaşi nume, plaiul Teleajenul, judeţul Prahova. Are o populaţie de 461 locuitori (218 bărbaţi 243 femei). Aci e o biserică rezidită de locuitori la anul 1887.

Ceratul, *cătun*, pendinte de com. Copăcioasa, pl. Amaradia, jud. Gorj. E situat pe loc şes, despărţindu-se de reşedinţa comunei, care rămîne la N., prin calea ferată. Are o populaţiune de 80 familii, saŭ 373 suflete, din cari 68 contribuabili. Locuitorii se ocupă cu agricultura, creşterea vitelor, lemnăria şi sădirea pomilor roditori.

Are o întindere de 350 hect., din cari 120 hect. arabile, 70 hect. fineţe, 100 hect. pădure, 51 hect. izlaz şi pomet şi 9 hect. vatra satului şi gării.

Numărul vitelor este de 100 vite mari cornute, 350 oi, 100 rîmători; sunt 26 stupi cu albine.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ, care serveşte şi pentru cătunul Copăcioasa.

Locuitorii posedă 15 pluguri şi 23 care cu boi.

Cerătul, *com. rur.*, jud. Dolj, pl. Jiul-de-Mijloc, situată parte pe şesul Cerătului, parte pe costişea dealului Teişul, parte lîngă malul stîng al rîului Dăsnăţuiul. Se învecineşte la N.-E. cu com. Segărcea, la N.-V. cu com. Lipovul, la S. cu com. Giurgiţa, din pl. Balta. Limita linieĭ de N. începe de la hotarul com. Segărcea, în direcţiune de la N.-E.—N.-V., trecînd peste dealul Cerătul şi rîul Dăsnăţuiul. Limita linieĭ de S. începe de la hotarul Giurgiţa, de la E.-V., trecînd ca şi cea de N. peste dealul Cerătul şi rîul Dăsnăţuiul. Limita linieĭ de E. începe de la hotarul Giurgiţa, cu direcţiunea de la S. spre N.-E. până la com. Segărcea. Limita linieĭ de V. începe de la hotarul Lipovul; de la N. merge spre S. până la căt. Portăreşti, com. Giurgiţa. Terenul comuneĭ este accidentat de dealul Teişul, înalt cam de 100 m., acoperit cu fineţe şi păşune şi care are într'însul cariere de piatră; apoi de dealul Cerătul. Comuna este udată de rîul Dăsnăţuiul, ce curge de la N.-V. spre S. Pe şesul Cerătului este un pîrîŭ numit Malaica-Slătioarele.

Mai înainte com. se numea Cetăţuia-luĭ-Traian. Biserică este una singură, în cătunul Cerătul, ce funcţionează din 1883, întreţinută fiind de comună. Are 5 hect. proprietate. Serbează hramul Sf. Ion Slataos şi Cuvioasa-Paraschiva. E deservită de un preot şi 2 cîntăreţi. Este o şcoală mixtă în cătunul Cerătul, întreţinută de comună; are 5 hect. proprietate; a fost frecuentată în 1892—93 de 44 băeţi şi 3 fete din căt. Cerătul şi de 3 băeţi din Malaica. Ştiŭ carte 26 persoane în Cerătul şi 11 din Malaica. Populaţia se urcă la 352 familii, saŭ 1675 suflete, dintre cari în Cerătul 1489 (737 bărbaţi şi 752 femei), în Malaica 186 (92 bărbaţi şi 94 femei).

www.dacoromanica.ro

După legea din 1879 sunt 15 însurăţeĭ; după cea din 1864 sunt 191 locuitorĭ împământeniţĭ. Case sunt 92 în Cerătul şi 12 în Malaica; bordee 220 în Cerătul şi 22 în Malaica. Casele maĭ toate sunt construite din bîrne şi zid. Suprafaţa comuneĭ este de 8259 pogoane, dintre carĭ: 7500 arabile, 100 fîneţe, 50 izlaz, 200 pădure. Moşia Cerătul, cu venit de 360000 leĭ, în întindere de 6000 pogoane, aparţine d-luĭ Ioniţă Geblescu; înainte aparţinea d-luĭ Vlădoianu. Moşia Malaica-Slătioarele-Cerătul aparţine statuluĭ; aduce un venit anual de 6150 leĭ. Această moşie este dată în loturĭ. Pădurea Cerătul, în că'. Cerătul, în întindere cam de 100 hect., aparţine d-luĭ Ioniţă Geblescu. Esenţe: ulmĭ, arţarĭ, jugastrĭ, alunĭ, teĭ şi stejarĭ.

Viĭ se găsesc pe moşia statuluĭ Segărcea, în întindere cam de 300 pogoane; produc vin bun roşu.

Sunt 2 morĭ de apă pe moşia Cerătul.

Transportul se face cu carele şi căruţele pe şoseaua judeţeană Craiova-Bistreţul, ce străbate com. pe o întindere de 3 kil. Prin apropiere de com. trece calea ferată Graiova-Calafat.

In Cerătul sunt 7 cîrciumĭ şi 13 comercianţĭ; 8 fierarĭ şi 2 cizmarĭ.

Contribuabilĭ sunt 450.

Budgetul com. este la venitурĭ de 3598 leĭ, 33 banĭ şi la cheltuelĭ de 3142 leĭ, 52 banĭ.

Loc. posedă 320 vite marĭ cornute, 440 oĭ şi 19 caĭ.

Cerătul, *sat*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., comuna Cerătul, cu reşedinţa primărieĭ. Are 1489 suflete: 737 bărbaţĭ şi 752 femeĭ. Locuesc în 92 case şi 220 bordee, construite din bîrne şi zid. In sat este o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1883 şi e întreţinută de comună. Are 5 hect. proprietate. Cursurile se predaŭ de un învăţător. In anul şcolar 1892-93 a fost frecuentată de 44 băeţĭ şi 3 fete din satul Cerătul şi 3 băeţĭ din satul Malaica. Cu vîrstă de şcoală sunt 70 copiĭ. Ştiŭ carte 26 loc.

In sat este o biserică, cu hramul Sf. Ion Slataos şi Cuvioasa-Paraschiva. E deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Cerătul, *deal*, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Zăicoiul, ce se lasă din dealul Rădineşti, com. Rădineşti, jud. Gorj şi merge pe limita comuneĭ Băceşti. Din acest deal se lasă Dealul-Leuluĭ. Înălţimea luĭ este de aproape 120 m. E acoperit cu pădurĭ. Culmea principală, din care se ramifică acest deal, este culmea Zănoaga, din jud. Gorj, ce se lasă din culmea munţilor Părîngul şi anume din vîrful Muşetoaia.

Cerătul, *deal*, pl. Jiul-d.-mj., comuna Cerătul, jud. Dolj.

Cerătul, *moşie*, jud. Dolj, plasa Jiul-d.-mj., com. Cerătul, satul Cerătul, în întindere de 6000 pog. şi aducînd venit anual de 360000 leĭ. Sunt 2 morĭ de apă pe moşie.

Cerătul, *pădure* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Cerătul, satul Cerătul, pe moşia Cerătul. Aparţine d-luĭ Ioniţă Geblescu şi are o întindere de 100 hect. Felul arborilor sunt: jugastru, arţar, alun, teiŭ, ulm şi stejar.

Cerătul, *şes*, jud Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Cerătul, pe care este situată comuna.

Cerbaruluĭ (Vălceaua-), *văl cea*, trece prin com. Vîrtoapele d.-j., jud. Teleorman.

Cerbăria, parte de *pădure*, pe moşia Stăncesti, com. Curteşti, pl. Tîrgul, jud. Botoşani.

Cerbătoarea, *deal*, jud. Botoşani, com. Feredieni, pl. Coşula; este o parte din dealul Ţencuşa.

Cerbătoarea, saŭ **Gîlgîitoarea**, *pîrîŭ*, jud. Botoşani, iese din dealul Cerbătoarea, com. Feredieni, curge spre E., se uneşte cu pîraiele Hurgheş şi Neaun şi se varsă în lacul Leahul, în partea de E. a comuneĭ Feredieni. Pe acest pîrîu, în com. Feredieni, sunt 4 morĭ de apă.

Cerbătoarea, *ponoare*, prin care curge pîrîul Cerbătoarea, în com. Feredieni, pl. Coşula, jud. Botoşani.

Cerbeni, *sat*, face parte din com. rur. Oteşti-d.-s., plasa Oltul-d.-s., jud. Olt. Cade în partea de N. a comuneĭ. Are o populaţie de 510 locuitorĭ. Aci e o biserică, fondată la anul 1810, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva şi Sf. Nicolae. La 1861 s'a reparat radical de d. Căpitănescu.

Cerbeni, *sat*, face parte din com. rur. Sîmburesti, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Are o populaţiune de 72 locuitorĭ.

Cerbi (Crîngul), *pădure*, jud. Olt, situată la capul de E. al teritoriuluĭ com. Perieţi, pl. Siul-d.-s., pe văile şi platoul dintre vălceaua Vediţeĭ şi a-Oblegului; de aci continuă maĭ spre S. Pădurea-cu-Crîngul, îar la N. se întinde Poiana-Braniştei.

Cerboaica, *pîrîaş*, între comu-

www.dacoromanica.ro

nele Ciolăneşti-din-Deal şi Zloteşti, jud. Teleorman. După ce trece prin pădurile din comuna Zloteşti, se varsă în rîul Teleorman, tot în dreptul şi pe teritoriul comuneĭ Zloteşti.

Cerboanele, *vîrf de munte.* Este vîrful Cornetuluĭ-Mare, din com. rur. Buseşti, satul Nadanova, plaiul Cerna, jud. Mehedinţi.

Cerbul, *com. rur.,* pe apa Teleormanul, jud. Argeş, pl. Piteşti, la 17 kil. de com. rur. Băscovul-Fleştiĭ, (reşedinţa subprefectureĭ), şi la 23 kil. de Piteşti. Se compune din satele: Arnota şi Cerbul, avînd împreună 110 case, locuite de 95 familiĭ, cu 478 suflete. In comună este o biserică, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, deservită de 3 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 2 paracliserĭ; o şcoală primară rurală; 2 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul 1882—83 a fost de 558 leĭ, la venitурĭ şi de 552 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 80 de contribuabilĭ şi are un budget de 1598 leĭ la venitурĭ şi de 1847 la cheltuelĭ.

Numărul vitelor era în anul 1887 de 516 vite marĭ (474 boĭ şi vacĭ, 20 caĭ, 2 bivolĭ), şi de 500 vite mărunte (300 oĭ şi capre şi 200 rîmătorĭ).

Cerbul, *sat,* cu 81 familiĭ, jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume. Aicĭ este reşedinţa primărieĭ. Are o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de 3 preoţi, 2 cîntăreţĭ şi 2 paracliserĭ; o şcoală primară rurală.

Cerbul, *deal,* în com. rur. Ordeşti, plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Cerbul, *deal,* la S.-V de comuna Proviţa-d.-j., pl. Prahova, jud. Prahova.

Cerbul, *lac,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, în insula Balta, pe teritoriul comuneĭ Dudeşti.

Cerbul, *munte,* jud. Bacău, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuşul, pe teritoriul băilor Slănic. E acoperit numaĭ cu brazĭ.

Cerbul, *munte,* în judeţul Buzău, situat între comunele: Grăjdana, Cîndeşti şi Măgura, pe care le separă. E acoperit cu pădure şi izlaz.

Cerbul, *munte,* în judeţul Buzău, com. Calvini, căt. Bîsceni-d.-j., pe proprietatea Marcoşul. Are 107 hect.

Cerbul, *munte,* în plaiul Rîmnicul, jud. R.-Sărat, aşezat în partea de N. a comuneĭ Jitia, lîngă pîrîul Cerbul. E acoperit cu pădurĭ şi păşunĭ. Vara se află pe el stîne de oĭ.

Cerbul, *movilă,* jud. Brăila, cea maĭ mare din teritoriul comuneĭ Bordeiul-Verde, departe de 6 kil. de comună spre S.-V.

Cerbul, *movilă,* jud. Brăila, situată la N.-E. de com. Filiul, şi la o depărtare de dînsa de 2 kil.

Cerbul, *pădure,* în jud. Buzău, com. Odăile, pe moşia Posobeasca; face împreună cu Dîlma un corp de 215 hect.

Cerbul, *trup de pădure,* pe teritoriul comuneĭ Mera, plasa Gîrlele, jud. Putna, proprietatea răzeşilor din com. Mera. Intinderea eĭ, împreună cu trupurile de pădure Arva-Seacă, Jitia şi Pîslea, e de 389 hect.

Cerbul, *pîrîŭ,* jud. Bacău, plasa Siretul-d.-s., com. Buhociul, care se uneşte cu pîrîiaşele: Ştirbul, Pleşul şi Valea-Iazuluĭ şi se varsă în stînga Siretuluĭ.

Cerbul, *pîrîiaş,* jud. Putna, format pe teritoriul comuneĭ Soveja; se varsă în Şuşiţa.

Cerbul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul-d.-s., com. Jitia. Izvoreşte din muntele Neculae, udă partea de V. a comuneĭ, trece prin căt. Vintileasca, şi se varsă în rîul Rîmnicul-Sărat, maĭ sus de căt. Intre-Rîmnice, după un curs de 10 kil. Valea sa este frumoasă, mărginită de o parte şi de alta de munţi înalţĭ, acoperiţĭ cu pădurĭ seculare, iar pîrîul, din cascade în cascade, se azvîrle până la vărsarea sa.

Cerbul, *vale,* udă căt. Leleasca, com. Dobroteasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. In această vale se varsă vălcelele: Dîrmonul şi Valea-cu-Aracĭ. Cerbul, împreunîndu-se cu Valea-Cerbuluĭ, la hotarul com. Oteşti-d.-s., formează gîrla Cungrea-Mică.

Cerbul, *vălcea,* com. Proviţa-d.-j., pl. Prahova, jud. Prahova, ce se varsă în vălceaua Drăgăneşti, şi împreună cu aceasta în rîul Proviţa, tot în raionul comuneĭ Proviţa-d.-j.

Cerbuleasa, *şes* şi *luncă,* în partea despre S. a comuneĭ Voineşti, pl. Stavnicul, jud. Iaşi.

Cerbuluĭ (Cîmpul-), *cîmp,* pl. Jiul-d.-s., com. Floreşti, judeţul Dolj.

Cerbuluĭ (Curmătura-), *munte,* în jud. Buzău, com. Chiojdul-din-Bîsca; face hotar despre Chiojdul-Mare din Prahova.

www.dacoromanica.ro

Cerbuluĭ (Dealul-), *munte*, în jud. Suceava, com. Mădeiul, teritorul moşieĭ Borca.

Cerbuluĭ (Dealul-), *deal*, acoperit cu pădure, în partea de E. a comuneĭ Copălăul, pl. Coşula, jud. Botoşani.

Cerbuluĭ (Dealul-), lung *plaiŭ*, în jud. Buzăŭ, com. Mînzăleşti, coprins între pîraiele Sturdza şi Izvorul-Bădiculuĭ.

Cerbuluĭ (Dealul-), *deal*, în judeţul Dolj, pl. Dumbrava-d.-j. E situat la N. de Verbiţa.

Cerbuluĭ (Dealul-), *deal*, la N.-V. de com. Apostolache, plasa Podgoria, jud. Prahova.

Cerbuluĭ (Grindul-), loc ridicat d'asupra stufuluĭ înconjurător, în judeţul Tulcea, plasa Sulina, pe teritoriul comuneĭ Sf. Gheorghe saŭ Cadîrlez, în partea sudică a plăşeĭ şi a comuneĭ, nu departe de ţărmul mărieĭ. Are o lungime de 5 kil., stabilind o comunicaţie între grindurile Metăvă şi acela al-Călugărilor. Are 12 hectare neproductive.

Cerbuluĭ (Izvorul-), *izvor*, în jud. Buzăŭ, com. Măgura; începe în pădurea Măgura, se uneşte cu Valea-Toaceĭ şi dă în Valea-Blidăreĭ.

Cerbuluĭ (Măgura-), *deal*, la N. comuneĭ Giubega, pl. Băileşti, jud. Dolj.

Cerbuluĭ (Movila-), *movilă*, în jud. Buzău, com. Cernăteşti, pe Muchea-Sapoceĭ. Dintr'însa începe seria de movile, ce merg pănă în Brăila. Azĭ e aproape distrusă, fiind împrăştiată de căutătoriĭ de comoră.

Cerbuluĭ (Piscul-), *pisc*, la N. de com. Apostolache, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Cerbuluĭ (Piscul-), *pisc*, în partea de N. a comuneĭ Star-Chiojdul, pl. Teleajenul, jud. Prahova. Se întinde de la N. la S. şi serveşte pentru cultură.

Cerbuluĭ (Piscul-), *pisc*, la 7 kil. spre N. comuneĭ Recea, pl. Horezul, jud. Vîlcea.

Cerbuluĭ (Piscul-), *vale*, com. Pojogi, pl. Cerna-d.-s., judeţul Vîlcea.

Cerbuluĭ (Poiana-), *loc izolat*, la N. comuneĭ Recea, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Cerbuluĭ (Pîrîul-), *afluent* al Negreĭ-Broştenilor, judeţul Suceava; are de tributar Pîrîul-Ungureanuluĭ.

Cerbuluĭ (Plaiul-), *munte*, jud. Buzăŭ, pe frontiera Transilvanieĭ, între munţiĭ Stînca-Cheeĭ şi Tabla-Cheeĭ.

Cerbuluĭ (Valea-), *pîrîŭ*, judeţul Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuşuluĭ. Ese din muntele Cerbul şi se varsă în pîr. Slănicul, aproape de Cerdacul.

Cerbuluĭ (Valea-), *vale*, judeţul Prahova, formată din văile: Clăbucetul-Baiuluĭ şi Morarul. Se varsă în rîul Prahova, pe malul drept, spre N. de căt. Buşteni. Malurile sale sunt prăpăstioase şi adîncĭ.

Cerbuluĭ (Valea-), *vale*, judeţul Olt, udă partea de N. a comuneĭ Dobroteasa, pl. Oltul-d.-s., şi se varsă în gîrla Cungrea-Mare, tot pe teritoriul comuneĭ Dobroteasa.

Cerbuluĭ (Vîrful-), *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Măgura, căt. Ungureni. Are 214 hect.

Cerbureni, *sat*, cu 350 loc., jud. şi pl. Argeş; face parte din com. rur. Cerbureni-Iaşul. Are: o biserică, cu hramuĭ Cuvioasa-Paraschiva, deservită de 2 preoţĭ şi 1 cîntăreţ; se află şi o şcoală primară.

Cerbureni-Iaşul, *com. rur.*, în apropiere de rîul Argeşul, jud. şi pl. Argeşuluĭ, la 11 kil. de Curtea-de-Argeş, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 36 kil. de Piteşti. Se compune din satele: Bărbăloteşti, Boroghineşti, Cerbureni, Doblea, Ruginoasa şi Valea-Iaşuluĭ. Are o populaţie de 260 fam., saŭ 1150 suflete, din carĭ 20 Ţiganĭ. In comună sunt 4 biserici, în satele: Bărbăloteşti, Boroghineşti, Cerbureni şi Valea-Iaşuluĭ; 2 şcoliĭ primare rurale, una de băeţi şi alta de fete.

Sunt 3 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ, pe anul 1882—83, a fost de 1713 leĭ la venituri şi de 1658 leĭ la cheltuelĭ.

Pe teritoriul acesteĭ comune se găsesc mine de lignită, încă neexploatate.

După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 200 contribuabilĭ şi are un budget de 2549 leĭ la venituri şi de 2598 leĭ la cheltuelĭ.

Număruĭ vitelor, în anul 1887, a fost de: 660 capete vite marĭ (600 boĭ şi vacĭ, 60 caĭ) şi 1160 vite mărunte (800 oĭ, 60 capre şi 300 rîmătorĭ).

Cercelului (Valea-), *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, com. Bodineşti.

Cerchejeni, *sat*, jud. Botoşani,

www.dacoromanica.ro

situat pe coastă de deal în partea dreaptă a pîrîuluĭ Ursoaia, şi în partea de Nord a comuneĭ Dracşani, pl. Miletinul. Se întinde pe o suprafaţă de 2446 hect.; cu o populaţie de 150 familiĭ, cu 600 suflete. Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; 1 şcoală întreţinută de comună cu 1 învăţător şi 23 şcolarĭ; o cîrciumă.

Vite sunt: 235 boĭ şi vacĭ, 38 caĭ marĭ şi micĭ, 224 oĭ, 54 mascurĭ.

Sunt 28 stupĭ cu albine.

Cerchez-Chioi, *sat*, în judeţul Constanţa, pl. Mangalia, cătunul com. Cara-Omer, situat în partea sud-vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ, la 10 kil. spre S.-V. de cătunul de reşedinţă, Cara-Omer. Este aşezat pe valea Cerchez-Chioi, tocmaĭ în locul unde această vale are malurile maĭ rîpoase şi maĭ stîncoase, şi este închis la E. de dealul Bair-Mezarlîc cu vîrful său Cerchez-Iuc (187 metri), şi la V. de Dealul-Moriĭ.

Suprafaţa sa este de 1750 hect., dintre care 25 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ şi de grădinĭ. Sunt 33 case.

Populaţiunea sa, compusă maĭ toată din Bulgarĭ, este de 104 familiĭ, cu 360 suflete.

Drumurĭ comunale vin de la satele: Docuzaci. Mamuzlî, Bairam-Dede, Alibi-Chioi, Dere-Chioi şi Hairam-Chioi.

Cerchez-Chioi, *vale*, jud. Constanţa, pl. Mangalia, com. rur. Cara-Omer, cătunul Cerchez-Chioi. Cerchez-Chioi este un alt nume al văeĭ Afighimea ce vine din Bulgaria şi se uneşte cu valea Scender. Numele de Cerchez-Chioi îl păstrează de la hotarul spre Bulgaria pănă la satul Mamuzlî. Este coprinsă între dealurile: Bair-Mezarlîc la E. şi Dealul-Moriĭ la V. Are malurile înalte, rîpoase şi pe alocurea pietroase. Printr'însa merge drumul comunal Dere-Chioi-Calfa-Chioi.

Cerchez-Iuc-Bair, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Mangalia, com. rur. Edil-Chioi, cătunul Edil-Chioi. E situat în partea nordică a plăşeĭ şi cea sud-vestică a comuneĭ. Are 93 m. înălţime în vîrful Balabanar-Tepe, care domină satul Edil-Chioi, căile Cealic-Cum-Ceair şi Amzacea-Dere. E tăiat de drumul judeţean Medjidia-Mangalia. Se prelungeşte la E. cu dealul Meragi-Bair. E acoperit cu fîneţe şi semănăturĭ.

Cerchezele, *loc izolat*, com. rur. Negomirul, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Cerchezeni, *fost cătun separat*, acum contopit cu satul Gimbăşeni, comuna Cosîmbeşti, pl. Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa.

Cerchezoaia, *pădure*, a statuluĭ, jud. Ilfov, pl. Znagovul, lîngă satul Ciocăneşti, în întindere de 210 hect.

Cerchezoia, *vale*, jud. Iaşi, formată de dealurile Perişorul şi Cerchezul, pe moşia Păuleni, com. Roşcani, pl. Turia.

Cerchezul, *deal*, care, împreună cu Perişorul, formează valea Cerchezoaia, pe moşia Păuleni, com. Roşcani, pl. Turia.

Cerchezul, *iaz*, în suprafaţă de 2 hect. 15 ariĭ, pe teritoriul satuluĭ Şendriceni-d.-s., plasa Coşula, jud. Dorohoiŭ.

Cerchezuluĭ (Dealul-), *munte*, în jud. Buzăŭ, comuna Mînzăleşti, căt. Săreni, cu vîrful cel maĭ înalt numit Piatra-Piţigoiuluĭ. Face hotar despre comuna Trestioara.

Cerchezuluĭ (Valea-), *izvor*, în jud. Buzăŭ, comuna Mînzăleşti, căt. Săreni. Se scurge în valea Poiana-Ascunsă.

Cerc (Fîntîna-cu-), *loc izolat*, în jud. Buzăŭ, comuna Gura Sărăţiĭ, căt. Ciuhoiul.

Cercei, *sat*, face parte din com. rur. Dobreşti, plasa Podgoria, jud. Muscel. Este situat în centrul comuneĭ, pe malul stîng al gîrleĭ Cîrcinovul şi e străbătut de valea Orjanca şi valea Florea.

Are o biserică de zid, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 1 dascăl. Populaţia satuluĭ e de 381 locuitorĭ (182 bărbaţĭ şi 199 femeĭ), din carĭ 83 capĭ de familie.

Cercul, *sat*, din com. Ciurea, pl. Codrul, jud. Iaşi, situat spre N. de satul Ciurea, peste pîrîul Nicolina, pe dealul Niţelea şi Ştejăruşul şi pe valea dintre aceste dealurĭ. Are 34 familiĭ, cu 143 suflete. Teritoriul satuluĭ este acoperit de viĭ şi livezĭ.

Numărul vitelor este de 158 capete, din carĭ: 131 vite marĭ cornute, 12 caĭ şi 15 rîmătorĭ.

Cercul, *pod*, în jud. Iaşi, com. Ciurea, pl. Codrul, pe şoseaua dintre satele Podişul şi Cercul, peste pîrîul Nicolina.

Cercurărieĭ (Dealul-), *deal*, pl. Siretul-d.-s., jud. Bacăŭ, de pe teritoriul comuneĭ Oţeleşti.

Cerdac (La-), *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuşul, la jumătatea drumuluĭ de la Tîrgul-Ocna, la băile Slănic. In

www.dacoromanica.ro

sat se află o biserică catolică şi o şcoală.

Cerdac (La-), *numire* dată *punctuluĭ* unde a fost casa proprietaruluĭ Costache Negri, pe moşia Slobozia-Negrea, comuna Călmăţuiul, pl. Bîrlad, jud. Tecuciŭ.

Cerdacul, *munte*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, de pe teritoriul com. Tîrgul-Trotuşul. E stîncos şi acoperit cu păduriĭ.

Cerdacul, *deal*, în jud. Vasluiŭ, partea de E. a satuluĭ Buda, din com. Buda-Rafaila.

Cerdacul, *munte*, jud. Neamţu.

Cerdacul, *pisc*, jud. Vasluiŭ, pe culmea dealuluĭ ce desparte com. Doagele de Plopana, din jud. Tutova.

Cerdacul, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, comuna Tîrgul-Trotuş, care trece pe la Cerdacul şi se varsă în Slănic, pe dreapta.

Cerdacul-Cuconuluĭ, *loc*, jud. Dorohoiŭ, pe o margine a culmeĭ înalte a dealuluĭ pe care se află aşezat satul Bagiurea, comuna Darabani, plasa Prutul-d.-j.

Cerdacul-luĭ-Cantemir, *loc*, jud. Fălciŭ, pe dealul despre V. a satuluĭ şi comuneĭ Urlaţi, pl. Mijlocul.

Cerdaculuĭ (Movila-), *movilă*, însemnată, în plasa şi jud. Tulcea, comuna Beş Tepe; situată în partea centrală a plăşeĭ şi sud-vestică a comuneĭ.

Are 180 m., dominînd asupra căilor comunale Sari-Ghiol-Beş-Tepe-Pîrlita.

E acoperită cu verdeaţă.

Cereanca, *pădure*, jud. Ilfov, pl. Znagovul, între pădurea Rîioasa şi rîul Ilfovăţul.

Cerebucul, *picior de munte*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, înalt de 1096 m., situat pe graniţă, despărţind văile pîraielor Ciugheşul şi Agăpioasa. Aci, delegaţiunea delimităreĭ din Viena, a făcut să revină Romînieĭ 44 hect.

Cerebucul. (V. Ciurubucul, schit, jud. Neamţu).

Ceretul, *cătun*, al comuneĭ Scoarţa, plasa Amaradia, jud. Gorj. Se leagă la N. cu cătunul de reşedinţă prin drumul care străbate linia ferată Tîrgul-Jiŭ-Filiaşi; spre S.-E. cu com. Pojogeni.

Este un drum care leagă Copăcioasa, Ceretul cu Pojogeni. Linia ferată Tîrgul-Jiŭ-Filiaşi are ca staţie maĭ apropiată gara Copăcioasa.

Situat pe deal, are o suprafaţă cam de 142 hect., din carĭ 71 hect. arabile, 5 hect. vie, 3 hect. prunet, restul fîneţe, pădure şi tufăriş.

Locuitoriĭ aŭ: 45 pluguri, 1 căruţă cu caĭ, 35 care cu boĭ, 5 fîntînĭ cu cumpănă, 30 stupĭ.

Are o populaţie de 105 familiĭ, cu 358 suflete, din carĭ 98 contribuabilĭ.

Vite sunt: 239 vite marĭ cornute, 12 capre, 12 rîmătorĭ şi 9 caĭ.

Are o biserică, construită la 1538, de un căpitan, Dragoman. Aceasta se vede de pe biletul scris pe pristolul biericeĭ. Biserica poartă numele căpitanuluĭ şi e deservită de preotul din cătunul de reşedinţă; are şi un cîntăreţ.

Ceretul, *deal*, judeţul Gorj. Face parte din regiunea dealuluĭ Banul. Are o direcţie paralelă cu valea Copăcioasa, care o limitează la S., formînd astfel, cu înălţimile despre N. ce vin din culmea Moldovişuluĭ, unŭ defileŭ.

Are o populaţie de 62 familiĭ, cu 225 suflete, din carĭ 64 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 22 pluguri, 10 care cu boĭ şi 1 căruţă cu caĭ.

Vite sunt: 100 vite marĭ cornute, 200 oĭ, 7 caĭ şi 50 rîmătorĭ.

Cătunul e udat de pîraiele Cernădia şi Şuşiţa.

Printr'însul trece şoseaua comunală.

Se află 3 morĭ pe apa Şuşiţa şi 7 puţurĭ.

In Ceretul este o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Ceretuluĭ (Braniştea-), *branişte*, pe moşia statuluĭ Trivalea, din com. Netoţi, pl. Teleormanuluĭ, jud. Teleorman. Are o întindere de 16 hect.

Cergăneşti, *mahala* a oraşuluĭ Caracal, la S., în partea de unde pleacă şoseaua spre Redea.

Cerghicea (Cerbicea), *pîrîaş*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Filipeni, care udă satul Frunteşti şi se varsă d'a stînga pîrîuluĭ Dunăvăţul.

Cerĭĭ (Drumul-), *drum*, jud. Teleorman. Acest drum nu maĭ există, fiind acoperit, în mare parte cu arături. El venea despre jud. Olt, trecea pe lîngă comunele Liţa, Segarcea, Dracea, Ologi şi se împreuna cu Drumul-Ţinteĭ, pentru a merge la Zimnicea.

Cerĭĭ (Vălceaua-), *vălcea*, la S. de com. Măgureni, jud. Teleor-

www.dacoromanica.ro

man. Se înfundă în Valea-Bratcovului.

Cerîngul, *vale*, jud. Dolj, plasa Dumbrava-d.-j., com. Poiana-Pleniţa, prin care trece limita de E. către com. Caraula.

Cermăgura, *deal*, în jud. Neamţu, prelungirea către V.-S. a ramurei muntelui Cernegura. E situat în com. Calul-Iapa, plasa Piatra-Muntele.

Cermegeşti, *com. rur.*, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, compusă din cinci cătune: Bărbărigeni, Brătuleşti, Chiriceşti, Sueşti şi Peşteana.

Este situată pe stînga rîului Cerna, pe dealurile al-Oilor şi al-Viilor, la 45 kil. departe de reşedinţa judeţului şi la 40 kil. de a plăşei. Reşedinţa comunei este în cătunul Chiriceşti.

Are o populaţie de 1432 locuitori, 629 bărbaţi şi 803 femei; 501 capi de familie, din cari 400 contribuabili. Locuesc în 510 case.

In comună sunt 4 biserici: la Bărbărigeni, Brătuleşti şi Peşteana.

Vite sunt: 8 cai, 16 epe, 152 boi, 216 vaci, 372 capre, 341 oi şi 618 porci.

Pe rîul Cerna, în raionul comunei, e o moară.

Locuitorii toţi sunt moşneni.

Are o şcoală frecuentată de 17 copii, 11 băeţi şi 6 fete. Clădirea, bună, e proprietatea comunei. Ştiu carte 153 bărbaţi şi 12 femei.

Sunt 150 stupi cu albine.

Toată comuna se întinde pe o suprafaţă de 1470 hect.

Ţuică se fabrică cam vr'o 40000 decal.

Veniturile comunei se urcă la 4260 lei şi cheltuelile la 3629.

Este coprinsă între com. Ciumagi, Măldăreşti, Stăneşti, Coieni şi Glăvile. O şosea comunală înlesneşte comunicaţia între această comună şi comunele: Coieni şi Roeşti, spre reşedinţa judeţului, şi cu Stăneşti, Vîrleni, Zăvoeni şi Măciuca, spre Drăgăşani şi Craiova. Vălcele sunt: Brătăneasa, Ursoaia şi Olteanca. De-alungul Cerneî, spre V. de vatra satului, este lunca comunei, destinată pentru cultura cerealelor.

Cermegeşti, *deal*, în raionul comunei Cermegeşti, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 133 hect. vie.

Cerna, *plaiu*, în jud. Mehedinţi. Şi a luat numele de la rîul Cerna, ce îl udă în partea de V. Se mărgineşte: la E. cu plaiul Cloşani şi pl. Motrul-d.-s.; la S. cu pl. Ocolul-d. j.; la V. cu Banatul, de care e despărţit prin rîul Cerna; iar la N. cu plaiul Cloşani. Acest plaiu este format din 18 comune, şi anume:

Balta (cu cătun. Balta şi Sfodea); *Bîlvăneşti* (cu cătun. Bîlvăneşti şi Călineşti); *Băseşti* (cu cătun. Băseşti, Budăneşti, Craciul-Lung şi Păisăşti); *Buseşti* (cu cătun. Buseşti şi Nadanova); *Cerna-Virful* (cu cătun. Cerna-Vîrful); *Cireşul* (cu cătun. Cireşul, Jupăneşti şi Negruşea); *Costeşti* (cu cătun. Costeşti); *Dîlbociţa* (cu cătun. Dîlbociţa); *Dîlma* (cu cătun. Dîlma, Runcuşorul, Dealul-de-Rudina şi Simsca); *Codeanul* (cu cătun. Godeanul şi Păuneşti); *Gornenţi* (cu cătun. Gornenţi şi Mălărişca); *Gornoviţa* (cu cătun. Gornoviţa); *Ilovăţul* (cu cătun. Ilovăţul, Borcăneşti, Firizul şi Racova); *Izvernea* (cu cătun. Izvernea şi Cănicea); *Marga* (cu cătun. Marga, Călineşti şi Şiroca); *Podeni* (cu cătun. Podeni); *Prejna* (cu cătun. Prejna); *Siliştea* (cu cătun. Siliştea, Drăghieşti, Godeanul şi Turtaba).

Plaiul Cerna ocupă poziţiunea cea mai muntoasă a judeţului Mehedinţi. Işi are reşedinţa în com. rur. Balta.

Este străbătut de şoseaua vecinală Halînga-Balta-Baia-de-Aramă.

Cerna, *com. rur.*, în jud. Tulcea, pl. Măcin. E situată în partea vestică a judeţului, la 53 kil. spre S.-V. de oraşul Tulcea, reşedinţa districtului, şi în partea estică a plăşei, la 25 kil. spre S.-E. de orăşelul Măcin, reşedinţa plăşei.

Numele său e bulgăresc şi însemnează Negru.

Hotarul amănunţit al comunei este următorul: plecînd din vîrful Almalia (al Dealului-lui-Negoiu), se îndreaptă spe S.-E., pe muchea dealurilor David şi Amzalîi pănă la vîrful pietros de 250 m., în apropiere de satul Balabancea; de aci ia o direcţiune generală spre S.-V., trece pe la poalele vîrfului Cerna, taie valea Jaila, şi se urcă în dealul Hasanlar, de unde se îndreaptă spre N.-V., trece iar prin valea Jaila, taie Valea-Cerneî, pe de-asupra comunei Satul-Nou, de lîngă care se îndreaptă spre N. pe lîngă şoseaua judeţeană Măcin-Satul-Nou, pe la poalele dealului P.-Roşie, taiend Valea-Ulmului şi, trecînd printre dealurile Priopcea, Cara-Cicula şi Bujorul; de aci o ia spre E. pe muchile dealurilor Megina şi Daiaman-Bair şi se urcă în vîrful Almalia, de unde a plecat. Forma lui este aceea a unui patrulater neregulat. Lungimea perimetrului este de 32 kil. Intinderea totală este de 5895 hect.

Se mărgineşte la N. cu comuna Greci, de care se des-

www.dacoromanica.ro

parte prin dealurile Priopcea, Megina, Daiaman-Bair; la E. cu comuna Balabancea, de care se desparte prin dealul Amzalîi; la S.-E. cu cătunul Ac-Punar (al com. Cîrjelari); la S.-V. cu comuna Satul-Noŭ; la V. cu com. Turcoaia, de care e despărţită prin şoseaua judeţeană.

Dealurile, carĭ brăzdează comuna, pietroase şi acoperite cu păduri, sunt: dealul Piatra-Roşie (cu vîrful Cerna, 161 m.) la V.; dealul Cara-Cicula, Priopcea (402 m.), Curt-Bair la N.-V.; Megina, Tichi-Bair, Ciplac-Bair, Caplan-Bair, Elan-Bair, Daiaman-Bair, Almalia (370 m.) la N.; David, Amzalîi (320 m.), Cerna (242 m.) la E.; Para-Bair, Raman-Bair, Orta-Derea, Saia-Cula şi Sut-Bair, prin interiorul comuneĭ.

Apele, carĭ o străbat sunt: valea Cerna, care o udă prin mijloc trecînd şi prin sat şi afluenţiĭ săĭ: valea Megina la N.-V., Valea-Ulmuluĭ la V., valea Jaila la S.

Intinderea comuneĭ este de 8193 hect., din carĭ: 80 hect. ocupate de vatra satuluĭ; 5816 hect. ale locuitorilor şi 2298 hect. ale statuluĭ.

Populaţia acesteĭ comune e compusă din Bulgarĭ, în maioritate, şi din Romînĭ.

Sunt 386 contribuabilĭ.

Are o şcoală, fondată de obştia locuitorilor, în anul 1880-81; are 2 învăţătorĭ şi este frecuentată de 176 elevĭ. Şcoala are 10 hect. pămînt arabil.

Comuna are 2 bisericĭ, una cu hramul S-ţiĭ Arhanghelĭ Mihail şi Gabriel; s a fondat de locuitorĭ în anul 1841. Iată traducerea inscripţiuneĭ bulgăreştĭ ce se află săpată d'asupra intrăreĭ:

«Această sfîntă şi dumnezeiască biserică s'a ridicat aproape de Măcin, în Cerna, în apropiere de Dunăre(?) în anul 1840, la acest loc, cu hramul S-ţiĭ Archanghelĭ Mihail şi Gabriel, în zilele împăratuluĭ turcesc Sultanul Mahmut şi a Mitropolituluĭ T. T. Seronim şi a Epitropuluĭ Domiu Monciovicĭ, cu casa şi fiiĭ luĭ».

Este deservită de un preot paroh şi un cîntăreţ, şi are 17 hect.

A doua biserică e construită tot de locuitorĭ.

Este şi o geamie deservită de un hoge şi posedînd 5 hect.

Din cele 8113 hectare, 4317 hectare sunt locurĭ arabile, din carĭ 235 hectare ale Statuluĭ, restul ale locuitorilor, 3041 hect. cu tapiĭ şi 1975 hect. în loturĭ de la Stat; 150 hect. pădure, 503 hect. fineţe şi izlaz, 60 hect. pămînt neproductiv.

In comună sunt 330 agricultorĭ, avînd 212 pluguri şi 1 maşină de secerat.

Vite sunt: 8032 capete, din carĭ 1211 boĭ şi vacĭ, 587 caĭ, 597 oĭ şi 271 capre.

Sunt 3 meseriaşĭ (1 dulgher şi 2 fierarĭ); 8 comercianţĭ, (4 băcanĭ şi 4 cîrciumarĭ). Se află aci 2 morĭ de apă, 8 de vînt şi 1 cu abur.

Budgetul comuneĭ este de 6597 leĭ la venitурĭ şi 5770 leĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: şoseaua judeţeană Tulcea-Măcin; 4 drumurĭ comunale ce leagă comuna Cerna cu comunele învecinate: Satul-Noŭ, Picineaga, Turcoaia, Greci, Ac-Punar.

Maĭ înainte satul a fost turcesc şi aşezat la 800 metri maĭ în vale de cît cel actual.

Cerna, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. rur. Cerna. Se desface din ramurile vestice ale dealuluĭ Amzalîi; se întinde spre V., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea estică a plăşeĭ şi cea sud-estică a comuneĭ. Se întinde prin văile Cerna şi Jaila, făcîndu-le amîndorura malurĭ înalte şi pe alocurea pietroase. Natura luĭ e stîncoasă. Are o înălţime de 242 m. E punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra satelor Cerna, Satul-Noŭ şi Ac-Punar şi asupra drumuluĭ judeţean Măcin-Babadag. Este acoperit cu păşunĭ şi livezĭ.

Cerna, *vîrf de deal*, în judeţul Tulcea, pl. Măcin, pe teritorul comuneĭ rur. Cerna. Este punctul culminant al stîncosuluĭ deal Piatra-Roşie, situat în partea centrală a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ. E de natură stîncoasă. Se ridică pănă la 163 m. E punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra văeĭ Cerna, şi satelor Cerna şi Satul-Noŭ, precum şi asupra drumuluĭ judeţean Măcin-Satul-Noŭ. Este acoperit cu muşchiŭ, şi lipsit de păşunĭ.

Cerna, *deal*, în centrul comuneĭ Marginea, pl. Cerna-d.-j., judeţul Vîlcea.

Cerna, *rîu*, în judeţul Mehedinţi, plaiul Cloşani, şi plaiul Cerna. Izvoreşte în formă de bolboros foarte mare, dintr'o peşteră, din poalele munteluĭ Gîrdomanul, de desuptul plaiuluĭ Gîrdomanul, care duce de la Cerna la munţiĭ Gîrdomanul, Stîna-Mare, Micuşa şi la graniţă.

De la sorgintea eĭ, şi pănă la albia mare, ce-şĭ croeşte, Cerna scoboară o distanţă de 300 m.; în albia mare se uneşte cu micul pîrîiaş Cernişoara şi împreună formează puternicul curs al apeĭ Cerna, care se îndreptează spre plaiul

www.dacoromanica.ro

Bulzului; de aci îşĭ urmează cursul către plaiul Oslea, unde eşind, din stîncile Corcoaieĭ, în Lunca-Frasinului oferă călătoruluĭ cea maĭ frumoasă privelişte; primeşte pîraiele munţilor plaiuluĭ Cloşani şi cel din urmă Pîrîul-Craioveĭ saŭ Craioviţa, de la gura căruia în jos formează graniţa ţăreĭ despre Banat pănă la Precipiţiul-Feteĭ.

De la Precipiţiul-Feteĭ, trece pe teritoriul Banatuluĭ-Temişoareĭ şi îşĭ urmează cursul pe la băile Mehadia pănă la Dunăre în care se varsă pe partea de E. a oraşuluĭ Orşova.

Pănă la 1848, Cerna forma graniţa, pănă la Dunăre, despărţitoare între Romînia şi Banatul-Temişoareĭ.

Cerna, *rîŭ*, jud. Vîlcea, cel maĭ mare afluent al Olteţuluĭ. Izvoreşte din muntele Cursorul (Corşorul). Curge de la N. către S.-E., aproape în direcţie paralelă cu Olteţul pănă în dreptul comuneĭ Măldăreşti, de unde se întoarce către S.-V. şi se varsă în Olteţul, puţin maĭ jos de com. Otetelişul, după ce a parcurs aproape 80 kil.

Lărgimea medie a apeĭ este de 6^{m}, adîncimea de 0^{m},50, iar iuţeala curentuluĭ de 3^{m} pe secundă. Lărgimea medie a albieĭ este de 12^{m}. Fundul conţine pietriş, iar ţărmurile aŭ de la 1^{m} la 1,80 înălţime.

De la origine şi pănă la comuna Fometeşti, valea sa este foarte îngustă, adîncă, nepopulată şi impracticabilă. De la Fometeşti înainte începe a se lărgi treptat, a fi populată şi productivă, dar nu devine viabilă de cît la vale de comuna Broşteni. Lărgimea văeĭ între Broşteni şi Valea-Mare, variază de la 1 la 2 kil.

Pe valea Cerneĭ trece şoseaua judeţeană, care, plecînd din Craiova, duce la R.-Vîlcea, după ce a suit Valea-Cernişoareĭ şi scoborît pe aceea a Luncavăţuluĭ pănă la Slăviteşti.

Cerna primeşte pe stînga pîraele: Mariţa şi Recea. Cel maĭ principal afluent al eĭ este Cernişoara.

Rîul Cerna udă partea de V. a plaĭuluĭ Horezul şi partea de S. a plăşilor Otăsăul şi Olteţul-d.-j., trecînd prin comunele Slătioara, Cireşiul, Pojogi, Bălteni, Lăpuşata, Măldăreşti, Modoia, Dejoiul, Rusăneşti. etc., Se varsă în Olteţul, la comuna Otetelişul.

Cerna, *pîrîŭ*, în judeţul Tulcea, plasa Măcin. Izvoreşte din poalele sudice ale dealuluĭ David, dintre vîrfurile Orta-Dere şi Sut-Bair; se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V., trece prin mijlocul satelor Cerna, căruia 'i-a şi dat numele săŭ şi Satul-Noŭ; de aci o ia spre V. şi se varsă în rîul Ai-Orman saŭ Picineaga. Cursul luĭ este de 18 kil. Valea sa este închisă pe dreapta de dealurile Orta-Dere, Saia-Cula, Para-Bair şi Piatra-Roşie, iar pe stînga de dealurile Sut-Bair, Amzalîi şi Cerna. Udă partea centrală a comunelor Cerna, Satul-Noŭ, pe cea nordică a Picineagăĭ, precum pe cea centrală şi sudică a plăşeĭ Măcin. Malurile sale, de la izvor şi pănă la Satul-Noŭ, sînt rîpoase.

Basinul săŭ este întins; are o întindere de 200 kil. pătraţi, saŭ 20000 hectare, coprinzînd partea centrală a plăşeĭ şi teritoriile comunelor Cerna, Satul-Noŭ, partea nordică a comuneĭ Cîrjelari şi pe cea nordestică a comuneĭ Picineaga. E coprins între dealurile Piatra-Ascuţită, Priopcea, Caracicula, Gorgova la V.; Megina, Almalia, Daiaman-Bair la N.; David, Amzalîi, Carapcea la E.; Ciubucluc-Bair, Cuicuc-Cara, Dicadael şi Hasanlar la S.

Afluenţi, pe dreapta: Valea-Megina şi Valea-Ulmuluĭ; pe stînga: Valea-Jaila, unită cu Ac-Punar.

Cerna-Vîrf, *comună rurală*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, la 47 kil. de oraşul Turnul-Severin, şi la 18 kil. de Baia-de-Aramă, reşedinţa plăşeĭ. E situată pe Valea-Coşuşteĭ, între dealurĭ marĭ. E formtă dintr'un singur sat. Are 300 locuitorĭ, din carĭ 60 contribuabilĭ. Locuesc în 90 case.

Locuitoriĭ posedă: 10 pluguri, 25 care cu boĭ, 2 căruţe cu caĭ, şi 200 stupĭ. Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 655 leĭ, iar la cheltueli 364 leĭ. Numărul vitelor: 400 vite marĭ cornute, 35 caĭ, 600 capre, 400 oĭ şi 200 rîmătorĭ.

Comuna Cerna-Vîrf este legată prin o şosea comunală de şoseaua vecinală Balta-Baia-de-Aramă, care atinge şi teritoriul acesteĭ comune.

Cernaia, *com. rur.*, în jud. Mehedinţi, plasa Motrul-d.-j.-Dumbrava, la distanţă de 51 kil. de Turnul-Severin şi la 7 kil. de Strehaia, reşedinţa plăşeĭ. E situată între dealurile Vlădăşeştilor şi Vieşilor, formînd comună cu cătunele Vlădăşeşti şi Vieşti. Are o populaţie de 900 locuitorĭ, din carĭ 150 contribuabilĭ. Locuesc în 180 case.

Se mărgineşte la E. cu com. Munţi-din-Faţă; la S. cu com. Strehaia; la V. cu com. Valea-

www.dacoromanica.ro

Bună şi parte din Voloiac; şi la N. cu com. Jirovul.

Locuitorii posedă: 20 pluguri, 42 care cu boi şi 5 căruţe cu cai.

Sunt 26 stupi.

Are: o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală, cu o învăţătoare, frecuentată de 25 elevi şi 2 eleve.

Budgetul comunei are la venituri 1314 lei şi la cheltueli 612 lei.

Vite sunt: 460 vite mari cornute, 18 cai, 500 oi, 30 capre şi 40 rîmători.

Prin comună trec pîraiele: Cernaia, care se varsă în rîul Motrul; Fîntîna-Mare, care se varsă în lacul Balta-Rece.

Cîmpii în această comună sunt: Fîntîna-Mare, Gura-Văei, Poiana-Mare, Poiana-Popii-Dinu şi poiana Gruia.

Dealuri sunt: Dealul-Cerni, al-Vlădeştilor, Glămeia, Chicioara şi Dealul-Mare cu vii.

Comuna are o şosea comunală, care o leagă de şoseaua vecinală Strehaia-Broşteni-Baia-de-Aramă.

Cernaia, *pîrîu*, în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j. Curge pe teritoriul comunei Cernaia şi se varsă în Motru.

Cernata, *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s.; ţine de comuna rurală Husnicioara. Are 70 case.

Cernatul, *deal*, la E. de com. Călugăreni, plasa Cricovul, jud. Prahova.

Cernatul, *gîrlă*, ce izvoreşte din muntele Ciortea, com. Călugăreni, pl. Cricovul, jud. Prahova. Curge spre S. până la un punct, de unde o ia spre E. şi se varsă în gîrla Boboci, pl. Tohani, jud. Buzău.

Cernatul, *munte*, în com. Goideşti jud. Buzău. E coprins între pîrîul Bîsca-Mare şi Izvorul-Cernatului.

Formează unul din cele 5 piscuri ale Penteleului. Face parte din moşia Penteleul-cu-Sforile. Are păşuni întinse şi seculare păduri de brad, molift şi fag.

Cernatul, jud Muşcel, *munte*, pl. Nucşoara. Are 1673.8 m. înălţime d'asupra nivelului Mării-Negre.

Cernatul, *pădure*, pe muntele Cernatul, supusă regimului silvic, com. Albeşti, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel, în întindere aproximativă de 400 hect. Esenţe: fag şi puţin molift.

Se învecineşte la N. şi E. cu satul Băneasa şi la V. cu pădurea Băneasa.

Cernatul, *deal*, jud. Prahova, com. Hîrsa, pl. Podgoria. Pe acest deal era plantată viţă, dar de cînd aceasta s'a filoxerat, serveşte de fîneţe şi cultură.

Cernatul, *vălcea*, jud. Olt, udă partea de E. a com. Bărcăneşti, pl. Siul-d.-s., de unde îşi ia naştere, şi apoi se varsă în Iminog.

Cernatului (Izvorul-), *izvor*, în jud. Buzău, com. Goideşti. Incepe de sub muntele Viforîta şi se scurge în pîrîul Bîsca-Mare, puţin mai sus de Izvorul-Mileî.

Cernaţi, *sat*, în jud. Tutova, pl. Simila, com. Rădăeşti, spre S. de satul Rădăeşti. Are 103 loc., din cari 10 ştiu carte, şi 25 case.

Cernavoda, *com. urb.*, judeţul Constanţa, pl. Medjidia.

Este situată în partea vestică a judeţului, spre V. de oraşul Constanţa, reşedinţa judeţului, şi în partea vestică a plăşei, la 32 kil. spre Vest de Medjidia, reşedinţa plăşei. Comunele învecinate cu dînsa sunt: Seimeni, la 7 kil. spre N.-E.; Cochirleni, la 8 kil. spre S.-V.; Taş-Punar, la 14 kil. spre N.-E.; Tortoman, la 14 kil. spre E.; Rasova, la 12 kil. spre S.-V.

Hotarul comunei este următorul: Plecînd de pe malul drept al Dunărei, din dreptul ostrovului Troina, de lîngă cherhanaua satului Seimeni-Mici, din locul unde se varsă, printr'o gîrliţă, lacul Purcăreţi, hotarul se îndreaptă spre S.-E., mai întîiu pe lîngă malul vestic al lacurilor Purcăreţi şi Ramadan, pe la poalele nordice ale dealului Cernavoda până la poalele dealului Dermengicul, de unde o ia spre E. până la lacul Tibrinul, urcînd valea Tibrinul. De aci se îndreaptă spre N.-E., suind dealul Carapat-Daga, până în vîrful lui cel mai înalt. Se dirige puţin spre E., scoborînd dealul de mai sus până dă în valea Geabac-Ceair. De aci se dirige continuu spre S., mai întîiu spre S.-V., scoborînd cu valea Geabac-Cular, apoi spre S., urcînd şi scoborînd dealul Geabac-Bair; tae valea Geabac-Culac şi şoseaua judeţeană Cernavoda-Medjidia şi se urcă pe muchea dealului Oba-Bair, pe care o urmează puţin spre S.-E. până în vîrful Maiacli-Oba. De aci o ia din nou spre S.-V., coborînd din dealul Oba-Bair şi urmînd valea Oba-Culac, şi, urcînd puţin coastele dealului Cechiraga-Bair, se îndreaptă spre S.-E., coborînd dealul mai sus numit, dă în valea Cechiraga-Culac, până în valea Carasu printre bălţile Carasu şi Cernavoda, aflătoare în sus numita vale. Taie această vale, şoseaua naţională Constan-

www.dacoromanica.ro

ța-Cernavoda, calea ferată ce duce de la Cernavoda la Constanța, și se oprește în malul cel înalt și pietros aflător la colțul vestic al bălții Carasu. De aci se dirige spre Vest, urmînd muchea pietroasă și prăpăstioasă a dealului Cara-Durac-Bair. Trece pe la Nord de fortăreața saŭ mai bine zis de ruinele fortăreței turcești, Acsan-Demir-Tabiasî, și merge într'una spre V. pe lîngă malul sudic al bălții Carasu, pe muchea dealului Cara-Durac-Bair, tăind valea Ghiaur-Amzalî și se oprește puțin la Vest de ruinele unei întăriturĭ turcești de pe muchea dealului Armutbe-Bair. De aci se dirige în direcțiunea nord-vestică, pe muchea stîncosului deal Armutbe-Bair, trecînd pe la Est de ruinele unei alte fortărețe turcești; se coboară apoĭ chiar pe malul bălții Carasu, pe care îl urmează tot mereŭ în direcția nord-vestică, pe la poalele septentrionale ale dealului Carasu, pănă la colțul săŭ vestic. De aci, părăsind malul laculuĭ, urcă dealul Carasu, îndreptîndu-se spre Nord-Vest; dă de ruinele unuĭ val al luĭ Traian pe care îl urmează pănă pe malul Dunăreĭ, trecînd pe la poalele nordice ale vîrfuluĭ Cernavoda și cele sudice ale dealuluĭ Tetera-Bair, oprindu-se pe malul drept al Dunăreĭ în fața ostrovuluĭ Hinogi, la egală distanță de Cernavoda și Cochirleni (4 kil.). De aci, hotarul o ia spre Nord pănă la mărețul pod de fier făcut peste Dunăre în anul 1896, iar de aci spre N.-E. și trecînd pe la V. de orașul Cernavoda, se oprește lîngă pescăria satuluĭ Seimeni-Micĭ, în fața ostrovuluĭ Troina, de unde am plecat.

Forma acestuĭ hotar este aceea a unuĭ trapez neregulat, a căruĭ bază este îndreptată spre E. Lungimea totală a hotaruluĭ este cam de 54 kil.; iar întinderea teritoriuluĭ cuprins într'însul este de 7598 pogoane, saŭ 3799 hect., saŭ 38 kil. pat.

Se mărginește la N. cu com. rur. Seimeni, de care se desparte prin lacurile Purcăreți, Ramadan, Tibrinul, prin valea Tibrinul și dealul Carapat-Daga. La E. cu com. rur. Tortoman, separîndu-se prin valea Geabac-Culac, dealul Geabac-Cair, dealul Oba-Bair și văile Oba-Culac și Bechiraga-Culac. La S., cu comuna rurală Cochirleni, de care se desparte prin muchiile dealurilor Cara-Durac-Bair, Armutbe-Bair, Carasu, malul sudic al bălții Carasu și Valul-luĭ-Traian. La Vest, cu mlăștinosul, băltosul teritoriŭ și acoperit cu stuf și pășunĭ al comunelor rurale Fetești și Dudești, din porțiunea estică a teritoriuluĭ numit Balta, din jud. Ialomița și coprinsă între Dunărea-Mare, cea plutitoare și brațul săŭ secundar, Borcea.

Solul săŭ este în general accidentat, maĭ cu seamă în partea vestică, pe malul Dunăriĭ și la Vest, de balta Carasu. In această parte a comuneĭ, ridicăturile și depresiunile de natură pietroasă și stîncoasă, unele acoperite cu verdeață, fînețe, pășunĭ, altele întinzînd la soare vîrfurile lor goale, ascuțite și roșietice, se îngrămădesc unele într'altele, formînd prin unele locurĭ niște dealurĭ în care e cu neputință să urmezĭ o direcțiune anumită.

Dealurile, carĭ brăzdează teritoriul săŭ, sunt următoarele: Cernavoda la Nord (107 m.), dominînd orașul din spre N.; Dealul-Dermengiculuĭ (108 m.) la Nord-Est; Geabac-Bair (106 m.) la Est; dealul Oba-Bair cu vîrful Mai-Acli-Oba (126 m.) tot la E., prelungindu-se și în interiorul comuneĭ cu Dealul-Turculuĭ, la E. de oraș, (121 m. înălțime în vîrful Devcea). Dealul Bechiraga-Bair spre S.-E., cu 114 m. înălțime, pe care o atinge în vîrful Cilibi-Chioi, dominînd balta Carasu și calea ferată și cea națională Cernavoda-Constanța; pietroasele dealurĭ Cara-Durac-Bair (88 m.), Armutbe-Culac-Bair (78 m.) și Carasu-Bair (82 m.) care o brăzdează la S., pe hotar, dominînd balta Carasu și calea ferată; dealul Tetera-Bair (107 m.) la S.-V., dominînd Dunărea, calea ferată și orașul Cernavoda. Maĭ avem și Valul-luĭ-Traian la S.-V., pe muchea dealuluĭ Tetera-Bair. Aceste dealurĭ sunt maĭ toate, afară de cele estice, de natură stîncoasă, pietroasă, străbătute de o mulțime de văĭ micĭ și adîncĭ, acoperite cu verdeață și fînețe. Cele estice permit cultivarea cerealelor.

Movile sunt în număr de 6, aflîndu-se maĭ toate în spre N. și N.-E. de comună. Parte sunt naturale, parte artificiale, și uneorĭ întărite spre a servi ca puncte de observație asupra Dunăreĭ și orașuluĭ Cernavoda. Cea maĭ însemnată, Sarî-Burun, la S.-E. de oraș, are 110 m., dominînd orașul, calea ferată și cea națională ce duc de la Constanța la Cernavoda. Icĭ și colo se văd ruine de fortărețe și întăriturĭ romane, pe lîngă Valul-luĭ-Traian, și pe muchea dealuluĭ Armutbe-Bair, precum și de tabiĭ (fortărețĭ) turcești d'asupra maluluĭ Dunăreĭ la N. și S. de orașul Cernavoda de o parte și de alta a căeĭ ferate și a drumuluĭ ce se deschide prin valea Carasu.

Dunărea udă Cernavoda la

www.dacoromanica.ro

V., de la capătul Valului-luĭ-Traian până la vărsarea lacului Purcăreți într'însa, pe o lungime de 9 kil., într'o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E. Orașul Cernavoda e așezat pe malul său, chiar la locul unde începe valea și balta Carasu. Malurile sale sunt înalte și pietroase, maĭ cu seamă spre S. și N. Ele ajung la maĭ bine de 70 m. Natura lor e granitică. Sunt în special de granit roșu, care e abondent în Dobrogea. Aci sunt cele maĭ puternice și rezistente contraforturĭ, de carĭ Dunărea izbindu-se, n'a fost în stare a le zdrobi, spre a merge în Mare și a fost silită să se îndrepte spre N. făcînd acel mare înconjur pe la Hîrșova, Măcin, Brăila și Galați, înainte de a se vărsa apoĭ în Mare. Lățimea eĭ este de vr'o 900 m. în general; lîngă Valul-luĭ-Traian ea atinge 1300 m. lărgime; adîncimea sa e de la 12—30 m. Ceva maĭ sus de Cernavoda, unde ea are 15 m. adîncime, s'aŭ așezat cele 6 picioare ce susțin mărețul și lungul pod al drumuluĭ de fer București-Constanța. Gîrla Carasu prin care balta cu acelașĭ nume se scurge în Dunăre, trece prin comună. Are o lungime de 9 kil., făcînd multe cotiturĭ și trecînd pe la S. de Cernavoda. Se deschide în fluviu ceva maĭ la vale de debarcaderul orașuluĭ.

Văile sunt numeroase, unele micĭ și intortochiate, ca cele coprinse maĭ cu seamă în depresiunile pietrosuluĭ masiv de pe malul Dunăreĭ. Altele sunt maĭ marĭ și maĭ regulate. Cele maĭ însemnate sunt: valea Carul la S. și S.-V. și care se întinde de la S.-E. spre N.-V. Intr'însa se găsește balta Carasu; adiacenta văeĭ de maĭ sus este valea Bechiraga-Culac, care la început purta numele de Oba-Culac; se află la E., pe hotar; valea Tibrinul, însemnată, la N., pe hotar; valea Ceabac-Culac, adiacenta sa, la N.-E.; Valea-Cișmeleĭ, formată din Văile-Turculuĭ, unită cu valea Bechiraga-Gilcazar, prin interiorul comuneĭ, deschizîndu-se în gîrla Carasu, la poalele dealuluĭ Sarî-Burun. Aceste văĭ sunt acoperite cu verdeață.

Suprafața comuneĭ este de 3799 hect., din carĭ 3593 hect. ale locuitorilor, 26 hectare vatra orașuluĭ cu 369 case.

Populațiunea comuneĭ pe anul 1895—96 a fost de 490 familiĭ, cu 2235 suflete, din carĭ: bărbațĭ 1207 și femeĭ 1128; necăsătoriți 1146, căsătoriți 994, văduvĭ 96 și divorțațĭ 9.

Din aceștia sunt cetățenĭ romînĭ 1532, supușĭ străinĭ 315, nesupușĭ niciuneĭ protecțiunĭ 388.

După religiune sunt: ortodoxĭ 1359, catolicĭ 269, mahomedanĭ 537 și mozaicĭ 70.

Din aceștia sunt: agricultorĭ 154, industriașĭ 16, comercianțĭ 134 (23 cîrciumarĭ); cu alte profesiĭ 97.

Contribuabilĭ sunt 402.

Știŭ carte 763, nu știŭ 1472.

In comună sunt 154 plugarĭ, carĭ aŭ: 3 mașinĭ de bătut porumb, 4 mașinĭ de vînturat, 40 pluguri și 91 care și căruțe.

Vite sunt cam 6000 capete, din carĭ: 155 caĭ, 421 boĭ, 28 bivolĭ, 5324 oĭ, 48 capre și 31 porcĭ.

Mișcarea portuluĭ Cernavoda pe anul 1895: Bastimente de rîurĭ, intrate, 674; eșite, 604. Bastimente de mare, intrate, 71; eșite, tot 71. Toate aceste bastimente aŭ avut 27784 pasagerĭ, 24560 marinarĭ. Din bastimente aŭ fost: romîne 95; engleze 15; austriace 822; turcești 98; ruse 256; grecești 38; bulgare 101; belgiane 2.

S'a importat pentru suma de 2491354 leĭ; și s'a exportat pentru suma de 2485124 leĭ.

Budgetul comuneĭ are la venitur̆ 68228 leĭ, la cheltuelĭ 47589 leĭ.

Căile de comunicație sunt: Dunărea cu portul Cernavoda; calea ferată Cernavoda - Constanța, cu stația Mircea-Vodă; căile județene spre Ostrov și Hîrșova; diferite drumurĭ vecinale ce duc la satele și comunele din apropiere.

Are o biserică, cu hramul S-țiĭ Impărațĭ Constantin și Elena, întreținută de comună, și deservită de 2 preoțĭ, 1 paracliser și 2 cîntăreți; maĭ sunt 2 geamiĭ deservite de 2 hogĭ.

Sunt 2 școlĭ, una de băeți și una de fete, cu 1 învățător și 3 învățătoare, frecuentate de 147 elevĭ, (90 băeți, 57 fete). Este și o școală musulmană.

Cernavoda (Ostrovul), *pădure*, plasa Ialomița-Balta, insula Balta, teritorul comuneĭ Fetești, județul Ialomița, lîngă Dunăre. Are 50 hect. cu salcie și plop.

Cernavoda, *pichet de frontieră*, pe Dunăre, județul Ialomița, în dreptul orașuluĭ Cernavoda, din județul Constanța.

Cernavoda - Port, *stație de dr. d. f.*, județul Constanța, plasa Medjidia, com. Cernavoda, pe linia Cernavoda-Constanța, pusă în circulație la 26 Sept. 1895. Se află la 6.1 kil. de Saligny, stație finală. Inălțimea d'asupra nivelului mării este de $11^{m}.29$. Venitul acesteĭ stațiĭ, pe anul 1896, a fost de 92.592 leĭ, 60 banĭ.

Cernavoda-Pod, *stație de dr.*

www.dacoromanica.ro

d. f., județul Constanța, plasa Medjidia, com. Cernavoda, pe linia Fetești-Constanța, pusă în circulație la 26 Septembrie 1895. Se află între stațiile Dunărea (4.4 kil.) și Saligny (6. kil.) Înălțimea d'asupra nivelului mării este de $45^{m}.90$. Venitul acestei stații, pe anul 1896, a fost de 22.749 lei, 05 bani.

Cernădia, *com. rur.*, pl. Novaci-Amaradia, jud. Gorj, la N.-E. plășei, situată pe clinele pîrîului Cernădia, la distanță de 48 kil. spre E. de orașul T.-Jiu, între comuna Novaci, la V., Baia-de-Fier la E. și Bumbești-Pițicul la S. Este compusă din 3 cătune: Buicești, Vlădoiu și Bercești.

Are o populație de 420 familii, cu 1440 suflete, din cari 252 contribuabili.

Intinderea moșiei stăpînită de locuitori, cari sunt moșneni, este de 3900 hect., din cari un sfert este acoperit de pădure, iar restul de arătură, izlaz și livede.

Comuna are 3 biserici, deservite de 4 preoți și 1 dascăl; 1 școală mixtă, cu 60 elevi; 2 cîrciumi.

Sunt 7 mori de apă și 36 de fîntîni.

Budgetul comunei e de 2270 lei la venituri și 1994 la cheltueli.

Locuitorii posedă: 101 pluguri, 198 care cu boi, 12 căruțe cu cai. Vite sunt: 130 cai, 665 vite mari cornute, 872 oi, 60 rîmători și 125 capre.

Sunt 80 stupi de albine.

Prin comună trece șoseaua vecinală Novaci-Polovragi și apa Cernădia, care izvorește din muntele Tolam.

Cernădia, *cât.*, al comunei Stănești, la E. de comună, în pl. Vulcan, jud. Gorj.

Situată pe șes. Are o suprafață de 1006 hect. din care: 200 hect. arabile, 250 hect. pădure, 120 hect. fînețe, 3 hect. vie, 433 hect. izlaz. Prin ea trece șoseaua comunală.

Locuitorii au: 22 pluguri, 10 care cu boi și vaci.

Sunt 3 mori pe apa Susița și 7 fîntîni.

Are o populație de 63 familii, cu 225 suflete, din cari 54 contribuabili.

Vite sunt: 100 vite mari cornute, 200 oi, 7 cai și 50 rîmători.

Are o biserică, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Cernădia, *pîrîu*, jud. Gorj, format la origine de două brațe, din care unul, ce se numește pîrîul Radu, izvorește la N. de Albe, iar cel de al doilea se numește izvorul Botoța (Fîntînelele) și izvorește din cătunul Boicești. Aceste brațe se unesc în cătunul Bercești, formînd rîul Cernădia, care curge drept spre S. și se varsă în Galbenul la Bumbești-Pițicul. Malul de la V. (cel drept) este format de prelungirea culmei Cernădia, care se termină la com. Bumbești-Pițicul, începînd din prelungirea muntelui Cornești, numită Schela.

Despre E. (pe stînga) este limitat de dealul Buicești, care se termină la cătunul Lupeștilor, ce face parte din comuna Bumbești-Pițicul.

Cernăloasa, *iaz*, în satul Molnița, com. Pilipăuți, pl. Herța, jud. Dorohoiu.

Cernătești, *com. rur.*, în jud. Buzău, plaiul Slănic, situată pe ambele maluri ale rîului Slănic, la vărsătura sa în rîul Buzău, la distanță de 17 kil. de Buzău.

Limitele sale sunt: la N., începe de la muntele Moara-de-Vînt, de unde se lasă la vale, pe hotarul moșiei Manasia, pînă în rîul Slănic, d'asupra cătunului Căldărești; trece rîul și, peste coline, ajunge la Aria-Țigănească; se lasă în Valea-Cîrstianului, urcă Dealul-Cîrstianul, de unde se lasă în Valea-Ioanichii; urcă apoi în piscul Văei-Nuculuî, și coboară drept în jos în Valea-Nuculuî; apoi, puțin mai jos de Vîrful-Mare, urcă în Muchea-Blăjani; la E., continuă în jos pe Muchea-Blăjanilor, pînă în hotarul moșiei Sforanilor; se lasă în Valea-Blăjani și ajunge în drumul Soreștilor la Movila-Săpată; la S., începînd din Movila-Săpată, merge pe la Crucea-lui-Dumitru, trece Valea-Blăjani, urcă pe colina Grindul, de unde coboară în Valea-Caluluî (Cacă-Iapă); merge la Natima și de aci în rîul Buzăul în dreptul morilor călugărești ale schitului Ciolanul, comuna Cîndești; la V., din rîul Buzăul, urcă în sus pe Izvorul-Găvanului, pînă în Muchea-Săpocei, continuă pe culmea acestei muchi pînă în drumul plaiului, apoi tot pe slemne merge prin vîrfurile: Pietrișul și Siminocul pînă dă în muntele Moara-de-Vînt.

Suprafața acestei comune este de 3584 hect., din cari 2250 arabile, 52 pădure, 133 fînețe, 500 izlaz, 11 livezi, 184 vie și 455 sterp.

Proprietăți însemnate sunt: Cernătești, Săpoca, Burducească, Pîrlătească, Zărnești, Ciocîrlia, (particulare) și Gîrlași a spitalului Gîrlași.

Terenul com. este accidentat de mai multe văi și coline, dar priincios agriculturei.

In com. este o moară de apă și o stînă.

www.dacoromanica.ro

Are tîrgul Săpoceĭ, care începe la 9 Martie şi continuă până la 23 Aprilie, în toate Miercurile şi Joile. Căĭ de comunicaţie sunt: şoseaua Mărăcineni, Ruşavăţul, şoseaua Săpoca-Lopătari, precum şi maĭ multe drumurĭ naturale.

Vite sunt: 760 boĭ, 115 vacĭ, 43 viţeĭ, 7 bivolĭ, 85 caĭ, 83 epe, 13 mînjĭ, 2200 oĭ, 10 capre şi 240 porcĭ. Stupĭ 44.

Comuna e formată din cătunele Căldăreşti, Cernăteşti cu subdiviziile: Luncaşi de la Puţul-luĭ-Parlat şi Rîpeni; Mălăeşti cu sub-diviziile: Ungureni şi Vlădeni; Săpoca, Valea-Puţuluĭ şi Zărneşti-de-Slănic. Populaţia comuneĭ este de 2140 locuitorĭ, din carĭ: însuraţĭ 456, neînsuraţĭ 39, văduvĭ 12, băeţĭ 545; femeĭ măritate 456, văduve 49, fete 583. Eĭ locuesc în 479 case. Meseriaşĭ sunt: 1 rotar, 2 fierarĭ, 1 croitor şi 1 cizmar.

Sunt 393 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ e de leĭ 3239 banĭ 97.

Comuna are 2 şcoale, frecuentate de 96 elevĭ şi 4 eleve. Carte ştiŭ 162 locuitorĭ. Sunt 4 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ, 3 cîntăreţĭ şi 3 paracliserĭ. Catedrala e cea cu hramul Sf. Voivozĭ.

Cîrciumĭ sunt 9.

Cernăteşti, *com. rur.*, în judeţul Dolj, plasa Dumbrava-d.-s., la 31 kil. de Craiova şi la 16 kil. de comuna Şopotul, reşedinţa plăşeĭ.

Comuna este situată pe două dealurĭ despărţite între ele printr'o vale, prin care trece pîrîul intermitent numit Corzul saŭ Pîrîul-Cernăteştilor. O parte din com. este situată pe Dealul-Caluluĭ, pe costişă şi la poalele luĭ; cea-l'altă parte a comuneĭ este situată dincolo de Valea-Cernăteştilor, la poalele dealuluĭ numit Dealul-Dosuluĭ. Valea, ce desparte comuna în două, se numeşte Valea-Cernăteştilor saŭ Seaca, prin care curge pîrîul maĭ sus numit, care se varsă în dreapta Jiuluĭ.

Comuna Cernăteşti se învecineşte la N. cu comunele Argetoaia şi Salcia; la S. cu com. Şopotul şi cu cătunul Ştefănelul, pendinte de com. Gogoşi; la E. cu cătunul Corniţa, din comuna Rasnic; iar la V. cu com. Ţiul. Limita linieĭ de N. trece pe muchea dealurilor Argetoaia, Salcia şi Cernăteştilor. Limita linieĭ de S. merge paralel cu Văile-Triesteniculuĭ şi Bucuruluĭ. Limitele de E. şi de V. tae perpendicular pe cea de S. şi pe cea de N.

Terenul comuneĭ se compune din pamînt negru, pe alocurea nisipos şi pietros. Printre principalele dealurĭ ce accidentează terenul acesteĭ com. se numără dealurile: Argetoaia, al-Sălciilor şi al-Cernăteştilor; la S. de acesta şi paralel cu ele se întinde Dealul-Mînzatuluĭ; între acestea şi dealurile de maĭ sus se află Valea-Mînzatuluĭ; Dealul-Caluluĭ se află la S. de precedentul; Dealul-Dosuluĭ la S. despărţit de Dealul-Caluluĭ prin Valea-Cernăteştilor; Dealul-Triesteniculuĭ ce se continuă spre E. prin Dealul-Bucuruluĭ, la sudul cărora se găsesc văile cu acelaşĭ nume. Înălţimea lor variază între 40—60 m. Direcţiunea lor este V.-E. Sunt acoperite cu tufărişurĭ, cereale, iar parte sunt rîpoase.

Prin centrul comuneĭ, pe Valea-Seacă, curge Pîrîul-Cernăteştilor, ce vine din judeţul Mehedinţi. E format din micĭ izvoare şi din ploĭ, şi curge în această comună cu numele de Pîrîul-Cernăteştilor, iar de la eşirea sa din comună se numeşte Obedeanca. Se varsă în Jiŭ (pe dreapta). Pe Valea-Trieştenilor curge pîrîul Trieştenilor, care se continuă în Valea-Bucuruluĭ cu numele de pîrîul Bucuruluĭ. Micĭ podeţe de lemn se găsesc pe aceste două pîraie.

Tradiţia spune că comuna Cernăteşti există de pe timpul luĭ Mihaiŭ-Viteazul, care a avut aci o bătălie cu Turciĭ. Numele săŭ vine de la un slujbaş al săŭ, numit Cernat. .

Comuna se compune dintr'un singur cătun, numit Cernăteşti.

In comună se află o biserică de zid, fondată de fraţiĭ Constantin, Mihail şi Dimitrie Cernătescu, de jupîn Dumitru şi Ioan Opran. A fost începută la anul 1820 şi terminată la anul 1827. A fost reparată din venitul săŭ. In tinda biserice se află o înscripţie, în care se arată data începereĭ, a terminăreĭ, precum şi numele ctitorilor. Este deservită de 1 preot şi un cîntăreţ. Are o donaţie de 60 pogoane arabile.

In Cernăteşti se află o şcoală mixtă, cu un învăţător; şcoala funcţionează din 1863; este întreţinută de stat. Localul, de zid, este în bună stare.

In anul 1892—93 a fost frecuentată de 53 băeţĭ şi 2 fete.

Populaţia com. este de 1825 suflete, din carĭ 967 bărbaţĭ şi 858 femeĭ. După legea rurală din 1864, sunt 175 locuitorĭ împămînteniţĭ.

Case sunt 265 făcute din bîrne şi din zid. Casele sunt situate parte pe Dealul-de-Nord, parte pe poalele acestuĭ deal, întinzîndu-se până în şoseaua ce străbate com. prin centru de la V.-E. Cele-l'alte case sunt situate pe poalele Dealuluĭ-din-Dos, formînd ast fel ca cele de

www.dacoromanica.ro

la N. strada principală a comuneĭ.

Suprafaţă teritoriuluĭ comunal este de 1285 hect., din carĭ: 1080 hect. pămînt arabil, 64 hect. fîneaţă, 57 hect. izlaz, 13 hect. lac şi teren sterp, 71 hect. tufăriş.

Moşia din com. se numeşte Cernăteşti. Venitul de 40—50000 leĭ aparţine clăcaşilor şi proprietarilor.

Viĭ se găsesc în întindere de 10 hect.; ele aparţin proprietarilor. Pădurea Cernăteşti este în creştere (tufăriş), compusă din cer, gîrniţă, ulm, frasin, teĭ şi alun; aparţine clăcaşilor şi proprietarilor.

In comună este o moară de apă pe Pîrîul Cernăteştilor.

Se găsesc în comună cîte-va cazane pentru fabricarea rachiuluĭ şi a ţuiceĭ din prune.

In comună sunt 2 cîrciumĭ; 1 comerciant de manufactură.

Productele se desfac în oraşul Craiova. Transportul se face cu carele pe şoseaua judeţeană Craiova-Severin, pe o întindere de 40 kil. O cale comunală merge pe Valea-Cernăteştilor.

Budgetul comuneĭ, pe exerciţiul 1893 94, era de 2750 leĭ şi cheltuelile 2750 leĭ.

Vite sunt: 318 vite marĭ cornute, 48 oĭ, 56 porcĭ, 20 caĭ şi 30 capre.

Cernăteşti, *cătun,* al com. Cernăteşti, jud. Buzău, situat pe malul stîng al rîuluĭ Slănic. Are 400 locuitorĭ şi 89 case. De dînsul sunt alipite cătunele: Rîpeni şi Luncaşi de la Puţul-luĭ-Parlat.

Cernăteşti, *sat,* judeţul. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., comuna Cernăteşti.

Cernăteşti, *numire vechie* a *satuluĭ* Valea-Orleĭ, comuna Bucovul, plasa Cricovul, judeţul Prahova.

Cernăteşti, *numire vechie* a *cătunului* Valea-Poenilor, com. Valea-Călugărească, plasa Cricovul, jud. Prahova.

Cernăteşti, *deal,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., comuna Cernăteşti, în Nordul comuneĭ, cu direcţiunea de la V.-E. Are înălţime de aproape 50 m. şi este acoperit cu tufărişurĭ.

Cernăteşti (Dealul-Mare), *deal,* plantat cu viţă, judeţul Prahova, ce se întinde de la Bighilin pănă la Valea-Mieilor şi apa Cricovul.

Plantarea viilor pe acest deal se crede a se fi făcut de vr'o 3—400 anĭ.

Producţiunea unuĭ pogon dintr'o vie din dealul Cernăteşti se ridică de la 1201—80 decal. In viile după şesurĭ şi văĭ se ridică în anĭ roditorĭ pănă la 360 decal.

In trecut, vinul din Dealul-Mare se transporta în Transilvania prin Predeal, pănă ce ţara vecină a pus taxa vamală existentă, din cauza căreia a devenit imposibil exportul. Astăzĭ se desface pe pieţele Bucureştilor, Galaţilor şi Brăileĭ, afară de consumaţiunea ce se face în localitate.

Preţul de mijloc al unuĭ decal. de vin variază de la 1.50—4 leĭ. Una din treĭ părţĭ a suprafeţeĭ viilor aparţine proprietarilor şi două din treĭ părţĭ sunt viĭ cu embatic.

Cernăteşti, *moşie,* în jud. Buzău, com. Cernăteşti, numită şi Petrovicioaia. Are 800 hect., din care 500 arabile, 12 pădurea Ciocîrlia, restul izlaz şi sterp.

Cernăteşti, *moşie,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Cernăteşti, cu un venit anual de 40—50000 leĭ.

Cernăteşti, *moşie* a statuluĭ, comuna Hîrsa, pl. Podgoria, jud. Prahova, pendinte de mănăstirea Glavaciocul. Pe periodul 1885—95 s'a arendat cu 2300 leĭ anual.

Cernăteşti, *pădure,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., comuna Cernăteşti, pe moşia Cernăteşti. Felul arborilor ce se găsesc sunt: tufanĭ, ulmĭ, cerĭ şi stejar; aceştia din urmă predominînd.

Cernăteşti, *vale,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., comuna Cernăteşti, ce desparte comuna în două părţĭ şi prin care curge pîrîul Corzul.

Cernăteşti (Dealul-), *culme de deal,* jud. Buzău, care se prelungeşte pe malul stîng al Slăniculuĭ şi care este acoperită cu viĭ şi arătură.

Cernăteştilor (Pîrîul-), *pîrîŭ,* judeţul Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Cernăteşti. Se varsă pe stînga rîuluĭ Obedeanca.

Cernegura, *pisc de munte,* jud. Neamţu, pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistriţa, în faţa munteluĭ Petricica, format din terase crescătoare în formă de amfiteatru. Vîrful cel maĭ înalt are 280 m. de la nivelul Bistriţeĭ.

După modul cum sunt aşezate şi înclinate păturile Cernegureĭ, se crede că a format una cu păturile munteluĭ Petricica, într'o vreme maĭ înaintată, şi că numaĭ cursul Bistriţeĭ a rupt acea continuitate de teren ducînd-o cu apele sale; iar sinul astfel format, care ajunsese cu mult

www.dacoromanica.ro

mai jos de cît patul actual al rîuluĭ și de cît nivelul pămîntuluĭ, pe care e clădit orașul Piatra acuma, a fost umplut cu nisipurĭ, prundișurĭ și alte detriturĭ aduse de apele Bistriței.

Stratificațiunea: Păturile sunt înclinate spre S.-V.; la bază presintă depozite ce constaŭ din șisturĭ lutoase moĭ și din schisturĭ de greziŭ de Măgura. Depozite de Bonarowca, șisturĭ menelitice și menelituri, prundișurĭ și detriturĭ fluviatile, nisip și argilă ce devin din ce în ce maĭ dure către bază, din cauză că sunt imbibate de silice. In general șisturile sunt acoperite de o pulbere gălbie.

Aceste fapte, precum și altele scoase din raporturile stratigrafice, ne silesc a admite că avem a face cu șisturile menelitice atît de frecuentate în jud. Neamțu, și care începînd de la Pipirig, se întind spre E. pănă la confluența Nemțișoruluĭ cu Neamțul, și apoĭ spre S. se sfîrșesc în vîrfurile de munțĭ ce înconjură Piatra. Adevăratele menelituri trebue neapărat să fie de desubtul acestor sisturĭ, carĭ apar și la baza mănăstireĭ Petricica.

Formațiunea menelitică corespunde diviziuneĭ superioare a aquitanuluĭ luĭ Mayer saŭ oligoceanuluĭ luĭ Beyrich, și în alte regiunĭ ale Carpaților e cunoscută sub numele de straturile cu solzĭ de peștĭ de la Ilonda, așa numite din cauză că pentru întîiașĭ dată la Ilonda-Mare, în basinul Someșuluĭ, s'aŭ găsit solzĭ de peștĭ Maleta și Amdhysgle, carĭ sunt caracteristice. La noĭ însă, nu s'a putut da peste urme de peștĭ în adevărata formațiune menelitică.

Deasupra depozitelor metalice vine o alternanță de șisturĭ menelitice și de greziŭ de Măgura, formînd trecerea de la depozitele menelitice la adevăratul greziŭ de Măgura. Această trecere se face gradat: la bază predomină șisturile menelitice asupra greziuluĭ, maĭ sus bancurile de greziŭ se fac din ce în ce maĭ groase și grosimea șisturilor scade.

Pănă într'un timp răposatul geolog Gr. Cobîlcescu atribuia, împreună cu altĭ geologĭ ce aŭ studiat Carpațiĭ, partea superioară, a alteranțeĭ greziuluĭ de Măgura, iar partea inferioară, depozitelor menelitice. De curînd, Uhlig studiind Carpațiĭ din V. Galițieĭ, distinse la partea inferioară a greziuluĭ de Măgura, un sistem de straturĭ, pe care le concentră sub numele de depozitele de Bonarowka. Maĭ apoĭ C. M. Paul văzu că sistemul luĭ Uhlig se găsește cu aceleașĭ caractere și în alte părțĭ ale Carpaților. In urma studiilor din aniĭ trecuțĭ, răpos. Cobîlcescu se dispuse a distinge și la noĭ sistema de Bonarowka și a generaliza încă și maĭ mult această sistemă, care în muntele Cernegura (și muntele Petricica) e reprezintată tocmaĭ prin alternanța, de care e vorba maĭ sus.

Șisturile și grezurile de Bonarowka sunt foarte bogate în urme de peștĭ.

In sfîrșit d'asupra sistemeĭ de Bonarowka, vine adevăratul greziu din Măgura al luĭ C. M. Paul.

Cernegura, *ramură de munte*, în jud. Neamțu, ce se prelungește pe o întindere aproximativ de 8 kil., de la V. pîrîuluĭ Vadurile, com. Vadurile, pl. Piatra-Muntele, pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistrița, mărginindu-ĭ de aproape cursul, pănă în dreptul satuluĭ Calul, (com. Calul-Iapa), străbătînd în lungiș partea despre S. a com. Doamna.

Această ramură poartă în diferite localităț numirĭ diverse: Cernegura (pisc), Cîrlomanul (Carpați), Bolovoaia.

Cerneĭ (Culmea-), *munte*, înalt, în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani. Se împarte în două părțĭ: 1. Culmea-Cerneĭ din dreapta rîuluĭ Cerna, care poartă numele și de Culmea-Godeanuluĭ, și maĭ jos Culmea-Biluluĭ ce ne desparte de Banatul Temișoareĭ. Cele maĭ înalte vîrfurĭ de munte ale eĭ sunt Tutoaia, de 1999 m. și Dobra, de 1923 m.; 2. Culmea-Cerneĭ din stînga numită și Culmea Mehedințuluĭ, este maĭ mică, pentru că cel maĭ înalt pisc al eĭ, Vîrful-Cameneĭ, este de 1230 metri și Piatra-Cloșanuluĭ de 1428 m. Din această culme se trag dealurile Mehedințuluĭ; de aceea poartă și numele de Culmea-Mehedințuluĭ.

Cernelile, *com. rur.*, jud. Dolj, pl. Ocolul, la 4 kil. depărtare de Craiova.

Comuna este situată pe loc șes și pe malul stîng al rîurilor Jiul și Amaradia.

Se învecinește la N. cu com. Işalnița, de care se desparte prin rîul Amaradia; la S. cu comuna Bucovățul, pl. Jiul-d-mj., de care se desparte prin rîul Jiul, la E. cu com. Craiova.

Terenul comuneĭ este șes. Are puține dealurĭ cu o înălțime ce nu trece de 50 m.

Comuna este udată de rîul Jiul, care pănă în dreptul acesteĭ comune are direcțiunea de la N.-V. spre S.-E., iar din această comună îșĭ îndreptează cursul spre V. pănă la mănăstirea Cretești, de unde o ia spre S. către com. Bucovățul. Intre satul Cernelile-d.-s. și comuna Breasta este un pod stătător, peste rîul Jiul.

www.dacoromanica.ro

Prin nordul comunei curge rîul Amaradia, ce se varsă pe malul stîng al rîului Jiul, în dreptul satului Troaca, com. Cernelile.

In comună este lacul Şerca, ce ia naştere din revărsările rîului Amaradia. Are o suprafaţă aproximativ de 800 metri şi se scurge în rîul Jiul. In această baltă se varsă Balta-Popei şi balta Scheaua, ce iaŭ naştere din izvoare, avînd fie-care o suprafaţă de 300 m. Intr'însele se găsesc peşti şi raci.

Fîntîni sunt: fîntîna Obedeanu, zidită de Petrache Obedeanu, la 1821 şi rezidită, la 1895, de d-na Eliza Opranu.

Se crede că această comună datează din 1700. In vechime coprindea, pe lîngă satele de azi, şi satul Atîrnaţi. Către 1875—76 a fost alipită de com. Breasta.

Azi coprinde trei sate: Cernelile-d.-s., sat de reşedinţă, Cernelile-d. s. şi Troaca. Poziţiunea naturală a acestor sate este următoarea: Troaca la N., pe malul stîng al rîului Amaradia, la 2 1/2 kil. depărtăre de satul Cernelile-d.-j.; Cernelile-d.-s., la mijloc, la 1 1/4 kil. depărtare de Cernelile-d.-j., şi în fine Cernelile-d.-s. la S. de satul Cernelile-d.-s.

In comună sunt două biserici: una de zid, în satul Cernelile-d.-S., fondată la 1813 de Dincă Rizea şi reparată la 1883 de Ioan Grecu. Patronii acestei biserici sunt S ţii Constantin şi Elena; a doua în satul Troaca, este zidită la 1855 de Gheorghe Săndoiu şi Dimitrie Paţa şi reparată la 1882 de Ioan Săndoiu. Patronii acestei biserici sunt S-ţii Gheorghe şi Dimitrie. Are 17 pogoane proprietate. La amîndouă bisericile servesc 1 preot şi 1 cîntăreţ.

In satul Cernelile-d.-s., este o şcoală mixtă ce funcţionează din 1891. Este întreţinută de stat. Localul, construit din zid, este în bună stare.

In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 42 băeţi şi 2 fete, din 110 copii (62 băeţi şi 48 fete) cu vîrstă de şcoală.

Populaţia comunei e de 846 locuitori, din cari 439 bărbaţi şi 407 femei, locuind în 171 case şi 3 bordee. Ştiŭ carte 18 bărbaţi şi 1 femee.

După legea rurală din 1864, s'aŭ împroprietărit 169 locuitori.

Casele sunt mai toate de paiante şi mici.

Suprafaţa com. este de peste 4000 pog., din cari: 3200 pămînt arabil, 700 pog. pădure, 100 pog. izlaz.

Moşii sunt: Moşia Cernelile-d.-j., cu venitul anual de 17000 lei, aparţinînd d-nei Eliza Opranu şi înainte aparţinînd mănăstirei Horezul; moşia Cernelile-d.-s., cu venitul anual de 4000 lei, aparţinînd d-lui C. N. Mihail şi care înainte aparţinea d-lui Dincă Rizea; moşia Troaca cu venitul anual de 3600 lei, care înainte aparţinea d-lui Dimitrie Paţa. Restul de pămînt aparţine sătenilor de pe fie-care moşie.

Păduri sunt două: una pe moşia Cernelile-d.-j., în întindere de 450 hect., aparţine d-nei Eliza Opranu şi a doua pe moşia Cernelile-d.-s., în întindere de 250 pog., aparţine d-lui C. N. Mihail. Esenţe sunt: arţari, plopi, ştejari şi frasini.

Pe moşia d-nei Eliza Opranu se găsesc stîne unde se fabrică brînză.

In com. sunt 6 cîrciumi; 3 în Troaca şi 3 în Cernelile-d.-s.

Prin com. trece şoseaua judeţeană Craiova-T.-Severin pe o lungime de 5 km.

Budgetul com. pe anul 1892-93 a fost de lei 4246.77 la venituri şi de lei 4114.51 la cheltueli.

Cernelile, *sat*, jud. Vîlcea, face parte din com. rurală Şerbăneşti, plasa Mijlocul. Are o populaţie de 255 locuitori, 125 bărbaţi şi 130 femei. Aci este o biserică, cu hramul Adormirea-Maicei-Domnului rezidită la anul 1887 pe ruinile alteĭ biserici.

In căt. Cernelile, în siliştea caseĭ locuitoruluĭ Marin Radu Ana, se află un izvor cu apă sulfuroasă, în combinaţie cu apă saliferă.

Cernelile, *moşie* a statuluĭ, situată în com. Şerbăneşti, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea, foastă pendinte de Schitul Dintr'un-Lemn, s'a arendat pe periodul 1888—93 cu 910 leĭ anual.

Cernelile, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 53 hect. situată în com. Surpatele, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea şi formată din trupurile: Iliuţa (40 hect.) şi Buzducul (13 hect).

Cernelile, *vale*, izvoreşte din dealurile com. Bălteni, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, şi se varsă în rîul Cerna.

Cernelile-de-jos, *sat*, pl. Ocolul, com. Cernelile, jud. Dolj, cu reşedinţa primărieĭ. Are 248 suflete, 133 bărbaţi şi 115 femeĭ. Copiii din sat urmează la şcoala mixtă din satul Cernelile-d.-s., ce este la 568 m. depărtare. In anul şcolar 1892—93 aŭ urmat la şcoală 16 băeţi. Cu vîrstă de şcoală sunt 20 băeţi şi 16 fete.

Ştiŭ carte 8 loc. In sat sunt 58 case. Casele sunt zidite din paiante, avînd aproape fie-care grădina eĭ.

Cernelile-de-Jos, *moşie* particu-

www.dacoromanica.ro

lară, pl. Ocolul, com. Cernelile, jud. Dolj, satul Cernelile-d.-j., aparţine d-neĭ Eliza Opranu şi aduce venitul anual de 17000 leĭ. Inainte aparţinea mănăstireĭ Horezul. Pe această moşie, afară de proprietatea cea mare, aŭ pămînt şi locuitoriĭ. Pe moşie se găsesc stîne.

Cernelile-de-Jos, *pădure* particulară, pl. Ocolul, com. Cernelile, judeţul Dolj, satul Cernelile-d.-j., pe moşia Cernelile-d.-j. Aparţine d-neĭ Eliza Opranu; are o întindere de 450 pog. Lemnul, care se găseşte, este arţarul şi plopul; predomină stejarul şi frasinul.

Cernelile-de-Sus, *sat*, jud. Dolj, pl. Ocolul, com Cernelile. Are 168 locuitoriĭ, 82 bărbaţi şi 86 femeĭ. Locuesc în 34 case şi 1 bordeiŭ. In sat este o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1891, întreţinută de comună. Are o singură învăţătoare. Localul, construit din zid, este în bună stare. In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 54 băeţi şi 2 fete, 10 băeţi şi 2 fete din Cernelile-d.-s., 16 băeţi din Cernelile-d.-j. şi 16 băeţi din Troaca. Ştiŭ carte 4 bărbaţi şi 1 femee.

In sat este o biserică de zid, fondată la1813, de Dincă Rizea şi reparată la 1883, de Ioan Grecu. Hramul bisericeĭ este Sf. Constantin. Satul este aşezat la mijlocul com., între satul Troaca la N. şi satul Cernelile-d.-j. la S., la o departare de $^1/_4$ de kil.

Cîrciumĭ sunt 3.

Cernelile-de-Sus, *moşie* particulară, jud. Dolj, plasa Ocolul, comuna Cernelile, satul Cernelile-d.-s.; aparţine d-luĭ Constantin Mihail; înainte aparţinea d-luĭ Dincă Rizea. Are un venit de 4000 leĭ. In această moşie aŭ parte şi locuitoriĭ.

Cernelile-de-Sus, *pădure* particulară, judeţul Dolj, pl. Ocolul, comuna Cernelile, satul Cernelile-d.-s., în întindere de 250 pog.; se găseşte pe moşia Cernelile-d.-s. Aparţine d-luĭ Constantin Mihail şi înainte era a d-luĭ Dincă Rizea. Esenţe: plopĭ şi arţarĭ; predomină stejarul şi frasinul.

Cerneşti, *sat*, în jud. Botoşani, partea de S.-E. a comuneĭ Zlătunoaia, pl. Miletinul, aşezat pe culme de deal. Are o suprafaţă de 619 hect., din carĭ 386 hect. ale proprietaruluĭ şi 224 ale locuitorilor, cu o populaţie de 81 familiĭ, saŭ 324 suflete. Are o biserică de lemn, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, întreţinută de comună, cu 1 învăţător şi 22 şcolarĭ. Sunt 2 cîrciumĭ şi 2 comercianţĭ.

Numărul vitelor este de 260, din carĭ: 110 vite marĭ cornute, 10 caĭ, 120 de oĭ şi 20 mascurĭ.

Sunt 24 stupĭ cu albine.

Cerneşti, *sat*, face parte din comuna rurală Homorîciurile, pl. Teleajen, jud. Prahova.

Cerneţul, foastă *com. urb.*, în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s., alipită la com. urb. T.-Severin, ca mahala.

Este situată pe albia rîuluĭ Topolniţa şi în apropiere de Dunăre. Cerneţul a fost capitala jud. Mehedinţi pănă la 1842; acum este ruinată.

In Cerneţul se găseşte biserica Sf. Treime, zidită in formă de cruce, în anul 1670, de către Voevodul Ioan Ghica. In istorie, Cerneţul joacă un rol pentru luptele date aci şi pe cîmpia Severinuluĭ.

Aicĭ a fost casa luĭ Tudor Vladimirescu; azĭ casa e distrusă. In apropiere de Cerneţul, la distanţă de $^1/_2$ oră, se află Dealul-Gărdanuluĭ, pe care se află viea şi cula luĭ Tudor-Vladimirescu, întreţinute de proprietară d-na Sevastiţa Gărdăreanu.

Teritoriul Cerneţuluĭ a fost adesea inundat de pîraiele ce vin de pe Dealul-Cerneţuluĭ, pentru care cauză, locuitoriĭ Cerneţenĭ, s'aŭ strămutat în oraşul Turnul-Severin.

Cerneţul, *gîrlă*, în jud. Tulcea, servind de hotar în toată lungimea eĭ între plăşile Sulina şi Tulcea. Se formează din două micĭ braţe din interiorul întinselor stufăriĭ, carĭ unindu-se, se apropie de gîrla Dunavăţuĭ, de la care primeşte o mare cantitate de apă prin treĭ micĭ gîrle: Lungul, Sulemanca şi Mihalache-Grecul. De aci se îndreaptă spre S., avînd o direcţie generală de la N.-E. spre S.-V.; trimete spre E. un braţ, care se termină în grindul Hundiul. După un curs de 12 kil., merge de se varsă în lacul Dranovul, în partea estică a luĭ, maĭ sus de cherhanaua Dranovul. Este mărginită numaĭ de stuf.

Cerneţul-Florea, *punct trigonometric*, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneĭ Sf. Gheorghe. E situat în partea vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ, pe malul stîng al gîrleĭ cu acelaşĭ nume. Are 1 m. înălţime şi e înconjurat cu stuf.

Cernica, *sat*, pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Cernica-Căldărarul. Este situat la E. de Bucureşti, în pădurea Cernica, la N. bălţeĭ cu acelaşĭ

www.dacoromanica.ro

nume. Se mai numeşte şi Cernica-Moara. Pe lîngă sat trece pîrîul Cernica. Aci este reşedinţa primăriei.

Are o biserică, cu hramul S-ţii Apostoli, deservită de 2 preoţi şi 2 cîntăreţi; o şcoală mixtă, frecuentată de 22 elevi şi 8 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc 2644 lei anual. Localul s'a construit din fondurile judeţului în anul 1888.

Populaţia lui e de 606 locuitori. Suprafaţa totală a satului e de 3334 hect., aparţinînd statului 2850 hect. şi locuitorilor 484 hect. Statul are 2500 hect. pădure, 25 izlaz, 75 sterpe şi 250 le cultivă prin arendaşi.

Comerciul se face de 5 cîrciumari şi 1 hangiu. Are 1 heleşteu.

Numărul vitelor mari e de 280 şi al celor mici de 303.

Cernica, *mănăstire* de călugări, jud. Ilfov, situată pe două insule din lacul Colentina, lîngă satul cu acelaşi nume. S'a fondat de marele Vornic Cernica Ştirbeiu, la anul 1608; are hramul Sf. Nicolae.

Acest schit a durat mai bine de un secol, dar s'a pustiit din cauza unei ciume mari. La anul 1781, Arhimandritul Gheorghe împreună cu doi ucenici de la Sf. Munte găsind acest loc pustiu, cu bine-cuvîntarea Mitropolitului Grigorie, s'au stabilit aci. In timp de 2 ani s'au strîns 16 fraţi. In anul 1784, soţiile boerilor Golescu şi Dudescu, au dat mijloacele necesare pentru întreţinerea schitului.

La anul 1786, pe vremea Domnitorului Mavrogheni, se strînseră aci 103 fraţi, iar Domnul Mavrogheni îi ajuta, dîndu-le toate cele necesare pentru traiu.

Astă-zi este una din cele mai mari chinovii ale ţării şi locul de înmormîntare al multor evlavioşi din Bucureşti.

Aci se află o evanghelie de la Alexandru Moruzzi V.V. şi o altă evanghelie, admirabil îmbrăcată, dăruită de M. S. Regele Carol I.

Se susţine de unii, că între mănăstire şi rîul Dîmboviţa ar fi fost o mănăstire de călugăriţe înfiinţată de jupîneasa Chiajna, soţia Vorniculuĭ Cernica Ştirbeiu, dar care s'a desfiinţat din cauză că mănăstirea ar fi fost călcată de hoţi.

Aci este o bibliotecă, care cuprinde multe cărţi bisericeşti foarte vechi. Această mănăstire numără azi 121 călugări, cu care statul cheltueşte anual lei 28213. Din cauza bălţei, vara, locul e cam nesănătos.

Cernica, *fort,* în jurul Bucureştilor, jud. Ilfov.

Cernica, *baltă,* înconjurată de toate părţile cu stuf înalt, jud. Constanţa, plasa Hîrşova, pe teritoriul comunei rurale Ciobanul; situată în partea vestică a plăşei şi cea nordică a comunei; comunică cu balta Ciungile. Este formată de Dunăre dintr'una din marile ei revărsări de altă dată. Are 30 hect. întindere şi produce puţin peşte.

Cernica, *baltă,* jud. Ilfov, plasa Dîmboviţa, aşezată cam în centrul plăşei, formată de rîul Colentina. Se scurge în rîul Dîmboviţa spre E. de cătunul Căldărarul.

Cernica, *moşie* a statului, jud. Ilfov, pendinte de mănăstirea Cernica. S'a arendat pe periodul 1885—95, cu 9573 lei anual, împreună cu moara, afară de locul dintre heleşteu şi pădure pănă în locul cedat locuitorilor închis cu şanţuri, care teren s'a lăsat în folosinţa mănăstirei.

O parte din acest teren s'a luat pentru fortificaţii.

Cernica, *vîrf de munte,* judeţul Bacău, pl. Trotuşul, com. Hîrja, pe graniţă, în şirul cu acelaşi nume. Are 1005 m. înălţime.

Cernica, *şir de munţi,* jud. Bacău, pl. Trotuşul, com. Hîrja, pe graniţă, în dreapta Slăniculuĭ. La N. are vîrful cu acelaşi nume. Se lasă spre S. pănă la 975 metri, pe la izvorul rîuluĭ cu acelaşi nume. In aceşti munţi, pe povîrnişul răsăritean, spre Moldova, se află locul Piciorul, numit pe ungureşte Kiş-Havaş.

Cernica, *dumbravă,* jud. Bacău, pl. Trotuşul, com. Hîrja, de pe drumul ce duce de la Oneşti la trecătoarea Oituzul.

Cernica, *pădure* seculară, în valea pîrîuluĭ cu acelaşi nume, jud. Bacău, pl. Trotuşul, com. Hîrja. Esenţe: fag şi stejar.

Cernica, *pădure* mare, judeţul Ilfov, pl. Dîmboviţa. Are 2840 hect. E proprietatea statului.

Cernica, *pîrîŭ,* jud. Bacău, pl. Trotuşul, com. Hîrja, de pe hotarul Transilvaniei. Ese din muntele Cernica şi se varsă d'a stînga Oituzuluĭ la Poiana-Sărată. E aşezat dincolo de graniţă. El curge în întregime de la N. spre S.

Cernica, *pîrîŭ,* jud. Ilfov, lîngă satul cu acelaşi nume.

Cernica, *vale,* jud. Tecuciŭ, si-

www.dacoromanica.ro

tuată între Troian și moșia locuitorilor din Brăhășești. Pe această vale se află și cîte-va izvoare. Incepe de la rîpa Ursoiul.

Cernica, *vale,* în pl. Borcea, comuna Dichiseni, jud. Ialomița.

Cernica, *vale,* izvorește de la E. de com. Comarnicul, pl. Pelișul, jud. Prahova. Curge de la N.-E. către S.-V. și se varsă în rîul Prahova, pe malul stîng, cam în centrul comunei Comarnicul.

Cernica-Căldărarul, *com. rur.,* pl. Dîmbovița, jud. Ilfov. E situată la E. de București, în pădurea cu același nume, pe malul de E. al bălței Cernica, la 15 kil. departe de București. Stă în legătură cu Pantelimonul, prin mănăstirea Cernica, printr'o șosea vecinală.

Se compune din satele Cernica și Căldărarul. Are o populație de 922 locuitori, în care număr intră și călugării de la mănăstirea Cernica. Locuesc în 190 case.

Suprafața totală a comunei este de 4152 hect.

Statul are 3550 hect., din cari cultivă prin arendașii săi, 841 hect. (25 izlaz, 137 sterpe și 2547 pădure). Locuitorii aŭ 602 hect. pe cari le cultivă, rezervînd 8 hect. pentru izlaz.

Contribuabilĭ sunt 172.

Budgetul comunei e de 4246 lei la venituri și 4138 lei la cheltueli.

Dintre locuitori, 180 sunt plugari.

Arătura se face cu 62 pluguri, 46 cu boi și 16 cu cai. Locuitorii aŭ 81 care și căruțe, 69 cu boi și 12 cu cai.

Comerciul se face de 6 cîrciumari și 1 hangiŭ.

Numărul vitelor mari e de 386 (107 cai și epe, 188 boi, 69 vaci și viței, 4 tauri, 18 bivoli și bivolițe) și al celor mici de 588 (33 capre, 105 porci și 450 oi). Locuitori împroprietăriți sunt 139, neîmproprietăriți sunt 203.

S'aŭ stabilit în comună 3 străini.

Cernicari, *mahala,* din orașul Tecuciŭ, județul Tecuciŭ. Situat pe stînga Bîrladului, la S.-E. Această mahala a fost mai inainte pe vale lîngă Bîrlad, făcînd parte din com. Barcea; în urmă s'a deslipit, și, din cauza deselor inundații ale Bîrladului, s'a strămutat pe deal, unde se află și astă-zi.

Cernișoara, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinți. Izvorește din două ciocĭ înalte, numite Ciuceve, și curge spre S. nu departe de Ciuceve, la locul numit Urzicariul. Se unește cu apa Cerna.

Conține păstrăvi.

Cernișoara, *rîŭ,* jud. Vîlcea, cel mai important afluent al rîului Cerna. Izvorește din susul Armășeștilor din muntele Slătioara. E situat la S. de com. Horezul. Curge paralel cu rîul Cerna până la com. Roești; se întoarce către S.-V. și se varsă în Cerna în dreptul com. Coieni, după ce a udat comunele Mădulari, Modoia, Roești și Coieni.

Valea-Cernișoarei are o lărgime maximă de 1 kil.; este populată, productivă și viabilă.

Cernișorul, *trup de pădure,* a statului, situată în com. Susani și Lungești, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. Are 350 hect., care, împreună cu trupurile: Stupina (380 hect.), Gîrbovul (350 hect.) și Lunca-Stănești (440 hect.), formează pădurea Rîmești-Stănești.

Cernitul, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., com. Bucșești, pe teritoriul cătunului Cernul. Face parte din șirul dealurilor dintre Tazlăul-Mare și Trotușul.

Cernofca, *braț* secundar al brațului Chilia, județul Tulcea. Se desface la 4 kil. mai jos de orașul Chilia-Vechie; se întinde spre E., pe o lungime de 12 kil. și se termină iar cu brațul Chilia lîngă Peuprava. Adîncimea-i e de 8 m. Cu brațul Babinof și Meslin închide insulele Ciornoiŭ și Meslin. Brăzdează partea nordică a plășei Sulina și a com. Chilia și Sfistofca.

Cernul, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Bucșești; situată în valea pîrîului Cernul, la o depărtare de 600 metri de satul Bucșești (școala).

Are o biserică, clădită de proprietarul Ioniță Gorgos, în anul 1894; e deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Populația e de 157 familiĭ, avînd 603 suflete.

Sunt 3 cîrciumĭ.

Animale sunt: 35 caĭ, 452 vite mari cornute, 139 porci și 28 capre.

Cernul, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s. Izvorește din munții Savu și Tarnița din comuna Podurile, curge de la V. spre E. și se varsă în Tazlăul-Mare, pe dreapta, mai jos de Tețcani, în fața satului Gura-Cernului, la locul numit Iaga, com. Bucșești. Acest pîrîŭ, în cursul săŭ superior, până la intrarea în cătunul Cernul, poartă numele de Buda. El se încarcă în comuna Podurile cu pîrîașele: Fundătura, Brănești și Valea-Soseĭ,

www.dacoromanica.ro

iar prin comuna Bucşeşti şi Berești, cu pîrîiașele: Căcîcea, Păltinișul, Leordișul, Bucșa, Trenţa, Cioraci şi Teiul.

Cernul, *vale*, jud. Bacău, plasa Tazlăul-d.-s., com. Bucşeşti, pe care se află cătunele Buleriul şi Cernul.

Ceroaia, *pîrîŭ*, jud. Teleorman, străbate teritoriul com. Bîrla, din pl. Teleormanuluĭ, în partea de S.-E., servind de hotar între moşiile Bîrla şi Podişorul. Se varsă în rîul Cotmeana, în pădurea Bădeşti, după ce primeşte şi apele uneĭ viroage, Icoana, maĭ sus de cătunul Podişorul.

Ceroaica, *vălcea*, care se formează pe teritoriul com. Mierleşti, pl. Riul-d.-s., jud. Olt; taie dealul despre V. şi se varsă în Iminogul, între cătunele Catanele şi Moşteni.

Cerpoaca (Măgura-), *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., comuna Lacul-luĭ-Băban. Se desface din dealul Costandoiul; brăzdează partea de V. a comuneĭ. E acoperit cu păşunĭ.

Cerşani, *com. rur.*, jud. Argeş. (Vezĭ Cerşanile).

Cerşani-de-Jos şi de-Sus, *sat*, jud. Argeş, pl. Gălăşeşti. Are 55 familiĭ, cu 203 suflete. Face parte din com. rur. Cerşanile. Are o biserică cu hramul Toţi-Sfinţiĭ, deservită de 2 preoţĭ şi 1 cîntăreţ; are o şcoală primară rurală.

Cerşanile, saŭ **Cerşani**, *com. rur.*, jud. Argeşul, plasa Gălăşeşti, la 22 kil. de com. rur. Costeşti, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 31 kil. de Piteşti. Se compune din următoarele 7 sate: Boblegi, Bîrdeşti, Cerşani, (de Jos şi de Sus), Predeşti Stefăneşti, Strîmbeni şi Văjeşti. Are o populaţie de 214 familiĭ, cu 725 suflete, din carĭ 5 familiĭ Ţiganĭ. In comună sunt 3 bisericĭ şi 1 şcoală primară.

Budgetul comuneĭ, pe anul 1885-86, a fost de 2280 leĭ 52 banĭ la venitурĭ şi de 2215 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887), această comună are 188 contribuabilĭ; budgetul e de 3261 leĭ la venitурĭ şi de 2580 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost, în anul 1887, de 651 capete vite marĭ: 589 boĭ şi vacĭ, 62 caĭ, şi de 2292 vite mărunte: 1816 oĭ, 22 capre şi 454 rîmătorĭ.

Certe-Tele, *lac*, situat în partea vestică a plăşeĭ Măcin, în jud. Tulcea, şi cea de S.-V. a com. Turcoaia, între Dunăre, din care e format şi iezerul Turcoaia. E înconjurat cu stuf. Are 20 hect. întindere.

Certieni, *sat*, în jud. Neamţu, com. Bîrgăoani, pl. de Sus-Mijlocul; e situat în valea de sub dealul cu aceeaşĭ numire, pe pîrîul Certieni.

Se mărgineşte la E. cu satul Ruginoasa, de care se desparte prin Culmea-Certienilor, şi cu limita jud. Roman; spre N. cu satul Bîrgăoani, de care se desparte prin limită convenţională.

Are o suprafaţă de 750 hect. şi o populaţie de 38 familiĭ, cu 182 suflete.

Sunt 90 contribuabilĭ.

Numărul vitelor e de 350 capete, din carĭ: 20 boĭ, 80 vacĭ, 200 oĭ, 5 porcĭ, 12 caĭ şi 32 juncĭ.

Certieni, *deal*, jud. Neamţu; se întinde din marginea com. Bozieni spre N.-V. până pe teritoriul comuneĭ Talpa, satul Oniceni.

Certieni, *pîrîaş*, jud. Neamţu; izvoreşte din dealul cu acelaşĭ nume, com. Bîrgăoani, pl. de Sus-Mijlocul. Curge, traversînd şoseaua Bîrgăoani-Talpa, în apropierea celuĭ d'întîiŭ sat, şi se uneşte apoĭ cu pîrîul Bahniţa.

Certieni, *pîrîŭ*, la E. de satul Lărgăşani, com. Negulești, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Certieni, *vale*, la E. de satul Lărgăşani, com. Negulești, jud. Tecuciŭ, peste rîul Berheciŭ.

Certăşti, *sat* şi *comună*, în jud. Tutova, pl. Corodul, spre S. de Bîrlad, pe pîrîul Bîrzota. Formează singur o comună. Are 866 locuitorĭ, din carĭ 202 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 138 persoane. Locuesc în 230 case.

In coprinsul acesteĭ comune, pe valea pîrîuluĭ Bîrzota, sunt multe grădinĭ de zarzavaturĭ. Comerciul se face de 15 persoane, în 16 stabilimente, din carĭ 8 cîrciume. Are o şcoală primară de băeţĭ şi 2 bisericĭ.

Cerul, *deal*, jud. Olt; vezĭ Potericiul.

Cerul, *loc*, pe care a fost aşezată com. rur. Deveselul, din jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa.

Cerul, *vale*, în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j., ţine de teritorul com. rur. Ruptura.

Cerul, saŭ **Leamna**, *moşie* a statuluĭ, situată pe teritoriul com. Brabova, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s. Moşia, foastă proprietate a d-neĭ Catinca Ciocazan, s'a arendat

www.dacoromanica.ro

pe periodul 1893—94, cu 3700 leĭ anual.

Cerului (Lacul-), *lac*, la S. de comuna Mărgineni, jud. Teleorman.

Cerveni, *trup de moşie*, nelocuit, care constitue moşia Gogoşari, pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Cervenia, *com. rur.*, în plasa Marginea, jud. Teleorman. E situată pe partea stîngă a rîuluĭ Vedea.

Are drept limite rîul Vedea la S., com. Beiul la N., la E. cîmpia Burnazul, pe care se întinde pănă aproape de comunele Cacaleţi şi Pĭetroşani din jud. Vlaşca, precum şi hotarul moşiilor Brînceni şi Şoimul, pe partea dreaptă a rîuluĭ Vedea, la V.

În partea despre V. se află pădurea numită Pălăşcuţa, limitrofă cu com. Beiul, unde se împreună apele rîurilor Vedea şi Teleormanul şi maĭ spre S. o altă pădure numită Lamba-Mitroiŭ.

Intinderea comuneĭ, cu a moşieĭ aflată pe dînsa, este de peste 6000 hect. Moşia, foastă proprietate a principeluĭ Dimitrie Ştirbeiŭ, a trecut în anul 1884, în stăpînirea Aşezămintelor Brîncovăneştĭ din Bucureşti. Proprietatea are 4750 hect. arabile, 500 hect. pădure şi 250 hect. izlaz şi livezĭ; maĭ sunt şi ca 150 hect. viĭ ale locuitorilor. Numărul locuitorilor împroprietăriţĭ este de 273, pe o întindere de 456 hect. Trupul de moşie, pe care sunt împroprietăriţĭ locuitoriĭ poartă numirea de Pălia; el se întinde din hotarul com. Zmîrdioasa la V., merge în linie dreaptă la E. şi de aci continuă spre S. pănă în hotarul moşieĭ Cacaleţi, din jud. Vlaşca.

Populaţiunea comuneĭ este de 478 capĭ de familie, cu 2227 de suflete, din carĭ 312 contribuabilĭ.

Numărul vitelor este de 5188 capete, din carĭ: 683 caĭ, 1563 vite marĭ cornute, 2868 vite mărunte şi 274 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 7943, la venitурĭ şi de leĭ 6949, la cheltuelĭ.

Are o şcoală cu un învăţător, frecuentată de 28 elevĭ; o biserică, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Comuna Cervenia comunică la N. cu Beiul şi la S. cu Conţeşti, prin căĭ vecinale. Comunicaţia cu com. Zmîrdioasa, se face printr'un pod situat la moara de la căt. Şoimul, pe apa Teleormanuluĭ. Distanţa pănă la Alexandria este de 18 kil., pănă la Zimnicea de 23 kil.; la Turnul-Măgurele, reşedinţa judeţuluĭ, 49 kil. şi la Giurgiŭ, 54 kil.

Cervenia, *deal*, în com. rur. Roşniţa, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Cervenia, *deal*, în com. rur. Lupoaia, pl. Motrul-d.-s., judeţul Mehedinţi.

Cervenia (Fundul-Văeĭ-), *loc izolat*, în com. Dĭteşti, pl. Filipeşti, jud. Prahova; proprietatea d-neĭ Maria C. Filipescu.

Cervenia, *moşie*, a Aşezămintelor Brîncovenestĭ din Bucureşti, în jud. Teleorman, plasa Margineĭ, com. Cervenia. Are o întindere de 5500 hect. pămînt arabil şi pădure. Teritoriul acesteĭ moşiĭ se întinde şi în jud. Vlaşca, pe cîmpia numită Burnazul.

Cervenia, *pîrîŭ*, în com. rurală Lupoaia, pl. Motrul-d.-s., judeţul Mehedinţi.

Cervenia, *pîrîŭ*, ce se varsă în rîul Proviţa, la V. de com. Mărgineni-d.-j., pl. Filipeşti, judeţul Prahova.

Cervenia, *pîrîŭ*, ce izvoreşte din fundul văeĭ Cervenia şi se varsă în pîrîul Roşioara, la S. de com. Dĭteşti, pl. Filipeşti, jud. Prahova, făcînd maĭ multe zigzagurĭ.

Cervenia, *vale*, în com. rur. Roşiuţa, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Cervenita, *pîrîŭ*, în com. rur. Degeraţi, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinţi; se formează din hotarul com. Peri, trece prin Degeraţi şi se varsă spre E. de lac, în Huşniţa, în dreptul satuluĭ Ceochiuţul. Pe acest pîrîŭ se află maĭ multe morĭ.

Cervenita, *vale*, în com. rur. Degeraţi, plasa Ocolul-d.-j., judeţul Mehedinţi.

Cervicesti, *sat*, în jud. Botoşani, partea de N. a comuneĭ Cucoreni, pl. Tîrgul. Are o suprafaţă de 1721 hect. şi o populaţia de 188 familiĭ, cu 691 suflete. In acest sat sunt 2 bisericĭ, dĭn carĭ una în ruine, deservite de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Vite sunt: 245 vite marĭ cornute, 36 caĭ marĭ, 400 oĭ şi 42 mascurĭ. In sat se află 1 cîrciumă; sunt 2 meseriaşĭ.

Cervicesti, *pădure*, jud. Botoşani, pe moşia Cervicesti, com. Cucoreni, pl. Tîrgul. Are o întindere de 572 hect.

Cesculuĭ (Valea-), *vale*, începe de pe cîmpia dintre com. Ciolăneşti-din-Deal şi Valea-Teleormanuluĭ şi se termină în Valea-Cîineluĭ, între comunele Gărăgău şi Necşeşti, judeţul Teleorman.

www.dacoromanica.ro

Cesna, *munte,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani.

Cesna, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani. Se varsă în apa Cerna.

Ceşme, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Ciamurli-d.-s., cătunul Eschibaba. Se desface din dealul Alifacî și se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la V. spre E. Brăzdează partea nordică a plășeĭ și pe cea vestică a comuneĭ. Merge de-alungul pîrîuluĭ Ciarîești. Se prelungește spre S.-E. cu dealul Cail-Dere. Are un vîrf înalt de 286 m., dominînd asupra satelor Cail-Dere, Eschibaba, asupra pîrîuluĭ Beidant, și a drumuluĭ comunal ce le unește. El este de natură pietroasă, acoperit în vîrf cu pășunĭ, și pe la poale cu puține păduriĭ.

Ceşme-Culac, *vale,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ rur. Enisala. Se desface din poalele nordice ale dealuluĭ Golovar-Bair, se îndreaptă spre N., avînd o direcțiune generală de la S. la N. Brăzdează partea estică a plășeĭ și a comuneĭ. Ea merge numaĭ prin tufărișurĭ și păduriĭ, pe la poalele vestice ale dealuluĭ Iașburun. Este tăiată de șoseaua județeană Babadag-Enisala-Jurilofca. După 3 kil. de drum, se deschide în stuful de pe marginea iezeruluĭ Razelm.

Ceşmeaua, *surpătura unuĭ deal,* în dreptul căt. Izvoarele, reședința com. cu acest nume, pl. Siul-d.-s., jud. Olt. Aci se fabrică cărămidă.

Ceşmeaua-Ciobanuluĭ, *loc,* comuna Racovița, pl. Rîul Doamneĭ, jud. Muscel. E situat lîngă șosea.

Ceşmeleĭ (Valea-), *vale,* com. Deleni, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt.

Ceşmeleĭ (Zăvoiul-), *zăvoiŭ,* com. Cacova, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Cetate (La-), jud. Teleorman. Vezĭ Zimnicea.

Cetate (La-), jud. Teleorman. Vezĭ Conțești.

Cetate (Dealul-de-la-), *deal,* în jud. Constanța, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rur. Satul-Noŭ, cătunul Satul-Noŭ. Este maĭ mult o prelungire a dealuluĭ La-Două-Movile; se întinde spre E., într'o direcție generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea nordică a plășeĭ și acea a comuneĭ. Ramificațiile nordice se sfîrșesc pe malul dunărean, iar cele sudice și estice pe malul de N. al iezeruluĭ Oltina. La poalele sale sud-estice se găsesc ruinele uneĭ cetățĭ vechĭ, de la care și-a luat și numele. Este de natură stîncoasă, făcînd malurile Dunăreĭ și ale iezeruluĭ Oltina să fie înalte și pietroase. Este acoperit cu fînețe și tufărișurĭ. Pe muchea sa merge drumul comunal Pîrjoiul-Oltina.

Cetatea, *com. rur.,* jud. Dolj, pl. Cîmpul, la 76 kil. departe de Craiova și la 22 kil. departe de reședința plășeĭ, orașul Calafat.

Situată pe loc șes, la poalele dealuluĭ numit Cetatea, ce se întinde de-alungul maluluĭ stîng al Dunăreĭ. In dreptul comuneĭ Cetatea, pe malul drept al Dunăreĭ, se găsesc satele Cașova și Gămătarci.

Se învecinește la N. și N.-V. cu comunele Gemeni saŭ Dîrvari și Salcia, din jud. Mehedinți și cu com. Risipiți, din județul Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., la S. cu com. Hunia, iar la E. cu com. Fîntîna-Banuluĭ și la V. cu Dunărea. Limita linieĭ de N. începe din Măgura-Dîrvoruluĭ, merge spre E. pănă la Movila-Lată. Cea de S. e paralelă cu precedenta; cea de E. merge de la Dunăre printre Fîntîna-Banuluĭ și Cetatea, pănă la hotarul Dobridor, iar cea de V. din Dunăre pănă la hotarul Dîrvoruluĭ.

Terenul comuneĭ este puțin accidentat de dealul numit Cetatea, care se întinde spre S. și pănă în Dunăre. Acest șir de dealurĭ este întrerupt de multe văĭ și vîlcele. Dealurile sunt acoperite cu grădinăriĭ și semănăturĭ. Partea de N. este cam șeasă, iar pe cea deluroasă se găsesc multe izvoare, transformate în fîntînĭ, pentru întreținerea grădinilor, în timp de secetă.

Afară de Dunăre, comuna este udată de rîulețul Reca, care izvorește aproape de Dunăre, în jud. Mehedinți și se varsă în balta Ochiul, de lîngă Dunăre.

Pe teritoriul jud. Mehedinți, acest pîrîŭ se numește Drincea. In comună are îndreptare de la N.-V.-S.-E. Pe el se află o mulțime de podețe; iar în dreptul jud. Mehedinți cîte-va morĭ.

Inainte, com. Cetatea se numea Ulmul; atuncĭ era compusă din două cătune: Ulmul și Cetatea. Maĭ tîrziŭ, fostul proprietar Dumitru Haralambie le-a unit sub numele de Cetatea.

Numele de Cetatea vine de la o cetate de pămînt înconjurată cu un șanț, avînd formă de circomferință. Această comună a fost teatrul războaielor dintre Ruși și Turcĭ, în anĭ 1853—58.

Azĭ se compune din cătunul

www.dacoromanica.ro

de reședință Cetatea și din Ulmul.

In comună se află o singură biserică, fondată la anul 1840, de către Dumitru Haralambie, cu hramul la Sf. Constantin și Elena. Pe frontispiciul bisericeĭ se află o inscripțiune, în care se arată numele fondatoruluĭ, precum și anul fondăreĭ. Este deservită de 2 preoți și 2 cîntăreți.

Se găsesc în comună cîte-va crucĭ cu datele de 1818, 1819, 1820. Acestea sunt resturĭ din cimitirul și biserica satuluĭ din vechime.

In com. Cetatea sunt două școlĭ primare, una de băeți și una de fete; ambele în căt. Cetatea.

Școala de băeți funcționează din 1817, iar cea de fete din 1878. Sunt întreținute de stat. Aŭ un singur local.

In anul școlar 1892—93 aŭ fost frecuentate de 140 băeți și 36 fete, din 490 în vîrstă de școală. Știŭ carte 1500 locuitorĭ, din carĭ 1350 bărbați și 150 femeĭ.

Populația comuneĭ este de 3366 suflete, din carĭ 1979 bărbați și 1587 femeĭ. Dintr'aceștia, 200 sunt streinĭ: Bulgarĭ, Grecĭ, Sîrbĭ, Izraeliți, etc.

După legea rurală din 1864, sunt 394 împămînteniți, iar după cea din 1879, sunt 17 insurățeĭ.

Suprafața comuneĭ este de 5750 hect., din carĭ: 5500 arabile, 130 fînețe, 70 izlaz, 50 lac și teren sterp.

Moșia de pe teritoriul comuneĭ se numește Cetatea. Are un venit de 147955 leĭ; aparține proprietarilor și locuitorilor.

Viile de 400 hect. aparțin locuitorilor împroprietăriți și dau vin negru.

Pe moșia Cetatea este o moară de aburĭ și una de apă, pe rîulețul Reca.

Meseriași sunt 58, din carĭ: 20 croitorĭ, 15 fierarĭ, 18 cizmarĭ, 3 curelarĭ și 2 lemnarĭ.

In comună se găsesc 280 comercianți, dintre carĭ 80 sunt Romînĭ.

Cîrciumĭ sunt 30 și băcăniĭ 10.

Comuna este străbătută de calea județeană Calafat-Severin, lungă de 6 kil. pe teritoriul comunal.

Budgetul comuneĭ pe exercițiul 1893—94 este de 13390 leĭ, 48 banĭ, la venitурĭ și de 13005 leĭ, la cheltuelĭ.

Vite cornute sunt 320, oĭ 89 și caĭ 18.

Cetatea, *cătun*, în jud. Teleorman, pl. Tîrguluĭ; ține de comuna Antonești și este situat pe proprietatea d-luĭ D. Orbescu. Are o populațiune de 465 suflete, dintre carĭ 91 contribuabilĭ.

Cetatea (Bleveşti), *sub-divizie* a cătunuluĭ Cîrlomănești, din comuna Gura-Nișcovuluĭ, județul Buzăŭ.

Cetatea, *sub-divizie* a cătunuluĭ Crîngul, din com. Patîrlagi, jud. Buzăŭ.

Cetatea. V. satul Pocreaca, com. Poiana-Cîrnuluĭ, pl. Crasna, județul Vasluiŭ.

Cetatea, *cetate de pămînt*, plasa Jiul-d.-mj., comuna Foișorul, județul Dolj.

Cetatea, *redute* vechĭ în pămînt, jud. Mehedinți, plasa Cîmpul, com. rur. Gemeni.

Cetatea, *urmă de cetate*, județul Dolj, pl. Băilești, com. Siliștea-Cruceĭ.

Cetatea, *urmă de cetate*, județul Dolj, pl. Băilești, com. Siliștea-Cruceĭ, satul Cioroiul-Noŭ, despre care se zice, că datează din timpul celor din urmă războaie ale Rușilor cu Turciĭ.

Cetatea, *ruină de cetate*, județul Dolj, pl. Băilești, com. Bistrețul, pe malul stîng al Dunăreĭ, în fața orășeluluĭ bulgăresc Țibrul-Palanca.

Cetatea, *urme de cetate*, județul Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Coțofeni-din-Dos. Se găsește pe un deal în pădurea proprietaruluĭ, colonelul I. Gigîrtu. Se zice că datează din timpul năvălireĭ barbarilor. Cetatea, are o formă triunghiulară, este așezată în vîrful unuĭ deal, și de treĭ părți, a lume spre E., N. și S., este înconjurată de o vale adîncă de 20 m. Spre V. se văd urmele unuĭ zid, gros și înalt de 8 m. Intr'o parte zidul este maĭ puțin înalt, unde se crede că ar fi fost poarta cetățeĭ. Zidurile înconjoară cetatea din treĭ părți, două sunt în latul cetățeĭ și unul în lungul eĭ. Înăuntrul cetățeĭ este un loc mare de 6 pogoane.

Cetatea, *urme de cetate*, pl. Jiul-d.-mj., comuna Segîrcea, jud. Dolj.

Cetatea, *deal*, jud. Bacăŭ, plasa Bistrița-d.-j., pe teritoriul com. Răcăciunĭ, cu urme de întăriturĭ în pămînt, înconjurate de șanțurĭ adîncĭ.

Cetatea, *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Gura-Nișcovuluĭ, cătunul Cîrlomănești. Această localitate a atras atențiunea din timpiĭ ceĭ maĭ depărtați ca să fie fortificată, pentru că domină gurile văilor Buzăul și Nișcovul, și poate rezista orĭ-căreĭ forțe, care

www.dacoromanica.ro

ar încerca să înainteze pe aceste văĭ, fiind un punct din cele maĭ strategice ale ţăreĭ.

Cetatea, *deal*, pl. Jiul-d.-mj., com. Padea, jud. Dolj.

Cetatea, *movilă* mare de pămînt, jud. Dolj. V. com. rur. Botoşeşti, din plasa Dumbrava.

Cetatea, *deal*, jud. Dolj. V. com. rurală Batoţi, din plasa Blahniţa.

Cetatea, *deal cu viĭ*, în jud. Mehedinţi, plasa Ocolul-d.-s.; ţine de comuna rurală Bobaiţa. Are un fort pe care locuitoriĭ îl numesc Cetatea-luĭ-Traian; iar loculuĭ i-a dat numele de Cetatea.

Cetatea, *movilă*, în com. Pucheni-Micĭ, pl. Crivina, jud. Prahova; unde în urma săpăturilor făcute, s'aŭ găsit maĭ multe săbiĭ, cuţite, iatagane şi alte obiecte.

Cetatea, *deal*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Strunga, spre V. de satul Găureana.

Cetatea, *deal*, jud. Suceava, pe moşia Brana; e acoperit cu pădure de fag. In juru-ĭ se observă două rînduriĭ de şanţuriĭ circulare.

Cetatea, *deal*, în partea de V. a com. Poeneşti, pl. Racova, jud. Vasluiŭ; se prelungeşte dea-dreapta pîrîuluĭ Racova. Pe vîrful luĭ se văd şi până astăzĭ urmele a două şanţuriĭ, carĭ, zice legenda, ar fi fost făcute în timpul cînd Ştefan-cel-Mare, a avut războiul cu Turciĭ, pe Valea-Racoveĭ. Aceste şanţuriĭ, în localitate, se numesc tabiĭ.

In vale de la acest deal, aproape de cătunul Hîrşoveni (Slobozia-Străjesculuĭ), de-a stînga pîrîuluĭ Racova, se află o movilă, înconjurată de un şanţ, care, se zice, ar fi tot din timpul luĭ Ştefan-Vodă.

Pe şesul numit Valea-Caselor, aproape de Poeneşti-Răzeşi, dea dreapta pîrîuluĭ Racova, se află 2 movile.

Cetatea, *insulă*, pl. Cîmpul, com. Cetatea, jud. Dolj.

Cetatea, *loc*, judeţul Dorohoiŭ, pe culmea dealuluĭ Odăeĭ, în ţarina locuitorilor din satul Corlăteni, com. cu acelaşĭ nume, pl. Coşula.

Se găsesc pe această platformă, urmele uneĭ fortificaţiĭ de pămînt în formă trapezică, înconjurată cu şanţ, ce are încă azĭ adîncimea de $3\frac{1}{2}$ m., şi lungimea de $6\frac{1}{2}$ m.; are ţărînă în val pe partea din lăuntru; are o singură deschizătură în partea despre S.

Cetatea, *loc*, în pădurea de pe muchea dealuluĭ din linia Prutuluĭ, ce domină asupra şesuluĭ şi a satuluĭ Oroftiana-Frunzetti, com. Oroftiana, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ. Aicĭ se văd urme de şanţuriĭ ce aŭ încă o adîncime peste $4\frac{1}{2}$ m., cu un val pe laturea lăuntrică. Suprafaţa închisă are lărgimea maĭ mică de cît lungimea ce este de 401 m.; şi cuprinde 5 hect. 73 ariĭ.

După tradiţie, de uniĭ se numeşte Cetatea-Saşilor, iar după alţiĭ Cetatea-Leşilor. Se zice că aicĭ a urmat o mare luptă între Moldoveni şi Leşĭ.

Cetatea, *loc strîmt*, jud. Muscel, pe rîul Dîmboviţa, numit ast-fel pe tot locul din faţa Cetăţeĭ-luĭ-Negru-Vodă. Prin Cetate, pe malul drept al rîuluĭ Dîmboviţa, s'a făcut o şosea, care leagă Tîrgovişteа de Cîmpulung.

Cetatea, *loc izolat*, pe un platoŭ întins, la S. V. de com. Buzeşti, pl. Mijlocul, jud. Olt. Se zice că aci ar fi existat în vechime. E o mare cetate, pe dreapta Vedeĭ, care ar fi fost contimporană cu cea de la Crîmpoaia-Magazia, şi că ar fi făcut parte din acelaşĭ plan de fortificaţiune, amîndouă avînd poziţiunĭ înalte şi strategice, pe dreapta rîuluĭ Vedea.

Cetatea, *moşie*, în pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman, pe teritoriul comuneĭ Antoneşti, pe valea Tinoasa.

Cetatea, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, comuna Cetăţeni-din-Deal, plaiul Dîmboviţa, judeţul Muscel, în întindere aproximativă de 450 hect.

Se învecineşte la N. cu Moşneni, la S. cu pădurea d-neĭ Eliza Filipescu, la E. cu rîul Dîmboviţa şi la V. cu valea Greci.

Cetatea, *pădure*, pe proprietatea Cervenia, jud. Teleorman, în întindere de 500 hect.

Cetatea, *pichet de graniţă*, pe marginea Dunăreĭ, în jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa, pe teritoriul comuneĭ Batoţi.

Cetatea, *vîrful* cel maĭ înalt din dealurile Odobeştilor, judeţul Putna. Se află pe drumul spre Mira, la 1 kil. de Odobeşti, între acest oraş şi Căpătanul. Piscul acesta, în partea despre Milcov, formează o rîpă colosală din vîrf şi până jos. Se zice că aci ar fi fost cetatea Crăciuna. Movila Cetatea face parte din podgoria Odobeştilor şi aparţine la 2 neguţătoriĭ, carĭ îşĭ aŭ acolo viile. O mare parte din movilă, anume cea despre

www.dacoromanica.ro

Milcov, este dărîmată de apă; în partea despre N. se cunoaște bine șanțul, cu care ea a fost înconjurată. Din vii, la movilă, se trece șanțul prin o dîlmă de pămînt, apoi intri pe un parapet ce a fost împrejurul movileĭ, în lățime de un stînjen și jumătate, și apoi de la acest parapet se ridică în sus o movilă. Atît movila de deasupra, parapetul și șanțul sunt acum acoperite cu tufiș și arborĭ. Vieriĭ vecinĭ spun că săpînd viile, adese-orĭ găsesc ghiulele întregĭ și bucățĭ de ghiulele groase, ceea-ce dovedește, că aicĭ a fost o redută și un punct militar de observație la marginea țăreĭ despre Muntenia. Asemenea muncele înalte se văd pe marginea țăreĭ munteneștĭ peste Milcov, la comuna Vîrteșcoiul, care de asemenea probează a fi fost puncte de pază militară. Insă urme de cetate saŭ mine, nu se văd. Cantemir, în «Descrierea Moldoveĭ», vorbind despre cetatea Crăciuna, zice, că ea se afla la piciorul munteluĭ Vranceĭ, nu departe de mănăstirea Mira, că pe timpul luĭ se vedeaŭ ruinele eĭ, și că locul acela pe timpul luĭ, se chema Crăciuna. Din asta se vede că cetatea era la poalele munteluĭ, iar nu pe vîrful munteluĭ, că ea era aproape de mănăstirea Mira, la poalele munteluĭ Vranceĭ. Așa dar, nu pe dealul Odobeștilor. In tot cazul, ea n'a fost departe de piscul ce poartă astăzĭ numele de Cetatea, poate pe locul unde astăzĭ este satul Căpătanul, 1 kil. maĭ sus de piscul pe care stă tabia de care am vorbit și pe care, uniĭ din neștiință, o cred a fi Crăciuna.

Cetatea, *pisc*, com. Grădiștea, plasa Olteț-ul-d.-S., jud. Vîlcea. Aci se văd ruinele uneĭ vechĭ cetățĭ.

Cetatea, *șanțurĭ*, pl. Jiul-d.-j., com. Căciulățești, jud. Dolj, ce înconjoară ruinele bisericeĭ zisă Casa-Albă.

Cetatea, *val.*, în cătunul Vărțul, com. Bălăcești, din pl. Ocolul, jud. Gorj; începe din dealul cu acelașĭ nume, merge paralel cu vatra satuluĭ și se termină spre S.-V. la extremitatea satuluĭ; această vale este formată de dealul Vărțul.

Cetatea-de-Floci, jud. Ialomița. (Vezĭ Floci).

Cetatea-de-la-Antonești, *cetate*, numită de Cezar Boliac, Tinosul; este situată la N. aceleĭ comune, jud. Teleorman, și e înconjurată din toate părțile de apă. (Vezĭ com. Antonești). La explorațiunile arheologice făcute împrejurul acesteĭ cetățĭ, s'aŭ găsit vîrfurĭ de lance, săgețĭ de silex și ornamente de purtat la gît.

Cetatea-de-la-Cervenia, *cetate*, situată spre hotarul moșieĭ Șoimul, jud. Teleorman. Aci s'aŭ făcut importante descoperirĭ arheologice.

Cetatea-Feteĭ, *vechie cetate*, în jud. Ialomița. Locul, unde a fost această cetate, nu se cunoaște cu siguranță. Se dă această numire unor urme de săpăturĭ destul de pronunțate, carĭ constaŭ dintr'un loc pătrat închis cu șanțurĭ adîncĭ. Nicĭ o urmă de zidărie saŭ inscripțiune nu se află, care să justifice numirea de cetate.

Săpătura, căreia i se dă această numire, este la 10 kil. de satul Lupșani și la 5 kil. spre S.-V. de satul Valea-Seacă, într'o pădure de tufă. Are o suprafață de 6400 m. p., înconjurată de un șanț adînc numaĭ de 20—50 centimetrĭ și cu lărgimea de 6—7 metri. Intrarea pare a fi fost numaĭ prin partea de Sud-Vest.

Tradiția spune că ar fi fost aci o cetate, ridicată din ordinul comandantuluĭ unuĭ corp de oștire, stabilit aci pentru a opri năvălirea Turcilor. Comandantul ar fi fost o fată tînără, pe care, Domnitorul țăreĭ de atuncĭ dovedind-o că este fată, i-a dat multe darurĭ și a poruncit ca cetatea să se numească Cetatea-Feteĭ.

Cetatea-Feteĭ, ce'ĭ zice și Gorgănele, Șanțurile și Meterezele Vechĭ, *loc izolat*, pe marginea dreaptă a văeĭ Vlăsia, 500 m. departe de com. Căciulați, spre N.-V. și la hotarul de N.-E. al comuneĭ Balotești.

Aci se văd niște vechĭ redute, despre carĭ circulă următorea legendă:

«Această cetate s'a făcut pe timpul năvălireĭ barbarilor, de o fecioară de Domnitor, care, văzînd pe tatăl și familia eĭ robițĭ, a ales acest loc maĭ retras, unde s'a ascuns. Ea luase maĭ mulțĭ oameniĭ înarmațĭ, pe carĭ i-aŭ pus d'aŭ zidit cetate. Turciĭ urmărind-o, i-a dat de urmă. Apoi se zice că s'ar fi încins o luptă crîncenă între oameniĭ din cetate și Turcĭ.»

Cetatea-Herțeĭ, *loc*, jud. Dorohoiu, pe muchea înaltă a dealuluĭ Herțușca, de pe teritoriul satuluĭ cu acelașĭ nume, com. Movila, pl. Herța. Are lungimea de 226 m. și lățimea de 122 m. E de formă pătrată și e înconjurat de marĭ șanțurĭ cu

www.dacoromanica.ro

valurile pe din lăuntru. Se văd la mijloc urmele a două șanțurĭ ce o întretae. Pe aci s'aŭ găsit în vechime: săgețĭ, părțĭ de arcurĭ, de topoare de piatră, cărămizĭ și zgură.

Cetatea-Jidovei, *urme de cetate*, ce se găsesc în Valea-Albă, pl. Jiul-d.-mj., com. Bucovățul, jud. Dolj.

Cetatea-Latinilor. (Vezĭ com. rur. Orevița, din plasa Blahnița, jud. Mehedinți).

Cetatea-Mare, *ruinĭ* a uneĭ vechĭ cetățĭ saŭ urme a uneĭ vechĭ întărĭturĭ, situată în marginea de Nord-Eest a comuneĭ Dagîța, la extremitatea județuluĭ Roman.

Cetatea-Mogoșești, jud. Fălciŭ. (Vezĭ Cetățuia, com. Ghermănești).

Cetatea-Mueriĭ. (Vezĭ Muereni).

Cetatea-Năsoeștilor, *pădure*, județul Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., pe teritoriul comuneĭ Nadișa.

Cetatea-Neamțuluĭ, jud. Neamțul. (Vezĭ Neamțul, Cetate).

Cetatea-Oaĭe, *ruine*, în jud. Constanța, pl. Hîrșova, pe teritoriul comuneĭ urbane Hîrșova și anume pe malul drept al Dunăreĭ, la 500 m. spre N. de locul de unde se desface gîrla numită Privalul-luĭ-Tair-Buaz și în dreptul unde Dunărea se desface în două marĭ brațe: Dunărea-Nouă și cea vechie saŭ Canalul-Măcinuluĭ, lîngă o pădurice de salcĭĭ, la 8 kil. de orașul Hîrșova; aicĭ sunt niște ruine foarte vechĭ. In anĭĭ 1828, 1853 și 1877 Rușiĭ aŭ trecut, în războaiele lor contra Turcilor, trupele lor prin această trecătoare.

Cetatea-Turnuluĭ, jud. Teleorman. (V. T.-Măgurele, comună urbană).

Cetățeaua, *pisc*, pe culmea de deal ce se lasă din creasta Carpaților, printre gîrlele Drajna și Teleajenul, com. Drajna-d.-s., plasa Teleajenul, jud. Prahova. Aci, se crede, a fost un pichet militar de observațiune, atît asupra lagăruluĭ după Grădiștea, cît și asupra șoseleĭ după Valea-Teleajenuluĭ și a ocnelor de la Gura-Văeĭ-luĭ-Dragomir.

Cetățeaua, *pîrîŭ*; izvorește dintre dealul Brozba și Dealul-Mare, comuna Amărăști, plasa Oltul-d.-j., județul Vîlcea; curge spre Sud pe teritoriul comuneĭ Nemoiul.

Cetățeaua, *podiș*, jud. Suceava, pe dealul Cetățuia și spre E. satuluĭ Rădășeni. Aci se găsesc din cînd în cînd antichităților, ca: vase de lut, unelte de piatră, etc.

Cetățeĭ (Valea-), *vale*, în raionul comuneĭ Dobrești, pl. Podgoria, jud. Muscel, care după ce udă partea de V. a comuneĭ, se varsă în gîrla Cîrcinovul.

Cetățeĭ (Vîrful-), *vîrf de munte*, în căt. Gura-Belieĭ, com. Breaza-d.-s., pl. Prahova, jud. Prahova. Cade în partea de E. a șoseleĭ naționale.

Cetățeni, *sat*, jud. Neamțu. (V. Nemțeni).

Cetățeni-din-Deal, *com. rur.*, pl. Dîmbovița, jud. Muscel. E situat la S.-E. de Cîmpulung, aproape 20 kil. departe de acest oraș. Este așezată nu departe de malul drept al rîuluĭ Dîmbovița, pe un deal înalt; în timpul ernеĭ, comunicația e aproape imposibilă.

Numele săŭ de Cetate îĭ vine de la Cetatea-luĭ-Negru-Vodă, ale căreĭ ruine se văd în apropiere.

Se compune din 2 cătune: Cetățeni-din-Deal și Mesteacănul; și se mărginește la N. cu com. Bădeni-Pămînteni, la S. cu com. Văleni, la E. cu com. Pucheni și la V. cu comuna Boteni.

Are 110 contribuabilĭ și budgetul săŭ pe anul 1889—90 prezintă la venitурĭ 1005 leĭ și la cheltuelĭ 999 leĭ.

In com. e o școală mixtă, cu întreținerea căreia statul cheltuește anual 1242 l.; școala se frecuentă de 30 elevĭ și 3 eleve, din numărul de 47 băeți și 38 fete în vîrstă de la 6—12 anĭ. Știŭ carte 80 bărbați și 4 femeĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ, deservite de 1 preot și 2 dascălĭ; eĭ se întrețin din ajutorul benevol al locuitorilor.

Locuitoriĭ sunt moșneni și pentru vatra satuluĭ a făcut schimb cu proprietara, d-na Eliza Filipescu, dînd 900 pogoane livede pentru 300 din sat. Eĭ aŭ în devălmășie o mică porțiune de livede și o pădure ca de vr'o 600 pogoane.

Pe la Estul comuneĭ trece șoseaua județeană Tîrgoviște-Cîmpulung. Comuna e așa de mică, în cît veniturile abia pot face față cheltuelilor.

O șosea comunală, în zigzagurĭ și foarte repede, unește Cetățeni-din-Deal cu ceĭ din-Vale.

Cetățeni-din-Deal, *sat*, județul

www.dacoromanica.ro

Muscel; face parte din com. rurală cu acelaşĭ nume, plaiul Dîmboviţa.

Cetăţeni-din-Vale, *com. rur.*, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel, la S.-E. de Cîmpulung; 20 kil. departe de acest oraş. Este situată pe malul drept şi cel stîng al rîuluĭ Dîmboviţa.

Se compune din 2 cătune: Cetăţeni-din-Vale şi Diaconeşti, şi se mărgineşte la N. cu com. Bădeni-Pămînteni, la S. cu comuna Lăicăi-Runceasa, la E. cu com. Pucheni şi la V. cu com. Cetăţeni-din-Deal.

Numele-ĭ vine de la Cetatealuĭ-Negru-Vodă, ale căreĭ ruine se văd şi azĭ, unde există şi o mică bisericuţă săpată în stîncă; bisericuţa poartă numirea de Schitul-Negru-Vodă.

Are o populaţie de 783 locuitorĭ, 380 bărbaţĭ şi 403 femeĭ; 139 capĭ de familie, carĭ locuesc în 141 case. După starea civilă sunt: 277 căsătoriţĭ, 459 necăsătoriţĭ, 46 văduvĭ şi 1 divorţat.

Locuitoriĭ aŭ: 30 caĭ şi epe, 187 boĭ, 158 vacĭ, 33 taurĭ, 69 viţeĭ şi viţele, 1639 oĭ, 94 berbecĭ, 117 porcĭ şi 202 capre.

Comuna are 128 contribuabilĭ. In anul 1886, budgetul comuneĭ era la venitурĭ de 1091 leĭ şi la cheltuelĭ 1013.

Rîul Dîmboviţa trece prin comună şi în el se varsă următoarele 5 pîraie, carĭ seacă în timpul secetos: Valea-Perilor, Valea-luĭ-Anghel, Valea-Măgureĭ, valea Mitoi şi Chipuri. Pe Dîmboviţa, în raionul comuneĭ, e o piuă şi o moară.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit după legea rurală din 1864 pe moşia Cîrciuma-de-Piatră. Şoseaua judeţeană Cîmpulung-Tîrgovişteа, leagă această comună cu Lăicăi-Runceasa şi Bădeni-Pămînteni. De la jumătatea comuneĭ se ramifică un drum ce leagă comuna cu Cetăţeni-din-Deal. In comună sunt multe stîncĭ primejdioase, şi carĭ poartă numele de: Colţiĭ-Doamneĭ, Colţiĭ-Şoimuluĭ, Colţul-Trăsnit, etc.

In comună este o singură biserică, zidită din temelie între aniĭ 1868—1871, la care a contribuit şi M. S. Regele cu 300 galbenĭ. Inainte a fost o mică bisericuţă de lemn, iar până atuncĭ oficiul se făcea în Schitul-Negru-Vodă. Această biserică e deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ.

In raionul comuneĭ se găsesc două izvoare cu apă minerală, cu un debit mic, avînd gustul acru şi puturos şi de coloare negricioasă, ca de lac stătut. Pe rîpĭ şi pîraie se găseşte în mare cantitate piatră grezie.

Şcoală, cu întreţinerea căreia statul cheltueşte 1404 leĭ anual, e frecuentată de 35 elevĭ şi eleve. Ea datează cam de vr'o 40 anĭ. Actualul local s'a construit în anul 1885.

La locul numit Cetatea, se văd urme de ziduri; şi în pămînt, până la o adîncime de 3 metri, se găsesc hîrburĭ de olărie de diferite grosimĭ. S'aŭ găsit săgeţĭ şi săbiĭ de fier.

La Cetăţeni-din-Vale se fac anual două bîlciurĭ, la 23 Aprilie şi 26 Octombrie.

Cetăţeni-din-Vale, *sat*, face parte din comuna cu acelaşĭ nume, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Cetăţica, *pisc*, al munteluĭ Cornetul, jud. Buzăŭ, com. Calvini. După urmele rămase, pare a fi fost o fortificaţie.

Cetăţue (La-), *deal*, jud. Suceava (vezĭ Baia).

Cetăţueĭ, (Dealul-), *deal*, la E. de satul Homocea, plasa Berheciŭ, jud. Tecuciŭ; e numit astfel pentru că aicĭ se află un loc numit Cetăţuia.

Cetăţueĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, jud. Fălciŭ; izvoreşte din dealul de sub Cetăţuia, trece prin partea de V. şi S. a satuluĭ comuneĭ Moşna, pl. Podoleni, şi la Podul-Boeruluĭ, unindu-se cu pîraiele Recea şi Plochi, formează de acolo pîrîul Moşna.

Cetăţuia. (Vezĭ Movila-Giurchea, jud. Bacaŭ).

Cetăţuia. (Vezĭ Petro-Dava, jud. Neamţu).

Cetăţuia, în vechime **Orzăştea**, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Nadişa; situat aproape de limită, la o depărtare de 4½ kil. de satul Nadişa (şcoala). Are o biserică, deservită de un cîntăreţ; a fost ridicată la 1873.

Cîrciumă e una. Are o populaţie de 104 familiĭ, cu 440 suflete. Vite sunt: 16 caĭ, 238 vite marĭ cornute şi 19 porcĭ.

Cetăţuia, *sat*, pl. Dumbrava-d.-j., comuna Vela, jud. Dolj; cu 59 suflete, 26 bărbaţĭ şi 33 femeĭ. Locuesc în 14 case şi 5 bordee. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Bucoviciorul. Acest sat este aşezat pe costişea dealuluĭ Mocirla.

Cetăţuia, *sat*, face parte din com. rur. Nemoiul, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 37 familiĭ. Aci e o biserică fondată de Pîrvu Cătană, la 1750 şi reparată de Florea Cătană, la 1848.

Cetăţuia, *cetate*, în com. rur. Dîrvari-d.-j., plasa Cîmpul, jud. Mehedinţi.

www.dacoromanica.ro

Cetăţuia, *localitate*, în partea de E. a comuneĭ Homorîciul, pl. Teleajen, jud. Prahova, unde după spusa locuitorilor, se crede a fi îngropaţĭ în pămînt de Tătarĭ, banĭ mulţĭ.

Cetăţuia, *mahala*, judeţul Vîlcea; ţine de oraşul Rîmnicul-Vîlcea.

Cetăţuia, *numire*, dată portuluĭ Gura-Ialomiţeĭ, pl. Ialomiţa-Balta jud. Ialomiţa.

Cetăţuia, *deal*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-s., pe teritoriul comuneĭ Mărăşeşti; pe el se află movile înconjurate de şanţurĭ.

Cetăţuia, *deal*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-s., pe teritoriul comuneĭ Mileşti.

Cetăţuia, *deal*, jud. Bacău, pl. Tazlău-d.-s, com. Nadişa, pe teritoriul satuluĭ cu acelaşĭ nume.

Cetăţuia, *deal*, jud. Bacău, pl. Munteluĭ, pe teritoriul comuneĭ Văşieşti.

Cetăţuia, *colină*, în jud. Buzău, comuna Pătîrlagi; începe din Valea-Muscelului şi culmineză în vîrful Cetăţeleĭ. Poziţiune strategică. Aci, în 1821, s'a dat o luptă crîncenă între Turcĭ şi Arvaţĭ.

Cetăţuia, *deal*, în jud. Botoşani, partea de S. a comuneĭ Deleni, spre V. de satul Pîrcovaci; e acoperit în parte cu pădure.

Cetăţuia, *movilă*, în jud. Brăila, la 4 kil. de satul Bordeiul-Verde; servă de hotar între comuna Vizirul şi moşia Lişcoteanca. Aci se văd şanţurile uneĭ cetăţuĭ de pămînt făcută de Ruşĭ la 1828, de unde aŭ atacat garnizoana turcă din satul Vizirul.

Cetăţuia, *movilă*, jud. Brăila, la S.-E. de satul Surdila-Găiseanca; servă ca hotar între această comună şi Filipeşti.

Cetăţuia, *deal*, jud. Tecuciŭ, ce se prelungeşte pe partea de V. a com. Moşna, pl. Podoleni.

Cetăţuia, *deal*, jud. Fălciŭ, acoperit cu pădure, în partea de N.-V. a com. Şişcani, pl. Mijlocul, în hotar cu com. Curteni, din pl. Crasna.

Cetăţuia, *movilă*. (V. Movila-Cetăţuia, com. Bozia, pl. Prutul, jud. Fălciŭ).

Cetăţuia, *deal*, jud. Iaşi. Se întinde de la V. spre E., despărţind satele Cucuteni şi Băiceni. Pe culmea acestuĭ deal se află un podiş, acoperit de pădurĭ. In partea de E. şi în faţa satuluĭ Băiceni, dealul are un coboriş drept şi se arată ca un zid, format din straturĭ de stîncĭ.

La capătul podişuluĭ, spre N., se află o eşire în semicerc, în forma uneĭ marĭ movile. Pe platoul dealuluĭ este locul numit Cetăţuia, de unde şi-a luat numele tot dealul.

Movila Cetăţuia, poartă numele acesta din vechime, se zice de la o cetate ce ar fi existat în acest loc şi unde se găsesc şi astă-zĭ rămăşiţe de oale de diferite mărimĭ, coarne de cerbĭ, mulţime de oase şi instrumente de piatră, diferiţĭ idolĭ de lut, etc. Toate acestea se găsesc la o adîncime de la 1—2 metri. Sub săpăturĭ se văd terenurĭ zguroase, urme de vetre, pe carĭ aŭ fost foc.

Cetăţuia, *deal*, în jud. Neamţu, com. Siliştea, pl. Bistriţa. Are o înălţime atît de mare, în cît cu ochiul liber se văd oraşele Piatra şi Roman.

Cetăţuia, *deal*, în jud. Neamţu, partea de N. a com. Bozieni, pl. de Sus-Mijlocul; prezintă un povîrniş de vr'o 290 m. înălţime.

Pe coastele sale de jur-împrejur se observă urme de valurĭ ce par a fi fost odinioară marginele şanţurilor unuĭ lagăr întărit, precum şi nişte ridicăturĭ ce formaŭ apărările lor; acuma ele sunt ruinate. Se zice că în acest loc Ştefan-cel-Mare s'a retras împreună cu restul oştirieĭ sale, în urma războiuluĭ de la Valea-Albă.

Acest deal, pănă maĭ acum cîţĭ-va anĭ, a fost acoperit de codri secularĭ.

Cetăţuia, *deal*, în jud. Neamţu, com. Tazlăul, pl. Bistriţa, lîngă satul Frumoasa.

Cetăţuia, *stîncă* înaltă, jud. Neamţu, în mijlocul moşieĭ Bodeşti-Precisteĭ, comuna cu acelaşĭ nume, pl. Piatra-Muntele, spre malul pîrîuluĭ Cracăul.

Cetăţuia, *deal*, în lunca Vedeĭ, com. Chilia, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, pe care se află ruinele uneĭ cetăţĭ, zisă Tătărească, cu o lungime de 35 m. şi o lăţime de 24 metri.

Cetăţuia, *culme* înaltă, în dealul Ursoaia, jud. Olt. Cade în partea de S.-V. a com. Ursoaia, pl. Mijlocul. Locuitoriĭ îĭ maĭ zic şi Dealul-Cetăţeĭ. Se zice că aci ar fi existat o cetăţue.

Cetăţuia, *deal*, în faţa găreĭ Predeal, com. Predeal, pl. Peleşul, jud. Prahova. Aci, la 1784, armatele turcească şi romînă, con-

www.dacoromanica.ro

duse de Mavrogheni, bate cumplit pe Austriacĭ, carĭ intraseră în ţară sub comanda generalului Rali, şi ocupaseră poziţiunĭ însemnate, între altele Schitul-Predeal şi mănăstirea Sinaia.

Cetăţuia, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Slobozia, în partea de V. Este acoperit cu pădurĭ.

Cetăţuia, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Băbeni şi Sgîrciţi; se desface din dealul Baba, brăzdează Vestul comuneĭ. E acoperit cu pădurĭ.

Cetăţuia, *deal,* în jud. Roman, pl. Moldova, com. Văleni, spre S. de satul Văleni. Acest deal este o prelungire a dealuluĭ Cetăţuia, din com. Bozieni, judeţul Neamţu.

Cetăţuia, *deal,* jud. Suceava, pe moşia Huşi, d'asupra căruia se zice că ar fi fost o cetate. Este cultivabil.

Cetăţuia, *deal,* jud. Suceava, d'asupra satuluĭ Stroeşti; din el se scoate piatră.

Cetăţuia, *platoŭ,* jud. Tecuciŭ, în partea de V. a satuluĭ Poiana, înconjurat de toate părţile de văĭ, afară de partea vestică, unde curge rîul Siretul. Locul fiind nisipos, Siretul a mîncat jumătate din el.

Platoul are un diametru de 80 metri. Pentru a ajunge la cetăţue, se trece prin satul Poiana, prin mahalaua numită Ţicăul, de aicĭ prin un drum îngust numaĭ cu piciorul şi călare, ajungem în o vale şi pe urmă ne ridicicăm pe platoŭ (pe cetăţuie).

Priveliştea ce ne o oferă, e încîntătoare, căcĭ se poate privi în toate părţile, cu deosebire în partea de V. pănă în Carpaţi, la S. pănă la Focşani, la N. pănă la Bacăŭ şi Neamţu. E punct strategic important.

La 1 metru de la suprafaţa pămîntuluĭ, se găsesc oseminte de oamenĭ şi animale, precum şi hărburĭ.

Localitatea prezintă un interes istoric. Se crede că aicĭ a fost un cimitir. Lîngă Cetăţuia, la N. şi E. se află 7 movile maĭ micĭ, 3 spre E., în sat, iar 4 pe malul Siretuluĭ spre N.; cea 1-ia, de la S. la N., poartă numele de Movila-cu-Piatră.

Cetăţuia-Cetăţile, *ridicătură de pămînt,* în partea de E. a satuluĭ Porcăreţ, com. Corbeasca, jud. Tecuciŭ.

E un loc strategic important, din toate părţile afara de cea sudică, este înconjurat de dealurĭ şi pădurĭ seculare. Din partea de S. se vede pănă aproape de Focşani.

Se găsesc arcurĭ şi micĭ obiecte sfărîmate. Locuitoriĭ numesc această localitate Cetăţile.

Cetăţuia, *deal,* în jud. Tutova, pl. Tutova, com. Corodeşti.

Cetăţuia, *deal,* jud. Vasluiŭ, nu departe de dealul La-Gropĭ, din com. Micleşti, pl. Crasna. Dealul şi-a luat numele de la locul numit Cetăţuia, ce se află în pădurea statuluĭ de pe teritoriul com. Brăduceşti, din jud. Fălciŭ şi în hotarul despre E., al satuluĭ Chiriceşti, din com. Micleşti, plasa Crasna. Această cetăţuie este între două rîpĭ prăpăstioase, ele avînd pe alocurea o adîncime de 25—30 metri. Din rîpă în rîpă este un şanţ în partea sudică, cu o adîncime de 3—4 metri. La mijlocul şanţuluĭ e lăsat loc de intrare. Fundul Cetăţueĭ e format din întrunirea ambelor rîpĭ. Aicĭ, se zice, că se refugeaŭ oamenĭĭ de frica barbarilor, tăind copacĭĭ de prin prejur maĭ mult de jumătate şi cînd năvăleaŭ barbarĭĭ, doboraŭ copacĭĭ preste eĭ.

Cetăţuia are forma unuĭ triunghiŭ, cu o lărgime ca de 10—12 hect.

Cetăţuia, *lac,* în jud. Vlaşca, pe proprietatea Paraipani, în josul satuluĭ Bălărĭĭ; se scurge în Dunăre.

Cetăţuia, *loc,* jud. Bacăŭ, plasa Siretul-d.-s., comuna Mileşti, cu urme de întăririĭ. Aci sunt două rînduri de şanţurĭ vechĭ, adîncĭ de 3 m.

Cetăţuia, *loc,* cu urme de întăririĭ, în jud. Bacăŭ, com. Comăneşti, pe dealul Comăneştilor, în dosul vieĭ, unde se văd ruine de forturĭ (redute şi bateriĭ) moderne, de care se zice că acolo ar fi fost o cioc-nire între Nemţĭ şi Turcĭ. (Războiul dintre Austria şi Turcia, din 1788). Se găsesc însă morminte compuse din 4 pietre marĭ, cuprînzînd oase omeneşti, care dovedesc o vechime mare.

Cetăţuia, *loc,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., com. Nadişa, aşezat sub dealul Ţurluiul, unde se văd niştе şanţurĭ adîncĭ pe o întindere mare. Aci se petreceaŭ lupte crîncene între Moldoveni şi Tătarĭ. In apropiere se află urme de zidirĭ ale silişteĭ satuluĭ Cetăţuia numit Orzăştea în vechime.

Cetăţuia, *loc izolat,* în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Cernăteşti, la stînga rîuluĭ Slănicul; între Valea-Maluluĭ şi Valea-Plutelului se văd ruine de o vechie fortificaţie precum şi hîrburĭ,

www.dacoromanica.ro

cenuşe, etc. Tradiţie o atribue Tătarilor.

Cetăţuia, *loc,* în jud. Covurluiŭ, com. Pechea, pl. Siretul. Aicĭ se observă urmele unuĭ şanţ de întăriturĭ.

Cetăţuia, *loc,* la mică depărtare de Cetatea-Herţeĭ, com. Movila, plasa Herţa, jud. Dorohoiŭ, cu urme multe de întăriturĭ. Se zice că ar fi fost făcute spre susţinerea Cetăţeĭ-Herţa; alţiĭ susţin că ele ar fi maĭ din vechime făcute. Pe acolo s'aŭ găsit bombe de fĭer cu gaure, (cărora li se putea pune cozĭ de lemn) săgeţĭ şi alte lucrurĭ.

Cetăţuia, *loc,* în pădurea despre Prut, pe teritoriul satuluĭ Vatra, com. Hudeşti-Marĭ, plasa Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ; pe el se află marĭ şanţurĭ cu valurĭ de pămînt.

Cetăţuia, *loc,* în marginea pădureĭ despre şesul Prutuluĭ, pe teritoriul satuluĭ Hîrbova, com. Mamorniţa, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ, pe a căruĭ înălţătură sunt treĭ rînduri de şanţurĭ vechĭ, ce aŭ adîncimea peste înălţimea omuluĭ. Ţărîna din ele, e pusă în val pe malul despre pădure în partea de la deal. De-a dreapta şi de-a stînga, precum şi la spate despre deal, sunt urmele altor şanţurĭ, ce ar fi fost apărătoare acelor din centru. Se zice că aceste şanţurĭ sînt urmele războiuluĭ urmat între Leşĭ cu Turciĭ şi Moldoveniĭ în împrejurările următoare:

«După ce s'a suit pe tron Constantin Cantemir-Vodă Bătrînul, la 1685, prin luna Septembrie, s'a făcut năvălire în Moldova de Leşĭ, sub Marele Hatman Ioan Stanislaŭ Iablonovski, şi a venit pănă la Boian, pe Prut. Scopul venireĭ era să cuprinză zăhăreaua ce Turciĭ duceaŭ la cetatea Cameniţa. Auzindu-se de această coborîre a Polonilor, de îndată li-aŭ eşit înainte Suleiman Paşa Serascherul, cu Selim-Gherei, Hanul Tătarilor şi cu Constantin-Vodă cu boerĭi şi slujitoriĭ; cărora dîndu-le războiŭ, vitejeşte i-aŭ alungat.»

Satul Boian de pe Prut, unde s'aŭ coborît Leşiĭ, este în hotar cu localitatea aceasta a întăriturilor, şi de sigur că şi ea a fost cuprinsă de armate şi poate şi întărită cu şanţurile ale căror urme se văd şi astă-zĭ.

Cetăţuia, *loc,* în pădurea comuneĭ Moşna, plasa Podoleni, jud. Fălciŭ, pe dealul Cetăţuia, pe care se văd urme de şanţurĭ şi ridicăturĭ de pămînt, numite de locuitorĭ Cetăţuia-luĭ-Ştefan-Vodă-cel-Mare. Acest loc are o suprafaţă plană de 1 ½ hect., este înconjurat împrejur de un şanţ, a căruĭ adîncime e aproape de 2 m., iar lărgimea de 3 ½ m., fiind deschis în partea despre V., unde se şi cunoaşte bine locul de poartă. Intr'o parte se află o ruptură de pămînt adîncă, în forma uneĭ caverne, unde, se zice, eraŭ uşele uneĭ tainiţe. In partea de E. a ioculuĭ închis cu şanţul, este o movilă, care servă ca punct de observaţie, şi deschisă despre V. în cetate.

Astă-zĭ cetăţuia se află înconjurată de pădure, iar pe movilă sunt crescuţĭ arborĭ marĭ. Movila este situată la capătul dealuluĭ Cetăţuia, a căreĭ înălţime este foarte mare. Partea de S. a dealuluĭ, al căruĭ vîrf îl termină movila, formează o prăpastie, care împiedică suişul în cetate.

Cetăţuia, *loc,* în partea de N. a satuluĭ Arsura, com. Ghermăneşti, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, e înconjurat cu şanţ, în formă patrată. Se maĭ numeşte şi Cetatea-Mogoşeşti.

Cetăţuia, *loc,* în jud. Fălciŭ, cu ridicăturĭ de pămînt şi înconjurat cu şanţ; e în pădure lîngă poiana şi pîrîul Vladnicul, de pe moşia Vladnicul (mănăst. Vladnicul), pe teritoriul com. Corni, pl. Crasna, în hotarul moşieĭ Vutcani, plasa Mijlocul.

Cetăţuia, *loc izolat,* în jud. Tecuciŭ, comuna Buda, pe dealul Dobrotforuluĭ, la hotarul eĭ despre com. Stănişeşti. Aicĭ se văd urme de şanţurĭ fără o formă precisă. Tradiţia spune, că în vechime ar fi fost locuit de Tătarĭ şi că în fuga lor ar fi aruncat tot ce prădaseră într'un puţ din mijlocul cetăţeĭ.

Cetăţuia, *loc,* jud. Tecuciŭ, situat pe dealul cu acelaşĭ nume, la E. de satul Homocea. Acest loc nu este acoperit cu pădure şi are o formă rotundă. Se poate bine observa chiar din satul Homocea.

Cetăţuia, *loc izolat,* în com. Surupatele, plasa Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Cetăţuia, *biserică,* în jud. Buzăŭ, pe piscul Cetăţuia, din comuna Tisăul, căt. Haleşul, ridicată din iniţiativa şi cu cheltuiala monahuluĭ Iosif, ajutat în cît-va şi de caritatea publică; a fost începută în 1858 şi terminată în 1864. Ea e construită numaĭ din piatră. M. S. Regele Carol, viind aci în 1866, ca semn al admiraţiuneĭ sale pentru frumuseţea acestor locurĭ şi al sentimentelor sale de pietate creştină, puse să o zugră-

www.dacoromanica.ro

vească cu cheltuiala sa; însă frumoasa pictură cu care a fost ornată, aproape s'a şters, din cauza umidităţeĭ pereţilor. Biserica se administrează de superiorul schituluĭ Ciolanul. In jurul săŭ sunt nişte chiliuţe ruinate.

Cetăţuia, *mănăstire*, jud. Iaşi, situată în capătul despre N.-E. a dealuluĭ Hlincea şi care parte de deal a luat numele de Cetăţuia, după biserica zidită aicĭ de Duca-Vodă la 7180 (1672). Această mănăstire a fost înconjurată cu zid de jur-împrejur. Are forma uneĭ cetăţue, şi servea în trecut de adăpost şi de apărare contra năvălitorilor barbarĭ.

Găsim următoarele în tomul III, pag. 123, din «Letopiseţul», cu privire la această localitate:

«In cetăţuia acesteĭ mănăstirĭ a stat închis Mihail-Racoviţă-Vodă, d'impreună cu boierii ţăreĭ pe la 1716, apărîndu-se în potrivă Austriacilor, carĭ intraseră în ţară cu căpitenia lor Ferentz, ca să prindă pe Mihaiŭ-Vodă. Ajungînd Tătarii în ajutorul Moldovenilor, s'a încins lupta între eĭ şi Nemţiĭ, în Valea-Cetăţueĭ, pe pîrîul numit astăzĭ Nicolina, unde Nemţii aŭ fost bătuţĭ şi urmăriţĭ până dincolo de Hlincea, iar căpitanul lor Ferentz, fiind prins, i s'a tăiat capul, din porunca Domnuluĭ, chiar în poarta Cetăţueĭ, şi trupul luĭ d'impreună cu al altor prinşĭ şi ucişĭ în războiŭ, s'a îngropat de vale de Cetăţuie, în marginea oraşuluĭ Iaşi, în drumul ce merge spre Ţarigrad, şi ridicînd o movilă, a infipt d'asupra eĭ o cruce de piatră cu inscripţiunea acesteĭ întîmplarĭ». Movilă fiind îngrădită cu zăplaz, se numeşte Cerdacul-luĭ-Ferentz, ea există şi astăzĭ, lîngă bariera Nicolina, în marginea şoseleĭ judeţene Iaşi-Vasluiŭ.

Cetăţuia, *schit*, jud. Vîlcea, la 1 kil. spre N. de oraşul Rîmnicul-Vîlcea, pe şoseaua care merge la Călimăneşti. Este situat pe vîrful unuĭ deal, în forma uneĭ căpăţinĭ de zahăr, înconjurat cu castanĭ sălbaticĭ; schitul domină pe o întindere de maĭ multĭ kil., întreaga vale a Oltuluĭ.

Acest schit, metoh al Mitropolieĭ din Bucureşti, a fost reîntemeiat de Mitropolitul Teodosie, în anul 1680 şi restaurat în zilele noastre, la 1853, de răposatul Mitropolit Nifon. Prin poziţia sa, înainte d'a se ridica o biserică, a fost o cetate întărită, de unde vine şi numele de Cetăţuia.

Tradiţia spune, că ar fi existat din vremĭ, ba chiar ar exista şi acum, o comunicaţie subterană între Cetăţuia din Vîlcea şi Fedeleşoiul din Argeş, o altă mănăstire de peste Olt. In adevăr, pe malul opus al Oltuluĭ, se află mănăstirea Fedeleşoiul, în apropiere de care se zăresc şi azĭ ruine de vechĭ întăriturĭ de zid. Existenţa acestuĭ colosal tunel pare a fi dubioasă, dar ceea ce nu lasă nicĭ o indoială este că atît Cetăţuia din Vîlcea, cît şi Fedeleşoiul din Argeş, formaŭ un sistem de apărare a văeĭ Oltuluĭ de invaziune vrăjmaşă.

In acest schit s'a săvărşit decapitarea luĭ Radu-de-la-Afumaţĭ, unde se închisese împreună cu fiul săŭ, de către Moise Basarab, la anul 1529.

Relativ la bisericuţa Cetăţuia, tradiţia spune că în vremile vechĭ de tot, şedea un Domn numit Basaraba în chiliile bisericuţeĭ. El avea cu sine tunurĭ şi ostaşĭ, cu care se păzea de vrăjmaşĭ.

Cetăţuia, *moşie* a statuluĭ, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Vela; cu venit anual de 4000—5000 leĭ. Moşia a fost pendinte de Episcopia Rîmnicul, dar trecută la stat, după secularizarea averilor mănăstireştĭ.

Cetăţuia, *munte*, în com. Vintilă-Vodă, acoperit de izlaz; formează unul din cele patru piscurĭ fortificate pentru apărarea cetăţeĭ Vintilă-Vodă.

Cetăţuia, *munte*, în jud. Buzăŭ, com. Calvini, căt. Bîsceni-d.-s.; culmineză într'un frumos şi important pisc. E acoperit de păduri.

Cetăţuia, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., pe terit. com. Mileşti; aparţine d-luĭ Caton Lecca.

Cetăţuia, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Nadişa; aparţine statuluĭ. Are 832 hect., saŭ 408 fălcĭ, cu arborĭ foioşĭ şi e amenajată; regimul adoptat este crîngul compus. Inainte de secularizare aparţinea mănăstireĭ Berzunţul.

Cetăţuia, *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Calvini, căt. Bîsceni-d.-s., cu 100 hect., proprietate în devălmăşie a moşnenilor.

Cetăţuia, *pădure* a Statuluĭ, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Vela, jud. Dolj, în întindere de 250 hect., 58 arĭ, 95 c. a.

Este amenajată. Esenţe: ulmĭ, plopĭ, stejarĭ, cerĭ, frasinĭ şi gîrniţă; aceasta din urmă predomină.

Cetăţuia, *pădure*, jud. Suceava, sunt diferite esenţe, pe moşia Văscani.

Cetăţuia, *pădure* a statuluĭ, în

www.dacoromanica.ro

întindere de 198 hect., situată în raionul comunei urbane Rîmnicul-Vîlcea, plasa Ocolul, jud. Vîlcea.

Cetățuia (Jidova), *pisc*, în jud. Buzău, com. Tisău, căt. Haleșul, culminație a masivului muntelui Ciolanul, format dintr'o imensă stîncă calcaroasă, avînd și o carieră, din care se extrage piatră de construcțiuni de o calitate superioară. In juru-i se găsește și gips în abondență. Din culmea sa se întinde spre E. un vast platou, acoperit cu fînețe, păduri și pomi. La N. se văd miile de vîrfuri ale munților atît din Buzău, cît și din județele vecine; la E., întinsa și frumoasa vale a Buzăului și chiar orașul; la V., apele Buzăului, dispărînd și apărînd printre gigantice piscuri, printre coline, precum și printre întinsele holde de porumb semănate pe malurile sale; la S., în apropiere schitul Ciolanul, ascunzîndu-se între arborii secularelor sale păduri de stejar. Se zice că aci ar fi fost o cetate de jidovi (uriași), din care cauză poartă și numele de Jidova. Se văd încă și azi resturi de ruine.

Cetățuia, *pisc*, comuna Dobriceni, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Cetățuia, *pîrîiaș*, jud. Tutova, ce izvorește din com. Adam; curge spre V., trece prin com. Fundeanul și se unește cu pîrîul Recea, puțin mai spre N. de satul Cărăpcești.

Cetățuia, *numire*, dată unui loc închis cu șanțuri, în pl. Borcea, județul Ialomița, la 3 kil. spre N. E. de satul Mihaiu-Viteazul.

Cetățuia, *numire*, dată unui loc închis cu șanțuri, în pl. Borcea, jud. Ialomița, pe cîmpul Bărăganului, spre N. de satul Dichiseni. Se zice, că ar fi fost aci odinioară lagăr militar.

Cetățuia, *numire*, dată unui șanț adînc și lung de 250 m., făcut pe muchea ce desparte satul Axintele de Frumușica, în pl. Cîmpului, jud. Ialomița. Se zice, că acest șanț ar fi făcut de armatele rusești, într'un războiu cu Turcii.

Cetățuia, *șanț* mare, între V. și S. de com. Scăeni, pl. Podgoria, jud. Prahova, în apropiere de rîul Teleajen. Tradiția spune că acest șanț datează din timpul lui Mihaiu-Viteazul.

Cetățuia, *ruine*, de o vechie cetate, în jud. Buzău, com. Monteorul, căt. Ogrăzile pe dealul Teișului.

Cetățuia, *urmă de cetate*, plasa Dumbrava-d.-j., com. Vela, jud. Dolj.

Cetățuia, *urme de cetate*, plasa Balta, comuna Bîrca, județul Dolj. Tradiția spune că aci s'ar fi dat o luptă între Turci și Ruși.

Cetățuia, *urmele unei vechi întăriturĭ*, situată în capul dealului între Corcioveni și Cosițeni, jud. Tecuciu. Sunt trei intrări.

Cetățuia, *vale*, pl. Dumbrava-d.-j., com. Vela, jud. Dolj, în satul Cetățuia.

Cetățuia, *vîlcea*, jud. Teleorman, o ramificație a văei Teleormanului în partea despre Nord a moșiei Orbeasca, în raza comunei Orbeasca-d.-s.

Cetățuia-Belcea. (Vezi Belcea, jud. Bacău).

Cetățuia-lui-Traian, *cetate*, pl. Jiul-d.-mj., com. Cerătul, jud. Dolj, de la care se numea odată ast-fel și comuna.

Cetățuia-lui-Traian, *nume*, ce a purtat în vechime com. Cerătul, pl. Jiul-d.-mj., com. Cerătul.

Cetățuia-Nemților, *loc întărit*, jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., din com. Rîpile, pe teritoriul satului Rîpile.

Cetățuia-Podului, *loc*, jud. Bacău, pl. Tazlău-d.-j., com. Rîpile, numit ast-fel din cauza unei redute, ale căreĭ urme se văd și astăzi pe malul stîng al Trotușului, redută ridicată la capătul podului, acum dispărut, de peste Trotușul, pe teritoriul cătunului Pătrășcani.

Ceuca, *deal*, jud. Neamțu, prelungit din spre sat. Negrești spre sat. Dobreni, situat în com. Dobreni, pl. Piatra-Muntele.

Ceuca, *deal*, în jud. Neamțu, com. Budești-Precisteĭ, pl. Piatra-Muntele; situat lîngă anexa Dumbrăvile și în prelungirea dealului cu același nume.

Ceușarul, *vale*, în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani.

Cezieni, *com. rur.*, în partea de N. a plășeĭ Ocolul, jud. Romanați. E formată din satele: Cezieni (866 loc.), Frăsinetul-de-Pădure (302 loc.), Corlățești-Sîrbi (250 loc.) și Corlățești-Atîrnați. Situată pe malul drept al Tesluiului, spre N.-V. de Caracal, cam la 10 kil., pe un teren, a cărui altitudine e de 140 m.

www.dacoromanica.ro

d'asupra niveluluĭ măriĭ. Are o populaţie de 412 capĭ de familie, cu 1664 suflete, din carĭ 333 contribuabilĭ. Ştiŭ carte numaĭ 42 persoane.

Vite sunt: 1163 vite marĭ cornute, 2254 vite micĭ şi 264 rîmătorĭ.

In com. sunt 9 cîrciumĭ şi o moară cu aburĭ, a răposatuluĭ Dimitrie Cezianu.

Budgetul comuneĭ pe 1886/87 a fost de 3831 leĭ la venitурĭ şi 3734 leĭ la cheltuelĭ.

Are o şcoală primară mixtă de grad. II, cu un învăţător, la care aŭ urmat 78 elevĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Dimitrie (1849) şi în Frăsinetul alta, cu hramul Sf. Nicolae (1854), deservite de 3 preoţĭ şi 5 cîntăreţĭ.

Cheabali, *vale,* izvoreşte de la V. de com. Ogretinul, pl. Teleajenul, judeţul Prahova; se varsă în gîrla Ogretinul, tot în com. Ogretinul.

Checige, *cîşlă,* saŭ tîrlă de oĭ, a locuitorilor din satul Checige, jud. Constanţa, sat din care azĭ aŭ rămas numaĭ cîte-va ruine şi cîte-va sate în plasa Mangalia, com. Sari-Ghiol; pe un platoŭ pietros situat d'asupra laculuĭ Mangalia şi pe drumul ce duce de la Hagilar la Mangalia.

Checige, *locuinţă izolată,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul com. rurale Sari-Ghiol. Odinioară forma un sat bogat şi frumos, însă în războiul din urmă, incursiunile Cerchezilor şi Başbuzucilor a făcut pe locuitorĭ să-l părăsească şi a se stabili maĭ spre S. Ruinele acestuĭ sat se văd pe un platoŭ înalt, dominînd valea Checige şi lacul Mangalia pe o mare întindere.

Chedica (Piedica), *prival,* jud. Brăila, care uneşte iezerul Curcubeul de la N. Coităneseĭ cu canalul Vîlciul, după ce uneşte iezerul Tanizlaul, din com. Stăncuţa.

Chedreanul, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, teritoriul com. Agemler; se întinde printre văile Chiorcui şi Cioroiul-Ceair de la N. satuluĭ Sofular şi pănă la S. satuluĭ Ciobanisa. Are o înălţime medie de 110 m.

Chehaiaua, *insulă,* pe Dunăre, jud. Ialomiţa, plasa Borcea, în dreptul satuluĭ Ceacul.

Chehaiaua, *pădure,* în insula cu acelaşĭ nume, pl. Borcea, jud. Ialomiţa. Are 30 hect. Esenţe: salcie şi plop.

Chehaiaua, *pichet de frontieră,* jud. Ialomiţa, în insula cu acelaşĭ nume.

Cheĭ (La-), *parte* din *rîul* Bistriţa, jud. Suceava, între Bogolinul şi Geamalăul.

Cheĭ (La-), *loc izolat,* în com. Neḫoiaşul, jud. Buzăŭ, pe malul drept al rîuluĭ Buzăŭ, puţin maĭ jos de Gura-Siriuluĭ.

Cheĭ (La-), *vale* şi *colţ,* în com. Bădeni-Pămînteni, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Cheia, *com. rur.,* plaiul Cozia, judeţul Vîlcea, compusă din 2 cătune: Cheia şi Gurguiata. Probabil că numirea îĭ vine de la poziţia loculuĭ, închis de munţĭ. Comuna datează, după spusa locuitorilor, de 4—500 anĭ.

Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Cheia, la 17 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 4 kil. de Olăneşti, reşedinţa plaiuluĭ. La început, această comună era pe Dealul-Cheia, unde astăzĭ este cînip, şi din lipsa de apă s'a mutat pe rîul Cheia.

Are o populaţie de 804 locuitorĭ (449 bărbaţĭ şi 355 femeĭ), în care intră şi 8 familiĭ de ţiganĭ fierarĭ şi 5 familiĭ rudarĭ-lemnarĭ, supuşĭ Austriacĭ. Capĭ de familie sunt 243; contribuabilĭ 190; case de locuit 220.

In comună sunt două schiturĭ şi o biserică: Schitul-Iezerul, fondat de Mircea Voevod şi Doamna sa Chiajna, la anul 7081, al doilea, Bradul, fondat de ieromonahul Sava la anul 7292 şi biserica comuneĭ cu hramul sf. Ingerĭ, fondată la anul 7286 de Popa Preda, Popa Mateiŭ şi alţiĭ.

In comună se găsesc: 50 caĭ, 150 boĭ, 165 vacĭ, 235 capre şi 1250 oĭ.

Pe rîul Cheia, în raionul comuneĭ, sunt 4 piue, 3 morĭ-rîşniţe şi 1 ferăstrăŭ. Locuitoriĭ sunt moşneni. Clăcaşĭ sunt numaĭ 5, cărora la anul 1864, li s'a dat 12 hect. pămînt pe moşia statuluĭ Iezerul şi Bradul.

De această comună ţin munţiĭ: Lespezile şi Ionaşcu, aĭ statuluĭ, şi Comarnicile, Bogdanul, Clinul, Muntişorul şi Căprăreţele, aĭ comuneĭ.

La locul numit La-Schit e o peşteră ruinată, unde, se zice, că se află mormîntul luĭ sf. Antonie.

In raionul comuneĭ sunt peste 16 izvoare cu apă minerală, în carĭ se fac băĭ (nefiind stabiliment balnear), şi carĭ vindecă, de scabie, bube, scrofule şi reumatizm.

In Valea-Lungă şi în alte localităţĭ, se văd săpăturĭ făcute de Saşĭ, pentru a scoate aur. Aci sunt şi carierĭ de piatră de var.

Şcoala datează în comună de la anul 1858. Localul e noŭ,

www.dacoromanica.ro

proprietatea comunei. Se frecuentează de 21 copii (17 băeți și 4 fete), din numărul de 94 46 băeți și 48 fete), în vîrstă de școală. Știu carte 56 bărbați și 3 femei. Cu întreținerea școalei statul cheltuește anual 1404 lei.

Stupi cu albine sunt 50. Vatra satului are 150 hect., iar în total peste 4500 hect. pămînt.

Budgetul de veniturile și cheltuelile comunei sunt de 1273 lei.

Se mărginește la N. cu comuna Olănești, la E. cu Sărăcinești, la S. cu Smeurătul, Cacova, Dobriceni și Bărbătești și la V. cu munții Ionașcul.

Cheia, *sat*, face parte din com. rur. Cheia, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Cheia saŭ **Cheia-Teleajenului**, *mănăstire de călugări*, județul Prahova, așezată la hotar, în apropiere de pasul Bratocea.

Prima ei biserică a fost sub poalele munteluĭ Balaban, fondată la anul 1770, în zilele Domniei luĭ Mavrocordat, și arsă de Turcĭ, în războiul ce aŭ avut cu Nemții. După aceasta, la anul 1790, s'a construit o altă biserică maĭ la vale, lîngă apa Tîmpa, în zilele starețuluĭ Atanasie. La anul 1835 s'a făcut o a treia biserică, ce există și astă-zĭ, avînd următoarea inscripție:

«Intru marea slavă și laudă a prea sfinției și de viață făcătoare și nedespărțită Treime, întru a cărui cinste și hramul se prăznuește. La anul 1835, Iulie 16, s'a ridicat această sfîntă biserică din temelie, cu toate împrejurimile ei, în zilele prea înălțatuluĭ nostru Domn Alexandru Dimitrie Ghica Voevod, cu voia frăține-său, Marele vornic Mihalache Ghica, de la care s'a și răscumpărat la anul 1846, cu bine-cuvîntarea prea sînțitului nostru Episcop de Buzăŭ D. D. Chesarie, de care s'a și sfințit la anul 1839, Iulie 30, prin osîrdia și osteneala Cuviosiei sale, Părinteluĭ Damaschin Ieromonah și stariț al sfîntuluĭ Schit Cheia și a toată sinodia sa, și cu ajutorul și cheltuiala multor iubitorĭ de Christos pravoslavnicĭ creștinĭ și marĭ ctitorĭ aĭ sîntuluĭ lăcaș acesta, spre vecinica lor pomenire».

Are 47 monahĭ, maĭ toțĭ bătrînĭ și infirmĭ.

Cheia, *rîŭ*, jud. Vîlcea, izvorește din muntele Breaota, punctul Ionașcul; curge de la N.-V. către S.-E.; se împreună cu rîul Olănești, la com. Sărăcinești, unde poartă numele de Sărăcinești și formează rîul Rîmnicul, care se varsă în Olt, pe malul drept, în dreptul orașuluĭ Rîmnicul-Vîlcea.

De la originea și pînă la confluența rîuluĭ Olănești, lărgimea și adîncimea rîuluĭ Cheia sunt neînsemnate. De aci la vale (cînd primește numele de Rîmnicul) are o lărgime medie de $20^{m.}$ și o adîncime de $0^{m.},60$. Lărgimea albieĭ variază de la 30—$80^{m.}$ Fundul conține pĭetriș, iar țărmurile aŭ o înălțime, care variază de la 1—5 m. Lărgimea văeĭ de la S.-E. de com. Cheia, are o lărgime care variază de la 500—1500 m. Fundul văeĭ este p'alocurea acoperit cu arborĭ, formînd luncĭ. Valea este populată, productivă și viabilă. O cale de comunicație e șoseaua ce duce de la Rîmnicul la Olănești.

Cheia, *pîrîiaș*, în com. Pîngărați, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu; izvorește dintre ramura Măgura-Șomuzuluĭ și a Cheeĭ; se varsă de-a stînga pîrîuluĭ Tarcăul, față în față cu pîrîul Lăptoacele.

Cheia, *pîrîŭ*, jud. Prahova, izvorește din muntele Bratocea, se unește cu pîrîul Dosul-Bobeșuluĭ și împreună se varsă în rîul Teleajenul, pe malul drept, puțin maĭ jos de mănăstirea Cheia, în raionul comuneĭ Măneciul-Ungureni, plaiul Teleajenul.

Cheia, *izvor cu apă minerală*, com. Muereasca-d.-s., pl. Cozia, jud. Vîlcea. Ese dintr'o stîncă de piatră, la N.-V. comuneĭ. Apele acestuĭ izvor conțin: iod, sare, oxid de fier și sulf în maĭ mare cantitate. Locuitorii le întrebuințează ca leac în contra rîieĭ, frigurilor și ca purgativ.

Cheia, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, com. urb. Măcin, și comuna rurală Jijila. Este o comună vestică a dealurilor Pricopanuluĭ, se îndreaptă spre V., avînd o direcție generală de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd partea nord-vestică a plășeĭ și a comuneĭ urbane Măcin și cea sudică a comuneĭ Jijila. Se prelungește la V. cu dealurile Sărăria, Aganim și Orliga. Vîrfurile sale maĭ însemnate sunt: Sărăria 109 m., și Vițelarul 99, ele sunt stîncoase și servă ca puncte trigonometrice de observație de rangul al 3-lea. Poalele sale sudice se opresc pe malul stîng al Gîrliței-Coticeruluĭ, și lîngă orașul Măcin, iar cele nordice, pe malul stîng ale văeĭ Jijila. Din ele iaŭ naștere Valea-Vasilica, Valea-Largă și Valea-Popiĭ, afluenți aĭ văeĭ Jijila. El lasă spre N.-E. prelungirea numită Dealul-Știubeiuluĭ. Pe la poalele luĭ trece drumul județean Măcin-Isaccea. Este acoperit cu fînețe și pășunĭ.

Cheia, *deal*, la V. comuneĭ Otești, plaiul Horezul, județul Vîlcea.

Cheia, *loc izolat*, în com. Tisăul,

www.dacoromanica.ro

jud. Buzău, ca la 7 kil. pe apa Tisăului în sus. Aci, în mijlocul munților de piatră, se văd ruinele unuĭ palat, pe care tradiția îl atribue d-neĭ Neaga. Poziținea e din cele maĭ inaccesibile, neavînd de cît un singur loc de comunicare, albia Tisăului. O mica deschizătură pe unde el se scurgea, pe sub poarta palatuluĭ, era închisă cu porțĭ de fier, fiind atîta spațiŭ lăsat, cît permitea scurgerea apeĭ. Acum poarta nu se maĭ cunoaște; stîncele, carĭ îĭ formaŭ închiderea, s'aŭ maĭ depărtat puțin, dărîmîndu-se în timpul viitureĭ apelor.

Cheia, *moșie*, în jud. Buzău, comuna Zîrnești-de-Cîlnău, cătunele Zîrnești și Ghizdita. Are 200 hect. și se împarte în 4 sforĭ: Cheia (Serianca), 75 hect., Cheia (Solomon), 35; Cheia (Cuciturească), 45 și Cheia Moșnenească, 45 hect.

Cheia, *munte*, pe frontiera jud. Buzău, situat la stînga rîuluĭ Buzăul, în punctul pe unde el intră în județ. Are o poziție strategică și strîmtează mult albia Buzăuluĭ.

Cheia, *numire*, dată uneĭ părțĭ din muntele Grebănul, din comuna Năeni, jud. Buzău.

Cheia, *vîrf de munte*, în dreapta rîuluĭ Argeșul, jud. Argeș, plaiul Loviștea.

Cheia, *culme de munte*, jud. Vîlcea, care pornește din muntele Breaota, separă rîul Rîmnicul de apa Olănești și se termină aproape de confluența lor, avînd ca vîrf maĭ însemnat muntele Stogul.

Cheia, *pădure*, în jud. Buzău, comuna Zilișteanca, căt. Slobozia; face un corp cu Flămînda de 230 hect., divizate în 3 părțĭ.

Cheia, *pichet*, jud. Buzău, în poalele munteluĭ Cheia, despre frontiera Transilvanieĭ. Tot aci e stabilit și un punct de vamă, pentru mărfurile și călătoriĭ, ce se duc și vin pe albia rîuluĭ Buzăul.

Cheia, *vale*, în jud. Buzău, com. Zîrnești-de-Cîlnău, avînd forma numeluĭ ce poartă. Ese din localitate și se scurge în rîul Cîlnăul, în căt. Ghizdită.

Cheia, *vale*, în jud. Buzău, com. Zilișteanca; începe din cătunul Slobozia, se unește cu Valea-Draculuĭ și apoĭ se scurge în Cîlnău.

Cheia, *vale*, la S. comuneĭ Mădulari, pl. Cerna, județul Vîlcea.

Cheia-Azugeĭ, *localitate*, județul Prahova, lîngă muntele Unghia-Mică, unde pîrîul Azuga, care vine de la N., formează un unghiŭ și apucă spre V.

Cheia-Cordunuluĭ (Cordonul), *numire*, dată uneĭ părțĭ din muntele Cheia, jud. Buzău, ale căreĭ poale le udă Buzăul, intrînd în județ.

Cheia-luĭ-Grumazi, *deal*, ce-ĭ maĭ zice și Vîrful-Gîrligiĭ, situat în partea de N. și E. a com. Cornul, pl. Prahova, jud. Prahova. Servă de pășune pentru vitele locuitorilor.

Cheia-Motruluĭ, *strîmtoare*, în com. rur. Negoești, plaiul Cloșani, jud. Mehedinți.

Cheia-Proviței, *localitate*, dintre coastele munților Surdești și plaiul Breaza-Talea, comuna Breaza-d.-s., pl. Prahova, județul Prahova, de unde izvorește rîul Provița.

Cheia-Teșileĭ, *localitate*, spre S. de com. Teșila, plasa Peleșul, jud. Prahova, unde se află o carieră de piatră.

Cheie (Moara-de-la-), *locuință izolată*, în jud. R.-Sărat, plasa Rîmnicul-d.-s., com. Dedulești, pe malul stîng al rîuluĭ Rîmnicul-Sărat. Azĭ e han pe drumul către comuna Dedulești și Buda.

Cheiĭ (Crucea-), *loc izolat*, în județul Buzău, pădurea Cheia, din com. Zilișteanca.

Cheiĭ (Fața-), *munte*, în jud. Buzău, com. Nehoiașul, pe frontiera Transilvanieĭ; format maĭ mult din stîncĭ în apropierea gureĭ pîrîuluĭ Arțagul.

Cheiĭ (Muchea-), *colină*, în com. și căt. Chiojdul, județul Buzău, culminînd într'un faimos pisc de piatră.

Cheiĭ (Stînca-), *stîncă însemnată*, în județul Buzău, comuna Nehoiașul, ramificație din muntele Cheia, situată pe frontiera județuluĭ.

Cheiĭ (Tabla-), *munte stîncos*, în jud. Buzău, com. Nehoiașul, pe frontieră; situat între plaiul Cerbuluĭ și muntele Zimbrul.

Cheiĭ (Valea-), *sorginte de apă minerală*, în jud. Buzău, com. Tisăul, lîngă palatul Cheia. Conține sulf și fier.

Cheiĭ (Valea-), *vale*, în județul Buzău, com Mlăjetul, căt. Valea-

www.dacoromanica.ro

Rea; începe din Valea-Muscelului și dă naștérea Văeï Rele, care se varsă în Buzău.

Cheiï (Vîrful-), *munte* gol, în jud. Buzău, comuna Lopătari, fiind format numaï din pietriș fără conzistență.

Cheile, *ramură de dealurï muntoase*, pe teritoriul com. Pîngărați, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțul, situată în prelungirea ramificăției Șomuzului.

Cheile-Bicazuluï, *loc izolat*, în com. Bicaz, pl. Piatra-Muntele. jud. Neamțu.

Cheilor (Piscul-), *pisc*, comuna Pojogi, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Cheilor (Valea-), *vale*, în jud. Buzău, com. Colți, începe de la Alunișul și se scurge în Valea-Bouluï.

Chelăreşti, *parte* din *satul* Trifești, plasa Siretul-d.-j., județul Roman.

Chelbe, *deal*, face hotarul între satele Chilișoaia și Păușești, din comuna Păușești, plasa Cîrligătura, jud. Iași.

Chelbe, *pîrîŭ*, jud. Iași; izvorește din partea de V. a sat. Păușești și se varsă în Iazul-Păușeștilor.

Chelcioiul, *deal*, la V. com. Zăvideni, plasa Oltul-d.-s., județul Vîlcea.

Cheleşoaia, *vale*, în jud. Ialomița, plasa Ialomița-Balta, lîngă satul Andrășești.

Chepeiul, *loc șes*, jud. Tecuciŭ, între valea Călmățuiul și Valea-Geruluï, la S. de satul l'uțeni, comuna cu același nume.

Cheptănarul (Peptănarul), *deal* și *ponor*, pe teritoriul satuluï Păltinișul, com. cu același nume, plasa Prutul-d.-j., județul Dorohoiŭ.

Chera, *deal*, pl. Jiul-d.-s., comuna Poiana, jud. Dolj, în V. com., cu o înălțime de aproape 500 m., ramificațiune a dealurilor din județul Gorj. Acoperit cu păduri, vii și livezi de pruni. In vîrful acestuï deal este movila Cula-Nemților.

Chera, *deal*, în com. rur. Corzul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinți.

Chera, *pîrîŭ*, în com. rur. Corzul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinți.

Chera, *vale*, în com. rur. Corzul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinți.

Cheragi, *vale*, în jud. Constanța, pl. Mangalia, pe teritoriul com. rur. Cheragi. Vine din Bulgaria sub numele de valea Popucci, apoï își schimbă numele după satele pe care le udă. Se maï numește Hoșcadin și Acargea. Are o direcțiune maï întîiŭ de la S. spre N., apoï de la E. spre N.-V., apoï iar spre N. și în fine spre E. trecînd prin sat. Popucci, Cadi-Chioi, Hoșcadin, Acargea și Cheragi. Malurile sale sunt stîncoase, din cauza dealurilor printre care trece, care sunt de natură maï mult saŭ maï puțin stîncoasă. Este situată în partea sudică a plășeï, ocupînd toată partea centrală a comuneï.

Cheragi, *deal*, în jud. Constanța, pl. Mangalia, pe teritoriul com. Cheragi. Se desface din dealul Sari-Ghiol și se îndreaptă spre V., avînd o direcțiune generală de la E. spre V. și se întinde pe la Nordul satuluï Acargea și printre văile Cheragi și Acargea. Are o înălțime maximă de 107 m.; este tăiat de drumul comunal Cadi-Chioi-Cheragi și pe la Sudul săŭ și paralel cu el, trece drumul comunal Sari-Ghiol-Acargea. Este situat în partea sudică a plășeï și cea estică și centrală a comuneï.

Cheragi, *vîrf de deal*, în jud. Constanța, pl. Mangalia, la hotarul comunelor Cara-Omer-Hazaplar și Cheragi. Este așezat pe culmea dealuluï Cara-Iuiuc și are o înălțime de 120 m. Fost punct trigonometric de observațiune, de rangul al II-lea.

Cheragi, *vîrf de deal*, în jud. Constanța, pl. Mangalia, la hotarul comunelor Cara-Omer și Cheragi, cu 4 kil. și jum. maï la S. de precedentul. Este așezat pe culmea dealuluï Egi-Iuiuc cu o înălțime de 123 metri, dominînd puțin satul Cheragi care este spre E., la 3 kil. și șoseaua județeană Cheragi-Cara-Omer.

Cheranuluï (Fîntîna-), *fîntînă*, com. Dobriceni, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Cherbea, *mahala*, din com. urbană Urlați, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Cherec-Havaş, *munte*, județul Neamțu, pe hotarul Transilvanieï; situat între mănăstirea Obcina-Cepcheșuluï, de care se desparte prin pîrîul Ața-Mare. Face parte din grupa munților Ciucul-Tarcăul.

Cherenea, *movilă*, jud. Romanați, face parte din un lung șir

www.dacoromanica.ro

de măgure, care urmînd cursul Dunăreĭ are direcţia de la E. spre V. Este situată lîngă com. Vădăstriţa, jud. Romanaţi.

Cherhanoiuluĭ (Grindul-), *loc* ridicat, d'asupra stufuluĭ înconjurător, în plasa Sulina, judeţul Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Satul-Noŭ, şi al cătunuluĭ Letea; se desface din grindul Letea; se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la N.-V., spre S.-E.; are o formă lunguiaţă; e străbătut de o mică gîrliţă şi stă în legătură cu grindurile Sulina şi Părul. Are o suprafaţă de 80 hect., neproductivă, fiind acoperit cu nisip.

Cherim-Cuiusu, *sat*, în judeţul Constanţa, plasa Silistra-Nouă, cătunul comuneĭ Hazarlîc, situat în partea răsăriteană şi septentrională a comuneĭ, la 8 1/2 kil. spre N.-E. de cătunul de reşedinţă, Hazarlîc. Este aşezat pe valea cu acelaşĭ nume, fiind mărginit la N. de dealul Curu-Alceac-Bair, la S.-V. de ramificaţiunile nord-estice ale dealuluĭ Mulver-Acceuci. Este dominat de vîrful Imail-Iuc, care are 184 metri şi care este situat la 2 kil. spre V. de sat. Maioritatea locuitorilor o formează Romînіĭ şi cu Bulgariĭ. Prin sat trece drumul comunal Enige-Enişenlia. Alte drumurĭ comunale duc la Adam-Clissi, la Urluia şi la Nargilar.

Cherleasca, *vale*, izvoreşte din dealurile com. Tesluiul, pe Oltul-d.-j. jud. Olt, Curge de la E. spre V. şi se varsă în rîul Olt, tot în raionul com. Tesluiul.

Cherlesti, *sat*, face parte din com. rur. Deleni, pl. Oltul-d.-j. jud. Olt.

Cherlesti-din-Deal, *sat*, face parte din com. rur. Tesluiul, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt. Are o populaţie de 159 loc. Aci e o biserică fondată la anul 1892.

Cherleşti-din-Vale, *sat*, face parte din com. rur. Tesluiul, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt. Are o populaţiune de 111 locuitorĭ.

Chesari, *rîpă*, comuna Bălileşti, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Chesarul, *gîrlă*. (Vezĭ Valea-Popiĭ, jud. Muscel).

Chesaruluĭ (Movila-), *movilă*, spre N. de com. Nedelea, pl. Filipeşti, jud. Prahova, pe malul stîng al rîuluĭ Prahova, formată din dărîmăturile zidurilor uneĭ bisericĭ vechĭ. In temelia acesteĭ bisericĭ se găsesc cărămizĭ foarte tarĭ. Uniĭ bătrînĭ spun că maĭ înainte cînd araŭ cu plugurile, împrejurul movileĭ, găseaŭ săgeţĭ, arcurĭ vechĭ şi alte obiecte de războiŭ. Cînd rîul Prahova dărîma malul, se găsiaŭ aci oase de oamenĭ.

Chesi-Orman-Bair, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Regep-Cuius şi anume pe acel al cătunuluĭ Techi-Deresi, situat în partea de miază-zi a plăşeĭ şi a comuneĭ, între văile Techi-Deresi-Ceair şi adiacenta sa, Chesi-Orman-Ceair. Are 125 metri înălţime, dominînd văile de maĭ sus şi un drum ce merge de la Techi-Deresi, în Bulgaria. Este acoperit numaĭ cu pădurĭ. Pe muchea luĭ nordică merge hotarul despărţitor între Bulgaria şi Romînia.

Chesi-Orman-Ceair, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Regep-Cuiusu şi anume pe acel al cătunuluĭ Techi-Deresi. Vine din Bulgaria, din dealul Ardali-Bair. Se îndreaptă spre V. avînd o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V. şi sub numele de Teres-Condu-Ceair, brăzdează partea meridională a plăşeĭ şi a comuneĭ. Prin ea trece hotarul care desparte Dobrogea romînă de cea bulgărească. Merge printre dealurile Chesi-Orman-Bair la S. şi Carabinus-Orman la N. Primeşte, pe stînga, valea Ardali-Ceair şi nu departe de gura acesteia, se uneşte cu valea Techi-Deresi, lîngă satul cu acelaşĭ nume. Printr'însa merge un drum ce duce de la Techi-Deresi în Bulgaria.

Cheşcheşul, saŭ **Căşcăieşul**, *munte*, jud. Bacău, pl. Trotuşul, situat la hotarul spre Ardeal pe teritoriul com. Tîrgul-Trotuşul.

Cheşcheşul, saŭ **Căşcăieşul**, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuş. Ese din muntele Şandrul-Mare, urmează piciorul S.-E. al munteluĭ Cheşcheşul şi se varsă d'a stînga Slăniculuĭ, maĭ în sus de pîrîul Puful, curgînd în întregime pe hotarul spre Transilvania.

Cheşnoiul, *sat*, face parte din com. rur. Cocoreşti, pl. Tîrgşorul, jud. Prahova. Cade în partea de V. a comuneĭ şi e udat de gîrla Iazul-Morilor.

Cheştelniţa, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Mileşti, de pe teritoriul satuluĭ Văleni.

Cheştelniţa, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., de pe teritoriul com. Mileşti.

Chetrăria (Pietrăria), *deal*, în ramura munteluĭ Cozla, judeţul Neamţu.

www.dacoromanica.ro

Chetrăria (Pietrăria), *munte*, jud. Neamţu, la hotarul Transilvaniei. Are o înălţime de 1595 m. (Vezi Albele, munte).

Chetrăria, *parte* din *pădurea* moşiei Stolniceni-Prăjescu, jud. Suceava.

Chetrăria (Pietrăria), *pîrîiaş*, jud. Bacău, plasa Siretul-d.-s. Curge prin com. Buhociul şi se varsă în pîrîul Valea-Ulmului.

Chetrăriei (Dealul-), saŭ **Dealul-Pietrăriei**, *deal*, spre S. mănăstirei Horaiţa, între comuna Dobreni şi com. Crăcăoani, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Dintr'însul se scoate piatră şi var.

Chetrăriei (Pîrîul-), *pîrîiaş*, în com. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Izvoreşte dintre muntele Peştera şi Ruptura, ramura Cozlei, şi se varsă pe dreapta pîrîului Cuejdiul.

Chetre, *numire*, ce să mai dă satului Vlădnicelele din judeţul Roman, plasa Siretul-d.-s., com. Stăniţa.

Chetreni, saŭ **Pietreni**, *sat*, în jud. Tutova, pl. Pereschivul, com. Stănueşti, spre N. de satul Stănueşti. Are 435 locuitori, din cari 10 ştiu carte. Locuesc în 110 case.

Chetreşti (Pietreşti), *com. rur.*, din plasa Stemnicul, jud. Vasluiŭ, la distanţă de 10 kil. de oraşul Vasluiŭ şi de 24 kil. de Negreşti, reşedinţa plăşei. Se întinde pe o suprafaţă de 2341 hect., din cari: 83 hect. vie şi 265 hect. pădure. Pămîntul locuitorilor e de 388 hect. Are o populaţie de 265 familii, cu 1325 s ıflete.

E formată din satele: Chetreşti saŭ Pietreşti, Răduesti, Albeşti şi Deleşti.

In această comună sunt 4 biserici, deservite de 4 preoţi şi 4 cîntăreţi; o şcoală; 3 cîrciumi.

Budgetul e de 2326 lei la venituri şi de 2294 lei la cheltueli.

Comerciul se face de 1 Romîn şi 2 străini.

Vite sunt: 753 vite mari cornute, 4 bivoli, 420 oi, 26 capre, 109 cai şi 184 rîmători.

Locuitorii posedă: 145 pluguri, 182 care cu boi, 8 căruţe cu cai şi 200 stupi de albine.

Chetreşti (Pietreşti), *sat*, în partea de S. a com. Chetreşti, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ; situat pe dealul Moara-de-Vînt şi înconjurat de vii şi livezi.

Are o suprafaţă de 630 hect., din cari 2 hect. vie şi o populaţie de 81 familii cu 398 suflete, între cari 2 familii evrei, cu 7 suflete.

Locuitorii sunt răzeşi.

In sat este o biserică, făcută de lemn, de obştia locuitorilor în 1802 şi deservită de un 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Vite sunt: 234 vite mari cornute, 70 oi, 4 capre, 40 cai şi 60 rîmători.

Locuitorii posedă: 30 pluguri şi 36 care cu boi, precum şi 100 stupi de albine.

Chetreşti, *deal*, jud. Vasluiŭ. Se întinde între comunele Laza din pl. Racova şi Chetreşti din pl. Stemnicul.

Chetrişul, saŭ **Pietrişul**, *sat*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-j., com. Tămaşi, situat la confluenţa pîrîului Tămaşi, cu Siretul, la o depărtare de satul Tămaşi de 1340 m. Are 2 biserici: una, ortodoxă, făcută, la 1833 de Pavel şi Ana Cristea; a doua, catolică, făcută de locuitori, la 1836. Capi de familie, sunt 90, din 342 suflete. Vite sunt: 8 cai, 119 vite cornute, 43 porci şi 3 capre. Are o cîrciumă.

Chetrişul, *deal*, pe teritoriul comunei Dersca, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ. Se prelungeşte din com. Tureatca şi trece în com. Lozna.

Chetrişul (Pietrişul), *deal*, în satul Toflea, com. Brăhăşeşti, jud. Tecuciŭ.

Chetrişul, *pădure*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-j., de pe teritoriul com. Tămaşi.

Chetrişul, *vale*, formată de-a lungul dealului cu acelaşi nume, pe teritoriul com. Dersca, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Chetrişului (Valea-), *vale*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-j., pe teritoriul com. Tamaşi.

Chetroasa (Pietroasa), *cătun*, în com. Găgeşti, plasa Gîrlele, jud. Putna.

Are o populaţiune de 203 suflete, cari locuesc în 41 case. Are o biserică parohială, cu hramul Sf. Nicolae. Copiii în vîrstă de şcoală din acest cătun urmează la şcoala din Găgeşti.

Chetroasa. V. Fîstîca, *deal*, judeţul Vasluiŭ.

Chetroasa, *pîrîiaş*, jud. Putna, pe teritoriul com. Cornăţelul. Se varsă în Trotuşul, judeţul Putna.

Chetroasei (Vîrful-), *munte*, în com. Mălini, jud. Suceava.

www.dacoromanica.ro

Chetroiul (Pietroiul), *deal,* în partea de N.-E. a com. Gohorul, jud. Tecuciŭ; cuprins între Valea-Bîrladuluĭ la E. şi Valea-Lupuluĭ la V. Acest deal continuă spre S. sub numele de Ghera şi Pătrăşcana.

Chetrosul (Pietrosul), *sat,* judeţul Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., comuna Luncani, situat în valea pîrîuluĭ Trebişul, la o depărtare de 3 kil. de satul Luncani. Capĭ de familie sunt 37, din 214 suflete. Vite sunt: 109 vite marĭ cornute, 7 caĭ şi 42 porcĭ.

Chetrosul, *sat,* în jud. Tutova, com. Corodeşti, spre N. de satul Corodeşti. Are 339 locuitorĭ, din carĭ 15 ştiŭ carte. Locuesc în 88 case.

Chetrosul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., de pe teritoriul com. Gîrleni.

Chetrosul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., pe teritoriul com. Bereşti.

Chetrosul, saŭ **Dealul-Vieĭ**, *deal,* în partea de N. a satuluĭ Pomîrla, com. cu acelaşĭ nume, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Chetrosul, *deal,* face parte din Dealul-Mare, com. Popeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi.

Chetrosul, *deal,* în raionul comuneĭ Buda, pl. Stănişeşti, jud. Tecuciŭ.

Chetrosul, *deal,* se întinde la S. satuluĭ Dumeşti, com. Dumeşti, plasa Fundurile, judeţul Vasluiŭ.

Chetrosul, *iaz,* în suprafaţă cam de 1 ½ hect. cu peştĭ şi piscarĭ; pe teritoriul satuluĭ Pomîrla, com. cu acelaşĭ nume, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Chetrosul, *lac,* pe coasta dealuluĭ Chetrosul, spre S. de satul Dumitreşti-Marĭ din comuna Dumeşti, pl. Fundurile, judeţul Vasluiŭ.

Chetrosul, *munte,* jud. Bacăŭ. (V. Pietrosul, din com. Brusturoasa).

Chetrosul, *pădure* de brad, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, pe moşia Agăşul, proprietatea d-luĭ Eugeniŭ Ghica. Are o întindere de aproape 7000 hectare şi este supusă regimuluĭ silvic.

Chetrosul, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Luncani; curge pe teritoriul căt. Chetrosul (Pietroiul) şi se varsă d'a stînga în pîrîul Trebişul.

Chetrosul, *pîrîŭ,* jud. Dorohoiŭ, izvoreşte din dealul cu acelaşĭ nume, trece prin satul şi com. Pomîrla şi se varsă în pîrîul Orbeja.

Chetrosul, *pîrîŭ,* izvoreşte din pădurea Chetrosul (Pietroiul), com. Rusca, pl. Prutul, jud. Fălciŭ. Curge pe teritoriul com., de la N. la S.; udă s. Cîrligaţi, şi după ce se uneşte cu pîrîul Rusca şi Nemţeni, trece pe teritoriul com. Ivăneşti, şi, aproape de satul Ivăneşti, unindu-se cu pîrîul Sărata, împarte satul în două, formînd şi un iaz mare în partea de S. a satuluĭ. Eşind din iaz şi unindu-se cu Pîrîul-Izvoarelor despre com. Lunca, trece prin teritoriul comuneĭ Berezeni şi intră în balta Berezeni.

Chetrosul, *pîrîŭ,* jud. Iaşi, izvoreşte din pădurea Popeşti, de pe Dealul-Mare, curge prin partea de E. a satuluĭ Frumuşelele, com. Păuşeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi, şi se varsă în pîrîul Şacovăţul, la Balta-Ganeĭ.

Chetrosul, *pîrîŭ,* în jud. Tecuciŭ, com. Buda. Se numeşte ast-fel după dealul de unde izvoreşte. Merge în direcţie V.-E. şi se varsă în Zeletin, în faţa satuluĭ Magazia.

Chetrosul, *pîrîŭ,* izvoreşte din dealul Chetrosul, com. Dumeşti, pl. Fundurile, jud. Vasluiŭ. Udă teritoriul acesteĭ comune, curge de la S. spre N., şi se varsă în rîul Bîrlad, la locul numit Moara-Gînduleseĭ, în apropiere de pîrîul Iezerul.

Chetrosul, *pîrîŭ,* izvoreşte din partea de N. a satuluĭ Trohani, com. Gîrceni, pl. Racova, jud. Vasluiŭ, de pe locul numit Imaşul-Vitelor. Trece prin mijlocul satuluĭ, şi, unindu-se cu Pîrîul-Fîntînelor, se varsă în pîrîul Racova.

Chetrosul, *vale,* formată din prelungirea dealuluĭ Chetrosul. Se întinde de la S. de satul Dumeşti, plasa Fundurile, judeţul Vasluiŭ.

Cheţcani, *cătun,* în com. Moviliţa, pl. Şusiţa, jud. Putna.

Are o populaţie de 185 suflete, carĭ locuesc în 35 case.

Chezlen-Sîrtî, *deal,* în judeţul Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rurale Cara-Bacî. Se desface din dealul Cuciuc-Ceşme-Bair; se îndreaptă spre E., într'o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., printre văile Iomer-Iutlu-Bei la N. şi Cara-Bacî la S., brăzdînd par-

www.dacoromanica.ro

tea meridională a plășeĭ și cea vestică a comuneĭ. Se ridică până la o înălțime de 130 m., dominînd văile de maĭ sus, valea Capulac-Culac, satele Chertic-Punar, Cara-Bacî și Caugagi, drumurile care unesc aceste sate și drumul Cara-Bacî-Capadin, carĭ îĭ întretae în diferite direcțiunĭ muchea luĭ. Este acoperit cu fînețe și semănăturĭ.

Chiajna, *com. rur.*, pl. Znagovul, jud. Ilfov, situată la V. de București, lîngă rîul Dîmbovița și șoseaua județeană București-Pitești, între București și forturĭ, la 9 kil. depărtare de capitală. Stă în legătură cu com. Roșul prin o șosea vecinală.

Se compune din satele : Chiajna, Dudul, Giulești și Rudeni, cu o populație de 2313 locuitorĭ, carĭ trăiesc în 492 case.

Se întinde pe o suprafață de 2992 hect. Propietarii sunt: Administrația Seminaruluĭ Nifon Mitropolitul, d-l B. M. Missir și d-na Elena Izvoranu, aŭ 1482 hect. și locuitoriĭ 1440 hect. Proprietariĭ cultivă 1382 hect. (80 islaz, restul vie și pădure). Locuitoriĭ cultivă 1028 hect., restul este izlaz și vie.

Sunt 466 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ este de 10089 leĭ la venitурĭ și de 7499 leĭ la cheltuelĭ.

In comună sunt: 4 bisericĭ, în fie-care cătun cîte una, 2 școale mixte; 1 moară cu aburĭ; 2 morĭ cu apă; 1 povarnă; 2 zalhanale; 2 mașinĭ de treerat cu aburĭ; 3 heleștaie; 2 poduri stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 1622 (181 caĭ și epe, 11 armăsarĭ, 485 boĭ, 221 vacĭ și viteĭ, 13 taurĭ, 361 bivolĭ și 350 bivolițe) și al celor micĭ de 1920 (6 capre, 147 porcĭ și 1767 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 492 sunt plugarĭ, 20 aŭ diferite profesiunĭ.

Locuitoriĭ aŭ 381 pluguri: 368 cu boĭ și 13 cu caĭ; 402 care și căruțe: 384 cu boĭ și 18 cu caĭ.

Comerciul se face în 17 cîrciume.

Locuitoriĭ sunt în mare majoritate Bulgarĭ.

Chiajna, *sat*, face parte din com. rur. cu același nume, pl. Znagovul, jud. Ilfov. Este situat la V. de București, între rîul Dîmbovița și șoseaua județeană București-Pitești. Aci este reședința primărieĭ.

Are o suprafață de 1346 hect. și o populație de 1138 locuitorĭ, în majoritate Bulgarĭ. Din tot teritoriul satuluĭ, Administrația Seminaruluĭ Nifon Mitropolitul are 600 hect. și locuitoriĭ 746 hect. Administrația Seminaruluĭ cultivă 574 hect. (15 islaz, 8 pădure, 3 vie). Locuitoriĭ cultivă 596 hect., rezervînd 150 hect. pentru izlaz.

Aci se fabrică, diferite brînzeturĭ.

Are o biserică cu hramul Sf. Niculae, deservită de 3 preoțĭ și 2 cîntărețĭ; o școală mixtă, frecuentată de 13 elevĭ și eleve, cu întreținerea căreia statul și comuna cheltuește 1705 leĭ.

In acest sat se află: 1 moară cu apă; 1 povarnă; 1 zalhana; 3 heleștaie; 1 pod stătător. Comerciul se face de 8 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 925 și al celor micĭ de 268.

Acest sat s'a înființat, pe la 1828, de către emigrațĭ Bulgarĭ.

Chiajna, *fort*, în jurul Bucureștilor.

Chiala, *movilă*, jud. Brăila, la 3 1/2 kil. spre S.-V. de satul Slujitori-Albotești, aproape de hotarul comuneĭ Dudescul.

Chială (Măgura-), *măgură*, la S.-V. comuneĭ Adămești, jud. Teleorman.

Chiceni, *mahala*, din com. rur. Foleștĭ-d.-s., plaiul Horezul, jud. Vîlcea, în partea de N. a comuneĭ, pe linia Băbeni-Horezul. Copiiĭ în vîrstă de școală urmează la școala din mahalaua Dosul, care este la 1 kil. depărtare.

Chicera, *cătun*, în comuna Crucea-d.-s., pl. Zăbrăuțul, județul Putna.

Are o populație de 819 suflete, carĭ locuesc în 207 case. Are o biserică parohială, cu hramul S-țiĭ Voevozĭ.

Chicera, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Stănița, spre S.-E. de satul Stănița și la o depărtare de 2 kil. de el. Este așezat pe un platoŭ înalt. Are 41 capĭ de familie, cu 199 suflete, din carĭ 42 contribuabilĭ. Locuesc în 55 case. Sunt 155 capete de vite marĭ.

Chicera, *sat*, face parte din comuna Motoșeni, jud. Tecuciŭ. E situat pe dealul cu același nume. Are o populație de 80 capĭ de familie, cu 322 suflete. E departe de reședința com. de 3 kil. și 300 m., spre E. Se desparte de satul Burlugul prin Valea-Moișoaieĭ saŭ Rîpa-Borseĭ.

Teritoriul satuluĭ are o suprafață de 630 hect.

Locuitoriĭ sunt toțĭ foștĭ clăcașĭ.

Aicĭ se află o biserică, zidită de locuitorĭ în anul 1840, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. Copiiĭ se duc la școala din Motoșeni, la o distanță de 3 kil.

Cherica, *vîrf de deal*, jud. Ba-

www.dacoromanica.ro

căŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Luncani, pe teritoriul satului Luncani, unde își are obîrșia pîrîiașul Drăcosul.

Chicera, *deal*, pe teritoriul comunei Crucea-d.-s., pl. Gîrlele, jud. Putna. E situat pe malul stîng al pîrîului Hăulita.

Chicera, *deal*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Pîncești, spre E. de satul Pîncești.

Chicera, *deal* înalt, în jud. Neamțu, pl. Piatra-Muntele, com. Dobreni și Roman, pl. Moldova, com. Tupilați, spre S. de satul Tupilați.

Chicera, *deal*, spre S. de satul Matca, pl. Nicorești, jud. Tecuciŭ. Străbate pădurea cu același nume.

Chicera, *pădure* foioasă, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Luncani, cu o întindere de 83 hect.

Chicerea, *sat*, com. Tomești, pl. Codrul, jud. Iași. Are o populație de 45 familii, cu 229 sufl.

Numărul vitelor e de 219 capete, din carĭ: 122 vite marĭ cornute, 50 oĭ, 17 caĭ și 40 rîmătorĭ.

Chicerea, *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Tămași, lîngă satul Tămași.

Chicerea, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul comunei Boșoteni.

Chicerea, *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., de pe dreapta Bistriței, dintre comunele Luncani și Gîrleni.

Chicerea, *deal*, se întinde din pîrîul Chicerea, de la V. spre E., în partea despre S a com. Tomești, pl. Codrul, jud. Iași. Creasta acestuĭ deal face hotarul cu com. Poeni. Pe toată întinderea luĭ formează șase piscurĭ înalte: Logofeteasa, Glodul, Ochiana, Paraleul, Crucișoara și Stînca, pisc cu care se sfîrșește spre E. Ambele luĭ coaste sunt acoperite cu pădurĭ, și cu multe viĭ și livezĭ.

Chicerea, *deal* ascuțit, în com. Mogoșești, pl. Stavnicul, județul Iași, care unit cu dealul Rugina, se întinde pănă în apa Stavnicul. Este acoperit cu pădurĭ marĭ.

Chicerea, *deal*, jud. Suceava, acoperit de pădure de fag, pe moșia Stolniceni-Costandache.

Chicerea, *piscul* principal al șiruluĭ de deal, ce se întinde de la N. spre S. prin com. Zăpodeni, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, și pe care e așezat și satul Zăpodeni. Din acest șir se desfac maĭ multe ramificărĭ, și anume: în partea despre V. sunt: Dealul-Satuluĭ, ce se termină în valea numită Rohna, pe care deal se zice că ar fi avut existență satul Zăpodia; Taula și Drăgana, carĭ pleacă din mijlocul satuluĭ Zăpodeni, formînd un platoŭ ce se întinde sub numirele: Ganul și Mehadia, după numele fostuluĭ sat. Apoĭ Boloaia, care se termină în șesul Bîrladuluĭ cu numele de Turca, la locul numit Capul-Dealuluĭ. Spre E. se prelungesc două șirurĭ cu numele comun de Dealul-Satuluĭ.

Chicerea, *pădure*, județul Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Bărsănești.

Chicerea, *pădure* de mesteacănĭ, jud. Neamțu, în capătul despre N. a satuluĭ Ghigoești, către hotarul com. Șerbești despre Dragomirești.

Chicerea, *parte* din *pădurea* moșieĭ Stolniceni-Prăjescul, jud. Suceava.

Chicerea, *pîrîŭ*, jud. Iași. Izvorește de sub dealul Păunul. Curge printre dealurile: Chicerea și Isac și se varsă în dreapta pîrîuluĭ Tătarca.

Chicerea, *vale*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Bărsănești, de lîngă pădurea cu același nume.

Chicereĭ (Dealul-), *deal*, situat în raionul com. Matca, plasa Nicorești, jud. Tecuciŭ.

Chicerna, *deal*, în jud. Tutova, pl. Tutova, com. Cîrjăoani, spre S.-V. de satul Cîrjăoani.

Chicerul, *munte*, la hotarul Transilvanieĭ, jud. Neamțu, situat între muntele Curmătura-Pînteculuĭ și Făgețelul, de care se desparte prin pîraiele Bistrița, Piatra și Frînturile. Se maĭ numește și Culmea-Chicsereĭ.

Chieluluĭ (Izvorul-), *izvor*, în jud. Buzăŭ, com. Rușiavățul, căt. Păliciul. Incepe din muntele Ursoaia și se scurge în rîul Buzăŭ, lîngă Sarea-luĭ-Buzăŭ, făcînd tot de o dată hotar despre com. Pîrscovul.

Chichilaia, *munte*, în jud. Buzăŭ, com. Pănătăul, căt. Sibiciul-d.-j., ramificație din muntele Pănătăul, care merge pînă în vîrful munteluĭ Begul și face hotar despre Sibiciul-d.-s.

Chichilaia-Goșa, *pădure*, în jud.

www.dacoromanica.ro

Buzău, com. Sibiciul d. s. Are 50 hect., din care 10 moșnenești.

Chichilăleĭ (Izvorul-), *izvor*, în jud. Buzău, com. Pănătăul; începe din muntele Chichilaia și se scurge în rîul Buzăul.

Chichilăul, *munte*, județul Bacău, plasa Trotușul, comuna Tîrgul-Trotușul, din dreapta rîuluĭ Trotușul.

Chichilăul, *munte*, în jud. Buzău, com. Mlăjetul, cătunul Valea-Lupuluĭ, continuație din Vîrful-Lazuluĭ. E acoperit de pădure.

Chichileĭ (Vîrful-), *colină*, în jud. Buzău, com. Pătîrlagele; începe din Vîrful-Cetățeleĭ și continuă pînă în Vîrful-Muscelului.

Chichinetele, zis de **Izlaz**, *insulă*, în Dunăre, aproape de gura Oltuluĭ și de com. Izlaz, din plasa Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanați. Are vre-o 65 pogoane de pădure.

Chichinetele, *insulă*, în Dunăre, depinde de com. Orlea, plasa Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanați. Are o pădure de 80 hect.

Chichinetele-Mic, *insulă*, în Dunăre, plasa Cîmpul, jud. Dolj, în fața orașuluĭ Calafat.

Chichinețul, *com. rur.*, pl. Călmățuiuluĭ, jud. Brăila, situată pe șes, la S.-V. de un lac fără nume și care seacă în timpul verei. Se învecinește la E. cu com. Roșiori, la S.-E. cu com. Colțea, la S. cu com. Brătești din județul Ialomița și la S.-V. cu cătunul Chioibășești. Are o populație de 259 capĭ de familie, cu 1043 suflete, din carĭ 183 contribuabilĭ. Știŭ carte 83 de locuitorĭ.

Budgetul com. e de 4600 leĭ, la venitурĭ și de 4453 leĭ, la cheltuelĭ.

Sătenĭ împroprietăriți sunt 184, din 1864 și neîmproprietăriți 12.

Vite cornute sunt 1198 (528 boĭ, 473 vacĭ, 30 taurĭ și 162 viței), caĭ 664, oĭ 2305, rîmătorĭ 432 și capre 10.

Suprafața comuneĭ este de 5103 hect., compusă din moșiile: Chichinețul și Chioibășești, din carĭ: 4903 hect. arabile, 571 hect. izlaz și 45 hect. fînețe. Are o școală și o biserică, în satul Chichinețul.

Drumurĭ: la comuna Ciocile, spre N.-V., 3 kil.; la Colțea, spre N., pe lîngă movila Colțea, 6 kil.; la com. Roșiori, pe la Puțul-luĭ-Nicolae-Chițoiul, 9 kil.; la com. Iazul, din jud. Ialomița, spre E. pe la movila Marculuĭ; la cătunul Chioibășești, spre S. Distanța de la Chichinețul la Brăila este de 77 kil.

Chichinețul, *sat*, în jud. Brăila; e situat în partea de V. a com. cu același nume, la 78 kil. spre S.-V. de orașul Brăila. Satul e înființat la 1807. Este așezat pe malul de N. al laculuĭ Chichineț.

Vatra satuluĭ e de 52 hect.; sunt 143 case, din carĭ 4 cîrciumĭ.

Are o școală mixtă, înființată la 1858, întreținută de județ și de comună; e frecuentată de 44 elevĭ.

In sat este o biserică zidită de fostul proprietar Sorescu, la 1842; e deservită de 1 preot, 1 dascăl și 1 paracliser.

Populația satuluĭ este de 165 capĭ de familie, cu 670 locuitorĭ, din carĭ 336 bărbați și 334 femeĭ. Știŭ carte numaĭ 65 locuitorĭ. Vite sunt: 431 caĭ, 790 vite marĭ cornute, 1390 oĭ, 10 capre și 280 rîmătorĭ.

Chichinețul, *iezer*, jud. Brăila, între canalul Cremenea și Vîlciul, unit cu Cremenea din privalul cu același nume, din comuna Stăncuța.

Chichinețul, *lac*, județul Brăila, între satul Chichineț și Chioibășești. Se zice că la coada luĭ despre V., a fost un izvor mare, dar care a fost astupat, pentru că inunda localitățile.

Chichinețul, *moșie*, jud. Brăila, pendinte de comuna cu același nume. E proprietatea moștenitorilor G. San-Marin. Are o întindere de 1643 hect., cu un venit de 22000 leĭ anual.

Chichineț-de-Olt, *insulă*, la gura Oltuluĭ, jud. Teleorman, la o depărtare ca de 200 m. de unde se varsă acest rîŭ în Dunăre.

Chichineț-de-Zimnicea, jud. Teleorman, *punct*, unde se instalează adesea debarcaderul vapoarelor companieĭ austriace de navigațiune pe Dunăre, cînd sunt apele revărsate. Este la o depărtare de 3 kil. de oraș, în susul Dunăreĭ. Aci e și pichet, pentru paza frontiereĭ.

Chichorlița, *munte*, jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., d'a stînga Tazlăuluĭ-Mare, din com. Tîrgul-Valea-Rea.

Chicila, *deal*, jud. Bacău, plasa Tazlăul-d.-j., com. Tîrgul-Valea-Rea, de pe teritoriul satuluĭ Bălăneasa.

Chicioaia, *vîlcea*, formată pe teritoriul com. Văleni, plasa Șerbănești, județul Olt. Dă în rîul Vedea.

Chicioara, *sat*, plasa Jiul-d. s.,

www.dacoromanica.ro

com. Floreşti, jud. Dolj, legat printr'o şosea cu cătunul de reşedinţă, Floreşti. Are 203 suflete, 100 bărbaţi şi 103 femei. Locuesc în 49 case. Copiii din sat urmează la şcoală mixtă din satul Floreşti, ce este la 3 kil. depărtare. In anul şcolar 1892-93, şcoala a fost frecuentată de 8 băeţi. In vîrstă de şcoala sunt 38 copii (21 băeţi şi 17 fete). Ştiu carte 10 loc.

Chicioara, *colină*, în jud. Buzău, com. Pîrscovul, ramificaţie din muntele Pănătăul, care se termină la dreapta Sărăţeluluï-Bălăneşti şi în faţa cât. Trestia.

Chicioara, *deal*, în pl. Jiul-d.-s. şi plasa Amaradia, judeţul Dolj; desparte rîul Amaradia de rîul Jiul.

Chicioara, *deal*, la extremitatea despre V. a comuneï Bozieni, pl. de-Sus-Mijlocul, jud. Neamţu. Are o înălţime de 295 metri. Pantele sale sunt de o inclinaţiune tărăgănată (mică), prezentînd în formaţiunea lor, straturï groase de prundişurï. Terenul său este acoperit cu pădurï întrerupte pe alocurea de poene cultivabile.

Chicioara, *izlaz*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Floreşti.

Chicioara, *moşie particulară*, judeţul Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Floreşti, satul Chicioara; e în întindere de aproximativ 600 pogoane pămînt arabil. Se găseşte pe dînsa şi pădure. Aparţine d luï N. Mandrea.

Chicioara, *munte*, în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluï, com Andreaşi; se desface din dealul Păpălog şi brăzdează Nordul com. Andreaşi şi Vestul com. Brosteni.

Chicioara, *pădure particulară*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., comuna Floreşti; în întindere de 750 hect., pe moşia d-luï N. Mandrea. Esenţe: cer, fag, gîrniţă şi stejar; acesta din urmă predomină.

Chicioara, *sat*, face parte din com. rur. Păuseşti-Măglaşi, plaiul Cozia, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 460 locuitorï (235 bărbaţi şi 225 femeï). Aci e o biserică fondată la 1780 de Diaconul Ioan Ţeveleï şi soţia sa Maria şi de Diaconul Ioan Şerban cu soţia sa Dobra.

Chicioara, *coastă*, jud. Gorj, în partea de N.-E. a cătunuluï Urseţei din comuna Slobozia, jud. Gorj. Pe dînsa se află viile locuitorilor.

Chicioara, *deal*, jud. Gorj, com. Schela; situat în partea despre N.-E. a comuneï. Vîrful acestuï deal e acoperit de pădure de fag.

Chicioara, *deal*, situat în centrul comuneï Peşteana, pl. Ocolul, jud. Gorj; se prelungeşte spre V., pe o întindere de 2 kil. şi intră în hotarul Mehedinţi, la punctul Tarniţa. Pe acest deal se află pădure. Este proprietatea locuitorilor din com. Peşteana.

Chicioara, *deal*, situat la V. de Arjoci şi în marginea cătunuluï Arjoci, plaiul Vulcan, judeţul Gorj. Are forma uneï piramide cu o suprafaţă de 25 hect. Pe dînsul sunt viï, prunï şi locurï arabile. E proprietatea locuitorilor cătunuluï Arjoci.

Chiciora, *deal*, în depărtare de $^1/_2$ kil. de com. Păuşeşti-Măglaşi, plasa Cozia, judeţul Vîlcea.

Chiciora, *izvor*, în jud. Buzău, com. Grăjdana, cât. Izvoranul; ese din Predealul-Buzăuluï, de la Fîntîna-Rece, şi se ascunde în nisip. In timp de ploaie ajunge în rîul Nişcovul.

Chiciora, *lac*, jud. Buzău, în comuna Grăjdana, cât. Izvoranul.

Chiciora, *mal*, la V. de comuna Văleni, pl. Argeşelul, judeţul Muscel. D'aci izvoreşte vîlcelul Brăduleţul.

Chiciora, *munte*, pl. Dîmboviţa, jud. Muscel; constitue de la Păpuşa şirul despărţitor între apa Argeşeluluï şi Rîul-Tîrguluï, împreună cu munţiï Grădişteanul, Găinaţul-Mare, Găinaţul-Mic, Dobriaşul-Mare, Dobriaşul-Mic, Strîmtul, Clăbucetul, Coasta-Mănăstireï-Nămăeşti, Dealul-Şelarilor, Dealul-Cuculuï şi dealul Măţăul.

Chiciorul-Cruceï (Piciorul-Cruceï), *deal*, în c. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu; se detaşează din ramura munţilor Cozla.

Chiciorul-Cruceï, (Piciorul-Cruceï), *pîrîiaş*, în com. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, judeţul Neamţu; izvoreşte din dealul cu acelaşi nume, ram. Cozleï, şi se varsă în pîrîul Cuejdul.

Chiciorul-luï-Sfîrdea, (Piciorul-luï-Sfîrdea), *munte*, jud. Neamţu, la hotarul Transilvanieï, spre marginea jud. Suceava; situat între muntele Preluca-Ursuluï şi muntele Piatra-Roşie.

Chiciorul-Mîndruluï, (Piciorul-Mîndruluï), *deal*, în comuna Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu; situat în prelungirea ramureï Muncelul spre obîrşia pîrîiaşuluï Cuejdul.

www.dacoromanica.ro

Chiciorul-Săhastruluĭ, (Piciorul-Săhastruluĭ). (V. Săhastrul, munte, jud. Neamţu).

Chiciorul-Vînăt, (Piciorul-Vînăt), *munte,* lîngă satul Buhalniţa, com. cu aceeaşĭ numire, plasa Piatra-Muntele, judeţul Neamţu.

Chiciorul-Vînăt, (Piciorul-Vînăt), *pîrîiaş;* izvoreşte din muntele cu acelaşĭ nume, în com. Buhalniţa, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu; se varsă pe partea stîngă a rîuluĭ Bistriţa.

Chicira, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Mînzăleşti. E acoperită de izlaz.

Chicira, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Mînzăleşti; sfoară ca de 27 hect. încorporată cu moşia Valea-Pereĭ.

Chicira, *plaiŭ,* face parte din comuna Cărpinişul, jud. Gorj; începe din muntele Plăsala şi se termină la marginea de S. a satuluĭ.

Chiciul, saŭ Zătoaca, *braţ* mic al Dunăreĭ, jud. Tulcea; desparte ostrovul sau insula Chiciul, de uscatul Dobrogeĭ, sau în special de grindul Zătoaceĭ. Se desface din Dunăre, ceva maĭ jos de satul Azaclîul; se îndreaptă spre E.; avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E.; trece pe la V. de satul Azaclîul, udîndu-l puţin, şi după un curs de 5 kil., în care timp desparte ostrovul Chiciul de grindul Zătoaca, se aruncă iar în Dunăre lîngă movila Zătoaca, la hotarul între com. Pisica şi căt. săŭ Azaclîul. Une-orĭ el seacă, şi atuncĭ ostrovul Chiciul comunică cu uscatul.

Chiciul, *ostrov,* în Dunăre, aparţinînd judeţuluĭ Tulcea, plasa Măcinul, comuna Pisica, cătunul Azaclîul. E situată în partea nord-vestică a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ. Are forma lunguiaţă, începînd de aproape de la Gura-Siretuluĭ, se îndreaptă spre N.-E. pănă la movila Zătoaca, aflîndu-se în faţa oraşuluĭ Galaţi, şi a cătunuluĭ Azaclîul. Braţul, care o desparte de uscatul Azaclîuluĭ, se numeşte gîrla Zătoaca saŭ Chiciul. Are vre-o 40 hect. întindere, şi este acoperită cu tufărişurĭ.

Chiciul, *insulă,* în Dunăre, în judeţul Constanţa, pl. Hîrşova, pe teritoriul comuneĭ urbane Hîrşova; situată în partea vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Ea este maĭ mult o prelungire a insuleĭ numită Gîsca-Mare, de care în timpul apelor ridicate este despărţită printr'un canal numit Zatonul-Hazan-Bei. Insula Gîsca-Mare ţine de jud. Ialomiţa. Ostrovul Chiciuc are forma trapezică neregulată, cu 2 kil. lungime, pe 1 ½ lăţime, avînd o întindere totală de 200 hect., neproductivă şi fiind acoperită cu pădure întinsă de sălciĭ.

Braţul, care o desparte de malul dunărean al Hîrşoveĭ, este adînc de 12 m. şi decĭ navigabil, pe cînd braţul ce o desparte de malul ialomiţean este maĭ lat, dar impropriŭ navigaţiuneĭ.

Chiciul, *insulă,* în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, spre S. de oraşul Călăraşi, este situată între Dunăre, Borcea şi lacul Călăraşi. Se dă numirea de Chiciul, cu deosebire, părţeĭ ce mărgineşte Dunărea şi unde se fac încărcărĭ de cereale, cînd Borcea este mică, din care cauză vasele plutitoare nu pot intra în portul Călăraşi. Pe această insulă, în dreptul cetăţiĭ Silistra, din Bulgaria, se află urmele a două redute, construite de Turcĭ pentru apărarea Silistreĭ. Aceste redute aŭ fost ocupate de Ruşĭ, în 1828, de unde aŭ bombardat cetatea. Intre cele două redute este locul numit Capul-Poduluĭ, unde era capul poduluĭ, ce Turciĭ construiră, în războaiele ce aveaŭ cu Ruşiĭ, între Silistra şi această insulă.

Chiciul, *pădure,* jud. Ialomiţa, în insula cu acelaşĭ nume. Are 50 hectare pădure cu plopĭ şi salcie.

Chiciul, *pichet de frontieră,* jud. Ialomiţa, în insulă cu acelaşĭ nume, pe malul Dunăreĭ, în faţa Silistreĭ.

Chiciul-Iazuluĭ, *pădure,* jud. Brăila, de la gura Siretuluĭ; se mărgineşte în toate părţile cu Dunărea. Are 2 hect. Principala esenţă e salcia.

Chiciul-luĭ-Popa-Vasile, *pădure* de salcie, jud. Brăila, situată pe ţărmul drept al Dunăreĭ, în faţa Brăileĭ. Se mărgineşte în toate părţile cu Dunărea. Suprafaţa eĭ e de 1 ½ hect.

Chiciul-Măcinuluĭ, *pădure* de salcie, jud. Brăila. Se mărgineşte la S.-E. cu Dunărea-Vechie, la N.-V. cu veriga Măcinuluĭ. Suprafaţa e de 80 hect.

Chiciul-Moldoveĭ, *pădure,* jud. Brăila. Se mărgineşte la N.-E. cu viile din marginea Brăileĭ, la V. cu o pădure de pe o moşie particulară şi la S. cu Siretul. Suprafaţa e de 2 hect.

Chiciura, *deal,* pe lîngă satul Rugineni, com. Cavadineşti, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ. Merge

www.dacoromanica.ro

spre S. şi trece spre E. de com. Rogojeni.

Chiciura, *deal*, în com. rur. Şovarna-d.-j., plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Chiciura, *deal*, în com. rur. Balad.-j., plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Chiciura, *deal*, în com. rur. Cernaia, pl. Motru-d.-j., jud. Mehedinţi.

Chiciura, *deal*, în comuna rurală Godeanul, plaiul Cerna, jud. Mehedinţi.

Chiciura, *deal*, acoperit cu vii, în partea de N.-E. a comunei Călineşti, pl. Podgoria, jud. Muscel; e udat la S. de pîrîul Spoita.

Chiciura, *moşie*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Mărgăriteşti. E acoperită cu păduri.

Chiciura, *pîrîu*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s.; izvoreşte din Dealul-Cîlnăului, udă partea de E. a com. Mărgăriteşti, trece prin cătunul Ştubeiul, şi după un curs de 5 kil., merge de se aruncă în Cîlnăul, pe partea dreaptă a luĭ.

Chiciureanul, *fîntînă* şi *loc izolat*, în com. Modoia, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Chiciureni, *sat*, face parte din com. rur. Măneciul-Ungurenĭ, pl. Teleajenul, jud. Prahova. Este situat pe Dealul-Chiciurenilor şi are o populaţiune de 120 locuitorĭ, 57 bărbaţĭ şi 63 femeĭ.

Chiciureni, *deal*, spre N.-E. de com. Măneciul-Ungurenĭ, pl. Teleajenul, jud. Prahova, pe care este situat satul Chiciureni.

Chiciurla, *deal*, în com. Bîrseşti, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Chiclăul, *deal*, în partea de V. a satuluĭ Brăhăşeşti-d.-s., plasa Zeletinul, jud. Tecuciŭ. Are o lungime de 9 kil. şi se întinde de la N. spre S. paralel cu Valea-Berheciuluĭ.

Chiclăul, *deal*, se întinde la N. com. Tăcuta, pl. Mijloc, jud. Vasluiŭ.

Chiclăul, *vale*, ce se întinde în partea de N. a com. Tăcuta, pl. Mijloc, jud. Vasluiŭ.

Chicluiul, *deal*, o ramificare a dealuluĭ Bordea, din comuna Mogoşeşti, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, pe teritoriul satuluĭ Mînjeşti.

Chicluiul, *deal*. (Vezĭ Dealul-Mare, com. Voineşti, pl. Stavnicul, jud. Iaşi).

Chicoralul, *deal*, în cuprinsul comuneĭ Floreşti, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s. E o prelungire a dealuluĭ Icleanul.

Chicserei, *picior de munte*, numit şi Chicerul. (Vezĭ Chicerul, munte, jud. Neamţu).

Chicuşa. (Vezĭ Fîstîca, deal, jud. Vasluiŭ).

Chifeni, saŭ **Şerişorul**, *sat*, judeţul Suceava.

Chifeni, *parte* din satul Şarul-Dorneĭ, jud. Suceava.

Chihaia, *eleşteŭ*, în întindere de un hect., pe teritoriul comuneĭ Vărsătura, jud. Putna.

Chihanul, *şes*, în com. Ciurea, pl. Çodrul, jud. Iaşi. E situat între dealurile: Lunca, Vodă şi Zanea, din com. Galata. Pe dînsul se face cultură de cereale; este udat de pîrîul Nicolina.

Childeşti. (Vezĭ Telejna-d.-s. şi Butucăria, sate, jud. Vasluiu).

Chilege-Ceair, *vale*, în judeţul Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Ese-Chioi. Se desface din poalele nordice ale dealurilor Cuciuc-Cainargi, de pe teritoriul bulgăresc al comuneĭ Ese-Chioi. Se întinde spre N. într'o direcţie generală de la S. spre N., prin teritoriul bulgăresc, intră în Dobrogea romînă la 2 kil. spre V. de pichetul No. 10, brăzdînd partea sudică a plăşeĭ şi cea estică a comuneĭ, mergînd printre dealurile Tiumbet-Bair şi Bei-Ozman-Bair. Abia intră în judeţul Constanţa şi se uneşte cu valea Punar-Osman-Ceair, şi formează valea Begene-Ceair. Malurile sale sunt acoperite în mare parte cu păduri.

Chilia, *ostrov*, în delta Dunăreĭ, în partea nordică a judeţuluĭ Tulcea şi a plăşeĭ Tulcea şi Sulina, coprinsă între braţele Chilia şi Sulina. Are o suprafaţă de 2100 kil. p. (210000 hect.) Are forma a 2 trapeze neregulate suprapuse. Şi-a luat numele de la oraşul Chilia. Solul este un întins şes, format de aluviuni, avînd în partea nordică şi cea estică, precum şi pe malul drept al Chilieĭ şi pe cel stîng al Sulineĭ, făşiĭ de pămînt ridicat, ce poartă numele de grinduri. Aşa sunt grindurile: Chilia, Letea, Periprava, Pardina, Stipocul, etc. Este străbătut în toate părţile de gîrle. Cele mai însemnate sunt: Şoruli, Pardina, Pătlăgeanca, Ciobanul, Iacob-Suhat, Aliboca-Suhat şi Lopatna. Numărul lor ajunge la 80. La-

www.dacoromanica.ro

curĭ sunt 55, din carĭ maĭ însemnate sunt: Roşul, Saona, Ghido, Siminoca, Siderul, Covaciul, Hontul I, Hontul II, Pentilicul, Pentiliciul, Costin, Tătarul, Tătanul, Bisagi, Matiţa, Babina, Velichi-Merheĭ, Bodaproste, Fortuna, cel maĭ mare (600 hect.) In ostrov sunt aşĕzate: oraşul Chilia, şi satele: Letea, Satul-Noŭ I, Satul-Noŭ al II, Sfistofcul, Periprava, Pardina, Çiatal-Chioi, Pătlăgeanca, Solgenul. Maĭ tot pămîntul este acoperit cu stufărĭ întinse; ele ocupă maĭ mult de cît jumătatea ostrovuluĭ.

Chilia, *com. rur.*, pl. Vedea-d.-s., judeţul Olt; e compusă din 4 cătune: Chilia, Teleşmani, Păcala şi Lereşti-Pelcanĭ.

Este situată pe ambele maluri ale rîuluĭ Vedea; la 52 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 5 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Are o populaţie de 1213 locuitorĭ; 280 eapĭ de familie, din carĭ 244 contribuabilĭ. Locuesc în 285 case.

In comună sunt 3 bisericĭ, la Chilia, Teleşmani şi Păcala; ele sunt deservite de 2 preoţĭ.

Locuitorĭĭ sunt moşneni. Eĭ aŭ: 31 caĭ şi epe, 404 boĭ, 312 vacĭ, 50 capre, 3000 oĭ, 305 porcĭ.

Toată comuna se întinde pe o suprafaţă de 1000 hect.

Şcoala există în comună de 30 anĭ. Clădirea e proprietatea comuneĭ. Ştiŭ carte 390 bărbaţĭ şi 2 femeĭ. Şcoala se frecuentă de 53 elevĭ din numărul de 147 în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea şcoaleĭ, statul cheltueşte anual 1842 leĭ.

Dealurile Vedea, coprinse între rîurile Vedea şi Cioraca, spre E., şi dealul din dreapta Vedeĭ, sunt acoperite cu pomĭ roditorĭ, iar coastele acoperite cu tufiş.

Stupĭ de albine sunt 152.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Budgetul comuneĭ este de 2805.20 leĭ atît la venitурĭ cît şi la cheltuelĭ.

Comuna e brăzdată de şoseaua care vine de la Valea-Mare, din judeţul Argeş, prin cătunul Lereşti-Pelcani-Chilia, la Făgeţelul; de şoseaua Topana, prin Păcala, la Făgeţelul; de şoseaua Făgeţelul-Chilia şi de şoseaua Chilia-Gura-Bouluĭ.

Dealurĭ în raionul comuneĭ sunt: Dealurile-Vedeĭ, coprinse între rîul Vedea şi Ciorîca; dealul din dreapta Vedeĭ; dealul dintre pîrîul Ciorîca şi Valea-Adîncăţeleĭ şi dealul Teleşmani, coprins între Vedea şi valea Făgeţelul.

Com. e udată de rîul Vedea, de la N. la S., de pîrîul Făgeţelul, Adîncăţeaua şi Ciorîca.

Se mărgineşte la N. cu com. Tutana, şi judeţul Argeş, la S. cu comuna Făgeţelul, la E. cu com. Govora şi Gura-Bouluĭ şi la V. cu com. Păroşi. Despre înfiinţarea comuneĭ Chilia, bătrînĭĭ spun că este vr'o 100 de anĭ şi maĭ bine.

Chilia, *sat*, face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, plasa Vedea-d.-s., jud. Olt. Are o populaţie de 526 locuitorĭ. Aci e o biserică zidită din temelie la anul 1830, şi reparată la anul 1845.

Chilia, *sat*, din com. Ivăneşti, plasa Racova, jud. Vasluiŭ, în partea de N.-V. a satuluĭ Huşeni.

Are o întindere de 43 hect. şi o populaţie de 12 familiĭ, cu 57 suflete.

In sat este o biserică.

Numărul vitelor e de 21 vite marĭ cornute, 150 oĭ, 8 caĭ şi 25 rîmătorĭ.

Locuitorĭ posedă: 15 plugur şi 6 care cu boĭ. Sunt şi 35 stupĭ de albine.

Chilia, *sat*, face parte din com. rur. Oteşani, pl. Horezul, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 317 locuitorĭ (149 bărbaţĭ şi 168 femeĭ). Aci e o biserică fondată de Codreanu, Călimărea şi alţiĭ.

Chilia, *braţ*, în jud. Tulcea, unul din cele treĭ marĭ braţe, prin care Dunărea se varsă în Marea-Neagră. Pe toată întinderea sa, face hotarul dintre Dobrogea (Romînia) şi Basarabia rusească. Se desface din Dunăre, din dreptul punctuluĭ numit Ciatal, 7 kil. maĭ sus de Tulcea; se îndreaptă maĭ întîiŭ spre E., apoĭ repede în spre Nord şi după două marĭ cotiturĭ, ajunge în dreptul oraşuluĭ Ismail, de aci spre S.-E., face un cot şi se îndreaptă spre N.-E., pînă la oraşul Chilia, de aci o ia puţin spre E. şi apoĭ se îndreaptă spre S.-E., spre a se deschide în mare. Are o lungime de 111 kil.; e cel maĭ mare din cele treĭ braţe, cu o lărgime de 500—700 m. în mediŭ, şi o adîncime de 7—12 m., iar volumul de apă este de $^{17}/_{27}$ din totalul Dunăreĭ. Pe la mijlocul cursuluĭ săŭ, se ramifică în o mulţime de braţe maĭ micĭ, carĭ se pot grupa în două mănunchiurĭ: unul între Ismail şi Chilia, altul între Chilia şi Vîlcovul; tot de o dată şi gura sa are iar maĭ multe ramurĭ. Cel d'întîiŭ, e format din braţele: Chilia, Chitlîţchi, Tătanir şi 5 maĭ micĭ, coprinzînd între ele insulele: Ostrovul-Tătanir I, Daler I, Daleĭ II, Tatanir II, Ivăneşti, Tătarschi (aceste aparţin Romînieĭ), Soloneţul, Catinca, Macinca (aparţinînd Rusieĭ). Al doilea grup este format din bra-

www.dacoromanica.ro

ţele Chilia, Cernofca, Babinof, Solomonof şi Stipevoc, coprinzînd între ele insulele Mesliul, Cernoiul (aparţinînd Romîniei), Iarmacov (aparţinînd Rusiei). In fine şi gura sa are mai multe braţe, carĭ sunt: Aceacovschi, Serednai, Novai, Stambul, Cubanschoi, Ostovcina, Stari-Stambul (avînd şi el alte 4 mai micĭ), Popina, Zalivi-Baba-Hasan; cuprinzînd între ele insulele: Popina I, Popina II (aparţinînd Romîniei), Aceacovschi, Stambul, Cuban, Ostovcina (aparţinînd Rusiei). Din ele pleacă mai multe gîrle, carĭ străbat întinsele stufărĭ; aşa este Şondul, ce se deschide tot în Sulina; Pardina, Sulimanca şi Sulimanca-Şesca, care se deschid tot în Chilia. Apoĭ o mulţime de lacurĭ, formate de Chilia, sunt alimentate de ea în revărsările sale, saŭ se scurg într'însa; aşa avem lacurile: Roşul, Covaciul, Honţul, Costinul, Tătarul. Intre Chilia şi Sulina, se întinde Ostrovul-Chilia. Braţul Chilia, are pe malul drept o fîşie de pămînt, ce se ridică d'asupra maluluĭ şi e acoperită cu păşunĭ şi puţine locurĭ arabile. Pe această fîşie se găsesc: oraşul Chilia-Vechie, com. Satul-Noŭ, cătunele Periprava, Ciatal-Chioi, Pătlăgeanca, unite toate printr'un drum comunal, paralele mergînd cu Chilia, adeseorĭ impracticabil, din cauza inundărilor Chilieĭ, remînînd de multe orĭ ca comunicaţia să se facă mai mult pe apă de cît pe uscat. Jumătate din braţul Chilia, aparţine Rusiei, care a căutat să facă navigabil braţul Chilia; dar debitul de aluviunĭ fiind prea marĭ, lucrările Rusieĭ pentru destuparea celor 12 gurĭ ale braţuluĭ, aŭ fost zădărnicite. Totuşĭ, vapoare micĭ, avînd toate pavilionul rusesc, urcă cursul săŭ şi intră în Dunărea-Mare şi apoĭ merg la Galaţi saŭ pe Prut în sus.

Chilia, *schit.* (V. Chilia, comună rurală, jud. Olt).

Chilia, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., pe teritoriul com. Bărsăneşti.

Chilia, *deal,* pe hotarul despre jud. Suceava a comuneĭ Cotnari, pl. Bahluiŭ, jud. Iaşi. Se întinde de la N. la S. şi este acoperit cu pădurĭ. Pe podişul acestuĭ deal se află şi astăzĭ urmele uneĭ livezĭ cu puţinĭ pomĭ roditorĭ.

Chilia, *pisc,* pe culmea de deal ce se lasă din creasta Carpaţilor, printre gîrlele Drajna şi Ogretinul, com. Drajna-d.-s., plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Chilia, *deal,* situat în raionul comuneĭ Vultureni, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ. Pe acest deal se află situat satul Lichitişeni.

Chilia, *deal,* în raionul com. Chilia, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, pe care se cultivă 2 hect. vie.

Chilia, *deal,* la 10 kil. spre N.-V. de vatra satuluĭ Călineşti, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Chilia, *movilă* şi punct trigonometric de observaţie de rangul I, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneĭ urbane Chilia-Vechie. E situată în partea nordică a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ, pe grindul Chilia, la 7 kil. spre S. de oraşul Chilia, lîngă drumul comunal Mahmudia-Chilia. Are o înălţime de 73.5 m.; e punct strategic important, dominînd asupra întregului grind al Chilieĭ. Este acoperită cu fineţe şi păşunĭ.

Chilia, *grind,* în judeţul Tulcea, plasa Sulina, pe teritoriul comuneĭ urbane Chilia-Vechie. E situat în partea nordică a plăşeĭ şi în cea centralo-nordică a comuneĭ. Se întinde pe malul drept al braţuluĭ Chilia, al braţuluĭ Tătarul şi al gîrleĭ Pardinul; iar în spre Est o linie frîntă formată de stuf. Are o direcţiune generală de la Nord la Sud; lungimea luĭ este 12 kil. şi lăţimea medie de 3 kil., iar suprafaţa totală este 136 kil. p. (saŭ 3600 hect.), ce aparţine în întregime oraşuluĭ Chilia, care însuşĭ este aşezat în partea nord-vestică a grinduluĭ, la unirea braţuluĭ Chilia cu braţul Tătarul. De-alungul luĭ, în partea vestică, merge drumul comunal Chilia-Mahmudia. Tot în partea vestică, între gîrla Pardinul şi drumul comunal sunt aşezate cîşlele saŭ tîrlele locuitorilor. In interiorul luĭ sunt 2 micĭ mlaştine; lîngă oraşul Chilia se află movila Crucea. In partea nordică merge drumul comunal Chilia-Satul-Noŭ-Sulina.

Chilia, *loc de fineţe,* la V. de cătr. Bogdăneşti, com. Gornetul-Cuib, pl. Podgoria, jud. Prahova, ce se întinde de la N. de Poiana-Mare până în dealul Bichel şi Valea-Buzatuluĭ.

Chilia, *localitate deluroasă,* în partea de N.-V. a com. Predeal, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Chilia, *pădure,* situată între satele Boghesti-d.-s. şi d.-j., jud. Tecuciŭ. Aicĭ a fost un schit de călugărĭ, care a existat până la 1855, cînd s'a făcut biserica din Boghesti-d.-j.

Chilia, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j.-Trotuşul, com. Săveni; curge pe teritoriul cătunuluĭ Flo-

www.dacoromanica.ro

reşti şi desparte la N. comuna Jăvreni de com. Bogdana, căt. Corbul. Işĭ are obîrşia la localitatea numită a Cioareĭ şi se varsă de-a stînga în Trotuşul.

Chilia, *pîrîŭ*, jud. Tecuciŭ, între Boghești-d.-s. şi Boghești-d.-j., com. Boghești. Merge în direcţie E.-V. şi se varsă în Zeletin.

Chilia, *pîrîŭ*, afluent al pîrîuluĭ Bîdiliţa, jud. Suceava.

Chilia, *vale*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Bărsăneşti; e formată de dealul cu acelaşĭ nume.

Chilia, *vale* şi *poiană*, comuna Drajna-d.-s., pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Chilia-Călugăruluĭ. (V. Petricica, munte, jud. Neamţu).

Chilia-Vechie, *comună urbană*, în judeţul Tulcea şi în pl. Sulina. Este aşezată în partea nord-estică a districtuluĭ, la 70 kil. spre N.-E. de oraşul Tulcea, capitala judeţuluĭ şi în partea de S. a plăşeĭ, la 52 kil. spre N.-V. de oraşul Sulina, reşedinţa plăşeĭ.

Hotarul amănunţit al comuneĭ este următorul: Plecînd din braţul Chilia, de la locul unde se desparte braţul Tătarul, ceva maĭ jos de satul Pardina, se îndreaptă spre S.-E., urmînd puţin gîrla Pardina, pe care o părăseşte, şi tot mereŭ prin stufurĭ, tae gîrla ce uneşte lacul Bacin cu Costinciuc, gîrla Iacob-Suhat, grindul Stipocul, oprindu-se pe latura meridională, coprinzîndu-l ast-fel în teritoriul comuneĭ; de aci se îndreaptă spre E., pe lîngă grindul Stipocul, dă de gîrla Lopatna, pe care o urmează puţin şi apoĭ se îndreaptă spre S., dă de braţul Sulina, la mila No. 21, de unde îndreptîndu-se spre E., urmează cotiturile luĭ, pănă la mila No. 15; de aci se îndreaptă spre S., pe lîngă lacul Dovinca, dă de malul vestic al laculuĭ Velichi-Merheĭ, pe care îl urmează puţin, îl părăseşte pentru a ajunge în canalul Cernofca, pe care îl taie; urmează Balcinof în direcţia de N.-E., pănă la vărsarea luĭ în braţul Chilia. De aci ţine cursul acestuĭ braţ, avînd o direcţiune generală de S.-V., trece printre oraşele Chilia-Vechie (romînă) şi Chilia-Nouă (rusă) şi ajunge lîngă satul Pardina.

Forma luĭ generală este aceea a unuĭ trapez neregulat. Lungimea luĭ este de 115 kil., iar întinderea totală, e de maĭ bine de 300 kil. p., saŭ 30000 hect., din carĭ numaĭ 3500 hect. sunt pămînt, restul acoperit de bălţĭ şi stuf.

Relieful săŭ face parte din regiunea şesuluĭ. Nicĭ un deal saŭ colină nu întrerupe monotonia întinsuluĭ săŭ teritoriŭ, semănat de bălţĭ şi gîrle. Pămîntul e format din grinduri ce se ridică pănă la 13 m. d'asupra stufuluĭ. Aşa avem grindul Chilia, care aproape singur formează teritoriul cultivabil al comuneĭ; grindul Stipocul (600 hect.). In ele se ridică înălţimĭ artificiale, puncte trigonometrice. Aşa sunt: Movila-Cruceĭ, 7 m., la N.; Chilia, 13 m., la S. în grindul Chilia; Fudul, 7.6 m., la V. lîngă braţul Tătarul; Stipocul, 4.4 m., la S. în grindul Stipoculuĭ, şi altele maĭ puţin însemnate.

Apele sunt numeroase. Braţul Chilia o udă la N., despărţind-o de Basarabia, la V. de Chilia, oraşul are maĭ multe braţe maĭ micĭ; cel maĭ însemnat e Tătarul, care închide între el şi Chilia ostroavele Tătarul-Mic, Daler-Mare, Daler-Mic, Tătarul-Mare saŭ Ivăneşti-Tătarschi, ce aparţin Romînieĭ. La E., iar se desface în maĭ multe braţe, ca: Cernofca, Babinof, Solomonof, etc., carĭ închid între ele insula Meslin, ce aparţin comuneĭ Chilia-Vechie. Braţul Sulina, la S., pe o întindere de 6 mile (11 kil.) de la 15—21. Pe lîngă ele maĭ sunt o mulţime de gîrle, din carĭ cele maĭ însemnate sunt: braţul Pardina, 25 hect. lungime, la N., gîrla Lopatna la S., gîrlele Aliboca Suhat şi Iacob-Suhat, la S. Lacurile sunt numeroase; aşa sunt: Liman-Roşca (100 hect.), Matiţa (300 hect.), Babina (200 hect.), Saon (50 hect.), la E.; Friozorul (100 hect.), Cablovata (110 hect.), Bodaproste (120 hect.) la S.; Batacul (80 hect.) la V. Lăcuşoarele: Cimpoiul, Peşteanul, Pepurnic (toate 120 hect.), Bacin, Ţihac şi Puslar (200 hect.), toate la S.; Tătanir (250 hect), Pojaret, Bisagi-Mic, Bisagi-Lung, Maxinca, Bacin, Fudul şi Cărpănos (300 hect. toate), aşezate la N.-V. Ele produc peşte de calitate mediocră şi mărunt. Venitul lor, ca al Dunăreĭ întregĭ, este al statuluĭ.

Se mărgineşte la N. cu Basarabia, despărţită prin Dunăre, la S. cu com. Beş-Tepe şi Mahmudia, la E. cu comunele Satul-Noŭ (Letea) şi Sfistofca (Periprava).

Intinderea totală e de 30000 hect., din care pămîntul ferm e de 3500 hect., din acestea, 150 hect. ocupate de vatra oraşuluĭ, 1700 hect. ale locuitorilor, 1550 hect. ale statuluĭ şi 140 hect. ale comuneĭ.

Populaţia e amestecată; elementul principal sunt Ruşiĭ, apoĭ Romînĭĭ; sunt 500 familiĭ, cu 2300 suflete; 1020 bărbaţĭ, 900 femeĭ, 380 copiĭ; însuraţĭ

www.dacoromanica.ro

500, neînsuraţi 380, văduvi 140; contribuabili 750. După naţiuni: 1500 Ruşi, 540 Romîni, 60 Bulgari, 30 Greci, 120 Evrei; restul alte naţionalităţi.

E o şcoală mixtă, fundată în 1879, de locuitori, cu 2 învăţători, frecuentată de 128 elevi, 38 Romîni, 53 Ruşi, 24 Evrei, 4 Bulgari, 5 Greci şi 4 Lipoveni.

Sunt 2 biserici: una lipovenească, fundată în 1865 de sectari, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; a doua romînă, zidită în 1854 de locuitori, cu hramul Sf. Voevozi, deservită de 2 preoţi, 2 cîntăreţi şi 1 îngrijitor.

In comună sunt 800 agricultori, cu 200 pluguri; 4000 vite; 10 meseriaşi; 30 mori de vînt.

Comerciul este activ; în anul 1893—94, aŭ fost în port: 66 năvi intrate şi eşite, cu 3722 tone, din cari 22 romîne, 24 ruse şi 20 elene. Importă coloniale şi manufacture şi exportă peşte proaspăt şi sărat. Importul şi exportul se fac cu Sulina, Vîlcov, Ismail şi Tulcea. Sunt 30 comercianţi în comună.

Budgetul de venituri şi cheltueli se balanţează cu 20000 lei.

Sunt 750 contribuabili.

Căi de comunicaţie sunt: 4 drumuri comunale ce duc la Periprava-Sulina, la Mahmudia, la Pardina-Tulcea, însă calea principală a rămas şi azi braţul Chilia cu ramificaţiunile sale.

Această comună s'a întemeiat în urma războiului de la Crimeia, de locuitorii veniţi din Basarabia, prin stăruinţele guvernului turcesc, dîndu-li-se pămînt pentru case şi arături, precum şi scutiri de dăjdii, podvezi, etc. Mai înainte, nu existaŭ de cît cîte-va tîrle de vite şi cîte-va colibe de pescari ruşi, şi aparţinea Rusiei pănă în braţul Sulina. De la 1878 e în stăpînirea Romîniei.

Chiliana, *vale,* între satele Bărboasa şi Onceşti-Vechi, com. Onceşti, plasa Stănişeşti, jud. Tecuciŭ.

Cihlie (La-). Vezi Pîrîul-Chilieĭ, din com. Mădeiul, judeţul Suceava.

Chilieĭ (Dealul-), *deal,* lîngă satul Bîdiliţa, jud. Suceava. E acoperit de pădure de fag.

Chilieĭ (Izvorul-), saŭ **Izvorulŭi-Mîzgă**, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Pătîrlagi; începe de la Hojeşti şi se scurge în Valea-Vieĭ.

Chilieĭ (Pîrîul-), mic *afluent* al pîrîuluĭ Şînca, din com. Sasca, jud. Suceava.

Chilieĭ (Pîrîul-), saŭ **Pîrîul-Arşiţeĭ**, *afluent* al pîrîuluĭ Mădeiul, jud. Suceava. La gura acestuĭ pîrîŭ, unde se zice La-Chilie, aŭ fost chiliile călugărilor Mateiŭ şi Chiriac, primiĭ întemeietorĭ aĭ satuluĭ Mădeiul.

Chilieĭ (Poiana-), *poiană,* pe dealul Bogata, din com. Sasca, jud. Suceava.

Chilieĭ (Rîpa-), *rîpă,* spre E. de satul Lichitişeni, com. Vultureni, pl. Berheciul, jud. Tecuciu.

Chilieĭ (Rîpa-), *rîpă,* între dealul Lacul şi Ulmul, în raionul com. Brăhăşeşti, jud. Tecuciŭ.

Chilieĭ (Rîpa-), *rîpă,* pe teritoriul comuneĭ Burdusaci, plasa Stănişeşti, jud. Tecuciu. In timpuri ploioase, această rîpă se face pîrîŭ şi se varsă în partea dreaptă a Zeletinuluĭ.

Chilieĭ (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Goideşti, prin care curge Izvorul-Frasinuluĭ.

Chilieni-de-Jos, *sat,* în jud. Tutova, pl. Pereschivul, com. Chilieni, spre S.-E. de Chilieni-d.-s.

Chilieni-de-Sus, *sat,* în judeţul Tutova, pl. Pereschivul, spre V. de oraş, aproape de marginea jud. pe pîrîul Pereschivul. Are 560 locuitoriĭ, din cari 49 ştiŭ carte. Locuesc în 152 case. Acest sat împreună cu satul Chilieni, formează o comună cu cătunele: Chilieni-d.-j., Afumaţi şi Rotăria. In toată comuna sunt 707 locuitori, din cari 50 ştiŭ carte; sunt 105 contribuabili; 189 case.

Teritoriul comuneĭ este acoperit cu dealuri; în cea mai mare parte aceste dealuri sunt acoperite cu vii şi păduri. Viile ocupă o suprafaţă de 83 hect.

Sunt 5 comercianţi.

Are o şcoală primară de băeţi şi 2 biserici.

Chiliile, *com. rur.*, în jud. Roman, pl. Fundul, spre S. de oraşul Roman şi la o depărtare de 23 kil. de el şi de 10 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezată pe culmea dealurilor ce separă basinul Siretuluĭ de basinul Bîrladuluĭ. Este formată din satele: Chiliile şi Buciumi, cu reşedinţa comuneĭ în satul Chiliile.

Are 424 capi de familie, cu 1267 suflete, din cari 295 contribuabili. Ştiŭ carte 44 loc. Locuesc în 338 case.

Sunt 414 capete vite mari.

Are o biserică de zid; o şcoală mixtă, care, în anul şcolar 1886—87, a fost frecuentată de 17 băeţi.

Budgetul comuneĭ este de 2682 lei la venituri şi 2674 lei la cheltueli.

www.dacoromanica.ro

Chiliile, *sat,* jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Valea-Arinilor; situat d'a dreapta Tazlăuluĭ-Sărat la o depărtare de 9.5 kil. de satul Lucăcești. Are o populație de 30 capĭ de familie, cu 112 suflete. Sunt 2 cîrciumĭ. In sat este o biserică, clădită de d-na Elena Sturdza, în anul 1848; azĭ e deservită de 2 cîntăreți.

Chiliile, *sat,* face parte din comuna rur. Mățăul, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel.

Chiliile, *sat,* în com. Talpa, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu; așezat spre N.-E. satelor Hlăpești și Talpa, formînd cu hotarul său, limita jud. Roman.

Terenurile sale se scoboară în pante aplecate spre S.-E.

Suprafața acestuĭ sat e de 213 hect. 90 ariĭ, avînd o populațiune de 40 familiĭ, cu 160 suflete.

Sunt 50 contribuabili.

Numărul vitelor e de 175 capete, din carĭ: 46 boĭ, 25 vacĭ, 60 oĭ, 20 caĭ, 10 rîmătorĭ, 10 juncĭ și 4 bivolĭ.

Chiliile, *sat,* jud. Roman, plasa Fundul, com. Chiliile, spre S.-E. de orașul Roman și la o depărtare de 23 kil. de el și de 10 kil. de reședința plășeĭ. Este așezat pe vîrful dealuluĭ Chiliile. Poziținea acestuĭ sat predomină o jumătate din județ. Este reședința comuneĭ Chiliile. Are 156 capĭ de familie, 142 contribuabilĭ, 602 locuitorĭ, din carĭ 30 știŭ carte. Locuesc în 170 case. Are o biserică de zid și o școală primară mixtă, care, în anul școlar 1886—87, a fost frecuentată de 17 elevĭ, din 27 înscrișĭ.

Chiliile, mic *cătun,* al comuneĭ Reșca, pl. Ocolul, jud. Romanați; situat aproape de gura Oltețuluĭ, unde se află și o moară pe Olt; e depărtat de Caracal de 9 kil. Spre S.-E. se învecinește cu pădurea Bistrița. Are 259 locuitorĭ. Este aproape de gară și de comuna Reșca.

Chiliile (Chilia-), mic *cătun,* al com. Dobrunul, pl. Olteț-Oltul-d.-s., jud. Romanați, situat la V. de satul Dobrunul, pe malul drept al Oltețuluĭ. Are 200 locuitorĭ. E străbătut de o șosea județeană, iar altitudinea terenuluĭ e de 145 m. d'asupra nivelului măriĭ.

Chiliile, *cătun,* al comuneĭ Trestioara, jud. Buzău, cu 260 locuitorĭ și 49 case.

Chiliile, *subdivizie* a *căt.* Bodromirești, din comuna Bălănești, jud. Buzău.

Chiliile, *fost schit de călugărĭ,* com. Podeni-Vechĭ, pl. Podgoria, jud. Prahova. Azĭ este în ruină. Se păstrează numaĭ pristolul. Locuitoriĭ numesc locul unde a fost mănăstirea, La-Chiliĭ, pentru-că aci aŭ fost chiliile călugărilor mănăstireĭ.

Chiliile, *colină,* în jud. Buzău, com. Robești, cătunul Runcul, acoperită de semănăturĭ și fîneață.

Chiliile, *deal,* pe teritoriul satuluĭ și com. Curteni, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Chiliile, *pisc,* la E. de comuna Țițești, plasa Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Chiliile, *deal,* în com. Budești-Ghicăĭ, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu. E situat în prelungirea dealurilor Climești și Făgețelul.

Chiliile, *deal,* în com. Calu-Iapa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu. Se detașează spre S. din ramura munteluĭ Doșelul.

Chiliile *deal,* com. Podeni-Vechĭ, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Chiliile, *deal,* în jud. Roman, pl. Fundul, com. Chiliile. Pe acest deal, care este unul din cele maĭ înalte din pl. Fundul, este așezat satul Chiliile.

Chiliile, *deal* și *punct trigonometric de observație,* jud. Romanați. E un cap al dealuluĭ Frățila, și are o altitudine de 188 m. d'asupra nivelului măriĭ. E situat în extremitatea unghiuluĭ ce face Geamartaluiul cu Olteț și vine spre N. de com. Vîrtina.

Chiliile, *deal.* Vezĭ Podul-Lat, deal, din com. Lipova, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Chiliile, *loc,* jud. Bacău, plasa Tazlăul-d.-s., com. Băsăști; este situat la V. de comună. Acest loc se zice s'a numit ast-fel, fiind-că acolo s'aŭ retras oameniĭ de frica Tătarilor și aŭ locuit prin bordee și chiliĭ.

Chiliile, *loc izolat,* comuna Cacova, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Chiliile, *moșie* răzășească, județul Bacăŭ, plasa Munteluĭ, pe teritoriul com. Valea-Arinilor.

Chiliile, *pîrîiaș,* izvorește dintre ramurile Doșelul și Chiliile, în com. Calul-Iapa, plasa Piatra-Muntele, județul Neamțu, și se varsă de a stînga pîrîuluĭ Iapa.

Chiliile, *pîrîiaș,* în com. Talpa, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu; izvorește din Dealul-Borșa-

www.dacoromanica.ro

nilor şi se varsă, lîngă satul Talpa, în iazul Bernevica.

Chiliile, *pîrîŭ*, pe teritoriul comuneĭ Păuleşti, plasa Vrancea, jud. Putna; se varsă în Putna, după ce udă şi comuna Valea-Săreĭ.

Chiliile, *şes*, se întinde între satele Valea-Mare şi Chiliile din com. Ivăneşti, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Chiliilor (Fundul-). (Vezĭ Pleşa, jud. Putna).

Chiliilor (Gruiul-), *loc izolat*, com. Brezoiul, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Chiliilor (Vîrful-), *munte*, în judeţul Buzăŭ, com. Ruşiavăţul, căt. Muscelul-Ţigan. E acoperit de fineaţă şi pădure.

Chilimeni, *munte*, în com. Mălini, jud. Suceava.

Chilimenţi. Vezĭ Valea-Mare, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Chilimenţilor (Dealul-), *deal*, cu vie şi pomĭ roditorĭ, situat în com. Ştefăneşti, plasa Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Chilimeticul, *pîrîŭ*, ce udă com. Tichirişul, pl. Vrancea, judeţul Putna, şi se varsă în rîul Putna.

Chilimiile, *pisc*, com. Govora, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Chilineasa, *pîrîŭ*, jud. Suceava; formează hotarul între com. Bogdăneşti şi Boroaia. Izvoreşte din Dealul-Lupului şi se varsă în Rîşca.

Chilişca, saŭ **Pilişca**, *şiră de munte*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Doftana, care se întinde d'a dreapta Trotuşuluĭ, începînd aproape de hotarul spre Ardeal.

Chilişoaia, *sat*, în partea de S.-V. a com. Păuşeşti, plasa Cîrligătura, jud. Iaşi. Are o suprafaţă de 758 hect. şi o populaţie de 17 familiĭ saŭ 71 suflete.

Numărul vitelor e de 95 capete, din carĭ: 70 vite marĭ cornute, 16 caĭ şi 9 rîmătorĭ.

Chilişoaia, *deal*, pe care e situat satul Chilişoaia, din com. Păuşeşti, plasa Cîrligătura, jud. Iaşi.

Chilişoaia, *iaz*, între dealurile Chilişoaia şi Hărpăşeşti, din comuna Păuşeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi.

Chiliul, *sat*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani; ţine de com. rur. Retezul; are 70 case.

Chiliul-Mare, *pisc*, com. Petrari-d.-j., pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Chilmiziul, *munte*, în jud. Buzăŭ, com. Lopătari, între muntele Piatra-Secuiuluĭ şi muntele Neharniţa; este acoperit de pădure şi este în mare parte stîncos.

Chilmiziuluĭ (Fîntîna-), *loc izolat*, în muntele Chilmiziul, din com. Lipia, jud. Buzăŭ. Are o vechie fîntînă cu apă renumită.

Chilmiziuluĭ (Pădurea-). *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Lipia. Are 50 hect. proprietate moşnenească.

Chilmiziuluĭ (Plaiul-), *colină*, care se rupe din partea nordică a munteluĭ Căpreanul şi merge pănă în apropiere de Fîntîna-Romîneştilor, jud. Buzăŭ, servind ca hotar între comunele Gura-Sărăţiĭ, Monteorul, Grăjdana, Lipia, Mereiul şi Nişcovul.

Chimnetele, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Muntele, situat la V. de comuna Măgireşti. Prin vîrful acestuĭ deal se desparte această comună de com. Valea-Arinilor.

China, *parte* din *pădurea* Dumbroviţa, de pe proprietatea statuluĭ Dumbroviţa, pl. Bilieşti, jud. Putna, în întindere aproximativă de 12 hect.

China. (V. Pietrosul, pîrîŭ, com. Călineşti, jud. Botoşani).

Chinanul, *pădure*, proprietatea statuluĭ, pe teritoriul com. Buneşti, pl. Crasna, jud. Fălciu. Are o suprafaţă de 600 hect.

Chinciul, *lac*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Pardoşi, în partea de S.

Chindiĭ, *loc izolat*, spre hotarul com. Bicazul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. E situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistriţa.

Chindia, *vîrf*, al culmeĭ Paringul, jud. Vîlcea. De aci culmea Paringul se separă de culmea Olăneşti, care se prelungeşte pănă aproape de Rîmnicul-Vîlcea, separînd rîul Rîmnicul de apa Gura-Văeĭ.

Chinea, *munte*, al comuneĭ Cartiul, jud. Gorj, situat spre N. Pe dînsul păşunează vara vitele locuitorilor. In vîrf are puţină pădure de brad şi fag.

Chineja, *pîrîŭ*, ce izvoreşte din pădurea Voineştilor, teritoriul com. Berești, pl. Horincea, ju-

www.dacoromanica.ro

deţul Covurluiŭ. La punctul Braniştea, unindu-se cu pîrîiaşul Merea, tot din aceeaşĭ comună, parcurge Valea-Chinejeĭ, pe o distanţă de vr'o 30 kil. şi se varsă în rîuleţul Covurluiul, lîngă satul Umbrăreşti, com. Bujorul. In Chineja se varsă, la satul Moscul, şi Pîrîiaşul-Slivneĭ.

Chineja, *vale,* udată de pîrîul cu acelaşĭ nume, începînd de pe teritoriul com. Bereşti, din partea nordică a satuluĭ Bereşti, şi ţinînd pănă la Umbrăreşti, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ. Pe această vale sunt aşezate, de sus în jos, următoarele sate: Bereşti, T.-Bereşti, Çioinagi, Bălinteşti, Ghibărţeni, Pochişcani, Sl. Băneasa, Băneasa, Moscul, Golăşei, T.-Bujorul şi Umbrăreşti.

Chinejeĭ (Fundul-), *pădure,* în com. Bereşti, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ.

Chinetul, *vîrf de munte,* judeţul Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Comăneşti, din şira Runcul-Stînelor.

Chinga, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, cu o suprafaţă de 10 hect., situată în căt. Budureşti, com. Dobriceni, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. Se mărgineşte la V. cu livezile moşnenilor Dobriceni şi Bodeşti; la N. cu rîul Dobriceni; la S. cu ograda Ogrezeanul; la E. cu locurile de muncă.

Chinga, *teren izolat,* compus din 3 trupurĭ. Face parte din moşia Cetăţuia, jud. Vîlcea. E în întindere totală de 11 hect. 3380 m. p. Se află situat în com. Bujoreni, pl. Cozia. A aparţinut schituluĭ Cetăţuia.

Chinga-Mateeşti. (Vezĭ Lucieni, pădure, jud. Muscel).

Chinga-Răsurile, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, cu o suprafaţă de 10 hect., pendinte de com. Stoeneşti, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. Se mărgineşte la N. şi E. cu locurile moşnenilor Bodeşti, la S. cu locurile moşnenilor Stoeneşti şi la V. cu locurile moşnenilor Bîrzeşti.

Chinteşti, saŭ Govora, *cătun,* al com. Bobiceşti, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, situat pe malul stîng al Olteţuluĭ, între Bobiceşti-d.-s. şi Bobiceşti-d.-j.

Chinteşti, *nume* al satuluĭ Flămînda (zis şi Valea-Soareluĭ), căt. al com. Redea, pl. Ocolul, jud. Romanaţi. Are 332 loc.

Chinteşti, *moşie* a statuluĭ, în jud. Romanaţi, producînd o arendă anuală de 640 leĭ (1887—1888). Are o pădure de 177 pogoane, lîngă com. Bobiceşti.

Chintinici. (Vezĭ Cînteniciul, jud. Neamţu).

Chinul, *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Dărmăneşti. Face parte din şirul de munţĭ dintre Uzul şi pîrîul Doftana. Se află situat aproape de graniţă. Are o înălţime de 350 m.

Chinuluĭ (Pîrîul-), *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Hîrja. Izvoreşte din muntele Mesteacănul, la E. de satul Hîrja şi se varsă d'a dreapta Oituzuluĭ.

Chinuluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* curgînd în pl. Vrancea, jud. Putna. Izvoreşte din vîrful Ţipăul; desparte Satul-Mare de Lunca-Nerejuluĭ-Mare şi se varsă în stînga Zăbaleĭ.

Chinusculuĭ (Fundul-), *munte,* pe teritoriul comuneĭ Soveja, pl. Zăbrăuţul, jud. Putna. (V. Fundul-Chinusculuĭ).

Chinuşul, *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, pe teritoriul com. Mănăstirea-Caşinul.

Chioa, *pîrîŭ,* jud. Putna, ce izvoreşte de sub Sboina-Neagră şi Cîrligată din Fundul-Doschileĭ şi se varsă în Şuşiţa.

Chioaia, *sat,* în partea de N. a com. Telejna, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, situat pe o aşezătură a culmeĭ dealuluĭ cu acelaşĭ nume. Şĭ-a luat numele de la o piuă de bătut sumane, care se află pe pîrîul Chioaia.

In partea de E. a satuluĭ e un iaz, format de apa pîrîuluĭ Chioaia.

Are o suprafaţă de 429 hect., din carĭ 257 hect. sunt ale proprietăţeĭ, restul al locuitorilor.

Numărul vitelor e de: 77 vite marĭ cornute, 201 oĭ, 21 capre, 11 caĭ şi 10 rîmătorĭ.

Locuitorĭĭ posedă: 5 pluguri şi 6 care cu boĭ.

Chioaia, *deal,* între satul Butucăria şi pîrîul Chioaia; se prelungeşte din com. Bereasa, pl. Mijloc, jud. Vasluiŭ, spre S. şi se termină în partea de N. a satuluĭ Telejna-d.-j. Pe culmea luĭ se află satul Chioaia. O parte este acoperită cu pădure, iar pe alta se face semănăturĭ.

Chioaia, *pîrîŭ,* judeţul Vasluiŭ. Izvoreşte despre N., din comuna Bereasa, de sub dealul Boţoaia; trece d'alungul spre S. prin com. Telejna şi se varsă în jos de satul Telejna, în pîrîul cu aceeaşĭ numire după ce formează iazul din satul Butucăria.

Lungimea pîrîuluĭ, e de 5 kilometri.

www.dacoromanica.ro

Chioaia, *șes,* bogat în fînețe, jud. Vasluiŭ, pe valea pîrîuluĭ Chioaia.

Chioana, *vechie numire* a *căt.* Dîmbroca, din com. Scurtești, jud. Buzăŭ.

Chioara, *com. rur.,* în plasa Ialomița-Balta, județul Ialomița, situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Ialomița, pe lunca dintre Borcea și rîul Ialomița.

Teritoriul com. are suprafața de 10.500 hect. și se întinde între comunele: Hagieni, Vlădeni și fluviul Dunărea. Coprinde două moșiĭ: Blagodeasca, cu 5500 hect., din carĭ 3400 hect. bălțiș, 100 hect. pădure, 300 hect. izlaz și 1700 hect. pămînt de cultură și Bobul saŭ Corneanca, cu 5000 hect., din carĭ numaĭ 10 hectare pădure, iar restul pămînt de cultură. Aceste moșiĭ sunt proprietățĭ ale statuluĭ și înainte de secularizare aparțineaŭ mănăstireĭ Mărgineni. Pe periodul 1886-1896, Blagodeasca a fost arendată cu suma de 29100 leĭ, iar Bobul s'a arendat, pe același period, cu 20050 leĭ.

După legea rurală din 1864, sunt împroprietărițĭ 191 locuitorĭ și după legea din 1878 s'aŭ maĭ împroprietărit 273 locuitorĭ; fără proprietățĭ se maĭ află 19 locuitorĭ.

Se compune din satele: Chioara și Bobul și din căt. (tîrlele): Sf. Vasile, Cojoaca și Paraipanul, cu reședința primărieĭ și a judecătorieĭ comunale, în satul Chioara.

Populațiunea comuneĭ este de 1680 locuitorĭ, cu 370 capĭ de familie și 1310 membriĭ de familie, saŭ 786 bărbațĭ și 894 femeĭ. După naționalitate sunt: 1667 Romînĭ, 5 Grecĭ, 2 Bulgarĭ, 2 Ungurĭ, 1 German și 3 de alte naționalităților. După religie sunt: 1674 creștinĭ ortodoxĭ, 2 catolicĭ, 1 protestant, 2 mozaicĭ și 1 lipovean. După profesiunĭ: 439 agricultorĭ, 4 meseriașĭ, 1 industriaș, 9 comercianțĭ, 7 profesiunĭ libere, 120 muncitorĭ și 48 servitorĭ. Cu știință de carte sunt 340 persoane.

Vite: 1950 boĭ, 560 caĭ, 2 bivolĭ, 13 asinĭ, 5800 oĭ, 16 capre și 500 porcĭ.

Venitul comuneĭ în 1887-1888 era de 3094 leĭ și cheltuelile de 5344 leĭ.

Instrucțiunea se predă într'o școală mixtă, la 40 elevĭ și 2 eleve, de un învățător retribuit de stat și comună.

Aicĭ este o biserică, la care servesc 2 preoțĭ și 2 dascălĭ.

Chioara, *sat,* în plasa Ialomița-Balta, jud. Ialomița, pendinte de com. cu același nume, este situat pe malul drept al rîuluĭ Ialomița, în apropriere de Gura-Borciĭ-d.-j., pe un loc puțin ridicat de la nivelul rîuluĭ, din care cauză adesea, este supus inundațiilor. Inainte, satul purta numele de Porceni.

Aicĭ este reședința primărieĭ și a judecătorieĭ comunale.

Se află aci o școală mixtă cu 40 elevĭ și 2 eleve și o biserică la care servesc 2 preoțĭ și 2 dascălĭ.

Vite sunt: 720 boĭ, 430 caĭ, 3200 oĭ și 350 porcĭ.

Chioasea, *mahala,* comuna Cireșiul, plasa Cerna-d.-s., județul Vîlcea.

Chioaseĭ (Dealul-), *deal,* la poalele căruia e situată mahalaua Chioasa, com. Cireșiul, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Chiogerciu-Punar-Bair, *deal,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, com. Bairam-Dede. Se desface din dealul Mezarlîc-Bair. Se întinde printre văile Afighinea și Chiogerciu-Punar-Ceair. Are înălțimea de 161 m., dominînd văile de maĭ sus și satul Bairam-Dede. Este acoperit cu fînețe și izlazurĭ.

Chiogerciu-Punar-Ceair, *vale,* jud. Constanța, în plășile Silistra-Nouă și Mangalia, pe teritoriul comunelor rur. Bairam-Dede, pl. Silistra-Nouă, și Cazil-Murad, pl. Mangalia, fiind tăiată de hotarul dintre aceste plășĭ și com. Pleacă din părțile estice ale dealuluĭ Cazil-Murad. Se dirige spre E., avînd o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E., printre dealurile Mezarlîc-Bair și Cazil-Murad. Trece prin satul Cazil-Murad și se deschide în valea Merdeven-Ceair pe stînga. Ea e tăiată de drumul județean Bairam-Dede-Mangalia.

Chioi-Deresi, *vale,* în jud. Constanța, pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rur. Mamut-Cuius. Se desface din dealul Ciflic-Bair, îndreptîndu-se spre N., într'o direcțiune de la S.-E. către N.-V. și după un drum de 2½ kil., se deschide în valea Peștera-Ceair. Se întinde printre dealurile Ciacal-Bair și Peștera-Bair pe la E. și Baarlic-Bair pe la V. Este situată cam în centrul plășeĭ și la N.-E. comuneĭ și este străbătută în toată lungimea eĭ de drumul comunal Mamut-Cuius-Ivranes.

Chioibășești, *cătun,* jud. Brăila, pendinte de com. Chichinețul. Este situat la S.-V. de Chichinețul, cam la 2 kil. Are 746 suflete, din carĭ 94 capĭ de familie. Loc. posedă 170 boĭ, 165

www.dacoromanica.ro

vacĭ, 14 taurĭ, 46 viţeĭ, 243 caĭ, 910 oĭ şi 151 rîmătorĭ.

Chioibăşeşti, *luncă*, jud. Brăila, la S. satuluĭ cu acelaşĭ nume, pe hotarul de S. al comuneĭ Chichineţul, despre jud. Ialomiţa. Aci se formează primăvara un lac, care vara seacă cîte o dată.

Chioibăşeşti, *moşie*, jud. Brăila, pendinte de com. Chichineţul, pl. Călmăţuiul, proprietatea moştenitorilor G. San-Marin. Are o întindere de 1503 hect. Aduce un venit de 16384 leĭ.

Chiojdeanca, *com. rur.*, pl. Podgoria, jud. Prahova. Este situată pe ambele malurĭ ale gîrleĭ Chiojdeanca şi între dealurile Măstăneşti, Neagoşul, Nucetul şi Trenul, la 41 kil. departe de reşedinţa judeţuluĭ şi la 12 kil. de a plăşeĭ.

Se compune din 3 cătune: Chiojdeanca, Nucetul şi Trenul, avînd o populaţiune de 2222 loc., 1132 bărbaţĭ şi 1090 femeĭ.

In comună sunt 3 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ.

Locuitoriĭ se ocupă numaĭ cu agricultura. Produsul munceĭ îl desfac în oraşul Ploeşti. Eĭ aŭ 24 caĭ, 9 epe, 129 vacĭ, 89 capre, 1866 oĭ şi 440 porcĭ.

In raionul comuneĭ, pe apa Chiojdeanca, sunt 3 morĭ de măcinat.

Locuitoriĭ toţĭ sunt moşneniĭ.

Şcoală s'a înfiinţat aci, de la anul 1883. A fost frecuentată în anul şcolar 1892—93, de 59 băeţĭ şi 11 fete, din numărul de 396 copiĭ, 253 băeţĭ şi 143 fete, cu vîrsta legiuită. Cu întreţinerea personaluluĭ, statul cheltueşte anual 2160 leĭ. Ştiŭ carte 125 bărbaţĭ şi puţine femeĭ.

Comuna se întinde pe o suprafaţă de 1351 hect.

In raionul comuneĭ sunt două micĭ izvoare de apă de pucioasă.

Ţuică, în aniĭ rodnicĭ se fabrică, cam 4000 decal.

Comerciul se exercită în comună de 6 cîrciumarĭ.

O şosea comunală o pune în comunicaţie cu comunele: Apostolache, Salcia şi Calvini.

E brăzdată de dealurile: Nucetul, cu vîrful Neagoşul, Haim şi Mostăneşti, cu vîrful Pleşuva şi Dealul-Trenuluĭ. Toate servesc pentru păşunatul vitelor.

Afară de gîrla Chiojdeanca, este străbătută de văile Nucetul, Pleşuva şi de altele maĭ micĭ.

Se mărgineşte cu comunele: Apostolache, Salcia, Şoimari şi la N. cu jud. Buzăŭ.

Chiojdeanca, *sat*, face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Podgoria, jud. Prahova. Aci e reşedinţa comuneĭ.

Chiojdeanca, *rîuleţ*, izvoreşte din raionul com. Chiojdeanca, pl. Podgoria, jud. Prahova, şi, după ce serveşte de limită între com. Apostolache şi Chiojdeanca, se împreună cu pîrîul Trenul şi împreună se varsă în rîul Cricovul-Sărat, în raionul com. Apostolache.

Chiojdeni, *com. rur.*, în plaiul Rîmnicul, judeţul R.-Sărat, pe ambele malurĭ ale Rîmniculuĭ-Sărat.

Şĭ-a luat numele de la locuitoriĭ, carĭ sunt veniţĭ după Bisca-Chiojduluĭ, jud. Buzăŭ.

Este aşezată în V. jud., la 31 kil. spre N.-V. de oraşul R.-Sărat, şi în partea estică a plaiuluĭ, la 4 kil. spre S.-V. de com. Dumitreşti, reşedinţa plaiuluĭ. Comune învecinate sunt: Valea-Salcieĭ la 9 kil., Jitia la 12 kil., Dănuleşti la 11 kil.

Se mărgineşte la N. cu com. Andreaşi, de care se desparte prin Culmea-Alunuluĭ; la E. cu com. Dumitreşti, de care e despărţită prin dealul Lupanul; la S. cu com. Buda, de care se desparte prin dealul Cătăuţul; la V. cu com. Bisoca, de care o despart dealurile Măgura şi Ulmuşorul.

Este brăzdată la N. de dealurile Motnăul, al-Corbuluĭ, al-Vaciĭ, la S. de dealurile Duiul, Cătăuţul, Gorunul, al-Spidelor, al-Fieruluĭ.

Rîurile carĭ o udă sunt: Rîmnicul-Sărat, prin mijloc, de la V. la E. şi afluenţiĭ săĭ: Săritoarea, Turburea la N., Loşniţa, Muşa, Budoaia, Talpa, Mărăcini şi Viişoara, la E. şi V. La S. o udă Cătăuţul, Tînjala, Rîpa-Lungă şi Aldi.

Cătunele carĭ o compun sunt: Chiojdeni-Marĭ, reşedinţa, Chiojdeni-Micĭ, la V., Turburea, şi maĭ la V., pe rîul Rimnicul.

Suprafaţa este de 5000 hect., din carĭ: vatra comuneĭ are 260 hect., locuitoriĭ, 740 hect., şi diferiţiĭ proprietarĭ, 4000 hect.

Populaţia e de 317 familiĭ, cu 1286 suflete, din carĭ 655 bărbaţĭ, 631 femeĭ; 634 căsătoriţĭ, 579 necăsătoriţĭ, 73 văduvĭ. Din aceştia, 78 ştiŭ carte.

O biserică, cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ, Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ şi S-ţiĭ Impăraţĭ Constantin şi Elena, zidită în 1839, de marele clucer Costache Niculescu-Cîţă şi soţia sa Ecaterina; este deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser. Are 17 pogoane pămînt.

In com. sunt 2 şcolĭ: una de băeţĭ, fondată, în 1830, de stat, cu 1 învăţător şi frecuentată de 40 elevĭ, şi una de fete, fondată în 1885, de I. Marghiloman, cu 1 învăţător şi frecuentată de 22 eleve.

Comuna are: 480 hect. ara-

www.dacoromanica.ro

bil, 60 hect. imaş, 1658 hect. pădurĭ, 18 hect. viĭ, 260 hect. fîneţe şi 600 hect. neproductiv.

Locuitoriĭ aŭ 77 pluguri.

Vite sunt 2641 capete, din carĭ: 434 boĭ, 388 vacĭ, 40 caĭ, 50 epe, 1220 oĭ, 297 capre şi 212 rîmătorĭ.

Sunt 5 rotarĭ şi 1 dogar. Este 1 moară pe apă.

Căile de comunicaţie sunt: calea judeţeană ce vine de la Rîmnicul, trece prin Buda-Dumitreşti şi merge la Jitia; drumul la Valea-Sălcieĭ şi la Bisoca, pe culmĭ.

Contribuabilĭ sunt 259.

Budgetul comuneĭ este de 2582 leĭ, la venitурĭ şi de 2131 leĭ, la cheltuelĭ.

Chiojdeni, *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Cătina, ca 200 hect. proprietate în devălmăşie a moşnenilor Chiojdenĭ.

Chiojdeni-Marĭ, *sat*, în judeţul R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, cătun. de reşedinţă al comuneĭ Chiojdeni, aşezat spre E., pe malul stîng al rîuluĭ Rîmnicul-Sărat. Are o întindere de 800 hect., cu o populaţie de 130 familiĭ, saŭ 530 suflete, din carĭ 100 contribuabilĭ. 47 ştiŭ carte. Are o biserică şi 2 şcolĭ, ale comuneĭ.

Chiojdeni-Micĭ, *sat*, în judeţul R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, cătunul comuneĭ Chiojdeni; este aşezat pe malul drept al rîuluĭ R.-Sărat, la poalele dealuluĭ Caţăuţul şi la 500 m. spre V. de cătunul de reşedinţă, Chiojdeni-Marĭ. Are o întindere de 700 hect, cu o populaţie de 70 familiĭ, 334 suflete, din carĭ 75 contribuabilĭ; 11 ştiŭ carte.

Chiojdenilor (Dealul-), *şir de dealurĭ*, din plaiul Rîmnicul, judeţul R.-Sărat, pe stînga rîuluĭ Rîmnic ul-Sărat. Se desface din culmea Dealul-Roşu; brăzdează partea de N. a comunelor Jitia şi Chiojdeni, servindu-le şi de hotar. Se sfîrşeşte în Rîmnicul. E acoperit în mare parte cu pădure.

Chiojdenilor (Valea-), *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Chiojdeni. Izvoreşte din vîrful Dealul-Roşu; curge d'alungul Dealuluĭ-Chiojdenilor, udă partea de mijloc a comuneĭ, şi merge de se varsă în rîul Rîmnicul-Sărat, chiar lîngă cătunul de reşedinţă, Chiojdeni-Marĭ.

Chiojdul - Livezeni, *cătun de reşedinţă*, al comuneĭ Chiojdul-din-Bîsca, jud. Buzăŭ, situat pe rîul Bîsca şi pe moşia Brădetul. Are 1380 locuitorĭ, carĭ locuesc în 301 case. Are subdiviziunea Livezeni.

Chiojdul, *sat*, face parte din com. rur. Star-Chiojdul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Aci e reşedinţa comuneĭ. Are o populaţiune de 2257 locuitorĭ (1101 bărbaţĭ şi 1156 femeĭ). In sat sunt 3 bisericĭ. La două nu se ştie anul fondăreĭ, iar a treia s'a construit la 1864, avînd de ctitor principal pe Stan Cheşca.

Cade în centrul comuneĭ şi este udat de gîrla Chiojdul cu afluenţiĭ săĭ: Cornul, Blidari, Micul, Benia, Raşca şi Brădetul.

Chiojdul, *gîrlă*, izvoreşte din muntele Smeurătul, com. Star-Chiojdul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Curge spre S. prin mijlocul cătunuluĭ Chiojdul, primind în stînga izvoarele: Gresi, Blidari, Miculuĭ, Brădetul şi Benia, iar pe dreapta Gorunul şi Raşca şi apoĭ se varsă în gîrla Bătrînească, tot pe teritoriul comuneĭ Star-Chiojdul.

Chiojdul-din-Bîsca, *com. rur.*, în plaiul Buzăŭ, judeţul Buzăŭ, situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Bîsca-Chiojduluĭ, la o distanţă de Buzăŭ de 66 kil. Limitele sale sunt: La N., începînd din poalele munteluĭ Tătăruţul, de la Curmătura-Crasneĭ, continuă pe albia acesteĭ ape pănă la gura Urlătoareĭ. La E., începînd de la gura Urlătoareĭ, trece peste muntele Feţele şi se lasă pe izvorul Mreaja în gura Văeĭ-Vaciĭ-Marĭ, la Movila-Caprĭĭ; de aci în curmătura munteluĭ Nehoiul, de unde se lasă pe izvorul Secul, pănă în gura Crivineĭ şi de aci în jos în gura izvoruluĭ Răstoaca, unde se întîlneşte cu apa Nehoiuluĭ, pe care merge pănă la gura Izvoruluĭ-luĭ-Stroe, urcă curmezişul pe coasta munteluĭ Gogonul, pănă în Lacul-Cînepeĭ, se dirige spre Muchea-Gogonuluĭ, de unde se lasă în gura izvoruluĭ Iţsfa, la Moara-luĭ-Vlad-Ciolacul; de aci urcă pe Piscul-Gherţălăuluĭ pănă în Piatra-cu-Semnele, de unde se dirige în muntele Măgura. La S., începînd din muntele Măgura, hotarul merge pe slemnea mucheĭ, pănă în muntele Manta, continuă tot pe slemne pănă în Vîrful-Hinteĭ şi tot pe slemne ajunge în muntele Piatra-Romeĭ, de unde se lasă în apa Bîsca-Chiojduluĭ, merge pe Bîsca în jos pănă în hotarul Roma, zis şi Hotarul-Boeresc, care desparte cătunul Lera, din com. Cătina, de com. Chiojdul, apucă pe izvorul Roma în sus şi ajunge în vîrful munteluĭ Rotărea. La V., începînd din muntele Rotărea se lasă în jos pe Valea-Teiuluĭ pănă în valea Benia, La-Cruce; urmează pe Benia în sus,

www.dacoromanica.ro

până în capul moșieĭ Macoveiul (din com. Chiojdul-Mare), urcă în Piscul-Cerbuluĭ și pe lîngă Vîrful-Stejaruluĭ se lasă în apa Brădetul; continuă pe apa Brădetuluĭ în sus prin mijlocul cătunuluĭ Brădetul și urcă în vîrful munteluĭ Călugărul, apoĭ pe lîngă muchea mare a Brădetuluĭ se lasă pe Valea-Colniculuĭ, la pichetul de la gura Bîsciĭ-fără-Cale, de aci merge la Piatra-Infierată, dintre Bîscĭ, situată la poalele munteluĭ Pleșea și dă în apa Bîsciĭ-cu-Cale, pe care merge până la gura izvoruluĭ Bîsculița, o ia pe Bîsculița în sus, până la trecătoare, sau calea Munteluĭ și ajunge la Poiana-Carpenuluĭ, de unde se dirige în apa Roșia, pe care merge până dă în apa Siretuluĭ-Mare, continuă pe albia sa în sus, până la gura izvoruluĭ Vina-Mare, face o mică curbă pe sub muntele Tătărușul și ajunge la Curmătura Crasneĭ, — punct de unde am plecat.

Suprafața acesteĭ comune este de 8640 hect., din care 320 hect. arabile, 4280 hect. pădure, 520 hect. fînețe, 2174 hect. izlaz, 105 hect. livezĭ și 1241 hect. sterp. Proprietățĭ maĭ însemnate sunt: Smăcinișul, Brădetul, Plescioara, Roma, Roma-Spătărească, Păcura-Codeștĭ, Păcura-Popeștĭ, Pitica, Monteorul și Siriul ale moșnenilor Codeștĭ, Popeștĭ și Miculeștĭ, descendințĭ din 5 moșĭ primitivĭ: Nan, Radu, Gonțea, Stroe și Stoica, apoĭ însemnata ceată a moșnenilor Sitileștĭ, acum dispărută și reprezentată prin descendenții lor: Chiojdeniĭ și maĭ cu seamă Isbășoiĭ; iar Eforia Spitalelor Civile are moșia Cătiașul.

Terenul com. e muntos și avut în pădure și izlaze. Din minerale s'aŭ găsit urme de fier; apoĭ păcură, sare, etc.

Are 7 morĭ de apă, 1 pivă, 5 ferăstrae, 1 cășărie și 2 stîne. Comerțul constă în desfacerea acestor producțiunĭ și în transporturĭ, precum și în vinderea vitelor. Are un tîrg la Ispas.

Căĭ de comunicație șoseluite n'are, însă albia Bîsciĭ îĭ înlesnește mult mersul. Afară de aceasta maĭ are: calea munteluĭ, în muntele Siriuluĭ, și trecătoarea, care o pune în comunicație cu Chiojdul-Mare și Văleni-de-Munte din Prahova. Calea cea maĭ însemnată și tot d'odată strategică, este drumul pe albia Bîsciĭ-cu-Cale, care merge la pichetul Tabla-Buților și de aci în Transilvania.

Vite are: 1034 boĭ, 501 vacĭ, 337 viteĭ, 2 bivolițe, 42 caĭ, 63 epe, 31 mînjĭ, 2850 oĭ, 890 capre, 2 asinĭ și 640 porcĭ. Stupĭ sunt 116.

Comuna e formată din cătunele: Bîsca, Bogzeni, Cătiașul, Chiojdul, Plescioara, Poenițele-d.-j. și Poenițele-d.-s. Populația sa este de 2980 locuitorĭ, din care bărbați însurați 572, neînsurați 99, văduvĭ 73, divorțați 8 și băeți 763; iar femeĭ măritate 572, văduve 82 și fete 811.

Locuesc în 647 case. Străinĭ sunt 2 Grecĭ și 3 Austro-Ungarĭ. Meseriașĭ sunt: 1 croitor, 2 cizmarĭ, 11 lemnarĭ, 5 tîmplarĭ, 7 fierarĭ, 17 rotarĭ, 9 butnarĭ, 4 cojocarĭ, 2 pietrarĭ și 1 brutar. Media nașterilor e de 106, a deceselor de 48, a căsătoriilor de 20.

Comuna are 2 școlĭ în cât. Chiojdul: una de băeți și alta de fete, frecuentate de 65 elevĭ și 20 eleve. Știŭ carte 332 locuitorĭ.

Are 3 bisericĭ, deservite de 3 preoți, 3 cîntărețĭ și 1 paracliser. Catedrala e cea cu hramul S-țiĭ Impărați.

Cîrciumĭ sunt 12.

Această comună e una din cele maĭ vechĭ ale județuluĭ și începutul eĭ se poate pune cu certitudine în timpul Tătarilor, ceea s'ar putea proba cu multe numirĭ tătărești aflate pe teritoriul eĭ, precum și cu multe ruine atribuite tot lor. Circulă următoarea tradiție printre locuitorĭ: In timpiĭ de de-mult s'a fost stabilit aci un Tătar cu doĭ fiĭ aĭ săĭ coprinzînd o mare întindere de pămînt, pe care a împărțit-o în urmă între dînsul și feciorii săĭ. In locul unde a rămas tatăl s'a fondat comuna Bătrîna; unde s'a stabilit feciorul cel mare, s'a fondat com. Star-Chiojdul (Chiojdul-Mare), ambele azĭ în jud. Prahova; iar feciorul cel mic a fondat comuna Chiojdul-Mic, saŭ Chiojdul-din-Bîsca. Această tradiție e identică la cîteșĭ trele comune, care și în urmă aŭ fost mult timp reunite, și numaĭ certele dintre moșnenĭ, care nu s'aŭ terminat nicĭ astăzĭ, le-aŭ separat.

In ceea-ce privește numirea Roma, dată unuĭ cătunaș și maĭ multor localitățĭ de aci, există tradiția, că pe cînd Tătariĭ stăpîneaŭ aceste locurĭ, aŭ venit peste dînșiĭ niște oameni foarte răĭ, numițĭ Romanĭ, carĭ i-aŭ alungat și s'aŭ stabilit aci, în jurul munteluĭ Roma și Piatra-Romeĭ. E maĭ mult de cît probabil, că aci e vorba despre o invaziune a Țiganilor lăeți, carĭ încă și astăzĭ îșĭ daŭ numele de Romanĭ, Rîmĭ, etc. Ca nomazĭ, eĭ aŭ părăsit maĭ tîrziŭ aceste locurĭ. Figura și portul locuitorilor arată că sunt Transilvăneni, veniți aci sub diferițĭ conducătorĭ, formînd diferite cete de moșnenĭ, din care cea maĭ însemnată a fost Sitileștĭ din satul Sita, din Transilvania. Particular este că până

www.dacoromanica.ro

astăzĭ, fie-care ceată de moşnenĭ poartă brîie cu culorĭ distinctive de ale alteĭ cete. Brîul indică ceata. Moşneniĭ Sitileşti nu maĭ există ca nume, căcĭ unul dintr'înşiĭ, Stan a fost luat de Spătarul Cantacuzino, proprietar al moşieĭ Roma-Spătărească, în capitală, unde după cît-va timp, a devenit Isbaşe. Fiiĭ săĭ: Radu, Lera şi Mirea Coadă, cu afiniĭ lor, aŭ început să-şĭ dea numele de Isbăşoĭ în loc de Sitileştĭ. Cea-l'altă parte aŭ luat şi eĭ numele de Chiojdenĭ. Aceasta cam acum 230 anĭ. O importantă colecţiune de hrisoave şi alte documente în această privinţă, posedă d-l Macoveiŭ din Chiojdul-Mare, jud. Prahova.

Chiojdul-Mare, *numire,* ce se maĭ dă *comuneĭ* Star-Chiojdul, pl. Teleajenul, jud. Prahova, spre a o deosebi de comuna vecină din judeţul Buzăŭ, numită Chiojdul-din-Bîsca saŭ Chiojdul-Mic.

Chiojdul-Mic, *numire,* ce se maĭ dă comuneĭ Chiojdul-din-Bîsca, jud. Buzăŭ, spe a se deosebi de Chiojdul-Mare din jud. Prahova.

Chiojduluĭ (Calea-), *cătun*, al comuneĭ Valea-Muscaluluĭ, jud. Buzăŭ. Are 80 locuitorĭ şi 18 case.

Chiopriu-Tabia, *ruine* de întăriturĭ turceştĭ, situate în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, pe teritoriul comuneĭ urb. Hîrşova, în partea vestică a plăşeĭ şi cea nordică a comuneĭ, la 1 1/2 kil. spre N. de oraş pe vîrful unuĭ deal pietros. Ridicate de Turcĭ, spre a apăra oraşul Hîrşova şi a împiedica trecerea Dunăreĭ a armatelor Ruseştĭ. Prin poziţiunea lor domină oraşul Hîrşova, insulele Gîsca-Mare şi Chiciul, gîrla Băroiul, drumurile ce duc de la Hîrşova la Conacul-luĭ-Manole şi Cetatea-Oaeĭ şi cel spre Groapa-Ciobanuluĭ. Cu venirea Romînilor în Dobrogea, ele aŭ fost dărîmate şi risipite.

Chior-Ceşme, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, cătunul comuneĭ Taş-Punar. Este situat în partea nordică a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ, la 5 kil. spre N.-E. de cătunul de reşedinţă, Taş-Punar. Este aşezat în valea Hagivirt-Dere, şi este închis în partea sud-estică de dealul Mezarlîc-Bair, cu vîrfurile sale Mezarlîc, care are 100 metri şi este maĭ mult la Estul săŭ, şi vîrful Miulten-Tepe, care are 109 m. şi este în partea meridională a satuluĭ. La N. este dominat de vîrful Cara-Tepe, care are 107 metri. Maioritatea locuitorilor este formată de Romînĭ şi de Tătarĭ. Sunt două Chior-Ceşme, unul Romîn şi altul Tătar, despărţite prin drumul comunal Băltăgeşti-Bilarlar (Dorobanţul). Alte drumurĭ comunale pleacă la Satis-Chioi, la Ghelingec, la Tortoman, la Taş-Punar şi la Boazgic.

Chior-Cuius, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă. Ramificaţiile sale se întind în comunele Aliman, Mîrleanul şi Beilicul. Pe muchea luĭ merge hotarul despărţitor între ele, precum şi drumul comunal Mîrleanul-Bac-Cuius. Este coprins între văile: Mîrleanul, Bac-Cuius-Orman cu Tiutiuliuc-Ceair, pe care le domină prin înălţimea sa de 121 metri. E acoperit cu pădurĭ, fîneţe şi locurĭ arabile.

Chior-Culac, *pîrîŭ,* în plasa şi jud. Tulcea, comuna Beş-Tepe. Izvoreşte din poalele nordice ale dealuluĭ Cairacile. Se îndreaptă spre N., avînd o direcţie generală de la S.-V. spre N.-E. Trece prin mijlocul satuluĭ Beş-Tepe, şi, după un curs de 6 kil., brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi centrală a comuneĭ, merge de se varsă în gîrla Dîrnoiul, un braţ al Dunăreĭ, ce închide ostrovul Lătoca. Ca afluenţĭ, primeşte pe dreapta Valea-Lutuluĭ-Alb, şi pe stînga valea Turia. Poalele dealuluĭ Beş-Tepe se termină pe malul săŭ drept. Malurile sale, de la Beş-Tepe la gură, sunt rîpoase. Pe valea luĭ merge în sus drumul comunal Beş-Tepe-Sari-Ghiol; iar în jos drumul Beş-Tepe-Ruinele-Bisericuţeĭ.

Chior-Curu-Ceair, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rurale Enigea, şi anume pe acela al cătunuluĭ său Malceova. Se desface din dealul Caramancea; se îndreptează spre V., mergînd printre dealul Caramancea şi Chireslic-Bair; se uneşte cu valea Chireslic-Culac; formează valea Uzun-Ceair, şi se deschide în valea Caramancea. Este situată maĭ mult în centrul plăşeĭ şi la N.-E. comuneĭ şi a cătunuluĭ.

Chior-Dere, *vale,* în jud. Constanţa, plasa Hîrşova, pe teritoriul comuneĭ rur. Calfa. Este continuarea văeĭ Topolog-Dere şi ţine de la cătunul Calfa până la dealul Elmelichi. Trece prin ruinele Ramazan-Chioi şi prin satul Rahman. Are o direcţie de la S.-V. către N.-E. Curge printre dealurile Cremişicu-Bair la N., Coru-Bair şi Sulăgeac-Bair la S. Primeşte pe dreapta valea Sulageac-Dere. Are malurile rîpoase.

www.dacoromanica.ro

Chiorăşti, *cătun*, al com. Lopătari, jud. Buzău. Are 70 locuitorĭ şi 23 case.

Chiorcu-Bair, *deal*, în judeţul Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rurale Chioseler. Se desface din dealul Muuru-Arlichi-Bair şi anume din vîrful Chioseler; se îndreptează spre V. şi ţine pănă la movila Başa-Iuiuc. Are o înălţime de 155 m. şi domină valea Muuru-Arlichi-Alceac, care se întinde la Sudul său. Este situat în partea sud-vestică a plăşeĭ şi nordică a comuneĭ. E acoperit cu verdeaţă şi păduriĭ.

Chiortul, *siliştе*, jud. Brăila, pl. Balta, la 3 kil. spre S.-E. de satul Ciacîrul, între movila satuluĭ şi siliştea Ciacîrul.

Chiorul, *iezer*, jud. Brăila, situat în ostrovul Crăcănel la N. de iezerul Şufanul.

Chiosea, *luncă*, proprietate a statuluĭ, la V. de satul Homocea, jud. Tecuciŭ.

Chioseler, *com. rur.*, din jud. Constanţa, pl. Medjidia. E situată în partea apusană a judeţuluĭ, la 62 kil. spre V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ şi în partea meridională a plăşeĭ, la 34 kil. spre S.-V. de oraşul Medjidia, reşedinţa eĭ, pe valea Borungea.

Se măgineşte la N. cu com. Enige şi Mamut-Cuius; la E. cu comuna Carabacî; la V. cu comuna Hazarlîc (plasa Silistra-Nouă); la S. cu comunele Cazil-Murad (plasa Mangalia), Hairau-Chioi (plasa Silistra-Nouă).

Relieful soluluĭ e puţin accidentat. Comuna e brăzdată de următoarele principale dealuriĭ: Chiorcu-Bair (160 metri) la N.; Erghinanlîc (156 metri) tot la N.; Curu-Giugiuc-Bair (164 m.), Mezarlîc-Borungea-Bair (162 m), Ceşme-Bair (140 m.) la V.; Sari-Iuc-Bair (190 m.) la E.; Cavalecanara-Bair (158 m.), Muuru-Arlichi-Bair (158 m.) şi Chuciuc-Cişme-Bair prin interiorul comuneĭ. Sunt acoperite cu fineţe, păşuniĭ şi cîte-va păduriĭ.

Movilele sunt: Borungea (164 m.) la N.-V.; Chioseler (156 m.), Chernei (159 m.) la N.; Iomez-Iuc (150 m.), Suhat-Iuc (158 m.) în interior. Ele sunt artificiale, servind ca puncte de orientare şi observaţie. Cele maĭ însemnate văĭ sunt: Borungea la S., servindu-ĭ ca hotar spre plăşile Mangalia şi Silistra-Nouă, cu adiacentele sale pe dreapta; Cupulan-Culac, care o brăzdează la E.; Chioseler, unită cu Buiuc-Ceral-Ceair prin centru şi Borungea-Culac la V. Valea Enige ce pleacă de pe teritoriul comuneĭ, sub numele de Muuru-Arlichi-Alceac, o brăzdează prin partea centrală şi cea nord-vestică.

Cătunele, care o compun sunt două, şi anume: Chioseler, reşedinţa, în partea de S., pe văile Borungea şi Chioseler, la întrunirea lor; Borungea, tot spre S. la $2^1/_2$ kil. spre V. de reşedinţă, pe valea Borungea.

Suprafaţa comuneĭ este de 5363 hect. din carĭ: 33 hect. ocupate de vetrele celor 2 sate, cu 120 case, iar restul de 5330 hect. se împarte între locuitoriĭ carĭ posedă 4900 hect. şi Statul cu proprietariĭ, carĭ stăpînesc 410 hect.

Populaţiunea comuneĭ pe anul 1895—96 a fost de 151 familiĭ cu 710 suflete, în maioritate Bulgarĭ şi Romînĭ, din carĭ: bărbaţĭ 395, femeĭ 315; necăsătoriţĭ 404, căsătoriţĭ 296, văduvĭ 10; ştiŭ carte 14, nu ştiŭ 686; cetăţenĭ Romînĭ 710; ortodoxĭ 506, mahometanĭ 97, de alte religiunĭ 7; agricultorĭ sunt 144, comercianţĭ 2, cu alte profesiunĭ 9; împroprietăriţĭ sunt 544, neîmproprietăriţĭ 15.

Sunt 155 contribuabilĭ.

Are o geamie în cătunul Chioseler, deservită de un hoge, şi o şcoală mahometană.

In ceea ce priveşte întinderea şi felul terenurilor, cele 5363 hect. ale comuneĭ se împart ast-fel: 53 hect. teren neproductiv, ocupat de vatra satelor; 5310 hect. teren productiv, (din carĭ 410 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ şi 4900 hect. ale locuitorilor); 1916 hect. teren cultivabil, din care 25 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ şi 1891 hect. ale locuitorilor; 2937 hect. teren necultivabil, din care 385 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ şi 2552 hect. ale locuitorilor; 257 hect. teren izlaz şi 200 hect. teren păduriĭ, ale locuitorilor.

Locuitoriĭ aŭ: 74 pluguriĭ, 95 care şi căruţe şi 2 maşinĭ de bătut porumb.

Vite sunt 8673 capete, din carĭ: 314 caĭ, 330 boĭ, 1 bivol, 10 asinĭ, 7910 oĭ şi 108 porcĭ.

Sunt 3 morĭ de vînt.

Budgetul comuneĭ este la venituriĭ de 3168 leĭ şi la cheltueliĭ de 2025 leĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt nu maĭ niştе drumuriĭ comunale ce unesc satele între ele şi cu cele învecinate, ca: Ghiol-Punar, Enige, Maamut-Cuius, Caciamac, Cara-Bacî, Becter, Malcoci, etc.

Chioseler, *sat*, în jud. Constanţa, pl. Medjidia, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Chioseler, situat în partea sudică a comuneĭ, pe valea Borungea, unde primeşte pe valea Chioseler, între dealurile Muuru-Arlichi-Bair

www.dacoromanica.ro

la V., Cuciuc-Ceşme-Bair la E., movila Suat-Iuc la N., dealul Topaslar la S. Are 4697 hect. întindere, din care 40 hect. ocupate de vatra satuluĭ şi restul, al locuitorilor. Populaţia este de 139 familiĭ cu 635 suflete, în maioritate Bulgarĭ.

Chioserlic, *pîrîŭ*, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Alibei-Chioi (şi pe al cătunuluĭ Acadîn). Izvoreşte din poalele sud-occidentale ale Dealuluĭ-Ciliculuĭ. Se îndreaptă spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E. Cursul săŭ descrie un arc de cerc, brăzdînd partea de S.-E. a plăşeĭ şi pe cea de N.-V. a comuneĭ; curge numaĭ prin pădurĭ; udă satul Acadîn în partea de E.; primeşte pe stînga pîrîul Culac-Cîzlar şi, după un curs de 4 kil., merge de se uneşte cu pîrîul Valea-Cişmeliĭ, spre a forma împreună pîrîul Acadîn, ce este un afluent al pîrîuluĭ Taiţa.

Chiostel, *sat*, în jud. Constanţa, pl. Medjidia, cătunul comuneĭ Alacapî, situat în partea nordică a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ, la 6 kil. spre N.-V. de cătunul de reşedinţă, Alacapî, şi la 1 kil. spre N. de extremitatea răsăriteană a bălţeĭ Carasu. Este situat în valea Chiostel, închis fiind dinspre V. de dealul Docuzol-Bair şi dinspre E. de dealul Chiostel şi dominat fiind de către vîrful Acbalcic-Uba, care se află situat la 2 kil. spre N. de com. şi are o înălţime de 59 metri.

Drumurĭ comunale pleacă în toate direcţiunile: spre Alacapî, spre Caratai, spre Dona-Chioi (Carol I), spre Docuzol şi spre Medjidia. Pe la Sudul săŭ (la 1 1/2 kil.) trece calea ferată Constanţa-Cernavoda.

Chioşcul-luĭ-Ioil, *movilă*, în partea de N.-E. a com. Filipeşti-de-Pădure, pl. Filipeşti, jud. Prahova. Aci se văd urme de zidurĭ vechĭ.

Chioveanul, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., cătuneĭ Corbul. E aşezat în partea de V. a comuneĭ, în cîmp, la 9 kil. spre V. de cătuneĭ de reşedinţă, Corbul. Are o întindere de 10 hect. şi o populaţie de 40 fam., cu 240 suflete, din carĭ 22 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 6 persoane.

Chioveanul, *vale*, în pl. Borcea, jud. Ialomiţa, lîngă satul Mihaiŭ-Viteazul.

Chipereşti (Pipereşti), *sat*, com. Ţuţora, pl. Braniştea, jud. Iaşi, situat pe coasta despre N. a dealuluĭ Chipereşti, pe malul drept al rîuluĭ Jijia. Are o populaţie de 12 familiĭ, cu 181 suflete.

In sat este o biserică, făcută la 1835 de locuitorĭ, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 eclesiarc. In acest loc a fost al 4-lea războiu între Ştefan-Vodă cu fratele săŭ Iliaş la 6943 (1435)

Numărul vitelor e de 236 capete, din carĭ: 92 vite marĭ cornute, 91 oĭ, 16 caĭ şi 37 rîmătorĭ.

In acest sat fostul Domn, Grigorie Ghica, a făcut în anul 1775 o fabrică de postav.

Chipereşti, (Pipereşti), *deal*, pe coastele căruia e situat satul Chipereşti, com. Ţuţora, pl. Braniştea, jud. Iaşi. E acoperit de viĭ şi livezĭ.

Chipereşti, (Pipereşti), *trup de moşie*, ce ţine de com. Ruşi, în pl. Tutova, jud. Tutova.

Chipereşti, (Pipereşti), *pod*, judeţul Iaşi, pe apa Jijieĭ, peste care trece şoseaua naţională Iaşi-Ţuţora; maĭ în sus de pod se varsă Bahluiul în Jijia.

Chiperiul, (Piperul), *deal*, în raionul com. Colonești, pl. Stănișești, jud. Tecuciŭ.

Chiperiul, *pîrîŭ*, com. Buda, jud. Tecuciŭ. Izvoreşte din com. Colonești, din dealul cu acelaşĭ nume, udă com. Buda în direcţie E. la V. şi se varsă în Zeletin, în faţa satuluĭ Salahorul.

Chiperiul, saŭ **Piperul**, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., cătuneĭ Valea-Raţeĭ. E aşezat în partea de N. a comuneĭ, pe o poiană din dealul Strejeşti, la 140 metri spre N.-V. de cătuneĭ de reşedinţă. Are o întindere de 24 hect. şi o populaţie de 42 familiĭ, cu 157 suflete, din carĭ 45 contribuabilĭ. Ştiu carte 8 persoane.

Chipurile, *pîrîŭ*, izvoreşte din com. Pucheni şi se varsă în rîul Dîmboviţa, pe malul stîng, în raionul comuneĭ Cetăţeni-din-Vale, plaiul Dîmboviţa, judeţul Muscel. In timpĭ secetoşĭ seacă.

Chipurile. (Vezĭ Trupurile-de-Pădure, jud. Muscel).

Chira, *sat vechiŭ*, ce s'a desfiinţat împreună cu satele Rîsnarul, Ştefănoaia şi Cioricești, pentru a se forma com. Ghirdoveni, pl. Filipeşti, jud. Prahova.

Chira (Vîrful-Babeĭ-), *colină*, în com. şi cătuneĭ Calvini, judeţul Buzău.

Chiracul, *braţ* (prival), în insula Balta, pl. Ialomiţa-Balta, com. Feteşti, jud. Ialomiţa.

Chiraftei, *sat*, în com. Măstăcani,

www.dacoromanica.ro

pl. Prutul, jud. Covurluiŭ, departe de 300 metri în spre V. de reşedinţa comunală. Teritoriul întreg al moşieĭ, pe care se află acest sat, este de 2431 hect., repartizate ast-fel: 1144 hect. arabile, 59 viĭ, 49 fînețe, 229 imaş, 96 vatra satuluĭ, 597 pădure şi 257 tufăriş; dintr'acestea, 401 hect. aparţin foştilor clăcaşĭ împroprietăriţĭ, locuitorĭ în sat, iar restul proprietăţeĭ marĭ reprezentată prin o moşie cu acelaşĭ nume.

In Chiraftei sunt 167 case, locuite de 687 suflete; o biserică, zidită în 1823 de ascendenţii luĭ Alecu Codreanu, proprietarul moşieĭ.

Chiraftei, *moşie* particulară de 2145 hect., în com. Măstăcani, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ.

Chiraftei, *nume*, ce se dă *Pîrîuluĭ*-Paruluĭ saŭ Valea-Paruluĭ, judeţul Covurluiŭ, la vărsarea sa în lacul Covurluiŭ, unde desparte cătunele Chiraftei de Măstăcani.

Chiragi, *com. rur.*, din judeţul Constanţa, pl. Mangalia.

Este situată în partea de S. a judeţuluĭ, spre S.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea meridională a plăşeĭ, spre V. de Mangalia, reşedinţa eĭ. Comunele şi cătunele învecinate cu dînsa sunt: Sari-Ghiol, la 5 kil. în linie dreaptă (cătunul eĭ Acbaşi e la 6 kil. spre E.) spre E.; Hazaplar, la 5 kil. spre N., Cara-Omer, la 9 kil. spre V. (cătunul săŭ Daulul-Chioi se află la 5 kil. şi Canlî-Cicur la 7 kil. spre S.-V.)

Hotarul acesteĭ comune este următorul: Plecînd de la hotarul Dobrogeĭ către Bulgaria, de pe muchea dealuluĭ Muraci-Bair, merge spre N.-E., pe muchea dealuluĭ de maĭ sus; trece prin pichetul No. 10; urmează dealul Murfatcea-Cairac; tae valea Cara-Dere, de unde o ia spre N., trecînd la 500 metri spre E. de satul Daulu-Chioi; urmează muchea dealurilor Mezarlîc-Sîrtî şi Egi-Iuiuc; tae drumul Cara-Omer-Chiragi-Mangalia, de unde se dirige spre N.-V., trecînd prin vîrfurile Chiragi II şi Chiragi I, tăind valea Tirpan-Dere, şi ajunge în dealul Cara-Iuc; de aci hotarul se îndreaptă maĭ întîiŭ spre N.-E., coborînd dealul de maĭ sus, şi la 2 kil. spre S.-V. de satul Hazaplar se opreşte apucînd puţin spre S.; apoĭ, spre E., taie valea Casimcea, trecînd prin vîrful Casimcea şi ţinînd muchea dealuluĭ Hazaplar şi aceea a dealuluĭ Casimcea pănă la încrucişarea drumurilor Hazaplar-Mangalia şi Chiragi-Gheringec. De aci hotarul se îndreaptă spre S., ţinînd dealul Casimcea; trece prin vîrful Copacci pe la V. de movila Asan-Oba-Tepe; se dirige de aicĭ spre S.-V., urmînd valea Nalbantul; trece pe la E. de ruinele satuluĭ Nalbant, tăind Valea-Mangalieĭ şi drumul Cara-Omer-Mangalia; urcă dealul Sari-Ghiol, pănă în vîrful Sari-Ghiol, de unde o ia spre S.-E., pe muchea dealuluĭ sus numit; trece prin vîrful Sînîr-Tepe; intră în valea Popucci, pe la satul Popucci, pe care o urcă pe lîngă ciflicul Caciamac, pănă la muchea dealuluĭ Popucci, lîngă movila Cara-Tepe. De aicĭ hotarul ia direcţia vestică pe muchiile dealurilor Popucci, Cadi-Chioi şi Hoşcadin; tae valea Cuciuc-Dere-Culac; trece pe lîngă pichetele cu No. 4, 3 şi 9; urcă în dealul Muraci-Bair, în dreptul pichetuluĭ No 10, de unde am plecat.

Forma luĭ este aceea a unuĭ dreptunghiŭ neregulat a căruĭ lungime e de 60 kil. Intinderea totală a teritoriuluĭ e de 21222 pogoane, saŭ 10345 hect.

Se mărgineşte la N. cu com. rur. Hazaplar şi cătunul săŭ Mustafacî, de care se desparte prin dealurile Hazaplar şi Casimcea; la E. cu com. rur. Sari-Ghiol şi căt. Hagilar, de care se desparte prin dealul Casimcea, valea Nalbant, dealul Sari-Ghiol şi valea Popucci; la S. cu Bulgaria, de care se desparte prin dealurile Cadi-Chioi, Popucci şi Hoşcadin; iar la V. cu com. rur. Cara-Omer, despărţindu-se prin dealurile Muraci-Bair, Murfatcea-Cairac, Egi-Iuiuc şi Cara-Iuiuc.

Relieful soluluĭ săŭ este destul de accidentat. Este brăzdată de culmea Cara-Omer la V., de culmea Ilanlîc la E., culmea Muraci la S. şi culmea Hazaplar la N.

Dealurile cele maĭ însemnate sunt: Cara-Iuiuc, cu vîrful Chiragi I (120 m.), dominînd văile Daulu-Chioi-Culac, Tirpan-Dere; dealul Tirpan, cu vîrful Tirpan (104 m.), Hazaplar (120 m.) şi Casimcea, cu vîrfurile Casimcea (105 m.) şi Copucci (113 m.), dominînd văile Casimcea şi Nalbant, satele Chiragi, Deleuruşi şi Nalbant, valea Mangalia şi drumul Cara-Omer-Mangalia, la N. acoperite cu semănăturĭ şi fînețe şi făcînd parte din culmea Hazaplar; Sari-Ghiol cu vîrfurile Deleuruşi (70 m.), Sari-Ghiol (91 m.), Sînir-Tepe (102 m.), Sînîr-Tepe-Cadi-Chioi (106 m), avînd ca prelungire vestică dealurile Chiragi, cu vîrful Ulala (103 m.); Deleuruşi (70 m.) şi Acargea, cu vîrful Sînîr-Tepe-Cadi-Chioi (106 m.) la E., dominînd satele Chiragi, Nalbant, Deleuruşi, Acargea, Hoşcadin, Cadi-Chioi, Popucci şi acoperite cu fînețe şi semănăturĭ; dealul

www.dacoromanica.ro

Egi-Iuiuc, cu vîrfurile Cara-Iuc (117 m.), Chiragi II (123 m.), Mezarlîc-Sîrtî, cu vîrful Valali (102 m.); Acargea, cu vîrful Acargea I (107 m.), ambele ale culmeĭ Cara-Omer, brăzdează com. la V., dominînd văile Mangalieĭ cu adiacentele Tirpan-Dere şi Daulu-Chioi, satele Acargea şi Valali din partea vestică, de natură puţin stîncoasă, acoperită cu păşunĭ şi fîneţe. Dealurile Murfatcea-Cairac (129 m.), Valali-Bair (109 m.), Hoşcadin cu vîrful Buiuc-Tepe-Hoşcadin (117 m.), Cadi-Chioi (105 m.), Popucci cu vîrful Cara-Tepe (91 m.), toate ale culmeĭ Muraci-Bair, brăzdează com. la S., dominînd valea Mangalia cu adiacentele sale Daulu-Chioi-Culac, Cara-Dere, Cuciuc-Dere-Culac, Cadi-Chioi şi satele Valali, Hoşcadin, Cadi-Chioi şi Popucci din partea de S., de natură pietroasă, făcînd malul stîng al văeĭ Mangalia înalt şi stîncos şi acoperite cu fîneţe şi semănăturĭ.

Movile sunt 25, respîndite în diferite direcţiunĭ, maĭ cu seamă în partea estică; ele sunt parte naturale, parte artificiale şi acoperite cu verdeaţă.

Cursurĭ de apă propriŭ zise nu brăzdează com.; văile însă sunt numeroase şi însemnate. Teritoriul comuneĭ este brăzdat de valea Mangalia cu adiacentele sale. Ea vine din Bulgaria cu numele de valea Popucci, pănă la satul Cadi-Chioi; de aci ia pe cel de pe valea Hoşcadin pănă la satul Hoşcadin, de unde poartă numele de valea Acargea pănă la satul cu acelaşĭ nume. De aci se numeşte Chiragi pănă la satul Deleurușĭ, de unde se numeşte Sarĭ-Ghiol, pănă la deschiderea eĭ în capătul extrem vestic al laculuĭ Mangalia. Are o lungime de 25 kil. şi sub diferitele ei numirĭ trece prin satele Cadi-Chioi, Hoşcadin, Acargea, Chiragi, Deleurușĭ, Nalbant, Sarĭ-Ghiol şi Acbaşi. Malurile sale sunt înalte şi pietroase. Prin ea merge Cara-Omer-Mangalia. Adiacentele sale sunt toate pe stînga (cele de pe dreapta sunt scurte şi fără însemnătate). Principalele sunt: Cadi-Chioi-Ceair, ce se deschide lîngă satul Cadi-Chioi; Hoşcadin-Culac, înaltă şi stîncoasă, deschizîndu-se la V. de satul cu acelaşĭ nume; Valali, formată din văile Daulu-Chioi-Ceair, Cara-Dere şi Cuciuc-Dere-Culac, unindu-se în satul Valali, şi care se deschide la S. de satul Acargea; Tirpan-Dere, lîngă satul Chiragi; Casimcea, la E. de acelaşĭ sat; Nalbant şi Deleurușĭ, înalte şi stîncoase, lîngă satele cu acelaşĭ nume.

Cătunele care compun comuna sunt următoarele: Chiragi saŭ Cheragi, reşedinţa, în partea nordică a comuneĭ, pe ambele malurĭ ale văeĭ Chiragi saŭ Mangalia, închis de dealul Tirpan la N., Egi-Iuc la V., Chiragi la S. şi S.-E., întinzîndu-se şi pe valea Tirpan-Dere în sus şi aşezat pe un teren pietros. Casele sunt aşezate d'alungul drumuluĭ Cara-Omer-Mangalia. Sunt marĭ, bine zidite, înconjurate cu grădiniţe şi aşezate pe patru uliţĭ ce se întretaie cruciş. Deleurușĭ, în partea estică a comuneĭ, la 2 kil. spre E. de cătunul Chiragi, reşedinţa comuneĭ, în valea Mangalia saŭ Chiragi, închis de dealurile Casimcea la N şi Deleurușĭ la S., întinzîndu-se şi pe pietroasa vale Deleurușĭ şi înconjurat de stîncĭ înalte şi frumoase; satul e aşezat pe un teren pietros; casele sunt micĭ, îngrămădite şi aşezate pe vre-o două uliţĭ micĭ şi strîmte. Acargea, situat în partea centrală a comuneĭ, la 4 kil. spre S. de satul Chiragi, reşedinţa comuneĭ, pe valea Acargea saŭ Mangalia, închis şi dominat la V. de dealul Mezarlîc-Sîrtî, cu vîrfurile Arcagea I şi Valali, iar la E. de dealul Chiragi, cu vîrfurile Ulala, Cheragi şi Arcagea II, şi Acargea cu vîrful Sînîr-Tepe-Cadi-Chioi, aşezat pe teren stîncos. Valali, aşezat în partea meridională a comuneĭ, la 5 kil. spre S.-V. de cătunul Chiragi, reşedinţa comuneĭ, pe valea Valali la întrunirea celor treĭ văĭ ce o formează: Dauluc-Chioi-Ceair, Cara-Dere şi Cuciuc-Culac-Dere, închis şi dominat la N. de dealul Mezarlîc-Sîrtî cu vîrful Valali, la S.-V. de dealul Valali, la S.-E. de dealul Hoşcadin cu vîrful Buiuc-Tepe-Hoşcadin, la E. de dealul Acargea cu vîrful Sînîr-Tepe-Cadi-Chioi. Hoşcadin, în partea de Sud a com., la 6 kil. spre S. de satul Chiragi, reşedinţa comuneĭ, este format din cîte-va case aşezate pe un teren înalt şi stîncos, între văile Hoşcadin (saŭ Mangalia) şi adiacenta sa Hoşcadin-Ceair; e închis şi dominat la N. şi E. de dealul Acargea cu vîrful Sînîr-Tepe-Cadi-Chioi, la S. şi V. de dealul Hoşcadin cu vîrful Buiuc-Tepe-Hoşcadin. Cadi-Chioi, aşezat în partea meridională a com., la 7 kil., spre S. de cătunul Chiragi, reşedinţa comuneĭ, pe văile Popucci (saŭ Mangalia) şi Cadi-Chioi-Ceair, la întrunirea lor, pe un teren pietros închis şi dominat la N. de dealul Sarĭ-Ghiol cu vîrful Sînîr-Tepe şi Acargea cu vîrful Sînîr-Tepe-Cadi-Chioi, la S. şi V. de dealul Cadi-Chioi, la S.-E. de dealul Popucci. E un sat măricel cu aspect plăcut, înconjurat de stîncĭ înalte. Casele sunt bine zidite şi strînse la un loc. Afară de aceste sate maĭ avem şi

www.dacoromanica.ro

ruinele a treĭ sate, ce azĭ sunt reduse la cîte-va locuințe. Focul și năvălirile turcești din ultimul războiŭ le-aŭ distrus. Aceste sate sunt: Casimcea, la N. comuneĭ, la 2 kil. spre N.-E. de cătunul Chiragi, reședința comuneĭ, pe un teren înalt și pietros al văeĭ Casimcea, închis și dominat la Vest de dealul Tîrpan cu vîrfurile Tîrpan și Chiragi II, la N. de dealul Hazaplar cu vîrful Casimcea, la E. și S. de dealul Casimcea; astăzĭ maĭ sunt cîte-va case răspîndite. Nalbant, așezat în partea de E. a comuneĭ, la 3 kil. spre E. de cătunul Chiragi, reședința comuneĭ, pe valea Sari-Ghiol (saŭ Mangalia), pe drumul Cara-Omer-Mangalia, lîngă valea Nalbant, înconjurat cu stîncĭ înalte și găurite; e compus din cîteva case răspîndite, dominate la N. și V. de dealul Casimcea, la E. de movila Asan-Oba-Tepe, și la S. de dealul Sari-Ghiol cu vîrful Sari-Ghiol. Popucci, în partea de S. a comuneĭ, la 7 kil. spre S.-E. de cătunul Chiragi, reședința comuneĭ, pe valea Popucci (saŭ Mangalia), pe un teren pietros dominat de stîncosul deal Popucci la S. și V. și culmea Ilanlîc la N. și E. cu vîrfurile Popucci și Murzac-Tepe.

Populația comuneĭ în 1892 era de 194 familiĭ saŭ 861 suflete. In 1896 populația era de 1066 suflete, din carĭ: 459 bărbațĭ, 402 femeĭ; 460 necăsătoriți, 376 căsătoriți: știŭ carte 8, nu știŭ 853.

Din aceștia, 534 sunt cetățenĭ Romînĭ, 327 supușĭ străinĭ; 88 ortodoxĭ, 268 luteranĭ și catolicĭ, 505 mahometanĭ.

In com. sunt 467 agricultorĭ și meseriașĭ; 1 comerciant; împroprietăriți sunt 810, neîmproprietăriți 51.

Sunt 257 contribuabilĭ.

In ceea-ce privește întinderea și felul terenuluĭ, cele 10345 hect. ale comuneĭ se împart astfel: 84 hect. teren neproductiv (ocupat de vatra satelor); 10361 hect. teren productiv (din carĭ 3515 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ și 6746 ale locuitorilor); din acesta: 6812 hect. teren cultivat (din care 2270 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ și 4542 hect. ale locuitorilor); 1522 hect. teren necultivat (din care 405 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ și 1117 hect. ale locuitorilor); 1926 hect. teren izlaz (din care 839 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ și 1087 hect. ale locuitorilor); 1 hectar teren viĭ (al locuitorilor).

In comună sunt 191 plugarĭ, carĭ aŭ: 185 care și căruțe, 114 pluguri, 21 mașinĭ de secerat, 9 mașinĭ de bătut porumb, 24 grape de fier și 2 trioare.

Animale sunt: 390 caĭ, 757 boĭ, 10 bivolĭ, 29 asinĭ, 14700 oĭ, 36 capre, 114 porcĭ; în total 16036 capete.

Sunt 7 morĭ de vînt.

Comerciul se face de 3 comercianți, prin gara Murfatlar, la 60 kil. spre N.-V.

Budgetul comuneĭ este la venituri de 5569 leĭ și la cheltueli de 1745 leĭ.

Căile de comunicație sunt: calea județeană Mangalia-Cara-Omer, care trece prin comună; apoĭ drumuri vecinale și comunale, carĭ unesc cătunele între ele și cu satele învecinate, ca Sari-Ghiol, Hagilar, Copucci, Casimea, Hoșcadin, Valali, etc.

Biserică ortodoxă nu este în comună, populațiunea creștină fiind puțin numeroasă; catoliciĭ aŭ 2 case de rugăciunĭ și mahometaniĭ aŭ 3 geamiĭ, deservite de 3 hogĭ.

Chirana, *movilă*, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, teritoriul comuneĭ Piua-Petriĭ.

Chirana, *pădure*, a statuluĭ, în plasa Ialomița-Balta, com. Țăndărei, jud. Ialomița. Formează cu pădurea Cotul-Epureluĭ, un trup de 275 hect., avînd esență de stejar.

Chirca, *sat*, pl. Cobia, cătunul comuneĭ Cojocarul, jud. Dîmbovița.

Chirca, saŭ **Chirculeasca**, *sat*, pl. Sabarul, județul Ilfov; face parte din com. rur. Vîrtejul-Nefliŭ. Este situat la E. de Vîrtejul, pe țărmul stîng al rîuluĭ Sabarul:

Are o populație de 141 locuitorĭ.

Se întinde pe o suprafață de 291 hect., din carĭ 200 aparțin d-luĭ G. Săvulescu și 91 locuitorilor. Proprietarul cultivă 140 hect. (24 sterpe, 20 izlaz și 7 pădure). Locuitoriĭ cultivă 62 hect. (15 sterpe și 14 izlaz).

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 100 și al celor micĭ de 10.

Chirca, *pisc*, pl. Jiul-d.-mj., com. Livezile, jud. Dolj.

Chirca, *pisc*, la distanță de 1 kil. de com. Prundeni, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Chircești, *sat*, în partea de N. a comuneĭ Miclești, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ. Se compune din treĭ sate: Chircești-Ruși, situat pe înclinarea sud-estică a podișuluĭ dealuluĭ Văeĭ-Secĭ. Locuitoriĭ acestuĭ sat sunt coloniștĭ din Bucovina, veniți aicĭ după luarea acesteĭ provinciĭ de către Nemți; Chircești-Moldoveni, situat pe coasta nord-

www.dacoromanica.ro

vestică a dealuluĭ Văeĭ-Secĭ şi Văleni, situat sub poala dealuluĭ cu acelaşĭ nume. Are o suprafaţă de 1558 hectare, din carĭ: 236 hect. sunt pădure şi 852 hect. loc de arat, fînaţ, imaş, ale proprietăţeĭ, iar 470 hect. sunt ale locuitorilor, cu o populaţie de 148 familiĭ, saŭ 600 suflete, din carĭ 2 familiĭ Evreĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 eclesiarcĭ, făcută la anul 1810 de Al. Hrisoverghi, fost proprietar al moşieĭ.

Sunt 3 iazurĭ şi 3 cîrciumĭ.

Numărul vitelor e de 442 vite marĭ cornute, 42 caĭ, 1350 oĭ şi 139 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 72 pluguri şi 61 care cu boĭ şi cu caĭ. Sunt 81 stupĭ.

Chirceşti, *deal,* formează hotarul între satele Şerbeşti din comuna Corteşti şi Chirceşti, din com. Micleşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ. Incepe din şoseaua Vasluiŭ-Iaşi şi continuă spre E.

Chirceşti, *pîrîŭ,* izvoreşte de sub dealul numit Lacul, din satul Chirceşti-Ruşĭ, comuna Micleşti, pl. Crasna, judeţul Vasluiŭ. Se uneşte maĭ jos, cu un izvor de la locul numit Raţa, după care luînd direcţiunea spre S., trece prin mijlocul satuluĭ Micleşti, iar la marginea satuluĭ despre S., primind Pîrîul-Fundătureĭ ce izvoreşte din Valea-Fundătureĭ, îşĭ ia direcţiunea spre V., apoĭ la locul numit Valea-Raculuĭ, maĭ primeşte un alt pîrîu ce vine din satul Popeşti. De acolo sub numele de Popeşti, formează o singură albie; trece prin un iaz de pe teritoriul com. Soleşti, tae apoĭ şoseaua naţională Iaşi-Vasluiŭ, şi nu departe de ea, se varsă în pîrîul Vasluet.

Chirchineţul. *prival,* jud. Brăila, la S. de Coităneasa; începe din dreapta Cremeneĭ, o ramură începe de la V. de prival şi dă în japşa Ecapa la E.; alta începe din V. privaluluĭ şi dă în iezerul Gîsca la S.-V.

Chirci, *sat,* face parte din com. rur. Bărăşti-de-Vede, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Cade în centrul comuneĭ, maĭ spre S.-E. de cătunul Bărăşti. Are o populaţie de 560 locuitorĭ.

Chircia, *pădure,* în partea de S. a comuneĭ Dracşani, pl. Miletinul, jud. Botoşani, compusă din stejar şi carpen. Are o suprafaţă de 429 hect.

Chircu, *deal,* pe teritoriul satuluĭ Ivăneşti, com. Păltinişul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Chircu, *ponor,* pe teritoriul satuluĭ Ivăneşti, com. Păltinişul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Chircu, *vale,* se întinde pe lîngă dealul Chircul, com. Păltinişul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Chirculeasca, *moşie,* în judeţul Buzăŭ, com. Costeşti, cătunul Groşani, are 90 hectare, toate arabile.

Chirculeasca, *moşie,* în judeţul Buzăŭ, comuna Simileasca, cät. Spătarul. Are 58 hectare, din care 40 arabile, 6 fineaţă şi 12 pădure.

Chirculeasca. (Vezĭ Chirca, pl. Sabarul, jud. Ilfov).

Chirculescul, *deal,* comuna Leurdeni, plasa Podgoria, judeţul Muscel.

Chirculeşti, *cătun,* pendinte de com. Stoeneşti-Chirculeşti, pl. Cilnişteа, jud. Vlaşca. E situat pe malul drept al apeĭ Argeşul. Suprafaţă totală a moşieĭ este de 1800 hectare, s'a dat la 1864 la 40 locuitorĭ împroprietăriţĭ 152 hectare. Venitul anual este de 22.000 leĭ. Este departe de Bucureşti 24 kil., de Giurgiu 48 kil.; pe la marginea despre V. a satuluĭ trece apa Neajlovul, care se apropie aci de rîul Argeşuluĭ. Are o pădure de luncă de 170 hectare.

Chirculeşti, saŭ **Mărĭuţa,** *cătun,* în jud. Vlaşca, pendinte de com. Ruşi-luĭ-Asan.

Chirculeşti, *mahala,* în comuna rur. Greci, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Chirculeşti, *mahala,* în judeţul Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. Baia-de-Aramă.

Chirculeşti, *pîrîŭ,* în com. rur. Ruptura, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Chirculeştĭ (Fraţiĭ-), *vechie numire* a cät. Groşani, din com. Costeşti, jud. Buzăŭ.

Chirculeştĭ (Fraţiĭ-), *moşie,* în com. Costeşti, cät. Groşani, jud. Buzăŭ. Are 90 hect., din care 14 pădure, restul arabil.

Chirdolul. (Vezĭ Zăvoaiele-Sfinţeştilor, jud. Olt).

Chiriac (Moara-luĭ-Alexe-), *locuinţă izolată,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rurale Ali-Bei-Chioi, şi al cătunuluĭ Acadîn. E situată în partea sud-estică a plăşeĭ şi nord-vestică a comuneĭ, pe malul stîng al pîrîuluĭ Valea-Bo-

www.dacoromanica.ro

clogea, afluent al pîrîuluĭ Taița, la poalele dealuluĭ Boclogea.

Chiriac (Puțul-luĭ-Moș-), *locuință izolată,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Luncavița, în partea nord-vestică a plășeĭ și a comuneĭ, pe o vale între dealul Milan și Movila-Mare și lîngă niște viĭ, la 2 kil. spre N.-V. de satul Luncavița.

Chiriacul, *com. rur.,* compusă din cătunelele: Beiul, Chiriacul, Moșteni-Călărășanĭ, și cu trupul nelocuit Măcărăul, pl. Marginea, jud. Vlașca. Chiriacul cu Beiul, aparține d-lor Apostol Mănescu, I. C. Bălăceanu și Ferdinand Ghica. E situată pe valea cu acelașĭ nume, la marginea plășeĭ despre Cîlnișteа, departe de București de 58 kil., de Giurgiu de 26 kil. și de Stănești, reședința plășeĭ, de 14 kilom.

Suprafața totală a moșieĭ este 7008 hect. Măcărăul are 400 hect. și Călărășeni-Moștenĭ 388 hect. Estimată de Creditul Funciar Rural din București, numaĭ două părțĭ din Chiriacul cu Beiul, ca avînd o valoare de 1 milion leĭ, este arendată cu 70000 leĭ. Măcărăul se arendează cu Gubavia ce aparține statuluĭ cu 8600 leĭ. Cătunul Moșteni-Călărășani cu o suprafață de 395 hect. și Măcărăul nelocuit, are o suprafață de 400 hect. Pe Măcărăul este pădure de 400 hect., pe Chiriacul 25 hect. In toată com. s'a împroprietărit după legea rurală 502 locuitorĭ, luînd o suprafață de 1400 hect. Această comună are 3 biserici, deservite de 2 preoți și 4 cîntăreți.

Aceste cătune sunt depărtate între ele la 6½ kil. Aci este o școală de zid, bine întreținută cu 4 clase mixte condusă de o învățătoare. In 1888 a fost frecuentată de 59 băeți și 1 fată, din 90 băeți și 50 fete cu vîrstă de școală. In această comună, în 1887, a fost 2547 suflete, cu 545 familiĭ, din carĭ 482 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe 1888 era de 19122 leĭ la venitурĭ și de 17470 leĭ la cheltuelĭ.

In 1887 s'a arat 3800 hect.

Vite sunt: 1040 boĭ, 260 bivolĭ, 2260 caĭ, 3600 oĭ, 150 capre, 45 rîmătorĭ și 42 asinĭ.

In sat se află două eleștae; ambele sunt pe valea Chiriacul.

Sunt 10 cîrciumĭ; o moară de foc.

Chiriacul, *cătun,* pendinte de comuna Chiriacul, pl. Marginea, jud. Vlașca.

Aci e o biserică făcută la 1824 cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, deservită de 1 preot și 2 dascălĭ.

In acest cătun este școala comunală și primăria.

Chiriacul, *colină,* în jud. Buzău, com. și căt. Lapoșul, acoperită de semănăturĭ.

Chiriacul, *ponor,* pe teritoriul satuluĭ din com. Păltinișul, plasa Prutul-d.-j., jud. Dorohoiu.

Chiriacul, *pîrîaș,* în com. Vînători-Neamțuluĭ, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu. Izvorește din munțĭ ce se ridică spre N.-E. mănăstireĭ Neamțu, și se varsă pe stînga pîrîașuluĭ Nemțișorul.

Chiriacul, *pîrîu,* în com. Borca, județul Suceava; izvorește din muntele Secul și, după un curs de peste 3 kil., se varsă în Bistrița; formează hotar între com. Borca și Mădeiul.

Chiriacul, *prival,* jud. Brăila. Incepe din Dunărea-Vapoarelor și dă în iezerul Cucova.

Chiriacul, *vale,* ce trece prin cătunul Chiriacul, pl. Marginea, județul Vlașca; pe această vale este un eleșteu.

Chiriaculuĭ (Fîntîna-), *fîntînă,* în orașul Craiova, pl. Ocolul, jud. Dolj.

Chiriaculuĭ (Izvorul-), *izvor,* în jud. Buzău, com. și căt. Lapoșul.

Chiriazi (Dealul-), *colină,* în județul Buzău, comuna și căt. Cislăul. Incepe dintre cătunele Buda și Scărișoara și se întinde pănă la Muchea-Hoților.

Chirica, *deal,* la marginea de V. a comuneĭ Crăești, plasa Stănișești, jud. Tecuciu. Este o ramificațiune a dealuluĭ Bălătești; merge în direcție de la V. la E.

Chiricanul, *vale,* jud. Vlașca, începe din Vișina, merge pe la hotarul Petrești, Hanul-luĭ-Pală, Sîrbeni cu Moara-din-Groapă, Udeni cu Vadul-Stancheĭ și se varsă în Neajlov pe la Vînători; se află în plasa Neajlovuluĭ.

Chiricea, *loc.* (Vezĭ Șerbănești, localitate, com. Bășești, plasa Mijlocul, jud. Falciu).

Chiriceasca, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, com. Glîmbocelul, pl. Podgoria, jud. Muscel, avînd împreună cu trupurile: Goleasca, Băneasa, Dinuleasa, Cîlceasca, Tomeasca, Gherăsoaia și Chițeasca, o întindere de 1350 hect. compuse din stejar, fag, carpen și jugastru.

www.dacoromanica.ro

Chiriceni, *pădure.* (Vezĭ Pomîrla, pădure, com. Pomîrla, pl. Prutul-d -s., jud. Dorohoiŭ).

Chiriceşti, *sat,* face parte din com. rur. Cermegeşti, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea. Aci e reşedinţa comuneĭ. Are o populaţie de 310 locuitorĭ (140 bărbaţĭ şi 170 femeĭ). Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 44.

Chiricuş, *deal,* jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul comuneĭ Leontineşti.

Chiricuţa (Rîureniĭ-Noĭ), *sat,* jud. Ilfov, face parte din com. rur. Pîrlita-Sărulești, pl. Negoești. Este situat spre S. pe Pîrlita.

Se întinde pe o suprafaţă de 335 hect. proprietatea d-luĭ P. Rîureanu, din carĭ se cultivă 150 hect. (148 sunt sterpe, 35 izlaz, restul vie).

Populaţia e de 32 suflete.

Numărul vitelor marĭ e de 65 şi al celor micĭ de 32.

Chirie, *iaz,* jud. Buzău, pl. Tazlăul-d.-j., com. Rîpile, lîngă satul Pătrăşcani.

Chirigelul, saŭ **Chiricelul**, *vîrf de munte,* jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Comăneşti, situat la S. de vîrful Leloiţa, în şira Lapoşuluĭ.

Chirigul. (V. Bicazul, moşie, jud. Neamţu).

Chirilă, *sat,* pe moşia şi în com. Broşteni, jud. Suceava. Înşirat pe ţărmurile pîrîuluĭ cu acest nume, numără 72 case, populate cu 75 capĭ de familie, saŭ 268 suflete, din carĭ 135 bărbaţĭ şi 133 femeĭ. Are 76 contribuabilĭ. Impropriĕtăriţĭ la 1864 sunt: 9 fruntaşĭ, 17 pălmaşĭ şi 11 codaşĭ, stăpînind 145 fălcĭ, afară de ceĭ cu cîte 10 prăjinĭ. Biserica din Cojoci şi şcoala din Crucea servesc acestuĭ sat. O singură cărare pentru pietonĭ şi călărĭ ce duce la schitul Rarăul, leagă satul de reşedinţa comuneĭ.

In 1803, «Chirilul răzăşesc avea 35 liuzĭ ce plăteaŭ 936 leĭ bir anual». («Uricarul», VII, p. 255).

Chirilă, *deal,* jud. Neamţu, în ramura Tazlăul, pe teritoriul moşieĭ Tarcăul.

Chirilă, *vîrf,* pe dealul Nucetul, com. Chiojdeanca, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Chirilă, *grind,* în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul com. Satul-Noŭ (şi pe al cătunuluĭ Letea), în partea de V. a plăşeĭ şi a comuneĭ. Are forma lunguiaţă, întindere de 20 hect. E neproductiv.

Chirilă, *pîrîiaş,* pe moşia Tarcăul, com. Pîngaraţi, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu; izvoreşte din coastele despre S.-V. a ramureĭ Tazlăul, vărsîndu-se pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Tarcăul, în dreptul schituluĭ Tarcăul.

Chirilă, *pîrîŭ,* ce străbate satul cu acest nume, jud. Suceava. Izvoreşte de sub Todicescul, şi, după un curs de 4½ kil., în care a învîrtit 2 morişte, se aruncă în Bistriţa.

Are de tributarĭ pe: Surgelul, Pîrîul-Arşiţeĭ, Pîrîul-luĭ-Holoboca şi al Afinişuluĭ.

Chirilă, *fîntînă,* în com. Buneşti, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Chirilă (Poiana-luĭ-), *poiană,* în com. Bozieni, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu, formată în făşia pădureĭ ce se întinde spre Sudul pădureĭ Corboaia, în apropiere de poiana Crucerul. Terenurile sale servă pentru arătură.

Chirileĭ (Dealul-), *deal,* servă de imaş satuluĭ Bucla, din com. Dolhasca, jud. Suceava, şi conţine bogate cariere de piatră bună de construcţie.

Chirilenilor (Pîrîul-). (V. Tăeturile, pîrîŭ, jud. Suceava).

Chirileşti, *cătun,* al com. Mlăjetul, jud. Buzău. E situat pe malul drept al rîuluĭ Buzăul, puţin maĭ jos de Gura-Cătiaşuluĭ, staţiune de birjĭ în drumul băilor Bîsca. Are 190 locuitorĭ şi 38 case.

Chirileşti, saŭ **Oarba**, în com. Rogojeni, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ, în partea vestică şi la depărtare de vr'o 5 kil. de reşedinţa comunală. Are o populaţie de 250 case, 226 familiĭ, cu 1115 suflete. E cel maĭ mare cătun din com. Rogojeni. Locuitoriĭ, foştĭ clăcaşĭ împroprietăriţĭ, posedă vr'o 520 hectare pămînt, iar restul moşieĭ aparţine proprietăţeĭ marĭ. In acest sat e o biserică, cu hramul Sf. Spiridon, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Este şi o şcoală.

Chirileşti, *pădure,* în spre V. de satul cu acelaşĭ nume, com. Rogojeni, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ.

Chirileştilor (Valea-), *vale,* pe care e aşezat satul Chirileşti, jud. Covurluiŭ.

Chiriloaia, *cătun,* jud. Brăila, situat în partea de mijloc a ostrovuluĭ Ruptura, la Est de

www.dacoromanica.ro

Chiscani și la N.-E. de Iezerul-luĭ-Moș-Stan.

Chiriloaia, *baltă* mocirloasă, în suprafață de 50 prăjinĭ, pe șesul Siretuluĭ, în com. Stolniceni, jud. Suceava.

Chiriloaia, *deal*, se întinde de la E. la S., în marginea satuluĭ și com. Bohotinul, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ.

Chiriloiul, *cătun*, jud. Brăila, situat în partea de N. a ostrovuluĭ Ruptura.

Chirișlic, *sat*, în județul Tulcea, plasa Istruluĭ, cät. comuneĭ Tocsof, așezat în partea de S. a plășeĭ și a comuneĭ, pe malul stîng al pîrîuluĭ Casimcea saŭ Tașăul, la 3 kil. spre S. de reședință. Intinderea e de 18 hectare. Populațiunea este toată tătărească. Sunt 28 fam., cu 92 sufl. In apropiere se află și o peșteră, într'o vale cu pereții stîncoși.

Chirișlic, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ Tocsof și pe al cătunuluĭ Chirișlic. Se desface din dealul Ghelingec-Bair; se îndreaptă spre E., avînd o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea sud-vestică a plășeĭ și a comuneĭ. Se întinde printre pîrîul Casimcea și afluentul săŭ valea Chirișlic, pe care o închide între dînsul și dealul Cara-Tepe-Bair. De o-parte și de alta, pereții luĭ sunt stîncoși și stratificați. In dealul Chirișlic, se găsește o peșteră formată de o dislocație a stîncilor și care a fost mărită de ciobanĭ. Dealul are 137 metri înălțime. Este punct trigonometric de rangul al 3-a, dominînd asupra satuluĭ Chirișlic. Este acoperit cu pășunĭ și fînețe.

Chirișlic, *pîrîŭ*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ Tocsof și pe al cătunuluĭ Chirișlic. Izvorește din dealul Chirișlic-Bair; se îndreaptă spre N., avînd o direcție generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea sudică a plășeĭ și a comuneĭ. Curge printre dealurile Cara-Tepe-Bair și Chirișlic-Bair, și după 4 kil. de curs, se varsă în pîrîul Casimcea, pe dreapta, ceva maĭ jos de satul Chirișlic. Malurile sale sunt stîncoase.

Chirișlic - Bair, *deal*, în județul Constanța, pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rurale Enigea și pe al cătunuluĭ Malceova. Se desface din vîrful Siribei-Iuiuc și se îndreaptă spre N., avînd o direcțiune de la S. spre N., mergînd printre văile Chirișlic-Culac și Chior-Curu-Ceair. Este situat maĭ mult în centrul plășeĭ și Nord-Estul comuneĭ. Are o înălțime medie de 135 metri și este acoperit maĭ mult cu semănăturĭ.

Chirișlic-Bair, *deal*, în județul Constanța, pl. Constanța, pe teritoriul comuneĭ rurale Pazarlî. Se întinde pe la Nord-Vestul satuluĭ Pazarlî, printre valea Ester și dealul Ghelingec-Bair, avînd o direcțiune de la S.-V. către N.-E. Are 134 metri înălțime, cu care domină satul Pazarlî și drumurile comunale Pazarlî-Chirișlic (Tulcea) și Ester-Ghelingec. Este situat în partea nord-vestică a plășeĭ și a comuneĭ, la hotarul județelor Tulcea și Constanța.

Chirișlic-Culac, *vale*, în jud. Constanța, pl. Medjidia, pe teritoriul com. rur. Enigea și pe al cătunuluĭ săŭ Malceova. Se desface din dealul Canlî, și îndreptîndu-se către N., merge printre dealurile Ceșme și Chirișlic-Bair; se unește cu valea Chior-Curu-Ceair; formează valea Uzun-Ceair, care se deschide în valea Caramancea. Este situată cam în centrul plășeĭ și în partea estică a comuneĭ.

Chirișlic-Iuc, *movilă*, în județul Constanța, pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ urbane Mangalia, la 1 1/2 kil. maĭ spre N.-V. de oraș și la S.-V. laculuĭ Ciucura. Este așezat pe culmea dealuluĭ Mangalia și are o înălțime de 43 de metri, dominînd prin înălțimea sa Marea, portul Mangalia, valea Mangalia, iezerul Mangalia, lacul Ciucur, precum și drumurile comunale și șoselele județene carĭ duc de la Mangalia la satele următoare: Ascilar, Copucci, Sari-Ghiol, Hazaplar, Urlu-Chioĭ și Tuzla. Este situat în partea estică a plășeĭ și a comuneĭ și la 1 1/2 kil. depărtare de Mare.

Chirișlic-Orman, *pădure*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Para-Chioi pe al cătunuluĭ Calaigi E situată în partea meridională a plășeĭ și a comuneĭ, pe ramificațiile orientale ale dealuluĭ Seran-Culac-Bair și Cara-Peletic-Artasi. Satul Calaigi e așezat chiar în marginea sa estică Are o întindere de 130 hect., avînd ca esențe principale fagul, mesteacănul, etc. Este un rest din întinsa pădure numită Calaigi, ce acoperea maĭ tot teritoriul comuneĭ Para-Chioi. Printr'însa trece un drum comunal ce duce de la Calaigi la Para-Chioĭ și Regep-Cuius.

Chirișlic-Orman, *pădure*, în jud. Constanța, pl. Silistra - Nouă, comuna Gărvanul, cät. Gărvanul-Mare. Este situată pe ramifi-

www.dacoromanica.ro

caţiile de S.-E. ale dealuluĭ Sirt-Iol-Bair, în partea de S. a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ. E străbătută de drumul comunal Lipniţa-Veli-Chioi.

Esenţele principale: fag, mesteacăn, etc.

Chirişliva, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Ciucurova. Se desface din nodul central al Dobrogeĭ, format de dealurile Topologul, Sultan-Bair, Baş-Punar şi Chirişliva; se îndreaptă spre E.; avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de V. a plăşeĭ şi a comuneĭ. Se întinde printre pîrîul Ciucurova (saŭ Slava-Cercheză) şi valea Chirişliva, afluent al văeĭ Slava-Rusă; la E. se prelungeşte cu dealul Ciucurova. Se ridică pănă la o înălţime de 360 m., fiind şi punct trigonometric de observaţie de rangul al 2-lea. E acoperit în toată întinderea sa numaĭ cu păduriĭ. Pe la poalele de V. merge drumul comunal Topologul-Ciucurova, cu o ramificaţie spre Atmagea.

Chirişliva, *pîrîŭ*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, şi pe teritoriul com. rur. Ciucurova. Izvoreşte din poalele de S. ale dealuluĭ Chirişliva. Se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la N.-V. la S.-E.; brăzdează partea de V. a plăşeĭ şi a comuneĭ; curge printre dealurile păduroase Chirişliva şi Baş-Punar; taie drumul comunal Hagi-Omer-Ciucurova, şi, după un curs de 8 kil., merge de se uneşte cu pîrîul Baş-Punar, tocmaĭ în dreptul satuluĭ Baş-Punar, udînd astfel şi teritoriul de V. al comuneĭ Slava-Rusă, spre a forma împreună pîrîul Slava-Rusă, care, unită cu Slava-Cercheză, se varsă în iezerul Golovita.

Chiritina, *lac*, pe proprietatea Petroşani, pl. Marginea, judeţul Vlaşca.

Chiriţa, *deal*, în jud. Gorj, pl. Jiul, com. Bolboşi, spre S. de comună, începe din dreptul Primărieĭ şi merge spre N.-V. pănă intră în comuna Sura, din jud. Mehedinţi. E acoperit cu pădure.

Chiriţa, *iaz*, în partea despre V. a com. Holboca, pl. Braniştea, jud. Iaşi, cu o suprafaţă de 19 hect. E format din pîrîul Valea-Lungă.

Chiriţă (Braniştea-luĭ-), *braniştе*, situată pe moşia statuluĭ Băseşti, jud. Teleorman. Este un pîlc de pădure în întindere de cîte-va hect.

Chiriţă (Crucea luĭ-), *loc izolat*, în com. Bălăneşti, pe hotarul cĭ despre com. Boziorul, jud. Buzăŭ.

Chiriţeĭ (Valea), *vale*, jud. Teleorman, între comunele Lisa şi Piatra, spre N.-V.

Chiriţelor (Prundul-), *ostrov*, în Dunăre, jud. Romanaţi. Are o pădure de 36 pog. Depinde de com. Gîrcovul, pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi.

Chiriţeşti, *sat*, face parte din com. rur. Drajna-d.-j., pl. Teleajenul, jud. Prahova. Are o populaţiune de 114 loc., din carĭ: 55 bărbaţĭ şi 59 femeĭ.

Chiriţeşti, *sat*, face parte din com. rur. Rîjleţul-Vieroş, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Are o populaţiune de 136 locuitorĭ.

Chiriţeşti, *sat*, face parte din com. rur. Vaţa, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Cade în partea de S.-V. a comuneĭ. Are o populaţiune de 326 locuitorĭ. Aci e o biserică cu următoarea inscripţie:

«Cu vrerea şi ajutorul Împăratuluĭ ceresc, s'aŭ ridicat din temelie această sfîntă şi Dumnezeească biserică, ce se prăznueşte cu hramul Sf. Nicolae şi Cuvioasa Paraschiva şi s'aŭ ridicat în zilele Prea Înălţatuluĭ nostru Împărat Nicolae Pavlovicĭ, a toată Rusia şi Mitropolit fiind Grigorie, şi cu toată cheltuiala de la 10 ctitorĭ: Popa Gheorghe Chiriţescu şi alţiĭ. Leatul 1833».

Chiriţeşti, *mahala*, în com. rur. Bîltanele, plasa Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Chiriţoaia, *lac*, în jud. R.-Sărat, plasa Oraşul, com. Odobasca, aşezat în partea de V. a com.

Chiriţuluĭ, (Tufele-de-la-Podul-), *păduricе*, în jud. R.-Sărat, plasa Marginea-d.-s., comuna Slobozia; prin ea trece calea fierată şi şoseaua naţională ce duc la Focşani.

Chirivoaia, *pîrîŭ*, jud. Botoşani; izvoreşte din balta Chirivoaia, de sub dealul Chirivoaia; trece pe proprietatea locuitorilor din satul Orăşeni, com. Curteşti, şi se varsă în pîrîul Miletin.

Chirnogi, *com. rur.*, pl. Olteniţa, jud. Ilfov, situată spre S.-E. de Bucureşti, nu departe de ţărmul drept al rîuluĭ Argeş, 60 kil. departe de Bucureşti. Stă în legătură cu Olteniţa-Urbană prin o şosea vecinală. Este după com. Lipia-Bojdanĭ, cea maĭ mare comună din jud Ilfov.

Se întinde pe o suprafaţă de 9440 hect., cu o populaţie de 4620 locuitorĭ, carĭ trăesc în 778 case şi 8 bordee.

Eforia Spitalelor Civile din Bucureşti şi d-niĭ N. şi G. Daniilescu aŭ 7000 hect. şi locuitorĭ

www.dacoromanica.ro

2440 hect. Proprietarii cultivă 2600 hect. (1100 rămîn sterpe; 2150 sunt izlaz, 300 vie și restul pădure). Locuitorii cultivă 1952 hect. (332 sterpe, 150 izlaz și 6 vie).

Sunt 691 contribuabili.

Budgetul comunei este de 8144 lei la venituri și de 8071 lei la cheltueli.

In comună sunt 3 biserici, deservite de 4 preoți și 6 cîntăreți; cu hramurile Sf. Nicolae, Sf. Lazar și Adormirea; sunt două școale (una de băeți și alta de fete) frecuentate obicinuit de 128 elevi și 42 eleve, cu întreținerea cărora statul și comuna cheltuesc anual 3462 lei. Localul școalei s'a construit de județ în anul 1886.

In raionul comunei mai sunt: 2 mori cu aburi, 2 mașini de treerat cu aburi, 2 bălți și 2 poduri stătătoare.

Numărul vitelor mari e de 2853 (781 cai și epe, 4 armăsari, 1251 boi, 743 vaci și viței, 7 tauri, 67 bivoli și bivolițe) și al celor mici de 10,178 (1594 porci și 8584 oi).

Dintre locuitori, 1036 sunt plugari, 26 industriași, 286 au diferite profesiuni. Arătura se face cu 508 pluguri: 446 cu boi și 62 cu cai. Locuitorii au 658 care și căruțe, din cari: 610 cu boi, 48 cu cai.

Locuitori împroprietăriți sunt 541 și neîmproprietăriți 827.

Comerciul se face de 19 cîrciumari și 1 hangiu.

S'au stabilit în comună 9 străini.

Intre Chirnogi și Oltenița este un pod stătător, peste rîul Argeș.

Chirnogi, *numire*, ce se mai dă *satului* Nenciulești, din județul Ialomița, plasa Borcea, comuna Ulmul.

Chirnogi, *lac*, în jud. Ialomița, plasa Borcea, comuna Ulmul, pe valea cu același nume.

Chirnogi, saŭ **Cleteşti**, *moșie*, jud. Ilfov, pendinte de spitalul Pantelimon, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile din București. Are o arendă anuală de 84500 lei (1886). Pe această proprietate se află o însemnată moară cu aburi.

Chirnogi, *pădure*, plasa Oltenița, jud. Ilfov. Are 850 hect.

Chirnogi, *vale*, în jud. Ialomița, plasa Borcea, comuna Ulmul.

Chiroiul, *moșie* a statului, jud. Ilfov, pendinte de biserica Sf. Gheorghe - Nou din București, care s'a arendat pe periodul 1883—93 cu 20100 lei anual, împreună cu moșia Sinești.

Chiroiul-Pămînteni, *sat*, face parte din com. rur. Drăgoești-Biținele, plasa Mostiștea, județul Ilfov.

Suprafața totală a satului e de 857 hect., cu o populație de 303 locuitori. Statul are 600 hect. și locuitorii 257 hect.

Statul cultivă prin arendașii săi 425 hect. (125 rămîn sterpe, 50 izlaz). Locuitori cultivă tot pămîntul fără să rezerve locuri de fînețe.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; o școală mixtă, frecuentată de 17 elevi și 1 elevă, cu întreținerea căreia județul și comuna cheltuesc anual 1410 lei.

Comerciul se face de 3 cîrciumari.

Numărul vitelor mari e de 287 și al celor mici de 517.

S'au stabilit în sat 3 străini.

Chiroiul-Ungureni, *sat*, face parte din com. Drăgoești-Biținele, plasa Mostiștea, jud. Ilfov. Este situat spre E. de Bițina-Pămînteni. Prin el trec 3 vîlcele, purtînd diferite numiri, luate de la satele din județul Ialomița, la extremitatea căruia este așezat.

Suprafața totală a statului e de 578 hect., cu o populație de 196 locuitori. Statul are 450 hect. și locuitorii 128 hect.

Statul cultivă prin arendașii săi 295 hect. (75 sterpe și 80 izlaz). Locuitorii cultivă 98 hect.; restul servă de izlaz.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor mari e de 179 și al celor mici de 457.

Chironeștilor (Valea-), *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, comuna Valea-Sălcieĭ; izvorește din Dealul-Cîlnăului; udă partea de E. a com. și merge de se varsă în rîul Cîlnăul, pe dreapta luĭ, mai sus de cătunul Modreni.

Chirtoacă, *pîrîiaș*, izvorește din partea estică a satuluĭ Albești, comuna Albești, plasa Crasna, jud. Fălciŭ, și, în mijlocul satuluĭ, se varsă în pîrîul Strașnicul, numit și Mereul.

Chirul, *deal*, ce se întinde spre N. de satul Potîngeni, com. Movileni, pl. Copoul, jud. Iași.

Chirul. (Vezĭ Portăreasa, județul Ilfov).

Chiruluĭ (Măgura-), *măgură*, între com. Băsești și Dorobanțul, jud. Teleorman.

Chiruluĭ (Valea-), *vale*, județul Prahova. Izvorește din dealul Scăeni; străbate pădurea Șerbelnicul și a Eforiei și se pierde

www.dacoromanica.ro

în cîmpia Tîrgșoruluĭ. Curge numaĭ în timpurĭ ploioase.

Chisăliţa, *pîrîŭ,* ce curge prin pl. Siretul-d.-s. și Fundul, jud. Roman. Izvorește din Dealul-Mărului; curge de la N.-V. către S.-E.; udă satul Poeniţa; trece pe la V. de satul Poenari și, la S. de acest sat, trece în pl. Fundul, unindu-se la satul Crăești cu pîrîul Zimbrul, de unde apoĭ ĭea numele de pîrîul Crăiasca și, aproape de vărsare, de Toinar. Primește pe stînga pîrîul Fodorul.

Chisăloaia, *fînĭnă,* com. Văleni, pl. Argeșelul, jud. Muscel.

Chiscani, *com. rur.*, la E. plășeĭ Vădeni și jud. Brăila, pe malul stîng al Dunăreĭ. Se învecinește la S. cu Tichilești, la V. cu Scorţarul-Vechiŭ și Tudor-Vladimirescu și la E. cu Dunărea.

Teritoriul săŭ face parte din Domeniul Brăileĭ. El se întinde pe platoul de N. al jud., de la șoseaua Brăila-Călărași; coboară muchea pe lunca Dunăreĭ; cuprinde toată lunca dintre Dunărea-Vechie și Dunărea-Vapoarelor, de la satul Chiscani pănă la Brăila și Măcin.

Pe partea de V., pe platoŭ, are două sate: Chiscani și Lacul-Sărat, precum și Băile-Sărate cu cătunul Vărsătura; iar partea de pe lunca Dunăreĭ este traversată de canalele: Lata, Stupariţa, Bratușca, privalurile: Filipoiul, Coratisca, Scurtul, Aurel, etc. și iezerele: Paţiul, Gemenele, Orzea, etc.

Aci se află tîrlele Blasova.

Suprafaţă părţiĭ com. de pe platoŭ este de 2933 hect., din carĭ 2483 hect. arabile, 240 izlaz, 5 hect. viĭ, 202 hect. grădinĭ cu zarzavat. Iar partea din lunca Dunăreĭ cuprinde locurĭ de pășune întinse, cînd apele sunt scăzute și ca 590 hect. pădure de salcie.

Populaţia com. este de 256 capĭ de familie, saŭ 1024 locuitorĭ, din carĭ 227 bărbaţĭ și 468 femeĭ; 475 căsătoriţĭ și 334 necăsătoriţĭ; 164 știŭ carte și 850 nu știŭ.

Are 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ și 2 paracliserĭ; două școlĭ, cu 1 învăţător și o învăţătoare, frecuentate de 53 elevĭ și 13 eleve.

In com. sunt 151 contribuabilĭ; 78 împroprietăriţĭ din 1864 și 253 din 1878, iar neîmproprietăriţĭ 9.

Budgetul com. este de 7900 leĭ la venitурĭ și de 7885 leĭ la cheltuelĭ.

Vite sunt: 744, boĭ 383, vacĭ 2450, taurĭ 4, viţeĭ 112, caĭ 377, oĭ 1300, și rîmătorĭ 53.

In com. sunt 31 cîrciume.

Această comună este traversată, pe hotarul de N., de calea fierată Brăila-Buzăŭ, avînd șase cantoane de la 139-144 și halta Silistrarul.

Paralel cu drumul de fier, teritoriul comuneĭ este străbătut de șoseaua Brăila-Călărași.

Drumurĭ: la Brăila, spre N., 10 kil.; la Cazasul, spre N.-V., 11 kil.; la T.-Vladimirescu, spre V., 9 kil.; la Silistrarul, spre S.-V., 12 kil.; la Tirchilești, spre S., 7 kil.; la Vărsătură, spre N., 5 kil. In com. sunt 12 strade și o piaţă. Comuna e înfiinţată de pe la 1828.

Chiscani, *sat,* jud. Brăila, pe mucheа de pe lunca Dunăreĭ, la S.-E. comuneĭ Chiscani, ca la 10 kil. spre S. de Brăila, pe drumul Brăila-Piua-Petriĭ.

Suprafaţa vetriĭ satuluĭ este de 101 hect. Sunt 106 case; 4 cîrciumĭ și 2 gheţărиĭ.

Are o populaţie de 126 capĭ de familie saŭ 598 locuitorĭ, din carĭ 271 bărbaţĭ, 297 femeĭ; 344 căsătoriţĭ și 218 necăsătoriţĭ; 54 știŭ carte și 534 nu știŭ.

Are o școală mixtă, înfiinţată la 1864, întreţinută de stat și frecuentată de 35 elevĭ și 5 eleve, cu un bun local de zid. Biserica din sat este zidită de locuitorĭ la 1865 și e acum deservită de un preot, un cîntăreţ și un paracliser.

Vite sunt: 117 caĭ, 1 asin, 257 vite cornute, 1000 oĭ și 33 rîmătorĭ.

Chiscăneni, *tîrlă,* în jud. Brăila, com. Urleasca, pe malul vestic al văeĭ Ianca, la 2 kil. spre V. de satul Urleasca.

Chiscovata, *sat,* în partea de S.-E. a comuneĭ Poiana-Lungă, pl. Siretul, jud. Botoșani, pe moșia Vorona, a statuluĭ, situat parte pe coasta de deal și parte pe vale. Are o suprafaţă de 343 hect., și o populaţie de 97 familiĭ sau 523 suflete. Sunt 126 contribuabilĭ.

Are o biserică, zidită la 1824 și deservită de 2 cîntăreţĭ; o școală, a statuluĭ, cu 1 învăţător, frecuentată de 95 băeţi și 12 fete.

Are o cîrciumă. Sunt în sat: 1 comerciant și 6 meseriașĭ.

In acest sat este primăria comuneĭ Poiana Lungă.

Vite sunt: 198 boĭ și vacĭ, 38 caĭ, 186 oĭ și 38 porcĭ. Locuitorиĭ posedă 150 stupĭ cu albine.

Chiscovata, *pîrîŭ,* com. Poiana-Lungă, pl. Siretul, jud. Botoșani; izvorește din pădurea Tudora, formează hotarul între pădurea Tudora și Vorona și se varsă în iazul Pancul.

Chiscovul, *deal.* (Vezĭ Catelina,

www.dacoromanica.ro

deal, com. Cotnari, pl. Bahluiul, jud. Iaşi).

Chiscul, (Piscul), *deal*, între satele Jăgălia şi Răşcani, comuna Jăgălia, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ.

Chiscul-Ganeĭ (Piscul-), *deal*, situat în partea de S.-E. a satuluĭ Frumuşelele, comuna Păuşeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi.

Chiscul-Gudreĭ. (Vezĭ Dealul-Mare, com. Voineşti, pl. Stavnicul, jud. Iaşi).

Chiscul-luĭ-Donicĭ, *ramură de deal*, dintre şesul Prutuluĭ şi Valea-Parulaĭ, com. Măstăcani, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ.

Chiscul-luĭ-Toader, *deal*, în comuna Mogoşeşti, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, pe costişa căruia e aşezat satul Mogoşeşti-Frumoaseĭ.

Chisculeşti, *movilă*, pe dealul Răusenilor, spre V. de satul Răuseni, com. Comăndăreşti, pl. Jijia, jud. Botoşani. Are 167 m. de-asupra niveluluĭ măriĭ.

Chiseletul, *com. rur.*, plasa Oltenița, jud. Ilfov, situată la S.-E. de Bucureşti, pe ţărmul Dunăreĭ, la extremitatea judeţuluĭ despre judeţul Ialomiţa, 80 kil. departe de Bucureşti. Stă în legătură cu com. Mănăstirea, prin o şosea vecinală.

Se compune din satele: Chiseletul şi Surlari, cu o populaţie de 2400 locuitorĭ, carĭ trăesc în 363 case şi 4 bordee.

Se întinde pe o suprafaţă de 5063 hect. D-na Elena Oteteleşanu şi Eforia Spitalelor Civile din Bucureşti aŭ 3801 hect. şi loc. 1262 hect.

Proprietariĭ cultivă 1825 hect. (1401 hect. sterpe, 525 hect. izlaz şi 50 hect. pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Sunt 287 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 4869 la venitурĭ şi de leĭ 4700 la cheltuelĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ; o şcoală mixtă; o maşină de treerat cu aburĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 1461 (466 caĭ şi epe, 3 armăsarĭ, 225 boĭ, 573 vacĭ şi viţeĭ, 4 taurĭ, 24 bivolĭ şi 156 bivoliţe) şi al celor micĭ de 3313 (36 capre, 211 porcĭ şi 3065 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 516 sunt plugarĭ, 9 meseriaşĭ, 4 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 212 pluguri: 84 cu boĭ şi 128 cu caĭ.

Locuitoriĭ aŭ 227 care şi căruţe: 90 cu boĭ şi 137 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ 237 şi neîmproprietăriţĭ 302.

Comerciul se face de 9 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

S'aŭ stabilit în com. 4 străinĭ. Locuitoriĭ acestuĭ sat, în mare parte, sunt Sîrbĭ.

Chiseletul, (Fundul), *sat*, face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Oltenița, jud. Ilfov. Este situat la S.-E. de Bucureşti, pe malul Dunăreĭ, aproape de lacul Mostiştea. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Acest sat este însemnat prin bătălia ce a dat aci Mihaiŭ-Viteazul, Turcilor, la anul 1598.

Locuitoriĭ săĭ fac comerciul cu rogojinĭ.

Se împarte în Chiseletul-Romîn şi Chiseletul-Sîrb.

Se întinde pe o suprafaţă de 3693 hect., cu o populaţie de 1343 locuitorĭ.

D-na Elena Oteteleşanu are 2750 hect. şi locuitoriĭ 943 hect.

Proprietara cultivă 1325 hect. (925 hect. sterpe, 500 hect. izlaz). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Are 2 bisericĭ, cu hramurile Sf. Ioan şi S-ţiĭ Voevozĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 14 elevĭ şi 2 eleve, cu întreţinerea cărora statul şi comuna cheltuesc anual 2458 leĭ.

Comerciul se face de 6 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 953 şi al celor micĭ de 2485.

In sat sunt stabiliţĭ 4 străinĭ.

Chiseletul, *baltă*, judeţul Ilfov, lîngă satul cu acelaşĭ nume.

Chiserul, *grind*, saŭ loc ridicat d'asupra stufuluĭ înconjurător, situat în plasa Sulina, judeţul Tulcea, şi pe teritoriul comuneĭ rurale Satul-Noŭ, cătunul Letca. Are o formă lunguiaţă, cu o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd ast-fel partea vestică a plăşeĭ şi pe cea meridională a comuneĭ. Este cuprins între grindurile Chirilă şi Ariul. Lungimea luĭ ajunge până la 3 kil.; iar lăţimea sa medie de 50 m. Suprafaţa întreagă este de 80 hectare, neproductive; din cauză că e acoperit cu nisip.

Chisirigul. (Vezĭ Chiţirigul, jud. Neamţu).

Chisonul. (Vezi Cisonul, judeţul Neamţu).

Chiş-Havas (Piciorul-), *picior de munte*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Hîrja, de pe graniţă, aşezat pe coasta dealuluĭ Cernica, unde se află tabla de fruntarie cu Vulturul No. 40, numit Cernica.

Chişata, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Letea, situat în apropiere de com. Dealul-Noŭ, d'a dreapta Bistriţeĭ, la o

www.dacoromanica.ro

depărtare de 14 kil. de reședința comunei Letea. Are o școală mixtă; 2 cîrciumi. Sunt 102 capi de familie, saŭ 332 suflete.

Vite sunt: 5 cai, 289 vite cornute și 101 porci.

Chișata, *pîrîiaș*, jud. Bacău, pl. Bistrița-d.-j., de pe teritoriul comunei Letea. Trece prin satul Chișata și se varsă în Pîrîul-Liuzilor.

Chișărăi, *sat*, în com. Golăești, pl. Braniștea, jud. Iași, așezat pe șes, lîngă apa Jijiei, cu o populație de 47 familii, saŭ 222 locuitori. Pămîntul produce cereale și fînețe.

Numărul vitelor e de 690 capete, din cari: 147 vite mari cornute, 289 oi, 60 cai și 44 rîmători.

Chișărăi, *deal*, pe teritoriul satului Chișărăi, com. Golăești, pl. Braniștea, jud. Iași; e acoperit cu pădure.

Chișărăi, *vale*, formată de dealul Chișărăi, din com. Golăești, pl. Braniștea, jud. Iași.

Chișcata, *pîrîŭ*, ce izvorește de pe teritoriul moșiei Ciornohal, comuna Ringhilești, jud. Botoșani. Curge pe moșia Pogorești, comuna Comăndărești, și se varsă în iazul Chișcata de pe moșia Glăvănești, proprietate a statului, com. Epureni, pl. Turia, jud. Iași.

Chișcăreni, *sat*, pe moșia Știubeeni, com. cu același nume, pl. Bașeul, jud. Dorohoiŭ. Are 93 capi de familii, saŭ 370 suflete. Se află pe malul Bașeului, mai jos de satul Știubeeni.

Chișcăreni, *deal*, pe coasta căruia e situat satul Chișcăreni, com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași.

Chișcăreni, *vale*, formată de dealul Chișcăreni, din com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași.

Chișcăreni-Noi. (Vezi Chișcăreni-Vechi, sat, din com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași).

Chișcăreni-Vechi, *sat*, în centrul com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași, situat pe dealul Chișcăreni, în partea dreaptă a pîrîului Miletinul, înființat în anul 1850, cu locuitori veniți din satul Plugari, tot din această comună. Inainte de înființarea satului, în această localitate era cîmpie și se afla o singură casă pentru păzitorii de vite. In 1879, prin împroprietărirea însurăteilor, s'a format al doilea sat numit Chișcăreni-Noi, care împreună cu acesta formează un trup, avînd o populație de 233 capi de familii, saŭ 1089 locuitori. Satele aŭ o școală înființată în anul 1882, frecuentată de 60 elevi.

Numărul vitelor e de 2137 capete, din cari: 810 vite mari cornute, 122 cai, 1048 oi și 157 rîmători.

Chișcăreni-Vechi, *movilă*, pe moșia și comuna Știubeeni, pl. Bașeul, județul Dorohoiŭ, lîngă locul unde a fost satul din vechime.

Chișcăroaia, *baltă*, în suprafață de 150—200 m. p., în comuna Dolhasca, jud. Suceava.

Chișcul-Comorilor, *deal*, cu gropi adînci, jud. Bacău, plasa Bistrița-d.-j., de pe teritoriul com. Călugara-Mare.

Chișcul-Hoțului, *munte*, județul Bacău, pl. Trotușul, de pe teritoriul comunei Hîrja, situat d'a stînga pîrîului Oituzul.

Chișcul-luĭ-Iordache, *deal*, jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Măgirești; face parte din șira dealurilor ce desparte cele două Tazlăuri.

Chișcul-Șipotului, *deal*, județul Bacău, pl. Bistrița-d.-j., de pe teritoriul com. Călugăra-Mare.

Chișteala-Vechie, *iaz cu baltă*, ce-i zice și Iazul-Miclesculuĭ, între satele Ghibărțeni și Pochișcani, com. Bălintești, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ. Acest iaz aparține moșiei Pochișcani și e în mărime de 5 hect.

Chitariul, *numire*, dată *moșiei* ce aparține răzeșilor din comuna Liești, plasa Bîrlad, județul Tecuciŭ.

Chităroaia, *pădure*, județul Tecuciu, situată pe malul Siretului, în fața satului Călieni, jud. Putna, la S. de satul Șerbănești, com. Liești. In marginea acestei păduri, la E., se află prima baterie a forturilor Nămoloasa-Focșani.

Chităroaia, *vale*, jud. Tecuciŭ, se întinde pe lîngă malul stîng al Siretului și pănă în dealul cu același nume. Pămîntul e sterp. In partea de V. se află podul de vase pe rîul Siret ce leagă Călieni (jud. Putna) cu Șerbănești (jud. Tecuciŭ).

Chiticeni, *sat*, jud. Bacău, plasa Siretul-d.-s., com. Berbeceni, situat pe pîrîul Odobul, la poalele dealului Bălușul. Are o biserică, fondată de Mateiŭ Crupenschi, la 1847. Sunt 41 capi de familii saŭ 112 suflete.

www.dacoromanica.ro

Vite sunt: 6 caĭ, 116 vite cornute şi 5 porcĭ.

Chiticilor (Pîrîul-) (Piticilor), *pîrîiaş*, jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Dărmăneşti, izvoreşte din muntele Hijmul şi se varsă d'a stînga în Uz.

Chiticul, (Piticul), *deal cultivabil*, în comuna Pleşeşti, jud. Suceava.

Chiticul, *pîrîiaş*, în com. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, judeţul Neamţu; izvoreşte din muntele Cozla, la locul unde acesta face legătură cu muntele Çîrlomanul şi se varsă pe dreapta în pîrîul Cuejdul.

Chitila, (Zalhanaua-luĭ-Papazolu), *sat*, pl. Znagovul, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Bucoveni. Este aşezat la S. de Buciumeni, la egală distanţă între pădurea Rîioasa şi rîul Colentina. Intre Chitila şi Colentina este o mare pădure de lemn de tufă.

La V. se văd ruine dintr'o vechie biserică, numită a-Giuleştilor, a căreĭ construcţie a început cam pe la anul 1795 şi la anul 1812, înainte d'a fi terminată, a fost în parte dărîmată de Turcĭ, fără a se fi servit în ea. Construcţia e de toată soliditatea.

In apropiere de sat este fabrica de zahăr, foastă a Principeluĭ Nicolae G. Bibescu, care s'a înfiinţat la anul 1876 şi la anul 1881 a încetat d'a maĭ funcţiona.

Această fabrică a fost refăcută, îmbunătăţită şi înoită, de răposatul Dim. Cezianu, ginerele Principeluĭ Bibescu.

Fabrica e azĭ în deplină activitate şi zahărul produs se desface în toată ţara.

Populaţia satuluĭ e de 322 loc.

Impreună cu Mogoşoaia şi Odăile are 3507 hect.

D-l Movilă are 2820 hect. şi locuitoriĭ 687 hect.

Proprietarul cultivă 1000 hectare, din carĭ 143 izlaz, 1600 pădure; restul rămîn necultivate. Locuitoriĭ cultivă 650 hect.; 37 rămîn sterpe.

Are 1 heleşteŭ şi 1 pod stătător.

Comerciul se face de 5 cîrciumarĭ.

S'aŭ stabilit în comună 11 străinĭ.

Chitila, *staţie de dr. d. f.*, jud. Ilfov, pl. Ilfov, căt. Bucoveni, pe linile: Bucureşti - Ploeşti, pusă în circulaţie la 13 Septembrie 1872, între staţiile Bucureşti (9.5 kil.) şi Buftea (7.7 kil.) şi Bucureşti-Piteşti, între staţiile Bucureşti şi Ciocăneşti (13.6 kil.). Inălţimea d'asupra nivelului mărĭ e de 89m,64. Venitul acesteĭ staţiĭ, pe anul 1896, a fost de 251220 leĭ, 88 banĭ.

Chitila, *fort*, în jurul Bucureştilor.

Chitlis, *vîrf de deal*, în judeţul Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ Luncaviţa. Este situat în partea nord-vestică a plăşeĭ şi cea sud-vestică a comuneĭ. Este piscul cel maĭ înalt al dealuluĭ Pietrosul, avînd 197 m. înălţime. Punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra satuluĭ Luncaviţa, asupra Văeĭ-Popeĭ, ce izvoreşte din poalele sale nord-vestice, asupra Văeĭ-Stancheĭ, ce-şĭ ia naştere din poalele orientale şi asupra drumuluĭ comunal Luncaviţa - Măcin. Prin piscul acesta se încrucişează 3 hotare ale comunelor Luncaviţa, Jijila şi Greci. E acoperit cu păduriĭ, exploatate în parte, şi cu păşunĭ.

Chitoaia, *vale*, în com. Mironeasa, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, formată din Valea-Urşiţeĭ.

Chitucul, *deal*, la V. com. Stirbeşti, plasa Olteţul-d.-j., judeţul Vîlcea.

Chitul, *moşie*, situată în partea de V. a văeĭ Călmăţuiul, pe teritoriul com. Lieşti, pl. Bîrlad, jud. Tecuciŭ.

Chitulca, *baltă*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Elizabeta-Doamna.

Chiţa, *cătun*, pendinte de com. Bălăriĭ, pl. Cîlnişteа, jud. Vlaşca.

Chiţa, *vircagă*, jud. Brăila, la S.-V. com. Vădeni, avînd direcţia de la S. la N., lungă de vr'o 2 kil. Uneşte lacul Zaghirciocul cu viroaga Zagna.

Chiţani, *sat*, face parte din com. rur. Vaţa, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Cade în partea de S. a comuneĭ. Are o populaţiune de 128 locuitorĭ. Este divizat în două mahalale: Putineşti şi Prodani. Aci e o moară de aburĭ, pe moşia numită Cioara-Călugărească.

Chiţani, *sat*, face parte din com. rur. Gura-Bouluĭ, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Are o populaţie de 230 locuitorĭ.

Chiţani, *deal*, în com. Zăvoeni, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Chiţcani, *sat*, face parte din comuna Boghesti, plasa Zeletinul, jud. Tecuciŭ, de care se desparte prin rîpa Brezoaia. Situat pe deal, la o distanţă de 2 kil. 600 m. departe de reşedinţa comuneĭ.

Are o populaţie de 48 capĭ

www.dacoromanica.ro

de familie, saŭ 209 sufl., locuind în 46 case.

Acest sat mai poartă și numele de Capra.

Satul are o suprafață de 584 hect. și 51 arii.

Locuitorii, foști clăcași, sunt împroprietăriți în 1864; stăpînesc 250 hect.; iar proprietarul, d-l Filip Bogdan, are 334 hect., trupurile de moșie, numite Recea și Coroiul.

Chițcani, *sat,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. Puntișeni, pe pîrîul Buga, spre S. de satul Puntișeni. Are 362 loc., din carî 24 știŭ carte; locuesc în 88 case.

Chițcanilor (Movila-), *movilă,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., com. Nisipurile, la Estul eĭ, pe malul rîuluĭ Buzăŭ.

Chițeasca, *sat,* face parte din com. rur. Negreni, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt. Are o populațiune de 335 loc. Aci e o biserică fondată la anul 1881.

Chițeasca, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, com. Glîmbocelul, pl. Podgoria, jud. Muscel, avînd, împreună cu alte trupurî, o întindere de 1350 hect.

Chițeĭ (Balta-), *iaz,* spre Sudul satuluĭ Davideni, situat în dreptul unde rîul Moldova face o cotitură mare în spre Țibucani, pe teritoriul com. Păstrăveni, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu, lîngă Balta-Gîrbeĭ.

Chițești, *sat,* jud. Dîmbovița, pl. Dîmbovița, căt. com. Bogați.

Chițești, *vechie numire* a *satuluĭ* Nedelcul, com. Hurueștĭ, plasa Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Chițibuși, *deal* și *punct trigonometric,* în jud. Mehedinți, pl. Ocolul-d.-s.

Chițicaruluĭ (Dealul-), *deal,* pe care stă o parte din satul Mihăești, jud. Suceava.

Chițigaia-Mare, cel mai înalt *vîrf* al munteluĭ Chițigăile, jud. Suceava.

Chițigăile, *pisc,* și unul dintre piscurile munteluĭ La-Coarne, jud. Suceava. E acoperit de pădure de brad și fag.

Chițigăile, *pîrîŭ,* afluent al pîrîuluĭ Rîșca, din com. Bogdănești, jud. Suceava.

Chițigoiul (Pițigoiul), *deal,* județul Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Tămașul. Este acoperit cu pădurĭ.

Chițigoiul (Pițigoiul), *poiană,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., comuna Tămași, din pădurea ce îmbracă dealul Valea-luĭ-Antal.

Chițimi, *sat,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani; ține de com. rur. Iupca.

Chițirigul, *sat,* în comuna Bicazul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, situat aproape de granița Transilvanieĭ, pe partea stîngă a pîrîuluĭ Bicazul.

Acest sat este cunoscut pentru exploatarea pădurilor, posedînd 16 ferestrae și 2 circulare, purtate prin ajutorul apeĭ, cu 122 lucrătorĭ.

Chițirigul, *ramură de munți,* ce se detașează din grupa sistemuluĭ muntos Ceahlăul, jud. Neamțu, îndreptîndu-se în direcțiune S.-E. prin culmea Obcina-Neagră, saŭ mai bine zis între pîrîul Bistra-Mică și pîrîul Neagra.

Chițirigul, saŭ **(Chisirigul)**, *pîrîiaș,* izvorește din munțiĭ cu același nume, grupa Ceahlăuluĭ, jud. Neamțu. Curge spre hotarul Transilvanieĭ, formînd limita județuluĭ, de la Muntele-Verde saŭ muntele Făgețelul, pănă la vărsarea sa pe stînga pîrîuluĭ Bicazul, în dreptul Trecătoareĭ.

Chițoaia, *gîrlă,* izvorește din dealurile comuneĭ Dîrmănești, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel, trece pe la N. de comuna Piscani și se varsă în rîul Doamna.

Chițoaica, *vie,* în jud. Buzăŭ, com. Tohani, și punct de hotar al acesteĭ comune despre com. Fințești.

Chitocul, *sat,* din com. Munteni-d.-j., pl. Crasna, jud. Vasluiŭ. Se află la extremitatea comuneĭ în partea de V., limitîndu-se în această parte cu jud. Tutova. E situat pe coasta Dealuluĭ-Varniței, movila Săcara și pe valea Chițocul.

Acest sat și-a luat numele de la dealul și pîrîul cu același nume.

Are o suprafață de 1739 hect., din carî: 1573 hect. pe care se află și pădure a proprietățeĭ, iar 165 hect. ale sătenilor. Are o populație de 214 familiĭ, saŭ 508 suflete, din carî 10 familiĭ Țigani.

In acest sat se află o biserică, zidită de Ștefan Angheluță, la 1855, deservită de 1 preot și 2 dascălĭ; este situată la marginea de E. a uneĭ pădurice, în întindere ca de 5 hect.

In satul Chițocul, a fost o școală cu internat, întreținută de Stefan Angheluță, unde se preparaŭ elevĭ pentru seminariĭ; această școală s'a desființat după moartea fondatoruluĭ eĭ.

www.dacoromanica.ro

Actualul proprietar a înfiinţat o şcoală rurală pe comptul său, în anul 1886, şcoală care e frecuentată azi de 20 elevi.

Tot în satul Chiţocul, a fost şi o velniţă de rachiu, făcută de vechiul proprietar şi pe care actualul proprietar a desfiinţat-o făcînd cunoscuta fabrică de pe şesul Bîrladului.

Fabrica şi-a căpătat renume fiind una din cele d'întîiu în ţară, atît prin mărimea şi frumuseţea construcţiei cît şi prin producţiunea spirtului rafinat, cu care se face un mare comerciu, atît în interiorul cît şi în exteriorul ţărei.

Numărul vitelor e de 730 capete, din cari: 365 vite mari cornute, 154 oi, 20 cai, 20 capre şi 171 rîmători.

Chiţocul, *deal*, desparte satele Corbul şi Chiţocul, pl. Crasna, jud. Vasluiu. Se uneşte cu Dealul-Corbului. Este acoperit de păduri.

Chiţocul, *pîrîu*, izvoreşte din Fîntîna-Blănariului, de sub dealul Movila-Săcară, ce vine spre V. de satul Chiţocul, com. Munteni-d.-j., pl. Crasna, jud. Vasluiu; trece prin mijlocul satului şi se uneşte, la podul Aftimiei, cu pîrîul Stuhuleţul, ce izvoreşte de sub Dealul-Varniţei; curge prin iazul Chiţocul; apoi, eşind din el, continuă spre E. sub numele de pîrîul Timoftei, formînd puţin marginea între com. Munteni şi Lipovăţul; trece în com. Lipovăţul, vărsîndu-se în pîrîul cu acest nume.

Chitocul, *vale*, spre S. de satul com. Munteni-d.-j., pl. Crasna, jud. Vasluiu; pe ea se află situată o parte a satului Chitocul.

Chiţorani, *sat*, face parte din com. rur. Bucovul, pl. Cricovul, jud. Prahova. Aci e o biserică, cu hramul Sf. Stelian, cu inscripţia: «Făcută la anul 1797 de d-luĭ Paharnic Constantin Cantacuzino, cu soţia sa Smaranda, în zilele Domnului Ion Alexandru Ipsilante V.V. şi Mitropolit Dosifteiu». Inainte, satul purta numele de Gîlmeele.

Chiţorani, *deal*, spre E. de com. Bucovul, plasa Cricovul, jud. Prahova; astăzi servă de păşune pentru vite.

Chiţovanca, *pădure*, în com. Uriceni, pl. Coşula, jud. Botoşani.

Chiţoveni, *sat*, în centrul com. Uriceni, pl. Coşula, jud. Botoşani, pe ţărmul stîng al pîrîului Miletinul; este înfiinţat de la 1826 de Dim. Mavrocordat.

Are o populatie de 68 familiĭ, saŭ 316 suflete; o biserică, zidită la 1770, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţi. Sunt 94 contribuabili; o cîrciumă şi un comerciant.

Vite sunt: 124 boi şi vaci, 17 cai mari şi mici, 518 oi şi 76 mascuri.

Chiţuleasca, *cătun*, pendinte de com. Frăsinetul, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, proprietatea fraţilor Angheleşti. Are o suprafaţă de 620 hect. S'a dat la locuitorii foşti clăcaşi 80 hect. (Vezi comuna Frăsinetul).

Chiţuleşti, *hliză de moşie*, în partea de S. a com. Deleni, pl. Mijlocul, jud. Fălciu, proprietatea unuĭ răzăş din familia Bedrosu. Se zice că din vechime a fost aicĭ sat mic răzăşesc, care s'a desfiinţat prin strămutarea locuitorilor în satul de astăzi Deleni (Fălciu).

Chiuciuc-Bair, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Ciamurli-d.-s. Se desface din dealul Ciamurli; se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de N. a plăşeĭ şi a comuneĭ. Se întinde printre pîrîul Slava-Rusă şi afluentul pîrîuluĭ Beidaut, anume valea Ciamurli saŭ Valea-Satuluĭ. Se prelungeşte spre E. cu dealurile Taş-Bair, Bal-Bair, Tasli-Bair, Eniceri şi Cara-Burun. La V. stă în legătură cu dealurile Dalîcla şi Dolojan. Poalele sale de S. sunt brăzdate de o mulţime de micĭ văĭ rîpoase, ce se deschid toate în pîrîul Ceamurli. Satul Ciamurli e aşezat, în parte, la poalele luĭ. Natura luĭ pe alocurea e pietroasă. Vîrful cel maĭ înalt, de 165 metri, este punct trigonometric de observaţie, de ordinea 3-a, dominînd asupra văeĭ şi satuluĭ Ciamurli. E acoperit cu puţine păduri la N.; în colo cu fineţe şi semănaturi.

Chiuciuc-Bair, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comunelor rurale Casimcea (şi anume pe al cătunuluĭ Cuciuc-Chioi) şi Tocsof (pe al cătunelor sale Cublia şi Rîmnicul-d.-j.) Se desface din dealul Iuci-Tepe-Bair, şi anume din vîrful Apti-Iuc (170 m.). Se întinde spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V., brăzdînd partea sud-vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ Tocsof şi pe cea sud-estică a comuneĭ Casimcea. Se întinde printre pîrîul Casimcea şi afluenţiĭ săĭ Dere, Dichilitaş şi Rîmnicul-Dere. Cîte-şi trele aŭ malurile înalte şi rîpoase. Satul Cuciuc-Chioi e aşezat la poalele sale vestice şi Rîmnicul-d.-j. la cele estice. Pe alocurea, natura luĭ este pie-

www.dacoromanica.ro

troasă. Este întretăiat de drumurile comunale ce duc de la Cuciuc-Chioi la Culia, Rîmnicul-d.-j. și Rîmnicul-d.-s. și Sari-Ghiol. Este acoperit cu fînețe și semănăturĭ.

Chiuciuc-Beili, *deal*, saŭ maĭ bine zis vîrf de deal, în plasa și județul Tulcea, pe teritoriul com. rurale Beș-Tepe. Este un pisc înalt al dealuluĭ Beili, situat în partea nordică a plășeĭ și în cea centrală a comuneĭ. Prin el trece hotarul despărțitor între satele Beș-Tepe și Pîrlita, cătunul săŭ. Are 114 metri înălțime, dominînd asupra Dunăreĭ, asupra văeĭ Turia, ce trece pe la poalele sale sudice, și asupra două drumurĭ comunale Beș-Tepe-Pîrlita. Este punct trigonometric de observație de ordinul al 3-lea. E acoperit cu verdeață și fînețe.

Chiuciuc-Cara, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. rurale Cîrjelar, și anume pe al cătunuluĭ Homurlar. Se desface din dealul Dijchadael-Bair. Se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea sudică a plășeĭ și pe cea centrală a comuneĭ. Se întinde d'alungul maluluĭ drept al pîrîuluĭ Homurlar, care din pricina natureĭ dealuluĭ este înalt și rîpos. La E. stă în comunicație cu dealul Orta-Cuirac. Pe muchea luĭ trece și hotarul ce desparte satele Jaila de Homurlar (ale comuneĭ Cîrjelar). Pe la poalele sale trec drumurile vecinale Hasanlar-Jaila, Hasanlar-Homurlar și Homurlar-Jaila. E acoperit cu fînețe și semănăturĭ, iar la poalele sudice cu cîte-va livezĭ.

Chiuciuc-Cara-Tepe, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Nalbant, și anume pe al cătunuluĭ Trestenic. Se desface din dealul Buiuc-Cara-Tepe. Se îndreaptă spre S., avînd o direcție generală de la N. spre S., brăzdînd partea nordică a plășeĭ și a comuneĭ. Se întinde printre pîrîul Telița și afluentul săŭ valea Alceac-Culac-Punar, pănă în satul Nalbant, ce este așezat la poalele sale. Malurile pîrîuluĭ Telița sunt rîpoase din pricina naturiĭ luĭ. Are 137 m. înălțime; e punct trigonometric de observație de ordinul al 3-lea, dominînd asupra pîrîuluĭ Telița și asupra satuluĭ Nalbant. E acoperit cu semănăturĭ și fînețe.

Chiuciuc-Chesen-Ceair, *vale*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Ese-Chioi. Se desface din poalele nord-estice ale dealuluĭ Hagi-Durac-Sîrtî, de lîngă vîrful Ese-Chioi. Se îndreaptă spre N., într'o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-E, printre dealurile Burun-Sîrtî și Bone-Sîrtî. Brăzdează partea vestică a plășeĭ și pe cea nordică a com. După un drum de 4 kil. se deschide în iezerul Gîrlița, în partea sudică a luĭ. Ambele malurĭ sunt acoperite cu tufărișurĭ. Pe valea aceastăă merge drumul comunal Ese-Chioi-Gîrlița.

Chiuciuc-Chioi, *sat*, în județul Tulcea, plasa Istruluĭ, cătunul com. Casimcea, situat în partea de S.-V. a plășeĭ și de S. a comuneĭ, la 13 kil. spre S. de reședință, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Casimcea saŭ Tașmu. Intinderea satuluĭ este de 18 hect. Populația e toată turcească; sunt 50 familiĭ cu 180 suflete. Drumul comunal Casimcea-Tocsof trece printr'însul.

Chiuciuc-Chioi, *movilă*, în jud. Constanța, pl. Hîrșova, pe teritoriul com. rurale Șiriul, și pe al cătunuluĭ săŭ Terzi-Chioi. E situată în partea sud-vestică a plășeĭ și a comuneĭ, la hotarul județuluĭ Constanța către Tulcea, la 2 kil. depărtare și la S.-V. satuluĭ Chiuciuc-Chioi, județul Tulcea. Este un vîrf înalt al dealuluĭ Arman-Tepe, avînd 131 m. înălțime. Punct trigonometric de observațiune de rangul al 3 a, dominînd satul Terzi-Chioi și valea Terzi-Chioi. Pe la Sudul săŭ trece drumul comunal Chiuciuc-Chioi-Terzi-Chioi (Constanța). Este acoperită cu verdeață.

Chiuciuc-Suhat, *vîrf de deal*, în județul Tulcea, plasa Babadag, pe teritoriul comuneĭ Enisala, în partea estică a plășeĭ și vestică a comuneĭ. Este vîrful culminant al dealuluĭ Calabalîc-Bair. Are 50 m. înălțime. Punct trigonometric de observațiune de rangul 1-iŭ, dominînd asupra satuluĭ Enisala și lacul Babadag. Pe la poaleĭ trece un drum comunal Babadag-Enisala. Este acoperit cu fînețe.

Chiva, *numire vechie* a *satului* Strachina, plasa Ialomița-Balta, comuna Țăndărei, județul Ialomița.

Chiva, *pădure*, foioasă, supusă regimuluĭ silvic, județul Bacăŭ, plasa Trotușul, com. Mănăstirea-Cașinul. E proprietatea locuitorilor din cătunul Curița, com. Cașinul. Esențe: fag și stejar.

Chiva, *pîrîŭ*, ce se maĭ numește și Chivul, județul R.-Sărat, plasa Marginea-d.-s., comuna Laculuĭ-Băban; izvorește din dealul Costandoiul; udă partea de E.

www.dacoromanica.ro

a comunei și se varsă în rîul Rîmna, pe dreapta lui.

Chivani, *mahala*, în com. rur. Podina-Mică, plasa Dumbrava, jud. Mehedinți.

Chivădarul saŭ **Scaunul-Hoțului**, *deal*, la S. de comuna Vărtopul, plaiul Vulcan, județul Gorj. Pleacă de la N. la S., până la hotarul Mehedințului, hotar ce trece pe la picioarele lui. Pe acest deal se află pădure și izlaz.

Chiveĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, jud. Bacău, pl. Trotușul, com. Hîrja. Izvorește din muntele Ploștina și se varsă d'a dreapta Oituzului.

Chiveĭ (Rîpa-), *rîpă*, comuna Micești, pl. Rîul-Doamnei, jud. Muscel.

Chiveĭ (Vălceaua-), *vălcea*, com. Micești, pl. Rîul-Doamnei, jud. Muscel.

Ciacal, *deal*, în jud. Constanța, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul comunei rurale Oltina. Se desface din dealul Macuc, se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la N.-V.-V. spre S.-E.-E., brăzdînd partea nordică a plășei, pe cea estică a comunei Oltina, ce se află așezată la poalele sale sud-vestice și partea vestică a comunei Beilicul, ce se află așezată la poalele sale de S.-E. Dintre vîrfurile sale, cel mai înalt este vîrful Oltina, care are 132 m. Natura lui e p'alocurea stîncoasă. Este acoperit cu fînețe, puține semănături și mai puține păduri și tufărișuri. Pe muchea sa merge drumul comunal Oltina-Beilicul-Mîrleanul.

Ciacîrul, saŭ **Tufești**, *com. rur.*, situată în luncă, pl. Balta, jud. Brăila, pe malul stîng al Dunărei. Se mărginește la N. cu Valea-Cînepei și Gropeni; la S. cu Pîrlita și Stăncuța; la V. cu Vizirul și la E. cu balta de pe malul stîng al Dunărei. Are forma unui patrulater dreptunghiular și o suprafață de 20000 hect., cu o populație de 357 capi de familie, saŭ 1618 suflete, din cari 197 știu carte și 1421 nu știu.

Contribuabili sunt 255.

Sătenĭ împroprietăriți din 1864 sunt 150 și din 1878, 151; neîmproprietăriți sunt 100.

Are 6 debite și 10 cîrciumi.

Vite mari cornute sunt 1664 (boi 718, vaci 739, tauri 5, viței 202); cai sunt 670, oi 509.

In comună se face un bîlciu, în ziua de Înălțarea-Domnului.

Drumuri: la Brăila 23 kil. spre N.-E. pe malul Dunărei pe drumul poștei vechi, până la Chiscani și apoi pe șoseaua jud. Brăila-Călărași, la malul Dunărei spre E., la Stăncuța 13 kil. spre S.-E.; la Pîrlita spre S. 11 kil.; la Valea-Cînepei spre N. 8 kil.; la Gropeni spre N. 10 kil. Comuna are 5 strade. Printr'însa era drumul poștei vechi de la Brăila la Călărași. Com. Ciacîrul s'a fondat în 1832, prin așezarea locuitorilor din cătunele vecine, și anume: din Tufești, acum siliște spre V. unde se află încă urme; din cât. Ibișul, azi siliște spre S.-E. în lunca bălții; din cât. Porumbului, azi siliște la S.-E.; din Cuptoarele, Ciatîrul, Chirtul și Rama saŭ Arama.

Mutarea locuitorilor s'a făcut prin executare. In 1848, satul a ars mai mult de jumătate. Rușii aŭ trecut p'aci în războaiele lor cu Turcii.

Ciacîrul, *sat*, județul Brăila, pe muchea platoului de N., în partea de V. a comunei cu același nume, la 33 kil. spre S. de orașul Brăila. Satul este așezat în lungul muchei și s'a înființat la 1832. E compus din sătișoarele: Tufești, Ibișul, Porumbarul, Cuptoarele, Ciatîrul, Chirtul și Rama, care eraŭ pe teritoriul acestei com. Administrația județului de pe atunci a adunat pe locuitorii acestor sătișoare, formînd satul Tufești, numit mai în urmă Ceacîrul. Locuitorii cunosc acest sat sub numele de Tufești. Suprafața satului este de 150 hect., cu 300 case; 11 cîrciumi; 2 băcănii; 5 cusătorii; o cizmărie; o croitorie de haine bărbătești. Are o școală de băeți înființată la 1830, întreținută de stat și frecuentată de 72 elevi; o școală de fete, întreținută de com. și frecuentată de 27 eleve. Ambele școli aŭ un bun local propriu. Are o biserică clădită, la 1838, de locuitori.

Populația satului e de 368 capi de familie, saŭ 1637 suflete, din cari: 791 bărbați, 827 femei; 644 căsătoriți, 974 necăsătoriți; 197 știu carte, 1421 nu știu.

Vite sunt: 670 cai, 9 asini, 1664 vite cornute, 329 oi, 10 capre, 314 rîmători.

Sunt 60 stupi.

Ciacîrul, *deal*, com. Filipești-de-Pădure, plasa Filipești, județul Prahova.

Ciagîul, *suhat*, cu loc de pășune, în suprafață de 1072 hect., pe trupul moșiei Iași, proprietatea Strîmbă, a d-lui Em. Grădișteanu, pendinte de com. Strîmba, pl. Cîlnișteа, jud. Vlașca.

Ciair-Iuc, *movilă*, în jud. Constanța, pl. Constanța, comuna Techir-Ghiol, cât. Hazi-Diuliuc, situată în partea sudică a plășei și cea nord-vestică a comunei,

www.dacoromanica.ro

la 5 kil. spre N.-V. de cătun, pe muchea dealuluĭ Hazi-Diuliuc. Are 73 m. înălţime, dominînd drumul comunal Hazi-Diuliuc-Hasancea. Este artificială şi acoperită cu verdeaţă, servind odinioară ca punct de orientare.

Ciair-Orman, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, comuna Cuzgun; se desface din poalele nord-vestice ale dealuluĭ Cara-Amant; se îndreaptă întîiŭ spre N., apoĭ spre V., într'o direcţie de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd partea estică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Trece prin satele Cara-Amat şi Cuzgun, se uneşte cu valea Iort-Culac; şi, după 10 kil. de drum, se deschide cu valea Beilicul pe dreapta, ceva maĭ jos de oraşul Cuzgun.

Ciairul, saŭ **Glodul,** *teren cultivabil,* pe moşia Muereştilor, judeţul Vîlcea, în întindere de 8 hect. şi 506 m. p. E situat în com. Muereasca-d.-j., pl. Cozia. A aparţinut Episcopieĭ Rîmniculuĭ.

Ciairul-din-Mijloc, *vale,* în judeţul Constanţa, plasa Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rurale Rasova. Se desface din poalele sud-estice ale dealuluĭ Malagenilor; se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-V.-S. spre N.-N.-E., brăzdînd partea vestică a plăşeĭ şi cea de S. a comuneĭ. După un drum de 4 kil., printre dealurile Malagenilor şi Grindul-Mare, se uneşte cu valea Saiana-Doice, străbate satul Rasova şi se deschide în Dunăre chiar în mijlocul satuluĭ. Pe valea eĭ merge drumul vecinal Rasova-Ivrinezul-Noŭ.

Ciairuluĭ (Măgura-). *măgură,* pl. Băileşti, com. Siliştea-Cruceĭ, jud. Dolj.

Ciairuluĭ (Valea-), *vale,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ Luncaviţa. Se deschide din poalele nord-vestice ale dealuluĭ Gîlmeele-Inşirate; se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea de N. a plăşeĭ şi pe cea de mijloc a comuneĭ, fiind la mijloc între cătunele Luncaviţa şi Rachel, al căror hotar îl face pe o mică întîndere. Se întinde printre movilele Cadiasa şi Moş-Toma; taie şoseaua judeţeană Măcin-Tulcea pe la kil. 51, şi, după 4 kil. de curs se termină în stuful de pe marginea satuluĭ Luncaviţa.

Cial-Margea, *sat,* în jud. Constanţa, plasa Silistra-Nouă, căt. comuneĭ Bairam-Dede, situat în partea sud-estică a plăşeĭ şi sud-vestică a comuneĭ, la 5 kil. spre S. de căt. de reşedinţă, Bairam-Dede. Este aşezat pe Valea-Sarapcea şi este închis în partea sudică de dealul Mezarlîc-Malcoci. Este dominat de vîrful Tazlî-Iuiuc, care este la 2 kil. spre N. de sat şi care are o înălţime de 178 m. Populaţiunea se compune numaĭ din Bulgarĭ şi Turcĭ. Drumurĭ comunale pleacă în toate direcţiunile: la N. spre Bairam-Dede; la N.-E. către Cavaclar; la S.-E. către Calfa-Chioi; la S. către Docuzaci şi la N.-V. către Demircea şi Haiman-Chioi.

Ciali-Ceair, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rurale Gărvan şi Lipniţa. Este formată din două micĭ văĭ, din carĭ una îşĭ are începutul în părţile nordice ale dealuluĭ Chirigi-Iol Bair, pe teritoriul bulgăresc al comuneĭ Gărvan; se îndreaptă spre N. tăind hotarul maĭ sus de pichetul No. 11, trece prin satul Veli-Chioi, descriind maĭ multe cotiturĭ, se îndreaptă apoĭ spre E., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., mergînd printre dealurile Sîrt-Iol-Bair şi Dermen-Sîrt, şi brăzdînd partea sudică a plăşeĭ şi pe cea estică a celor două comune. După un parcurs de 14 kil. se deschide în balta Ciamurli, la E de satul Lipniţa. Cursul superior şi-l face prin păduriĭ şi anume: Iasi-Orman şi Saia-Coru-Orman, iar cel mijlociŭ şi inferior prin tufărişurĭ. Malurile-ĭ sunt înalte, însă deschise. Printr'însa merge şi un drum comunal ce duce de la Veli-Chioi la Lipniţa şi de la Veli-Chioi la Cranova în Bulgaria.

Ciali-Mezarlî, *movilă,* în judeţul Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ Sari-Ghiol, şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Ilanlîc, situată pe muchea dealuluĭ Acangi, în partea S.-E. a plăşeĭ şi a comuneĭ, la 1½ kil. departe spre S.-V. de satul Ilanlîc, aproape de hotarul Bulgarieĭ spre Dobrogea. Are 44 m. înălţimea şi domincază satul Ilanlîc, văile Ilanlîc şi Scangi, şi drumul Ilanlîc-Scangi. E artificială şi servea odinioară ca punct de observaţie.

Cialîciul, *lac,* pl. Ocolul, com. Coşoveni-d.-s., jud. Dolj, în S.-E. comuneĭ; e lung de 260 m. şi lat de 100 m.

Ciamurli, *deal,* în pl. Istruluĭ, jud. Tulcea, pe teritoriul com. rurale Ciamurli-d.-s., de la care şi-a luat şi numele, se îndreaptă spre E., avînd o direcţie ge-

www.dacoromanica.ro

nerală de la N.-V. spre S.-E. Lasă spre V. dealul Surtluc-Bair, la N. dealul Secarul, la S. dealurile Sari-Meşelic şi Dolojan. La E. dealurile Ciubucluc-Bair, Bal-Bair, Taş-Bair, Taslî-Bair, Eniceri şi Cara-Burum. Din el izvoresc văile Camena, Dolojan, Eschibaba şi Ciamurli. Are o înălţime de 316 m. şi domineză asupra satelor Ciamurli-d.-s., Camena, Eschibaba, aşezate la poalele sale. Este întretăiat de multe drumurĭ comunale, şi este acoperit în mare parte cu păduri. Dealurile secundare sunt acoperite cu fînete şi păşunĭ.

Ciamurli, *vîrf de deal*, în plasa Istruluĭ, jud. Tulcea, pe teritoriul com. rurale Ciamurli-d.-s., de la care şi-a luat şi numele. Este vîrful culminant al dealuluĭ Ciamurli. Are 316 m. înălţime. Punct trigonometric de observaţie de rangul al 3 lea; domineză asupra satuluĭ Camena. Este acoperit cu păduri, iar poalele cu tufărişurĭ şi păşunĭ.

Ciamurli-de-Jos, *com. rur.*, judeţul Tulcea, situată în partea sud-estică a judeţuluĭ şi a plăşeĭ Babadag, pe malul laculuĭ Goloviţa.

Se mărgineşte la N. cu oraşul Babadag, la V. cu Ciamurli-d.-s., la E. cu Canli-Bugeac, la S. cu lacul Goloviţa şi Casap-Chioi.

Dealurĭ sunt: Bal-Bair, Taslî-Bair (161 m.) la N.-V., acoperite cu păduri; Bal Bair (altul), Eniceri (147 m.), acoperite cu livezĭ, la V.; dealul Visterna (52 m.) la N.-E., cu fînete. Movile sunt numeroase, artificiale, parte din ele sunt şi naturale; toate acoperite cu verdeaţă.

Apele, carĭ udă comuna, sunt puţine: pîrîul Slava-Rusă o udă de la N.-V. spre S.-E., trece prin cele două sate Caùgagi şi Ciamurli-d.-j. Are un afluent pe dreapta, valea Gealtai-Deresi la N. Apoĭ valea Milvel-Culac la E. Ca bălţĭ avem numaĭ Goloviţa la S.

Cătunele, care o formează, sunt: Ciamurli-d.-j., reşedinţă la S.-E., pe malul nordic al laculuĭ Goloviţa, Caugagi la N.-V., pe malul stîng al pîrîuluĭ Slava.

Intinderea este de 7200 hect., din carĭ 180 hect. vetrele satelor, 5500 ale locuitorilor, 1620 ale statuluĭ.

Populaţiunea este amestecată; sunt 214 familiĭ, cu 1107 suflete, din carĭ 220 bărbaţĭ, 204 femeĭ, 694 copiĭ. După naţionalităţĭ sunt: 10 Romînĭ, 1088 Bulgarĭ, 2 Grecĭ, 3 Armenĭ şi 9 Evreĭ.

Sunt 170 plugarĭ, cu 117 pluguri; sunt 4 comercianţĭ. 3500 capete de vite.

Veniturile sunt de 6200 leĭ, cheltuelile de 6150 leĭ. In com. sunt 210 contribuabilĭ.

Drumurile sunt cele comunale, carĭ duc la satele învecinate: Canli-Bugeac, Potur, Beidaut, Slava-Rusă, şi şoseaua naţională Tulcea-Babadag-Constanţa, care trece printre cele 2 sate.

Biserică e una singură, cu hramul Adormirea-Maiciĭ-Domnuluĭ, zidită de locuitorĭ, cu 10 hect., 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Şcoală e una singură în Ciamurli-d.-j., fundată în 1883 de comună, cu 10 hect., 1 învăţător, 57 elevĭ înscrişĭ, 30 promovaţĭ.

Ciamurli-de-Jos, *sat*, în pl. Babadag, jud. Tulcea, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Ciamurli-d.-j., aşezat pe malul laculuĭ Goloviţa, în partea sud-estică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Satul are o întindere de 140 hect., cu o populaţie de 160 familiĭ, cu 712 suflete. Ocupaţia principală este agricultura şi creşterea vitelor.

Ciamurli-de-Sus, *com. rur.*, situată în partea centrală a judeţuluĭ Tulcea şi cea nordică a plăşeĭ Istruluĭ, pe pîrîul Ciamurli.

Se mărgineşte la N. cu comuna Slava-Rusă, la E. cu Ciamurli-d.-j., la V. cu judeţul Constanţa, la S. cu com. Beidaut.

Solul este foarte accidentat; ast-fel avem dealurile: Periclic 386 m., Batacla-Başa la V., cu păduri, Sacar-Bair 260 m., Bechir-Ceair 192 metri, Deolniuc-Bair 215 metri, Camena 149 m. la N., cu păduri, Taş-Bair, la E., cu livezĭ, Solugean, Sari-Meşelic, la S., cu fînete, Dolojan 210 m., Dalîcla 217 metri, Ciamurli 316 m., Cuciuc-Bair 165 m., prin mijloc, acoperite cu păduri şi livezĭ. Movile sunt puţine.

Apele çarĭ udă comună sunt: Valea Hagi-Omer la V., pîrîul Slava-Rusă şi afluentul său Camena la N., Beidaut cu afluenţiĭ săĭ, văile: Durasa-Cairac, Cavaclac-Cairac, Dolojan, Calaigi, la S. şi V., Valea-Satuluĭ saŭ Ciamurli, prin mijloc.

Cătunele carĭ o formează sunt: Ciamurli-d.-s., reşedinţa la S.-E. pe pîrîul Ciamurli, Camena la 6 kil. spre N. pe Valea-Camena, Eschibaba la 5 kil. spre V. pe valea Eschibaba, Testemel la 7 kil. spre N.-V. pe pîrîul Beidaut, Hagi-Omer la 15 kil. spre N.-V. pe valea Hagi-Omer.

Intinderea este de 7515 hect., din carĭ 365 hect. acoperite de vetrele satelor, 5200 hect. ale locuitorilor, 1950 hect. ale statuluĭ.

Are o populaţie de 386 familiĭ, sau 1875 suflete. După

www.dacoromanica.ro

naţionalitate sunt: 82 Romînĭ, 1618 Bulgarĭ, 161 Tătarĭ, 2 Grecĭ, 3 Armenĭ, 9 Elenĭ şi 6 Ţiganĭ.

Sunt 384 plugarĭ, cu 118 pluguri. Vite sunt 2015 capete.

Budgetul comuneĭ este de 9500 leĭ la venitur̆ şi 9200 leĭ la cheltuelĭ. Are 350 contrib.

Drumurĭ comunale sunt la: Slava, Beidaut şi Ciamurli-d.-j.

Are treĭ biserici, una în reşedinţă, cu hramul Sf.Gheorghe; alta în Eschibaba, cu hramul Metodiu şi Ciril; a treia în Camena cu hramul S-ta Mina, zidite de locuitorĭ, cu cîte 10 hectare, deservite de 3 preoţi şi 3 cîntăreţi.

Şcolĭ sunt 2, în Camena şi Eschibaba, fondate de stat, cu cîte 10 hect., 2 învăţătorĭ, frecuentate de 134 elevĭ.

Ciamurli-de-Sus, *sat,* în plasa Istrul, jud. Tulcea, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Ciamurli-d.-s., aşezat în partea nordică a plăşeĭ şi cea sud-estică a comuneĭ, pe pîrîul Ciamurli. Are 140 hect. întindere. Sunt 112 capĭ de familie, cu 564 suflete.

Ciamurlia, *baltă* saŭ *mlaştină,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rurale Lipniţa şi Ghiuvegea. Ea este o prelungire sudică a băltĭeĭ Oltina; începe de la locul unde se sfîrşeşte balta Oltina, lîngă satul Cîşla; se îndreaptă spre N., pănă lîngă movila Iortmac, unde începe balta Iortmac. Are o lungime de 8 kil., o lărgime de 700 800 m. şi este închisă între dealurile Sîrt-Iol-Bair la V., cu dealul deasupra Cîşleĭ la E. Intr'însa, pe stînga, se deschid două văĭ: Dere-Ceair şi Ciali-Ceair, cea d'întîiu lîngă locul numit şi Podul-Pieĭ.

Ciardacul, *trup* din *moşia* Agapieĭ, com. Filiorul, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu, cuprinde pe teritoriul săŭ o pădure de brazĭ.

Ciardacul, *lac,* situat pe teritoriul com. Alimăneşti, pl. Siul-d.-s., jud. Olt.

Ciardacul, *movilă,* jud. Brăila, la 1 1/2 kil. spre N. de satul Nazîrul, unde inginerii statuluĭ-major austriac aŭ avut un punct de triangulaţiune la facerea hărţeĭ judeţuluĭ.

Ciardacul, *movilă,* jud. Brăila, la S. de com. Tichileşti.

Ciardacul, *munte,* în com. Filiorul, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu, eşit din ramura munteluĭ Măgura, la S. de mănăstirea Agapia.

Ciarîc-Cairac, *deal,* în jud. Tulcea, plasa Istruluĭ, pe teritoriul comunelor rurale Beidaut şi Casimcea. Se desface din dealul Alifacî, se întinde spre E., avînd o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E. şi brăzdînd partea vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ Beidaut şi pe cea estică a comuneĭ Casimcea. Se întinde spre valea Cail-Dere, făcîndu-ĭ malul stîng înalt şi stîncos. El este tăiat de o mulţime de drumurĭ, Alifacî-Cail-Dere-Eschibaba; are un vîrf stîncos de 287 m., care dominează asupra satuluĭ Cail-Dere; este acoperit cu fineţe.

Ciarînci, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ Ciamurli-d.-s., şi pe acela al cătunuluĭ Eschibaba; izvoreşte din poalele nordice ale dealuluĭ Ceşme, se îndreaptă spre E., avînd o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi pe cea vestică a comuneĭ; curge numaĭ prin pădurĭ, şi după un curs de 2 kil., merge de se aruncă în pîrîul Beidaut, pe dreapta.

Ciatal, *pichet* romînesc, în plasa şi jud. Tulcea, pe teritoriul oraşuluĭ Tulcea, la bifurcaţia braţuluĭ Chilia de braţul Tulcea, la 2 kil. spre E. este satul Pătlăgeanca.

Ciatal-Bair, *deal,* în pl. şi jud. Tulcea, com. Congaz, o prelungire vestică a dealuluĭ Orta-Bair, situat în partea sudică a plăşeĭ, şi nord-estică a comuneĭ. Se prelungeşte la N. cu dealul Cazîlgic-Bair. Are 156 m., şi dominează asupra satelor Congaz şi Enĭ-Chioi. Este acoperit cu tufişurĭ, resturĭ din întinsele pădurĭ de odinioară.

Ciatal-Chioi, *sat,* în pl. şi jud. Tulcea, cătunul comuneĭ Satul-Nouŭ, aşezat pe malul drept al braţuluĭ Chilia, la 7 kil. spre S.-V. de reşedinţă; şĭ-a luat numele de la pichetul Ciatal, situat la bifurcaţia Chilieĭ, de Tulcea. Are o întindere de 880 hectare, din carĭ, casele în număr de 70 ocupă 28 hectare, restul e al locuitorilor şi al Statuluĭ; populaţia lipoveană, are 35 familiĭ, cu 188 suflete.

Ciatal-Iolu-Iuc-Bair, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul bulgăresc al comuneĭ Gărvan şi pe acela al cătunuluĭ Cuiugiuc. Se desface din ramificaţiile vestice ale dealuluĭ Sapo-Bair; se întinde spre V. în o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd ast-fel partea sudică a plăşeĭ şi pe cea sud-vestică a comuneĭ.

www.dacoromanica.ro

Are o înălţime de 158 m. şi domineză văile Cavac-Culac-Ceair şi Cuiugiuc-Ceair, precum şi satul Cuciuc-Cainargi, aşezat la poalele sale sud-estice. Este acoperit cu păduri în partea nordică; viile satuluĭ Cainargi îĭ acoperă pantele sud-estice; restul e cu tufărişuri. Pe muchie merge şi un drum comunal Cuiugiuc-Cuciuc-Cainargi.

Ciatal-Orman, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Satul-Noŭ, şi anume pe acela al cătunuluĭ Pîrjoaia. Se desface din dealul La-Două-Movile. Se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la V. spre E. brăzdînd partea vestică şi centrală a comuneĭ şi pe cea nordică a plăşeĭ. La poalele sale vestice este aşezat satul Pîrjoaia, iar la cele estice comuna Satul-Noŭ. Are o înălţime de 140 m. dominînd satele Pîrjoaia şi Satul-Noŭ, precum şi un drum comunal ce le uneşte. Are o natură humoasă şi este acoperit în general numaĭ cu fîneţe şi semănăturĭ.

Ciatal-Orman, *deal*, acoperit cu o pădure mare ce poartă acelaşĭ nume, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ urbane Cuzgun şi anume pe acela al cătunuluĭ Cara-Amat. Se desface din dealul Echiu-Iuiuc-Olceac; se întinde spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E. şi brăzdează partea estică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Se întinde între văile Ciair-Orman, Iort-Culac, Cara-Aci-Alcea şi Cara-Cialic-Culac. Are o înălţime de 140 m. dominînd văile de maĭ sus, satul Cara-Amat şi maĭ multe drumurĭ comunale ce străbat pădurea de 12000 hect. în toate direcţiunile. Esenţele principale de lemn sunt: stejarul, jugastrul şi fagul. Maĭ sunt şi păşunĭ întinse.

Ciatal-Orman, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Caranlîc, şi anume pe acela al cătunuluĭ Curu-Orman; se desface din dealul Distrail; se întinde spre V., avînd o direcţie generală de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd partea vestică a comuneĭ şi cea estică a plăşeĭ. Se ridică pănă la 140 m. înălţime dominînd valea Hasan-Orman, drumul judeţean Ostrovul-Cuzgun, cel comunal Beilicu-Curu-Orman. Este acoperit cu tufărişurĭ şi păşunĭ.

Ciatal-Orman, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, pe teritoriul comuneĭ rurale Siriul şi anume pe acela al cătunuluĭ Ciatal-Orman saŭ Pantelimon. Pleacă din poalele estice ale dealuluĭ Hagi-Bairam; se îndreaptă spre E. printre dealurile Man-Conu, ce are pe stînga şi Tepe pe dreapta. Trece prin satul Ciatal-Orman şi se deschide în pîrîul Casimcea, pe dreapta luĭ la 2 kil. spre S. de locul numit Moara-Cocoaneĭ. Are malurile înalte şi rîpoase.

Ciatal-Su, *baltă mică* şi puţin însemnată, în jud. Constanţa, pl. Constanţa, pe teritoriul comuneĭ rurale Cara-Harman. E situat în partea nordică a plăşeĭ şi a comuneĭ, pe limba de pămînt ce desparte lacurile Sinoe de Tuzla. E considerat ca o prelungire a celuĭ d'întîiŭ. Are 8 hect. întindere, înconjurat de nisip; nu produce maĭ nimic, fiind puţin adînc şi noroios.

Ciatal-Tepe, *deal*, în pl. şi jud. Tulcea, com. Agi-Ghiol, se desface din dealul Imalac, se întinde spre E., avînd o direcţie de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea centrală a plăşeĭ şi de N. a comuneĭ. Se întinde de-alungul văeĭ Sari-Ghiol. E tăiat de drumul comunal Malcoci-Sari-Ghiol. Este acoperit cu iarbă.

Ciatîrul, *siliştе*, jud. Brăila, la 4 kil. spre S.-E. de satul Ciacîrul, în Lunca-Dunăreĭ, între movilele Cuptoarele şi siliştea Chiortul. Aci a fost satul Ciatîr.

Ciaunari, *movilă*, jud. Brăila, în marginea de V. a satuluĭ Roman. Aci a fost vechea tîrlă Ciaunari, unde s'a format satul Roman.

Ciaureşti, *sat*, jud. Argeş, plasa Topologul, pendinte de com. rur. Alimăneşti-Poenarĭ. Are 120 familiĭ şi o biserică, cu hramul Sf. Dumitru; e deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Ciauşeşti, *sat*, cu 300 sufl., jud. Argeş, pl. Gălăşeşti; face parte din com. rur. Stănislăveşti. Are o biserică, cu hramul Toţi-Sfinţiĭ, deservită de un preot şi un paracliser.

Ciauş-Chioi, *sat*, în pl. Istruluĭ, jud. Tulcea, căt. comuneĭ Casimcea, aşezat la 5 kil. spre N. de reşedinţa Casimcea, pe ambele malurĭ ale văeĭ Şaslî-Cula, nu departe de pîrîul Casimcea saŭ Taşăul. Intinderea este de 67 hect. Populaţiunea este de 88 familiĭ, cu 315 suflete, în cea maĭ mare parte Turcĭ şi Tătarĭ.

Printr'însul trece şi un drum comunal ce vine din Casimcea şi merge spre Topologul.

Ciauş-Chioi, *vale*, în pl. Istruluĭ, jud. Tulcea, comuna Casimcea,

www.dacoromanica.ro

căt. Ciauş-Chioi; ese din poalele estice ale dealuluĭ Curu-Bair; se îndreaptă spre E., primeşte pe stînga valea Saslî-Cula, trece prin satul Ciauş-Chioi şi se deschide în rîul Casimcea, maĭ sus de satul Ali-Facî.

Ciauş-Chioi, *vîrf de deal*, în pl. Istruluĭ, jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Casimcea, şi anume pe acela al cătunuluĭ Ceauş-Chioi, de la care şĭ-a luat numele. Este un vîrf al dealuluĭ Curu-Bair, din judeţul Constanţa, la hotarul între cele două judeţe. Are 280 m., dominînd asupra satuluĭ şi drumuluĭ comunal Ciauş - Chioi - Ali - Facî. Este acoperit cu păşunĭ.

Ciauşul, *numire vechie*, a cătunuluĭ Mărăcini - Greculuĭ, com. Obidiţi, jud. R.-Sărat, tot aşa se maĭ numea şi căt. Plopi-Vechĭ din com. Măcrina.

Cibota. (Vezĭ Cioboata, judeţul Bacău).

Cibrul, *nume*, pl. Cîmpul, com. Ciuperceni, jud. Dolj, ce purta în vechime moşia Ciuperceni.

Cicadaia, *iaz.* (V. Hucul, pîrîŭ, jud. Iaşi).

Cicăneşti, *com. rur.*, aşezată pe şesul dintre Valea-Topologului şi Valea-Argeşuluĭ, jud. Argeş, pl. Loviştea, la 6 kil. de com. rur. Şuici, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 50 kil. de Piteşti; se compune din satele: Bărseşti, Cicăneşti-d.-j. saŭ Tutana, Cicăneşti-d.-s., avînd peste tot 173 fam., cu 1041 sufl.

In comună sunt 2 bisericĭ; o şcoală primară rurală; 3 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul 1885—86 a fost de 1142 leĭ la venituri şi de 1076 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 137 contribuabilĭ şi are un budget de 1243 leĭ la venituri şi de 947 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 690 capete vite marĭ (650 boĭ şi vacĭ, 40 caĭ) şi de 1940 vite mărunte (1331 oĭ, 190 capre şi 419 rîmătorĭ).

In apropiere de satul Cicăneşti se recunosc încă urmele uneĭ fabricĭ de sticlărie ce a existat în vremea de demult; asemenea se maĭ găsesc urme de zidării vechĭ, biserică şi cimitire. La N.-E. de această comună şi în depărtare de 3 kil. se află ruinele cetăţeĭ Poenari.

Cicăneşti-de-Jos, saŭ **Tutana**, *sat*, cu 66 familiĭ, jud. Argeş, pl. Loviştea; face parte din com. rur. Cicăneşti. Are o biserică cu hramul Naşterea-Maicĕĭ-Domnuluĭ. E deservită de un preot şi un cîntăreţ; o şcoala primară rurală.

Cicăneşti-de-Sus, *sat*, cu 56 familiĭ, jud. Argeş, pl. Loviştea; face parte din com. rur. Cicăneştĭ. Are o biserică cu hramul Sfînta Troiţă, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Cichirdic, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Stăniţa, spre V. de satul Stăniţa şi la o depărtare de 3 kil. de el. Este aşezat pe deal. Are 32 capete de familiĭ, cu 106 locuitorĭ, din carĭ 32 contribuabilĭ; locuesc în 32 case. Populaţia este numaĭ romînă. Maĭ înainte, satul se numea Todireni-Sturzeĭ.

Sunt 87 capete vite marĭ.

Cicilia, *munte*, în jud. Buzăŭ, com. Colţi, căt. Muscelul-Cărăimăneşti; e acoperit de izlaz, are culminaţie Valea-Cicileĭ, care face hotar despre comuna Boziorul.

Cicloavele, *lac*, în pl. Ialomiţa. Balta, teritoriul comuneĭ Bordu-şani, jud. Ialomiţa.

Cicoa-Floresculuĭ, *deal*, în com. rur. Jidoştiţa, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cicoare, *poiană*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d. s, com. Racova, din pădurea Racova.

Cicoareĭ (Valea-), *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Grăjdana, căt. Izvoranul; ese din pădure şi se scurge în Valea-Bouluĭ.

Cicracci, *com. rur.*, jud. Constanţa, pl Constanţa.

Este situată în partea de E. a judeţuluĭ, la 26 kil. spre N.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ şi în partea septentrională a plăşeĭ, la 6 kil. spre E. de comuna Cara Murad, reşedinţa eĭ. Comunele şi cătunele învecinate cu dînsa sunt; Şahman la 6 kil., Gargalîcul-Mic la 8 kil., Gargalîcul-Mare la 9 kil. (ale comuneĭ Gargalîcul) spre E., Canara, (al comuneĭ Palazul-Mare), la 9 kil. spre S., Carol I la 10 kil. spre V.

Se mărgineşte la N. cu comuna rurală Cogelac (jud. Tulcea), de care se desparte prin dealul Cascalîc-Bair. Cătunul Canara (al comuneĭ Palazul) despărţindu-se prin şoseaua Cara-Murad-Canara şi lacul Sirt-Ghiol; la E. cu comuna Gargalîcul, de care se desparte prin lacul Taşăul, valea Taş-Culac şi dealul Taşăul-Sîrti, cu Marea-Neagră şi cătunul Peletlia (al comuneĭ Cara-Harman), despărţindu-se prin dealul Peletlia, iar la V.

www.dacoromanica.ro

cu comuna rurală Cara-Murad, de care se desparte prin dealul Cara-Murad şi valea Dulufacî, şi cu cătunele Ester şi Şeremet (ale comuneï Pazarlî), despărţindu-se prin dealurile Docufacî, Beriş-Bair, apa Visterna şi valea Ali-Culac-Dere.

Solul său este destul de accidentat, fiind brăzdat de treï culmï cu ramificaţiunile lor, şi anume: culmile Cara-Murad, puţin şi Dorobanţul la V. şi culmea Taşăuluï la E. Dealurile principale, carï brăzdează teritoriul comuneï, sunt: Culmea Cara-Murad, dealul Beriş-Bair, cu vîrful Beri-Tepesi (129 m); Dolufacî, cu vîrful Dolufacî-Tepe (78 m.); dealul Cicracci, cu vîrful Dolufacî (103 m.), dealul Iuci-Bair, cu vîrfurile Iuci-Tepe (92 m). şi Cicracci (89 m.); dealul Cara-Coium-Bair, cu vîrful Caraevila (74 m.); dealul Mamaia, cu vîrfurile Mamaia (34 m.) şi Cogeali (44 m.); dealul Tepe-Bair (90 m.), cu vîrful Movila-Imbinată (83 m.); dealul Cogeali, cu vîrful Islamenc (80 m.). Toate aceste dealurï sunt situate în partea de V., plecînd din muchea Cara-Murad, cu o direcţie generală de la V. spre E., printre apa Casimcea şi văile adiacente pe dreapta: Visterna, Palaz, Dolufacî, Cicracci şi Cogeali, dominînd malul drept al pîrîuluï Casimcea saŭ Taşăul, făcîndu-l pe alocurea înalt şi pietros, văile de maï sus, satele Palazul-Mic, Dolufacî, Cicracci, Cara-Coium, Mamaia şi Cogeali, malul de V. al laculuï Taşăul, o parte din malul Mărïï, malul de N. al laculuï Sîrt-Ghiol, şi şoseaua naţională Constanţa-Babadag-Tulcea de la satul Canara şi pănă la satul Palazul-Mic; decï pe o distanţă de aproape 20 kil., ele sunt presărate cu movile şi acoperite cu fineţe şi puţine semănăturï, copacï n'aŭ de loc. Dealurile culmeï Dorobanţul sunt reprezintate prin dealul Visterna cu vîrful Visterna (134 m.) de natură stîncos, dominînd pîrîul Casimcea şi afluentul săŭ pîrîul Visterna, brăzdat de văï prăpăstioase şi acoperite cu fineţe. Dealurile culmeï Taşăul sunt acestea: Aliculac-Bair, cu vîrful Aliculac-Tepe (114 m.); dealul Peletlia, cu vîrful Cara-Tepe (165 m.); dealul Cavargic, cu vîrful Cavargic (105 m.); dealul Palaz, cu vîrfurile Mocan-Iulghent-Uba (105 m.), Cara-Iuba (101 m.) şi Palaz-Iuba (94 m,); dealul Taşăul-Sîrtî, cu vîrful Eşil-Iuiuc (104 m.) şi Taşăul (85 m.), dealul Şahman, cu vîrful Şahman (64 m.).

Toate aceste dealurï sunt situate în partea de E. a comuneï, desfăcîndu-se din muchea Taşăul, avînd toate o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V., şi chiar de la N. la S., întinzîndu-se printre pîrîul Casimcea saŭ Taşăul şi văile sale adiacente pe stînga: Ali-Culac-Dere, Alciac-Dere, Cavargic-Culac, Cîşla-Culac şi Taşăul, dominînd malul stîng al pîrîuluï Çasimcea, făcîndu-l icï şi colo înalt şi pietros, văile de maï sus, malul de N. al laculuï Taşăul şi satele Taşăul, Palazmic şi Cavargic; ele sunt acoperite cu semănăturï şi fineţe, şi sunt lipsite de păduri saŭ crîngurï.

Movilele sunt destul de numeroase, fiind în număr de 38; toate vîrfurile dealurilor amintite maï sus sunt surmontate de cîte o movilă; ele sunt artificiale, adică construite atît în timpurile antice cît şi în cele medievale, servind fie ca locurï de înmormîntare căpeteniilor, saŭ ca puncte de observaţie, cînd cu invaziunile barbarilor.

Cursurile de apă carï udă comuna sunt: 1. Pîrîul Casimcea saŭ Taşăul; vine din judeţul Tulcea din dealul Hagi-Omer-Bair, intră în judeţul Constanţa maï jos de satul Chirişlic (Tulcea), şi în com. Cicracci maï jos de satul Şeremet (al comuneï Pazarlî); udă teritoriul comuneï în partea nordică şi vestică a comuneï, trecînd pe lîngă satul Cavargic (la 1 kil. spre S.-V.), cătunul Cîşlarîn-Canarasî, satul Palazul-Mic, Taşăul (la 1 kil. spre V.) se varsă în lacul Taşăul, de unde maï are şi numele de rîul Taşăul. Malurile sale sunt înalte şi în multe locurï stîncoase; primeşte ca afluenţï, pe teritoriul comuneï, pe stînga, pîrîul Ali-Culac şi pe dreapta apa Visterna la hotarul de N.-V. spre comuna Pazarlî. 2. Pîrîul Taşăul, un altul diferit de cel de sus, pleacă din dealul Taşăul-Sîrtî, udă partea estică şi cea centrală a comuneï, trece prin căt. Taşăul şi se varsă în lacul Taşăul, în partea nord-vestică a luï, ca şi pîrîul Casimcea, la 800 m. spre E. de gura pîrîuluï Casimcea, formînd împreună cu el, la gura lor, o mlaştină acoperită cu stuf. 3. Pîrîul Cicracci, un mic pîrîiaş, în partea centrală a comuneï; pleacă din dealul Cara-Coium-Bair, cu o direcţie de la S. spre N., şi se varsă în lacul Taşăul în partea sudică; are malurï înalte.

Văile sunt numeroase, unele maï micï, altele maï marï, între carï remarcăm: Beriş-Culac şi Palazuluï, adiacente pe dreapta ale pîrîuluï Casimcea, în partea nord-vestică a comuneï, Ali-Culac-Dere, Alciac-Dere, Cîşla-Culac, adiacente pe stînga tot ale aceluiaşï pîrîu

www.dacoromanica.ro

Casimcea, în partea nordică şi nord-estică a comunei. Valea Taş-Culac ce se deschide în lacul Gargalîc, în partea estică pe hotarul spre com. Gargalîc, valea Dolu-Facî ce trece prin satul Dolu-Facî, valea Cicracci ce trece prin satul Cicracci cu malurile înalte şi rîpoase, deschizîndu-se în lacul Taşăul în partea vestică a luî, prin centrul comunei, valea Cogeali în partea sudică a comunei, deschizîndu-se în partea nordică a laculuî Sîrt-Ghiol, trecînd prin satul Cogeali. Ele foarte rar aŭ apă, numaî în timpul ploilor şi al primăverei. Bălţî sunt: Lacul Taşăul cu o întindere totală de peste 1000 hect. (din carî 650 hect. aparţin comunei Cicracci) în partea estică a comunei, despărţit de malul mării printr'o plagă largă de 1 kil. acoperită cu pietriş şi nisip. Malurile sale sunt înalte şi prin unele locurî sunt pietroase si stîncoase, maî cu seamă cel sudic. In partea sudică are o insulă numită Cuciuc-Ada (insula mică cu 12 hect.) aparţinînd comunei Gargalîcul. Primeşte pîraiele Casimcea, Taşăul şi Cicracci şi văile Cicracci şi Dolu-Facî. Produce peşte ce se consumă şi se exportă în diferite locurî, însă venitul aparţinînd statuluî. Cara-Coium I (8 hect.), Cara-Coium II lîngă satul Cara-Coium, în partea estică a comunei, sunt acoperite cu stuf. Sîrt-Ghiol cu o întindere de 1200 hect., din carî 250 hect. aparţinînd comunei Cicracci, restul comunei Palaz, malurile joase şi cel nordic acoperit cu stuf, despărţit de mare printr'o plagă largă de 150 m. acoperită cu pietriş şi nisip conchiliar. El este aşezat în partea sudică a comunei. In el se află o insulă numită a luî Ovidiŭ, ce atîrnă de com. Palazu. Mamaia, un lac mic în partea de S.-E. a comunei, lîngă satul Mamaia şi lacul Sîrt-Ghiol, cu 15 hect. întindere şi acoperit numaî cu stuf. Aceste lacurî sunt formate de Marea-Neagră, fiind-că apa lor e sărată şi amară ca şi a mării, conţin maî aceleaşî felurî de peştî şi plante; ele formaŭ maî mult niştе golfurî ale eî, şi apa retrăgîndu-se, ele s'aŭ transformat în lacurî. Marea - Neagră udă comuna în partea estică, pe o lungime de 9 kil.; malul săŭ este puţin înalt, atingînd pe alocurea 6—7 m. lîngă lacul Sîrt-Ghiol, şi acoperit cu o plagă largă de 100—1300 m. acoperită cu nisip şi pietriş, aflătoare între mal şi lacurile Sîrt-Ghiol, Mamaia, Cara-Coium I şi al II-lea, Taşăul şi Gargalîcul format de ea.

Cătunele carî formează comuna sunt nouă şi anume: Cicracci, reşedinţă, în partea centrală a comunei, pe valea Cicracci, şi pe malul vestic al laculuî Taşăul, închis şi dominat la N. de dealul Cicracci cu vîrful Dolu-Facî, la S. de dealul Iuci-Tepe-Bair cu movilele Iuci-Tepe şi Cicracci. Casele sunt micî, adunate fără regulă. Dolu-Facî, tot în partea centrală a comunei, la $2\frac{1}{2}$ kil. spre N.-V. de reşedinţa Cicracci, pe valea Dolu - Facî şi pe colţul nord-vestic al laculuî Taşăul, închis şi dominat la Nord de dealul Dolu-Facî cu vîrful Dolu-Facî-Tepe, la V. de dealul Cara-Murad şi la S. de dealul Cicracci cu Vîrful-Dolu-Facî; el este o adunătură de vre-o 25 case micî, răŭ zidite. Taşăul, aşezat tot în partea centrală a comunei, la 4 kil. spre N. de reşedinţa Cicracci, pe ambele malurî ale pîrîuluî Taşăul, întinzîndu-se până aproape de malul nordic al laculuî Taşăul şi de gura celor două pîrae, Taşăul şi Casimcea; este închis şi dominat, la N. şi V. de dealul Palaz, la E. de dealul Taşăul-Sîrtî cu Vîrful-Taşăul, la S.-E. de dealul Şahman. Palaz-Mic, în partea nordică a comunei, la 8 kil. spre N. de cătunul de reşedinţă Cicracci, pe malul stîng al pîrîuluî Casimcea şi la poalele vestice ale dealuluî Palaz, de care este dominat prin movilele Cara-Uba, Palaz şi Mocan Iulghen-Uba. Cîşlarîn-Canarassi, o adunătură de vre-o cincî case, în partea nordică a com., la 9 kil. de reşedinţa Cicracci, pe malul stîng al văeî Cîşla-Cula şi al pîrîuluî Casimcea la unirea lor, lîngă un crînguleţ, închis şi dominat la E. de dealul Palaz cu movila Cara-Uba, iar la V. de dealul Beriş-Bair. Cavargic, tot în partea nordică a comunei, la 11 kil. spre N. de reşedinţa, Cicracci, pe ambele malurî ale văeî Alceac-Dere saŭ Cavargîc, la 1 kil. depărtate de pîrîul Casimcea, închis la N.-V. de dealul Ali-Culac-Bair, iar la E. şi S. de dealul Cavargic cu movila Cavargic, Cara-Coium, în partea sudică a comunei, la 5 kil. spre S.-E. de reşedinţa Cicracci, pe malul sudic al laculuî Taşăul, la 2 kil. departe spre V. de malul mării, închis şi dominat la N. şi V. de dealul Cara-Chioi-Bair cu vîrful Caraievile, la S. de dealul Mamaia cu vîrful Mamaia. Mamaia tot în partea sudică a comunei la 8 kilometri spre S.-E. de reşedinţă, pe malul nord-estic al laculuî Sîrt-Ghiol, la 500 m. departe spre V. de malul mării, la poalele estice ale dealuluî Mamaia ce-l domină prin movilele Cogeali şi Mamaia. Cogeali, tot în partea sudică a comunei, la 6 kil. spre S. de

www.dacoromanica.ro

reşedinţă, pe ambele maluri ale văeĭ Cogeali, închis şi dominat la N. şi E. de dealul Mamaia cu movila Cogeali, la V. de dealul Tepe-Bair şi la S. de dealul Cogeali.

Suprafaţa totală a comuneĭ este de 18320 hect., din carĭ 565 hect. ocupate de vetrele şi grădinile celor 7 sate, cu 374 case; iar restul de 17946 hect., împărţit între Stat şi proprietarĭ, carĭ aŭ 7802 hect. şi locuitoriĭ ce posedă 10144 hect.

Populaţiunea sa totală e de 458 familiĭ, cu 2068 suflete, din carĭ 1123 bărbaţĭ, 945 femeĭ; 1157 necăsătoriţĭ, 852 căsătoriţĭ, 56 văduvĭ, 3 divorţaţĭ; 348 ştiŭ carte, 1720 nu ştiŭ; 1970 cetăţenĭ romînĭ, 96 supuşĭ străinĭ, 2 nesupuşĭ; 1012 ortodoxĭ, 440 catolicĭ, 603 mahomedanĭ, 13 armenĭ; 389 agricultorĭ, 11 comercianţĭ, 17 industriaşĭ, 11 alte profesiĭ.

Sunt 458 contribuabilĭ.

Improprietăriţĭ 489, şi neîmproprietăriţĭ 69.

In ceea-ce priveşte calitatea pămîntuluĭ, cele 18320 hect. se împart ast-fel: 4000 hect. teren neproductiv (din care 565 hect. vetrele satelor şi 3435 hect. bălţĭ, stuf, etc.), 14320 hect. teren productiv, din care: 10918 hect. teren cultivabil (din care 2762 hect. ale statuluĭ cu proprietarĭ şi 8156 hect. ale locuitorilor), 8 hect. teren necultivat (din care 61 hect. ale statuluĭ), 3311 hect. teren izlaz (din care 1350 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ şi 1961 ale locuitorilor). 30 hect. teren viĭ (din care 3 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ şi 27 ale locuitorilor), 45 hect. păduriĭ (din care 45 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ).

In comună sunt: 353 plugarĭ, carĭ aŭ 249 pluguriĭ (105 cu boĭ, 144 cu caĭ), 343 care şi căruţe (6 cu boĭ, 337 cu caĭ), 5 maşinĭ de semănat, 41 maşinĭ de secerat, 6 maşinĭ de bătut porumb, 2 grape de fier, 20 maşinĭ de vînturat, 105 puţurĭ în comună. Comuna are 22067 capete de vite, din carĭ 1357 caĭ, 2016 boĭ, 4 bivolĭ, 8 asinĭ, 18043 oĭ, 637 porcĭ. In comună sunt 2 morĭ pe apă, 4 morĭ de vînt; 17 industriaşĭ (fierarĭ, mecanicĭ, lemnarĭ, etc).

Comerţul se face de către 11 comercianţĭ.

Budgetul com. este de 15547 leĭ la venituriĭ şi 6213 leĭ la cheltueliĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: şoseaua naţională Tulcea-Babadag-Constanţa, ce trece pe la 2 kil. spre V. de comună, apoĭ drumuriĭ comunale la Cara-Murad şi Palaz-Taşăul.

Sunt 3 biserici catolice şi 5 giamiĭ cu 5 hogĭ.

Sunt 3 şcoliĭ catolice şi 3 turceştĭ alipite pe lîngă geamiĭ.

Cicracci, *sat,* în jud. Constanţa, plasa Constanţa, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Cicracci; situat maĭ mult în partea centrală a plăşeĭ şi a comuneĭ pe valea cu acelaşĭ nume şi în apropierea laculuĭ Taşăul; fiind închis la N. de dealul Cicracci cu vîrful său Dolu-Facî şi la S. fiind dominat de vîrfurile Iuci-Tepe (92 metri) şi Cicracci (89 metri). Populaţia sa, compusă din Germanĭ, Romînĭ şi puţinĭ Bulgarĭ, se ocupă maĭ ales cu pescăria şi puţin cu agricultura. Şoseaua naţională Constanţa-Babadag, trece prin apropierea satuluĭ; un singur drum comunal pleacă spre S.-E. ducînd la Cara-Coium.

Cicracci, *deal,* în plasa şi jud. Constanţa, pe teritoriul comuneĭ rurale Cicracci. Se desface din dealul Cara-Murad; se îndreaptă spre V. şi se întinde pe la N. satuluĭ Cicracci pănă la lacul Taşăul. Are o înălţime de 103 m. pe care o atinge în vîrful Dolu-Facî.

Cicracci, *pîrîŭ,* în plasa şi jud. Constanţa, com. Cicracci; izvoreşte din dealul Cara-Chioi-Bair; se îndreaptă spre N. şi, după un mers de 1 1/2 kil., se varsă în lacul Taşăul, la 1 1/2 kil. spre E. de satul Cicracci.

Cicracci, *punct trigonometric de observaţiune,* avînd 89 m. înălţime, pe marginea şoseleĭ naţionale Constanţa-Babadag; domină satul Cicracci, precum şi o parte din lacul Taşăul, jud. Constanţa.

Cicul-Tarcăul, *masiv muntos,* ce se cuprinde între Oltul, Bicazul, Bistriţa, Siretul, Trotuşul şi Uzul, jud. Neamţu. Cele maĭ principale culmĭ ale luĭ sunt: masivul culmeĭ Tarcăuluĭ, dintre pîrîul Domucul şi Tarcăul, Goşmanul, dintre Tarcăul şi Bistriţa. Acest din urmă se bifurcă la sorgintea Asăuluĭ şi trimite Culmea-Pietroasă între Asăul şi Trotuşul, şi Goşmanul între Asăul, Tazlăul-Sărat şi Tazlăul. Spaţiul dintre Tazlăul-Sărat, Tazlăul şi Bistriţa este umplut de un masiv orografic lipit de masivul Goşmanuluĭ la Sudul pîrîuluĭ Nechid şi care se numeşte Masivul-Tazlăuluĭ-Mare. Culmea acestuĭ din urmă este încă aproape paralelă cu catena centrală. Perpendicular pe culmea Ciculuĭ, se îndreptează spre E. Culmea-Hauşuluĭ, care desparte apele Bicazuluĭ, Domuculuĭ şi Tarcăuluĭ, de ale afluenţilor din stînga Trotuşuluĭ. Culmea Tarcăuluĭ, întinsă între Bicazul şi Trotuşul posedă piscurile: Sim-

www.dacoromanica.ro

ţiaşul (1372 m.), Has-Hauşul (1555 m.), Sălaşul-luĭ-Mihaiŭ (1489 m.), Tarcăul (1664 m.), Ciudomirul-Mare (1681 m.), Arşiţa-Tărcuţiĭ (1372 m.), Torogleşul (1266 m.), Grinduşul (Tarhăuşul).

Dispoziţiunea paralelă a culmelor masivuluĭ Cicul-Tarcăul, face ca văile ce brăzdează acest masiv să fie paralele cu frontiera. Văile Domuculuĭ şi Tarcăuluĭ deschid liniĭ de rocadă paralele cu frontiera; ele posedă potecĭ de caĭ şi comunică prin maĭ multe potecĭ între ele, peste culmea Tarcăuluĭ. Masivul Goşmanuluĭ are culmea sa urmată de o potecă de caĭ, care întruneşte comunicaţiunile venind din Valea-Bistriţeĭ, Tazlăelor şi Asăuluĭ. Valea-Bicazuluĭ deschide o trecătoare de al doilea ordin. Văile-Tazlăelor sunt urmate de şosele pietruite, de drumurĭ de care şi, maĭ în sus, de potecĭ ca şi în cele-l'alte vălcele din clina orientală a acestuĭ grup.

Clina occidentală este scurtă, repede, puţin accesibilă; este formată de munţiĭ Ciculuĭ. Clina orientală este accidentată de masivĭ groşĭ, brăzdată de văĭ şi vălcele, reprezintînd munţiĭ Tarcăuluĭ; este mult maĭ accesibilă.

Cierul, *deal*, prelungire spre N.-V. a dealuluĭ Ghilonești, comuna Cristeşti, pl. Coşula, jud. Botoşani.

Cierul, *deal*, în com. Dobreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, situată pe moşia Almaşul.

Cierul, *vale*, în comuna Cîrligele, plasa Piatra-Muntele, judeţul Neamţu.

Cierul-luĭ-Goroveĭ, *deal*, situat în raionul com. Matca, pl. Nicoreşti, jud. Tecuciŭ.

Cierul-Popeĭ, *parte de pămînt arabil*, la V. de tîrgul Podul-Turculuĭ, jud. Tecuciŭ.

Cierului (Valea-), *vale*, între dealul Cierul şi Dumbrava, în com. Cristeşti, pl. Coşula, jud. Botoşani.

Cieşti, *sat*, în jud. Argeş, plasa Cotmeana; face parte din com. rur. Pădureţul-Cieşti. Are 50 capĭ de familie din 377 de suflete. In sat este o biserică cu hramul Sf. Voevozĭ, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Cilibia, *com. rur.*, în pl. Cîmpuluĭ, jud. Buzăŭ, situată pe malul drept al rîuluĭ Buzăŭ, la distanţa de Buzăŭ de 20 kil. Limitele sale sunt: la N. albia rîuluĭ Buzăŭ, începînd din hotarul moşieĭ Bentul, com. Tăbărăşti, pănă în Piatra-Grindul, din com. Cotul-Cioariĭ; la E., merge pe hotarul moşiilor: Cotul-Cioariĭ şi Bîlhacul, pănă în hotarul moşieĭ Luciul la apa Strîmba; la S., merge pe apa Strîmba; pănă dă în hotarul moşieĭ Ţuguiatul, la V. se ridică pe hotarul moşieĭ Văleanca şi dă apoĭ în hotarul moşieĭ Bentul, pe care merge pănă în rîul Buzăul.

Suprafaţa acesteĭ comune este de 4450 hect., din carĭ: 3222 arabile, 220 pădure, 56 fîneaţă, 787 izlaz şi 165 sterp.

Terenul e şes şi în mare parte băltos; totuşĭ agricultura se face pe o scară întinsă. N'are industrie, afară de o moară de aburĭ şi 3 stîne pe moşiile Cilibia şi Mînzul. Face un comerţ activ cu cereale, la gara Cilibia, unde se încarcă o mare parte din producţiunea acestuĭ judeţ.

Căĭ de comunicaţie are: calea mixtă Buzăŭ-Brăila, prin Cilibia şi şoseaua vecinală Mizil-Cilibia prin Glodeanul-Siliştea, care o pune în comunicaţie cu maĭ toate comunele din plăşile Tohani şi Cîmpul.

Vite are: 560 boĭ, 505 vacĭ, 286 viţeĭ, 2 bivolĭ, 159 caĭ, 273 epe, 94 mînjĭ, 2820 oĭ, 3 capre, 1 asin şi 298 porcĭ. Stupĭ sunt 150.

Comuna e formată din cătt. Cilibia, Mînzul, Movila-Oiĭ şi Posta, avînd o populaţie de 1330 locuitorĭ, din carĭ: bărbaţĭ însuraţi 294, neînsuraţi 38, văduvĭ 15, divorţaţĭ 1, băeţĭ 331; iar femeĭ măritate 294, văduve 35, fete 322. Locueso în 268 case. Străinĭ sunt: 5 Grecĭ, 15 Austro-Ungarĭ şi 1 Bulgar. Meseriaşĭ sunt: 5 fierarĭ, 1 lemnar, 1 rotar, 1 cizmar, 1 maşinist şi 1 zidar.

Comuna are 286 contribuabilĭ, din carĭ 16 comercianţĭ romînĭ şi 4 străinĭ. Budgetul comuneĭ e de 5159 leĭ şi 95 banĭ.

Are o şcoală în cătt. Cilibia, frecuentată de 72 elevĭ şi 3 eleve. Ştiŭ carte 150 persoane. In com. sunt 3 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ, 3 cîntăreţĭ şi 2 paracliserĭ. Catedrala e cea cu hramul Sf. Ilie.

Cîrciumĭ sunt 13.

Pe la începutul secoluluĭ se aflaŭ pe acest teritoriŭ numaĭ satele Cilibia şi Jugureanul, în care se fixase poştea, încă din timpul luĭ Alexandru Ipsilante; satele Mînzul şi Movila-Oiĭ s'au înfiinţat după 1830.

Cilibia, *cătun* de reşedinţă al comuneĭ Cilibia, jud. Buzăŭ, situat pe malul drept al rîuluĭ Buzăŭ, d'alungul şoseleĭ şi la 4 kil. spre N. de gară. Are 320 locuitorĭ şi 67 case.

Cilibia, *staţie* de *dr. d. f.*, judeţul

www.dacoromanica.ro

Buzău, pl. Cîmpul, căt. Cilibia, pe linia Buzău-Făurei, pusă în circulaţie la 13 Septembrie 1872. Se află între staţiile Tăbăreşti (10.3 kil.) şi Rosetti (10.4 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ mărĭĭ de 58m,74. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 362846 leĭ, 45 banĭ.

Cilibia, (Sforile-Banuluĭ), *moşie,* în com. Cilibia, jud. Buzău, fostă proprietate a statuluĭ pendinte de mănăstirea Banul, azĭ particulară. Are ca 440 hect. arăturĭ, fîneaţă şi 23 hect. crivină.

Cilibia, *moşie,* în com. Cilibia, jud. Buzău; are 570 hect., mare parte arabile, şi 25 hect. crivina: Cotul-Greceanuluĭ.

Cilibia, *numire,* ce se maĭ dă *moşieĭ* Ştiubeiul, din com. Cilibia, jud. Buzău.

Cilibiul, *sat.* (Vezĭ Lăzăreni, sat, com. Golăeşti, plasa Braniştea, jud. Iaşi).

Cilibiul, *iaz,* plasa Bistriţa-d.-s., jud. Bacău, de pe teritoriul comuneĭ Fîntînelele.

Cilianoşul, *izvor,* în com. Goideşti, jud. Buzău. Incepe din muntele Bălescu şi merge de se varsă în pîrîuluĭ Bîsca-Mică, puţin maĭ jos de izvorul Magyarosbochor, făcînd limită despre Transilvania.

Cilci-Dere, un alt *nume* al *pîrîuluĭ* Teliţa, jud. Tulcea, nume ce-l păstrează pe o lungime de 10 kil, de la Mănăstirea-Ciliculuĭ, unde primeşte Valea-Ciliculuĭ şi pănă la satul Cataloi, de unde ia numele de Valea-Cataloi. Este cunoscut maĭ bine sub numele de Teliţa. Sub numele de Cilic-Dere, primeşte pe stînga Valea-Lungă, şi udă satele Poşta şi Frecăţei. Pe valea-ĭ merge drumul comunal Teliţa-Cilic-Poşta-Frecăţei-Cataloi-Babadag.

Cilicul, *mănăstire* de maicĭ, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ Teliţa.

In biserică, la stînga, e mormîntul fundatoruluĭ eĭ, anume archiereul Athanasie Lisivencof, cu inscripţia:

«Aci odihneşte primul fundator, zidĭtor al amîndurora mănăstirĭ, cea de călugărĭ şi cea de călugăriţe, archiereul Athanasie Lisivencof, mort în 1880, Noembrie 15.»

Acest Athanasie, a venit pe la 1835 şi a fundat, pe locul biserice actuale, o bisericuţă, care a ars. In locul aceleia a construit, la 1870, pe cea actuală, cu cheltuiala sa. In biserică este epitaful care a costat peste 3000 de galbenĭ şi care a fost trimes din Rusia de către un general rus. Tîmpla bisericeĭ este aurită; icoanele asemenea; icoanele sunt aduse din Rusia. Sunt apoĭ 36 strane şi scaunul stariţeĭ, toate de lemn; în fund sus, se vede corul. Biserica toată e construită în lemn, afară de ziduri, carĭ sunt în paiantă; acoperişul este de tinichea. Mănăstirea avea înainte maĭ mult pămînt de cît are acum. Acum are 150 hect., din carĭ 15 hect. viĭ. De la stat primeşte mănăstirea o subvenţie anuală de 5000 leĭ. Maĭ are şi 3 morĭ pe apa Ciliculuĭ. Lîngă mănăstire se maĭ află şi o peşteră unde se îngroapă moartele începînd de la 1860. Peştera e lungă de cîte-va sute de metri, începînd de la mănăstire şi răspunzînd tocmaĭ la Teliţa. Are maĭ multe răsuflăturĭ. In curtea mănăstireĭ, de o întindere de 8 pogoane, se află biserica; apoĭ 9 corpurĭ de clădirĭ, din carĭ 2 maĭ lungĭ. Intr'una, spre Valea-Ciliculuĭ, sunt şcoala, odăile pentru musafirĭ, refectoriul maicelor, şi capela în care se face serviciul în timpul erneĭ. Maicele sunt în număr de 83. Afară de această mănăstire se maĭ află o altă mănăstire maĭ mică (No. 2), care depinde de cea d'întîiŭ şi în care se află o parte din maicĭ, carĭ nu încap în clădirile No. 1. Maĭ înainte, în această mănăstire se aflaŭ călugărĭ, şi de aceea se numea Cilicul-de-Călugărĭ, însă toţĭ aŭ fost transportaţĭ în urmă în mănăstirea Sauna de pe teritoriul comuneĭ Parcheşul. Această mănăstire are hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, la 15 August.

Ciliculuĭ (Dealul-), *culme de dealurĭ,* în plăşile Isaccea şi Babadag, jud. Tulcea, cu o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E. Formează un sistem aproape independent. Este în legătură cu culmea Isacceĭ prin dealul Fundul-Burţiĭ; brăzdează partea estică a plăşeĭ Isaccea, pe cea sudică a comuneĭ Teliţa, pe cea nordică a plăşeĭ Babadag şi pe a comuneĭ Nalbant. Ramificaţiile sale se întind şi în plasa Tulcea, brăzdînd partea de S.-V. a eĭ şi a com. Frecăţei. Din el se desfac spre S.-V. dealurile: Caraman-Bair, Ghel-Tepe şi Tatar-Bair; la S.-E. dealurile Sarî-Tepe, Denis-Tepe şi Cataloi. Vîrfurile sale sunt: unul de 342 m., Eşil-Tepe (169 m.), Buiuc-Cara-Tepe (177 m.), Chiuciuc-Cara-Tepe (137 m.) şi Denis-Tepe (266 m.). Culmea se întinde printre rîul Teliţa şi valea pîrîuluĭ Teliţa. In partea vestică e acoperită cu păduri; restul e acoperit cu tufărişurĭ şi

www.dacoromanica.ro

livezĭ, iar poalele şi ramurile cu semănăturĭ.

Ciliculuĭ (Valea-), *pîrîŭ,* în judeţul Tulcea, pl. Isaccea, com. Teliţa. Izvoreşte din dealul Fundul-Burţiĭ; se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la V. spre E., brăzdînd partea de S.-V. a plăşeĭ şi a comuneĭ. Curge printre dealurile Ciliculuĭ şi Solda-Copac; trece pe lîngă mănăstirea Cilicul, de unde şĭ-a luat numele, ca şi dealul, şi se aruncă în pîrîul Teliţa, după 5 kil. de curs, nu departe de mănăstire.

Cilieni, *com. rur.*, în plasa Balta-d.-j., judeţul Romanaţi, formată numaĭ din satul cu acelaşĭ nume, situat pe malul drept al Oltuluĭ, între com. Rusăneşti-d.-j. şi Potlogeni. E departe de Corabia de 16 kil., iar de Caracal de 30 kil. Aci se află şi un pod plutitor peste Olt.

Are o populaţie de 572 capĭ de familie, saŭ 1997 suflete, din carĭ 990 bărbaţĭ şi 1007 femeĭ; 925 căsătoriţĭ şi 1072 necăsătoriţĭ. Sunt 396 contribuabilĭ.

Vite marĭ sunt 828, vite micĭ 1040 şi rîmătorĭ 205.

Sunt 7 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul 1886 87 a fost de 4291 leĭ la venituri şi 4047 leĭ la cheltueli.

Are o şcoală primară mixtă de gradul al II-lea, cu un învăţător, frecuentată de 34 elevĭ; o biserică cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Se observă pe aci urma din drumul roman, care ducea de la Izlaz la Romula.

Cilieni, *baltă,* pl. Băileşti, com. Băileşti, jud. Dolj. Se îndreaptă de la E.-V. Ia naştere de la hotarul moşieĭ, din partea de V., şi traversează comuna. Are o suprafaţă de 33 hect. şi se pierde în partea de S.-E. a moşieĭ, pentru a reapare pe moşia vecină, Coveiul. In această baltă se găseşte mult peşte.

Cilieni, *măgură,* pl. Băileşti, com. Băileşti, jud. Dolj, în dreptul căreia limita de V. către com. Seaca formează cu linia de S. un unghiŭ de 100°.

Cimitirul, *deal,* se întinde în formă de terasă spre N.-E. de satul Romîneşti, com. Movileni, pl. Copoul, jud. Iaşi; şĭ-a luat numele de la cimitirul ce se află pe dînsul. E bogat în păşune.

Cimitirul-Vechiŭ, *loc izolat,* pe teritoriul comuneĭ Buneşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, unde se zice că din vechime a existat sat cu biserică, şi din cauza rîpelor ce s'aŭ format prin scurgerea apelor din ploĭ, satul s'a desfiinţat şi locuitoriĭ s'aŭ retras la o aşezare maĭ bună, unde este astă-zĭ satul Băneşti.

Cimitirul-Vechiŭ, *loc,* spre S. de satul Suharăul, comuna cu acelaşĭ nume, plasa Prutul-d.-s., judeţul Dorohoiŭ, unde se află o mare masă de piatră şi o ridicătură de pămînt, ce se zice că a fost altarul bisericeĭ, distrusă de năvălitorĭ, o dată cu satul vechiŭ.

Cimitiruluĭ (Dealul-), *deal,* pe care se află cimitirul satuluĭ Heciul-Lespezĭ, jud. Suceava.

Cimpoereasa, *poiană,* com. Mădulari, pl. Cerna, jud. Vîlcea.

Cimpoiaş-Tatu, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Valea-Sălcieĭ. (Vezĭ Tatu-Cimpoiaş, pîrîu).

Cimpoiaşul, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Trestia. Incepe din muntele Trestianul şi se scurge în Sărăţelul-Bălăneştilor, făcînd hotar despre com. Pîrscovul.

Cimpoiaşul, *izvor,* în jud. Buzăŭ, comuna Grăjdana, căt. Miluiţi; începe din pădurea Ciolanul şi se scurge în rîul Nişcovul.

Cimpoiaşul, *movilă,* jud. Brăila, la V. tîrleĭ Gulieni, din comuna Cioara-Doiceşti.

Cimpoitorul, *deal,* spre N. comuneĭ Bordeni, pl. Prahova, jud. Prahova. Este acoperit cu viĭ, acum filoxerate, şi pomĭ roditorĭ.

Cimpoiul, *lac,* în pl. Sulina, jud. Tulcea, pe teritoriul com. urb. Chilia-Vechie. Este format de gîrla Aliboca-Suhat, primind şi el la rîndu-ĭ lacul Pisceanul, numit ast-fel din cauza formeĭ luĭ. Este înconjurat numaĭ cu stuf. Are 60 hect. întindere. Conţine peşte puţin.

Cincarul, *subdivizie* a *cătunuluĭ* Mlăjetul, din com. Mlăjetul, jud. Buzăŭ, situat pe lunca ce se află pe partea dreaptă a rîuluĭ Buzăul.

Cincărĭ (Dealul-de-la-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Mlăjetul, situată în marginea lunceĭ Cincaruluĭ.

Cincărĭ (Dealul-de-la-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzăleşti, căt. Trestioara. E acoperită de izlaz.

Cincişoara, *deal,* spre E. de satul Comarna-d.-j., com. Poeni, pl. Codrul, jud. Iaşi.

Cindia, *sat,* în com. Doamna, pl.

www.dacoromanica.ro

Piatra-Muntele, jud. Neamțu, așezat pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistrița, sub poalele despre E. și N. a ramureĭ Cernegura și în fața orașuluĭ Piatra, mărginindu-se spre S. cu Petro-Dava, iar spre N. cu rîul Bistrița, care face o cotitură spre V., în dreptul Arinilor.

La 1882, era destinat, prin un proect, ca acest sat să se facă anexă a com. Dumbrava-Roșie. Insă fiind-că acea comună a rămas încă neconstituită, interesele satuluĭ se administrează tot de com. căreia aparține.

Are o populație de 59 capĭ de familie, saŭ 231 suflete, din carĭ 114 bărbațĭ și 117 femeĭ. Știŭ carte 15 persoane.

Contribuabilĭ sunt 29.

In sat sunt: 1 biserică; 2 ferăstrae pentru tăiat scîndurĭ de brad; o șchelă pentru plute; 2 morĭ de apă; o piuă pentru făcutul sucmanilor; 3 rotarĭ; 1 stoler.

Numărul vitelor se urcă la 98 capete, dintre carĭ: 30 boĭ, 25 vacĭ, 3 caĭ, 20 rîmătorĭ și 20 juncĭ.

Cineli, *sat*, în pl. Babadag, jud. Tulcea, cătunul comuneĭ Baș-Chioi, situat în partea nord-vestică a plășeĭ și cea vestică a comuneĭ, la 4 kil. spre V. de cătunul de reședință Baș-Chioi, pe malul drept al pîrîuluĭ Taița, la poalele orientale ale dealuluĭ Consul. Numele săŭ e turcesc, și e o prescurtare a luĭ Cini-Ali = decorațiunea luĭ Ali. Se mărginește la N. cu com. Alibei-Chioi; la V. cu cătunul Dautcea, al căt. Orta-Chioi; la E. și S. cu căt. Baș-Chioi. Dealurile carĭ brăzdează teritoriul săŭ sunt: Stamuni-Culac la N., Tatar-Bair la E., Consul la V., Dautcea, Dealul-Feteĭ, Cuz-Bair la S. Rîul Taița trece prin mijlocul luĭ și pe lîngă sat. Intinderea teritoriuluĭ săŭ este de 534 hect., din carĭ 12 hect. ocupate de vatra satuluĭ, restul de pășunĭ pe dealurĭ, loc arabil și 7 hect. grădinăriĭ. Populațiunea este toată bulgară: 76 familiĭ, cu 380 suflete. Pămîntul produce puține cereale, pășunĭ multe. Sunt și păduriĭ. Locuitoriĭ se servesc de școala și biserica din cătunul de reședință, care e la 4 kil. spre E. Drumurĭ sunt: cel județean Babadag-Măcin, și altele comunale ce-l unesc cu cătunul Baș-Chioi, cu com. Nalbant la E., Alibei-Chioi la N., Orta-Chioi la V., Ciucurova la S.

Cineul, *colină*, în com. Mlăjetul, căt. Stănila, jud. Buzăŭ, acoperită de fînețe și pădure.

Cinghelele, *căține*, jud. Brăila, situate între japșa Băroaia și privalul Băndoiul.

Cinghineaoa-Mare, *iusulă*, în Dunăre, în dreptul Zimniceĭ, județul Teleorman. Este acoperită cu zăvoiŭ de salcie.

Cinghineaoa-Mică, *insulă*, în Dunăre, situată maĭ la vale de Cinghineaoa-Mare, jud. Teleorman.

Cinghineni, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Movila-Ruptă, com. Movila-Ruptă, pl. Stefănești, jud. Botoșani.

Cinghir, *deal*, plasa Dumbrava-d.-s., com. Terpezița, jud. Dolj, înalt de aproape 200 m. și acoperit cu viĭ.

Ciniĭ (Muchea-de-la), *culminație* a colineĭ Cineul, jud. Buzăŭ, care servă de hotar despre com. Colți. Se numește adesea și Dealul-Ciniilor.

Cinterezul, *culme*, în com. Chiojdul-din-Bîsca, căt. Chiojdul, județul Buzăŭ.

Cintul, *deal*, cu viĭ și cu pometurĭ, com. Filipești-de-Pădure, pl. Filipești, jud. Prahova.

Cinucul, *deal* cultivabil, între Cristești și Moțca, județul Suceava.

Cinurile, *lac*, în plasa Ialomița-Balta, insula Balta, pe teritoriul comuneĭ Dudești, jud. Ialomița.

Cioabă (Măgura-luĭ-), *măgură*, la Nordul com. Bogdana, jud. Teleorman.

Cioaca, *deal*, pl. Jiul-d.-s., com. Filiași, jud. Dolj, acoperit în toată întinderea cu păduriĭ. Se maĭ chiamă și Racovița.

Cioaca, *deal*, pl. Jiul-d.-s., com. Fratoștița, jud. Dolj, înalt de 92 m.

Cioaca, *deal* cu viĭ, în com. rur. Prunișorul, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinți; se termină în dreptul comuneĭ Cremenea.

Cioaca, *deal*, la E. com. Slăvești, pl. Oltețul-d.-s., județul Vîlcea.

Cioaca, *măgură*, în jud. Vlașca, pe proprietatea Cacaleți.

Cioaca-Cerbuluĭ. *mahala*, în județul Mehedinți, plasa Motrul-d.-s.; ține de comuna rurală Ploștina.

Cioaca-cu-Rechițĭ, *munte*, al comuneĭ Dobrița, jud. Gorj, spre N. de comună. Pe acest munte se face vara pășunarea vitelor locuitorilor.

www.dacoromanica.ro

Cioaca-Ducheĭ, *deal*, în com. rur. Sura, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Cioaca-Ileneĭ, *deal*, în com. rur. Jidostița, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinți.

Cioaca-Roșie, *deal*, în com. rur. Văgiulești, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Cioara, *com. rur.*, la extremitatea de S. a plășeĭ Călmățuiul, jud. Teleorman, pe partea stîngă a malurilor Dunăriĭ.

Se mărginește la V. cu comuna Seacă, la E. cu comuna Vînători, la S. cu bălțile Cioara și Roșia, și cu fluviul Dunărea; iar la N. cu moșia Lisa.

Suprafața comuneĭ cu a moșieĭ statuluĭ este de 3506 hect., în care intră și bălțile de maĭ sus, formate din vărsăturile Dunăriĭ. Pămîntul arabil este numaĭ ca la 400 hect. Viile locuitorilor sunt situate în partea de S.-E., de unde începe un alt deal numit Părușelul. Intinderea acestor viĭ este de 60 hect. și produc vinurĭ bune. Locuitoriĭ împroprietăriți sunt în număr de 140 pe 350 hect.

Pe moșia statuluĭ aŭ maĭ fost împroprietăriți în 1880 un număr de loc. din diferite comune.

Solul în partea despre deal este de bună calitate, iar cel din vale este mlăștinos și rareorĭ se cultivă, din cauza inundațiunilor Dunăriĭ la care este expus; în schimb însă cînd Dunărea se revarsă, aduce mult pește în lacul numit al-Porculuĭ. Din bălțĭ se recoltează mult stuf și papură. Aci vin la ernatic turme de oĭ, carĭ se coboară de la munte.

Populația comuneĭ este de 694 suflete, din carĭ 155 capĭ de familie și 121 contribuabilĭ.

Numărul vitelor este de 4650 capete, din carĭ 208 caĭ și 14 măgarĭ, 684 vite marĭ cornute, 3452 vite micĭ și 295 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 3371 banĭ 36 la venitурĭ și de leĭ 2734 la cheltuelĭ.

Are o școală, care este frecuentată de 15 elevĭ și e dotată cu 8½ hect. pămînt arabil; o biserică deservită de doĭ preoțĭ și doĭ cîntăreți.

Drumurĭ de comunicație are la V. cu com. Seaca și la E. cu com. Vînători, pe șoseaua mixtă Turnul-Zimnicea.

In dreptul satuluĭ se află în Dunăre insula Belina și pichetul pentru paza frontiereĭ No. 7.

Cioara, *sat*, în plasa Cîmpuluĭ, pendinte de com. Malul, jud. Ialomița. Este situat pe malul stîng și pe lunca rîuluĭ Ialomița, spre V. și în depărtare de 3 kil. de satul de reședință. De lîngă sat se întinde spre N. valea Cioara.

In acest sat se află 81 familiĭ Romînĭ și 2 familiĭ Țigaĭ.

Are o biserică, deservită de un preot și un dascăl.

Vite sunt: 120 boĭ, 200 caĭ, 1000 oĭ, 6 capre și 230 porcĭ.

Spre E. este pădurea Cioara. La N., la distanță de un kil., trece calea județeană Slobozia-Urziceni.

Cioara, *sat.* (Vezĭ Fîntînelele, sat, com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași).

Cioara, *stație de dr. de fer*, jud. Brăila, pl. Balta, com. Cioara-Doicești pusă în circulație la 21 Noembrie 1886. Se află între stațiile Murgeni (9.5 kil.) și Dudești (10.2 kil.). Inălțimea d'asupra nivelului mării de 39^{m}, 15. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 107304 leĭ.

Cioara, *movilă*, jud. Brăila, pendinte de com. rur. Cioara, situată spre S.-E. de com., la distanță de 6 kil.

Cioara, *coastă de deal*, din comuna Bălești, jud. Gorj, situată în partea despre V. Incepe din sat și se termină la eșire.

Cioara, *deal*, pe teritoriul satului Fîntînelele, com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași.

Cioara, *deal*, la marginea de E. a satuluĭ Taula, com. Oncești, pl. Stănișești, jud. Tecuciŭ.

Cioara, *iaz*, pe teritoriul satuluĭ Fîntînelele, com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași.

Cioara, *loc de izvoare*, jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Jăvreni, de pe teritoriul satuluĭ Flocești, de unde își are obîrșia pîrîul Chilia.

Cioara, *movilă*, lîngă pădurea cu același nume, în partea de E. a satuluĭ Torcești, pl. Bîrlad, jud. Tecuciŭ.

Cioara, *pădure*, jud. Ialomița, în pl. Cîmpuluĭ, între satele Cioara și Malul.

Cioara, *pădure*, la E. de satul Dealul-Perjuluĭ, com. Oncești, jud. Tecuciŭ.

Cioara, *pădure*, la E. de satul Torcești, com. Torcești, jud. Tecuciŭ.

Cioara, *pădure*, proprietatea statuluĭ, la N. de satul Lespezile, com. Homocea, jud. Tecuciŭ.

Cioara, *vale*, jud. Brăila, care începe dintre satele Cioara-Radu-Vodă și comuna Doicești, merge

www.dacoromanica.ro

spre S.-E., adîncindu-se din ce în ce până la satul Murgeanca, la hotarul despre județul Ialomița.

Cioara, *vale,* în pl. Cîmpuluĭ, pe teritoriul com. Malul, jud. Ialomița. Se întinde din lunca rîuluĭ Ialomița spre N. La S. văeĭ este satul Cioara.

Cioara-Doicești, *com. rur.,* numită altă dată Cioara-Mică, pl. Călmățuiuluĭ, jud. Brăila. Este situată pe loc șes. Se mărginește la E. cu comuna Mihaiŭ-Bravul; la N.-E. cu căt. Corcanul; la S.-V. cu com. Cioara-Radu-Vodă; la N. cu căt. Caragica; și la S.-E. cu com. Murgeanca (Ialomița). Populația este de 1637 suflete, din carĭ 368 capĭ de familie. Știŭ carte 179 persoane, nu știŭ 1458.

Sunt 206 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ este de 6055 leĭ la venitурĭ și de 5557 leĭ și 50 banĭ la cheltuelĭ. Sătenĭ împroprietăriță, după legea din 1864, sunt 139, și neîmproprietăriță, 96. Sunt 8 debite de tutun și 12 cîrciumĭ. Suprafața comuneĭ e de 6944 hect.

Comuna are 1 biserică, fondată la 1852—1858, de Costache Frăe, proprietarul moșieĭ, deservită de 1 preot și 2 cîntăreță.

Drumurĭ: la Brăila spre N.-E. pe șoseaua județeană Brăila-Călărași, 61 kil.; la Bertești-d.-j. și la Lacul-Reziĭ, pe la cantonul 21 al căeĭ ferate Făurei - Fetești și șoseaua județeană; și apoĭ pe la căt. Padina, 20 kil.; la comuna Mihaiŭ-Bravul, spre E., prin capul proprietățiĭ locuitorilor, 16 kil.; la com. Luciul; jud. Ialomița, traversînd căile ferate spre S.-V.; la com. Murgeanca (Ialomița), spre S.-E., la Slujitori - Albotești, cam spre N.-N.-V., traversînd căile ferate Făurei-Fetești la cantonul 21, pe lîngă movila Ivănuși, 15 kil. la Cioara-Radu-Vodă, spre S., 1 kil.; la Dimitrești (Ialomița) spre S. pe șoseaua județeană. Sunt 10 strade și o piață în comună.

Se află 1 moară de vaporĭ, a d-luĭ Milona. Comuna este înființată la 1836, de proprietarĭĭ Doicești.

Acum 75 anĭ, spun bătrînĭĭ, comuna era așezată între poziția de azĭ și com. Cioara-Radu-Vodă, la punctul numit Uncheși. Acel sat s'a desființat din cauza ciumeĭ, mutîndu-se apoĭ în locul ce l ocupă azĭ.

Cioara-Doicești, *sat,* jud. Brăila, în partea de S.-V. a comuneĭ cu același nume, la extremitatea de N. a văeĭ Cioara, ca la 62 kil. spre S. de orașul Brăila. Acest sat s'a înființat la 1836 de locuitorĭĭ din Cioara-Radu-Vodă, numit la început Cioara - Mică, dar maĭ tîrziŭ Cioara - Doicești, după numele proprietaruluĭ. Suprafața satuluĭ este 150 hect., avînd 260 case, 13 cîrciumĭ; o moară de aburĭ; o lipscănie și o brutărie. Are o școală de fete; înființată la 1870, întreținută de stat, servind pentru ambele sate și frecuentată de 26 eleve. Biserica este de zid, clădită la 1858, de Manda Frăe, proprietara moșieĭ, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 2 paracliserĭ.

Populația satuluĭ e de 297 capĭ de familie, saŭ 1307 suflete, din carĭ 664 bărbațĭ și 653 femeĭ; 537 căsătoriță și 770 necăsătoriță; 172 știŭ carte și 1148 nu știŭ. Animale sunt: 51 caĭ, 4 asinĭ, 1337 vite cornute, 1797 oĭ, 2 capre și 569 rîmătorĭ.

Cioara-Doicești, *moșie,* județul Brăila, pendinte de com. cu același nume. Proprietatea d-luĭ C. Danielescu și altĭĭ, cu suprafața de 4078 hect. și cu venit anual de 70050 leĭ.

Cioara-Mitropolieĭ, *moșie* a statuluĭ, în jud. Teleorman, plasa Călmățuiuluĭ, com. Cioara, avînd ca la 100 hect. zăvoiŭ.

In «Istoria» de Dionisie Fotino, moșia Cioara figurează ca hotar al țărĭĭ despre Dunăre. Era proprietatea banuluĭ Constantin Crețulescu. Maĭ în urmă a fost închinată Mitropolieĭ din București. După secularizare, averile mănăstireĭ aŭ trecut în stăpînirea statuluĭ și produc un însemnat venit anual. Din partea arabilă s'a vîndut cea maĭ mare parte locuitorilor. Din viile, carĭ se cultivaŭ cu drept de otășniță, s'aŭ rescumpărat asemenea o mare parte de către locuitorĭĭ din com. Cioara.

Cioara-Radu-Vodă, *com. rur.,* pl. Călmățuiul, jud. Brăila. Se maĭ numea Cioara-Mare. Este situată pe loc șes. Se mărginește la N. cu com. Tătarul, la E. cu Cioara-Doicești, la N. cu Slujitori - Albotești și la S. cu Iazul (Ialomița). Are forma unuĭ trapez neregulat.

Suprafața comuneĭ este de 7062 hect. Populația este de 836 suflete, din carĭ 207 capĭ de familie. Știŭ carte 103 și 733 nu știŭ.

Sunt 102 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ este de 3702 leĭ și 85 banĭ la venitурĭ și de 3671 leĭ și 50 banĭ la cheltuelĭ. Sătenĭ împroprietăriță după legea din 1864, 78 și din 1878 sunt 70; neîmproprietăriță sunt 36. Sunt 5 debite de tutun și 5 cîrciumĭ.

Vite cornute: 1034 (boĭ 419,

www.dacoromanica.ro

vacĭ 390, taurĭ 13, viţeĭ 212); caĭ 502, oĭ 2018 şi rîmătorĭ 314.

In comună sunt 3 morĭ de vaporĭ.

Drumurĭ: la Cioara-Doiceştĭ, spre N.-E., 1 kil.; la Brăila, spre N., pe şoseaua judeţeană Brăila-Ialomiţa, 62 kil.; la Slobozia, din jud. Ialomiţa, spre S.-E.; la comuna Roşiori, spre N.-V., prin proprietatea locuitorilor şi cătunul Vînătoriĭ, 11 kil.; la Tătarul spre N.-V. 8 kil.; la gara Cireşul, pe la cantonul 29.

In comună sunt 2 strade nealiniate. Intre com. Cioara-Radu-Vodă şi Tătarul s'a plantat o pădure de salcîmĭ, în întindere de 400 pogoane.

Această comună este înfiinţată cam de pe la 1770. Numele de Cioara vine de la proprietara moşieĭ, iar Radu-Vodă vine după numele mănăstireĭ din Bucureşti a căreĭ proprietate a devenit moşia. La 1821 a fost invadată de Turcĭ, iar locuitoriĭ aŭ fugit în jud. Muscel. După o lună de la plecarea Turcilor, s'aŭ întors în sat, care nu suferise nicĭ o stricăciune.

Se maĭ aminteşte că Grigorie-Ghica-Vodă în trecerea de la Bucureşti la Iaşi, în drumul săŭ, a dormit în această comună, în noaptea de 15 Septembre 1822.

Cioara-Radu-Vodă, *sat*, judeţul Brăila, la S.-E. comuneĭ cu acelaşĭ nume, pe muchea capului văeĭ Cioara, la 62 kil. spre S. de oraşul Brăila. Acest sat s'a înfiinţat la 1835, sub numele de Cioara-Kadı-Vodă, iar maĭ înainte purta, numele de Cioara, după numele Movileĭ-Cioareĭ. Acest sat se desparte de Cioara-Doiceştĭ numaĭ prin valea Cioara. Are o şcoală de băeţĭ pentru ambele sate, înfiinţată la 1837; e întreţinută de stat şi frecuentată de 76 elevĭ.

Biserica este clădită de sătenĭ la 1854; e acum deservită de 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser.

Populaţia satuluĭ este 187 capĭ de familie, saŭ 756 locuitorĭ, din carĭ 397 bărbaţĭ, 359 femeĭ, 307 căsătoriţĭ şi 449 necăsătoriţĭ. Ştiŭ carte 192, nu ştiŭ 654.

Vite sunt: 901 vite marĭ cornute, 490 caĭ, 2 asinĭ, 2020 oĭ, 4 capre şi 320 rîmătorĭ.

Suprafaţa vetreĭ este de 48 hect., cu: 120 case; 5 cîrciumĭ; 2 morĭ de abur.

Cioara-Radu-Vodă, *moşie*, jud. Brăila. Impreună cu moşia Lacul-Tătaruluĭ, aparţine com. Cioara-Radu-Vodă şi com. Tătarul. E proprietatea statuluĭ. Are suprafaţa de 9000 hect. Venitul: 89202 leĭ anual.

Cioara-Roşie, *gîrliţă*, judeţul Teleorman, provenind parte din izvoare, parte din scursorile bălţiĭ de pe moşia Lisa. Curge între această moşie şi comuna Vînători.

Cioareĭ (Cotul-), *com. rur.*, în plasa Cîmpuluĭ, jud. Buzăŭ, situată pe malul drept al rîuluĭ Buzăŭ, la eşirea sa din judeţ şi la distanţă de Buzăŭ de 31 kil. Limitele sale sunt: La N. apa rîuluĭ Buzăul, începînd de la Piatra-din-Grind, comuna Cilibia, pănă în hotarul moşieĭ Vizireni (jud. Brăila) în matca vechie a rîuluĭ Buzăul; la E., se lasă în jos pe hotarul moşieĭ Vizireni, pănă în apa Strîmba; la S., merge pe apa Strîmba, pănă în hotarul moşieĭ Movila-Oiĭ; la V., urcă în sus pe hotarul moşieĭ Movila-Oiĭ, pănă la Piatra din drumul Brăileĭ, o ia pe hotarul moşieĭ Cilibia, trece pe la Piatra din răspîntia drumurilor şi ajunge apoĭ la Piatra-din-Grind, din marginea rîuluĭ Buzăul. Suprafaţa eĭ este de 7495 hect., din care 6058 arabile, 304 pădure, 73 fînеţe, 600 izlaz şi 460 sterp. Proprietăţĭ maĭ însemnate sunt: Cotul-Cioareĭ (a statuluĭ) şi Bîlhacul. Terenul e şes şi foarte mocirlos. Agricultura însă se face pe o scară întinsă, cultivîndu-se maĭ cu seamă porumb şi orz. Sunt 6 stîne situate: 4 la Movila-Ştefuluĭ şi 2 pe Lunca-Nohaiuluĭ. Căĭ de comunicaţie are: şoseaua Buzăŭ-Brăila şi linia ferată, avînd în apropiere gara Cilibia, unde se desface şi se încarcă maĭ toate producţiunile sale.

Vite sunt: 650 boĭ, 420 vacĭ, 246 viţeĭ, 6 bivolĭ, 200 caĭ, 254 epe, 50 mînjĭ, 4400 oĭ, 6 capre, 6 asinĭ şi 200 porcĭ. Stupĭ sunt 70.

Comuna e formată din cătunele: Bîlhacul, Cotul-Cioareĭ, Rosetti şi Ştefuł. Populaţiunea sa e de 1350 locuitorĭ. Locuesc în 338 case.

Meseriaşĭ sunt: 5 lemnarĭ, 2 cizmarĭ şi 1 fierar.

Comuna are 247 contribuabilĭ, din carĭ 12 comercianţĭ Romînĭ şi 1 străin. Stabilimente sunt 12.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 4184 31.

Comuna are o şcoală, în cătunul Cotul-Cioareĭ, frecuentată de 54 elevĭ şi 2 eleve. Carte ştiŭ 39 locuitorĭ. Sunt 2 biserici, în cătunele Cotul-Cioareĭ şi Bîlhacul, deservite de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser. Catedrala e cea cu hramul Adormireĭ. Cîrciumĭ sunt 9.

Comuna e nouă şi era reprezentată la început prin satul Ciorani. Cătunul Rosetti este format de 200 însurăţeĭ, împroprietăriţĭ aci în anul 1883. Numele i s'a dat după acel al răposatuluĭ bărbat politic, C. A. Rosetti.

www.dacoromanica.ro

Cioareĭ (Cotul-), (Bălteni, Ciorani, Pojorești), *cătun* de reședință, al com. Cotul-Cioareĭ, jud. Buzău, cu 740 locuitorĭ și 203 case.

Cioareĭ (Cotul-), (Bălteni, Ciorani), *moșie* a statuluĭ, pendinte de Episcopie, în com. Cotul-Cioareĭ, jud. Buzău. Are 5457 hect., din care 1060 s'aŭ dat, în 1883, însurățeilor din com. Rosetti. Această moșie a fost în vechime a Grecenilor. Vistierul Drăghicĭ Greceanu a vîndut-o în 1741, Maiŭ 24, Episcopuluĭ Metodie și în urmă a rămas Episcopieĭ, care a încorporat-o cu moșia Găvănești.

Cioareĭ (Cotul-), *pădure* a statuluĭ, pe moșia Cotul-Cioareĭ, jud. Buzău, făcînd un corp cu coturile Găvănești, de pe moșia Priviți. Are 433 hect., mare parte crivină. Este împărțită în cantoanele: Cioara, Cățelul-Pîrlit, Banița, Șteful și Cilibia.

Cioareĭ-Găvănești (Cotul-), *moșie*. (Vezĭ Găvănești-Cotul-Cioareĭ, jud. Buzău).

Cioareĭ (Dealul-), *deal*, în partea de N.-V. a com. Boțești, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, paralel cu Dealul-Guguluĭ.

Cioareĭ (Dealul-), *deal*, în partea de E. a comuneĭ Moiĭ, din plasa Jiul, județul Gorj. Incepe de la N., din hotarul comuneĭ Rovinari, merge spre S. și se termină la extremitatea satuluĭ. Pe dînsul nu se află nicĭ o plantație. Acest deal se ramifică din Dealul-luĭ-Bran, pendinte de comuna Peșteana-d.-s.

Cioareĭ, (Măgura-), *măgură*, la Nord-Vestul comuneĭ Adămești, jud. Teleorman.

Cioareĭ (Valea-), *vale*, continuare din Valea-Lupeĭ, com. Barcea, jud. Tecuciŭ; merge spre S. pănă în drumul ce duce din Ivești la Călmățuiul.

Cioareĭ (Vălceaua-), *vălcea*, în pl. Călmățuiul, jud. Teleorman, între comunele Crîngeni și Băseștĭ. Este o ramificațiune a Văeĭ-Călmățuiuluĭ. Pe timpurĭ ploioase și la topirea zăpeziĭ, se formează un pîrîiaș, care se varsă în Călmățuiul, în dreptul comuneĭ Crîngeni. Inceputul acesteĭ vălcele este aproape de cătunul Gîlmelele, comuna Poiana, din județul Olt.

Ciotea, *deal*. (V. Podul-Lat, deal, com. Lipova, pl. Racova, jud. Vasluiŭ).

Cioatelor (Dealul-), *deal*, în comuna Pleșești, jud. Suceava.

Cioata, *deal*, numit ast-fel dela cioatele (rădăcinele) ce se află pe el, rămase dela tăerea pădureĭ. Se întinde în partea de N. a satuluĭ Rădueștĭ, comuna Chetrești, pl. Stemnicul, județul Vasluiŭ.

Ciobani, *sat*, jud. Argeș, pl. Cotmeana; face parte din com. rur. Martalogi-Ciobanĭ. (V. a. nume).

Ciobanilor (Movila-), *movilă*, în plasa și jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Agi-Ghiol și pe al cătunuluĭ Sabandgea, situată între dealurile Pietrosul și Dealul-cu-Pomĭ, în partea sudică a plășeĭ și ceă de mijloc a comuneĭ, la 4 kil. spre N.-V. de satul Sabandgea, d'asupra văeĭ Cazangea, lîngă Drumul-Pădureĭ. Este de natură stîncoasă. S'a numit așa, pentru că aci îșĭ făceaŭ colibe ciobaniĭ ardelenĭ, cînd îșĭ aduceaŭ oile să ierneze în aceste cîmpiĭ ale Dobrogeĭ.

Ciobanisa, *sat*, în jud. Constanța, pl. Mangalia, cătunul comuneĭ Agemler, situat în partea de V. a plășeĭ și cea centrală a com., fiind unit cu cătunul de reședință Agemler. Este situat în valea Canara-Dere, fiind închis la N. de dealul Ciobanisa-Bair; la V. de dealul Arabi-Iuc-Bair; la S.-V. de dealul Chedreanul. Are o suprafață de 300 hect., dintre care 2 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ, de grădinĭ și de cele 10 case. Populațiunea, în întregime turcească, este de 20 familiĭ, cu 62 suflete. Drumurĭ comunale duc la satele învecinate: Osmancea, Casîcci, Sofular, Beșoul, Copadin, mergînd în toate direcțiunile și întretăindu-se cu alte drumurĭ comunale.

Ciobanisa-Bair, *deal*, în jud. Constanța, plasa Mangalia, pe teritoriul comuneĭ rurale, Agemler. Merge de la N.-E. către S.-E., în formă de arc de cerc, printre văile Canara-Dere și Arabi-Alciala și se întinde pănă la Nordul satelor Agemler și Ciobanisa. E situat în partea de V. a plășeĭ și cea nordică a com. E acoperită cu verdeață și semănăturĭ.

Ciobanisa-Dere, *vale*, în jud. Constanța, plasa Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rurale Cuciuc-Biulbiul, situată în partea estică a plășeĭ și cea meridională a comuneĭ. Se desface din dealul Bair-Biulbiul-Chiuciuc, îndreptîndu-se spre N., cu o direcție de la N.-V. către S.-E. Se deschide în valea Canara-Dere.

Ciobanul, *cîmpie*, în com. rur.

www.dacoromanica.ro

Oreviţa, pl. Blahniţa, jud. Mehedinţi.

Ciobanul, *deal,* pl. Siretul-d.-s., jud. Bacău, pe teritoriul com. Buhociul.

Ciobanul, *pisc,* com. Dobroteasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Ciobanul, *pod,* în jud. Vlaşca, peste Valea-Milcovuluĭ, la Ruşiluĭ-Asan.

Ciobanul, *vălcea,* plasa Siul-d.-s., jud. Olt. Se formează pe teritoriul de V. al comuneĭ Bărcăneşti, apoĭ se varsă în Iminog.

Ciobanuluĭ (Crucea-), *loc izolat,* în com. Măgura, jud. Buzău, făcînd tot de o dată hotar despre com. Grăjdana.

Ciobanuluĭ (Gîrla-), *gîrlă,* în pl. şi jud. Tulcea, pe teritoriul comunelor rur. Malcocĭ şi Beş-Tepe. Se desface din braţul Sulina, de la mila No. 41, de lîngă satul Iolganul; se întinde spre E., brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi a comunelor. Ambele sale maluri sunt acoperite cu cîte două rînduri de sălcii. După 9 kil. de curs se aruncă iar în braţul Sulina, la mila No. 34, lîngă pescăria cu acelaşĭ nume.

Ciobanuluĭ (Mormîntul-), *loc izolat,* în jud. Buzău, comuna Sărăţi, căt. Chiuhoiul.

Ciobanuluĭ (Pescăra-), *pescărie,* în pl. şi jud. Tulcea, pe teritoriul com. rur. Beş-Tepe, situată în partea nordică a plăşeĭ şi a comuneĭ, pe malul stîng al braţuluĭ Sulina, între milele No. 34 şi 35, la locul unde gîrla cu acelaşĭ nume, se varsă în Dunăre.

Ciobanuluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* izvoreşte de sub dealul Strahotinuluĭ, trece prin Iacobeni-Vechĭ, com. Dîngeni, pl. Jijia, jud. Botoşani, şi se varsă în Jijia.

Ciobanuluĭ (Teiul-), *loc izolat,* jud. Buzău, cu o poziţie foarte frumoasă, în com. Lapoşul, în marginea platouluĭ Poiana-Doamneĭ. Aci, spune tradiţia, ar fi fost spînzurat de Turcĭ, un cioban al Doamneĭ Neaga.

Ciobanuluĭĭ (Valea-), *vale,* în pl. Borcea, teritoriul comunelor Ciocăneşti-Sîrbĭ şi Ciocăneşti-Mărginenĭ, jud. Ialomiţa.

Ciobanulu (Valea-), *vale,* comuna Goleşti, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Ciobanuluĭ (Valea-), *vale,* udă centrul com. Dobroteasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt, şi se varsă în gîrla Cungrea-Mare, tot în com. Dobroteasa.

Ciobanuluĭ (Vălceaua-), *vălcea,* trece prin com. Salcia, din pl. Călmăţuiuluĭ, jud. Teleorman, venind din spre com. Caravaneţi, de la N. spre E.

Ciobarciul, *baltă,* în cîmpia satuluĭ Prisăcani, com. Prisăcani, pl. Braniştea, jud. Iaşi. E cea maĭ mare dintre bălţile comuneĭ. Este formată din vărsările rîuluĭ Jijiea. Peste această baltă se află un pod mare, pe care trece drumul de comunicaţie între satele Prisăcani şi Costuleni.

Ciobălaia, *pîrîŭ,* începător de pe Horlăceni, com. Văculeşti, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ. Formează iazul Ciobălăul, şi se varsă în Strahova.

Ciobălaia, *vale,* între dealurile Pietrosul şi Recea, de pe teritoriul com. Văculeşti, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ, prin care trece pîrîul cu asemenea numire.

Ciobălăul, *iaz,* în suprafaţă ca de 12 hect., pe teritoriul satuluĭ Văculeşti, com. cu asemenea numire, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ. E format de pîrîul Ciobălaia.

Ciobăneluluĭ (Drumul-), *drum,* la S.-E. moşieĭ Lisa. Porneşte din spre Dunăre şi merge pănă la gura văeĭ numită Bulgănoaia, la N. com. Vînători, jud. Teleorman.

Ciobăneşti, *sat,* comuna Găneşti, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea.

Ciobăneşti, *loc* de fîneţe, situat în com. rur. Mioveni, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Ciobăniţa, sau **Pietrosul,** *pîrîŭ,* mic afluent al Şomuzuluĭ-Mic, com. Liteni, jud. Suceava.

Ciobănoaia, *cătun,* al com. Lipia, jud. Buzău, situat pe valea Ciobănoaia. Are 139 locuitorĭ şi 28 case.

Ciobănoaia, *subdivizie* a *cătunuluĭ* Nisipul, din comuna Valea-Teanculuĭ, jud. Buzău, situat pe valea Ciobănoaia.

Ciobănoaia, *vechiŭ schit* de lemn, pe valea Ciobănoaia, jud. Buzău. Inscripţiĭ n'are. Tradiţia îĭ atribue o vechime de peste 400 de anĭ, adăugînd tot de o dată că monahiĭ de aci s'ar fi retras în munte şi ar fi pus fundamentul schituluĭ Ciolanul. Azĭ servă ca biserică de mir.

Ciobănoaia, *deal,* în jud. Buzău,

www.dacoromanica.ro

comuna Lipia, cătr. Ciobănoaia. E acoperit cu vii moșnenești.

Ciobănoaia, *vale*, între comunele Lipia și Valea-Teancului, jud. Buzău; începe din Fundul-Leurdei și merge, deschizîndu-se din ce în ce, până dă în șes. Malurile ei sunt acoperite cu vii.

Ciobănușul, sau Ciubănușul, *sat*, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, jud. Bacău, situat pe malul drept al Trotușuluĭ, lîngă confluența sa cu pîrîul Ciobănușul. Inainte de noua împărțire administrativă făcea parte din comuna Comănești. Are o populațiune de 37 capi de familie, cu 95 suflete.

Ciobănușul, *pădure*, pl. Munteluĭ, jud. Bacău, de pe teritoriul comuneĭ Brusturoasa, proprietatea d-luĭ G. N. Ghica.

Ciobănușul, *pîrîŭ*, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, jud. Bacău. Izvorește din Transilvania; curge de la V. spre E. pe graniță, pe o distanță de 4½ kil. și, după ce se încarcă cu pîrîiașele Cărunta, pe stînga, și Mueruș, pe dreapta, se varsă, de-a dreapta, în Trotușul.

Ciobea, *pisc*, com. Bîrsești, plasa Ocolul, jud. Vîlcea.

Ciobîntăul, *vale*, județul Teleorman; începe din dreptul comuneĭ Văleni, din jud. Olt, de pe moșia Cotorga. Prin această vale curge și pîrîul cu același nume, care se varsă în rîul Vedea, pe partea dreaptă, la cătunul Știrbeți, aproape de punctul numit La-Ujdumac.

Cioboata, sau Cibota, *pîrîŭ*, pl. Bistrița-d.-s., jud. Bacău. Izvorește din Dealul-Bălăceanuluĭ; curge de la V. spre E. și se varsă de-a dreapta Bistrițeĭ, după ce se încarcă cu pîrîiașul Cristoiul.

Cioboata, sau Cibota, *vale*, jud. Bacău, plasa Bistrița-d.-s., com. Blăgești, ce se confundă cu șesul Bistrițeĭ.

Ciobota, *movilă*, în jud. Buzău, com. Caragelele, pe moșia Țuguiatul.

Ciobotarului (Vîrful-), *munte*, în jud. Buzău, com. Brăești, cătr. Pinul, pe moșia statuluĭ Pinul. E acoperită de izlaz.

Ciobotea, *sat*, jud. Argeș, plasa Pitești, pendinte de com. rur. Valea-Măruluĭ. Are 34 familiĭ, cu 209 suflete.

Cioboți, *sat*, face parte din com. rur. Casa-Vechie, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Cioboți, *deal*, pl. Jiul-d.-mj., comuna Drănicul, jud. Dolj, înalt de 25 m.

Cioc (Piscul-luĭ-), *pisc*, în raionul com. Frînceștĭ, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Cioca-Boca, *sat*, com. Ipatele, plasa Funduri, jud. Vasluiŭ, la N.-E. de satul Ipatele și la o depărtare de el de aproape 7 kil.

E situat parte pe șes și parte pe coasta despre E. a Dealuluĭ-Mare, care-l desparte de Ipatele.

Are o suprafață de 72 hect., din carĭ 35 hect. ale locuitorilor, cu o populațiune de 40 familiĭ, saŭ 200 suflete, împroprietăriți după legea rurală.

Prin partea de E. a satuluĭ, trece pîrîul Urșița, peste care, în dreptul satuluĭ, este un pod, servind pentru circulație spre Iași; lîngă pod se află o cîrciumă.

Vite sunt: 43 vite marĭ cornute, 10 oĭ, 9 caĭ și 7 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 10 pluguri și 10 care cu boĭ, 2 pluguri și 3 căruțe cu caĭ; 10 stupĭ cu albine.

Ciocadia, *com. rur.*, plaiul Novaci, jud. Gorj, situată pe ambele maluri ale pîrîuluĭ Ciocadia, la S. comuneĭ Cărpinișul, la o distanță de 31 kil. de T.-Jiul, capitala județuluĭ. Se compune din 2 cătune: Ciocadia și Huluba.

Are o suprafață de 1440 hect., din carĭ 200 hect. arătură, 60 hect. vie, 120 hect. livezĭ și 1060 hect. pășune și tufăriș.

Are o populație de 331 familiĭ, saŭ 835 suflete, din carĭ 298 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 42 pluguri, 90 care cu boĭ, 4 căruțe cu caĭ; 150 stupĭ.

Vite sunt: 350 vite marĭ cornute, 59 caĭ, 160 oĭ, 60 capre și 210 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 1130 la venituri și de leĭ 969 la cheltuelĭ.

Comuna este udată de apa Ciocadia, de la care și-a luat numele.

Comunicația se face prin șoseaua comunală Novaci-Ciocadia și prin șoseaua T.-Jiul-Horezul care o atinge la S.

Comuna are: 4 biserici, deservite de 2 preoți și 4 cîntăreți; o școală, frecuentată de 22 elevi; 4 morĭ pe apă; 30 puțurĭ.

Ciocadia, *cătun* de reședință al com. cu același nume, jud. Gorj. Are o suprafață de 1340 hect., cu o populație de 266 familiĭ, saŭ 630 suflete, din carĭ 253 contribuabilĭ.

www.dacoromanica.ro

Locuitorii posedă: 32 pluguri, 4 căruțe cu cai, 75 care cu boi.

Vite sunt: 238 vite mari cornute, 46 cai, 114 oi, 43 capre și 165 rîmători. Stupi sunt 50.

In cătun sunt 20 puțuri.

Ciocadia, *pîrîu*, izvorește din muntele Plășala, plaiul Novaci, jud. Gorj. Curge în direcție N.-S.-E.; primește pe stînga pîraiele: Aninișul și torentele Ciura și Făgetul; pe dreapta torentele: Vlăduțoaia, Piscul-Corbului, Ulmetul și Cărpinișul, care dau naștere la văile cu același nume. Se varsă la com. Bengești, în rîul Gilortul.

Valea Ciocadicî este productivă, populată și viabilă.

Mijloacele de trecere peste Ciocadia, afară de vaduri, sunt 2 poduri, unul în comuna Ciocadia și al doilea în Huluba.

Ciocanele, *sat*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Braloștița. Are o populațiune de 167 suflete, din cari 84 bărbați și 83 femei. Copiii din sat urmează la școala mixtă din satul Braloștița, ce este la 6500 m. depărtare. Cu vîrstă de școală sunt 36 copii. Știu carte 16 locuitori.

Ciocanele. *deal*, la E. comunei Alunul, pl. Oltețul-d.-s., județul Vîlcea.

Ciocanele, *moșie* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Braloștița, satul Ciocanele. Aparține d-lui N. Săulescu. Pe această moșie este și pădure.

Ciocanele, *pădure*, pl. Jiul-d.-s., com. Braloștița, județul Dolj, în satul Ciocanele, pe moșia Ciocanele. Aparține d-lui N. Săulescu. Are o întindere de 30 hect. Felul arborilor sunt: fag, gîrniță și cer; acesta din urmă predominînd.

Ciocani, *com. rur.*, în jud. Tutova, pl. Pereschivul, pe pîrîul Tutova, la 12 kil. spre V. de Bîrlad. Este formată dintr'un singur sat, Ciocani, cu cătunul Movileni. Are 416 locuitori, din cari 96 contribuabili, locuind în 116 case. Comerciul se face de 8 persoane.

Budgetul comunei se ridică la suma de 5526 lei, 97 bani. In com. sunt 3 biserici.

Ciocani, *sat*, pl. Bistrița-d.-j., com. Fundul-Răcăciuni, jud. Bacău, situat pe pîrîul Răcăciuni. Are o biserică catolică, clădită în 1704 de locuitori. Capi de familie sunt 43, cu 130 suflete. Animale sunt: 10 cai, 69 vite cornute, 33 porci și 4 capre.

Ciocanul, *sat*, face parte din com. rur. Grădinari-Fălcoianca, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Este situată spre E. de Grădinari, pe malul drept al rîului Argeșul. Se întinde pe o suprafață de 279 hect., avînd o populație de 229 locuitori.

D-na Paulina Butculescu are 100 hect. și locuitorii 129 hect.

Proprietara și locuitorii cultivă tot terenul.

Numărul vitelor mari e de 214 și al celor mici de 364.

Comerciul se face de un cîrciumar.

Satul Ciocanul și-a luat numele de la proprietarul Canili-Ciocanu, pe moșia căruia trăiau locuitorii.

Ciocanul, *numire* ce poartă *comuna* și *moșia* Măgureni, din plasa Tîrgului, jud. Teleorman.

Ciocanul, *schit de călugări*, județul Muscel, situat din sus de Cîmpulung, în mijlocul unei livezi, înconjurată de păduri, cu vederea spre Dragoslavele și Mateiașul.

Din hrisoave, aflăm că s'a fondat către începutul secolului al XVI-lea, de locuitorii de la Mal, și s'a dedicat Sf. Nicolae. Arzînd, s'a preînoit la anul 1600, făcîndu-se schit de călugărițe, cu hramul Intrarea-în-Biserică. Arzînd a doua oară, s'a reparat la 1610, August 10, și s'a prefăcut iar în schit de călugări.

Posedă 3 hrisoave: unul de la Duca-Voevod, cu data de 7185 (1677) Martie 20; altul de la Alexandru Ipsilante, 1775, Decembrie 20 și al treilea cu data de 1827, Februarie 24.

In schitul Ciocanul s'au refugiat adesea Romînii din partea locului, cînd străinii învadau țara.

Intre cărțile vechi ale acestui schit numărăm pe cele următoare: O evanghelie de la 1683, un Apostol dela 1684 și Faptele Apostolilor, tot de la 1684.

Schitul se administrează de un superior. Monahii sunt în număr de 5, toți bătrîni și infirmi.

Cu întreținerea schitului, statul cheltuește anual 1433 lei.

Ciocanul, *baltă*, în comuna Gorbănești, pl. Miletinul, județul Botoșani.

Ciocanul, *baltă*, formată din izvoare în vatra satului Mileanca, com. cu același nume, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiu.

Ciocanul, *munte*, din culmea Făgărașului, județul Argeș, plaiul Loviștea.

In sînul lui se găsesc grenate; ele sunt de obiceiu încrustate în micaschist. Cîte odată, de

www.dacoromanica.ro

asemenea, respîndite pe povîrnişul munteluĭ şi duse de apă, se găsesc în pietrişurĭ pe marginele cîtor-va rîurĭ.

Ciocanul, *vîrf de deal*, judeţul Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., comuna Fundul-Răcăciunĭ, lîngă satul cu acelaşĭ nume.

Ciocanul, *deal*, în comuna Măciuca, plasa Cerna-d.-j., judeţul Vîlcea.

Ciocanul, *loc izolat*, comuna Berevoeşti-Pămîntenĭ, plaiul Nucşoara, judeţul Muscel, de unde izvoreşte pîrîul Ciocanul.

Ciocanul, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, proprietate a moşnenilor Berevoeşti-Pămîntenĭ, plaiul Nucşoara, jud. Muscel, în întindere de 200 hect.

Ciocanul, unul din cele 6 *pichete* ale judeţuluĭ Muscel pentru paza fruntarieĭ, 20 kil. departe de pichetul Podul-Rîuluĭ şi 3 kil. departe de pichetul Pajera.

Ciocanul, *pîrîŭ*, judeţul Bacăŭ, plasa Trotuşul, de pe teritoriul com. Hîrja; se varsă d'a dreapta Oituzuluĭ.

Ciocanul, *pîrîŭ*, jud. Botoşani. Izvoreşte din iazul Ciocanul, lîngă satul Ciornohal, com. Ringhileşti; curge pe moşia Pogoreşti, com. Comăndăreşti şi se varsă în iazul Chişcata, de pe moşia Glăvăneşti, com. Epureni, jud. Iaşi.

Ciocanul, *pîrîŭ*, izvoreşte de pe teritoriul satuluĭ Stolniceni, com. Epureni, pl. Turia, jud. Iaşi, şi se varsă în Iazul-de-la-Răchiţĭ.

Ciocanul, *pîrîŭ*, izvoreşte din vîrful Ciocanul, com. Berevoeşti-Pămîntenĭ, plaiul Nucşoara, jud. Muscel. Se uneşte cu Pîrîul-Tîrguluĭ şi formează Valea-Satuluĭ, care se varsă în rîul Bratia, tot pe teritoriul comuneĭ Berevoeşti-Pămîntenĭ.

Ciocanuluĭ (Dealul-), *deal*, judeţul Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul comuneĭ Schitul-Frumoasa.

Ciocanuluĭ (Valea-), *vale*, izvoreşte din raionul comuneĭ Măciuca, pl. Cerna-d.-j., jud Vîlcea, şi se varsă în rîul Cerna, tot pe teritoriul acesteĭ comune, pe care o udă în partea de V. Valea-Ciocanuluĭ curge numaĭ în timpurĭ ploioase, saŭ cînd se topeşte zăpada.

Ciocaţi, *mahala*, în com. rur. Dragoteşti, pl. Văilor, judeţul Mehedinţi.

Ciocazana, *pîrîŭ*, în plaiul Novaci, jud. Gorj. Izvoreşte din munţiĭ Florile-Albe, Băileasa şi Rotunda. Curge, trecînd la V. de plaiul Gruiul, despre comuna Tapoşi şi se varsă în apa Aninişul.

Ciocazana, *pîrîŭ*, în plaiul Novaci, jud. Gorj. Izvoreşte din plaiurile Văratic şi Gruiul, din locul numit Ghiocelul.

Ciocălăul, *deal*, în com. rurală Văgiuleşti, plasa Văilor, judeţul Mehedinţi.

Ciocănari, *sat*, face parte din com. rur. Poenari-Vulpeştĭ, pl. Znagovul, jud. Ilfov, situat la E. de Vulpeşti, pe Valea-Sticlărieĭ şi la S. de pădurea Radu-Vodă.

Se întinde pe o suprafaţă de 110 hect.; e proprietatea locuitorilor, şi are o populaţiune de 326 locuitorĭ. Spre E. trece calea ferată Bucureşti-Ploeşti. Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 221 şi al celor micĭ de 161.

Ciocănari, *sat*, face parte din com. rur. Măciuca, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 320 locuitorĭ. Este la distanţă de 2 kil. de satul Oveselul, unde este reşedinţa comuneĭ.

Ciocănari, *pîrîŭ*, pl. Dumbrava-d.-j., com. Caraula, jud. Dolj; curge prin valea Ciocănari.

Ciocănari, *vale*, pl. Dumbrava-d.-j., com. Caraula, jud. Dolj, prin care curge pîrîul Ciocănari.

Ciocănari, *vale*, pl. Dumbrava-d.-j., com. Rudari, jud. Dolj.

Ciocănari-de-Rudarĭ, *moşie* a statuluĭ, pl. Dumbrava-d.-j., comuna Rudari, jud. Dolj, arendată de la 1893-98 cu 12250 leĭ anual.

Inainte aparţinea mănăstireĭ Brîncoveanu. Pe această moşie, ce este dată în loturĭ, sunt cete de moşnenĭ şi se găsesc şi păduriĭ.

Ciocănari-de-Rudarĭ, *pădure* a statuluĭ, pl. Dumbrava-d.-j., com. Rudari, jud. Dolj, în întindere de 13 hect., 3 ariĭ şi 12 centiariĭ. Inainte aparţinea mănăstireĭ Brîncoveanu. Felul arborilor ce se găsesc sunt: frasinĭ, ulmĭ, ceriĭ şi gîrniţă; gîrniţa predomineză.

Ciocănea, *movilă*, com. Nedelea, pl. Filipeşti, jud. Prahova.

Ciocăneasa, *vale*, în partea de V. a comuneĭ Mărgineni, plasa Filipeşti, jud. Prahova. Udă şi com. Mărgineni-d.-j.

www.dacoromanica.ro

Ciocănei (Dealul - Ciocăneilor), *sat,* jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Moşoaia.

Ciocănelul, *cătun,* în judeţul R.-Sărat, pl. Oraşul, com. Andreiaşi. Şi-a luat numele de la pîrîul Ciocănelul, care-l udă prin mijloc. E aşezat în partea de E. a comunei, la poalele dealuluĭ Ciocănelul.

Ciocănelul. (Vezĭ Dăroaia, jud. Vîlcea).

Ciocănelul, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşul, com. Andreiaşi. Se desface din Culmea-Scorușuluĭ, şi brăzdează partea de V. a comunei. E acoperit cu păduri şi păşuni.

Ciocănelul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşul, com. Andreiaşi. Izvoreşte din dealul Ciocănelul; udă Estul comunei; trece prin căt. Ciocănelul, şi se varsă în rîul Valea-Largă, după un curs de 5 kil.

Ciocăneşti, *com. rur.,* pl. Znagovul, jud. Ilfov, situată la N.-V. de Bucureşti, pe malul drept al rîuluĭ Ciorogîrla, 29 kil. departe de Bucureşti. Stă în legătură cu căt. Fălcoianca printr'o şosea vecinală.

Este formată din satele: Aleşi-Ciocăneştĭ, Ciocăneşti, Creţul şi Urziceanca; cu o populaţie de 2036 locuitorĭ, carĭ trăesc în 435 case.

Se întinde pe o suprafaţă de 4375 hect. Statul, d-l Vlad. Ghica, Epitropia bisericeĭ Amza din Bucureşti şi d-l G. Cociu aŭ 3192 hect. şi locuitorĭ 1183, Proprietarĭ cultivă 1154 hect. (80 rămîn sterpe, 525 izlaz şi 1433 pădure). Locuitorĭ cultivă tot terenul, afară de 70 hect., carĭ rămîn sterpe.

Sunt 385 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ este de 6476 leĭ la venitурĭ şi de 5800 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 438 contribuabilĭ.

In comună sunt 3 bisericĭ; 1 şcoală mixtă; 1 moară cu aburĭ; 2 maşinĭ de treierat cu aburĭ; 3 păduri stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 1375 (213 caĭ şi epe, 616 boĭ, 470 vacĭ şi viţeĭ, 43 taurĭ, 33 bivolĭ şi bivoliţe) şi al celor micĭ de 2068 (32 capre, 507 porcĭ şi 1529 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 478 sunt plugarĭ, 21 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 155 pluguri: 142 cu boĭ şi 13 cu caĭ.

Locuitorĭĭ aŭ 283 care şi căruţe: 236 cu boĭ şi 47 cu caĭ.

Ciocăneşti, *com. rur.,* în plasa Ocolul, jud. Romanaţi, formată numaĭ din satul cu acelaşĭ nume, situat între com. Radomirul şi Zănoaga şi în apropiere de şoseaua Caracal-Craiova, 15 kil. spre V. de Caracal, pe valea Ruiul. Altitudinea terenuluĭ este de 140 m. d'asupra nivelului mărĭĭ.

Are o populaţie de 140 capĭ de familie, saŭ 504 suflete, din carĭ 249 bărbaţĭ şi 255 femeĭ; 25 căsătoriţĭ şi 248 necăsătoriţĭ.

Sunt 115 contribuabilĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. 40 Mucenicĭ (1855), deservită de un preot şi doĭ cîntăreţĭ. Budgetul comuneĭ pe 1886/87 a fost de 1561 leĭ la venitурĭ şi 1494 leĭ la cheltuelĭ.

Sunt 2 cîrciumĭ.

Ciocăneşti, *sat,* jud. Ilfov, face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Znagovul. Este situat la N.-V. de Bucureşti, pe malul drept al rîuluĭ Ciorogîrla şi la E. de pădurea Cerchezoaia. Aci rîul Ciorogîrla formează o baltă mare, numită Ciocăneşti.

Acest sat este însemnat în istorie prin victoria ce a repurtat aci Radu de la Afumaţĭ asupra luĭ Mehemet-Beĭ, la anul 1521.

Suprafaţa satuluĭ e de 110 hect.; e proprietatea statuluĭ, avînd o populaţie de 1412 loc.

Are 2 bisericĭ, cu hramul Adormirea şi Tăerea-capuluĭ-Sf.-Ioan, deservite de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 7 elevĭ şi 2 eleve, cu care statul şi comuna cheltuesc 1810 leĭ anual. Aci maĭ este 1 moară cu aburĭ; 1 maşină de treerat cu aburĭ; 2 poduri stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 884 şi al celor micĭ de 1621.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ. In sat s'aŭ stabilit 12 străinĭ.

Ciocăneşti, *sat,* face parte din com. rur. Văleni, pl. Argeşelul, jud. Muscel. Acest sat este aşezat pe coasta şi pe poalele despre S. ale dealuluĭ Ciocăneşti. Are o populaţie de 102 capĭ de familie, saŭ 484 suflete, din carĭ 252 bărbaţĭ şi 232 femeĭ.

Ciocăneşti, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Hociungi, pe malul stîng a pîrîuluĭ Puiul, afluent pe dreapta al pîrîuluĭ Poarca. Acest sat formează un tot cu satul Hociungi, de care este despărţit numaĭ prin pîrîul Puiul. Are viĭ multe şi bune.

Ciocăneşti, *cătun,* al com. Trestia, jud. Buzăŭ; cu 89 locuitorĭ şi 15 case.

Ciocăneşti, *staţie de dr.-d.-f.,* jud. Ilfov, plasa Znagovul, căt. Ciocăneşti, pe linia Chitila-Pi-

www.dacoromanica.ro

tești, pusă în circulație la 13 Septembrie 1872. Se află între stațiile Chitila (13.6 kil.) și Ghergani (12.8 kil.). Înălțimea d'asupra nivelului mării e de 109m,46. Venitul acestei stații, pe anul 1896, a fost de 64019 lei, 25 b.

Ciocănești, *baltă*. (Vezĭ Ciocănești, sat, jud. Ilfov).

Ciocănești, *colină*, în com. Trestia, jud. Buzău, ramificație din Chiciora, acoperită de fîneață.

Ciocănești, *deal*, com. Văleni, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Ciocănești, *moșie*, în com. Trestia, jud. Buzău; face parte din Micheea, și e posedată de locuitorĭ.

Ciocănești, *pădure*, pl. Znagovul, jud. Ilfov, în suprafață de 1434 hect., proprietatea D-luĭ Vlad. Ghica, a statuluĭ și a Bisericeĭ Amza din București.

Ciocănești, *surpătură*, în com. Băjești, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Ciocănești-Mărgineni, *comună rurală*, în plasa Borcea, jud. Ialomița, situată între comunele Ciocănești-Sîrbĭ și Rasa, la o distanță de 24 kil. de orașul Călărași.

Teritoriul comuneĭ are o suprafață de 7000 hect. și se întinde din Dunăre spre N. până la com. Mihaiŭ-Viteazul, coprinzînd parte bălțiș în lunca Dunăreĭ, parte cîmp șes. De această comună țin două moșiĭ, carĭ sunt proprietățĭ ale statuluĭ: Ciocănești-Mărgineni, foastă pendinte de mănăstirea Mărgineni, cu 6000 hect., din carĭ 2000 hect. bălțiș, 500 hect. izlaz și 3500 hect. pămînt de cultură și care a fost arendată pe periodul 1883—93 cu suma anuală de 50000 leĭ; Găunoși, foastă pendinte de mănăstirea Radu-Vodă, cu 1000 hect. pămînt de cultură și care a fost arendată pe același period cu 34050 leĭ.

Sunt 211 locuitorĭ împroprietărițĭ.

Se compune din satele: Ciocănești-Mărgineni, Ciocănești-Pămînteni și Găunoși și din cătunele (tîrlele): Fundeni, Mănăstireni și Odaia, avînd reședința primărieĭ și a judecătorieĭ comunale în satul Ciocănești-Mărgineni.

Populațiunea comuneĭ este de 1807 locuitorĭ, cu 467 capĭ de familie, din carĭ 1795 Romînĭ, 2 Grecĭ, 6 Bulgarĭ, 2 Ungurĭ și 2 Turcĭ. Sunt 1803 creștinĭ ortodoxĭ, 2 catolicĭ și 2 mahometanĭ. Din aceștia sunt: 485 agricultorĭ, 2 meseriașĭ, 18 comercianțĭ, 3 cu profesiunĭ libere, 25 muncitorĭ și 30 servitorĭ. Știŭ carte 186 persoane, iar 1621 nu știŭ.

Vite: 1369 boĭ, 945 caĭ, 76 bivolĭ, 1746 oĭ și 280 porcĭ.

Budgetul comuneĭ în 1887—1888 avea 6102 leĭ la venitурĭ și 8286 leĭ la cheltuelĭ.

Instrucțiunea se predă la 121 băeți și 60 fete, în treĭ școlĭ; una de băeți, una de fete și una mixtă, de doĭ învățătorĭ și o învățătoare.

In comună sunt două bisericĭ, deservite de douĭ preoți și patru dascălĭ.

Ciocănești-Mărgineni, *sat*, în pl. Borcea, jud. Ialomița, pendinte de comuna cu același nume. Este situat pe malul stîng al brațuluĭ Botul, lîngă satul Ciocănești-Sîrbĭ, de care este lipit spre V. Spre E. este lipit de satul Ciocănești-Pămînteni.

Populațiunea satuluĭ este de 170 familiĭ, din carĭ 30 familiĭ Țigani.

In sat se află: o școală de băeți cu un învățător; o școală de fete; o biserică, deservită de doĭ preoți și doĭ dascălĭ.

Vite sunt: 861 boĭ, 41 bivolĭ, 518 caĭ, 1055 oĭ și 280 porcĭ.

Ciocănești-Pămînteni, *sat*, în pl. Borcea, jud. Ialomița, pendinte de com. Ciocănești-Mărgineni. Este situat lîngă satul de reședință, de care este alăturat.

Ciocănești-Sîrbĭ, *com. rur.*, în pl. Borcea, jud. Ialomița, situată între comunele Ciocănești-Mărgineni și Vărăști, la o distanță de 25 kil. de orașul Călărași.

Teritoriul comuneĭ se întinde din Dunăre, spre N., până în teritoriul comuneĭ Mihaiŭ-Viteazul, coprinzînd parte loc băltos în lunca Dunăreĭ și parte loc șes, avînd suprafața de 14900 hect., din care 4000 hect. bălțiș, 1000 hect. izlaz și 9900 hect. pămînt de cultură. Moșia poartă numele de Ciocănești-Mihaiŭ-Vodă, proprietate a statuluĭ, foastă pendinte de mănăstirea Mihaiŭ-Vodă din București. Pe periodul 1883 — 1893 a fost arendată cu suma de 135000 leĭ. Pe această moșie este și comuna Mihaiŭ-Viteazul.

Comuna se compune dintr'un singur sat, situat pe țărmul stîng al brațuluĭ Căcîna și spre V. de satul Ciocănești-Mărgineni, de care este lipit.

Populațiunea comuneĭ este de 338 capĭ de familie, cu 1437 suflete, saŭ 720 bărbați și 717 femeĭ, din carĭ 1419 Romînĭ, 8 Grecĭ, 7 Ungurĭ și 3 Turcĭ; 1427 creștinĭ, 7 catolicĭ și 3 mahometanĭ; 355 agricultorĭ,

www.dacoromanica.ro

7 meseriaşĭ, 21 comercianţĭ, 6 cu profesiunĭ libere, 24 muncitorĭ şi 10 servitorĭ. Ştiŭ carte 137 persoane.

Vite sunt: 669 caĭ, 451 boĭ, 2735 oĭ, 10 capre, 251 bivolĭ şi 377 porcĭ.

Budgetul comuneĭ în 1887—1888 era la venitурĭ de 4661 leĭ şi la cheltuelĭ de 5452 leĭ.

Sunt 2 şcolĭ, una de băeţĭ, cu 74 elevĭ şi una de fete, cu 57 eleve; o biserică, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ.

Aicĭ se ţin 2 bîlciurĭ, unul la 8 Septembrie şi altul la Dumineca-Floriilor.

Prin comună trece calea judeţeană Slobozia-Urziceni.

Ciocea, *movilă*, jud. Brăila, la 3 kil. spre N. de satul Strîmbul.

Cioceanca, *pădure,* în pl. Cîmpuluĭ, jud. Ialomiţa, pe teritoriul comuneĭ Moldoveni. Este proprietate a statuluĭ. Are o suprafaţă de 60 hect. Esenţe: stejar, ulm şi plop.

Cioceni, *sat,* face parte din com. rur. Tomşani, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Cioceşti, *sat,* jud. Argeş, pl. Oltuluĭ, pendinte de comuna rurală Bărbăteşti; are 40 locuitorĭ.

Cioceşti-Mîndra, *com. rur.*, în pl. Teleormanuluĭ, jud. Teleorman, la N.-E. plăşeĭ, pe valea Cotmeneĭ, la 84 kil. de T.-Măgurele. Are două sate: Mîndra, situat parte pe deal, parte pe valea Cîrna, spre N.; satul de reşedinţă, Cioceşti, care se află numaĭ pe deal.

Se învecineşte la N. cu comuna Malul, la S. cu comuna Bîrla, la V. cu rîul Cotmeana, la E. cu hotarul moşieĭ Miroşi şi cu Valea-Tecuciuluĭ.

Populaţiunea este de 261 capĭ de familie, saŭ 1477 suflete, din carĭ 290 contribuabilĭ.

Intinderea comuneĭ, cu moşiile aflate pe dînsa, este de aproape 800 hect. In cătunul Cioceşti sunt afară de moşneniĭ, 49 locuitorĭ împroprietăriţĭ pe 224 hect.

Proprietar principal este familia răposatuluĭ Nicolae Butculescu, care posedă 400 hect. arabile, 20 hect. pădure şi un hect. vie; iar restul de 200 hect. aparţine moşnenilor.

Solul este mediocru pentru agricultură; mare parte este nisipos, maĭ cu osebire cel din Valea-Cotmeneĭ.

Vite sunt: 2367 capete, dintre carĭ: 569 boĭ şi vacĭ, 113 caĭ, 1410 oĭ şi capre şi 275 porcĭ.

Are o şcoală, cu un învăţător, frecuentată de 15 elevĭ; 2 bisericĭ, una în cătunul Cioceşti şi alta în Mîndra. Cea din Cioceşti este deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ. Localul primărieĭ este sub acelaşĭ acoperămînt cu şcoala. Ca stabilimente industriale are un atelier pentru fringhiĭ, o piuă pentru abale şi o moară cu aburĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 2525 la venitурĭ şi de leĭ 2505, banĭ 73 la cheltuelĭ.

Comuna Cioceşti-Mîndra este străbătută de la N. spre S. de şoseaua judeţeană Roşiori-Urlueni. Cu comuna Malul şi cu cătunul Podişorul se leagă prin şosele vecinale.

Satul Cioceşti este foarte vechiŭ. El se vede trecut în catagrafia satelor şi a cetelor de moşteni, întocmită la jumătatea secoluluĭ al XVIII-lea. Făcea parte din judeţul Teleorman, pl. Cotmeneĭ. La modificarea administrativă a judeţelor, în 1836, a fost trecut la plasa Teleormanuluĭ, din care face parte şi astăzĭ. Satul Mîndra s'a format maĭ în urmă.

Ciocheni, *mahala*, în com. rur. Merţi-din-Faţă, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Ciochina, *com. rur.*, în pl. Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa, situată pe partea stîngă a rîuluĭ Ialomiţa, între comunele Căzăneşti şi Andrăşeşti, la o distanţă de 51 kil. de oraşul Călăraşi, capitala judeţuluĭ.

Teritoriul comuneĭ este proprietate particulară şi coprinde 3500 hect., din carĭ 175 hect. pădure, 80 hect. bălţiş şi restul loc pentru cultură.

Sunt împroprietăriţĭ pe moşie 91 locuitorĭ.

Se compune dintr'un singur sat, situat pe malul stîng al rîululuĭ.

Populaţiunea comuneĭ este de 238 capĭ de familie, saŭ de 979 locuitorĭ (502 bărbaţĭ şi 477 femeĭ), din carĭ 971 Romînĭ, 2 Grecĭ şi 6 Bulgarĭ. Sunt 973 creştinĭ şi 6 catolicĭ; 261 agricultorĭ, 7 meseriaşĭ, 10 comercianţĭ, 10 de profesiune liberă, 13 muncitorĭ şi 37 servitorĭ. Ştiŭ carte 156 persoane; nu ştiŭ 823.

Vite: 415 caĭ, 708 boĭ, 2363 oĭ, 55 capre, 28 bivolĭ, 5 asasinĭ şi 1120 porcĭ.

Budgetul comuneĭ în 1887—1888 era la venitурĭ de 7230 leĭ, şi la cheltuelĭ de 6062 leĭ.

Sunt 2 şcolĭ, una de băeţĭ, frecuentată de 66 elevĭ, şi avînd un învăţător retribuit de stat şi comună, şi una de fete, frecuentată de 59 eleve şi avînd o învăţătoare, retribuită de comună. Localul este construit de com.

Ciochina, *iaz,* pe teritoriul sa-

www.dacoromanica.ro

tuluĭ Onești, com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași.

Ciochina, *loc izolat*, în comuna Odăile, jud. Buzău.

Ciochina, *trup de moșie*, la N.-E. moșieĭ Ștorobăneasa, județul Teleorman, care se întinde dincolo de jud. Teleorman. Se învecinește spre V. cu proprietățile locuitorilor din com. Ștorobăneasa. Face însă parte din corpul moșieĭ Ciochina, din județul Vlașca. Locuitoriĭ din Ștorobăneasa zic acestuĭ trup de moșie La-Ciochină.

Ciochina, saŭ Racoviță, *trup de moșie*, nelocuit, pendinte de com. Cacaleți, plasa Marginea, jud. Vlașca, încorporat în proprietatea Cacaleți. Are o suprafață de 679 hect. loc ses. A fost proprietatea statuluĭ. Aparținea mănăstireĭ Sf. Gheorghe. Azĭ, aparține succesorilor luĭ Marghiloman.

Ciochina, *măgură*, jud. Vlașca, situată pe proprietatea Cacaleți.

Ciochindel (Măgura-luĭ-), *măgură*, la S.-V. comuneĭ Bogdana, jud. Teleorman.

Ciochinuluĭ (Izvorul-), *izvor*, în com. Odăile, jud. Buzău; începe din culmea munteluĭ Ciochinul și dă în Sărățelul-Bălăneștilor.

Ciochinuluĭ (Vîrful-), *colină*, în com. Odăile, jud. Buzău, pe hotarul săŭ despre com. Brăești.

Ciochița, *măgură*, în com. Adămești, jud. Teleorman.

Ciochițăĭ (Dealul-), *deal*, în comuna Diculești, pl. Oltețul-d.-j., jud. Vîlcea.

Ciociĭ (Valea-), *vale*, com. Cacova, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Ciocile, *com. rur.*, pl. Călmățuiuluĭ, jud. Brăila, așezată pe partea de S. a laculuĭ Plașcul, în depărtare de 78 kil. de orașul Brăila. Se mărginește la S.-S.-E. cu com. Chichinețul, la N.-N.-E. cu com. Jugureanul, la N.-E. cu com. Colțea și la S. cu jud. Ialomița. Comuna este pe șes și are forma unuĭ trapez regulat. Suprafața eĭ e de 3472 hect.

Are o populație de 328 capĭ de familie, saŭ 1468 suflete, din carĭ 131 contribuabilĭ. Știŭ carte 97 persoane; nu știŭ 1371.

Budgetul com. este de 14582 leĭ, 80 banĭ la venituriĭ și de 14105 leĭ, 15 banĭ, la cheltueliĭ.

Sătenĭ împroprietărițĭ după legea din 1864, sunt 235; neîmproprietărițĭ 68. In Ciocile sunt 5 debite și 10 cîrciumĭ.

Vite marĭ cornute sunt 2119 (1114 boĭ, 967 vacĭ, 12 taurĭ, 21 vițeĭ, 5 bivolĭ); caĭ 946, oĭ 2005, rîmătorĭ 879 și capre 9.

Comuna are o biserică, clădită între anii 1875—79 de comună, cu ajutorul locuitorilor și al proprietaruluĭ, G. San-Marin. E deservită de 1 preot și 2 cîntăreți. Are o școală de băeți, înființată la 1834, frecuentată de 25 elevĭ și una de fete, înființată la 1875 și frecuentată de 7 eleve.

Drumurĭ sunt: la Rușețul, spre N.-V., pe la coada laculuĭ Plașcul, prin Movilele-Gemene, 16 kil.; la Buzău, prin moșia Macoveiŭ, la V.; la cătr. Nicolești (jud. Ialomița) spre S.; la Chichinețul, drept pe la Crucealuĭ-Drăghicĭ, 3 kil.; la Colțea, spre N.-E., tot drept, pe drumul Chichinețuluĭ, 7 kil.; la Jugureanul, spre N., pe la Crucea-luĭ-Toader, 44 kil.

La o depărtare de 3—4 kil. spre S., se află cîte-va crucĭ, urmele vechiuluĭ sat, care fiind așezat cam în vale, a cauzat strămutarea com. în locul actual.

Ciocile, *sat*, jud. Brăila, la mijlocul com. Ciocile, în partea de E., pe malul despre S. a laculuĭ Plașcul, la 78 kilom. spre S.-V. de orașul Brăila. Acest sat este înființat de vr'o 100 de anĭ și s'a numit ast-fel după numele movilelor Ciocile ce sunt la Sudul luĭ.

Vatra satuluĭ e de 50 hect., cu 385 case, 9 cîrciumĭ, o brutărie și o moară cu aburĭ.

Are o școală de băeți, întreținută de stat, frecuentată de 50 elevĭ, și una de fete, înființată la 1875, întreținută de comună și frecuentată de 16 eleve. Ambele școlĭ aŭ un local propriŭ de zid. Biserica este zidită de loc. la 1873 și e acum deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 paracliser. Populațiunea satuluĭ și a comuneĭ este de 328 capĭ de familie, saŭ 1468 suflete, din carĭ 751 bărbațĭ și 717 femeĭ; 721 căsătorițĭ și 747 necăsătorițĭ. Știŭ carte 97 persoane, nu știŭ 1371.

Vite sunt: 946 caĭ, 2119 vite marĭ cornute, 2005 oĭ, 9 capre și 876 rîmătorĭ.

La 500 m. în partea de E. a satuluĭ se află armanul arendașuluĭ cu o moară de aburĭ.

Ciocile, *moșie*, pendinte de com. Ciocile, pl. Călmățuiul, județul Brăila, proprietatea moștenitorilor G. San-Marin; are o întindere de 2650 hect. și aduce un venit anual de 40960 leĭ.

Ciocile, *movilă*, la 4½ kil. spre S.-V. de satul Ciocile. La această movilă se întîlnesc hotarele județelor Brăila, Buzăul și Ialomița.

www.dacoromanica.ro

Ciocile-Goale, *deal,* în com. rur. Jidoştiţa, plasa Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Ciocîltani, *deal,* în com. rur. Oreviţa, pl. Blahniţa, jud. Mehedinţi.

Ciocîlteiul, *sat,* face parte din com. rur. Roeşti, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 614 locuitorĭ (305 bărbaţĭ şi 309 femeĭ). Aci e o biserică, reparată la anul 1845.

Ciocîlteilor (Dealul-), *deal,* la E. com. Lăpuşata, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Ciocîrlanilor (Dealul-), *munte,* în com. Dorna, jud. Suceava.

Ciocîrlanul, *izvor,* în jud. Buzău, comuna Chiojdul; ese din muntele Pitica şi se scurge în rîul Bîsca-Chiojduluĭ.

Ciocîrlanul, *loc cu izvoare,* pl. Tazlăul-d.-s., com. Solonţul, jud. Bacău, de unde izvoreşte pîrîiaşul Cucueţi.

Ciocîrleşti, *sat,* în partea de S. a com. Valea-Satuluĭ, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ. E situat pe valea dealuluĭ ce mărgineşte comuna la V., pe o întindere de 604 hect., din carĭ 111 hect. sunt pădure, iar 58 hect., loc de arătură şi vatra, sunt ale locuitorilor. Are o populaţie de 32 familiĭ, saŭ 157 suflete.

De acest sat maĭ ţin cătunele: Golia, Corcodelul şi Lunca, a căror întindere şi populaţie este coprinsă în acest sat.

Vite sunt: 140 vite marĭ cornute, 40 oĭ, 17 caĭ şi 9 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 20 pluguri şi 24 care cu boĭ.

Ciocîrlia, *cătun,* al comuneĭ Scurteşti, jud. Buzău, situat pe malul stîng al rîuluĭ Buzău, cu 170 locuitorĭ şi 43 case; are subdivizia Mălureni; în vechime se numea Ulmi şi Tătuleşti.

Ciocîrlia, *deal,* pe care sunt plantate viĭ, situat pe moşia statuluĭ Dorobanţul, jud. Teleorman. Aceste viĭ aŭ fost date cu embatic locuitorilor din com. Cîrligaţĭ, care acum le-aŭ rescumpărat.

Ciocîrlia, *lac,* jud. Teleorman, la N.-E. com. Băseşti, spre hotarul despre moşia Roşiorilor.

Ciocîrlia, *movilă,* pe malul stîng al rîuluĭ Buzăul, căt. Ciocîrlia, com. Scurteşti, jud. Buzău.

Ciocîrlia, *movilă,* în jud. Buzău, com. Scurteşti, căt. Vadul-Paşiĭ, numită şi Movila-de-la-Vadul-Paşiĭ, în locurile date însurăţeilor Băscenĭ. Această movilă a fost explorată în 1881, la locul unde s'aŭ găsit osemintele unuĭ militar, îngropat cu calul său şi resturĭ de armăturĭ: o sabie, o zea mare şi altele, depuse acum în Muzăul de Antichităţĭ din Bucureşti.

Ciocîrlia, *munte,* în com. Broşteni, jud. Suceava.

Ciocîrlia, *pădure,* pe moşia Cernăteşti, comuna Cernăteşti, jud. Buzău. Are 12 hect.

Ciocîrlia, *pîrîŭ,* izvoreşte din partea de N. a satuluĭ Gîrceni, pl. Racova, jud. Vasluiŭ, de la locul numit Răciul; curge spre S., prin satul Gîrceni, şi se varsă în Pîrîul-Stuhuluĭ.

Ciocîrlia, *vălcea,* ce se formează pe teritoriul com. Coteana, pl. Siul-d.-s., judeţul Olt. Străbate comuna de la N. la S. Se întîlneşte cu vălcelele: Milcoveanul, Purcelul şi Fîntîneaua şi formează vălceaua numită Coteniţa.

Ciocleşti, *deal,* cu direcţia S.-E., com. Diţeşti, pl. Filipeştĭ, jud. Prahova. Pe dealurĭ sunt plantate viĭ, pruniĭ, nucĭ şi merĭ.

Cioclovina, *deal,* în com. Govora, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Cioclovina, *vale.* (V. com. rur. Menţi-din-Jos).

Cioclovina-de-Jos, *schit,* situat sub creasta dealuluĭ cu acelaşĭ nume, la N. de mănăstirea Tismana, jud. Gorj. S'a fondat la 1715, de Stanca Glogoveauu.

Tot la această dată s'a fondat şi schitul din vîrful Cioclovineĭ cu ajutorul luĭ Obedeanu Vel Serdarul.

Schitul Cioclovina-d.-j. are 1 călugăr, 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Ciocoaica, *deal,* între com. Văleni şi Lăicăi-Runceasa, pl. Argeşelul, judeţul Muscel. Acestuĭ deal îĭ maĭ zice şi Olarul. Vîrful său poartă acelaşĭ nume.

Ciocoeşti, *sat,* jud. Dîmboviţa, plaiul Ialomiţa-Dîmboviţa, căt. com. Colibaşi.

Ciocoeşti, *loc izolat,* com. Aninoasa, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Ciocoiul, *vălcel,* comuna Ciomăgeşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Se varsă în Cungrea-Mare, pe ţărmul stîng, tot în com. Ciomăgeşti.

Ciocova, *pădure.* (V. Tîrnauca, pădure, com. Tîrnauca, plasa Herţa, jud. Dorohoiŭ).

Ciocoveni, *sat,* face parte din

www.dacoromanica.ro

com. rur. Valea-Dragului, plasa Negoești, jud. Ilfov. Este situat la V. de Valea-Dragului, pe malul stîng al rîului Sabarul. In dreptul satului e o mică insulă, formată de rîul Sabarul.

Se întinde pe o suprafață de 1107 hect., avînd o populație de 468 locuitori.

D-l I. Niculescu are 850 hect. și locuitorii 257 hect. Proprietarul cultivă 750 hect., 50 sunt sterpe și 50 izlaz. Locuitorii cultivă 239 hect., 15 sunt rezervate pentru izlaz și restul este vie. Comerciul se face de 3 cîrciumari.

Are 1 pod stătător; 1 mașină de treerat cu 1 aburi.

Numărul vitelor mari e de 267 și al celor mici de 765.

Ciocracul, *numire*, ce se mai da cătr. Cosmina-d.-s., pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Ciocracul, *mahala*, din comuna Drajna-d.-j., pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Ciocracul, *deal*, la S. și S.-E. de com. Drajna-d.-s., pl. Teleajenul, jud. Prahova, avînd ca piscuri mai înalte: Scafele și Malul-de-Răsună.

Ciocracul, *trup de moșie*, a statului, pendinte de schitul Cheia și Cotroceni, jud. Prahova, care, pe periodul 1888-93, s'a arendat cu 5872 lei anual. Această moșie s'a arendat, împreună cu Valea-Schitului, Văleni și Valea-Satului, afară de părțile vîndute de veci.

Ciocul, *cătun*, în plasa Tîrgului, jud. Teleorman, situat pe calea județeană Turnul-Roșiori-Strîmbeni, la distanță de 2 kil. de com. Scriostea. Ține de com. Cucueți. Are o populațiune de 159 suflete, din cari 39 contribuabili.

Ciocul, *măgură*, situată pe teritoriul comunei Alimănești, pl. Siul-d.-s., jud. Olt. S'a numit ast-fel fiind-că multă vreme a stat pe vîrful ei o cruce.

Ciocul, *poiană*, plasa Jiul-d.-mj., com. Podari, jud. Dolj.

Cioculani, *deal*, în com. rur. Menți-din-Jos, plasa Motrul-d.-j., jud. Mehedinți.

Ciofeni, *sat*, în partea de S.-V. a com. Telejna, plasa Mijlocul, jud. Vasluiu, situat între două dealuri cu loc deschis.

Are o suprafață cam de 858 hect., din cari: 114 hect. pădure, și 601 hect. loc de cultură, fînați, imaș ale proprietățeĭ și 143 hect. ale locuitorilor, cu 8 hect. vie. Are o populațiune de 45 familii, saŭ 240 suflete. In sat este o cîrciumă și o moară cu aburi.

Moșia satului Ciofeni este proprietate, parte a d-lui Dimitrie Castroianu și parte a răzeșilor.

Vite sunt: 282 vite mari cornute, 300 oi, 14 cai și 20 rîmători.

Locuitorii posedă: 36 care cu boi, 32 pluguri, 2 căruțe cu cai; 30 stupi.

Cioflanul, *cătun*. (V. Gostavățul, jud. Olt).

Cioflecul, *pîrîŭ* mic, lîngă satul Ciofliceni, plasa Znagovul, jud. Ilfov.

Cioflecul. (V. Dridul, movilă, pl. Mostiștea, jud. Ilfov).

Cioflești, *sat*, jud. Argeș, plasa Gălășești; face parte din com. rur. Răscăeți-Drăghineasca.

Ciofliceni, *sat*, plasa Znagovul, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Tîncăbești. Este situat spre E. de Tîncăbești și spre V. de balta Znagovul.

Se întinde pe o suprafață de 925 hect., din cari statul are 798 hect. și locuitorii 127 hect. Statul cultivă prin arendașii săi numai 50 hect., iar 748 sunt pădure. Locuitorii cultivă tot terenul, fără să aibă locuri pentru fînețe.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot și 2 cîntăreți și o baltă. Comerciul se face de 3 cîrciumari.

Populația lui e de 493 locuitori.

Ciofliceni, pl. Negoești, județul Ilfov. (V. Preana-Vechie).

Ciofliceni, *moșie*, a statului, județul Ilfov, pendinte de mănăstirea Gruiul; s'a arendat, împreună cu Tîncăbești, pe periodul 1889-94, cu 9880 lei anual.

Ciofliceni, *pădure*, a statului, județul Ilfov, în întindere de 200 hect. (V. Tîncăbești-Ciofliceni, pădure).

Cioflicul, saŭ **Buhaiul**, *cătun*, pendinte de com. Naipul, pl. Cîlnistea, jud. Vlașca, situat între apele Cîlnistea și Glavaciocul, proprietatea d-lui Ilie Stan Dorobanțu. Suprafața moșiei este de 527 hect., din care s'a dat la 42 locuitori 177 hect.

Cioflicul, *pădure*, a statului, în jud. Vlașca, pe proprietatea cu același nume, pendinte de com. Naipul. Această pădure de tufă are o suprafață de 249 hect.

Ciofrîngeni-Pămînteni (Burluși), *sat*, pe apa Topologului, jud. Argeș, pl. Topologul, pen-

www.dacoromanica.ro

dinte de com. rur. Alimăneşti-Ciofrîngeni. Are o populaţie de 55 familii. In sat sunt: o biserică, cu hramul Buna-Vestire, deservită de un preot şi un cîntăreţ; o şcoală primară rurală.

Ciofrîngeni-Ungureni, *sat,* pe rîul Topologul, pl. Topologul, jud. Argeş, pendinte de com. rur. Alimăneşti-Ciofrîngeni. Are o populaţie de 70 familii. In sat e o biserică vechie, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Ciohoranca. Vezi Rangul, pîrîu, jud. Suceava.

Ciohoreni, *sat,* pe moşia şi în com. Miroslăveşti, jud. Suceava. Aşezat pe ambele ţărmuri ale pîrîului Rangul. Are o populaţie de 217 capi de familie, saŭ 948 suflete, (479 bărbaţi şi 469 femei), din cari 12 izraeliţi. Sunt 195 contribuabili.

Vatra satului ocupă suprafaţa de 75 fălci şi 78 prăjini. Locuitorii împroprietăriţi după legea din 1864 sunt: 45 fruntaşi, 51 mijlocaşi şi 38 pălmaşi, stăpînind 337 fălci şi 35 prăjini.

Are o biserică, cu hramul Sf. Niculae, zidită la 1864 de locuitori ajutaţi de prinţul Gr. M. Sturdza, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţi. Improprietărită la 1864 cu 8 fălci şi 40 prăjini. Şcoala din Miroslăveşti servă şi acestui sat. Drumurile principale sunt: la Muncel (2120 m.), la Verşeni (5375 m.), la Cozmeşti (2968 m.) şi la Miroslăveşti (2060 m.).

Ciohoreni, *deal,* pe coastele căruia stă satul cu acest nume, jud. Suceava.

Cihorinul, *loc.* (Vezi Şcrbăneşti, localitate, com. Buneşti, plasa Mijlocul, jud. Fălciŭ).

Cioiana, *pîrîu,* izvoreşte din sus de cătunul Tunşi, de la Creţeşti, com. Ţicleni, pl. Jiului, judeţul Gorj; udă cătunele Tuşi, Ţicleni, Răşina şi Peşteana-d.-s., şi se varsă în Jiŭ, în dreptul com. Peşteana, unde este şi 1 pod de lemn, numit Podul-Cioenei.

Cioiana, *vale,* plasa Jiul, judeţul Gorj, aparţinînd la origină comunei Ţicleni. Are direcţie N.-S. pănă la cătunul Tunşi, iară de aci la Ţicleni, schimbă direcţia, îndreptîndu-se către S.-V. şi dînd în Valea-Jiului.

Valea îşi are numele de la pîrîul Cioiana, afluent de partea stîngă a Jiului.

Cioinagi, *cătun,* cu vr'o 8—10 case, în com. Bălinteşti, plasa Horincea, jud. Covurluiŭ.

Cioinagi, *moşie* particulară, de 325 hect., com. Bălinteşti, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ.

Cioinagi, *pîrîiaş,* pe teritoriul comunei Bălinteşti, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ; se varsă în pîrîul Chineja.

Ciolacul, *pîrîŭ,* ce curge prin jud. Roman, pl. Fundul, com. Bălueşti şi Iucşeşti. Izvoreşte la E. de satul Tabăra; curge de la E. spre V.; udă satul Iucşeşti-d.-j. şi se varsă în rîul Siretul, de a stînga, mai spre S. de satul Iucşeşti-d.-j. Primeşte pîrîul Bălueşti.

Ciolaculuĭ (Iazul-), *iaz,* pe cursul Volovăţuluĭ, în suprafaţă de 31 hect., 51 arii, pe teritoriul satului Adăşan, comuna Avrămeni, pl. Başeiul, judeţul Dorohoiŭ.

Ciolanul, *schit de călugări,* în jud. Buzăŭ, com. Tisăul, cătun. Haleşul, cu 70 monahi, fost fondat de Doamna Neaga, cam pe la 1590, dar nu mult după aceea, din cauza invaziunilor, a fost părăsit. Pe la începutul secoluluĭ al XVIII-lea, niste monahi de la schitul Ciobănoaia, vizitîndu-l, găsesc biserica cu totul ruinată şi în interior crescute numaĭ bălăriĭ. Eĭ se decid a rămîne aci, în mijlocul secularelor păduri, ce-l înconjuraŭ, ca să se poată deda cu totul unei viete sufleteşti şi ascetice. Reparară dar biserica şi in curînd Ciolanul deveni un schit înfloritor şi avut prin multele donaţiĭ ce primea şi crescînd tot de odată şi numărul monahilor. Vechea biserică, (Sf. Gheorghe), nu le maĭ fu încăpătoare; de aceea se simţi necesitate aĭ ridica o altă. Episcopul Chesarie, în 1818, o zidi cu cheltuiala sa, dîndu-ĭ hramul S-ţiĭ Apostoli Petru şi Pavel. In 1855 Iunie 24, această biserică a ars. Starițul Ioanichie o reconstrui şi în 1862 se termină. Ambele biserici sunt înconjurate cu chilii bune şi curat întreţinute.

In apropiere de această mănăstire, se află biserica Cetăţuia, situată pe un deal înalt, împrejurul căruia se cunosc urmele unuĭ şanţ, pe care, se zice, că doamna Neaga l'ar fi făcut ca apărare contra invaziunilor turceştĭ. Chiar a existat o cetăţue, de aceea a şi luat biserica numele de Cetăţuia. Ea a fost fondată de repausatul Iosif Singel, în anul 1859, dinpreună cu alţĭ părinţĭ aĭ mănăstireĭ.

Pe lîngă serviciul bisericeĭ şi al gospodărieĭ caselor lor monahiĭ maĭ lucrează şi alte lucruri de lemnărie, ca: linguri, icoane, etc. Aci se fabrică şi renumita apă de melisa.

www.dacoromanica.ro

Ciolanul, *deal*, în județul Roman, pl. Fundul, com. Averești, spre E. de satul Averești-Răzășĭ. Este acoperit cu pădure seculară. In acest deal sunt cariere de piatră de o bună calitate. Se maĭ numește și Mîrșavul.

Ciolanul, *lac*, pl. Băilești, com. Catanele, jud. Dolj. Seacă cu desăvîrșire în timpul verei.

Ciolanul, *movilă*, în plasa Ialomița-Balta, județul Ialomița, pe teritoriul comuneĭ Poiana.

Ciolanul, *pădure*, pl. Bistrița-d.-s., jud. Bacău, de pe teritoriul comuneĭ Berești.

Ciolanul, *vale*, jud. Vlașca, trece prin com. Ciolanul și se varsă în apa Cîlnișteа.

Ciolanul-Pangăl, *com. rur.*, cu 570 loc. cu căt. Petru-Rareș, pl. Marginea, jud. Vlașca, proprietatea fraților Pangăl; are suprafața de 2448 hect. S'a dat la 66 locuitorĭ suprafața de 358 hect.

Budgetul comuneĭ în 1887 a fost de 2136 leĭ la venitурĭ și de 1945 leĭ la cheltuelĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ, din care una are hramul Sfinților Voevozĭ și s'a zidit la 1859 cu ajutorul proprietaruluĭ; sunt deservite de 1 preot și 3 dascălĭ.

Comuna este situată la extremitatea de N. a plășeĭ în coasta uneĭ vîlcele numită Valea-Vladuluĭ, pe care se află un helești.

Prin pădurea acesteĭ proprietățĭ trece drumul vechiŭ numit de sătenĭ Brazda-luĭ-Traian.

Este departe de Giurgiu de 25 kil., de Stănești, reședința plășeĭ, de 16 kil., iar de București de 50 kil. Prin sat trece o șosea, care duce la comuna Pangăl.

Vite sunt: 342 boĭ și vacĭ, 20 caĭ, 650 oĭ și capre și 270 porcĭ.

Ciolanuluĭ (Linia-), *cătun*, al com. Tisăul, jud. Buzău, cu 260 loc. și 56 case, format de foștiĭ Țiganĭ aĭ schituluĭ Ciolanul. Are sub-diviziile: Ciolăneanca și Miluiți.

Ciolanuluĭ, (Morile-), *mică proprietate* a statuluĭ, în comuna Cândești, jud. Buzău, având 27 hect. și 4 morĭ pe rîul Buzău, zise ale Ciolănenilor, fiindcă aparțineau de schitul Ciolanul.

Ciolanuluĭ (Munțiĭ-), *serie de coline*, ce începe din com. Grăjdana, jud. Buzău, de la Vîrful-Predealuluĭ și se termină în comuna Tisăul în Vîrful-Braduluĭ, despărțind valea rîuluĭ Buzău de Valea-Nișcovuluĭ. Ele sunt formate maĭ mult din stîncĭ calcaroase, de unde se extrage pietre de construcțiunĭ, de var, etc. E acoperită de păduriĭ seculare. Cea maĭ mare înălțime a lor e în com. Grăjdina, căt. Miluiți, în punctul numit Vîrful-Ciolanuluĭ.

Ciolanuluĭ (Poiana-), *poiană*, în ramificațiile muntelui Ciolanul din com. Măgura, jud. Buzău.

Ciolanuluĭ (Vălceaua-), *vălcea*, între moșiile Plopi și Zîmbreasca, din pl. Teleormanuluĭ, jud. Teleorman. Inceputul eĭ este aproape de com. Balaci; se termină în Valea-Beoceĭ.

Ciolăneanca, *subdivizie* a *cătunului* Linia-Ciolanul, din com. Tisăul, jud. Buzău.

Ciolăneanca (Vatra-Schituluĭ-Ciolanul), *proprietate* a schituluĭ Ciolanul, în com. Tisăul, jud. Buzău, în jurul mănăstireĭ. Are ca 30 hect. fînețe, livede, etc.

Ciolăneanca, *pădure*, a statuluĭ, pendinte de Ciolanul în com. Tisăul, jud. Buzău. Are 595 hect., acoperite de stejarĭ seculariĭ, în mijlocul cărora e ascuns schitul Ciolanul.

Ciolănești, *cătun*, în com. Mănăstioara, pl. Zăbrăuțul, jud. Putna. Este situat pe Dealul-luĭ Ciolan, ce face parte din Dealul-Mare și despărțit de com. prin pîrîul Zăbrăuțul-Mic.

Are o populațiune de 246 suflete, care locuesc în 67 case.

Ciolănești-Baldovinești, *moșie*, a statuluĭ, în com. Ciolănești-din-Deal, pl. Teleormanuluĭ, jud. Teleorman.

Ciolănești-din-Deal, *com. rur.*, în pl. Teleormanuluĭ, jud. Teleorman, situată pe Valea-Cîinelui, la distanță de 26 kil. de Roșiori-de-Vede, 70 kil. de reședința județuluĭ și 47 kil. de la Alexandria.

Se învecinește cu comunele Siliștea-Gumeștĭ, Zîmbreasca, Ciolănești, Lada, Slăvești, Zlotești și Tătărești-d.-j.

Populațiunea acesteĭ comune este de 575 capĭ de familie, saŭ 2365 suflete, din carĭ 537 contribuabilĭ.

Suprafața comuneĭ, cu vatra satuluĭ și cu moșiile de pe dînsa, este de 3800 hect., dintre carĭ 1827 pămînt arabil și 300 pădure. Pe această moșie sunt împroprietăriți 398 locuitorĭ, pe o întindere de 1673 hect. Pădurea, proprietatea statuluĭ, se numește de către locuitorĭ și Teleormănelul; oficial e recunoscută sub numele de Ciolănești-Baldovinești; e compusă din: stejărică, cer, arțar, frasin, ulm, jugastru, carpen, alun și teiŭ. Este pădure bătrînă și se găsește printr'însa

www.dacoromanica.ro

arborĭ până la 70 centimetri circumferinţă. Solul este maĭ mult şes, mediocru pentru agricultură.

Numărul vitelor este de 10303 capete, din carĭ 1522 boĭ şi vacĭ, 574 caĭ, 7706 oĭ şi 501 porcĭ.

Are un local de primărie; o şcoală, frecuentată de 16 elevĭ; 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

Aci se ţin şi 2 bilciurĭ anuale, la 14 Septembre şi la Duminecа-Tomeĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 12618 banĭ 63 la venitурĭ, şi leĭ 10493 la cheltuelĭ.

In această comună, pe cînd exista vechiul drum al Craioveĭ, cunoscut sub denumirea de Drumul-Olaculuĭ (acum 50 anĭ), se afla un releŭ poştal important. Ruinele grajdurilor de caĭ se văd încă şi azĭ.

Drumurile de comunicaţiune sunt: la comunele Ciolăneşti-din-Vale, Zîmbreasca, Ciurari, Zloteşti şi Gumeşti prin căĭ vecinale. Ia partea despre V., ca la 2 kil. de sat, se văd ruinele uneĭ bisericĭ, unde se spune că a fost mănăstirea Baldovineşti. Zidirea, care se arată a fi fost solidă, este astăzĭ adăpostul vitelor şi al gunoaielor; împrejurul eĭ se văd urme de locuinţe şi un şanţ care o înconjură. S'aŭ găsit şi morminte.

Moşia Ciolăneşti a fost a mănăstireĭ Baldovineşti. Satul Ciolăneşti este unul din cele maĭ vechĭ ale judeţuluĭ. In catagrafia satelor făcută sub Domnia luĭ C. Mavrocordat, în secolul trecut, îl vedem figurînd în pl. Mijlocul; după anul 1836 a fost trecut în pl. Teleormanuluĭ.

Ciolăneşti-din-Vale, *com. rur.*, în pl. Teleormanuluĭ, jud. Teleorman, situată pe Valea-Cîineluĭ, la Sudul comuneĭ Ciolăneşti-din-Deal. Este aşezată pe coasta văeĭ. Poartă şi numirea de Capul-Luncĭĭ.

Populaţiunea comuneĭ este de 956 suflete, dintre carĭ 168 capi de familie.

Suprafaţa comuneĭ, dimpreună cu proprietatea statuluĭ şi cu moşia Slăveşti-Zloteşti, tot a statuluĭ, care cade tot pe teritoriul eĭ, este de 2240 hect., la carĭ se maĭ adaugă şi 250 hect. pădure. Trupurile de pădure poartă numirile de Bulgăreasca, Cornetul şi Teleormănelul; conţin arborĭ bătrînĭ până la o sută de anĭ şi alţiĭ între 20—50 anĭ.

Pe această moşie sunt împroprietăriţĭ 136 locuitorĭ, pe o întindere de 678 hect.

In com. e o şcoală frecuentată de 12 elevĭ; o biserică deservită de un preot şi un cîntăreţ; o moară cu aburĭ.

Comuna se leagă cu comuna Ciolăneşti-din-Deal, cu căt. Belciugul şi cu com. Ciurari prin şosele vecinale.

Budgetul este de leĭ 4299, banĭ 8 la venitурĭ şi de leĭ 3983, banĭ 34 la cheltuelĭ. Sunt 235 contribuabilĭ.

Satul care se numeşte astăzĭ Ciolăneşti-din-Vale, a purtat numele de Capul-Luncĭĭ. Ast-fel îl găsim trecut în catagrafia satelor de sub a treia Domnie a luĭ C. Mavrocordat, în secolul al XVIII-lea; făcea parte din pl. Mijlocul.

După modificarea din 1836 a împărţiriĭ judeţuluĭ, a făcut parte din pl. Teleormanuluĭ, avînd alipit şi cătunul Belciugul, care astăzĭ ţine de com. Gărdeşti. Numirea, ca şi reşedinţa comuneĭ, era după al cătunuluĭ Belciugul, până la 1859.

Ciolăneşti, Tisa şi Zăbrăuţul, *pădure*, jud. Putna, în suprafaţă de 160 hect., situate pe moşia Ciolăneşti, pendinte de com. Mănăstioara. E limitată la N. şi E. cu răzeşiĭ Fitioneştĭ; la V. cu pădurea d-luĭ V. Apostoleanu; la S. cu răzeşiĭ din Străoane-d.-s.

Ciolcăĭ (Fîntîna-), *fîntînă*, în comuna Slătioara, plasa Horezul, jud. Vîlcea.

Ciolpani, *sat*, face parte din com. rur. Ţigăneşti, plasa Znagovul, jud. Ilfov. Este situat la N. de Bucureşti, între lacul Ţigăneşti şi pădurea Znagovul. Se întinde pe o suprafaţă de 794 hect., cu o populaţie de 648 locuitorĭ.

Din teritoriul satuluĭ, 400 hect. aparţin d-luĭ I. Popescu, care cultivă 125 hect.; 25 sunt izlaz, 250 pădure; 393 hect. sunt ale locuitorilor. In acest sat se află o biserică, cu hramul Naşterea-Maiceĭ-Domnuluĭ, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, zidită, la anul 1843, de starița mănăstireĭ Ţigăneşti, cu ajutorul locuitorilor; o şcoală mixtă, frecuentată de 32 elevĭ şi 4 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 1980 leĭ. Localul s'a construit de judeţ, în anul 1887. Aci este reşedinţa primărieĭ.

In Ciolpani este 1 heleşteŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 239 şi al celor micĭ de 460.

S'aŭ stabilit în sat 9 străinĭ.

Comerciul se face de 5 cîrciumarĭ.

Acest sat s'a format din familiile clăcaşe ale mănăstireĭ Ţigăneşti, din argaţiĭ şi robiĭ mănăstireĭ şi din cîte-va familiĭ venite de aiurea.

Locuitorĭĭ şi-aŭ făcut casele de locuit într'o răritură de pădure.

S'a înfiinţat după anul 1800

www.dacoromanica.ro

și s'a populat mai mult după emanciparea Țiganilor.

Ciolpani, *deal*, com. Valea-Lungă, pl. Prahova, jud. Prahova. Pe acest deal se află livezi și locuri de cultură.

Ciolpani, *iaz*, pe moșia statului Trușești, jud. Botoșani, în partea de V. a comunei Trușești, pl. Jijia. Are o suprafață de 1 hect.

Ciolpani-Țigănești, *pădure*, a statului, având o suprafață de 250 hect., pendinte de com. Țigănești, plasa Znagovul. E formată din 2 trupuri: Despre-Schit (150 hect.) și Despre-Zăvoiu (100 hect.).

Ciolpanul, *sătișor*, în com. Costișa, pl. Bistrița, jud. Neamțu, situat spre marginea comunei Buhușul.

Ciolpanul, *fost schit*, în satul cu aceeași numire, jud. Neamțu, și acum biserică de mir.

Ciolpanul, *vechie numire*, a Bechetului, jud. Dolj.

Ciolpanului (Lacul-), *lac*, în pl. Borcea, com. Gîldăul, jud. Ialomița.

Ciolpănești, *parte* din com. Capul-Pisculuĭ, plasa Rîurile, jud. Muscel.

Ciomaga, *izvor*, în com. Niculești, căt. Petrăchești, jud. Buzău. Incepe din fundul văeĭ Ciomaga și se scurge în rîul Slănicul.

Ciomageĭ (Valea-), *cătun*, al com. Mănești, jud. Buzău. Are 280 locuitorĭ și 64 case.

Ciomagul, *deal*, în jud. Vasluiu. Este o prelungire a dealurilor: Codrul-d.-s. și Codrul-d.-j., cu direcția de la V. spre E. Spre platoul de d'asupra are o dumbravă de stejarĭ.

Acest deal formează limită între com. Mircești și Șoronești. Spre E. formează un semicerc de la V. la S.-E., de unde ia numirea de Holm. Extremitatea de S. a acestuĭ semicerc, se termină în platoul com. Codăești. Pe coasta sa de E. se află satul Rădiul.

Ciomagul, *pisc*, în centrul comuneĭ Bîrzești, pl. Argeșelul, jud. Muscel.

Ciomagul, *podiș*, județul Iași, prelungire în lat a podișuluĭ Ciorani-Ruși, traversînd moșia com. Belcești, din pl. Bahluiul, în direcție nord-sudică. Incepe de la hotarul Hodoreĭ, sat din com. Cotnari, pl. Bahluiul, și se întinde până în șesul Bahluiul, pe o lungime cam de 2300 m. Unindu-se în partea de S. cu dealul Balhuiul prin o iezătură vechie, formează o vale adîncă, în care a existat din vechime un iaz. Tradiția este că acel iaz, format din apa Bahluiuluĭ, avea întinderea de la iezetura, ce era făcută din pămînt amestecat cu lînă, din satul Belcești, până din sus de tîrgul Hîrlăuluĭ, distanță aproape de 20 kil., care iezătură ar fi fost făcută de Stefan-cel-Mare, în scop de a împiedeca, prin strînsura apeĭ, năvălirea barbarilor, cătră vechea reședință din tîrgul Hîrlăuluĭ.

Că acest iaz a fost pe o întindere destul de mare, se dovedește din rădicătura iezătureĭ, ce se află și astăzĭ, în marginea despre V. a satuluĭ Belcești și care are acum o lungime de mai bine de 1 kil., în cît a putut să întrețină apă pe o întindere de cîțĭ-va kil.

Ciomagul, *vale*, în partea de E. a comuneĭ Todireni, pl. Jijia, jud. Botoșani.

Ciomagul, *vălcea*, izvorește din dealul cu acelașĭ nume, com. Bîrzești, jud. Muscel, și se varsă în valea Bîrzeasca, în raionul aceleeașĭ comune.

Ciomăgești, *com. rur.*, jud. Argeș, pl. Oltul, la 35 kil. de com. rur. Tigveni, reședința subprefectureĭ, și la 15 kil. de Pitești. Se compune din 4 sate: Bratia, Ciomăgești, Cungrea și Giuclani, având peste tot 166 familiĭ, cu 721 suflete. In comună sunt 2 bisericĭ și o școală primară rurală. Budgetul comuneĭ, pe anul 1882—83, a fost de 1341 leĭ la venitурĭ și de 1285 leĭ la cheltuelĭ. Această comună se află aproape de limita județelor Argeș și Olt.

După o publicație oficială (1887), această comună numără 150 contribuabilĭ, și are un budget de 1374 leĭ la venitурĭ și de 1457 leĭ la cheltuelĭ.

Prin comună trece pîrîul Cungrul-Mare.

Numărul vitelor era în anul 1887 de 304 capete vite marĭ (290 boĭ și vacĭ, 14 caĭ) și de 536 vite mărunte (406 oĭ, 30 capre și 100 rîmătorĭ).

Ciomăgești, *com. rur.*, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt, compusă din 7 cătune: Răduțești, Fedeleșoiul, Beculești, Dogari, Bădărăi, Păunești și Stănuleasa.

Este situată, parte pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Cungrea-Mare, parte pe dealurile Păunești și Dogari și parte pe pîr. Lăunele, la 52 kil. departe de capitala jud. și la 11 kil. de reșed. plășeĭ.

www.dacoromanica.ro

Comuna, de la început, a fost situată pe acest loc, afară de cătunul Stănuleasa, care a fost mai întîiŭ așezat pe Valea-Sîmburuluĭ și s'a mutat pe Valea-Lăuneluĭ, cînd cu facerea șoseleĭ.

Are o populațiune de 1228 locuitorĭ, în care intră și 7 familiĭ de Țigani. Capĭ de familie sunt 300; contribuabilĭ 259; locuesc în 320 case.

In comună sunt 3 bisericĭ, la Fedeleșoiŭ, Beculești și Stănuleasa, deservite de 2 preoțĭ; cea din Stănuleasa nu funcționează.

Locuitoriĭ împroprietăriță la 1864 sunt: 106 pe moșia Eforieĭ, 45 pe moșia statuluĭ, 50 pe moșia d-luĭ C. Trepteanu și 2 pe moșia d-luĭ I. Zisidis, dîndu-li-se în total 709 hect. Eĭ aŭ 21 caĭ și epe, 80 boĭ, 150 vacĭ, 30 capre, 600 oĭ și 50 porcĭ.

Pe rîul Cungrea-Mare este o moară de măcinat.

Cu pădure, izlaz, delimitarea oamenilor și proprietățile statuluĭ, ale Eforieĭ și ale d-lor C. Trepteanu și Zisidis, comuna are vr'o 4350 hect.

Școala se frecuentă de 50 copiĭ, din numărul de 209 în vîrstă de școală. Cu întreținerea școaleĭ, statul cheltuește anual 1080 leĭ. Știŭ carte 39 bărbațĭ și 2 femeĭ.

Stupĭ cu albine sunt 50.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ este de 2072 leĭ, 45 banĭ la venitурĭ și de 2072 leĭ, 45 banĭ la cheltuelĭ.

Șosele în această comună sunt: șoseaua comunală care trece prin centrul eĭ și o pune în comunicație cu comuna Ciomăgești-de-Argeș la N. și cu comuna Sîmburești la S. și o altă ramură, care pune în comunicație cătr. Dogari cu șoseaua comunală.

E brăzdată de dealurile: Pădureĭ, Sîmbureluĭ, Lăuneluĭ, Stănulești și Gorunuluĭ, toate cu direcția de la N. spre S., și de piscurile: Sglînboaca, Fătăciunea-Mare, Bisericeĭ, Barza, Turiga, Popeĭ, Rîmboaca, etc. Dealurile și piscurile servesc, parte pentru cultură, parte pentru pășunarea vitelor.

E udată de gîrlele: Cungrea-Mare, Sîmburul și Lăunele, și de văile: Ciocoiul, Balomirul, Ciuta, Fîntînele, Sglîmboaca, Fătăciunea-Mare și Fătăciunea-Mică, Rudărimea și Hotarul, etc.

Se mărginește cu județul Argeș și comunele Topana, Păroși și Sîmburești.

Ciomăgești, *sat*, cu 240 locuitуtorĭ, jud. Argeș, pl. Oltul; face parte din com. rur. cu acelașĭ nume.

Aicĭ este reședința primărieĭ. Are o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de un preot și un cîntăreț.

Ciomăgești, *deal*, în raionul comuneĭ Ciomăgești, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt, pe care se cultivă 31 hectare vie.

Ciomăgești, *proprietate* a statuluĭ, în com. Ciomăgești și Mănești, jud. Buzăŭ, pendinte de schitul Găvanul; are 5 hect., pădure, fîneață și livede.

Ciomărca, *munte*, lîngă satul Poiana-Grințieșuluĭ, com. Bistricioara, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu.

Ciomîrneĭ (Pîrîul-), *afluent* al Șomuzuluĭ-Mic, în com. Pleșești, jud. Suceava (2500 metri).

Ciomîrtanul, *sat*, com. Zămostia, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ. (Vezĭ Ruși-Ciomîrtan).

Ciomîrtanul, *deal*, în jud. Roman, pl. Fundul, com. Averești, spre S.-E. de satul Averești-Răzășĭ. Este acoperit cu pădure mare. Are carierĭ de piatră.

Ciomîzga, *pîrîŭ*, afluent al pîrîuluĭ Recea, din com. Văscani, jud. Suceava.

Ciopîrceni, *mahala*, com. Teșila, pl. Peleșul, jud. Prahova.

Ciopîrceni, *munte*, în partea de E. a com. Teșila, pl. Peleșul, jud. Prahova. Servă de pășune.

Ciopîrceni, *vale*, com. Teșila, pl. Peleșul, jud. Prahova. Curge de la E. spre V., și se varsă în rîul Doftana, pe malul stîng, tot în raionul com. Teșila.

Ciopîrceni (Muntele-), *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic încă din anul 1883, pe moșia Muntele-Ciopîrceni, pendinte de com. Teșila, pl. Peleșul, jud. Prahova.

Ciopîrceni-de-Jos, *com. rur.*, pl. Cîmpul, jud. Prahova. Este situată pe malul stîng al rîuluĭ Cricovul-Sărat, la 38 kil. departe de capitala județuluĭ și la 6 kil. de reșed. plășeĭ.

Populația sa e de 2061 loc. (1036 bărbațĭ și 1025 femeĭ), din carĭ: 12 familiĭ de Țigani, 4 de Grecĭ și 4 de Turcĭ.

Capĭ de familie sunt 511; contribuabilĭ 427; case de locuit 545.

In comună e o singură biserică, cu următoarea inscripție:

«Această sfîntă biserică este zidită din temelie și înfrumusețată cum se vede și pe din lăuntru și pe din afară de Dumneaeĭ jupîneasa Joița Stolniceasa a Dum-

www.dacoromanica.ro

nealuï răposatul Stolnicul Tudorache Gușatul și cocon Dumnealor Ion Vel comis și întru ciustea și lauda Adormireï Născătoareï de Dumnezeŭ și pururea Fecioareï Maria și întru Nașterea sfîntuluï Ioan Botezătorul, în zilele Prea Luminatuluï Domn Ion Constantin Nicolae Voevod, fiind Mitropolit Neofit. Maï 30 anul 1776.

Această biserică s'a reparat în 1873, prin contribuțiunile locuitorilor; este deservită de 3 preoți.

Locuitoriï, în număr de 142, s'aŭ împroprietărit la anul 1864 pe moșia Principeluï G. Bibescu, dîndu-li-se 1113 hect. Eï aŭ: 204 caï, 1103 boï, 279 vacï, 775 porcï, 6972 oï, 36 capre și 27 asinï.

In com. e o moară de aburï.

Școala datează în comună de la 1864; a fost frecuentată în anul 1892—93 de 141 copiï, din numărul de 434 în vîrstă de școală. Cu întreținerea personaluluï se cheltuește anual 1566 leï. Știŭ carte 30 bărbați și 7 femeï.

Comerciul se exercită de 9 cîrciumarï.

Budgetul com. este de 10000 leï la venitурï și de 8000 leï la cheltuelï.

Are o șosea comunală, care se desparte în 6 ramurï, adică: Sălciile-Urziceni, Albești-Urlați-Ploești, Fulga-Mizil, Adîncata-București și Rădulești-București.

Comuna e brăzdată de 8 movile, făcute din timpurï îndepărtate. La cîte-va din ele sê găsesc oase de mărimï neexistente în prezent și cosciuge de stejar.

Se mărginește cu comunele: Adîncata, Jilava (jud. Ilfov), Sălciile, Fulga, Ciorani-d.-s. și rîul Cricovul-Sărat.

Ciopîrtaculuï (Vîrful-), *munte*, în comuna Boziorul, jud. Buzăŭ, pe hotarul despre comunele Goidești și Gura-Teghiï.

Cioplea, *sat*, pl. Dîmbovița, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Dudești-Cioplea. Este situat între București și Dudești și însemnat în istorie prin bătălia ce Racoți cu Transilvăneniï dete la anul 1657 armateï care se revoltase în contra luï Const. Basarab, Domnul Țăreï-Romînești.

Suprafața totală a satuluï e de 1405 hect. Proprietarul, d. T. Eftimiu, are 1183 hect. și locuitoriï 222 hect. Proprietarul cultivă 493 hect., (470 rămîn sterpe, 220 izlaz). Locuitoriï cultivă 150 hect. (50 rămîn sterpe, 22 sunt rezervate pentru izlaz).

Are o biserică catolică, deservită de preoți catolicï și o școală particulară (seminar) condusă de 3 profesorï și întreținută din fondurile bisericeï catolice.

Populația satuluï e de 399 sufl.

Numărul vitelor marï e de 243 și al celor micï de 819.

Comerciul se face de 2 cîrciumarï și 1 hangiŭ.

Aicï se îngropaŭ, maï nainte vreme, ceï morți de ciumă.

Cioplești, *sat*, în jud. Roman, pl. Moldova, com. Văleni. Are 10 capï de familie; 12 contribuabilï; 60 locuitorï. Sunt 15 vite marï cornute.

Cioponea, *deal*, la N.-V. de com. Nisipi, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea, pe care sunt plantate viï.

Cioponești, *sat*, face parte din com. rur. Nisipi, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populație de 195 locuitorï. Cade la E. comuneï și este udat de rîul Cerna și Valea-Rea și e străbătut la V. de dealul Nimoiul.

Aci e o biserică fondată la anul 1851.

Cioraca, *sat*, jud. Argeș, pl. Oltul, cu 220 locuitorï; face parte din com. rur. Uda-d.-j. Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot și un cîntăreț; o școală primară rurală.

Cioraca, *sat*, jud. Argeș, pl. Oltul; face parte din com. rur. Valea-Ungurenï.

Cioraci, *pîrîiaș*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul com. Bucșești; se scurge în Pîrîul-Cernuluï.

Cioranca, *com. rur.*, în plasa Cîmpuluï, jud. Buzăŭ, situată în jurul laculuï Glaveșul, departe de Buzăŭ de 21 kil. Limitele sale sunt: La N., începînd de la Movila-Banuluï, hotarul merge pe la capul moșieï Stîlpul, până dă în hotarul moșieï Urseasca și Căldărușa; trece pe la capetele moșiilor Costești, Gomoiasca, Budișteni, Gheräseni și Sudiți; la E. din Sudiți, se lasă pe hotarul moșieï Brebeanca și atinge hotarul moșieï Mărgineanul; la S., după ce a intrat puțin în corpul moșieï Mărgineanul, ia pe hotarul moșieï Bugheni, până dă în hotarul moșieï Miroși, (a luï N. Vasilescu), apoï în hotarul moșieï Miroși (a luï Sf. Nicolaŭ); la V., ajunge de aci în hotarul moșieï Vintileanca, pe care merge până la hotarul moșieï Lespezeanca, de unde dă în hotarul moșieï Stîlpul și continuă pe dînsul până în Movila-Banuluï. Suprafața sa e de 4175 hect., din care 3413 arabile, 187 pădure, 33 fîneață, 328 izlaz și 214 sterp. Proprietățï maï însemnate sunt: Movila-Banuluï, Urseasca saŭ Căldărușa, Cioranca și Sărata-Bugheni, parte ale statuluï, parte particulare. Terenul este un vast șes arabil, întrerupt de puțină pădure, de

www.dacoromanica.ro

apa laculuĭ Glăveşul şi izvorul Leoteasca. Se cultivă cu deosebire porumb. Căĭ de comunicaţie are şoseaua Buzău-Urziceni prin Cioranca şi drumul natural: Costeşti-Mihăileşti prin Movila-Banuluĭ.

Vite sunt: 517 boĭ, 353 vacĭ, 36 viţeĭ, 7 bivolĭ, 107 caĭ, 193 epe, 5 mînjĭ, 160 oĭ, 3 capre şi 443 porcĭ. Stupĭ sunt 80.

Comuna e formată din comunele Bugheni, Cioranca, Limpezişul şi Movila-Banuluĭ. Populaţia sa e de 980 locuitorĭ. Eĭ locuesc în 245 case. Străinĭ sunt: 15 Austro-Ungarĭ şi 5 Bulgarĭ. Meşteşugarĭ sunt: 2 lemnarĭ, 1 fierar şi 1 maşinist.

Sunt 193 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ e de leĭ 3159, banĭ 51.

Comuna are o şcoală în cătunul Movila-Banuluĭ, frecuentată de 60 elevĭ şi 6 eleve. Ştiŭ carte 45 locuitorĭ. Are o biserică în cătunul Movila-Banuluĭ, deservită de 2 preoţĭ, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser, şi una în com. Limpezişul. Cîrciumĭ sunt 9.

Această comună e formată după 1831. Primiĭ locuitorĭ, carĭ aŭ dat naştere satuluĭ Cioranca, aŭ fost aduşĭ de Grigorie Costescu, în vara anuluĭ 1831. Satul Movila-Banuluĭ s'a format în 1854 de locuitoriĭ aduşĭ de Matache Pandelescu, avocat şi supraveghetor peste moşiile mănăstireĭ Văcăreşti. Cătunul Bugheni s'a format pe la 1859, iar Limpezişul s'a format acum, din însurăţeiĭ împroprietăriţĭ în 1882.

Cioranca, *cătun,* al comuneĭ Cioranca, jud. Buzău, are 200 locuitorĭ. Locuesc în 47 case.

Cioranca (Zisuleasa), *moşie,* în com. Cioranca, jud. Buzău. Are 700 hect., din carĭ 89 pădure, restul arăturĭ şi puţină fîneaţă.

Ciorani. Vezĭ Belceşti, *sat,* jud. Iaşi.

Ciorani, *cătun,* în com. Pufeşti, pl. Şuşiţa, jud. Putna. Este aşezat pe malul Siretuluĭ şi despărţit de Pufeşti prin pîrîul Caregna.

Are o populaţiune de 480 suflete, care locuesc în 150 case. Are o biserică parohială, cu hramul Sf. Nicolae; o şcoală mixtă, frecuentată de 13 copiĭ, din 116, în vîrstă de şcoală.

Ciorani, *vechie numire* a *moşieĭ* Cotul-Cioareĭ, jud. Buzău.

Ciorani, *moşie,* judeţul Brăila, de 1500 hect.; formează partea de S. a comuneĭ Gurgueţi, proprietatea doamneĭ Maria Anghel Mavrodin.

Ciorani, *vale,* judeţul Ilfov, care este o continuare din valea Mostiştea, ce începe cam de prin pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov. Are o direcţiune dela N. spre S., avînd pe teritoriul com. Obileşti-Vechĭ, pl. Negoeşti, o lungime de vr'o 4 kil. Pe această vale trece Apa-Vînătă, care vine din plasa Mostiştea, şi care, de la locul unde intră în această vale, ia numele eĭ.

Ciorani, *vale,* judeţul Ilfov, prin care curge pîrîul cu acelaşĭ nume.

Ciorani (Coturile-), *pădure.* (Vezĭ Cotul-Cioareĭ, Găvăneşti, jud. Buzău).

Ciorani-de-Sus, *com. rur.,* plasa Cîmpul, jud. Prahova. Este situată pe malul stîng al rîuluĭ Cricovul-Sărat, pe loc şes, la 37 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 5 kil. de reşed. plăşeĭ.

Populaţia sa e de 883 loc. (464 bărbaţĭ, 419 femeĭ), din carĭ 3 familiĭ de Ţiganĭ.

Capĭ de familie sunt 274.

In comună e o singură biserică, fondată la 1873 prin stăruinţa epitropilor Preotul Nic. Stoenescu, Pîrvu Niculae şi alţiĭ, cu ajutorul locuitorilor; e deservită de un preot.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ, la 1864, sunt 115, cînd li s'aŭ dat 559 hect. pe moşia d-luĭ I. Creţulescu. Eĭ aŭ: 71 caĭ, 26 epe, 454 boĭ, 158 vacĭ, 50 bivolĭ, 8 capre, 781 oĭ şi 340 porcĭ.

Şcoala datează în comună de la 1872. In anul 1892-93 s'a frecuentat de 28 elevĭ şi 3 eleve din numărul de 164 copiĭ în vîrstă de şcoală. Cu personalul eĭ se cheltueşte anual leĭ 1080. Ştiŭ carte 36 bărbaţĭ şi 13 femeĭ.

Comuna, cu pămînt arabil şi izlaz, are 2525 hect.

Stupĭ cu albine sunt 32.

Comerciul se exercită de 3 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ este de 2803 leĭ la venitурĭ şi de 2793 leĭ la cheltueli.

Şoseaua Albeşti-Ciorani trece prin comună. Această şosea pune în comunicaţie jud. Prahova cu comunele Jilavele, Fierbinţi, Moldoveni, etc., din jud. Ialomiţa.

Se mărgineşte cu comunele: Ciorani-de-jos, Sălciile, Fulga, Hătcărăul, Drăgăneşti şi cătunul Baraitarul.

Ciorani-Ruşĭ, *podiş,* în comuna Belceşti, pl. Bahluiul, jud. Iaşi. (Vezĭ Ciomagul, podiş).

Ciorari, *sat,* pl. Amaradia, com. Stoina, jud. Dolj, situat la 4 kil. spre N. de Stoina, pe malul drept al Amaradieĭ; cu reşedinţa primărieĭ. Are 379 loc. (201 bărbaţĭ şi 178 femeĭ). Locuesc în 85 de case, construite maĭ toate

www.dacoromanica.ro

din bîrne. Copiiĭ din sat urmează la școala mixtă din satul Stoina (comuna Stoina), ce este la 2 kil. depărtare. Știŭ carte 20 locuitorĭ. Satul este situat pe valea Ciorari.

Ciorari, *moșie* particulară, plasa Amaradia, comuna Stoina, jud. Dolj, satul Ciorari.

Ciorari, *pădure* particulară, pl. Amaradia, com. Stoina, județul Dolj, satul Ciorari; aparține moșnenilor. Esențe: cer, frasin, fag, ulm. Stejarul predomină.

Ciorari, *vale*, pl. Amaradia, com. Stoina, jud. Dolj, pe care este situat satul Ciorari.

Ciorăești, *cătun*, aparținînd comuneĭ Glodeni, plasa Amaradia, jud. Gorj, situat pe loc șes și în partea de S.-E. a cătunuluĭ de reședință.

Are o întindere de 223 hect., dintre care 80 hectare arabile, 79 hect. fînețe, 13 hect. viĭ, 30 hect. pădure, 3 hect. vatra satuluĭ, toate proprietăți ale locuitorilor.

Are o populație de 41 familiĭ, cu 152 suflete, din carĭ 32 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă: 4 pluguri și 10 care cu boĭ.

Vite sunt: 13 vite marĭ cornute, 97 oĭ, 7 caĭ și 20 rîmătorĭ.

Sunt 306 stupĭ.

In cătun se mai găsește 1 puț și 2 fîntînĭ.

Cătunul are o biserică, deservită de preotul de reședință de la comuna Glodeni.

Ciorăneanul, *loc izolat*, în com. Scăeni, plasa Podgoria, județul Prahova.

Ciorăni, *pîrîiaș*, numit și Pîrîul-Velniței, în com. Bozieni, pl. de Sus-Mijlocul, județul Neamțu. Ia naștere din scursoarea a vr'o 30 de izvoare situate pe ambele laturĭ ale văeĭ Ciorăni. Curge în direcțiune N.-S. pe o întindere de 2 kil., formînd cu apele sale vr'o 5 iazurĭ (heleștae), situate pe teritoriul com. Bozieni.

Ciorăni, *vale*, în com. Bozieni, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu, formată din dealul Chiciora și prelungirea despre S. a dealuluĭ Cetățuia. Are o întindere de vr'o $2^1/_2$ kil., urmînd direcțiunea N.-S. Partea sa superioară priește fînețelor, iar cea despre S. cerealelor și maĭ cu seamă porumbuluĭ.

Ciorăști, *com. rur.*, în pl. Marginea-d.-j., jud. R.-Sărat, pe malul drept al rîuluĭ Rîmnicul.

Este așezată în partea estică a jud., la 22 kil. spre N.-E. de orașul Rîmnicul-Sărat, și în partea de S. a plășeĭ, la 18 kil. spre S.-E. de com. Măicănești, reședința plășeĭ. Comunele învecinate sunt: Slobozia-Mihălceni, la 2 kil.; Bălești și Măcrina, la 7 kil.; Pușești, la 8 kil.

Se mărginește la N. cu Slobozia-Mihălceni, la E. cu Gulianca, la V. cu Niculești și Bălești, la S. cu Vîlcelele.

Rîul Rîmnicul-Sărat o udă la V., de la S.-V. la N.-V. Sunt în Ciorăști 141 puțurĭ (10—12 m. adîncime).

Cătunele carĭ compun această comună sunt: Ciorăști, reședința, la N.; Sfoara, la S.; Spătăreasca și maĭ la S.; și Codrești, la S.-V.

Suprafața comuneĭ este de 5663 hect., din carĭ: 100 hect. vatra com., 2250 hect. ale locuitorilor, 3313 hect. ale particularilor.

Din acestea: 5400 hect. sunt arabile, 100 hect. imaș, 25 hect. pădure, 20 hect. fînețe, 10 hect. neproductiv.

Populația comuneĭ este de 435 familiĭ, cu 1929 suflete: 999 bărbațĭ, 964 femeĭ; 870 căsătoriți, 974 necăsătoriți, 85 văduvĭ; 185 știŭ carte; 5 sunt străinĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ: Una, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, în căt. Ciorăști, zidită în anul 1867, de către locuitorĭ, are 305 leĭ venit anual și e deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. A doua, în căt. Codrești, cu hramul Schimbarea-la-Față, zidită în anul 1858, tot de locuitorĭ, are 305 leĭ venit anual și e deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Are o școală mixtă, fundată în anul 1886 de comună, cu 1 învățător și frecuentată de 70 elevĭ.

In Ciorăști sunt: 341 pluguri; 1 moară cu aburĭ; 1 mașină de secerat.

Vite sunt 4105 capete, din carĭ: 827 boĭ, 531 vacĭ, 355 caĭ, 359 epe, 1631 oĭ și 402 rîmătorĭ.

Meseriași sunt: 1 rotar, 8 fierarĭ, 2 cojocarĭ, 11 potcovarĭ, 2 plăpămarĭ, 2 tîmplarĭ, 1 boiangiŭ și 7 cizmarĭ. Stația Sihlea se află la 20 kil. spre N.-V. de comună. Comerciul se exercită de 16 cîrciumarĭ.

Căile de comunicație sunt drumurile vecinale: spre Slobozia-Mihălceni-Mărtinești, spre Băbești-Voetin, spre Nicolești-Macrina, Ștubeiul-Obidiți-Rîmnicul-Sărat, spre Gulianca, Vîlcele-Balta-Albă-Gradiștea-d-s.

Sunt 475 contribuabilĭ.

Budgetul com. este de 9845 leĭ, 52 banĭ, la venitur și de 9516 leĭ, 21 banĭ, la cheltuelĭ.

Ciorăști, *sat*, pendinte de com. Buzești, plasa Mijlocul, județul Olt, situat sub coasta unuĭ deal înalt, pe malul drept al Vedeĭ și în dreptul cătunuluĭ Buzești,

www.dacoromanica.ro

reședința comuneĭ. Are 94 locuitorĭ. Se află o biserică fondată la anul 1825, reparată la 1882, și înzestrată cu 10 hect. pămînt, de ctitorul eĭ, Ioan Buzescu, protopop.

Ciorăști, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., cătunul de reședință al comuneĭ Ciorăști. Și-a luat numele de la moșia cu acelașĭ nume. Este așezat în partea de N. a comuneĭ, pe malul drept al rîuluĭ Rîmnicul. Are o întindere cam de 53 hect., cu o populațiune de 306 familiĭ, saŭ 1388 suflete, din carĭ 390 contribuabilĭ. Știŭ carte 149 persoane. Sunt 5 străinĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot, 1 dascăl și 1 paracliser; o școală comunală.

Ciorăști, saŭ Slobozia-Ciorăștĭ, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., cătunul de reședință al comuneĭ Slobozia-Ciorăștĭ, așezat în partea de N. a comuneĭ, pe malul stîng al rîuluĭ Rîmna. Are o întindere de 1768 hect., cu o populațiune de 209 familiĭ, saŭ 906 suflete, din carĭ 217 contribuabilĭ. Știŭ carte 114 loc. Are o biserică, deservită de 2 preoțĭ și 1 cîntăreț; o școală comunală.

Ciorăști, *sat*, în pl. Pereschivul, com. Liești, jud. Tutova, pe pîrîul Pereschivul, spre V. de satul Liești. Are 633 locuitorĭ, din carĭ 28 știŭ carte; 127 case.

Ciorăști, *sat*, face parte din com. rur. Sirineasa, plasa Oltul-d.-s., jud. Vîlcea. Are o populațiune de 633 locuitorĭ, 330 bărbațĭ și 303 femeĭ. Locuitoriĭ sunt moșneni. Aci e o biserică fondată la anul 1797 de moșneniĭ Ciorăștĭ, după cum se vede într'un vechiŭ hrisov. S'a reparat la anul 1882.

Satul cade în partea de V. a comuneĭ și este udat pe la N. de rîul Luncavățul. La S. are locurĭ de fînețe și un zăvoiŭ. Copiiĭ urmează la școala din căt. Sirineasa, care e la distanță de 1 1/2 kil. de Ciorăști.

Ciorăști, *deal*, la S. com. Sirineasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea, de la care și-a luat numele satul Ciorăști.

Ciorăști - Slobozia, *com. rur.*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., pe rîul Rîmna. (V. Slobozia-Ciorăștĭ).

Ciorba, *deal*, situat în raionul com. Corbița, jud. Tecuciŭ, la ale căruĭ poale se află satul Covragul, com. Valea-Rea.

Ciorba, *pădure*, pe dealul cu acelașĭ nume, com. Corbița, județul Tecuciŭ.

Ciorbeni, *numele vechiŭ* al *satuluĭ* Codreni, com. Mileanca, pl. Bașeul, jud. Dorohoiŭ.

Ciorbeni, *deal*, pe teritoriul comuneĭ Păltinișul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Ciorbeni (Pustoaia), *deal*, începe de la podul de piatră Ieșanca, de pe moșia Darabani, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ, prelungindu-se pănă de-asupra satuluĭ Bivolul.

Ciorbolea, *pîrîŭ*. (V. Corbîea, pîrîŭ, com. Brăești, pl. Cîrligătura, jud. Iași).

Ciorbolea, *vale*, com. Brăești, pl. Cîrligătura, jud. Iași. Se află după Dealul-Frătenilor, de lîngă satul Albești.

Ciorecul, *munte*, jud. Argeș, pl. Loviștea, avînd o întindere de 1060 pogoane, proprietatea statuluĭ; aparținea maĭ nainte E. piscopieĭ de Argeș. Are o arendă de 335 leĭ anual.

Cioreni. (V. Dracsini, *sat*, com. Dracșani, pl. Miletinul, jud. Botoșani).

Ciorești, *sat*, jud. și pl. Argeș; face parte din com. rur. Bascovele; are 9 familiĭ, cu 15 suflete.

Ciorgul, *pîrîŭ*, ce curge prin jud. Roman, pl. Moldova, com. Agiudeni. Izvorește din marginea de E. a platouluĭ ce separă basinul Moldoveĭ de al Siretuluĭ. Curge de la V. spre E. prin șesul Siretuluĭ și se varsă la satul Agiudeni, în rîul Siretul, de-a dreapta.

Cioricești, *sat vechiŭ*, care s'a desființat de o dată cu satele: Rîșnarul, Ștefănoaia și Chira, pentru a se forma com. Ghirdoveni, pl. Filipești, jud. Prahova.

Ciorile, *lac*, în com. Vizirul, jud. Brăila, pe lunca Dunăreĭ, la 4 kil. spre S.-E. de satul Băjani.

Ciorîca, *sat*, face parte din com. rur. Făgețelul, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Are o populație de 270 loc. Cade în partea de E. a comuneĭ, pe Dealul-Băjănieĭ. E udat de gîrla Ciorîca. Aci e o biserică, zidită la anul 1845, cu hramul Sf. Nicolae și Cuvioasa-Paraschiva.

In raionul satuluĭ, pe gîrla Ciorîca, sunt 2 morĭ pentru măcinat.

Ciorîca, *deal*, com. Făgețelul, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, ce merge paralel cu gîrla Ciorîca. Acest

www.dacoromanica.ro

deal servă locuit. pentru agricultură și pășunatul vitelor. Și-a luat numele de la gîrla Ciorîca. Are o lungime de peste 30 de kil. Cade în partea de E. a comuneĭ.

Ciorîca, *deal*, coprins între rîul Vedea și Ciorîca, com. Chilia, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, cu direcția de la N. la S. Pămîntul său e prielnic pomilor roditorĭ. Pe coaste e acoperit cu tufăriș; pe lunca dintre Ciorîca și Vedea se cultivă tot felul de cereale și plante textile.

Ciorîca, saŭ **Profa**, *moșie* a statuluĭ, jud. Olt, foastă pendinte de Mitropolia din București; pe periodul 1888—93, s'a arendat cu 5885 leĭ anual.

Ciorîca, *pădure* a statuluĭ, jud. Olt. (V. Profa și Ciorîca).

Ciorîca, *pîrîŭ*, izvorește despre N., din jud. Argeș, curge spre S.; intră în jud. Olt și formează la E. limita între comuna Chilia și comunele Govora și Gura-Bouluĭ; trece prin com. Făgețelul, și se varsă în rîul Vedea.

Ciorîța, *sat*, în partea de S.-E. a com. Dănești, plasa Mijlocul, jud. Vasluiŭ. E situat în valea dintre dealurile: Ulmul la E. și Ciorîța la V.

Are o suprafață de 429 hect., din carĭ 28 hect. pădure, cu o populație de 23 familiĭ, saŭ 74 suflete.

In sat este o biserică făcută de d. Racoviță, fost proprietar al moșieĭ, la anul 1872; un iaz.

Prin acest sat curge pîrîul Ciorîța, care izvorește din partea de N. a satuluĭ și se varsă în iazul numit al-Ciorîțeĭ.

Vite sunt: 51 vite marĭ cornute, 85 caĭ și 2 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 3 pluguri, 6 care cu boĭ și 6 căruțe cu caĭ.

Ciorlătești. V. Ciorobești, jud. Dolj.

Ciorneiul, *sat*, în jud. Roman, pl. Fundul, com. Oniceni, pe malul drept al rîuluĭ Bîrlad și la confluența pîrîuluĭ Oceĭ cu acesta. Este așezat pe șes, spre S.-E. de satul Oniceni. Are 50 de familiĭ, saŭ 213 suflete, carĭ locuesc în 52 case. Sunt 23 contribuabilĭ.

Acest sat se maĭ numește și Cotul-luĭ-Ciorneiŭ.

Locuitoriĭ aŭ 50 capete de vite.

Ciornohal, *sat*, în partea de S. a com. Ringhilești, plasa Ștefănești, jud. Botoșani. E situat parte pe coastă de deal, parte pe valea ce se întinde în coada iazuluĭ Chișcata.

Moșia este proprietatea statuluĭ, fostă pendinte de mănăstirea Fîstîci. Are o suprafață de 2071 hect., din carĭ 1430 hect. ale statuluĭ și 641 hect. ale locuitorilor împroprietăriță la 1864, cu o populație de 183 familiĭ, saŭ 579 suflete, din carĭ 133 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ acestuĭ sat sunt aduși de călugăriĭ ce stăpîneaŭ moșia, din satele Coșula și Oneaga, ca chiriași de pămînturĭ.

In partea de V. a satuluĭ, pe dealul Ciornohal, se află o pădure de stejar, în întindere de 286 hect.; se exploatează sistematic și produce un venit anual de 1500 leĭ.

Are o biserică, zidită la anul 1864, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Pe moșie sunt: 5 iazurĭ, 1 cîrciumă. In sat sunt 4 meseriași și 2 comercianțĭ.

Vite: 177 boĭ și vacĭ, 47 caĭ, 602 oĭ și 28 mascurĭ.

Locuitoriĭ posedă 75 de stupĭ.

Ciornohal, *deal*, în partea de V. a moșieĭ Ciornohal, com. Ringhilești, pl. Ștefănești, jud. Botoșani. E acoperit cu pădure.

Ciornoi, *ostrov*, al brațuluĭ Chilia, pl. Sulina, jud. Tulcea, pe teritoriul com. rur. Sfistofca, și pe al căt. Periprava. Este închis între brațul principal Chilia și cele secundare Cernofca și Babinof. Are o lungime de 5 kil. și o lățime medie de 1 1/2 kil. Intinderea sa totală e de 700 hectare. Nicĭ o ridicătură nu se vede pe neîntreruptul său șes. Este acoperit cu stufăriĭ întinse, ce aparțin statuluĭ.

Ciornuleasa, *pădure* a statuluĭ, pl. Oltenița, jud. Ilfov, în întindere de 450 hect., pendinte de com. Tăriceni.

Ciornuleasa, *vale*, pl. Oltenița, jud. Ilfov.

Cioroaica, *moșie*, în pl. Margineĭ, jud. Teleorman, în hotar cu moșia Lăceni.

Cioroboști, *sat*, plasa Amaradia, com. Goești, jud. Dolj. E situat la 4 kil. la N. de Goești. Are o populație de 178 loc. (92 bărbațĭ și 86 femeĭ), ce locuesc în 43 case. Copiiĭ din sat învață la școala mixtă din satul Goești, care este la o depărtare de 5 kil. In anul 1892—93 aŭ urmat 5 băeți. Cu vîrstă de școală sunt 16 băeți. Știŭ carte 25 persoane.

Cioroboști, *mahala*, face parte din com. rur. Costești, pl. Horezul, jud. Vîlcea. Este situată

www.dacoromanica.ro

pe ambele maluri ale rîuluĭ Costești. Are o biserică de zid vechie. Inscripția de d'asupra ușeĭ este săpată pe o lespede de piatră și sună ast-fel:

«Această sfîntă și Dumnezeească biserică întru care se cinstește și se prăznuește Ovedenia prea sfinteĭ de Dumnezeŭ Născătoare, pururea Fecioara Maria, care din temelie este zidită din bun gîndul și cu toată cheltuiala sf. s. părinteluĭ kir Antonie Egumenul Bistrițeĭ, în zilele prea luminatuluĭ Domn Ion Grigorie Voevod, la curgerea anilor cu blagoslovenia prea sf. sale iubitoruluĭ de Dumnezeŭ Părintele nostru kir Grigorie Episcopul Rîmniculuĭ Nouluĭ Severin și ale părinteluĭ Pro-egumen Ilarion Leatul 7258 (1750) Aprilie 12.»

Cioroeşti, *lac*, jud. Teleorman, la N.-V. comuneĭ Saelele, în lunca Oltuluĭ, la capătul pădureĭ din această luncă. Formează hotarul dintre trupul de moșie Tiia din jud. Romanați, care se întinde și în jud. Teleorman.

Ciorogîrla (Samurcăşeşti, saŭ Ciorogîrla-luĭ-Varlam), *sat*, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Ciorogîrla-Dîrvari, pl. Sabarul. Este situat pe malul stîng al rîuluĭ Ciorogîrla. Pe șoseaua județeană București-Pitești, între căt. Ciorogîrla și Bolintinul-din-Deal, este un pod de lemn peste rîul Ciorogîrla.

A fost moșia luĭ Vodă-Caragea, care a vîndut-o Vodă-Suțu, la anul 1819, pentru plata proviantuluĭ ce rămăsese dator Rusieĭ, din timpul invaziuneĭ de la 1806.

Se întinde pe o suprafață de 925 hect., cu o populație de 804 locuitorĭ.

D-na Eliza Mușicu are 547 hect. și locuitoriĭ 378 hect. Proprietara cultivă 500 hect. Sunt 6 hect. sterpe, 20 izlaz, restul vie și pădure. Locuitoriĭ cultivă 343 hect. (22 sterpe, restul vie).

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; o școală mixtă, frecuentată de 21 elevĭ și 10 eleve, cu întreținerea căreia statul și comuna cheltuesc anual 2162 leĭ. Localul s'a construit de d. N. I. Gherassi.

In sat este 1 mașină de treerat cu aborĭ și 1 pod stătător.

Numărul vitelor marĭ e de 376 și al celor micĭ de 226.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ și 1 hangiŭ.

Ciorogîrla, *mănăstire*, jud. Ilfov. (Vezĭ Samurcășești).

Ciorogîrla. (Vezĭ Olteni, pl. Sabarul, jud. Ilfov).

Ciorogîrla, *pîrîŭ*, jud. Ilfov. In trecut era o mică viroagă, care îșĭ lua naștere din apropiere de rîul Dîmbovița, dintre comunele Lungulețul și Poienele, jud. Dîmbovița. De la canalizare, Ciorogîrla a devenit un braț al rîuluĭ Dîmbovița, căcĭ de la 3 kil. la vale de com. Lungulețul, rîul Dîmbovița se desparte în două brațe drepte și adîncĭ: unul sub numele de Dîmbovița, apucă spre S.-E. și trece prin București; iar cel-l'alt sub numele de Ciorogîrla apucă spre S. și după ce trece pe lîngă com. Căscioarele, mănăstirea Ciorogîrla și com. Bragadirul, se împreună cu rîul Răstoaca și formează rîul Sabarul (la S. de căt. Vîrtejul). Lîngă Lungulețe un mare stabiliment idraulic și un stăvilar, făcut de Primăria orașuluĭ București, în vederea canalizăreĭ rîuluĭ Dîmbovița.

Direcția acestuĭ rîŭ este de la N.-V. spre S.-E.

Ciorogîrla-Dîrvari, *com rur.*, pl. Sabarul, jud. Ilfov, situată la E. de București, între rîul Ciorogîrla și rîul Răstoaca, 18 kil. departe de București.

E formată din satele: Ciorogîrla, Dîrvari și Cațichea, cu o populație de 1744 locuitorĭ, carĭ locuesc în 359 case.

Se întinde pe o suprafață de 2410 hect.

D-na Elena Mușicu, d. I. Niculescu-Dorobanțu și statul aŭ 1628 hect. și locuitoriĭ 782 hect. Proprietariĭ cultivă 1300 hect. (13 sunt sterpe, 62 izlaz, 247 pădure și restul vie). Locuitoriĭ cultivă 714 hect. (51 sterpe și restul vie).

Comuna are 414 contribuabilĭ. Budgetul eĭ este de 4146 leĭ la ven. și de 4074 leĭ la chelt.

In Ciorogîrla sunt 5 biserici, deservite de 6 preoțĭ; 2 școlĭ mixte (la Ciorogîrla și Dîrvari); 1 moară de apă; 2 mașinĭ de treerat cu aburĭ; 2 poduri.

Numărul vitelor marĭ e de 726: 79 caĭ și epe, 460 boĭ, 174 vacĭ și viteĭ, 11 bivolĭ și bivolițe; 1269 vite micĭ, 12 capre, 60 porcĭ și 1197 oĭ.

Dintre locuitorĭ, 417 sunt plugarĭ și 3 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 167 pluguri: 157 cu boĭ și 10 cu caĭ.

Locuitoriĭ aŭ 231 care și căruțe: 210 cu boĭ și 21 cu caĭ.

Improprietăriți sunt 186 locuitorĭ, iar neîmproprietăriți 241.

Comerciul se face de 5 cîrciumarĭ și 1 hangiŭ.

Ciorogîrla-luĭ-Varlam. (Vezĭ Ciorogîrla, sat, jud. Ilfov).

Cioroi-Ceair, *vale*, jud. Constanța, pl. Mangalia. Este continuarea văeĭ Cadmular-Alceac.

Se întinde pe teritoriul a treĭ comune: Osmancea, Enghes și Agemler. Are o direcțiune de la S.-E. către N.-V.; merge printre dealul Chedreanul și se deschide în valea Canara-Dere. Drumurile

www.dacoromanica.ro

comunale Edil-Chioi-Sofular şi Osmancea-Chiuciuc-Enghes se încrucişează tocmaĭ în ea şi la hotarul celor 3 comune.

Cioroiaşul, *com. rur.*, pl. Băileşti, jud. Dolj, situată pe loc şes, la 46 kil. de Craiova şi la 11 kil. de Băileşti.

Se învecineşte la V. cu com. Intorsura, pl. Jiul-d.-mj., la N.-V. cu com. Galiciuica şi Giubega, la N. cu com. Perişorul, la S. cu com. Siliştea-Cruceĭ.

Hotarul de N. începe de la com. Rudari; merge în linie dreaptă spre E. trecînd spre S. de Giubega, prin pădurea Perişorul, pănă în hotarul Intorsura. De aci începe hotarul de E., cu îndreptarea de la N. la S., către com. Siliştea-Cruceĭ pănă în hotarul moşieĭ Galiciuica. Hotarul de V., cu direcţiunea S.-V. trece pe la V. de Galiciuica pănă în hotarul Rudari, unde se întîlneşte cu linia de N.

In comună sunt treĭ fîntînĭ: una la N.-E. comuneĭ, numită Fîntîna-Şindiliţa; a doua spre E., numită Fîntîna-din-Drumul-Silişteĭ; a treia spre V. de com., între Galiciuica şi Cioroiaşul, numită Fîntîna-Tiţăĭ.

Comuna îşĭ trage numele de la balta Cioroiul, curăţită de Ruşĭ la anul 1828 şi de la primiĭ locuitorĭ Cioroeşenĭ veniţĭ aicĭ ca moşnenĭ din vechiul Cioroiul, care s'a desfiinţat la 1828, în urma războiuluĭ dintre Ruşĭ şi Turcĭ. După plecarea armatelor ruseştĭ, spărgîndu-se vechiul Cioroiul, se aşează Cioroiaşul de azĭ, iar în jurul săŭ alte sate.

Comuna se compune din două cătune: Cioroiaşul şi Trocheşti. Cioroiaşul este şi cătunul de reşedinţă; ambele cătune sunt închise cu o tabie.

In comună se află o singură biserică, fondată la anul 1847 şi terminată la anul 1851. Are hramul Sf. Andreiŭ.

Se găseşte în tinda bisericeĭ o inscripţie în care se arată data fondăreĭ, precum şi numele fondatorilor.

Biserica este deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Are o populaţie de 17 pogoane.

In comună se află o şcoală mixtă întreţinută de stat. Localul este construit din cărămizĭ.

Şcoala are o proprietate de 8½ hect. arabile, iar în vatra satuluĭ are 1 hect.

In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 42 băeţĭ şi 3 fete din cătunul Cioroiaşul; de 36 băeţĭ şi 1 fată din Trocheşti.

Ştiŭ carte în Cioroiaşul 63 bărbaţĭ şi 2 femeĭ, în Trocheşti 38 bărbaţĭ şi 3 femeĭ.

Populaţia comuneĭ este de 1890 suflete, din carĭ 931 bărbaţĭ şi 959 femeĭ. După legea rurală din 1864 sunt 80 împroprietăriţĭ, iar după cea din 1879 sunt 26 însuraţeĭ.

In comună sunt 3 străinĭ.

Case sunt 159, bordee 192.

Suprafaţa teritoriuluĭ este de 4830 pogoane. Moşiile se numesc Cioroiaşul şi Trocheşti. Moşia Cioroiaşul aparţine moşnenilor Cioroeşenĭ. Are o întindere de 800 hect. pămînt arabil şi aduce un venit anual de 32000 leĭ.

Moşia Trocheşti este a statuluĭ, trup pendinte de moşia Perişorul în întindere de 1150 hect. pămînt arabil, cu un venit anual de 46000 leĭ.

Viile aparţin moşnenilor; se găsesc pe moşia statuluĭ şi pe a Cioroeşenilor în întindere de 158 hect.; produc vin roşu.

Pe proprietatea d-lor Iancu şi Ghiţă Cioroianu, sunt două morĭ de aburĭ.

In comună se află cazane pentru fabricarea rachiuluĭ de tescovină.

Meseriaşĭ sunt 4: 2 cizmarĭ, 1 lemnar şi 1 fierar.

Locuitoriĭ îşĭ desfac productele la schela Calafat saŭ Bistreţul.

Transportul îl fac cu carele pe şoseaua comunală Cioroiaşul-Calafat şi Cioroiaşul-Bistreţul.

O cale comunală o uneşte cu Siliştea-Cruceĭ, o altă cu Intorsura şi o a treia cu Galiciuica şi Perişorul.

In cătunul Cioroiaşul sunt 3 cîrciumĭ cu articole de băcănie şi manufactură. In Trocheşti se află o singură cîrciumă. Pe lîngă cîrciumarĭ maĭ sunt 6 comercianţĭ de cereale.

Budgetul com. este de 2947 leĭ, 18 banĭ la venitурĭ şi de 1984 leĭ, 58 banĭ la cheltuelĭ.

Vite cornute sunt 114, caĭ 96, oĭ 48 şi porcĭ 18.

Cioroiaşul, *sat*, pl. Băileşti, comuna Cioroiaşul, jud. Dolj, situat la 6 kil. N.-V. de Siliştea-Cruceĭ. Are o populaţie de 820 suflete, 385 bărbaţĭ şi 435 femeĭ. Locuesc în 82 case şi 69 bordee.

In sat este o şcoală mixtă, întreţinută de stat; are 8½ hect. proprietate. Localul şcoaleĭ este închiriat, construit din cărămidă şi în bună stare. In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 78 băeţĭ şi 4 fete: din Cioroiaşul, 42 băeţĭ şi 3 fete şi din Trocheşti, 36 băeţĭ şi 1 fată. Cu vîrstă de şcoală sunt 78 copiĭ. Ştiŭ carte 63 bărbaţĭ şi 2 femeĭ. In sat este o biserică de zid, fondată în 1847 şi terminată în 1851, cu hramul Sf. Andreiŭ, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ. Are 17 pogoane

www.dacoromanica.ro

proprietate. In tinda bisericeĭ se găseşte scrisă data începereĭ şi a terminăreĭ clădireĭ, precum şi numele ctitorilor.

Cioroiaşul, *cătun*, al com. Cioroiul, pl. Olteţul-Oltul d.-s., jud. Romanaţi, situat aproape de vărsarea Olteţuluĭ, maĭ sus de satul Cioroiul. Are 70 de familiĭ şi o biserică, cu hramul Sf. Impăraţiĭ (1856), deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţiĭ.

Cioroiaşul, *moşie* particulară, pl. Băileşti, com. Cioroiaşul, jud. Dolj; aparţine moşnenilor Cioroeşeni. Are o întindere de 800 hect. pămînt arabil şi aduce un venit anual de 32000 leĭ. Pe această moşie, şi anume pe porţiunea de pămînt ce aparţine fraţilor Iancu şi Ghiţă Cioroianu, sunt 2 morĭ de aburĭ.

Cioroiaşul, *moşie* a statuluĭ, în judeţul Romanaţi, arendată pe 1887—88 cu 670 leĭ.

Cioroiaşul, *pădure*, pe proprietatea cu acelaşĭ nume, jud. Romanaţi, cu o suprafaţă de 223 pogoane, pendinte de mănăstirea Brîncoveni.

Cioroiul, *com. rur.*, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, formată din satul Cioroiul şi cătunul Cioroiaşul, situată pe partea stîngă a Olteţuluĭ, aproape de vărsarea sa şi în faţa comuneĭ Fălcoiul, după partea dreaptă. E departe de Balş de 24 kil., iar de Caracal de 14 kil.

Are o populaţie de 293 capĭ de familie, saŭ 1304 locuitorĭ, din carĭ 640 bărbaţĭ şi 664 femeĭ; 626 căsătoriţĭ şi 676 necăsătoriţĭ. Sunt 264 contribuabilĭ.

Budgetul com. pe 1886—87 a fost de 3685 leĭ la venituri şi 3604 leĭ la cheltuelĭ. Vite marĭ sunt 861, vite micĭ cornute 480.

Are o şcoală prim. rur. mixtă gradul II cu 1 învăţător, frecuentată de 48 elevĭ, din 70 în vîrstă de şcoală; 2 bisericĭ: una în Cioroiul, cu hramul Sf. Voevozĭ (1799), clădită de D. Gănescu şi Popa Mateiŭ; a doua în Cioroiaşul; sunt deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; sunt 11 cîrciume.

Cioroiul, *sat*, pl. Ocolul, com. Izvorul, jud. Dolj, cu 408 suflete, 207 bărbaţĭ şi 201 femeĭ. Locuesc în 93 case. In sat este o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1834. Este întreţinută de stat şi de comună. Localul şcoaleĭ este construit din zid. Are un singur învăţător. In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 60 şcolarĭ: 16 din Izvorul, 20 din Cioroiul, 24 din Cornetul. Cu vîrstă de şcoală sunt 51 copiĭ. Ştiŭ carte 62 locuitorĭ.

Cioroiul, fost *sat*, azĭ silişte, pl. Băileşti, com. Galiciuica, judeţul Dolj.

Cioroiul, *baltă*, pl. Băileşti, com. Cioroiaşul, jud. Dolj, de la care-şĭ trage com. Cioroiaşul numele. A fost curăţită, la 1828, de Ruşĭ.

Cioroiul, *numire*, ce se maĭ dă *satuluĭ* Roseţi-Volnaşĭ, pl. Borcea, jud. Ialomiţa.

Cioroiul, *deal*, pl. Ocolul, com. Secuiul, jud. Dolj.

Cioroiul, *insulă*, în Dunăre, jud. Teleorman, între comunele Flămînda şi Seaca, în dreptul căreia este şi un pichet militar.

Cioroiul, *ostrov*, în jud. Vlaşca, pe malul Dunăreĭ, în faţa oraşuluĭ Giurgiŭ. Inainte de 1829 era aci un sat turcesc numit Garga-Adas, pe care l'aŭ stricat Turciĭ. In 1854 s'a întîmplat aci lupte între Turcĭ şi Ruşĭ.

In acest ostrov păşunează azĭ vitele oraşuluĭ Giurgiŭ. In timpul primă-vereĭ este acoperit tot cu apă. Pe dînsul se află 3 pichete, unul la Veriga şi două maĭ în jos, spre Mocanul. In faţa acestuĭ ostrov s'a făcut canalul din marginea oraşuluĭ, unde staţionează vasele. Din aleia oraşuluĭ Giurgiu se poate vedea, peste ostrovul Cioroiul, marginele Bulgarieĭ, cum şi toate vasele ce plutesc pe Dunăre.

Cioroiul, *moşie*, jud. Dolj, plasa Ocolul, com. Izvorul, în satul Cioroiul.

Cioroiul, *pădure*, jud. Dolj, pl. Ocolul, satul Cioroiul. Esenţe: frasin, corn, alun, cer, gîrniţă şi stejar; acesta din urmă predomină.

Cioroiul, *pîrîŭ*, jud. Dolj, pl. Băileşti, com. Siliştea-Cruceĭ. Izvoreşte din satul Cioroiul-Noŭ; curge cu direcţia de la V. spre E., şi se varsă pe rîpa stîngă a pîrîuluĭ Baboaia, în dreptul comuneĭ Afumaţi. Are un vad cu 7 podeţe de lemn, 2 spre S. şi 5 spre V. comuneĭ.

Cioroiul, *vale*, în com. Hodivoaia, saŭ Vieriĭ, pl. Marginea, jud. Vlaşca; se scurge în Dunăre.

Cioroiul-Noŭ, *sat*, jud. Dolj, pl. Băileşti, comuna Siliştea-Cruceĭ. Are 888 loc. (443 bărbaţĭ şi 440 femeĭ), carĭ locuesc în 99 case şi 55 bordee. In sat este o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1889, fiind întreţinută de comună. Are un învăţător şi 8 1/2 hect. proprietate. In anul 1892—93 a fost frecuentată de 44 băeţĭ şi 2 fete.

www.dacoromanica.ro

In vîrstă de şcoală sunt 50 de băeţĭ şi 40 de fete. Este o biserică fondată de locuitorĭ, cu hramul Sf. Haralambie, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ. Cioroiul-Noŭ este la 4 kil. depărtare de satul de reşedinţă, Siliştea-Cruceĭ. In sat se găsesc două cetăţĭ de pămînt, despre care se zice că sunt: una din timpul Dacilor şi alta din timpul celor din urmă războae ale Ruşilor cu Turcii. De aci izvoreşte pîrîul Cioroiul.

Cioroiul-Vechiŭ, fost *sat*, jud. Dolj, pl. Băileşti, com. Siliştea-Cruceĭ.

Cioroiuluĭ (Dealul-), *deal*, în partea nordică a satuluĭ Gohorul, jud. Tecuciŭ, de sub poalele căruia izvoreşte pîrîul Gohorul.

Ciorovăţul, *pîrîŭ*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna. Izvoreşte din muntele Meterezul-luĭ-Tudor, înalt de 730 m. şi se varsă în apa Bahneĭ, în apropiere de com. rur. Vîrciorova, din plasa Motrul-d.-s.

Ciorsaci, fost *sat*, jud. Suceava, în apropierea moareĭ cu acelaşĭ nume. Existenţa luĭ şi hotarele moşieĭ Ciorsaci le aflăm în următoarele acte:

1. Hrisovul de la Antioh Constantin Voevod, dat în Iaşi, la 9 Iunie 7213 (1705), prin care dă drept mănăstireĭ Solca «a opri satul Ciorsaci de la ţinutul Suceveĭ, cu tot locul şi venitul aceluĭ sat şi să aibă a lua de a zecea parte din ţarine, din pîine şi din fînaţ, şi din grădinĭ, şi din prisăcĭ, după obiceiŭ, şi din poamete, şi din jir, şi din tot locul şi venitul cît va hi pe hotarul aceluĭ sat, care acest sat este sfinteĭ mănăstireĭ danie şi miluire de la răposatul Vasile Cantacuzino, ce aŭ fost spătar mare, şi de la fratele d-sale Ilie Cantacuzino, ce aŭ fost comis mare...»

2. La 1768, Venedict, egumenul mănăstireĭ Solca se judecă cu Vasile Raţă, căpitan, şi Toader Giurgiuveanu, căpitan, strănepoţiĭ Bouluĭ Logofăt. Aceştĭ din urmă arată că moşia şi satul Ciorsaci aŭ fost făcute danie moşuluĭ lor Dumitraşcu Boul Logofăt, prin diata mameĭ sale Alexandra Vorniceasa, la 7187, diată întărită de Duca Vodă la 7188. Maĭ arată «o carte domnească, dată de stăpînit neamuluĭ lor, asupra acesteĭ moşiĭ, de la răposatul Nicolae Vodă.»

Egumenul arată hrisovul de maĭ sus, din 7213, «făcut în urma danieĭ ce aŭ arătat Raţă şi Giurgiuveanul» şi spune că aŭ avut şi un zapis de danie către mănăstire al boerilor Vasile şi Ilie Cantacuzino, dar cerîndu-i-se zapisul, călugărul a spus că nu-l poate da fiind «răsărit» (pierdut).

A maĭ adăugit călugărul că mănăstirea stăpîneşte de 90 anĭ această moşie, nesupărată de nimenĭ.

3. Faţă cu aceste mărturisirĭ, în acelaşĭ an, 1768, Ghenarie 18, Vodă Grigorie Ioan Calimah hotăreşte: «După judecata cercetăriĭ d-sale veliţilor boerĭ, dovedindu-se că mănăstirea stăpîneşte de 90 anĭ, iar cea-l'altă parte n'aŭ stăpînit nicĭ o dată, nicĭ părinţiĭ lor, nicĭ eĭ, hotărîm Domnia mea ca să stăpînească mănăstirea şi de acum înainte moşia această... iar Vasile Raţă şi Giurgiuveanul neodihnindu-se, uşa divanuluĭ Domnieĭ mele este deschisă...»

4. La 1778, Septembrie 29, Vodă Constantin Dimitrie Moruzzi Voevod, însărcinează pe ispravnicĭĭ ţinutuluĭ Suceveĭ, să facă hotărnicia moşieĭ Ciorsaci «fiind-că răzăşiĭ... de prin prejur o împresoară cu strîmbătate... ca să poată să facă mănăstireĭ şi întăritură cu hrisovul Domnieĭ.»

5. Prin hrisovul, din 3 Decembrie 1803, de la Alexandru Constantin Moruzzi Vodă, se întăreşte stăpînirea mănăstireĭ Solca asupra moşieĭ Ciorsaci, pentru care a avut judecată cu Tănase, fiul Medelniceruluĭ Ştefan Feştilă şi Mihalache Giurgiuveanul.

Astăzĭ, la Ciorsaci, nu maĭ e de cît o moară şi o cîrciumă, ţinînd de moşia Hîrtopul.

Ciorsaci, *iaz*, format de Şomuzul-Mare, în com. Şoldăneşti, jud. Suceava, în suprafaţa de peste 100 fălcĭ.

Ciorsaci, *pîrîŭ*, în com. Şoldăneşti, jud. Suceava. Izvoreşte de la Vărărie şi se varsă în iazul cu acelaşĭ anume (2510 m.).

Ciorta, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Brătila, situat pe deal şi pe valea Tazlăuluĭ-Mare, la o depărtare de 900 m. de satul Brătila (şcoala). In anul 1891, din acest cătun, aŭ urmat la şcoală 2 băeţĭ, din 7 copiĭ în vîrstă de şcoală. Capĭ de familie sunt 35, din 126 suflete.

Vite sunt: 4 caĭ, 97 vite cornute, 27 porcĭ şi 7 capre.

Ciorta, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Brătila.

Ciorta, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Brătila, de pe teritoriul satuluĭ cu acelaşĭ nume.

Ciortan (Dealul-luĭ-), *deal*, în

www.dacoromanica.ro

com. Tohani, com. Valea-Scheilor, jud. Buzău. E acoperit de vii.

Ciortea, *munte*, în lungime de 2 kil., spre N. de com. Călugăreni, pl. Cricovul, jud. Prahova, în care se află carieri de piatră și mine de sare. In partea de S.-V. se află și cărbuni de pământ.

Ciorteĭ (Dealul-), *colină*, în com. Bălănești, jud. Buzău, între cât. Turburea și Chiliile, acoperită de pădurea statului și livezile locuitorilor.

Ciorteĭ (Piatra-), *colină*, în com. Gura-Aninoasei, pe hotarul despre comuna Tîrcovul, județul Buzău.

Ciorteşti, *com. rur.*, în partea de N.-E. a plășei Crasna, jud. Vasluiu, la distanță de 42 kil. de orașul Vasluiu și de 17 kil. de Codăești, reședința plășei. Se află situată pe dealuri, văi și șesuri, parte acoperite cu păduri, iar parte cu fînețe și imașe.

Se compune din satele: Ciorteşti, Şerbeşti, Pribeşti, Deleni, Coropceni și Crasna, pe o întindere de 9614 hect., din cari: 1845 hect. pământ de cultură, imaș și fînaț ale proprietățeĭ, iar 2207 hect. ale locuitorilor. Are o populație de 681 familiĭ, sau 2784 suflete, din cari 12 familiĭ Evreĭ, cu 62 suflete; 61 familiĭ Țigani, cu 198 suflete. Sunt 1220 căsătoriți.

Știu carte 193 persoane.

In această comună sunt: 5 biserici, deservite de 5 preoți și 7 cîntăreți; o școală; 2 morĭ cu vaporĭ; 16 cîrciumĭ. Comerciul se face de 23 Romînĭ și 8 străinĭ.

Prin mijlocul comuneĭ trece șoseaua națională Iași-Vasluiu, paralel cu pîrîul Văsluețul.

Budgetul e de 6875 leĭ la venituri și de 6675 leĭ 45 banĭ la cheltueli.

Vite 1448: vite marĭ cornute, 3330 oĭ, 60 capre, 187 caĭ și 364 rîmătorĭ; sunt 550 stupĭ.

Locuitoriĭ posedă: 181 pluguri cu boĭ și 8 cu caĭ, 147 care cu boĭ și 44 căruțe cu caĭ.

Ciorteşti, *com. rur.*, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea, compusă din 2 cătune: Olteţul și Mecea. Datează cam de vr'o 160 anĭ.

E situată pe valea Olteţul și pe Dealul-Olteţuluĭ și Dealul-Mare, la 65 kil. de capitala județuluĭ și la 10 kil. de a subprefectureĭ.

Are o populație de 966 locuitorĭ (505 bărbați și 461 femeĭ), din cari: 233 capĭ de familie; 213 contribuabilĭ. Locuesc în 258 case.

In comună sunt 2 bisericĭ: una în cât. Olteţul, fondată la anul 1814 și reparată la 1854 și a doua în cât. Mecea, fondată la anul 1809 și reparată în anĭ 1855 și 1892.

Locuitoriĭ sunt moșneni. Eĭ aŭ: 280 boĭ, 117 vacĭ, 57 viteĭ, 14 caĭ și epe, 62 capre, 315 oĭ și 286 porcĭ.

Știŭ carte 63 bărbați.

Toată comuna, cu izlaz cu tot, are 818 hect.

Veniturile comuneĭ se ridică la 1300 leĭ anual și cheltuelile la 1160 leĭ.

E brăzdată de dealurile: Dealul-Olteţuluĭ, Dealul-Mare, Mecea și udată de văile: Pesceana, Burcești, Bocșa, Rogojina, Lazareaua și Doanda.

Se mărginește la E. cu comuna Săscioara, la V. cu Dealul-Mueriĭ, la N. cu comuna Văleni, la S. cu comuna Zătreni.

Ciorteşti, *sat*, în centrul com. Ciorteşti, plasa Crasna, județul Vasluiu, situat între 2 dealurĭ, unul la E. și altul la V. Curge prin mijlocul satuluĭ Pîrîul-Balosineĭ.

Are o suprafață de 870 hect. și o populație de 195 familiĭ, saŭ 847 suflete, din carĭ: 3 familiĭ Evreĭ, cu 14 suflete; 5 familiĭ Țiganĭ, cu 17 suflete.

Aicĭ este o școală, înființată la 1867, frecuentată de 27 elevĭ; o biserică făcută de obștia locuitorilor pe la 1788, deservită de 2 preoți și 2 cîntăreți. Sunt și 2 cîrciumĭ.

Numărul vitelor e de: 352 vite marĭ cornute, 60 caĭ, 1200 oĭ, 20 capre și 130 rîmătorĭ.

Locuitorĭ posedă: 60 pluguri și 80 care cu boĭ, 3 pluguri și 12 căruțe cu caĭ; 120 stupĭ.

Ciorteşti, *deal*. Vezĭ Morilor (Dealul-), din comuna Ciorteşti, plasa Crasna, județul Vasluiu.

Ciortolanul, *deal*, acoperit de vii, în comuna Văscani, județul Suceava.

Ciortolomul, *sat*, în jud. Tutova, plasa Corodul, com. Vizureni, pe malul stîng al rîuluĭ Bîrlad. Are 294 loc., din carĭ 13 știŭ carte; 95 case. Are grădinariĭ.

Ciortolomul, *șiră de dealurĭ*, jud. Bacăŭ și Putna, care străbate pe la E. comunele Rîpile, Jăvreni și Bogdana (Bacăŭ) și formează ultimele ramificărĭ din ridicăturile ce despart Trotușul de Siret. Șira ține pe stînga Trotușuluĭ, de la satul Jăvreni până la Adjudul-Vechiŭ, (Putna), urmînd direcția de N.-V. spre S.-V. și sfîrșindu-se maĭ sus de confluența celor două rîurĭ. Piscurile sunt: Ciortolomul, Ghidionul, Ruptura și Căzăturile. Poa-

www.dacoromanica.ro

lele luĭ sunt acoperite cu viĭ şi pomĭ roditorĭ; maĭ cu seamă podgoriile din judeţul Putna, în sus pe apa Trotuşuluĭ, scot vinurĭ foarte bune.

Ciortolomul, *vîrf de deal*, jud. Bacău, pl. Trotuşul, de pe teritoriul com. Bogdana.

Ciortolomul, *pădure*, jud. Bacău, plasa Trotuşul, în com. Căiuţul; proprietatea fraţilor Răducanu Rosetti. Este foioasă (fag şi stejar). Are o întindere de 70 hect. şi este supusă regimuluĭ silvic.

Cioruşca, *cătun*, jud. Brăila, pendinte de com. Cioara-Radu-Vodă. E situat la S.-E. de reşedinţă, la 6½ kil. depărtare de dînsa. Are 12 capĭ de familie, saŭ 120 suflete, din carĭ 12 contribuabilĭ.

Ciotea, *moară de apă*, pl. Jiul-d.-j., com Sadova, jud. Dolj, pe lîngă care merge hotarul de V. către moşia Domeniuluĭ Coroaneĭ, Sadova.

Ciotic, *pescărie*, în pl. Sulina, jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Sf. Gheorghe saŭ Cadîrlez. E situată în partea de S.-E. a plăşeĭ şi în cea de S.-V. a comuneĭ, pe grindul Carasevschi, nu departe de pescăria cu acelaşĭ nume. Are 7 colibe.

Ciotoroaba, *faringă*, pe costişa despre S. a dealuluĭ Stejăruşul din com. Ciurea, pl. Codrul, jud. Iaşi.

Ciovei, *cătun*, com. Bumbeşti-Piţicul, din plaiul Novaciul, jud. Gorj. E situat în albia pîrîuluĭ Baia-de-Fier (Galbenul), maĭ sus de comuna Cîrligeĭ, şi cam în punctul unde pîrîul îşĭ schimbă direcţia de la N. spre E. Are o suprafaţă de 152 hect.

Are o populaţie de 57 familiĭ, cu 255 suflete, din carĭ 35 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă: 10 pluguri, 150 vite marĭ cornute, 25 caĭ, 124 oĭ, 12 capre, 58 rîmătorĭ şi 15 stupĭ.

In cătun se maĭ găseşte: 5 morĭ; 2 joagăre; 6 puţurĭ şi 3 cîrciumĭ.

Are 1 biserică zidită de locuitorĭ.

Ciovici, *lac*, pl. Ocolul, com. Secuiul, jud. Dolj, cu o suprafaţă de ½ hect.

Ciovina, *fîntînă*, situată cam la la mijlocul văeĭ Miloveanul, la 500 metri spre N. de Coteana; face parte din com. Coteana, pl. Jiul-d.-s., jud. Olt.

Ciovliculuĭ (Movila-), *movilă*, în comuna Albeşti, jud. Buzăŭ, făcînd punct de hotar între moşiile Albeşti, Unguriul, Sfoara-Berca, Vîrtoapele şi Bentul.

Circovniculuĭ (Fîntîna-), *fîntînă*, situată pe moşia Crîngeni, jud. Teleorman, pe drumul numit al-Oiĭ. Are o vechime de peste 100 de anĭ.

Ciorcovul, *loc izolat*, în comuna Goleşti, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Cireaşovul, *com. rur.*, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt, compusă din 3 cătune: Cireaşovul, Sărăceşti şi Pîrliţi. Este situată pe Dealul-Cireaşovuluĭ, la 4 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 5 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Are o populaţie de 118 capĭ de familie, saŭ 650 suflete, din carĭ 133 contribuabilĭ. Locuesc în 102 case. Şĭ-a luat numele de la valea Cireaşovul. Bătrîniĭ spun că această comună s'a înfiinţat cam pe la anul 1778 şi a suferit multe nevoĭ de la Turcĭ.

Are 2 bisericĭ, una în căt. Cireaşovul şi a doua în căt. Pîrliţi, deservite de 2 preoţi, plătiţĭ din fondurile comuneĭ. Locuitoriĭ sunt toţĭ plugarĭ.

S'aŭ împroprietărit, după legea din 1864, 76 locuitorĭ, pe moşia statuluĭ Strihareţul, dîndu-li-se 342 hect. Loc. aŭ: 58 caĭ şi epe, 189 boĭ, 215 vacĭ, 32 capre, 689 oĭ şi 115 porcĭ.

Are o şcoală, frecuentată de 48 elevĭ, din numărul de 93 în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea şcoaleĭ, statul cheltueşte anual 1404 leĭ. Ştiŭ carte 185 bărbaţĭ.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Budgetul com. este de 2878 l.

O şosea comunală înlesneşte comunicaţia comuneĭ Cireaşovul cu gara Slatina. E brăzdată de dealul Cireaşovul şi udată de pîraiele: Porcul, Cireaşovul şi Barbul, ce curg de la N. la S. făcînd maĭ multe zigzagurĭ, şi, care unindu-se, se varsă în rîul Oltul.

Se mărgineşte cu comunele: Dobrotinetul, Priseaca, Turia, cu oraşul Slatina şi rîul Oltul.

Cireaşovul, *sat*, face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt. Cade în partea de E. a comuneĭ. Are o biserică, cu hramul Sf. Voevozĭ, fondată la anul 1828, şi reparată la anul 1890.

Cireaşovul, *deal*, în raionul comuneĭ Cireaşovul, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt, pe care se cultivă 46 hect. 75 ariĭ vie.

Cireaşovul, *deal*, pe care este situată com. Cireaşovul, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt, în lungime de 3 kil.

www.dacoromanica.ro

Cireașovul, *moșie* a statuluĭ, jud. Olt. Impreună cu vatra schitului Strihareț și trupul Secuța a mănăstireĭ Cozia, fostă pendinte de Glavacioc, Mitropolia din București și Cozia; s'a arendat pe periodul 1888—93, cu 10500 leĭ anual, afară de terenul cedat școaleĭ de Agricultură din Strihareț.

Cireașovul, *pîrîŭ*, udă com. Cireașovul de la N. la S., face maĭ multe zigzagurĭ, se împreună cu pîraiele Porcul și Barbu, și se varsă în rîul Oltul, în raionul com. Cireașovul, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt, din care izvorește.

Cireș (Piscul-luĭ-), *pisc*, situat în partea de N. a com. Scorțeni, pl. Prahova, județul Prahova.

Cireșeanca, *numire vechie* a *satuluĭ* Bălțești, din comuna Podeni-Vechĭ, pl. Podgoria, județul Prahova.

Cireșeanca, *moșie*, în com. Șarînga, căt. Dara-d.-s., jud. Buzău. Are aproape 127 hect., din carĭ 78 pădure, 8 vie, restul parte viĭ în otașniță, parte arăturĭ.

Cireșeanca, *moșie*, pe care la 1864, s'aŭ împroprietărit parte din locuitoriĭ comuneĭ Colceag, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Cireșeanul, *cătun*, al com. Mizil, jud. Buzău, cu 200 locuitorĭ și 44 case. Are sub-divizia Șindrilita.

Cireșeanul, (Șindrilita), *moșie*, în com. Mizil, căt. Cireșeanul, jud. Buzău. Are 448 hect. arăturĭ, fineață și izlaz.

Cireșeĭ (Dealul-). (Vezĭ Horodiștea, *deal*, com. Tîrnauca, pl. Herța, jud. Dorohoiŭ).

Cireșelul, *deal*, jud. Bacău, plasa Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Drăgugești.

Cireșul, *deal*, jud. Bacău, plasa Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Gropile.

Cireșelul, partea *dealuluĭ*, ce se află spre E. de satul Popești, com. Miclești, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ.

Cireși, *stație de dr. de f.*, jud. Brăila, pl. Balta, com. Slobozia-Cireșul, pe linia Făurei-Feteștĭ, pusă în circulație la 21 Noembrie 1886. Se află între stațiile Dudești (10 kil.) și Făurei (15.5 kil.). Înălțimea d'asupra nivelului mariĭ de 30.49 m. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896, a fost de 50667 leĭ, 29 banĭ.

Cireșoaia, *munte*, plasa Trotușul, com. Tîrgul-Trotușul, jud. Bacău, din culmea Slăniculuĭ, situat lîngă muntele Pietrișul.

Cireșoaia, *pîrîŭ*, plasa Trotușul, com. Tîrgul-Trotușul, jud. Bacău. Ese din muntele Fînațul și se scurge d'a stînga Slăniculuĭ.

Cireșul, *com. rur.*, în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani, la distanță de 28 kil. de orașul Turnul-Severin, de 21 kil. de gara Vîrciorova, iar de Baia-de-Aramă, reședință plășeĭ, de 36 kil. Formează comună cu cătunele: Jupănești și Negrușca. Are o populație de 1018 locuitorĭ, din carĭ 168 contribuabilĭ. Locuesc în 232 case.

Comuna Cireșul se mărginește: la E. cu com. Marga, de care se desparte prin apa Balta, ce se ascunde sub stîncele Prosiculuĭ, intrînd într'o peșteră și care apoĭ, eșind la Gura-Găureĭ, curge sub numele de apa Topolniței. Spre S. se mărginește cu Găniacul, de care se desparte prin ogașul Găniacul-Boclazul și Furca-Moiseștilor de căt. Moiești. La V. se mărginește cu hotarul Mirceasca, de care se desparte prin Locul-cu-Amiciĭ, Crucea-din-Povîrna, Cîrșovățul, Fîntîna-la-Iovinț și Culmea-Calinovățuluĭ. Spre N. se învecinește tot cu Mirceasca, de care se desparte prin Fîntîna, de unde se începe scursura Călinești și cu comuna Podenĭ, de care se desparte prin vîrfurile Comorîștea, Ciocaltea, Luncacu-Spiniĭ, Cracul-Godeanuluĭ, Piatra-Tăiată, Piatra-Pîrciuluĭ.

Locuitoriĭ posedă: 18 pluguri, 16 care cu boĭ, 2 căruțe cu caĭ și 360 stupĭ. In com. e o biserică, cu un preot și 2 cîntăreți; o școală, cu un învățător, frecuentată de 20 elevĭ.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 834 leĭ și la cheltueli de 672 leĭ.

Numărul vitelor este de 2089: 500 vite marĭ cornute, 39 caĭ, 700 oĭ, 609 capre și 241 rîmătorĭ.

Cîmpiile în această comună sunt: Lunca-Cireșuluĭ, Lunca-Balta-Răchițuiul, Cîmpul-Peținuiul și Cîmpul-Cîrcioranilor, Cioaca-Negruța, Cîrsovățul, Boclazul și Furca-Moiseștilor. Dealurĭ sunt: dealul Băsălia, Vîrful-Stoichiĭ, Ocolișul, Caluiavățul, Cîrșovățul, Găniacul, Recița și Prosecul. Ape sunt: Bahanul, care-îșĭ ia sorgintea din muntele Baia și trece în com. Vîrciorova. Ogașele: Negoiul, Topologul, Dragoviță, Piscul-Caruluĭ, Ogașul-Ciuciuruluĭ, Ogașul-Boclazuluĭ, ogașul Vîrful-Stoichiĭ, Ogașul-Mare, Găniacul,

www.dacoromanica.ro

Nuci, Ciromoşnicul, al-Ţiganului, Peţimea şi Topolniţa.

Din punct de vedere istoric în această comună este dealul numit Bătălia, unde se găsesc întăriturĭ de pămînt, numite metereze, în care loc se zice că locuitoriĭ plăeşĭ aveaŭ conflicte cu Turciĭ din Ada-Calé ce veneaŭ să jefuiască în acele părţĭ.

Locuitoriĭ Cireşenĭ, ca şi ceĭ de la com. Podeni, posedă hrisoave din timpul luĭ Mircea-cel-Bătrîn şi alţĭ Domnĭ romînĭ.

Cireşul, *com. rur.*, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Este situată pe ambele maluri ale rîuluĭ Cerna, la 58 kil. departe de reşedinţa judeţuluĭ şi la 18 kil. de a plaiuluĭ.

Are o populaţie de 447 locuitorĭ, în care intră şi 4 familiĭ de Ţigani; sunt 120 capĭ de familie; 97 contribuabilĭ; locuesc în 126 case.

Locuitoriĭ sunt toţĭ agricultorĭ şi desfac produsul muncelor la Tîrgul-Horezul şi la Craiova.

In comună e o singură biserică, fondată la anul 1864.

Pe rîul Cerna, în raionul comuneĭ, sunt 2 morĭ.

Parte din locuitorĭ sunt moşnenĭ, 74 s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşia fraţilor Iancovescu, cînd li s'au dat 188 hect.

Ştiŭ carte 35 bărbaţĭ.

In comună sunt 30 stupĭ cu albine. Ţuică se fabrică pănă la 2800 decal. Vatra satuluĭ are 88 hect., iar toată comuna 488 hect.

Şoseaua vecinală de pe Valea-Cerneĭ, înlesneşte comunicaţia cu com. Slăveşti la N. şi Pojogi la S.

Cireşul e brăzdat de dealurile: Drăganuluĭ, Glemea, Măgura şi udat de văile: Bisericeĭ, Boldeĭ, Pietreĭ, Suhani, Bordeelor şi Groapelor. Intre surpăturĭ citĕm: a-Glemeĭ, a-Boldeĭ, a-Pietreĭ, a-Corbuluĭ şi a-Scorușuluĭ.

Se mărgineşte cu comunele Pojogi, Turceşti, Mateeşti şi Stroeşti.

Veniturile şi cheltuelile comuneĭ se urcă la 600 leĭ anual.

Cireşul, *sat*, cu 110 familiĭ, saŭ 340 suflete, jud. Argeş, pl. Gălăşeşti, face parte din com. rur. Cacaleţi-Cireşul. In sat este o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală primară rurală.

Cireşul, *cătun*, al com. Mînzăleşti, situat între muntele Cireşul şi pîrîul Sturdza, cu 60 locuitorĭ şi 16 case, jud. Buzăŭ.

Cireşul, *cătun*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani; ţine de com. rur. Balta-d.-j.

Cireşul, *mahala*, în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s.; ţine de com. rur. Malovăţul. Această mahala se maĭ numeşte şi Treĭ-Cireşĭ.

Cireşul, *mahala*, în com. rur. Ploştina, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cireşul, *munte*, în comuna Mînzăleşti, jud. Buzăŭ, avînd înălţimea de 1166 m. E coprins între Izvorul-Găvanuluĭ şi pîrîul Sturdza şi acoperit în mare parte de pădure şi puţin suhat. Maĭ toată masa sa e un conglomerat de conchiliĭ şi gips, numit în localitate sigă.

Cireşul, *deal*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Brătila.

Cireşul, *deal*, în partea de N.-E. a moşieĭ Hîrlăul, jud. Botoşani.

Cireşul, *deal*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna, com. rur. Cireşul.

Cireşul, *movilă*, jud. Brăila, la 1 1/2 kil. spre N. de satul Slobozia-Cireşul.

Cireşul, *deal*, în partea de E. a comuneĭ Poeneşti, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Cireşul, *deal*, în raionul comuneĭ Cireşul, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 17 hect., 50 ariĭ vie.

Cireşul, *luncă*, în com. rur. Cireşul, plaiul Cerna, jud. Mehedinţi.

Cireşul, *moşie*, în com. Mînzăleşti, jud. Buzăŭ, ocupînd jumătate a munteluĭ Cireşul. Are 300 hect. pădure, apoĭ fîneţe, izlaz şi locurĭ arabile, proprietate în mare parte a moşnenilor.

Cireşul, (jumătate din muntele Cireşul), *moşie* a statuluĭ, în com. Mînzăleşti, jud. Buzăŭ, pendinte de Găvanul; are 150 hect. pădure, puţin suhat şi curătură.

Cireşul, *loc* de cultură, pe moşia Hîrlăul, pe dealul Cireşul, jud. Botoşani.

Cireşul, *fost pichet de graniţă*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna, pe munte.

Cireşul, *pîrîŭ*, izvoreşte din raionul comuneĭ Rîjleţul-Vieroşi, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, şi intră în raionul com. Rîjleţul-Govora.

Cireşul, *vale*, în com. Grăjdana, jud. Buzăŭ, formată din Cire-

www.dacoromanica.ro

şul-Mare şi Cireşul-Mic. Incepe din pădurea Izvoranul şi se scurge în rîul Nişcovul.

Cireşul, *vale*, com. Strîmbeni, plaiul Vărbilăul, judeţul Prahova.

Cireşuluĭ (Dealul-), *deal*, lung de 3200 metri, com. Rîjleţul-Vieroşi, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, cu direcţia de la N. la S. Pămîntul său, îngrăşat, e prielnic la cultura porumbuluĭ, a grîuluĭ şi a prunilor.

Cireşuluĭ (Dealul-), *deal*, com. Rîjleţul-Govora, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt.

Cireşuluĭ (Dealul-), *deal*, pe coasta căruia stă partea de E. a satuluĭ Ciumuleşti, jud. Suceava.

Cireşuluĭ (Dealul-), *deal*, începe din malul stîng al Bîrladuluĭ, merge în direcţie V.-E., pănă în poiana Doroşi, com. Ţigăneşti, jud. Tecuciŭ.

Cireşuluĭ (Muchea-Văeĭ-), *colină*, în com. Grăjdana, căt. Izvoranul, jud. Buzăŭ; e acoperită de pădure.

Cireşuluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, unul dintre afluenţiĭ pîrîuluĭ Rîşcuţa, jud. Suceava.

Cireşuluĭ (Valea-), *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., cătunul comuneĭ Jideni. Şi-a luat numele de la pîrîul Valea-Cireşuluĭ. E aşezat în partea de E. a comuneĭ, pe pîrîul Valea-Cireşuluĭ.

Cireşuluĭ (Valea-), *pîrîŭ*, în pl. Marginea-d.-s., jud. R.-Sărat. Izvoreşte din dealul Jinurul, udă partea de miază-zi a comuneĭ Slobozia, cea de E. a comuneĭ Jideni; trece prin cătunul Valea-Cireşuluĭ, comuna Voetinul, şi se varsă în pîrîul Coţatcul, lîngă această comună, pe dreapta luĭ.

Cireşuluĭ (Valea-), *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, comuna Cîmpineanca. Izvoreşte din Dealul-Caprie, udă partea de V. a comuneĭ, şi merge de se varsă în rîul Milcovul, maĭ jos de cătunul Slobozia-Pîntecesti, al aceleaşĭ comune.

Cireşuluĭ (Valea-), *şes*, în com. Colţi, jud. Buzăŭ, acoperit de fîneaţă.

Cireşuluĭ (Vîrful-), *munte*, în cătunul Colţi, com. cu acelaşĭ nume, jud. Buzăŭ. E maĭ tot gol, fiind format din stîncĭ.

Ciriagi-Iol-Bair, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul atît bulgăresc cît şi cel romînesc al comuneĭ rurale Gărvan şi anume pe acela al căt. săŭ Gărvanul-Mare. Se desface din ramificaţiile sudice ale dealuluĭ Sîrt-Iol-Bair; se întinde spre S., într'o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., mergînd printre văile Cara-Culac şi Ciali-Ceair şi brăzdînd partea de S. a plăşeĭ şi cea de S.-E. a comuneĭ. Pe muchea luĭ trece hotarul spre Bulgaria, prin picheţul No. 11, situat la 122 metri înălţime, şi care ast-fel domină satul Gărvanul-Mare şi drumul com. Cranova-Gărvanuĭ. Este acoperit cu tufişurĭ şi păduriĭ, dintre carĭ maĭ însemnate sunt Saidi-Orman şi Echenli-Orman.

Cirimoşnicul, *ogaş*, în com. rur. Cireşul, plaiul Cerna, jud. Mehedinţi.

Cirişoaia, *fîntînă*, com. Foleşti-d.-j., plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Cirişoaia-Mare, *vale*, care izvoreşte de pe teritoriul comuneĭ Glăvile, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea, şi se varsă în rîul Pesceana, tot pe teritoriul comuneĭ Glăvile.

Cirişoaia-Mică *vale*, com. Glăvile, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Cirita, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Şerbeşti, de pe teritoriul satuluĭ Bradul.

Cirita, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., de pe teritoriul com. Ciumaşi.

Ciritei, *deal*, pe moşia Dobîrceni, comuna Dobîrceni, judeţul Botoşani.

Ciritei, *deal*, ramificare a dealuluĭ Turia. Se întinde de la N. la S., pe teritoriul satuluĭ Stolniceni, com. Epureni, pl. Turia, jud. Iaşi.

Ciritei, *deal*, în ramura Balauruluĭ, pe teritoriul com. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Parte este acoperit cu pădure, parte cu fineţe şi arătură.

Ciritei, *deal*, în partea estică a satuluĭ Horodniceni, jud. Suceava, parte cultivabil, parte acoperit de fineţurĭ.

Ciritei, *loc izolat*, pe cuprinsul moşieĭ cu acelaşĭ nume, com. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Ciritei, *moşie*, în comuna Gîrcina, plasa Piatra-Muntele, judeţul Neamţu.

Ciritei, *pădure*, de stejar, în întindere de 21 hect., pe moşia

www.dacoromanica.ro

statuluĭ Truşeşti, com. Truşeşti, pl. Jijia, jud. Botoşani.

Ciritei. (Vezĭ Dumbrava-Neagră, *pădure,* în comuna Bărbuleşti, plasa Ştefăneşti, judeţul Botoşani).

Ciritei, *pădure,* în partea de E. a moşieĭ Dobîrceni, com. Dobîrceni, plasa Ştefăneşti, judeţul Botoşani. Are întindere de 71 hect. şi e compusă maĭ mult din stejar.

Ciritei, *pădure,* pe moşia Gorbăneşti, în partea de S.-E. a com. Gorbăneşti, plasa Miletinul, jud. Botoşani.

Ciritei, *vale,* scăldată de pîrîul Braniştea, din com. Brădăţelul, jud. Suceava.

Ciritei-luĭ-Drîncă, *pădure,* pe moşia Buhăceni, com. Dîngeni, plasa Jijia, jud. Botoşani, în întindere de 20 hect.

Ciritei-luĭ-Vrabie, *pădure,* pe moşia Dîngeni, com. Dîngeni, jud. Botoşani, în întindere de 15 hect.

Cisla, *loc izolat,* comuna Tina, plasa Mijlocul, judeţul Vîlcea.

Cislăul, *com. rur.,* în plaiul Buzăŭ, jud. Buzăŭ, situată pe malul drept al rîurilor: Bîsca-Chiojduluĭ şi Buzăul, la o distanţă de Buzăŭ de 45 kil. Limitele sale sunt: la N., rîul Bîsca-Chiojduluĭ, de la vărsătura sa în Buzăŭ; la E., hotarul merge pe albia rîuluĭ Buzăul, pănă în lunca Predeştilor, de unde apucă pe Izvorul-cu-Sălcile şi prin pădure ajunge în muntele Fîntîna-Hoţilor; la S., din Fîntîna-Hoţilor, merge în muntele Stîna-Bătrînă şi, prin pădurea Butuceana, coboară în apa Cricovuluĭ; la V., începînd din rîul Cricovul, o ia pe izvorul Sofronia, pe la Călugărul, urcă în muntele Runcul, ajunge în Vîrful-Cocioabeĭ, şi, continuînd drept pe slemne, suie în muntele Gîlma, apoĭ dirigindu-se spre S.-V. şi, făcînd o mare proeminenţă, ajunge în muntele Salcia, de unde se lasă peste plaiurĭ în apa Bîsca-Chiojduluĭ. Suprafaţa acesteĭ comune este de 7420 hect., din care 1597 arabile, 4857 pădurĭ, 121 fineţe, 538 izlaz, 142 livezĭ, 43 viĭ şi 122 sterp. Proprietăţĭ maĭ însemnate sunt: Cislăul, cu trupurile Buda, Bărăşti, Scărişoara (ale statuluĭ,) şi Crăciuneşti a şcoaleĭ din Mizil şi o altă sfoară, a ceteĭ de moşnenĭ Crăciuneşti. Terenul e muntos şi acoperit de pădurĭ, dar are fertila luncă a Cislăuluĭ, pe care se cultivă mult porumb, precum şi maĭ multe coline, acoperite de viĭ şi livezĭ. Din punct de vedere geologic, e de o deosebită importanţă muntele Nicovanul. Din substanţe minerale are: păcură, sare, fer, etc. In com. sunt 8 morĭ de apă. Comerciul constă în transportul şi vinderea lemnelor, precum şi în creşterea rîmătorilor. Are 3 tîrguri: la 29 Martie, 8 Septembrie şi 20 Decembrie. Căĭ de comunicaţie are şoseaua Buzăŭ-Frontiera, precum şi un drum peste muntele Scărişoara, prin Buda la Mizil; tot acest drum servea, cînd plaiul Buzăŭ făcea parte din jud. Săcuieni, ca să lege acest plaiŭ cu Bucovul din Prahova.

Vite sunt: 568 boĭ, 229 vacĭ, 122 viţeĭ, 4 bivoliţe, 25 caĭ, 17 iepe, 8 mînjĭ, 1450 oĭ şi 620 rîmătorĭ. Stupĭ sunt 129.

Comuna e formată din cătunele: Bărăşti, Buda, Cislăul şi Scărişoara, cu sub-diviziunile lor: Aninoasa, Bîrleşti, Ciuciurul, Crăciuneşti şi Ungureni. Are o populaţie de 2586 locuitorĭ. Case sunt 661. Străinĭ sunt: 3 Grecĭ şi 6 Austro-Ungarĭ. Meseriaşĭ sunt: 8 lemnarĭ, 3 tîmplarĭ, 20 rotarĭ, 8 butnarĭ, 5 zidarĭ, 4 cizmarĭ, 6 fierarĭ, 3 croitorĭ, 1 boiangiŭ, 1 cojocar, 2 brutarĭ, 1 vărar, 2 bărbierĭ şi 20 mangalagiĭ.

In com. sunt 497 contribuabilĭ. Budgetul e de leĭ 4954, banĭ 90.

Comuna are o şcoală în cătunul Cislăul, frecuentată de 59 elevĭ. Biserici sunt 4, deservite de 4 preoţĭ, 3 cîntăreţĭ şi 3 paraclisĭeri. Catedrala e mănăstirea Cislăul. Cîrciumĭ sunt 9. Comuna era în vechime reşedinţa protopopieĭ plaiuluĭ Buzăŭ, acum desfiinţată. Locurĭ însemnate sunt: ruinele de la Aninoasa, Siliştea din lunca Cislăuluĭ, mănăstirea Cislăul, schitul Crăciuneşti, muntele Scărişoara şi maĭ cu seamă ruinele palatuluĭ Doamneĭ Neaga din Buda.

Comuna şĭ-a luat acest nume, pentru că în vechime aci se strîngeaŭ fruntaşiĭ satelor şi fixaŭ dările, numite cislă, pentru întregul plaiŭ.

Mulţĭ din locuitoriĭ acesteĭ comune sunt Ţigani, foştĭ robĭ aĭ mănăstireĭ Cislăul.

Cislăul, *cătun* de reşedinţă, al comuneĭ Cislăul, jud. Buzăŭ, cu 1140 locuitorĭ şi 311 case. Are două sub-diviziunĭ: Aninoasa şi Ungureni.

Cislăul, *fostă mănăstire* de călugărĭ şi metoh al Episcopieĭ Buzăŭ, în com. Cislăul, pe drumul Penteleuluĭ, jud. Buzăŭ, iar azĭ biserică de mir. După tradiţie, această biserică a fost zidită pentru prima oară de Doamna Neaga, care a mutat aci pe călugării de la Aninoasa, schit

www.dacoromanica.ro

ce era aproape în ruine și care îndată s'a și desființat, abia mai cunoscîndu-i-se astăzi urmele. Episcopul Metodie a rezidit-o în anul 1749, iar Episcopul Chesarie, în 1839, văzînd-o cu totul prădată și ruinată, puse să o edifice din nou. Intre obiectele demne de văzut sunt: Ușile de la intrare, sculptate cu o rară artă și frumusețe, purtînd pe un canat marca țăreĭ și inițialele luĭ Alexandru Ipsilante Voevod, iar pe altul un corb, înconjurat de cruce și cîrje cu inițialele luĭ Cozma, Episcopul Buzăuluĭ, toate acestea înconjurate cu ghirlande, încărcate cu frunze, fructe, leĭ și păsărĭ. Sfeșnicele sunt de alamă, făcute în timpul Episcopuluĭ Cozma.

Pe frontispiciul bisericeĭ se găsește următoarea inscripție:

«Această sfîntă biserica s'a zidit din temelie spre cinstea și lauda prea sfinteĭ de D-zeŭ născătoare, prin osîrdia și toată cheltueala iubitoruluĭ de D-zeŭ Episcopul Buzăuluĭ Chir Chesarie, într'acelaș loc, unde a fost cea de la 1749, care a fost zidită din temeliile de fericitul întru pomenire, Episcopul Buzăuluĭ Chir Metodie. Slăbind fiind de cutremure, s'a dărîmat și așa împodobindu-se aceasta pe din năuntru și pe din afară, s'a înfrumusețat pe alocurea cu zugrăvelĭ și cu toate cele trebuincioase până la cel mai mic lucru, fiind învechite de vreme și stricate cele-l-alte. Ale cărcia lucru săvîrșindu-se s'a și sfințit în zilele prea înălțatuluĭ Domn Alexandru Dimitrie Ghica Voevodul, cîrmuindu-se sf. Mitropolie de ceĭ trei Archierei aĭ țăreĭ, fiind anul 1839, Decembrie 20 Zugrav, Gavril Andronescu.»

Dipticul D-niĭ:

Mateĭ, Constantin, Vintilă, Zamfira Doamna, Șerban Grigore, Radu, Antonie, Guca, Ghica, Constantin, Doamna Neaga. Archierei: Metodie, Teodosie, Cozma, Ștefan, Serafim, Filaret, Cristofor, Mitrofan, Rafael, Ioasaf, Antim, Misail, Iosef, Grigorie, etc.

Sunt mai multe sfeșnice și pe unul din ele se află următoarea inscripție:

«Aceste sfeșnice s'aŭ făcut în zilele sfinției Sale Episcopul-Buzăuluĭ, Chir Cozma, de răposatul robul luĭ D-zeŭ, Dosifteiŭ Ieromonahul, Archimandrit, 1786.»

Cislăul, *pădure*, în com. Cislăul, județul Buzăŭ, făcînd parte din marea pădure Cislăul-cu-Trupurile. Are 960 hect. cu lemne bune de construcție, în partea numită Fundul-Căcîceĭ.

Cislăul-cu-Trupurile, *pădure* a statuluĭ, în comuna Cislăul, jud. Buzăŭ, formată din 5 trupurĭ: Bărăști, Buda, Cislăul, Predești și Scărișoara, formînd împreună un corp de 4692 hect. Esențele principale sunt: fag, tufă, jugastru, paltin, ulm, arțar, anin și plop.

Cislăul (Vatra-Schituluĭ-), *moșie* a statuluĭ, pendinte de Episcopie, în com. Cislăul, județul Buzăŭ, ca de 580 hect., din care 500 fertila luncă a Cislăuluĭ, situată pe malul drept al rîuluĭ Buzăul; restul e islaz și crivină.

Cislăuluĭ (Piatra-), *colină stîncoasă*, în com. Cislăul, județul Buzău, în dreptul obîrșieĭ izvoruluĭ Cîrsteĭ; servă și ca limită despre com. Viperești.

Cismarul, *deal* cu viĭ, în com. rur. Vînjul-Mare, plasa Blahnița, jud. Mehedinți.

Cismăroaia, *fîntînă*, com. Tesluiul, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt.

Cison, *pîrîiaș*, jud. Neamțu, în partea despre E. a munteluĭ Ceahlăul; situat în partea unde se crede că este stînca Dochieĭ, lîngă locul numit Poiana-sub-Ponoară, în partea cea mai sălbatică a masivuluĭ.

Cistia, *ostrov*, al statuluĭ, județul Brăila, situat în ostrovul Bregoloiul; se mărginește la E. cu Dunărea-Vechie și la V. cu Lacul-Rezeaua.

Cișmănești, *sat*, așezat pe deal în partea de N.-E. a com. Dobîrceni, pl. Ștefănești, jud. Botoșani, cu o suprafață de 1138 hect., din carĭ 1000 hect. proprietatea mare, cu 42 hect. pădure și 138 hect. ale locuitorilor. Are o populație de 68 familiĭ, saŭ 232 suflete, din carĭ 130 bărbați și 122 femeĭ, cu 55 contribuabilĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. Biserica este adusă de locuitorĭ, din satul Solonețul, jud. Iași, pe la anul 1750.

Vite sunt: 433 boĭ și vacĭ, 86 caĭ, 1210 oĭ și 97 porcĭ.

Cișmăneștilor (Dealul-), *deal*, pe teritoriul satuluĭ Cișmănești, com. Dobîrceni, pl. Ștefănești, jud. Botoșani.

Cișme, *deal*, în jud. Constanța, pl. Medjidia, pe teritoriul com. rurale Enigea și pe al cătunuluĭ Molceova. Este îndreptat de la N.-V. către S.-V., avînd forma uneĭ liniĭ curbe. Brăzdează partea vestică a plășeĭ, cea centrală a comuneĭ și cea estică a cătunuluĭ Molceova. Are o înălțime de 164 metri. Se întinde printre văile Molceova și Chireslic-Culac. Este acoperit cu fînețe și icĭ-colo sunt arborĭ răspîndițĭ. Este tăiat de calea județeană Medjidia-Cuzgun și de drumurile vecinale Molceova-Cocargea și Molceova-Idres-Cuiusul. Partea sa sudică se termină, în valea Diordin-Giorman, prin niște malurĭ rîpoase.

Cișme-Culac, *vale*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Caranlîc. Se

www.dacoromanica.ro

desface din poalele nordice ale dealuluĭ Sari-Iol-Bair. Se îndreaptă spre N., într'o direcţiune generală de la S. spre N., brăzdînd partea estică a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ; trece prin mijlocul satuluĭ Caranlîc şi, mergînd printre dealurile Arpalic la dreapta şi Distraiul la stînga, se deschide, după un drum de 8 kil., în valea Beilicul, pe stînga. Printr'însa merge drumul comunal Beilicul-Caranlîc-Dobromirul.

Cişme-Culac, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ Enigea şi pe al satuluĭ Molceova. Se desface din dealul Canlî, purtînd numele de valea Calfa. Merge în direcţiune N.-E. către S.-V. Brăzdează partea sud-vestică a plăşeĭ şi cea nord-estică a comuneĭ. Face hotar între com. Enigea şi Cocargea. Trece printre dealurile Canlî şi Piribei şi se deschide în valea Diordin-Giorman. Este străbătută în toată lungimea eĭ de drumul Medjidia-Enigea.

Cişme-Culac, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Hazarlîc şi pe al cătunuluĭ Ghiol-Punar, care se află aşezat chiar pe această vale. Se desface din poalele estice ale dealuluĭ Ghiol-Punar, avînd o direcţiune de la N.-V. spre S.-E. Brăzdează partea vestică a plăşeĭ şi cea nord-estică a comuneĭ. Trece prin mijlocul satuluĭ Ghiol-Punar, mergînd printre dealurile Ceşme-Bair şi Mezarlîc-Borungea-Bair. Are o lungime de 3 kil., şi este acoperită în cea maĭ mare parte de tufărişurĭ.

Cişmeaua, *sat*, în partea de N. a oraşuluĭ Botoşani, com. Popouţi, jud. Botoşani, pe pîrîul Sicna. Are o populaţie de 64 familiĭ, saŭ 252 suflete şi o suprafaţă de 164 hect. ale locuitorilor. Sunt 92 contribuabilĭ.

Numele satuluĭ se crede a veni de la cişmeaua zidită în partea de N.-V. a satuluĭ, despre care se zice că ar fi foarte vechie, zidită de Ştefan-cel-Mare, Domnul Moldoveĭ.

Inscripţia, de pe zid, spune că cişmeaua a fost prefăcută din noŭ la anul 1831 Maiŭ, în 20, de diaconul Panaitescu Neculaĭ din Botoşani.

Acest sat se crede a fi vechiŭ. Are o biserică zidită la 1847.

Numărul vitelor este de: 129 vite cornute, 12 caĭ, 202 oĭ şi 26 mascurĭ. Sunt 8 stupĭ cu albine. Este o cîrciumă.

Cişmeaua, *iaz*, pe teritoriul satuluĭ Cişmeaua, com. Popouţi, jud. Botoşani, format din pîrîul Sicna.

Cişmeaua, *loc*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Oneşti, de pe şesul Maluluĭ.

Cişmeaua-Albă, *fîntînă*, în comuna Călăraşi, jud. Dolj, plasa Jiul-d.-j.

Cişmeaua-de-la-Zăvoiul-luĭ-Popa-Mihalache, *cişmea*, în tîrgul Horezul, jud. Vîlcea, vestită pentru apa eĭ cea bună şi uşoară. E aşezată pe moşia statuluĭ.

Cişmeaua-luĭ-Vasile, *fîntînă*, în com. Călăraşi, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j.

Cişmeleĭ (Dealul-), *deal*, jud. Botoşani. Incepe pe teritoriul com. Botoşani, şi se prelungeşte pănă în satul Cişmeaua, com. Popouţi, plasa Tîrgul. In acest deal, în partea de mijloc, despre satul Cişmeaua, s'aŭ găsit cuţite, bucăţi de sabie şi chiar arme întregĭ.

Cişmeleĭ (Măgura-), *măgură*, la Vestul com. Bogdana, jud. Teleorman.

Cişmeleĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, izvoreşte din dealul Deleni, com. Fîntînele, jud. Botoşani, şi se varsă în Gîrla-Săpata, comuna Fîntînele.

Cişmeleĭ (Ponorul-), *ponor*, comuna Zlătunoaia, pl. Miletinul, jud. Botoşani.

Cişmeleĭ (Valea-), *pîrîŭ*, în plăşile Isaccea şi Babadag, jud. Tulcea, pe teritoriul comunelor rurale Meidan-Chioi (Isaccea) şi Alibei-Chioi (Babadag). Izvoreşte din dealul Fundul-Burţiĭ; se îndreaptă spre S., în o direcţie generală de la N. la S., brăzdînd partea de E. a plăşeĭ Isaccea şi a comuneĭ Meidan-Chioi; şi pe cea de N. a plăşeĭ Babadag şi a comuneĭ Alibei-Chioi, curge pe lîngă dealurile Bostănăriilor şi Eni-Ormangic-Tepe, şi după 7 kil. de curs, se uneşte cu valea Chioserelic, în satul Accadîn, pentru a forma pîrîul Accadîn.

Cişmeleĭ (Valea-), *vale*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Bărsăneşti.

Cişmeleĭ (Valea-), *vale*, la N. de Onceşti-Noĭ, com. cu acelaşĭ nume, jud. Tecuciŭ.

Cişmelele, *sat*, în com. Tulucesti, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ. Are 138 familiĭ. Face parte din parohia Odaia-Manolache.

Cişmelele, *fîntînă*, pl. Olteniţa,

www.dacoromanica.ro

jud. Ilfov, cu trei izvoare, în drumul care leagă cătr. Radovanul cu cătr. Căscioarele. Are apă bună şi curge în mare cantitate, prin 3 ţevi.

Cişmelele, *moşie* a statului, în întindere de 1000 fălci, foastă pendinte de biserica Precista din Galaţi, în com. Tulucești, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ.

Cişmelele-Micĭ, *moşie* particulară, de 386 hect., în com. Fileşti, plasa Siretul, judeţul Covurluiŭ.

Ciubida, *lac,* în pl. Sulina, jud. Tulcea, pe teritoriul comunei rurale Cara-Orman, situat în partea de V. a plăşei şi cea de N.-V. a comunei. S'a format din revărsarea anterioară a gîrlei Litcovul, cu care acum comunică prin două gîrliţe. Este înconjurat de toate părţile cu stuf. Are o întindere aproximativă de 70 hect. Conţine peşte de apă dulce, adus de gîrla Litcovul. Venitul său aparţine statului.

Ciubota-Roşie, *pîrîŭ,* ce curge prin jud. Roman, pl. Fundul, com. Giurgeni, de la N. spre S. şi se varsă în rîul Bîrlad, de a stînga, lîngă hanul Ciubota-Roşie şi la S. de el.

Ciubotarul, *pîrîiaş,* jud. Bacău, pl. Trotuşul, ce izvoreşte din muntele Cepoiul şi, după ce trece prin com. Mănăstirea-Caşinul, se varsă în Caşinul, pe malul său drept.

Ciubotaruluĭ (Balta-), *baltă,* pe teritoriul com. Vîrful-Cîmpuluĭ, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Ciubucciţa, *pădurice,* pe malul Siretuluĭ, jud. Tecuciu, pl. Bîrladul, com. Bucești.

Ciubucluc-Bair, *deal,* în plasa Măcin, pe teritoriul com. rur. Cîrjelari, şi pe al cătunuluĭ său Iaila. Se desface din dealul Cale-Bair (un vîrf al dealuluĭ Sacar-Bair, din pl. Babadag, com. Atmagea). Se întinde spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea sud-estică a plăşeĭ şi pe cea estică a comuneĭ. Se prelungeşte spre V. cu dealul Orta-Cuirac şi spre E. cu dealul Ghiobilche-Bair. Din el îşĭ iaŭ naştere două văĭ care formează valea Orta-Chioi, precum şi valea Homurlar. Se ridică până la o înălţime de 305 m. Este tăiat de drumurile comunale Iaila-Atmagea-Homurlar-Orta-Chioi. Este acoperit cu livezĭ, tufăriş şi puţine păduriĭ.

Ciubucul, *munte,* jud. Suceava, între comunele Broşteni şi Şarul-Dorneĭ.

Ciubuculuĭ (Valea-), *vale,* pe proprietatea Stăneşti, pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Ciucanica, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, com. Broşteni. Se desface din muntele Chiciura, brăzdează partea de V. a comuneĭ, prin cătunul Vulcăneasa, şi se termină în rîul Milcovul. Este acoperit cu păduriĭ şi păşuniĭ.

Ciucăneasa, *numire vechie* a *satuluĭ* Hîrsa, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Ciucăneasca, *vale,* com. Hîrsa, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Ciucea, *cătun,* la N.-V. com. Tichileşti, în dreapta şoseleĭ Brăila-Călăraşi, ca la 5 kil. spre N.-V. de Tichileşti. Vatra satuluĭ cu izlazul locuitorilor este de 700 hect. Are o populaţie de 270 locuitoriĭ (144 bărbaţi şi 124 femeĭ), cariĭ locuesc în 38 case. Ştiŭ carte 6 persoane.

Vite sunt: 473 vite mariĭ cornute, 65 caĭ şi 21 rîmătoriĭ.

Ciucea, *dijmă* mare a Domeniuluĭ Brăileĭ, cu case de locuit pentru arendaş şi pentru oamenii de serviciŭ, la 3 kil spre S.-V. de cătunul Ciucea, pe partea stîngă a şoseleĭ Brăila-Călăraşi. Intinderea terenuluĭ dijmeĭ e de 50 hect.

Ciucea, *movilă,* jud. Brăila, în dreptul cătunul iĭ Ciucea, tăiată de şoseaua Brăila-Călăraşi.

Ciuceveni, *numire* ce se dă de locuitoriĭ *satuluĭ* Suceveni, jud. Tutova.

Ciucheri, *baltă,* în com. rur. Gogoşi, plasa Blahniţa, jud. Mehedinţi.

Ciuchilă, *deal,* situat în raionul com. Matca, pl. Nicoreşti, jud. Tecuciu.

Ciuchinarilor (Vatra-), partea estică a *satuluĭ* Dolhasca, jud. Suceava.

Ciuchiţi, *mahala,* din com. rur. Sineşti, plasa Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea.

Ciuciucul, *deal,* la V. com. Segarcea-din-Deal, judeţul Teleorman, spre pîrîul Siuluĭ. Pe acest deal sunt sădite viile locuitorilor.

Ciuciucul, *ogaş,* în com. rur. Cireşul, plaiul Cerna, jud. Mehedinţi.

www.dacoromanica.ro

Ciuciul, *sat*, pendinte de comuna Ursoaia, pl. Mijlocul, jud. Olt. E situat pe luncă, în dreapta gîrleĭ Plapcea și sub dealul Golașul. Are 180 locuitorĭ, ceĭ maĭ mulțĭ moșneni. Sunt 7 loc. îm proprietăriță după legea rurală. Eĭ posedă: 80 boĭ, 30 vacĭ, 25 caĭ, 540 oĭ și 70 porcĭ. Aci se află o biserică, fondată la anul 1819 de Mateiŭ Ciuciu, Dumitru Ciuciu și alțiĭ.

Ciuciul, *vale*, în com. Sărulești, căt. Țurloești, jud. Buzău. Incepe din localitate și se scurge în valea Pecenega.

Ciuciure (La-), *sorginte* de apă în com. Măgura, căt. Unguroiul, jud. Buzău, care curge în mare volum, pe patru gurĭ sau ciuciure

Ciuciureanca, *vale*, în comuna Cislăul, căt. Scărișoara, județul Buzău. Incepe din Fundul-Seciuluĭ și se scurge în Buzău. In timp de ploaie vine mare și inundă adesea lunca Cislăuluĭ, cauzînd pagube.

Ciuciurele, *cătun*, al com. Băești, jud. Buzău, cu 110 locuitorĭ și 23 case.

Ciuciurele, *pîrîŭ*, în județul R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Bordești. Izvorește din Dealul-Nucilor, udă partea de E. a comuneĭ și merge de se varsă în rîul Rîmna, maĭ sus de cătunul Ferchești, al comuneĭ Dragosloveni, după un curs de 5 kiloin.

Ciuciurelor (Dealul-), *deal*, în comuna Măgura, căt. Unguriul, jud. Buzău, acoperit cu livezĭ și porumb; de sub dînsul începe izvorul apeĭ de la Ciuciure.

Ciuciurul, *sub-divizie* a *cătunuluĭ* Scărișoara, din comuna Cislăul, jud. Buzău.

Ciuciurul, *izvor*, vine din raionul com. Chiojdeanca, județul Prahova. Se împreună în com. Salcia, pl. Podgoria, cu alte izvoare și formează gîrla Salcia.

Ciuciurul, *gîrlă*, izvorește din muntele Ciortea și udă comuna Călugăreni, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Ciuciurul, *vale*, comuna Podeni-Vechĭ, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Ciuciuruluĭ (Coasta-), *colină*, în com. Tisaul, căt. Pisculeni, județul Buzău, acoperită de pădure.

Ciuciuruluĭ (Izvorul-), *izvor*, com. Mărunțișul, căt. Măguricea, jud. Buzău. Incepe de la coasta Boldanuluĭ și se scurge în rîul Buzău.

Ciuciuruluĭ (Muchea-), *colină*, parte goală, în comuna Băești, cătunul Ciuciurele, județul Buzău, d'alungul maluluĭ stîng al rîuluĭ Slănic.

Ciuciuruluĭ (Vîrful-), *pisc*, în cătunul și com. Pătîrlagele, jud. Buzău, culminație a munteluĭ Muscelul.

Ciuciuveni, *pădure*, în com. Rogojeni, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ.

Ciuciuluĭ (Dealul-), *colină*, în com. Mănești, jud. Buzău, pe hotarul despre com. Mînzălești, acoperită de pădure.

Ciucur-Chioi, *sat*, în jud. Constanta, pl. Silistra-Nouă, cătunul comuneĭ Enișenlia. Situat în partea de E. a plășeĭ și cea de N. a comuneĭ, la 10 kil. spre N.-V. de satul Enișenlia, reședința comuneĭ, pe ambele malurĭ ale văeĭ Ciucur-Chioi, la poalele estice ale dealuluĭ Arpalic și la cele vestice ale dealuluĭ Ciucur-Chioi; satul e înconjurat cu pădurĭ și tufărișurĭ.

Intinderea totală e de 966 hect., din carĭ 40 hect. ocupate de vatra și grădinile satuluĭ.

Populația e de 42 familiĭ, saŭ 151 suflete.

Ciucur-Chioi, *deal*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, com. Enișenlia, căt. Ciucur-Chioi, de la care și-a luat și numele. Se desface din dealul Baș-Punar-Sîrtî; se întinde spre N., într'o direcție de la S. la N., printre văile Derinea-Ceair, saŭ Beilicul, și adiacenta sa, valea Ciucur-Chioi, brăzdînd partea estică a plășeĭ și cea nord-vestică a comuneĭ. La poalele sale vestice e așezat satul Ciucur-Chioi și la cele estice satul Bazîrgian, pe carĭ le domină prin înălțimea sa de 115 m. E tăiat de un drum comunal Bazîrgian-Ciucur-Chioi. Este acoperit cu pădurĭ frumoase, tufărișurĭ și pășunĭ. De aci, vederea se întinde d'asupra văeĭ Beilicul și orășeluluĭ Cuzgun.

Ciucur-Chioi, *vale*, în județul Constanța, plasa Silistra-Nouă, com. Enișenlia, cătunul Ciucur-Chioi, de la care și-a luat numele. Se desface din Baș-Punar-Sîrtî; se îndreaptă spre N., în direcție S.-N., prin pădurĭ și tufărișurĭ, printre dealurile Ciucur-Chioi și Arpalic. Trece prin satul Ciucur-Chioi, și, brăzdînd partea estică a plășeĭ și nord-vestică a comuneĭ, se deschide în valea Beilicul, pe stînga, nu departe de orășelul Cuzgun,

www.dacoromanica.ro

după un drum de 5 kil. Printr'însa merge un drum vecinal Ciucur-Chioi-Teche-Chioi.

Ciucurova, *com. rur.*, în pl. Babadag, jud. Tulcea, situată în partea vestică a județului, la 38 kil. spre S.-V. de orașul Tulcea, capitala județului, și în partea vestică a plășei, la 16 kil. spre N.-V. de orașul Babadag, reședința plășei.

Hotarul amănunțit al comunei este acesta: Plecînd din vîrful Sivri-Tepe, al dealului Bac-Ceiș, se îndreaptă spre S.-E. printre dealurile Jidini și Pelitu, pănă în vîrful Jidini; de aci o ia spre S., pe la poalele dealului Jidini, taie valea Jidini, urmează puțin Valea-Călugărului, pe care o părăsește spre a tăia pîrîul Ciucurova, saŭ Slava-Cercheză, printre satele Ciucurova și Slava-Cercheză și urcă dealul Ciucurova; urmează spre V. muchea acestui deal, pănă în dreptul satului Ciucurova; de aci o ia spre S.-V. pe drumul comunal Ciucurova-Topologul, taie valea Chirișliva, urcă dealul Baș-Punar, și dă în hotarul județului; o ia spre N.-V. pe muchea dealului Baș-Punar, trece peste dealul Chirișliva și se oprește în dealul Topologul, nodul central al dealurilor Dobrogei; din acest deal o ia spre N.-E., pe la poalele lui, taie pîrîul Aram-Ceșme, saŭ Slava-Cercheză, valea Atmagea, valea Dulgherul, pănă în dreptul satului Atmagea; de aci o ia spre E., pe muchea dealului Bac-Ceiș pănă în vîrful Sivri-Tepe, de unde am plecat. Forma lui este aceea a unui trapez neregulat; lungimea perimetrului e de 44 kil., iar întinderea totală este de 5982 hect.

Marginile comunei sunt: la N. și N.-V. se învecinește cu com. Atmagea, de care se desparte prin dealul Bac-Ceiș, valea Dulgherul și dealul Topologul; la V. cu com. Topologul, jud. Constanța, despărțită prin dealul Baș-Punar; la S. și E. cu com. Slava-Rusă, despărțită prin dealul Ciucurova și Valea-Călugărului; la N.-E. cu comuna Baș-Chioi, de care se desparte prin dealul Pelitul.

Dealurile sunt numeroase; mai tot teritoriul ei este brăzdat de ele; principale sunt: dealul Cîrjelarului, la N.-V.; la V. Baș-Punar, Topologul; dealul Bac-Ceiș, la N.; dealurile Dulgherul și Chirișliva, la V.; dealul Pelitul, la N.-E.; dealul Sivri-Tepe (deal ascuțit), la N.; dealul Ciucurova, la S.; dealul Crîșlui, la V.; Dealul-Alb (numit așa de la coloarea pămîntului, fiind mai multă cretă într'însul), lîngă Ciucurova; Dealul-Călugărilor, la E., (la poalele lui trăiaŭ niște călugări, ce voiaŭ se fundeze și o mănăstire, de unde și numele lui); dealul Cetatea-Vechie, tot la E. (numit ast-fel după niște ruine ce se aflaŭ pe muchea lui); la N.-E. mai este dealul Jidina, saŭ Jidini, cu multe izvoare; la poalele-i estice este o carieră de piatră a statului; dealul Jidina-Mică; dealul Caragea, la E. și N. Pe valea dealului Caragea să găsesc două fîntîni săpate de niște familii romîne, cari voiaŭ să fundeze aci un sat, însă aŭ fost gonite pe malul Dunărei de către Turci. Toate aceste dealuri sunt acoperite cu păduri întinse și frumoase; unele din ele sunt pietroase.

Apele cari udă com. sunt: valea Ciucurova, saŭ Slava-Cercheză, numită mai sus de Ciucurova. valea Haram-Ceșme, la S.; afluenții săi sunt: Valea-Popei, la V.; valea Chirișliva, la S.; Valea-Dulgherului unită cu valea Atmagea, la V.; valea Jidina, afluent al pîrîului Taița, la N.; Valea-Călugărului, la E. Valea Ciucurova trece prin mijlocul satului, despărțind mahalaua tătărească de cea rusească.

Are un singur cătun, cel de reședință, împărțit în două mahalale: tătărească și rusească.

Intinderea totală a comunei este de 5982 hect., din cari 97 hect. ocupate de vatra satului, 1885 hect. ale locuitorilor, și 4000 hect. ale statului, mai toate păduri.

Populațiunea este amestecată și compusă din cinci naționalități: Germani, Ruși, Turci, Romîni și Evrei. Sunt în comună 144 familii, cu 759 suflete. După naționalitate sunt: Germani, 77 fam., cu 404 sufl.; Ruși, 33 familii, cu 201 suflete; Tătari, 28 familii, cu 125 suflete; Romîni, 6 familii, cu 19 suflete, și Evrei, 3 familii, cu 11 suflete.

In comună e o școală, fondată, în anul 1883, de locuitori; are 10 hectare pămînt. In anul 1893—94 a fost frecuentată de 66 elevi. E o biserică ortodoxa rusească, făcută de lemn, în anul 1820, de unul Naum; azi deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

In com. sunt: 240 plugari, 1 tîmplar și 1 dulgher. Se află 2 mori pe apă și 1 cu aburi.

Vite sunt 1736 capete, din cari: 375 cai, 24 boi, 187 vaci, 450 oi, 170 capre și 530 rîmători.

Sunt 2 comercianți.

Budgetul comunei este la venituri de 3230 lei și la cheltueli de 3100 lei.

Sunt 110 contribuabili.

Căi de comunicație sunt drumurile comunale ce trec prin comună, ca: Topolog (Constanța) Ciucurova, ce duce prin co-

www.dacoromanica.ro

mina Baş-Chioi la Tulcea, spre Cîrjelari, spre Urumbeni (Constanţa), spre Atmagea şi spre Baş-Punar; Slava-Cercheză-Slava-Rusă-Babadag. Aceste drumurĭ sunt neşoseluite, maĭ muit naturale.

Ciucurova, *şir de dealurĭ*, în plasa Babadag, judeţul Tulcea, şi pe teritoriul comunelor rurale Ciucurova, şi Slava-Rusă. Este o prelungire estică a dealuluĭ Chirişliva, cu o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., în formă de semicerc, brăzdînd partea vestică a plăşeĭ, cea sudică a comuneĭ Ciucurova şi cea vestică a comuneĭ Slava-Rusă. Se întinde printre pîraiele Slava-Cercheză (numit prin dreptul luĭ, Valea-Ciucuroveĭ) şi Slava-Rusească (purtind pe aci numele de valea Baş-Punar). Valea Ciucurova curge pe la poalele luĭ nordice. Are o înălţime de 335 m., dominînd asupra satelor Ciucurova, Baş-Punar, a văilor cu acelaşĭ nume, şi asupra drumurilor carĭ îl întretaie. Este acoperit în cea maĭ mare parte cu păduri, şi pe muchiĭ cu păşunĭ.

Ciucurova, alt *nume* al *pîrîuluĭ* Slava-Cercheză, judeţul Tulcea, nume pe care îl poartă pe întreg teritoriul comuneĭ Ciucurova, de la care şi-a luat numele, şi pănă în satul Slava-Cercheză, de unde îşĭ ia numele luĭ adevărat.

Ciudin (Iazul-luĭ-), *iaz*, în suprafaţă de 1 falce, 40 prăjinĭ, pe moşia Lămăşeni, judeţul Suceava.

Ciudomirul, saŭ **Ciudamirul** *şiră de munţĭ*, jud. Bacău, pl. Munteluĭ, comuna Brusturoasa, care se ramifică din munţiĭ Tarcăul-Mare, trece pe graniţă, prin vîrfurile Ciudomirul-Mare, Ciudomiraşul şi se curmă pănă în Valea-Camîncăĭ şi a Trotuşuluĭ. Prezintă şi vîrful Sociurul. Înălţimea mijlocie a culmeĭ este de 590 m. în aproximaţie.

Ciudomirul, *vîrf de munte*, jud. Bacău, plasa Munteluĭ, comuna Brusturoasa, din şira Ciudomirul, aşezat pe graniţa austriacă, în colţul de N.-V. al districtuluĭ Bacău. Înălţimea luĭ e de 1664 m.

Ciudomirul, *pîrîŭ*, jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, care obîrşeşte pe povîrnişul meridional al munteluĭ cu acelaşĭ nume. Are cursul întreg pe graniţă, de la N. la S., cu o lungime de 7500 m. şi se varsă d'a stînga Trotuşuluĭ, la Palanca.

Ciudomirul-Mare, *munte*, jud. Neamţu, pe hotarul Transilvanieĭ, situat lîngă muntele Tîrhoaşul. Are o înălţime de 1681 metri.

Ciudomirul-Mic, saŭ **Ciudomiraşul**, *vîrf de munte*, jud. Bacău, plasa Munteluĭ, comuna Brusturoasa, din şira Ciudomirul, situat la S. de Ciudomirul-Mare.

Ciuduluĭ (Izvorul-), *izvor*, în com. Calvini, jud. Buzău. Incepe din muntele Teişul şi se scurge în Bîsca-Chiojduluĭ.

Ciufa (Ciufa-Neamţuluĭ), *numire* dată *munteluĭ* Titilele, din com. Pătîrlagi şi *munteluĭ* Salcia, din com. Calvini, de pe hotarul jud. Prahoveĭ, jud. Buzău. Ambele sunt puncte trigonometrice.

Ciufoiul, *lac*, în jud. Buzău, com. Goideşti, căt. Brătileşti.

Ciugheşul, *sat*, jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, situat pe ambele maluri ale pîrîuluĭ Ciughieşul, pănă la confluenţa sa cu Trotuşul, şi anume pe o lungime de 10 kil. Centrul satuluĭ este la o depărtare de 8920 m. de satul Brusturoasa. Are o biserică catolică, clădită de locuitorĭ, cu ajutorul primărieĭ, în anul 1888; 3 cîrciumĭ. Capĭ de familie sunt 138, saŭ 608 sufl., dintre care aproape jumătate Unguri, ce s'aŭ stabilit în această localitate de maĭ multe secole.

Vite sunt: 50 caĭ, 316 vite cornute, 38 porcĭ şi 36 capre. Se găsesc 5 herestraie de apă şi o moară.

Ciughşeul, *moşie*, judeţul Bacău, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, cu o întindere de aproape 5000 hectare.

Ciugheşul, *pîrîŭ*, judeţul Bacău, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, care, venind din Ardeal, de la satul Codăreşti, curge pe graniţă pe o lungime de 3 kilometri şi apoĭ prin Romînia, cu direcţia S. spre N. Se varsă d'a dreapta rîuluĭ Trotuşul, la satul Ciugheşul, după un curs de 14 kilometri şi după ce se încarcă pe stînga cu pîrîiaşele Hauşul şi Voica.

Ciuha, saŭ **Malul-Sărat**, *deal*, jud. Gorj, formează ţărmul drept al Gilortuluĭ, de la confluenţa pîrîuluĭ Baia-de-Fĭer cu Gilortul, pănă în dreptul căt. Bălceşti, separînd apele pîrîuluĭ Ciocadia de ale Gilortuluĭ.

Ciuha, *deal*, la N. comuneĭ Sirineasa, plasa Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Ciuha (In-deal-la-Ciuhă), *deal*.

www.dacoromanica.ro

com. Poenărei, plaiul Nucșoara, jud. Muscel.

Ciuha (In-vîrf-la-Ciuhă), *loc izolat*, în căt. Piatra, com. Bădeni-Ungurenĭ, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Ciuhoiul, *cătun*, al comuneĭ Gura-Sărăţiĭ, jud. Buzăŭ, situat pe coastele de Sud ale munteluĭ Ciuhoiul. Se află situat într'o frumoasă poziţie. Are 60 locuitorĭ, locuind în 21 case.

Ciuhoiul, *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Gura-Sărăţiĭ, care începe din Vîrful-Vladimiruluĭ și se continuă până în dealul Gruiul. E acoperită de păduri, livezi și viĭ renumite. Face hotar despre com. Pietroasa-d.-j.

Ciuhoiul, *moșie*, în jud. Buzăŭ, com. Gura-Sărăţiĭ, căt. Ciuhoiul. Are 230 hect., din care 100 vie și arături, restul pădure.

Ciuhuiul, *prelungire* a *dealuluĭ*, dintre șesul Prutuluĭ și Valea-Paruluĭ, com. Măstăcani, plasa Prutul, jud. Covurluiŭ.

Ciuhurezul, *pisc*, la E. de com. Valea-Popeĭ, pl. Rîurile, judeţul Muscel.

Ciulceşti, *mahala*, în com. rur. Stîngăceaua, pl. Motrul-d.-j., judeţul Mehedinţi.

Ciuleĭ (Iazul-luĭ-), *iaz*, format de Șomuzul-Mic, în com. Giurgești, jud. Suceava, în suprafaţă de o falce.

Ciuleiul, *deal*, spre E. comuneĭ Scundul, pl. Oltul-d.-s., judeţul Vîlcea, care separă valea Cîrstea de Valea-cu-Apă.

Ciuleiul, *pîrîŭ*, judeţul Bacăŭ, pl. Trotușul, comuna Doftana, care desparte moșia Doftana de Bogata și se varsă de-a stînga Trotușuluĭ.

Ciuleiul, *vale*, com. Șușani-d.-s., pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Ciuletele, *vale*, în partea de S. a comuneĭ Dîrmonești, plasa Filipești, jud. Prahova.

Ciulina, *baltă*, formată din revărsările Siretuluĭ, situată în partea de V. a satuluĭ Homocea, pl. Berheciul, jud. Tecuciu.

Ciulineşti. (Vezĭ Silinești, *sat*, com. Bivolari, pl. Turia, jud. Iași).

Ciulineşti (Vezĭ Unsa, *mănăstire*, com. Feredieni, pl. Coșula, judeţul Botoșani).

Ciulineţul, *baltă*, formată din vărsăturile Prutuluĭ, în comuna Folteşti, plasa Prutul, judeţul Covurluiŭ.

Ciulini-Marĭ, *iezere*, jud. Brăila, situate la S. de iezerele Frumoasele, între Vîlciul și Bîndoiul.

Ciulini-Micĭ, *iezere*, jud. Brăila, situate la S. de Ciulini-Marĭ, între Vîlciul și Băndoiul.

Ciulinoara, *baltă*, pe șesul Siretuluĭ, în com. Călinești, plasa Siretul, jud. Botoșani.

Ciulinosul, *mlaştină*, în suprafaţă de 800 m. p., în comuna Dolhasca, jud. Suceava.

Ciulneţul, *rîŭ*, în jud. Tulcea, plășile Măcin și Isaccea, pe teritoriul comunelor rurale Pisica, Văcăreni (Măcin) și Luncaviţa (Isaccea). Se desface din Dunăre, din dreptul mileĭ 87, de lîngă Movila-Candonuluĭ; se îndreaptă spre E., tăind d'alungul grindul Pisica; trece prin satul Pisica, o ia apoĭ spre S.-V., până în dreptul grinduluĭ Ciupitoaia, de unde se îndreaptă spre S.-E., trecînd pe la 2 kil. spre E. de satele Gărvanul și Văcăreni. Face apoĭ un cot spre S., până la confluenţa cu Gîrla-Mare; până aci curge numaĭ prin stuf: de aci, întrînd pe teritoriul comuneĭ Luncaviţa, se apropie de uscat, mergînd paralel cu el; ia o direcţie continuă spre E. cu micĭ cotituri, trece pe la poalele nordice ale dealuluĭ Milanul, de unde apucă spre S., trecînd aproape de satul Luncaviţa, de unde apucînd spre E., maĭ sus de satul Rachel, merge de se varsă în Dunăre, pe dreapta, în dreptul mileĭ No. 71. Cursul săŭ are o lungime de 22 kil., brăzdînd partea nordică a plășilor Măcin și Isaccea și a comunelor Pisica, Văcăreni și Luncaviţa. Malurile sale sunt joase, și, de la dreptul satuluĭ Văcăreni până la vărsare, sunt plantate în mod natural, pe două șiruri, sălciĭ, carĭ îĭ daŭ aspectul uneĭ alee. Pe lîngă ea merge drumul comunal Pisica-Luncaviţa. In ea se scurg, pe dreapta bălţile Tinda, a-Cluciuluĭ, Gîrla-Mare, Valea-Nevestelniţeĭ, a-Gloduluĭ, pîrîul Luncaviţa, văile Ciairuluĭ și Turiacul; pe stînga, balta Crapia.

Ciulniţa, *com. rur.*, în plasa Ialomiţa-Balta, judeţul Ialomiţa, situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Ialomiţa, între comunele Larga și Bora.

Teritoriul comuneĭ coprinde treĭ moșiĭ și se întinde din rîul Ialomiţa, spre S., pe cîmpia Bărăganul, până maĭ spre S. de linia ferată Bucureşti-Feteşti, pe o suprafaţă de 12910 hect., din

www.dacoromanica.ro

cari 80 hect. pădure și restul pămînt de cultură.

Sunt împroprietăriți 176 locuitori și neîmproprietăriți 126.

Se compune din satele Ciulnița și Livedea și din cătunele (tîrlele): Rădana, Grindul, Patru-Punți, Ulucile-Lungi, Maicanul-Mare, Maicanul-Mic, Vîrtopul, Măcrișul, Sălcioara, Moș-Mihaiu, Puțul-Nou, Calul, Lunca, Băjești, Frînghiile și Valea-lui-Asan.

Populațiunea comunei este de 1379 locuitori, din cari 290 capi de familie și 1089 membrii de familie. Sunt: 724 bărbați și 655 femei; 1372 Romîni, 1 Grec, 4 Bulgari și 2 Germani; 1377 creștini ortodoxi și 2 catolici; 391 agricultori, 5 meseriași, 4 comercianți, 4 avînd profesiuni libere, 98 muncitori și 52 servitori.

Știu carte 213 persoane.

Vite: 603 cai, 1204 boi, 3600 oi, 80 capre, 45 bivoli, 6 asini și 250 porci.

Venitul com., în 1887—1888, era de 4592 lei și cheltuelile de 5288 lei.

Sunt 2 școli, una de băeți, cu 58 elevi și una de fete, cu 16 eleve.

In comună este o biserică, deservită de 1 preot și 2 dascăli.

Partea de S. a teritoriului comunei este traversată de linia ferată București-Fetești, avînd pe teritoriul comunei stația Ciulnița, pe Bărăganul. De la S. spre N. trece linia ferată Călărași-Slobozia.

Ciulnița, *com. rur.*, pl. Podgoria, jud. Muscel, la S. de Cîmpulung, 74 kil. departe de acest oraș și 18 kil. departe de subprefectură.

Se compune din 2 cătune: Ciulnița și Prundeni. Inainte vreme s'a numit Podul-Piuliței.

Este situată pe ambele maluri ale gîrlei Budișteanca, care străbate com. de la N. spre S.

Are o populație de 768 locuitori, 371 bărbați și 397 femei, cu 185 capi de familie, cari trăesc în 165 case.

Locuitorii se ocupă cu agricultura și puțini cu comerciul. In comună sunt 42 stupi cu albine.

Locuitorii au 122 boi, 147 vaci, 22 cai, 964 oi, 133 porci și 2 bivoli.

Comuna este înconjurată spre N. de vii și păduri cu stejar, fag și gîrniță; iar în cele-l'alte părți, de livezi cu pruni, meri, peri, cireși și nuci.

S'au împroprietărit, după legea din anul 1864, 102 loc., pe moșiile: Mănăstirea-Cotrocenî și a d-lui Lazăr Calenderoglu.

Comuna are 125 contribuabili. Venitul ei (1889—90) se urcă la suma de lei 1680 și cheltuelile la 1450 lei.

Peste gîrla Budișteanca este un pod de lemn, numit Podul-Piuliței, care înlesnește comunicația spre Leurdeni și Glîmbocata. Prin comună trece șoseaua națională București-Pitești și alte trei șosele comunale.

Pănă la construcția șoselei naționale comuna era situată mai sus; apoi locuitorii s'au strămutat, așezîndu-se pe linia șoselei. Aci sunt 2 biserici: una cu hramul Sf. Paraschiva, așezată afară din comună, zidită cu cheltuiala locuitorilor, la anul 1814, și a doua, cu hramul Sf. Impărați, clădită în anul 1888, de d-l M. Eustatiade, pe moșia sa, Ciulnița. Atît clădirea, cît și materialul destinat serviciului este bogat. Ambele biserici sunt deservite de 2 preoți și 3 cîntăreți.

In anul 1890, d-l M. Eustatiade, proprietar, a construit un local de școală, cu care a cheltuit 25000 lei, dotîndu-l cu mobilier și cu toate cele trebuincioase.

Ciulnița, *sat,* în județul Ialomița, plasa Ialomița-Balta, situat parte pe țărmul drept al rîului Ialomița, sub coasta Bărăganului, parte d'asupra coastei.

In acest sat se coprinde și fostul sat separat Amza, care astăzi este contopit cu Ciulnița.

Are o școală de băeți și una de fete.

In sat este o biserică deservită de un preot și doi dascăli.

Ciulnița, *sat,* face parte din comuna cu același nume, județul Muscel. Are o populație de 378 locuitori, 178 bărbați și 200 femei, din cari 90 capi de familie. Aci este reședința primăriei.

Ciulnița, *stație de dr.-d.-f.,* jud. Ialomița, pl. Balta-Ialomița, com. Ciulnița, pe linia București-Fetești, pusă în circulație la 17 Noembrie 1886, între stațiile Ghimpați (13 kil.) și Mărculești (12.2 kil.) și pe linia Călărași-Slobozia, între stațiile Siliștea (12 kil.) și Mărculești (12 kil.). Inălțimea d'asupra nivelului Mării de $38^{m},67$. Venitul acestei stații pe anul 1896, a fost de 77692 lei, 75 b.

Ciulnița, *nume,* ce purta *satul* Malul-Mare, jud. Dolj, pl. Ocolul, către 1845, cînd se afla pe malul drept al rîului Jiul.

Ciulnița, *deal,* în raionul comunei cu același nume, jud. Muscel, pe care se cultivă 10 hectare vie.

Ciulnița, *baltă,* pl. Jiul-d.-j., comuna Grindeni, jud. Dolj.

www.dacoromanica.ro

Ciulnița, *baltă*, formată de pîrîul Ciulnița, în jud. R.-Sărat, pl. Gradiștea, comuna Vălcelele. Este așezată în partea de E. a comuneĭ; se întinde și în teritoriul comuneĭ Gradiștea-d.-j. Este proprietatea statuluĭ. Are o întindere de 400 hect., și produce un venit de 1000 leĭ anual.

Ciulnița, *insulă*, în Dunăre, proprietate a statuluĭ, în dreptul com. Celeiul, din pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanați.

Ciulnița, *pădure* de salcie, în jud. Ialomița, plasa Ialomița-Balta, com. Ciulnița, pe țărmul drept al rîuluĭ Ialomița. Are o suprafață de 50 hect.

Ciulnița, *pichet de graniță*, pe Dunăre, al VII-lea, începînd din spre Dolj, în dreptul comuneĭ Gura-Padineĭ, județul Romanați.

Ciulnița, *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Grădiștea, com. Vălcelele. Se formează din maĭ multe pîraie, ce brăzdează teritoriul comuneĭ, și din ploĭ; udă mijlocul comuneĭ, trecînd chiar prin cătunul de reședință, și merge de se varsă, după un curs de 10 kil., în balta Ciulnița, la E. comuneĭ.

Ciulnița, *vălcea*, în jud. Vlașca, ce vine din Corbi-Marĭ, trece pe proprietatea Corbi-Ciurgĭ, despre Argeș și se scurge apoĭ în Argeș.

Ciulpanul, *deal*, în com. rur. Jidoștița, pl. Ocolul-d.-s., județul Mehedinți.

Ciumacov, *grind*, în pl. Sulina, jud. Tulcea, pe teritoriul com. rur. Sf. Gheorghe (Cadîrlez), situat în partea sudică a plășeĭ și S.-V. a comuneĭ. Se desface din Grindul-Călugărilor; se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la V. la E., brăzdînd partea de S. a stufuluĭ care-l înconjoară, și se termină pe malul mărieĭ. Distanța nu e de cît de 1 kil. între el și apele mărieĭ. Forma luĭ e lunguiață și se aseamănă cu aceea a unuĭ herăstrăŭ. Lungimea sa e de 100., iar întinderea sa totală e de vre o 80 hect. Este neproductiv, fiind acoperit cu nisip.

Ciumagi, *com. rur.*, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, compusă din treĭ cătune: Păsculești, Bunești și Bărluiul. Este situată pe Piscul-Bisericeĭ, până în dealul Inurilor, la 80 kil. departe de capitala județuluĭ. Are o populație de 792 loc. (384 bărbațĭ și 408 femeĭ); 290 capĭ de familie; 200 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 300 case.

In comună sunt 2 bisericĭ de zid.

Locuitoriĭ sunt moșneni. Știŭ carte 50 de persoane.

Toată comuna se întinde pe o suprafață de 500 hect.

Veniturile comuneĭ se urcă la 1307 leĭ anual și cheltuelile la 1153 leĭ.

E brăzdată de dealurile: Cerneĭ și Inurilor și udată de văile: Bărluiul și Pietroasa.

Ciumagi, *deal*, comuna Ciumagi, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 17.50 hect. vie.

Ciumalul, *deal*, lîngă satul Todirești, com. Văscani, jud. Suceava.

Ciumalul, *pădure* de stejar, ce acopere dealul cu acest nume, jud. Suceava.

Ciumalul, *pîrîŭ*, afluent al pîrîuluĭ Boldești, com Văscani, jud. Suceava.

Ciumași, *com. rur.*, pl. Bistrița-d.-s., jud. Bacăŭ, situată la poalele dealurilor și pe șesul Bistrițeĭ. Cuprinde cătunele: Iteștĭ, reședința, Ilieșul, Ciumași, Făgețelul și Borleanul, înșirate d'a-lungul maluluĭ stîng al Bistrițeĭ.

Pe la anul 1803, Ciumași răzășeștĭ se găseaŭ în jud. Neamțu, ocolul Siret.

In statistica din 1874 nu se găsesc de cît cele d'intiiŭ treĭ cătune.

Teritoriul comuneĭ se mărginește: la V. cu Bistrița, care îl desparte de com. Gîrleni; la S. cu com. Săucești; la E. cu secția Pădureni (com. Berești) și la N. cu Racova.

Are o școală mixtă, care funcționează din 1884, în satul Iteștĭ, întreținută de stat și care a fost frecuentată în 1891 de 39 copiĭ, dintre carĭ 15 fete.

Bisericĭ sunt 3, deservite de 2 preoțĭ și 6 cîntărețĭ. Sunt 288 case de locuit. Cîrciumĭ sunt 4.

Are o populație de 287 capĭ de familie, saŭ 1125 suflete, dintre carĭ 1110 Romînĭ și 15 Izraeliți, de protecțiune romînă. După felul ocupațiuneĭ sunt: 460 agricultorĭ, 3 meseriașĭ, 5 comercianți, 13 avînd profesiuni libere, 33 muncitorĭ și 8 servitorĭ. Mulțĭ dintre eĭ sunt plutașĭ.

Contribuabilĭ, după recensămîntul pentru periodul 1891—1896, sunt 237.

Budgetul comuneĭ, pe exercițiul 1891—92, are la venitur leĭ 6412, banĭ 55 și la cheltuelĭ leĭ 2658, banĭ 39.

Teritoriul comunal este de 1822 hect.

Proprietarĭ sunt: Principesa Lucia Schoenburg de Waldenburg, cu o moșie de 1991 hect.;

www.dacoromanica.ro

moştenitorii lui S. Pisoschi, cu 24 hect. şi Al. Chiribău, cu 48 hect. Pădurea după moşie se numeşte Cirita.

Viile ocupă o întindere de 78 arii. După controalele diviziunei filoxerice (1891), viea lucrătoare ocupă 8 hect.

Vite sunt: 39 cai, 525 vite mari cornute, 238 rîmători şi 86 oi.

Stupi de albine sunt 76.

Distanţele: la Bacău, capitala districtului, 16 kil.; la com. Gîrleni, staţia de drum de fer cea mai apropiată şi reşedinţa plăşei, 6 kil.; la com. Racova, 7 kil.; la com. Săucesti, 11 kil.; la com. Bereşti, 3 kil.

O cale vecinală leagă reşedinţa acestei comune, pe de o parte cu satul Hemeiuşul, comuna Fîntînelele, tăind calea naţională Bacău-Piatra; iar pe altă parte cu satul Bereşti.

Ciumaşi, *sat*, jud. Bacău, plasa Bistriţa-d.-s., comuna cu acelaşi nume. Are o populaţie de 80 familii, sau 327 suflete. Are biserică, zidită la 1831 şi deservită de preotul din Iteşti şi de 2 cîntăreţi. Sunt 2 cîrciumi.

Vite sunt: 15 cai, 181 vite mari cornute şi 80 rîmători.

Este la o depărtare de Iteşti de 3 kil.

Ciumaţi, *com. rur.*, pl. Cîmpul, jud. Prahova. Asupra înfiinţărei acestei comune, bătrînii povestesc următoarele: Mai de demult, pe locul unde azi e comuna, era o pădure secular şi în mijlocul ei o mare poiană. Pe timpul ciumei celei mari, în această poiană se aduceau bolnavii de ciumă, pe care-i aşezau în niste colibe făcute din frunzar. Mulţi au pierit, dar şi mai mulţi s'au însănătoşit. Cei ce s'au făcut sănătoşi, considerînd acea poiană de bun augur, nu s'au mai reîntors la satele lor, ci au rămas pe loc, făcînd la început bordee şi mai în urmă case. Pădurea s'a tăiat şi pe loc s'a întins satul Ciumaţi.

Este situată pe loc şes, pe ţărmul drept al rîului Prahova, la 21 kil. departe de capitala judeţului şi la 5 kil. departe de Drăgăneşti, reşedinţa plăşei.

Toată comuna se întinde pe o suprafaţă de 682 hect.

Se compune din 3 cătune: Ciumaţi, Olari şi Funari, cu o populaţiune de 642 locuitori (318 bărbaţi şi 324 femei), avînd 318 capi de familie, 246 contribuabili, sunt 269 case de locuitori.

In comună e o singură biserică, cu hramul Sf. Impăraţi, zidită în anul 1869, cu ajutorul locuitorilor şi altor persoane; e deservită de un preot.

Pe lîngă agricultură, locuitorii se mai ocupă cu olăria şi rogojinăria. Ei desfac produsul munceî lor la oraşele Ploesti, Bucureşti, Giurgiu, Mizil, etc.

S'au împroprietărit la 1864, pe moşia Domeniului Coroanei Gherghiţa, 190 locuitori, dîndu-li-se 654 hect. Locuitorii au: 152 cai şi epe, 84 vaci, 312 boi, 3 bivoli, 9 capre, 1072 oi şi 348 porci.

Şcoala funcţionează în comună de la 1875. Localul e proprietatea comunei. Cu întreţinerea personalului se cheltueşte 1728 lei anual. S'a frecuentat în 1892 de 50 băeţi şi 4 fete, din numărul de 190 copii cu vîrsta de şcoală.

Ştiu carte 74 bărbaţi şi 2 femei.

Stupi cu albine sunt 91.

Comerciul se exercită în comună de 5 cîrciumari.

Veniturile comunei se urcă la suma de 4240 lei anual.

Şoselele sale o pun în comunicaţie cu Ploesti, Călăraşi, Gherghiţa şi Balta-Doamnei.

Ciumaţi, *sat*, face parte din com. rur. Izvoarele, pl. Olteniţa, jud. Ilfov. Este situat la S. de Izvoarele, pe malul drept al rîului Argeş. Aci Valea-Seacă se varsă în rîul Argeş.

Se întinde pe o suprafaţă de 830 hect., cu o populaţiune de 199 locuitori.

D-l A. Stolojanu are 702 hect. şi locuitorii 128 hect. Proprietarul cultivă 582 hect. (10 sterpe, 110 izlaz). Locuitorii cultivă 90 hect. (25 izlaz şi 13 vie). Comerciul se face de un cîrciumar.

Numărul vitelor mari e de 119 şi al celor mici de 105.

Ciumaţi, *sat*, face parte din comuna rurală Ciumaţi, pl. Cîmpul, jud. Prahova. Are o populaţie de 255 locuitori (126 bărbaţi şi 129 femei).

Ciumaţi, *tîrlă*, jud. Buzău, pe Buzeelul-Sec, de pe ţărmul stîng al rîului Buzău, la 5 1/2 kil. spre N.-V. de satul Scorţarul-Nou. Vatra satului e de 5 hect. Are 14 case locuite de 17 capi de familie, cu 58 suflete. Animale sunt: 27 cai, 82 vite cornute, 136 oi şi 12 rîmători.

Ciumaţi, *loc izolat*, în jud. Buzău, com. Simileasca, cătr. Băncească, în crivina dintre Iazul-Morilor şi rîul Buzăul.

Ciumaţi, *localitate*, pe malul drept al Putnei, în direcţia comunei Joreşti, jud. Putna. S'a numit ast-fel pentru că a servit ca loc de înmormîntare în timpul ciumei.

Ciumaţilor (Izvorul-), *izvor*, în

www.dacoromanica.ro

com. Pătîrlagi, jud. Buzău. Ese din muntele Titila şi se scurge în Valea-Muscelului.

Ciumaţilor (Movila-), *movilă*, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, pe teritoriul comunei Cocargea. Are o înălţime de 18 m. Numirea i s'a dat astfel pentru că, la 1828, cînd satele erau bîntuite de ciumă, mulţi oameni se adăposteau aicî.

Ciumeasca, *pădure*, supusă regimului silvic, com. Mioveni, pl. Rîul-Doamnei, jud. Muscel. Are, împreună cu trupul de pădure Mioveanca, o întindere de 750 hect.

Ciumeî (Vălceaua-), *vălcea*, jud. Teleorman, trece prin com. Segarcea-din-Vale, la N. Incepe de aproape de hotarul despre moşia Rîioasa şi se înfundă spre com. Segarcea-din-Deal, luînd direcţiunea dela N. spre E.

Ciumerna. (Vezî Obcina-Ciumernei, jud. Suceava).

Ciumerna, *pîrîu*, afluent al pîrîului Suha-Mica, jud. Suceava.

Ciumernicul, *poiană*, pe valea rîului Teleajenul, com. Măneciul-Ungurenî, pl. Teleajenul, judeţul Prahova.

Ciumernicul, *vale*, izvoreşte de sub muntele Faţa-lui-Gherghel, curge de la N.-V. către S.-E. şi se varsa în rîul Teleajenul, pe ţărmul drept, în raionul comunei Măneciul-Ungurenî, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Ciumeşti, *com. rur.*, plasa Rîul-Doamnei, jud. Muscel, la S.-V. de Cîmpulung, 26 kil. departe de acest oraş.

Este aşezată pe malul drept al rîului Doamna (la E.) şi de-a-lungul Dealului-Boli (la V.).

Se mărgineşte la N. cu com. Micesti, la S. cu com. Mărăcineni, la V. cu jud. Argeş, de care se desparte prin gîrla Budeasa-Mică, şi la E. cu com. Colibaşi, de care se desparte prin rîul Doamna.

Are 3 cătune: Ciumeşti, Uliţeasca şi Sărăreşti, cu o populaţie de 629 loc., 315 bărbaţi şi 314 femei, cu 145 capi de fam.

Sunt 129 contribuabili. Are un venit (1889—90) de 1599 lei şi cheltueli în suma de 1504 lei.

Se întinde pe o suprafaţă de 742 hect. Moşia e a locuitorilor, parte posedînd-o din moşi-strămoşi, parte căpătată prin împroprietărire, la 1864. Proprietarî în comună sunt: Nae I. Micescu, I. Micescu şi Trandafirescu.

Locuitorii în majoritate se ocupă cu agricultura şi parte cu zidăria.

Ei aŭ: 420 boi şi vacî, 80 porcî, 450 oi şi 25 cai.

In jurul comunei, spre E., sunt livezi, spre V. păduri cu stejari şi fagi, şi în comună multe ogrăzi cu pruni.

Rîul Doamna udă com. Ciumeşti la E., iar de la V. spre E. este străbătută de văile: Micestilor, Uliţeasca, Saviî, Boliî şi Budeasa-Mică. Intre rîul Doamna şi calea ferată Goleşti-Cîmpulung este lacul Băzdăvanul şi Rugina.

Calea ferată Goleşti-Piteşti, avînd staţia Ciumeşti, şi şoseaua naţională Piteşti-Frontieră, străbat această comună de la N. spre S. şi merg aproape paralel, pe malul drept al rîului Doamna, peste care este un pod de fier al caleî ferate.

Are o biserică şi o şcoală.

Ştiŭ carte 124 bărbaţi şi 12 femei.

Ciumeşti, *sat*, face parte din comuna rurală cu acelaşi nume, pl. Rîul-Doamnei, jud. Muscel. Este situat pe malul drept al rîului Doamna şi pe Dealul-Boliî. De la V. spre E. îl străbate Gîrla-Saveî şi Gîrla-Boliî, care formează în partea de E. a satului lacul Băzdăvanul şi Rugina. Calea ferată Goleşti-Cîmpulung trece pe la E. cătunului, pe malul drept al rîului Doamna; are pe teritoriul satului, staţia Ciumeşti.

Populaţia lui e de 450 locuitorî.

Are o şcoală, cu întreţinerea căreia statul cheltueşte anual 1242 lei; e frecuentată de 43 elevî, din numărul de 108 copiî în vîrstă de şcoală. Localul şcoaleî s'a clădit în anul 1868.

Biserica, zidire vechie, s'a clădit sub epitropia Pitarului Istrate Micescu, în unire cu comuna. Ea este deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Ciumeşti, *staţie de dr.-d.f.*, jud. Muscel, pl. Rîul-Doamnei, com. Ciumeşti, pe linia Goleşti-Cîmpulung, pusă în circulaţie la 1 Iulie 1887. Se află între staţiile Gropeni (5 kil.) şi Clucereasa (7.8 kil.). Inălţimea d'asupra nivelului Mării de 280m,17. Venitul acestei staţii pe anul 1896, a fost de 44398 lei, 58 banî.

Ciumeşti, *nume*, ce purta în vechime *com.* Pieleşti, din jud. Dolj, pl. Ocolul.

Ciumeşti, *pădure*, supusă regimului silvic, com. Ciumeşti, pl. Rîul-Doamnei, jud. Muscel, în întindere de 1000 hect., compusă din stejar, fag şi carpen.

Ciumeşti (Zăvoiul-de-la-), *pădurice*, jud. Muscel. (V. Colibaşi-Vieroşul).

www.dacoromanica.ro

Ciumuleşti-Ganea, *com. rur.*, în pl. Moldova-d.-j., jud. Suceava, spre S. şi la 16 kil. de Fălticeni. Aci e acum reşedinţa subprefecturei plăşei. Se mărgineşte la E. cu com. Uideşti, la V. cu com. Fîntîna-Mare, la S. cu com. Boroaia şi la N. cu com. Şoldăneşti şi Preuteşti. Formată din satele: Ciumuleşti, Ioneasa, Negoteşti, Movileni, Mesteceni, Leucuşeşti-Softa, Leucuşeşti-Dumitriu, Ganea, Bărăşti şi Cămîrzani, cu reşedinţa în cel d'întîiu. Are o populaţie de 666 capi de familie, saŭ 2610 suflete, 1276 bărbaţi şi 1334 femei, din carî 54 izraeliţî. Contribuabilî sunt 735. Are cinci biserici, deservite de 2 preoţî şi 7 cîntăreţi; 2 şcoale rurale mixte, frecuentate de 71 elevî.

Budgetul comunei, pe anul 1892—1893, are la venitură 7090 leî şi la cheltueli 7072 leî, iar al drumurilor 1458 leî venit şi 1182 leî la cheltueli.

Vite sunt: 303 caî, 512 boî, 572 vacî, 2400 oî, 544 porcî şi 4 bivolî. Pe Şomuzul-Băeî sunt 4 morişte.

Altitudinea comunei de la nivelul mării variază între 335—345 m. E udată de Moldova şi de pîraiele: Mediasca, Movileni, Tătărani, Cucoşeni, al-Stîneî, Găvanul, al-Focşeî, Horaiţa, Brudul şi Calna.

Suprafaţa teritoriului comunei e de 3154 fălcî şi 50 prăjinî, din carî 425 pădure, 1262 cultivabile, 276 fînaţ şi restul nefolositor. Improprietăriţi la 1864 sunt 110 fruntaşi, 211 pălmaşi şi 178 codaşi, stăpînind 996 fălcî şi 68 prăjinî.

Ciumuleşti-Ganea, sau **Ciumuleşti-Mîrza**, *sat*, pe moşia şi în com. cu acelaşi nume, jud. Suceava. Aşezat pe văile şi coastele a treî dealurî: Severinul, al Cireşului şi Gorbăneşti. Are 91 case, populate cu 103 capi de familie, saŭ 342 suflete, 166 bărbaţî şi 176 femeî. Sunt 123 contribuabilî. Vatra satului ocupă suprafaţa de 13 fălcî şi 65 prăjinî. Moşia e proprietatea d-luî Emanoil Morţun, cumpărată de la Zoiţa Ganea. E în întindere de 171 fălcî, din carî loc de cultură 90 fălcî, 12 fălcî fînaţ, una pădure şi 68 nefolositor. Impropriet. la 1864 sunt: un fruntaş, 90 pălmaşi şi 11 codaşi, stăpînind 221 fălcî şi 61 prj.

Are o biserică, cu hramul Schimbarea-la-Faţă, zidită de fraţiî Ioniţă şi Mateî Ganea, la 1790 şi care arzînd, în 1871, cu toate odoarele, distrugîndu-se şi inscriipţiile, a fost restaurată la 1871, mai mult cu cheltueala fostului proprietar, Al. Agioglu. E deservită de un preot şi doî cîntăreţi şi împroprietărită cu 8 fălcî şi 40 prăjinî.

Este o şcoală rurală mixtă, cu un învăţător, plătit de stat, înfiinţată la 1868 şi frecuentată de 38 elevî, din numărul de 121 copiî în vîrstă de şcoală.

Drumurî principale sunt: la Fălticeni (16 kil.), la Negoteşti (18 kil.), la Drăguşeni (13 kil.).

La 1803 «Ciumuleşti, a cluceruluî Ioniţă Ganea, aveaŭ 38 liuzî, plătind bir 608 leî pe an, fiind şi 3 liuzî de ceî fără bir. La aceştia se adăugeaŭ «breslaşiî ot tam», 7 liuzî cu 72 leî pe an.»

Ciunca, *deal*, situat la N.-E. comunei Topeşti, plaiul Vulcan, jud. Gorj. Are o suprafaţă de 40 hect. Este parte stîncos şi rîpos, iar parte cultivabil.

Ciunca, *deal*, pe teritoriul satului Brăeşti, com. Brăeşti, pl. Cîrligătura, judeţul Iaşi, aproape de dealul şi satul Buda.

Ciunca, *pîrîŭ*, (Vezî Corbîea, pîrăŭ, com. Brăeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi).

Ciunciuleşti, *cătun*, în judeţul Mehedinţi, plasa Văile; ţine de com. rur. Horăşti.

Ciunga, *movilă*, în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, pe cîmpul Bărăganuluî. Această movilă formează punctul de întîlnire al maî multor moşiî.

Ciunga, *pădure* a statuluî, în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, comuna Hagieni; formează trup de 180 hect. cu pădurea Cotul-Mieluluî; e compusă din stejar şi salcie.

Ciunga-Mare, *movilă*, în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, comuna Hagieni.

Ciunga-Mică, *movilă*, în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, comuna Hagieni.

Ciungarilor (Dealul-), *deal*, la V. de comuna rurală Poinărei, plaiul Nucşoara, situat între judeţul Muscel şi judeţul Argeş.

Ciungălanuluî (Pădurea-), *pădure*, în judeţul Buzăŭ, comuna Gura-Sărăţiî, căt. Atîrnaţi. Are 13 hect. pe moşia Bengeasca.

Ciungetul, *sat*, face parte din comuna rurală Mălaia, plaiul Cozia, jud. Vîlcea. Este situată pe rîul Latoriţa la 58 kil. de com. Olăneşti, reşedinţa plaiuluî. Are o populaţie de 119 locuitorî (60 bărbaţî şi 59 femeî). Ca populaţie şcolară are 7 copiî (4 băeţî şi 3 fete). E la distanţă de 8 kil. de căt. Mălaia unde e şcoala.

Aci e o biserică clădită de moşnenî.

www.dacoromanica.ro

Ciungetul, *loc de fîneţe*, com. Bunești, plasa Ocolul, județul Vîlcea.

Ciungetul, *pîrîiaș*, jud. Bacău, pl. Trotușul, comuna Doftana. Ese din muntele Băsaca și se varsă d'a stînga pîr. Doftana.

Ciungi, *izvor* de ape minerale, jud. Neamțu, situat în Pădurea-Văraticului, lîngă localitatea cu același nume. Apa ce conține e feruginoasă, destul de concentrată, prin faptul că pietrele dimprejur sunt acoperite de un strat gros de sesquioxid de fier.

Ciungi, *locuință izolată*, în com. Filiorul, pl. de-Sus-Mijlocul, jud. Neamțu, la locul numit Poiana-Țigăncei, în vecinătatea munteluĭ cu același nume.

Aicĭ este ocolul vitelor mănăstireĭ Văratic; o curte, cîte-va chiliĭ, hambare, toate în mijlocul uneĭ cîmpiĭ, bogată în fîneţe.

Ciungi. (Vezĭ Bicazul, județul Neamțu).

Ciungi, *șir de dealurĭ*, plasa Tazlăul-d.-j., județul Bacău, care începe în vîrful Ciungiĭ, din com. Tîrgul-Valea-Rea, străbate com. Drăgugești, urmînd malul stîng al Tazlăuluĭ-Mare, pînă în hotarul com. Brătila. Prezintă și piscurile: Măgura, Boțul, Bourul, Peștera și Loghinul.

Ciungi, *vîrf de deal*, jud. Bacău, plasa Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Tîrgul-Valea-Rea.

Ciungi, *deal*, în județul Neamțu, com. Mastacăul, plasa Bistrița. Se află situat în prelungirea dealuluĭ numit Codrul-Neaguluĭ.

Ciungi, *munte*, spre V. de mănăstirea Văratecul, în comuna Filiorul, plasa de Sus-Mijlocul, județul Neamțu. Suișul său este anevoios. De pe vîrful său se desfășoară privirilor de o parte cîmpia bogată a Moldoveĭ, șesul întins dintre rîul Bistrița și apa Moldoveĭ, pînă dincolo de satul Cristești, pînă la Dealul-Păşcanilor, de altă parte pînă la dealul ce apără vederea orașuluĭ Piatra, muntele Cozla; către V., creștetul uriaș și rîpos al Ciahlăuluĭ, mărginește vederile maĭ departe.

Ciungi, *munte*, între com. Broșteni și Dorna, jud. Suceava.

Ciungi, *pădure*, jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., din comuna Bărsănești.

Ciungi, *pîrîŭ*, în județul Suceava, comuna Sasca, tributar al Sasceĭ-Marĭ.

Ciungiĭ-luĭ-Marcu, *munte*, în județul Suceava, com. Mălini.

Ciungilor (Dealul-), *munte*, între comuna Sasca și Mălini, jud. Suceava, acoperit de padure de brad.

Ciungilor (Valea-), *pîrîŭ*, jud. Bacău, plasa Munteluĭ, de pe teritoriul comuneĭ Comănești; se scurge d'a stînga Trotușuluĭ.

Ciungilor (Valea-), *vale*, pe teritoriul comuneĭ Cudalbi, pl. Zimbrul, județul Covurluiu, între Cudalbi și comuna Măcișeni, cu direcție spre E., către com. Mînjina.

Ciungitura, *munte*, în județul Suceava, com. Dorna.

Ciungiul, *deal*, în com. rur. Gogoși, plasa Blahnița, județul Mehedinți.

Ciungul, *despărțire* a *comuneĭ* Dăbuleni, județul Romanați, în spre V. E despărțit de Dăbuleni prin un pod al șoseleĭ Corabia-Bechet. Are 2 morĭ pe apă. (Vezĭ Dăbuleni).

Ciungului (Lacul-), *lac*, la Nordul comuneĭ Măgureni, județul Teleorman.

Ciungului (Muchea-), *culme*, a coasteĭ Bărăganuluĭ, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, teritoriul comuneĭ Bordușeani.

Ciunta, *deal*, începe din marginea de S. a satuluĭ Lipovățul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, și se termină la satul Deleni, după ce se leagă cu Dealul-Făgădăuluĭ.

Ciunta, *pămînt arabil*, pe teritoriul comuneĭ Buciumeni, pl. Nicorești, jud. Tecuciŭ.

Ciunteĭ (Dealul-), *deal*, în jud. Gorj, pl. Jiul, com. Roșia, spre S.-E. de comună, ramificație din Dealul-Bătrîn. Aparține comuneĭ Teișani; începe din matca Roșieĭ și se termină în comună, în Valea-Ciunteĭ. Acest deal este acoperit de viĭ, pruni și pădure.

Ciupa. (V. Lagărul, județul Argeș).

Ciupa, *pîrîŭ*, udă partea de E. a comuneĭ Slătioara, plaiul Horezul, jud. Vîlcea; se varsă în rîul Luncavățul.

Ciupa-luĭ-Mavrodolu, *sat*, jud. Dîmbovița, pl. Cobia, căt. com. Pătroaia.

Ciupa-Mănciulescu, *sat*, jude-

www.dacoromanica.ro

ţul Dîmboviţa, pl. Cobia, cătunul com. Pătroaia.

Ciupagea, saŭ **Popeşti-Ciupagea**, *cătun*, pendinte de com. Ueşti-Goleasca, plasa Neajlovul, jud. Vlaşca. E situat pe Valea-Drîmbovniculuĭ. (V. com. Ueşti-Goleasca).

Ciupagul, *sat.* (V. Humele, jud. Argeş).

Ciupagul, *moşie.* (V. Bălteni, judeţul Argeş).

Ciupagul, *moşie*, jud. Argeş, pl. Cotmeana, com. Ungheni-Colţi, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, fostă pendinte de mănăstirea Colţea din Bucureşti. Are o întindere de 834 pog., din carĭ 48 pog. pădure, producînd o arendă de 4850 leĭ.

Ciupăgioaia, *mahala*, în judeţul Mehedinţi, pl. Dumbrava; ţine de com. rur. Greci.

Ciupelniţa, *com. rur.*, plasa Cîmpul, jud. Prahova. In vechime a fost reşedinţa plăşeĭ.

Este situată pe valea rîuluĭ Vîtnăul, la 21 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 5 kil. de a plăşeĭ.

Se compune din două cătune: Ciupelniţa şi Trestienĭ. Are o populaţie de 167 capĭ de familie, saŭ 693 suflete (357 bărbaţĭ şi 336 femei), din carĭ 6 familiĭ de Ţiganĭ. Sunt 129 contribuabilĭ şi 131 case de locuit.

In comună sunt 2 bisericĭ: una în cătun. Trestieni, făcută de zid de familia G. Sterin; a doua în cătunul Ciupelniţa, de lemn, reparată de Mihail Ciupelniţeanu. Ambele bisericĭ aŭ hramul Adormirea, şi sunt deservite de 2 preoţĭ.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit la 1864. Eĭ aŭ: 30 caĭ, 34 epe, 174 vacĭ, 8 bivolĭ, 218 boĭ, 404 oĭ şi 238 porcĭ.

Pe apa Vîtnăul, în raionul comuneĭ, este o moară de măcinat.

Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 81, din carĭ 14 urmează şcoala din com. Cornurile. Ştiŭ carte 26 bărbaţĭ.

Comuna se întinde pe o suprafaţă de 1400 hect.

Sunt 130 stupĭ cu albine.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

Venitul com. este de 2350 leĭ anual.

Ciupelniţa, *sat*, face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Cîmpul, jud. Prahova. Aci e reşedinţa comuneĭ.

Ciuperca, *sat*, în jud. şi plasa Tutova, com. Tuleşti, spre S.-E. de satul Tuleşti. Are o populaţie de 84 locuitorĭ, carĭ locuesc în 22 case. Ştiŭ carte 4 persoane.

Ciuperca, *prival*, jud. Brăila, ce începe din Dunăre şi dă în iezerul Botea.

Ciupercari, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Grădiştea, cătun. com. Domniţa, aşezat în partea de V. a comuneĭ, pe malul stîng al rîuluĭ Buzăul, la $3\frac{1}{2}$ kil. spre V. de cătun. de reşedinţă Domniţa. Are o întindere cam de 50 hect., cu o populaţie de 55 familiĭ, saŭ 189 locuitorĭ, din carĭ 90 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 45 persoane.

Ciuperceanca, *moşie*, în plasa Tîrguluĭ, jud. Teleorman, care, împreună cu moşia Cotorga, face parte din domeniul Văleni, din jud. Olt, proprietatea d-luĭ Constantin Colibăşanul. Are o întindere de 500 hect.

Ciuperceni, *com. rur.*, în judeţul Dolj, plasa Cîmpul, situată în stînga Dunăreĭ, cam la 1 kil. depărtare, socotind din marginea de V. a comuneĭ, în faţa satuluĭ Novesăltul, din Bulgaria. Este despărţită de Dunăre prin balta Ciuperceni şi prin fineţele locuitorilor ciupercenĭ. Se află la 9 kil. spre S.-V. de Craiova şi la 9 kil. spre S.-V. de Calafat.

Se învecineşte la N. cu comuna Calafat, la S. cu Dunărea, la E. cu comunele: Desa, Smîrdan şi Poiana, iar la V. tot cu Dunărea. Limita linieĭ de N. începe de la V., din Dunăre, merge în direcţia de V.-E., despărţind pămîntul delimitat locuitorilor ciupercenĭ în 1864 şi loturile locuitorilor din Ciuperceni-Noĭ, de moşia Calafat şi urmează această direcţiune pănă la proprietatea biserieĭ din comuna Smîrdan, de unde ia direcţiunea N.-S. pănă la proprietatea şcoaleĭ din comuna Smîrdan; de acolo apucă spre E.-V. pănă la movila de hotar din colţul de N.-V. al comuneĭ Smîrdan. De la această movilă ia direcţiunea N.-S. pănă la movila de hotărnicie Bistriceanca, colţul de S.-V. al comuneĭ Smîrdan; de la movila Bistriceanca ia direcţiunea de la V. spre E. pănă la movila de hotărnicie Fîntîna-Agieĭ în colţul de S.-E. al comuneĭ Smîrdan; de la movila Fîntîna-Agieĭ merge de la S. spre N. pănă la movila de hotărnicie de la V. de Grindul-luĭ-Tutun, colţul de N.-E. al comuneĭ Smîrdan. De la movila aceasta, merge puţin spre V., apoĭ spre N. pănă la altă movilă de hotărnicie, formînd hotarul despărţitor între loturile

www.dacoromanica.ro

locuitorilor din Ciuperceni-Noĭ şi între pămîntul delimitat locuitorilor din com. Smîrdan. De la această din urmă movilă urmează direcţiunea de la S. spre N., până la movila care vine în linie de la V. spre E. cu Fîntîna-de-Piatră, din delimitarea locuitorilor călăfătenĭ; de la movila Fîntîna-de-Piatră, ia direcţiunea V. spre E. şi merge pe valea dintre nisipurile de la Grindul-luĭ Tutun şi nisipurile de pe Drăcila, până la movila de hotărnicie de la N. de Grindul-luĭ-Tutun, colţul de N.-E. al nisipurilor plantate de salcîmĭ pe moşia satuluĭ Ciuperceni, formînd hotarul despărţitor între delimitarea călăfătenilor, numită Drăcila şi între loturile locuitorilor din cât. Ciuperceni-Noĭ, apoĭ între Drăcila şi nisipurile plantate cu salcîmĭ, unde se termină limita de N. Limita linieĭ de E. începe de la movila despre N. de Grindul-luĭ-Tutun şi merge spre S. şi puţin spre V.-N. şi N.-E. formînd hotarul despărţitor între pămîntul delimitat locuitorilor din comuna Poiana şi între loturile locuitorilor din cât. Ciuperceni-Noĭ, între loturĭ şi pămîntul delimitat locuitorilor din comuna Desa, apoĭ între moşia statuluĭ Ciuperceni şi moşia Desa, trecînd pe lîngă fîntîna de la hotarul Poeneĭ până în Dunăre aproape şi puţin la E. de pichetul 39. Are ca limită liniile de S. şi cea de V. formate din cursul Dunăreĭ, care formează hotarul despărţitor între Romînia şi Bulgaria. Cursul Dunăreĭ începe de la limita de N. şi curge în direcţiunea de N. şi N.-E. spre S. şi S.-V. până în dreptul pichetuluĭ 33, Schela-Vechie, de unde ia direcţiunea N. spre S., până la pichetul 35, Bogdan; de la acest punct, până la pichetul 37, Rîiosul, curge iarăşĭ în direcţiunea N. şi N.-E. spre S. şi S.-V.; de la pichetul 36, Rîiosul, până la pichetul 37, Canapa, curge în direcţiunea N.-V. spre S.-E.; astfel, de la pichetul 35, Bogdan, până la pichetul 37, Canapa, cursul Dunăreĭ înfăţişează un mare arc, aruncîndu-se spre S.-V. către Bulgaria şi cu deschizătura arculuĭ spre N.-E. către Romînia.

Din dreptul pichetuluĭ Canapa, Dunărea ia direcţiunea de la V. către E. şi curge în direcţiune, până trece de hotarul între Ciuperceni şi Desa, formînd în cursul său ostroavele: Schela-Vechie, Bogdan şi Canapa, în dreptul teritoriuluĭ comuneĭ Ciuperceni.

Satele şi localităţile de a lungul Dunăreĭ, pe malul său drept, în faţa localităţilor romîne sunt: Tatîrgicul şi Novesalţul, aproape în faţa comuneĭ Ciuperceni; Hanul şi Nazir-Mala, aproape în faţa pichetuluĭ romînesc (şi a măgurii) Bogdan; Idegliţa şi Gloniţa, în faţa pichetuluĭ romînesc Rîiosul; Botova, în faţa pichetuluĭ romînesc Canapa; oraşelul Arcer şi satul Slivia, în faţa pichetuluĭ romînesc Arcer.

Terenul n'are alte accidente naturale de cît cîte-va movile, numite de locuitorĭ măgurĭ sau grindurĭ, între carĭ maĭ însemnate sunt, începînd cu cele maĭ apropiate de comună: Măgura-Oprineĭ, cu înalţimea aproximativă de 8 m. în direcţiunea S.-V. de comună şi Măgura-Mare, cu înălţimea aproximativă de 9 m. la N.-V.; Grindurile din faţa pichetuluĭ Schela-Vechie, înălţime aproximativa de 9 m., la N.-V.; Grindurile Ghidiceluluĭ, de 13 m., spre N.-E.; Grindul-Mare, înălţime aproximativă de 12 m., la S.; Măgura-Bogdan, în înălţime de 10 m., spre S. şi S.-V.; Grindul-Chesmiĭ, cu înălţimea aproximativă de 10 m., la S.; Măgura-Gheşiĭ, înălţime aproximativă 12 m., la S. şi S.-E.; Măgura-Viilor, înălţime aproximativă de 12 m., spre S.-E.; Măgura-Inşiratelor, înălţime aproximativă de 12 m., spre S.-E.; Măgura-luĭ-Minciună, înălţime aproximativă de 8 m., spre S. şi S.-E. Măgura-Radeĭ, înălţime aproximativă de 10 m. spre S.-E.; Măgura-Murtiĭ, înălţimea proxim. de 13 m., spre S. şi S.-E.; Grindul-Tinoaseĭ, înălţime aproximativă de 10 m., spre S.; Grindurile-Arceruluĭ, între care cel maĭ înalt are 18 m., spre S.-E.; Grindurile-Golniceanuluĭ, între care cel maĭ înalt are 18 m. aproximativ, spre S.; şi Grindul-luĭ-Tutun, în înălţime aproximativă de 13 m., spre E.

Direcţiunea este socotită de la cătunul de reşedinţă Ciuperceni.

Măgura-Mare, Grindurile din faţa pichetuluĭ Schela-Vechie şi Grindurile Ghidiceluluĭ se află pe teritoriul cătunuluĭ de reşedinţă Ciuperceni, Grindul-luĭ-Tutun se află pe teritoriul vîndut în loturĭ locuitorilor din cătunul Ciuperceni-Noĭ. Toate cele-l'alte se află pe moşia statuluĭ Ciuperceni.

Terenul fiind şes, se află maĭ multe bălţĭ formate din revărsările Dunăreĭ, între carĭ maĭ însemnate sunt: Balta satuluĭ Ciuperceni, spre E. de comună, cu o întindere aproximativă de 150 hect; începe la jumătatea căeĭ între Calafat şi Ciuperceni şi se scurge în Dunăre; Lacul-Şchiopuluĭ spre S.-E. de com., în întindere aproximativă de 420 m. p.; Lacul-cu-Salcie spre S. de com., în întindere aproximativă de 2 hect.; Lacul-Gogoneţ, spre S. de Lacul-cu-Salcia, în întindere aproximativă de 50 arĭĭ; Lacul-Sărat spre S. de Lacul Gogoneţ, în în-

www.dacoromanica.ro

tindere aproximativă 3 1/2 hect.; Balta-Paşii, spre S.-V. de Lacul-Sărat, formată din mai multe bălţi, cu întindere aproximativă în total de 20 hect.; Lunga, la S. de Balta-Paşii, în întindere aproximativă de 15 hect., se scurge în Dunăre, numai cînd sunt apele mari (vărsate); Mancinița la S. şi S.-E. de comună şi spre E. de Lunga, cu întindere aproximativă de 250 hect., cînd sunt apele vărsate, comunică cu Lunga şi prin aceasta, cu Dunărea. De Mancinița ţin: Lacul-lui-Guţă spre V. de Mancinița, Balta-Oproaica spre N.-E. şi E. de Mancinița, Lacul-lui-Dumitru-Stoian şi Lacul-Enei spre S. şi alte vărsături, cu întindere aproximativă în total de 90 hect.; Balta-Rotundei spre E. de căt. Ciuperceni-Noi, întindere aproximativă 10 hect.; Balta-Radei, spre Sud-Est de Mancinița, în întindere aproximativă de 40 hect. De Balta-Radei ţin o mulţime de vărsături, cu întindere aproximativă de 80 hect. exclusiv Balta-Radei; Buicliul, spre S. şi S.-V. de Mancinița, în întindere aproximativă de 20 hect.; Agia, spre S. de Buicliul, în întindere aproximativă de 15 hect. comunică cu Buicliul; Murta spre E. de Agia, în întindere aproximativă de 15 hect. Rîiosul, spre E. şi spre N. de pichetul Rîiosul, în întindere aproximat. de 15 hect., se scurge în Dunăre. De Rîiosul ţin: Strîmba şi alte vărsături, cu întindere aproximativă de 10 hectare; Idegla, spre S. de comună, în întindere aproximativă de 80 hectare, se scurge în Dunăre, prin Rîiosul. De Idegla ţin: Topilele-Mari şi Topilele-Mici, la N.-E. de Idegla, cu întindere aproximativă de 20 hect.; Tinoasa, la E. de Idegla, în întindere aproximativă de 80 hect., comunică cu Idegla; Ovesele spre E. de Tinoasa, în întindere aproximativă de 80 hect., comunică cu Tinoasa, numai cînd sunt apele vărsate; Lungulița, spre S.-S.-E. de Tinoasa, în întindere aproximativă de 34 hect.; Balta-Arcerului spre S. de Lungulița, în întindere aproximat. de 210 hect., începe la pichetul Canapa şi se scurge în Dunăre între pichetele Dervent şi Arcer. De balta Arcer ţin multe vărsături: Canapa şi altele, cu întindere aproximativă în total de 70 hect.; Lacul-Gloniceanul, lîngă Grindul-Gloniceanul, în întindere aproximativă de 10 hect., scurgere n'are, însă cînd sunt apele vărsate, comunică cu Rîiosul şi prin acesta cu Dunărea.

Balta Ciuperceni se află în delimitarea locuitorilor din căt. de reşedinţă Ciuperceni; Lacul-Şchiopului şi Balta-Rotundei, se află în locurile Ciuperceni-Noi; iar toate cele-l'alte se află pe moşia statului, Ciuperceni.

Conacul moşiei e un loc izolat spre S.-E. de comună şi la o depărtare cam de vre-o 11 kilometri.

Izlazuri sunt: Izlazul cătunului Ciuperceni-Noi şi izlazul de pe moşia statului, Ciuperceni.

Poene se află printre salcîmii plantaţi pe nisipurile din moşia statului Ciuperceni, însă nu aŭ numele deosebite.

In această comună se găsesc cîte-va crucî: Crucea de la biserica ridicată în anul 1879, cînd a fost angină în sat. Crucea din marginea satului spre N. lîngă şoseaua comunală vecinală Ciuperceni-Smîrdan, ridicată tot în anul 1879. Crucea lui Mocofan, lîngă şoseaua comunală vecinală Ciuperceni-Calafat. Crucile (două) lui M. Cîrjaliul în Grindul-Ghidicelului. Crucea-Miloguluĭ, lîngă drumul Viilor-Pechiĭ, Crucea-Rîiosului, Crucile-Ghinciĭ (două), pe o înălţime, între Agia şi Buicliul.

Comuna este udată de fluviul Dunărea, care formează limita sa de V. şi de S.

In această comună aflîndu-se cîmpiĭ întinse şi acoperite de păşuni şi fîneţe îmbelşugate, mai ales în vechime, Romînii de la Carpaţi coboară cu vitele, oile şi caiĭ lor, şi vin de petrec iarna aci, unde găsesc în abundenţă fîneţe şi păşune pentru vite. Poate mai mulţi crescători de vite, din satul Ciuperceni, din judeţul Gorj, venind cu vitele la ernat şi stabilindu-se pe aceste locurĭ pe timpul întemeereĭ acesteĭ comune, mica lor colonie s'a numit Ciuperceni, după numele satuluĭ de origine; cu timpul numărul locuitorilor crescînd, satul a devenit comuna cu numele de Ciuperceni.

Pe timpul războaelor dintre Ruşi şi Turcĭ (1828, 1853, etc.), locuitoriĭ comuneĭ aŭ fost siliţi de către Turcĭ să părăsească comuna şi să treacă în satele vecine ale Vidinului, unde eraŭ ţinuţi până după încheerea păceĭ, cînd slobozîndu-ĭ, veneaŭ iarăşi la vetrele lor şi populaŭ din noŭ comuna.

In cătunul de reşedinţă se află o siliște numită Siliștea-Bătrînă, spre S. şi S.-V. de com.

Tot în cătunul de reşedinţă se află o măgură, care de la 1798 s'a numit Măgura-Oprineĭ şi a căreĭ legendă este încă neuitată de locuitoriĭ comuneĭ.

Metereze (întăriturĭ de pămînt) vechĭ sunt: Meterezul de lîngă şoseaua Ciuperceni-Smîrdanul, spre N. meterezul Măgura-Mare. Meterezul de lîngă şoseaua Ciuperceni-Calafat, în limita munteluĭ Bălanul. Meterezul din faţa pichetuluĭ Schela-Vechie. Meterezul Măgura-Oprineĭ şi Meterezul Bogdanul.

www.dacoromanica.ro

In războiul Romîno-Ruso-Turc de la 1877—1878, bateriile de la Ciuperceni, Schela-Vechie, Măgura-Mare, Măgura-Oprineĭ, Bogdanul și Rîiosul, aŭ luat parte la bombardarea Vidinuluĭ și asupra vapoarelor turcești.

Cătunele carĭ compun comuna sunt: Ciuperceni care este cătunul de reședință și cătunul Ciuperceni-Noĭ, situată spre S.-E. de precedentul pe un loc puțin maĭ înalt de cît cătunul de reședință. Intre aceste 2 cătune, distanța este de 6 kil. Altădată comuna s'a compus din cătunul de reședință Ciuperceni și din Smîrdanul; azĭ, com. cu reședință, s'a deosebit.

In cătunul de reședință se află biserica Sf. Gheorghe, fondată de locuitoriĭ comuneĭ. E începută la 1852 și terminată în 1856. In tinda bisericeĭ se află inscripția: «Această sfîntă și dumnezeiască biserică s'a zidit și s'a isprăvit și s'a zugrăvit cu cheltuiala locuitorilor satuluĭ Ciuperceni și a sfinteĭ mănăstirĭ Horez și cu facerea de bine și ajutor de Gheorghe Coandă și cu alegerea și îndemnarea maĭ mult de G. Despa în anul 1856, Februarie 28. Zugrav H. Dimitriu.»

Un preot și un cîntăreț oficiază la această biserică.

Două școlĭ sunt în comuna Ciuperceni.

O școală mixtă în cătunul de reședință, ce funcționează din 1840.

A doua școală mixtă în căt. Ciuperceni-Noĭ ce funcționează din 1892.

Totalul locuitorilor în comună este de 3152, din carĭ bărbațĭ 1597 și femeĭ 1555. Din aceștia sunt 300 împămînteniț după legea rurală din 1864, iar după legea din 1879 sunt 6 însurățeĭ.

In Ciuperceni sunt 298 case și 68 bordee; iar în Ciuperceni-Noĭ, 215 case și 93 bordee.

Suprafața întregului teritoriŭ comunal este de 14170 hect., adică: pămînt arabil 6629 hect., fîneață 2121 hect., izlaz 1926 hect., teren sterp 358 hect., pădure 1769 hect., bălțĭ 1206 hect.

Moșia statuluĭ Ciuperceni se numea maĭ înainte Cibrul și Căluiul. Are o suprafață de 3008 hect., și un venit de 112800 leĭ; din această moșie a statuluĭ s'a vîndut în loturĭ 2668 hect., în anul 1890. Se seamănă pe ea grîŭ, porumb, secară, orz, rapiță, meiŭ, linte, fasole, cînepă și pepenĭ.

Fînețele aŭ întindere de 116 hect. și se întind pe teritoriul delimitat locuitorilor Ciuperceni, în 1864; iar 2005 hect. se găsesc pe moșia statuluĭ, Ciuperceni; 225 hect. viĭ aparțin locuitorilor, se găsesc pe teritoriul delimitat lor în 1864; produce vin roșu de bună calitate; 25 hect. viĭ, aparțin statuluĭ, ele se găsesc pe moșia statuluĭ Ciuperceni.

Pădurĭ de salcîmĭ sunt pe o suprafață de 1603 hect.; pădurĭ de sălciĭ pe o suprafață de 166 hect. Sunt situate pe moșia statuluĭ Ciuperceni și aparțin statuluĭ. Sunt compuse din salcîmĭ, sălcĭ, plopĭ, duzĭ, stejarĭ, ulmĭ și puținiĭ pinĭ. Predomină însă salcia și salcîmul. Pădurile de sălciĭ, plopĭ, etc., sunt amenajate, iar cele de salcîmĭ nu.

In comună sunt 20 de meseriașĭ, 1 cizmar, 1 strungar, 1 cojocar, 1 brutar, 2 butnarĭ (dogarĭ), 7 dulgherĭ și 7 fierarĭ (Țigani); toțĭ sunt în cătunul de reședință.

In comună sunt 21 de comercianțĭ, dintre carĭ 4 băcanĭ și 4 cîrciumarĭ, la cele opt cîrciumĭ din cătunul Ciuperceni; 3 băcanĭ și treĭ cîrciumarĭ, la cele treĭ cîrciumĭ și la cele treĭ băcăniĭ din căt. Ciuperceni-Noĭ. Locuitoriĭ își desfac productele în orașul Calafat.

Locuitoriĭ se duc și la bîlciurĭ, la Poiana în ziua de 25 Martie, la Rusaliĭ, în ziua de 15 August, unde vînd lînă, vite și pepenĭ. Comuna are zi de tîrg în Calafat, odată pe săptămînă, anume Sîmbăta.

Comuna este străbătută de: șoseaua comunală vecinală Ciuperceni-Calafat, în întindere de 6 kil., trece în apropiere la E., de balta Ciuperceni și de Dunăre. Șoseaua comunală vecinală Ciuperceni-Smîrdanul în întindere de 5 kil. trece pe lîngă viile locuitorilor, printre Grindurile-Ghidiceluluĭ și pe lîngă Fîntîna-de-la-lotul-luĭ-Tunăreanu calea naturală Ciuperceni-Ciuperceni-Noĭ 6 kil., apoĭ de la Ciuperceni-Noĭ la Conacul-Moșieĭ, 5 kil. aproximativ. De la conac se maĭ prelungește încă spre S. calea naturală de la Ciuperceni la Arcerul-Balta-Arcerul și locul de scurgere al bălțiĭ numit Gîrla-Arceruluĭ, trece pe lîngă: Viea statuluĭ Lacul-cu-Salcia, Lacul-Gogonețul și Lacul-Sărat; la S. de Lacul-Sărat această cale se ramifică în treĭ: una trece pe lîngă Lunga și prin Idegla și Tinoasa (Privlacul-Barbuluĭ); a doua, cea principală, trece pe lîngă (spre V. de Buicliul) Agia, pe lîngă (spre E.) Tinoasa și Lungulița; a treia trece pe lîngă (spre V.) Mancinița, (spre E.) Buicliul, Agia (spre N. și spre E.), Oveasă și duc cîte trele la Arcerul. Calea naturală de la Ciuperceni la Prundul-Arceruluĭ trece pe lîngă: (spre E.), Balta-Ciuperceni, Dunăre și Bogdanul, la N. de Bodganul această

www.dacoromanica.ro

cale se ramifică în două: una merge tot pe lîngă Dunăre, a doua merge maĭ spre E. şi trece pe la Rîiosul, pe lîngă E. de Lacul-Gloniceanu şi se întîlnesc amîndouă la pichetul Canapa şi de aci, împreună, merg în Prundul-Arceruluĭ.

Intinderea este de 27 kil. aproximativ; iar calea Ciuperceni-Arcerul, 25 kil. aproximativ. Calea naturală Ciuperceni-Noĭ-Smîrdanul, în întindere aproximativă de 2 kil.

Veniturile pe exerciţiul 1893—94 aŭ fost de leĭ 5719, banĭ 82; cheltuelile aŭ fost de leĭ 5691, banĭ 95.

Vite cornute sunt 425, oĭ 214, caĭ 128, porcĭ 86.

Ciuperceni, *com. rur.*, în partea de S. a com. Pîrîul, din plasa Ocolul, jud. Gorj, compusă din mahalalele: Fometeşti, Priporul, Vălceaua şi Didileşti, formînd o singură comună. Are o suprafaţă de 1140 hect., din carĭ 600 hect. pădure, 280 hect. arabile, 90 hect. izlaz, 161 hect. fineţe şi 9 hect. livezĭ de prunĭ.

Are o populaţie de 309 familiĭ, din carĭ 5 fam. de Ţigani, cu 1594 suflete. Sunt 195 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 80 pluguri, 85 care cu boĭ, 7 căruţe cu caĭ. Sunt 20 de stupĭ.

Vite: 1624 vite marĭ cornute, 101 caĭ, 475 oĭ, 47 capre şi 729 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ este la venitur de leĭ 903 şi la cheltuelĭ de leĭ 896, banĭ 66.

Cursurile de apă ce udă comuna sunt: rîul Tismana şi pîrîul Peşteana.

Prin comună trece şoseaua comunală ce vine de la N., din comuna Pîrîul, şi se leagă spre S. cu şoseaua judeţeană Tîrgul-Jiŭ-Severin.

Comuna are: 2 morĭ pe apă, 45 puţurĭ şi 12 fîntînĭ.

Are o şcoală, fondată la anul 1858, frecuentată de 44 elevĭ, din 47 înscrişĭ; 2 biserici de lemn, deservite de 3 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ.

Ciuperceni, *cătun*, face parte din comuna Poenari, jud. Gorj, la N. comuneĭ Sîrbeşti, pe valea Olteţuluĭ. Are o suprafaţă de 1770 hect., cu o populaţie de 35 familiĭ, saŭ 184 suflete, din carĭ 25 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 18 pluguri, 17 care cu boĭ şi 2 căruţe cu caĭ.

Vite: 194 vite marĭ cornute, 12 caĭ, 248 oĭ, 63 capre şi 28 rîmătorĭ. Sunt 16 stupĭ.

Este udat de rîul Olteţul.

Comunicaţia se face pe şoseaua judeţeană T.-Jiŭ-Vîlcea.

Căt. are: o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; 4 morĭ de apă; 4 pive; 8 fîntînĭ; 1 cîrciumă.

Ciuperceni, *sat*, jud. Dolj, plasa Cîmpul, com. Cîmpul.

Ciuperceni, *cătun*, în judeţul Teleorman, plasa Călmăţuiul, pendinte de com. Flămînda. Are o populaţiune de 354 suflete, din carĭ 83 contribuabilĭ.

Ciuperceni este sat vechiŭ; făcea parte din jud. Olt. Dionisie Fotino, reproducînd punctele de hotar ale ţărĭĭ, fixate în urma păcĭĭ de la 1741, arată că aci hotarul urma pe măgură, printre viile Ciupercenilor, dintre carĭ jumătate rămîneaŭ la Culă (raiaua Turnuluĭ), jumătate în Ţara-Romînească.

Pe la marginea acestuĭ cătun trece Drumul-luĭ-Traian, venind despre com. Flămînda şi îndreptîndu-se pe deal, de unde se pierde, pană la com. Putineiul, unde reapare.

Ciuperceni, *cătun*. (V. Buteasca-d.-j., plasa Glavaciocul, judeţul Vlaşca).

Ciuperceni, *mahala*, în com. rur. Padina-Mică, plasa Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Ciuperceni, *moşie* a statuluĭ, jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul, comuna Ciuperceni, arendată de la 1889 la 1894, cu 165100 l. anual. Suprafaţa moşieĭ este de 10460 hect.

Ciupeşti, fost *sat*, pe dealul cu acelaşĭ nume, jud. Suceava.

Ciupeşti, *deal* cultivabil, în com. Stoiniceni, jud. Suceava.

Ciupeşti, *afluent* al pîrîuluĭ Bahna, com. Stolniceni, jud. Suceava.

Ciupitoaeĭ (Grindul-), *loc ridicat*, deasupra stufuluĭ înconjurător, în plasa Măcin, judeţul Tulcea, pe teritoriul com. Văcăreni, şi pe al căt. săŭ Gărvan. Este situat în partea nordică a plăşeĭ şi cea a comuneĭ; începe de pe malul stîng al Gîrleĭ-Marĭ, se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune de la S.-V. spre N.-E.; comunică cu Grindul-Pisiceĭ, cu care se confundă. Are o formă lunguiaţă. Este presărat cu cîte-va micĭ lacurĭ şi udat la V. de Gîrla Lăţimeĭ şi Gîrla-Mare, la E. de Gîrla-Luncaviţeĭ. Pe la E. de el trece drumul vecinal Luncaviţa-Pisica. Are o întindere cam de 80 hect. Este înconjurat de treĭ părţĭ cu stuf şi nu este productiv.

Ciupuria, *cătun*, al com. Popînzăleşti, plasa Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi. E situat la N. de satul Popînzăleşti, pe malul drept al rîuluĭ Tesluiul, pe un teren cu o altitudine de 180 m.

www.dacoromanica.ro

d'asupra nivelului mării. E departe de Balș de 7 kil. și de Caracal de 28 kil. Are o populație de 60 familii, saŭ 200 locuitorĭ. In Cimpuria este o biserică, cu hramul Sf. Nicolae (1837), deservită de 1 preot și 2 cîntăreți.

Ciura (Lespezeanca), *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Amarul, căt. Miroși, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile din București. Are 420 hect., din carĭ 180 arabile, 50 fîneață, 150 izlaz și restul sterp. Depindea de schitul Lespezile, din care cauză e cunoscută sub numele de Lespezeanca.

Ciurari, *com. rur.,* în pl. Tîrgului, jud. Teleorman. Se învecinește la E. cu com. Gărdești, din plasa Teleorman, la V. cu com. Drăgșănei, la N. cu com. Zîmbreasca din pl. Teleormanului și la S. cu com. Săceni. Este situată pe ambele maluri ale văeĭ Tinoasa.

Suprafața comuneĭ este de 900 hect., aparținînd mai toate locuitorilor moșneni. Numaĭ 5 locuitorĭ sunt împroprietăriți.

Populațiunea comuneĭ este de 1450 suflete, din carĭ 246 capĭ de familie; 193 contribuabilĭ.

Numărul vitelor din comună este de 4189 capete, din carĭ 764 vite marĭ cornute, 239 caĭ, 2850 oĭ, 30 capre și 306 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 2936, banĭ 8 la veniturĭ și de leĭ 2394, banĭ 92 la cheltuelĭ.

Are o școală, frecuentată de 17 elevĭ; două biserici, deservite de doĭ preoți și treĭ cîntăreți.

Căile de comunicațiune sunt: spre com. Ciolănești-din-Deal la N.; la com. Gărdești și la gara Beuca, prin șosele vecinale.

Distanța de la comună pănă la reședința județuluĭ este de 65 kil., pănă la Roșiori de 24 și pănă la Alexandria de 42 kil.

Ciurari, *sat,* jud. Dîmbovița, pl. Dealul-Dîmbovița, căt. com. Văcărești.

Ciurari, *sat,* pl. Oltenița, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Izvoarele. Este situat la E. de căt. Izvoarele, pe malul drept al rîuluĭ Argeș. Are 1 heleșteŭ.

Se întinde pe o suprafață de 869 hect., cu o populație de 643 locuitorĭ.

Statul are 477 hect., din carĭ cultivă prin arendașiĭ săĭ 401 hect. (62 izlaz și 14 vie), și locuitoriĭ aŭ 392 hect., din carĭ cultivă 345 hect. (25 sterpe și 22 vie). Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 300 și al celor micĭ de 385.

S'aŭ stabilit în sat 2 străinĭ.

Ciurarul (Coasta), *deal,* acoperit de tufiș și fînaț, în com. Dolhasca, jud. Suceava.

Ciurarul, *podiș,* pe teritoriul comuneĭ Lătăĭ, pl. Coșula, jud. Botoșani. Acest deal se prelungește și în com. Flămînzi, pl. Coșula.

Ciurarului (Movila-), *movilă,* pe dealul Ciurarul, din comuna Flămînzi, pl. Coșula, jud. Botoșani. Pe această movilă se zice că era loc de observație în vechime.

Ciurarului (Valea-), *vale,* izvorește din raionul comuneĭ Aninoasa, pl. Rîurile, jud. Muscel, și se varsă într'un iaz format de rîul Bratia, pe teritoriul aceleĭ comune.

Ciurăria, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Cleja.

Ciurbele, *localitate sărată,* în comuna Soveja, plasa Zăbrăuțul, jud. Putna.

Ciurbești, *sat,* în com. Miroslava, pl. Stavnicul, jud. Iași, situat pe coasta de S.-E. a dealuluĭ Recea, cu o populație de 45 familiĭ, saŭ 198 loc. Are o biserică, deservită de un cîntăreț.

Numărul vitelor e de 314 capete, din carĭ: 226 vite marĭ cornute, 30 caĭ și 58 rîmătorĭ.

La 7087, Martie 12, Alexandru-Vodă, fratele luĭ Potcoavă, a fost prins în marginea iezeruluĭ ce se afla în acest sat, urmărit fiind de oastea luĭ Petru-Vodă.

Satul Ciurbești se află pe moșia Statuluĭ.

Ciurbești, *pîrîŭ,* izvorește de sub coasta dealuluĭ Recea, com. Miroslava, pl. Stavnicul, jud. Iași, trece prin satul și valea cu acest nume, și se varsă în ochiul din șesul Bîrcă.

Ciurca, *pădure,* în com. Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele, județul Neamțu.

Ciurca, *pîrîiaș,* în com. Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele, județul Neamțu. Se varsă pe stînga pîrîuluĭ Calul.

Ciurcica, *pădure,* în partea de S. a com. Poiana-Cîrnuluĭ, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, în hotar cu com. Ciortești.

Ciurdea, *deal,* în partea despre S. a com. Cucuteni, pl. Stavnicul, jud. Iași. Se întinde de la N. spre S., din pîrîul Stavnicul, pănă la dealul Meriĭ-Jupîneselor din com. Voinești. E acoperit cu pădure.

www.dacoromanica.ro

Ciurdea, *pîrîŭ*, izvorește din pădurea Cucuteni, com. Cucuteni, pl. Stavnicul, jud. Iași, curge spre S.-E., și, lîngă satul Slobozia, din com. Voinești, se varsă în pîrîul Stavnicul.

Ciurea, *com. rur.*, din pl. Codrul, jud. Iași, spre S. de orașul Iași. Terenul eĭ prezintă maĭ multe dealurĭ, acoperite cu pădurĭ, viĭ și livezĭ. Este formată din satele: Ciurea, Piciorul-Lupuluĭ, Curăturile, Slobozia, Poiana-cu-Cetatea, Lunca-Bîrnoveĭ, Todirel și Cercul, pe o suprafață de 8593 hect., cu o populație de 420 fam., saŭ 2009 sufl.

Toate satele din această comună nu datează de mult timp, căcĭ pe locurile unde se află ele acum, eraŭ în vechime codri nestrăbătuțĭ; de la un timp nu tocmaĭ depărtat, aŭ început a se așeza pe aceste locurĭ muncitorĭ, cu carĭ se serveaŭ călugăriĭ grecĭ de la mănastirile Bîrnova și Dobrovățul, la exploatarea pădurilor și facerea mangaluluĭ.

Locuitoriĭ stabilițĭ aicea maĭ înainte se numeau Toporașĭ, pentru-că în fie-care an eraŭ luațĭ de beilic la Iași cu topoarele, ca să taie lemne pe la autoritățile publice.

In com. Ciurea sunt 4 bisericĭ, deservite de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ; 2 școlĭ, cu 3 învățătorĭ și 75 școlarĭ, 62 băeți și 13 fete. Este o moară de aburĭ.

Budgetul com. e de 10206 leĭ, 79 banĭ la venitурĭ și de 9726 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor se urcă la 2689 capete, din carĭ: 1779 vite marĭ cornute, 149 oĭ, 232 capre, 212 caĭ și 317 rîmătoriĭ.

Ciurea, *sat*, în com. Ciurea, pl. Codrul, jud. Iași. Maĭ înainte se numea Ciurel. Este situat pe podișul și pe coasta despre V. a dealuluĭ numit Șeapte-Teĭ, spre S. de orașul Iași, la o distanță de 8 kil. Are o populație de 74 familiĭ, saŭ 383 locuitorĭ romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor.

E reședința comuneĭ. Are: o casă comunală; o biserică vechie de lemn, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 eclesiarc; o școală, înființată în anul 1868, frecuentată de 60 elevĭ, cu 2 învățătorĭ

Numărul vitelor e de 411 capete, din carĭ: 328 vite marĭ cornute, 31 caĭ și 47 rîmătorĭ.

Ciurea, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Dagîța, spre S. de satul Dagîța. Are 70 capĭ de familie, saŭ 70 contribuabilĭ, 278 suflete, din carĭ 6 știŭ carte; locuesc în 81 case. Sunt 208 vite marĭ cornute. Are o biserică de lemn.

Ciurea, *cătun* (tîrlă), în pl. Ialomița-Balta, pe cîmpul Bărăganuluĭ, teritoriul comuneĭ Cosîmbești, jud. Ialomița.

Ciurea, *stație de dr.-d.-f.*, județul Iași, pl. Codrul, com. Galata, pe linia Vasluiŭ-Iași, pusă în circulație la 1 Maiŭ 1892. Se află între stațiile Bîrnova (9.9 kil.) și Iași (8.5 kil.). Înălțimea d'asupra nivelului Mării de $58^{m},93$. Venitul acesteĭ stațiĭ, pe anul 1896, a fost de 22.777 l. 55 b.

Ciureĭ (Dealul-), *deal*, spre V. de dealul Curmăturile, din comuna Șoldănești, jud. Suceava.

Ciureĭ (Pîrîul-), *afluent* al pîrîuluĭ Buciumeni, în com. Șoldănești, jud. Suceava. Izvorește din Fîntîna-luĭ-Briciŭ, avînd de tributar, de a stînga, pîrîul Tîmpești.

Ciureĭ (Pîrîul-), numit și Pîrîul-Rupturеĭ, jud. Suceava, *pîrîŭ*, izvorește din Bucovina și se varsă în Iazul-Buneștilor (1250 m.).

Ciureĭ (Valea-), *vale*, izvorește din Dealul-d.-j., com. Bălilești, pl. Rîurile, jud. Muscel, și se varsă în rîul Bratia, în raionul comuneĭ.

Ciurel, *moșie*, jud. Ilfov, pl. Znagovul, com. Roșul, proprietatea statuluĭ. Trupul de cîmp din Ciurel s'a vîndut locuitorilor în 41 loturĭ.

Ciureşti, *sat*, contopit cu cătunul Nițulești, com. Vața, plasa Vedea-d.-s., jud. Olt.

Ciureşti, *sat*, face parte din com. rur. Profa, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt.

Ciureşti, *com. rur.*, în jud. Tutova, pl. Corodul. (Vezĭ Ciurești, sat.)

Ciureşti, *sat*, în județul Tutova, pl. Corodul, spre S. de oraș, pe pîrîul Murgociul. Are 1175 locuitorĭ, din carĭ 71 știŭ carte; 290 contribuabilĭ; locuesc în 273 case. Formează singur o comună, com. Ciurești. Teritoriul com. prezintă 2 dealurĭ separate prin pîrîul Murgociul. Se cultivă tutunul și viea; aceasta din urmă pe o suprafață de 95,50 hect., din care 1 hect. nelucrătoare. Cu comerciul se ocupă 16 locuitorĭ, toțĭ Romînĭ, în 15 stabilimentele comerciale, din carĭ 4 cîrciumĭ. Are o școală primară de băeți. In com. sunt 2 bisericĭ.

Ciureştilor (Dealul-), *deal*, comuna Vața, plasa Vedea-d.-s., jud. Olt. Își trage numele de la un fost proprietar Ion Ciurariŭ. Pe el sunt așezate cătu-

www.dacoromanica.ro

nele: Ciureşti, Bondoci, Niţuleşti, Floreşti şi Chiriţeşti.

Ciureşuluĭ (Valea-), *vale*, jud. Gorj, pleacă, de la N.-E. spre S.-V., din Cracul-Lung. Are o întindere de 4 kil. Primeşte întrînsa Valea-Albuluĭ, vale situată spre N. de com. Topeşti, plaiul Vulcan.

Ciurezul, *surpătură*, spre E. de com. Sîmbureşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. E acoperită cu păduri.

Ciurgăul, *deal*, puţin înalt, în partea de N.-V., pe moşia Răuseni, lîngă Jijia, com. Comîndăreşti, pl. Jijia, jud. Botoşani.

Ciurila, *deal*, pe teritoriul com. Văculeşti, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ.

Ciurila, *pîrîŭ*, în com. rur. Lîmnicul, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinţi. Se uneşte cu pîrîul Desăragi şi ambele se varsă în apa Cerveniţa.

Ciurla, *deal*, în partea de N. a com. Podoleni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ.

Ciurla, *pîrîŭ*, izvoreşte din satul Podoleni, pl. Podoleni, jud. Fălciu, din partea numită Ciurla, şi, unit cu pîrîul numit Valea-Adînca, în mijlocul satuluĭ, formează pîrîul Podoleni, care în partea de E. a com. Podoleni, se varsă în pîrîul Moşna.

Ciurlicul, *pîrîŭ*, ce curge prin jud. Roman, pl. Moldova, comunele Boteşti, Pildeşti şi Ghiräeşti. Izvoreşte la S. de satul Boteşti şi curge de la N. la S. Udă satele Pildeşti şi Ghiräeşti şi se varsă, la S. de acest din urmă sat, în rîul Moldova, de-a stînga.

Ciurubucul, *schit*, în com. Buhalniţa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Este aşezat pe cursul superior al Pîrîuluĭ-Alb, lîngă Stînca-Dochieĭ, şi între nişte stîncĭ numite Tabăra-Vulturilor.

Legenda înfiinţăriĭ schituluĭ spune că numele cel faimos al acestuĭ loc a îndemnat a se zidi aci un schit, care a fost până la 1704, dar în ziua de Paşte, pe cînd se serba în biserică Sf. Inviere, un munte de omăt desfăcîndu-se din Vîrful-Pionuluĭ şi surpînd stîncile, a îngropat schitul cu toţĭ sihastriĭ; o icoană ce a scăpat din acea catastrofă, a însemnat locul fostuluĭ schit, şi maĭ în urmă a pricinuit facerea schituluĭ Ciurubucul, unde se află şi până astă-zĭ. Din acea întîmplare şi chipul Dochieĭ a suferit schimbare.

Ciurubucul, *deal*, se întinde de la S. de satul Dumeşti, com. Dumeşti, plasa Funduri, judeţul Vasluiŭ.

Ciurubucul, *vale*, formată din prelungirea dealuluĭ Ciurubucul, ce se întinde la S. satuluĭ Dumeşti, com. Dumeşti, pl. Funduri, jud. Vasluiu.

Ciurucul, *cătun*, în com. Cîmpurile, plasa Zăbrăuţul, jud. Putna. Este aşezat pe malul Şuşiţeĭ, avînd înaintea luĭ, tot pe malul Şuşiţeĭ, catunul Cîmpurile-d.-j.

Are o populaţiune de 524 suflete, carĭ locuesc în 135 case; o biserică filială, cu hramul S-ta Paraschiva. Copiiĭ în vîrstă de şcoală urmează la şcoala din cătunul Cîmpurile-d.-j.

Ciurucul, *trup de pădure*, situat în com. Cîmpurile, pl. Zăbrăuţul, jud. Putna, în întindere de 30 fălcĭ, proprietatea luĭ Gh. Ghiţescu.

Ciurucul, *pădure*, în com. Cîmpurile, pl. Zăbrăuţul, jud. Putna, în întindere de 35 fălcĭ, proprietatea locuitorilor răzeşĭ din com. Cîmpurile.

Ciurul, *sat*, în centrul com. Ostopcenĭ, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani. E aşezat pe coasta de N.-E. a dealuluĭ Ciurul, pe un loc ponoros, pe ţărmul din dreapta Prutuluĭ. E compus din două părţĭ: Ciurul-din-Deal şi Ciurul-din-Vale.

Moşia este proprietate vechie a loc. răzaşĭ, se zice din timpul luĭ Ştefan-cel-Mare. Ar fi stăpînit-o şi familia Bogdan. Acest Bogdan a împărţit-o la treĭ fiĭ, dînd luĭ Ştefan partea numită astă-zĭ Bîscăceni, luĭ Dumitru partea din mijloc, numită astă-zĭ Ciurul, şi luĭ Andronic, al treilea fiŭ, partea numită Romîneşti, saŭ Ostopceni-Baloş.

Părţile Romîneşti şi Bîscăceni s'aŭ înstrăinat şi a rămas răzaşilor numaĭ partea din mijloc, numită astă-zĭ Ciurul, care se întinde din Prut până în pîrîul Corogea. Maĭ pe urmă aŭ vîndut partea de lîngă Prut, aşa că astă-zĭ stăpînesc numaĭ până în pîrîul Başeul. Are o suprafaţă de 292 hect., cu o populaţie de 61 familiĭ, saŭ 234 suflete. Este o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală a judeţuluĭ, cu un învăţător, frecuentată de 36 elevĭ.

Satul e străbătut de şoseaua judeţeană Ştefăneşti-Iaşi, pietruită. Sunt 4 cîrciumĭ şi 6 comercianţĭ.

Vite: 480 vite marĭ cornute, 160 caĭ marĭ şi micĭ, 2463 oĭ, 2 bivolĭ şi 60 mascurĭ.

Stupĭ de albine sunt 100.

Ciuşanul, *vale*, în com. rur. Govodarva, pl. Motrul-d.-s., judeţul Mehedinţi.

www.dacoromanica.ro

Ciușlea, *com. rur.*, în plasa Șușița, jud. Putna.

Este situată pe malul Siretuluĭ, nu departe de unde se varsă gîrla în partea dreaptă a Putneĭ. Distanța comuneĭ de reședința sub-prefectureĭ (Mărășești) e de 5 kil., iar de capitala județuluĭ e de 13 kil.

Înălțimea e de 72 m. deasupra niveluluĭ mării.

Mărginile acesteĭ com. sunt: la N. Mărășești, peste apa Șușițeĭ, la S. comuna Miricești, la E. rîul Siretul, care-l desparte de județul Tecuciu, iar la V. Făurei, peste rîul Putna.

Comuna este udată de rîul Siretul și de Gîrla-Morilor. Apele Siretuluĭ venind marĭ, mănîncă chiar din vatra satuluĭ.

Comuna Ciușlea se compune din următoarele cătune: Ciușlea (unde e și primăria comuneĭ), Doaga și Străjescul.

Populațiunea eĭ, după cel din urmă recensămînt, a fost de 358 capĭ de familie, sau 1379 suflete, 724 bărbațĭ și 652 femeĭ. Această populațiune se împărțea ast-fel:

După naționalitate: 1368 Romînĭ, 2 Grecĭ, 6 de diferite naționalităților. După religiune: 1370 creștinĭ-ordodoxĭ și 6 mozaicĭ. După ocupațiunĭ: 311 agricultorĭ, 4 meseriașĭ, 24 industriașĭ, 113 comercianțĭ, 113 muncitorĭ și 8 servitorĭ. Știŭ carte 90 persoane (83 bărbațĭ și 7 femeĭ). Numărul caselor de locuit e de 342.

In com. sunt 2 bisericĭ filiale, una cu hramul Adormirea și a doua cu hramul Sf. Ion Botezătorul, în cătunul Străjescul.

Instrucțiunea publică se predă într'o școală mixtă, situată într'un local închiriat și frecuentată de 33 copiĭ, 29 băeți și 4 fete, din 143 în vîrstă de școală.

Pentru întreținerea școaleĭ, comuna prevede în budgetul săŭ 502 leĭ anual.

In comună sunt 338 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ, pe anul 1893/94 a fost de 4182 leĭ, 10 b. la venitурĭ și de 4177 leĭ, 45 b. la cheltuelĭ.

Pămîntul este nisipos argilos.

Locuitoriĭ aŭ: 1 mașină de treerat cu abur, 12 plugurĭ de lemn, 82 de fier, 6 grape de fier și 4 morĭ de apă.

Vite sunt: 1670, din tre carĭ: 473 boĭ, 305 vacĭ, 78 caĭ, 608 oĭ și 206 porcĭ.

Sunt 85 stupĭ de albine.

In comună sunt: 3 fierarĭ, 1 grădinar, 6 băcanĭ, 2 dogarĭ, 2 fabricanțĭ de rachiŭ, 3 cizmarĭ și 6 cîrciumarĭ.

Maĭ multe șosele comunale și vecinale pun Ciușlea în legătură cu comunele: Mărășești la N., Bilieștĭ și Mircești la S., și Făurei la V. Pe aci trece șoseaua națională Focșani-Tecuciŭ. Pe Siret se află un mare pod de șeicĭ, servind de trecătoare drumuluĭ județean Focșani-Tecuciŭ.

Ciușlea, *cătun*, în comuna cu acelașĭ nume, plasa Șușița, jud. Putna. Este așezat pe malul Siretuluĭ, nu departe de unde dă gîrla în partea dreaptă a Putneĭ. Are o biserică parohială, cu hramul Adormirea; o școală mixtă, frecuentată de 33 copiĭ, 29 băeți, și 4 fete, din 143 în vîrstă de școală.

Ciușlea, *parohie*, în com. cu aculașĭ nume, plasa Șușița, județul Putna, formată din 1 biserică parohială, cu hramul Adormirea, în cătunul Ciușlea și din 1 biserică filială, coprinzînd satele Străjescul și Doaga, cu hramul Sf. Ioan Botezătorul, în cătunul Străjescul.

Ciușlea, *pădure*, jud. Putna, depinzînd de moșia Ciușlea, cu silițtele mănăstireĭ Răchitoasa, proprietate a statuluĭ. Are 4 trupurĭ în întindere de 220 fălcĭ: Danciul, 189 fălcĭ; Ciușlea, 8 fălcĭ; Rădulești, 20 fălcĭ și partea despre Bilieștĭ, 3 fălcĭ.

Ciușlic, *vale*, jud. Tecuciŭ, plasa Bîrladul, comuna Bucești. Incepe din partea stîngă a Siretuluĭ, continuă spre S.-V., prin locul numit Baltă, face o cotitură spre E. și se varsă în Siret, pe moșia d-luĭ Nicolescu.

Ciușmeaua-Antonieĭ, *izvor* cu apă minerală, în com. Ciurea, plasa Codrul, jud. Iași, aproape de satul Piciorul-Lupuluĭ, în pădurea Bîrnova. Acum e ruinat și nu are de cît un apeduct de lut, prin care iese apa izvoruluĭ, împrejurul căruia se formează un sediment roșu.

Depărtarea de la orașul Iași pînă la izvor, e de 1 1/2 oră.

Ciușmeleĭ (Dealul-), Făunoaia, *deal*, în com. Bîrzești, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ. (V. Ludești-Budăiul).

Ciușmeleĭ (Dealul-), *deal*, în partea despre S. și în fața satuluĭ Cucuteni, com. Cucuteni, plasa Stavnicul, jud. Vasluiŭ. Se întinde de la N. la S. și se termină la satul Bogdănești, formînd în partea despre E. valea iazuluĭ Bîrdăhanul.

Ciuta, *cătun*, al comuneĭ Măgura, jud. Buzăŭ, cu 400 locuitorĭ și 96 case; e subdivizat în treĭ: Izvorul-Ciuteĭ, Ciuta-Moșnenească și Ciuta-Huidănești.

Ciuta, *deal*, în județul Mehedinți, plaiul Cloșani; ține de com. rur. Cloșani.

www.dacoromanica.ro

Ciuta, *deal*, la V. com. Bunești pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Ciuta, *carieră de piatră*, în jud. Buzău, com. Măgura, cât. Ciuta, sub muntele Cetățuia. Exploatarea se face prin 20 guri, dintre care cele mai bogate sunt Văcăria și Ciuciurele. Această piatră, grație uniformității ei și fragilității ei, se întrebuințează cu succes în construcțiuni, precum: canale, trepte, etc., și mai cu seamă pentru ornamentațiuni, ceea ce o apropie mult de cea extrasă din cariera Albești, din Muscel. Din blocurile neîntrebuințate se fabrică var de calitate superioară.

Ciuta, *lac*, în jud. Ialomița, plasa Ialomița-Balta, com. Dudești.

Ciuta (Ţinteşti), *moșie*, în jud. Buzău, com. Măgura. Are 500 hect., din cari: 390 hect. pădure, 18 hect. arabile, 50 hect. fînață și izlaz, restul livezi și sterp.

Ciuta, *movilă*, jud. Dolj, pl. Balta, com. Goicea-Mică.

Ciuta, *movilă*, jud. Dolj, pl. Balta, com. Măceșul-d.-j., de lîngă care începe limita de N. către com. Măceșul-d.-s.

Ciuta, *pîrîu*, în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani, com. rur. Cloșani; se varsă în apa Motruluĭ.

Ciuta, *pîrîu*, jud. Tecuciu. Se unește cu pîrîul Găiceana, pe teritoriul com. Găiceana și, împreună, se varsă în Berheciu.

Ciuta, *vălcea*, com. Ciomăgești, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Se varsă în Cungrea-Mare, pe țărmul stîng, în raionul com. Ciomăgești.

Ciuta-Moștenească, *moșie*, în jud. Buzău, com. Măgura, cât. Ciuta. Are 90 hect. arături, fînață, livezi și pădure proprietate moșnenească.

Ciuta-Picleanca, *moșie*, în jud. Buzău, com. Măgura, cât. Ciuta. Are 510 hect., din cari 480 pădure, restul livezi, fînețe și arături.

Ciutaci, *movilă*, jud. Brăila, situată la N.-E. satului Scorțarul-Vechiu, la 1 1/2 kil. depărtare, la locul unde se întîlnesc moșiile: Nazîrul, Cotul-Lung, Scorțarul-Vechiu și Domeniul-Brăilei.

Ciutacul, *tîrlă*, jud. Brăila, la N. com. Urleasca, pe moșia Esna, la 9 kil. spre N.-V. de com. Urleasca.

Ciutaţi, *sat*, face parte din com. rur. Domnești-Călțuna, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Cade la V. de Domnești-d.-j., între rîul Ciorogîrla și Răstoaca.

Are o suprafață de 70 hect., din cari proprietarul, d. G. Mavrache, are 35 hect. și locuitorii 35. Locuitorii cultivă viea pe o suprafață de 2 hect.

Are o populație de 159 loc. Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor mari e de 77 și al celor mici de 136.

Ciutările, *loc*, în com. rur. Negomirul, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Ciutei (Izvorul-), *izvor*, în comuna Măgura, jud. Buzău. Incepe de la Ciuta-Moșnenească și se scurge în Buzău. E renumit prin apa sa bună.

Ciutei (Plaiul-), *colină*, în jud. Buzău, com. Grăjdana, cât. Izvoranul, pe hotarul despre comuna Măgura. E acoperită de pădure.

Ciuteşti, *sat*, cu 80 de familii, jud. Argeș, pl. Topologul; face parte din com. rur. Ciutești-Căzănești. Are o biserică, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Ciuteşti-Căzăneşti, *com. rur.* jud. Argeș, plasa Topologul, aproape de rîul Topologul; se compune din satele: Căzănești, saŭ Dealul-Cuculuĭ, și Ciutești, avînd împreună 140 familii, saŭ 580 suflete. In comună sunt 2 biserici vechi și o școală primară rurală. După o publicație oficială (1887), această comună are 113 contribuabili, și un budget de 1959 lei la venituri și de 1886 lei la cheltueli.

Vite sunt: 336 capete vite mari și 226 capete vite mărunte.

Ciutul, *rîpă*, care desparte satul Toflea de Brăhășești, com. Brăhășești, jud. Tecuciu.

Ciutura, *com. rur.*, jud. Dolj, din plasa Jiul-d.-mj., la 21 kil. de Craiova și la 21 kil. de reședința plășei Segarcea.

Situată pe valea Ciutura și pe ambele maluri ale pîrîului Ciutura care străbate com. de la N.-S.

Se învecinește la E. cu com. Vîrvorul, la V. cu com. Tîncănăul, pl. Dumbrava-d.-j., la N. cu com. Terpezița, plasa Dumbrava-d.-s., și la S. cu com. Perișorul, pl. Dumbrava-d.-j. Limita linieĭ de N. începe de la S.-V. comuneĭ Terpezița, merge drept spre E. și după o lungime de 12 kil. se împreună la lunca Rupturi cu capătul de N. al linieĭ de E. Limita linieĭ de E. începe de la lunca Rupturi, merge de la N. spre S. până

www.dacoromanica.ro

la movila Ulmul-cel-Mare, unde se împreună cu capătul de E. al linieĭ de S. Limita linieĭ de S. începe de la movila Ulmul-cel-Mare, merge de la E. spre V. până la hotarul moșieĭ luĭ Tecu Ghenea, la movila Drăgoaia. Limita linieĭ de V. începe de la hotarul Drăgoaia, merge drept spre S. până la comuna Terpeziță.

Terenul comuneĭ este accidentat de următoarele dealurĭ: la S. de Dealul-Viilor, cu o înălțime de 100 m., la N. de Dealul-Gabruluĭ acoperit cu pădurĭ și înalt de 150 m., la E. de Dealul-Vîrvoruluĭ și la V. de dealul Scumpia.

Comuna este udată de pîrîul Ciuturica ce izvorește din micĭ văĭ pe teritoriul acesteĭ comune și merge de se varsă în Dăsnățuiul la Podul-Bisericeĭ.

Comuna Ciutura și-a luat numele de la pîrîul Ciuturica. A fost fondată la anul 1575 de locuitorĭĭ veniță din alte comune, carĭ la început s'aŭ așezat pe dealurile ce ocolesc com., iar maĭ tîrziŭ s'aŭ așezat în vale, pe locul unde se află azĭ. Se compune dintr'un singur cătun, în care se află reședința autorităților comunale și care se numește Ciutura.

In comună se află un schit numit Ciutura, fondat la 1540—1542, făcut din zid, aproape ruinat.

In tinda bisericeĭ se află următoarea inscripție: «Fondată de Constantin Voevod Basarab, la anul 1540—1542.» Este deservită de un preot și un cîntăreț. Are o proprietate de 17 pogoane pămînt arabil, dat după legea rurală din 1864.

Se află în comună o școală mixtă, ce funcționează din anul 1832; e întreținută de stat. Are $8^1/_2$ hect. pămînt arabil. Localul școaleĭ e făcut din zid, cu cheltuiala comuneĭ. In anul școlar 1892—93 a fost frecuentată de 52 băeță și 15 fete. In vîrstă de școală sunt 150 de băeță și 100 de fete. Știŭ carte 130 bărbați și 20 femeĭ.

Populația comuneĭ este aproape de 1200 sufl. din care 470 femeĭ și 730 bărbați. După legea rurală din 1864, sunt 200 locuitorĭ împămînteniță, iar după cea din 1879, sunt 8 însurățeĭ.

Sunt 300 case și 80 bordee.

Suprafața teritoriuluĭ comunal este de 2730 pogoane din care 1100 pogoane pămînt arabil, 400 pogoane fîneață, 200 pogoane izlaz, 30 pogoane pămînt sterp, și 900 pogoane pămînt.

Moșia se numește Ciutura, aparține statuluĭ. Suprafața vîndută este de 418 hect., suprafața remasă 133 hect. Suprafața vîndută este împărțită în 82 loturĭ.

Pădurea de pe moșia statuluĭ se numește Ciutura; aparține statuluĭ. Lemnul ce o compune este: stejarul, cerul și gîrnița; predomină cerul.

Viile aŭ o întindere cam de 600 pogoane, din care 300 aparțin statuluĭ și se găsesc pe moșia sa; iar 300 pogoane aŭ fost rescumpărate de locuitorĭ.

In com. se găsesc 4 cîrciumĭ și 4 comercianțĭ. Transportul se face cu carele pe căile comunale ce o unesc cu Calafat și cu Cetatea.

In com. se țin două bîlciurĭ anuale: unul la Rusaliĭ și cel-l'alt la Floriĭ.

Venitul com. este de 2648,19 leĭ și cheltuelile de 2440,30 leĭ.

Vite marĭ cornute sunt 260, oĭ 140 și caĭ 20.

Ciutura, *sat*, pl. Jiul-d.-mj., com. Ciutura, jud. Dolj. (Vezĭ com. Ciutura).

Ciutura, *moșia* statuluĭ, pl. Jiul-d.-mj., com. Ciutura, jud. Dolj, în întindere de 133 hect. Arendată de la 1893—98, pe 5500 leĭ. Din această moșie, care înainte era mult maĭ mare, s'aŭ dat 418 hect., în 82 loturĭ.

Moșia, înainte de secularizarea averilor mănăstirești, era pendinte de mănăstirea Jitia.

Ciutura, *pădure* a statuluĭ, plasa Jiul-d.-mj., com. Ciutura, jud. Dolj, pe moșia Ciutura. Lemnul care se găsește este stejarul, gîrnița și cerul; cerul predomină.

Ciutura-Fărămată, *mahala*, în jud. Mehedinți, plasa Blahnița, com. rur. Oreviță.

Ciuturești, *com. rur.*, în pl. Fundul, spre S.-E. de orașul Roman, jud. Roman, și la o depărtare de 39 kil. de el și de 14 de reședința plășeĭ. Este așezată în extremitatea de S.-E. a județuluĭ pe un teren deluros. Este formată din satele: Alexandri, Ciuturești, Misăhănești, Poiana-Humeĭ și Strîmba, cu reședința comuneĭ în satul Ciuturești. Are 212 capĭ de familie, saŭ 987 locuitorĭ, din carĭ 212 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 233 case. Știŭ carte 24 persoane. Are o biserică de lemn. Venitul anual este de leĭ 2024,34; iar cheltuelile de leĭ 2024.

Sunt 1272 capete de vite marĭ.

Ciuturești, *sat*, în jud. Roman, plasa Fundul, com. Ciuturești, spre S.-E. de orașul Roman la o depărtare de 39 kil. de el și de 15 kil. de reședința plășeĭ. Este așezat pe coasta unuĭ

www.dacoromanica.ro

deal, spre N. Are 97 capete de familie, saŭ 479 suflete, din carĭ 104 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 111 case. Ştiŭ carte 10 persoane. Este reşedinţa comuneĭ Ciutureşti. Are o biserică de lemn. Vite sunt 580 capete.

Ciutureşti, *moşie* a statuluĭ, în jud. Roman, plasa Fundul, comuna Ciutureşti, arendată (1887) cu 6440 leĭ anual.

Ciutureşti, *pădure*, proprietatea statuluĭ, în judeţul Roman, pl. Fundul, com. Ciutureşti, în întindere de 400 hect.

Ciutureşti - Mischiĭ, *nume* ce purta în vechime *com.* Mischiĭ, pl. Ocolul, com. Mischiĭ, jud. Dolj.

Ciuturica, *pîrîŭ*, pl. Jiul-d.-mj., com. Ciutura, jud. Dolj, izvoreşte din dreptul satuluĭ Ciutura şi se varsă în stînga rîuluĭ Dăsnăţuiul, la Podul - Bisericeĭ, curgînd prin valea Ciuturica.

Ciuturica, *vale*, pl. Jiul-d.-mj., com. Ciutura, jud. Dolj, prin care curge pîrîul Ciuturica.

Ciuturoaia, alt *nume* al *com.* Ştirbeiul, jud. Romanaţi.

Ciuturoaia. (Vezĭ Ştirbeiŭ-Vodă, jud. Vîlcea).

Cîcacea, *baltă*, aflătoare în marginea-d.-s. a satuluĭ Vădeni, comuna Rogojeni, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ.

Cîcaina, *deal*, jud. Fălciŭ, pe a căruĭ coastă de E., se află aşezată o mare parte a satuluĭ Novaci, com. Duda, pl. Podoleni.

Cîneanca, *vălcea*, judeţul Teleorman, între moşiile Bîrla şi Podişorul.

Cîneacca, *sat*, în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, pendinte de comuna Ţîndărei, este situat pe malul drept al rîuluĭ Ialomiţa, în dreptul satuluĭ de reşedinţă, care este malul stîng şi cu care comunică printr'un pod de lemn.

Pe lîngă acest sat, în partea de Vest, trece calea ferată Feteşti-Făurei.

In sat, pe rîul Ialomiţa, sunt două morĭ cu cîte 6 pietre.

Cîneasca, *trup* din *moşia* Tufeni, la hotarul eĭ despre comuna Surduleşti, judeţul Teleorman.

Cîneasca, *numire*, dată de locuitorĭ Pîrîuluĭ-Cîneluĭ, judeţul Teleorman. Această numire se vede trecută şi în diferite acte de hotărniciĭ de moşiĭ.

Cîneluĭ (Gîrla-), *gîrlă*, izvoreşte dela N. de comuna Salcia, pl. Podgoria, jud. Prahova, de sub Rîpa - Stîneĭ, se împreună în raza comuneĭ cu izvoarele Ciuciurul, Bîlcilor, Păcureĭ, Oanceĭ, Stupina-Popeĭ, Burlacul şi Vulpea şi formează gîrla Salcia. Această vale e acoperită cu pădure; are şi puţine locurĭ de fineţe şi semănăturĭ.

Cîneluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, străbate toată plasa Teleormanuluĭ de la N. spre S., începînd de la hotarul comuneĭ Strîmbeni în jud. Argeş. Cursul săŭ urmează valea cu acelaşĭ nume, începînd de pe cîmpia Burdeĭ din judeţul Argeş. După ce intră în judeţul Teleorman, udă comunele Strîmbeni, Rîpa, Siliştea, Ciolăneşti, Gărdeşti şi Necşeşti din plasa Teleorman; Gărăgăul, Vîrtoapele, Bivolita până la comuna Mavrodin din plasa Tîrguluĭ, unde se împreună cu pîrîul Tinoasa, pentru a se scurge amîndouă în rîul Vedea, între comunele Nenciuleşti şi Mavrodinul.

Cîneluĭ (Valea-), *vale*, judeţul Teleorman. Inceputul eĭ este în judeţul Argeş, aproape de comuna Ioneşti, pe cîmpia Burdea. La distanţă de cîţi-va kilometri, se formează pîrîul cu acelaşĭ nume. Valea, primind din amîndouă părţile diferite ramurĭ de văĭ şi vîlcele, dintre carĭ maĭ principale sunt Valea-Cesculuĭ, a Pietrişuluĭ şi Tinoasa, se termină în valea.

Cîneluĭ (Valea-), *vale*, izvoreşte din hotarul comuneĭ Pojogi, jud. Vălcea, trece prin mahalaua Irişte şi dă în rîul Tîrîia, pe teritoriul comuneĭ Turceşti, pl. Olteţul-d.-s.

Cîineni (Căineni), *com. rur.*, în partea de S.-V. a plaiuluĭ Novaci, jud. Gorj. E situată pe loc şes în albia şi pe partea stîngă a Jiuluĭ; e formată din 2 cătune: Cîineni, unde e şi reşedinţa şi Şofrăceni. Se mărgineşte la N. cu comuna Titila, la V., cu rîul Jiul, la S., cu comuna Curtişoara şi la E., cu Gruiul şi Voiteşti de care se desparte prin pîrîul Inoasa.

Are o întindere de 1590 hect., din carĭ 200 hect. arabile, 500 hect. fineţe, 46 hect. pomet, 800 hect. pădure, 30 hect. vie, şi 14 hect. vatra satuluĭ.

Are o populaţie de 160 familiĭ saŭ 670 suflete, din carĭ 117 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 80 pluguri, 130 care cu boĭ, şi 4 căruţe cu caĭ.

Vite: 1290 vite marĭ cornute, 137 caĭ, 774 oĭ şi 1059 rîmătorĭ.

www.dacoromanica.ro

Venitul comunei este de lei 906, bani 14, iar cheltuielele lei 800, bani 93.

Apele ce udă această comună sunt: Jiul și părîul Unguroaia, care curge numaĭ în timpurĭ de iarnă saŭ în timpurĭ ploioase.

Comunicația se face prin: șoseaua națională, care trece la V. Comunei; șoseaua comunală, care străbate comuna de la N. la S.; un drum ordinar, care o pune în legătură cu șoseaua națională și altul, care o leagă cu comuna Gruiul și care a fost transformat în șosea vecinală.

In comună se găsesc 14 puțurĭ și 3 fîntînĭ.

Are 1 școală primară înființată în anul 1881 de locuitorĭ și frecuentată de 42 elevĭ și 4 eleve din 57 înscrișĭ.

Are 2 bisericĭ deservite de 1 preot și 1 cîntăreț, biserica din Cîineni, este fondată la 1853 de locuitorĭ și reparată la anul 1882.

Cîineni, *com. rur.*, jud. Argeș, pl. Loviștea. (V. Căineni, com. rurală).

Cîineni (Căineni), *com. rur.*, în pl. Grădiștea, jud. R.-Sărat, pe malul stîng al rîuluĭ Buzăul.

Este așezată în partea de S. a jud., la 32 kil. spre S.-E. de orașul Rîmnicul-Sărat, și în partea de V. a plășeĭ, la 13 kil. spre V. de Grădiștea-d.-s., reședința plășeĭ. Comunele învecinate sunt: Drog, la 8 kil., Vișani, la 6 kil., Amara, la 8 kil.

Se mărginește la N.-E. cu com. Grădiștea-d.-s.; la E. cu Șuțești, din jud. Brăila, de care e despărțită prin rîul Buzăul; la S. cu Vișani; la V. cu Drog; la N.-V. cu Amara, de care se desparte prin balta Amara.

Rîul Buzăul o udă la S., de la S.-V. la N.-E.; balta Amara la N., Sărata la V. In Cîineni sunt și 12 puțurĭ (8—13 m. ad.).

Cătunele carĭ o compun sunt: Stăvărești, reședința, la V.; Plăsoiul, la E.; Maralaiul, maĭ la E.; Cîineni, la S.

Suprafața comuneĭ e de 4552 hect., din carĭ 45 hect. vatra comuneĭ, 505 hect. ale locuitorilor, 4000 hect. ale particularilor.

Populația e de 207 familiĭ, cu 883 suflete. Știŭ carte 170 persoane.

In com. sunt 2 bisericĭ: una în cătunul Stăvărești, cu hramul Sf. Voevozĭ, zidită în 1835 de vechiul proprietar, Alex. Bagdat și reparată în 1880 de Maria Stavăra, are 17 pogoane pămînt și deservită de 1 preot, 1 cîntăreț; a doua biserica, în cătunul Cîineni, cu hramul Sf. Nicolae, zidită în 1843 de pitarul Pantazi Bagdat, reparată în 1866 de Grigorie Bagdat și zugrăvită în 1868; are 17 pogoane pămînt.

Este o școală de băeți, în cătunul Stăvărești, fundată în 1885 de locuitorĭ; are 1 învățător și e frecuentată de 22 elevĭ.

Comuna are 3000 hect. pămînt arabil, 500 hect. imaș, 56 hect. pădurĭ, 150 hect. fînețe, 300 hect. neproductiv.

In com. sunt 125 pluguri.

Vite sunt 3215 capete, din carĭ: 560 boĭ, 250 vacĭ, 190 caĭ, 155 epe, 4 măgarĭ, 2000 oĭ, 6 capre și 50 rîmătorĭ. Comerțul constă în importul de țesuturĭ, gaz, vin, țuică, și în exportul de cereale și vite; transportul se face prin gara Făurei (jud. Brăila), la 15 kil. spre S.-V. Sunt în comună 6 comercianți, din carĭ 5 cîrciumarĭ.

Căile de comunicație sunt drumurile vecinale spre Amara; spre Grădiștea-d.-s.; la Vișani; la Drog.

Comuna are 196 contribuabilĭ. Veniturile sunt de 5245 leĭ, 35 banĭ, iar cheltuelile sunt de 3188 leĭ, 69 banĭ.

Cîineni (Căineni), *com. rur.*, plaiul Cozia, jud. Vîlcea. La 7 kil. depărtare se află cătunașul Rîul-Vaduluĭ, unde se află vama și trecătoarea la Turnul-Roșu în Transilvania. Locuitorĭi și chiar străinĭi numesc maĭ lesne această comună Rîul-Vaduluĭ. Aci e trecătoare prin munțĭ, în Austro-Ungaria. Din vechime există trecătoare la punctul Cîineni.

Este situată pe valea Oltuluĭ, pe Valea-Ureĭ și Rîul-Vaduluĭ, la 65 kil. departe de reședința județuluĭ și la 47 kil. de a subprefectureĭ.

Are o populație de 380 locuitorĭ, în care intră și 5 familiĭ de Țigani; sunt 85 capĭ de familie, 90 contribuabilĭ; locuesc în 100 case.

In comună e o singură biserică, fondată de Petru, Petcu și Stoian și reparată la anul 1865. Inscripția e cea următoare: «Acest sfînt și Dumnezeesc locaș s'a zidit și s'a înălțat întru numele și lauda sfîntuluĭ și făcătoruluĭ de minunĭ Nicolae de la Miralichia, cu toată osteneala și cheltuiala d-lor Jupan Petcu, Petru și Stoian.»

Locuitorĭi se ocupă maĭ mult cu lemnăria, cu pescuitul și vînătoarea. Produsul munceĭ îl desfac la R.-Vîlcea, Slatina, Drăgășani, ducînd plutele pănă la Dunăre.

In comună sunt 1200 oĭ, 500 capre, 150 vacĭ, 80 boĭ și 10 caĭ. Pe Valea-Ureĭ, în raionul comuneĭ, sunt 3 morĭ și 2 herăstrae.

Locuitorĭi sunt moșnenĭ. De această comună ține și muntele Coasta, unde se fabrică brîn-

www.dacoromanica.ro

ză, la 2 stîni, numite «Stînele-Cîinenilor.»

Școala datează în comună de 80 ani. Clădirea e bună și e proprietatea comunei. Se frecuentă (1895) de 14 copii, 13 băeți, 1 fată, din numărul de 28, 17 băeți, 11 fete, în vîrstă de școală. Știu carte 50 bărbați și 10 femei. Cu întreținerea școalei statul cheltuește anual 1080 lei. Toată com. are 450 hect. pămînt.

Prin Cîineni trece șoseaua națională R.-Vîlcea-Rîul-Vaduluĭ. Veniturile com. se urcă la 2635 lei și cheltuelile la 1687 lei anual. Dispune d'un capital de 1629 lei.

E brăzdată de dealurile: Scăuelele, Dealul-luĭ-Vlad, Călicelele, Cătănelul și Runcul și udată de rîul Olt, Rîul-Vaduluĭ, valea Scăuelele, Negoiasa și Valea-Urei.

Pe rîul Olt se văd încă, în dreptul acestei comune, urme din Podul-luĭ-Traian, făcut pentru a trece în jud. Argeș, pe țărmul stîng. Pe aci trecea drumul luĭ Traian, reparat de Carol al VI-lea. La anul 1848, prin această comună, aŭ trecut Rușiĭ, mergînd în potriva Ungurilor.

Cîineni a fost în toate timpurile un punct strategic însemnat: astăzĭ încă se maĭ cunosc urmele a două fronturĭ bastionate, construite de către Austriacĭ și Turcĭ în războiul lor de la 1710. In această privință, iacă cum se exprimă răposatul căpitan Filip, în studiul săŭ asupra Olteniei: «Poziția de la Cîineni este tare prin natura sa, și are o însemnătate militară destul de mare, pentru a atrage asupra-ĭ atențiunea barbaților competințĭ.»

Cîineni maĭ este important, prin faptuluĭ că aci se întîlnesc amîndouă drumurile, care din Valahia-Mică, cît și din Valahia-Mare, duc în Transilvania; sub Regulamentul Organic eraŭ drumurĭ de poștă pe amîndouă liniile: drumul de la Pitești prin Curtea-de-Argeș, Sălătruc, Pripoarele, la Cîineni și drumul poșteĭ din R.-Vîlceĭ prin Cozia, Călinești la Cîineni și de aci la Turnul-Roșu.

Tot aci, la Cîineni, sus, d'asupra satuluĭ, se află o mare lespede de marmură albă cu o inscripție latinească, în forma și stilul lapidar a monumentelor romane, prin care se perpetua trecerea Olteniei sub sceptrul Habsburgilor și construcția șoseliĭ d'a lungul Oltuluĭ de la Turnul-Roșu până la Rîmnicul-Vîlceĭ.

Iată această inscripție:

Sta viator
Ubi natura stare jubet
Et virtus Trajani stetit.
Hic
Sub auspiciis
Caroli sexti
Sub acta brevi bello sed forti animo
Eugenio
Caesaris vicario duce
Ripensi Dacia
Ut mediae mutuis commerciis
jungeretur alpestris
Effractis nupibus praecipitatis in
planum ductis Alpibus pante juxtis
XI horarum via vehicularis aperta est
Opus egit
Stephanus comes a Steinville
Legatus et praeses in Daciis
Architecto Friderico Schwanicio
Quid providentia Augusti
Pro salute publica per fidele
ministerium passet
Gratae posteritate perenne monumentum
Jam valde prospere et memineris
Virtuti Caroli inviam nulla esse
Viam
Quedum Alpes eviscerat et flumina
damat
Bellum sistit populosque montibus
nudatos
Imperio frenat obsequio felices
Via Carolina
Haec est
MDCCVII.

(Anul aci indicat este greșit și trebue să fie: MDCCXVII).

Se știe că în urma păciĭ de la Pasarovitz în anul 1718, Turcia cedă Austrieĭ, între altele și întreaga Oltenie, care rămase sub coroana imperială până la încheerea păciĭ de la Belgrad, în anul 1739. De atuncĭ a rămas în toată Oltenia zicătoarea: «de cînd cu Nemțiĭ cu coadă.»

Cea dîntîiŭ îngrijire a guvernuluĭ Austrieĭ, luînd în posesiune Oltenia (1718), a fost de a uni prin comunicațiunĭ mutuale Dacia-Alpestră (Transilvania) cu Dacia-de-Mijloc (Oltenia).

De aceea, pe de o parte, a pus a se curăți albia Oltuluĭ de stîncile care împiedicaŭ orĭ-ce transport pe apă; iar pe de alta se deschise cu multe greutățĭ Via Carolina, care mergea de la Turnul-Roșu până la Bogdănești, aproape de Rîmnicul-Vîlciĭ. La Turnu-Roșu se săpă în piatră următoarea inscripțiune:

Haec via
In Dacia
Aperta est
Anno MDCCXVII.

Această șosea pe marginea Oltuluĭ fu considerată în acele vremurĭ ca o lucrare extraordinară și fu asemănată cu construcțiile Romanilor, căcĭ, zice inscripția de la Cîineni: «chiar vitejia luĭ Traian s'a oprit aci.» Construcția acestuĭ drum costase 60000 de fiorinĭ. Dificultățile erau într'adevăr marĭ, avînd a învinge stîncoasa rezistență a Carpaților și capriciile furioase ale Oltuluĭ.

Cîineni (Căineni), *sat*, jud. Argeș, plasa Loviștea, comuna Cîineni. (Vezĭ Căineni, sat).

Cîineni (Căineni), *cătun* de reședință, al comuneĭ cu acelaș nume, jud. Gorj, situat în albia, și pe partea stîngă a Jiuluĭ.

www.dacoromanica.ro

Are o întindere de 770 hect., din carĭ 110 hect. arabile, 255 hect. fînețe, 28 hect. pomet, 16 viĭ, 357 islaz și pădure și 8 hect. vatra satuluĭ.

Are o populație de 85 fam., saŭ 340 sufl., din carĭ 62 contrib.

Locuitoriĭ posedă 40 pluguri, 70 care cu boĭ, 2 căruțe cu caĭ; 650 vite marĭ cornute, 67 caĭ, 424 oĭ și 659 rîmătorĭ.

In cătun se găsesc 9 puțurĭ și 2 fîntînĭ.

Aci este 1 biserică și 1 școală. Serviciul bisericeĭ se face de preotul din cătunul Șofrăceni.

Cîineni (Căineni), *sat*, în județul R.-Sărat, pl. Grădiștea, căt. com. Cîineni. Este așezat în partea de miază-zi a comuneĭ, pe malul stîng al rîuluĭ Buzăul, în apropiere de lacul mineral Balta-Sărată. Are o întindere cam de 15 hect. (vatra satuluĭ), cu o populațiune de 65 familiĭ, saŭ 237 suflete, din carĭ 60 contribuabilĭ. Știŭ carte 30. Are o biserică, la care deservește preotul din cătunul Stăvărești. Aci e și o școală a comuneĭ.

Cîineni, *moșie*, în jud. Rîmnicul-Sărat, proprietatea familieĭ Bagdat; se întinde peste rîul Buzăul.

Cîinenilor (Culmea-), *culme de munte*, jud. Vîlcea, care pleacă din Muntele Vîrful-Mare, și se îndreaptă către E. Este coprinsă între rîul Cîineni și Rîul-Vaduluĭ, avînd ca piscurĭ maĭ principale; muntele Coasta-Cîinenilor și Dealul-luĭ-Vlad. Această din urmă culme constitue prin contraforturile sale, două poziționĭ tactice, situate una la comuna Cîineni și cea-l'altă la frontieră, chiar pe malul stîng al Rîuluĭ-Vaduluĭ.

Cîineștilor (Dealul-), *deal*, la poalele căruia se află situată comuna Surpatele, plasa Oltul-d.-s., jud. Vîlcea. Se maĭ numește și Pleștioara.

Cîjma, *deal*, în com. rur. Ivarna-d.-j., plaiul Cloșani, jud. Mehedinți.

Cîlbotinul, *ostrov*, în jud. Vlașca, avînd 340 hectare pădure de salcie, situat pe domeniul Giurgiul, în dreptul satuluĭ Malul-d.-j.; depinde de ocolul silvic Giurgiul.

Cîlcea, *platoŭ*, acoperit cu pădurice, pe teritoriul satuluĭ Ghermănești, com. cu acelașĭ nume, pl. Podoleni, județul Fălciŭ, în partea de E. Pe acest platoŭ, pe o lungime de 2 kil., se întinde un șanț vechiŭ, adînc de 3 metri și larg de 5 metri. Locuitoriĭ spun că aŭ găsit pe aicĭ, lucrînd pămîntul, gloanțe și fărîmăturĭ de boambe.

Cîlcești, *com. rur.*, în partea de S. a comuneĭ Godinești, din plaiul Vulcan, jud. Gorj, în apropierea rîuluĭ Tismana, și în partea dreaptă a luĭ, situat sub dealul Pietrișul. Are o suprafață de 225 hect., din care 50 hect. pădure, 115 hect. arabile, 40 hect. fînețe și 20 hectare livezĭ de prunĭ.

Are o populație de 180 familiĭ, saŭ 693 suflete, din carĭ 140 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 30 pluguri, 95 căruțe cu boĭ, 1 căruță cu caĭ, 205 vite marĭ cornute, 12 caĭ, 40 oĭ, 12 capre și 125 rîmătorĭ.

Venitul comuneĭ este de leĭ 650, banĭ 88 și cheltuelile de leĭ 602, banĭ 88.

Rîul Tismana ce vine din spre N. udă partea de E. a acesteĭ comune.

Prin Cîlcești trece șoseaua comunală care o leagă la N. cu cătunul Racoți, iar la N.-E. tot prin șoseaua comunală se leagă cu cătunul Pîrîul.

In această comună se găsesc 2 morĭ pe apă, 9 puțurĭ și 2 fîntînĭ.

Comuna are 1 școală, fondată la 1836, frecuentată de 51 băeți și 1 fată, din 49 înscrișĭ; 2 bisericĭ de lemn, una fondată la 1832, iar a doua reedificată la 1888, deservite de un preot și doĭ cîntăreți.

Locuitoriĭ sunt moșneni.

Cîlnăeni, *numire vechie* a *satuluĭ* Miloșești, pl. Ialomița-Balta, jud. Ialomița.

Cîlnăianul, *munte*, în jud. Buzăŭ, com. și căt. Colți, format din stîncĭ și acoperit de pădurĭ. Extremitatea sa de V. se termină în muntele Vîrful-Oiĭ, iar cea de E. în muntele Vîrful-Sboiuluĭ.

Cîlnăianuluĭ (Izvorul-), *izvor*, în jud. Buzăŭ, com. Colți. Incepe din vîrful munteluĭ Cîlnăianul și se scurge în Valea-Colților.

Cîlnăul, *deal*, în plaiul Rîmnicul, jud. R.-Sărat. Se desface din vîrful Dinul; trece pe la izvoarele rîuluĭ Cîlnăul; se întinde spre E., lăsînd la stînga culmile Cătăuțuluĭ și Scărișoara; de aci se prelungește spre S., intră în pl. Rîmnicul-d.-s., și sub diferite numirĭ, ca: Dealul-Spidelor, Poiana-Mălaiuluĭ, Ernatica, Streaja și Străjești, se întinde pănă la hotarul județuluĭ, despărțind afluențiĭ rîuluĭ R.-Sărat de aceia aĭ Cîlnăuluĭ. Este acoperit cu pădurĭ întinse și pășunĭ.

Cîlnăul, *rîŭ*, în jud. R.-Sărat și

www.dacoromanica.ro

jud. Buzău. Izvorește din dealul Fundul-Cîlnăului, jud. R.-Sărat, com. Valea-Sălcieĭ. Se îndreptează spre S. pe lîngă hotarul jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul; udă în drumul său cătunul Modreni, com. Valea-Sălcieĭ; intră apoĭ în plasa Rîmnicul-d.-s., udă cătunul Costomir, comuna Valea-Rațeĭ, cătunele Murgești, Mocani, Suditul, Matohani, Nisipeni, Racoviteni și Petrișorul, ale comuneĭ Racoviteni; în județul Buzău, păstrînd aceeași direcție, udă comunele Vadul-Soreștilor, Zernești-de-Cîlnău, Fundeni, Slobozia-de-Cîlnău, Haimanalele, și se varsă în rîul Buzău, pe stînga luĭ, în dreptul orașuluĭ Buzău, după un curs de 70 kil. Cursul luĭ e repede în jud. R.-Sărat și lin în jud. Buzău. Basinul său e cuprins între culmile Cîmpulungeanca, Dimieni, Clociți și Blejani, la V.; și între culmile Cîlnăuluĭ, Spidele, Poiana-Părului și Ernatica, la E., coprinzînd deci, în jud. R.-Sărat, o mică parte din plaiul Rîmnicul (com. Valea-Sălcieĭ), o bună parte din pl. Rîmnicul-d.-s. (com. Mărgărițești, Cîmpulungeanca, Valea-Rațeĭ și Racoviteni).

Cîlnăul primește ca afluent principal Hîrboca, care se varsă în el la comuna Hîrboca, după ce primește Cărpinișul.

Cîlnăul-Găvanele, *cătun,* al comuneĭ Zilișteanca, jud. Buzău, alipit de marele cătun Haimanalele, format din însurățeĭ, în 1880. Are 40 locuitorĭ și 12 case.

Cîlnăul-Găvanele, *moșie* a statuluĭ, jud. Buzău, pendinte de schitul Gavanele. Are 182 hect. arabile, acum date însurățeilor.

Cîlnăul-Gîrboveĭ, *cătun,* al comuneĭ Zilișteanca, jud. Buzău, alipit de marele cătun Haimanalele, format din însurățeĭ în 1880.

Are 70 locuitorĭ și 30 case.

Cîlnăul-Gîrboveĭ, *moșie* a statuluĭ, în jud. Buzău, com. Zilișteanca, pendinte de schitul Nifon. Are 820 hect., din carĭ 8 hect. pădure, 42 hect. izlaz și restul arabil. Parte din corpul acesteĭ moșiĭ s'a dat însurățeilor (190 hect.) în 1880 și 77 împroprietăriților din 1864, iar 553 hect. s'aŭ vîndut la particularĭ.

Cîlnăul-Sărindăreanca, *moșie,* în jud. Buzău, com. Zilișteanca, cătun. Slobozia, fostă pendinte de mănăstirea Sărindarul și azĭ particulară. Are 580 hect., toate arabile.

Cîlnăul-Șeineașca, *moșie,* în județul Buzău, com. Zilișteanca, cătun. Haimanalele. Are 190 hect. arabile și puțin izlaz.

Cîlnăuluĭ (Gura-), *cătun,* al comuneĭ Zilișteanca, jud. Buzău, alipit cătun. Haimanalele, format din însurățeĭ. Are 70 locuitorĭ și 20 case.

Cîlnăuluĭ (Gura-), *moșie,* în comuna Zilișteanca, jud. Buzău, fostă proprietate a statuluĭ, pendinte de Episcopie. Are 700 hect., din carĭ 27 hect. crivină, 30 hect. izlaz și restul arabil. Din această moșie, 270 hect. s'aŭ dat însurățeilor, iar restul a devenit proprietate particulară.

Cîlnia, saŭ **Canlia**, *com. rur.*, în plasa Silistra-Nouă, jud. Constanța. Este situată în partea vestică a județuluĭ, spre V. de orașul Constanța, capitala districtuluĭ, și în cea nordică a plășeĭ, spre E. de orășelul Ostrov, reședință. Comunele învecinate sunt: Bugeam, la 5 kil. spre S.-V.; Gîrlița, la 5 kil. spre S.-V.; Lipnița, la 5 kil. spre S.-E.; Satul-Noŭ, la 5 kil. spre N.-E.

Se mărginește la N. cu com. Satul-Noŭ, de care se desparte prin dealul Ghivizlicul; la E cu comuna Lihnița, de care se desparte prin culmea Coșlugea; la S. și V. cu com. Gîrlița, de care e despărțită prin dealul Draca și valea Scorci; iar la N.-V. cu jud. Ialomița, de care desparte Dunărea.

Solul este accidentat de prelungirile vestice și nord-vestice ale culmeĭ Coșlugea. Printre dealurĭ însemnăm ca principale: Ghivizlicul (140 m.), la N.; Coșlugea, cu vîrful Coșlugea (138 m.), la V.-E.; Cîlnia, cu vîrful Cîlnia (102 m.), în interior; Licirna (122 m.), Draca, cu vîrful Draca (125 m.), la V. și S.-V., ele aparțin toate culmeĭ Coșlugea și sunt acoperite cu fînețe, imașurĭ și cîte-va pădurĭ, resturĭ din întinsele pădurĭ de odinioară.

Dunărea udă com. la N.-V., pe o distanță de 3 kil., avînd malul înalt și stîncos, din pricina pietroaselor dealurĭ ce-și trimet ramificațiunile pănă la fluviŭ. Văĭ sunt puține; toate se deschid în Dunăre și aŭ apă numaĭ în timpul ploilor toamneĭ; printre ele distingem: Ghivizlicul-Mare, la N., cu o direcție de la E. spre V.; Cîlnia, formată din unirea văilor Cîlnia-Mare ce trece prin satul Cîlnia și Canli-Dere; Cîlnia-Vechie, care brăzdează com. prin mijloc; Licina, cu malurile-ĭ rîpoase și păduroase, la V.; valea Gîrlița saŭ Scorci, la S.-V.

Este formată numaĭ dintr'un singur cătun, Cîlnia, în valea Cîl-

www.dacoromanica.ro

nia, închis şi dominat la N. de dealul Cîlnia, la E. de dealul Coşlugea, la S. şi V. de dealul Licina. Satul e mare, aşezat într'o poziţie frumoasă şi înconjurat de vii şi livezi.

Suprafaţa lui este de 3040 hect.

Populaţiunea totală pe 1896 este de 187 familii, cu 933 suflete, din cari: 505 bărbaţi, 488 femei.

Sunt 503 agricultori şi meseriaşi; 2 cîrciumari.

Contribuabili sunt 185.

Budgetul comunei este la venituri de 5651 lei şi la cheltueli de 2281 lei.

Căi de comunicaţie sunt numai nişte drumuri comunale saŭ vecinale ce duc la satele apropiate: Bugeacul, Pîrjoaia, Satul-Noŭ, Galiţa şi Coşlugea.

In com. este o biserică, cu hramul Sf. Voevozi, zidită şi întreţinută de comună, avînd şi de la stat 10 hect. şi deservită de 1 preot, 1 paracliser şi 1 cîntăreţ; o şcoală rurală mixtă cu 1 învăţător şi 71 elevi; şcoala e întreţinută de stat şi are 10 hect. de pămînt.

Cîlnia, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Cîlnia, de la care şi-a luat numele. Se desface din ramificaţiile vestice ale dealuluĭ Coşlugea; se îndreaptă spre V., avînd o direcţiune generală de la E. spre V., întinzîndu-se printre valea Cîlnia-Vechie şi o altă vale mai mică, ambele adiacente ale văiei Cîlnia, brăzdînd astfel partea nordică a plăşei şi cea centrală a comunei. Are o înălţime cam de 105 m., dominînd astfel satul Cîlnia, care în parte este aşezat la poalele sale sudice, valea Cîlnia, al căruĭ mal drept este înalt şi rîpos, valea Cîlnia-Vechie şi drumul Cîlnia-Dunăre. Este acoperit cu tufărişuri, resturi din întinse păduri şi cu fîneţe.

Cîlnia, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Cîlnia. Sub numele de valea Canlî-Dere, se desface din poalele nordice ale dealuluĭ Canlî-Dere; se îndreaptă spre N., într'o direcţie generală de la S.-E. spre N.-E., şi, cum se apropie de com. Cîlnia, ia numele de valea Cîlnia; străbate această comună prin mijloc, trecînd pe la poalele vestice ale dealuluĭ Cîlnia; face un arc şi, după un drum de 10 kil., se deschide pe malul drept al Dunăreĭ, la 4 kil. mai jos de satul Pîrjoaia. Brăzdează partea de N. a plăşei şi cea centrală a comunei. Malurile sale, de la comuna Cîlnia până în Dunăre sunt înalte şi rîpoase, de oare-ce este strînsă de aproape de dealul Cîlnia, şi de o ramificaţie a dealuluĭ Canlî-Dere.

Ca văi adiacente mai însemnate are valea Cîlnia-Vechie, pe dreapta. Intreg teritoriul, străbătut de această vale şi adiacentele sale, este cuprins între dealurile Coşlugea la E. şi Canlî-Dere la V., coprinzînd întreg teritoriul com. Cîlnia, care se află în înteriorul eĭ ca într'un basin. Această vale nu are apă de cît numai toamna şi primăvara, după topirea zăpezilor. Pe malul săŭ drept, merge drumul comunal ce duce de la Cîlnia la malul Dunăreĭ.

Cîlnia-Vechie, *vale*, în judeţul Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Cîlnia. Se desface din poalele vestice ale dealuluĭ Coşlugea; se îndreaptă spre V., într'o direcţie generală de la V. spre E.; face un mare arc de cerc, ocolind dealul Cîlnia şi mergînd pe la poalele movileĭ Coşlugea, şi, după un drum de 2½ kil., se deschide în valea Cîlnia, pe dreapta, ceva mai sus de deschiderea acesteia în Dunăre, brăzdînd astfel partea nordică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Este tăiată de un drum comunal ce duce de la Cîlnia la Pîrjoaia.

Cîlnicul, *com. rur.*, pl. Ocolul, judeţul Gorj, la S.-V. comuneĭ Hodoreasca, aproape de şoseaua judeţeană T.-Jiul-Severin. Numirea o are de la apa Cîlniculuĭ ce o udă de la N. la S.

Are o suprafaţă de 1494 hect., din care 1000 hect. pădure şi vatra satuluĭ, 80 hect. fîneţe şi 414 hect. arătură.

Are o populaţie de 185 familiĭ, saŭ 717 suflete, din cariĭ 10 Ţigani. Sunt 250 contribuabiliĭ.

Locuitoriĭ posedă: 50 pluguri, 62 care cu boĭ şi vacĭ, 1 căruţă cu caĭ, 552 vite marĭ cornute, 26 caĭ, 221 oĭ şi capre şi 240 porcĭ.

Venitul comuneĭ e de 785 leĭ anual, şi cheltuelile de 776 leĭ, banĭ 64.

Comunicaţia se face prin şoseaua comunală care la N.-E. o pune în legătură cu comuna Şomăneşti, iar la S.-V. cu şoseaua judeţeană T.-Jiul-Severin.

Are o şcoală, frecuentată de 47 elevi, din 50 înscrişi; 2 biserici de lemn, fondate de locuitori în secolul trecut şi acum deservite de 1 preot şi 2 cîntăreţi.

In comună sunt 2 morĭ de apă; 1 cîrciumă.

Cîlnicul, *cătun*, al comuneĭ Bîrzeiul-de-Gilort, plasa Amaradia, jud. Gorj, situat pe malul stîng al rîuluĭ Gilort şi la S. de com. Albeni. Are o suprafaţă cam de 800 hect., din cariĭ 124 hect. ara-

www.dacoromanica.ro

bile, 4 hect. vie, 6 hect. prunet, 666 hect. pădure, tufăriș și fînețe.

Are o populație de 80 familiĭ saŭ 250 suflete, din carĭ 50 contribuabilĭ. Locuitoriĭ aŭ 17 pluguri și 36 care cu boĭ. Sunt 20 stupĭ.

Cătunul este udat de apa Cîlniculuĭ.

Comunicația cu comuna Albeni și cu cătunul săŭ de reședință, Bîrzeiul-de-Gilort, se face printr'o șosea comunală.

In cătun se găsesc 3 puțurĭ cu cumpănă și 7 izvoare acoperite.

Cătunul are 3 bisericĭ, din carĭ una reparată de defunctul general Gheorghe Magheru, e deservită de preotul din Bîrzeiul-de-Gilort.

Cîlnicul, *pîrîŭ*, județul Gorj. Izvorește din Dealul-Sporeștilor; udă comuna Cîlnicul; se îndreaptă spre S. și se varsă în rîul Tismana la comuna Hodoreasca.

Cîlnicul, *pîrîŭ*, în plaiul Novaci, jud. Gorj, format din 2 pîraie: Ursoaia și Crețul. Cel d'întîiŭ izvorește din partea Dealuluĭ-Muereĭ, numit Dealul-Alimpeștilor, iar cel d'al 2-lea din Dealul-Poenarilor. Se întrunesc amîndouă la hotarul Zorleștilor, unde Cîlnicul primește pîrîul Prizlocul, care izvorește din malul Bumbești-Piticul. De la Zorlești la vale, pîrîul ia numirea de Cîlnicul. Primește în dreapta Lia și Cornetul, iar pe stînga Prigoria și Hotopelul și apoĭ se varsă în Gilort, la comuna Albeni.

Pe acest pîrîu sunt 6 podurĭ de lemn, 2 în comuna Albeni, 2 în Negoești și 2 în comuna Prigoria.

Lățimea sa medie este de 10 metri, iar adîncimea de 0,40 m.

Cîlnișlea, *plasă*, în partea de mijloc a jud. Vlașca, se hotărește la N. cu plășile Neajlovul și Glavaciocul, la E. cu jud. Ilfov, la V. cu jud. Teleorman, la S. cu plasa Marginea. Numele i s'a dat după acel al rîuluĭ Cîlnișlea, de care este udată pe toată întinderea sa, fiind străbătută de acest rîu prin mijlocul eĭ.

Reședința acesteĭ plășĭ este la cătunul Călugăreni (proprietatea D-luĭ Vartiade) ce ține de comuna Uzunul.

Suprafața acesteĭ plășĭ este de 120000 hectare, cu o populație de 48544 suflete.

După statistica făcută în 1889 de Sinod, populația ar fi de 39515 suflete. La 1860, spune Frunzescu în Dicționarul săŭ Geografic, această plasă avea 27 comune, cu 28950 locuitorĭ.

In această plasă, afară de Epureștĭ-Sîrbĭ, Copăceni și Bila, unde sunt Bulgarĭ, cele-l'alte sate sunt populate cu Romînĭ.

Plasa în total are 28 comune, cu 69 sate și anume:

1. *Adunați-Copăceni*, cu satele: Adunați-Copăceni și Pîrlita.

2. *Bălăriile*, cu satele: Bălăriile, Căminească-d.-j., Căminească-d.-s. și Stîlpeni.

3. *Brănișlari*, cu satele: Brănișlari-d.-j., Brănișlari-d.-s., Brănișlari-Mănăstire și Năneasca.

4. *Căminească*, cu satele: Căminească și Bila.

5. *Comana*, cu satele: Comana, Falaștoaca și Vla-Țepeș.

6. *Copaciul*, cu satele: Crovul și Copaciul.

7. *Dadilov*, cu satul: Dadilov.

8. *Dărăști*, cu satele: Dărăști-d.-s., Dărăști-d.-j. și Dărăști-Mărcuțeĭ.

9. *Drăgănești*, cu satul: Drăgănești.

10. *Ghimpați*, cu satul: Ghimpați.

11. *Grădiștea*, cu satele: Grădiștea-d.-s. și Grădiștea-d.-j.

12. *Epureștl*, cu satele: Epureștl-Romînĭ, Epureștl-Sîrbĭ și Mateiŭ-Basarab.

13. *Letca-Vechie*, cu satul: Letca-Vechie.

14. *Măgura*, cu satele: Măgura-Luceanca, Gurueni, Măgura-Buească, Vitănești și Găvănești.

15. *Mihăileștl*, cu satele: Tufele, Bănești, Costieni, Mihăileștl-d.-j. și Mihăileștl-d.-s.

16. *Naipul*, cu satele: Balaci, Cioflicul și Naipul.

17. *Novaci*, cu satul: Novaci.

18. *Păngăleștl*, cu satul: Păngălești.

19. *Popeștl*, cu satul: Popești.

20. *Prunarul*, cu satele: Carapancea și Prunarul.

21. *Singureni*, cu satul: Singureni.

22. *Stăneștl-Chirculeștl*, cu satele: Stănești și Chirculești.

23. *Stoeneștl*, cu satele: Stoenești-Moșnenĭ, Stoenești-d.-j. și Stoenești-d.-s.

24. *Strîmba*, cu satele: Crîngurile, Strîmba-d.-j. și Strîmba-d.-s.

25. *Tangărul*, cu satele: Gubavia, Mirăul, Petru-Rareș și Tangărul.

26. *Tîrnava-de-jos*, cu satele: Comoara, Dandara și Tîrnava-d.-j.

27. *Tîrnava-de-sus*, cu satul: Tîrnava-d.-s.

28. *Uzunul*, cu satele: Călugăreni-Moșnenĭ, Călugăreni-Mănăstirenĭ și Uzunul.

Această plasă are 7336 contribuabilĭ. Venitul pe anul 1888 a fost de 113545 leĭ și cheltuelile de 94053 leĭ.

In această plasă numaĭ treĭ comune aŭ tîrgurĭ anuale saŭ bîlciurĭ, și anume: Drăgănești, la 25 Martie; Căminească, la 29 Iunie; și Strîmba, la 6 Aug.

www.dacoromanica.ro

Sunt în total 53 biserică, deservite de 38 preoți și 91 dascăli.

Școli sunt 30, din carĭ 9 de zid și 21 de nuele; cursurile sunt predate de 17 învățătorĭ și 13 învățătoare.

In anul 1888 aŭ fost frecuentate de 970 băeți și 185 fete, din 2409 băeți și 1509 fete în vîrstă de școală.

Vii sunt în 23 comune, în întindere de 2328 hect.

S'a cultivat tutun în anul 1888 în următoarele comune:

Căminească, 113 hectare 40 arĭ; Bălăriile, 35 hect. 40 arĭ; Copăceni, 153 hect. 37 arĭ; Epurești, 8 hect. 85 arĭ; Ghimpați, 154 hect. 14 arĭ; Naipul, 16 hect. 62 arĭ; Pîngărești, 52 hect. 23 arĭ; Tîngărul, 57 hect. 41 arĭ.

In total s'a cultivat o suprafață de 591 hect. și 62 arĭ, pe care s'a produs 240632 kgr. tutun, în valoare de 182175 leĭ.

In tot județul Vlașca s'a cultivat în anul 1888, de către 2171 loc., o suprafață de 988 hect. cu tutun care a produs 412677 kgr., în valoare de 350424 leĭ. Din aceasta se vede că plasa Cîlnișteа, singură, a produs maĭ mult ca jumătate din total.

Păduri ale statuluĭ în această plasă sunt pe o întindere de 5500 hect. și particulare, pe 7000 hect.

In plasă, afară de rîul Cîlnișteа, curg apele Teleormanul și Cleniță la marginea sa de V. și udînd Măgura, Gurueni, Lăceanca, Budăiasca, Vitănești și Găvănești.

Rîul Glavaciocul trece pe la extremitatea de N. a plășeĭ, udînd satele Letca-Vechie și Copăceni.

Valea-Milcovuluĭ trece pe la Ghimpați. Valea Bălăriile pe la com. cu acelașĭ nume.

Apa Neajlovul udă satele: Epurești, Stoenești, Chirculești, Singureni, Crîngurile și Ioneasca, saŭ Călugăreni-Vartiadi. Pe rîul Argeșul care face limita de E., sunt satele: Mihăilești, Novaci, Dărăști, Adunați-Copăceni și Grădiștea.

Pe apa Cîlnișteĭ sunt situate satele: Tîrnava-d.-s., Tîrnava-d.-j., Drăgănești, Tunari, Naipul, Căminească, Pîngălești, Strîmba, Stoenești, Tîngărul, Uzunul, Călugăreni, Brăniștari, Dadilovul, Comana și Falaștoaca.

In această plasă sunt șase morĭ de apă pe Neajlovul și opt morĭ de aburĭ.

Partea plășeĭ care produce maĭ mult grîŭ și porumb este partea de V.; partea de E. produce mult fîn. In plasă se cultivă inul, cînepa și gogoșiĭ de mătase. Partea despre N. este productivă în cartofĭ, și tutun; de asemenea are vii multe.

Locurĭ istorice sunt: Călugăreni, Uzunul, Hulubești, Cruceade-Piatră, Strîmba, Stoenești, Comana și Grădiștea.

Plasa e străbătută de următoarele căĭ de comunicație: șoseaua națională Giurgiu-București, care trece prin Călugăreni și ese la Copăceni la Argeș; șoseaua județeană ce merge pe la Pangăl în Glavaciocul; șoseaua județeană ce duce la Alexandria; șoseaua județeană ce duce la Letca; șoseaua vecinală de la Strîmba-Grădiștea, prin satele Călugăreni, Brăniștari, Budești. Linia ferată Giurgiu-București intră în această plasă, la Comana și ese la Grădiștea.

Cîlnișteа, *rîŭ*, jud. Vlașca. Vine din sus de Letca-Nouă, de la satul Tîrnava-d.-s. și se varsă în rîul Argeș, în jos de satul Falaștoaca, tot din acest județ. Primește în cursul eĭ apele: Milcovul, din sus de satul Letca-Nouă; apoĭ Glavaciocul, din jos de Dușanca; Neajlovul, care se varsă într'însul la Pari-Moreĭluĭ-Varlam, hotar între Hulubești și Călugăreni saŭ Ioneștia fraților Vartiadi; Uzunul; apele văilor: Stoenești, Tîngarul, Sasi, Dadilovul și Gurbanul. In jos de satul Călugăreni, un braț din această apă poartă și numirea de Neajlovul, ast-fel că de la Călugăreni în jos spre Brăniștari se văd două ape, una Neajlovul și alta Cîlnișteа; se unesc apoĭ amîndouă în dreptul comuneĭ Dadilovul sub denumirea de Cîlnișteа. Lungimea acestuĭ rîŭ, de la sorginte pănă la gura luĭ, este de 57 kil.

De la numele rîuluĭ și a văeĭ poartă numele și plasa Cîlnișteа. Satele de pe ambele laturĭ ale Cîlnișteĭ sunt: Tîrnava-d.-s., Tîrnava-d.-j., Naipul, Căminească, Pîngălești, Tîngarul, Stoenești, Strîmba, Uzunul, Călugăreni, Brăniștari, Dadilovul, Budeni, Comana și Falaștoaca.

Lîngă acest rîu s'a întîmplat vestita bătălie dintre armata romînă, comandată de Mihaiŭ-Viteazul și armata turcească, comandată de Sinan-Pașa, la anul 1595.

Peste rîul Cîlnișteа sunt 5 podurĭ stătătoare și anume: la Căminească, la Pangăl, la Strîmba, la Călugăreni, acestea patru de lemn, iar al 5-lea de fĭer, așezat în fața satuluĭ Comana și peste care trece linia ferată București-Giurgiu.

Cîlțea, *semn de hotar*, la Nordul comuneĭ Merișani, jud. Teleorman; desparte moșia statuluĭ Merișani, de moșia Doagele.

Cîlțești (Borcănești), *cătun*, al

www.dacoromanica.ro

com. Gura-Sărăţii, jud. Buzău, cu 80 locuitorĭ şi 63 case. Mare parte din locuitorĭ sunt Ţigani.

Cîlţeşti, *moşie*, comuna Mihăeşti, pl. Rîurile, jud. Muscel, proprietate a statuluĭ. Are 50 hect. 5796 m. p. loc de cultură şi 191 hect. pădure. S'a arendat pe periodul 1886—95, cu 615 leĭ anual.

Cîmp (Poiana-din-), *poiană*, în com. Cetăţeni-din-Deal, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Cîmpeni, *com. rur.*, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, formată numaĭ din satul cu acelaşĭ nume, situată în partea de V. a plăşeĭ, în valea Balşiţa. Se mărgineşte la V. cu jud. Dolj, tocmaĭ unde Tesluieţul formează hotarul judeţuluĭ. Se află, spre V. de Balş, la 7 kil.; e departe de Caracal cu 37 kil., fiind la 185 metri d'asupra niveluluĭ Mărĭĭ-Negre.

In Cîmpeni sunt 110 familiĭ, cu 646 locuitorĭ, toţĭ Romînĭ, din carĭ 330 bărbaţĭ şi 316 femeĭ; 268 căsătoriţĭ şi 378 necăsătoriţĭ, 10 ştiŭ carte şi 636 nu.

Budgetul comuneĭ e de 1403 leĭ la venitурĭ şi 1395 leĭ la cheltuelĭ. Sunt 114 contribuabilĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae (1871), deservită de un preot şi doĭ cîntăreţĭ.

Ocupaţiunea de căpetenie a populaţiuneĭ este agricultura şi industria domestică. Numărul vitelor marĭ este de 385; porcĭ sunt 117 şi oĭ 728.

Cîmpeni, *sat*, cu 25 familiĭ, judeţul Argeş, plasa Topologul; face parte din com. rur. Giurgiuveni-Vătăşeşti.

Cîmpeni, *sat*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-s., al com. Săcuieni, aşezat pe strînga pîrîuluĭ Valea-Mare. Acest cătun a fost reşedinţă a comuneĭ pănă la 1864. Capĭ de familie sunt 69 şi suflete 221. Animale se numără: 15 caĭ, 143 vite cornute şi 4 porcĭ.

Cîmpeni, *sat*, jud. Bacău, plasa Tazlăul-d.-s., al com. Băhnăşeni, situat în stînga rîuluĭ Tazlăul-Mare, alăturea de satul Pustiana, com. Scorţeni, în depărtare de 7744 m. de satul Băhnăşeni, reşedinţa comuneĭ. Are o biserică, zidită de Epitropia Sf. Spiridon din Iaşi, în anul 1861, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Aci se găsesc 2 cîrciumĭ. Capĭ de familie sunt 126, suflete 518. Animale se numără: 11 caĭ, 230 vite marĭ cornute şi 40 porcĭ.

Aci se află şi puţurĭ cu păcură galbenă, mult căutată.

Cîmpeni, *sat*, face parte din com. rur. Şerbăneşti, plasa Mijlocul, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 383 locuitorĭ, 190 bărbaţĭ şi 193 femeĭ.

Cîmpeni, *moşie*, jud. Bacău, plasa Tazlăul-d.-s., comuna Băhnăşeni, despre care Th. Codrescu zice: «moşie cu părţĭ şi răzeşească, în care moşia are parte şi Sfînta Mănăstire Tazlăul, închinată Sf. Mormînt; iară din răzăşĭ Iordache Cîrlan şi Iosib sin Ghiorghe Intuneric, vînd, la 1841, d-sale Gh. Obreja, 6 stînjenĭ de acole, părtaşĭ cu partea din Obreja, 220 stînjenĭ, bez de 303 stînjenĭ analogon din codrul, după alegerea făcută; răzeşĭ maĭ sunt şi diaconul St. Lazăr, Iftimie Barescu, postelnicul Vasilie Vicol, Maria luĭ Vasilie Pelin, Iancu Cîrlan şi altĭ maĭ multĭ răzăşĭ şi părtaşĭ în ea. Are sat, cu 1 biserică, 1 preot, 2 dascălĭ, 2 privilegiaţĭ, 9 nevolnicĭ, 15 vădane, 8 slujbaşĭ volnicĭ, 2 jidovĭ; pe lîngă moşiile Schitul-Frumoasa, Băseşti, Băhnăşeni şi altele, cu un număr de 85 locuitorĭ».

Cîmpeni, *moşie*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-s., com. Săcuieni, despre care Th. Codrescu, zice: «în care moşie are parte d-luĭ Vornicul Grigorie Done, şi d-luĭ comisul Manolachi Lupaşcu, iară din răzăşĭ sunt şi Petrea Epure, Iordache Căruntu, din partea Zăhărească, Toader Foamete, Tudosie Gog din Bălăneasa, şi alţĭ maĭ multĭ. Are sat, cu 1 biserică, 2 preoţĭ, 2 dascălĭ, 2 privilegiaţĭ, 95 mazilĭ, 5 căpătîierĭ, 3 nevolnicĭ, 7 vădane, 3 jidovĭ; pe lîngă moşiile Chiticeni, Silivestri, Berbenceni, Săcuieni şi altele, cu un număr de 80 locuitori».

Cîmpeni, *pădure*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-s., com. Săcuieni, foioasă, de 40 hectare.

Cîmpia, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Arsura, com. Ghermăneşti, plasa Podoleni, jud. Fălciu, în partea de E.

Cîmpia-Radovanuluĭ, *cîmpie* întinsă, la N. de mănăstirea Curtea-de-Argeş, jud. şi plasa Argeş, care se întinde pănă subt poalele ultimelor ramificaţiĭ ale Carpaţilor.

Cîmpina, *com. urb.*, plaiul Prahova, jud. Prahova, la $45^0.7.50$ latitudine nordică şi la $12^0.24.00$ longitudine estică.

Această com. e vechie. Datează cu mult înainte de anul 1503 şi aceasta o învederează relaţiunile sale comerciale ce avea pe atuncĭ cu Braşovul.

www.dacoromanica.ro

Este situată pe malul rîuluĭ Prahova, la 36 kil. departe de Ploești. Aci este reședința plaiuluĭ Prahova.

Se compune din 5 cătune: Măcelarul, Broștelul, Slobozia, Păcureți și tîrgul Cîmpina, cu o populațiune de 2716 loc., 1363 bărbațĭ, 1353 femeĭ; dintr'aceștia 16 familiĭ Țigani, 15 Evreĭ, 3 Bulgarĭ, 17 Ungurĭ, 1 Francez, 7 Germanĭ, 3 Italienĭ și 3 Grecĭ.

Capĭ de familie sunt 644; contribuabilĭ 700; case 524.

In comună sunt 3 bisericĭ, toate în tîrgul Cîmpina. Una fondată la anul 1828, reparată la anul 1887, are următoarea incripție:

«Această sfîntă și Dumnezeiască biserică ce prăznuește hramul sf. Troiță, este ridicată din temelie și cu toate carĭ se văd prin prejur cu cheltuiala Dumnealuĭ Căminaruluĭ Grigorie Bujoreanul și prin ipistășia și ajutorul Dumnealuĭ Vistierul Radul Plopeanul, în zilele Rușilor, cînd Grigorie Ghica Voevodul Țăreĭ-Romînești era pribeag în Cîmpina, 1828, Iulie 15».

Biserica Adormirea a fost zidită din temelie, la anul 1727, avînd de ctitorĭ pe Grigorie Bujoreanul și soția sa Maria, carĭ aŭ hărăzit pentru întreținerea eĭ a patra parte din moșia Cîmpineĭ, ce o aveaŭ ca proprietate.

La 1833 s'a rezidit de către Arhimandritul Calinic, starețul sf. mănăstirĭ Cernica, din fondul moșieĭ ce lăsase Grigorie Bujoreanul mănăstireĭ Cernica.

La 1888 s'a maĭ reparat iar, din cauza unuĭ incendiŭ ceĭ distrusese acoperișul.

La ușa bisericeĭ este inscripția următoare:

«Această sfîntă și Dumnezeiască biserică s'a zidit din temelie și s'a înfrumusețat după cum se vede întru cinstea Adormireĭ Născătoareĭ de Dumnezeŭ și a sfîntuluĭ ierarh Nicolae prin Sfinția sa Părintele Calinic Arhimandritul, starițul sfînteĭ mănăstirĭ Cernica, cu cheltuiala D-luĭ răposatuluĭ Grigorie Căminarul Bujoreanul, soția D-luĭ Maria, fiind-că acești fericiți ctitorĭ a patra parte din moșia Cîmpineĭ aŭ hărăzit-o Sfînteĭ mănăstirĭ Cernica, în zilele binecredinciosuluĭ Impărat a toată Rusia Nicolae Pavlovicĭ și Mitropolit al Ungro-Vlahieĭ Chir Chir Grigorie. Anul 1833 Octombrie 14, ajutînd și chir Ștefan sin Albut de aicĭ, epistășind cu osteneala Dionisie Ximnahul Cernicanul și D-luĭ Vistierul Radul Plopeanul».

A treia biserică are hramul S-țiĭ Voevozĭ. Toate aceste bisericĭ sunt deservite de 5 preoțĭ, 3 plătițĭ de stat și 2 de comună.

Locuitorĭ se ocupă cu agricultura, comerciul și industria. Sunt aci 4 olarĭ, 30 dulgherĭ, 10 zidarĭ și 5 rotarĭ. Eĭ desfac produsul munceĭ lor în localitate, la tîrgul săptămînal din Breaza-d.-s., precum și la diferite bîlciurĭ anuale din Telega și Filipești.

Locuitorĭ s'aŭ împroprietărit la anul 1864, cînd li s'aŭ dat 928 hect. pe moșia Cîmpina, care se poseda în devălmășie de Mitropolia din București, Domnica Căicoianul și Prințul Barbu Știrbeiŭ.

Din raportul adresat de Scarlat Crețulescu, Șeful Ministeruluĭ Cultelor, către Măria Sa Prințul Alexandru D. Ghica, Caimacamul țăreĭ, se vede că, la anul 1854, între Mitropolia din București și Mănăstirea Cernica, s'a săvîrșit un schimb, prin care Mitropolia dă mănăstireĭ Cernica, moșia Brănești, din jud. Ilfov, în schimbul moșieĭ Cîmpina, jud. Prahova, moșie care pe acea vreme se arenda cu 18000 leĭ vechĭ anual.

In comună sunt: 92 caĭ, 10 epe, 418 vacĭ, 51 bivolĭ, 38 capre, 665 oĭ și 912 porcĭ.

Pe rîul Doftana, în raionul comuneĭ, este o moară.

Sunt două școlĭ: una de băeți și alta de fete, înființate la 1863. Localul e proprietatea comuneĭ. Cu întreținerea școalelor, statul cheltuește anual 16000 leĭ. Școala de băeți e frecuentată de 114 elevĭ, iar cea de fete de 118 eleve.

Carte a început să se învețe aci pe la 1835. Știŭ carte peste 1000 persoane. Despre înființarea școaleĭ, iacă ce găsim în «Curierul Romîn», No. 39, din 9 Martie, 1839:

«In Martie 1839 (după ce Vodă Ghica vizitase orașul), obștia locuitorilor de la Cîmpina cer a li se da școală, căcĭ răposata Căminăreasă Maria Bujoreanca a lăsat un venit pentru asemenea școală obștească în limba romînă, maĭ adăugînd că răposata a lăsat ca executor al testamentuluĭ pe Arh. Calinic de la Cernica. Cîmpineniĭ roagă pe Domnitor a-l obliga să facă o nouă școală.

In acelașĭ an, Domnitorul Ghica vizită școala din acel oraș, în care intrînd, toțĭ elevĭĭ cu o detunare de *glasurĭ*, *îĭ* urară îndelungarea vieței.

D-l Profesor I. P. Brezoianu, cu voia Măriei-Sale, făcu deosebite întrebărĭ școlarilor asupra Aritmeticeĭ, Gramaticeĭ, Geografieĭ, la care, după sigurele răspunsurĭ ale școlarilor, dovedi deosebita sa sîrguință, după care M. S. cercetă și la caligrafie pe maĭ mulțĭ, apoĭ săvîrși mulțumind d-luĭ profesor de rîvna d-sale. In urmă întorcîndu-se către școlarĭ, le zise: «Vedețĭ copiĭ că toate piedicile ce vă opreaŭ de a vă folosi și lumina, s'aŭ rupt. Siliți-vă dar și *maĭ* mult, ca să fiți o dată folositorĭ neamuluĭ și vouă înși-vă.» După aceea se auzi o strigare de o mulțime de glasurĭ: Să trăeștĭ Măria-Ta».

www.dacoromanica.ro

Comuna se întinde pe o suprafață de 1569 hect.

In raionul orașuluĭ se presupune a fi mine de sare, căcĭ se găsește multă în pămînt, cînd se sapă puțurile de păcură.

Comerciul se exercită de 17 cîrciumarĭ; sînt și alte diferite prăvălĭ cu diferite obiecte de vînzare; hoteluri, cafenele; este o piață destul de bogată și alte diferite stabilimente industriale.

Cîmpina are peste 20 de strade; unele din ele aŭ devenit frumoase prin lărgimea lor, prin plantația și prin poziția lor pitorească.

Orașul are patru barierĭ: Telega, la E.; Măcelarul, la N.; Gara la V. și Ploești, la S.

Șoseaua națională îĭ înlesnește comunicația cu comunele: Băești, Breaza, Cornul, Poiana. Altă cale de comunicație este șoseaua Cîmpina-Telega.

Veniturile comuneĭ pe anul 1893—94, aŭ fost de 40615 leĭ și cheltuelile de 40387 leĭ.

E brăzdată de dealurile: Curiacul numit și Boboc, în partea de N. a comuneĭ și Muscelul, tot la N. Primul servește de pășune și arătură, iar cel de al doilea are pe dînsul numaĭ livezĭ.

Comuna e străbătută de văile: Prahova, Doftana și Curiacul.

In partea de N. are două lacurĭ marĭ: Șipotul, zis al-Bisericeĭ și Curiacul. In cătunul Măcelarul se află o fîntînă de leac, de unde poporul în ziua de Izvorul-Tămăduireĭ se duce de ia apă spre a spăla pe ceĭ ce suferă de ochĭ.

In oraș, maĭ este o judecătorie de pace, un spital, o farmacie, o stație telegrafo-poștală, reședința uneĭ companiĭ de dorobanțĭ și un stabiliment balnear, pe proprietatea Prințuluĭ D. Știrbeiŭ. (In ceea ce privește stabilimentul balnear, apele minerale și istoricul lor, v. Gahița.)

La 11 Iulie 1788, oastea Domnuluĭ N. Mavrogheni, care avea tabăra la Cîmpina, plecă de aci spre Predeal, și, străbătînd pe la Timeș în Ardeal, se întîlni cu oastea austriacă, unde lovindu-se răŭ, i-aŭ zdrobit pe Austriacĭ, luînd o mulțime de soldațĭ și robĭ, cu steagurile lor, dimpreună și cu tobele.

La 1821, Ipsilante, care se afla la Tîrgoviște, dete poruncă luĭ Duca, comandantul corpuluĭ de oștire din Ploești, să pornească cu oștirea către Tîrgoviște și să îngrijească de proviziunĭ pentru 1500 călărețĭ.

Duca tăbărî la Băicoiŭ, lăsînd la Cîmpina strejĭ spre a-ĭ da de veste de cele ce s'ar întîmpla în urma plecăreĭ luĭ.

Boerii liberați de Tudor de la Belvedere, plecară spre Brașov. Duca, care primise ordin de la Ipsilante să-ĭ întîmpine și să-ĭ aducă la Tîrgoviște, le eși înainte la Cîmpina. Boeriĭ se înspăimîntară cu atît maĭ mult că nu se puteaŭ opune luĭ Duca, care avea întreițĭ ostașĭ de cît dînșiĭ; se cotizară dar cu toțiĭ și răscumpărară cu banĭ libertatea lor.

Arnăuțiĭ rebelĭ, emigrațĭ în Austria, prinzînd de veste despre plecarea boerilor, eșiră prin munțĭ înaintea lor în cete și se puseră la pîndă pe la strîmtorile munților din Prahova, Muscel și Buzău; eĭ jefuiră pe fugarĭ.

Boeriĭ reclamară Pașeĭ de la Silistra și Sultanuluĭ, care dete ordin către Chehaia-Beĭ pentru încetarea acestor desordine. Chehaia-Beĭ puse pe drumul Ploeștilor un Cîrc-Serdar cu 50 neferĭ de pază, carĭ se preumblaŭ din vama Predeal pănă în Cîmpina.

Cîmpina, *fostă vamă* a țăreĭ, în secolul trecut, jud. Prahova. Pe vremea domnieĭ luĭ Alexandru Ghica-Vodă, vama a fost mutată de la Cîmpina la Breaza și de aci la Predeal, în anul 1852.

La Posada era p'atuncĭ a doua controlă vamală și reședința căpitănatuluĭ de plaiesĭ. In Romînia veniturile vamale aŭ aparținut «Domnuluĭ stăpînitor a toată țara» și se dedeaŭ în arendă. Cel din urmă arendaș al vămeĭ Predeal a fost repausatul Lazăr Kalinderu.

La 1864 vămile aŭ trecut la stat.

Cîmpina, *stație de dr. de f.*, jud. Prahova, pl. Plaiul-Prahova, căt. Poiana, pe linia Ploești-Predeal, pusă în circulație la 10 Iunie 1879. Se află între stațiile Băicoiŭ (14 kil.) și Comarnic (14.3 kil.). Inălțimea d'asupra nivelului mărĭ e de 403.82 m. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896, a fost de 235677 leĭ, 11 banĭ.

Cîmpina, *deal*, com. Cîmpina, pl. Prahova, jud. Prahova, pe care se cultivă 1/2 hect. vie.

Cîmpina, *platoŭ*, pe care este situat orașul Cîmpina, plaiul Prahova, jud. Prahova.

Cîmpineanca, *com. rur.*, în pl. orașuluĭ, jud. R.-Sărat, așezată pe malul drept al rîuluĭ Milcov.

Este așezată în partea de N. a județuluĭ, la 40 kil. spre N. de orașul R.-Sărat, și în partea de mijloc a plășeĭ Orașul, la 13 kil. spre N. de comuna Cotești, reședința plășeĭ. Comunele învecinate sunt: Faraoane, la 8 kil.; Nolești, la 8 kil.; Mîndrești și Vîrteșcoiŭ, la 9 kil.; Cîrligele, la 10 kil.

Se mărginește la N. cu co-

www.dacoromanica.ro

muna Păteşti (jud. Putna), de care se desparte prin rîul Milcovul; la E. cu Focşani; la S. cu comuna Cîrligele, de care se desparte prin valea Dălhăuţul; la V. cu Faraoane şi Vîrteşcoiŭ, de care se desparte prin pîrîul Valea-Seacă.

Este o comună din regiunea cîmpuluĭ.

Rîurile care o udă sunt: Milcovul, la N., de la N.-V. la S.-E. şi cu afluenţiĭ săĭ: pîraiele Pietrosul şi Valea-Cireşuluĭ prin interiorul eĭ; Dălhăuţul la S. Sunt 7 puţurĭ (26—32 m. adîncime) şi 2 cişmele, care se scurg în canalul Focşanilor.

Cătunele, carĭ compun această comună, sunt: Pîntecești, reşedinţa, în spre V. pe rîul Milcovul; Vălcelele, la E; Paraschiveni, la S.; Slobozia, la mijloc.

Suprafaţa comuneĭ este de 1370 hect., din carĭ 500 hect. ocupate de vatra comuneĭ, 870 hect. ale locuitorilor.

Populaţiunea comuneĭ este de 395 familiĭ, saŭ 1111 suflete, din carĭ 588 bărbaţĭ şi 523 femeĭ. Ştiŭ carte 184 persoane.

In comună sunt două biserici: una, cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ, zidită în anul 1835 de locuitorĭ; a doua, cu hramul Sf. Dumitru, zidită în anul 1843 de Alecu Bălţatul, ajutat de locuitorĭ; amîndouă deservite de un preot şi un cîntăreţ.

Este o şcoală de băeţi, fondată în 1893 de comună; are un învăţător şi e frecuentată de 20 elevĭ.

Comuna are 771 hect. pămînt arabil, 98 hect. viĭ.

Căile de comunicaţie sunt drumurile vecinale: spre Focşani, spre Broşteni şi spre Cîrlige-Cotești-Plaineşti-R.-Sărat.

Comuna are 435 contribuabilĭ. Veniturile sunt de 8974 leĭ, 24 banĭ anual şi cheltuelile de 8451 leĭ, 94 banĭ.

Cîmpineanca, *moşie*, jud. Brăila, pendinte de com. Cazasul, pl. Vădeni, proprietatea d-lor Sulioti; are o suprafaţă de 3000 hect., producînd un venit anual de 40000 leĭ.

Cîmpineanca, *pădure*, în com. Gherăseni, jud. Buzăŭ, pe moşia Rotunzeni; are 100 hect.

Cîmpiniţa, *sat*, face parte din com. rur. Cornul, pl. Prahova, jud. Prahova. Are o populaţie de 45 locuitorĭ (20 bărbaţĭ şi 25 femeĭ).

Cîmpiniţa, *staţie de dr. de f.*, jud. Prahova, pl. Prahova, com. Poiana, pe linia Cîmpina-Doftana. Înălţimea d'asupra niveluluĭ mărĭĭ e de 443.52 m.

Cîmpiniţa, *deal*, com. Cîmpina, pl. Prahova, jud. Prahova, acoperit cu pădure particulară, supusă regimuluĭ silvic, de la 1883.

Cîmpiniţa, *gîrlă*, izvoreşte de la N.-E. de com. Cornul, pl. Prahova, jud. Prahova, curge spre S.-V. şi după ce face o curbă pe la N. de oraşul Cîmpina, se varsă în rîul Prahova.

Cîmpşorul, *sat*, face parte din com. Boteni, pl. Argeşelul, jud. Muscel. Este situat în centrul comuneĭ, pe malul drept al rîuluĭ Argeşelul şi la poalele dealuluĭ Păducelul. La N. este udat de valea Bănească. In dreptul satuluĭ, pe rîul Argeşelul, este o moară. Populaţia luĭ este de 297 locuitorĭ (163 bărbaţĭ şi 134 femeĭ), cu 67 capĭ de familie.

Cîmpşorul, *deal*, com. Fometeşti, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Cîmpul, *plasă*, judeţul Buzăŭ, mărginindu-se la N. cu plaiul Slănic şi plasa Sărata; la V. cu plasa Tohani; la S. cu jud. Ialomiţa şi la E. cu judeţele Brăila şi Rîmnicul-Sărat. Suprafaţa eĭ e de 121098 hect., din carĭ: 94890 arabile, 4323 pădure, 2979 fîneţe, 15143 izlaz, 4 vie şi 3759 şterp. Terenul este un vast şes, întrerupt puţin de malul stîng al rîuluĭ Buzăul şi malul drept al rîuluĭ Călmăţuiul, din care cauză partea de teren, coprinsă între aceste două rîurĭ, formează o vale adesea băltoasă, smîrcoasă, cu sărăturĭ şi nisipurĭ, ceea ce-ĭ răpeşte din fertilitate. Apele carĭ o udă sunt: rîul Buzăul şi rîul Călmăţuiul cu afluenţiĭ lor; lacurile: Costeiul, Bîlhacul, Bentul, Glaveşul, apoĭ viroagele: Strîmba, Călugărul, etc. şi maĭ multe alte bălţĭ şi smîrcurĭ neînsemnate. Clima e plăcută, dar expusă vînturilor şi adesea seceteĭ. Industrie nu are alta, afară de 10 morĭ de aburĭ, din carĭ maĭ însemnată e cea din com. Pogoanele; o căşărie la Luciul şi 49 stîne. Toată activitatea locuitorilor e concentrată în munca pămîntuluĭ; se cultivă de preferinţă porumb, orz, grîŭ, secară, meiŭ, etc. Căĭ de comunicaţie are: linia ferată Buzăŭ-Brăila, şoseaua mixtă Buzău-Brăila, şoseaua Buzău-Urziceni, şoseaua Glodeanul-Siliştea-Cilibia, şoseaua Buzăŭ-Albeşti cu ramificaţiile eĭ şi şoseaua Pogoanele-Padina, precum şi maĭ multe drumurĭ naturale, din carĭ maĭ însemnate sunt: Drumul-Feruluĭ, Drumul-Săreĭ, drumul Buzăŭ-Frindul, pe la Movila-Manciuluĭ, etc.

Vite are: 14968 boĭ, 10993 vacĭ, 5208 viţeĭ, 50 bivolĭ, 96 bivoliţe, 5800 caĭ, 5284 epe, 1472 mînjĭ, 62150 oĭ, 121 capre, 44 asinĭ şi 9590 porcĭ.

www.dacoromanica.ro

Stupĭ sunt 630.

Plasa e formată din 22 comune rurale: Albeşti, Brădeanul, Caragele, Căldăreşti, Cilicia, Cioranca, Cochirleanca, Costeşti, Cotul-Ciorilĭ, Găvăneşti, Gherăseni, Largul, Luciul, Maxenul, Meteleul, Padina, Pogoanele, Săgeata, Scurteşti, Smeeni, Tăbăreşti şi Ţinteşti, cu o populaţie de 33380 suflete, din carĭ: bărbaţĭ însuraţĭ 7019, neînsuraţĭ 580, văduvĭ 443, divorţaţĭ 15, băeţĭ 9016; iar femeĭ măritate 7019, văduve 681, fete 8607. Eĭ trăiesc în 7052 case. Străinĭ sunt: 165 Austro-Ungarĭ, 51 Grecĭ, 9 Izraeliţĭ, 12 Bulgarĭ, 5 Germanĭ şi 2 Polonĭ. Meseriaşĭ sunt: 35 lemnarĭ, 2 tîmplarĭ, 15 rotarĭ, 15 zidarĭ, 14 croitorĭ, 25 cizmarĭ, 74 fierarĭ, 13 maşinişti, 5 boiangiĭ, 7 cojocarĭ şi 11 brutarĭ.

In plasă sunt 6263 contribuabilĭ, din carĭ 349 comercianţĭ romînĭ, 44 străinĭ şi 3 izraeliţĭ.

Budgetul comunelor e de 108202 leĭ, 77 banĭ.

Plasa are 23 şcolĭ, din carĭ 2 de fete, cu un număr de 23 învăţătorĭ şi 2 învăţătoare. Şcoalele sunt frecuentate de 1417 elevĭ şi 146 eleve. Carte ştiŭ 2428 locuitorĭ. Biserică are 41, deservite de 49 preoţĭ, 40 cîntăreţĭ şi 31 paracliserĭ. Cîrciumĭ sunt 10. Tîrguri sunt 12.

Cîmpul, *plasă*, din jud. Dolj, numită ast-fel din cauză că fiind situată pe loc şes, coprinde multe cîmpiĭ. Este situată în colţul sud-vestic al judeţuluĭ, pe malul stîng al Dunareĭ. Forma sa se poate asemăna cu un sector de cerc, ale căruĭ raze ar fi formate de limitele de N. şi E. şi al căruĭ arc ar fi reprezentat prin fluviul Dunărea.

Se mărgineşte la N. cu plasa Dumbrava d.-j., de care se desparte printr'o linie convenţională cu direcţia de la V.-E., ce pleacă din dreptul jud. Mehedinţi până în dreptul com. Moţăţei. La E. se mărgineşte cu pl. Băileşti, de care se desparte printr'o linie convenţională, cu direcţia N.-S. începînd din dreptul comuneĭ Moţăţei şi mergînd spre S. până la Dunăre (com. Ghidiciul şi Rastul). La S. şi E. se mărgineşte cu fluviul Dunărea, care începînd din comuna Cetatea, curge cu direcţia de N.-S. până în faţa insuleĭ Golenţi şi de aci se îndreptează spre V. până în dreptul insuleĭ Independenţa, descriind un mare arc de cerc cu convexitatea spre această plasă. Din dreptul insuleĭ Independenţa o ia spre S. până în dreptul com. Desa, de unde se îndreptează direct spre E. până în dreptul com. Ghidiciul. In acest din urmă parcurs descrie un şi maĭ mare arc de cerc cu concavitatea către această plasă. Limita de E. maĭ este formată, în dreptul jud. Mehedinţi şi de o linie convenţională cu direcţia N.-S.

Terenul acesteĭ plăşĭ este şes. Se găsesc însă cîte-va dealurĭ de înălţime mică, precum dealul Cetatea, în dreptul comuneĭ Cetatea, continuaţiune a dealuluĭ Dobridorul şi un mare număr de movile înşirate pe marginea Dunăreĭ, carĭ au servit ca puncte de observaţiune, în timpul războaelor de la 1828 şi 1877 (vezi com. Ciuperceni şi Desa).

Aceasta plasă este udată de Dunărea, din dreptul comuneĭ Cetatea până în dreptul comuneĭ Ghidiciul, despărţind această plasă de Bulgaria. Incepînd de la com. Cetatea şi până la comuna Ciuperceni, malul stîng al Dunărei este maĭ înalt de cît cel drept, iar de aci înainte malul drept se înalţă maĭ mult de cît al nostru până la com. Bistreţul, plasa Băileşti.

De la comuna Ciuperceni şi până la comuna Ghidiciul, se întind, de alungul Dunareĭ, adevărate dune mişcătoare formate de nisipurĭ tîrîte de vînturĭ. Intinderea şi năvălirea dunelor care ameninţaŭ proprietăţile mărginaşe lor aŭ fost împiedicate prin plantaţiĭ de dafinĭ şi salcîmĭ. (Vezĭ com. Maglavit, proprietatea bisericeĭ Madona-Dudu).

Bălţile carĭ, cele maĭ multe sunt formate din revărsările Dunareĭ, comunică cu acest fluviŭ, sunt: Maglavit, Moţăţeĭ, Golenţi, Comani, Ciuperceni, Desa, Topilele-Marĭ, Topilele-Micĭ, Mancinita, Tinoasa, Ovesăle, Tunari, Piscul şi Poiana. Maĭ în toate aceste bălţĭ se găseşte mult peşte.

In Dunăre se află maĭ multe insule şi ostroave: Cetatea, în dreptul comuneĭ Cetatea; Golul, com. Golenţi; Calafat, nunumită Independenţa de la 1877; Chichinetele-Mic, în dreptul Calafatuluĭ; Bogdanul, com. Ciuperceni; Alicul, com. Desa.

Plasa Cîmpul coprinde 15 comune, carĭ sunt: Basarabi, Ciuperceni, Calafat (com. urb.), Cetatea, Desa, Dobridor, Fîntîna-Banuluĭ, Ghidiciul, Hunia, Maglavit, Moţăţei, Piscul, Poiana, Tunari şi Smîrdan.

Inainte de 1892, cînd s'a făcut noua împărţire administrativă, coprindea Sudul plăşeĭ Dumbrava-d.-j. şi o parte din plasa Băileşti, cu comunele: Cornul, Corlatele, Risipiţi, Rudari, Galicea-Mare, Galiciuica, Giubega, Caraula, Orodelul, Poeniţa şi Poiana-Pleniţa.

Intinderea plăşeĭ e de 94562 hect.

Populaţiunea plăşeĭ Cîmpul e de 13685 capĭ de familie, saŭ 54724 suflete, din carĭ 28633

www.dacoromanica.ro

bărbaţi şi 26091 femei. Ştiu carte 6495 persoane, nu ştiu 48229.

Numărul caselor şi al bordeelor e de 14265.

Reşedinţa plăşei e în com. urb. Calafat; tot în Calafat se află şi reşedinţa judecătoriei de ocol.

In plasa Cîmpul sunt 19 biserici, din cari 14 de zid şi 5 de lemn, deservite de 16 preoţi parohi, 6 preoţi supranumerari, 23 cîntăreţi şi 2 paracliseri.

Instrucţiunea primară se predă de 4 institutori şi 24 învăţători, precum şi de 4 institutoare şi 3 învăţătoare. Localuri de şcoli sunt 25, din cari 13 mixte.

Numărul copiilor cari frecuentă şcoalele din această plasă este de 1924, din cari 1570 băeţi şi 354 fete, din 8958 copii în vîrstă de şcoală.

Plasa produce cereale de tot felul şi fineţe, precum şi vinuri bune (Caraula şi Pleniţa); iar din Dunăre şi lacuri se prinde peşte, care produce mult venit locuitorilor şi comerţului.

Localităţile cele mai principale din plasă sunt: Calafatul, care e port mare la Dunăre şi face comerţ însemnat cu cereale. Aci ancorează vasele plutitoare pentru import şi export. Are o căpitănie de port, vamă, biurou telegrafo-poştal.

Cetatea şi Maglavitul, de şi comune rurale, au o mică schelă pe Dunăre, pentru încărcarea cerealelor.

Locurile istorice din plasă sunt: Calafatul, care prin poziţiunea sa geografică-topografică, a avut în toate timpurile o mare însemnătate strategică; el a fost teatrul mai multor războaie între Ruşi şi Turci (1828 şi 1835); între Romîni şi Austriaci (1790); între Romîni-Ruşi şi Turci la 1877, cînd de aci s'a tras primul foc asupra Vidinului.

Poiana şi Ciuperceni au însemnătate tot din războiul din 1877—78. Desa, Pleniţa şi Maglavitul au în jurul lor ruine antice, romane şi dace.

La localitatea care poartă azi numele de Basarabi a existat mult timp un tunel cît putea să treacă un om singur; tunelul se credea a fi din timpul Hunilor, pe unde, zice tradiţia, se strecurau ei în ascuns şi făceau devastaţiuni în ţară. Localitatea din această cauză se numeşte Hunia.

La localitatea Desa se află un izvor de apă minerală, neexploatat, a căruia apă e de mult folos locuitorilor.

Prin această plasă trec: calea ferată Craiova-Calafat; calea judeţeană Craiova-Calafat prin Golenţi şi Calafat, cu ramura laterală Calafat-Poiana; calea judeţeană Craiova-Cetatea; calea comunală Cetatea-Calafat prin Fîntîna-Banului, Hunia, Maglavit şi Basarabi; calea comunală Calafat-Ciuperceni-Moţăţei prin Desa şi o mulţime de alte căi comunale, servind comunelor între ele.

Cîmpul, *plasă*, în jud. Ialomiţa, situată în partea de N.-V. a judeţului.

Pănă la anul 1832, jud. Ialomiţa fusese împărţit în 7 plăşi şi comunele plăşei Cîmpului făceau parte din trei plăşi: din plasa Gîrbovi, care coprindea sate şi din jud. Buzău, din pl. Jilavele, care coprindea sate ce astăzi sunt în jud. Prahova şi din pl. Dridul, cu sate ce sunt în jud. Ilfov. La 1832, jud. Ialomiţa s'a împărţit în 4 plăşi, iar comunele din prejurul tîrguşorului Urziceni au format pl. Cîmpului.

Plasa Cîmpului se mărgineşte la E. cu pl. Ialomiţa-Balta, de care se desparte printr'o linie dreaptă, ce pleacă din limita de S. a judeţului Buzău, spre E. de satul Grindul şi atinge rîul Ialomiţa spre E. şi aproape de satul Malul. De aci limita merge pe cursul rîului pănă în siliştea satului Vadul-Pietros şi apoi spre S. pănă în Valea-Seacă. Limita plăşei despre S. merge din satul Valea-Seacă spre V. pănă în jud. Ilfov. Limita de V. o formează rîul Prahova, lîngă satul Patru-Fraţi, apoi rîul Ialomiţa, pănă lîngă satul Moldoveni, de unde apucă spre S.-E. în linie dreaptă pănă în dreptul satului Valea-Seacă. Limita de N.-V. merge din rîul Prahova spre N.-E., pănă lîngă satul Boldescu din jud. Prahova, de unde pleacă limita de N., care se termină lîngă satul Grindul, despărţind pl. de jud. Buzău.

Terenul plăşei este puţin accidentat. Deosebit de văile: Săpunari, Ileana, Sărata şi Plopului, cari sunt mai pronunţate şi cari taie cîmpia plană, nu este de cît coasta rîului Ialomiţa, cu înălţimea de la 30—50 metri, care se întinde pe partea dreaptă a rîului şi formează o largă luncă, care în unele puncte e în lăţime de peste patru kil.

Prin această plasă curg rîurile: Ialomiţa, care udă terenul plăşei de la V. spre E.; Prahova, care o udă pe o mică întindere, despărţind-o de jud. Ilfov; pîrîul Sărata, ce-şi ia curgere de pe valea Sărata din jud. Buzău şi curge despre N. spre S.; în fine pîrîul Ghighiul. Lacuri mai însemnate sunt: Jilavele, Urziceni, Cioara, Lehliul şi Săpunari.

Sunt în plasă 23 comune, formate din 42 sate şi anume:

www.dacoromanica.ro

1. *Urziceni,* cu tîrgușorul Urziceni și satul Cotorca.

2. *Gîrbovi,* cu satele: Gîrbovi și Bozianca.

3. *Grindul,* cu satelc: Grindul și Grindași.

4. *Armășești,* cu satele: Armășești și Rădulești.

5. *Bărbulești,* cu satele: Bărbulești și Poșta.

6. *Manasia,* cu satul Manasia.

7. *Alexeni,* cu satele: Alexeni și Pupăzeni.

8. *Broșteni-Noĭ,* format dintr'un singur sat.

9. *Malul,* cu satele: Malul, Broșteni-Vechĭ și Cioara.

10. *Jilavele,* cu satele: Slătioarcle și Jilavele.

11. *Moldoveni,* cu satele: Moldoveni, Panțoiul și Patru-Frați.

12. *Coșoreni,* format dintr'un singur sat.

13. *Borănești,* cu satele: Borănești și Sintești.

14. *Speteni,* format dintr'un singur sat.

15. *Bărcănești,* format dintr'un singur sat.

16. *Eliza - Stoenești,* format dintr'un singur sat.

17. *Condeești,* format dintr'un singur sat.

18. *Ulești,* format dintr'un singur sat.

19. *Frumușica,* cu satele: Brătia, Pîrlitul, Panduri și Frumușica.

20 *Axintele,* cu satele: Axintele și Bărbătești.

21. *Arțari,* cu satele: Arțari și Vlăiculești.

22. *Ștefănești,* cu satele: Odaia și Ștefănești.

23. *Lehliul,* cu satele: Săpunari și Lehliul.

După statistica din 1891, s'a constatat că populațiunea plășeĭ este de 36962 locuitorĭ, cu 9372 capĭ de familie și 27590 membrĭ de familie, din carĭ 18768 bărbațĭ și 18194 femeĭ; sunt 10097 agricultorĭ; 322 meseriașĭ; 9 industriașĭ; 309 comercianțĭ; 128 avînd profesiunĭ libere; 809 muncitorĭ și 857 servitorĭ.

Știŭ carte 5653 persoane; nu știŭ 31309.

Pămîntul de cultură al plășeĭ este pămînt negru argilo-nisipos și produce mult grîŭ, porumb, orz, ovăz, secară, fasole, tutun, etc., de aceea arenda moșiilor plășeĭ este maĭ mare de cît în cele-l'alte plășĭ ale județuluĭ. Pe amîndouă țărmurile rîuluĭ Ialomița și prin Sudul plășeĭ, sunt pădurĭ de diferite esențe, bune pentru foc și lucru. Pășunile sunt maĭ restrînse, din cauza întindereĭ ce se dă agriculturеĭ, totuși în anul 1887 eraŭ 72479 capete de vite, și în 1888 eraŭ 81217.

Producțiunile plășeĭ se transportă, cu căile ferate București-Feteștĭ, Ploești-Buzăŭ și cu carele, în București și în porturile: Oltenița, Călărași și Gura-Ialomițeĭ. Micul comerciŭ se face cu băuturĭ, coloniale și manufacturĭ, în fie-care comună și cu deosebire în tîrgușorul Urziceni, unde se face tîrg săptămînal și două tîrgurĭ anuale de vite.

Căĭ de comunicație în această plasă sunt: șoseaua națională împietrită, ce pleacă din Urziceni, trece prin satul Coșoreni și duce spre București și șoseaua județeană, ce pleacă tot din Urziceni spre Slobozia.

Subprefectura e cu reședința în Urziceni.

In Urziceni este un spital înființat de județ.

Venitul anual al comunelor din plasă e de 136433 leĭ, 06 banĭ și cheltuelile de 129781 leĭ, 82 banĭ.

Instrucțiunea se predă în 34 școlĭ primare rurale la 1136 elevĭ și 284 eleve, de 34 învățătorĭ și învățătoare, din carĭ 15 retribuițĭ de stat și comună, iar ceĭ-l'alțĭ de comună și județ. In com. Armășești este o școală de agricultură practică și de meseriĭ cu internat pentru băețĭ și fete. (V. acest nume).

In plasă sunt 38 de biserici, cu 115 deserventĭ.

Stat il posedă în această plasă 6 proprietățĭ: Grind il, Cotorca, Odaia - Protopopuluĭ, Broșteni-Vechĭ și Gîrbovi.

Cîmpul, *plasă,* în jud. Mehedinți, ce-și ia numele de la frumoasele și întinsele cîmpiĭ ce posedă. Se întinde în partea de S. a județuluĭ și se mărginește: la E. cu jud. Dolj; la S. cu Bulgaria, de care e despărțită prin fluviul Dunărea; la V. cu plasa Blahnița; și la N. cu pl. Dumbravă.

Această plasă coprinde 21 comune și anume:

1. *Almăjelul,* cu cătunul Almăjelul.

2. *Branișlea,* cu cătunele: Braniștea și Goanțul.

3. *Corlățelul,* cu cătunul Corlățelul.

4. *Caşmirul,* cu cătunele: Caşmirul și Aurora.

5. *Darvari-de-Jos* cu cătunul Darvari-d.-j.

6. *Dobra,* cu cătunele: Dobra, Ostrovul și Cosanda.

7. *Drîncea,* cu cătunele: Drîncea și Cearîngul.

8. *Gîrla Mare,* cu cătunele: Gîrla-Mare și Atîrnați.

9. *Gemeni,* cu căt. Gemeni.

10. *Izimșea,* cu cătunul Izimșea.

11. *Obîrșea,* cu cătunul Obîrșea.

12. *Oprișorul,* cu cătunul Oprișorul.

13. *Prisăceaua,* cu cătunele: Prisăceaua și Scorila.

www.dacoromanica.ro

14. *Pristolul*, cu cătunele: Pristolul și Insurăței,

15. *Punghina*, cu cătunul Punghina.

16. *Recea*, cu cătunul Recea.

17. *Salcea*, cu cătunul Salcea.

18. *Valea-Anilor*, cu cătunele: Valea-Anilor și Rudari.

19. *Vînători*, cu cătunul Vînători.

20. *Vlădaia*, cu cătunele: Vlădaia și Ștircoviță.

21. *Vrata*, cu cătunul Vrata.

Reședința plășeĭ e în comuna rurală Vînători.

Suprafața totală a plășeĭ Cîmpul este de 79497 hect., din care 36000 hect. sunt cultivabile, 10000 cu păduri, 1456 cu vii și restul necultivabile.

In această plasă, statul posedă treĭ moșii, aducînd un venit anual de leĭ 121500.

In plasă sunt 18 școlĭ și 26 bisericĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, creșterea vitelor, cultura vieĭ, iar ceĭ de pe marginea Dunăreĭ, cu pescuitul din Dunăre.

In plasă se produce în mare cantitate: porumb, secară, grîŭ, orz, ovăz, etc.

Vin renumit este cel produs de viile de pe dealul Golul-Drînceĭ.

Localităţĭ istorice în această plasă sunt: Cleanovul, Pristolul, Gîrla-Mare, Almăjelul și altele.

In plasa Cîmpul sunt 2 bîlciurĭ anuale maĭ principale; al Corlățeluluĭ și al Cleanovuluĭ. Plasa Cîmpul are o mică schelă, la marginea Dunăreĭ, la Gîrla-Mare, pentru încărcatul cerealelor.

Cîmpul, *plasă*, jud. Prahova. Se mărginește la E. cu jud. Buzăŭ, de care se desparte printr'o linie oblică, dusă dela N. la S. și care trece pe la E. de com. Adîncata, Ciorani-d.-j., Ciorani d.-s. și Fulga; la N. se mărginește cu plasa Cricovul, de care se desparte printr'o linie curbă, dusă din limita județuluĭ Buzăŭ (E.), pănă la plasa Crivina (V.), care trece pe la N. de comunele Parepa și cătunele Trestieni, tăind pîrîul Cricovul-Sărat, care curge printre aceste comune; la V. se mărginește cu plasa Crivina, de care se desparte printr'o linie aproape perpendiculară, dusă de la N. la S. și care trece pe la V. de comunele Buda-Palanca și Balta-Doamneĭ, oprindu-se în rîul Ialomița; la S. se mărginește cu județul Ilfov, de care se desparte puțin prin rîul Ialomița și cu parte din pîrîul Cricovul-Sărat, precum și printr'o linie convențională dusă pe la S. de com. Hătcărăul.

Din punctul de vedere administrativ, pl. Cîmpul se compune din 16 comune rurale, adică: Adîncata, Balta-Doamneĭ, Buda-Palanca, Ciorani-d.-j., Ciorani-d.-s., Ciupelnița, Cornurile, Ciumați, Drăgănești, Fulga, Gherghița, Hătcărăul, Netoți, Parepa, Sălciile și Sicrita.

Reședința plășeĭ e în com. Drăgănești, cătunul Drăgănești.

Cele maĭ populate comune din plasa Cîmpul sunt: Ciorani-d.-j., Fulga și Gherghița, apoĭ vin comunele: Sălciile, Drăgănești și Adîncata. Cele maĭ puțin populate sunt: Ciupelnița, Sicrita, Cornurile și Ciorani-d.-j.

Terenul acesteĭ plășĭ e prielnic agriculturei. Dintre toate plășile județuluĭ s'ar putea zice că numaĭ plasa Cîmpul este excluziv agricolă. Locuitoriĭ sunt cu totul dedațĭ agriculturei și cultivă pămîntul cu oare-care îngrijire.

Iarna, eĭ se îndeletnicesc și cu alte meșteșugurĭ, precum: facerea de oale, străchinĭ, rogojinĭ, roate, fringhiĭ și altele.

Populația plășeĭ e de 15216 locuitorĭ, din carĭ 4170 contribuabilĭ.

Rîurĭ principale sunt Ialomița și Cricovul-Sărat.

Această plasă s'a împărțit în 16 parohiĭ, avînd și 8 filiale:

1. *Parohia Ciumați*, cu biserica parohială Adormirea, compusă din cătunele: Olari, Ciumați și Fînari.

2. *Parohia Balta-Doamneĭ*, cu biserica parohială Sf. Împărați, compusă din cătunele: Curcubeiul, Lacul-Turculuĭ și Bîrla.

3. *Parohia Gherghița*, cu biserica parohială Sf. Procopie, compusă din cătunele: Independența, Ungureni și Malamucul, și avînd ca filiale bisericile: Sf. Dumitru, Adormirea și Sf. Haralambie.

4. *Parohia Hătcărăul*, cu biserica parohială Sf. Nicolae, compusă din cătunul Tufari.

5. *Parohia Buda-Palanca*, cu biserica parohială Sf. Nicolae.

6. *Parohia Netoți*, cu biserica parohială Sf. Nicolae, compusă din cătunele: Trestieni-d.-s. și Zănoaga, avînd filială biserica Sf. Treĭ-Erarhĭ.

7. *Parohia Drăgănești*, cu biserica parohială Sf. Nicolae, compusă din cătunele: Meri, Baraictarul, Belciugul, avînd ca filiale bisericile: Sf. Nicolae și Adormirea.

8. *Parohia Sicrita*, cu biserica parohială Sf. Nicolae.

9. *Parohia Ciupelnița*, cu biserica parohială Adormirea, compusă din cătunele: Trestieni-d.-j., Cornul-d.-s. și Cornul-d.-j. (com. Cornurile), avînd ca filiale bisericile: Adormirea și Duminica-Tuturor-Sfinților.

10. *Parohia Sălciile*, cu biserica parohială S-ții Împărați.

www.dacoromanica.ro

11. *Parohia Ciorani-d.-j.,* cu biserica parohială Adormirea.

12. *Parohia Parepa,* cu biserica parohială Schimbarea-la-Față, compusă din cătunul Rușani.

13. *Parohia Adîncata,* cu biserica parohială Adormirea.

14. *Parohia Fulga-d.-s.,* cu biserica parohială Sf. Nicolae.

15. *Parohia Fulga-d.-j.,* cu biserica parohială Sf. Haralambie.

16. *Parohia Ciorani-d.-s.,* cu biserica parohială Adormirea.

Cîmpul, *sat,* face parte din com. rur. Valea-Mare, pl. Rîul-Doamnei, jud. Muscel. Are o populație de 238 locuitori (112 bărb. și 126 fem.)

Cîmpul, *poiană,* com. Zăvoeni, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Cîmpul, *pîrîiaș,* jud. Bacău, pl. Trotușul, com. Tîrgul-Trotușul. Izvorește din muntele Fînețele și se duce în Slănic pe stînga.

Cîmpul-Apei, *pîrîu,* în com. rur. Prisăceaua, pl. Cîmp il, jud. Mehedinți.

Cîmpul-Ascuns, *cîmpie,* în jud. Vlașca, pe proprietatea Iași, pendinte de cät. Strîmba-d.-j.

Cîmpul-Brezei, *platoŭ,* pe care este așezat satul Breaza-d.-s., plaiul Prahova, jud. Prahova; are o poziție frumoasă.

Aceast platoŭ este tăiat în lung de șoseaua națională Ploești-Predeal.

Cîmpul-Cerneĭ, *loc izolat,* la N. comuneĭ Slătioara, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Cîmpul-Colentineĭ, *cîmpie* frumoasă, județul Ilfov, în vale de mănăstirea Plumbuita. Aci, la anul 1830, s'a făcut sfințirea steagurilor și armelor miliției naționale. La anul 1834, tot aci s'a săvîrșit jurămîntul credinței ostășești.

Cîmpul-Foameĭ, *cătun,* comuna Arcani. plaiul Vulcanul, județul Gorj. E situat pe șes, la S. de com. Arcani și în albia pîrîuluĭ Jalești. Are o suprafață de 590 hect., din carĭ 253 hect. pădure, 230 hect. locurĭ arabile, 35 hect. fînețe, 35 hect. viĭ și 37 hect. livezĭ de prunĭ.

Are o populație de 131 familiĭ, saŭ 832 suflete, din carĭ 4 familiĭ Țigani. Sunt 92 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 16 pluguri, 5 căruțe cu caĭ și 56 care cu boĭ.

Numărul vitelor e de 540 capete. Stupĭ sunt 60.

Prin cătun trece șoseaua comunală, care-l pune în legătură spre S. cu com. Stolojani, iar la N. cu com. Arcani.

In cătun se află 5 morĭ pe apa Jalești, 27 pive, 10 puțurĭ și 2 fîntînĭ.

Are o biserică de zid, fondată la anul 1872, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Cîmpul-luĭ-Albeață, *deal,* în comuna Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu. E situat în spre S.-V. ramureĭ Cernegura, lîngă satul Çalul.

Cîmpul-luĭ-Covrig, *deal.* în com. Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, situat în spre N.-V. de ramura Cernegura.

Cîmpul-luĭ-Dan, *loc izolat,* comuna Călimănești, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Cîmpul-luĭ-Dragoș. V. Tîrgul-Păscani, jud. Suceava.

Cîmpul-luĭ-Neguț, *poiană,* la E. de com. Priseaca, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt.

Cîmpul-Lupteĭ, *loc,* pe teritoriul satuluĭ Vîrful-Cîmpuluĭ, în hotar cu satul Ionășani, com. Vîrful-Cîmpuluĭ, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ. Numirea aceastä e păstrată prin tradițiune, din timpul cînd s'a făcut crunta sfărîmătură a oștilor polone sub Regele Albert, de către Moldoveni conduși de Stefan-cel-Mare. După această biruință, eroul Moldoveĭ se retrase la tîrgul Dorohoiŭ, pentru a se odihni și făcu mare serbare, mulțumind luĭ Dumnezeŭ, în biserica făcută de el, cu hramul Sf. Nicolae. Osemintele ce se descopăr din cînd în cînd prin rupturele ce le face Siretul, în malurile din această parte și despre Dobronăuțĭ, sunt ale luptătorilor căzuțĭ în acel războiŭ.

Cîmpul-Mare, *com. rur.,* pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. E situată pe malul stîng al rîuluĭ Oltul și pe valea rîuluĭ Cungrea-Mare. Se compune din două cătune: Cîmpul-Mare și Vlîngărești.

Are o populațiune de 260 familiĭ, saŭ 708 suflete, din carĭ 149 contribuabilĭ.

Aci e reședința plășeĭ Oltul-d.-s.

Pămîntul de cultură e parte șes, parte deluros; sunt 300 hect. arabile și 250 hect. pădure.

Comuna e legată cu cele l'alte com. de pe valea Oltuluĭ prin șoseaua județeană principală. Aci se face bîlciŭ de patru orĭ pe an, la 9 și 25 Martie, 29 Iunie și 15 Octombrie.

Are o școală înființată la 1896, și frecuentată de 29 elevĭ. Cu întreținerea eĭ, statul cheltuește 756 leĭ anual. Sunt 2 biserici,

www.dacoromanica.ro

deservite de 2 preoţi şi 2 cîntăreţi.

Pe rîul Olt sunt 2 morĭ de măcinat; pe apa Cungrea este una.

Locuitorii aŭ: 360 vacĭ şi boĭ, 42 caĭ, 960 oĭ, 35 capre şi 370 rîmătorĭ.

Comuna se întinde pe o suprafaţă de 2684 hect. Locuitorĭ împroprietăriţi la 1864 sunt 160, pe 470 hect.

Cîmpul-Mare, *cătun*, în judeţul Mehedinţi, plaiul Cloşani; ţine de com. rur. Iupca..

Cîmpul-Mare, *sat*, face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Cîmpul-Mare, *localitate*, judeţul Argeş, pl. Oltuluĭ, pendinte de com. rur. Cremenari. Aicĭ se face anual două bîlciurĭ marĭ, la 9 Martie şi la Inălţarea-Domnuluĭ.

Cîmpul-Mare, *cîmpie*, în com. rur. Prunişori, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Cîmpul-Mare, *cîmpie*, ridicată d'asupra satuluĭ Bobaiţa, plasa Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cîmpul-Mare, *deal* şi *punct trigonometric de observaţiune*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna; ţine de Culmea-Gordeanuluĭ.

Cîmpul-Mare, *deal*, în raionul com. Cîmpul-Mare, plasa Oltul-d.-s., jud. Olt, pe care se cultivă 17 hectare vie.

Cîmpul-Mare, *loc arabil*, în raionul com. Găiceana, pl. Berheciŭ, jud. Tecuciŭ.

Cîmpul-Mare, *podiş*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Poiana.

Cîmpul-Părului, *moşie* a statuluĭ, în jud. Romanaţi, arendată pe 1887—88 cu 21100 leĭ.

Cîmpul-Războiuluĭ, *loc*, pe culmea dealuluĭ Podriga, în satul cu acelaşĭ nume, com. Drăguşeni, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ. Numire păstrată prin tradiţiune, de la războiul urmat aicĭ între fraţiĭ Ilieş şi Ştefan, fiiĭ luĭ Alexandru-cel-Bun, Domnul Moldoveĭ, pentru scaunul domnieĭ.

Intre multele războaie urmate între aceştĭ doĭ fraţĭ, Letopiseţul Moldovenesc scrie despre cel de al treilea războiŭ următoarele:

«După aceea fără zăbavă s'aŭ maĭ ispitit Iliaş-Vodă, de aŭ maĭ intrat în ţară cu oaste leşească, şi i-aŭ eşit înainte Stefan-Vodă la Podrag; unde lovindu-se oştile, aŭ pierdut Iliaş-Vodă războiul».

Se vede lămurit din această descriere că localitatea Podriga, din vechime se numea Podraga, şi că ea ar fi rămas necunoscută astă-zĭ, dacă prin tradiţiune nu s'ar fi păstrat urmele războiuluĭ dintre aceştĭ doĭ fraţĭ.

Cîmpul-Văcăreştilor, *loc izolat*, com. Găneşti, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea.

Cîmpuluĭ (Movila-), *movilă*, judeţul Brăila, pe uliţa Giurgeni, din satul Insurăţei.

Cîmpuluĭ (Valea-), *pîrîŭ*, jud. Putna. Izvoreşte din Dealul-Mare şi se varsă în Şuşiţa, între Varniţa şi Repedea.

Cîmpuluĭ (Valea-), *vale*, jud. Prahova; udă partea de V. a cîmpuluĭ Brezeĭ; se îndreaptă spre E.; deschide o prăpăstioasă vale numaĭ de stîncĭ, numită Vîjîitoarea, din cauza zgomotuluĭ ce face apa cînd cade din stîncă în stîncă. Ia naştere din muntele Vrăbieşti şi se varsă în rîul Prahova, pe ţărmul drept, între comunele Breaza-d.-j. şi Breaza-d.-s.

Cîmpulungul, *oraş*, capitala judeţuluĭ Muscel, situat cam în centrul judeţuluĭ.

Este aşezat la 45°, 16', 0" latitudine B. şi 42°, 42', 33" longitudine E. Cîmpulungul se află la 493 m. d'asupra Bucureştilor şi la o înălţime de 580 m. d'asupra nivelului Mării-Negre.

Oraşul are o lungime de 5 kil., o lăţime de aproape 1 kil. şi o formă pentagonală.

Periferia oraşuluĭ este cea următoare:

Laturea de E., începînd din hotarul de jos al Nămăeştilor, merge la biserica din Valea-Mare, de unde dă în marginea Bogăteştilor şi d'aci în Valea-Romîneştilor, apoĭ în Măţăul, până la Groşani.

Laturea de S. începe din marginea Măţăuluĭ şi se înjugă cu marginea Poenarilor; d'aci se întinde pe lîngă Grădiştea şi Valea-Unchiaşuluĭ şi merge pe lîngă Godeni până dă în marginea Berevoeştilor.

Laturea de V. începe din Berevoeşti şi merge înainte de se vecineşte cu Oţelul, Bîndea şi Albeşti.

Laturea de N. începe din Albeşti, dă în apa Bughiĭ, apucă spre E., pe lîngă Voineşti şi se vecineşte maĭ sus cu moşiile Bărăţieĭ, a Lereştilor şi cu Lalul.

Privită din înălţime, poziţiunea oraşuluĭ este una din cele maĭ pitoreştĭ. Cîmpulungul este aşezat pe un platoŭ dintre două dealurĭ, numite Muscele, şi pe malul drept al rîuluĭ Tîrgul. Este străbătut prin centru de un canal făcut anume pentru curăţirea străzilor şi pentru stin-

www.dacoromanica.ro

gerea incendiilor. La S. are un cheiŭ solid de piatră, care servă pentru apărarea şoseleĭ de furia rîuluĭ Tîrgul.

Sub Mateiŭ-Basarab, Cîmpulungul era împărţit în suburbiile:

Scheiul (numită ast-fel de la Scheeni); Valea (după vîlcelul ce curge prin tîrg, de la care şi biserica şi-a luat numele de Valea); Marina (după hramul bisericeĭ); Sf. Nicolae-din-Sus (după hramul bisericeĭ); Bradul (după un brad bătrîn din curtea bisericeĭ, căzut la 1821); Popa-Savu (după fondatorul bisericeĭ din capul tîrguluĭ); Tîrgul (de la tîrgul oraşuluĭ); Marginea, Popa-Stoica, Popa-Ene, Sf. Gheorghe şi Malul. In catagrafia de la 1831, aflăm Cîmpulungul impărţit în mahalalele: Scheiul, Popa-Savu, Biserica-Domnească, Şubeşti, Sf. Gheorghe, Curelari, Malul, Mărcuşul, Bărbuşa, Vişoiul şi Bughea.

Sunt patru strade principale: Strada Negru-Vodă (care începe de la Mănăstire pănă în Scheiŭ); Strada Rîuluĭ, numită ast-fel de la rîul ce udă Cîmpulungul în toată lungimea luĭ (începe de la Ţigănie şi merge pănă la foasta locuinţă a luĭ Petre Oncea Patraulea); Strada Mateiŭ-Basarab (începe de la Sf. Gheorghe şi merge pe lîngă Şubeşti, Sf. Treime, Sf. Ilie, Bradul, pănă la casa răposatuluĭ Protopop Iacoveanu), şi Strada Gruiuluĭ, care merge pe sub dealul cu acelaşĭ nume.

Toate aceste strade sunt îndreptate paralel în lungul oraşuluĭ şi trec prin centrul luĭ. Ele sunt pavate parte cu bolovanĭ de Rucăr; trotuarele sunt pardosite cu macadam şi curat întreţinute.

Dintre ulicioare vom enumera pe cele maĭ populate:

Lazăr, Mircea-Vodă, care începe de la casa răposatuluĭ Popa Ţîriială şi merge pe lîngă Biserica-Domnească pănă la piaţă; Jianu, în memoria primuluĭ profesor de romînească al şcoalelor naţionale din Cîmpulung; Socol, în amintirea tragiceĭ morţĭ a luĭ Socol; a-Fierarilor, Calea-Băilor, Bărăţieĭ, Primărieĭ, Fundeni, Chirca, Vişoiŭ, Sf. Gheorghe, Closter, Albeşti, Crucea-de-Piatră, Calea Dobroeştilor, Nămăeşti, etc. Cele-l'alte strade aŭ primit numirea bisericilor saŭ a proprietarilor de căpitenie.

Următoarele strade s int plantate cu arborĭ: Negru-Vodă, (în dreptul bisericeĭ Sf. Nicolae); a-Fierarilor; Şoseaua Cîmpulung-Albeşti, cu începerea din str. Mateiŭ-Basarab.

Oraşul are treĭ barierĭ: Scheiul, Flămînda şi Mărcuşul.

In Cîmpulung sunt treĭ pieţe: Piaţa Sf. Ilie, situată între strada Mateiŭ-Basarab şi Mircea-Vodă, cu hală şi gherete, unde se face tîrg săptămînal în toate Sîmbetele, Scheiul şi Piaţa Judeţelor. In spatele mănăstireĭ, în zilele de la 17—28 Iulie, se face un tîrg anual, numit Sf. Ilie şi care, de obiceiŭ e mult animat.

Acest tîrg aduce comuneĭ un venit însemnat.

Inainte de 1633, bîlciul Sf. Ilie se făcea pe locul comuneĭ, în dosul bisericeĭ Sf. Ilie.

Tradiţia spune că în timpiĭ de emigrare la munţĭ, (de frica barbarilor) zborul acesta se muta şi el pe plaiurĭ; astfel, în plaiul Dîmboviţa este un munte cu acest nume, care, se crede, că şi-ar fi luat numele dela zborul ce s'a făcut în timp de cîţi-va anĭ pe creasta luĭ.

Un înscris de vînzare, vechiŭ şi care după indicaţiunea răposatuluĭ C. D. Aricescu, se află în posesiunea unuĭ sătean din Rucăr, zice «şi am băut adălmaşul la zborul luĭ Sf. Ilie, aicĭ-sus, pe creasta plaiuluĭ Sf. Ilie».

Mateiŭ Basarab prin hrisovul săŭ din 10 Aprilie 7155 (1647) mută zborul acesta de pe locul comuneĭ, pe locul mănăstireĭ, legînd prin testament «a nu plăti orăşeniĭ vamă de niciunele din cîte ar vinde, orĭ ar cumpăra la acest zbor».

La început, venitul tîrguluĭ era neînsemnat. Pe la 1855 aducea an peste an, folos ca de 2000 leĭ vechĭ; iar azĭ aduce 6—8000 leĭ. Locul a fost cedat comuneĭ de stat.

Oraşul se împarte în 4 colorĭ sau comisiĭ: Coloarea de galben coprinde Scheiul şi Vişoiul, saŭ partea de N. a oraşuluĭ; Coloarea de Roşu coprinde partea din centru saŭ Tîrgul; Coloarea de Verde partea de S. saŭ Mărcuşul; Coloarea de Albastru, coprinde Bughea-de-Sus şi Malul saŭ Bughea-de Jos.

Populaţia oraşuluĭ (1897) se urcă la 11244 locuitorĭ, din carĭ 10954 ortodoxĭ şi 290 de alte religiĭ; din aceştia sunt aproape 5000 de contribuabilĭ.

In anul 1897 s'aŭ născut 501 copiĭ (230 băeţĭ şi 263 fete) iar decese aŭ fost 319.

Căsătoriĭ aŭ fost 113.

Intre edificiile oraşuluĭ numărăm: şcolile primare de băeţi şi cele de fete, gimnaziul, şcoala normală (frumoasă construcţie recentă), spitalul judeţean, prefectura, primăria, casa creditului agricol, cazarma reg. 30 de dorobanţĭ, cazarma călăraşilor, poşta şi telegraful, diferite oteluri, etc.

In Cîmpulung se află un muzeŭ: «Negru-Vodă», recunoscut de Ministerul Instrucţiuneĭ publice, şi care se află instalat în tra-

www.dacoromanica.ro

pezăria mănăstireĭ Negru-Vodă din oraș. Muzeul are ca dotă:

a) diferite pisanii, parte pe pietre tumulare, parte pe crucĭ și ornamentațiunĭ din piatră saŭ lemn, carĭ s'aŭ aflat prin curțile și tindele bisericilor mănăstirilor din județ;

b) icoane de pictură bizantină;

c) pergamente;

d) deosebite obiecte, ca: crucĭ, săgețĭ, iconițe, monede, călimărĭ (din epoca fanarioților), topoare preistorice, oseminte pietrificate (de animale antideluviane) și diferite exemplare de minerale.

Sunt 19 biserici: Mănăstirea Cîmpulung, situată în strîmtoarea intrăreĭ orașuluĭ spre S. Pre cît se vede din ruinele ce maĭ există în partea dreaptă, se presupune că odată a servit de apărarea orașuluĭ, iar clopotnița de observator. E așezată între două culmĭ de munțĭ înalțĭ și este udată de Rîul Tîrguluĭ. Ea s'a fondat de Radu-Negru și s'a restaurat, pe la anul 1633, de Mateiu-Basarab, tot cu acele pietre, înzestrînd-o cu moșiĭ. La 1819 a fost dărîmată de cutremur și la 1832 s'a restaurat de stat.

Această biserică a fost transformată de Mateiŭ-Basarab în mănăstire de călugărĭ.

La această mănăstire sunt:

1. Piatra mormîntală a luĭ Nicolae Vodă Basarab, purtînd următoarea inscripțiune slavonă, din 16 Noembrie, 1364, ce o dăm în traducere, după d. Profesor Grigore Tocilescu:

In luna Noembre, 16 zile, răposat-aŭ marele și de sine stătătorul Domn Ion Nicolae Alexandru Voevod, fiul mareluĭ Basarab Voevod, la anul 6873, indictionul al III-lea, vecinica luĭ pomenire».

Această piatră (lungime 1 m. 04, lățime 0.90, grosime 0.04) se păstrează în interiorul bisericeĭ (narthex), la dreapta întrăreĭ, sub jețul regal, fiind așezată pe un postament. Este una din cele maĭ vechĭ inscripțiunĭ slavone din Romînia, ce aŭ ajuns până la noĭ; ea nu a rămas necunoscută luĭ Șincaĭ, care o menționează însă sub o dată greșită, (1366).

2. Pisania mănăstireĭ Cîmpulung din 1636, în care se vorbește despre primul fondator «Radu-Negru Voevod, carele a fost din început descălecător Țăreĭ-Romînești și din început a fost cursul anilor de la Adam 6723 (1215)».

3. Idem, din anul 1636, în care se menționează privilegiile orașuluĭ Cîmpulung, după cum a fost din timpul luĭ Radu Negru-Vodă.

4. Idem, din 1827, a luĭ Grigorie Vodă Ghica, vorbindu-se despre preînoirea mănăstireĭ cu ziduri nouă.

Aceste 3 pietre sunt încastrate pe peretele din față al bisericeĭ.

5. O piatră mormîntală în curtea mănăstireĭ lîngă zidul despre stînga al bisericeĭ, cu inscripțiunĭ în limba romînă.

6. Pisania de la paraclis din 1718.

7. Un chivot de argint poleit cu aur, reproducînd în miniatură forma vechie a bisericeĭ, lucrare remarcabilă din începutul secoluluĭ al XVII-lea. Obiectul a fost dăruit mănăstireĭ de către Mateiu-Vodă Basarab și soția sa Elena, după cum se arată din inscripțiunea slavonă, cu data 7150 (1641), Decembrie 25, ce se află zugrăvită cu aur pe smalț.

8. O cățuie de argint, de formă vechie, cu două picioare și cu inscripțiunea slavonă-romînă, din 1657, din care se vede că a fost hărăzită mănăstireĭ Cîmpulung de către un Gheorghe și soția luĭ Stanca, cu copiiĭ lor.

9. O evanghelie romînă din 1682, ferecată în argint; scoarțele aŭ pe ele cizelate diferite scene din vieața luĭ Christos, cu inscripțiunĭ grecești d'asupră-le.

10. In inventariul mănăstireĭ figurează și un epitrahil de la Mateiŭ-Vodă Basarab.

Astă zĭ această mănăstire a rămas ca simplă biserică de mir, servind de catedrală orașuluĭ; se administrează de un îngrijitor cu rangul de arhimandrit și se întreține de stat. In curtea bisericeĭ se află un paraclis și alte multe clădirĭ.

Clopotnița bisericeĭ este o zidire gigantică, avînd o înălțime de 32 metri și o lățime de 12 metri. Este de cărămidă, lucrată solid și artistic.

Biserica Domnească s'a zidit de Doamna Chiajna și de fiul eĭ Petru, în anul 1567. Nu maĭ păstrează nimic, nicĭ din forma sa vechie arhitecturală, nicĭ din pisania și pietrele sale tombale. Ea s'a reparat la 1721 și apoĭ la 1889, cînd, la 30 Iulie, acel an, s'a și tîrnosit.

Privilegiile Bisericeĭ Domnești, acordate eĭ de Mircea II și de succesoriĭ luĭ, eraŭ:

Preoțiĭ se scuteaŭ:

De tributul preoțesc și de ploconul vlădicesc, cum și de toate rînduelile coborîte de la Mitropolie;

De oerit, dijmărit, vinerit, căminărit, etc.

Fie-care din ceĭ treĭ preoțĭ aĭ bisericeĭ eraŭ scutițĭ pentru 80 rîmătorĭ, 80 stupĭ și 100 oĭ (hrisovul luĭ Mihail Suțu). Toate acestea se fac dar.

Biserica s'a zugrăvit din noŭ și odoarele s'aŭ preînoit. Pose dă numaĭ 5 icoane vechĭ și o

www.dacoromanica.ro

cruce frumoasă îmbrăcată în argint cu inscripţiune grecească din anul 1625. Intre icoane este aceea a Domnuluĭ Hristos, care se datoreşte vestituluĭ zugrav cîmpulungean din veacul trecut, Şerban Diaconul.

Biserica Sf. Nicolae din Tîrg, s'a zidit pe la 1570 şi s'a reparat la 1670 şi 1700. Această biserică posedă o piatră cu inscripţiune grecească din anul 1707, un fragment sculptural incastrat în zid şi o evanghelie romînă din anul 1812, ferecată în scoarţe de argint, operă admirabilă în filigrane pe smalţ şi cu inscripţiune grecească din anul 1669.

Biserica Marina. Tradiţia susţine că această biserică ar fi maĭ vechie de cît biserica luĭ Radu Negru, totuşĭ ea nu posedă astăzĭ nicĭ o urmă despre o atare vechime.

Răposatul C. D. Aricescu pune fondarea acesteĭ bisericĭ între aniĭ 1100—1200 şi susţine că a fost reparată la 1215, 1677 şi 1707.

Ca obiecte interesante posedă: *a)* Cristelniţa de piatră cu inscripţiune de jur împrejur; *b)* treĭ icoane şi anume: Domnul Hristos, Maica-Domnuluĭ şi Muceniţa Marina. Icoana Muceniţeĭ Marina poartă pe dînsa inscripţiune, din care se vede că a fost făcută în luna Iulie, 30 zile, leatul 1781 «de mîna mult-păcătosuluĭ Şerban Diaconul Zugraf ot Dolgopol» (adică, din Cîmpulung); *c)* două sfeşnice de lemn frumos sculptate; şi *d)* o pereche paftale de argint. Tîmpla merită a fi semnalată ca obiect de artă.

Biserica Bradul s'a zidit între aniĭ 1300—1400, s'a reparat la 1590 şi 1766. Posedă un catavas de lemn, o cruce lucrată în filigran, o icoană cu hramul Adormirea şi cu semnătura: «Spandoni Zograv, 1773»; alta de «Gheorghe Pop Zograv, 1837»; o a treia, reprezintînd Soborul Sf. Voevozĭ, uşile avînd pe ele sculptate un vultur cu două capete şi maĭ multe pietre cu inscripţiunĭ anterioare anuluĭ 1800.

Biserica Sf. Treime. Din pisania slavonă ce se află în frontispiciŭ cu data 1632, se vede că această biserică a fost zidită şi zugrăvită în timpul luĭ Mateiŭ-Basarab.

Picturile ce se observă astăzĭ, deşi datează numaĭ din anul 1730, cînd a fost reparată, dar prezintă un mare interes din punctul de vedere al arteĭ bizantine. Această biserică posedă 6 pietre cu inscripţiunĭ slavone şi romîne din secolul al XVII-lea şi XVIII-lea şi 3 icoane vechĭ.

Biserica Şubeşti s'a zidit, după cum se vede din pisania săpată în frontispiciŭ, din temelie, la anul 1779 de. către Dosifteiŭ Arhimandritul mănăstireĭ Cîmpulung, şi cu Trandafir logofătul, alăturea de altă biserică făcută în anul 1552 şi apoĭ dărîmată.

Are o tîmplă şi un jeţ domnesc şi arhieresc frumos lucrate. Maĭ posedă o icoană vechie din 1825. In curtea bisericeĭ se aflaŭ aruncate patru pietre; din acestea una este chiar pisania slavonă a vecheĭ bisericeĭ, alta poartă data 1575, a treia anul 1727 şi a patra este un fragment cu inscripţiune slavonă.

D-l Profesor Gr. G. Tocilescu, Directorul Muzeuluĭ Naţional, din al căruĭ raport extragem aceste detaliiĭ, a dispus aşezarea lor în Muzeul din Cîmpulung.

Biserica Sf. Gheorghe, biserică vechie, care are o uşă de narthex şi fereastra din fundul altaruluĭ de piatră, lucrate în stil deosebit ce se apropie de cel gotic. Pictura din interior este de la începutul secoluluĭ al XVIII-lea şi datorită unuĭ zugrav local, Manea.

Biserica Sf. Ilie s'a zidit către anul 1620 şi s'a reparat la anul 1712.

Biserica Fundeni posedă o fereastră de piatră lucrată dintr'o piatră de mormînt, cu inscripţiune slavonă din anul 1622 şi o alta, cu inscripţiune slavonă din 1558. La pragul uşeĭ se vede o piatră mormîntală cu inscripţia slavonă din anul 1620 şi alte 8 pietre şi fragmente cu inscripţiunĭ slavone. Dintre odoare are două paftale de argint, carĭ prezintă un interes artistic.

Biserica Scheiul s'a zidit după răposatul C. Aricescu între aniĭ 1200—1300 şi s'a reparat la 1550, 1665, 1780 şi 1842. Pietrele vechĭ ale mănăstireĭ nu se maĭ păstrează, pentru-că s'aŭ întrebuinţat în noua zidire.

Biserica Valea s'a zidit, după părerea răposatuluĭ C. Aricescu, între aniĭ 1300—1400, s'a reparat la aniĭ 1592, 1700 şi 1800. Posedă şase icoane vechĭ, datorite luĭ Şerban Diacon, zugrav din secolul trecut. Ele prezintă interes artistic. Această biserică se află azĭ închisă.

Biserica Sf. Nicolae-din-Sus s'a zidit către anul 1708 şi s'a reparat la 1750, 1790 şi 1855.

Biserica Vişoiul s'a zidit la 1773.

Biserica Apa-Sărată s'a zidit la 1831.

Biserica Bughea s'a zidit la 1815.

Biserica din Malul-de-Sus, după cum se constată dintr'un hrisov de la Vintilă-Vodă, s'a zidit între aniĭ 1532—1534.

www.dacoromanica.ro

Foasta *Biserica Sf. Vineri*, azi dărîmată, s'a zidit la anul 1758. Enoriaşii aŭ trecut la biserica Domnească, care s'a tîrnosit în anul 1890.

Tot în raionul oraşuluĭ este şi biserica Flămînda, care se administrează de primărie.

Biserica Sf. Nicolae (Gruiul) se întreţine de fondatorul eĭ, Const. Pop; iar cele-l'alte biserici se administrează de epitropiile respective şi se întreţin de enoriaşĭ din veniturile ce aŭ.

Mănăstirea Catolică (Bărăţia). Negru venind în Cîmpulung la 1290, aduse cu el Saşĭ şi Unguri, carĭ ocupară centrul oraşuluĭ. Negru făcu şi o biserică catolică pentru soţia sa Ana, fata regeluĭ Ladislav al Ungarieĭ, ale căreia ruine sa văd şi azĭ în grădina luĭ Căprăruş, sub numele de Cloaster, cum îĭ zic ţăraniĭ.

D-l G. Ionescu-Gion, în conferinţa sa «Romînia în secolul al XVII-lea,» spune despre Closter, următoarele:

«.....O altă biserică, tot catolică, se află în ruină, fără acoperiş, numaĭ zidurile îĭ staŭ în picioare. Fusese clădită în onoarea S-teĭ Elizabeta, Regina Ungarieĭ, şi fusese ca o mănăstire unde locuiaŭ călugăriĭ din ordinul S-tuluĭ Francisc. Această biserică a fost mare, lungă de 40 paşĭ şi lată de 12; fusese în vremurile eĭ frumoasă, monumentală şi făcea şi minunĭ. Bolnaviĭ de toate neamurile veneaŭ aci şi numaĭ prin şederea lor în biserică se reînsănătoşaŭ.»

Mănăstirea Franciscanilor este cunoscută de Cîmpulungenĭ sub numele de Cloaşter (Kloster.)

In privinţa eĭ spune d-l Profesor Grig. Tocilescu:

«In grădina luĭ Căprăruş, strada Mateiŭ-Vodă, se află ruinele vecheĭ Bărăţiĭ a Franciscanilor, pe care tradiţia o atribue Doamneĭ Ana a luĭ Negru-Vodă. Poporul numeşte aceste ruine Cloaşter (de la cuvîntul german Kloster) şi maĭ multe pietre cu inscripţiunĭ latine există până astăzĭ prin zidurile caselor învecinate.»

In privinţa acestuĭ Cloaster, un document latin, publicat de Sulzer în «Geschichte des Transalpinischen Dacien», ne spune cu data de 1799, Fevruarie în 4, că această mănăstire a fost zidită pentru călugăriĭ catolicĭ de soţia luĭ Negru-Vodă, contesa Margaretha, născută catolică în Transilvania şi fusese zidită nu departe de mănăstirea pe care Negru-Vodă, ortodox, o zidise pentru călugăriĭ ortodoxĭ din Cîmpulung. Acestea le scrie acum 100 de anĭ, părintele Bonaventura Andrenjin, guardianul Bărăţieĭ Cîmpulung, care maĭ adaugă că, în mănăstirea Franciscanilor, se maĭ află şi trunchiul uscat al unuĭ arbore făcător de minunĭ, ceea ce consună cu afirmaţiunea luĭ Bachsicĭ din 1640, că Cloasterul făcea minunĭ.

Un alt document din 1660, «Relatio de Statu Ecclesiae catolicae in Valahia, Moldavia et Transylvania», făcută de părintele Gabriel Mancicĭ, ne spune că Cloşterul fusese zidit de fericitul întru pomenire Capistrano, în timpul principeseĭ Caterina, soţia luĭ Negru-Vodă, care soţie, după cîte se vede, avea multe şi diferite nume, de vreme ce treĭ documente citarăm şi cîte trele nume deosebite: Ana, Margareta, Caterina.

Cloasterul s'a reparat la anul 1410 şi 1642.

La 1714 cloasterul se mută în piaţa oraşuluĭ, pe locul unde este astă-zĭ, sub numirea de Mănăstire de Monahĭ aĭ Sf. Francisc, dedicată Sf. Evanghelist Iacob, cunoscută de orăşenĭ sub numele de Bărăţia.

La 1730, clopotniţa, ce era de lemn, s'a făcut de zid.

In 1737, dîndu-ĭ Turciĭ foc, arse şi rămase ruinată vr'o 30 anĭ, în care timp serviciul divin se serba într'o cameră a Bărăţieĭ din catul de sus. Ea se repară la 1760 de Egumenul Antoniu Corvin. Reparîndu-se, se maĭ micşoră, remănînd numaĭ altarul drept biserică, după cum arată zidul despre grădina mormintelor.

O piatră mormîntală, în lungimea de 2.15, lăţimea 1.04, grosimea 0.13, pusă lîngă altar în interiorul bisericeĭ, are următoarea inscripţiune latină din anul 1300, săpată în caractere monahale:

+ANNO. DNI. M. CCC+
HIC. SEPVLTVS EST.
COMES. LAVRENTIVS. DE
LONGO CAMPO. PIE
MEMORIE

Acest monument care constată existenţa unuĭ comite de Cîmpulung, anterior anuluĭ 1300, este după d. Grig. Tocilescu, de o mare însemnătate pentru istoria oraşuluĭ şi a ţareĭ.

Pentru centrul oraşuluĭ s'a înfiinţat două cimitire la două extremităţĭ: unul la Flămînda (cu o clădire mortuară) pe partea de S.-E. a oraşuluĭ şi altul la Scheiŭ, în partea de N.-V. a oraşuluĭ, avînd şi acesta o casă mortuară.

Pe lîngă vatra comuneĭ, orăşeniĭ maĭ posedă în devălmăşie şi munţiĭ următorĭ: Plaiul-luĭ-Petru (din rîul Cîmpulung până în apa Dîmboviţeĭ); Plaiul-Frăciĭ; Jimbura (până la Păpuşa); Plaiul Voevodul (peste Clîncea până la Capra); Modroghinul, Boar-

www.dacoromanica.ro

teşul, Netotul, Vîrtopul şi Epurile.

Din aceştĭ munţĭ, treĭ şĭ-aŭ schimbat numele: Jimbura, Modroghinul şi Netotul şi se numesc azĭ: Colţiĭ-luĭ-Andreiŭ, Bătrîna şi Valea-Barbuluĭ.

Aceştĭ munţĭ nu intră în vatra saŭ moşia oraşuluĭ; probă, hrisovul luĭ Leon-Vodă, din 26 August 1630 şi al luĭ Mateiŭ-Basarab, din 6 Decembrie 1637, care spune curat: «Vatra oraşuluĭ nu intră în coprinsul munţilor; ci munţiĭ încep din şezutul (căminul) oraşuluĭ înainte.» Intr'adevăr, munţiĭ arătaţĭ sunt la o depărtare de vr'o 7 ore de vatra oraşuluĭ. Aceştĭ munţĭ aŭ fost şi sunt proprietatea orăşenilor, lemnele şi păşunea din eĭ sunt ale tuturor (fiinţă colectivă); iar nu împărţiţĭ, la fiecare individ în parte.

Pănă către finitul secoluluĭ al XVII-lea, aceştĭ munţĭ dedeaŭ puţin folos comuneĭ. Moşia era plină de pădurĭ şi de păşunĭ şi arenda acestor munţĭ consta în «cîte-va oca de brînză şi de lapte gros din partea ciobanilor ce-şĭ păşteaŭ vitele în ale plaiurĭ, de la Aprilie pănă la Septembrie.»

De la 1700 încoace, şi maĭ ales de la Regulament, venitul munţilor a crescut gradat, începînd de la 50 leĭ, şi urcîndu-se pănă la 6000, afară de epoca Fanarioţilor, cînd arenda lor nu ajungea nicĭ pentru plata ploconuluĭ la postelnicul cel mare, patronul comuneĭ.

Pănă azĭ, munţiĭ oraşuluĭ sunt în indiviziune.

Moşia Bărăţieĭ e a moşnenilor Cîmpulungenĭ din moşĭ strămoşĭ. Negru-Vodă a întărit această vechie posesiune a lor cu hrisovul săŭ din 1202. Probe sunt hrisoavele luĭ Mateiŭ (1637) şi Leon-Vodă, carĭ sună:

«Fiind-că moşia şi plaiurile oraşuluĭ aŭ fost de baştină (moştenească) ale orăşenilor Cîmpulungenĭ, de la moşĭ de la strămoşĭ, cu mult înaintea de şederea (formarea) oraşuluĭ, din zilele altor bătrînĭ domnĭ, ce aŭ fost de demult, etc.....

«Şi am văzut Domnia mea şi cartea cea vechie a bătrînuluĭ Negru-Voevòd din anul 1292 şi cartea bătrînuluĭ Vlad (Dracula) din 1439.»

Moşia oraşuluĭ era împărţită după datina Romanilor în porţiunĭ egale, numite funiĭ saŭ chingĭ, în limba hrisoavelor, afară de locul de păşune (izlazul vitelor) ce era proprietate a tutulor. Fie-care moşnean cîmpulungean avea partea luĭ în oraş (loc de casă cu curte şi grădină) şi partea luĭ în muscele (livede de pruni şi fîn). P'acea vreme, moşniiĭ Cîmpulungenĭ, zice Const. Aricescu, fiind maĭ toţĭ chirigiĭ, urma ca fie-care să-şĭ aibă părticica de fineţe în muscelele coprinse în moşie.

Un monument public e bustul luĭ Radu-Negru.

Monumentul luĭ Radu-Negru este ridicat din iniţiativă cu totul privată, şi anume de către obştea moşnenilor Cîmpulungenĭ, descendinţĭ aĭ moşnenilor împroprietăriţĭ de Radu-Negru Voevod.

Bustul luĭ Radu-Negru este lucrat de artistul Mirea, şi el moşnean Cîmpulungean, lucrare care a fost premiată la Paris. Piedestalul, pe care este aşezat bustul, este tăiat în piatră din carierele din Albeşti (Muscel) şi lucrat după planurile făcute de arhitectul Al. Săvulescu.

Intre colonadele celor patru laturĭ ale piedestaluluĭ, sunt lipite patru plăcĭ de marmură neagră, purtînd inscripţiunile:

«In anul 1898 Aug. 15. In zilele Regeluĭ Carol I, Fundatorul Regatuluĭ Romîn;

Cîmpulungul, Primul Scaun Domnesc, salută chipul de bronz al urzitoruluĭ ţăreĭ Romîneşti;

Inălţatu-s'aŭ chipul luĭ Radu Negru Basarab, descălicătorul ţăreĭ Romîneştĭ;

Memorieĭ luceafărului Basarabesc, admiratoriĭ gloriei străbune, închină acest monument.»

Monumentul este aşezat în capătul din spre N. al bulevarduluĭ oraşuluĭ, cu faţa în lungul bulevarduluĭ.

Prima şcoală romînească din Cîmpulung s'a fondat de Doamna Chiajna, soţia luĭ Mircea al II-lea Voevod, la anul 1567, sub numele de Şcoala Domnească, al căreia profesor romîn se plătea dela Mitropolie. Şcoala această există pănă la finele secoluluĭ al XVIII-lea, tot cu acelaşĭ nume, pe locul grădineĭ Voroveanuluĭ (cartea ispravniculuĭ din 22 Martie, 1800); iar pe la 1801, sub Mihaiŭ Suţu, Dumitru Rosetti, fondatorul schituluĭ Mărculeşti (Flămînda), după ce repară biserica, făcu o şcoală de băeţĭ de limba romînă, în locul şcoaleĭ Domneştĭ, a Doamneĭ Chiajna, care încetase în acel an din cauza turburărilor politice; fixă o gratificaţie anuală profesoruluĭ, afară de salariul ce-l primea de la Mitropolie. Localul şcoaleĭ era într'o casă de lîngă biserica Sf. Ilie, dăruită de comisul Ion Craioveanul. De aci se mută în localul de azĭ al caselor, dăruit de egumenul Dosofteiŭ.

Maĭ tîrziŭ, cam după la 1874 încoace, cînd populaţia şcolară s'a înmulţit, s'a înfiinţat şcoala de băeţĭ No. 2, şi apoĭ cele două şcolĭ de fete. Invăţămîntul secundar nu se predă în

www.dacoromanica.ro

Cîmpulung de cît de dată foarte recentă.

In Cîmpulung sunt 6 şcolĭ primare, din care 3 de băeţĭ, 2 de fete şi 1 mixtă, în mahalaua Malul.

Frecuenţa acestor şcolĭ a fost în anul 1897: şcolile de băeţĭ No. 1, 2 şi 3 652 elevĭ; şi cele de fete No. 1 şi 2, 315 eleve; şi şcoala mixtă, 113 copiĭ. In total numărul şcolarilor a fost de 1050, cu 50 în plus ca în anul precedent.

Maĭ sunt încă 2 şcolĭ particulare, o şcoală mixtă la mănăstirea catolică şi o şcoală (pensionat) de fete.

Invăţămîntul secundar se predă în un gimnaziŭ şi în şcoala normală «Carol I», o construcţie frumoasă, aşezată la poalele Flămîndeĭ, care a costat maĭ bine de un milion.

In oraş este un spital judeţean, înfiinţat la anul 1864, care a funcţionat regulat cu 18 paturĭ, şi care, pe lîngă suma alocată în budget pentru întreţinere, maĭ are o donaţie a decedatuluĭ Arhimandrit Dionisie Aninoşanu. Pentru spital, s'a construit un noŭ local în anul 1890.

Budgetul oraşuluĭ Cîmpulung se balanţează cu suma de 229868 leĭ la venitурĭ şi la cheltuelĭ.

Intre cheltuelile cele maĭ însemnate, pe care le face comuna, menţionăm:

pentru	şcolĭ	3640 leĭ;
»	cler	29916 »
»	serv. med.	17530 »
»	poliţ.	32030 »
»	lum. oraş.	14240 »

Primăria oraşuluĭ Cîmpulung are contractate următoarele împrumuturĭ la Casa de Depunerĭ:

100000	leĭ	făcut	în anul	1886
200000	»	»	»	1893
100000	»	»	»	1896
200000	»	»	»	1896

Poliţia oraşuluĭ se compune din: 1 cap al poliţieĭ; 1 comisar-director; 2 comisarĭ; 1 comisar special al găreĭ; 4 subcomisarĭ şi 1 agent special.

Un comandant de sergenţĭ, un ofiţer de sergenţĭ, 30 sergenţĭ de zi şi de noapte.

In oraş, de-alungul rîuluĭ Tîrgul, în partea opusă a oraşuluĭ, sunt 17 morĭ pentru măcinat făină de grîŭ şi porumb, şi maĭ multe pive saŭ dîrste pentru bătut postav saŭ dimie. Aci maĭ sunt: o fabrică de salamurĭ a d-luĭ Iohann G. Schuster, o fabrică de hîrtie, proprietatea d-luĭ Stef. Ioanide, în valoare de peste 1 milion leĭ, cu instalaţiunĭ moderne şi unde sunt ocupaţĭ peste 250 lucrătorĭ; o fabrică de var alb şi ipsos, a d-luĭ Victor Socecŭ, cu instalaţiunĭ complecte în această ramură. Peste 100 de lucrătorĭ sunt ocupaţĭ.

Locuitoriĭ din Scheiŭ se ocupă cu facerea de şiţă şi doniţe; iar ceĭ din Vestul oraşuluĭ se ocupă în special cu olăria.

Comerciul, pe lîngă lipscăniĭ, băcăniĭ şi cîrciumĭ, maĭ constă şi din vînzarea produsuluĭ industrieĭ naţionale precum: şiţă, doniţĭ, stofe de lînă, pînzeturĭ, costume naţionale, curelărie, tăbăcărie, olărie, ş. a. Parte din orăşenĭ se maĭ ocupă cu fabricarea ţuiceĭ şi parte cu agricultura. In Cîmpulung sunt 152 pluguri de lemn ţărăneştĭ, 32 pluguri pe fier, 34 rariţe de lemn şi 28 morĭ de apă.

Maĭ e un abatoriŭ cu 16 gherete.

Notiţe istorice. — Dăm aci evenimentele cele maĭ principale carĭ s'aŭ petrecut în Cîmpulung:

Cîmpulungul este unul din oraşele romîneştĭ cele maĭ vechĭ ale Romînieĭ. Existenţa luĭ datează cu mult înainte de întemeierea principatuluĭ Ţărĭĭ-Romîneştĭ. Pe la 1290, Radu Negru Basarab înălţă biserica domnească, pe care apoĭ o înzestră cu moşiĭ şi alte dăniĭ nepotul săŭ, Nicolae Alexandru Basarab (1320—1364).

Mormîntul acestuĭ viteaz domn a fost descoperit în anul 1889, de d. Gr. Tocilescu în interiorul bisericeĭ cîmpulungene. Din inscripţiunea în limba slavonă, comunicată şi interpretată de d-sa în sînul Academieĭ Romîne («Annale», tom. 14, anul 1892), rezultă că Nicolae Alexandru Basarab nu este altul de cît cunoscutul Alexandru Basarab, tatăl luĭ Vladislav şi al luĭ Radu Basarab. Anul morţiĭ sale este 1364. O altă pleatră mormîntală scrisă latineşte a fost semnalată de d-sa în biserica catolică din oraş: este referitoare la *Laurentius, comes de Longocampo, Laurentius, comite de Cîmpulung*, mort în anul 1300. Este cea maĭ vechie inscripţiune din cîte se cunosc pănă azĭ din evul mediŭ.

La Cîmpulung a conăcit Carol al XII-lea, Regele Suedieĭ, la anul 1712, în drumul săŭ de la Piteşti la Törtzburg, după cum se găseşte într'o scrisoare a luĭ Ştefan-Vodă Cantacuzino către Patriarhul Iacob.

La 1737, Iulie 29, în timpul zboruluĭ Sf. Ilie, pe cînd mulţĭ Turcĭ, neguţitorĭ şi militarĭ se aflaŭ la acest zbor, un mic corp de oştire austriacă, sub comanda unuĭ colonel, coboară în Cîmpulung pe la Dragoslavele, măcelăreşte pe toţĭ Turciĭ aflaţĭ în zbor şi oraş, şi se întăresc în întrul murilor mănăstireĭ, ca într'o cetate. Turciĭ aflaţĭ în ţară aleargă la ştirea aceasta şi înving pe Nemţĭ, daŭ foc mănăstireĭ şi oraşuluĭ, în cît, zice cronica, a ars cu mare groază. Turciĭ încriminară pe Cîmpu-

www.dacoromanica.ro

lungenĭ ca complicĭ aĭ Nemţilor şi pe mulţĭ îĭ puseră sub sabie. Vr'o cîţĭ-va anĭ oraşul fu pustiit. Parte din orăşenĭ fugiră în ţara nemţească, parte pribegiră prin Ţara-Romînească şi Moldova, iar ceĭ săracĭ rămaseră pe loc. Cu întoarcerea Cîmpulungenilor la vetrele străbune, eĭ aduseră cu dînşiĭ mulţĭ Romînĭ de pe la satele pe unde se adăpostiseră, şi cu toţiĭ se puseră a ridica Cîmpulungul din noŭ, cu lemne din pădurile oraşuluĭ.

La 1785, în urma revoluţieĭ luĭ Horia şi Cloşca, mulţĭ din Romînii-Ardelenĭ, invinşĭ de trupele austriace (la 28 Fevruarie, 1785), emigrează în Cîmpulung pe moşia oraşuluĭ. Eĭ se învoiră cu capiĭ comuneĭ de atuncĭ, a da pe tot anul cîte 40 banĭ (13 parale şi 1 ban) de fie-care individ. (Cartea Isprăvnicatuluĭ din 1806, Ianuarie 2).

La 1788, iar trecură Nemţiĭ în ţară, suferind şi atuncĭ Cîmpulungeniĭ mult de la dînşiĭ. Şi atuncĭ se arseră mulţime de case, între carĭ cîte-va biserici şi schitul Mărculeşti.

In timpul răscoaleĭ din anul 1821, Cîmpulungul a fost ocupat de Nicolae şi Iorgu, fraţiĭ luĭ Ipsilante, cu parte din ostaşiĭ corpuluĭ ce comandaŭ.

Sub ocupaţiunea rusă dintre 1828—1832, Ioan Văcărescu, care s'a opus amesteculuĭ Rusieĭ în lucrările Adunăreĭ Legislative, privind aceasta ca o călcare a autonomieĭ ţăreĭ, a fost exilat la Cîmpulung, din pricina unor versurĭ cu tendinţă politică.

In anul 1855 găsim în oraş: 36 preoţĭ şi 2 protopopĭ, unul peste plăşile Argeşelul şi Rîurile şi altul peste plaiurĭ şi plasa Podgoria.

Avea 41 boerĭ de neam, 15 mazîlĭ, 469 patentarĭ, carĭ dădeaŭ un venit trimestrial de 6994 leĭ; 659 ţăranĭ contribuabilĭ şi 126 Ţiganĭ emancipaţĭ, carĭ dădeaŭ un venit anual de 76126 leĭ vechĭ şi 32 parale.

Pentru moşiile locuite, nelocuite şi contribuţia drumurilor, se plătea anual 37045 leĭ şi 4 parale.

In Cîmpulung, cu suburbiile, eraŭ 80 care cu 4 boĭ, 145 care cu 2 boĭ, 9 care cu 3 şi 2 caĭ, 1893 vacĭ şi viţeĭ; 16 militarĭ, 10 dorobanţĭ, 8 fabricĭ de pieĭ cu venit anual 1960 leĭ, 19 morĭ cu venit anual 11400 leĭ, 7 dîrste cu venit 1700 leĭ, 8 pive cu venit 1050 leĭ, 24 olăriĭ cu venit 16000 leĭ, 5 povernĭ cu venit de 500 leĭ, 29 morarĭ şi dulgherĭ, 17 cizmarĭ, 21 zidarĭ şi 44 fierarĭ.

Şcoala naţională se frecuenta de 140 elevĭ.

Spitalul avea 20 paturĭ.

S'aŭ altoit 90 copiĭ; s'aŭ născut 270 şi aŭ murit 147.

Făcîndu-se recensămîntul populaţiuneĭ, s'a constatat că avea 6215 suflete, afară de suburbiĭ. Case în raionul oraşuluĭ eraŭ 835 şi 1256 cu cele din suburbiĭ. Venitul oraşuluĭ se urca anual la 1000 de galbenĭ.

In Cîmpulung s'aŭ născut: C. D. Aricescu, Iorgulescu, Nicolae Rucăreanu şi primul legist din timpul Regulamentuluĭ (1830), Urianu, care, murind la 1854, a lăsat şcoaleĭ primare de băeţĭ No. 1 din oraş, o bibliotecă destul de însemnată.

Privilegiele oraşuluĭ.— Oraşul Cîmpulung, fiind la loc de munte, zic hrisoavele oraşuluĭ, şi nutreţul orăşenilor cu greŭ de procurat în aste locurĭ pietroase şi păduroase, unde nu se putea pune plugul, toţĭ Domniĭ, văzînd nevoile ce eraŭ pe bieţiĭ locuitorĭ, din cauza luptelor pentru independenţă şi a emigrărilor pentru frica de barbarĭ, aŭ dotat com. Cîmpulung cu diferite privilegiĭ, sancţionîndu-le cu semnăturĭ domneştĭ şi boereştĭ, cu sigiliĭ şi cu anateme teribile în potriva celor ce din lăcomie saŭ răutate s'ar încerca a le nimici, saŭ a le modifica măcar.

Prin aceste hrisoave, comuna Cîmpulung era scutită:

De dare de lemne şi de fîn la Crăciun funcţionarilor Domnuluĭ şi aĭ statuluĭ (hrisovul luĭ Mircea al II-lea din 20 Fevruarie, 1559).

De găleată, de slujba domnească, de vama pîrcălabilor de oraş şi judeţ, pentru orĭ-ce ar vinde saŭ ar cumpăra Cîmpulungeniĭ (hrisovul luĭ Radu al XI-lea, din 7 Maiŭ, 1616).

De vama de pită de la bîlciul Sf. Ilie, cum şi de vama de cal, de boŭ, de oaie, de pătură, de peşte şi de alte lucrurĭ, ce se desfac de locuitorĭ la ăst bîlciŭ (hrisovul luĭ Mateiŭ-Basarab, din 12 Aprilie, 1636).

De vama pentru orĭ-ce ar vinde şi ar cumpăra Cîmpulungeniĭ la cîmp (în bîlciurile din Principat) «de la alţĭ oamenĭ din ţară să ia vamă iar de la orăşenĭ nu, după vechea datină şi după coprinsul tuturor hrisoavelor şi al mănăstireĭ luĭ Mateiŭ Basarab din oraşul Domnieĭ mele Cîmpulungul» (hrisovul luĭ Gheorghe Ghica I, din 21 Ianuarie, 1660).

«De birul de taler, de miere, de ceară, de seŭ, de potvadă, de caĭ, de olac şi de slujbele şi mîncăturile cîte sunt peste an în ţara Domnieĭ mele, nicĭ o supărare să nu aibă orăşeniĭ Cîmpulungenĭ» (hrisovul luĭ Grigorie Ghica, din 21 Aprilie, 1662).

De fumăritul şi căminăritul pescarilor (cartea Brîncoveanuluĭ, din 14 Octombrie, 1703).

www.dacoromanica.ro

«De goştinărit pentru 1000 rîmătorĭ trecuţĭ de Cîmpulungenĭ în Austria pe la schela Dragosloveni să nu plătească eĭ vamă» (cartea luĭ Const. Mavrocordat, din 31 Martie, 1733).

De olăcărit (cartea luĭ Mih. Racoviţă, din 13 Iunie, 1742).

De carele de oaste, de rupturĭ şi satarale ce sunt pe silиştĭ, de birul lefilor, de birul oştilor, de birul cailor, de birul untuluĭ şi al meiuluĭ, de toate dăjdiile şi orînduelile ce ar eşi din visteria domnească (hrisovul luĭ Şerban Cantacuzino, din 31 Iulie, 1688).

«De orĭ-ce mărunţiş vînd eĭ pe la tîrgurile din judeţ şi ţară» (hrisovul luĭ Mihail Racoviţă).

Pe lîngă acestea, accizariĭ nu puteaŭ întîrzia în Cîmpulung, ca aiurea, de cît de la Maiŭ pănă la Septembrie; pe cînd în alte părţĭ şedeaŭ maĭ tot anul, în sarcina locuitorilor, ca slujbaşĭ domneştĭ (cartea luĭ Const. Brîncoveanul, din 22 Octombrie, 1700).

După cum am spus, orăşeniĭ se îndeletniceaŭ maĭ mult cu chirigeria. Eĭ, după cartea luĭ Const. Brîncoveanu, aveaŭ dreptul înaintea tutulor să încarce mărfurile ce se descărcaŭ în oraş, destinate pentru Austria, saŭ cele ce coboraŭ pentru Romînia, pe la schela Dragoslavele. După ce orăşeniĭ împlineaŭ suma dorită, restul mărfeĭ se putea încărca şi de chirigiĭ din Muscel, saŭ de aiurea.

Pe lîngă acestea, nicĭ un funcţionar d'aĭ Tronuluĭ saŭ d'aĭ statuluĭ, nicĭ boier, nicĭ negutitor, nicĭ ţăran, nimenea, cu un cuvînt, n'avea voie a cumpăra de la orăşenĭ nicĭ case şi locurĭ în oraş, nicĭ delniţă la cîmp şi la viĭ, nicĭ livezĭ în muscele, nicĭ vad de moară; în scurt, proprietatea mişcătoare nu putea vinde moşneanul Cîmpulungean la străinĭ, ci orăşean la orăşean. (Hrisovul luĭ Radu al XI-lea, din 7 Maiŭ, 1615).

La întîmplare de moarte a verĭ-unuĭ moşnean, datoria mortuluĭ către boerĭ, negutitorĭ saŭ ţăranĭ (ce nu făceaŭ parte din comună) se plătea acestora de moştenitoriĭ răposatuluĭ. Creditoriĭ nu se puteaŭ despăgubi cu proprietăţile debitoruluĭ. In lipsă de moştenitorĭ, comuna vindea prin licitaţie la orăşenĭ toată averea mortuluĭ şi din baniĭ strînşĭ se plăteaŭ datoriile luĭ; iar restul se da la biserica unde odihnea ţărîna familieĭ luĭ, spre pomenirea sufletuluĭ săŭ.

Cu toate acestea, acest aşezămînt s'a desfiinţat încă de pe la anul 1750, de chiar orăşeniĭ Cîmpulungenĭ prin vînzările de locurĭ şi case în oraş, de fînete şi ogrăzĭ cu prunĭ în muscele, de viĭ şi livezĭ cu prunĭ la Văleni, de ferăstrae, de vaduri, de moară, etc.

Străiniĭ n'aveaŭ voie a se negutitori cu nemic în oraş (hrisovul luĭ Mihail Racoviţă, din 15 Ianuarie, 1742). Mărfurĭ portative (tolbaşĭ) şi mărfurĭ străine şi scumpe (giuvaeruri şi şaluri) nicĭ chiar în casele particularilor nu se putéaŭ desface între 1750 şi 1821. Negutitoriĭ, cu mîna pîrgarilor scoteaŭ afară din oraş pe ceĭ ce veneaŭ să-ĭ păgubească în interesele lor, asemenea cu meseriaşiĭ, rachieriĭ, etc. Spre exemplu: cel ce voia să vînză în oraş vin, de ar fi fost chiar omul luĭ Vodă saŭ al Banuluĭ, trebuia, ca să fie tolerat, să lase butia seacă pe seama comuneĭ şi cuvîntul era, ca să poată trece orăşeniĭ vinul lor din Văleni, Ciocăneşti şi Nucet, ce nu-l puteaŭ trece la viĭ toamna şi primăvara.

Aceste privilegiĭ, zic hrisoavele toate, «datu-s'aŭ judeţuluĭ, celor 12 pîrgarĭ, preoţilor şi tutulor orăşanilor de la mare pănă la mic, cîţĭ sunt moşnenĭ aĭ oraşuluĭ Cîmpulung şi feciorilor lor cîţĭ Dumnezeŭ le va dărui».

Indatoririle comuneĭ către tron şi stat. — Pentru toate privilegiile şi drepturile de care se bucura, com. Cîmpulung era obligată către Domn şi Visterie, la tributul legitim. Acest bir creştea orĭ scădea, după Domnĭ, după boerĭ şi după împrejurărĭ, şi iarăşĭ după voinţa lor se regula termenul plăţeĭ luĭ.

Pănă la 1716, comuna nu cunoştea alt impozit din partea guvernuluĭ de cît tributul legitim. Aşa de ex., sub Grigorie Ghica, tributul anual pe cap era de un galben, plătit în două rînduri, la Sf. Gheorghe şi la Sf. Dumitru.

Domniĭ grecĭ împovărară comuna cu «diferite dajdiĭ» încît rămase oraşul la «multă lipsă şi sărăcie» (după zisa hrisoavelor) şi «văzînd Domnia mea», zice Şerban Cantacuzino, în hrisovul din 1 Iulie, 1688, «că pentru multul greŭ ce aŭ asupra lor vor să se risipească şi să fugă orăşenii, şi jeluindu-se că aŭ mare pas de la dregătoriĭ ce merg cu slujbe acolo şi de la slugile lor, că le fac multă cheltueală şi mult catahrisis, luînd maĭ mult de cît dăjdiile ce sunt datorĭ a da eĭ la vistiera Domnieĭ-mele; drept aceea m'am milostivit Domnia-mea de i-am ertat pentru sărăcia lor, pentru-că aŭ venit de s'aŭ tocmit cu Domnia-mea de şiaŭ luat ruptoare să aibă a da la cămara Domnieĭ-mele, la Sf. Gheorghe şi Sf. Dumitru, iproci, şi la vremea haraciuluĭ să dea şi eĭ ca cele-l'alte oraşe la vremea aceea, iar afară de acestea, nimic; de toate bună pace să aibă. Decĭ, voĭ toţĭ, slu-

www.dacoromanica.ro

gile Domnieĭ mele, şi voĭ boerĭ marĭ şi slugile voastre şi voĭ slujbaşĭ aĭ ţăreĭ, să vă feriţĭ de acest oraş al Domnieĭ mele, căcĭ eĭ îşĭ daŭ ruptorile deosebit şi nu sunt amestecaţĭ cu ţara; căcĭ cine s'ar ispiti a le face verĭ-un răŭ peste cartea Domnieĭ-mele, acela să ştie bine că mare scîrbă şi rea pedeapsă va trece de către Domnia-mea. Pentru-că aşa e porunca Domnieĭ-mele.»

Sub Brîncoveanu plătea comuna un fiorin în 5 rînduri: la Sf. Dumitru, la Sf. Gheorghe, la seama cea mare, la haraciu şi la adausul haraciuluĭ (hrisovul din 17 Sept., 1702).

Sub Ion Mavrocordat, fiorinul se plătea în patru rînduri: la Sf. Gheorghe, la Sf. Dumitru, la al treilea şi la al patrulea sfert (hrisovul din 8 Martie, 1717).

Sub Nicolae Mavrocordat, plata comuneĭ «era plătită în 7 rînduri: la dajdia haraciuluĭ (tributul Porţiĭ), la a doua seamă, pentru plocoanele Bairamuluĭ, pentru cheltuelile visterieĭ, pentru lipsa haraciuluĭ, pentru cheltuiala... (şters) i a slugilor Domnieĭ-mele şi pentru dajdia lefilor» (cartea din 20 Martie, 1730).

La 1794, comuna vărsa în casa statuluĭ 1287 leĭ, pentru 408 tributarĭ. Pentru oerit şi dijmăiit daŭ eĭ o mică sumă; asemenea şi pentru olăcăriile şi podvezile domneştĭ.

La acestea, de la 1750 se adaugă ploconul în numerar al mareluĭ postelnic, care dimpreună cu tributul şi podvezile era un jug foarte greŭ pentru cetăţenĭ. Aceasta fu una din cauzele risipireĭ oraşuluĭ în maĭ multe rînduri şi a fugireĭ ţăranilor cu grămada din Romînia în Turcia.

Catolicii. — Prin catolicĭ Cîmpulungeniĭ înţeleg Saşĭ, şi Ungurenĭ maĭ cu seamă, numiţĭ Papistaşĭ. Eĭ fură aduşĭ în Cîmpulung la 1290, de Negru-Vodă şi se înmulţiră în scurt timp, graţie protecţieĭ Doamneĭ Ana, soţia luĭ Negru-Vodă şi a Doamnelor catolice ce stătură în urma eĭ pe tronul Negrilor.

Catoliciĭ aceştia — scrie d-l G. Ionnescu-Gion în «Romînia în secolul al XVII-lea»,—de neam Saşĭ, pe la 1640, nu maĭ vorbesc limba lor, ci romîneşte. Eraŭ vr'o 400 suflete catolice, carĭ, din cauza lipseĭ de preoţĭ catolicĭ, trecuseră odată la luteranizm şi apoĭ reveniră la catolicizm prin stăruinţele preotuluĭ Giovenale Falco, care se afla la 1640 în Cîmpulung, şi vorbea bine romîneşte.

Domniĭ grecĭ protejară pe catolicĭ, dotînd Bărăţia cu proprietăţĭ, cu drepturĭ şi privilegiĭ. Influenţa Austrieĭ în ţară contribui mult la înmulţirea catolicilor. Cu timpul, numărul lor a descrescut că azĭ abia aŭ remas numaĭ cîte-va familiĭ.

Monumente istorice.— Din rămăşiţele vechimeĭ, însemnăm:

1. Ruinele cetăţiĭ romane numite astă-zĭ Grădiştea, unul din castelele care apăraŭ valul saŭ troianul ce pleacă de la Flămînda, lîngă Turnu-Măgurele şi trece prin Piteşti şi Cîmpulung în Transilvania pe la Bran.

2. Biserica de mir întemeiată de Radu Negru la 1290 şi prefăcută în mănăstire de Mateiŭ Vodă Basarab, în anul 1636.

3. Ruinele vecheĭ mănăstirĭ a Franciscanilor, numite pănă astăzĭ *Kloaşter*.

4. Biserica catolică din str. Negru-Vodă, cu înscripţiunea latinească din anul 1300.

5. *Crucĭ de piatră în Cîmpulung.*— Prin uliţele oraşuluĭ, prin curţile bisericilor şi prin grădinile particularilor, se găsesc mulţime de crucĭ şi crucioae vechĭ, pe carĭ D-l Grigore Tocilescu, a dispus să se conserve în Muzeul ce s'a înfiinţat de D-sa «în acel vechiŭ şi interesant oraş, ce trecea drept primul scaun al voevodatuluĭ romîn», după cum se exprimă în raportul săŭ din 24 August, 1890, publicat în «Monitorul oficial».

Vom indica cîte-va din ele, după D-sa:

a) Crucea luĭ Duca-Vodă, din 1672, conţinînd privilegiile încă din vechime ale oraşuluĭ Cîmpulung. Această cruce este astă-zĭ zidită în casa d-luĭ Nae Ionescu-Berechet, din Strada Negru-Vodă, No. 84. Inscripţiunea după cele-l'alte feţe nu s'a putut citi, fiind astupată cu zid.

Răpausatul C. D. Aricescu, în cartea sa, «Istoria Cîmpulunguluĭ» dă coprinsul inscripţiuneĭ acesteĭ crucĭ istorice, reparată pentru a patra oară şi numită Crucea-Jurămîntuluĭ:

«Intru numele tatăluĭ şi al fiuluĭ şi al duhuluĭ Sf. ridicatu-s'a această cinstită şi Dumnezeiască cruce întru slava şi cinstea Naşteriĭ Domnuluĭ nostru Isus Hs. şi întru pomana Domnieĭ mele, Eŭ, Duca Voevod, şi a Doamneĭ Domnieĭ mele, Anastanca, şi a fiuluĭ Domnieĭ mele, Ion Constantin V. V.

Văzînd Domnia mea mila oraşuluĭ Cîmpulung, cum să fie ertat de vama de pîine, să nu dea vamă domnească aşi şederea şi orăşanĭĭ să nu dea vamă pentru orĭ-ce vor vinde, cum a fost ertaţĭ de răposatul Negru V. V., cînd a fost leatul 6723 (1215 ?) şi de Alexandru V. V. Iliaş fost-a leatul 7135 (1627) şi de alţĭ bătrînĭ răposaţĭ Domnĭ, precum scrie în cărţile cele bătrîne şi în pisania sfinteĭ manăstirĭ, care este pusă d'asupra uşeĭ biserieeĭ, întărită de repausatul Mateiŭ V. V. cu mare blestem.

Iar cînd a fost acuma, în zilele Domnieĭ mele, venit-aŭ judeţul cu oraşanĭĭ cu jalbă la Domnia mea, spuind cum că le strică calugărĭĭ mila oraşuluĭ, ce aŭ avut de la alţĭ batrînĭ Domnĭ.

Drept aceea, Domnia mea văzînd cărţile cele batrîne şi ce scrie în pisania sf. manăstirĭ, Domnia mea încă am în-

www.dacoromanica.ro

tărit mila cu această cinstită cruce, ca să fie ertaţi.

Aşişderea şi pentru judecata oraşuluĭ, pe orăşenii să-ĭ judece Judeţul cu 12 pîrgarĭ şi cu bătrîniĭ oraşuluĭ; iar călugăriĭ saŭ pîrcălabiĭ saŭ măcar alţĭ să n'aibă a se amesteca ca să strice judecata şi obiceiurile lor ce aŭ fost de la alţĭ bătrînĭ Domnĭ; ci toate legile şi judecăţile lor să fie stătătoare; şi nicĭ judeţul să nu aibă voie a lua vamă de la orăşeniĭ ceĭ ce vor vinde, cum nicĭ Domnia mea, de acestea toate cîte scriŭ maĭ sus.

Iar cine nu va intrări mila, să fie proclet şi anatema; şi ispravnic a fost Andrea Judeţul cu 12 pîrgarĭ.

Decembrie 25, 7180 (1673)».

b) O cruce, copie după crucea luĭ Duca-Vodă, făcută în anul 1790, de către Judeţul Nicolae Cocoş. Această cruce are lungimea de 2,60; lăţimea 1,03 şi grosimea 0,32, şi se află în curtea caselor luĭ N. Ionescu-Berechet.

c) Crucea de lîngă lagărul roman Jidova, apoape de puţul de la şosea, cu inscripţiune slavonă, din 1661.

d) Crucea din dreptul Văeĭ-Drînceştilor, cu inscripţia romînă, din timpul luĭ Grigorie Vodă Ghica.

e) Crucea din curtea bisericeĭ Scheiul, din anul 1675, în limba romînă.

f) Crucea de la drum, cum scoborĭ din curtea bisericeĭ Scheiul, anul nu se ştie, fiind piatra îngropată în pămînt.

g) Crucea din ograda luĭ Dumitru Soare, strada Negru-Vodă (Scheiul), cu inscripţiune în limba slavonă, din anul 1615.

h) Crucea din strada Negru-Vodă, în dreptul bisericeĭ Valea, cu inscripţiune slavonă.

i) Crucea din curtea bis. Valea din timpul luĭ Şerban-Vodă.

j) Crucea din strada Negru-Vodă, în dreptul caseĭ Urlăţeanu, romînească, din timpul luĭ Const. Vodă-Brîncoveanu.

l) Crucea din curtea bisericeĭ Şubeşti, slavonă, din timpul luĭ Mihaiŭ-Viteazul.

m) O piatră cu inscripţiune, la fîntîna luĭ Bumbulicĭ, strada Mateiŭ-Basarab (Gruiul), căzută jos în apă.

n) Crucea de la Gh. Mihăescu, strada Mateiŭ - Basarab, din anul 1660.

o) Fragment de cruce în apropiere de cea precedentă.

p) Altă cruce romînească din 1725, lîngă localul şcoaleĭ de băeţĭ.

De însemnat e şi pisania săpată pe piatra de la schitul Mărculeşti (Flămînda), din anul 1765, care se află în curtea poliţieĭ. De asemenea baniţa de piatră de 440 ocale, cu inscripţiunea săpată în 1 Ianuarie 1825, cu ocaziunea venireĭ luĭ Grigorie Vodă Ghica, în judeţul Muscel.

Cîmpulungul, *staţie de dr.-d.-f.*, jud. Muscel, pl. Dîmboviţa, comuna Cîmpulungul, pe linia Goleşti-Cîmpulung, pusă în circulaţie la 1 Iulie, 1887. Se află la 6.9 kil. de Schitul-Goleşti. Înălţimea d'asupra nivelului mării e de 570^{m},61. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 430528 leĭ, 5 banĭ.

Cîmpulungul, *pădure*, supusă regimului silvic, com. Valea-Mare, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel, compusă din stejar, fag, carpen, jugastru, ulm, frasin şi plop, avînd, împreună cu trupul de pădure Aninoasa, 75 hect.

Cîmpulungul. (V. Tîrgul, rîŭ, jud. Muscel).

Cîmpulungeanca, *com. rur.*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., pe rîul Cîlnăul.

Şi-a luat numele de la muntele Cîmpulungeanca; înainte se numea Cărănăul, de la muntele Cărănăul.

Este aşezată în partea de V. a judeţuluĭ, la 25 kil. spre N.-V. de oraşul Rîmnicul-Sărat, şi în partea N.-V. a plăşeĭ, la 21 kil. spre N.-V. de com. Sgîrciţi, reşedinţa plăşeĭ. Comunele învecinate sunt: Pardoşi şi Mărgăriteşti, la 6 kil.; Valea-Sălcieĭ, la 8 kil.; Valea-Raţeĭ, la 9 kil.

Se mărgineşte la E. cu Pardoşi, de care e despărţită prin Cîlnăul; la S. cu Mărgăriteşti; la N. cu Valea-Sălcieĭ; la V. cu Niculeşti şi Săruleşti, din jud. Buzăŭ, de care e despărţită prin dealul Cîmpulungeanca.

Este brăzdată la V. de culmile Cîmpulungeanca şi Cărănăul, la N. de dealul Valea-Sălcieĭ, la S. şi V. de dealul Homocioaia.

Rîul Cîlnăul, cu afluentul săŭ Groapa-Mare, o udă la E., curgînd de la N. la S. In interiorul comuneĭ este o baltă cu richiţĭ; 2 puţurĭ şi 5 fîntînĭ.

Cătunele carĭ o compun sunt: Cîmpulungeanca, reşedinţa, la S. şi Cărănăul la N.

Suprafaţa sa e de 1000 hect., din carĭ 900 hect. ale locuitorilor, (150 vatra comuneĭ) şi 100 hect. ale proprietăţiĭ private.

Populaţia e de 104 familiĭ, cu 566 suflete, din carĭ 286 bărbaţĭ, 280 femeĭ; 208 căsătoriţĭ, 352 necăsătoriţĭ, 6 văduvĭ. Ştiŭ carte 28 persoane.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, zidită în anul 1837 de locuitoriĭ comuneĭ; posedă 17 pogoane pămînt şi e deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser; o şcoală de băeţĭ, fundată de comună în 1888, cu 1 învăţător şi 32 eleviĭ.

Comuna are 500 hect. arabile, 270 hect. imaş, 200 hect. pădure, 4 hect. viĭ, 20 hect. fineţe, 6 hect. teren neproductiv.

www.dacoromanica.ro

Locuitorii aŭ: 50 pluguri; 1020 capete de vite, din cari: 90 boi, 65 vaci, 6 cai, 8 epe, 800 oi şi 20 rîmători.

In comună sunt 2 comercianţi, 1 băcan şi 1 cîrciumar.

Căi de comunicaţie sunt drumurile vecinale: spre Săruleşti; spre Valea-Sălcieĭ-Jitia; spre Mărgăriteşti-Valea-Raţeĭ-Racoviţeni; spre Pardoşi-Băbeni-Rîmnicul-Sărat. Valea-Cîlnăului e cel mai bun drum.

Comuna are 104 contribuabili. Veniturile sunt de 799 lei şi 69 bani anual.

Cîmpulungeanca, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., cătunul de reşedinţă al comuneĭ Cîmpulungeanca. Inainte se numea Cărănăul, de la piscul de deal lîngă care se află; acuma l'a luat pe acela al culmeĭ întregĭ, care o brăzdează în partea de V. Este aşezat în partea de S. a comuneĭ, la poalele culmeĭ şi dealuluĭ Cîmpulungeanca, pe pîrîul Cîlnăul. Are o întindere cam de 700 hect., cu o populaţie de 80 familiĭ, saŭ 300 suflete, din carĭ 90 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 20 persoane. Are o biserică, deservită de 1 preot, 1 dascăl şi 1 cîntăreţ; tot aci se află şi şcoala comuneĭ. Numele de Cărănăul ce l'a avut în vechime, a rămas numaĭ pentru cât. Cărănăul, care se află aşezat în partea de N. de el.

Cîmpulungeanca, *subdivizie* a cât. Petrăcheşti, din com. Niculeşti, jud. Buzăŭ, avînd şi dînsa o altă subdivizie, Pe-Vale, unde se află cîte va case.

Cîmpulungeanca, *culme de dealurĭ*, jud. Buzăŭ şi R.-Sărat, ce se desface din muntele Dinul saŭ Ţuţuiul şi se întinde spre S., prin judeţul R.-Sărat, plaiul Rîmnicul şi plasa Rîmnicul-d.-s. Este aşezată în partea de V. a judeţuluĭ R.-Sărat şi servă, pe o întindere de maĭ bine de 40 kil., ca hotar între acest judeţ şi Buzăul. Principalele vîrfurĭ din această culme sunt: Dinul saŭ Ţuţuiul, cu 870 metri înălţime, apoĭ Carpenul-Cumătra, Goicelul, Tătarul, Cărănăul, Cîmpulungeanca, Homocioaia, Dămieni, Hîrboca şi Clociţi. Se întinde printre afluenţiĭ rîuluĭ Slănicul (afluent al Buzăuluĭ), şi aceĭ aĭ Cîlnăuluĭ, afluentul săŭ. De o parte şi de alta, lasă o mulţime de ramificaţiunĭ, carĭ brăzdează partea estică a plaiuluĭ Slănicul (din jud. Buzăŭ), şi partea vestică a plaiuluĭ Rîmnicul şi plăşeĭ Rîmnicul-d.-s. din jud. Rîmnicul-Sărat. Principalele sunt: Dealul-Cîlnăuluĭ, Fundul-Cîlnăuluĭ, Valea-Sălcieĭ, Modreni şi Lacul, în jud. Rîmnicul-Sărat; Gărătucul, Cîmpulungul, Homocioaia, Fundul-Dămieni, Clociţi şi Blejani, în jud. Buzăŭ. In partea de N. e acoperit cu pădurĭ, la mijloc cu păşunĭ, şi la S. cu semănăturĭ.

Cîmpulungeanca, *vîrf*, în culmea Cîmpulungeanca, judeţul R.-Sărat, plasa Rîmnicul-d.-s., com. Cîmpulungeanca, în partea de V. a comuneĭ. E acoperit cu pădurĭ şi păşunĭ multe.

Cîmpulungeanca, *moşie*, în comuna Niculeşti, judeţul Buzăŭ, fostă a statuluĭ, pendinte de Episcopie. Are 560 hect., din care 190 hect. arabile, 150 hect. fîneaţă, 96 hect. izlaz, 38 hect. pădurea Capota, restul livede şi sterp.

Cîmpulungeanca, *proprietate* a statuluĭ, pe care s'aŭ împroprietărit locuitoriĭ cătunuluĭ Măneşti, com. Berevoeşti-Ungurenĭ, plaiul Nucşoara, jud. Muscel.

Cîmpulungeanca, *izvor*, în comuna Niculeşti, cât. Petrăcheşti, jud. Buzăŭ. Incepe din Dealul-Cîmpulungenceĭ şi se scurge în rîul Slănicul.

Cîmpulungeanuluĭ (Pîrîul-), *afluent* al Sasceĭ-Marĭ, judeţul Suceava.

Cîmpulungenceĭ (Vîrful-), *colină*, în com. Niculeşti, jud. Buzăŭ, pe hotarul despre Rîmnic, avînd 481 m. înălţime; punct trigonometric. Din acest vîrf pleacă maĭ multe ramificaţiĭ, din care una merge spre Podul-Munceĭ, alta spre Petrăcheşti, iar altele în jud. Rîmnic, purtînd toate numele de Dealul-Cîmpulungenceĭ.

Cîmpurelul (Odaia-Pitaruluĭ), *sat*, face parte din com. rur. Dobreni-Cîmpurelul, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Este situat la S. de Dobreni, cam la egală distanţă între rîul Argeş şi rîul Sabarul.

Se întinde pe o suprafaţă de 510 hect., cu o populaţie de 505 locuitorĭ. Familia D. Gr. Ghica are 276 hect. şi locuitoriĭ 234 hect. Proprietarul cultivă 212 hect. (15 izlaz, 15 vie, 34 pădure). Loc. cultivă 145 hect. (9 sterpe, 59 izlaz, 22 vie).

Are o biserică, cu hramul Vinerea-Mare, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ. In sat e 1 maşină de treerat cu aburĭ şi 4 poduri stătătoare.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 368 şi al celor micĭ de 566.

Cîmpurile, *com. rur.*, în pl. Zăbrăuţul, jud. Putna.

www.dacoromanica.ro

Comuna Cîmpurile este situată pe ambele laturi ale Şuşiţeĭ şi ale afluentuluĭ săŭ Crimineţul.

Marginile acesteĭ comune sunt: la N. judeţul Bacăŭ, la E. comuna Răcoasa, la S. Vizantia şi la V. Soveja, peste apa Şuşiţeĭ.

Distanţa comuneĭ de sub-prefectura plăşeĭ e de 26 kil., iar de capitala judeţuluĭ de 54 kil. Comuna este udată de pîrîul Şuşiţa şi de pîrîiaşele Vladul, Valea-Babeĭ, Crimineţul, Dracia-Mare şi Mică, Rădoaia, Ungurul, Lupaşcul, Voineagul, Vînătorul, Grajdul, Giurgea, Sărăţelul, Săratul, Pueşti, Flămîndul, Lărguţa, Podobitul şi Merioara. In muntele Răchitaşul, de pe teritoriul eĭ, se află locul numit Comoara-luĭ-Bucur, unde este un mare sipot.

Comuna Cîmpurile e formată din următoarele cătune:

Cămpurile-d.-j., Cămpurile-d.-s., Ciurucul, Gura-Văieĭ, Roşculeşti şi Rotileşti.

Populaţiunea după cel din urmă recensămînt, e de 705 capĭ de familie, cu 2564 suflete, din carĭ 1283 bărbaţĭ şi 1281 femeĭ.

Această populaţie se împarte ast-fel: 1163 neînsuraţĭ (632 bărbaţĭ, 531 femeĭ), 1234 însuraţĭ, 167 văduvĭ (34 bărbaţĭ, şi 133 femeĭ); 2530 Romînĭ, 1 Grec, 12 Unguri, 1 Rus şi 20 de alte diferite naţionalităţĭ; 2532 ortodoxĭ, 12 catolicĭ, 19 mozaicĭ şi 1 armean. Sunt 511 agricultorĭ, 1 meseriaş, 14 comercianţĭ, 15 avînd profesiunĭ liberale, 282 muncitorĭ şi 30 servitorĭ.

Ştiŭ carte 197 persoane, dintre carĭ: 191 bărbaţĭ şi 6 femeĭ.

Numărul caselor de locuit e de 650.

Este o biserică parohială, cu hramul Adormirea, în satul Cîmpurile-d.-j. (Parohia Cîmpurile-d.-j.); una, filială, în Ciuruc, cu hramul S-ta Paraschiva şi două filiale (făcînd parte din parohia Valea-Babeĭ), una în Rotileşti, cu hramul Sf. Nicolae şi alta în Cîmpurile-d.-s., cu hramul Adormirea.

Instrucţiunea publică se predă într'o şcoală mixtă, situată în căt. Cîmpurile-d.-j. E frecuentată de 23 copiĭ. Pentru întreţinerea eĭ, comuna cheltueşte 402 leĭ anual.

Budgetul pe anul 1893—94 a fost de 6411 leĭ la venitурĭ, şi de 6059 leĭ, 64 b. la cheltuelĭ. Sunt 459 contribuabilĭ.

Teritoriul cultivabil al comuneĭ este de 500 hect., iar restul este: 760 hect. fîneţe şi 1750 izlaz.

Un sfert din întinderea comuneĭ e acoperit de pădure.

Ele sunt exploatate de locuitorĭ, pentru lemne de foc şi cherestea. Parte din loc. se ocupă cu facerea de şindrilă în pădurile de la Caşin şi Lepşa.

In comună sunt: 16 fabricĭ de rachiŭ de prune, 2 fierărиĭ, 8 lemnarĭ, 6 morarĭ, 1 cizmar, 1 pivă, 2 vărarĭ, 2 brînzarĭ, 1 brutărie, 1 cîrciumă şi alţĭ 5 comercianţĭ diferiţĭ.

Bîlciurĭ se fac: la Dumineca-Tomeĭ, la Înălţare şi în zilele de 25 Martie, 29 Iunie, 15 August, 8 Septembrie şi 8 Noembrie.

Comunicaţia se face printr'o şosea comunală care merge paralel cu Şuşiţa şi pune Cîmpurile în legătură la E. cu com. Răcoasa şi la S.-V. cu Soveja.

In muntele Răchitaşul de pe teritoriul acesteĭ comune se află locul numit Comoara-luĭ-Bucur, de unde izvoreşte un şipot mare.

Cîmpurile-de-Jos, *sat*, în com. Cîmpurile, pl. Zăbrăuţul, jud. Putna. Acest cătun este aşezat pe malul Şuşiţeĭ, din sus de cătunul Ciurucul.

Are o populaţiune de 836 suflete, carĭ locuesc în 235 case. Se află o biserică parohială, cu hramul Adormirea; o şcoală mixtă, frecuentată de 14 copiĭ (12 băeţĭ şi 2 fete). Comuna Cîmpurile cheltueşte 402 leĭ anual pentru întreţinerea şcoaleĭ.

Cîmpurile-de-Jos, *parohie*, în com. Cîmpurile, pl. Zăbrăuţul, jud. Putna, formată din o biserică parohială, cu hramul Adormirea, în căt. Cîmpurile-d.-j. şi din o biserică filială, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, în cătunul Ciurucul.

Cîmpurile-de-Sus, *cătun*, în comuna Cîmpurile, pl. Zăbrăuţul, jud. Putna. Se află aşezat pe malul Şuşiţeĭ, la locul unde aceasta primeşte pîr. Crimineţul.

Are o populaţiune de 634 suflete, carĭ locuesc în 160 case. Este aci o biserică filială, cu hramul Adormirea, ce ţine de parohia Valea-Babeĭ.

Cîndeasca, *sat*, face parte din com. rur. Belciugatele-Cojeşti, pl. Mostiştea, jud. Ilfov. Este situat la E. de Belciugatele, la vărsarea văeĭ Sarul în valea Mostiştea, lîngă şoseaua judeţeană Bucureşti-Brăila.

Se întinde pe o suprafaţă de 1165 hect., cu o populaţie de 185 locuitorĭ. D-l C. Cioflan are 1000 hect. şi loc. 165 hect. Proprietarul cultivă 700 hect. (100 hect. sterpe, 75 hect. izlaz, 125 hect. pădure). Locuitorĭĭ cultivă tot terenul.

In sat este un heleşteŭ. Comerciul se face de 1 cîrciumar. Numărul vitelor marĭ e de 262 şi al celor micĭ de 609.

Cîndeni, *cătun*, al com. Băbiciul,

www.dacoromanica.ro

pl. Ocolul, jud. Romanați. E situat la N. de satul Băbiciul, pe malul Oltuluĭ, unde acesta formează o insulă mică.

Cîndești, *com. rur.*, în pl. Sărata, județul Buzău, situată pe malul drept al rîuluĭ Buzăul, la distanță de or. Buzău de 14 kil. Limitele sale sunt: La N., începe din muntele Cerbuluĭ și merge pe hotarul pădureĭ Unguriul pănă în hotarul moșieĭ Palanca, pe care se lasă în apa rîuluĭ Buzăul; la E., se hotărește cu rîul Buzăul, pe albia căruia merge pănă la Morile-Călugărești; la S., începînd din albia rîuluĭ Buzăul, apucă pe hotarul moșieĭ Cîrlomănești (Gura-Izvoruluĭ), pe care merge pănă în pădurea Lunceni-Nisipoasa; la V., merge pe hotarul acesteĭ păduriĭ, pănă dă în muntele Cerbul. Suprafața sa e de 2530 hect., din carĭ 840 hect. arabile, 1020 hect. pădure, 58 hect. fîneață, 307 hect. izlaz, 142 hect. livezĭ, 80 hect. viĭ și 83 hect. sterpe. Proprietățĭ maĭ însemnate sunt: Cîndești-d.-j., Cîndești-d.-s., apoĭ sfoara Cîndești (particulare); statul are sforile: Moara-Părăsită și Morile-Schituluĭ-Ciolanul. Terenul este accidentat, fiind format în mare parte din dealurĭ și coline. E avut în substanțe minerale și maĭ cu seamă în cărbunĭ de pămînt.

Comuna e formată din cătunele: Cîndești-d.-j., Cîndești-d.-s. și Sătucul, numit și Palanca-d.-j. Populația sa e de 1840 locuitorĭ, carĭ trăesc în 381 case. Meseriașĭ sunt: 4 lemnarĭ, 1 tîmplar, 2 rotarĭ, 4 butnarĭ, 2 căruțașĭ, 1 cizmar, 2 cojocarĭ, 6 fierarĭ, 2 brutarĭ și 4 vărarĭ. Sunt 366 contrib., din carĭ 55 comercianțĭ. Stabilimente sunt 35.

Vite: 264 boĭ, 89 vacĭ, 70 viteĭ, 25 caĭ, 31 epe, 4 mînjĭ, 320 oĭ, 72 asinĭ și 210 rîmătorĭ. In com. sunt 7 morĭ.

Cale de comunicație are șoseaua Buzău-Frontiera.

Budgetul e de 6165 leĭ anual.

Sunt 2 școlĭ, frecuentate de 78 elevĭ și 35 eleve.

Carte știu 138 persoane. Biserică sunt 3, deservite de 2 preoțĭ, 3 cîntărețĭ și 2 paracliserĭ. Catedrala e cea din Cîndești-d.-j. La cea din Cîndești-d.-s., acum în ruine, sunt îngropațĭ toțĭ membriĭ însemnateĭ familiĭ a Cîndeștilor. Cîrciumĭ sunt 14. Casele sunt frumoase și curate; sunt demne de amintit vechile case boerești, construite în stilul secoluluĭ al XVIII-lea, ale Cîndeștilor, ale luĭ Mihăiță Filipescu (Buzatul) și ale luĭ Ghica Căciulă-Mare, de și schimbate din pricina reparațiilor ce li s'aŭ făcut de noiĭ proprietarĭ.

Din actele de proprietate, rezultă că Cîndești existaŭ ca sat în 1580, iar numele și l'a luat după familia Cîndeștilor, care a locuit aci. Acest sat poartă și azĭ numele de Cîndești-d.-s. Cele-l'alte două cătune, Cîndești-d.-j., și Sătucul, în timpul luĭ Barbu sin Șerban-Cîndescul, nu eraŭ populate. Moșia Cîndești-d.-j., trecînd în posesiunea Hatmanuluĭ Mihăiță Filipescu, acesta a adus oamenĭ din alte sate și a populat-o, dînd naștere cătunuluĭ Cîndești-d.-j., cam pe la 1820. Moșia Sătucul, devenind proprietatea luĭ Ghica Căciulă-Mare, acesta a adus maĭ multĭ locuitorĭ de la munte, avînd în cap pe Mihalcea din Pănătău, și pe la 1823 a pus temeliile acestuĭ sat.

Cîndești, *com. rur.*, pl. Dîmbovița-Dealul, jud. Dîmbovița. Această comună este situată spre N.-V. de Tîrgoviște, pe malul drept al rîuluĭ Dîmbovița, parte pe cîmpie, parte pe dealurĭ și parte pe vălcele. In apropierea sa sunt dealurile: Dealul-cel-Mare, de d'asupra comuneĭ, Conciul, Mircea, Ghipeți, Costiuna și Rîpa-luĭ-Sfredel; văile: Valea-Seacă, Valea-Urîteĭ, Valea-luĭ-Drăgoiu, Valea-Trifiĭ și Valea-luĭ-Căul; piscurile: Păișoiul, Piscul-Chiveĭ și Piscul-Urliacul. Cîndești e udat în partea răsăriteană de rîul Dîmbovița și are în raionul său heleșteul numit La-Morĭ și lacul numit Vîrtopul. Comuna Cîndești se compune din treĭ cătune: Cîndești-din-Vale, Aninoșani și Dragodănești, cu o populație de 1700 locuitorĭ. E formată din șapte ulițe: strada Cîmpu-Lung, strada Grivița, strada Cimitiruluĭ, strada Rotarilor, strada Suseni, strada Valea-Popiĭ și strada Aninoșani. Locuitoriĭ se ocupă cu lemnăria și rotăria. Sunt șase morĭ de apă și două pive pentru țesăturile de lînă. Pe teritoriul eĭ se află pucioasă și cărbunĭ de pămînt. Sunt treĭ bisericĭ și două școlĭ, o școală în Cîndești și a doua în cătunul Dragodănești, amîndouă mixte, avînd fie-care cîte un învățător, salariat de stat. Școala din Cîndești este frecuentată de 77 băeți și fete, iar cea din Dragodănești de 58 băeți și fete. In toată com. sunt peste 113 băeți și 77 fete în vîrstă de școală. Școala din Cîndești este fundată în 1837, iar cea din Dragodănești în 1888. Comuna are un venit anual de 1936 leĭ. In Cîndești sunt 171 contribuabilĭ și în Dragodănești 143 contribuabilĭ. Cîndești se învecinește spre E. cu com. Voinești, de care se desparte prin rîul Dîmbovița; spre V. cu Muchea-Dealuluĭ și cătunul Cîndești-din-Deal, ce ține de comuna Botești, de care se desparte prin pădure și deal; spre

www.dacoromanica.ro

N. cu com. Gemenea, de care se desparte prin valea Căul şi Dîmboviţa; în fine, spre S. se învecineşte cu cătunul Sturzeni, proprietatea familiei N. Blaremberg, ce ţine de com. Priboiul, de care se desparte prin Valea-Seacă.

Cîndeşti, *com. rur.*, în S. plăşei Bistriţa, jud. Neamţu, aşezată pe întinsul văilor şi a coastelor formate de dealurile Ţiclăul, Zamfira, Runcul, precum şi pe podişele ce se întind în dreapta rîului Bistriţa şi a hotarului jud. Bacău.

Se mărgineşte la E. cu jud. Bacău, de care se desparte prin linie convenţională, precum şi în parte de afluentul Bistriţei, numit Cocîrla; la N.-E. cu comuna Buhuş, de care se desparte prin rîul Bistriţa; la N. cu comuna Socea, de care se desparte prin limită convenţională; la V. cu com. Tazlăul, de care se desparte prin culmea Dragva şi extremitatea Lingurari.

Este formată din satele: Bărcăneşti, Bălceşti, Cîndeşti, Cotreanţa, Frunzeni şi Ţîrdeni, avînd o suprafaţă de 2284 hect., cu o populaţie de 1988 locuitori, saŭ 518 familii, din carî: 1033 bărbaţi, 955 femei; 934 necăsătoriţi, 892 căsătoriţi, 162 văduvi, 52 văduve, 49 nevolnici; 561 copii; 59 străini (dintre carî 39 Evrei). Ştiŭ carte 42 persoane.

Dintre locuitorii împroprietăriţi în 1864, sunt astă-zî: 22 carî stăpînesc înşişî locurile lor; 18 ca urmaşi; un loc este părăsit şi se stăpîneşte de către comună; 94 de inşi sunt carî, de şi însuraţi şi cultivatorî de pămînt, n'aŭ nicî o proprietate.

Terenurile acesteî comune sunt bogate în calcare, din care se extrage un var foarte bun: priesc însă foarte bine şi cultureî plantelor.

Agricultura se face pe o întindere de 1069 hect. 42 ariî.

Suhatul are o întindere de 142 hectare, nutrind 1499 capete de vite, dintre carî: 190 boî, 339 vacî, 417 oî, 54 caî, 110 rîmătorî, 208 juncî, şi 181 vite marî cornute.

In această comună se află: 3 bisericî, 2 în bună stare, iar a 3-a ruinată, deservite de 4 preoţi şi 6 eclesiarhi, plătiţi din fondurile comunale cu 450 leî anual; venitul fonciar al pămînturilor bisericeştî se urcă la suma de 615 leî. Are o şcoală cu un învăţător, plătit de către stat; 8 morî de apă; 16 vărariî; 3 fierăriî; 22 rotariî; 6 cîrciume.

Budgetul e de 4434 leî 90 banî la venitur şi 4370 leî la cheltuelî.

Comunicaţiunea cu satele vecinaşe se face prin şoseaua ce duce din satul Cîndeşti, peste rîul Bistriţa, în şoseaua mixtă Bacău-Piatra; din sat. Cîndeşti, prin satul Vădurele la satul Soci; precum şi prin diferite drumurî naturale, ce leagă diversele localităţi limitrofe.

Cîndeşti. Vezî Perieni, *sat*, com. Cîrniceni, pl. Turia, jud. Iaşi.

Cîndeşti, *sat*, face parte din comuna Albeşti, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel. Are o populaţie de 200 locuitorî, carî se ocupă maî mult cu pietrăria, dogăria şi scîndurăria.

Cîndeşti, *sat*, în judeţul Neamţu, com. Cîndeşti, plasa Bistriţa, aşezat lîngă dealul Ţiclăul, la 31 1/2 kil. depărtare de oraşul Piatra, între satul Vădurele (comuna Socea), Frunzeni şi Bărcăneşti (din comuna Cîndeşti), pe pîrîul Dragva.

Are o întindere de 420 hect. (vatra satuluî), cu o populaţiune de 709 suflete, saŭ 300 familiî.

In acest sat se află: 1 biserică, deservită de 2 preoţi şi 2 eclesiarhi; o şcoală, frecuentată de 79 elevi; 4 morî de apă; 10 vărariî; 2 fierariî; 7 rotariî.

Numărul vitelor se urcă la 552 capete, dintre carî: 80 boî, 140 vacî, 200 oî, 22 caî, 40 de rîmătorî şi 70 vite marî cornute (viţeî şi juncî).

Cîndeşti, *sat*, în judeţul R.-Sărat, plasa Marginea-d.-s., cătunul comuneî Tîrgul-Cuculuî saŭ Plăineşti, care e reşedinţa plăşeî. Este aşezat în partea de V. a comuneî, pe un deal înalt, numit Dealul-Cîndeştilor, la 2 1/2 kil. spre V. de cătunul de reşedinţă, Tîrgu-Cuculuî. Are o întindere de 10 hect. (numaî vatra cătunuluî), cu o populaţiune de 350 familiî, saŭ 1090 suflete, din carî 161 contribuabilî; 250 ştiŭ carte. Are o biserică deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală comunală.

Cîndeşti, *deal*, în jud. R.-Sărat, plasa Marginea-d.-s., în partea de V. a comuneî Plăineşti.

Cîndeşti, *înţărcătoare*, în raionul comuneî Berevoeşti-Ungurenî, plaiul Nucşoara, judeţul Muscel. Aci se află un izvor de apă minerală.

Cîndeşti, *moşie*, cu părţi şi răzăşească, în com. Cîndeşti, pl. Bistriţa, judeţul Neamţu. Este formată din trupurile Motocani-Grozeşti, cu cătunele Frunzeni şi Bărcăneşti, în care aŭ avut părţi şi Postelnicul Grigorie, spătarul Iordache, comisul Alecu Crupenski, Aga Alecu, căminarul Iordache Urecheşti, dintre răzeşi urmaşiî luî Vasile Velicu, care

www.dacoromanica.ro

la 1841 vinde de veci 124 prăjinĭ de acolo, luĭ Costache Vasiliŭ; urmaşiĭ luĭ Trifan Savin, care la 1847 vinde 2 paşĭ din partea Zăpăşească, începătoriŭ din dealul Ţiclăul până în zarea Tazlăuluĭ, caminăreseĭ Sultana Urechie.

Această moşie se află aşezată pe lîngă moşiile: Bulceşti, Bodeşti-Buhuşoaiĭ, Beţeşi, Cotreanţa şi Blăgeşti. Are sat.

Cîndeşti-de-Jos, *moşie*, în com. Cîndeşti, judeţul Buzăŭ. Are 760 hect., din care 500 pădure, restul arăturĭ, izlaz, viĭ şi livezĭ. Actele de proprietate ale moşieĭ aflate în posesiunea familieĭ Manea Stoea, sunt foarte importante pentru studiul familieĭ Cîndeştilor.

Cîndeşti - de - Jos, (Filipeşti), *cătun*, al com. Cîndeşti, judeţul Buzăŭ, cu 440 locuitorĭ şi 94 case. Are o frumoasă biserică, zidită de Mihail Filipescu Hatmanul, la 1825 şi restaurată în anul 1884.

Cîndeşti-de-Jos, (Pîcleanca), *moşie*, în com. Cîndeşti, judeţul Buzăŭ. Are 50 hect. pădure, fineaţă şi arăturĭ.

Cîndeşti (Morile-de-la-), *mică proprietate* a statuluĭ, în com. Cîndeşti, pendinte de schitul Ciolanul, jud. Buzău; are 32 hect. arabile.

Cîndeşti -de - Sus, (Slobozia-Ghicăĭ), *cătun* de reşedinţă al comuneĭ Cîndeşti, jud. Buzăŭ, cu 1100 locuitorĭ, carĭ locuesc în 216 case.

Cîndeşti-de-Sus, *biserică*, în comuna Cîndeşti, cătunul Cîndeşti-d.-s., jud. Buzăŭ. S'a zidit la 1665 de familia Cîndeştilor şi s'a reparat sub Mihaiŭ Racoviţă, la 1741, de Elenca Cîndeasca şi la anul 1829 de Luxandra Cîmpineanu, soţia vorniculuĭ Ioan Cîmpineanu, şi fata ultimuluĭ dintre Cîndeştĭ, Barbu Şerban Cîndescu. Pe frontispiciŭ se află următoarea inscripţie:

«Meremetisitu-s'aŭ această sf. biserică cu cheltueala d-neĭ Luxandra Cîmpineanu. Leat 1829, Iulie 30. Fiind epistat d-luĭ Biv Polcovnic Vasilache Negri.»

Intre figurile ctitoriceştĭ, care se maĭ pot distinge sunt: Barbu Cîndescu, cu soţia sa Stanca şi fiiĭ Şerban şi Smaranda; Barbu Paharnicul cu soţia (nedescifrabil) şi fiicele Luxandra şi Smaranda; Jupîn Barbu Cîndescu, cu soţia sa Maria şi fiul Constantin; la ultima reparaţie s'a maĭ adăugat între ctitorĭ şi Ienache Văcărescu, avînd în faţă doĭ copiĭ: Şerban şi Luxandra. In interiorul bisericeĭ sunt îngropaţĭ membriĭ familieĭ Cîndescu, dar pietrele funerariĭ fiind fragile şi călcînd pe dînsele ceĭ ce vin în biserică, inscripţiile aproape s'aŭ şters. Cîndeştiĭ sunt fondatoriĭ mănăstireĭ Berca şi figurează între ctitoriĭ mănăstireĭ Bradul.

Cîndeşti-de-Sus, *moşie*, în com. Cîndeşti, jud. Buzăŭ. Are 830 hect., din care 520 hect. pădure, restul arăturĭ, fineaţă, viĭ şi livezĭ.

Cîndeşti-din-Deal, *sat*, judeţul Dîmboviţa, pl. Dîmboviţa, căt. comuneĭ Boţeşti.

Cîndeşti-Moara-Părăsită, *mică proprietate* a statuluĭ, în comuna Cîndeşti, pendinte de mănăstirea Bradul, judeţul Buzăŭ. Are 9 ariĭ arabile.

Cîndra, *movilă*, pl. Balta, com. Goicea-Mică, jud. Dolj.

Cîneluĭ (Balta-), *baltă*, a Bistriţeĭ, drept muntele cu acest nume jud. Suceava.

Cîneluĭ (Dealul-), *munte*, în comuna Broşteni, jud. Suceava

Cîneluĭ (Pîrîul-), *mic afluent* al Bistriţeĭ, jud. Suceava.

Cîneni, saŭ Letea, *moşie*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., comuna Letea, despre care Th. Codrescu zice: «moşie cu părţĭ şi răzăşească, în care moşia are parte şi d-luĭ Vasile Anastasiu; şi d-neĭ Marioara Folcea, care, la anul 1850, vinde 15 stînjenĭ de acolo, d-sale Smarandeĭ Gheorghiŭ, cîte 6 galbenĭ stînjenul; sunt şi alţĭ maĭ mulţĭ răzeşĭ şi părtaşĭ în ea. Are sat, cu 1 vătav, 3 nevolnicĭ, 3 vădane, 1 căpătîier, 1 slujbaş-volnic; pe lîngă moşiile Letea, Osebiţi, Folciĭ şi altele, cu un număr de 28 loc.»

Cînepăria, *loc şes*, situat între calea ferată Tecuciŭ-Bîrlad şi şoseaua judeţeană, com. Ţigăneşti, plasa Nicoreşti, judeţul Tecuciŭ.

Cînepeĭ (Dealul-), *deal*, în comuna Băbiceni, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani.

Cînepeĭ (Lacul-), *lac*, în comuna Păltineni, jud. Buzăŭ, în apropiere de muntele Monteorul; servă ca hotar despre comuna Chiojdul-din-Bîsca.

Cînepeĭ (Valea-), *vale*, se întinde între dealurile Cînepeĭ şi Murguţa, în com. Bădiceni, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani.

Cînepeĭ (Valea-), *vale*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta. Este situată lîngă satul Slobozia şi are direcţia de la V. spre E.

www.dacoromanica.ro

Cînepeï (Valea-), *vale*, ocupă partea de N.-E. a comuneï Gropniţa, pl. Copoul, jud. Iaşi. S'a numit ast-fel dela producţiunea cînepeï ce se face pe această întinsă vale.

Cînipiştea, *deal* cultivabil, în comuna Stolniceni, jud. Suceava.

Cînipiştea, *loc izolat*, com. Domneşti, plaiul Nucşoara, judeţul Muscel, unde femeile cultivă cînepă.

Cînipiştele, *movilă*, în comuna Merei, căt. Odăile, jud. Buzău, situată pe drumul Mireï.

Cîntarelor (Dealul-), *colină*, în com. Vintilă-Vodă, căt. Sîrbeşti, jud. Buzău. E acoperită de pădurea statuluï Vintilă-Vodă.

Cîntarul, *numire*, dată uneï părţi din *pădurea* Vintilă-Vodă, jud. Buzău.

Cîntarului (Piscul-), *deal*, în partea estică a văeï Lozova, com. Braniştea, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ.

Cîntăceşti, *pîrîiaş*, pe teritoriul comuneï Paltinul, pl. Vrancea, jud. Putna; se varsă în stînga Zăbaleï.

Cîntăreţul, *fîntînă*, pl. Jiul-d.-s., com. Floreşti, jud. Dolj.

Cînteniciul, *sătişor*, în comuna Roznovul, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu, aşezat pe podişul din dreapta rîuluï Bistriţa, în coprinsul moşieï cu a sa numire, la 15 kil. depărtare de oraşul Piatra.

Acest sătişor, de abia în formaţiune, are numaï cîte-va case de curînd făcute, şi o populaţiune de vr'o 30 locuitorï, carï se ocupă cu plutăria şi agricultura.

Cînteniciul, *moşie*, în com. Roznovul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, situată între moşiile Roznovul, Mastacăul şi Calul. Aparţine caseï răposatuluï hatman Alecu Rosetti Roznovanul. Se maï numeşte şi Chintiniciul.

Cîpîtanul, *pădure*, situată în comuna Mera, pl. Gîrlele, judeţul Putna, în întindere de 314 hect., proprietatea moştenitorilor Sm. Iacovache.

Cîrbeşti, *com. rur.*, din pl. Ocolul, jud. Gorj, situată în partea stîngă a Jiuluï, pe un deal, ramificaţie din Dealul-Suliţeï, aproape de şoseaua naţională Filiaşi-Pietroşani. E compusă din 3 cătune: Cîrbeşti, Dîmbova şi Tîlveşti.

Are o suprafaţă de 706 hect., din carï 100 hect. pădure, 150 hect. izlaz, 100 hect. fîneţe şi 356 hect. arabile.

Populaţia este de 308 familiï, saŭ 667 sufl., din carï 10 familiï Ţiganï. Sunt 280 contrib.

Locuitoriï posedă: 37 pluguri, 106 care cu boï, 3 căruţe cu caï; 496 vite marï cornute, 24 caï, 187 oï şi capre şi 259 porcï.

Venitul comuneï e de 1554 leï, banï 30, iar cheltuelile de 1553 leï, banï 81.

Comunicaţia, în această comună, se face pe de o parte pe şoseaua naţională, iar pe de alta pe şoselele comunale care o leagă cu cătunele sale Dîmbova şi Tîlveşti.

Are 1 şcoală, frecuentată de 30 de elevï, din 34 înscrişï.

Are 1 biserică de lemn, fondată de locuitorï în anul 1790 şi deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţï.

Cîrbeşti, *cătun*, al comuneï Cîrbeşti, pl. Ocolul, jud. Gorj.

Are o suprafaţă de 216 hect., din carï 40 hect. pădure, 45 hect. izlaz, 22 hect. fîneţe şi 109 hect. arabile.

Populaţia e de 100 familiï, saŭ 250 suflete, din carï 90 contribuabilï. Locuitoriï posedă: 17 pluguri, 46 care cu boï, 2 căruţe cu caï; 116 vite marï cornute, 6 caï, 100 oï şi capre şi 59 porcï.

Are 1 şcoală, frecuentată de 30 elevï; 1 biserică de lemn, fondată de locuitorï în 1790 şi deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţï.

Cîrcea, *sat*, pl. Ocolul, comuna Preajba, jud. Dolj, cu reşedinţa Primărieï. Are 1274 suflete, 661 bărbaţï şi 613 femeï. In anul 1864 s'aŭ împămîntenit 75 locuitorï cu loc de casă şi grădină. Locuesc în 137 case şi 154 bordee. Dintre case, 118 sunt de zid, 3 din bîrne, 3 din paiante şi 13 din nuele. Din cele 154 bordee, 42 sunt de zid şi restul de lemn. In sat este o şcoală mixtă, ce funcţionează din anul 1840. Este întreţinută de stat şi comună şi are un singur învăţător. In anul şcolar 1892—93 aŭ frecuentat şcoala regulat 27 băeţï. Cu vîrsta de şcoală sunt 232 copiï: 115 băeţï şi 117 fete. Ştiŭ carte 160 locuitorï (156 bărbaţï şi 4 femeï). In sat este o biserică de zid, cu hramul Sf. Nicolae, fondată de moşneniï Dumitrache Chintescu şi preotul Şerban Chintescu.

Data fondăreï nu se ştie, căcï prin reparaţia făcută în 1874 de preotul Ioan Zamfirescu, cu toţï enoriaşiï satuluï, vechia inscripţiune s'a şters. Bătrîniï însă spun că este fondată de maï bine de 150 de anï. In 1874

www.dacoromanica.ro

s'a pus în tinda bisericeĭ o altă inscripţiune, în care se spune, că s'a reparat, zugrăvit şi înfrumuseţat prin îngrijirea şi cheltuiala preotuluĭ Ioan Zamfirescu şi a întreguluĭ sat. Are 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Satul Cîrcea este udat de pîrîul Cîrcea şi se desparte de satul Preajba, prin Valea-Vărzăriilor. In sat sunt 15 industriaşĭ şi anume: 5 rotarĭ, 6 dulgherĭ, 1 dogar şi 3 fierarĭ. Cîrciumĭ sunt 7.

Cîrcea, *staţie de dr.-d.-f.,* judeţul Dolj, plasa Ocolul, comuna Preajba, pe linia Slatina-Craiova, pusă în circulaţie la 5 Ianuarie, 1875. Se află între staţiile Pieleşti (6.7 kil.) şi Craiova (8.3 kil.). Inălţimea d'asupra nivelului Mărĭĭ de 185m,04. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 22558 leĭ, 37 banĭ.

Cîrcea, *deal,* plasa Ocolul, com. Balta-Verde, judeţul Dolj, din care ese pîrîul Cîrcea.

Cîrcea, *poiană,* în com. Vipereşti, pădurea Valea-Largă, jud. Buzău. In mijlocul său este un izvor, Puturosul, cu ape minerale.

Cîrcea, *pîrîŭ,* pl. Ocolul, com. Balta-Verde, j ud. Dolj, ce izvoreşte din dealul Cîrcea, merge spre S.-V., se împreună cu pîrîul Făcăile, apoĭ o ia spre S. şi se varsă în lacul Bîzdîna, care dă în rîul Jiul.

Cîrcea, *şes,* pl. Ocolul, comuna Preajba. jud. Dolj, pe care este situată com. Preajba.

Cîrcea, *vale,* pl. Ocolul, comuna Preajba, jud. Dolj, prin care curge pîrîul Cîrcea.

Cîrceiul, *sat,* în pl. Oraşul, jud. R.-Sărat, cătunul comuneĭ Budeşti. Şi-a luat numele de la Pîrîul-Cîrceĭ, pe care e aşezat, spre V., la 500 m. de cătunul de reşedinţă. Are 10 hect. întindere.

Cîrceiul, *pîrîŭ,* în plasa Oraşul, jud. R.-Sărat. Izvoreşte din Dealul-Cornitelor, udă com. Budeşti la S., trece prin cătunele Cîrcei şi Budeşti şi se varsă în pîrîul Oreavul, de a stînga luĭ.

Cîrceni, *com. rur.,* în jud. Mehedinţi, plasa Motrul-d.-j.-Dumbrava, la o distanţă de 59 kil. de oraşul Turnul-Severin, şi de 14 kil. de Strehaia, reşedinţa plăşeĭ. Este formată dintr'un singur sat. Se mărgineşte la E. cu com. rur. Grozeşti; la S. cu proprietatea statuluĭ Strehaia; la V. cu com. Munţi-din-Dos; şi la N. cu com. Borăşti, din judeţul Gorj. Are o populaţie de 500 locuitorĭ, din carĭ 95 contribuabilĭ, carĭ trăesc în 116 case. Locuitoriĭ posedă: 20 pluguri, 30 care cu boĭ, 5 căruţe cu caĭ. Sunt 36 stupĭ.

In com. este o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, cu un învăţător şi frecuentată de 23 elevĭ; o cîrciumă.

Budgetul comuneĭ este la venitурĭ de 510 leĭ şi la cheltuelĭ de 483 leĭ.

Vite sunt: 200 vite marĭ cornute, 16 caĭ, 210 oĭ şi 116 rîmătorĭ.

Comuna Cîrceni este situată pe vale. Inainte de Regulamentul Organic era situată pe dealul Pleşcota. Dealurile mai principale din această comună sunt: Dealul-Borăsculuĭ, Dealul-Surleĭ, Dealul-Mormîntuluĭ, Dealul-Plescoteĭ, Dealul-Menţilor şi Dealul-Cearănganilor. Văĭ principale sunt: Valea-Pătulelor, Valea-Mare, Valea-Vîrzobuluĭ şi Valea-Inuluĭ.

Comuna este udată de apa Şuşiţa, care vine din Carpaţi şi merge spre E. de se varsă în Jiŭ. Este legată de şoseaua vecinală Strehaia prin şoseaua Strehaia-Ohaba, ce o străbate prin mijloc.

Cîrceni, *mahala,* în com. rur. Văgiuleşti, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Cîrceni, *deal,* în com. rur. Munţi-din-Dos, plasa Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Cîrceni, *pîrîŭ,* în com. rur. Văgiuleşti, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Cîrcii (Pîrîul-), *pîrîŭ,* jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Preajba, ce se formează din împreunarra văeĭ Sfenea cu Valea-Călugăruluĭ, la punctul numit Zăcătoarea-Vitelor-de-la-Fîntîneaţă.

Cîrcinovul, *plasă* desfiinţată, din judeţul Muscel, care coprindea, pe la începutul sec. al XVIII-lea, toate comunele de la Cîrcinov până la Glîmbocata (azĭ plasa Podgoria), unde se termină judeţul Muscel.

Cîrcinovul, *sat,* face parte din com. Topoloveni, pl. Podgoria, jud. Muscel. In vechime era staţie de poştă. După cum arată Const. Aricescu, în a sa «Istoria Revoluţiuneĭ din 1821», aci Tudor Vladimirescu, în drumul său spre Piteşti, spînzură maĭ mulţĭ pandurĭ pentru furtişagurĭ.

Carol al XII lea, Regele Suedieĭ, în drumul său spre Piteşti, la anul 1712, a trecut prin Cîrcinov.

In zilele de 9 şi 25 Martie şi

www.dacoromanica.ro

în Dumineca Floriilor, se fac aci, pe lîngă tîrgul duminical, oboare de vite pentru înlesnirea vînzătorilor şi cumpărătorilor. La 1831, ivindu-se în ţară boale epidemice, la Cîrcinov s'a stabilit carantină.

Cîrcinovul, *deal*, în centrul comuneĭ Bîrzeşti, plasa Argeşelul, jud. Muscel, pe malul stîng al pîrîuluĭ cu acelaşĭ nume.

Cîrcinovul, *gîrlă*, izvoreşte de pe teritoriul com. Vultureşti, judeţul Muscel, (din dealul Teişul), din apropiere de com. Boţeşti, jud. Dîmboviţa; udă comunele: Dobreşti, Beleţi, Priboeni, Ţigăneşti şi Topoloveni şi se varsă în rîul Argeşul, în dreptul com. Căteasca-Popeşti, jud. Argeş, la locul numit Moara-Mocanuluĭ.

Cîrcinovul, *vale*, com. Voroveni, pl. Argeşelul, jud. Muscel.

Cîrciorani, *cîmpie*, în com. rur. Cireşul, plaiul Cerna, jud. Mehedinţi.

Cîrciul, *pîrîŭ*, în jud. Mehedinţi, pl. Văile, com. rur. Văgiuleşti.

Cîrciuma-Boerească, *localitate*, în căt. Valea-Tîrseĭ, com. Breaza-d.-s., plaiul Prahova, jud. Prahova, unde Valea-Tîrseĭ, ce-şĭ ia naştere din muntele Răfacea, se varsă în rîul Prahova.

Cîrciuma-cu-Tufanul, *cîmpie*, în com. rur. Prisăceaua, plasa Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Cîrciuma-de-Piatră. V. Lăicăi-Runceasa, jud. Muscel.

Cîrciuma-Domesnică, *loc izolat*, în com. Vînători-Neamţul, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu. E situată în dreapta pîrîuluĭ Ozana, drept la gura pîrîuluĭ Domesnic, între kil. 15—16 ale drumuluĭ ce duce spre satul Pipirigul.

Cîrciuma-luĭ-Sbranca, *locuinţă izolată*, în com. Vînători-Dumbrava-Roşie, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Este situată la ½ kil. distanţă pe drumul de la Piatra la Roznov (şoseaua naţională).

Cîrciuma-Scriitoruluĭ-din-Rîjnov, *han*, jud. Prahova, ce se vede şi azĭ în faţa şoseleĭ naţionale şi a căeĭ Azuga, construit la anul 1818, de Al. Filipescu, cunoscut în localitate sub numele de Căciulă-Mare, pe atuncĭ proprietarul luncilor Dintre-Prahova.

Pe pereţiĭ hanuluĭ eraŭ zugrăviţĭ un cerb şi o căprioară, şi a purtat multă vreme numele de maĭ sus.

Cîrciuma-Stancăĭ, *movilă*, spre apus de comuna Tia-Mare, jud. Romanaţi. Face parte dintr'un lung şir care se întinde în partea de S. a Romanaţuluĭ.

Cîrciumăreşti, *sat*, face parte din com. rur. Leurdeni, pl. Podgoria, jud. Muscel. Cade la V. comuneĭ, pe malul stîng al rîuluĭ Argeş. Are o populaţie de 165 locuitorĭ (77 bărbaţĭ şi 88 femeĭ), din carĭ 35 capĭ de fam. In partea de N. a cătunuluĭ este o moară cu aburĭ; o pădure şi viĭ. Prin centru trec calea ferată şi şoseaua naţională Bucureşti-Piteşti.

Cîrciumeĭ (Dealul-), *deal*, în jud. Suceava, satul Topilele.

Cîrciumeĭ (Dealul-), *deal*, com. Titireciul, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, în depărtare de 1 kil. spre S.-E. de vatra satuluĭ, numit astfel după o cîrciumă ce a fost aci din vechime.

Cîrciumeĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Hîrja, care se scurge d'a dreapta Oituzuluĭ.

Cîrîl-Mîsî-Ceair, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Gărvanul şi pe al cătunuluĭ săŭ Cuiu-Giuc. Se desface din poalele de S.-V. ale dealuluĭ Sîrt-Iol-Bair, nu departe de Gărvanul-Mic, al căruĭ teritoriŭ îl desparte de acel al cătunuluĭ Veli-Chioi. Se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V., formînd un arc de cerc şi brăzdînd partea de S. a plăşeĭ şi cea de E. a comuneĭ. După un drum de 3 kil, se deschide în valea Saila, numită şi Nersus-Ceair. Malurile sale puţin înalte. E tăiată de un drum comunal ce duce de la Gărvanul la Lipniţa.

Cîrja, *deal*, pe care se află aşezată parte din com. Beuca, pl. Teleorman, judeţul Teleorman. Acest deal îşĭ are începutul la gura văeĭ Burdea, în punctul unde aceasta formează nişte scursorĭ de apă, din care este format heleşteul din acea comună, numit Lacul-Boeresc.

Cîrja-de-Jos, *sat*, în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Cîrja, la marginea de E. a jud., pe malul Prutuluĭ.

Cîrja-de-Sus, *sat*, în jud. Tutova, pl. Tîrgul, la marginea de E. a judeţuluĭ, pe malul Prutuluĭ. Are o populaţie de 759 locuitorĭ, carĭ locuesc în 169 case. Ştiu carte 24 persoane. Formează o

www.dacoromanica.ro

comună (com. Cîrja) cu cătunele: Cîrja-d.-j. (cu care formează aproape un sat), Bîrsana și Hrăniceni. In toată comuna sunt 1383 locuitorĭ, din carĭ 253 contribuabilĭ; 317 case. Știŭ carte 66 persoane. Are 56 hect. vie. Se cultivă vĭermĭ de mătase. Pe teritoriul acesteĭ com. se află o mulțime de bălțĭ, formate din revărsările Prutuluĭ și din care se scoate mult pește și stuh. O mare parte din loc. se ocupă cu pescuitul. Comerciul se face de 20 persoane.

Are o școală primară de băeți și o biserică. Aci, pe malul Prutuluĭ, sunt pichete pentru paza fruntariilor.

Veniturile comuneĭ se urcă la suma de 6058 leĭ, 35 banĭ anual.

Cîrjalia. V. Licura, jud. Vîlcea.

Cîrjan (Iapa-luĭ-), *lac,* în com. Viperești, jud. Buzăŭ.

Cîrjanul, *tîrlă,* jud. Brăila, la 6 1/2 kil. spre N. satuluĭ Slobozia-Cireșul, înființată de familia Cîrjan, lîngă movila cu acelașĭ nume.

Cîrjanul, *movilă,* jud. Brăila, la S. movileĭ Obeala-Mică, aproape de hotarul com. Slobozia.

Cîrjanul, *munte,* la N. de orașul Cîmpulung, jud. Muscel. La poalele luĭ trece rîul Bughea.

Cîrjanul, *gîrlă,* jud. Dolj, plasa Băilești, com. Catanele, ce izvorește pe teritoriul acesteĭ comune și care se varsă direct în Dunăre. Formează puțin limita de V. a comuneĭ Catanele, către com. Negoiul.

Cîrjari, *sat,* face parte din com. rur. Vîlcănești, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova.

Cîrjăoani, *sat,* în pl. Tutova, județul Tutova, spre N.-V. de Bîrlad și în apropiere de dînsul. Are 274 loc., din carĭ 47 știŭ carte; locuesc în 67 case. Formează o comună, comuna Cîrjăoani cu cătunele: Hreasca și Fundătura. In întreaga comună sunt 542 loc., din carĭ 55 știŭ carte; 70 contrib.; 133 case. Are 26 hect. viĭ. Sunt 5 comercianțĭ, din carĭ 2 cîrciumarĭ. Teritoriul este maĭ mult deluros. Se află o școală primară de băeți și o biserică.

Venitul comuneĭ este de 4465 leĭ, 25 banĭ.

Cîrjăul, *deal,* în partea de E. a satuluĭ și com. Tîrzi, pl. Crasna, jud. Fălciŭ. Se întinde, pe o suprafață de 79 hect., în direcțiune cu dealul Stana.

Cîrjăul, *lac,* în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, insula Balta, comuna Dudești.

Cîrjăul, *pîrîŭ,* izvorește din dealul Cîrjăul, com. Tîrzi, plasa Crasna, jud. Fălciŭ. Unindu-se cu pîrîul Stana, în satul Tîrzi, ia numirea de Tîrzi.

Cîrjei, *sat,* în jud. Mehedinți, pl. Ocolul-d.-s.; ține de com. rur. Hinova.

Cîrjeĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* jud. Suceava, izvorește de după Bîtca-Teiușuluĭ și se varsă în Bistrița (2400 m.).

Cîrjelar, *com. rur.,* așezată în partea vestică a județuluĭ Tulcea și în cea de S. a plășeĭ Măcin, pe pîrîul Cîrjelar, afluent al rîuluĭ Picineaga.

Se mărginește la N. cu com. Cerna; la V. cu com. Cuium-Punar; la E. cu com. Atmagea și Orta Chioi; iar la S. cu com. Orumbei, din jud. Constanța. Relieful soluluĭ aparține regiunĭĭ dealurilor. Cele maĭ însemnate dealurĭ sunt: Taslîc-Bair, Cale-Bair, Sacar-Bair (399 m.) la E., acoperite cu pădurĭ; Ciubucluc-Bair, Carapcea (310 m.), tot la E., acoperite cu tufărișurĭ și livezĭ; Amzalîĭ (380 m.), Cerna (310 m.) la N., acoperite cu pădurĭ și tufărișurĭ; Asanlar la V., pietros; Dijcadael-Bair (308 m.), Chiuciuc-Cairac, Orta-Cairac (285 m.), Borun-Bair, Hagi-Tepe (327 m.) prin interiorul comuneĭ, acoperite cu fînețe și tufărișurĭ.

Apele carĭ udă comuna sunt: valea Ai-Orman saŭ Picineaga, la V., avînd ca afluenți, pe dreapta: Cîrjelar, unită cu valea Homular și Valea-Capreĭ; valea Saila-Dere, la N. avînd ca afluenți: Domus-Culac, pe stînga și valea Ac-Punar-Dere pe dreapta; valea Saila-Dere, afluentul pîrîuluĭ Cerna.

Cătunele carĭ formează com. sunt: Cîrjelar, reședința, la S., pe pîrîul Cîrjelar; Hasanlar, la 2 kil. spre N.-V., pe valea Homurlar; Homurlar, la 3 1/2 kil. spre N.-E., tot pe valea Homurlar; Iaila, la 10 kil. spre N. de pîrîul Iaila; și Ac-Punar, la 12 kil. spre N., pe valea pîrîuluĭ Ac-Punar-Dere.

Intinderea comuneĭ este de 12200 hect., din carĭ 380 hect. ocupate de vetrele celor 5 sate, 3500 hect. aparținînd locuitorilor și 8620 hect. aparținînd statuluĭ.

Populațiunea este amestecată; elementul predominant sunt Romînĭĭ, veniți aci din Țara Romînească încă din timpul secoluluĭ trecut. Sunt 275 familiĭ, cu 1146 suflete, din carĭ 275 bărbați, 247 femeĭ, 624 copiĭ; sunt 748 Romînĭ, 112 Bulgarĭ, 199 Turcĭ, 66 Tătarĭ, 7 Ruși și 11 Evreĭ.

In com. sunt 293 plugarĭ, avînd

www.dacoromanica.ro

218 pluguri şi 4820 capete de vite. Sunt 6 comercianţi.

Veniturile sunt de 6200 lei şi cheltuelile de 6598 lei. Contribuabili sunt 250.

Biserici sunt două: una în Cîrjelar, cu hramul Adormirea-Maicii-Domnului; a doua în Ac-Punar, cu hramul Adormirea; fie-care are 10 hect. şi sunt deservite de un preot şi un cîntăreţ.

Şcoli sunt două: una în căt. Cîrjelar şi a doua în căt. Ac-Punar. Aŭ 3 învăţători şi sunt frecuentate de 115 elevi.

Cîrjelar, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, cătunul de reşedinţă al comunei Cîrjelar. E aşezat în partea de S. a plăşei şi a comunei, pe ambele maluri ale pîrîului Cîrjelar. Intinderea sa este de 67 hect. Populaţiunea este de 102 familii, cu 450 suflete. Pămîntul e acoperit cu păduri şi livezi. Printr'însul trece drumul comunal Coinen-Punar-Atmagea.

Cîrjelar, *pîrîŭ*. Este unul din izvoarele rîului Ai-Orman, şi cel mai însemnat. Izvoreşte din dealul Canat-Calfa, de la poalele lui nord-estice, din jud. Constanţa. Se îndreaptă mai întîiŭ spre E. Intră în judeţul Tulcea, curgînd spre V., într'o direcţie generală de la S.-E. spre N.-V.; primeşte pe dreapta pîrîul Valea-Caprei, curge numai prin păduri, pănă la confluenţa lui cu pîrîul Canat-Calfa, de unde începe să poarte numele de Ai-Orman. Brăzdează partea sudică a plăşei Măcin, jud. Tulcea şi a comunei rurale Cîrjelar, despărţind-o pe o mică întindere de comuna Coiuru-Punar. Lungimea sa e de 6 kil. E tăiat de drumul comunal Canat-Calfa-Cîrjelar.

Cîrjelar, *pîrîŭ*, în jud. Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul comunei rurale Cîrjelar. Izvoreşte din poalele nord-estice ale dealului Taşlic-Bair; le udă pe o mare întindere; se îndreaptă spre V., avînd o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V.; trece prin com. Cîrjelar, pe la poalele orientale ale lui Borun-Bair, şi, după un curs de 7 kil. după ce a brăzdat partea sudică a plăşei şi centrală a comunei, se varsă în pîrîul Homurlar, pe stînga lui, chiar în interiorul satului Hasanlar. Malurile lui sunt rîpoase şi înalte. I'e valea lui merg drumurile vecinale Cîrjelar Hasanlar şi Cîrjelar-Homurlar.

Cîrjelarul-Mic, *pîrîŭ*, judeţele Constanţa şi Tulcea, cu malurile înalte, pietroase şi acoperite cu păduri din partea nordică a plăşei Hîrşova şi cea nord-vestică a comunei Topologul. Izvoreşte în dealul Ghiolgic-Bair, se îndreaptă spre N.-E., intră în jud. Tulcea, şi se uneşte cu Valea-Caprei spre a forma împreună pîrîul Ai-Orman saŭ Picineaga. Este tăiat de un drum comunal ce vine de la Canat-Calfa (Tulcea) la Topologul.

Cîrjeneasca, *moşie*, a moşnenilor în dăvălmăşie, în jud. Buzăŭ, com. Vispeşti. (V. Băduleasca).

Cîrjenilor (Pîrîul-), *pîrîŭ*, afluent al pîrîului Borcea, judeţul Suceava.

Cîrjoaia, *sat*, în jud. Iaşi, com. Băiceni, pl. Bahluiul. Şi-a luat numele de la pîrîul Cîrjoaia, ce curge prin mijlocul lui. Are o suprafaţă cam de 2800 hect., din cari 400 sunt acoperite cu păduri, şi o populaţie de 202 familii, saŭ 1024 locuitori.

In sat se află o biserică, deservită de 1 preot, 2 cîntăreţi şi 3 eclesiarci; o şcoală, înfiinţată în 1865 şi frecuentată de 62 elevi.

Numărul vitelor este de 657 capete, din cari: 333 vite mari cornute, 34 cai, 510 oi şi 80 rîmători.

In partea de S.-E. a satului, este o fîntînă (acum ruinată), din care izvoreşte apa ce dă în iazul numit la-Grădină, şi care fîntînă poartă numirea de Fîntîna-Doamnei, despre care legenda zice că ar fi făcută de o Doamnă a lui Ştefan-Vodă-cel-Mare.

Moşia Cîrjoaia, a familiei Aslan, a fost cumpărată de doamna Ruxanda Panait Bals şi dată zestre fiicei sale, doamna Vlădoianu.

Cîrjoaia, *baltă*, com. Călineşti, pl. Siretul, jud. Botoşani.

Cîrjoaia, *deal*, pe teritoriul satului Ivăncăuţi, com. Păltinişul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Cîrjoaia, *deal*, în com. Băiceni, pl. Bahluiul, jud. Iaşi. Este acoperit cu pădure.

Cîrjoaia, *pîrîŭ*, jud. Iaşi. Izvoreşte de sub dealul Cîrjoaia, curge de la N. spre E. şi se varsă în dreapta rîului Bahluiul, la satul Hodora, com. Cotnari, pl. Bahluiul, după ce primeşte în stînga pîrîul Valea-Raculuĭ. Pe cursul lui sunt patru mori de apă.

Peste acest pîrîŭ, în partea de S.-E., puţin mai în jos de satul Cîrjoaia, se află un pod mare de piatră boltit, despre care se zice, că ar fi fost făcut din timpul lui Ştefan-cel-Mare.

www.dacoromanica.ro

Cîrlan (Ograda-luĭ-), *șes,* în jud. Buzău, com. Beceni, căt. Enculești, acoperit de fîneață și livezĭ.

Cîrlan (Plaiul-luĭ-), *colină,* în jud. Buzău, com. Cătina, căt. Săticul, formată din pietriș și acoperită de hîgiŭ.

Cîrlani, *munte,* jud. Bacău, pl. Trotușul, de pe teritoriul com. Mănăstirea-Cașinul.

Cîrlanul, *deal,* jud. Bacău, plasa Trotușul, com. Căiuțul, de pe teritoriul cătunuluĭ Pralea.

Cîrlanul, *deal,* în partea de E. a com. Moreni, plasa Filipești, jud. Prahova. Maĭ toate dealurile com. Moreni sunt acoperite cu viĭ.

Cîrlanul, *munte,* în com. Bogdănești, jud. Suceava, acoperit de pădure de fag și brad.

Cîrlanul, *loc cu izvoare,* județul Bacău, pl. Tazlăul-d.-s., com. Solonțul, de unde izvorește pîrîiașul Cucuietul.

Cîrlanuluĭ (Dealul-), *deal,* lîngă satul Mihăești, jud. Suceava.

Cîrlanuluĭ (Piscul-), *munte,* în jud. Buzău, com. Vintilă-Vodă, cătunul Sîrbești. Are izlaz și fineață.

Cîrlanuluĭ (Poiana-), *colină,* în jud. Buzău, comuna Rîșiavățul, cătunul Păliciul, înconjurată de pădure.

Cîrlanilor (Tîrla-), *pădure,* în jud. Buzău, com. Cătina, numită și Fața-Păișuluĭ; face parte din pădurea Balosinul-Mic.

Cîrlești, *sat,* în partea de N. a comuneĭ Bereasa, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ. E situat pe Dealul-Cîrleților, pe o întindere de 143 hect. Are o populațiune de 12 familiĭ, saŭ 57 suflete; o biserică.

Vite: 20 vite marĭ cornute, 5 caĭ, 12 oĭ și 7 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 1 plug și 3 care cu boĭ, 1 plug și 2 căruțe cu caĭ; 12 stupĭ cu albine.

Cîrlești, *mahala,* în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s.; ține de com. rur. Forești.

Cîrlești, *deal,* în com. rur. Jegujani, plasa Motrul-d.-s., județul Mehedinți.

Cîrlești, *vale,* în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s.; ține de com. rur. Jegujani.

Cîrleților (Dealul-), *deal,* în partea de E. a comuneĭ Bereasa, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ.

Cîrlig (Muchea-luĭ-), *colină,* în jud. Buzău, com. Beceni, căt. Enculești. E acoperită cu izlaz, Face hotar despre com. Beciul. I se zice și Curmătura-luĭ-Cîrlig.

Cîrlig (Podul-luĭ-), *muchie,* în com. Cărpinișteа, jud. Buzău, situată pe movila Valea-Vaciĭ.

Cîrligata, *pîrîiaș,* pl. Bistrița-d.-j., județul Bacău, se scurge în pîrîul Trebișul, despărțind satul Secătura, din com. Fîntînelele, de com. Osebiți-Mărgineni. Se varsă în pîrîul Trebișul.

Cîrligata, *pîrîiaș,* pe teritoriul comuneĭ Soveja, jud. Putna. Izvorește din muntele Fundul-Doschileĭ și se varsă în Șușița.

Cîrligata, *afluent* al Bistrițeĭ, în com. Broșteni, jud. Suceava.

Cîrligați, *com. rur.,* în pl. Călmățuiuluĭ, jud. Teleorman, pe partea stîngă a Văeĭ-Călmățuiuluĭ. Limitele eĭ sunt: la S.-E. com. Caravaneți; la V. comunele Vodă-Carol și Dorobanțul; la S. pîrîul Călmățuiul; iar la N. dealul numit Ciocîrlia. Maĭ toată com. este așezată în vale și e înconjurată din toate părțile de dealurĭ. Satul Cîrligați este despărțit în două părțĭ, carĭ nu se deosebesc de cît printr'o mică distanță ca de 50 m. Partea despre N.-V., spre comuna Vodă-Carol, purta înainte numirea de Slobozia. Jumătate din vatra satuluĭ, care poartă această numire, se găsește situată pe moșia statuluĭ Dorobanțul.

Suprafața comuneĭ și a moșieĭ de pe dînsa este aproape de 1800 hect. Moșia este proprietatea moștenitorilor decedatuluĭ G. Bădescu. Locuitoriĭ împroprietăriți sunt în număr de 203, pe 370 hect. Viĭ sunt plantate pe 38 hect.

Populațiunea comuneĭ este de 1326 suflete, din carĭ 303 capĭ de familie; 247 contribuabilĭ.

Vite: sunt 4311 capete, din carĭ: 272 caĭ, 864 vite marĭ cornute, 2798 vite micĭ cornute și 368 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de 5551 leĭ și 4 banĭ la venituri și de 4462 leĭ și 70 banĭ la cheltuelĭ.

Are o școală, care e frecuentată de 36 elevĭ și este dotată cu $8\frac{1}{2}$ hect. pămînt, din moșia statuluĭ Dorobanțul.

Bisericĭ are două, deservite de 1 preot și 2 cîntăreți. Biserica cea vechie servește astăzĭ de cimitir. Această biserică e situată pe partea dreaptă a Văeĭ-Călmățuiuluĭ, unde a fost maĭ înainte satul Cîrligați.

Căile de comunicațiune

www.dacoromanica.ro

sunt: la S.-E. spre com. Caravaneți, și la V. cu com. Vodă-Carol și Dorobanțul, prin șosele vecinale.

Distanța comuneĭ de reședința județuluĭ este de 27 kil.; de Roșiori, de 21 kil. și de Alexandria, de 44 kil.

Pe teritoriul eĭ străbate de-a curmezișul, venind din spre comuna Mîndra, Brazda-luĭ-Novac. Această brazdă formează semnul de despărțire al celor două părțĭ ale satuluĭ Cîrligați. Numita brazdă prezintă pe la unele locurĭ o adîncime până la 2 m., iar prin alte părțĭ abia se maĭ cunoaște, fiind acoperită de arăturĭ.

Tot în această comună se află măgura Zugurliciul, înaltă de 8 metri și largă de 130 metri, Măgura-Toboșuluĭ (nu a Țebroșuluĭ, cum greșit se vede reprodus maĭ pe toate hărțile și manualele de geografie), care formează punctul de hotar între moșiile Cîrligați și Dorobanțul.

Satul Cîrligați este vechiŭ. El se vede trecut în nomenclatura satelor, făcută sub domnia luĭ C. Mavrocordat și a făcut parte din jud. Olt, pl. Margineĭ, până la anul 1836.

Cîrligați, *sat*, în centrul com. Rusca, plasa Prutul, jud. Fălciŭ, în partea de V., situat între pîraiele Chetrosul și Nemțeni, pe o suprafață de 150 hect., cu o populație de 92 familiĭ, saŭ 352 suflete, din carĭ 79 contribuabilĭ.

Acest sat cu moșia și cu un alt sat Spărieți, se aflaŭ din vechime în proprietatea Episcopieĭ de Huși. Aceasta se constată din un raport de hotărnicie aflat în condica Episcopieĭ de Huși (lit. A., fil. 89). Iată coprinsul acestuĭ raport făcut de boieriĭ: Vel Paharnicul Vasile Buhăescu și Biv-vel căpitanul Nicolaĭ Cogălniceanu, însărcinațĭ de Vodă a hotărî aceste două moșiĭ ale Episcopieĭ, Cîrligați și Spărieți:

«Înștiințăm pe Măria Ta că din luminata porunca Măriei Tale am mers la moșiile Sfinteĭ Episcopiĭ a Hușilor anume Spăricți și Cîrligați ce sunt alăturea, ca să alegem și să hotărîm pe scrisorĭ ce va avea Sfînta Episcopie și după stăpînire și după mărturire a oamenĭ bătrînĭ carĭ cum ar ști s'ar mărturisi de vreme ce aŭ jeluit Svinția Sa Părintele Episcopul Hușuluĭ kir Inochentie că dreptele Episcopieĭ ce aŭ avut pe moșiĭ celе maĭ multe s'aŭ prăpădit la vremea de nepace. Arătîndu-ne Svinția Sa un uric de la Irimie Movilă Vodă din vletul 7100, care uric l'aŭ găsit Svinția Sa la un om din Chișinăŭ, dînd seamă omul că aŭ căzut la mîna luĭ de la un Turc, în care uric scrie că satul Spărieți este danie de la însușĭ Măria Sa din hotarul Tîrguluĭ Hușilor. Așijderea și pe satul Cîrligați iarăși aŭ arătat Svinția Sa cărțĭ Domnești de stăpînire, întîiŭ o carte de la Gașpar Vodă din vletul 7127 și altă carte, de la Alexandru sin Ilieș Vodă, din vlet. 7129 și altă carte de la Alexandru sin Radul Vodă din vletul 7131 și altă carte, de la Duca Vodă din vletul 7176: de slobozie ce aŭ avut Episcopia la satul Cîrligați și osebit aŭ adus Svinția Sa părinteluĭ Episcopul înaintea noastră doĭ călugărĭ bătrînĭ de vîrstă ca de 70 de anĭ anume Theodosie Pîntec și Nicolaĭ carĭ aŭ mărturisit, cu sufletele lor, că aceste moșiĭ s'aŭ stăpînit de către Episcopie tot cu pace de cînd țin eĭ minte, de 50 anĭ, și eĭ aŭ fost rînduițĭ de la Episcopie dejmarĭ de aŭ strîns dejma aceluĭ loc și știŭ și de la părinții lor că și maĭ înainte s'aŭ stăpînit de către Episcopie tot cu pace, arătîndu-ne și locul odăilor și a prisăcilor, ce aŭ avut Episcopia la Cîrligați și ni-aŭ arătat și hotarul acestor sate Cîrligați și Spărieți, pe unde s'aŭ stăpînit și s'aŭ dejmuit de către Episcopie. Insă Cîrligați despre V. s'aŭ stăpînit, până în pîrîul văcĭ ce se numește Sărata și tot pîrîul în jos până în prejma uniĭ pietre ce este pisti Sărata dispreа S. carĭ ni aŭ arătat un om Focșe, că dintr'ace piatră în jos se începe moșia luĭ, pe care moșie scrisorĭ nu ni-aŭ arătat ca să dovedească cum se numește moșia luĭ; iar hotarul Spărieților din jos ni aŭ arătat iar accĭ călugărĭ că să înfundează în piscul luĭ Epure, iar de către E. bate coasta Spărieților în capitile Stănileștilor și a Volosănilor, iar de către tîrgul Huși se hotăresc aceste două moșiĭ Spărieți și Cîrligați cu satul Plopeni ce este moșia Episcopieĭ, precum s'aŭ dovedit din hotarnica Plopenilor, în care scrie că merg Cîrligați alături cu Plopeni iar acum, de 5 anĭ încoace s'aŭ sculat aceștĭ oameni anume Andreĭ Vornicul, Iordaki Focșe, i Constantin Bădărăŭ, i Popa Ion Hîrțu, i Toader Gîscă și alțĭ rudeniĭ a lor de înpresoară moșiile Episcopiĭ Cîrligați și Spărieți, pentru care mergînd noĭ acolo la locul ccl cu pricină și împreună cu aceĭ oameni am văzut starea loculuĭ și am luat sama și pe scrisorĭ dovedind și stăpînire și întrebînd și pe aceĭ oameni cc aŭ a răspunde, eĭ aŭ arătat un uric vechĭ de la Ștefan Vodă cel Bun și altе scrisorĭ făcute tot pe accl uric, în care s'aŭ aflat scriind că strămoșiĭ lor Leoa și Petru aŭ cumpărat de la Naste, nepoata luĭ Michăilă Buză și de la Mărina fata Hușuluĭ o bucată de pămînt pe Sărata parte ce este despre Elau pe din jos de hotarul Tîrguluĭ, care după cunoștința noastră pe numele accluĭ Leoa s'aŭ numit acea bucată de loc satul Leoști și iară-și maĭ arată aceștĭ oameni de maĭ sus numițĭ nеamul din Leoa și din Petru un zapis din vletul 7134: a strămoșilor lor Gheorghie și Simcon și Liavul scriind că aŭ vîndut cĭ satul Leoști din obîrșia Sărățĭ Ghenghiĭ cc aŭ fost vel logofăt: drept 100 talerĭ, și iar aŭ maĭ vîndut și o bucată de loc, cc este maĭ din jos de satul Leoști pe Sărata despre răsărit drept 30 leĭ, tot Logofătuluĭ Ghenghiĭ și aceĭ vînzătorĭ mărturiseșe, eĭ în zapisul lor, că acest loc a lor a fost luat domnesc, și părinții lor l-aŭ fost răscumpărat de la Pătru Voda și aŭ și ispisoc de la Pătru Vodă, dar acest ispisoc acum nu se află la mîna acestor oameni de maĭ sus numițĭ, fără numaĭ zapisul cu care vînduse moșiĭ lor, Ghenghiĭ logofătuluĭ și ispisoc de întăritură ce-i s-aŭ întărit logofăt Ghenghea pe acel zapis de la Alexandru Vodă din vletul 7141: s-aŭ aflat la mîna lor zicînd eĭ că ș'aŭ rescumpărat moșia cc aŭ fost vîndută de strămoșiĭ lor, de la Prăjescul gincrele Ghenghiĭ logofăt măcar că zapis de la Prăjăscul iar nu s'aŭ aflat numaĭ adeverează și alte două ispisoace cc s'aŭ aflat la mîna lor, unul de la Cantemir Vodă din vletul 7200 și altul de la... Vodă de pîră cc aŭ avut răzeșiĭ de Leoști între sine-și, și cum că s'aŭ rescumpărat eĭ satul Leoști, de la Prăjescul, să dovedește, iar de acc bucată de loc nemică nu pomenește într'accle is-

www.dacoromanica.ro

pisoace, pentru care cercetînd noĭ cu amăruntul pricinile, am întrebat pe aceĭ oamenĭ răzeșĭ de Leoști cu ce dovadă cer satul Leoști, și maĭ cer osăbit și ace bucată de loc din jos de Leoști despre răsărit, de vreme că de la uricul de la Ștefan Vodă pe satul Leoști nu scrie fără numaĭ pe ace bucată de pămînt și eĭ aŭ răspuns că cer acele moșiĭ cu uricul luĭ Ștefan Vodă și cu zapisul moșilor lor cel de vînzare, ce scrie c'aŭ vîndut satul Leoști și ace bucată de loc din hrisovul ce aŭ avut eĭ de la Ștefan Vodă, și fiind că aŭ pus cĭ temelie tot cu acel uric a luĭ Ștefan Vodă, precum și moșiĭ lor cînd aŭ vîndut-o așa și aceștia oamenĭ maĭ sus numiți tot cu acel uric cerînd 2 moșiĭ și satul Leoști și altă bucată de loc, osăbit dar această cerere a lor s'aŭ aflat, fără de cale fiind aceve dovadă, căcĭ moșiĭ lor marturisesc la acel zapis a vînzăriĭ c'aŭ avut acele moșiĭ satul Leoști și ace bucată de loc din uricul luĭ Ștefan Vodă și la uric nimic nu pomenește de satul Leoști fără numaĭ de ace bucată de pămînt, ce scrie c'aŭ cumparat strămoșiĭ lor Leoa și Petru drept 47 zloți tătărăștĭ și tot această bucată de pămînt aŭ fost din început și șezînd pe dînsa Leoa s'aŭ numit Leoști. Așa aŭ dat cunoștința noastră și pe uricul lor ce dovedește că dintr'o moșie s'aŭ făcut două, noĭ le-am dat în stăpînire numaĭ moșia ce se numește Leoști din pîrîul văcĭ Sărățiĭ fața despre apus, pănă în hotarul Șchiopenilor, care și la uricul lor scrie partea cea de către Elan iar preste pîrăŭ fața despre răsărit, în hotarul Spărieților, iarăși s'aŭ aflat că n'aŭ nicĭ o treabă măcar c'aŭ maĭ arătat și această pricină că strămoșul lor Pătru ce este arătat numele luĭ la uricul luĭ Ștefan Vodă ar fi avut iaz pe hotarul Spărieților care să numește și pănă acum iazul luĭ Patru și cu această priciuă aŭ vrut cĭ să cuprinză și o parte de loc din hotarul Sparieților, dar cercetînd noĭ s'aŭ aflat că acel iaz este pe hotarul Plopenilor ce este danic Sfinteĭ Episcopiĭ de la Irimie Movilă Vodă, care sat este și hotărît împrejur, și fiind c'aŭ fost acel iaz pe loc Domnesc, nu le-am dat ascultare ne avînd eĭ ispisoc de danie de la vre un Domn pe acel iaz încă și aceasta s'aŭ dovedit că unde aŭ descălicat aceștĭ oamenĭ, satul din început s'aŭ chemat tot satul Cîrligați, precum nicĭ eĭ n'aŭ putut tăgădui și era pripus că s'ar fi înpresurat o parte de loc de Cîrligați, cu hotarul Leoștilor, fiind că satul lor să chiamă Cărligați numaĭ noĭ după stăpînire am dat hotarul pîrăul văeĭ Sărățiĭ și pe hotărîrea noastră aŭ rămas satul fața despre apus, pe hotarul Leoștilor. Mărturisind și eĭ că stăpînirea despre ambe părți pînă în pîrăŭ s'aŭ stăpînit însă pentru satul Leoști s'aŭ primit aceștĭ răzeșĭ să ție hotarul pănă în pîrăul Sărățiĭ, dar pentru acea bucată de loc ce maĭ cer cĭ să li se maĭ dea neodihnindu-se eĭ pe socoteala și hotărîrea noastră, li-am dat voe să-și caute judecata la luminat Divanul Mărieĭ Tale și cum va alege Divanul, așa să rămîe, aceasta înștiințăm pe Măria Ta: vlet 1756, Iun. 9.

Subscrișĭ: Plecați robiĭ Mărieĭ Tale: Vasile Buhăescul, vel Paharnic; Nicolae Cogălniceanu, biv-vel Căpitan».

Cîrligați, *braț*, în pl. Ialomița-Balta, insula Balta, teritoriul comuneĭ Bordușani, jud. Ialomița.

Cîrligați, *moșie*, în jud. Teleorman, pl. Călmățuiul, com. Cîrligați. Prin cumpărătoare, s'a alipit la această moșie o parte din moșia Gongul, care se află pe teritoriul comuneĭ Belitori, cătr. Adîncata.

Ast-fel rotunjită, moșia Cîrligați, cu trupul eĭ Gongul, se hotărește la S.-E. cu moșia Caravaneți, la E. cu moșia Belitori, de care o desparte Drumul-luĭ-Traian, la N. cu moșia statuluĭ Dorobanțul și la V. cu proprietățile locuitorilor din comuna Vodă-Carol.

Cîrligătura, *plasă*, în partea de S. a județuluĭ Iași. Se întinde de la N.-V. spre S.-E., fiind așezată pe șirul dealurilor ce se prelungesc de-a dreapta rîuluĭ Bahluiul. Terenul săŭ este foarte accidentat, fiind întretăiat de o mulțime de văĭ, printre carĭ sunt formate culmĭ, dîmburĭ și podișe, pentru care i s'a dat și numele de Cîrligătura.

Se mărginește la N.-E. cu pl. Bahluiul, începînd de la Tîrgul-Frumos și pînă la tîrgușorul Podul-Iloaeĭ, iar de acolo cu pl. Copoul, pănă la satul Lițcani; la E. cu plasa Stavnicul, de la satul Lițcani spre S., pănă în marginea jud. Roman; la S. și V. cu jud. Roman.

Intinderea plășeĭ e de 46524 hect.

Este formată din comunele:

1. *Buznea*, cu satele: Buznea, Gănești și Jora, în partea despre V. a plășeĭ.

2. *Brăești*, cu satele: Brăești, Cristești, Buda, Albești cu Scorțești, Prigoreni, Gugea, Valea-Oilor și Făcuți. Se întinde de la N. la S. plășeĭ, din jos de Tîrgul-Frumos.

3. *Sîrca*, cu satele: Sîrca, Budăile (Frîncești), Lungani, Crucea, Cosițeni, Mădîrjești și Goești. Se întinde de la N. la S. prin mijlocul plășeĭ.

4. *Sinești*, cu satele: Sinești, Osoiul, Cotîrgaci și Stornești, la S. plășeĭ.

5. *Popești*, cu satele: Popești, Rădeni, Obrijeni, Doroșcani, Hărpășești, Mădîrjac, Frumușelile și Bojila. Se întinde de la N. la S. plășeĭ, în partea despre V.

6. *Păușești*, cu satele: Păușești, Dumești, Hoisești, Căcărăzeni, Buțulucul, Holmul și Scobîlțeni. Se întinde de la N. la S., formînd marginea despre E. a plășeĭ.

7. *Tîrgul-Frumos*, comună urbană, în capătul despre N.-V. a plășeĭ.

Din șirul neîntrerupt al dealurilor ce se află între rîurile Siretul și Prutul, ramura ce se desface de la Poenele-Oanceĭ din jud. Roman (maĭ jos de Tîrgul-Frumos), cuprinde toată pl. Cîrligătura, luînd diferite numirĭ, după pozițiunile în care se află și anume: Dealul-Mare, Bideanul, Horpazul, Scaiul, Lăcătușenĭ, Prosia, Pleșul, Bivolul, Beclul, Recea, Simerași, Dea-

www.dacoromanica.ro

lul-Vieĭ, Găvanul, Goeşti, Treĭ-Parale, Viea-luĭ-Pascal, Cristeşti, Buda, Ciunca, Frăteni, Prigoreni, Hodoreanul, Sărăturile, Gorganul, Ineamănul, Ţintirimul, Bostanul, Aria-Vechie, Dealul-Şipotelor, Bobeica, Brezila, Dealul-Şepticenilor, al-Ulucilor, Sineşti, Izvorul, Căprăria, Cantocul, Ponoara, Săpăturile, Podobiţa, Hertezul, Mohorîţa, Raţa, Obrijeni, Doroşcani, Humăria, Ceirul, Mangalagiul, Florea, Pietrosul, Balta-Ganeĭ, Păuşeşti, Dumeşti şi Chelbea.

Pîraiele ce curg printre văile dealurilor plăşeĭ Cîrligătura, afară de rîul Bahluiul, care trece prin marginea despre N.-E. a plăşeĭ, sunt: pîrîul Bahlueţul, ce intră în plasă pe lîngă Tîrgul-Frumos, curge spre E. şi la Podul-Iloaeĭ, se varsă în rîul Bahluiul; pîraiele: Sîrca-Velniţeĭ, Buznea, Buda, Coşeşti, Brăeşti, Ciorbolea, Făcuţi, Cristeşti, Sirghiĭ, Lacul, Ineamănul, Budancea, Lupul, Peri, Bostanul, Şipotele, Captarilor, Gorganul, Torentul, Şepteceni, Vătroaia, Uluci, Mărgineanul, Osoiul, Şacovăţul, Rădeni, Ţigănimea, Popeşti, Doroşcani, Chetreşti, Obrijanca, Rogina, Păscăloaia, Răchita Pietrosul şi Pietroasa.

De la V. la E., trece, prin partea de N. a plăşeĭ, şoseaua naţională şi calea ferată, începînd de la Tîrgul-Frumos şi pănă la satul Liţcani, din jos de tîrguşorul Podul-Iloaeĭ, spre oraşul Iaşi. Aceste căĭ înlesnesc comunicaţia cu oraşele citate. Alte căĭ comunale şi vecinale, înlesnesc comunicaţia cu satele şi comunele megieşe; principalele sunt: Drumul de la Tîrgul-Frumos spre E., ce trece prin mijlocul plăşeĭ prin satele: Cristeşti, Brăeşti, Goeşti, Crucea, Popeşti, Scobîlţeni şi Podul-Iloaeĭ; de la Podul-Iloaeĭ, la Păuşeşti şi Hărpăşeşti; de la Tîrgul-Frumos, la Buznea şi Găneşti.

Din 46524 hect., întinderea suprafeţeĭ plăşeĭ Cîrligătura, se cultivă 10622 hect. pentru cereale; 103 hect. sunt acoperite cu viĭ şi 15435 hect. cu păduriĭ, din cariĭ: 11297 hect. sunt proprietate particulară şi 4138 hect. a statuluĭ; 20464 hect. sunt acoperite de imaşe, fînaţe, ape, livezĭ şi locuriĭ pentru aşezarea satelor.

Pămîntul cultivat produce tot soiul de cereale, de o calitate bună. Imaşurile întinse şi fineţele înlesnesc creşterea vitelor, cariĭ sunt în număr de 36075 capete, din cariĭ: 12104 vite mariĭ cornute, 19054 oĭ, 372 capre, 947 caĭ şi 3597 rîmătoriĭ.

Comerciul constă în vînzarea productelor, cerealelor, a vitelor şi a lemnelor.

Sunt 18 moriĭ de apă, 8 de aburĭ şi o velniţă.

Plasa Cîrligătura este locuită de 2994, familiĭ saŭ 13703 suflete, din cariĭ: 6998 bărbaţi şi 6705 femeĭ. Din aceştia: 13447 sunt Romînĭ, 226 Izrailiţi, 19 Germanĭ, 13 Polonĭ, 13 Ungurĭ, 6 Ruşĭ, 2 Grecĭ şi 1 Francez.

Această plasă se administrează de un sub-prefect cu reşedinţa în tîrguşorul Podul-Iloaeĭ.

Numărul bisericilor ortodoxe, este de 24, cu 17 preoţi, 18 cîntăreţi şi 13 eclesiarhĭ.

Şcolĭ sunt 12, cu 12 învăţătoriĭ şi cu o populaţie şcolară de 349 elevĭ şi 34 eleve.

Cîrligăţile, *lac,* în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, insula Balta, com. Dichiseni.

Cîrligei, *cătun,* în jud. Gorj, comuna Cîrligei. Se întinde pe o suprafaţă de 650 hect. Este situat pe ambele maluriĭ ale pîrîuluĭ Galbenul, la S.-E. de Bumbeşti-Piţicul. Prin el trece şoseaua Horezul-T.-Jiul şi şoseaua ce merge la Zorleşti. Are 180 familiĭ, cu 800 suflete, din cariĭ 132 contribuabilĭ. Are: 2 biserici, deservite de 2 preoţi şi 2 dascălĭ; o şcoală frecuentată de 62 elevĭ; 4 moriĭ; 22 fîntînĭ. Locuitoriĭ posedă: 90 caĭ, 580 vite mariĭ cornute, 753 oĭ, 277 porcĭ, 37 capre, 2 căruţe cu caĭ, 43 care cu boĭ. Sunt 26 stupĭ.

Şoseaua naţională care trece prin centrul comuneĭ, o leagă în partea de N.-E. cu jud. Vîlcea şi la S.-V. cu T.-Jiul. Moşia aparţine locuitorilor moşneniĭ.

Cîrligei, *deal,* la E. comuneĭ Zorleşti, jud. Gorj, pe malul drept al Calniculuĭ.

Cîrligele, *com. rur.,* în pl. Oraşul, jud. R.-Sărat, aşezată pe pîrîul Mera.

Este aşezată în partea de N. a judeţuluĭ, la 34 kil. spre N. de oraşul Rîmnicul-Sărat, şi în partea de V. a plăşeĭ Oraşul, la 4 kil. spre N. de com. Coteşti, reşedinţa plăşeĭ. Comunele învecinate sunt: Bonţeşti la 3 kil., Goleşti şi Broşteni la 6 kil., Faraoanele la 7 kil.

Se mărgineşte la N. cu căt. Dălhăuţul (al com. Faraoanele), de care se desparte prin pîrîul Valea-Dălhăuţul; la E. cu moşia particulară Şuţul, pendinte de com. Goleşti; la S. cu com. Blidarea, de care se desparte prin pîrîul Mera; şi la V. cu com. Bonţeşti.

Apele cariĭ o udă sunt pîraie neînsemnate formate de ploĭ şi cariĭ sec vara, aşa sunt: pîrîul Dălhăuţul la N., pîrîul Mera la S. In com. sunt 4 puţuriĭ.

E formată dintr'un singur sat: Cîrligele.

www.dacoromanica.ro

Suprafaţa com. este de 763 hect., din carĭ 18 hect. ocupate de vatra satuluĭ, 688 hect. ale locuitorilor şi 57 hect. ale proprietăţiĭ private.

Populaţia este de 240 familiĭ, saŭ 973 suflete: 501 bărbaţĭ şi 472 femeĭ; 402 căsătoriţĭ, 503 necăsătoriţĭ, 66 văduvĭ, 2 divorţaţi. Ştiŭ carte 167, nu ştiŭ 806.

Sunt două biserici: Una, cu hramul Sf. Voevozĭ, este de lemn; bătrîniĭ spun că s'a fundat cam în anul 1730 de către locuitoriĭ Albu Capanu, l'astia A. Capanu, preotul Tudorache şi Vlad Frunză. A doua, cu hramul Sf. Nicolae, este construită de bîrne; se zice că s'a fundat în anul 1740 de proprietariĭ Şonţu, Moşoiu şi familia Vintilescu. Fie-care biserică are cîte 17 pogoane pămînt, şi 200 leĭ venit de la comună şi sunt deservite de 2 preoţĭ şi 2 paracliserĭ.

Este o şcoală de băeţĭ, fundată în 1846, de locuitorĭ; are 1 învăţător, şi e frecuentată de 52 elevĭ.

Loc. posedă: 22 pluguri; 766 capete vite, din carĭ: 172 boĭ, 65 vacĭ, 51 caĭ, 28 epe, 384 oĭ şi 66 rîmătorĭ. Sunt 34 comercianţĭ, din carĭ 3 băcanĭ, 3 cîrciumarĭ şi 3 măcelarĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt drumurile vecinale: spre Focşani; spre Bonţeşti-Faraoanele; spre Goleşti; spre Cotesti şi Plăineşti-Rîmnicul Sărat.

Sunt 176 contribuabilĭ. Veniturile sunt de 5708 leĭ, 63 banĭ, iar cheltuelile de 5518 leĭ, 93 b.

In raza comuneĭ se află aşa numitele metereze: nişte redute făcute în pămînt de artileria Austriacilor, în timpul războiuluĭ ce aŭ avut cu Turciĭ, în anul 1789.

Cîrligele, *loc izolat*, la 8 kil. departe de vatra comuneĭ Călimăneşti, plasa Cozia, judeţul Vîlcea.

Cîrligele, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pendinte de com. Brezoiul, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Cîrligele (Lacul-cu-), *mlaştină*, în com. Lipia, judeţul Buzăŭ, în apropiere de pădurea Crîngul, a oraşuluĭ Buzăŭ.

Cîrligeni, *mahala*, în com. rur. Samarineşti, plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cîrligi, *com. rur.*, în plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu, situată în drumul ce duce de la Girovul spre Uscaţi. Se mărgineşte la S.-E. cu com. Şerbeşti; la N. cu com. Dragomireşti şi Uscaţi, de carĭ se desparte prin dealurile Corniĭ şi Sociĭ; la V. cu com. Bodeşti-Precisteĭ şi Dobreni.

Terenurile sale sunt accidentate, aplecîndu-se către V. spre Valea-Cracăuluĭ şi traversate de văĭ adînci în direcţiune N.-S.

Este formată din satele şi cătunele: Cîrligi, Soci, Dragomireşti, Dudeşti, Vadul şi Valea-Albă. Are o populaţiune de 1149 suflete, cu 326 capĭ de familie, carĭ locuesc în 297 case. Sunt: 546 bărbaţĭ, 603 femeĭ; 583 neînsuraţĭ, 474 căsătoriţĭ, 89 văduvĭ (46 văduve), 3 divorţaţĭ; 242 băeţĭ şi 264 fete. Sunt 17 străinĭ. Ştiŭ carte 154 persoane, nu ştiŭ 995.

Dintre locuitoriĭ împroprietăriţĭ în 1864, sunt: 72 carĭ stăpînesc înşi-şĭ locurile lor; 58 ca urmaşĭ; 41, carĭ de şi însuraţĭ şi cultivatorĭ de pămînt n'aŭ nicĭ un fel de proprietate.

Numărul vitelor în comună este de 732 capete.

Aci se află: 3 biserici, deservite de 3 preoţĭ şi 5 eclesiarhĭ; o şcoală, cu un învăţător plătit de stat; o clădire mare, locuinţa proprietaruluĭ moşieĭ; 4 morĭ de apă. Sunt 4 dulgherĭ; 8 rotarĭ; 4 ferarĭ; 3 cizmarĭ.

Budgetul com. e de 4053 leĭ la ven. şi de 3760 leĭ la chelt.

Comunicaţiunea cu satele vecinaşe se face prin: şoseaua jud. Girov-Tupilaţi; prin şoseaua comunală Cîrligi-Corni, Bodeşti-Precisteĭ, începînd de la kil. 15 al precedenteĭ şi terminînd în dreptul kil. 13 al şoseleĭ Piatra-Neamţu (lîngă satul Bodeşti-Precisteĭ); printr'un drum natural ce duce din sat. Cîrligi în Duşeşti şi Soci; prin alte drumurĭ naturale, ducînd la diferite localităţĭ.

Cîrligi, *com. rur.*, în jud. Roman, plasa Siretul-d.-j., spre S.-S.-E. de oraşul Roman şi la o depărtare de 20 kil. de el şi de 19 de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezată pe şes. E compusă din satele: Cîrligi şi Ruptura, cu reşedinţa comuneĭ în satul Cîrligi. Are 445 capĭ de familie, saŭ 1799 suflete, din carĭ 330 contribuabilĭ; locuesc în 392 case. Ştiŭ carte 39 persoane. Locuitoriĭ aŭ 983 capete de vite. In com. sunt: 2 biserici: una de zid şi alta de lemn; o şcoală mixtă, care în anul 1886—87 a fost frecuentată de 13 elevĭ (10 băeţĭ şi 3 fete). Veniturile anuale ale comuneĭ sunt de leĭ 3246,69 şi cheltuelile de leĭ 3165. Este legată cu oraşul Roman prin şosea.

Cîrligi, *sat*, în com. Cîrligi, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu. E situat la 18 kil. depărtare de oraşul Piatra, pe dealul cu acelaşĭ nume.

Are o populaţie de 470 locuitorĭ.

www.dacoromanica.ro

In acest sat se află: reşedinţa autorităţilor comunale; o biserică, deservită de 1 preot şi 2 eclesiarhĭ; o şcoală, frecuentată de 67 elevĭ; o clădire mare ce serveşte de locuinţă proprietarului moşieĭ Cîrligi; 2 morĭ de apă. Sunt aci 6 rotarĭ; 2 fierarĭ; 2 cizmarĭ. Numărul vitelor e de 350.

Cîrligi, *sat*, în jud. Roman, plasa Siretul-d.-j., com. Cîrligi, spre S.-S.-E. de oraşul Roman şi la o depărtare de 20 kil. de el şi de 19 de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezat pe şes. Este reşedinţa com. Cîrligi. Are o populaţie de 194 capĭ de familie, saŭ 704 suflete, din carĭ 148 contribuabilĭ; locuesc în 179 case. Ştiŭ carte 22 persoane. Sunt 533 capete de vite. Are o biserică de zid; o şcoală mixtă, care în anul 1886—87 a fost frecuentată de 13 elevĭ (10 băeţĭ şi 3 fete) din 36 înscrişĭ. Este legat cu oraşul Roman prin şosea. Acest sat cu moşia înconjurătoare şi împreună cu moşiile: Aldeşti, Sohodolul şi Ruptura, aparţineaŭ familieĭ Vorniculuĭ Alecu Catargiu.

Cîrligi, *iaz*, în com. Cîrligi, pl. Piatra-Muntele, judeţul Neamţu. Este format din scursoarea pîrîiaşuluĭ Dubărca. Osebit de aceasta însă, în această comună, lîngă satul Cîrligi, maĭ sunt încă vr'o 3 iazurĭ, carĭ poartă acelaşĭ nume.

Cîrligi, *moşie*, pe cuprinsul com. cu acelaşĭ nume, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Cîrligi, *pădure*, la V. com. Negrileşti, plasa Nicoreşti, judeţul Tecuciŭ.

Cîrligi (Dealul-de-la-), *deal*, în jud. Neamţu, com. Cîrligi, pl. Piatra-Muntele. Se află în prelungirea dealurilor ce vin din com. Şerbeşti.

Cîrligul, *com. rur.*, în plasa Moldova, jud. Roman, spre N.-V. de oraşul Roman şi la o depărtare de 18 kil. de el şi de 17 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este formată din satele: Cîrligul, Bretcani şi Cîrligul-Ghiräeşti, cu reşedinţa com. în satul Cîrligul. Are 164 capĭ de familie, saŭ 688 suflete, din carĭ 133 contribuabilĭ; locuesc în 159 case. Ştiŭ carte 66 persoane. Sunt 385 capete de vite. Pe teritoriul eĭ se găsesc viĭ. Are o biserică; o şcoală prim. mixtă, care în anul 1886—87, a fost frecuentată de 36 elevĭ din 61 înscrişĭ. Ţine de circumscripţia fiscală Dulceşti. Venitul anual este de leĭ 1422,46 şi chelt. de leĭ 1419. Este legată cu oraşul Roman prin şosea.

Cîrligul *sat*, pl. Jiul-de-mj., com. Bucovăţul, jud. Dolj. Are 502 suflete, (260 bărbaţĭ şi 242 femeĭ), carĭ locuesc în 180 case şi 5 bordee. Ştiŭ carte 50 locuitorĭ.

Cîrligul, *sat*, în jud. Iaşi, plasa Copoul, com. Copoul. E situat la poalele dealuluĭ Şorogari, pe coasta vestică. Are o populaţie de 77 familiĭ, saŭ 177 locuitorĭ; o biserică, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 eclesiarh.

In marginea de S.-V. a satuluĭ se află iazul Cîrligul, bogat în peşte.

Numărul vitelor e de 511 capete, din carĭ 164 vite marĭ cornute, 310 oĭ, 9 caĭ şi 28 rîmătorĭ.

Cîrligul, *sat*, în jud. Roman, pl. Moldova, com. Cîrligul, spre N.-V. de oraşul Roman şi la o depărtare de 18 kil. de el şi de 17 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezat pe deal. Este reşedinţa comuneĭ Cîrligul. Are 127 capĭ de familie; 115 contribuabilĭ; 544 locuitorĭ, din carĭ 43 ştiŭ carte şi carĭ locuesc în 126 case. Sunt 311 capete de vite. Se cultivă aci viea. Are o biserică de lemn; o şcoală mixtă, care a fost frecuentată (1886-87) de 36 elevĭ din 61 înscrişĭ. Este legat de oraşul Roman prin şosea. Acest sat este alcătuit din 2 părţĭ: Cîrligul-Ghiräeşti şi Cîrligul-Răzeşi.

Cîrligul. Vezĭ Trupurile-de-Pădure, jud. Muscel.

Cîrligul, *baltă*, în partea dreaptă a Prutuluĭ, spre E. de satele Popeşti şi Lunca, com. Lunca-Banuluĭ, pl. Prutuluĭ, jud. Fălciŭ.

Cîrligul, *iaz*, în marginea de S.-V. a satuluĭ Cîrligul, din com. Copoul, pl. Copoul, jud. Iaşi. E bogat în peşte. Din acest iaz se formează pîrîul Căcaina, ce trece prin partea de E. a oraşuluĭ Iaşi.

Cîrligul, *pădure* a statuluĭ, pl. Jiul. de-mj., comuna Bucovăţul, jud. Dolj, satul Cîrligul. Felul arborilor ce se găsesc sunt: cer, stejar, gîrniţă şi gorun.

Cîrligul, *prival*, jud. Brăila, la E. com. Vizirul, aproape de Dunărea-Vechie; uneşte lacul Rotundul cu lacul Fusarul.

Cîrligul-Ghiräeşti, *partea* despre E. a *satuluĭ* Cîrligul din pl. Moldoveĭ, jud. Roman.

Cîrligul - Glodeanul, *com. rur.* (Vezĭ Glodeanul-Cîrlig, judeţul Buzăŭ).

www.dacoromanica.ro

Cîrligul-Goșa, *fîneață*, în jud. Buzău, com. Sibiciul-d.-s., aflată pe locul dintre Muscelul-Cărăimănesc și Ceauș-Bucur.

Cîrligul-Inalt. Vezĭ Dosul-Curțeĭ, jud. Vîlcea.

Cîrligul-Mare, *cătun*, al com. Glodeanul-Cîrlig, județul Buzău. Are 820 loc. și 231 case.

Cîrligul-Mare, *moșie*, a statuluĭ, pendinte de mănăstirea Văcărești, în com. Glodeanul-Cîrlig, jud. Buzău. Are 2930 hect., din care 820 s'a dat însurățeilor.

Cîrligul-Mic (Tăbăceni), *moșie* a statuluĭ, pendinte de Slobozia și Stavropoleos, în com. Glodeanul-Cîrlig, jud. Buzău, acum dată în loturĭ locuitorilor. Are 857 hect., mai toate arabile.

Cîrligul-Mic (Tăbăceni-Apostolache), *cătun*, al com. Glodeanul-Cîrlig, jud. Buzău. Are 150 loc. și 47 case.

Cîrligul-Răzeșĭ, *partea* despre V. a *satuluĭ* Cîrligul, din plasa Moldoveĭ, jud. Roman.

Cîrliguluĭ (Pădurea-), *pădure*, în partea de N.-V. a com. Dobîrceni, pl. Ștefănești, jud. Botoșani. Are o întindere de 71 hectare și se exploatează.

Cîrliguluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, izvorește din pădurea Cîrligul, com. Dobîrceni, pl. Ștefănești, jud. Botoșani, și se varsă în pîr. Corogea, tot pe teritoriul com. Dobîrceni.

Cîrliguluĭ (Valea-), *vale*, prin care curge pîrîul Cîrligul, din com. Dobîrceni, pl. Ștefanești, jud. Botoșani.

Cîrlogani, *com. rur.*, în partea cea mai de N. a plășeĭ Olteț-Oltul-d.-s., jud. Romanați. E situată lîngă rîușorul Beica și la poalele Strejești (247 m. altitudine), departe de Balș de 19 kil., și de Caracal de 46 kil. E formată din satele: Cîrlogani (1057 locuitorĭ), Scorbura (100 locuitorĭ), și Stupina (100 locuitorĭ). Are 248 contribuabilĭ; 295 capĭ de familie; în total 1257 suflete, din carĭ 637 bărbațĭ și 620 femeĭ; 452 căsătoriță și 805 necăsătoriță. Vite marĭ cornute: 520, vite micĭ 1075 și porcĭ 624. Are 7 cîrciumĭ. Budgetul comuneĭ este de 2058 leĭ la venitурĭ, și de 2052 leĭ la cheltuelĭ (1886-87).

Are o biserică, cu hramul Sf. Niculae (1882), deservită de 1 preot și 2 cîntăreță.

In o depărtare de 2 kil. spre S.-V. de sat se află o ruină de biserică, în Valea-Trestiĭ, făcută de cărămidă groasă.

Cîrlogani, *com. rur.*, pl. Olteț-d.-j., județul Vîlcea. E compusă din 2 cătune: Cîrlogani și Băroiul. Este numită ast-fel după pîrîul Cîrloganul. Este situată pe văile Cîrloganul și Telești, pe malul stîng al Olteț, cam la 80 kil. departe de reședința județuluĭ și la 34 kil. de a subprefecturei.

Are o populație de 515 locuitorĭ (275 bărbațĭ și 240 femeĭ). din carĭ 100 capĭ de familie; 170 contribuabilĭ. Locuesc în 120 case.

In comună e o biserică, fondată la anul 1815, de răposațiĭ Preotul Vlad și Ion G. Cernătescu.

Meseriașĭ sunt: 4 cojocarĭ, 5 dulgherĭ, 3 rotarĭ și 2 tîmplarĭ. Produsul munceĭ îl desfac la Craiova și Tîrgul-Bălcești.

In comună sunt 20 caĭ, 60 boĭ, 20 vacĭ, 40 capre și 140 oĭ.

Pe rîul Olteț, în raionul comuneĭ, este o moară.

Loc. împroprietăriță la 1864 sunt 22, pe 58 hect., în moșiile d-lor Const. Mărgăritescu și Ion G. Cernătescu; restul de locuitorĭ sunt moșneni.

Știŭ carte 30 bărbațĭ și 2 femeĭ.

Se fabrică aci anual până la 1500 decalitri țuică.

Comuna are aproximativ 1400 hect. pămînt.

Veniturile se urcă la 1715 leĭ anual.

Cîrlogani e udată de vălcelele: Cîrloganul, Roscăi și Telești.

Cîrlogani, *sat*, face parte din com. rur. cu acelașĭ nume, pl. Olteț-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populație de 426 locuitorĭ (225 bărbațĭ și 200 femeĭ). Aci e reședința comuneĭ. Copiĭ în vîrstă de școală sunt 59 (34 băeți și 25 fete).

Cîrlogani, *deal*, în raionul comuneĭ Cîrlogani, jud. Vîlcea, pe care se cultivă 30 hect., 50 ariĭ vie.

Cîrlogani, *moșie*, a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucuresti, jud. Romanați, cu o întindere de 1447 pog., din carĭ 1318 pog. pădure, producînd o arendă anuală de 960 leĭ. E pendinte de schitul Șerbănești, din jud. Vîlcea; se află lîngă comuna Cîrlogani, pl. Olteț-Oltul-d.-s.

Cîrlogani-Tetoiul, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pendinte de comuna Cîrlogani, pl. Olteț-d.-j., jud. Vîlcea.

Cîrloganul, *vale*, comuna Cîrloganul, pl. Olteț-d.-j., județul Vîlcea. Udă partea de E. a comuneĭ și se varsă în rîul Olteț.

www.dacoromanica.ro

Cîrlomanul, *cătun*, în com. Putineiul, din pl. Călmăţuiul, jud. Teleorman. Este situat pe vale, între dealul care duce la com. Salcia, la depărtare de 2 kil. de com. Putineiul.

Prin acest cât. trece şoseaua vecinală care pune în legătură com. Putineiul cu com. Salcia şi cu cele-l'alte comune de pe valea Călmăţuiului.

Are populaţiune de 560 suflete, din carî 92 contribuabilî. Biserica din acest cătun este foarte vechie; inscripţiunea de la intrare, în literile cirilice, s'a şters.

Cîrlomanul, *munte*, în prelungire către N. a ramureî munteluî Cozia, jud. Neamţu. Este situat pe teritoriul de hotar între comuna Gîrcina şi comuna Doamna.

Cîrlomanul, *pisc de munte*, situat spre N., în prelungirea ramureî Cernegura, pe teritoriul com. Doamna, plasa Piatra-Muntele, judeţul Neamţu. Aicî se găsesc, în formaţiunea păturilor, depozite de Bonarowka, cu lespezî ce aŭ urme numeroase de solzî şi de peştî; conglomerate din zona inferioară a formaţiuneî cu sare, şi marne salifière care se întind până în malul Bistriţeî; adevărate depozite de menelituri nu sunt.

Cîrlomăneşti, *cătun*, al comuneî Gura-Nişcovuluî, judeţul Buzău. Are 3 subdiviziunî: Cetatea, Pleşea şi Sătucul, cu o populaţie de 400 locuitorî, care locuesc în 86 case.

Cîrlomăneşti, *com. rur.*, în pl. Corodul, jud. Tutova, spre S. de Bîrlad, la marginea judeţuluî. Are 966 locuitorî (din carî 104 ştiŭ carte), din carî 200 contribuabilî; 250 case. Este formată dintr'un singur sat: Cîrlomăneşti. Se cultivă viea pe o suprafaţă de 71,50 hect. şi livezile cu pruni, pe o suprafaţă de 5,50 hect. Comerciul se face de 15 persoane. Are o moară cu vaporî. In sat este o şcoală primară de băeţî.

Veniturile sunt de 7798 leî 13 banî.

Cîrlomăneşti, *platoŭ*, în apropiere de vărsătura rîuluî Nişcovul în Buzăŭ, jud. Buzăŭ, cu o poziţiune strategică, dominînd ambele văî şi oprind înaintarea în susul lor. In partea de S., ne maî avînd nicî un obstacol, se poate vedea orî-ce mişcare până în Dunăre. In jurul săŭ s'aŭ dat maî multe lupte şi se văd încă urme de fortificaţiî. In apropiere e tumulul Cetatea.

Cîrlomăneşti, *moşie*, în comuna Gura-Nişcovuluî, jud. Buzăŭ. Are 160 hect., din care 50 vie şi 110 pădure, proprietate a moşnenilor Cîrlomăneşti.

Cîrlomăneşti, *platoŭ*, în partea de S.-E. a satuluî Cîrlomăneşti, jud. Tutova.

Cîrlomăneşti, *şes* întins, spre N.-V. de satul Cîrlomăneşti, jud. Tutova.

Cîrlomăneşti (Gura-Izvoruluî-), *moşie*, în com. Nişcovul, jud. Buzăŭ, proprietate a statuluî, pendinte de Episcopie. Are 700 hect., din carî 498 pădurea Miera saŭ Adîncata. Restul de 202 hect. s'a vîndut şi constă din arăturî, viî cu embatic, livezî, etc. şi două morî.

Cîrlomăneşti (Viea-), *proprietate* a statuluî, pendinte de mănăstirea Berca, în jud. Buzăŭ, com. Gura-Nişcovuluî, cătunul Săseni-Noî. Are vie şi puţin loc sterp.

Cîrlovoaia, *cătun*, al com. Mărăcineni, jud. Buzăŭ. Are 190 loc. şi 43 case.

Cîrlovoaia, *moşie*, în com. Gura-Nişcovuluî, cât. Săseni-Noî, judeţul Buzăŭ. Are 130 hect., din carî 80 păduri, restul arătură şi viî.

Cîrlovoaia, *pădure*, în com. Valea-Teanculuî, cât. Zoreşti, jud. Buzăŭ, avînd 97 hect. întindere.

Cîrlovoaia (Lipianca, Popeasca), *pădure*, în com. Grăjdana, jud. Buzăŭ, avînd aproape 340 hect. întindere.

Cîrlovoaia (Poiteasca), *moşie*, în com. Mărăcineni, jud. Buzăŭ. Are 435 hect., din care 380 arabile, restul prund şi crivină. Are 2 morî pe apa Buzăuluî.

Cîrna, *com. rur.*, din pl. Balta, jud. Dolj, la 51 kil. departe de Craiova şi la 10 kil. de reşedinţa plăşeî Măceşul-d.-s.

E situat pe loc şes, lîngă balta Cîrna. Şesul se numeşte Cîrna. Se învecineşte la E. cu com. Măceşul, la V. cu Plosca, la N. cu Goicea-Mare, la S. cu Dunărea. Limita de V. este formată de Movila-Gogăî şi de apa rîuluî Dăsnăţuiul. Limitele de N. şi de E. sunt formate de movile; iar limita de S. de Dunăre.

Pe teritoriul eî se găseşte: Balta-Cîrneî, cu o suprafaţă de 500 pog., şi care începe din com. Bistreţul şi se termină la punctul numit Ţicbanul, pe moşia Cîrna.

Iazurî şi gîldae sunt multe, formate fiind prin revărsările Dunăreî. Pe Dunăre, în dreptul comuneî; se găsesc zmîrcurî cu tufe

www.dacoromanica.ro

de trestie, tufărişurĭ numite zătoane; locurĭ izolate; fîntînĭ se găsesc, în toată comuna multe.

Cîrna este udată de apa Dăsnăţuiuluĭ ce are scurgere în balta Cîrna. Curge prin V. comuneĭ, cu îndreptarea de la N.-V.-S.-E. Sunt două vadurĭ, unul la punctul numit Podul-de-Pămînt şi altul la punctul numit Buştila.

In anul 1875—76 a fost unită cu com. Goicea-Mare. Azĭ se compune dintr'un singur cătun, numit Cîrna.

In marginea Dunăreĭ se vede o cetate de cărămidă, ale căreĭ urme se pĭerd din ce în ce, căcĭ cînd Dunărea vine mare rupe una cîte una din cărămizile sale.

Se afla în comună o biserică, zidită la anul 1852 şi care se ruinase. Pe ruinele eĭ s'a ridicat azĭ alta, cu cheltuiala locuitorilor. Are hramul Sfinţiĭ Voevozĭ.

Şcoala este mixtă; funcţionează din 1863; e construită de comună; are o proprietate de 8½ hect. şi o împrejmuire de 1 hect. In anul şcolar 1892—93 aŭ urmat regulat la şcoală 53 băeţĭ şi 8 fete, din 70 băeţĭ şi 90 fete în vîrstă de şcoală. Ştiŭ carte 110 locuitorĭ, din carĭ 97 bărbaţĭ şi 13 femeĭ.

Populaţia este de 1470 loc., din carĭ 700 bărbaţĭ şi 736 femeĭ. După legea rurală din 1864 sunt 259 împămînteniţĭ, iar după cea din 1879 sunt 40 însurăţeĭ.

Case sunt 322. Toate sunt de pămînt bătut.

Suprafaţa teritoriuluĭ comunal este de 223 hect. Din acestea sunt: 2550 pog. arabile, 500 fîneaţă, 300 izlaz, lac şi teren sterp 2000 pog., pădure de salcie numită Zătoane ca la 500 pog.

Moşia numită Cîrna saŭ moşia Măceşul aparţine statuluĭ. Arenda este de 81150, pe periodul 1884—94. Suprafaţa vîndută este restul pănă la 339 hect. şi 5128 m. p. rămasă. In loturĭ micĭ sunt date 183 loturĭ. In loturĭ marĭ 29, din care 7 loturĭ de cîte 25 hect. şi 22 cîte 10 hect.

Pădure este în întindere de 500 pog. pe moşia Cîrna. Este compusă numaĭ din sălciĭ. Atît pădurea cît şi moşia aparţin statuluĭ şi aparţineaŭ altă dată mănăstireĭ Arnota.

Fîneţe sunt 500 pogoane.

Viile aparţin locuitorilor şi se găsesc pe pămîntul lor.

Locuitorĭĭ îşĭ desfac productele la schelele Bistreţul şi Gighera. Importă bumbacurĭ, stămburĭ, pentru îmbrăcăminte şi cele necesariĭ caseĭ, asemenea şi lemne de construcţie. La Băileşti se duc cu peşte şi cu vite.

Comunicaţia se face prin şosele comunale, carĭ pun în legăturĭ com. la N. cu Goicea-Mică, la E. cu Măceşul-d.-j., iar la V. cu Plosca, peste pîrîul Dăsnăţuiul.

Aci, la 1877, în lunile Iunie şi Iulie, în timpul războiuluĭ pentru independenţă, se aflăŭ staţionate comp. 1 şi 4 ale batalionuluĭ III de vînătorĭ.

Veniturile comuneĭ pe exerciţiul 1893—94 aŭ fost de 3387 leĭ, 55 banĭ.

Cheltuelile comuneĭ pe acelaşĭ an aŭ fost de 3163 leĭ, 20 banĭ.

Vite cornute 300, şi oĭ 20.

Cîrna, *sat*, pl. Balta, com. Cîrna, jud. Dolj, cu reşedinţa primărieĭ.

Cîrna, *altă numire* a *satuluĭ* Gunoaia, com. Burdusaci, jud. Tecuciŭ.

Cîrna. Vezĭ Goicea-Mare, judeţul Dolj.

Cîrna, *baltă*, pl. Balta, com. Cîrna, jud. Dolj, ce se întinde şi prin com. Măceşul-d.-j., unde se cunoaşte sub numele de Balta-Mare. Comunică în partea de E. cu balta Nedeiul, prin gîrla Graviţa şi cu balta Sglavociul prin gîrla Icleanul.

Cîrna, *movilă*, în comuna Cotul-Cioriĭ, jud. Buzăŭ, lîngă viroaga Cotora.

Cîrna, *deal*, în com. rur. Bîltanele, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Cîrna, *vale*, în com. rur. Bîltanele, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Cîrna, *vălcea*, în com. Cioceşti-Mîndra, jud. Teleorman. Incepe din dreptul comuneĭ Urlueni, la N.-E., şi se termină în satul Mîndra. Printr'însa se scurg apele ce se formează din ploĭ, în rîul Cotmeana.

Cîrneasca saŭ **Croitori**, *vălcĕluşă*, în jud. Vlaşca, ce merge prin Petreşti-d.-s. şi dă în valea Desa, care se varsă în Neajlovul.

Cîrneciul, *iezer*, jud. Brăila. E situat în ostrovul Bregoloiul, la S.-E. de ostrovul Rotundul.

Cîrneĭ (Dealul-), *deal*, în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, lîngă satul Piua-Petreĭ.

Cîrneĭ (Dealul-), *deal*, capul dealuluĭ Ursuluĭ, jud. Tecuciŭ, unde a fost satul, şi care s'a mutat în locul de astă-zĭ, numit Gunoaia, Cîrna, saŭ Bahniţa, com. Răchitoasa.

Cîrneĭ (Cîmpia-), *cîmpie*. (Vezĭ Dăroaia, jud. Vîlcea).

www.dacoromanica.ro

Cîrneï (Măgura-), *măgură,* în com. Băseşti, pl. Călmăţuiul, judeţul Teleorman.

Cîrneşti, *mahala,* în com. rur. Severineşti, pl. Motrul-d.-s., judeţul Mehedinţi.

Cîrnitura, *loc,* cu prăpastie adîncă, jud. Bacău, pl. Bistriţa-d.-j., com. Călugăra-Mare.

Cîrnitura, *pîrîu,* curge pe moşia Buzeni, com. Bălueşeni, pl. Tîrgul, jud. Botoşani, şi se varsă în pîrîul Drăsleuca.

Cîrnul, *schit,* pendinte de mănăstirea Căldăruşani, com. Ruşiavăţul, jud. Buzău, zidit la 1536 de Mircea-Vodă şi Doamna Chiajna. E cea mai vechie biserică din judeţ. La 1643 a fost reparată de Mateiu-Vodă Basarab şi a stat ast-fel pănă în 1821, cînd, la lacul Cîrnuluï (500 metri departe de schit), s'a dat o crîncenă luptă între Turcï şi Arvaţï. Turciï, de şi învinşï, aŭ jefuit şi distrus ce aŭ putut. Din această cauză, ieromonahul Lavrentie şi Naum Căldăruşanul, l'aŭ restaurat în 1822. Intre ctitorï, pe lîngă Mircea Ciobanul şi Doamna Chiajna, figurează şi Mateiu Basarab; apoï: Lepădatul, Lupul, Maria, etc., carï aŭ dăruit schituluï mai multe moşiï. Frontispiciul din 1822, fiind scris cu văpsea, în mare parte s'a şters. Biserica devine importantă prin vechea eï pictură de la Pantocrator şi cupola, care a rămas tot cea din 1536; păreţiï sunt zugrăviţï din timpul luï Mateiu Basarab. Are cîte-va icoane vechï şi importante pentru studiul iconografieï şi mai multe manuscripte. Cele mai importante aŭ fost luate de Cezar Boliac în 1865. Demn de notat este şi un clopot vechiu, de o armonie şi o frumoasă sonoritate. Azï, schitul Cîrnul e biserică de mir.

Cîrnul, *munte,* în jud. Buzău, comuna Ruşiavăţul, căt. Tega, ale căruï plaiurï se întind pănă la Geroasa saŭ Podul-Roşu, din com. Mărunţişul şi culmineză în Vîrful-Cîrnuluï. Sub ale luï coaste e situat schitul Cîrnul. E acoperit cu pădure, livede şi viï.

Cîrnul (Poiana), *deal,* în com. Bicazul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Este situat în prelungirea munteluï Cozmiţa şi acoperit cu pădurï.

Cîrnul, *trup de sat,* în com. Bicazul, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Este situat pe malul drept al rîuluï Bistriţa, în dreptul şoseleï naţionale Piatra-Prisăcani.

Cîrnul, *trup de sat,* în com. Buhalniţa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Se mai numeşte şi Cîrnul-Bistriţeï.

Cîrnul, *numire* dată *moşieï* Tega, din com. Ruşiavăţul, jud. Buzău. Are o pădure de 13 hect.

Cîrnul-Jugureni (Cîrneanca), *moşie,* în com. Jugureni, judeţul Buzău, proprietate a statuluï, pendinte de schitul Cîrnul. Are o întindere de 54 hect.: fîneaţă, arăturï, viï cu embatic şi pădurea Cîrnul-Jugureni, de 22 hect.

Cîrnul (Metohul), *ruine* de schit, în com. Năeni, jud. Buzău, situate pe o mică proprietate a statuluï.

Cîrnuleasa, *moşie nelocuită,* în jud. Ialomiţa, pl. Cîmpuluï, comuna Moldoveni, proprietate a Eforieï Spitalelor Civile din Bucureşti. Are o întindere de 200 hect., din carï 30 hect. pădure.

Cîrnuluï (Faţa-), *colină,* în com. Ruşiavăţul, căt. Muscelul-Ţigan, jud. Buzău. E acoperită de fîneaţă şi pădure.

Cîrnuluï (Izvorul-), *sorginte de apă minerală,* lîngă schitul Cîrnul, jud. Buzău; conţine sulf şi sărurï; se scurge în rîul Buzău pe Valea-Cîrnuluï.

Cîrnuluï (Poiana-), *sat* şi *com. rur.,* în jud. Vasluiu. (Vezï Poiana-Cîrnuluï).

Cîrpeşti, *sat,* în partea de N. a com. Urdeşti, pl. Mijlocul, jud. Fălciu, aşezat pe Valea-Băseştilor. Are o populaţie de 12 familiï, cu 58 suflete.

Cîrpiţi, *sat,* în com. Stînca, pl. Braniştea, jud. Iaşi, situat pe şes, la poalele despre E. ale dealuluï Stînca, pe malul stîng al rîuluï Jijiea. Are o populaţie de 126 familiï, saŭ 238 locuitorï romînï, carï se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Este reşedinţa comuneï. Are o şcoală, înfiinţată în anul 1869, frecuentată de 46 elevï.

In partea despre N. a satuluï se află un pod, construit de lemn, peste apa rîuluï Jijiea, pe care trece drumul la Iaşi.

Numărul vitelor e de 2252 capete, din carï: 752 vite marï cornute, 1172 oï, 41 caï şi 287 rîmătorï.

Cîrstăneşti, *com. rur.,* plaiul Horezul, jud. Vîlcea, compusă din 3 cătune: Cîrstăneşti, Bogdăneşti şi Cucesti. Este situată pe valea rîuluï Luncavăţul.

Are o populaţiune de 641 locuitorï, 328 bărbaţï şi 313 fe-

www.dacoromanica.ro

meĭ, în care intră și 10 fam. de Țigani; capĭ de fam. sunt 215, contrib. 155 și case 214.

In raionul comuneĭ sunt 2 biserici: una în cătunul Cîrstănești, fondată la anul 1552 și reparată la 1869 și alta în cătunul Bogdănești, fondată la anul 1662 și reparată la 1805.

Locuitoriĭ se ocupă cu cultura cîmpuluĭ și creșterea vitelor, meșteșugarĭ fiind: 6 rotarĭ și 8 dulgherĭ.

Eĭ aŭ 10 caĭ, 80 boĭ, 96 vacĭ, 100 capre și 250 porcĭ.

Pe rîul Luncavățuĭ, în raionul comuneĭ, sunt 4 morĭ.

Locuitoriĭ sunt moșneni. 77 s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moșia statuluĭ Cîrstănești și a d-lor C. Vlădescu, Greceanu și R. Mărculescu, cînd li s'aŭ dat 244 hect.

Știŭ carte 15 persoane.

Țuică se fabrică până la 2000 decal. anual. Toată com. cu izlaz cu tot are 2000 hect. pămînt.

Veniturile și cheltuelile se urcă la 1000 leĭ anual.

E brăzdată de dealul Foleștĭ și Piscul-Rușița și udată de văile: Priodișteĭ, Ponoarelor, Turburea, Valcidorul și Cîrstea, toate la E.

Se mărginește cu com. Foleștĭ-d.-j., Oteșani, Armășești și Urși.

Cîrstănești, *sat,* face parte din com. rurală cu acelașĭ nume, pl. Horezul, jud. Vîlcea. Are o populație de 284 locuitorĭ, 148 bărbațĭ și 136 femeĭ; iar ca populație școlară are 93 copiĭ, 55 băeți și 38 fete. Biserica acestuĭ cătun s'a fondat la anul 1552 și s'a reparat la 1869.

Moșia Cîrstănești a fost cumpărată de părintele Ioan, Arhimandritul mănăstireĭ Horezul, și dăruită acesteĭ mănăstirĭ, după cum se vede în hrisovul luĭ Constantin-Vodă Brîncoveanu: ..... «Și iară aŭ mai cumpărat părintele Ioan o moșie ce se chiamă Cîrstănești ot Sud Vîlcea, pe apa Luncavățuluĭ, de la Mateiŭ Postelnicu Drăgoescu, drept talere 70, care aŭ dat-o mănăstireĭ Horezul, ca să-ĭ fie de hrană».

Cîrstănești, *deal,* în raionul comuneĭ Cîrstănești, pl. Horezul, jud. Vîlcea, pe care se cultivă 6 hect. 50 ariĭ vie.

Cîrstănești, *deal,* com. Foleștĭ-d.-j., plaiul Horezul, jud. Vîlcea, avînd vîrfurile: Dugheanul și Scărișoara.

Cîrstănești, *moșie* a statuluĭ, fostă pendinte de mănăstirea Horezul, județul Vîlcea, care, împreună cu cureaua din Bogdănești, s'a arendat, pe periodul 1885—95, cu 1400 leĭ anual.

Cîrstănești, *proprietate* a statuluĭ, pe care se află o pădure în întindere de 295 hect., situată în com. Oteșani, plaiul Horezul, jud. Vîlcea, formată din trupurile: Dosul-Călugăruluĭ, 135 hect.; Dosul-Vulturi, 20 hect.; Valea-Bunul, 125 hect. și Dosul-Rosieĭ, 15 hect.

Cîrstea, *cîmpie.* (V. Tîrsa, jud. Vîlcea).

Cîrstea, *vălcea,* izvorește de la N. de com. Oteștĭ-d.-s., pl. Oltul-d.-s., jud. Olt, și se varsă în Cungrea-Mică, pe țărmul drept, tot în raionul com. Oteștĭ-d.-s.

Cîrstea, *vale,* izvorește din raionul comuneĭ Scundul, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea, și se varsă în pîrîul Guguianca, între com. Fișcălia și Orlești.

Cîrstea, *vale*, la V. comuneĭ Ioneștĭ-Minculuĭ, plasa Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Cîrsteasca, *viroagă,* pe moșia Papa, din pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman. Este formată numaĭ din scursoarea apelor și trece pe lîngă braniștea dintre șoseaua județeană și calea ferată Costești-Măgurele. Se varsă în Vedea, în dreptul com. Papa, la N.

Cîrsteĭ (Dealul-), *deal,* comuna Oteștĭ-d.-s., pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Cîrsteĭ (Poiana-), *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Orașul, com. Odobasca. Se desface din muntele Deleanul, brăzdează partea de N. a comuneĭ, și se termină în rîul Mahriul. Este acoperit cu pășunĭ însemnate.

Cîrsteĭ (Valea-), *vale,* izvorește din jud. Argeș, străbate com. rurală Poenărei, plaiul Nucșoara, jud. Muscel, de la V. spre E. și se varsă în rîul Doamneĭ tot în cercul acesteĭ comune.

Cîrstești, *sat,* face parte din com. rur. Bărăști-de-Vede, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Cade în partea de V. a comuneĭ, la poalele dealuluĭ Gruiul. Are o populație de 250 locuitorĭ.

Cîrstești, *cătun,* pendinte de comuna Potcoava, plasa Mijlocul, jud. Olt, situat pe malul stîng al gîrleĭ Plapcea. Are 408 loc.

Cîrstiani, *pîrîŭ,* se varsă în rîul Luncavățul, în raionul comuneĭ Măldărești, pl. Cerna, județul Vîlcea.

Cîrstianul, *deal,* în partea de E. a com. Moreni, plasa Filipești, jud. Prahova.

www.dacoromanica.ro

Cîrstianul, *vale*, com. Spineni, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt.

Cîrstianuluĭ (Valea-), *vale*, în com. Cernăteşti, judeţul Buzău. Trece prin căt. Mălăeşti, Căldăruşa şi Vlădeni şi dă în Valea-Laculuĭ, cu care merge împreună în rîul Slănicul.

Cîrstieni, *sat*, face parte din comuna Gorganul, pl. Podgoria, jud. Muscel. Cade la N. comuneĭ.

Are o populaţie de 699 locuitorĭ, 399 bărbaţĭ şi 300 femeĭ.

Prin mijlocul cătunuluĭ trece gîrla Rîncăciovul.

Cîrstieni, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, comuna Gorganul, plasa Podgoria, jud. Muscel. Are, împreună cu pădurea Starița, 125 hect., şi e compusă din stejarĭ, fagĭ, carpenĭ şi alunĭ.

Cîrstiĭ (Izvorul-), *izvor*, în com. Vipereşti, cătunul Predeşti, jud. Buzău. Incepe de la Fîntîna-luĭ-Moise şi se scurge în rîul Buzăul.

Cîrstiĭ (Malul-), *colină*, în com. Bălăneşti, jud. Buzău, acoperită de pădurĭ şi izlaz.

Cîrstoagele, *loc izolat*, lîngă schitul Slătioarele, plasa Oltul, jud. Vîlcea.

Cîrstoagele. Vezĭ Richiţile, jud. Vîlcea.

Cîrstoaia, *vălcea*, izvoreşte de la V. de com. Mereni, plasa Vedea-d.-j., jud. Olt, şi se varsă în gîrla Turcul, tot în raionul com. Mereni.

Cîrstuleşti, saŭ **Gura-Raculuĭ**, *sat*, plasa Amaradia, comuna Bulzeşti, jud. Dolj. Are 245 suflete, 120 bărbaţĭ şi 125 femeĭ. Locuesc în 103 case.

In sat este o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1850 şi este întreţinută de comună. In anul şcolar 1892—93, a fost frecuentată de 84 şcolarĭ, 30 din Seculeşti, 26 din Cîrstuleşti, 17 din Năstăseşti şi 12 din Bulzeşti. Aţe un singur învăţător.

Cu vîrstă de şcoală sunt 34 copiĭ. Ştiŭ carte 37 locuitorĭ.

In sat este o biserică de zid, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Cîrşovăţul, *deal*, în com. rur. Cireşul, plaiul Cerna, judeţul Mehedinţi.

Cîrşul, *sat*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, comuna rurală Bala-d.-j.

Cîrşul, *deal*, în satul Cîrşul, din jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. rur. Bala-d.-j.

De la poalele acestuĭ deal izvoresc maĭ multe izvoare puternice de apă minerală, unele cu pucioasă, iar altele cu sare.

Cîrteanca, *sub-divizie* a *cătunuluĭ* Coiteasca, din comuna Săgeata, jud. Buzău.

Cîrteanca, *numire* dată uneĭ *sforĭ de moşie*, din com. Săgeata, jud. Buzău, care, prin cumpărătoare, s'a alipit moşieĭ Coiteasca, cu care formează un singur trup.

Cîrteanca (Criteanca), *moşie*, în com. Beceni, căt. Enculeşti, jud. Buzău. (Vezĭ Enculeasca).

Cîrtojani. *com. rur.*, compusă din cătunele Cîrtojani şi Sadina, plasa Neajlovul, jud Vlaşca. E situată pe valea Drîmbovniculuĭ. Moşia e proprietate a statuluĭ, fostă a mănăstireĭ Stavropoleos. Are o suprafaţă de 3650 hect., din care s'a dat la 291 locuitorĭ, împroprietăriţi după legea rur., 760 hect.; la 1882 s'a maĭ dat la această comună pentru 40 însurăţeĭ şi o şcoală, suprafaţa de 235 hect. Are pădure în 2 corpurĭ de 1114 hect. Se arendează anual cu preţul de 33000 leĭ, împreună cu Crucişoarele.

Această comună, în 1886, avea 1954 suflete, din carĭ 385 contribuabilĭ.

Budgetul pe 1886 era de 11907 leĭ la venitурĭ şi de 8330 leĭ la cheltueliĭ; în anul 1887 era de 5223 leĭ la venitурĭ şi de 3719 leĭ la cheltuieliĭ.

In 1887 s'a arat suprafaţa de 2000 hect. In ambele cătune este cîte o biserică, deservite de cîte 1 preot şi 3 dascălĭ. S'a oficiat în 1888 la ambele bisericĭ 65 botezurĭ, 25 căsătoriĭ şi 63 înmormîntărĭ. Depărtarea între cătune este ca de 2 kil.

Aci sunt 2 şcoale: una de băeţĭ, cu 4 clase, condusă de un învăţător, şi una de fete, cu 3 clase, condusă de o învăţătoare.

In 1888 aŭ urmat la ambele şcolĭ 37 băeţĭ şi 17 fete.

Aci se exploata pădurile Sadina şi Brăneşti. Se face un tîrg cu obor de vite, la 23 Aprilie în fie-care an. Este departe de Bucureşti de 34 kil., de Giurgiu de 60 kil. şi de Obedeni, reşedinţa plăşeĭ, de 16 kil. Aci este reşedinţa ocoluluĭ silvic Cîrtojani.

In această comună sunt: 426 boĭ, 30 bivolĭ, 140 caĭ, 736 rîmătorĭ, 2006 oĭ şi capre. Sunt în sat 12 cîrciumĭ şi case bune de locuit ale proprietăţiĭ cu magaziĭ şi pătule îndestulătoare.

www.dacoromanica.ro

Cîrtojani, *cătun*, pendinte de comuna Cîrtojani, pl. Neajlovul, jud. Vlaşca, pe proprietatea statuluĭ cu acelaşĭ nume, situat pe apa Drîmbovnicul, între Sadina şi Gratia. Aci s'a împroprietărit la 1864, 160 locuitorĭ pe o suprafaţă de 546 hect. Se află o biserică, clădită la 1852, cu hramul Sf. Gheorghe, deservită de un preot şi doĭ dascălĭ, şi unde, în 1888, s'aŭ oficiat 35 botezurĭ, 13 căsătorieĭ şi 39 înmormîntărĭ. Constitue singură o parohie ce poartă numele de parohia Cîrtojani. Aci sunt: primăria, două şcolĭ, casa arendaşuluĭ; 6 cîrciumĭ.

Cîrtojani-de-Jos, saŭ **Vida Cîrtojani**, *com. rur.*, compusă din cătunele Cîrtojani-d.-j., Buciumul şi Vida-d.-s., pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca. Este situată în valea Glavaciocul, departe de Bucureşti de 62 kil., de Giurgiu de 64 kil. şi de Obedeni, reşedinţa plăşeĭ, de 13 kil. In 1886 avea 1278 suflete, din carĭ 238 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ, în anul 1886, era: venitură 10729 leĭ, cheltueli 6965 leĭ; pe anul 1887 venitură 4528 leĭ, cheltueli 3501 leĭ.

Aci e o biserică deservită de un preot şi doĭ dascălĭ; ţine de parohia Vida-Cîrtojani, cu cătunele Vida-Cîrtojani, Cîrtojani-d.-j., Vida-Furculeşti şi Călugăreasca. Se face tîrg de vite la 21 Maiŭ şi 14 Septembrie ale fie-căruĭ an, iar în fie-care Duminecă se face tîrg de săptămînă. Se află o moară cu aburĭ.

Cîrtojani-de-Jos, sau **Vida-Cîrtojani**, *cătun*, pendinte de com. cu acelaşĭ nume, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca. E situat pe valea Glavacioc, în josul cătunelor celor-l'alte, din care se constitue comuna şi e proprietatea moşnenilor. In cătun este o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, biserică deservită de un preot şi doĭ dascălĭ.

Cîrţa, *pîrîŭ*, izvoreşte din dealul Lohan, trece prin satul şi com. Epureni, pl. Prutul, jud. Fălciŭ, şi unindu-se cu pîrîul Bălcoaia, din sus de Gura-Văeĭ, se varsă în Pîrîul-luĭ-Ivan.

Cîrţa, *vale*, prin care curge pîrîul Cîrţa, jud. Fălciŭ, com. Epureni, plasa Prutul. Pe valea acestuĭ pîrîŭ, lîngă Piscul-luĭ-Vodă, se află locul numit Benţa.

Cîrţibaşi, *sat*, în jud. Tutova, pl. Simila, com. Bogdăniţa, spre V. de satul Bogdăniţa, pe pîrîul Simila. Are 195 locuitorĭ (din care 23 ştiŭ carte), carĭ locuesc în 100 case. Acest sat este aşezat pe coasta de E. a prelungireĭ dealuluĭ Tabăra.

Cîrţibaşi, *sătişor*, în jud. Tutova, compus din vr'o 9 case. E situat la poalele unuĭ deal, la N. de satul Cîrţibaşi de care şi ţine, şi în apropiere de schitul Cîrţibaşi.

Cîrţibaşi, *schit*, în cătunul Cîrţibaşi şi spre N. de dînsul, pl. Similia, com. Bogdăniţa, jud. Tutova. Acest schit este situat pe coasta de E. a unuĭ deal, într'o mică vălcică în pădure.

Cîrţibaşi, *moşie*, în judeţul Tutova, pl. Simila, com. Bogdăniţa.

Cîrţibaşi, *pădure*, în jud. Tutova, de peste 50 hect., pe moşia cu aceeaşĭ numire, proprietatea statuluĭ.

Cîrţocleasca, *cătun*, în judeţul Teleorman, pl. Margineĭ, com. Beiul. Are o populaţiune de 497 suflete, din carĭ 83 contribuabilĭ.

Cîrţocleasca, *moşie* a statuluĭ, pe teritoriul com. Beiul, judeţul Teleorman. Face parte din moşia Beiul şi a fost vîndută locuitorilor în loturĭ.

Cîşla, *com. rur.*, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, situată în partea de N. a judeţuluĭ, la 6½ kil. spre V. de oraşul Tulcea, reşedinţa judeţuluĭ, şi în partea de N. a plăşeĭ, la 38 kil. spre V. de Mahmudia, reşedinţa plăşeĭ.

Numele sĕŭ este turcesc şi vine de la cuvîntul «cîşli» care însemnează tîrlă de oĭ, şi anume de la tîrla de oĭ ce a avut-o aci un Turc bogat numit Husein Efendi.

Hotarul amănunţit al comuneĭ este următorul: Plecînd de pe malul drept al Dunăreĭ, din dreptul mileĭ No. 55, se îndreaptă spre S., mergînd prin stuf; taie gîrla Somova; ese din stufăriĭ, taie şoseaua judeţeană Tulcea Măcin, printre kil. 9—10; urcă şi coboară dealul Coazima, de la poalele căruia o ia puţin spre V., până la dealul Cortel, de lîngă care, făcînd un mare arc de cerc, apucă spre S.-E., pe la N.-E. de satul Frecăţei, prin dealurile Cartal-Tepe, Su-Bair, şi la poalele de V. ale dealuluĭ Tăuşan-Tepe, se îndreaptă spre E. ocolind acest deal, până lîngă şoseaua naţională Tulcea-Babadag, în dreptul kil. 7, de unde spre N., urmînd valea Tăuşan-Iol, intră în stuf, taie lacul Cîşla şi gîrla Somova şi se opreşte în Dunăre, în faţa bifurcaţieĭ Chilieĭ şi Tulceĭ, de unde, mergînd spre V. ajunge la mila 55, de unde am plecat.

Forma hotaruluĭ e aceea a unuĭ trapez neregulat, a căruĭ lungime este de 32 kil. pătraţĭ.

www.dacoromanica.ro

Intinderea totală a terenuluĭ cultivabil, aparţinînd locuitorilor, e de 22,24 kil. pătraţĭ, saŭ 2224 hect.

Comuna se mărgineşte la N. cu Basarabia, de care se desparte prin Dunăre; la S. cu com. Frecăţei, despărţită prin dealurile Cartal-Tepe şi Su-Bair; la V. cu com. Somova, şi la E. cu oraşul Tulcea, despărţită prin valea Tăuşan-Iol.

Relieful soluluĭ e în general accidentat, dar puţin ridicat.

O mare întindere este acoperită cu stuf. La S. şi V. sunt dealurile: la V. Coazima (110 m.), Cortel (180 m.), acoperite cu semănăturĭ şi păşunĭ; la S., Cartal-Tepe (157 m.), continuaţia sa, pietrosul Su-Bair (124 m.), acoperite cu fîneţe; spre S.-E., Tăuşan-Tepe saŭ Muchea-Mare, stîncos (104 m.), acoperit cu păşunĭ, şi lîngă satul Cîşla, la S. luĭ sunt dealurile: Cîşla (179 m), pe care se fac semănăturĭ, Pietrosul, la V. (72 m.) acoperit cu fîneţe, Dealul-Armenilor, la S.-V. (115 m.), acoperit cu fîneţe şi Dealul-Bursucărieĭ saŭ Daudin-Tepe (88 m.), acoperit cu păşunĭ. Movile sunt puţine, naturale şi toate acoperite cu verdeaţă; cele maĭ însemnate sunt: Movila-Cheală la S. şi Movilele-Înşirate (Sira-Bairlar), tot la S.

Apele sunt: Dunărea la N., de la mila No. 54 (bifurcaţia Chilieĭ şi Tulceĭ) pănă la mila 55 (1800 kil.); gîrla Somova, tot la N., curgînd prin stuf şi vărsîndu-se în Dunăre; maĭ sunt apoĭ niştе văĭ carĭ aŭ apă numaĭ în timpul ploilor, şi primăvara: Valea-luĭ-Moş-Grigoraş la V., văile Bechir, a-Nucilor şi a-luĭ Hagiu, formînd unite valea Cîşla saŭ a-Şerpilor, prin mijlocul comuneĭ; văile La-Podul-Bulgaruluĭ si Tăuşan-Iol saŭ valea Muchea-Mare la E., Valea-Lupuluĭ la S.-V. La N. se află balta Cîşla (180 hect.) înconjurată cu stuf; conţine mult peşte, ce se consumă în localitate.

Comuna este formată dintr'un singur cătun, cel de reşedinţă, aşezat la poalele de N. ale dealuluĭ Cîşla, de oparte şi de alta a şoseleĭ judeţene Tulcea-Măcin.

Intinderea totală a comuneĭ e de 3724 hect., din carĭ 156 hect. ocupate de vatra satuluĭ, 2224 hect. ale locuitorilor, restul de 1344 hect. (bălţĭ, stuf şi loc neproductiv) aparţinînd Statuluĭ.

Populaţiunea e amestecată, compusă din Romînĭ, Bulgarĭ, Ruşĭ, Turcĭ, Grecĭ şi Ovreĭ. Sunt 114 familiĭ, cu 557 suflete, din carĭ: Romînĭ, 74 familiĭ cu 370 suflete; Ruşĭ, 16 familiĭ cu 69 suflete; Turcĭ-Tătarĭ, 12 familiĭ, cu 66 suflete; Bulgarĭ, 10 familiĭ, cu 45 suflete; Grecĭ 3; Izraeliţĭ 4.

E o şcoală mixtă, fondată în anul 1880 de către locuitorĭ; are 10 hect. pămînt de la Stat; e condusă de un învĕţător, şi pe anul 1893—94 a fost frecuentată de 42 elevĭ (32 băeţĭ şi 10 fete), din carĭ 35 Romînĭ, 2 Bulgarĭ şi 5 Ruşĭ).

Este o biserică ortodoxă, cu hramul Sf. Gheorghe, zidită de locuitorĭ în anul 1882, pe ruinele uneĭ vechĭ bisericĭ, zidită în anul 1844 de către Neculae Tololoiŭ. Biserica e în bună stare. Are 10 hect. pămînt de la stat din 1887, 380 leĭ la venitурĭ, 332 la cheltuelĭ, 120 leĭ subvenţia primărieĭ. E deservită de 1 preot, 1 diacon şi 1 paracliser.

Din întinderea comuneĭ sunt: 750 hectare locurĭ arabile, 100 hectare ocupate cu tufăriş, resturĭ din frumoasele păduriĭ devastate de exploatatorĭĭ turcĭ, 1600 hectare fîneţe şi izlazurĭ, şi restul de 2000 hectare ocupate de stufăriĭ şi bălţĭ al căror venit aparţine statuluĭ.

In com. sunt 73 plugarĭ, posedînd 88 pluguri; 2199 capete de vite, din carĭ 210 boĭ, 94 vacĭ, 72 caĭ, 60 epe, 4 asinĭ, 1162 oĭ, 381 capre, 40 ţapĭ şi 97 porcĭ. Pescăria e ocupaţiunea Ruşilor. Sunt 5 morĭ de vînt. Budgetul are la venitурĭ 3170 leĭ, la cheltuelĭ 3140 leĭ.

Căile de comunicaţie sunt: Şoseaua judeţeană Tulcea-Măcin, ce trece prin comună, şi apoĭ multe drumurĭ comunale ce duc la comunele învecinate: Frecăţei, Posto, Somova, Cataloi, A-gi Ghiol.

Relativ la istoricul comuneĭ se povesteşte următoarele: Cîşla a fost întemeiată cam pe la anul 1812 de un Turc bogat Husein-Efendi, care a avut aci o tîrlă de oĭ; aceste oĭ păşteaŭ în poenile de prin pădurile întinse ce se aflaŭ odinioară pe aci, şi carĭ aŭ fost tăiate de Turcĭ şi Romînĭ basarabenĭ; din ele s'aŭ făcut vase plutitoare. Se povesteşte că acel Efendi era foarte crud. Pe la 1844 vine Neculae Tololoiŭ cu turmele sale aci, deschide cîrciumă, face biserică şi toţĭ se grupează împrejurul luĭ, lucru care i-a atras ura Turculuĭ; Efendi l'a şi tăiat dar şi Turcul şi-a primit răsplata de la Romînĭ, căcĭ a fost ucis a doua zi.

Cîşla, *sat*, în jud. Constanţa, plasa Silistra-Nouă, cătunul comuneĭ Oltina. E situat cam în partea centrală a plăşeĭ şi cea S.-V. a comuneĭ, la 5 kil. spre S. de cătunul de reşedinţă, Oltina. Este aşezat la marginea sudică a iezeruluĭ Oltina, la N.-E. bălţeĭ Ciamurlia, fiind închise la E. de dealul de-asupra Cîş-

www.dacoromanica.ro

leĭ şi dominat la E. de movila Cîşla, la S. de movila Iartmac, care are 140 metri. Suprafaţa sa este de 440 hectare, dintre care 32 hectare sunt ocupate de vatra satuluĭ şi de grădinĭ. Populaţiunea sa, a căreĭ maioritate este formată de Romînĭ, este de 42 familiĭ, cu 175 suflete, ocupîndu-se maĭ ales cu pescăria, cu care fac un negoţ întins, şi apoĭ cu creşterea vitelor; cultivă puţin şi viţa de vie, avînd în partea S.-E. a satuluĭ un pămînt care prieşte viţeĭ. Casele sunt adunate în grupurĭ formînd printre ele uliţĭ drepte. Un singur drum comunal pleacă din sat, spre E., care se ramifică în două, la Movila-Cîşleĭ, o ramură apucînd spre N. şi ducînd la Oltina şi alta spre S. ducînd la Curu-Orman, la Ghiuvegea şi la Lipniţa.

Cîşla, *movilă*, în jud. Constanţa, plasa Silistra-Nouă, com. rurală Oltina, cătunul Cîşla, de la care şi-a luat şi numele. Este aşezată pe muchea dealuluĭ de d'asupra Cîşliĭ în partea de N. a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ. Are 137 m. înălţime. Fost punct trigonometric de gradul al 3-lea şi dominînd prin înălţimea sa satul Cîşla, aşezat la 1 kilometru spre V. de ea, iezerul Oltina, drumurile comunale ce duc de la Cîşla la Oltina şi Caranlîc. Este o movilă naturală şi e acoperită cu verdeaţă.

Cîşla, *baltă*, în plasa şi jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ urbane Tulcea, situată în partea apusană a plăşeĭ şi a oraşuluĭ. Este înconjurată cu stuf, formată fiind de revărsările gîrleĭ Somova, lîngă care e aşezată. Are 115 hectare, şi conţine peşte bun, care se consumă în comuna Cîşla şi în oraşul Tulcea. Venitul ce produce, e al statuluĭ.

Cîşla, *deal*, în plasa şi jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Cîşla, situat în partea vestică a plăşeĭ şi cea sudică a comuneĭ. Şĭ-a luat numele de la tîrla (cîşla) de oĭ ce o avea aci un Turc bogat Husein-Efendi. Are 179 m. înălţime, dominînd asupra drumuluĭ judeţean Tulcea-Măcin şi valea La-Podul-Bulgaruluĭ. E acoperit cu tufăriş şi fineţe.

Cîşla, *loc izolat*, în jud. Fălciu, pl. Mijlocul, marginea de S.-V. a com. Hurduji, după dealul Dumbrava, în hotar cu com. Deleni.

Pe acest loc, se zice, a fost în vechime sat mare, despre a căruĭ desfiinţare sunt două versiunĭ. După uniĭ s'a desfiinţat din cauza invaziuneĭ Tatarilor şi a Turcilor, locuitoriĭ strămutîndu-se în satele de astă-zĭ Deleni şi Hurdugi, fiind pe atuncĭ locurĭ acoperite cu codri marĭ unde se puteaŭ adăposti; după alţiĭ, din cauza asprimeĭ peste măsură a proprietaruluĭ de atuncĭ aŭ fugit locuitoriĭ în cotro aŭ putut, şi parte s'aŭ aşezat în satul Deleni.

Cîşla, *vale*, în plasa şi jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Cîşla. Este formată din alte treĭ văĭ: Bechir, Ceair şi Hagiul. Brăzdează partea vestică a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ, trecînd printr'însa; traversează şoseaua judeţeană Măcin-Tulcea, pe la kil. 7, şi se termină după 4 kil. în stufăria din apropiere. Este dominată de dealul Cîşla. Prin vale-ĭ trece drumul Cîşla-Frecăţei, şi un altul ce duce la Teliţa.

Cîşla-Caraman, *tîrlă* de oĭ, în judeţul Constanţa, plasa Constanţa, pe teritoriul comuneĭ Techir-Ghiol, şi pe al cătunuluĭ săŭ Haz-Diuliuc, la poalele movileĭ Caraman-Iuc. Şĭ-a luat numele de la proprietarul eĭ, un cioban ardelean.

Cîşla-Punar, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, com. Caranlîc, cătun. Curu-Orman. Se desface din poalele nord-vestice ale dealuluĭ Mezarlîc-Bair; se îndreaptă spre N., într'o direcţie generală de la S.-V. spre N.-E.; trece prin satul Curu-Orman, taie drumul judeţean Ostrov-Cuzgun; primeşte pe stînga Valea-luĭ-Ghenciu; şi, după un drum de 8 kil., merge de se deschide în valea Beilic-Ceair, pe stînga. Malurile sale sunt înalte şi acoperite cu verdeaţă. Printr'însa merge şi un drum comunal ce duce de la Curu-Orman la Beilic.

Cîşleĭ (Dealul-de-d'asupra-), *deal*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, com. Oltin, cătunul Cîşla, de la care şĭ-a luat numele. Se desface din dealul de la Merchez, se întinde spre V. în direcţie N.-E. spre S.-V., brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi cea centrală şi estică a comuneĭ. Are pe dînsul două movile: Cîşla şi Movila-luĭ-Moş-Stanciu, de 148 metri înălţime. La poalele sale sud-vestice este aşezat satul Cîşla. Este acoperit cu semănăturĭ, fineţe şi tufărişurĭ, rămăşiţe din întinsele păduri de odinioară. Pe muchea sa merge şi drumul comunal Cîşla-Caranlîc.

Cîtina, *insulă*, în Dunăre, plasa Balta-Oltul-d.-j., judeţul Romanaţi. (Vezĭ Gura-Boazuluĭ).

Cîtina, *insulă*, judeţul Romanaţi,

www.dacoromanica.ro

în dreptul com. Gîrcovul, care împreună cu Şurla şi Gîrcovul, are 160 hect. pădure.

Cîz-Bair, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, com. Baş-Chioi, căt. Cineli. E situat în partea vestică a plăşeĭ şi cea sudică a comuneĭ. E un vîrf maĭ înalt al Dealuluĭ-Feteĭ. Are 180 m. înălţime, dominînd asupra văeĭ pîrîuluĭ Taiţa şi satuluĭ Cineli. Este acoperit cu puţină pădure pe vîrf, iar pe povîrnişurĭ cu păşunĭ.

Claia, *munte*, d'asupra Culmeĭ-Jepilor, în com. Predeal, căt. Buşteni, pl. Peleşul, jud. Prahova, numit ast-fel de locuitorĭ, pentru că are forma uneĭ clăĭ de fîn.

Clainicul, *pîrîŭ*, în com. rurală Şuşiţa, plasa Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Clainicul, *vale*, în com. rurală Şuşiţa, plasa Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Clainicul-Mare, *deal*, în com. rur. Baloteşti, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Clainicul-Mic, *deal*, în comuna rurală Baloteşti, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Clajna, *cătunaş*, al com. Lopătari, jud. Buzăŭ. Are 20 locuitorĭ şi 5 case. E situat în poalele munteluĭ Măceşul.

Clajneĭ (Poiana-), *platoŭ*, situat pe malul stîng al rîuluĭ Slănicul, între Izvorul-Măceşuluĭ şi Izvorul-Smoleanuluĭ, în partea de N. a comuneĭ Lopătari, judeţul Buzăŭ. E acoperit de fîneţe.

Clatnova, *iezer*, jud. Brăila, în ostrovul cu acelaşĭ nume.

Clatnova, *ostrov*, jud. Brăila, comuna Tichileşti. E format de Dunărea-Vechie.

Clăbucelul, *pîrîiaş*, pl. Trotuşul, jud. Bacăŭ, care îşĭ are obîrşia din muntele Clăbucul; curge pe teritoriul com. Mănăstirea-Caşinul şi se varsă în pîrîul Clăbucul, pe dreapta.

Clăbucetul (Muntele-), *munte*, jud. Argeş, pl. Loviştea, com. Sălătrucul, pendinte de schitul Fedeleşoiŭ, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti. Are o întindere de 3329 pogoane păşune, producînd o arendă anuală de 200 leĭ.

Clăbucetul, *munte*. (Vezĭ Galbina, jud. Muscel).

Clăbucetul, *munte*, jud. Muscel, plaiul şi com. Nucşoara, pendinte de schitul Titireciul, jud. Vîlcea, proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti. Are o întindere de 1665 hect. pădure şi păşune, şi este arendat (1890) pe preţul de 910 leĭ anual.

Clăbucetul, *munte*, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel. Constitue, de la Păpuşa, împreună cu munţiĭ: Grădişteanu, Găinaţul-Mare şi Mic, Dobriaşul-Mare şi Mic, Strîmtul, Chiciora, Coasta-Mănăstireĭ-Nămăeşti, Dealul-Şelarilor, Dealul-Cuculuĭ şi dealul Măţăul, şirul despărţitor între apa Argeşeluluĭ şi rîul Tîrgul.

Clăbucetul, *munte*, spre N.-V. de com. Ceraşul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Clăbucetul, *pădure* a statuluĭ, pendinte de com. Costeşti, plaiul Horezul, jud. Vîlcea, în întindere de 500 hect.

Clăbucetul-Azugeĭ, *munte*, traversează mijlocul com. Predeal, pl. Peleşul, jud. Prahova. Este renumit pentru pădurile de fag, pentru nenumăratele stîne de oĭ, pentru bogatele luĭ păşunĭ şi locurĭ de fîneţe, care contribue mult la calitatea caşcavaluluĭ, cunoscut în comerţ sub numele de «Caşcaval de Azuga» şi care rivalizează cu renumitul «Caşcaval de Penteleŭ».

Clăbucetul-Azugeĭ (Muntele-), *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pe moşia Clăbucetul-Azugeĭ, pendinte de com. Sinaia, plaiul Peleşul, jud. Prahova. Aparţine Epitropieĭ caseĭ Doamneĭ Zoe Basarab Brîncoveanu.

Clăbucetul-Baiuluĭ, *munte*, jud. Prahova, com. Predeal, pl. Peleşul. E renumit pentru stînele de oĭ, pădurile de fag şi locurile de fîneţe. Este situat între Valea-Greculuĭ, valea Leuca, Tîrla-Berbeculuĭ şi pîrîul Proviţa. Aparţine, ca şi Clăbucetul-Azugeĭ, Epitropieĭ caseĭ Doamneĭ Zoe Basarab Brîncoveanu.

Clăbucetul-Baiuluĭ, *vale*, izvoreşte din muntele Tîrla-Berbeculuĭ, com. Predeal, pl. Peleşul, jud. Prahova; curge de la N.-V. către S.-E.; se împreună cu Valea-Morăruluĭ şi formează Valea-Cerbuluĭ, care se varsă în rîul Prahova, spre N. de căt. Buşteni.

Clăbucetul-Brezeĭ (Muntele-), *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, încă din anul 1883, pe moşia Clăbucetul-Brezeĭ, pendinte de comuna Sinaia, plaiul Peleşul, jud. Prahova.

Clăbucetul-Taruluĭ, *munte*,

www.dacoromanica.ro

jud. Prahova, com. Predealul. Are bogate păşunĭ şi locurĭ de fînețe.

Acest munte a fost dăruit schituluĭ Predeal, de Banul Filipescu, după cum se arată din hrisovul luĭ Gheorghe D. Bibescu, din 1844.

Cu mult înainte, Biv-vel Logofăt Chrisoscoleŭ, proprietarul acestuĭ munte pe acel timp, dărueşte după cererea Ieromonachuluĭ Ionichie, la poalele acestuĭ munte, un loc ce se întinde de la Valea-Olăreseĭ şi pănă la Puriştoaca, pentru construcţia schituluĭ Predeal.

Acest munte, împreună cu Piscul-luĭ-Cumpăt, Dutca, Răşnoava şi Dosul-Cerbuluĭ, a fost maĭ pe urmă vîndut de Biv-vel Logofăt Chrisoscoleŭ, Doamneĭ Sachelarie, pe preţul de 2000 de galbenĭ.

La anul 1844, Baronul Cristodor Sachelarie, proprietarul prin moştenire al munţilor cumpăraţĭ de Doamna Sachelarie, lăsînd în urma morţeĭ sale marĭ datoriĭ, aceştĭ munţĭ aŭ fost cumpăraţĭ de Marele Ban Alexandru Filipescu, cu preţul de 5407 galbenĭ.

Pănă la anul 1863 a fost proprietatea schituluĭ Predeal, iar azĭ aparţine Domeniuluĭ Coroaneĭ.

Răposatul Manoil Laranaga a înfiinţat la anul 1884 în Clăbucetul-Tauruluĭ, la locul unde Limbăşelul se varsă în Azuga, o fabrică de var negru. Cîţĭ-va anĭ maĭ tîrziŭ, Laranaga scăpătînd, fabrica înfiinţată de el a trecut în posesiunea d-luĭ Basilie Aldasaro.

Clăbucul, saŭ Călăboci, *munte*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, de pe teritoriul com. Mănăstirea-Caşinul. E situat pe graniţă, spre Austro-Ungaria şi în colţul de S.-V. al judeţuluĭ. Înălţimea sa este de 1370 m. Este acoperit cu pădurĭ de fagĭ groşĭ, amestecaţĭ cu brazĭ înalţĭ.

Aci comisiunea de delimitare din 1888 a hotărît să revină Romînieĭ 97 hect., făcînd să treacă linia de hotărnicie din acest munte, printr'o rîpă, în rîul Caşinul, peste care trece; iar nu prin piciorul Calabucs-Alya ca maĭ înainte.

Clăbucul, *munte*, în com. Soveja, pl. Zăbrăuţul, jud. Putna, la hotarul ţăreĭ, spre N.-V.

Clăbucul, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Mănăstirea-Caşin, care şerpueşte pe graniţă, spre Transilvania de la N. spre S., vărsîndu-se pe stînga în apa Caşinuluĭ.

Clăbucul, *pîrîŭ*, jud. Putna, ce izvoreşte de sub coastele munteluĭ Clăbucul şi a poieneĭ Căpuşa, ce se ţine de muntele Sboina-Verde şi merge de se varsă la Lepsce-Marĭ, drept Piscul-Paltinuluĭ.

Clăcaşiĭ-de-Schitul-Frumoasa, *pădure* foioasă, judeţul Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., com. Schitul-Frumoasa, proprietatea clăcaşilor din comună. Are o întindere de 23 hect. si este supusă regimuluĭ silvic.

Clădita-Mare, *munte*, în jud. Suceava, com. Mălini, în hotarul Bucovineĭ. Are 1073 metri altitudine.

Clăilor (Valea-), *şes*, în jud. Buzăŭ, com. Bîsceni. E acoperită de fîneaţă.

Clăniţa, *rîuleţ*, care curge prin valea cu acelaşĭ nume, al căreĭ început este în pădurea Oardeĭ, din com. Izvorul-d.-j., jud. Argeş.

Acest rîuleţ străbate o mare parte din jud. Teleorman şi apoĭ parte din judeţul Vlaşca, formînd limita luĭ la extremitatea de N.-E. atît cu judeţul Argeş, cît şi cu parte din Vlaşca.

Clăniţa formează hotarul natural al moşiilor din com. Slobozia-Trăsnitul despre judeţele Argeş şi Vlaşca.

După numele acestuĭ rîuleţ s'a dat prin legea administrativă din 1892 numirea plăşeĭ Clăniţa din jud. Vlaşca. Mulţĭ îĭ scriŭ numele greşit: Cleniţa, în loc de Clăniţa, cum îl pronunţă şi locuitoriĭ.

Clăşneşti, *sat*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani; ţine de com. rur. Glogova. Are 200 locuitorĭ; o biserică deservită de un preot şi doĭ cîntăreţĭ; o şcoală cu un învăţător, frecuentată de 26 elevĭ.

Clăteşti, *sat*, jud. Ilfov, ce face parte din com. rur. Mitreni-Clăteşti, pl. Olteniţa. Este situat la S. de Mitreni. La E. şi S. este udat de rîul Argeş.

Se întinde pe o suprafaţă de 317 hect., pe carĭ le cultivă locuitoriĭ, în număr de 289 suflete.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă, frecuentată de 31 elevĭ şi 9 eleve. Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 338 şi al celor micĭ de 159.

Clăteşti, *mahala*, în partea de E. a satuluĭ Corni-d.-s., com. Corni, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Cleanovul, *com. rur.*, în judeţul

www.dacoromanica.ro

Mehedinți, pl. Blahnița-Cîmpul, la distanță de 63 kil. de orașul Turnul-Severin, iar de Vînjul-Mare, reședința plășeĭ, de 28 kil. Este situată pe ambele dealurĭ ale rîuluĭ Dăsnățuiul, și se mărginește: la E. cu com. Carpenul, din Dolj; spre S. cu comuna Vîrbița, tot din Dolj; spre V. cu com. Guardenița, din Mehedinți și spre N. cu com. Saca, din Dolj.

E formată din 2 sate: Cleanovul și Preajba. Are 280 contribuabilĭ; 2100 suflete, carĭ locuesc în 318 case.

Calitatea pămîntuluĭ e bună.

Locuitoriĭ posedă: 180 pluguri, 257 care cu boĭ și 16 căruțe cu caĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; o școală, cu 1 învățător, frecuentată de 42 elevĭ. In comună sunt 8 cîrciumĭ.

Budgetul coprinde la venitur̆ suma de leĭ 5179 și la cheltuelĭ 3223 leĭ.

Numărul vitelor din această comună este: 1600 vite marĭ cornute, 58 caĭ, 1485 oĭ și 883 rîmătorĭ.

Prin Cleanovul trece șoseaua Bîcleșul-Guardenița-Cleanovul.

Dealurĭ în comună sunt: Dealul-Cleanovuluĭ, al-Băltoaicheĭ și al-Gîrbovuluĭ, care formează văĭ cu acelașĭ nume.

Pîraie sunt: Dăsnățuiul, Băltoicăul și Gîrbovul.

In com. Cleanovul se fac treĭ bîlciurĭ anuale, și anume: La Sf. 40 Mucenicĭ; la Duminica Tomeĭ și la Sf. Ilie.

Se zice că bîlciul de la Sf. Ilie a fost prădat în anul 1802 de către Turciĭ luĭ Pazvantoglu din Vidin.

Cleanovul, *deal*, în com. rur. Cleanovul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinți.

Clecea-Mare, *grind*, în județul Tulcea, pl. Măcin, com. urbană Măcin, căt. Ghecetul. E situat în partea nord-vestică a plășeĭ și vestică a comuneĭ. Are o formă lunguiață, cu o direcție generală de la S.-V. spre N.-E.; comunică la V. cu grindul Coada-Spinăuluĭ și la N.-E. cu Grindul-Oaeĭ și al-Pietroiuluĭ; la E. de el se află Balta-Porcilor; este străbătut de drumul comunal Măcin-Ghecet, și de o gîrliță ce se scurge în Balta-Oaeĭ, din spre N. Are o întindere cam de 80 hect. Este înconjurat de toate părțile cu stuf.

Clecevățul, *pîrîŭ*, ce vine despre com. rur. Bresnița, și se varsă în Topolnița, în com. rur. Bîrzi, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinți.

Cleja, *com. rur.*, județul Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j. E așezată d'a dreapta Siretuluĭ. Se alcătuește din 3 cătune: Cleja, reședința, Somușca și Valea-Rea.

Aceste sate formaŭ maĭ înainte, cu o moșie închinată din Bucovina (Condica-Liuzilor), 2 comune: Cleja, compusă din Cleja-d.-s., Cleja-d.-j. (în vechime Bida), Cleja-Statuluĭ (moșia maicilor) și Osebiți-Cleja; Somușca, cu Valea-Rea («Analele Statistice» de Marțian, 1873).

Teritoriul comuneĭ se mărginește la N. cu com. Faraoanele, la S. cu com. Fundul-Răcăciuni, la E. cu com. Gioseni, de care se desparte prin Siretul, și la V. cu com. Valea-Rea. Este udat de pîraiele Cleja și Valea-Rea.

Sunt 2 bisericĭ: una ortodoxă și una catolică în satul Cleja. Case de locuit sunt 605; cîrciumĭ 7, dintre care una pe șoseaua națională Bacăŭ-Focșani.

Populațiunea comuneĭ este de 606 capĭ de familie, cu 2529 suflete, dintre carĭ: 51 Romînĭ, 2379 Ungurĭ, 91 Izraeliți și 8 Armenĭ, toțĭ de protecțiune romînă. După felul ocupațiuneĭ se deosebesc: 1430 agricultorĭ, 14 meseriașĭ, 3 industriașĭ, 12 comercianțĭ, 2 avînd profesiunĭ libere și 12 servitorĭ. Știŭ carte 27 persoane. Contribuabilĭ, după recensămîntul pentru periodul 1891—96, sunt 544. După legea rurală din 1864, s'aŭ împroprietărit 8 locurĭ, cu 23 fălcĭ pămînt în țarină.

Teritoriul comuneĭ are o întindere de peste 1000 hect. Proprietar mare este N. Drăgoianu, care are o moșie de 127 hect., cu un venit de 3150 leĭ anual; G. Mihail, cu o moșie pe Valea-Somușca; în fine maĭ mulțĭ răzeșĭ.

Pădurile ocupă aproximativ 140 hect.

Budgetul pe exercițiul 1891—92, are la venitur̆ leĭ 4390, banĭ 58, și la cheltuelĭ leĭ 2538, banĭ 90.

Viile ocupă 197 hect., care în 1890, aŭ dat 2955 hectol. vin alb. După controalele diviziei filoxerice (1891) viea lucrătoare are 246 hect., cea nelucrătoare $2^1/_2$ hect.

Totalul pămînturilor de cultură este de 476 hect.

Din teritoriul com. se scoate piatră de var și se fabrică var. Unele familiĭ se ocupă cu facerea pălăriilor de paie. Animale sunt: 355 caĭ, 787 vite marĭ cornute, 617 porcĭ, 308 capre și 786 oĭ. Stupĭ de albine sunt 55.

Teritoriul comuneĭ este străbătut de calea vecinală Fundul-Răcaciuneĭ-Călugăra, și de șoseaua națională Bacăŭ-Focșani.

Distanțele: la Bacăŭ, capitala districtuluĭ, 23 kil.; la comuna Valea-Seacă, reședința plășeĭ, 9

www.dacoromanica.ro

kil.; la com. Faraoani, 4 kil.; la com. Fundul-Răcăciuneĭ, 8 kil.; la com. Gioseni, 11 kil.

Cleja, *sat*, județ Bacău, plasa Bistrița-d.-j. Este reședința comuneĭ cu același nume. E situat pe pîrîul Cleja. Are o populație de 384 capĭ de familie, saŭ 1342 suflete, toțĭ Ungurĭ. Are 2 bisericĭ: una ortodoxă, în stare de ruină, fondată la 1847 de Iorgu Anastasiu, și a doua, catolică, făcută de locuitorĭ la 1811, și în care slujește 1 preot. Sunt 5 cîrciumĭ.

Vite: 195 caĭ, 433 vite cornute, 407 porcĭ și 181 capre.

Cleja, *pîrîŭ*, județul Bacău, plasa Bistrița-d.-j., com. Cleja, care curge în direcția E. spre malul drept al Siretuluĭ și udă satele Cleja și Somușca.

Clejani, *com. rur.*, situată în pl. Neajlovul, jud. Vlașca, pe coasta dreaptă a rîuluĭ Neajlovul, departe de București de 36 kil., de Giurgiu de 60 kil., iar de Obedeni, reședința plășeĭ, de 5 kil. Această comună se află pe proprietatea cu același nume, care are pe dînsa maĭ multe alte comune. Aparținea în secolul trecut familieĭ Deșul, apoĭ a trecut familieĭ Vilara, de la care a avut-o Maiorul Mișu Anastasievicĭ, care a îmbogățit-o cu multe edificiurĭ însemnate, cum: un palat cu grădinĭ frumoase, morĭ sistematice pe apa Neajlovuluĭ, magaziĭ cu 3 etage, pătule, școlĭ cu maĭ multe încăperĭ de zid; s'a făcut chiar un sat cu case din noŭ de zid, în care s'adusese o colonie de străinĭ; în timpul din urmă, după moartea luĭ Maior Mișu, a trecut în stăpînirea d-luĭ Trifu.

In această com. este judecătoria ocoluluĭ III, din jud. Vlașca.

Populațiunea se ridică la 1404 suflete, cu 320 familiĭ, din care 266 contribuabilĭ.

Budgetul e la venitурĭ de 16877 leĭ și la cheltueli de 5570 leĭ.

Sunt două bisericĭ, din carĭ una cu hramul Nașterea-Maiciĭ-Domnuluĭ, cu un preot și doĭ cîntărețĭ; constitue singură o parohie cu numele de Blejani.

In această comună este o școală de zid, care avea în trecut 2 învățătorĭ salariațĭ de fostul proprietar, Maior Mișu. Această școală a fost clădită la 1834 de comisul Vilara, apoĭ rezidită la 1853 de d. Maior Mișu, care a transformat-o în internat de băeți; la 1875 aci urmaŭ 32 elevĭ internĭ și 120 externĭ; azĭ sunt doĭ învățătorĭ și 172 elevĭ.

Pe moșia acesteĭ comune s'a împămîntenit, la 1864, un număr de 206 locuitorĭ, dîndu-li-se 618 hect.

S'a cultivat de către 37 locuitorĭ o suprafață de 10 hect. și 68 ariĭ cu tutun, care a produs 7983 kilograme tutun, în valoare de 5293 leĭ.

Această proprietate are 5600 hect. pămînt, și a fost estimată de Creditul funciar rural din București, la suma de 1920600 leĭ.

Are și o pădure în suprafață de 1100 hectare.

Vite sunt puține, dar bune; sunt mulțĭ porcĭ de rasă palatină, adușĭ din Serbia, boĭ de rasă ungurească, se maĭ găsesc și oĭ multe, puținĭ caĭ și puține capre.

La 1533, Radu-Vodă s'a bătut cu Mehmet-Beiu, la Clejani, unde l'a învins. Tot aci, la 1522, s'a dat o bătălie între Radu-de-la-Afumațĭ și Turcĭ.

Clencești, *mahala*, în com. rur. Almăjelul, plasa Cîmpul, jud. Mehedinți.

Clenciul, *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., com. Mărești. E așezat d'a stînga pîrîuluĭ Dunăvățul.

Clenița, *vale*, ce ese din județul Argeș, din pădurea Oardeĭ, intră în jud. Vlașca maĭ sus de com. Negreni, udă plasa Glavaciocul, trecînd prin Bițcoveni, merge prin satele Talpa, Gălășescul-Catalina, Negreni, Băbăița, și, din jos de comuna Măgura, dă în Teleorman.

Cletecinul, *lac*, în județul Buzăŭ, com. Odăile, cătunul Lacul. E acoperit de trestie și papură.

Clifa, *pădure*, situată între satele Godinești-d.-s. și Godinești-d.-j., com. Godinești, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Clifele, *munte*, peste care trece frontiera între com. Broșteni și Bucovina, jud. Suceava. Are 1367 m. altitudine.

Climăuți, *numire vechie a statuluĭ* Pilipăuți, comuna cu același nume, plasa Herța, județul Dorohoiŭ. (V. Pilipăuți).

Climești, *sat*, jud. Bacăŭ, plasa Siretul-d.-s., comuna Berești. E situată maĭ sus de Berești. Are o biserică zidită de locuitorĭ la 1819. Este o cîrciumă. Capĭ de familie sunt 73, cu 330 suflete. Vite: 26 caĭ, 116 vite cornute și 33 porcĭ. Distanța la reședința comuneĭ, unde e școala, este 702 m.

Climești, *sat*, în com. Budești-Ghicăĭ, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu. E așezat pe valea dealuluĭ cu același nume, în co-

www.dacoromanica.ro

prinderea moșieĭ Ghirva. Se mărginește la S.-E., cu județul Roman, de care se desparte prin linia de hotar a județuluĭ; la N., cu satul Budești-Ghicăĭ; la V., cu satele Făureĭ și Micșunești.

In acest sat se află: 1 biserică deservită de 1 preot și 2 dascăli; 2 morĭ de apă; o fierărie; o casă mare a proprietățeĭ, cu grădină și fîntînĭ cișnitoare.

Numărul contrib. e de 38.

Populațiunea se urcă la 367 suflete, saŭ 77 familiĭ.

Vite sunt: 797 capete, dintre carĭ: 154 boĭ, 59 vacĭ, 413 oĭ, 26 caĭ, 110 rîmătorĭ și 35 juncĭ.

Climești, *deal*, în prelungire cu dealurile Chiliile și Făurei, situate în com. Budești-Ghicăĭ, jud. Neamțu. Formează legătură cu dealurile din jud. Roman.

Climești, *moșie*, în com. Budești-Ghicăĭ, pl. de Sus-Mijlocul, județul Neamțu, proprietatea familieĭ Gr. Cozadini. Produce un venit anual de 44000 leĭ. Casa proprietățiĭ este o clădire mare, luxoasă. Diferite unelte agricole, vite de rasa olandeză și elvețiană, sunt evaluate aproximativ la suma de 50000 de leĭ. Are sat.

Numirea vechie: Ghirva.

Clinceanca, *moșie*, nelocuită, jud. Ilfov, pl. Znagovul; face parte din com. rur. Bucoveni. Proprietarul, d-l I. Dunca, are 290 hect., pe carĭ le cultivă, rezervînd ½ hect. pentru cultura viței.

Clinceni, *sat*, face parte din com. rur. Slobozia-Clinceni, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Este situat la S. de Slobozia, între rîul Răstoaca și rîul Ciorogîrla.

Se întinde pe o suprafață de 714 h. a., cu o pop. de 812 loc.

Din teritoriul satuluĭ, 294 h. aparțin d-neĭ Frederica Paleologu, din carĭ cultivă 280 hect., rezervînd 14 hect. pentru izlaz. Locuitoriĭ aŭ 420 hect., pe carĭ le cultivă, rezervînd 15 hect. pentru cultura vieĭ.

Are o biserică cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ; un pod stătător.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 436 și al celor micĭ de 158.

Timpul înființăreĭ satuluĭ nu se știe. In biserica din sat există o carte, pe scoarța căreia este scris așa: «Acest locaș dumnezeesc este zidit la anul 1694 de către D-luĭ D-nul Rămădan Paleologu, proprietarul moșieĭ Clinceni.»

Aceeași inscripțiune s'a maĭ găsit și pe o pieatră care este în altarul bisericeĭ.

Clinciul, *sat*. (Vezĭ Clinceni, jud. Ilfov).

Clinciul, *cătun*, al com. Vernești, jud. Buzăŭ, cu 50 loc. și 11 case. Are sub-divizia Poenari.

Clinciul, *sat*, pl. Oltenița, jud. Ilfov; face parte din comuna rur. Spanțovul. Este situat spre N.-V. de Spanțovul, între văĭ.

Are o suprafață de 800 hect., cu o populație de 29 loc.

Statuluĭ aparțin 218 hect. și însurățeilor 582 hect. Statul cultivă prin arendașiĭ săĭ 130 hect. (50 sterpe, 13 izlaz, 15 vie și 10 pădure). Loc. cultivă 527 hect. (15 sterpe, 25 izlaz și 15 vie).

Numărul vitelor marĭ e de 56 și al celor micĭ de 57.

Clinciul, *baltă*, jud. Ilfov, lîngă satul cu același nume, proprietatea statuluĭ. Se arendează împreună cu moșia Clinciul.

Clinciul, *moșie* a statuluĭ, fostă pendinte de Episcopie, în jud. Buzăŭ, com. Vernești. Are 121 hect. arabile.

Clinciul-Gorgănelele (Bosie), *moșie*, în jud. Buzăŭ, com. Vernești. Are 130 hect. arabile și 20 prund.

Clinciul (Craifeleanul), *moșie*, în jud. Buzăŭ, com. Verheștĭ. Are 32 hect. arabile.

Clinciul (Jitianul, saŭ Măleanca), *moșie*, în jud. Buzăŭ, com. Vernești. Are 190 hect. arabile.

Clinciul (Vernescu), *moșie*, în jud. Buzăŭ, com. Vernești. Are 172 hect. arabile.

Clinciul, *moșie*, a statuluĭ, jud. Ilfov, fostă pendinte de biserica Sărindarul. S'a arendat pe periodul 1885—95 cu 11000 leĭ anual, împreună cu balta.

Clinciul. Vezĭ Surlari, pl. Oltenița, jud. Ilfov.

Clinciul - Filiti, *moșie*, în jud. Buzăŭ, com. Vernești. Are 130 hect. arabile.

Clinciul-Moșnenilor-Lipienĭ, *moșie*, în com. Vernești, jud. Buzăŭ. Are 43 hect. arabile.

Clinciul și Surlari, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 36 hect., pendinte de com. Chiseletul, pl. Oltenița, jud. Ilfov.

Clinelor (Dealul-), *munte*, în com. Mălini, jud. Suceava.

Clinețul, *gîrlă*, în plasa și jud. Tulcea, com. rurale Maru-Ghiol și Saru-Nasuf. Este formată, la izvor, din 2 brațe ce pornesc din poalele sudice ale dealuluĭ

www.dacoromanica.ro

Cara-Bair, de lîngă ruinele cetăţeĭ Zaporojeni; se îndreaptă spre V., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V., brăzdînd partea răsăriteană a plăşeĭ şi pe cea sudică a comunilor, şi, după un curs de 6 km. merge de se varsă în marele iezer Razelm, pe partea dreaptă a luĭ. Este înconjurată de toate părţile numaĭ cu stuf.

Clinovul, *pîrîŭ,* izvoreşte de la E. comuneĭ Armăseşti, plasa Cerna-d.-s., judeţul Vîlcea; udă partea de S. a acesteĭ comune şi se varsă în rîul Cernişoara.

Clinul, *deal,* ocupă partea de V. a com. Gropniţa, plasa Copoul, jud. Iaşi. I s'a dat această numire după direcţiunea pantelor sale înclinate.

Clinul, *munte,* comuna Cheia, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Clinul, *vale,* jud. Iaşi, formată de inclinaţiunea pantelor dealuluĭ Clinul, din com. Gropniţa, plasa Copoul.

Clipiceşti, *com. rur.,* în pl. Gîrlele, jud. Putna.

Comuna Clipiceşti este situată pe ambele malurĭ ale Putneĭ; cătunul Clipiceşti maĭ sus de Ireşti, iar Vitănesti, maĭ jos de Ireşti şi anume: Clipiceşti şi Vitănesti-d.-s. pe malul stîng al Putneĭ, iar Vitănesti-d.-j., pe malul drept.

Distanţa comuneĭ de reşedinţa subprefectureĭ (Odobeşti) e de 15 kil., iar de capitala judeţuluĭ, de 21 kil.

Înălţimea comuneĭ e de 205 m. d'asupra niveluluĭ mărieĭ.

Marginile acesteĭ comune sunt: la N. şi N.-E., Crucea-d.-s., Panciul peste apa Şuşiţeĭ; la N.-V. şi V., Ireşti; la E., Crucea-d.-j. peste apa Şuşiţeĭ; la S.-E., Ţifeşti şi Găgeşti; iar la S., Măgura-Odobeştilor.

Comuna se compune din următoarele cătune: Clipiceşti, unde e şi primăria comuneĭ, Vitănesti-d.-j. şi Vitănesti-d.-s. Populaţiunea comuneĭ, după cel din urmă recensămînt, e de 224 capĭ de familie, cu 864 suflete (416 bărbaţĭ, 448 femeĭ), din carĭ 423 neînsuraţĭ (211 bărbaţĭ, 212 femeĭ), 358 însuraţĭ, 70 văduvĭ (19 bărbaţĭ, 51 femeĭ), 13 divorţaţĭ (7 bărbaţĭ, 6 femeĭ); 850 Romînĭ, 1 Sîrb, şi 13 de diferite naţionalităţĭ; 851 ortodoxĭ, 6 armenĭ şi 7 mozaicĭ; 188 agricultorĭ, 13 meseriaşĭ, 7 industriaşĭ, 15 comercianţĭ, 13 profesiunĭ libere, 72 muncitorĭ şi 53 servitorĭ.

Ştiŭ carte 116 persoane, din carĭ 87 bărbaţĭ şi 29 femeĭ.

Numărul caselor de locuit sunt 197.

In comună e o biserică parohială, cu hramul Sf. Dumitru, în satul Clipiceşti şi una filială, cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ în satul Vitănesti. Pentru întreţinerea lor, com. cheltueşte 150 leĭ anual.

Instrucţiunea se predă într'o şcoală mixtă, construită de comună şi frecuentată de 10 copiĭ (6 băeţĭ şi 4 fete), din 39 de copiĭ (18 băeţĭ şi 21 fete) cu vîrsta de şcoală. Pentru întreţinerea eĭ, com. vine în ajutor cu 174 leĭ anual.

Sunt 190 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ, pe anul 1893—94, era de 6156.16 leĭ la venitură şi de 6053.07 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul cultivatorilor a fost de 32.

Instrumentele agricole sunt: 1 maşină de treerat cu aburĭ, 1 maşină de vînturat, 21 pluguri de lemn, 27 de fier şi 2 morĭ de aburĭ.

Vite sunt 754, din carĭ: 237 boĭ, 109 vacĭ, 55 caĭ, 208 oĭ, 2 capre şi 143 porcĭ.

Viile din Clipiceşti sunt aşezate pe dealul de de-asupra maluluĭ Putneĭ şi constitue resursa principală a locuitorilor, aducîndu-le până la 21 hectol. de hectar. Intinderea viilor din comună se ridică la 468 hect., producînd (1893) 6561 hectol. vin alb şi 3392 hectol. vin roşu, în valoare totală de 248825 leĭ.

In comună sunt 219 stupĭ de albine.

Industria şi comerciul sunt reprezentate prin: 1 accizar, 2 cîrciumarĭ, 1 băcan, 5 dogarĭ, 3 cizmarĭ, 1 cărăuş şi 23 fabricanţĭ de rachiŭ.

Maĭ multe şosele comunale pun în legătură com. Clipiceşti cu Ţifeşti la S.-E., şi cu Ireşti la N.-V. Şoseaua judeţeană Focşani-Boloteşti-Tichirişul trece prin Vitănesti-d.-j., punînd astfel satul în legătură, de o parte cu Găgeşti şi de alt cu Ireşti-d.-j.

Clipiceşti, *sat,* în com. cu acelaşĭ nume, pl. Gîrlele, jud. Putna. Este aşezat pe malul stîng al Putneĭ, maĭ sus de Ireşti.

Are o biserică parohială, cu hramul Sf. Dumitru. In ajutorul eĭ vine com. Clipiceşti, cu 75 leĭ anual. Are o şcoală mixtă, zidită de comună şi frecuentată de 10 copiĭ (6 băeţĭ şi 4 fete). Numărul copiilor în vîrstă de şcoală e de 39 (18 băeţĭ şi 21 fete).

Clipiceşti, *parohie,* în comuna cu acelaşĭ nume, pl. Gîrlele, jud. Putna, şi formată din cătunele Clipiceşti şi Vitănesti. E formată din 1 biserică parohială, cu hramul Sf. Dumitru, în cât. Clipiceşti şi 1 filială, cu hramul

www.dacoromanica.ro

S-ții Voevozĭ în Vitănești. Comuna cheltuește pentru fie-care biserică 75 leĭ anual.

Clipicești (Hlizele-de-la-), *trup de pădure*. (Vezĭ Mera-Balotești).

Clipiciul, *lac*, pe moșia Fetele, proprietatea fraților C. și Gr. Olănescu, pendinte de com. Blejasca, plasa Glavaciocul, județul Vlașca.

Cliserul, *sub-diviziе* a căt. Simileasca, din com. Simileasca, jud. Buzău. Are o biserică fundată de familia Filipescu.

Cliserul, *deal*, în județul Buzău, comuna Gura-Sărății, cătunul Valea-Botiĭ. E acoperit de viĭ.

Cliserul, *numire* dată uneĭ părți din *moșia* Simileasca, județul Buzău. E acoperită în mare parte cu grădiniĭ de zarzavat. E maĭ numită și Filipeasca.

Clociți, *cătun*, al comuneĭ Vadul-Soreștĭ, jud. Buzău, cu 425 locuitoriĭ, carĭ locuesc în 97 case. Aci se presupune a fi fost cetatea dacică Ramidava.

Clociți, *colină*, ramificație din dealul Dumbrăveĭ, jud. Buzău, prelungindu-se spre S.-E. între Valea-Clociți și Valea-Licoi, în com. Vadul-Soreștilor. Are înălțime ca de 415 m.

Clociți, *izvor*, în jud. Buzău, comuna Vadul-Soreștilor; începe din dealul Dumbraveĭ și se scurge în valea Hîrboca. Până acum 20 anĭ, acest izvor, de cîte orĭ venea mare, aducea în albia sa o mulțime de monede romane de argint. Cauza încetăreĭ nu poate fi de cît, sau sleirea tezaurului, saŭ vre-un obstacol care ĭ-a abătut cursul.

Clociți (Lixăndreasca), *moșie*, în jud. Buzău, com. Vadul-Soreștilor. Are 130 hect., din carĭ 28 pădure.

Clociți - Pantelimonul, *moșie*, a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureștĭ, jud. Buzău, pendinte de mănăstirea Grăjdana, în comuna Vadul-Soreștilor. Are 197 hect., din care 95 pădure, restul arabil, viĭ și izlaz.

Clociți (Spiroaica), *moșie*, în jud. Buzău, comuna Vadul-Soreștilor, căt. Clociți. Are 460 hect., din carĭ 140 pădurea Dumbrava, restul arăturĭ, viĭ, livede și izlaz.

Clociți (Sfoara - Lăudatul), *moșie*, în jud. Buzău, com. Vadul-Soreștilor. Are 43 hect., din care 16 pădure.

Clocociovul, *sat*, situat la S., pendinte de orașul Slatina, jud. Olt, cu care formează o comună. E locuit numaĭ de agricultorĭ.

Clocociovul, *mănăstire*, situată în gura văeĭ cu același nume, jud. Olt. (Vezĭ descripția la orașul Slatina).

Clocociovul, *deal*, situat la S. de orașul Slatina, jud. Olt. E acoperit cu viĭ și țarine.

Clocociovul, *vale*, situată între dealurile Caloianca și Clocociovul, jud. Olt, la S. de Slatina. Are direcția E.-V. și se varsă în Olt.

Clocoticiul, *sat*, cu 72 sufl., jud. Argeș, pl. Loviștea. Face parte din com. rur. Racoviță.

Clocoticiul, *deal*, com. Casa-Vechie, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Clocoticiul, *loc*, pl. Jiul-d.-j., comuna Roziștea, jud. Dolj, unde bălțile: Metița, Strîmba, Ocrugli, Seaca, Groșețul, Lungă, Trestia și Jițul, se varsă în balta Ochiul.

Clocoticiul, *vale*, începe de sub muntele Piva, din plaiul Vulcan, jud. Gorj, și se prelungește de la E. spre V. pe o întindere de 4 kil., lăsînd în partea despre N. muntele Piva, iar în partea despre S. Cracul-Mărului. In muntele Piva izvorește un mic pîrîŭ, care poartă numirea văeĭ și care se varsă în rîul Bistrița.

Clocoticiul, *vale*, com. Cacova, pl. Ocolul, jud. Vălcea.

Clocoticiul, *vale*, com. Prisaca, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt.

Clocoticiul, *deal*, în com. rur. Secul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinți.

Clondirul (Clondirul - Băjenari), *com. rur.*, în pl. Sărata, jud. Buzău. E situată pe ambele maluri ale pîrîului Sărata, la distanță de oraș de 2300 m. Limitele sale sunt: la N., șoseaua națională, peste care trece puțin în dreptul com. Pietroasa, începînd din hotarul moșieĭ Bădeni și până în hotarul moșieĭ Coca din com. Șarînga; la E., se lasă pe hotarul moșiilor Stîlpul și Borneasca și merge până în Movila-Banului; la S. din Movila-Banului, merge pe hotarul moșieĭ Bradul-Berca, până în hotarul moșieĭ Marișoaica din com. Vintileanca; la V., începe din Marișoaica și pe hotarul moșieĭ moșnenilor Bădeni dă în șosea. Suprafața sa este de 2020 hect., din care 1570 arabile, 70 fîneață, 240 izlaz, 37 viĭ și

www.dacoromanica.ro

103 sterp. Proprietăți mai însemnate sunt: Bradul-Berca, Bărbuleanca și Bădeni-Miluiți (ale statului), Cătinele și Bădeni-Popești (particulare). Terenul e șes și puțin fertil, avînd multe sărături.

Căi de comunicație sunt: șoseaua națională și șoseaua comunală Clondirul-Pietroasa.

Vite are: 440 boi, 246 vaci, 93 viței, 174 cai, 296 epe, 62 mînji, 2630 oi, 1 asin și 270 porci. Stupi sunt 15.

Comuna e formată din cătunele Atîrnați, Băltăreți și Clondirul, cu o populație de 1270 loc., din cari: bărbați însurați 280, neînsurați 25, văduvi 9, băeți 332; iar femei măritate 280, văduve 25, fete 319, cari locuesc în 272 case. Meseriași sunt: 2 lemnari, 1 cizmar și 2 fierari.

Budgetul com. e de 3041 lei.

Comuna are o școală frecuentată de 50 elevi și 5 eleve. Carte știu 94 loc. Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 paracliser. Cîrciumi sunt 7.

Această comună și-a luat naștere în secolul trecut cu locuitori aduși din diferite părți de Egumenii mănăstirei Bradul, pentru a avea brațe de lucru pe moșia Bradul. Cu ocaziunea ocupărei țărei de Ruși (1806—1812), locuitorii au părăsit căminurile, neputînd suporta podvezile impuse și nu se întoarseră de cît după *1812*, cînd își iau naștere satele Clondirul-d.-j. și Băjenari-Pitaruluĭ-Haralambie. Mai tîrziu fixîndu-se aci o stațiune postală, se formează din surugii cât. Postea (Atîrnați) și tot cam în acel timp se pun bazele și satului Băltăreți; toate aceste sate se reunesc în 1864, într'o singură comună: Clondirul-Bajenari.

Clondirul, *cătunul* de reședință, al com. Clondirul, jud. Buzău, cu 620 loc. și 135 case. La început se împărțea în două: Clondirul-d.-s., constînd din vechiul sat Băjenari-Haralambie și Clondirul-d.-j. Acum, ambele s'au reunit sub numele de Clondirul.

Clondirul (Clondirul-de-Sus), *cătun*, al com. Șarînga, județul Buzău. E situat sub ramificațiile de S.-E., ale munteluĭ Istrița. Are 440 loc. și 106 case.

Clopotul, *poiană*, jud. Suceava, pe moșia Stolniceni-Costandache.

Clopotul, *pîrîiaș*, județul Bacău, pl. Tazlăul-d.-s., com. Solonțul, curge prin valea cu același nume și se varsă în pîrîul Solonțul.

Clopotul (La-), *pasagiŭ*, al drumuluĭ ce duce la Sibiu, județul Vîlcea. De la com. Cornetul, Oltul curge formînd o mulțime de cotituri printre niște stînci înalte și sălbatice, desbrăcate de orĭ-ce vegetație, de un aspect înfiorător. O legendă populară culeasă de d. George I. Lahovari, pretinde că în acest loc ar fi căzut în Olt, în vremuri de demult, un clopot colosal, destinat Episcopieĭ de Rîmnic orĭ mănăstirei Curtea-de-Argeș, care de veacuri stă îngropat în valurile clocotinde ale rîuluĭ.

Clopotului (Valea-), *vale*, jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-s., com. Solonțul, avută în puțuri cu păcură.

Clopoțel (Iazul-luĭ-), *iaz*, jud. Suceava, spre S.-V. și în marginea orașuluĭ Fălticeni. E format de pîrîul Buciumeni și are o suprafața de 400 m. p.

Clopoțel (Țarina-luĭ-), *țarină*, județul Suceava, în suprafață de 20—25 fălci, între Fălticeni și pîrîul Buciumeni.

Clopoțelul, *iaz*, jud. Botoșani, format din pîraie, pe moșia statuluĭ Vorona, comuna Poiana-Lungă, pl. Siretul.

Cloșani, *com. rur.*, în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani, la distanță de 73 kilom. de orașul Turnul-Severin, iar de Baia-de-Aramă, reședință plășeĭ, de 11 kil. E situată în munte, pe albia rîuluĭ Motrul-Mare și Motrul-Mic (Motrișorul sau Motrul-Sec). Comuna Cloșani este compusă din satul Motrul-Mare care este reședința comuneĭ și Motrul-Sec, de care aparține și Poiana, unde este sucursala vămeĭ Vîrciorova.

Are 1105 locuitorĭ, din cari 199 contrib., locuind în 245 case.

Ocupațiunea locuitorilor este agricultura, creșterea vitelor și facerea șindrileĭ de brad.

Parte din locuitorĭ se ocupă cu pescuitul păstrăvuluĭ din apa Cerna și pîraiele sale și cu facerea brînzeĭ numită «de toamnă», sau brînză «degerată».

Locuitorii posedă: 16 pluguri, 20 care cu boi, 11 căruțe cu cai și 1015 stupi.

Are 3 biserici, deservite de 2 preoți și 4 cîntăreți; o școală cu 1 învățător.

Sunt 4 cîrciumi.

Budgetul are la venituri lei 1646; iar la cheltueli 1097 lei.

Numărul vitelor este de: 890 vite mari cornute, 304 oi, 2000 capre, 103 cai și 600 rîmători.

Cloșani se mărginește: la E. cu comuna Pocruia; la S. cu com. Orzești; la V. și N. cu Austro-Ungaria.

Locuri de muncă în comuna Cloșani sunt: Poenile-d.-j. și Poenile-d.-s.

www.dacoromanica.ro

Dealurĭ: Dealul-Cloșanilor, Socetul, Puntea, Cracul-luĭ-Petre, al-Ursuluĭ, al-Miciorățuluĭ, al-Porculuĭ, al-Izvoarelor, al-Lupșeĭ, al-Ponoroacelor și al-Sohodoarelor.

Ape sunt: Rîul Cerna, pîrîul Cernișoara, Cărbunele, Bulzul, Ivanul, Scărișoara, Godeanul, Naiba, Vînătorul, Motrul, Craiovița, Frumosul, Carpenul, Valea-dintre-Dealurĭ, Pîrîul-Ursuluĭ, al-luĭ-Petre, al-Ciuteĭ, al-Runculuĭ, Alunul, Mileanul, Scărișoara, Motrul-Sec, Capra, Dobrota și Lupșa.

Munțiĭ din această comună sunt: Oslea, Gropile, Balmăjie, Mocirlice, Scărișoara, Bulzul, Vlăsia, Rădoteasa și Micușea.

Prin comună trece șoseaua comunală Padeșul-Orzești-Cloșani, ce se leagă cu județul Gorj și șoseaua Baia-de-Aramă-Brebina-Orzești-Cloșani.

Tudor Vladimirescu, fiind vătaf de plaiŭ, a avut reședința plaiuluĭ în comuna rurală Cloșani. Casele carĭ și le-a făcut există și pănă astă-zĭ, servind de local pentru școală și primărie; de asemenea se află o moară și un eleșteŭ de pește în apropiere de casă, în bună stare, foste ale erouluĭ din 1821.

Văile comuneĭ Cloșani și ale com. Obîrșia ca și ale com. Buseștĭ sunt prăpăstioase, și servesc de potecĭ trecătoare peste munțĭ în Austria, adică în Banatul Temișoareĭ și în Transilvania.

In anul 1848, Ungurĭĭ sub conducerea luĭ Kossuth, aŭ venit peste munte, pe plaiul Oslea în com. rur. Cloșani și de aci aŭ plecat spre Dunăre.

In timpul războiuluĭ Romîno-Ruso-Turc din 1877—1878, se răspîndise vestea că Ungurĭĭ aŭ intrat în țară, pe la Baia-de-Aramă, din care cauză a fost trimisă imediat armata, spre Baia-de-Aramă, și s'a fortificat Culmea-Cerneĭ.

In comuna Cloșani se află o peșteră cu stalactite și stalagmite frumoase.

Cloșani, *plaiŭ,* ocupă partea de N. a județuluĭ Mehedinți. Se mărginește: la N., cu creasta munților Carpați, care îl despart de Transilvania și Banatul-Temișoareĭ; la V. de Banatul-Temișoareĭ tot prin munțiĭ Carpați, și rîul Cerna; la S. cu plaiul Cerna și pl. Motrul-d.-s., iar la E. cu jud. Gorj și o parte din plasa Văilor. Acest plaiŭ, care și-a luat numele de la munțiĭ Cloșani, este format din 18 comune și anume:

1. *Baia-de-Aramă,* cu cătunele: Baia-de-Aramă, Dealul-Mare și Tarnița.

2. *Bala-de-Jos,* cu cătunele: Cîrșul și Bala-de-Jos.

3. *Bala-de-Sus,* cu cătunele: Bala-de-Sus, Brateșul, Lăturoasa, Moriștea, Zăgoicea și Motrul-Mare.

4. *Cloșani,* cu cătunele: Motrul-Sec și Comănești.

5. *Comănești,* cu cătunele: Brativoești, Ludul, Molani, Pistrița și Crainici.

6. *Crainici,* cu cătunele: Sărdănești și Valea-Plopuluĭ.

7. *Glogova,* cu cătunele: Glogova, Boghicești, Clejnești, Iormănești, Olteanul și Cochirani.

8. *Iupca,* cu cătunele: Iupca, Cîmpul-Mare, Chiținuiul, Giurești, Angheleștĭ și Sărdănești.

9. *Mărășești,* cu cătunele: Mărășești, Bratilovul și Stănești.

10. *Negoești,* cu cătunele: Negoești, Apa-Neagră, Cănucești și Padeșul.

11. *Obîrșia,* cu cătunul Obîrșia.

12. *Orzești,* cu cătunele: Orzești, Brebina, Călugăreni, Titerlești și Văeni.

13. *Ponoarele,* cu cătunul: Ponoarele, Băluța, Bîrăiacul, Brînzeni, Buicani, Cracul-Munteluĭ, Gîrdăneasa, Ghergheștĭ, Proitești, Mocovișteа, Rîeni, Răiculeștĭ, Șipotul și Valea-Ursuluĭ.

14. *Rătejul,* cu cătunele: Linia-de-Jos, Linia-de-Sus și Chiliul.

15. *Rudina,* cu cătunele: Rudina și Bereștĭ.

16. *Șovarna-de-Jos,* cu cătunul Șovarna-de-Jos.

17. *Șovarna-de-Sus,* cu cătunele: Șovarna-de-Sus, Runcul și Studina.

18. *Vladimirești,* cu cătunele: Vladimirești, Ohaba și Popești.

Reședința subprefecturiĭ e în com. urbană Baia-de-Aramă; de asemenea și a judecătorieĭ de pace, numită judecătoria Ocoluluĭ Baia-de-Aramă; tot în reședință se află un spital și oficiul telegrafic.

Suprafața totală a plaiuluĭ Cloșani este de 60933 hect. dintre care 11240 hect. sunt cultivabile, 20000 cu pădure, 100 cu viĭ, 300 cu pomĭ și restul necultivabile.

Plaiul Cloșani este udat de maĭ multe rîurĭ, dintre carĭ cele maĭ principale sunt: Cerna, Motrul, Bulba și Bribina.

Toată partea de N. a acestuĭ plaiŭ este brăzdată de munțĭ înalțĭ, dintre care ceĭ maĭ însemnațĭ sunt: Dobra, înalt de 1923 metri; Gîrdomanul, Groapele, Oslea, Olanul, Pietrele-Albe, Stîna-Mare și Totoaia, înalt de 1993 metri.

In plaiul Cloșani statul posedă 2 moșiĭ, cu un venit anual de 1600 leĭ.

Locuitoriĭ comunelor apropiate de graniță și munțĭ se ocupă cu pescuitul păstrăvuluĭ din apa Cerna și afluențiĭ săĭ și cu facerea șițeĭ.

www.dacoromanica.ro

Din punctul de vedere geologic, acest plaiŭ este avut în tot felul de metale, și maĭ cu seamă în aramă și cărbunĭ. Arama s'a exploatat în maĭ multe rînduriĭ din minele de la Baia-de-Aramă, Băroaia și Tehomirul.

In plaiul Cloșani se găsesc și ape minerale, cum sunt cele de la Bala-de-j., Bala-de-s. și Baia-de-Aramă, care conține fier, pucioasă și alte substanțe.

Ca locurĭ istorice în plaiul Cloșani avem: Meterezul din frumoasa cîmpie a Padeșuluĭ, făcută de Tudor-Vladimirescu. Rămășițele de zidării de la Călugăreni, Ponora și de Piatraluĭ-Stan. Maĭ sunt mănăstirea Schitul-Baia-de-Aramă, casa, moara și eleșteul luĭ Tudor-Vladimirescu, din com. rur. Cloșani.

In plaiul Cloșani este și o sucursală a vămeĭ Vîrciorova, care funcționează numaĭ în timpul vereĭ, cît staŭ vitele locuitorilor în munțĭ pentru pășunare. (V. Cloșani, trecătoare).

Cloșani, *trecătoare*, în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani, com. rur. Cloșani, începe de la locul numit Poiana, proprietate a generaluluĭ Gh. Angelescu și a colonelului G. Palade.

Aci este picheta Cloșani și sucursala vămeĭ Vîrciorova, numită Poiana.

Din acest loc, trecătoarea se desparte în două părțĭ: o parte apucă prin satul Motrul-Mare, pe apa Motruluĭ, la locurile de muncă ale Motrenilor, numite Poenile-Marĭ și Poenile-Micĭ. Apoĭ sus pe Scărișoară, plaiul Păltineilor, în culmea stîngă a Cerneĭ, coboară în Cerna, luînd o direcție spre plaiul Gîrdomanuluĭ ce duce la muntele Gîrdomanuluĭ și Stîna-Mare, ducînd peste hotar în Transilvania; iar o ramură pe plaiul Bulzuluĭ în munțiĭ Bulzuluĭ și altiĭ.

A doua parte apucă prin satul Motrișorul-Sec, merge la locurile de muncă ale Motrișorenilor, de aci la Buza-Plaiuluĭ, apoĭ urcă Plaiul-Oslea, în culmea Cerneĭ, de aci coboară la apa Cerna, în valea Cerneĭ, la Lunca-Frasinuluĭ și continuă înainte tot sub numele de Plaiul-Oslea, pănă la munte sus la Pietrele-Albe.

Cloșani, *deal*, în com. rur. Cloșani, plaiul Cloșani, jud. Mehedinți.

Cloșani, *pisc*, în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani, com. rur. Cloșani, numită și Poiana-Cloșanilor; înaltă și punct de observațiune în toate părțile, avînd o înălțime de 1428 m.

Cloșani, *pichet de graniță*, în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani, com. rur. Cloșani.

Cloșca (Țiganca), *sat*, pl. Mostiștea, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Crătunești-Măinească. Este situat la V. de Crătunești, pe valea Mostiștea.

Se întinde pe o suprafață de 478 hect. și are o populație de 135 locuitorĭ.

Familia Casotti are 390 hect. și locuitoriĭ 88 hect. Proprietarul cultivă 250 hect., avînd 140 hect. pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul, fără să aibă locurĭ de fineață.

Comerciul se face de un cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 115 și al celor micĭ de 117.

Clucereasa, *sat*, face parte din com. rur. Racovița, plasa Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Are o populație de 134 capĭ de familie, saŭ 723 suflete, din carĭ 358 bărbațĭ și 365 femeĭ, împreună cu Racovița-d.-s.

In lunca Clucereasa, pe o colină numită Mărgineanca, ceĭ se maĭ zice și Piscul-Liliecilor, se văd niște ruine. In apropiere de poalele acesteĭ coline se află treĭ marĭ fîntînĭ și un heleșteŭ.

Aci este o mare fabrică de spirt, proprietate a d-luĭ I. A. Dobrovicĭ, aproape de șoseaua care duce de la Cîmpulung la Pitești. Această fabrică s'a zidit la 1865 de fostul proprietar, Moraitu. Produce spirt escelent, care se exportă în străinătate. Este aprovizionată cu cele maĭ nouă și perfecționate aparate.

Statul încasează de la această fabrică aproape 300000 leĭ anual.

Proprietarul eĭ face mare comerț cu vitele, pe care le îngrașă cu borhot. Resturile servesc la îngrășatul pămîntuluĭ.

Clucereasa, *stație de drum de fier*, jud. Muscel, plasa Rîurile-Argeș, com. Racovița, pe linia Golești-Cîmpulung, pusă în circulație la 1 Iulie, 1887. Se află între stațiile Ciumești (7,8 kil.) și Stîlpeni (8,1 kil.). Înălțimea d'asupra nivelului mării de 308 m., 65. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896, a fost de 161094 leĭ, 55 banĭ.

Clucereasa, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, comuna Racovița, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel. Are împreună cu trupul de pădure Racovița, o întindere de 1000 hect., compusă din stejar, fag, carpen, jugastru, frasin, plop, plută și anin.

Clucerul, *cătun*, în comuna și satul Nămoloasa, plasa Bilieștĭ, jud. Putna.

www.dacoromanica.ro

Cluciuluĭ (Balta-), *lac,* în jud. Tulcea, plasa Măcin, comuna Pisica. Este formată de o revărsare anterioară a Dunăreĭ, cu care comunică acum prin o gîrliță, care o alimentează. E situată în partea nordică a plășeĭ și a comuneĭ; la E. comunică cu balta Tinda. Malul său nordic este acoperit cu stuf, iar cel sudic este mărginit de Grindul-Cluciuluĭ și al Pisiceĭ; pe la N. trece drumul comunal, pe țărmul Dunăreĭ, Pisica-Azaclîŭ. Are o întindere cam de 1 kilometru.

Cluciuluĭ (Grindul-), *grind,* în jud. Tulcea, plasa Măcin, com. Pisica. E situat în partea nordică a plășeĭ și a comuneĭ. El este o prelungire orientală a grinduluĭ Gemeneĭ; se îndreaptă spre S.-E., mărginind spre N. Balta-Cluciuluĭ și se termină în grindul cel mare al Pisiceĭ. Are o formă lunguiață; o lungime de 4 kil. și o întindere de 20 hect. La N. e mărginit de pădurea Gemeneĭ și Balta-Cluciuluĭ; la S. e înconjurat cu stuf; pe la E. merge drumul comunal Luncaviță-Pisica.

Coacă, *ogaș,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Argetoaia, satul Bălăcești-Iordăcheni.

Coacăzele, *munte,* în com. Șarul-Dorneĭ, jud. Suceava.

Coacăzelor (Pîrîul-), *afluent* al Pîrîuluĭ-Rusuluĭ, în com. Șarul-Dorneĭ, jud. Suceava.

Coacăzelor (Pîrîul-), mic *afluent* al pîrîuluĭ Suha-Mică, jud. Suceava.

Coada, *locuință izolată,* lîngă comuna Chiseletul, pl. Olteniță, jud. Ilfov.

Coada, *baltă,* la E. de comuna Chiseletul, plasa Olteniță, județul Ilfov.

Coada, *cîmpie,* în com. rur. Dobra, pl. Cîmpul, jud. Mehedinți.

Coada-Aninoaseĭ. (Vezĭ Aninoasa, vale, com. Jupînești, jud. Muscel).

Coada-Bălțeĭ, *prelungire* nord-vestică a *iezeruluĭ* Babadag, situată în pl. și jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Zibil. Are o formă ovală. Malurile eĭ sunt joase și acoperite de două părțĭ cu stuf. Coprinde 5 insulețe de diferite mărimĭ, carĭ se acoper tot-d'a-una cînd vin apele marĭ. Pe malu-ĭ vestic merge șoseaua națională Tulcea-Babadag-Constanța; iar pe cel estic drumul comunal Zibil-Congaz-Eni-Chioi. In ea se varsă pîrîul Telița, precum și Valea-Izvoruluĭ unită cu valea Hagilar. Avînd tot-d'a-una apă, are și pește, ce se consumă în Zibil și Satul-Noŭ. Sunt 2 cherhanale pe malurile eĭ.

Coada-Bîtlanuluĭ, *pădure,* în județul Ialomița, pl. Ialomița-Balta, insula Balta, teritoriul comuneĭ Stelnica.

Coada-Chiciuluĭ, *pădure,* în insula Chiciul, pl. Borcea, jud. Ialomița. Are 5 hect. salcie și plop, cu etate de 7—9 anĭ.

Coada-Făgețeluluĭ, *deal,* în jud. Suceava, com. Preutești, parte acoperit cu pădure, parte cu fînaț.

Coada-Feței, *loc izolat,* com. Breaza-d.-s., pl. Prahova, jud. Prahova.

Coada-Gemeneĭ, (De-la-). *poiană,* com. Rîjețul-Vieroș, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt.

Coada-Gîrleĭ, *lac,* în jud. R.-Sărat, pl. Orașuluĭ, com. Risipiți. (Vezĭ, Gîrleĭ-Coada).

Coada-Gîrleĭ, mic *afluent* al pîrîuluĭ Recea, com. Văscani, județul Suceava.

Coada-Ienceĭ, *cătun,* pendinte de com. Silistrarul, jud. Brăila. E situat la S.-V. de com. și la o depărtare de 6 kil. Populația sa e de 55 suflete, formînd 12 familiĭ.

Coada-Ienceĭ, *tîrlă,* în județul Brăila, pe hotarul de S.-E. al comuneĭ Gurgueți, pe muchea văeĭ Ianca, aproape de unde văleeaua Jilava, din com. Roman, se unește cu Valea-Ienceĭ, cam la 11 kil. spre S.-E. de satul Gurgueți. Suprafața satuluĭ este de 1 hect., avînd 4 case, locuite de 4 capĭ de familie, saŭ 10 locuitorĭ. Animale sunt: 9 vite cornute și 8 caĭ.

Coada-Ienceĭ, *lac,* în jud. Brăila; situat la V. de com. Scorțarul-Vechiŭ, pl. Vădeni. Suprafața sa e de 150 hect. Apa sa conține substanțe minerale. In războiul din urmă cu Turcii, Rușiĭ trecînd p'aci, aŭ construit un pod de lemn.

Coada-Izvoruluĭ, *sat,* în jud. Dîmbovița, pl. Cobia, căt. și com. Uliești.

Coada-Izvoruluĭ, *sat,* face parte din com. rur. Mănești, pl. Tîrgșorul, jud. Prahova. Are o populație de 344 loc., din carĭ 174 bărbațĭ și 170 femeĭ. Locuitoriĭ maĭ numesc acest cătun și Meiță. Aci e o biserică, cu următoarea inscripție:

www.dacoromanica.ro

«Această sfîntă și Dumnezeiască biserică, ce se prăznuește hramul Sf. Adormireĭ a Maiciĭ Domnuluĭ, s'a început din temelie, cu mila luĭ Dumnezeŭ, de cucernicul Preot Popa Andronache și de d-luĭ Doctor Silivestru, în zilele Măriei Sale Grigore Ghica Voevod, 1828, și s'a stricat de cutremur și a meremetisit-o D-luĭ Coconu Dimitrie Mănescu, 1845, si s'a zugrăvit de locuitoriĭ satuluĭ ceĭ mai cu temeiŭ: Costache, Radu, Nicolae, în zilele prea înălțatuluĭ Domn George Bibescu Voevod, 1847, Iulie 15. Pîrvu Zugrav cu fiul său Florea, ot Tîrgoviște».

Locuitoriĭ acestuĭ cătun se ocupă mai mult cu fabricarea varuluĭ alb, pe care-l transportă la București.

Coada-Izvoruluĭ, *sat,* face parte din com. rur. Vlădeni, plasa Tîrgșorul, jud. Prahova.

Coada-Laculuĭ, *lac,* în județul R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., comuna Rîmniceni, în partea de S., format de rîul Rîmnicul-Sărat. Conține știucă, crap și biban, ce se vînd și se consumă în localitate.

Coada-Laculuĭ, *viroagă,* jud. Prahova, pl. Prahova, ce servește de scurgere heleșteuluĭ din dosul mănăstireĭ Brebul, în pîrîul Lupa.

Coada-Lupuluĭ, *chiciŭ,* în jud. Brăila, situat în partea de N. a ostrovuluĭ Calia, aproape de unde se unește Lata (ramificație de Dunăre) cu Dunărea-Vapoarelor, în dreptul com. Tichilești, pl. Vădeni.

Coada-Maluluĭ, *sat,* face parte din com. rur. Măgurelele, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Coada-Maluluĭ, *loc izolat,* com. Bătrîni, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Coada-Rîpeĭ, *loc cu izvoare,* jud. Bacău, pl. Siretul-d.-s., de pe teritoriul com. Obîrșia.

Coada-Stînceĭ, *sat,* în com. Holboca, pl. Braniștea, jud. Iași. E situat pe coasta de E. a dealuluĭ Ruseni, care formează malul drept al șesuluĭ Jijieĭ și al Prutuluĭ. Se întinde pe o suprafață de 958 hect, cu o populație de 59 fam. saŭ 287 locuitoriĭ. Are o biserică, zidită la 1730 de boier C. Baluș și acum deservită de 1 eclesiarc.

Numărul vitelor e de 1089 capete, din carĭ: 408 vite marĭ cornute, 582 oĭ, 30 caĭ și 69 rîmătoriĭ.

Coada-Sulimanuluĭ, *loc izolat,* în jud. Ilfov, pl. Negoești, com. Călărețĭ.

Coada-Văeĭ, *vale,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Poiana-Plenița.

Coada-Vîrfuluĭ, *mahala,* în jud. Mehedinți, pl. Cerna; ține de com. rur. Gornovița.

Coadă, *pîrîiaș,* jud. Tecuciŭ, izvorește din satul Țîțul, curge spre E., prin mijlocul com. Corbița, pl. Zeletinul și se varsă în raionul comuneĭ, în partea dreaptă a rîuluĭ Berheciul.

Coadă (Valea-luĭ-), *vale,* la S. de satul Răchitoasa, pl. Stănișești, jud. Tecuciŭ.

Coade (La-), *vale,* în pl. Borcea, teritoriul comuneĭ Rasa, jud. Ialomița. Incepe de la N. laculuĭ Gălățuiul și merge spre N.-E., avînd o lungime de 4 kil. Peste această vale trece drumul vechiŭ ce duce de la Călărași la București.

Coadele, *sat,* pl. Znagovul, jud. Ilfov. Face parte din com. rur. Lipia-Bojdani. Se numește astfel, fiind-că aci este coada băltеĭ Znagovul. Este situat la N.-V. de Gruiul, lîngă balta Znagovul. In partea de S. este limitat de pădurea Znagovul. La N. parte din pămîntul săŭ e smîrcos.

Are o biserică deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Populația luĭ e de 502 locuitoriĭ. Se întinde pe o suprafață de 1276 hectare, din carĭ 1030 aparțin statuluĭ și 246 locuitorilor. Statul cultivă prin arendașiĭ săĭ 492 hect. (5 sterpe 47 izlaz și 486 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Comerțul se face de 3 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 175 și al celor micĭ de 274.

S'aŭ stabilit în sat 2 străinĭ.

Coadele, *cătun* (tîrlă), în plasa Borcea, teritoriul com. Rasa, jud. Ialomița.

Coadele, *loc izolat,* jud. Ilfov, pl. Oltenița, com. Radovanul.

Coadele, *pădure,* pl. Oltenița, jud. Ilfov.

Coadele saŭ Izvoarele-Znagovuluĭ, *pîrîŭ,* izvorește din maĭ multe fîntînĭ, situate pe comuna Cojasca, jud. Dîmbovița. Intră apoĭ în județul Ilfov și pe moșiile Sterianele, Linia Păltineanul și Butimanul și formează două micĭ heleștae cu pește, fiind legate prin zăgaz: unul în moșia Sterianul-d.-s., avînd o suprafață de un hect. și altul în moșia Sterianul-d.-mj., avînd o suprafață de 1.50 hect.

După ce udă com. Poenari-Vulpești, se întîlnește cu apa Luciuluĭ, la cât. Ulmeni, com. Poenari, pl. Znagovul, județul Ilfov.

www.dacoromanica.ro

Coama-Caluluĭ, *loc izolat*, com. Teişani, pl. Teleajenul, judeţul Prahova.

Coameşi, mic *afluent* al pîrîuluĭ Sabasa, jud. Suceava.

Coarba, *sat*, com. Rădiul-Mitropolieĭ, pl. Copoul, jud. Iaşi. E situat pe podişul dealuluĭ cu acelaşĭ nume, în partea dreaptă a rîuluĭ Jijia.

Are o populaţie de 17 familiĭ, saŭ 84 locuitoriĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Numărul vitelor e de 346 capete, din carĭ: 135 vite marĭ cornute, 15 caĭ, 153 oĭ şi 45 rîmătorĭ.

Coarba, *deal*, jud. Iaşi, în partea de E. a satuluĭ Rădiul, comuna Rădiul-Mitropolieĭ, plasa Copoul. Se întinde de la S. spre N. şi se termină în şesul Jijieĭ. La poalele acestuĭ deal se formează valea Coarba, ce vine în partea de E. a comuneĭ.

Coarba, *vale*. Vezĭ Coarba, deal, jud. Iaşi.

Coarne (La-), *culme de munţi*, com. Bogdăneşti, jud. Suceava, ale căreĭ piscurĭ sunt: Chiţigăile, Druganul, Tina-Roşie, Arşiţa-Pădureţuluĭ şi Măgura. E acoperită de brad şi fag.

Coarnele, saŭ **Doboca**, (ungureşte Halas), *munte*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Mănăstirea-Caşinul, aşezat pe hotarul judeţuluĭ, spre Transilvania. Are o înălţime de 1255 m. Se află la N. de muntele Clăbucul.

Coarnele-Capreĭ, *sat*, comuna Belceşti, pl. Bahluiul, jud. Iaşi. S'a înfiinţat în anul 1879; i s'a dat numirea de la o pădure vechie, din apropiere. E aşezat pe coasta despre N. a podişuluĭ Larga.

Populaţia este de 221 capĭ de familie, saŭ 1042 locuitorĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Satul are o şcoală înfiinţată în anul 1883, frecuentată de 7 elevĭ.

Numărul vitelor e de 1585 capete, din carĭ: 770 vite marĭ cornute, 92 caĭ, 614 oĭ şi 109 rîmătorĭ.

Coarnele-Capreĭ, *pădure*, jud. Iaşi, com. Belceşti, pl. Bahluiul, lîngă satul cu acelaşĭ nume.

Coarnelor (Rîul-), *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Mănăstirea-Caşinul. Izvoreşte din muntele Clăbucul şi se varsă d'a stînga pîrîuluĭ Caşinul.

Coasta, *sat*, judeţul Vîlcea, face parte din com. rur. Păuşeşti-Măglaşi, plaiul Cozia.

Are o populaţie de 611 locuitorĭ (300 bărbaţĭ şi 311 femeĭ).

Aci e reşedinţa comuneĭ; şcoala e frecuentată de 38 băeţĭ, din 136 copiĭ în vîrstă de şcoală.

Are o biserică, fondată în anul 1829, de familia Ceauşuluĭ Ştefan.

Coasta, *numire* ce să dă *extremităţiĭ de N., S. şi E. a cîmpuluĭ Bărăganul*, jud. Ialomiţa. Coasta despre N., ce poartă numele de coasta Ialomiţa, începe a fi pronunţată în partea de V. a judeţuluĭ, din dreptul satuluĭ Moldoveni, unde este lipită de apa rîuluĭ Ialomiţa, dar maĭ spre E. este maĭ înaltă şi se depărtează de albia rîuluĭ, formînd o luncă largă de 4 kil. în care se află înşirate, la poalele coasteĭ, satele: Coşereni, Borăneşti, Speteni, Bărcăneşti, Eliza-Stoeneşti, Condeeşti, Uleşti, Frumuşica, Axintele şi alte sate micĭ. Maĭ spre E. de satul Axintele, coasta atinge rîul Ialomiţa, apoĭ formează o îngustă luncă, în care se află satele: Crăsani, Copozul, Raşi şi Orezi. De aci, lunca se lungeşte iarăşĭ, căcĭ coasta merge spre S., iar albia rîuluĭ merge spre N. şi, pe luncă, sub poalele coasteĭ, se află satele: Borduşelele, Marsilieni, Albeşti şi alte sate maĭ micĭ. Spre E. de Albeşti, din dreptul satuluĭ Bueşti, coasta iarăşĭ atinge apa Ialomiţeĭ, iar de aicĭ se depărtează, mergînd paralel cu cursul rîuluĭ, şi formează o îngustă luncă pănă la satul Mărculeşti, unde lunca se lărgeşte, căcĭ cursul Ialomiţeĭ merge spre N. pănă la satul Bucul. De la Mărculeşti, coasta se depărtează mult de apa rîuluĭ pănă la satul Vlădeni, unde se uneşte cu coasta de E., formată de Borcea. Coasta Ialomiţeĭ, în toată lungimea sa, este aproape verticală şi nu se poate trece de cît prin anumite drumurĭ, numite şughiţe, formate prin săpăturĭ saŭ prin curgerĭ de apă, de pe cîmpul Bărăgan, pe luncă. Înălţimea eĭ este de 30—35 m.

Coasta de S. începe din dreptul satuluĭ Vărăşti; se întinde spre N.-E., pănă la N. laculuĭ Gălăţuiul; iar de aci se dirigează spre N., apoĭ spre E. pănă la satul Jegălia, formînd o terasă largă de 10 kil. în dreptul oraşuluĭ Călăraşi şi care, cu cît se apropie de Jegălia, se îngustează. De la Jegălia, coasta merge spre N.-E., apoĭ spre N., pănă în dreptul satuluĭ Gaiţa, unde, depărtîndu-se de Borcea, se uneşte cu coasta Ialomiţeĭ. Coasta aceasta este formată de Dunăre şi Borcea şi are o înălţime care variază de la 15—30

www.dacoromanica.ro

m. Nu are repeziciunea aceleĭ de N., de cît între satul Feteşti şi Stelnica, unde poartă numirea de Briciul. In dreptul oraşuluĭ Călăraşi, coasta se numeşte Slemna, iar în dreptul satuluĭ Tonea poartă numirea de Tînda-Mînda.

Coasta, *deal*, între comunele Poenari şi Jugurul, pl. Argeşelul, jud. Muscel.

Coasta, *deal*, situat în dreapta gîrleĭ Ogretinul, jud. Prahova, plaiul Teleajenul, com. Ogretinul.

Coasta, *deal*, în jud. Roman, comuna Ghirăeşti, spre V. de satul Ghirăeşti.

Coasta, *munte*, la V. com. Cîineni, plaiul Cozia, jud. Vîlcea. Aci se fabrică brînză, la două stîne, numite Stînele-Cîinenilor.

Coasta, *pădure*, în jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., com. Drăgugeşti, proprietatea colonelului Crupenski. Este foioasă (fag, şi stejar). Are o întindere de 120 hect. şi este supusă regimuluĭ silvic.

Coasta, *pădure* foioasă (fag, şi stejar), în jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., com. Valea-Rea, proprietatea moştenitoruluĭ luĭ Gr. Rosetti (443 hect.) şi aĭ luĭ V. Condopolu. Are o întindere de 543 hect. şi este supusă regimuluĭ silvic.

Coasta-Bărbăteştilor, *pădure* de stejar, pe moşia Văscani, judeţul Suceava.

Coasta-Bengăi, *munte*, la N. comuneĭ Novaci, plaiul Novaci, jud. Gorj. E situat între munţiĭ Petrimanul, Bora, Ştefan şi Cărbunele. Pe acest munte este o biserică vechiă.

Coasta-Braduluĭ, *surpătură*, comuna Dobriceni, plasa Ocolul, jud. Vîlcea.

Coasta-Braşovenilor, *deal*, în comuna Ocnele-Marĭ, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, la E. de dealul Zaria, separat de acesta printr'un pîrîŭ.

Coasta-Bratiĭ, *loc izolat*, com. Berevoeşti-Pămînteni, plaiul Nucşoara, jud. Muscel.

Coasta-Bursuculuĭ, *deal*, jud. Suceava, acoperit de lanurĭ, pe moşia Heciul-Lespezi.

Coasta-Buzeĭ, *deal*, în jud. Suceava, com. Bogdăneşti. E acoperit de pădure de stejar.

Coasta-Cernelelor, *pădure* particulară supusă regimuluĭ silvic, în întindere de 125 hect. pe moşia Cernelele, pl. Ocolul-Otăsăul, jud. Vîlcea.

Coasta-Cernuluĭ, *pădure*, în jud. Bacău, plasa Tazlăul-d.-s., com. Bucşeşti. Esenţe: fag şi stejar.

Coasta-Cioacelor, *surpătură*, com. Vaideeni, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Coasta-Ciorîceĭ. Vezĭ Băjenieĭ (Coasta-), jud. Olt.

Coasta-Cîinenilor, *pisc*, pe culmea Cîinenilor, jud. Vîlcea.

Coasta-Colaculuĭ, *deal*, pe moşia Heciul, jud. Suceava, acoperit cu lanurĭ şi imaş.

Coasta-Corbuluĭ, *mahala*, com. Recea, plaiul Horezul, judeţul Vîlcea.

Coasta-Crainiculuĭ, *munte*, la N. com. Radoşi, plaiul Novaci, jud. Gorj. E situat între munţiĭ Molitvişul, Groapa-luĭ-Purcel, Florile-Albe şi Tăuzul.

Coasta-Cretenilor, *vale*, în jud. Bacău, pl. Bistriţa-d.-s, de pe teritoriul com. Ciumaşi.

Coasta-Dealuluĭ, *pădurice* a statuluĭ de 2 hect., pendinte de com. Dudeşti, plasa Dîmboviţa, jud. Ilfov.

Coasta-Dobreĭ, *deal*, la S. com. Tîrzi, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, între dealul Prisaca şi şesul Lohan. Are o suprafaţă de 280 hect.

Coasta-Feţiĭ, *deal*, com. Şerbăneşti, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea. Porneşte de la S. din rîul Otăsăul, înălţîndu-se treptat spre N. şi formînd piscul cu acelaşĭ nume, din al căruĭ vîrf se observă la N.-V. munţiĭ Buila şi Arnota, unde se află mănăstirea Arnota, pe o poziţiune încîntătoare.

Spre S.-V. este mănăstirea Dintr'un-Lemn, cu o mică biserică numită Bolniţa, iar în partea de N.-E. se vede schitul Surpatele.

Coasta-Guzari, *parte* a *dealuluĭ* Guzari, com. Hurduji, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ. Şi-a luat numirea de la pîrîul cu acelaşĭ nume.

Coasta-Hareĭ, *vale*, în jud. Suceava, com. Brădăţelul

Coasta-Iazuluĭ-Mare, *deal*, în jud. Suceava, comuna Brădăţelul.

Coasta-Iazuluĭ-Mic, *vale*, în judeţul Suceava, com. Brădăţelul.

www.dacoromanica.ro

Coasta-Ivani, *deal*, în partea de S.-V. a com. Urşi, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Coasta-Înaltă, *loc izolat*, la N. de com. Albeşti, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Coasta-Jidovuluĭ, *deal*, acoperit cu fînaţ, în jud. Suceava, comuna Lespezi, căt. Sireţelul.

Coasta-Lasculuĭ, *deal*, în com. rur. Pătulele, pl. Blahniţa, jud. Mehedinţi. E acoperit cu viĭ.

Coasta-Liteni, *vale*, în comuna Brădăţelul, jud. Suceava.

Coasta-luĭ-Bostă, *vale*, în jud. Suceava, com. Brădăţelul, dintre dealurile Viea şi Coasta-Iazuluĭ-Mare.

Coasta-luĭ-Necşan, *vale*, lîngă satul Probota, judeţul Suceava.

Coasta-Lunceĭ, *şes*, între satele Moara-luĭ-Ciorneiŭ şi Tîngujei, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ.

Coasta-Lungă. Vezĭ Pietrari, deal, jud. Vîlcea.

Coasta-Lungă, *aeal*, porneşte de la S. com. Şerbăneşti, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea, se înalţă treptat-treptat spre N., servind de limită între cătunele Cernelele şi Şerbăneşti şi se termină formînd Piscul-Floareĭ, din al căruĭ vîrf se vede stabilimentul balnear de la băile Govora, situat la valea Hinţeĭ.

Coasta-Lungă-Dealul-Mare, *trupurĭ de pădure* ale statuluĭ, în jud. Vîlcea, com. Pojogi, pl. Cerna-d.-s., în întindere de 75 hectare, formînd, împreună cu trupul Corbul, pădurea Foleşti-d.-s.

Coasta-Lupeĭ, *sat*, face parte din com. Nicoreşti, jud. Tecuciŭ. E situat pe un deal şi despărţit de satul Piscul-Corbuluĭ prin o rîpă. Se hotăreşte la N. cu satul Poiana, de care se desparte prin o pădure. Situat în partea de N.-V. a comuneĭ, la o depărtare de 2 kil. de reşedinţa eĭ. Are o lungime de 3 kil.

Populaţiunea satuluĭ e de 110 capĭ de familie, saŭ 614 sufl.

Are o şcoală mixtă, frecuentată de 83 copiĭ (71 băeţĭ şi 12 fete); o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe, făcută de locuitorĭ şi deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Dealurile ce-l înconjoară sunt acoperite de viĭ, carĭ produc un vin negru escelent.

Coasta-Mare, *deal*, în comuna Mărgineni, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu. E situat în spre hotarul şoseleĭ Hoiseşti. Are terenurĭ cultivabile.

Coasta-Mare, *deal*, sub care e aşezată com. Scăioşi, plasa Teleajenul, jud. Prahova.

Coasta-Mare, *deal*, în jud. Suceava, com. Lespezi. E acoperit de fîneţe.

Coasta-Mare, *deal*, com. Titireciul, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, în depărtare de 2 kil. spre N.-E. de vatra satuluĭ.

Coasta-Mare, *deal*, lîngă com. Păuşeşti-Măglaşi, pl. Cozia, jud. Vîlcea.

Coasta-Măgureĭ, *sat*, com. Băiceni, plasa Bahluiul, jud. Iaşi. I s'a dat numirea după movila numită Măgura, ce se află în partea despre E. a satuluĭ. Acest sat e înfiinţat de la 1879 cu noĭ împroprietăriţĭ. Are o suprafaţă de 200 hect. şi o populaţie de 4 familiĭ, saŭ 37 sufl.

Numărul vitelor e de 80 capete, din carĭ: 42 vite marĭ cornute, 5 caĭ, 20 oĭ şi 11 rîmătorĭ.

Coasta-Mănăstireĭ, *deal*, la N. com. Romani, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Coasta-Mierla, Pietrari şi Vlăduceni, *pădurĭ* particulare, supuse regimuluĭ silvic, pendinte de com. Păuşeşti-Măglaşi, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Coasta-Nogeĭ, *şiră de dealurĭ*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, comunele Comăneşti şi Văsieşti.

Coasta-Panacilor, *coastă*, jud. Suceava, pe care se află împrăştiat satul cu acelaşĭ nume.

Coasta-Păuşeştilor, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, în întindere de 150 hect., pe moşia Păuşeşti, com. Păuşeşti, plasa Ocolul-Otăzăul, judeţul Vîlcea.

Coasta-Perilor, *deal*, acoperit de pădure de fag, lîngă satul Bîdiliţa, jud. Suceava.

Coasta-Pietroasă, *munte*, la N. com. Cărpinişul, plaiul Novaci, jud. Gorj.

Coasta-Pisculuĭ, *pisc*, în partea de E. a com. Trestioara, plasa Vărbilăul, jud. Prahova.

Coasta-Pivelor, *pisc*. (V. Tîrsa, jud. Vîlcea).

Coasta-Plapceĭ, *deal*, la N. de com. Mogoşesti, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt, cu direcţia de la N. la S. Este împădurit, proprietate a statuluĭ, în exploatare.

www.dacoromanica.ro

Pe acest deal se cultivă cereale şi sunt cîte va petece de vie.

Coasta-Plopilor, *deal,* acoperit de huceaguri şi fînaţ, în com. Bogdăneşti, jud. Suceava.

Coasta-Popeĭ, *deal,* situat în căt. Valea-Mereni, com. Mereni, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, cu direcţiunea de la S. la N. In vîrful acestuĭ deal se cultivă cereale pe o mică suprafaţă.

Coasta-Roşie, *vale,* în jud. Suceava, com. Brădăţelul.

Coasta-Sărăţeĭ, *deal,* în com. Hurduji, plasa Mijlocul, judeţul Fălciu, numit ast-fel de la pîrîul Sărata.

Coasta-Seacă, *deal,* care desparte cătunul Urşani, de mahalaua Tănăseşti, com. Rîmeşti, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Coasta-Suhăĭ, *munte,* în com. Mălini, jud. Suceava.

Coasta-Şanţurilor, *deal,* pe moşia Ruginoasa, jud. Suceava, nu departe de satul Stolniceni-Costandache, din comuna Lespezi. Aci se văd treĭ şanţurĭ foarte marĭ trase paralel (una ceva maĭ depărtat de celel'alte două), despre care legenda spune că aŭ servit ca forturĭ într'o bătălie.

Coasta-Şaruluĭ, *munte,* d'asupra satuluĭ Şarul, jud. Suceava, îmbrăcat în pădure de brad.

Coasta-Şipotuluĭ-luĭ-Anton, *vale,* în comuna Brădăţelul, jud. Suceava.

Coasta-Tazlăuluĭ, *munte,* în comuna Tazlău, pl. Bistriţa, jud. Neamţu.

Coasta-Văcaruluĭ, *deal,* judeţul Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Drăgugeşti.

Coasta-Vieĭ, *deal,* se întinde la Sudul comuneĭ Codăeşti, plasa Mijlocul, jud. Vasluiŭ.

Coasta-Viilor, *deal.* (Vezĭ Raclariul, deal din com. Mironeasa, pl. Stavnicul, jud. Iaşi).

Coasta-Viilor, *deal,* pe teritoriul comuneĭ Mărunţei, pl. Siul-d.-s., judeţul Olt, altă-dată acoperit cu viĭ, care daŭ un vin bun; azĭ e acoperit cu locurĭ de arătură şi izlaz de păşunat.

Coasta-Vlaiculuĭ. Vezĭ Flămînda, movilă, jud. Muscel.

Coastă (De-sub-), *fîntînă,* pl. Ocolul, com. Mischi, judeţul Dolj.

Coasteĭ (Dealul-), *deal,* ce ţine de muntele Furul, jud. Putna.

Coastele-Roşuluĭ, *loc izolat,* între muntele Oticul şi Berevoescu, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Coastelor (Dealul-), *deal,* cu direcţia de la N.-E. la S.-V. com. Star-Chiojdul, pl. Teleajenul, jud. Prahova. Cade în partea de E. a comuneĭ.

Coazima, *deal,* în pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ Somova. Se desface din dealul Certelul; se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la S.-V. la N.-E., brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi cea estică a comuneĭ. Are 110 m. înălţime. E punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra satuluĭ Cîşla, asupra Văeĭ-luĭ-Moş-Grigoraş, şi asupra şoseleĭ naţionale Tulcea-Isaccea-Măcin. Este acoperit în cea maĭ mare parte cu păşunĭ şi fîneţe.

Coba-Iuc, *movilă,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Casap-Chioi, situată în partea estică a plăşeĭ şi sudică a comuneĭ. Este naturală, are 12 m. înălţime, şi este acoperită cu verdeaţă.

Cobălaşul-de-Jos, *munte,* jud. Putna, pe teritoriul satelor: Valea-Săreĭ, Podurile şi Prisaca.

Cobălaşul-de-Jos, *pădure,* situată pe teritoriul comuneĭ Herăstrăul, pl. Vrancea, jud. Putna, în întindere de 1700 hect.; e proprietatea locuitorilor din comuna Podurile.

Cobălaşul-de-Sus, *munte,* jud. Putna, pe teritoriul satelor: Valea-Săreĭ, Podurile şi Prisaca.

Cobălaşul-de-Sus, *pădure,* situată pe teritoriul comuneĭ Valea-Săreĭ, pl. Vrancea, judeţul Putna, în întindere de 1400 hect. Proprietate a 134 locuitorĭ din indiviziune din comuna Prisaca.

Cobia, *plasă,* situată în partea de S.-V. a judeţuluĭ Dîmboviţa. Această plasă şĭ-a luat numele de la valea Cobia şi de la comuna şi mănăstirea ce poartă tot acest nume.

Plasa Cobia se învecineşte la N. cu plăşile unite Dealul-Dîmboviţa, avînd în partea de N.-E. ca hotar natural pîrîul Şuţa; la V. şi S.-V. cu jud. Argeş, neavînd hotare naturale; la S. şi la S.-E. cu jud. Vlaşca; şi la E. cu pl. Bolintinul.

In partea de N., plasa Cobia este acoperită de dealurĭ şi văĭ,

www.dacoromanica.ro

pline cu păduri și udată de o mulțime de pîraie; iar în partea de S. are cîmpii întinse, acoperite cu semănături și izlazuri de vite.

Clima este călduroasă și sănătoasă, pămîntul productiv, locuitorii aŭ ca ocupațiune principală agricultura. Munți nu sunt în această plasă; dealuri sunt: Băsești, Simanul, Butoiul și Piscul, în raionul comunei Valea-Mare; Mitul și Unchiașul-Mihaiŭ, în cuprinsul comunei Bădulești; Chilianul, din raionul comunei Gura-Foii, Frasinul, Blidari, Cloșcari și Burdușani, în cuprinsul comunei Cobia; Șuța, în comuna Șuța-Seaca și altele mai puțin însemnate. Printre aceste dealuri sunt o mulțime de văi și vălcele.

Plasa Cobia este udată de o mulțime de pîraie, rîuri și rîulețe:

Argeșul, ce trece pe lîngă comunele: Pătroaia, Ionești, Greci și curge spre S.-E.; este pe dînsul un pod stătător, făcut de județ la comuna Ionești. Neajlovul, care trece pe lîngă com. Morteni, Puntea-de-Greci, Broșteni și Petrești și intră în jud. Vlașca; Potopul, Răstoaca care se unește cu Potopul și alte rîulețe mai puțin însemnate, precum: Pîrîul Cobia, cu afluenții săi Pietroasa și Cumboaia; vălceaua Foaia, care se varsă în Potopul; pîrîul Șuța, în partea de N.-E., care se varsă în Răstoaca; pîrîiașul Tinoasa, lîngă com. Mogoșani; apele Nejlovelul, Voia, Broasca și Țeplea, prin raionul comunei Pătroaia.

Plasa Cobia produce tot felul de cereale, precum: grîŭ, porumb, orz, ovăz, etc. Animalele sunt numeroase. Are păduri multe, precum: pădurea Băsești, com. Valea-Mare, de 50000 arii; Broasca de 2500 arii; Odaia-Turculuĭ, comuna Mătăsarul, de 18000 arii, Golgota, în apropiere de com. Dragodana de 27000 arii; Morteni-d.-j., de 70000 arii; Pătroaia, de 20000 arii; Șuța-Seaca, de 171050 arii; Ulești, de 63900 arii și altele mai puțin întinse.

Ca industrie, plasa Cobia are în com. Gura-Foii o mare fabrică de sfori și fringhii, înființată de inginerul și proprietarul Constantin Chiru; apoi mai sunt: o moară de aburi și una de apă în com. Bădulești; o moară de aburi în Broșteni; o moară de apă în Cuparul; o moară de apă și una de aburi în Găești, avînd o fabrică de făină; o moară de apă și una de aburi în Mătăsarul; o moară de apă în Mogoșani; o moară și o piuă de aburi în Morteni; o moară de apă în Perșinari; patru mori de apă în Petrești; o moară de apă în Valea-Mare.

Tîrguri anuale mai principale sunt: tîrgul de la Pătroaia, la 29 Iunie și cel dela Găești la 8 Septembrie.

Această plasă este străbătută de mai multe căi: calea-ferată București-Pitești - Vîrciorova, ce vine despre E. de la Titu și intră în plasa Cobia pe la cât. Costești - din - Deal, trece prin gara și orașul Găești și intră în jud. Muscel, ducîndu-se la gara Leordeni; calea națională saŭ șoseaŭa București-Pitești, ce merge despre E. spre V. prin com. Cojocarul, Găești și Bădulești, pe lîngă com. Valea-Mare și intră în pl. Dîmbovița, trece prin comuna Glîmbocata, după care intră în jud. Muscel, trecînd prin comunele Ciulnița, Leordeni, etc. și merge la Pitești; șoseaua județeană Tîrgoviște-Găești - Vlașca, care vine despre N.-N.-E., intră în plasa Cobia și trece prin com. Șuța-Seacă, Piciorul-de-Munte, Dragodana și la Găești se încrucișează cu șoseaua națională și calea - ferată, merge spre S., trecînd Argeșul pe un mare pod la com. Ionești și înaintează prin com. Greci, Ulești, Petrești și apoi intră în județul Vlașca. Afară de acestea mai sunt și alte șosele vecino-comunale și drumuri neșoseluite ce unesc comunele unele cu altele.

Plasa Cobia se compune din com. urbană Găești și din 23 comune rurale, care sunt: Bădulești, Broșteni, Cobia, Cojocarul, Crîngurile, Cuparul, Dragodana, Gura-Foii, Gura-Șuții, Greci, Ionești, Mătăsarul, Mogoșani, Morteni, Pătroaia, Perșinari, Petrești, Piciorul-de-Munte, Puntea-de-Greci, Sperieteni, Șuța-Seacă, Ulești și Valea-Mare. Peste tot, împreună cu Găești, pl. Cobia are o pop. de 31336 loc.

Ca centre mai populate sunt: comuna Cobia, cu 3256 locuitori, Găești, cu 2470 locuitori, Gura-Șuții, cu 2450 locuitori, Pătroaia, cu 2114 locuitori, Ulești, cu 1979 locuitori.

Sunt două mănăstiri: mănăstire Cobia și Pătroaia, precum și 58 biserici prin diferite sate și comune. In Găești este o școală primară urbană de băeți, cu 3 institutori și una de fete, cu 2 institutoare; iar prin plasă sunt 17 școli rurale și anume două plătite de județ și 15 de stat. Școalele, aĭ căror învățători sunt salariați de județ, sunt în comunele Gura-Șuții și Valea-Mare, iar școalele aĭ căror învățători sunt plătiți de stat, sunt în comunele: Bădulești, Cobia, Crîngurile, Gura-Foii, Greci, Mătăsarul, Mogoșani, Morteni, Pătroaia, Perșinari, Petrești, Piciorul-de-Munte, Sperieteni, Șuța-Seacă și Milești.

www.dacoromanica.ro

Cobia, *com. rur.*, plasa Cobia, jud. Dîmbovița. Această comună e situată pe dealurile: Frasinul, Blidari, Cloșari și Burdujani, și pe văile: Căpșuna, Gura-Porculuĭ și Valea-Cobieĭ. Este udată în partea de N. de pîrîul Pietroasa, spre V. de pîrîul Bîmboaia, iar prin centru de valea Cobia. Peste aceste rîurĭ sunt în com. treĭ podețe.

Comuna Cobia se află spre S.-V. de Tîrgoviște, aproape de șoseaua județeană Tîrgoviște-Găești jud. Vlașca și se compune din două-spre-zece cătune: Frasinul-din-Deal, Frasinul-din-Vale, Blidari, Căpșuna, Gura-Porculuĭ, Călugăreni, Bumboaia, Crăciunești, Gherghițești, Mănăstioara, Făgetul și Arsurele, cu o populație peste tot de 3256 locuitorĭ. Are pe teritoriul eĭ multă pădure și livezĭ bogate în prunĭ.

In toată comuna sunt șapte bisericĭ întreținute de enoriașĭ și o mănăstire, numită mănăstirea Cobia, fondată de Șerban Cantacuzino și întreținută azĭ de Eforia Spitalelor Civile din București.

Se învecinește spre E. cu comuna Piciorul-de-Munte, de carĭ se desparte prin pădurĭ și dealurĭ cu văĭ; spre V. cu com. Butoiul și com. Valea-Caselor, despărțindu-se iarăși prin dealurĭ, văĭ și pădurĭ; spre N. cu com. Lucieni, despărțindu-se tot prin dealurĭ, văĭ și pădurĭ și unindu-se prin șoseaua vecino-comunală; iar spre S. cu Găești, despărțindu-se prin pîrîul Potopul și unindu-se tot prin șosea vecino-comunală.

In Cobia este o școală mixtă întreținută de stat, frecuentată de 66 elevĭ și eleve, avînd un învățător, salariat de stat. In toată comuna sunt preste 208 copiĭ de ambele sexe cu etatea de școală. Localul de școală este cu primăria la un loc, clădit în 1885.

Comuna are 3974 leĭ venit anual.

Cobia, *mănăstire*, în comuna cu acelașĭ nume, județul Dîmbovița.

Cobia, *pîrîŭ* și *vale*, în cuprinsul comuneĭ cu acelașĭ nume, jud. Dîmbovița. Acest pîrîu primește în sine alte pîrîașe maĭ micĭ și merge de se varsă în pîrîul Potopul, aproape de Găești.

Cobiceni, *sat*, în partea de S.-E. a comuneĭ Todireni, plasa Jijia, județul Botoșani. E așezat sub coastă de deal, pe țărmul drept al Jijieĭ. Moșia se compune din 2 părțĭ: Cobiceni-luĭ-Panaite-Neculaŭ, de 1000 hect. și Cobiceni-Fraților-Gușerescu, de 258 hect., pe lîngă carĭ se maĭ adaugă și părțile locuitorilor de 214 hect. Are o populație de 60 familiĭ, saŭ 280 suflete, carĭ locuesc în 45 case. Are o biserică, deservită de personalul bisericeĭ din Hlipiceni. Sunt 45 de contribuabilĭ. Vite sunt: 214 boĭ și vacĭ, 6 caĭ, 116 oĭ, 25 mascurĭ. Stupĭ cu albine sunt 10.

Sunt 2 cîrciumĭ.

Cobîla, *sat*, pe moșia cu acelașĭ nume, comuna Șendriceni, plasa Coșula, jud. Dorohoiŭ. Are 124 familiĭ, saŭ 496 suflete. Așezările sătenilor sunt bune, cu livezĭ; iar a proprietățeĭ moșieĭ casă de lemn, cu heiurile necesare, grădină și 14 pogoane vie.

Proprietatea moșieĭ este a d-luĭ C. Plagino. Biserica este mică, făcută din vechime de Gh. Cuciuc; are hramul Sf. Gheorghe, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 pălămar.

Calitatea pămîntuluĭ este parte bună, parte maĭ slabă. Sătenĭĭ împroprietăriți aŭ 246 hect. 14 ariĭ pămînt; proprietarul are 594 hect. 36 ariĭ cîmp, și 630 hect. 17 ar. pădure tînără cu diferite esențe, între care predomină fagul și stejarul.

Pîrîul ce trece pe moșie, este Lozneanul.

Drumurĭ principale sunt: calea județeană Dorohoiŭ-Leorda, și acel din sat spre Dorohoiŭ.

Hotarele, cu: Toloaca, orașul Dorohoiŭ, Strahova, Bosia, Horlăceni și Hapăi.

Cobîleĭ (Dealul-), *deal*, în partea de E. a com. Vutcani, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ, cu direcția N.-S.

Cobolcic, *lac*, în plasa Ialomița-Balta, jud. Ialomița, insula Balta, spre E. de satul Stelnica.

Cobolul, *numire* ce se maĭ dă *lacului* Căbăul, jud. Ialomița.

Cobrești. Vezĭ, Zătreni, comuna rurală, jud. Vîlcea.

Cobuzul, *afluent* al Bistrițeĭ, în comuna Borca, județul Suceava.

Coca, *vechie numire* a *comuneĭ* Niculești, jud. Buzăŭ.

Coca, *vechie numire* a *comuneĭ* Șarînga, jud. Buzăŭ.

Coca, *numire*, dată maĭ multor locali ățĭ coprinse între munțiĭ Bodinești, Sărățelul-Bercĭĭ și rîul Slănic, precum și în jurul munteluĭ Istrița, județul Buzăŭ. Acestea par a fi teritoriul Caucaland, ocupat de puternicul trib al Goților, Cauci.

Coca, *moșie*, în com. Șarînga, jud. Buzăŭ. Are 300 hect. vii și arătură.

www.dacoromanica.ro

Coca, *munte*, în jud. Buzău, com. Niculești, pe hotarul despre com. Grabicina, având înălțimea de 671 metri și acoperit de pădure.

Coca, *pădure*, în județul Buzău, comuna Vintilă-Vodă, cătunul Bodinești, face un corp cu sfoara Fundurile, de 12 hect. Proprietatea bisericeĭ din Bodinești.

Coca, *pîrîŭ*, izvorește de la N. comuneĭ Armășești, plasa Cerna-d.-s., județul Vîlcea. Are o direcție de la N.-E. spre S.-V. și se varsă în rîul Cernișoara.

Coca-Antemirească (Coca-Plină), *cătun*, al com. Niculești, jud. Buzău. Are 340 locuitorĭ și 77 case.

Coca-Mereiască, *sfoară de moșie*, în com. Niculești, cătunul Podul Munciĭ, jud. Buzău, proprietate a statuluĭ, pendinte de mănăstirea Poiana-Măruluĭ. Are o întindere de 23 hect.

Coca-Mereiască, *moșie*, în jud. Buzău, com. Niculești, căt. Podul-Munciĭ. Are 490 hect., din care 25 pădure, restul arăturĭ, fînețe, izlaze și livezĭ. Se desparte în patru sforĭ: Coca-Vlahuți, cu 230 hect.; Coca-Furtunescu, cu 144; Coca-Vișanul, cu 82 și Coca-Frunză-Verde, cu 34.

Coca-Niculești (Coca-Seacă), *cătun* de reședință, al com. Niculești, jud. Buzău. Are 270 locuitorĭ și 69 case. Are sub-divizia Berhoiul.

Coca-Niculești, *moșie*, în jud. Buzău, com. Niculești, căt. Petrăchești. Are 320 hect., din carĭ 64 pădure, restul arăturĭ, izlaz și livezĭ.

Coca-Plină, *izvor*, în jud. Buzău, com. Niculești. Incepe din poalele munteluĭ Umbrărelul, de la Fundul-Cociĭ și se scurge în Coca-Seacă.

Coca-Scheiĭ, *moșie*, în jud. Buzău, com. Niculești, fostă proprietate a statuluĭ, acum particulară, formată din 2 sforĭ: Coca și Scheiul. Are 550 hect., din carĭ 60 pădurea Poteca și Gurguiul, restul arăturĭ, izlaz, fîneață și livezĭ.

Coca-Seacă, *izvor*, în jud. Buzău, com Niculești. Incepe de la poalele Dealuluĭ-Capriĭ, de la Fundul-Cociĭ, se unește cu Coca-Plină și merge să se verse în rîul Slănicul, puțin maĭ jos de căt. Podul-Munciĭ.

Cocani, *sat*, pl. Znagovul, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Crevedia. Este situat spre N.-V. de Crevedia-d.-j., pe malul stîng al văeĭ Deșloaica, care izvorește din jud. Dîmbovița și trece prin pădurea cu acelașĭ nume. Pe marginea de E. a statuluĭ trece șoseaua jud țeană București-Tîrgoviște.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; un pod stătător; o cîrciumă.

Populația luĭ e de 264 locuitorĭ. Suprafața totală a satuluĭ e de 699 hect., din carĭ, proprietariĭ, Doamna Eufr. Bărbătescu, A. Vasilescu, C. Berlescu și N. I. Popescu, aŭ 565 hect., iar locuitoriĭ 134 hect. Proprietariĭ cultivă 325 hect., având 235 hect. pădure și 5 izlaz. Locuitoriĭ rezervă pentru izlaz 8 hectare.

Numărul vitelor marĭ e de 146 și al celor micĭ de 176.

Cocargea, *com. rur.*, în județul Ialomița, plasa Borcea, situată între comunele Petroiul și Dudești, din pl. Ialomița-Balta.

Teritoriul comuneĭ are o suprafață de 16000 hect. și se întinde din Dunăre spre N., coprinzînd parte din insula Balta, loc în cîmpia Bărăganul, având jumătate pămînt băltos și jumătate pămînt de cultură. Are două moșiĭ: Cocargea și Buliga-Tîmburești.

Sunt împroprietăriți 322 locuitorĭ; neîmproprietăriți se maĭ află 327 locuitorĭ.

Se compune din satele: Cocargea și Buliga și din cătunele (tîrlele): Nefelea și Renciul, având reședința primărieĭ și a judecătorieĭ comunale în Cocargea.

Populațiunea comuneĭ este de 2513 locuitorĭ, cu 655 capĭ de familie și 1860 membri de familie, saŭ 1292 bărbațĭ și 1223 femeĭ. Sunt: 2480 Romînĭ, 6 Grecĭ, 2 Bulgarĭ și 27 Ungurĭ; 2508 creștinĭ ortodoxĭ și 7 catolicĭ; 688 agricultorĭ, 4 meseriașĭ, 2 industriașĭ, 37 comercianțĭ, 7 având profesiunĭ libere, 25 muncitorĭ și 77 servitorĭ. Cu știință de carte sunt 338 persoane, fără 2157.

Vite: 756 caĭ, 2851 boĭ, 4459 oĭ, 507 capre, 204 bivolĭ, 8 asinĭ și 546 porcĭ.

Venitul comuneĭ în 1887—1888 era de 7550 leĭ și cheltuelile de 8072 leĭ.

Sunt două școlĭ, una de băeți, cu 80 elevĭ și condusă de un învățător, retribuit de stat și comună și una de fete, cu 31 eleve și condusă de o învățătoare, retribuită de comună. Localul școaleĭ este de zid, construit de comună.

Biserică sunt treĭ, din carĭ două în bună stare; sunt deservite de treĭ preoți și patru dascălĭ; comuna cheltuește anual pentru cult suma de 828 leĭ.

www.dacoromanica.ro

Pe partea de N. a teritoriului comuneĭ trece calea-ferată Bucureşti-Feteşti, avînd pe teritoriul com. staţia Elena.

Cocargea, *com. rur.,* din judeţul Constanţa, pl. Medjidia, situată în partea centrală a judeţuluĭ, la 42 kil. spre V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea meridională a plăşeĭ, la 28 kil. spre S.-V. de orăşelul Medjidia, reşedinţa eĭ, pe valea Cocargea.

Se mărgineşte la N. şi E. cu com. Mamut-Cuius; la S. cu com. Chioseler; iar la V. şi N.-V. cu com. Enige.

Solul e puţin accidentat de următoarele principale dealurĭ: Dealul-Piribei (140 metri), la N.-V.; Idris-Cuius (148 m.), la N.; Merea-Bair şi Cara-Iuiuc (147 m.), la N.-V.; Sarî-Iuc-Bair (138 m.), la S.; Orta-Burum-Bair (132 m.), la S.-E.; Susustarîfî-Bair şi Ciughinea-Orman-Bair la S.-V.; Dichilitas-Bavi-Sîrtî (142 m.), la V.; Diordingi-Orman (144 m.), la N.; Buiuc-Mezarlîc-Bair, prin centru; aceste dealurĭ sunt acoperite cu fîneţe, semănăturĭ şi puţine păduri, maĭ cu osebire pe cel din urmă. Movilele sunt artificiale; sunt 12, din carĭ maĭ însemnate sunt: Soriţa (147 m.), la N.-E.; Spapînar (145 m.), la N.; Cocargea (142 m.), prin interior, lîngă satul Cocargea; ele aŭ servit ca puncte de orientare.

Sunt maĭ multe văĭ: Diordingi-Orman la N., cu adiacentele sale pe stînga: valea Cust-Culac la E., Cocargea saŭ Sai-Ceair prin mijloc şi Cinghinea-Orman-Ceair, unită cu Ceatîrîc-Ceair pe la V. şi S.-V.

Cătunele carĭ formează comuna sunt două: Cocargea, reşedinţa, în partea centrală, pe valea Cocargea saŭ Sai-Ceair; Alibei-Ceair, în partea meridională a comuneĭ, la 5 kil. spre S.-E. de reşedinţă, pe pantele dealuluĭ Sarî-Iuc-Bair.

Populaţiunea e de 83 familiĭ, cu 397 suflete, în maioritate Romînĭ, din carĭ bărbaţĭ 218, femeĭ 179. Ştiŭ carte 68 persoane, nu ştiŭ carte 329.

Contribuabilĭ sunt 88; cetăţenĭ romînĭ 379, supuşĭ străinĭ, 17; ortodoxĭ 363, mahomedanĭ 34; agricultorĭ 82, comercianţĭ 2, industriaşĭ 1, cu alte profesiĭ 3.

Budgetul comuneĭ e de 2405 leĭ la venitурĭ şi de 2228 leĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt numaĭ nişte drumurĭ comunale ce unesc satele între ele şi cu cele învecinate, ca Molciova, Enige, Chioseler, Carabacî, Caciamac, Idris-Cuius, etc.

Pe teritoriul comuneĭ, pe valea Diordingi-Orman, la 3 kil. spre N.-E. de cătunul Cocargea, se văd ruinele satuluĭ Spapînar, distrus de incendiŭ în ultimul războiŭ, (1877), iar locuitoriĭ s'aŭ refugiat în Cocargea.

Cocargea, *sat,* în jud. Constanţa, plasa Medjidia, cătunul de reşedinţă al com. Cocargea. E situat în partea centrală a eĭ, în valea Cocargea, saŭ Sai-ceair, între dealurile Buiuc-Mezarloi-Ceair, la N.-E. şi E.; Dikili-Taş-Bair-Sîrtî la N.-V. şi V.; Susustarîfi-Bair la S.

Intinderea luĭ e de 312 hect., din carĭ 18 hect. ocupate de vatra satuluĭ cu grădinile locuitorilor, restul împărţit între stat şi locuitorĭ. Populaţiunea e de 45 familiĭ, cu 189 suflete în maioritate Romînĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt o mulţime, ducînd spre satele vecine: ca Enige, Indirs-Cuius, Alibei-Ceair.

Cocargea, *sat,* în plasa Borcea, jud. Ialomiţa, pendinte de comuna cu acelaşĭ nume. Este situat pe coasta Bărăganuluĭ şi ţărmul stîng al Borciĭ.

Tîmburești este vechea numire a acestuĭ sat.

Aicĭ este reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale.

Populaţiunea este de 571 familiĭ Romînĭ, 8 familiĭ Ţiganĭ şi 5 familiĭ Grecĭ, saŭ 1942 suflete, din carĭ 604 bărbaţĭ, 584 femeĭ şi 754 copiĭ.

Sunt două şcolĭ, una de băeţĭ, cu un învăţător, şi una de fete, cu o învăţătoare.

Biserică sunt două, la carĭ deservesc doĭ preoţĭ şi treĭ dascălĭ.

Vite: 631 caĭ, 2485 boĭ, 4217 oĭ, 204 bivolĭ, 8 asinĭ şi 546 porcĭ.

Cocargeanul, *braţ* (prival), în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, insula Balta, comuna Cegani.

Cocărcilul, *pîrîŭ,* ce udă comuna Nistoreşti, plasa Vrancea, jud. Putna şi se varsă în Zăbala.

Cocăziş (Pîrîul-luĭ-Niţă-), *pîrîŭ,* afluent al Sabaseĭ, jud. Suceava.

Cocăzişul, *pîrîŭ,* mic afluent al pîrîuluĭ Borca, jud. Suceava.

Cocăzişul, *munte,* în com. Mălini, jud. Suceava.

Coceiul, *tîrlă,* jud. Brăila, la N. movileĭ Coceiul, de pe dreapta şoseleĭ-Brăila Călăraşi şi aproape la 300 m. de şosea.

Coceiul, *movilă,* jud. Brăila, în dreptul tîrleĭ Coceiul.

Cocenești, *sat,* face parte din co-

www.dacoromanica.ro

muna rurală Măţăul, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Cocenești, (Vezĭ Bragadirul, jud. Ilfov).

Cocenosul, *lac*, în jud. Ialomiţa, plasa Borcea, com. Văcărești.

Coceştilor (Pîrîul-), *pîrîŭ*, în cătunul Slobozia, com. Bădeni-Ungureni, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Cochezile, *braţ* (prival), în jud. Ialomiţa, plasa Borcea, insula Balta. Se întinde pe teritoriul comunelor Dichiseni şi Şocariciul.

Cochineşti, *sat* şi *com. rur.*, pe apa Cotmeana, jud. Argeş, pl. Cotmeana., la 18 kil. de com. rur. Costeşti, reşedinţa subprefecturei, şi la 41 kil. de Piteşti. Numaĭ are nicĭ un alt cătun alipit şi numără 120 fam., cu 380 suflete. In cătun sunt 2 bisericĭ, una cu hramul Adormirea şi alta cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservite de doĭ preoţĭ şi doĭ cîntăreţĭ.

Numărul vitelor era în anul 1887 de 440 vite marĭ (398 boĭ şi vacĭ, 42 caĭ) şi de 1330 vite mărunte (1180 oĭ şi 150 rîmătorĭ).

Cochira, *prival*, jud. Brăila, între canalul Vîlciul şi Dunărea-Vechie, în com. Stăncuţa. Pleacă din privalul Ruptura-Căndoiului şi se uneşte cu privalul Ozinca-Vechie, din com. Vizirul.

Cochira, *braţ* (prival), în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, com. Vărăşti.

Cochirleanca, *com. rur.*, în jud. Buzău, plasa Cîmpuluĭ, în partea de S.-V. a loculuĭ Cochirleanca, de pe hotarul jud. Rîmnicul, la o distanţă de Buzău de 22 kil. 340 m. Limitele sale sunt: la N. şi E. hotarul jud. Rîmnic, începînd din moşia Zoiţa pănă în lacul Costeiul; la S. hotarul merge pe Drumul-Fĭeruluĭ, pănă în drumul Bogdanuluĭ; la V. merge pe drumul Bogdanuluĭ pănă în hotarul moşieĭ Zoiţa. Suprafaţa sa este de 7378 hect., din care: 6244 arabile, 12 păduri, 492 fîneaţă, 462 izlaz şi 168 sterp. Proprietăţi maĭ însemnate sunt: Aria (a şcoaleĭ Galbenul), Cochirleanca (statul), Movila saŭ Cochirleanca (Spitalul Gîrlaşi), Găgianul, Siliştea, Bobocul şi Părul-Siliştea (particulare). Terenul este un şes întins (ondulat puţin în dreptul căt. Pîrliţi) şi fertil, unde se cultivă porumb, orz, grîŭ şi adesea rapiţa. Are o moară de aburĭ. Căĭ de comunicaţie are linie ferată Buzăŭ-Rîmnicul, şoseaua comunală Scurteşti-Cochirleanca şi drumurile naturale: al-Fieruluĭ şi al-Bogdanuluĭ.

Vite: 815 boĭ, 374 vacĭ, 183 viţeĭ, 2 bivolĭ, 3 bivoliţe, 218 caĭ, 88 epe, 22 mînjĭ, 2100 oĭ, 6 capre şi 405 porcĭ.

Comuna e formată din cătunele Aria, Bobocul, Cochirleanca, Movila şi Roşiori cu sub-diviziile lor; Gîngeanul, Părul şi Pîrliţi. Populaţia sa e de 1360 loc., din carĭ: 287 bărbaţĭ însuraţĭ, 64 neînsuraţĭ, 17 văduvĭ, 346 băeţĭ; iar 287 femeĭ măritate, 29 văduve, 330 fete. Case sunt 284.

Sunt 217 contrib., din care 6 comercianţĭ romînĭ.

Budgetul com. e de 3878 leĭ, 73 banĭ.

Comuna are o şcoală în cătunul Cochirleanca, populată de 35 elevĭ şi 10 eleve. Carte ştiŭ 36 loc. Biserică sunt 2, deservite de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 2 paracliserĭ. Catedrala e cea cu hramul Sf. Mihail şi Gavril. Cîrciumĭ sunt 5.

Comuna şi-a luat naştere după 1830. Cel d'întîiŭ locuitor stabilit aci a fost Ioan Găgianu, în jurul căruia maĭ adunîndu-se şi alţiĭ, aŭ dat naştere satuluĭ Găgeni, care, în 1840, era format. Cătunaşul Părul nu era de cît o mică cîrciumă, avînd în faţă un păr, unde se opreaŭ călătoriĭ şi pe care o vijelie l'a dărîmat în 1883. In jurul cîrciumeĭ s'aŭ făcut apoĭ şi alte case. Cătunul Bobocul a fost început de Radu Bobocu, care, găsind în mijlocul moşieĭ silişte de vechiŭ sat; s'a oprit aci în 1848, atrăgînd în juru-ĭ şi pe alţĭ locuitorĭ şi aşa aŭ dat naştere căt. Bobocul-Siliştea. Cele-l-alte cătune sunt din ultimele deceniĭ, iar Roşiori format din însurăţeĭ, în 1884.

Cochirleanca, *cătun* de reşedinţă, al com. Cochirleanca, jud. Buzăŭ, cu 600 loc. şi 120 case. Are sub-diviziile Găgianu şi Pîrliţi.

Cochirleanca, *moşie*, în com. Cochirleanca, jud. Buzăŭ, fostă proprietate a statuluĭ, pendinte de Episcopie. Are 670 hect., toate arabile, afară de 21 ocupate de viroaga Slatina, ce curge pe hotarul acesteĭ moşiĭ despre Rîmnic. Acum, parte s'a dat insurăţeilor (230 hect.), iar parte (440) a devenit proprietate particulară.

Cochirleanca, *numire*, ce se maĭ dă *moşieĭ* Movila, a spitaluluĭ Gîrlaşi, jud. Buzăŭ.

Cochirleanca, *pîrîŭ*. Izvoreşte de pe teritoriul comuneĭ Pîrliţi, jud. Buzăŭ; intră în jud. Rîmnicul-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j. pe la movila Cochirleanca; se varsă în pîrîul Valea-Bouluĭ, lîngă com. Slobozia-Galbenul, judeţul R.-Sărat.

www.dacoromanica.ro

Cochirleni, *com. rur.*, din jud. Constanța, pl. Medjidia. E situată în partea de V. a județuluĭ, la 65 kil. spre V. de orașul Constanța, capitala districtuluĭ, și în partea de S.-V. a plașeĭ, la 23 kil. spre S.-V. de orășelul Medjidia, reședința plășeĭ, d'asupra Dunărieĭ, lîngă lacul Cochirleni.

Se mărginește la N. cu com. urbană Cernavodă; la E. cu comuna Enige; la V. cu comuna Mamut-Cuius; la S. cu com. Rasova și fluviul Dunărea.

Solul este în general destul de accidentat, maĭ cu seamă în partea de N. și cea de S. Principalele dealurĭ carĭ brăzdează comuna sunt: Cochirleni, de natură stîncoasă, cu vîrful Cernavoda (117 m.) spre N.-V., dominînd Dunărea; Amut-Bair, Uzum-Amet și Udu-Amet-Bair la E.; Ivrinez (121 m.) la S.; Geam-Pașa (93 m.) la V.; Uzum-Bair (109 m) prin interiorul comuneĭ; toate sunt de natură stîncoasă și acoperite cu fînețe și ceva semănăturĭ. Movilele sunt numeroase și aŭ servit ca puncte de orientare și de observație; cele maĭ însemnate sunt: Cernavodă (115 m.) la N.; Movila-Mare (113 m.), Movila-luĭ-Moș-Oprea (107 m.) prin interiorul comuneĭ; Ivrinez (126 m.) la S.; toate sunt acoperite cu verdeață.

Este udat de Dunărea, la V., pe o lungime de 4—5 kil. în o direcție generală de la S.-V. spre N.-E. Aci fluviul are malul drept din spre comună înalt și rîpos; lărgimea luĭ medie este aci de 900 m., adîncimea de 10—22 m.; formează în partea de N. ostrovul Hinogul. Pe teteritoriul com. se află: balta Cara-Su saŭ Cernavodă, la S.; balta Cochirleni la S. și V. care are o întindere de 170 hect. adîncă de 4—8 m. și conținînd pește bun; balta Ivrinez, prelungirea celeĭ precedente, acoperită numaĭ cu stuf; gîrla Cochirleni, prin care lacul cu acelașĭ nume comunică cu Dunărea, lungă de 1 kil., largă de 12 m., adîncă de 1 1/2 m., în spre S.-E. Sunt apoĭ numeroase văĭ cu maluri înalte, frumoase și acoperite cu verdeață; principalele sunt: Valea-Mare, la N.-V., și care se deschide în Dunăre; valea Cochirleni, prin care curge gîrla Cochirleni, în spre V., deschizîndu-se tot în Dunăre; văile Moș-Oprea și Amut-Ceair, deschizîndu-se în balta Cara-Su la N.; valea Geam-Pașa, la V., se deschide în lacul Cochirleni; Valea-Peșterii, care în comună poartă numele de valea Uzum-Amet, unită cu văile Sarapci-Culac și Udu-Amet-Culac prin interiorul și E. comuneĭ; văile Moș-Dinu și Ivrinez prin interiorul comuneĭ, se deschid împreună cu precedenta în balta Ivrinez.

Cătunele carĭ compun comuna sunt două: Cochirleni, reședința, în partea de V.; pe malul de N. al laculuĭ cu acelașĭ nume, la 12 kil. departe de Dunăre, spre E. de ea, dominată la N. și E. de dealul Cochirleni; Ivrinez saŭ Ivanez în partea de E., la 6 kil. spre S.-E. de reședință, lîngă stuful Ivrinez, pe valea Peștera sau Azum-Amet. La 1 1/2 kil. spre V. de acest sat, pe malul de S. al stufișuluĭ Ivrinez se văd ruinele vechiuluĭ sat Ivrinez, ars de un incendiŭ în timpul ultimuluĭ războiŭ din 1877—78 și aĭ căruĭ locuitorĭ s'aŭ stabilit maĭ spre E., formînd actualul sat.

Suprafața totală a comuneĭ este de 5671 hect., din carĭ 52 hect. ocupate de vatra satelor cu 231 case, iar restul de 5619 hect. împărțit între stat cu proprietarĭĭ ce posedă 945 hect. și loc. carĭ stăpînesc 4674 hect.

Populațiunea, maĭ toată romînească, este de 250 familiĭ, cu 902 membri, saŭ 1152 suflete, din carĭ bărbațĭ 572, femeĭ 580; căsătoriți 440, necăsătoriți 666, văduvĭ 56, divorțațĭ 1; cu știință de carte 183, fără 971; ortodoxĭ 1152; cetățenĭ romînĭ 1146, supușĭ străinĭ 6; împroprietăriți 11; agricultorĭ 192, comercianțĭ 5, altele 13.

Contribuabilĭ sunt 210.

In comună este o biserică ortodoxă în cătunul Cochirleni, zidită de locuitorĭ în 1871, cu hramul Sf. Dumitru, avînd 10 hect. de pămînt de la stat, și fiind deservită de 1 preot, 1 dascăl și 1 paracliser.

Școală e una mixtă rurală, tot în cătunul Cochirleni, înființată de stat, cu 10 hect. de pămînt; cu 1 învățător și 1 învățătoare, frecuentată de 56 elevi (42 băeți și 14 fete).

In ceea ce privește întinderea și felul terenurilor cele 5671 hect. ale comuneĭ se divid astfel: 292 hect. teren neproductiv (din care 52 hect. vatra satelor, 240 hect. bălți, stuf, drumurĭ, etc.), 5379 hect. teren productiv (din care 705 hect. ale statuluĭ cu proprietarĭĭ și 4674 hect. ale locuitorilor); din acestea: 2276 hect. teren cultivat (din care 505 hect. ale statuluĭ cu proprietarĭĭ și 1771 hect. ale locuitorilor); 2839 hect. teren necultivat (din care 150 hect. ale statuluĭ cu proprietarĭĭ și 2689 hect. ale locuitorilor); 207 hect. teren izlaz (ale locuitorilor); 7 hect. teren vĭĭ (ale locuitorilor).

Sunt 192 plugarĭ, carĭ aŭ 146 plugurĭ, 188 care și căruțe și 1 mașină de secerat.

www.dacoromanica.ro

In comună sunt 6774 capete de vite, din carĭ 399 caĭ, 975 boĭ, 25 bivolĭ, 5 asinĭ, 4994 oĭ și 376 porcĭ.

Comerciul se face prin gara Saligny, la 7 kil. spre N.-V. de cinci comercianțĭ (din carĭ 2 cîrciumarĭ) și constă în import de coloniale, manufactură și în export de vite cu produsele lor.

Budgetul comuneĭ este de 9370 leĭ la venitură și 7005 leĭ la cheltuelĭ, sunt 210 contrib.

Căĭ de comunicație sunt: pe Dunăre și balta Cochirleni cu luntrele, de oare-ce vapoarele nu se opresc în dreptul satuluĭ; diferite căĭ comunale ce unesc cătunele între ele și cu localitățile vecine, ca: Cernavodă, Racova, Saligny, Peștera, Enige, etc.

Comuna a fost înființată în secolul trecut de Romînĭĭ de pe malul stîng al brațuluĭ Borcea (al Dunării), fugind de vexațiunĭ și impozite.

Ca curiozităților istorice amintim treĭ valurĭ romane:

a) Valul mare de piatră în partea de N. a comuneĭ pe malul de S. al bălțiĭ Cara-Su și pe muchea dealuluĭ Cernavodă, sfîrșindu-se pe malul Dunăreĭ în dreptul insuleĭ Hinogul lîngă ruinele vechiuluĭ oraș roman Axiopolis, care nu era așezat la Cernavodă, după cum s'a crezut pănă acum, ci maĭ sus cu 3 1/2 kil. de Cernavodă în dreptul ostrovuluĭ Hinogul.

b) Valul mare de pămînt ce a mers paralel cu precedentul, pănă lîngă movila Moș-Oprea, o ia spre V. (pe cînd precedentul o ia spre N.-V.) pe muchea dealuluĭ Cochirleni, trece pe la 500 m. spre N. de satul Cochirleni și se termină pe malul Dunăriĭ, la 3 kil. spre S.-V. de valul de piatră.

c) Valul mic de pămînt vine din spre E. pe muchea dealuluĭ Uzum-Amet, se îndreaptă spre N. pe lîngă Movila-Mare și în dreptul movileĭ luĭ Moș-Oprea devine apropiat și paralele cu valul cel mare și la 2 kil. spre E. de satul Cochirleni se împreună cu el.

Maĭ amintim ruinele moderne ale satuluĭ Ivrinezul pe malul de S. al stufuluĭ Ivrinezul, distrus în timpul războiuluĭ de la 1877—78 și rezidit ceva maĭ spre E.

Cochirleni, *sat*, în jud. Constanța, pl. Medjidia, cătunul de reședință al comuneĭ Cochirleni, situat în partea vestică a plășeĭ și cea nord-vestică a comuneĭ, pe malul nordic al laculuĭ Cochirleni, la 1 1/2 kil. spre E. de Dunăre, la poalele dealuluĭ Cochirleni. Are o întindere de 2928 hect., din care 38 hect. ocupate de vatra satuluĭ, cu 135 case. Are o populație de 125 familiĭ, saŭ 724 suflete.

Coci-Tepe, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ Congazul și pe acela al cătunuluĭ săŭ Hagilar; este o prelungire sudică a dealuluĭ Cataloiul, brăzdează partea nordică a plășeĭ și cea vestică a comuneĭ. Are 117 m. înălțime. E punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea, dominînd asupra satuluĭ Hagilar, și pîrîuluĭ Hagilar, ce izvorește dintr'însul; este acoperit cu sămănăturĭ.

Cocianul, *munte*, jud. Buzăŭ, pe frontieră, ramificație din Păpăuți, care îngustă albia Bîsciĭ-Marĭ, este avut în vînaturĭ și maĭ cu seamă în gîinușe și cocoșĭ sălbaticĭ, carĭ vin aci din Transilvania, unde vînatul este oprit.

Cocianul, *pichet* de vară, la frontieră, județul Buzăŭ, așezat pe malul stîng al rîuluĭ Bîsca-Mare, la gura izvoruluĭ Bîsculița, formînd un platoŭ, ca de 100 m. pătr., între ambele pîraie, înconjurat de jur împrejur de maĭestoșiĭ munțĭ: Hosszukös (Păpăuțul), Pitulatul și Poiana-din-Cale. Este cea maĭ frumoasă poziție din județul Buzăŭ.

Cociĭ (Vîrful-), *munte*, în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Voda, între comunele Bodinești și Sîrbești, acoperit de pădurea statuluĭ Vintilă-Vodă. Dintr'însul se rupe maĭ multe ramurĭ, din care unele merg pe moșia Mavra din comuna Mănești, iar altele spre com. Grabicina, cunoscute sub numele: Dealul-Cociĭ.

Cocinele, *poiană*, jud. Vîlcea, com. Călimănești, plaiul Cozia.

Cocinele, *vale*, în jud. Mehedinți, com. rur. Padina-Mică, pl. Dumbrava, pe unde trece Brazda-luĭ-Iorgovan.

Cocinelor (Dealul-), *deal*, în jud. Vîlcea, com. Copăceni, pl. Cerna-d.-s.

Cocioaba, (Coasta-luĭ-Jenică), *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. și cât. Băești, ca 6 hect.; e proprietate mișnenească.

Cociobești, *cătun*, al com. Gura-Dimieniĭ, jud. Buzăŭ, cu 90 locuitorĭ și 20 case.

Cociocul, *com. rur.*, pl. Znagovul, jud. Ilfov, situată la N. de București, între Valea-Nedeĭ și valea Tutunarul, pădurea Vlăsia și pădurea Radu-Vodă, 26 kil. departe de București.

Se compune din satele: Bălteni, Brătulești, Cociocul, Perișul, Piscul, Piscul-Herească și

www.dacoromanica.ro

Văleni-Buriașul, cu o populație de 2447 loc., carĭ trăesc în 612 case și 5 bordee.

Se întinde pe o suprafață de 5158 hect. Toată aparține Domeniuluĭ Coroaneĭ, afară de Piscul-Hereasca, care e al statuluĭ.

Domeniul Coroaneĭ are 3277 hect. și locuitoriĭ 1881 hect.

Administrația Domeniuluĭ cultivă 465 hect. (8 sterpe, 77 izlaz și 2727 pădure). Locuitoriĭ cultivă 1868 hect.

Sunt 430 contribuabilĭ.

Budgetul com. este de 7672 leĭ la venitурĭ și de 7209 leĭ la cheltuelĭ.

In comună sunt 3 biserică: la Bălteni, Cociocul și Piscul; o școală mixtă; 1 moară de apă; 1 povarnă; 2 eleștaie.

Numărul vitelor marĭ e de 1816 (455 caĭ și epe, 801 boĭ, 513 vacĭ și viței, 7 taurĭ, 40 bivolĭ și bivolițe) și al celor micĭ de 3005 (37 capre, 622 porcĭ și 2346 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 538 sunt plugarĭ, 12 meseriașĭ, 28 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 287 plugarĭ: 183 cu boĭ și 104 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 451 care și căruțe: 315 cu boĭ și 136 cu caĭ.

Comerciul se face de 18 cîrciumarĭ.

S'aŭ stabilit în comună 8 străinĭ.

Cociocul, *sat,* jud. Ilfov, face parte din com. rur. cu același nume, pl. Znagovul. Este situat spre N. de București, pe malul drept al văeĭ Tutunarul și la N. de pădurea Vlăsia. Aci este reședința primărieĭ.

Se întinde pe o suprafață de 809 hect., având o populație de 617 locuitorĭ.

Domeniuluĭ Coroaneĭ aparțin 400 hect. și locuitorilor 409 hect. Pe Domeniul Coroaneĭ se cultivă 132 hect. (250 pădure și 18 izlaz). Loc. cultivă tot terenul.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ; o școală mixtă frecuentată de 20 elevĭ și 5 eleve, cu întreținerea căreia statul și comuna cheltuesc anual 2402 leĭ și al căruĭ local s'a construit de județ, în 1884; un spital rural; 1 eleșteŭ; 1 moară de apă; 1 povarnă.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ. Stabiliți sunt 4 străinĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 466 și al celor micĭ de 1065.

Cociocul, *pădure* a statuluĭ, jud. Ilfov, în întindere de 45 hect. Vezĭ, Vadul-Aneĭ, pădure.

Cociocul, *pădure,* jud. Ilfov, pl. Znagovul, 2728 hect., proprietatea Domeniuluĭ Coroaneĭ.

Cociocul, *vale,* jud. Ilfov, în jurul comuneĭ Dobreni-Cîmpurelul, trece prin com. Berceni și făcînd maĭ multe zig-zagurĭ, trece pe aproape de Berceni și între Dobreni, tăind șoseaua București-Dobreni prin două gîturĭ numite Mamina-Mare și Mamina-Mică.

După ce face maĭ multe cotiturĭ se scurge în rîul Sabarul. Pe fundul acesteĭ văĭ se află apă în toată întinderea eĭ. Peștele nu se poate vîna, din cauza stufuluĭ cel des pe care-l taie locuitoriĭ de învelesc cu el casele și coșarele.

Cociorba, *plaiŭ,* com. Salcia, pl. Filipești, jud. Prahova. E acoperită cu pădure.

Cociorva, *deal,* pe moșia Brehuești, com. Brehuești, pl. Siretul, jud. Botoșani.

Cociorva, *ramură de dealurĭ,* ce se detașează din Culmea Tazlăuluĭ, între Pîrîul-Cociorveĭ și Pîrîul-Baceĭ, pe teritoriul comuneĭ Tazlăul, pl. Bistrița, jud. Neamțu.

Cociorva, *pîrîiaș,* în com. Vînători-Neamțuluĭ, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu, izvorește din munțiĭ Măgura, aproape de Agapia-Vechie, curgînd în direcția N.-E. pănă în dreptul satuluĭ Vînători, unde primește pe partea dreaptă Pîrîul-Gloduluĭ; de aicĭ străbătînd șoseaua Humulești, Mănăstirea-Neamțuluĭ între kil. 2—3, se varsă pe dreapta pîrîuluĭ Neamțul.

Cociorva, *pîrîiaș,* în com. Tazlăul, pl. Bistrița, jud. Neamțu, izvorește din ramura munteluĭ Tazlăul și a Cociorveĭ. Se varsă în pîrîul Tazlăul în dreptul kil. 43 al șoseleĭ județene Dobreni-Tazlăul-Moinești.

Cociorva, *vale,* între Dealul-Cociorveĭ și dealul Mogoșul, pe moșia Brehuești, com. Brehuești, jud. Botoșani.

Cociorveni, *pîrîŭ,* jud. Dorohoiŭ, vine din Bucovina, prin com. Buda, pl. Herța, trece prin satul Buda, și se varsă în Molnița.

Cociuba, *siliște,* ce ține de com. Ruși, în pl. Tutova, jud. Tutova.

Cociubița, *siliște,* ce ține de comuna Ruși, în pl. Tutova, jud. Tutova.

Cociugeni, *sat,* în partea de N.-E. a comuneĭ Zlătunoaia, pl. Miletinul, jud. Botoșani, situat pe un podiș înalt și acoperit parte cu pădure. Are o suprafață de 872 hect., din carĭ 729 proprietate mare și 143 hect. ale sătenilor și cu o populațiune

www.dacoromanica.ro

de 98 familiĭ, saŭ 249 suflete. Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, cu 75 contribuabilĭ.

Numărul vitelor este de 160 boĭ şi vacĭ, 20 caĭ, 900 oĭ, 30 mascurĭ şi 40 stupĭ. Se află o cîrciumă şi 2 comercianţĭ.

Cociul, *sat*, în jud. Tutova, pl. Pereschivul, com. Stănueşti, la N. de satul Stănueşti. Are 208 locuitorĭ, din carĭ 8 ştiŭ carte; 44 case.

Cociul, *iezer* mic, în jud. Brăila, comuna Tichileşti, între privalul Lungul şi Japşa-Porculuĭ, cu care comunică la S.-E.

Cociul, *pîrîŭ*, ce izvoreşte din Valea-Largă, judeţul Putna, desparte satele Bîrseşti de Topeşti şi merge de se varsă în dreapta Putneĭ, maĭ jos de acest din urmă sat.

Cociuluĭ (Valea-), saŭ **Valea-Cornetuluĭ**, *vale*, pe proprietatea Cioflicul saŭ Naipul, pl. Cîlnişţea, jud. Vlaşca.

Cociungenilor (Pîrîul)-, *pîrîŭ*, izvoreşte din pădurea Cociungeni şi se varsă în Jijia, com. Buimăceni, plasa Jijia, jud. Botoşani.

Cocîrceni (Ursăcheşti), *cătun*, al com. Bălăneşti, jud. Buzăŭ, cu 160 locuitorĭ şi 40 case.

Cocîrceni, *izvor*, în jud. Buzăŭ, com. Bălăneşti, începe de la Poiana-Larguluĭ, trece pe la Şopron şi se scurge în Sărăţelul-Bălăneşti.

Cocîrla, *pîrîaş*, în comuna Cîndeşti, pl. Bistriţa, jud. Neamţu.

Cocîrţa, *trup de moşie*, pe teritoriul satuluĭ Buda, com. Corbiţa, jud. Tecuciŭ, situat în partea de S.-V.

Cocîrţăul, *deal*, în com. rur. Căzăneşti, pl. Motrul-d.-s., judeţul Mehedinţi.

Coclinul, *colină*, în com. Boziorul, jud. Buzăŭ, pe hotarul despre com. Odăile.

Cocoaneĭ (Iazul-), *lac*, în com. Glodeanul-Gîrligul, jud. Buzăŭ, face hotar despre căt. Cotorca.

Cocoaneĭ (Lacul-), *lac*, în com. Glodeanul-Silişte, jud. Buzăŭ, format dintr'un vechiŭ eleşteŭ; are mult peşte.

Cocoaneĭ (Lacul-), (Ograda-Olaruluĭ), mică *pădure*, în com. Beceni, jud. Buzăŭ, reunită cu Poiana-luĭ-Soare; are 15 hect.

Cocoaneĭ (Moara-), *locuinţă izolată*, în jud. Tulcea, plasa Istruluĭ, com. Casimcea, cătunul Cuiuc-Chioi, în partea sud-vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ, pe pîrîul Casimcea, la confluenţa luĭ cu Valea-Terzi-Chioi, lîngă Podul-luĭ-Gogea-Amet. Este o moară, ce şi-a luat, probabil, numele de la o cucoană ce ţinea moşia Ceatal-Orman, din jud. Constanţa.

Cocoaneĭ (Poiana-), *poiană*, comuna Rădeşti, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Cocoaneĭ (Rîpa-), *rîpă*, pl. Jiul-d.-mj., com. Livezile, jud. Dolj.

Cocoanele, *deal*, cu direcţia S.-E., com. Diţeşti, pl. Filipeşti, jud. Prahova. Pe dealurile acesteĭ comune sunt plantate viĭ, prunĭ, nucĭ şi merĭ. Parte din ele, fiind distruse de filoxeră, servă şi de păşune pentru vitele locuitorilor.

Cocoara, *vale*, se prelungeşte de la E. la V. pe teritoriul satuluĭ Giurgeşti, com. Stroeşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Cocoareĭ (Piscul-), *pisc de deal*, jud. Tecuciŭ, unde se împreună pîrîul Reprivăţul cu Berheciul, com. Godineşti, pl. Berheciul.

Cocogeşti, *sat*, jud. Argeş, pl. Piteşti, face parte din com. rur. Drăganul-Bascovele.

Coconari, *cătun*, al comuneĭ Zilişteanca, jud. Buzăŭ, alipit mareluĭ căt. Zilişteanca; are 70 locuitorĭ şi 16 case.

Coconi, *sat*, pl. Olteniţa, judeţul Ilfov, face parte din com. rur. Mănăstirea. Este situat la N. de Mănăstirea, pe malul de V. al bălţeĭ Mostiştea. In dreptul acestuĭ sat, în partea bălţeĭ, se văd zidurile şi boldurile unuĭ pod legat cu fier, care se presupune a fi făcut de Mihaiŭ-Viteazul.

Are o biserică, cu hramul Sf. Dumitru, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă, frecuentată de 13 elevĭ şi 1 elevă, cu întreţinerea căreia judeţul şi comuna cheltuesc anual 1350 leĭ. Populaţia satuluĭ e de 770 locuitorĭ; iar suprafaţa luĭ e de 531 hect., toate ale loc., din carĭ cultivă 388 hect., rezervînd pentru izlaz 143 hect. Pe teritoriul acestuĭ sat se află o baltă.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 734 şi al celor micĭ de 1400.

Coconi, *pisc*, la N. de cătunul Scurteşti, com. Stefeşti, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova.

www.dacoromanica.ro

Coconul, *movilă*, jud. Brăila, pe moşia Brateşul, din com. Surdila-Găiseanca, la 3 kil. depărtare.

Cocora, *com. rur.*, în plasa Ialomiţa - Balta, judeţul Ialomiţa. Este situată la N. plăşeĭ între comunele Reviga şi Colelia.

Teritoriul acesteĭ comune are suprafaţa de 4000 hect., din carĭ 170 hect. pădure şi se întinde din teritoriul comuneĭ Padina, judeţul Buzăŭ, spre S., până în teritoriul comuneĭ Căzăneşti. Moşia, compusă din două trupurĭ, este proprietate a statuluĭ, sub numirea de Cocora-Mileasca, fostă pendinte de mănăstirea Mărgineni, şi a fost arendată pe periodul 1883-1893 cu suma de 50100 leĭ; iar pe periodul 1893-1898 s'a arendat numaĭ cu suma de 19910 leĭ, fiind-că 2256 hect., 0917 s'aŭ parcelat, pentru a se vinde în loturĭ la locuitorĭ.

Pe moşie se află satul Munteni-Buzăŭ, şi cătunul (tîrla) Ghinica, carĭ ţin de comuna Reviga.

Se compune dintr'un singur sat, situat pe loc şes, la 6 kil. spre V. de satul Reviga. Cocora a fost până la 1 Aprilie 1891, sat pendinte de comuna Reviga, iar de atuncĭ formează singură comună.

După statistica din 1887, populaţiunea constă din 236 familiĭ Romînĭ, 6 familiĭ Ţiganĭ, 2 familiĭ Ungurĭ şi 2 familiĭ Grecĭ, în total cu 1230 suflete.

Aci se află o biserică, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă cu 1 învăţător, retribuit de comună, frecuentată de 52 elevĭ.

Vite: 300 caĭ, 470 boĭ, 2200 oĭ şi 700 porcĭ.

Lîngă acest sat, pe pogoanele locuitorilor, sunt urme de săpăturĭ, pe unde se găsesc pietre şi hîrburĭ de vase de diferite forme; legenda spune că ar fi fost cînd-va pe aicĭ locuinţe tătăreştĭ.

Cocora, *munte*, acoperit cu bătrîne pădurĭ, în sus de com. Moroeni, plaiul Ialomiţa, judeţul Dîmboviţa, în dreapta mătceĭ apeĭ. Spre E. de Cocora este muntele Furnica, ce servă de graniţă între jud. Dîmboviţa şi Prahova.

Cocora, *munte*. Vezĭ Muntele Cocora, moşie a statuluĭ, judeţul Vîlcea.

Cocora, *vălcea*, pe teritoriul comuneĭ Milcovul, plasa Siul-d.-s., judeţul Olt, se varsă în Olt.

Cocorani, *cătun* (tîrlă), în plasa Ialomiţa-Balta, pendinte de comuna Andrăşeşti, judeţul Ialomiţa.

Cocorasca, *sfoară de moşie*, în comuna Lipia, judeţul Buzău, făcînd parte din corpul Mircești al diferiţilor moşneni.

Cocorasca, *fîntînă*, în plasa Dumbrava-d.-j., comuna Poiana-Pleniţa, jud. Dolj.

Cocorata, *baltă*, în pădurea Prisacănilor, plasa Braniştea, jud. Iaşi, formată din vărsarea Prutuluĭ.

Cocorăşti, *com. rur.*, plasa Tîrgşorul, judeţul Prahova. Se maĭ numeşte şi Cocorăşti-de-Grind.

Este situată pe malurile rîurilor Cricovul-Dulce şi Prahova, la 18 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 12 kil. de a plăşeĭ.

Se compune din 6 cătune: Colţul, Perşunari, Cheşnoiul, Cocorăşti, Gheoldum şi Ţigănia, avînd o populaţiune de 1583 locuitorĭ (966 bărbaţĭ, 617 femeĭ), în carĭ intră şi 29 familiĭ de Ţiganĭ, carĭ se ocupă cu fierăria.

În toată comuna sunt 315 capĭ de familie; 260 contribuabilĭ; 325 case de locuit.

In comună sunt 2 bisericĭ: la Colţul şi la Cocorăşti, deservite de 2 preoţĭ.

Locuitorĭĭ desfac produsul munceĭ lor în oraşul Ploeşti. Eĭ aŭ 526 boĭ, 215 vacĭ, 47 caĭ, 12 bivolĭ, 750 oĭ, 189 porcĭ şi 15 taurĭ.

In raionul comuneĭ, pe rîul Prahova, sunt 2 morĭ de mă cinat.

S'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşia d-lor Alecu şi Scarlat Cocorăscu, şi a d-luĭ C. Movilă, 169 locuitorĭ dîndu-li-se 773 hect. pămînt.

Şcoală există în comună de 40 anĭ. Localul e proprietatea comuneĭ. E frecuentată de 36 băeţĭ şi 5 fete, din numărul de 157 copiĭ (82 băeţĭ şi 75 fete), cu vîrsta de şcoală. Cu întreţinerea personaluluĭ, statul cheltueşte anual 1404 leĭ.

Stupĭ cu albine sunt 138.

Comerciul se exercită în comună de 7 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ se urcă anual la 5471 leĭ şi cheltuelile la 4567 leĭ.

Şoselele din comună înlesnesc comunicaţia cu Varniţa şi Măneşti.

In partea de N. a comuneĭ e o movilă. Comuna e udată la S. de Cricovul-Dulce şi la N. de rîul Prahova.

Cocorăşti, *com. rur.*, în partea de N. a plăşeĭ Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, formată numaĭ din satul cu acelaşĭ nume; e situată în stînga rîuluĭ Beica, la N. de dealul Cocorăşti. E de-

www.dacoromanica.ro

parte de Balș de 17 kil., iar de Caracal de 40 kil. Altitudinea terenului d'asupra nivelului mării e de 220 m. Are 130 capi de familie, saŭ 532 suflete, din carĭ 258 bărbați și 274 femeĭ, 206 căsătoriți si 326 necăsătoriți. Sunt 86 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ a fost pe 1886-87 de 1381 leĭ la venitur și de 1359 leĭ la cheltuelĭ.

Vite marĭ sunt 253, vite micĭ 412 și rîmătorĭ 100.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae (1865), deservită de 1 preot și 2 cîntăreți. Este 1 cîrciumă.

Cocorăști, *sat*, județul Prahova, face parte din com. rurală cu acelașĭ nume, plasa Tîrgșorul. Are o biserică cu următoarea inscripție:

«Intru numele tatălui și al fiului și al sfîntului Duh și întru ajutorul prea luminatului hram al «Sfinteĭ Treimĭ» în zilele creștinului Mateiŭ-Basarab-Voevod, cu vrerea lui Dumnezeŭ Domnul Țăreĭ-Romîneștĭ, adică eŭ robul lui Dumnezeŭ, Jupîn Radul Vel-logofăt în Cocorăști, Jupînița Maria și cu coconiĭ meĭ Radul, Vlad, Mihail, Ioana, Marica, Păuna, început'am această sfîntă și dumnezeiască biserică cu cinstit hramul «Sfinteĭ Treimĭ» din temelia eĭ și până la sfîrșitul eĭ, cu ajutorul milostivului Dumnezeŭ ca să ne fie de pomenire pentru ertarea păcatelor și mîntuirea sufletelor noastre. Să ne fie de ajutor întru împărăția ceruluĭ și sfîntului jertfelnic, și am început în luna Iunie, leatul 1653 și am isprăvit-o în Aprilie 12, leatul 1655 și ostenitorĭ împreună aŭ fost din început până la sfîrșit și Drăghiciŭ Logofăt din Vlădeni».

Acest cătun cade în partea de N.-V. a comuneĭ și e udat de rîul Prahova.

Cocorăști, *sat*, județul Prahova, face parte din com. rur. Măgureni, pl. Filipești.

Are o populație de 542 locuitorĭ (329 bărbați și 213 femeĭ). Legenda spune că acest sat datează din timpul luĭ Radu-Negru.

Aci e o biserică cu hramul Sf. Haralambie, fondată de proprietarul moșieĭ, Grigorie Caribolu, la anul 1826. Lîngă această biserică se văd niște ruine de zidărie vechie, unde se presupune a fi fost o biserică fondată cam din timpul luĭ Mihaiŭ-Viteazul.

Cocorăști, *deal*, în jud. Prahova, com. Cocorăști, pl. Tîrgșorul, pe care se cultivă 2 hect. vie.

Cocorăști, *deal*, spre E. de comunele Cocorăști și Arcești, între apa Beuca și Dranovățul, la N. de jud. Romanați.

Cocorăști, (Berceni-de-Jos), *moșie*, în jud. Buzăŭ, com. Cărpinișteа, cătun. Valea-Părului. Are 850 hect. Se desparte în treĭ părți: Cocorăști-Nicolaŭ, cu 740 hectare; Cocorăști-Berha, cu 80 hect. și Cocorăști-Mitulescu, cu 30 hect.; are pe ea: arături, fînețe, livede și izlaz.

Cocorăști, (Berceni-de-Jos), *subdivizie* a cătunului Valea-Părului, din com. Cărpinișteа, jud. Buzăŭ.

Cocorăști-Capreĭ, *pădure* particulară, supusă regimului silvic, pendinte de com Măgureni, pl. Filipești, jud. Prahova.

Cocorăști-Mislii, *com. rur.*, pl. Vărbilăul, jud. Prahova. Este situată pe apa Mislea, ce o udă în tot lungul săŭ, la 26 kil. departe de capitala județului și la 21 kil. de Slănicul, reședința plaiului.

Se compune din 4 cătune: Cocorăști-Mislii, Goruna, Zăvoaia și Gura-Cumetreĭ, avînd o populațiune de 1325 locuitorĭ (689 bărbați și 636 femeĭ) și 3 familiĭ de Țiganiĭ, fierarĭ-lăcătuși. Capĭ de familie sunt 352; contribuabilĭ, 312; case de locuit, 297.

In comună sunt 2 biserici: una în cătunul Goruna, zidită la anul 1851, sub Domnia luĭ Barbu Știrbeiŭ, Mitropolit fiind Nifon, cu cheltuiala luĭ Nicolae Țițeiŭ și Preotul Gheorghe, și a doua în cătunul Cocorăști-Mislii, de lemn, vechie, construită la început pe Valea-Sgroaseĭ și adusă de locuitorĭ cînd a început să se întemeieze comuna, pe locul unde se vede azĭ. Este aproape în ruină.

Locuitoriĭ, pe lîngă agricultură, se mai ocupă cu dulgheria, zidăria, butăria, rotăria, fabricarea țuiceĭ și a varuluĭ alb.

Un număr de 152 locuitorĭ, s'a împroprietărit la anul 1864, pe moșia statuluĭ Cocorăști-Mislii, cînd li s'aŭ dat 820 hect.

Vite sunt: 14 caĭ și epe, 89 vacĭ, 481 oĭ, 320 porcĭ și 218 boĭ.

In comună, între cătunul de reședință și cătunul Goruna, este o fabrică de gaz.

Școala datează în comună de 21 anĭ, și e frecuentată de 25 băeți și 1 fată, din numărul de 132 copiĭ (78 băeți și 54 fete) în vîrstă de școală. Cu întreținerea școaleĭ, statul cheltuește anual 1080 leĭ.

Toată comuna se întinde pe o suprafață de 1095 hect. izlaz și pămînt de muncă, afară de pădurea Misleanca.

Țuică s'a fabricat în anul 1893 peste 1450 hectol. Viile sunt parte acum filoxerate.

Comerțul se exercită de 5 cîrciumarĭ.

Se leagă prin șosele cu comunele: Doftănețul, Gara-Plopeni, Găgeni, Țintea și Bordeni.

www.dacoromanica.ro

E udată de rîurile: Mislea, Doftăneţul, Coroiasca şi Burduza, şi de alte multe văĭ şi vălcele, ce o străbat în lung şi'n lat.

Cocorăşti-Mislii, *sat,* jud. Prahova, face parte din com. rur. Cocorăşti, pl. Vărbilăul.

Cocorăşti-Mislii, *deal,* în judeţul Prahova, com. cu acelaşĭ nume, plaiul Vărbilăul; pe ea se cultivă 50 hect. vie.

Cocorăşti-Mislii, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 2458 hect., pendinte de comuna Cocorăşti-Mislii, pl. Vărbilăul, jud. Prahova, formată din trupurile: Cocorăşti (1883 hect.) şi Dumbrava (575 hect.) Aceste trupurĭ se despart prin apa Mislea.

Cocorăşti-şi-Goruna, *moşiĭ* ale statuluĭ, în com. Cocorăşti-Mislea, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova, foste pendinte de mănăstirea Mislea; pe periodul 1888—93 s'aŭ arendat cu 1916 leĭ anual. La început se arenda cu 4300 leĭ, însă s'a scăzut din arendă 2384 leĭ, pentru partea vîndută la locuitorĭ.

Cocoreni, *cătun,* al comuneĭ Peşteana-d.-s., plasa Jiuluĭ, jud. Gorj, spre S.-V. şi ca la 3 km. departe de comună, situat parte pe loc şes şi parte pe deal.

Are o suprafaţă de 750 hect., din care 150 hect. pădure, 210 hect. izlaz, 40 hect. fîneţe şi 350 hect. cultură.

Are o populaţie de 58 familiĭ, cu 250 suflete, din carĭ 106 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 16 plugurĭ, 50 care cu boĭ şi 5 căruţe cu caĭ.

Vite sunt: 130 vite marĭ cornute, 30 caĭ, 100 porcĭ, 200 oĭ şi capre.

Comunicaţia în acest cătun se face prin şoseaua naţională Filiaşi-Pietroşani, care o pune în comunicaţie la N. cu comuna sa Peşteana, iar la S. cu cătunul Ohaba.

Cocori, *vîrf de deal,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Bîrsăneşti.

Cocorova, *sat,* jud. Dolj, pl. Jiul-d. s., com. Poiana. Are o populaţie de 325 suflete (168 bărbaţĭ şi 158 femeĭ), carĭ locuesc în 90 case, construite cea maĭ mare parte din bîrne. Printre case este una vechie boerească, construită din zid de d-l N. N. Maimarovicĭ. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Poiana-d.-j., ce este la 1152 metri depărtare. In anul şcolar 1892—93 aŭ frecuentat şcoala 14 băeţĭ şi 2 fete. Cu vîrstă de şcoală sunt 16 copiĭ. Ştiŭ carte 22 loc. In sat este o biserică construită din bîrne.

Cocorova, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s., ţine de com. rur. Ciovîrnăşani.

Cocorova, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., comuna Poiana, satul Cocorova, aparţine moşnenilor. Pe această moşie se găseşte şi proprietatea d luĭ N. N. Maimarovicĭ.

Cocorova, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Poiana, satul Cocorova, în întindere de 37 pog., cu un venit anual de 468 leĭ. Aparţine d-luĭ N. N. Maimarovicĭ.

Cocorova, *pădure* particulară, jud. Dolj, plasa Jiul-d.-s., com. Poiana, satul Cocorova, aparţinînd moşnenilor. Este compusă din ulmĭ, jugastri, fagĭ, frasinĭ; stejarul predomină.

Cocorova, *gîrlă,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., comuna Poiana; ese din valea Măilăţelul, comuna Poiana, se varsă în stînga rîuluĭ Gilortul, în dreptul satuluĭ Poiana-d.-s. Se încarcă pe malul drept cu pîraiele Lainicul şi Bulbuceni.

Cocorul, *sat,* jud. Argeş, pl. Oltul, pe rîul Topologul, cu 99 loc, face parte din com. rur. Galicea-Flămînda. Aicĭ era maĭ înainte-vreme staţie de caĭ de poştă pe drumul vechiŭ al poşteĭ Piteşti-Rîmnicul-Vălcea, peste Dealul-Negru. (Vezĭ, Cocorul, poştă).

In sat este o biserică cu hramul Sfîntul Nicolae, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Cocorul, *mahala,* în com. rur. Strîmtul, plasa Văilor, jud. Mehedinţi.

Cocorul, a treia *poştă* pe drumul vechiŭ de la Piteşti la Rîmnicul-Vălcea, jud. Argeş, pl. Oltul. Cele-l'alte poşte eraŭ Bascovul, Topologul, Cocorul şi Rîmnicul. Poşta Cocorul avea 36 caĭ de rînd (1850).

Cocorul, *deal,* în com. rur. Rucşoreni, pl. Dumbrava, judeţul Mehedinţi.

Cocorul, *lac,* în jud. Gorj, com. Peşteana-d.-s., plasa Jiuluĭ, cătunul Cocoreni, în partea de E. a cătunuluĭ, format de rîul Jiŭ; nu seacă nicĭ-odată. Are o suprafaţă cam de 3 hect.; din el se prinde mult peşte şi împrejurul luĭ creşte rogoz pe care locuitoriĭ îl întrebuinţează la acoperişiul caselor.

Cocorul, *munte* şi *pisc de munte,* (2098 m.), jud. Vîlcea, în munţiĭ Paringuluĭ, din care se prelungeşte către S. culmea Bis-

www.dacoromanica.ro

triţa, care desparte rîul Horezul de Bistriţa. Această culme se termină în dreptul com. Horezul.

Cocorul, *pîrîŭ*, în comuna rur. Strîmtul, pl. Văilor, judeţul Mehedinţi.

Cocorul, *vale*, în com. rur. Rucşoreni, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Cocorul, *vale*, în com. rur. Strîmtul, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Cocorul, *vălcea*, com. Spineni, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt.

Cocoruluĭ (Movila-), *movilă*, jud. Ilfov, pe teritoriul comuneĭ Obileşti-Vechĭ, plasa Negoeşti. Are o înălţime de vr'o 10 m.

Cocoruluĭ (Valea-), *vale*, jud. Ilfov, are o lungime de vr'o 400 m. Incepe de pe teritoriul comuneĭ Obileşti-Vechĭ, pl. Negoeşti, şi are o direcţie de la V. spre E. şi S.

Cocoş (Lacul-luĭ-), *lac*, în judeţul R.-Sărat, plasa Marginead.-s., com. Bobeasca; în partea de E. a eĭ.

Cocoşatuluĭ (Piscul-), *pisc*, pl. Jiul-d.-s., com. Floreşti, judeţul Dolj.

Cocoşei, *partea* de S. a *cătunuluĭ* Palanga, com. Buda-Palanga, pl. Cîmpul, jud. Prahova.

Cocoşelul, *loc izolat*, com. Podeni-Vechĭ, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Cocoşeşti, *sat*, face parte din com. rur. Strîmbeni-Blejoiul, pl. Tîrgşorul, jud. Prahova.

Cocoşul, *sat*, jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, cătun. comuneĭ Cornăţelul. Aci este ca la 5000 arĭĭ pădure. La Cocoş este un spital întreţinut de Eforia Spitalelor Civile.

Cocoşul, *mănăstire* de călugărĭ, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. urbane Isaccea.

Mănăstirea se află aşezată într'o pădure, în fundul uneĭ scobiturĭ a munţilor. Spre stînga se află o alee frumoasă de nucĭ de peste 500 m. lungime, ce conduce la mănăstire. La dreapta, spre mănăstire, se văd nişte săpăturĭ, şi printre dărîmăturĭ nişte cărămizĭ, hîrburĭ de oale, şi un chiup (vas de pămînt) mare. Mănăstirea este înconjurată cu un zid de piatră de rîŭ şi de stîncă nu tocmaĭ înalt. Clopotniţa însă are ca la 20 m. înălţime şi d'asupra bolţiĭ se vede următoarea inscripţie:

«Sub Domnia M. S. Regeluĭ Romînieĭ, Carol I, şi a soţieĭ sale, Regina Elisabeta, sub episcopatul Prea Sfîntuluĭ Episcop Iosif al Dunărĭĭ-de-Jos, s'a zidit această clopotniţă şi paraclis cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, prin stăruinţa şi cheltuiala soboruluĭ Sf. Mănăstirĭ Cocoş, în timpul stăriţieĭ prea cuviosieĭ sale Archim. Daicul, în anul al 23-lea al stăriţieĭ sale, în anul mîntuireĭ 1883».

Curtea mănăstireĭ e spaţioasă (cam de 5 pogoane), în mijlocul căreia se înalţă mănăstirea cea nouă, la dreapta şi în fund se văd chiliile călugărilor în număr de vre-o 50, la stînga se vede mica bisericuţă, cea vechie, iar lîngă picioarele clopotniţeĭ sunt 2 fragmente de piatră: unul, jumătate a uneĭ pietre drept-unghiulare, găsită în vale, lîngă puţ, n'are nicĭ o inscripţie; cea-l'altă jumătate acoperită cu litere, a fost dusă maĭ întîiŭ la Nicoliţel şi apoĭ în Bucureşti, sub Grigorie Ghica, pe la anul 1853; cel-l'alt fragment este restul uneĭ coloane dăruită de răposatul Désiré More de la Igliţa.

Biserica cea nouă, are d'asupra uşeĭ următoarea pisanie:

«Această Sf. şi Dumnezeiască biserică, s'a zidit în timpul stăriţieĭ prea cuviosieĭ sale Visarion archimandritul, începătorul acestuĭ sfînt locaş; iar cu chieltuiala dumisale Hagi Nicolae Ghişa Poenarul, s'a zidit această sfîntă biserică, în aniĭ de la Hristos, 1853».

Biserica e simplă, mare şi goală; în fund se găseşte corul, iar pereţiĭ sunt lipsiţĭ de orĭ-ce zugrăvelĭ saŭ sfinţĭ; icĭ şi colo se găsesc cîte-va icoane; catapeteazma, sfeşnicele împărăteştĭ, tronul episcopal, cadrele icoanelor dăruite, sunt singurul lux în această biserică; la intrare se află un mormînt, e acela al fundatoruluĭ săŭ, Visarion. Bisericuţa mică este maĭ mult o casă drept-unghiulară, prevăzută d'asupra cu o clopotniţă mică fără clopot, acoperită cu olane. Interiorul e împărţit în două: la stînga sunt 4 odăĭ micĭ, chiliile luĭ Visarion şi a celor 4 călugărĭ carĭ aŭ fondat mănăstirea aceasta la 1842, cu cheltuiala luĭ Ignatie Irodeanul, unul din ceĭ 3 călugărĭ; în dreapta este biserica, curată şi spoită cu var, pereţiĭ lipsiţĭ de sfinţĭ şi numaĭ cu cîte-va icoane; tîmpla e frumos sculptată. Alipită cu bisericuţa este o odăiţă, în care se păstrează craniile tutulor călugărilor morţĭ, şi printre carĭ se află şi acelea ale luĭ Visarion şi Nicolae Poenarul, fundatoriĭ eĭ. In clopotniţă se află 5 clopote de diferite mărimĭ şi chiliile călugărilor.

Urcînd Valea-Cocoşuluĭ (600 m. lungime), se află o cişmea în piatră, cu o apă rece şi cristalină. Pe piatră se vede săpată următoarea inscripţie:

www.dacoromanica.ro

«Anul de la Hristos 1867, August 15. Cu ajutorul luĭ Dumnezeŭ s'a făcut această cișmea de dumnealuĭ Theodor Moruian, pentru sfînta mănăstire Cocoș, cu hramul Sf. Troița, spre a luĭ pomenire».

Piatra are formă drept-unghiulară; semi-luna și soarele din josul crucеĭ, precum și iataganul de jos arată că s'a făcut în timpul dominațiuneĭ turcești. Numele de Cocoș vine de la vechea biserică dispărută, care avea d'asupra un cocoș, în amintirea cocoșuluĭ, care a amintit luĭ Petru, lepădarea sa de Isus Hristos. Maĭ înainte, mănăstirea a avut o însemnată avere; așa, prin daniile călugărilor carĭ intraseră într'însa și a altor persoane evlavioase, ea ajunsese să aibă 800 hect. pădurĭ, 416 hect. pămînt cultivabil, herghelii de caĭ, turme de oĭ, boĭ, capre, etc. Statul i-a intentat proces și starițul de-atuncĭ, păr. Cornilă Săbăreanu, n'a apărat bine interesele mănăstireĭ, așa că statul cîștigînd, a confiscat averile mănăstireĭ, lăsîndu-ĭ 100 hec. pămînt cultivabil, din carĭ 20 hectare viile de la Urloiul, de lîngă mănăstire, două morĭ, una în valea Lozora (comuna Meidan-Chioi), și alta pe valea Pîrlita (com. Balabancea).

In timpul de față sunt în mănăstire 46 monahĭ întreținuțĭ de Ministerul Cultelor, din 1893, de cînd aŭ trecut la stat. La mănăstirea Cocoșul se află o condică vechie a mănăstireĭ, începută în 1835, cu titlul de: Venirea părinților carĭ aŭ fundat acest sfînt locaș, cu hramul Sf. Treime, și urmașiĭ, pănă în vremea de acum». In 1835 aŭ venit: Visarion archimandritul, fundatorul mănăstireĭ; el era de origine din Ardeal (ținutul Făgărașuluĭ); a fost la Sf. Munte și de aci a venit însoțit cu doĭ ucenicĭ, Gherontie și Isaia, a cumpărat de la o cadînă, tarla-ua (bucata de pămînt) de aci, și maĭ tîrziŭ a pus fundamentele vecheĭ biserice (1842), care există și azĭ. Maĭ în urmă cu cîțĭ-va anĭ, vine de se călugărește aci și Nicolae Hagi Ghișa Poenarul (din satul Poiana, Transilvania), aducînd cu el 15 miĭ galbenĭ, 500 oĭ, 15 caĭ, și cu carĭ banĭ a făcut în 1853 noua biserică. Legenda spune că vechea biserică, ce acum nu maĭ există, ar fi fost fundată de cîțĭ-va din ceĭ 70 apostolĭ sub conducerea luĭ Antipa, carĭ aĭ fugit de persecuțiunile din Constantinopole. La stînga de mănăstire, se făcea în vremurĭ, la 15 August, un fel de iarmaroc, din care beneficia mult mănăstirea.

Cocoșul, *movilă*, în com. și căt. Smeeni, jud. Buzăŭ, pe pămîntul locuitorilor.

Cocoșul, *baltă*, în cercul comuneĭ Frînceștĭ, plasa Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Cocoșul, *braț* (prival), în plasa Borcea, în insula Balta, com. Șocariciul, jud. Ialomița.

Cocoșul, *pisc*, la V. comuneĭ Zăvideni, plasa Oltul-d.-s., județul Vîlcea.

Cocoșul (Moara-Mănăstireĭ-), *locuință izolată*, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rurale Balabancea, (și pe acela al cătunuluĭ săŭ Taița). Este o moară ce aparține mănăstireĭ Cocoșul, așezată pe valea Pîrlita, maĭ jos puțin de unirea eĭ cu valea Pîrlita-Mică; la 6 kil. spre S. de mănăstirea Cocoșuluĭ.

Cocoșuluĭ (Dealul-), *deal*, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ urbane Isaccea, se desface din ramurile estice ale dealuluĭ Cadiul, se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la V. spre E., brăzdînd partea nordică a plășeĭ și pe cea vestică a comuneĭ. Se întinde printre văile Acic-Tepe și Capaclia; la poalele sudice se află situată mănăstirea Cocoșul, de la care și-a luat și numele. Are o înălțime de 148 m. și e punct trigonometric de observație de ordinul al 3-lea, fiind acoperit în parte cu pădurĭ și în parte cu pășunĭ. Pe la poalele luĭ merge drumul comunal Isaccea-Balabancea.

Cocoșuluĭ (Izvorul-), *izvor*, curge din muntele Plaiul Chiojduluĭ, com. Star-Chiojdul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova, ia direcția dela S.-V. către N.-E. și se varsă în gîrla Siriașul, tot în raionul com. Star-Chiojdul.

Cocoșuluĭ (Piscul-), *munte*, în jud. Buzăŭ, com. Chiojdul-din-Bîsca, ramificație din muntele Stevia, care se întinde între Valea-Cocoșuluĭ și Valea-Popiĭ.

Cocoșuluĭ (Poiana-), *poiană*, com. Teișani, plasa Teleajenul, jud. Prahova.

Cocoșuluĭ (Valea-), *izvor*, în jud. Buzău, com. Chiojdul, începe din muntele Stevia și dă în pîrîul Siriul.

Cocoșuluĭ (Valea-), *vale*, puțin însemnată, în jud. Tulcea, plasa Isaccea, pe teritoriul comuneĭ urbane Isaccea. Se desface din poalele nordice ale dealuluĭ Breazul, se îndreaptă spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd

www.dacoromanica.ro

partea nordică a plăşeĭ şi pe cea sudică a comuneĭ. Curge chiar pe lîngă mănăstirea Cocoşul, de la care şi-a luat şi numele, după un curs de 3 kil. se împreună cu o altă vale, spre a forma împreună valea Capaclia, ce se varsă în balta Capaclia.

Cocota, *iaz*, jud. Dorohoiŭ, în suprafaţă de $3^1/_2$ hect., pe moşia Slobozia, com. Buda, pl. Herţa.

Cocoţaţi, *cătun*, jud. Brăila, pendinte de comuna Slujitori-Albotești, pl. Călmăţuiului, situat la S. de com., 5 kil. depărtare. Populaţia-ĭ se urcă la 227 suflete, 48 familiĭ, având 30 contribuabilĭ.

Vite cornute 328 (boĭ 113, vacĭ 65, taurĭ 12 şi viţeĭ 28); caĭ 102, oĭ 1026 şi rîmătorĭ 93.

Cocovinca, *vale*, în pl. Borcea, jud. Ialomiţa, se întinde spre N. de Valea-Căpitanuluĭ, până lîngă satul Lupşani.

Cocul-Popeşti, *com. rur.*, pe apa Cotmeana, jud. Argeş, plasa Piteşti, la 18 kil. de com. rur. Băscovul-Fleştiĭ (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 9 kil. de Piteşti. Se compune din următoarele 6 sate: Dealul-Bisericeĭ, Dealul-Bouluĭ, Dealul-Focaleteseĭ, Negulești, Popești şi Valea-Cocul. Are o populaţie de 226 familiĭ, ci 911 locuitorĭ, din carĭ 10 Ţiganĭ, carĭ locuesc în 114 case. In comună sunt două bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 2 paracliseri; e o şcoală. Budgetul comuneĭ pe 1882—83 a fost de 1245 leĭ la venitură şi de 1224 leĭ la cheltueli. După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 157 contribuabilĭ şi are un budget de 2229 leĭ la venitură şi de 1445 leĭ la cheltueli.

Numărul vitelor din această comună a fost, în anul 1887, de 388 vite marĭ (364 boĭ şi vacĭ, 24 caĭ) şi 1018 vite mărunte; 699 oĭ, 17 capre şi 32 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ sunt moşneni, şi după o tradiţie păstrată între dînşiĭ, aŭ avut o luptă mare pe la începutul veaculuĭ cu soldaţiĭ turcĭ, în care luptă, Romîniĭ aŭ rămas victorioşĭ.

Coculeţi, *cătun* (tîrlă), în plasa Cîmpuluĭ, com. Armăşeşti, jud. Ialomiţa.

Codăeşti, *com. rur.*, în centrul şi spre E. plăşeĭ Mijlocul, judeţul Vasluiŭ, la distanţă de 28 kil. de la oraşul Vasluiŭ. E formată din tîrguşorul şi satul Codăeşti şi Şerboteşti, pe o întindere de 3375 hect., din carĭ: 67 hect. pădure şi 2649 hect. loc de cultură, fînaţ, imaş ale proprietăţeĭ, iar 649 hect. sunt ale locuitorilor; sunt 2 hect. vie; cu o populaţie de 426 familiĭ, saŭ 1772 suflete, din carĭ 515 suflete Evreĭ.

In comună sunt două bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; două şcolĭ, două morĭ, una cu aburĭ şi una de apă, 1 iaz şi 18 cîrciumĭ. Comerţul se face de 30 Romînĭ şi 53 străinĭ.

Budgetul comuneĭ e de 15800 leĭ la venitură şi de 15598 leĭ, 6 banĭ la cheltueli. Statul încasează 1842 leĭ, de la 307 contribuabilĭ.

Numărul vitelor e de: 878 vite marĭ cornute, 2300 oĭ, 18 capre, 98 caĭ şi 195 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 73 pluguri, 24 căruţe cu caĭ, precum şi 326 stupĭ cu albine.

Codăeşti, *tîrguşor*, în pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, distanţă aproape jumătate între Vasluiŭ şi Iaşi, aşezat pe un platoŭ la poalele dealuluĭ Piatra, în depărtare de 3 kil. de şoseaua naţională Iaşi—Vasluiŭ spre dreapta, pe o suprafaţă de 1996 hect., din carĭ 1583 hect. cu 42 hect. pădure ale proprietăţeĭ, iar 321 hect. ale locuitorilor şi cu o populaţiune de 154 fam., având 177 suflete Romînĭ, 515 Evreĭ şi 6 Armenĭ.

Are: o şcoală, înfiinţată în anul 1865, cu un local model zidit de comună şi frecuentată de 85 elevĭ; o biserică fundată la anul 1857, de d. V. Ghica, fostul proprietar al moşieĭ Codăeşti, cu 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o moară de aburĭ; 1 iaz şi 16 cîrciume.

Tîrguşorul Codăeşti este reşedinţa comuneĭ şi a plăşeĭ Mijlocul-Crasna, pe lîngă carĭ autorităţĭ, maĭ este o judecătorie de ocol, o cazarmă de dorobanţĭ şi un oficiŭ telegrafo-poştal. Este la distanţă de 31 kil. de Vasluiŭ.

Locuitoriĭ se ocupă în cea maĭ mare parte cu comerciul, prin schimbul materiilor confecţionate cu acele brute, produs al locuitorilor de prin satele învecinate. Se fac iarmaroace septămînale pentru desfacerea vitelor.

Tîrguşorul Codăeşti, a devenit proprietatea comuneĭ, fiind rescumpărat de ea, în anul 1882.

In marginea de S. a tîrguşoruluĭ se află casele proprietăţeĭ.

Numărul vitelor e de 535 vite marĭ cornute, 1100 oĭ, 16 capre, 51 caĭ şi 120 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 43 pluguri, 13 care cu boĭ, 5 pluguri şi 78 căruţe cu caĭ, precum şi 186 stupĭ.

Codăeşti, *sat*, din com. Codăeşti, pl. Mijlocul, jud. Vasluiu,

www.dacoromanica.ro

compusă din treĭ mahalale ale tîrgușoruluĭ Codăești; două se află în partea de S. a comuneĭ așezate pe văile Vidrișoaia și Mazilului, printre carĭ curge pîrîul cu asemenea numire și una în partea de E. a comuneĭ, așezată pe un șes întins, pe lîngă care curge pîrîul Dobrovățuluĭ. Are o populație de 177 fam., saŭ 765 sufletc, cu 54 Țiganĭ.

Numărul vitelor e de 670 vite marĭ cornute, 80 caĭ și 1572 oĭ.

Codeiul, *deal*, jud. Bacăŭ, plasa Trotușul, de pe teritoriul comuneĭ Tîrgul-Ocna, acoperit cu viĭ și livezĭ de arborĭ fructiferĭ.

Codescul, *lac*, în pl. Ialomița-Balta, insula Balta, com. Fetești, jud. Ialomița.

Codeșelul, *vale*, jud. Muscel, se varsă în rîul Argeșelul, pe teritoriul comuneĭ Davidești, din care izvorește.

Codița-Roșie, *deal*, în com. rur. Văgiulești, pl. Văile, jud. Mehedinți.

Codoaia, *lac*, în pl. Borcea, insula Balta, com. Cocargea, jud. Ialomița.

Codoasa, *pădure*, în pl. Ialomița-Balta, com. Sudiți, jud. Ialomița, formează cu pădurea Sărindăreanca un trup de 90 hect., avînd esențe de stejar și ulm.

Codoiul, *trecătoare*, pe coasta rîuluĭ Ialomița, în pl. Cîmpuluĭ, com. Speteni, jud. Ialomița.

Codreanca, *movilă*, în comuna Stîlpul-Monteorul, jud. Buzăŭ.

Codreanul, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., al comuneĭ Bîrsănești, situat între satele Brătești și Bîrsănești.

Codreanuluĭ (Valea-), *vale*, jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, pe teritoriul com. Mănăstirea-Cașinuluĭ.

Codreasa, *loc arabil*, în raionul com. Găiceana, jud. Tecuciŭ, spre E. de satul Huțul.

Codreni, *sat*, numit din vechime Ciorbeni, pe moșia cu asemenea numire, com. Mileanca, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ, cu 50 fam., 192 sufl. Așezările sătenilor sunt proaste și numaĭ unele cu micĭ grădinĭ; iar proprietarul moșieĭ are casă mică de vălătucĭ. Proprietatea este a d-neĭ Smaranda Cimara, născută Balș. Calitatea pămîntuluĭ este bună în totalitate pentru agricultură și viticultură. Sătenii împroprietăriți aŭ 7100 hect., 40 ariĭ pămînt, iar proprietarul 2010 hect., 75 ariĭ. Iazurĭ sunt 7, între care maĭ mare este acel numit Zama, de 10 hect., cu peștĭ.

Drumurĭ: acel de la Rădăuți-Bivolĭ, către Mihăileni-Dorohoiŭ și acel de la Dărăbani, către Puțureni la Ștefănești.

Se învecinește cu: Puțureni, Bivoli, Dărăbani, Mileanca și Drăgușeni.

Codreni, *sat*, jud. Ilfov, face parte din com. rur. Preasna-Nouă, pl. Negoești. Este situat la V. de Preasna-Nouă, pe malul drept al văeĭ Mostiștea. Are o poziție plăcută, coprins între două dealurĭ spre N. Se întinde pe o suprafață de 1182 hect., din carĭ cultivă prin arendașiĭ săĭ 890 hect. (35 sterpe, 75 izlaz, 40 pădure). Locuitoriĭ aŭ 142 hect., pe carĭ le cultivă, rezervînd 15 hect. pentru izlaz și 6 cultura viteĭ.

Populația luĭ e de 260 loc. In raionul satuluĭ e un eleșteŭ.

Are o biserică, cu hramul Schimbarea-la-Față, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 183 și al celor micĭ de 467.

Codreni, fostă *mănăstire*, lîngă cătunul Codreni, pl. Negoești, jud. Ilfov.

Codreni, *moșie* a statuluĭ, jud. Ilfov, arendată pe periodul 1889—1894, cu 30000 leĭ anual. Această moșie aparținea jumătate mănăstireĭ Bradul și jumătate schituluĭ Codreni. Trupul Codreni s'a vîndut și s'a scăzut din arendă 6742 leĭ anual.

Codreni, saŭ Bonciul, *pădure* a statuluĭ, jud. Ilfov, în întindere de 75 hect., pendinte de com. Preasna-Nouă, plasa Negoești.

Codrescul, *iaz*, pe teritoriul satuluĭ Holm, com. Păușești, pl. Cîrligătura, jud. Iași.

Codrești, *sat*, cu 75 locuitorĭ, județul Argeș, pl. Oltul, face parte din com. rur. Drăguțești-Săpunari.

Codrești, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., cătun com. Ciorăști. Și-a luat numele de la moșia Codrești. Este așezat în partea de V. a comuneĭ, pe malul drept al rîuluĭ R.-Sărat, la 2 kil. spre S.-V. de cătunul de reședință Ciorăști. Are o întindere de 21 hect., cu o populație de 78 familiĭ, saŭ 326 suflete, din carĭ 124 contribuabilĭ. Știŭ carte 15 persoane.

Codrești, *mahala*, face parte din com. rur. Turcești, pl. Olteț-

www.dacoromanica.ro

d.-s., jud. Vîlcea. Cade la V. comuneĭ şi este udată de rîul Tîrîia, Valea-Seacă şi Pîrîul-Poduluĭ. La N.-V. este brăzdată de dealul Codreşti şi la S.-E. are locurĭ arabile şi de fînețe.

Aci e o biserică.

Codreşti, *lac,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., com. Ciorăşti, căt. Codreşti, format de pîrîul Codreşti, produce peşte caracudă ce se consumă de locuitorĭ.

Codreşti, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., com. Ciorăşti, se formează pe teritoriul comuneĭ, udă cătunul Codreşti şi se varsă în R.-Sărat, lîngă acest cătun.

Codreşti, *siliştе,* a satuluĭ Valea-Seacă, pl. Trotuşul, com. Bogdana.

Codreţul, *loc* de arătură, com. Talpa, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu.

Codrişorul, *deal,* al com. Runcul, plaiul Vulcanul, jud. Gorj. E situat spre E. de comună. Pe acest deal sunt viile locuitorilor.

Codroviţa. Vezĭ Lunca, sat, comuna Zlătunoaia, pl. Miletinul, jud. Botoşani.

Codrul, *plasă,* în partea de S. a judeţuluĭ şi oraşuluĭ Iaşi, aşezată pe şirul dealurilor ce se prelungeşte de la N.-V. spre S.-E., pe partea dreaptă a rîuluĭ Bahluiul, formînd linia de hotar între judeţul Vasluiŭ.

Se mărgineşte la N. cu oraşul Iaşi, de care se desparte prin pîrîul Nicolina şi cu plasa Braniştea prin rîul Bahluiul; la E. tot cu pl. Braniştea, despărţită prin apa Jijieĭ; la V. cu pl. Stavnicul prin o linie dreaptă de hotar şi la S. cu jud. Vasluiŭ şi Fălciŭ.

Teritoriul plăşeĭ are forma uneĭ semi-lune; i s'a dat numele de Codru, pentru că avea din vechime codri nestrăbătuţi, prin care trecea drumul ce lega oraşul Iaşi cu ţara de jos.

Ea este formată din comunele:

1. *Galata,* cu satele: Galata (tîrguşor), Hlincea, Valea-Adîncă, Vişan, Horpaz, Lunca-Cetăţueĭ şi Zanea, în partea de N.-V. a plăşeĭ.

2. *Ciurea,* cu satele: Ciurea, Piciorul-Lupuluĭ, Curăturile, Slobozia, Poiana-cu-Cetatea, Lunca-Bîrnoveĭ, Todirel şi Cercul, în partea de S.-V. a plăşeĭ.

3. *Buciumi,* cu satele: Buciumi, Păun, Bîrnova cu Pietrăria, Socola (tîrguşor) şi Vlădiceni, în centrul plăşeĭ.

4. *Tomeşti,* cu satele: Tomeşti, Goroni, Chicirea şi Osoiul, la N.-E. plăşeĭ.

5. *Poeni,* cu satele: Poeni (tîrguşor), Comarna-de-Jos şi Comarna-de-Sus, în partea de S.-E. a plăşeĭ.

Intinderea plăşeĭ este de 29425 hect.

Calitatea soluluĭ este favorabilă pentru orĭ-ce soiŭ de cultură.

Dealurile ce se prelungesc în această plasă, pe toată întinderea eĭ, nu sunt de cît continuarea ramurilor Dealuluĭ-Mare care trece din plăşile Cîrligătura şi Stavnicul şi sub numirea de Bordea şi Răpedea, încinge maĭ cu seamă toată partea de S., formînd: piscurĭ, culmĭ, podişe şi văĭ cu diferite numirĭ, şi anume: Bordea, Piscul-Bordea, Pietrăria, Păun, Şanta, Hlincea, Cetăţuea, Galata, Riga, Nucul, Ezereni, Poiana-Cailor, Pripoarele, Mesteacănul, Coloneaţa, Palanca, Cazacul, Perjul, Todirel, Popa-Vasile, Lopeţi, Şapte-Teĭ, Lunca, Vodă, Prisecile, Niţelea, Oiţa, Stejărușul, Rîsetele, Răcea, Ciurbeşti, Vărăticelul, Piciorul-Bordea, Boiştea, Cincişoara, Chicirea, Plochi, Propitura, Stoianul, Curagăul, Musteaţă, Podişul, Blănariul, Pisculuĭ-Miron, Opinceĭ, Murgul, Parmuva, Doamneĭ şi Isac.

Dintre rîurile marĭ: Bahluiul udă marginea despre N.-E. a plăşeĭ, începînd de la oraşul Iaşi, pănă la vărsarea luĭ în Jijia şi apoĭ rîul Jijia, pănă în marginea plăşeĭ Braniştea, între satele Costuleni şi Comarna; iar dintre pîraie sunt: Nicolina, Galata, Zanea, Valea-Adîncă, Horpaz, Doĭ-Perĭ, Vişanul, Repedea, Vămăşoaia, Vlădiceni, Ţiganul, Vasluețul, Bolovanul, Oiţa, Roşa, Stoianul, Musteaţa, Curagăul, Propitura, Podişul-Şărpoaia, Humuleţul, Tătarca, Efrimoaia, Ruptureĭ şi Chicirea.

Prin mijlocul plăşeĭ, începînd din marginea oraşuluĭ Iaşi, trece spre S. şoseaua naţională pănă în marginea jud. Vasluiŭ, dincolo de Poeni; — apoĭ atinge marginea despre N.-E., calea ferată Iaşi-Ungheni.

In partea despre V., trece şoseaua judeţeană, începînd din marginea oraşuluĭ, prin comunele: Galata, Ciurea şi Mogoşeşti, pănă în marginea judeţuluĭ Vasluiŭ spre S.

La N.-V. plăşeĭ, prin com. Galata, trece şoseaua judeţeană, Iaşi-Roman.

Afară de aceste înlesnirĭ de comunicaţie, maĭ sunt diferite drumurĭ vecinale şi comunale ce leagă satele şi comunele, după trebuinţele localităţilor.

Din 29425 hect. din întinderea plăşeĭ Codrul, 3757 hect. este pămînt cultivabil, pentru cereale; 2240 hect. pentru cul-

www.dacoromanica.ro

tura viilor; 7816 hect. pămînt, acoperit cu păduri, din cari: 5484 hect. sunt proprietate particulară, şi 2332 hect. ale statuluĭ; iar 15612 hect. pămînt cuprins de imaşe, fînaţe, ape, livezi şi locuri pentru aşezarea satelor.

Pămîntul produce tot soiul de cereale, dar cultura cartofilor e cea mai răspîndită, mai cu seamă în com. Poeni, proprietatea M. S. Regeluĭ Carol I.

Plasa aceasta este mai mult o podgorie întinsă, care produce vinuri de diferite calităţi şi în abundenţă; între localităţile recunoscute se înseamnă: Nebuna, Vişanul, Socola, Galata şi Valea-Adîncă.

Sunt livezi întinse, cu pomi fructiferi, cari produc poame bune şi frumoase.

Pădurile se exploatează pentru lemne de foc şi diferite trebuinţi.

Din dealuri se scoate piatră pentru şosele, zidiri şi var. Dealurile: Repedea, Păunul şi Pătrăria sunt renumite pentru carierele de piatră.

Numărul vitelor ce se cresc în plasa Codrul este de 13030 capete, din cari: 7531 vite mari cornute, 2371 oi, 244 capre, 1051 cai şi 1833 rîmători.

Industria casnică se menţine în unele localităţi; industria mare e reprezentată prin două mori, una de aburi şi una de apă; o fabrică de crohmoală, două de lumînări, două de săpun şi o şcoală de butnărie şi rotărie.

In această plasă se află o populaţie de 2256 familii, saŭ 10369 suflete, din cari: 5333 bărbaţi şi 5036 femei; dintre aceştia: 9936 sunt Romîni, 299 Izraeliţi, 52 Germani, 31 Italieni, 19 Polonezi, 12 Francezi, 9 Unguri, 6 Bulgari şi 5 Greci.

Romînii se ocupă cu lucrarea pămîntuluĭ, creşterea vitelor, cultura viilor şi a livezilor, cu cărăuşia şi pietrăria. Străinii sunt parte posesori de moşii, parte în serviciŭ pe la proprietăţi.

Această plasă este administrată de un sub prefect, cu reşedinţa în tîrguşorul Socola, com. Buciumi; avînd sub jurisdicţiunea sa 5 comune, cu 23 sate şi 3 tîrguşoare.

Pentru pricinile de judecăţi dintre locuitori, pe lîngă judecătoriile comunale, se află şi o judecătorie de Ocol în com. Buciumi.

Numărul bisericilor ortodoxe este de 22, deservite de 27 preoţi, 2 diaconi, 23 cîntăreţi şi 13 eclesiarhi.

Numărul şcoalelor e de 11, cu 12 învăţători şi 1 învăţătoare, iar populaţia scolară e de 300 elevi şi 133 eleve.

Codrul. V. satul Lunca, comuna Drăguşeni, jud. Suceava.

Codrul, *curea de moşie,* judeţul Dolj, pl. Balta, com. Măceşul-d.-j., cu care se limitează comuna în partea de E.

Codrul, care împreună cu Dumbrava şi Sbîrul, formează *pădurea* de pe moşia şi com. Gremeşti, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ, în suprafaţă de 215 hect., pădure bătrînă şi tînără.

Codrul-Cucului, *deal,* la N. de satul Lihacea, jud. Tecuciŭ. Se întinde în direcţie V.-E. pănă la hotarul satuluĭ Sîrbi, formînd hotarul între satul Sîrbi şi Lihacea.

Codrul-Cucului, *pădure,* la E. de satul Măldăreşti, com. Neguleşti, jud. Tecuciu.

Codrul-de-Jos. Vezi Codrul-d.-s., jud. Vasluiŭ.

Codrul-de-Sus, *deal,* jud. Vasluiŭ, începe de la N. com. Mircesti, din dealul Tufeştilor, se lasă spre S., formînd limita de V. a satuluĭ Mircesti, iar în dreptul luĭ, dealul ia numirea de Codrul-d.-j., în marginea de S. a comuneĭ se împreună cu dealul şi platoul satuluĭ Şurăneşti.

Codrul-de-Sus (Valea-Siliştei), *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, com. Bălileşti, pl. Rîurile, jud. Muscel, în întindere de 500 hect., compusă din stejar, fag, carpen şi mesteacăn.

Codrul-Mănăstirei, *deal,* în judeţul Suceava, com. Dolhasca; e acoperit de pădure bătrînă de fag.

Codrul-Neguluĭ, *deal,* în com. Mastacău, plasa Bistriţa, jud. Neamţul. E situat în prelungirea dealuluĭ Ciungi, spre hotarul com. Calul-Iapa.

Codrul-Olteţul, *loc izolat,* în comuna Bălceşti, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea.

Codrul-Racoveĭ, *pădure,* în partea de V. a satuluĭ Puşcaşi, comuna Rădiul, pl. Stemnicul, judeţul Vasluiŭ. Se întinde de la N.-E. spre S.-V. pe marginea satuluĭ, de d'a dreapta pîrîuluĭ Racova, formînd o linie în semicerc.

Codrul-Sîrbilor, *pădure,* pe teritoriul comuneĭ Ţifeşti, pl. Gîrlele, jud. Putna, în întindere de 51 hect., proprietatea d-luĭ Nic. Chir. Săveanu.

Codruluĭ (Movila-), *movilă,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe te-

www.dacoromanica.ro

ritoriul comuneĭ rurale Luncaviţa (şi anume pe acela al cătunuluĭ de reşedinţă), situată în partea N.-V. a plăşeĭ şi în cea de mijloc a comuneĭ, la 500 m. spre S.-V. de satul Luncaviţa. S'a numit aşa fiind-că era la marginea unuĭ intins codru (pădure de fagĭ), azĭ redus la tufăriş. Are o înălţime de 41 m., punct strategic, dominînd asupra satuluĭ Luncaviţa, a rîuluĭ Luncaviţa şi a şoseleĭ judeţene Măcin-Tulcea, ce trece pe la poalele eĭ. Este artificială şi e acoperită cu verdeaţă.

Codruluĭ (Valea-), *vale,* în jud. Tulcea, plasa Isaccea, pe teritoriul comuneĭ Luncaviţa şi pe al cătunuluĭ de reşedinţă. Şi-a luat numele de la împrejurarea că străbatea un întins codru de fagĭ, azĭ cu totul exploatat. Se deschide din dealul Pietrosul, se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi pe cea sudică a comuneĭ. Cursul său îl face maĭ întîiu prin păduriĭ şi prin tufărişurĭ. Formează cu Valea-Stupineĭ, lacul numit Balta-Satuluĭ, şi după 4 kil. se deschide în valea Puţul-Popeĭ, nu departe de satul Luncaviţa.

Coeni, *com. rur.,* pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea. Este situată pe pîrîul Silea, la 51 kil. de Rîmnicul-Vîlceĭ, capitala judeţuluĭ.

Vatra satuluĭ are 105 hect., iar teritoriul întregeĭ com. este de 400 hect.

Are o populaţiune de 868 loc. (520 bărbaţĭ şi 348 femeĭ), în care intră şi 5 familiĭ de Ţigani; sunt 295 capĭ de familie; 222 contribuabilĭ.

In comună e o biserică vechie, care s'a reparat la 1846; sunt 330 case.

Sunt 918 vite marĭ şi micĭ. Pămîntul comuneĭ e moştenesc.

Comuna e brăzdată de dealurile: Oiĭ, Negrăĭ, Negrăiţa, Peşteana şi Scundul, şi udată de văile: Olteanca, Negrăiţa şi Peşteanca. Veniturile se urcă la 2005 leĭ anual şi chelt. la 1201.

Coeni, (Cueni), *sat,* face parte din com. rur. Izvoarele, pl. Olteniţa, jud. Ilfov. Este situat la E. de cătunul Izvoarele, pe malul drept al rîuluĭ Argeş. Aci Valea-Rachiereĭ se varsă în rîul Argeşul. D'aci şi pănă la extremitatea judeţuluĭ despre jud. Vlaşca, locul e smîrcos.

Se întinde pe o suprafaţă de 2058 hect., cu o populaţie de 486 locuitorĭ.

D-na Elena Ştefănescu şi d-nul H. Vasile aŭ 1750 hect. şi locuitoriĭ 308 hect.

Proprietariĭ cultivă 950 hect. (380 sterpe, 175 izlaz, 25 vie şi 250 pădure). Locuitoriĭ cultivă 278 hect. (15 sterpe şi 15 vie). Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 264 şi al celor micĭ de 419.

Are o biserică, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 14 elevĭ, 6 eleve, cu întreţinerea căreia judeţul şi comuna cheltuesc anual 1500 leĭ.

Coeni, *deal,* în raionul com. Coeni, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 32 hect. 50 ariĭ vie.

Coeni, *moşie* a statuluĭ. (Vezĭ Gostinari, moşie, jud. Ilfov).

Cofa, *pădure,* jud. Bacău, plasa Tazlăul-d.-j., com. Bîrsăneşti.

Cogălniceanu, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Cuza-Vodă, pe malul stîng al rîuluĭ Siret, spre N. de satul Cuza-Vodă şi la o depărtare de 2 kil. 230 metri de el. Este aşezat într'o poziţiune joasă, pe un teren mlăştinos. Are 79 capete de familiĭ, saŭ 327 suflete, din care 60 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 27 persoane. Locuesc în 86 case.

Sunt 215 capete vite marĭ.

Acest sat s'a înfiinţat în 1878, prin împroprietărirea noilor însurăţeĭ şi s'a numit ast-fel după cunoscutul bărbat politic M. Cogălniceanu.

Cogea-Ali, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Constanţa, cătunul comuneĭ Cicrîcci. E situat în partea răsăriteană a plăşeĭ şi cea meridională a comuneĭ, la 6 kil. spre S. de cătunul de reşedinţă, Cicrîcci, pe valea Cogea-Ali, la un kil. spre N. de lacul Sîrt-Ghiol. Este închis la V. de dealul Tepe-Bair cu vîrfurile luĭ: Movila-Imbinată (83 metri) şi Islam-Iuc (90 metri); la S. de dealul Cogea-Ali şi la N.-E. de dealul Mamaia, cu vîrful său Mamaia (34 metri). Suprafaţa sa este de 2230 hect., din carĭ 214 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ, cu 87 case, şi de grădinĭ. Populaţiunea sa este de 112 familiĭ, cu 546 suflete, ocupîndu-se maĭ ales cu negoţul de peştĭ, pe care îĭ pescuesc din lacul Sîrt-Ghiol. Locuitoriĭ sunt Romînĭ, Bulgarĭ, Austriacĭ, şi Turcĭ; aceştia din urmă în mai mare număr. Şoseaua judeţeană Mangalia-Constanţa trece prin apropierea şi pe la V. satuluĭ; drumurĭ comunale pleacă la Mamaia, la Canara, la Cicrîcci şi la Cara-Coium.

Cogea-Cara-Bair, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe terito-

www.dacoromanica.ro

riul com. rur. Nalbant, şi pe acela al cătunului său Trestenic. Se desface din Dealul-Ciliculuĭ; se întinde spre miază-zi, avînd o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de N. a plăşeĭ şi cea de N.-V. a comuneĭ. Se întinde de-alungul Văiĭ-Cărbunarilor (Izvorul Teliţa). La poalele sale sudice, spre malurile Văiĭ-Cărbunarilor, se află situat satul Trestenic. Pe la poalele sale estice, merge drumul comunal Cilicul-Trestenic. Are 240 m. înălţime. E acoperit cu păduri în bună parte, cu tufărişuri şi păşuni.

Cogeasca-Nouă, *sat,* în partea de N. a com. Cucuteni, pl. Stavnicul, jud. Iaşi. E situat pe un podiş de deal, pe sub coasta căruia curge rîul Bahluiul. Se află la jumătatea drumuluĭ dintre Iaşi şi Podul-Iloaeĭ. Face parte din moşia Cucuteni. Are o populaţie de 57 familiĭ, saŭ 251 suflete. Prin el trece şoseaua naţională şi calea ferată. Are o mică staţie numită Cucuteni. Acest sat s'a înfiinţat la 1825, de către Domniţa Hangerliu, cu locuitorĭ Ruşĭ, aduşĭ din Bucovina. Pentru aceasta, satul se maĭ numeşte La-Ruşĭ. Numărul vitelor e de 855 capete, din carĭ: 248 vite marĭ cornute, 258 oĭ, 41 caĭ şi 108 rîmătorĭ.

Cogeasca-Vechie, *sat,* în partea de N.-V. a com. Cucuteni, plasa Stavnicul, jud. Iaşi. E situat pe coasta dealuluĭ cu acelaşĭ nume. Are o populaţie de 93 familiĭ saŭ 422 suflete; o biserică zidită la 1864, deservită de un preot şi un dascăl; o şcoală întreţinută de comună, înfiinţată în anul 1886 şi frecuentată de 29 elevĭ.

Numărul vitelor e de 1185 capete, din carĭ: 304 vite marĭ cornute, 678 oĭ, 51 caĭ şi 152 rîmătorĭ.

In această localitate, în timpul luĭ Dumitraşco-Cantemir-Vodă, pe la 7219, după cum găsim în «Letopiseţul», tom. III, aŭ staţionat «o vară cîte-va steagurĭ: Leşĭ, Lipcanĭ, Cazacĭ şi Svezĭ, carĭ aveaŭ firman de la Impărăţie pentru a sta în ţară, în protiva Mosculuĭ».

Cogelac, *com. rur.,* din judeţul Tulcea, plasa Istrul, situată în partea de S. a judeţuluĭ, la 78 kil. spre S. de oraşul Tulcea capitala judeţuluĭ, şi în partea sudică a plăşeĭ, a căreĭ reşedinţă este.

Numele săŭ este tătăresc şi vine, probabil, de la numele propriŭ Gogiĭ, ce-l purtaŭ Tătariĭ carĭ aŭ fundat satul acum 100 anĭ; de aci Gogielacul, şi în urmă Cogelacul.

Hotarul amănunţit al comuneĭ este următorul: Plecînd de la poalele movileĭ Joc, situată pe o înălţime a dealuluĭ Rîmnicul-Bair, se îndreaptă spre S., pe muchea dealuluĭ Rîmnicul-Bair; taie dealul Iaram-Iuc, de unde o ia spre S.-V., pe lîngă drumul Inan-Ceşure-Tocsof, pănă aproape de Cîşla-luĭ-Ţiţeĭ; de aci se dirige spre S., trece prin vîrful Buiuc-Cogelac-Tepe, şi ajunge în hotarul judeţuluĭ; se îndreaptă spre S.-E., urmînd acest hotar, taie văile Ali-Culac-Dere şi Alciac-Dere, de unde se ridică spre N.-E., paralel cu şoseaua naţională Tulcea-Constanţa, pănă pe muchia dealuluĭ Cascalîc-Bair; urmează apoĭ această muchie spre S.-E. şi, de la un vîrf al săŭ (de 115 m.) se dirige spre N., străbate pîrîul Duimgi, printre satele Tariverdi şi Duimgi, dă în şoseaua naţională Constanţa-Tulcea, de unde o ia puţin spre N.-V., apoĭ spre N.-E., pe lîngă drumul Tariverdi-Potur, taie dealul Haidîn, pănă în dreptul satuluĭ Sariient, de unde, spre V., pe la poalele dealuluĭ Haidîn, taie valea Hagi-Avat şi ajunge iarăşĭ în vîrful de unde am plecat. Forma generală a hotaruluĭ e aceea a unuĭ trapez neregulat, a căruĭ lungime este de 50 kil. Intinderea sa e de 13200 hect.

Marginile comuneĭ sunt următoarele: La N. se învecineşte cu comunele Beidant şi Potur; la E. cu comunele Casap-Chioi şi Cara-Nasuf; la V. cu comuna Tocsof; la S. cu judeţul Constanţa.

Comuna face parte din regiunea dealurilor, maĭ mult de cît din a şesurilor. La N.-V. avem dealurile: Rîmnicul-Bair (186 m.), dealul Iarîm-Iuc (206 m.) şi dealul Inan-Bair (184 m., acoperite cu tufărişurĭ şi semănăturĭ); la N. şi N.-E. culmea Haidîn (180 m.), de natură stîncoasă, acoperită cu păşunĭ şi fîneţe; iar în partea de S. avem culmea Cascalîc-Bair, cu vîrfurile Buiuc-Cogelac-Tepe (194 m.), Cogelac (132 m.), Pericli-Iol-Tepe (145 m.), acoperite cu semănăturĭ. Afară de acestea, teritoriul comuneĭ e presărat cu o mulţime de movile artificiale şi naturale, a căror înălţime variază între 135—190 m., maĭ cu seamă în partea vestică.

Rîul Duimgi, izvorînd din dealul Iarîm-Iuc, sub numele de Inan-Dere şi care udă com. de la N. la S., trecînd şi prin satele Inan-Ceşure şi Tariverdi, de la care maĭ poartă numele de pîrîul Tariverdi. Are malurĭ înalte şi rîpoase. Afluent maĭ însemnat are pe dreapta pîrîul Cogelacul, cu malurĭ înalte, pietroase, şi care trece prin satul cu acelaşĭ nume.

www.dacoromanica.ro

Cătunele din carĭ e formată această comună sunt: Cogelacul, cătunul de reşedinţă, aşezat în spre V., pe ambele maluri ale pîrîuluĭ cu acelaşĭ nume; Inan-Ceşme (Fîntîna-luĭ-Inan), spre N., pe ambele maluri ale pîrîuluĭ Duimgi, la 5 kil. spre N. de cătunul de reşedinţă; Tariverdi, la 2 kil. spre E. de cătunul de reşedinţă, pe malul stîng al pîrîuluĭ Duimgi.

Suprafaţa totală a comuneĭ este de 13028 hect., din carĭ 426 ocupate de vetrele celor treĭ sate, 32 hect. numaĭ de case; restul este al locuitorilor, divizat ast-fel: 2002 hect. izlaz, 8330 hect. pămînt parcelat, 1878 hect. pămînt cu tapiĭ (avut de sub Turcĭ) şi 394 hect. cu plantaţiĭ.

Populaţiunea este amestecată şi compusă din elemente diferite: Germanĭ, Romînĭ, Tătarĭ, Turcĭ, Evreĭ, etc. Sunt 411 familiĭ, cu 1083 suflete, din carĭ: 115 Romînĭ, 1211 Germanĭ, 97 Tătarĭ, 31 Evreĭ, 8 Armenĭ şi 721 Bulgarĭ.

Instrucţiunea se predă în treĭ şcolĭ, cîte una în fie-care cătun, şi fundate: cea din Cogelac la 1880, cea din Inan-Ceşure la 1889, şi cea din Tariverdi la 1892; aŭ cîte 10 hect. pămînt şi sunt conduse de cîte un învăţător, şi frecuentate de 148 elevĭ, Germanĭ în maioritate.

Este o biserică ortodoxă în satul Inan-Ceşure, cu hramul Înălţarea-Domnuluĭ, fundată de locuitorĭ în 1888 şi deservită de un preot şi un cîntăreţ; are 10 hect. date de stat. Germaniĭ, carĭ sunt protestanţĭ, aŭ casele lor de rugăciunĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este în general bună, pămîntul fiind aproape şes şi udat de pîraie; se seamănă diferite cereale.

Pămîntul arabil e în întindere de 8375 hect., maĭ sunt 2002 hect. izlaz, 394 hect. plantaţiĭ, 1978 hect. fîneţe; restul este loc neproductiv.

Sunt 368 plugarĭ, avînd: 350 pluguri (din carĭ 100 cu 2 brăzdare); 30 maşinĭ de vînturat şi 20 de bătut porumbul. Bulgariĭ se ocupă cu grădinile de zarzavaturĭ. Sunt în cătunul Cogelac 9 meseriaşĭ, din carĭ: 3 fĭerarĭ, 1 hămurar, 1 tinichigiŭ, 2 cizmarĭ, 2 lemnarĭ, 2 fabricanţĭ de uleiŭ; în Tariverdi sunt 4 meseriaşĭ. Sunt în toată com. 3 morĭ cu caĭ, 2 de vînt, 1 cu abur şi 2 pe apă. Sunt 10 comercianţĭ (3 băcanĭ şi 7 cîrciumarĭ) şi 1 brutar.

Budgetul, la venitурĭ cît şi la cheltuelĭ, este de 12500 leĭ. Sunt 379 contribuabilĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt numeroase şi străbat în toate direcţiile teritoriul comuneĭ: şoseaua naţională Tulcea-Babadag-Constanţa, trece pe lîngă satele Tariverdi şi Cogelac; drumurĭ comunale duc la comunele învecinate: Beidant, Patur, Casap-Chioi, Tocsof, etc.

Satul Cogelac s'a fundat de către Tătarĭ, şi anume de Tătariĭ «Gogiĭ», carĭ i-aŭ dat şi numele, acum 100 de anĭ; peste eĭ aŭ venit coloniştiĭ germanĭ din Basarabia; Tătariĭ aŭ început să se retragă în faţa lor, şi la 1877—78 s'aŭ retras maĭ toţĭ, iar Germaniĭ aŭ fundat satul Tariverdi.

Cogelac, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, cătunul de reşedinţă al comuneĭ rurale Cogelac. E situat în partea de S.-V. a comuneĭ, pe ambele maluri ale pîrîuluĭ Cogelac, şi la poalele de N. ale dealuluĭ Caşcalîc-Bair. Are o întindere de 5392 hect., din carĭ 157 hect. ocupate de vatra satuluĭ, 860 hect. izlaz, 3440 hect. pămînt al locuitorilor, 157 hect. plantaţiĭ, 778 hect. tapiĭ.

Populaţia e amestecată; sunt 180 familiĭ, cu 771 suflete, din carĭ: Romînĭ 105, Germanĭ 697, Tătarĭ 52, Evreĭ 18 şi Armenĭ 8. Loc. se ocupă cu meşteşugurĭ diverse şi cu agricultura.

In Cogelac este o biserică şi o şcoală.

Cogelac, *vîrf de deal*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Cogelac şi la hotarul despărţitor al cătunelor sale Cogelac-Inan-Ceşure şi Tariverdi. E situat în partea de S. a plăşeĭ şi cea de mijloc a comuneĭ, la 2 kil. spre N. de satul Cogelac, de la care şĭ-a luat şi numele. Este unul din vîrfurile cele maĭ înalte ale dealuluĭ Haidîn. Are o înălţime de 132 m. Punct trigonometric de observaţie de al 3-lea rang, dominînd asupra satelor Cogelac şi Tariverdi, asupra pîrîuluĭ Duimgi şi a şoseleĭ naţionale Tulcea-Constanţa. Este acoperit cu fîneţe şi păşunĭ.

Cogelac-Dere, *vale* cu apă, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Cogelac, de la care şĭ-a luat şi numele. Izvoreşte din poalele de N. ale dealuluĭ Caşcalîc-Bair; se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de S. a plăşeĭ şi pe cea de mijloc şi de E. a comuneĭ. Curge pe la poalele dealuluĭ Caşcalîc, trece prin mijlocul satuluĭ Cogelac, face maĭ multe cotiturĭ, şi, după un curs de 6 kil., merge de se varsă în pîrîul Duimgi, pe dreapta, puţin maĭ jos de satul Tariverdi, unde şoseaua naţională Tulcea-Babadag-Constanţa trece pîrîul Duimgi. Malurile sale sunt stîncoase.

www.dacoromanica.ro

Cohalul, *baltă*, jud. Dorohoiu, pe teritoriul com. Păltinișul, pl. Prutul-d.-j.

Cohalul, *deal* rîpos, în com. Liteni, jud. Suceava.

Coi-Culac, *pîrîu*, de mică însemnătate, în județul Tulcea, plasa Babadag, pe teritoriul com. rur. Slava-Rusă (și anume pe acela al cătunului său Baș-Punar). Izvorește din poalele de E. ale dealului Periclic, de pe teritoriul comunei Topologul-Tătar (jud. Constanța); intră repede în jud. Tulcea; se îndreaptă spre E., avînd o direcțiune generală de la V. la E., brăzdînd partea de V. a plășei și a comunei și, după un curs de 2 kil. se împreună cu valea Amutlu-Culac și, amîndouă unite, se varsă în valea Baș-Punar. Străbate păduri întinse și frumoase, printre dealuri înalte și stîncoase.

Coia (Balta-lui-), *lac*, (80 hect.), în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul comunei urbane Măcin, și pe al cătunului său Ghecet, în partea de N.-V. a plășei și a comunei. Este formată de o revărsare anterioară a Dunării, cu care azi nu mai comunică. Este izolată, înconjurată de toate părțile cu stuf.

Coia (Gîrla-lui-), *gîrlă*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul comunei urbane Măcin, și pe al cătunului său Ghecet. Este formată de alte două gîrlițe mai mici: Gîrla-Combrei și Privalul-lui-Coia. Se îndreaptă spre E., avînd o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E.; primește pe dreapta Gîrla-Spinăului și balta Stanimir. Brăzdează partea de N.-V. a plășei și a comunei, și după 4 kil. de curs numai prin stuf, se varsă în Balta-Lățimei, la S. de ea.

Coia (Privalul-lui-), *gîrlă*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul comunei urbane Măcin și pe al cătunului său Ghecet. Pornește din Dunăre, puțin mai jos de Ghecet. Se îndreaptă spre N., avînd o direcție generală de la S.-V. spre N.-E.; trece prin stuf, printr'un grind îngust de tot, pe la E. de Balta-lui-Coia; se unește, după 6 kil. de curs, cu Gîrla-Combrei și formează Gîrla-lui-Coia; brăzdează partea de N.-V. a plășei și a comunei.

Coiful, *peșteră*, în jud. Suceava, în stînca ce formează malul stîng al Bistriței, din jos de Colțul-Acrei.

Coimanda, *deal*, în partea de E. a satului Novaci, com. Duda, pl. Podoleni, jud. Fălciu.

Coimatul, *lac*, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, insula Balta, teritoriul comunei Făcăeni.

Coita, *izvor*, în jud. Buzău, com. Mînzălești, cătun. Plăvățul. Incepe de la muntele Viișoara și dă în Izvorul-Sării care se varsă în pîrîul Sturdza.

Coităneasa, *viroagă*, jud. Brăila. Unește Cremenea cu Vîlciul, despărțind ostrovul Popa de ostrovul Iapa.

Coiteasca, *cătun*, al com. Săgeata, jud. Buzău, cu 140 loc. și 26 case. Are sub-diviziile: Bordușani, Cărpuleasa, Cîrteanca și Murgescul.

Coiteasca, *moșie*, în jud. Buzău, com. Săgeata, cătun. Coiteasca, formată din Cîrteanca, cu 420 hect. și Coiteasca, propriu zisă, cu 514 hect, în total 934 hect., mai toate arabile.

Coiteï (Podul-), *colină*, în jud. Buzău, com. Mînzălești, cătunul Plăvățul. E acoperită de fîneață și servă ca hotar despre jud. Rîmnicul.

Coium-Baba, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comunei urbane Babadag. Se desface din dealul Orta-Bair; se întinde spre E., d'alungul pîrîului Babadag, brăzdînd partea estică a plășei și a comunei. Orașul Babadag e așezat la poalele sale. Are o înălțime de 233 metri. Punct trigonometric de observație de ordinul al 3-lea și punct strategic, dominînd asupra orașului Babadag. Este acoperit cu păduri întinse și la poale cu pajiști. Pe vîrful lui este o mică poiană, iar în vale iezerul Babadag își întinde apele sale liniștite. Pe această poiană este un mormînt de piatră cioplită.

Coium-Punar, *com. rur.*, în pl. Măcin, jud. Tulcea. E situată în partea de S.-V. a plășei și a județului, la poalele dealului Ghium-Ghirmeș.

Numele său, turcesc, înseamnă «Fîntîna-Oii».

Se mărginește la N. cu com. Satul-Nou și Picineaga; la V. cu com. Ostrovul; la S. cu com. Orumbei, ambele din jud. Constanța și la E. cu com. Cîrjelar.

Solul e în general accidentat. Culmea Ghium-Ghirmeș (321 m. și acoperită cu păduri și livezi) străbate com. de la N.-V. spre S.-E. Are următoarele ramificații: Coium-Punar la V.; Baba-Bair și Camber-Tepesi, la mijloc, Sînîr-Taș-Tepesi

www.dacoromanica.ro

la S. (119 m.), Canat-Calfa la E. Movile sunt puține, mai însemnată este Eșil-Tepe la S.-V. (228 m.).

Apele cari udă comuna sunt: Ai-Orman saŭ Picineaga, la N.-E. și N., primind ca afluenți văile Canat-Calfa și a-Caprii, pe stînga; Valea-Hogii, ce izvorește sub numele de pîrîul Ghium-Ghirmeș, la V.; pîrîul Coium-Punar, unit cu văile Lugi-Dere și Cana-Mișea, la S.

Cătunele cari formează comuna sunt: Coium-Punar, reședință, la S., pe pîrîul cu același nume; Canat-Calfa, la 3 kil. spre N.-V., pe valea Ai-Orman.

Intinderea comunei este de 4735 hect., din cari 47 hect. ocupate de vetrele satelor, 1440 hect. ale locuitorilor, iar restul de 3248 hect. păduri și livezi, aparținînd statului.

Populația este toată romînă; sunt 197 familii, cu 917 suflete, din cari 413 bărb. și 504 fem.

Locul arabil ocupă 2343 hect., izlazul 670 hect., pădurile 1735 hect.

In Coium-Punar sunt: 212 plugari, posedînd 187 pluguri; 2 fabricanți de var, 1 fierar, 1 cojocar; 4 mori de apă. Comerțul este activ: se exportă var, lînă, brînzeturi, lemne de foc și vite; importul constă în băuturi spirtoase, manufacturi, băcănii, etc. Sunt 5 comercianți (1 băcan și 4 cîrciumari).

Vite sunt 5748 capete, din cari: 915 vite mari și 4833 vite mici. Sunt 2 mașini de secerat și una de vînturat.

Budgetul comunei este la venituri de 4080 lei, iar la cheltueli de 3973 lei. Contribuabili în toată comuna sunt 185.

Căi comunale duc la Picineaga, Ostrovul, Satul-Nou, Cîrjelar și Orum-Cei; mai sunt altele, cari unesc cătunele între ele.

Are o școală condusă de un învățător și frecuentată de 43 elevi; o biserică, cu hramul Inălțarea-Domnului, în cătunul Ai-Orman, zidită în 1879, deservită de 1 preot și 2 cîntăreți. Mai sunt 2 geamii în Canat-Calfa și Coium-Punar.

Locuitorii romîni aŭ venit și aŭ format această comună în urma războiului romîno-rusoturc de la 1877—78; înainte de venirea lor în aceste locuri se găseaŭ aci Tătari, veniți din Crimeea; locurile eraŭ acoperite cu păduri întinse și întunecoase, mai ales în satul Ai-Orman. Se zice că aŭ fost mulți urși pe aci de unde și numele de Ai-Orman = Pădurea-Ursului. Tătarii amestecați cu Cerkezii s'aŭ retras în Turcia după încheerea păcii de la Berlin.

Coium-Punar, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, cătunul de reședință al com. Coium-Punar, așezat pe pîrîul cu același nume, în partea sudică a com. Are o întindere de 1800 hect., din cari 18 hect. ocupate de vatra satului. Populația e romînă. Sunt 53 familii, saŭ 236 suflete.

Coium-Punar, *deal*, în județul Constanța, pl. Hîrșova, pe teritoriul com. rurale Coium-Punar, care este așezat la poalele sale sudice. Se desface din dealul Ghium-Ghiurmesi. Se întinde spre V. printre văile Coium-Punar și Valea-Hogii, la N. și Valea Ulmilor, la S., într'o direcție generală de la E. spre V.; brăzdează partea vestică a plășei și a com. și cea nordică a satului cu același nume; este străbătut de calea vecinală Coium-Punar-Ostrovul și e acoperit în cea mai mare parte de păduri.

Coium-Punar, *pîrîŭ*, în județul Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul comunei rurale Coium-Punar și în județul Constanța. Își ia naștere din poalele meridionale ale culmei de dealuri, numită Ghium-Ghirmeș; se îndreaptă spre S., avînd o direcție generală de la N.-E. spre S.-V.; curge pe la poalele dealului Baba-Bair și Camber-Tepesi; trece pe la poalele dealului Samîr-Taș-Tepesi, pe la E. de satul Coium-Punar; primește pe stînga valea Cana-Mișea; intră în jud. Constanța, și după un curs de 5 kil., după ce a brăzdat partea sudică a plășei și a comunei, merge de se varsă în pîrîul Aigăr-Ahmet, pe dreaptă la E. de satul Aigăr-Ahmet. Malurile sale sunt rîpoase.

Coium-Punar, *vale*, în județul Constanța, pl. Hîrșova, pe teritoriul comunei rurale Coium-Punar. Se desface din poalele vestice ale dealului Ghium-Ghiurmesi-Dere; se îndreaptă spre V., brăzdînd partea vestică a plășei și a comunei și după un drum de 2½ kil. se deschide în Valea-Hogii; merge printre dealurile Coium-Punar, la S. și Ghium-Ghiurmesi-Dere, la N. Este străbătută de calea vecinală ce duce de la Coium-Punar la Ostrovul și este acoperită de verdeață și sămănături.

Cojana, *deal*, în jud. Vasluiŭ, comuna Tîngujei, plasa Mijlocul.

Cojana, *vale*, jud. Vasluiŭ, plasa Funduri, com. Tîngujei, formată din prelungirea dealului Cojana. Se unește cu valea Gorgana, formată de dealul cu același nume și în prelungirea lor, pe teritoriul comunei, ia numirea de Valea-Raculuĭ.

www.dacoromanica.ro

Cojana, *deal*, județul Tecuciŭ, situat la E. de satul Glăvănești.

Cojana, *pîrîŭ*, izvorește din jud. Tutova, merge spre V. în partea estică a satuluĭ Glăvănești, comuna Muncelul, jud. Tecuciŭ.

Cojani, *cătun*, ține de com. Ștefănești, plasa Amaradia, jud. Gorj. E situat pe malul drept al rîuluĭ Gilortul. Are o suprafață de 920 hect., din carĭ 75 hect. arabile, 3 hect. prunet, iar restul fînețe, pădure, tufăriș și rîpe, proprietatea d-neĭ Elena Magheru.

Are o populație de 47 familiĭ, saŭ 185 suflete, din carĭ 43 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 7 pluguri, 20 care cu boĭ, 221 vite marĭ cornute, 206 oĭ, 74 rîmătorĭ, 45 capre, 34 caĭ și 14 stupĭ.

Comunicația se face prin șoseaua vecinală ce-l pune în legătură la N.-E. cu Albeni, iar la S. cu Tîrgul-Petrești. Spre V. o șosea comunală îl pune în legătură cu comuna Pojogeni.

Rîul Gilortul trece prin mijlocul cătunuluĭ.

Are 1 biserică, deservită de un cîntăreț.

Cojanul, *vechie numire* a *com.* Gura-Aninoaseĭ, jud. Buzăŭ.

Cojasca, *com. rur.*, plasa Ialomița, jud. Dîmbovița. Această comună se află spre S.-E. de Tîrgoviște, la 40 kil. și maĭ la vale de Bilciurești, reședința plășeĭ, pe șoseaua jud. Tîrgoviște-Butimanul, pe o cîmpie frumoasă și pe malul drept al rîuluĭ Ialomița.

Comuna Cojasca se compune din două cătune: Cojasca și Fîntînelele, cu 2500 locuitorĭ.

Are o biserică și o școală. Școala din Cojasca este mixtă, cu 2 învățătorĭ; este frecuentată de 62—90 copiĭ de ambe sexe, din 154 copiĭ cu etatea de școală. Localul școaleĭ este nou, clădit în 1885, de zid, cu primăria la un loc. Pămîntul are 14 prăjinĭ pogonești.

Venitul com. e de 5000 leĭ. Sunt 600 contribuabilĭ.

Cojasca se învecinește la E. cu comuna Cătunul și Cornești, de care se desparte prin Ialomița și se unește prin șoseaua județeană și vecino-comunală; la V. cu Ghergani și Vizureștĭ, unindu-se cu Ghergani prin șosea vecino-comunală; la N. cu Bilciurești, unindu-se prin șosea județeană; și la S. cu cătunul Sterianul, din comuna Lucianca, jud. Ilfov.

Cojburunul, *peninsulă*, în marele iezer Razelm, situată în plasa și jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Moru-Ghiol și pe acela al cătunuluĭ său Dunăvățul-d.-j., în partea de S.-E. a plășeĭ și în cea de S. a comuneĭ. Este coprinsă între golful Holbina și lacul Razelm, care de altmintrelea formează acest golf. In fața eĭ se devarsă lacul Dranov. La N. este o gîrlă, care face de comunică gîrla Dunăvățul cu golful Golbina. Se termină prin două capete carĭ poartă numele de Cojburunul-Mare și Cojburunul-Mic. Are o suprafață de peste 700 hect., toată este acoperită cu stuf. Cînd apele cresc, o bună parte din această peninsulă este sub apă.

Cojești, *sat*, în jud. Ilfov, com. rur. Belciugatele-Cojești, plasa Mostiștea. Este situat la V. de Belciugatele și la N. de pădurea Pasărea, lîngă calea județeană București-Brăila.

Se întinde pe o suprafață de 725 hect., cu o populație de 195 locuitorĭ.

D-l N. G. Marinescu are 567 hect. și locuitoriĭ 158 hect.

Proprietarul cultivă 260 hect. (40 sterpe și 267 pădure).

Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Are o biserică, cu hramul Nașterea-Maiceĭ-Domnuluĭ, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ: 1 moară cu aburĭ; 1 mașină de treerat cu aburĭ; 1 heleșteŭ.

Comerciul se face de 1 cîrciumar și 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 133 și al celor micĭ de 510.

Cojești. Vezĭ Domnești-d.-j., pl. Sabarul, jud. Ilfov.

Cojoaca. *cătun* (tîrlă), în județul Ialomița, plasa Ialomița-Balta, pendinte de comuna Chioara.

Cojocari, *tîrlă*, județul Brăila, în lunca Dunăreĭ, din comuna Vizirul, pe malul drept al canaluluĭ Vîlciul.

Cojocarul, *com. rur.*, pl. Cobia, jud. Dîmbovița. Această com. se află spre S. și la 33 kil. de Tîrgoviște, lîngă calea ferată București-Pitești-Vîrciorova, spre E. de Găești la o mică distanță și pe o cîmpie întinsă, care se numește cîmpia Răstoaca.

Comuna Cojocarul se compune din treĭ cătune: Cojocarul, Meri și Chirca, cu o populație de 756 locuitorĭ.

Se cultivă aci grîŭ, porumb și orz.

Are 2 bisericĭ.

Cojocarul, *deal*, situat la V. de comuna Șerbănești-d.-j., plasa Șerbănești, județul Olt. Se află pe platoul Boianuluĭ și are direcțiunea N.-V. către S.-E. Se termină în centrul comuneĭ, lîngă

www.dacoromanica.ro

Dorofeiŭ, prin capătul Ivăneştilor.

Cojocarul, *iezer,* judeţul Brăila, situat la S. de iezerele Căiţele.

Cojocarul, *pădure,* în judeţul Constanţa, plasa Silistra, pe teritoriul comuneĭ rurale Para-Chioi. E situată în partea centrală a plăşeĭ şi cea estică a comuneĭ, pe ramificaţiile de N.-V. ale dealuluĭ Baş-Punar; este azĭ un rest din întinsele păduri de odinioară ce acopereaŭ aceste pante numeroase ale dealuluĭ. Esenţe principale sunt: fagul şi jugastrul.

Cojocarul, *vale,* situată la Vestul comuneĭ Şerbăneşti-d.-j., plasa Şerbăneşti, judeţul Olt. Se formează în platoul Boianuluĭ, merge paralel cu Dealul-Cojocaruluĭ şi se varsă în Dorofeiŭ, pe dreapta luĭ, chiar în comună.

Cojocaruluĭ (Ţarcul-), *izvor,* în judeţul Buzăŭ, comuna Ruşiavăţul, căt. Tega Incepe în această com. şi se scurge în rîul Buzăŭ.

Cojocăreşti, *mahala,* în comuna rur. Jegujani, plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cojoceasca-Pribeagul, *moşie* a statuluĭ, com. Ulmul, judeţul Brăila.

Cojoci, *sat,* face parte din com. rur. Făgeţelul, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Cade cam în centrul comuneĭ, între gîrlele Alunişul şi Faurul. Are o populaţiune de 150 locuitorĭ.

Cojoci, *sat,* pe moşia şi în com. Broşteni, jud. Suceava. Işĭ trage numele probabil de la primul descălicător, poreclit ast-fel, şi care are şi astăzĭ odrasle. Aşezat pe ţărmul stîng al Bistriţeĭ. Are 19 case, populate cu 20 capĭ de familiĭ, saŭ 80 suflete (39 bărbaţĭ şi 41 femeĭ), din carĭ 3 Ţiganĭ. Contribuabilĭ sunt 15.

In sat este o cîrciumă şi o băcănie. Improprietăriţĭ la 1864 sunt 2 fruntaşĭ, 8 pălmaşĭ şi 13 codaşĭ, stăpînind 67 fălcĭ, afară de ceĭ cu 10 prăjinĭ. Are o biserică de lemn, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Şcoala din Crucea servă şi acestuĭ sat. La Cojoci este punct vamal pentru privegherea plutelor, să nu se strecoare fraudulos din Bucovina. Aci se trec în revistă toate plutele şi se constată acelea carĭ sunt indigene şi acelea carĭ trec cu tranzit.

O singură cărare pentru pietonĭ şi călăreţĭ ce duce de la Crucea la Răraŭ, trece pe aci. Oamenĭĭ îşĭ aduc proviziile de cari aŭ nevoe, pe caĭ, formînd un fel de caravane.

Cojoci, *movilă,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, în apropiere de satul Crunţi.

Cojocilor (Dealul-), *deal,* com. Făgeţelul, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Are o direcţie paralelă cu gîrla Alunişul. Pe acest deal sunt situate cătunele: Cojoci şi Ianţeşti. Servă locuitorilor parte pentru agricultură, parte pentru păşune. Cade la V. de comună.

Cojocilor (Dealul-), *munte,* în com. Broşteni, jud. Suceava.

Cojocul, *baltă,* formată din vărsăturile Prutuluĭ, în com. Folteşti, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ.

Cojoiul, *sat,* plaiul Ialomiţa, căt. comuneĭ Vîrfurile, judeţul Dîmboviţa.

Cojujna, *loc izolat,* în comuna Bicazul, pl. Piatra-Muntele, judeţul Neamţu, situat pe dreapta rîuluĭ Bistriţa, în apropierea satuluĭ Bicazul.

Colac (La-), *sorginte de apă minerală,* în comuna Bălăneşti, căt. Cocîrceni, judeţul Buzăŭ, avînd sulf şi fier. Işĭ ia naştere din proprietatea luĭ E. Colacu şi se scurge în Sărăţelul Bălăneşti.

Colacul, *com. rur.,* în pl. Vrancea, jud. Putna. Este situată pe ambele laturĭ ale Putneĭ, în deal, la o depărtare de $^1/_2$ ceas de Tichirişul. Comuna se numeşte probabil ast-fel, de la forma teritoriuluĭ ce ocupă, care este încolăcit de rîul Putna.

Distanţa comuneĭ de reşedinţa sub-prefectureĭ (Vidra) e de 3 kil., iar de capitala judeţuluĭ de 49 kil.

Mărginile acesteĭ comune sunt: la N. com. Vidra, la N.-E. şi E. Tichirişul, la S.-V. comuna Valea-Săreĭ şi la V. com. Bîrseşti. Teritoriul eĭ e udat de rîul Putna şi de pîraiele Sărata, Bărbunţa, Fîntînele şi Orbanul.

Colacul se compune din cătunele: Colacul (unde e şi primăria comuneĭ) şi Podurile.

Populaţiunea comuneĭ, după cel din urmă recensămînt, e de 250 capĭ de familie, cu 878 suflete (442 bărbaţĭ şi 436 femeĭ), din carĭ 368 neînsuraţĭ, (199 bărbaţĭ, 169 femeĭ), 432 însuraţĭ, 76 văduvĭ, (27 bărbaţĭ, 49 femeĭ) şi 2 divorţaţĭ (femeĭ); 873 Romînĭ şi 5 de diferite naţionalităţĭ; 873 ortodoxĭ şi 5 mozaicĭ; 399 agricultorĭ, 1 meseriaş, 7 comercianţĭ, 2 avînd profesiunĭ libere şi 3 servitorĭ.

Ştiŭ carte 23 persoane (bărbaţĭ). Numărul caselor de locuit e de 263.

www.dacoromanica.ro

Are o biserică parohială, cu hramul S-ții Voevozi, în satul Colacul și una filială, cu hramul Buna-Vestire, în satul Podurile. Comuna vine în ajutorul bisericilor cu 120 lei anual.

Budgetul, pe anul 1893—94, a fost de 2356,33 lei la venituri și de 2293,56 lei la cheltueli. Sunt 197 contribuabili.

Pămîntul comunei Colacul, în mare parte nisipos, e puțin favorabil semănăturilor. O mare parte a teritoriului e ocupat de păduri și de livezi de pruni.

Locuitorii aŭ 27 pluguri de lemn și 2 mori de apă.

Vite sunt 1807, din cari: 60 boi, 132 vaci, 43 cai, 1303 oi, 110 capre și 159 porci.

Stupi sunt 61.

In comună sunt: 5 cîrciumi, 2 fierării, 1 boiangerie, 1 băcănie, 4 măcelării, 12 fabrice de rachiŭ.

Un articol însemnat de comerț sunt prunele uscate, care se consumă nu numai în țară, dar și în străinătate.

Fabricarea varuluĭ ocupă o parte din sătenĭ.

Varul se face din piatra ce se găsea pe moșie, dar care acum se aduce de la Năruja.

Comuna e pusă în legătură cu șoseaua județeană Focșani-Bolotești-Tichirișul, printr'o șosea comunală, care se prelungește spre V. la Valea-Sărei.

Colacul, *sat*, jud. Dîmbovița, pl. Ialomița, căt. comunei Ghergani. In cătunul Colacul, care este vecin cu alte cătune, formînd un centru mare de populațiune, s'a înființat o școală în anul 1888—89, care e condusă de un învățător, plătit de com. Ghergani, de care ține.

Colacul, *sat*, în comuna cu același nume, plasa Vrancea, jud. Putna. Este asezat pe malul stîng al Putnei, la o jumătate oră de Tichirișul.

Are o biserică parohială, cu hramul S-ții Voevozi, pentru care comuna cheltuește 60 lei anual.

Colacul, *numire* ce se mai dă *satului* Pantoiul, pl. Cîmpului, com. Moldoveni, județul Ialomița.

Colacul, *parohie*, în comuna cu același nume, plasa Vrancea, jud. Putna, formată din cătunele Colacul și Podurile, cu 2 biserici: una parohială, cu hramul S-ții Voevozi, în Colacul, a doua filială, cu hramul Buna-Vestire în Podurile. Comuna Colacul cheltuește cu ele 120 lei anual.

Colacul, *baltă*, pe șesul dintre apa Prutului și a Prutețului, județul Fălciŭ, com. Stănilești, pl. Prutul, situată între Pruteț și balta Răcosul.

Colacul, *insulă*, în mijlocul lacului Znagovul, jud. Buzăŭ, comuna Boldești, cu o suprafață de 2 hect.

Colacul, *pîrîŭ*, jud. Putna, ce izvorește din munții Sovejei și se varsă în Putna, la satul cu același nume.

Colacul-de-Piatră, *numire veche* a *cătunului* Stăvărești, comuna Cîineni, jud. R.-Sărat.

Colacul-de-Piatră, *localitate izolată*, în jud. Prahova, com. Scăeni, pl. Podgoria. Aci e o piatră ce servă de hotar între com. Scăeni și Boldești.

Colacul-de-Piatră, *pîrîŭ*, în județul R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., com. Socariciul. Se formează din ploi și micĭ pîraie și se varsă în balta Socariciul.

Colaculuĭ (Dîmbul-), *munte*, în jud. Suceava, în jurul căruia curge Bistrița, întorcîndu-se aproape de unde a plecat. Se află din sus de satul Crucea.

Colaculuĭ (Lacul-), *băltoagă*, în jud. Suceava. Are o suprafață de 2 prăjinĭ pe șesul Siretului. E formată de pîrîul Probota și izvoare. Se varsă în Siretul. Tradiția spune că în fundul eĭ ar fi niște clopote ale mănăstireĭ Probota. Păgînii le furaseră, și, văzîndu-se urmăriți, le-aŭ aruncat aci.

Colanul, *com. rur.*, pl. Dealul-Dîmbovița, jud. Dîmbovița. Această comună cu cătunele sale înconjură orașul Tîrgoviștea în partea de V., S.-V., S. și S.-E. Cătunele sale sunt situate la o distanță foarte mică de oraș, pe cîmpiĭ întinse.

Comuna Colanul se compune din opt cătune: Preseaca, spre V. de Tîrgoviște, Dumbrava spre S.-V. și Colanul spre S., cîte trele aceste căt. situate pe matca rîulețuluĭ Ilfovul; Udrești, Ulmi și Matraca spre S. și S.-E., situate pe cîmpie; Dimoiul și Nisipurile, aproape de malul drept al Ialomiteĭ, spre S.-E. de Tîrgoviște.

Colanul, cu toate cătunele sale, numără o populație de 1305 locuitorĭ romînĭ.

In căt. Ulmi se găsește aproape de biserică vre-o două movile marĭ artificiale foarte vechĭ, sub care se zice că zac mulțime de oase omenești. Ulmi, în vechime, se zice că era locul de execuțiune al condamnaților la moarte.

Comuna produce cereale multe, iar pe teritoriul eĭ sunt în-

www.dacoromanica.ro

tinse păduri. Cîte-va fabrici de gaz din raionului Tîrgovişteĭ ţin de Colanul. Tot aci sunt şi teascuri de ceară pentru lumînări.

In cătunele acesteĭ comune sunt patru biserici şi o şcoală. Cele opt cătune formînd un fel de semi-cerc în jurul Tîrgovişteĭ, de aceia com. s'a numit Colanul.

Şcoala este mixtă şi cu primăria la un loc. Are un învăţător. Mulţi din copiii urmează la şcoalele din Tîrgovişte.

Colăcelul, *pîrîŭ*, ce udă teritoriul com. Tichirişul, pl. Vrancea, judeţul Putna şi se varsă în stînga Zăbaleĭ.

Colăcelul, mic *afluent* al pîrîuluĭ Ortoaia, din com. Dorna, jud. Suceava.

Colăreţul, *sat*, în judeţul Mehedinţi, plasa Dumbrava; ţine de com. rur. Plopi. Are 100 de case.

Colăreţul, *pîrîŭ*, în jud. Mehedinţi, plasa Dumbrava; curge prin satul cu acelaşĭ nume, spre com. Greci.

Colbea, *loc*, jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-s., com. Băhnăşeni, cu urme de şanţuri vechi.

Colboasa, *baltă*, jud. Bacău, pl. Bistriţa-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Ruşi.

Colbul, *localitate*, pe Bistriţa, imediat după Colţul-Acreĭ, jud. Suceava.

Colceagul, *com. rur.*, plasa Cricovul, judeţul Prahova. Este situată pe loc şes, la 32 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 14 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţiune de 943 locuitorĭ (458 bărbaţi, 485 femeĭ).

Capĭ de familie sunt 306; contribuabilĭ 170; case de locuit 297.

In comună e o singură biserică, fondată în anul 1885 şi deservită de un preot. Biserica s'a construit de locuitorĭ.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşiile Suteanca şi Cirişeanca, dînduli-se 318 hect. Eĭ aŭ: 19 caĭ, 56 epe, 159 vacĭ, 1068 oĭ şi 186 porcĭ.

Şcoala datează de la anul 1880.

Comuna se întinde pe o suprafaţă de 669 hect.

Terenul cultivabil e producător şi prielnic porumbuluĭ, grîuluĭ şi ovăzuluĭ.

Comerciul se exercită de 4 cîrciumarĭ. Veniturile se urcă la 2858 leĭ şi cheltuielile la 2790 leĭ anual.

Şoselele o pun în comunicaţie cu comunele: Inoteşti, Parepa, Tomşani.

E udată numaĭ de rîul Călmăţuiul.

Colceagul, *numire* ce se maĭ dă *satuluĭ* Ulesti, plasa Cîmpuluĭ, jud. Ialomiţa.

Colceagul, *sfoară de moşie*, în judeţul Buzăŭ, comuna Lipia, făcînd parte din corpul Miriceşti al diferiţilor moşneni.

Colceagul, *vale*, în jud. Ilfov, care desparte moşia Petrăchioaia de moşiile Greci-Gradiştea, Micşuneşti, Greci-d.-s., Balamuci, Balta-Neagră şi Scuipiciul.

Pe această vale este o groapă mare despre care legenda spune că în timpurile vechĭ era locuită de Jidovĭ (uriaşĭ). Poartă şi azĭ numele de Groapa-Jidovilor. Pe această vale sunt maĭ multe puţurĭ cu apă foarte bună de băut.

Colcigeni, *cătun*, (tîrlă), în pl. Ialomiţa-Balta, comuna Raşi, pe cîmpul Bărăgan, judeţul Ialomiţa.

Colelia, *com. rur.*, pl. Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa. Se învecineşte spre E. cu com. Cocora, şi spre V. cu com Grindul.

Teritoriul comuneĭ are o suprafaţă de 3200 hect. pămînt de cultură şi coprinde două moşiĭ. După legea rurală din 1864, sunt împroprietăriţĭ 110 locuitorĭ; neîmproprietăriţĭ se maĭ află 31.

Se compune dintr'un singur sat, situat la N. plăseĭ pe un teren ondulat, în depărtare de 6 kil. de satul Grindul, 6 kil. de satul Cocora şi la 75 kil. de Călăraşi, capitala jud.

Numirea vechie a satuluĭ este Urîta.

Populaţiunea este de 1044 locuitorĭ, cu 266 capĭ de familie şi 778 membriĭ de familie, din carĭ 543 bărbaţi şi 501 femeĭ; 1032 Romînĭ, 6 Grecĭ, 4 Germanĭ şi 2 Unguri; 1040 creştinĭ ortodoxĭ şi 4 catolicĭ; 284 agricultorĭ, 28 meseriaşĭ, 16 comercianţĭ, 8 cu profesiunĭ libere, 44 muncitorĭ şi 28 servitorĭ. Ştiŭ carte 105 persoane.

Numărul contrib. e de 175, din carĭ 11 se ocupă cu comerciul, iar ceĭ-l'alţĭ cu agricultura.

Vite: 699 caĭ, 53 boĭ, 2167 oĭ şi 477 porcĭ.

Venitul comuneĭ în 1887—1888 era de 3354 leĭ şi cheltuelile de 3642 leĭ.

Instrucţiunea se predă în două şcolĭ, una de băeţi, condusă de un învăţător salariat de stat şi comună cu 60 elevĭ şi una de fete cu 8 eleve cu o învăţătoare, salariată de comună. Şcoala are localul săŭ construit de comună.

www.dacoromanica.ro

Aci este o biserică, la care deservesc doĭ preoțĭ și doĭ dascălĭ; în budgetul comuneĭ s'a prevăzut pentru cult suma anuală de 340 leĭ.

Coleșani, *numire vechie* a *comuneĭ* și *cătunuluĭ* Corbul, plasa Marginea-d.-j., jud. Rîmnicul-Sărat.

Coliba-Popeĭ, *locuință izolată*, în pl. Sulina, jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ urbane Chilia-Vechie. E situată în partea de V. a plășeĭ și a comuneĭ, pe malul drept al brațuluĭ Tatanir, ce se desface din brațul Chilieĭ. S'a numit așa de la fostul eĭ stăpîn, un popă din Chilia.

Colibași, *com. rur.*, pl. Ialomița-Dîmbovița, jud. Dîmbovița. Această comună se află spre N.-E. de Tîrgoviște, la distanță de 20 kil. aproape, situată pe vale. Prin raionul acesteĭ comune curge pîrîul Cricovul, care intră în jud. Prahova și curge la vale prin com. Edera.

In coprinsul acesteĭ comune sunt: Valea-Cricovuluĭ, valea Leurda, valea Salcia, Piscul-Rău, Vîrful-Scumpiĭ și Plaiul-Babeĭ. Comuna Colibași se compune din treĭ cătune: Colibași, Tisa și Ciocoești, avînd o populație de 630 loc. romînĭ. In această comună sunt multe puțurĭ de păcură; sunt principala producțiune a comuneĭ. Este și o moară de apă.

In Colibași sunt: o biserică și o școală. Școala este mixtă, cu un învățător salariat de stat. Ea este frecuentată de 15—21 copiĭ de ambele-sexe, din numărul de 75 copiĭ ca etate de școală. Localul este bun și e clădit în 1886. Școala are 6 pog. pămînt.

Venitul com. este de 2000 leĭ. Sunt 130 contribuabilĭ.

Se învecinește spre E. cu com. Edera, plaiul și jud. Prahova, de care se desparte prin pîrîul Cricovul; spre V. cu com. Ocnița, pl. Dealul, de care se desparte prin dealurĭ și văĭ; spre N. cu Valea-Lungă, despărțindu-se iarăși prin Cricovul; spre S. cu com. Moreni, pl. Filipești, jud. Prahova, de care se desparte tot prin Cricovul. Se unește cu comunele vecine indicate prin șosele comunale și drumurĭ practice neșoseluite.

Colibași, *com. rur.*, pl. Sabarul, jud. Ilfov. E situată pe o luncă șeasă, la S. de București, pe țărmul stîng al rîuluĭ Argeș, la 28 kil. departe de București. Spre S. de com. Colibași se varsă rîul Neajlovul în rîul Argeș. Stă în legătură cu căt. Gostinari, prin o șosea vecinală.

Se întinde pe o suprafață de 947 hect. Aproape întreaga proprietate e a locuitorilor. Mica parte ce o are familia principeluĭ Dim. Gr. Ghica în aceasta moșie, vr'o 10 hect., rămîne stearpă.

Comuna numără 313 contrib. și are un budget de 3941 leĭ la venitурĭ și 3862 leĭ la cheltuelĭ.

In comună este o biserică, cu hramul Sf. Filoftea, deservită de 3 preoțĭ și 2 cîntărețĭ; o școală mixtă frecuentată de 21 elevĭ și 1 elevă.

Numărul vitelor marĭ e de 1266 (589 caĭ și epe, 363 boĭ, 301 vacĭ și viței, 3 taurĭ, 10 bivolĭ) și al celor micĭ de 445 (190 porcĭ, 225 oĭ). Dintre locuitorĭ 361 sunt plugarĭ, 11 meseriașĭ, 13 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 263 pluguri: 144 cu boĭ, 119 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 296 care și căruțe: 150 cu boĭ, 146 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriți sunt 202 și neîmproprietăriți 194.

Comerciul se face de 11 cîrciumarĭ.

S'aŭ stabilit în comună 4 străinĭ.

Teritoriul săŭ este străbătut de un mic prival care își ia naștere din partea de N.-V. a comuneĭ și după ce face o curbă spre E. își îndreaptă calea spre S. către com. Gostinari.

Acest prival odinioară a format cursul vre-uneĭ ape și aceasta se constată după albia sa și după semnele ce se găsesc într'însul.

Comuna Colibași numără 342 case, populate cu 368 familiĭ, saŭ 1720 suflete. Dintre acestea, 28 sunt Țigani, 6 Sîrbĭ, 2 Grecĭ și restul Romînĭ.

Colibași, *com. rur.*, plasa Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel, la S. de Cîmpulung, 38 kil. departe de acest oraș. Este situată pe țărmul stîng al rîuluĭ Doamna și are o întindere aproape de 200 hectare.

Se compune din 2 cătune: Colibași și Vieroșul și se mărginește la N. cu com. Piscani, la S. cu com. Valea-Mare, la E. cu pl. Podgoria și la V. cu com. Ciumești.

Are o populație de 884 loc. (459 bărbațĭ și 425 femeĭ), cu 260 capĭ de familie. Locuitoriĭ aŭ: 160 boĭ, 210 vacĭ, 72 juncĭ și 153 porcĭ.

Rîul Doamna trece pe la V. comuneĭ. In el se varsă, pe malul stîng, gîrla Vieroșul, Valealuĭ-Pană și Valea-Neagră. Peste rîul Doamna, în cercul comuneĭ, s'a construit un pod de fier, pentru calea ferată.

Comuna numără 196 contribuabilĭ, și are un budget de 1197 leĭ la venitурĭ și 1173 leĭ la cheltuelĭ.

www.dacoromanica.ro

S'aŭ împroprietărit după legea din 1864, 200 loc.

Biserică este una, afară de mănăstirea Vieroșul; s'a clădit de obștia loc., la anul 1859, după cum se arată în pisaniĭ, și este acum deservită de 2 preoțĭ și 1 dascăl.

Școala, cu întreținerea căreia statul cheltuește 1404 leĭ anual, se frecuentă de 30 elevĭ și eleve. S'a fondat de obștia locuitorilor în 1864.

Colibași, *com. rur.*, pl. Oltețul-Oltul-d.-s., jud. Romanați. Se compune numaĭ din satul cu acelașĭ nume, care a format maĭ de mult comună cu Doba. E situată pe un teren șes, aproape de confluența Mamuluĭ cu Oltul și de șoseaua și de linia ferată Corabia-R.-Vîlcea, la 23 kil. departe de Balș și la 42 kil. spre N. de Caracal. Altitudinea terenuluĭ, d'asupra nivelului Mărĭĭ este de 133 m. Are 93 contrib. și 132 capĭ de familie; o populație de 515 loc., toțĭ Romînĭ, din carĭ 248 bărbațĭ și 267 femeĭ; 217 căsătorițĭ și 298 necăsătorițĭ; din aceștia 39 știŭ carte și 276 nu știŭ.

Budgetul comuneĭ e de 2351 leĭ la venitурĭ și 2346 leĭ la cheltuelĭ. Locuitorĭĭ se ocupă cu agricultura, cu industria domestică și cu creșterea vitelor.

In Colibași sunt 2 cîrciumĭ.

Vite marĭ sunt 397, vite micĭ 1700 și rîmătorĭ 100.

E o biserică, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, zidită la 1762, de locuitorĭ și acum deservită de 2 preoțĭ și 3 cîntărețĭ.

Colibași, *cătun*, ține de com. Pojogeni, pl. Amaradia, jud. Gorj. E situat pe șes, pe malul drept al rîulețuluĭ Blahnița. Are o suprafață cam de 390 hect., din carĭ 250 hect. arabile, 5 hect. vie, 1 hect. prunet, restul pădure și tufărĭș.

Are o populație de 80 fam., cu 300 suflete, din carĭ 50 contribuabilĭ.

Locuitorĭĭ sunt moșneni și se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor. Locuitorĭĭ posedă 35 pluguri, 4 căruțe cu caĭ, 80 care cu boĭ, 260 vite marĭ cornute, 250 oĭ, 72 rîmătorĭ, 12 stupĭ, 6 capre și 14 caĭ.

Comunicația se face prin șoseaua județeană T.-Jiŭ-Rîmnicul-Vîlcea, care traversează cătunul, venind de la V. din com. Scoarța; printr'o șosea comunală care o leagă la N. cu Bobul; printr'un drum care o leagă la S.-V. cu cătunul săŭ de reședință Pojogeni.

In cătun se maĭ găsesc: 1 moară de apă și 3 puțurĭ cu cumpănă.

Are 2 bisericĭ, făcute la anul 1830, de Constantin Bălteanu, proprietarul acesteĭ moșiĭ.

Colibași, *sat*, face parte din comuna rurală cu acelașĭ nume, jud. Muscel.

Colibași, *schit*, cu hramul Buna-Vestire, în satul cu acelașĭ nume, din jud. Romanați.

Colibași, *munte* cu pădure, jud. Dîmbovița, în marginea de N.-V. a județuluĭ despre Transilvania.

Colibași - Mărăcineni, *proprietăți* ale statuluĭ, pendinte de vatra mănăstireĭ Vieroșul, plasa Rîul-Doamneĭ. Aŭ 407 hectare loc arabil și 1754 hect. pădure. Pe periodul 1888—93 s'aŭ arendat cu 10450 leĭ anual.

Colibași - Vieroșul, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, jud. Muscel, com. Colibași, plasa Rîul-Doamneĭ, în întindere de 75 hectare.

Colibași-Vieroșul, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 2018 hectare, pl. Rîul-Doamneĭ, județul Muscel, compusă din trupurile: Colibași-Vieroșul (1754 hectare), Zăvoiul-Văleanca (2 hect.), Drăgoiul (1 hect.), Zăvoiul de peste rîul Doamna (49 hect.), Zăvoiul-de-la-Ciumești (57 hect.), Zăvoiul-de-la-Vieroș (46 hectare), Zăvoiul-de-la-Mureș (81 hect.), Zăvoiul-de-la-Gropeni (23 hect.), și Zăvoiul-de-la-Găvane (5 hectare).

Colibașul, *com. rur.*, în județul Mehedinți, plasa Ocolul, la distanță de 14 kil. de Turnul-Severin, iar de Malovățul, reședința plășeĭ, de 4 kil. Este situată pe dealurĭ și văĭ. E formată dintr'un singur sat, avînd 108 contribuabilĭ, 675 locuitorĭ, în 124 case.

Locuitorĭĭ posedă: 14 pluguri, 26 care cu boĭ și 4 căruțe cu caĭ. Sunt 105 stupĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; o cîrciumă.

Budgetul comuneĭ e de 600 leĭ la venitурĭ și 497 leĭ la cheltuelĭ.

Vite sunt: 200 vite marĭ cornute, 11 caĭ, 460 oĭ, 89 capre și 200 rîmătorĭ.

Prin această comună trece șoseaua județeană Turnul-Severin - Tîrgul - Jiŭ, din care, prin centrul satuluĭ, se ramifică o șosea comunală ce duce spre Rudina la Baia-de-Aramă.

Comuna e străbătută de: Dealul-Colibașuluĭ, Poiana-Hoțească și de pîrîul Pleșuva, pe care se află morĭ de măcinat.

Colibașul, *deal*, în com. rurală Colibașul, pl. Ocolul-d.-s., jud.

www.dacoromanica.ro

Mehedinţi. Este acoperit cu pădure, locurĭ de muncă şi viĭ.

Peste acest deal trece şoseaua judeţeană Turnul-Severin-Tîrgul-Jiŭ.

Colibeĭ (Pîrîul-), *afluent* al *pîrîuluĭ* Rîşca, jud. Suceava.

Colibeĭ (Pîrîul-), *afluent* al Sabaseĭ, jud. Suceava.

Colibeĭ (Poiana-), *poiană*, comuna Smeurătul, plasa Ocolul, jud. Vîlcea.

Colibeĭ (Valea-), *vale*, a pîrîuluĭ cu acest nume, în jud. Suceava, com. Bogdăneşti, unde se află şi un herăstrăŭ.

Colibelor (Dealul-), *deal*, la N.-E. de com. Alunul, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea.

Colibelor (Izvorul-), *izvor*, în jud. Buzăŭ, com. Chiojdul. Iese din pădurea Frîntura, muntele Siriul şi se scurge în Bîsca-cu-Cale, între munţĭ.

Colina-Dohan-Crasna, *deal*, pe teritoriul com. Stroeşti, plasa Crasna, jud. Fălciŭ. Pe costişa luĭ sunt situate satele: Stroeşti, Gugeşti şi Valea-luĭ-Bosie. Această culme se lasă în jos spre S., prin comunele Tătăreni, Crasnăşeni şi Vineţeşti, până în şezul Bîrladuluĭ, unde se termină în Gura-Crasneĭ.

Colinelor (Dealul-), *deal*, com. Rădeşti, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Coliniţa, *colină*, în com. Cislăul, căt. Scărişoara, jud. Buzăŭ, acoperită de pădure.

Colintina, *sat*, plasa Dîmboviţa, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Colintina-Fundeni. Este situat la N.-E. de Bucureşti, înconjurat de un braţ al văeĭ Pasărea şi gîrla Colintina.

Această moşie, care aparţinea luĭ Constantin Brîncoveanu Voevod, a fost dăruită chiar de el mănăstireĭ S-ţiĭ Apostolĭ din Bucureşti.

La 1821, Tudor-Vladimirescu puse sentinele la Colintina, spre a împiedica fuga boerilor. La 25 Martie, acelaşĭ an, Ipsilante îşĭ aşează tabăra la Colintina, iar el se instalează în casele Banuluĭ Grigorie Ghica.

Are o biserică, cu hramul Înălţarea-Domnuluĭ, deservită de doĭ preoţĭ şi un cîntăreţ; o şcoală mixtă, frecuentată de 62 elevĭ şi 11 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 3042 leĭ.

Populaţia satuluĭ e de 254 suflete. Suprafaţa luĭ e de 406 hect., din carĭ 315 aparţin caseĭ Ghica şi 91 locuitorilor.

Are 1 moară pe apă; 2 poduri; 11 cîrciumĭ; 1 heleşteŭ. Sunt şi treĭ zalhanale.

In termen de mijloc în aceste zalhanale se taie anual 3000 bivolĭ şi bivoliţe, 2600 boĭ şi vacĭ şi 6000 oĭ şi capre, care se consumă în Bucureşti.

Colintina, *localitate*, în comuna Gura-Bouluĭ, plasa Vedea-d.-s., jud. Olt, unde Gîrla-Bouluĭ se varsă în gîrla Vedita.

Colintina, *lac*, jud. Ilfov, la N. de Bucureşti, format de pîrîul Colintina.

Colintina, *pîrîŭ*, ce-şĭ ia naştere maĭ la vale de com. Bolovani aproape de căt. Stăneşti, jud. Dîmboviţa, merge în jud. Ilfov şi se varsă în lacul Cernica, de aci se scurge în Dîmboviţa şi cu Dîmboviţa în Argeş la satul Budeşti.

Colintina-Fundeni, *com. rur.*, pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov, la N.-E. de Bucureşti, înconjurată de un braţ al văieĭ Pasărea şi gîrla Colintina, 6 kil. departe de Bucureşti. Stă în legătură cu com. Afumaţi şi Ştefăneşti prin şosele vecinale terminate.

Se compune din satele: Colintina, Fundeni, Plumbuita; cu o populaţie de 821 locuitorĭ, carĭ trăesc în 255 case.

Suprafaţa totală a comuneĭ e de 1410 hect. Proprietariĭ: G. Nicolescu, Casa Ghica, St. Capşa şi statul, aŭ 1115 hect., din carĭ cultivă 647 hect (160 izlaz, 50 sterpe, 25 pădure, restul cultura viţeĭ). Locuitoriĭ aŭ 295 hect., din care cultivă 243 hect., restul îl rezervă pentru izlaz.

Comuna are 217 contribuabilĭ, cu un budget de 18836 leĭ la venitурĭ şi 13959 la cheltuelĭ.

Dintre locuitorĭ, 62 sunt plugarĭ, şi 129 au diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 66 pluguri: 60 cu boĭ şi 6 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 112 care şi căruţe: 94 cu boĭ şi 18 cu caĭ.

Comerciul se face de 28 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 472 (55 caĭ şi epe, 100 boĭ, 136 vacĭ, 5 viţeĭ, 96 bivolĭ, 80 bivoliţe) şi al celor micĭ de 28 (2 porcĭ, şi 26 oĭ).

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 46 şi neîmproprietăriţĭ 172.

In comună sunt 3 biserici (la Colintina, Fundeni şi Plumbuita).

S'aŭ stabilit în comună 18 străinĭ.

Colivacul, *mahala*, în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul, com. rur. Malovăţul.

Colîni (Băşica-de-la-), *movilă*,

www.dacoromanica.ro

în com. Glodeanul-Silișteа, jud. Buzău.

Colînul, *moșie*, în județul Buzău, comuna Cătina, căt. Cepturașul, în intindere de 76 hect. curături și fineață.

Colînul, *munte*, în jud. Buzău, com. și căt. Cătina. Face hotar între proprietatea moșnenilor, pădurea Jariștea și Vîrful-Corbului, de pe moșia Floreasca-Bureli.

Colînului (Vîrful-), *munte*, în comuna Valea-Musceluluĭ, jud. Buzău. Formează centrul unuĭ cerc de munțĭ; e acoperit de izlaz.

Colnicele, *colină*, în jud. Buzău, com. Vintilă-Vodă, căt. Scheiul, acoperită de pădure.

Colnicele, *moșie*, în jud. Buzău, com. Vintilă-Vodă, căt. Scheiul, 62 hectare curăturĭ, livede și fineață.

Colnicele, mică *pădure*, în com. Vintilă Vodă, căt. Scheiul, jud. Buzău. Face un corp cu Bodinești, Scorușul și Muchea-Arapuluĭ, avînd în total 16 hect.

Colnicele, *izvor*, în jud. Buzău, com. Vintilă-Vodă, căt. Scheiul. Iese din muchea Colnicele și se scurge în rîul Slănicul.

Colnicul, *colină*, în jud. Buzău, com. Pîrscovul, ramificație din muntele Pănătăul.

Colnicul, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Oroftiana, com. cu aceeași numire, plasa Herța, județul Dorohoiu.

Colnicul, *numire* dată *pădureĭ* de pe moșia Lunca-Frumoasă, din com. Pîrscovul, jud. Buzău; are singură 320 hect., face un corp cu pădurea Pîrscovul.

Coloneață. Vezĭ Bordea, deal, jud Iași.

Coloneață, *podiș*, în jud. Vasluiŭ, com. Dobrovățul, plasa Crasna. E acoperit cu păduriĭ.

Coloneață, *pîrîŭ*. (Vezĭ Dobrovățul, pîrăŭ, jud. Vasluiŭ).

Colonești, *com. rur.*, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt. Este situată pe valea rîuluĭ Vedița, la 37 kil. de capitala județuluĭ și la 9 kil. de a plășeĭ.

Are o populațiune de 814 locuitorĭ (459 bărbați și 355 femeĭ), din carĭ 191 capĭ de familie; 245 contribuabilĭ. Sunt 200 case de locuit.

In comună sunt două bisericĭ: una la N. ce se numește Biserica-Albă, fondată la anul 1756, și reparată în anul 1881, cu hramul Cuvioasa Paraschiva și a doua, la S. de comună, fondată în anul 1746 și avînd hramul Sf. Voevozĭ. Aceste bisericĭ sunt deservite de 3 preoțĭ, plătițĭ din fondurile comuneĭ și de enoriașĭ.

Maĭ toțĭ locuitoriĭ comuneĭ sunt agricultorĭ. Eĭ aŭ: 18 caĭ și epe, 186 boĭ, 130 vacĭ, 1000 oĭ și 150 porcĭ. Locuitoriĭ sunt moșnenĭ, afară de 19, carĭ s'aŭ împroprietărit la 1864, cu 68 hect. pămînt din moșia d-lor Calinderoglu, Toma Bogdan și alțĭ.

Comuna Colonești are, împreună cu izlaz, 1430 hect.

Școala e frecuentată de 44 copiĭ (43 băeți și 1 fată) din numărul de 397 copiĭ (202 băeți și 195 fete) în vîrstă de școală. Cu întinderea eĭ, satul cheltuește anual 1404 leĭ. Localul e proprietate particulară.

Stupĭ cu albine sunt 19.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Venitu rile comuneĭ se urcă la suma de 1733.26 leĭ.

Două șosele, una națională, înlesnește comunicația între comună și comuna Negrea și alta comunală, înlesnește comuneĭ comunicația cu comunele Vlaici și Maldărul.

In comună sunt două dealurĭ, unul la E. și altul la V., ce vin de la N. la S. și merge paralel cu comuna. In dealul de la V. sunt 2 piscurĭ: Piscul de la cotul șoseleĭ naționale și Piscul de la gura vîlceleĭ Lupoaia.

In dealul de la E. este un pisc ce se numește Gruiul-Mare, avînd amîndouă o lungime ca de 2000 m. Parte din ele servesc pentru pășune și parte se cultivă.

Prin Colonești trec: valea rîuluĭ Vedița, de vîlceaua Gruiul-Mare, pîrîul Alba, pîrîul Moși, gîrla Ulmul-Mare, Ulmul-Mic, Lupoaiele și Sucețul.

Colonești, *com. rur.*, pl. Stănișești, jud. Tecuciŭ, compusă din 13 cătune: Analogul, Corbul, Danciul, Panul, Poiana, Satul-Noŭ, Spira-d.-j., Spira-d.-s., Tîrgul-Colonești, Valea-Mare, Valealuĭ-Mateiu, Valea-Moreĭ și Zăpodia.

Comuna cade la extremitatea de N. a județuluĭ, la 91 kil. depărtare de capitala județuluĭ și la 12 kil. de reședința plășeĭ.

E situată pe ambele laturĭ ale pîrîuluĭ Zeletinul, care izvorește în raionul comuneĭ chiar.

Are o populație de 1925 suflete, în carĭ intră 49 Evreĭ; 627 capĭ de familiĭ; 610 contribuabilĭ, locuind în 610 case și 8 bordee.

In comună sunt 3 bisericĭ: în Colonești, în Corbul și în

www.dacoromanica.ro

Spria-d.-s., deservite de 3 preoţi şi 4 cîntăreţi.

Locuitoriĭ sunt parte răzeşi, parte clăcaşi împroprietăriţi.

In această comună sunt: 165 pluguri de lemn, 8 de fier; 3 morĭ, 1 de aburĭ, 1 de vînt şi 1 de apă pe rîul Zeletinul. Locuitoriĭ aŭ: 485 boi, 640 vacĭ, 105 caĭ, 50 epe, 3 armăsarĭ, 109 capre, 730 oĭ şi 272 porcĭ. Sunt 40 stupĭ.

In raionul comuneĭ sunt 5 iazurĭ cu peşte.

Suprafaţa întregeĭ com. este de 7300 hect., din carĭ: 2500 hect. pămînt arabil, iar restul îl ocupă vatra satuluĭ şi fineţele.

Viile ocupă 69 hect. In 1892 aŭ dat 2040 litrurĭ vin alb, 170 litrurĭ vin roşu.

Ca proprietar în această com. este d-nul Ghiţă Apostoleanu, care are 1338 hectare şi 47 ariĭ.

Sunt şcolĭ: una în cat. Spria-d.-s., datînd din 1896, se frecuentă de 60 copiĭ (40 băeţĭ şi 20 fete) din numărul de 95 (58 băeţĭ şi 37 fete); a doua în Colonești, care datează din anul 1868, avînd localul propriŭ, se frecuentă de 36 copiĭ (30 băeţĭ şi 6 fete), din numărul de 75 copiĭ (50 băeţĭ şi 25 fete).

Budgetul are la venitурĭ 4230 leĭ anual.

Este străbătută de următoarele căĭ de comunicaţie: şoseaua judeţeană ce duce spre Bacăŭ; alta ce duce la tîrgul Glodurele (jud. Bacăŭ); alta ce duce la tîrgul Plopana (jud. Tutova), trecînd prin Satul-Noŭ; şoseaua ce duce în com. Tuleşti (jud. Tutova), care se leagă cu şoseaua ce duce la Bîrlad, şi şoseaua judeţeană ce vine din Tecuciŭ, ce se leagă la N. cu şoseaua din judeţul Roman, prin com. Dămieneşti.

E brăzdată de dealurile: Zarea-Tutoveĭ, avînd o înălţime de 350 m., cu următoarele ramificaţiunĭ: Dealul Şoimul, Rusenilor, Chiperuluĭ şi Zarea-Dobrotforuluĭ în partea de V., avînd o înălţime de 290 m., cu următoarele ramificaţiĭ: Dealul-Baimaculuĭ, Botezuluĭ, Pădurenilor, Panuluĭ, Corbuluĭ şi Zăpodiile.

Este străbătută de rîul Zeletinul, care trece prin centrul com., priimind următoarele pîraie pe dreapta: Poiana, Spria-d.-j., Corbuluĭ şi Zăpodia, iar pe stînga, Danciul, Spria-d.-s., Valea-Mare, Valea-Moareĭ şi Valea-luĭ-Mateiŭ

Se mărgineşte la N. cu com. Odobeşti (jud. Bacăŭ) şi com. Dămieneşti (jud. Roman), la S. com. Buda, la E. cu com. Plopana, Dragomireşti, Tuleşti şi Avrămeşti (jud. Tutova), la V. cu tîrgul Glodurele, Antoheşti şi Făghieni (jud. Bacăŭ).

Colonești, *tîrguşor*, face parte din com. Colonești, jud. Tecuciŭ. Aicĭ se află reşedinţa comuneĭ. E situat pe partea dreptă a pîrîuluĭ Zeletinul, pe vale. Afară de populaţia creştină ortodoxă sunt şi 53 capĭ de familiĭ Evreĭ.

Tîrgul este aşezat pe ambele părţi ale şoseleĭ.

Are o şcoală frecuentată de 35 copiĭ (30 băeţĭ şi 6 fete); o biserică, cu hramul Sf. Ierarh Nicolae. Este de lemn de stejar, facută la 1832 de Vasile Vidraşcu; s'a reparat în anul 1860. Se întreţine de locuitorĭ, avînd 5 fălcĭ şi 60 prăjinĭ loc arabil.

Colonia-Italiană. V. Cornești, sat, jud. Iaşi.

Colorea, *pisc*, în jud. Buzăŭ, com. Viperești, cătunul Fîntînelele, pe moşia statuluĭ Slobozianu.

Colteşti, *com. rur.*, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea, compusă din 3 cătune: Ilaciul, Roşia şi Ocracul.

Este situată pe ţărmul drept al rîuluĭ Olteţul, la 60 kil. depărtare de capitala judeţuluĭ şi la 14 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţiune de 1176 loc. (598 bărbaţĭ şi 578 femeĭ), în care intră şi 3 familiĭ de Ţigani-fierarĭ; sunt 360 capĭ de familie; 208 contribuabilĭ şi 306 case.

In raionul comuneĭ sunt 3 bisericĭ. Una în cătunul Ilaciul, fondată la anul 1791, s'a reparat la anul 1851; a doua, în Ocracul, s'a fondat la 7302 (1794) şi a treia în cătunul Roşia, fondată la anul 1795. Ambele din urmă s'aŭ reparat la anul 1860.

Cea mai mare parte din locuitorĭ sunt plugarĭ. Mai sunt 13 meşteşugarĭ. Produsul munceĭ îl desfac în Broşteni, Horezul, Polovragi, Grădiştea, Găngulești, etc.

In comună sunt: 21 caĭ, 200 boĭ, 248 vacĭ, 100 capre, 500 oĭ şi 600 porcĭ. Pe apa Olteţul, în raionul comuneĭ, sunt 3 morĭ.

Toţĭ locuitoriĭ sunt moşneni.

Şcoala datează în comună de la 1862. Copiĭ în vîrstă d'a o frecuenta sunt 144, (78 băeţĭ şi 66 fete). Ştiu carte 100 bărbaţĭ şi 1 femee.

Intreaga comună are 1158 hect.

Şoseaua comunală leagă comuna Colţeşti cu comuna Slăveşti şi Alunul. Veniturile şi cheltuelile comuneĭ se urcă la 1200 leĭ anual.

E brăzdată de dealurile Mueriĭ, Mare, Dolani, Preeratul, Ilaciuluĭ, Căpriorul şi udată de văile: Adîncăţeĭ, Preeratul, Roşia, Ilaciul şi Iezerul, osebit de rîul Olteţul.

www.dacoromanica.ro

Colteşti, *deal*, în raionul com. Colţeşti, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 1 kil. 50 arii vie.

Colţani (Pe-), *loc izolat*, în căt. Piatra, com. Bădeni-Ungureni, pl. Dîmboviţa, jud. Muscel.

Colţatul, *movilă*. (Vezi Şirul-Movilelor, com. Ştiubeieni, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ).

Colţăneni, *căt.* al com. Mihăileşti, jud. Buzăŭ, cu 320 loc. şi 72 case.

Colţăneni, *lac*, în jud. Buzăŭ, com. Mihăileşti, continuaţie a laculuĭ Mărgineanul. Se scurge în pîrîul Sărata.

Colţăneni (Colţica-), *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Mihăileşti, numită şi Cufuritul saŭ Mihăileşti, maĭ des însă: Sărata-Mănăstireĭ-Mislea.

Colţea, *com. rur.*, pl. Călmăţuiuluĭ, jud. Brăila, situată pe şes. Se învecineşte la E. cu hotarul moşieĭ Mărgineanca din jud. Ialomiţa, la V. cu com. Chichineţul, la N.-E. cu comuna Fleaşca şi la N. cu moşia Mitropolia, la S. cu com. Iazul din jud. Ialomiţa. Are forma unuĭ trapez. Suprafaţa com. e 2647 hect. Populaţia e de 758 suflete; 167 capĭ de familie, 54 ştiŭ carte, 704 nu ştiŭ. Are 133 contrib. şi 12 patentarĭ romînĭ. Venitul com. e de 2775 leĭ şi cheltuelile de 2505 leĭ, 75 b.

Sătenĭ împroprietăriţĭ, după legea din 1864, sunt 83 şi neîmproprietăriţĭ 24. Sunt 4 debite şi 7 cîrciumĭ.

Vite marĭ cornute sunt 858 (381 boĭ, 353 vacĭ, 12 taurĭ şi 112 viţeĭ), caĭ 468, oĭ 290, rîmătorĭ 235 şi capre 2.

Are 1 biserică, cu hramul Sf. Nicolae, zidită la 1872 de locuitorĭ, deservită de 1 preot, şi 1 cîntăreţ.

Drumurĭ: La com. Tătarul, spre E. prin locurile locuitorilor distanţă 8 kil., la gara Dudeşti spre N.-E. tot prin locurile locuitorilor pe la Crucealuĭ-Moise-D.-Chesarul 4 kil., la com. Smirna, din jud. Ialomiţa, pănă la Crucea-luĭ-Moise-D.-Chesarul. La Chichineţul spre S.-V. drept pănă la Crucea-luĭ-Moise-Negoiţă şi movila Colţea 6 kil. La Ulmul spre N.-V. pe la Crucea-luĭ-Stan-Vlădescu 13 kil. In comună sunt 2 strade şi casele sunt dese şi răŭ construite, fără plantaţiunĭ. Are o moară cu vaporĭ, care, produce 700 leĭ anual.

Comuna este înfiinţată la 1818, de cîţĭ-va locuitorĭ şi şi-a luat numele de la moşia Colţea. Distanţa de la Colţea la Brăila: 71 kil.

Colţea, *sat*, jud. Brăila, în mijlocul comuneĭ cu acelaşĭ nume, cam în partea sa de V., la 71 kil. spre S.-V. de oraşul Brăila. Acest sat este înfiinţat la 1818 şi numit ast-fel de la mănăstirea căreia era închinată: Colţea.

Vatra satuluĭ este de 68 hect. cu 156 case; 7 cîrciumĭ; o moară cu aburĭ.

Are o şcoală mixtă, înfiinţată la 1850, întreţinută de com. şi jud. şi frecuentată de 20 elevĭ şi 5 eleve; o biserică, clădită la 1872 de locuitorĭ, deservită de 1 preot şi 2 paracliserĭ. Populaţia satuluĭ este de 167 familiĭ, saŭ 760 locuitorĭ, din care 387 bărbaţĭ, 373 femeĭ, 325 căsătoriţĭ, 455 necăsătoriţĭ; 71 ştiŭ carte şi 689 nu ştiŭ.

Vite sunt: 467 caĭ, 860 vite marĭ cornute, 920 oĭ, 3 capre şi 240 rîmătorĭ.

Colţea, *lac*, jud. Brăila, care se întinde la E. satuluĭ Colţea; în timpul vereĭ seacă. Pe marginea de E. a luĭ se află armanul arendaşuluĭ.

Colţea, *moşie*, jud. Brăila, pendinte de com. Colţea, pl. Călmăţuiuluĭ, este unită cu moşia Batogul şi aparţine spitaluluĭ Colţea din Bucureşti. Are o suprafaţă de 3260 hect. Venitul e de 65480 leĭ anual.

Colţea, *movilă*, jud. Brăila, situată în drumul de la comuna Colţea la com. Chichineţul.

Colţeni (Valea-Seacă), *cătun*, al com. Trestia, jud. Buzăŭ, cu 120 locuitorĭ şi 31 case.

Colţenilor (Vîrful-), *colină*, în com. Trestia, căt. Colţeni, judeţul Buzăŭ, acoperită de pădurea şi izlaz.

Colţeşti, *com. rur.*, în jud. Gorj, plasa Gilortuluĭ, la S. de com. Tăndăleşti. E situată pe şesul şi coasta cu acelaşĭ nume în partea stîngă a rîuluĭ Amaradia, formînd singură comună.

Are o suprafaţă de 350 hect., din carĭ 50 hect. pădure, 100 hect. arabile, 141 hect. fîneţe, 37 hect. viĭ şi 22 hect. livezĭ de prunĭ.

Are o populaţie de 116 familiĭ, cu 482 suflete, din carĭ 101 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă: 20 pluguri, 50 care cu boĭ, 5 căruţe cu caĭ; 247 vite marĭ cornute, 14 caĭ, 229 oĭ, 5 capre şi 203 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 894, banĭ 33 la venitur şi de leĭ 852, bani 51 la cheltuelĭ.

Comunicaţia se face prin şoseaua vecinală, ce vine de la S. din com. Busuioci, trece prin centrul acesteĭ comune şi o pune

www.dacoromanica.ro

în legătură, la N., cu com. Tăndălești; apoĭ prin șoselele comunale, care o pun în comunicație cu cele-l'alte comune vecine.

In comună sunt 8 puțurĭ și 3 fîntînĭ.

Are 1 biserică de zid, făcută de locuitorĭ la anul 1857; azĭ e deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Colți, *com. rur.*, în plaiul Buzăŭ, jud. Buzăŭ, și Valea-Sibiciuluĭ, pe ambele malurĭ ale Văeĭ-Colților, la o distanță de Buzăŭ de 66 kil. Limitele sale sunt: la N., începe de la Muchea-Cinilor, se lasă pe izvorul la vale pănă în rîul Bîsca-Roziléĭ și urcă pe Bîsca în sus pănă la izvorul Hînsarul; la E., merge pe izvorul Hînsaruluĭ în sus, pănă aproape de sorgintea sa, o ia pe hotarul moșieĭ Băleanca, urcă pe muche la Poiana-Corduneĭ și de aci la Mormîntul-Țiganuluĭ, apoĭ se dirige în muntele Martiria, pe a căruĭ culme merge pănă în Lacul-Samaruluĭ, continuă pe plaiul, ajunge în Vîrful-Cicileĭ și apoĭ în Vîrful-Mățărilĭ; la S., începînd din Mățărea, (care desparte și plaiul Buzăŭ de plaiul Pîrscovul), merge în Vîrful-Boșoveiuluĭ, de aci în muntele Vîrful-Junculuĭ, continuă pe plaiŭ, lăsîndu-se la Vizuniĭ, urcă la Muntele-Goșiĭ, de unde se lasă pe apa Brustușuluĭ, pănă la Mărul-Domnesc, de unde urcă în sus în muntele Vîrful-Goșiĭ, se lasă apoĭ pe hotarul moșieĭ Trestioara, drept în gura izvoruluĭ Ruginosul, întîlnește iar izvorul Brusturișul și merge pe dînsul pănă la întîlnirea luĭ cu izvorul Valea-Bouluĭ; de aci urcă pe plaiurĭ pănă în Vîrful-luĭ-Bîĭ, se lasă în jos în Valea-Colților, apoĭ urcă la Vîrful-luĭ-Pal, continuînd în sus pe plaiŭ pănă la Muchea-Sterminеĭ; la V., începînd din Stermina, merge pănă în Izvorul-Stînelor, pe albia căruia se urcă drept în Muchea-de-la-Ciniĭ.

Suprafața comuneĭ e de 3520 hect., din carĭ 41 arabile, 2160 pădure, 152 fîneață, 340 izlaz, 83 livezĭ și 744 hect. stcrp.

Proprietățĭ însemnate sunt: Alunișul (statul), hotarul Colți-d.-j., hotarul Colți-d.-s., parte din Bîsca și hotarul Cărăimănesc, ale cetelor de moșneni.

Terenul este foarte muntos și steril, constînd numaĭ din munțĭ stîncoșĭ și coline nisipoase, pe care, rar, se vede iarbă. Din substanțe minerale are chihlibar, fier și maĭ multe ape minerale, dar care nu se pot întrebuința, din cauza sălbăticieĭ loculuĭ, a izolațiuneĭ și a depărtăreĭ.

Sunt 4 morĭ pe apa Bîsca, 2 pe Valea-Colților, 1 pe Valea-Bouluĭ, 1 pivă, 3 fierăstrae și o stînă. Se țin anual 2 tîrgurĭ: la Ispas și la 8 Noembrie.

Cale de comunicație are acea care duce la Valea-Sibiciuluĭ, dar și acest drum e dificil și adesea periculos.

Vite sunt: 620 boĭ, 173 vacĭ, 68 viteĭ, 17 caĭ, 26 epe, 13 mînjĭ, 1600 oĭ, 365 capre și 380 porcĭ. Stupĭ sunt 113.

Comuna e formată din cătunele: Alunișul, Călugărițele, Colți-d.-j., Colți-d.-s., Camburul, Comarnici, Fijerești, In-Poiană, Ligurești, Lupoae, Măgădani, Mățara, Muscelul-Cărăimănesc, Paltenul, Strîmba, Seciul și Valea-Bouluĭ. Populația sa e de 2080 locuitorĭ, din carĭ bărbațĭ însurațĭ 427, neînsurațĭ 22, văduvĭ 28, băețĭ 563; iar femeĭ măritate 427, văduve 76, fete 537. Case sunt 546. Meseriașĭ sunt: 2 lemnarĭ, 1 tîmplar, 4 rotarĭ și 2 fierarĭ.

Budgetul e de 1938 leĭ, 38 banĭ anual.

Bisericĭ sunt 4, cu 3 preoțĭ, 4 cîntărețĭ și 4 paracliserĭ. Catedrala e cea cu hramul Nașterea-Maiceĭ-Domnuluĭ. Biserica de la Alunișul e săpată într'o singură piatră.

Cîrciumĭ sunt 3.

Locurĭ însemnate de vizitat sunt: Peștera de la Piatra luĭ-Dragomir, zisă și Gaura-luĭ-Dragomir, Vizunia, Piatra-Lăstunuluĭ, etc.

Comuna probabil, și-a luat numele de la muntele Colți, un semi-cerc care culminează în 7 colțĭ de piatră, ce se ridică din masiv pănă la 200 m. și în centrul cărora e situat cătun. Colți-d.-s., leagănul acesteĭ comune.

Colți, *munte*, maĭ în sus de comuna Moroeni, jud. Dîmbovița. E situat pe Ialomița în sus, în stînga.

Colți, *munte*, jud. Muscel, la N. de comuna Rucărul, ale căruĭ poale le udă rîul Dîmbovicioara.

Colți, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, comuna Rucărul, județul Muscel.

Colți (Vîrful-cu-), *loc izolat*, în cătunul Piatra, com. Bădeni-Ungureni, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel.

Colți-Băjeni, *loc izolat*, în comuna Bădeni-Ungureni, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel.

Colți-de-Jos, *cătun* de reședință al com. Colți, jud. Buzăŭ, are 230 locuitorĭ și 68 case, situat pe malul stîng al Văeĭ-Colților, în apropiere de vărsarea eĭ în Valea-Sibiciuluĭ.

Colți-de-Jos (Hotarul), *moșie*,

www.dacoromanica.ro

în comuna Colți, jud. Buzău, proprietate moșnenească în devălmășie, are 560 hect., mare parte gol și pietriș, fînețe și curături. Sunt hrisoavele de proprietate date de Domnii Mihnea-Vodă 7056 și 7086, Constantin Șerban 7162 și Alexandru Ipsilante.

Colți-de-Sus, *cătun*, al comunei Colți, jud. Buzău; are 70 locuitori și 23 case.

Colți-de-Sus (Hotarul), *movilă*, în com. Colți, jud. Buzău, proprietate moșnenească. Are 590 hect. și mare parte goală; e acoperită cu puțină fînețe și izlaz.

Colți - Doamnei, *colți* groși și înalți de piatră, în formă de pălărie tricornă, d'asupra unei mari stînci, pe muntele Doamna, județul Muscel. Tradiția locală spune că acei colți, pe cari, cînd îi privești, pare că cad pe tine, nu ar fi jocul naturei, ci s'au ridicat de Radu-Negru și că au fost înțepeniți cu piroane groase de fier și întărite cu plump topit.

O altă tradiție spune că dealurile opuse, despărțite prin rîul Dîmbovița, se uneau printr'un pod de piele, care se ridica și așeza după trebuință.

Colți-lui-Andreiu, *munți* înalți de piatră, jud. Muscel, aproape de locul unde izvorește rîul Dîmbovița, în vecinătate cu muntele Oticul.

Colți-lui-Balbeș, *proprietate* a Eforiei Spitalelor Civile din București, pendinte de com. Sinaia, pl. Peleșul, jud. Prahova, în întindere de 1364 hect., tot teren împădurit, afară de 5 hect. locuri de fînețe; a fost arendată pe periodul 1887—90 cu 100 lei anual.

Colți-lui-Guran, *loc izolat*, în com. Bădeni - Ungureni, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel.

Colți - Păltinetului, *surpătură*, com. Bertea, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova; servă de pășune vitelor.

Colțica, *tîrlă*, în jud. Brăila, la 3 kil. de satul Ionești-Bertești, lîngă Movila-Ieduluĭ, pe moșia Colțica, pendinte de com. Bordeiul-Verde.

Colțica, *moșie*, în jud. Brăila, cu 1290 hect., situată la V. de comuna Batogul, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile.

Colțica, *sfoară de moșie*, în județul Brăila, între com. Ionești-Berlești și com. Filiul, proprietatea Eforiei Spitalelor Civile, pendinte de comuna Bordeiul-Verde.

Colții (Parte-din-Bîsca-), *moșie*, în jud. Buzău, com. Colți, proprietate moșnenească; are 200 hect. pădure, fînață și sterp.

Colților (Piatra-), *munte* stîncos, în jud. Buzău, com. Colți, cătun. Colți-d.-s., culminînd în 7 piscuri de piatră în formă de colți.

Colților (Valea-), *vale*, în jud. Buzău, com. Colți, formată din Valea-Alunișului și Valea-Căprioarei, cari se reunesc la N. de cătunul Colți-d.-s. Sub numele de Colți, merge de se varsă în Valea-Sibiciului, lîngă cătun. Intre-Sibicee (com. Mlăjetul). In timp de ploaie această vale e foarte violentă, aduce bolovani mari în marele volum de apă, ce, după toți munții vecini, se scurge în albia sa. După retragerea apei, vin mulți căutători de chihlibar, acesta, rupt din munți, găsindu-se împrăștiat, sub forme de bolovani, prin pietrișul de pe maluri.

Colțișorul, *deal*, în jud. Botoșani. Incepe pe moșia Cociungeni, com. Zlătunoaia, trece pe moșia Măscăteni, com. Trușești, și se termină pe moșia Ionășeni, com. Șoldănești.

Colțișorul, *pădure*, pe moșia Albești, com. Buimăceni, pl. Jijia, jud. Botoșani. Are o întindere de 514 hect. E compusă mai mult din stejar, carpen și ulm. Se exploatează sistematic.

Colțoaia, *deal*, pe care este situată comuna Podeni-Vechi, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Colțul, *sat*, jud. Argeș, pl. Cotmeana. Are o populație de 120 familii și o biserică vechie, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de un preot și un cîntăreț. Acest sat face parte din com. rur. Ungheni-Colțul.

Colțul, *sat*, face parte din com. rur. Cocorăști, plasa Tîrgșorul, jud. Prahova. Aci e reședința comunei. Are o biserică, cu hramul Buna-Vestire și Sf. Nicolae, fondată în zilele Domnitoruluĭ Alexandru Dimitrie Ghica Voevod și Mitropolituluĭ Neofit, de credinciosul și marele logofăt Ion Cocorăscu, cu începere de la anul 1839, luna Maiu 16, și terminată în ziua de 16 Maiu 1840, cînd s'a și sfințit. S'a reparat la 1876.

Colțul, *sat*, face parte din com. rur. Tîrgșorul-Vechiu, pl. Tîrgșorul, jud. Prahova.

Colțul. Vezi Dăroaia, județul Vîlcea.

www.dacoromanica.ro

Colțul, *colină*, în jud. Buzău, comuna Fințești, peste care curge în cascade izvorul Șipotul. E acoperită de puțină pădure.

Colțul-Acreĭ, cel maĭ periculos *cot* de pe tot lungul Bistriței, în jud. Suceava, com. Dorna.

Colțul-Albineĭ, *munte* de piatră calcaroasă, cu colț d'asupra satuluĭ Stoenești, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel.

Colțul-Bufnițeĭ, *loc*, lîngă cătun. Bădeni, com. Bădeni-Ungurenĭ, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel.

Colțul-cel-Mare (In-), *loc izolat*, comuna Bădeni-Ungurenĭ, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel.

Colțul-Corniĭ, *sat*, în partea de N. a com. Sălăgeni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ. E așezat pe malul Prutuluĭ, între satele: Măcărești, din jud. Iași și Sălăgeni (Fălciŭ), pe o suprafață de 26 hect. 54 ariĭ. Are o populație de 65 fam., saŭ 283 sufl., din carĭ 57 contrib. Are o biserică vechie, deservită de un dascăl.

Colțul-Pietreĭ (La-), *localitate*, în jud. Prahova, pl. Vărbilăul, com. Mălăești, cătun. Mălăești-d.-s., unde este o carieră de piatră.

Colțul-Porculuĭ, *deal*, în județul R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, comuna Bisoca, în partea de N. a comuneĭ. E acoperit cu pășunĭ și pădurĭ; vara se fac aci stîne de oĭ.

Colțul-Șoimuluĭ, *loc izolat*, cu o poziție frumoasă, în jud. Muscel, plaiul Dîmbovița, com. Cetățeni-din-Deal. Aci este o mare stîncă de piatră.

Colțul-Trăsnit, *loc izolat*, în județul Muscel, plaiul Dîmbovița, com. Cetățeni-din-Deal. Aci sunt o mulțime de stîncĭ de piatră, cu diferite forme și primejdioase. Una din aceste stîncĭ poartă numele de Colțul-Trăsnit.

Colțul-Unghenilor, *moșie*, jud. Argeș, pl. Cotmeana. Are o întindere de 1250 pogoane, din care 150 pogoane pădure, proprietatea statuluĭ. Maĭ înaintc era pendinte de Mitropolia din București. La 1871 avea un venit anual de 11150 leĭ, și a fost ipotecată cu alte 380 moșiĭ ale statuluĭ pentru asigurarea împrumutuluĭ domenial de 78 milioane. Pe periodul 1883—1884, această moșie a fost arendată cu 11200 leĭ anual. In timpul din urmă, statul a vîndut această moșie.

Colțuluĭ (Piscul-), *pisc*. (Vezĭ Dăroaia, jud. Vîlcea).

Colțuna, *numire* ce se maĭ dă *moșieĭ* Călțuna sau Cătuna din com. Albești, jud. Buzăŭ.

Colțunul, *deal*, în com. Ciumulești, jud. Suceava.

Columbul, *deal*, pl. Amaradia, com. Mierea-Birnici, jud Dolj, prin care trece limita de N. a com. Este înalt de aproape 300 m. și acoperit cu livezĭ de prunĭ, viĭ și pădure măruntă.

Coluni, *loc cu izvoare*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Brătila, de pe teritoriul satuluĭ Gura-Văeĭ.

Colunul, *poiană*, pl. Ocolul, com. Mischi, jud. Dolj.

Coman (Valea-luĭ-), *apă*, com. Bădeni-Pămînteni, pl. Dîmbovița, jud. Muscel.

Comana, *com. rur.*, compusă din cătunele: Budeni - Comana, ce este peste Cîlnișteа, pe partea stîngă a apeĭ, departe 3 kil.; Falastoaca, cătun ce este la Gura-Cîlnișteĭ, unde dă în Argeș, pe partea dreaptă a Cîlnișteĭ, departe de Comana de 4 kil. și Vlad-Țepeș saŭ Gurbanul, sat noŭ făcut cu ocazia împroprietăririĭ țăranilor însurățeĭ la 1882, situat pe Valea-Gurbanuluĭ, în spre Băneasa și departe de Comana de 6 kil. Această comună, pendinte de pl. Cîlnișteа, jud. Vlașca, e departe de Giurgiu de 48 kil., de 29 kil. de Ghimpați, reședința plășeĭ, iar de București de 33 kil. Toate cătunele din care se compune comuna sunt situate pe proprietatea statuluĭ Vatra-Mănăstireĭ-Comana, foastă a acesteĭ mănăstirĭ și care azĭ se arendează pe prețul de 70100 leĭ anual.

Suprafața întregeĭ moșiĭ este de 12500 hect., din carĭ 7000 hect. pădure.

In 1886 comuna a fost populată de 2574 locuitorĭi, formînd 774 familiĭ.

Sunt 464 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ, în 1886, a fost de 15313 leĭ, la venitурĭ și de 9300 leĭ, la cheltuelĭ.

In această comună sunt 4 bisericĭ, deservite de 2 preoțĭ și 8 dascălĭ; 2 școlĭ, una în Falaștoaca și a doua în Comana, ambele mixte. Aŭ urmat, în 1888: La școala din Comana 22 băeți și 12 fete; la cea din Falaștoaca, 34 băeți și 6 fete.

Viĭ sunt în întindere de 51 hect., 50 ariĭ.

In întreaga comuna s'aŭ împroprietărit din diferite sate 361 loc. însurățeĭ și s'a dat la 5 școlĭ și lor o suprafață totală de 1860 hectare.

Este o moară de foc și un atelier de reparațiunĭ.

www.dacoromanica.ro

In com. este o fabrică de cogniac, ce se fabrică din vinurile de la Greaca, din cele din jurul comuneĭ şi maĭ cu seamă din cele de la Pruntul-Belu.

Străinĭ sunt mulţĭ, maĭ cu seamă Grecĭ şi Evreĭ. Sîrbĭ şi Bulgarĭ sunt puţinĭ.

In 1876 s'a făcut o încercare de arendaşul moşieĭ, de a canaliza o parte din mlăştinele Cîlniştеĭ, strîngînd apele într'un şanţ de recepţie; prin aceasta s'a dat cultureĭ o suprafaţă de peste 500 pogoane pămînt ce până atuncĭ era acoperită cu bălţĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: Linia ferată Bucureşti-Giurgiu, care are staţia Comana chiar în marginea satuluĭ, pe coasta văeĭ Gurbanuluĭ şi cam la gura eĭ pe această proprietate merge linia ferată pe o distanţă de 18 kil., adică din hotarul Grădiştea la 29 kil. până în hotarul Băneasa la 47 kil., urmînd Valea-Gurbanuluĭ şi trecînd pe lîngă satele Comana şi Vlad-Ţepeş. Aci este un pod de fer peste apa Cîlniştеĭ.

Maĭ sunt şosele în spre Falastoaca şi Budeni fără legătură între ele; apoĭ şoseaua Budeni-Comana.

Pe această proprietate trec văile: Gurbanul, Militarul, a-Puţuluĭ şi a-Dadilovuluĭ.

Comana, *cătun,* pendinte de comuna Comana, pl. Cîlniştea, judeţul Vlaşca, situat pe proprietatea statuluĭ Comana.

Aci s'aŭ împroprietărit în 1864, un număr de 186 locuitorĭ, dîndu-li-se 468 hect. In acest cătun este staţia Comana, a linieĭ ferate Giurgiu-Bucureşti.

Tot aci este mănăstirea Comana, care servă de biserică de mir, cu hramul Sf. Nicolae şi deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ.

In localul mănăstiriĭ este instalată a şcoală mixtă, compusă din 4 clase, la care, în 1888, aŭ urmat 22 băeţĭ şi 12 fete.

Comana, *staţie de dr. de f.,* jud. Vlaşca, pl. Cîlniştea, căt. Comana, pe linia Bucureşti-Giurgiu, pusă în circulaţie la 1 Noembrie 1869. Se află între staţiile Grădiştea (4.7 kil.) şi Băneasa (18.1 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ mărіĭ de 40^{m},88. Venitul acesteĭ staţiĭ, pe anul 1896, a fost de 69382 leĭ, 25 banĭ.

Comana, *mănăstire,* pe coasta dreaptă a apeĭ Cîlniştea, în comuna Comana, plasa Cîlniştea, jud. Vlaşca.

Mănăstirea Comana este zidită de Şerban-Basarab Voevod, la anul 1588; nepotul săŭ Şerban Cantacuzino a reedificat-o la anul 1741. O vechie inscripţie ce se găseşte şi azĭ la această mănăstire sună ast-fel:

«Această sfîntă şi dumnezeiască mănăstire, făcută este din temelie de cel de mult ce in blagolo... saŭ săvîrşit răposatul Şerban Voevod, care a domnit Ţara-Romînească cel adevărat şi vechiŭ Basarabesc la (şeapte miĭ nouă-zecĭ şi şeapte) decĭ învechindu-se de multă vreme, cît şi la stricăciunĭ ajunsese nu numaĭ sfînta biserică ci şi alte zidurĭ de prin prejur, care ajungînd până la nepoţĭ şi strănepoţĭ aceluiaşĭ răposat Domn de maĭ sus, din multă osîrdie şi pohtă dumnezeiască s'aŭ îndemnat (cel de strănepoţĭ Şerban Cantacuzino vel paharnic fiul răposatuluĭ Drăghicĭ Cantacuzino, vel spătar, nepot al aceluiaşĭ răposat Şerban Voevod dintr'a luĭ fiică Elena şi feciorul luĭ Constantin Cantacuzino vel postelnic) şi s'a lucrat cu multă ostenеală şi cheltuеală şi cu lucru şi cu altele, înfrumuseţînd biserica: nu cu înălţarea şi zidirea slonuluĭ acestuia precum se vede şi afară dintr'alte zidirĭ şi cu multe argintărіĭ şi odoare şi moşiĭ şi ţiganĭ, o aŭ întărit arătîndu-se desăvărşit ctitor, întru slava luĭ Dumnezeŭ şi a celuĭ de minunĭ făcător, Marele Nicolae care are şi hram, este această veşnică pomenire a luĭ şi a neamuluĭ săŭ, leatul 3GH (7250 d. Chr.) Şerban Basarab Voevod, Zoiţa Doamna, Şerban Cantacuzino, Mateiŭ Pîrvu, Vlad Voevod, Constantin Voevod, Constantin Voevod, Radu Voevod, Şerban Voevod, Ion Voevod, Elena Doamna, Maria Doamna».

La 1765, sub Domnia luĭ Grigorie-Vodă Ghica, avu loc aci o luptă între Turcіĭ, ce veneaŭ din Giurgiu şi Cazacіĭ, comandaţĭ de colonelul rus Nazarie; acesta neputînd ţine piept Turcilor, s'a închis în mănăstirea Comana. Pe cîmpul între Comana şi Grădiştea, oastea turcească, în număr de 1500 oamenĭ, a atacat pe Nazarie şi a dat o luptă mare în pădurea ce este pe hotarul Grădiştеĭ, ce se zice Bătaia-Mare, unde s'a găsit în dese rînduri pintenĭ, suliţi şi scărĭ de şea, urme ale lupteĭ de atuncĭ.

De la 1862, de cînd s'aŭ secularizat averile mănăstireştĭ, nicĭ o reparaţie nu s'a făcut localuluĭ ce înconjură mănăstirea, aşa că acum se găseşte în ruine.

In ele locueşte, într'o aripă arendaşul moşieĭ Comana; în cea-l'altă este şcoala şi locuinţa învăţătoareĭ. Mănăstirea servă de biserică de mir comuneĭ, care a reparat-o acum cîţĭ-va anĭ.

Această mănăstire avea următoarele moşiĭ: Siminovul, Goleşti, Comana, Călugăreni, Buteşti, Ruica, Buciumeni, Rîiosul, Petroşanca, Pruntul, Copăceni şi Creţeşti.

Comana, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Sărăţiĭ, căt. Atîrnaţi, fostă proprietate a statuluĭ, pendinte de mănăstirea Comana. Acum e vîndută în 44 loturĭ. Are 268 hect., din care 14 pădure, restul arăturĭ şi vіĭ.

Comana, *pădure* de stejar şi de

www.dacoromanica.ro

şleaŭ, proprietatea statuluĭ, ocupînd partea moşieĭ d'adreapta Cîlnişteĭ şi despre S., jud. Vlaşca. Suprafaţa eĭ este de 7000 hect. Se exploatează din 2 părţĭ: despre Pruntul-Belu, pe la Puţul-Militaruluĭ şi despre Crucea-de-Piatră, pe la Dadilovul. Depinde de ocolul silvic Comana. Prin mijlocul eĭ trece linia ferată Bucureşti-Giurgiu.

In această pădure sunt maĭ multe suhaturĭ, poenĭ, şi se află situate satul Vlad-Ţepeş saŭ Gurbanul şi satul Dadilovul.

Această pădure servă de loc de întîlnire a diferitelor societăţĭ culturale din Bucureşti, carĭ vin să petreacă vara în această localitate. Aci se vînează foarte mult: lupĭ, vulpĭ şi epurĭ.

Comanacul, *deal*, în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, pe teritoriul com. Mănăstirea-Caşinul.

Comanacul, *pîrîŭ*, udă teritoriul satuluĭ Hălceni, com. Şipotele, pl. Bahluiul, jud. Iaşi, şi se varsă în pîrîul Miletinul.

Comanca, *cătun*, al com. Deveselul, în partea de S. a plăşeĭ Ocolul, jud. Romanaţi.

Are 433 de locuitorĭ, şi este situat la S. de Caracal (5 kil.), pe şoseaua Caracal-Corabia şi în apropiere de calea ferată. De Corabia este departe de 37 kil. Alăturĭ, spre N., se află Movilaluĭ-Sterie, punct triangular, cu 138 m. altitudine d'asupra nivelului mărĭĭ. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, clădită în 1786, de Stancu Dorobanţu şi Metodie Monahul, ale căror portrete sunt pe pereţiĭ bisericiĭ; aceasta e deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Şcoala este în Devesel.

Comanca, *sat*, face parte din comuna rur. Muereasca-d.-s., pl. Cozia, jud. Vîlcea. Are o populaţiune de 264 locuitorĭ (135 bărbaţĭ, şi 129 femeĭ).

Comanceĭ (Cîmpia-), *cîmpie*, jud. Teleorman. Incepe de la com. Dudul, jud. Olt, şi se întinde între moşiile Plopi, Crîngeni, Mîndra, Dorobanţul şi Vodă-Carol. Această cîmpie are peste 25 kil. în lungime şi aproape 20 kil. în lat.

Comanceĭ (Valea-), *vale*, jud. Teleorman şi judeţul Olt. Vine despre com. Beciul, din jud. Olt, intră în jud. Teleorman şi trece pe lîngă moşiile Crîngeni, Dorobanţul şi Mîndra, servind în maĭ multe puncte ca hotar natural, între acele moşiĭ. Aproape de moşia Dorobanţuluĭ se pierde, începînd a se forma de aci înainte Cîmpia-Comanceĭ.

Comanda, *sat*, aşezat în judeţul Mehedinţi, în partea de N. a comuneĭ Strehaia, căreia 'ĭ aparţine. Este situat pe un platoŭ ce predomină valea Motruluĭ, valea Hozniţeĭ şi valea Coşuşteĭ.

Are peste 500 locuitorĭ, carĭ locuesc în 147 case; o biserică de zid, deservită de un preot şi doĭ cîntăreţĭ. In acest sat se află nişte întăriturĭ de pămînt.

Comanda, *deal*, în com. Pojogeni, jud. Gorj. E întorsătura dealuluĭ Cerătul, ce se dirige de la N. spre S., dînd naştere dealuluĭ Boia. Pe sub poalele acestuĭ deal curge pîrîul Blahniţa.

Comanda, *deal*, la 4 kil. spre N. comuneĭ Recea, plaiul Horezul, jud. Vîlcea. Aci e un pichet unde păzesc soldaţiĭ în timpul erneĭ, fiind potecă de trecut în Austria.

Comanda, *platoŭ*, în com. rur. Strehaia, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi, pe care este aşezat satul Comanda.

Comani, *com. rur.*, pl. Siul-d.-j., jud. Olt, situată pe valea Oltuluĭ, la 30 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 4 kil. de Drăgăneşti, reşedinţa plăşeĭ.

Are o populaţie de 2230 locuitorĭ, din carĭ 600 capĭ de familie, 452 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 380 case şi 200 bordee.

Locuitoriĭ sunt Romînĭ şi se ocupă cu plugăria şi cu cultura viilor, care le dă un vin bun şi căutat; sunt şi 10 Bulgarĭ şi 50 Ţigani. Meseriaşĭ sunt: 3 cojocarĭ, 5 cizmarĭ, 4 croitorĭ abagiĭ, 15 fierarĭ, etc. Eĭ desfac productele lor pe pieţele de la Caracal, Slatina şi la gările din apropiere ale căilor ferate.

Moşia, parte e proprietate a statuluĭ, numită Vetrele-Schituluĭ-Comani şi Gîlmeele, cu 419 hect., din carĭ 118 hect. pădure mare cu lemne de plop, stejar şi salcie, în grosime de 0,40—1,20 metru în circomferinţă; parte e particulară şi aparţine la diferiţĭ proprietarĭ.

Locuitoriĭ împroprietăriţĭ, după legea rurală, sunt 311, pe 1483 hect.

Tot teritoriul comuneĭ are o întindere de peste 4432 hect.

Pămîntul de cultură e fertil.

Locuitoriĭ posedă: 200 caĭ şi epe, 1600 boĭ, 800 vacĭ, 150 bivolĭ, 2500 oĭ, 50 capre, şi 800 porcĭ.

In raionul comuneĭ sunt 2 biserici; una numită Schitul-Comaneĭ-Vechĭ, întreţinută de stat şi deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ, avînd şi cîte 30 leĭ anual din budgetul comuneĭ; iar a doua se plăteşte de comună şi de locuitorĭ. Cea d'intîiŭ s'a zidit la 1833 de

www.dacoromanica.ro

Gheorghe Pîlcău și soția sa Bălașa. Cea de a doua s'a fondat la anul 1809, de un proprietar, Radu și soția sa Despa, și apoĭ s'a reparat la anul 1856 de C. Mărgăritescu și soția sa Smaranda.

Carte a început a se învăța cam de pe la 1856. Școala funcționează regulat de la 1862. Localul actual e bun, nou, spațios și higienic, situat în centrul comuneĭ. Se frecuentă de vr'o 59 copiĭ (52 băeți și 7 fete, din numărul de 108 copiĭ, 90 băeți și 18 fete în vîrstă de școală). Cu întreținerea școaleĭ, statul cheltuește anual 1080 leĭ. Știu carte 160 bărbați și 18 femeĭ.

In termen de mijloc se fabrică în com. 190 hectol. țescovină și drojdie și 1592 hectol. vin. Gîndaciĭ daŭ pînă la 75 kgr. gogoși. Stupĭ sunt 50.

Veniturile comuneĭ pe ultimul exercițiŭ financiar, se ridică la 5896,45 leĭ, și cheltuelile la 5896,45 leĭ.

Comuna are șase strade paralele, de la V. la E., toate șoseluite și carĭ daŭ în șoseaua județeană Slatina-Turnu-Măgurele, care trece pe lîngă marginea de E. a comuneĭ, și o leagă la N. cu Mărunței și la S. cu Drăgănești.

La E. se întinde Dealul-Oltuluĭ acoperit cu viile Comanilor, d'asupra căruia se ridică un platoŭ întins pînă la Stoicănești, care formează Cîmpia-Boianuluĭ, cu locurĭ arabile, livezĭ și izlazurĭ. Aci sunt 3 măgurĭ, din carĭ cea maĭ însemnată e măgura Zavragiul. Dealurĭ sunt 2: al-Viilor și al-Jugălieĭ.

La V. se limitează cu rîul Oltul, peste care sunt maĭ multe poduri de vase, pentru trecerea la Caracal, în jud. Romanați.

Vălcelele maĭ însemnate sunt: Valea-Jugălieĭ, Vălceaua-cu-Teĭ, Raci, a-Boianuluĭ, a-Dragneĭ.

Comani, *sat,* pl. Cîmpul, com. Maglavitul, jud. Dolj, grămadă, cu 802 suflete, 408 bărbați și 394 femeĭ. Locuesc în 156 case și 36 bordee.

Comani, *deal,* în raionul comuneĭ Comani, pl. Siul-d.-j., jud. Olt, pe care se cultivă 197,25 hect. vie.

Comani. Vezĭ Vetrele-Schituluĭ-Comani și Gîlmeele, jud. Olt.

Comani, *moșia* statuluĭ, pl. Cîmpul, com. Maglavitul, jud. Dolj, în satul Comani. Arendată de la 1884—94 cu 47000 leĭ. Suprafața vîndută este de 1427 hect., iar suprafața rămasă este de 394 hect.

Comani-Vechĭ, *fost schit,* azĭ biserică de mir, în com. Comani, pl. Siul-d.-j., jud. Olt. A fost zidit de un Gheorghe Pîlcău și soția sa Bălașa, pe malul Oltuluĭ. La anul 1832, Oltul, care-și mănîncă necontenit malurile, se surpă și o înecă. In 1832 a fost rezidită de un alt Gheorghe, tot din familia celuĭ d'întîiŭ, însă maĭ în interiorul comuneĭ, unde se află și azĭ.

Primul fondator închinase acest sfînt locaș, împreună cu o moșie a sa, sfinteĭ Mitropoliĭ, pentru întreținerea eĭ și perpetuarea pomenireĭ sale. Pentru îngrijirea moșieĭ și a bisericeĭ, Mitropolia trimitea cîte un călugăr, cu titlul de stariț al schituluĭ. Cel din urmă a fost unul Nichifor, numit și Comăneanu. Acest călugăr, saŭ că prevedea că și această a doua biserică are să aibă tot soarta celeĭ-d'întîiŭ, saŭ din evlavie, saŭ că dorea ca legîndu-și și el numele de un monument, să se imortaliseze, saŭ că, urmărea un profit oare-care, căpătînd autorizarea Sf. Mitropoliĭ, începu a clădi din noŭ, în anul 1859, o altă biserică, tot cu numele de schitul Comani, însă pe un loc cu mult maĭ înalt, în com. Mărunțeĭ, și o sfinți în anul 1866.

Biserica din Comani, mutîndu-și starițul reședința la Mărunței, rămase în sarcina comuneĭ; dar maĭ tîrziŭ după moartea luĭ Nichifor-Comăneanu, locuitoriĭ reclamînd statuluĭ cheltuelile de întreținere, s'a admis ca și biserica din Comani să fie întreținută de stat, sub numele de Comani-Vechĭ.

Comanul, *sat,* jud. Bacăŭ, plasa Bistrița-d.-j., com. Dealul-Noŭ, așezat la poalele dealuluĭ cu acest nume. Satul are o cîrciumă și numără 15 capĭ de familie, cu 45 suflete.

Vite sunt: 3 caĭ, 25 vite cornute și 11 porcĭ.

Comanul, *sat,* face parte din comuna rur. Nemoiul, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. Are 121 familiĭ; iar ca populațiune școlară 67 copiĭ, 35 băeți și 32 fete. Aci se văd ruine din biserica Comanul, făcută se zice de banditul Coman, la anul 1800 și distrusă de incendiu la anul 1886.

Comanul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., de pe teritoriul com. Dealul-Noŭ.

Comanul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul com. Tețcani.

Comanul, *vîrf de munte,* județul Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., comuna Schitul-Frumoasa, pe te-

www.dacoromanica.ro

ritoriul satuluĭ Schitul-Frumoasa şi lîngă vîrful Fruntea-Comanuluĭ.

Comanul, *pădure,* jud. Bacău, pl. Bistriţa-d.-j., com. Dealul-Noŭ, foioasă, cu o întindere de 164 hect., dintre care: 1074 proprietate a luĭ Nicu Sion şi 57 hect. aparţinînd ţăranilor din comună.

Comanul, *poiană,* jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul com. Schitul-Frumoasa.

Comanul, saŭ **Neagra,** *pîrîŭ,* jud. Bacău, plasa Tazlăul-d.-s., care izvoreşte din vîrful de munte Fruntea-Comanuluĭ, din locul numit Bîtca-Neagră, unde se afla izvorul Negura. Acest pîrîu curge de la V. spre E. şi după ce se încarcă d'a stînga cu Tisoasa, iar d'a dreapta cu Pîrîul-Schituluĭ, trece pe la N. cătunuluĭ Răteni şi se varsă în dreapta Tazlăuluĭ-Mare, pe teritoriul com. Băseşti, formînd hotar spre com. Tazlăul, din judeţul Neamţu. Are o lungime de aproape 16 kil.

Comanul, *pîrîiaş* mic, în plasa Bistriţa, jud. Neamţu.

Comanul, *vale,* jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-s., în care curge pîrîul cu acelaşĭ nume.

Comarna-de-Jos, *sat,* în com. Poeni, pl. Codrul, judeţul Iaşi. Şĭ-a luat numele de la un om numit Comarnic, care din vechime, venind cu o turmă de oĭ, s'a aşezat într'o poiană în mijlocul codrilor, ce erau atuncĭ pe aceste locurĭ. Acest sat d'împreuna cu Comarna-d.-s., formează un trup desparţit prin pîrîul Stoianul.

Suprafaţa teritoriuluĭ e de 1430 hect., cu o populaţie de 193 familiĭ, saŭ 755 locuitorĭ Romînĭ, puţinĭ Ţiganĭ şi cîţĭva Evreĭ.

Aicĭ sunt livezĭ şi viĭ ce produc fructe şi vin, cu carĭ se fac negoţ.

In sat este o biserică, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 eclesiarh; o şcoală întreţinută de comună, înfiinţată la 1864, şi frecuentată de 44 elevĭ.

Numărul vitelor e de 751 capete, din carĭ: 450 vite marĭ cornute, 130 oĭ, 48 caĭ şi 123 rîmătorĭ.

Pe timpul năvălireĭ Turcilor, în acest sat aŭ stat două zăloage turceştĭ, carĭ adunaŭ proviziĭ pentru armată.

Comarna-de-Sus, *sat,* în comuna Poeni, pl. Codrul, jud. Iaşi. Are 143 familiĭ, cu 707 suflete.

Numărul vitelor e de 453 capete, din carĭ: 252 vite marĭ cornute, 54 oĭ, 47 caĭ şi 100 rîmătorĭ.

Satul acesta formează un trup cu satul Comarna-d.-j.

Comarnici, *cătun,* al comuneĭ Colţi, judeţul Buzăŭ, cu 50 locuitorĭ şi 13 case, alipit de cătunul Alunişul.

Comarnici, *vale,* în jud. Buzău, comuna Colţi, cătunul Alunişul; începe din pădure şi se scurge în Valea-Bouluĭ.

Comarnicile, *munţĭ,* com. Cheia, plaiul Cozia, judeţul Vîlcea. Aci e o stînă. Cade la V. comuneĭ.

Comarnicul, *com. rur.,* plaiul Peleşul, jud. Prahova.

Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Prahova, la 51 kil. departe de Ploeşti şi la 15 kil. de reşedinţa plaiuluĭ (Sinaia), într'o poziţiune frumoasă, la poalele munţilor: Găguţul, Doamnele, Răzarele, Floriul, Gîlmeia, Gurguiata şi Comarnicul.

Se compune din 9 cătune: Comarnicul, Poiana, Ghioseşti, Podul-Vîrtos, Podul-Neaguluĭ, Posada, Podul-Luna, Podul-Cerbuluĭ şi Secăria.

Are o populaţiune de 4365 loc. (2220 bărbaţĭ şi 2145 femeĭ); sunt 31 familiĭ de Ţiganĭ, o familie elveţiană (fabricant de cărămidă), una franceză (fabricant de var), una spaniolă (ferăstrăŭ şi fabrică de var), una germană (ferăstrău), şi una italiană (pietrar).

Capĭ de familie sunt 851; contribuabilĭ 796; case de locuit 851.

In comună sunt două biserică: una în cătunul Comarnicul şi a doua la N. de cătunul Podul-Neaguluĭ, la localitatea numită Lespezile.

Cea din Comarnic s'a fondat la anul 1815 de familia Brîncoveanu; iar cea de la Lespezĭ, de jupîn Pîrvul Cantacuzino, vel logofăt cu tatăl său Drăghiciŭ, vel spătar, la anul 1661 şi reparată la 1862.

Ambele biserică sunt deservite de 3 preoţĭ, 2 plătiţĭ de stat şi unul de Eforia Spitalelor Civile din Bucureşti.

Locuitorĭ se ocupă maĭ toţĭ cu dogăria, şindrilăria şi cioplirea pietreĭ. Eĭ desfac dogăria la Ploeşti şi Bucureşti, iar şindrilăria şi piatra în diferite părţĭ ale ţăreĭ.

Locuitorĭ, în număr de 578, s'aŭ împroprietărit la anul 1864, cînd li s'aŭ dat 2420 hect., din carĭ 2327 hect. în moşia Doamneĭ Zoe Brîncoveanu şi 93 hect. în moşia Pleşuva, pendinte de Eforia Spitalelor Civile.

Eĭ aŭ: 152 caĭ, 32 epe, 413

www.dacoromanica.ro

vacĭ, 522 capre, 4752 oĭ şi 485 porcĭ.

In raionul comuneĭ sunt, pe rîul Prahova, 2 morĭ, 3 ferăstrae şi 2 fabricĭ de var hidraulic şi ciment ale d-lor Basile Aldasaro şi H. Schorsch.

Mulţumită poziţiuneĭ sale, aeruluĭ săŭ curat, apeĭ, hotelurilor ce s'aŭ construit în ultimiĭ anĭ şi caselor celor sănătoase şi higienice, în curînd, Comarnicul va deveni, ca şi Sinaia, Buşteni, Cîmpina, etc., un sat de vilegiatură.

Şcoala mixtă e în comună de la anul 1865. S'a frecuentat în anul şcolar 1892—93 de 161 copiĭ (126 băeţĭ şi 35 fete), din numărul de 676 copiĭ (376 băeţĭ şi 300 fete), cu vîrsta legiuită. Ştiu carte 800 bărbaţĭ şi 200 femeĭ. Cu întreţinerea personaluluĭ şcolar statul cheltueşte anual 1728 leĭ. O şcoală mixtă funcţionează şi în cătunul Secăria.

In termen mijlociŭ se fabrică în comună cam 4609 decal. ţuică de bună calitate. Stupĭ cu albine sunt 248.

Nu se cultivă alte cereale de cît porumbul.

Comerciul se exercită în comună de 18 cîrciumarĭ.

Veniturile se urcă la suma de 13304 leĭ (1893—94), şi cheltuelile la 12449 leĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: şoseaua naţionala Ploeşti-Predeal; şoseaua comunală Comarnic-Teşila şi calea ferată Ploeşti-Predeal, pe albia rîuluĭ Prahova, formînd din sus de cătunul Posada două marĭ tuneluri.

E brăzdată de munţiĭ: Fruntea-luĭ-Văsiĭ, Găguţul, Răzorile, Doamnele, Pleşuva-Mare, Pleşuva-Mică, Floriul, Gîlmeia, Comarnicul, Seciurile, Vîrful-Bonculuĭ, Rădăcina, Turda, Poiana-Bouluĭ, etc.

E străbătută de văile: Larga, Dogarului, Bouluĭ, Măgaruluĭ, Obieleĭ, Mesteacănuluĭ, Belieĭ, Talea, Bogdan, Oraţiile, Conciul, Floriul, Cernica, etc., carĭ străbat comuna în toate direcţiunile. Cursul lor fiind foarte repede, maĭ ales în timpurĭ ploioase, fac marĭ stricăciunĭ terenuluĭ şi aduc din munţĭ bolovanĭ marĭ.

Se mărgineşte la N. cu com. Sinaia, de care se desparte prin Valea-luĭ-Bogdan şi Valea-Largă; la V. cu judeţul Dîmboviţa şi comuna Talea; la E. cu comuna Şotrile şi la S. cu com. Breaza-d.-s.

Hrisoave din anul 1791, Octombrie 21, un răspuns al luĭ Mihaiu Vodă Şuţu, către ispravnicul ot sud Prahova, ne arată că un oare-care Stoica de la Comarnic, reclamînd că nişte volintirĭ l'au jefuit «cu pricină de hainîc», M. S. porunceşte ispravnicilor să cerceteze şi orĭ să îndrepteze, orĭ să-ĭ trimită la divan.

La 1845, Domnul Ţăreĭ Gheorghe Bibescu, vizitînd Comarnicul şi rămînînd foarte nesatisfăcut de drum, dă următoarea poruncă:

«Către sfatul administrativ.

Pentru desăvîrşita neîngrijire şi neorînduială, ce am găsit pe drum, întru călătoria noastră de la Bucureşti la Comarnic, atît din partea Cîrmuireĭ judeţuluĭ Prahoveĭ, cît şi din partea obşteşteĭ direcţiĭ a poştelor, măcar că li se dedese în ştire cu maĭ multe zile înainte de aceasta a noastră călătorie, Noĭ depărtăm din slujbă pe cîrmuitorul acestuĭ judeţ Şerdarul Ion Creţulescu, iar acel obştesc director, Paharnicul Tache Zisul, se va pune la arestul agieĭ, pe soroc de 8 zile.»

Comarnicul, *sat,* face parte din com. rur. Comarnicul, pl. Peleşul, jud. Prahova. Are o populaţiune de 1276 locuitorĭ (649 bărbaţĭ şi 627 femeĭ). Aci e reşedinţa comuneĭ. Este aşezat lîngă rîul Prahova, într'o frumoasă poziţiune.

Comarnicul, *staţie de dr. d. f.,* jud. Prahova, pl. Prahova, comuna Comarnicul, pe linia Ploeşti-Predeal, pusă în circulaţie la 1 Decembrie, 1879. Se află între staţiile Cîmpîna (14.3 kil.) şi Valea-Largă (9.4 kil.). Înălţimea d'asupra nivelului măriĭ de 555^{m},60. Venitul acesteĭ staţiĭ, pe anul 1896, a fost de 207823 leĭ, 25 banĭ.

Comarnicul, *vîrf de munte,* în Culmea-Comarniculuĭ din plaiul Lovişteĭ, jud. Argeş. Are, după geologul Cobălcescu, 1887 m. înălţime d'asupra nivelului Mării-Negre.

Comarnicul, *munte,* la E. de com. Comarnicul, pl. Peleşul, judeţul Prahova, pe la poalele căruia trece şoseaua comunală ce merge spre căt. Secăria.

Comarnicul, *deal,* la N.-E. comuneĭ Lapoşul, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea, din care izvoreşte pîrîul Lapoşul, care se varsă în rîul Olteţul la căt. Dobriceni.

Comarnicul, *pichet* şi *trecătoare* spre Transilvania, jud. Prahova.

Comarnicul, *vale,* izvoreşte de la poalele munteluĭ Comarnicul, jud. Prahova, curge de la N.-E. către S.-V. şi se varsă în rîul Prahova, pe malul stîng, în raionul comuneĭ Comarnicul, pl. Peleşul.

Comarova, *sat,* în judeţul Constanţa, pl. Mangalia, căt. co-

www.dacoromanica.ro

muneĭ urbane Mangalia. E situat în partea sud-estică a comuneĭ, la 5 kil. spre Nord de orașul de reședința Mangalia, în apropiere de Mare și la V. laculuĭ cu același nume, fiind dominat de movila Comarova, care este la Nord-Vestul său. Suprafața sa este de 120 hect., dintre care: 15 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ și grădiniĭ. Populațiunea sa este de 4 familiĭ, cu 14 suflete, Turcĭ și Bulgarĭ ocupîndu-se în special cu pescăria.. Șoseaua județeană Mangalia - Constanța trece pe la V. său, iar drumul comunal Mangalia - Tuzla trece prin sat.

Comarova, *lac*, în județul Constanța, pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ urbane Mangalia și anume pe acela al cătunuluĭ său Comarova. Este situat în partea sud-estică a plășeĭ și nord-vestică a comuneĭ. Are o suprafață de 60 hect. și este acoperit cu stuf peste tot. In partea sud-vestică se întinde satul cu același nume

Comarova, *movilă*, în jud. Constanța, pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ rurale Buiuc-Tatlîgeac, situată fiind în partea sud-estică a plășeĭ și cea meridională a comuneĭ. Are 64 m. și a fost punct trigonometric de observațiune rangul al II-lea; este acoperită cu verdeață și e artificială.

Comarzanul, *baltă*, pe moșia Lișna, com. Pilipăuți, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiu.

Comasca. Vezĭ Păltinașul, *rîu*, jud. Ilfov.

Comasca, saŭ **Căcata**, *viroagă*, în jud. Vlașca, ce ese din Dunăre în josul Giurgiuluĭ, trece pe lîngă satul Braniștea și după ce se unește cu Cacova, dă în Dunăre, în dreptul ostrovuluĭ Marotinul.

Comănacul, *sat*, face parte din com. rur. Mănești, pl. Tîrgșorul, jud. Prahova. Are o populație de 14 locuitorĭ (7 bărbațĭ și 7 femeĭ). Locuitoriĭ maĭ numesc acest cătun și Catinca.

Comănacul, *moșie*, a d-luĭ N. I. Niculescu, jud. Prahova, pe care, la 1864, s'aŭ împroprietărit parte din locuitoriĭ comuneĭ Mănești, pl. Tîrgșorul.

Comănacul, *vîrf de deal*, comuna Breaza-d.-j., pl. Prahova, jud. Prahova. Parte din acest deal e acoperit cu pruni, nucĭ, alunĭ, etc., iar parte servește pentru pășunarea vitelor.

Comăneanca. Vezĭ Crivina, comună rurală, jud. Prahova.

Comăneanca, *numire vechie* a *comuneĭ* Pucheni - Miroslăvești, pl. Crivina, jud. Prahova.

Comăneanul, saŭ **Uda-Comăneanul**, *numire* ce purta maĭ înainte *moșia* Uda-Paciureĭ, din pl. Călmățuiul, jud. Teleorman. Numele moșieĭ era luat după al proprietaruluĭ. S'a schimbat și numele moșieĭ și maĭ în urmă și al comuneĭ ce s'a format, zicîndu-i-se Uda-Paciuriĭ.

Comăneasa, *deal*, pl. Jiul-d.-s, com. Scăești, jud. Dolj, înalt aproape de 52 m., și îndreptat cu direcțiunea de la V. la E. Costișa dealuluĭ este acoperită cu viĭ, iar la poalele luĭ se întinde com. Scăești.

Comăneasca, *cătun*, jud. Brăila, pendinte de comuna Scorțarul-Vechiu, plasa Vădeni, situat la V. de comună, dincolo de lacul Coada-Enceĭ, la 4 kil. depărtare.

Populația sa e de 157 suflete cu 37 familiĭ. Știu carte 13 loc.

Comăneasca, *moșie*, jud. Brăila, pendinte de comuna Scorțarul-Vechiu, proprietatea Baronuluĭ I. Eder. Are 5290 hect., aducînd anual 25000 leĭ venit.

Comăneasca, *vale*, în comuna Gura-Aninoaseĭ, cătunul Rătești, jud. Buzău. Iese din pădure și se scurge în rîul Buzăul.

Comănești, *com. rur.*, pl. Munteluĭ, jud. Bacău. E așezată în valea rîuluĭ Trotușul și pe costișele dealurilor. Se compune din 7 cătune: Comănești, reședința, cu secția Podeiul; Lunca-Asăul; Asăul, cu secția Straja, pe stînga rîuluĭ; iar Podina, Șupaul, Leloaia și Gura-Ciobănușul, saŭ Ciobănușul, pe dreapta luĭ.

In satul Comănești s'a oprit cît-va timp Ștefan Gheorghiță Voevod din Răcăciuni, după ce a fost detronat din scaunul domnesc și înlocuit prin Ghica-Vodă. Acestea s'a întîmplat la anul 1657. Lîngă satul Comănești se află întăriri de piatră ce se cred a fi făcute, de trupele ruseștĭ la 1848.

Pe cînd s'a făcut statistica din 1878, comuna era compusă numaĭ din 4 sate: Comănești, Leloaia, Asăul și Lunca-Asăul.

Teritoriul comuneĭ se mărginește la E. cu comunele Varsîești și Dărmănești, la S. cu moșia statuluĭ Lapoșul, la V. cu teritoriul comunelor Valea-Arinilor și Valea-Văsăieștilor.

Este brăzdată de munțiĭ: Lăpușul, Leloaia, Piciorul-Lat, Lacul-Sec, Goanța și ceĭ de după graniță și udată de pî-

www.dacoromanica.ro

raiele: Ciobănușul, Leloaia, Șupanul, Asăul, Urminișul și altele.

Are 2 școlĭ mixte: una care funcționează din 1866, în satul Comănești, întreținută de stat, într'un local construit de com. din bîrne, și a doua care funcționează din 1890, în cătunul Asăul, întreținută de comună într'un local închiriat. In 1891, ambele școlĭ aŭ fost frecuentate de 51 copiĭ, dintre carĭ 7 fete.

Sunt cincĭ bisericĭ, cîte una în satele: Comănești, Șupanul, Leloaia, Asăul și Lunca-Asăul, deservite de 3 preoți și 8 cîntăreți, și una catolică în satul Comănești, cu un preot. Case de locuit sunt 915; cîrciumĭ 37.

Are o populație de 946 capĭ de familie, saŭ 3486 suflete (1722 bărbați și 1764 femeĭ), din carĭ: 3225 Romînĭ, 260 Ungurĭ, 1 Francez; 850 agricultorĭ, 38 meseriași, 56 industriași, 56 comercianți, 40 avînd profesiunĭ libere, 250 muncitorĭ și 45 servitorĭ. Știŭ carte 3244 persoane, nu știŭ 242. Contribuabilĭ, după noul recensămînt, sunt 660. După legea rurală din 1864, s'aŭ împroprietărit 475 loc. cu 1838 fălcĭ și 40 prăjinĭ pămînt.

Teritoriul comuneĭ are o întindere aproximativă de 8000 hect. Proprietarĭ marĭ sunt: D. Ghica, care are o moșie cu păduri și băĭ de păcură, care daŭ un venit anual de 141000 leĭ și G. Ghica, a cărui moșie, ce cade pe teritoriul comuneĭ, dă un venit anual de 10000 leĭ. Maĭ aŭ părțĭ de moșie: Principele Al. Știrbeiŭ, N. Ghica, Eug. Ghica și G. Șeptilicĭ.

Pădurile ocupă aproximativ 6000 hect.

In com. sunt: 4 izvoare cu ape minerale (chloro-sodice, acid carbonic, etc.); cărbunĭ de pămînt; mine de păcură (peste 50 băĭ, maĭ cu seamă la Valea-Maluluĭ), ozocheritā (ceară de pămînt) și piatră de ornamente; o fabrică de cherestea cu aburĭ și 23 herăstraie de apă. Transportul cheresteleĭ se face cu plutele pe apa Trotușuluĭ și a Asăuluĭ. Compania Goetz a făcut stăvilarĭ și maĭ multe haiturĭ pe aceste ape.

Viile ocupă o suprafață de 10 hect., care în 1890, aŭ dat 7.60 hectol. vin alb. După controalele diviziei filoxerice (1891), viea lucrătoare are aceeași întindere.

Vite sunt: 215 caĭ, 2041 vite marĭ cornute, 576 porcĭ, 711 capre, (statistica din 1890) și 1759 oĭ, care în 1891 aŭ dat 2608 kgr. lînă țurcană și 404 kgr. lînă miță.

Budgetul com. pe exercițiul 1891—92, are la venitурĭ leĭ 21978, banĭ 25 și la cheltuelĭ leĭ 17803, banĭ 32.

Teritoriul comuneĭ este străbătut de o ramură a căeĭ județene care o unește cu Moinești, cu Ocna și cu Pasul-Ghimeșul, prin Palanca.

Este o cale ferată care unește Moinești cu T.-Ocna și care trece pe la satul Comănești.

Distanțele: la Bacăŭ, capitala districtuluĭ, 54 kil.; la com. Moinești, reședința plășeĭ, 6 kil.; la com. Văsiești, 3 kil.; la com. Dărmănești, 8 kil.; la com. Brusturoasa, 31 kil. și la com. Valea-Arinilor, 12 kil.

Comănești, *com. rur.* și *sat*, în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani, la distanță de 50 kil. de orașul Turnul-Severin, iar de Baia-de-Aramă, reședința plășeĭ, de 12 kil. E situată pe vale. Formează comună cu satele Molani, Brativoești și Ludul.

Are o populație de 1187 locuitorĭ; 211 contrib.; 283 case. Locuitoriĭ posedă: 20 pluguri, 72 care cu boĭ, 9 căruțe cu caĭ și 218 stupĭ.

Are 3 bisericĭ, deservite de 1 preot și 4 cîntăreți; o școală cu un învățător, frecuentată de 28 elevĭ; 2 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ are la venitурĭ suma de 1257 leĭ, iar la cheltuelĭ suma de 963 leĭ.

Vite sunt: 960 vite marĭ cornute, 31 caĭ, 250 oĭ, 76 capre și 221 rîmătorĭ.

Se mărginește: la E. cu comuna Glogova; la S. cu com. Crainici; la V. cu com. Balad.-s.; la N. cu orașul Baia-de-Aramă și com. Negoești.

Pîraie sunt: pîrîul numit Apa-Comăneștilor, Bistrița și Molani, carĭ formează un singur curs de apă, care în cursul săŭ ia numele de Crainici și de Iupca.

Dintre dealurĭ maĭ principale sunt: Dealul numit Scaunul-Domnesc pe care, se zice, Tudor-Vladimirescu își așezase o gardă de observațiune, de oare-ce acest deal, prin poziținea sa înaltă, oferă o privire în toate direcțiunile și la marĭ distanțe; dealul numit Mormîntul-Jidovuluĭ, ce se află între Comănești, Glogova și Clesnești și care are forma uneĭ figurĭ omenești, cu lungime de 120 m., iar diametrul capuluĭ de 20 m. și formînd la gît 12 m., peste piept 36 m., și la încingătoare 20 m.

Comănești, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, reședința comuneĭ cu același nume, situat pe malul stîng al Trotușuluĭ în fața pădureĭ de pe dealul Goanța, la E. căreia, pe un podiș, se află sătișorul Podeiul.

Are: o școala mixtă; două bisericĭ, una ortodoxă, zidită pe la 1790, de familia Ghica, de-

www.dacoromanica.ro

servită de 1 preot și 2 cîntăreți, și alta catolică zidită de locuitorĭ, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. Această biserică a fost restaurată de Charlota Keminger, Baroana Lippa, născută Benvenuti. La moartea eĭ, locuitoriĭ catolicĭ aŭ cerut să o înmormînteze chiar în biserică. Sunt 8 cîrciumĭ.

Are 188 capĭ de familie, saŭ 653 suflete.

Vite sunt: 77 caĭ, 557 vite marĭ cornute, 208 porcĭ și 166 capre.

Teritoriul acestuĭ sat e bogat în păcură și cărbunĭ de piatră; sunt multe herestraie pe apă.

Aci s'aŭ făcut clădiri marĭ, de către compania Goetz de la Galațĭ, care exploatează pădurile din munțiĭ mărginașĭ. Fabrica de cherestea a companieĭ se găsește în dosul parculuĭ moșieĭ Comănești.

Comănești, *sat*, în com. Gănești, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ, aproape lipit de reședința comunală. Are 98 case și 445 suflete.

Comănești, *sat*, pe moșia cu asemenea numire, com. Suharăul, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ. Are 190 fam., cu 615 suflete.

Proprietatea moșieĭ este a moștenitorilor luĭ Teodor Calimachi.

Biserica, mică, de vălătucĭ, e deservită de 1 preot, 2 cîntărețĭ, 1 pălămar; făcută în vechime de către sătenĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este maĭ toată bună. Sătenii împroprietăriți aŭ 242 hect., 07 ariĭ pămînt în a lor stăpînire; iar proprietarul moșieĭ 1160 hect., 79 ariĭ cîmp și 287 hect., 44 ariĭ pădure: bătrînă, tînără și tăetură, cu multe esențe, în care domină: carpanul, fagul și stejarul. Iazurĭ sunt maĭ multe, între carĭ cel maĭ mare este al Miclesculuĭ, în suprafață de 7 hect., 16 ariĭ.

Hotarele moșieĭ sunt: Hudești, Suharăul și Oroftianul.

Comănești, *cătun*, al comuneĭ Pojogeni, situat pe colina Țapul și pe pîrîul Țărățelul, din pl. Amaradia, jud. Gorj, la S.-V. de cătunul de reședință.

Are o suprafață cam de 460 hect., din carĭ 200 hect. arabile, 12 hect. vie, 4 hect. prunet, iar 244 hect. pădure și tufăriș.

Locuitoriĭ sunt moșnenĭ, ocupîndu-se cu agricultura și creșterea vitelor.

Are o populație de 100 fam., cu 400 suflete, din carĭ 84 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 35 pluguri, 43 care cu boĭ, 176 vite marĭ cornute, 270 oĭ, 141 capre, 18 stupĭ și 95 rîmătorĭ.

Comunicația se face prin șoseaua județeană T.-Jiul-Filiași și prin drumurĭ de care.

In cătun sunt și 3 puțurĭ cu cumpănă și 3 izvoare acoperite.

In partea de S. a satuluĭ curge pîrîul Blahnița de la N. la S., îndreptîndu-se spre com. Petrești-d.-s.

Comănești, *cătun*, al com. Bobicești, pl. Olțetul-Oltul-d.-s., județul Romanați.

Comănești, *deal*, în jud. Mehedinți, pl. Cloșani, com. rur. Comănești; poartă numele și de Brăzișori.

Comănești, *moșie*, pl. Munteluĭ, jud. Bacău, remasă moștenire pe urmă răposatuluĭ Aga Nicu Ghica, și care moșie la anul 1872 s'a împărțit între moștenitoriĭ luĭ și anume: Dimitrie N. Ghica-Comănești eanu, Eugeniu N. Ghica - Comănești eanu, Niculaĭ N. Ghica-Comănești eanu și Maria Princepesa Alexandru Barbu Știrbeiŭ, născută Ghica-Comănești eanu.

Moșia Comănești se întinde prin comunele Comănești, Vășiești, Brusturoasa, Agășul, Dărmănești și Doftana, pe marginele apeĭ Trotușuluĭ, avînd maĭ multe trupurĭ și anume: Pravila, Doftana, Brătulești, Măș-cașul, Dărmănești, Comănești, Vasîești, Comănești-loc-slobod și Vàsîești-loc-slobod. Ea se mărginește despre V. și N. cu hotarul Transilvanieĭ, despre S. și E. cu moșiile Ocna, proprietate a statuluĭ, Brătești, proprietate particulară, Berzunțul, domeniŭ al statuluĭ, Mărzănăiești, răzășie, Petrimănești, răzășie, Plopul, domeniŭ al statuluĭ, Viermești, răzășie, Lapoșul, domeniŭ al statuluĭ, Moinești, proprietatea Societățeĭ anonime pentru exploatarea petroliuluĭ, Urminișul, proprietate particulară, Lucăcești, domeniŭ al statuluĭ, toate aceste proprietățĭ vecine situate în județul Bacău; și cu Mănăstirea Tazlăul, domeniŭ al statuluĭ, Pîngărați, domeniŭ al statuluĭ, situate în județul Neamțu.

Hotarele moșieĭ Comănești sunt demarcate în planul ingineruluĭ Beller, făcut în anul 1843. Situația acesteĭ moșiĭ este muntoasă, în munțiĭ ceĭ marĭ aĭ Carpaților și acoperită în cea maĭ mare parte cu codru mare de brad, amestecat cu mesteacăn și fag; iar în regiunele inferioare sunt și pădurĭ frumoase de stejar; malurile Trotușuluĭ și ale rîurilor principale, Ciugheș, Sulța, Uzul, Asăul și Doftana, sunt deschise și cultivate cu arăturĭ și livezĭ, de către locuitoriĭ așezațĭ în toată lungimea rîurilor menționate. Exploatările productelor principale

www.dacoromanica.ro

ale moșieĭ, precum și clădirile de pe dînsa, sunt următoarele: *a)* Pădure, precum s'a menționat maĭ sus; în cea maĭ mare parte lemnul de brad dă venit în 3 moduriĭ și anume: I. Se vinde direct ca lemn, la locuitoriĭ. II. Se lucrează prin ferăstraie de apă și cu vapor. III. Locul acoperit cu pădure se dă în arendă pentru pășunare. *b)* Arătura este foarte puțină în proporție cu întinderea moșiilor, din cauză că s'aŭ dat maĭ toate locurile de arătură la locuitoriĭ împămînteniță. *c)* Fînețele și imașele, parte se cosesc și parte se vînd în baniĭ. *d)* Viile se lucrează pe seama proprietățeĭ și produc un vin foarte bun. *e)* Moriĭ și piue se arendează la locuitoriĭ pe baniĭ. *f)* Stabilimente de menționat, sunt casele boieresciĭ de la Comănești cu parcul. Parcul acesta, într'o întindere de 40 fălcĭ, este negreșit una din cele maĭ mariĭ și maĭ frumoase grădiniĭ din țară. El conține două orangeriĭ mariĭ și o florărie pline cu plante exotice cele maĭ rariĭ. Se maĭ află cascade, havuzuriĭ, un lac mare și maĭ multe canaluriĭ pe care se umblă în barcă, insule cu pavilioane și chioșcuriĭ. Apoĭ tot parcul este prevăzut cu drumuri șoseluite și foarte bine întreținute. Casele boieresciĭ de la Doftana (secția Larga) cu grădină și parc. Casele boieresciĭ de la Dărmănești cu parc și viie. Clădirile Companieĭ Goetz de la Comănești și Palanca, precum și locul vămeĭ de la Palanca și casele boieresciĭ de Ciobănuș. *g)* Păcura se exploatează prin puțuriĭ săpate. *h)* Cărbuniĭ de pămînt se află foarte mulțiĭ și sunt de calitate bună, anume lignit, care arde bine. S'aŭ găsit în maĭ multe locuriĭ chiar straturiĭ groase, și aŭ fost exploatate pentru moara de vapor Gueldri din Iași.

Intinderea și natura pămînturilor din acest vast domeniŭ, care ocupă o parte considerabilă a întreguluĭ județ, 55202 fălcĭ din 287194, a fost determinată în modul următor, la anul 1869, de fostul geometru al statuluĭ în Moldova, Baronul Carol Keminger de Lippa, carele, în calitate de co-epitrop al avereĭ lăsată copiilor săĭ minoriĭ de răposatul Aga Nicu Ghica, a administrat și a îmbunătățit aceste proprietățiĭ: pădure, 39632 fălcĭ; imașe, livezĭ și poieni, 6706 fălcĭ; arătură, 271 fălcĭ; curtea cu parcul din Comănești, 40 fălcĭ; viĭ, 73 fălcĭ; locul păcureĭ și cărbunilor, 105 fălcĭ; ape, cu marginele neproductive, 1121 fălcĭ; comunele împămîntenite, 7257 fălcĭ.

Din tot acest cuprins, aparțin acum: luĭ Dimitrie N. Ghica, trupurile Comănești și Palanca, 9789 fălcĭ; moștenitorilor Principeseĭ Alexandru Știrbeĭ, trupurile Dărmănești cu Brusturoasa, 9133 fălcĭ; luĭ Eugeniŭ N. Ghica, trupurile Brătulești cu Agășul, 10436 fălcĭ; luĭ Nicolae N. Ghica, trupurile Doftana cu Beleghetul, 9417 fălcĭ; luĭ Gheorghe N. Ghica, trupurile Larga cu Ciobănușul, 9068 fălcĭ.

Comănești, *trup de moșie*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, din domeniul Comănești, în com. cu acelașĭ nume.

Comănești, *pîrîŭ*, în jud. Mehedinți, se formează din izvoarele satuluĭ Comănești și curge spre com. Crainici.

Comănești-Loc-Slobod, *trup de moșie*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, domeniul Comănești, din com. cu acelașĭ nume.

Comăniță, *com. rur.*, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt. E situată pe dealul și valea Oltuluĭ, compusă din 2 cătune: Comanița și Schitul-Deleni.

Are o populație de 155 capĭ de familie, saŭ 742 suflete, în care intră și 10 familiĭ de Țiganiĭ.

Sunt 143 contribuabilĭ.

Pămîntul săŭ e maĭ mult deluros. Locuitoriĭ sunt moșneniĭ și se ocupă numaĭ cu agricultura.

In com. sunt 2 bisericĭ, deservite de 2 preoțiĭ și 2 dascălĭ. La 1 Septembrie 1896 s'a înființat o școală de cătun, frecuentată acum de 36 băețiĭ. Este întreținută de stat.

Budgetel are la venituriĭ 2207.14 leĭ.

Locuitoriĭ aŭ: 250 boĭ și vacĭ, 40 caĭ, 540 oĭ și 130 porcĭ.

In raionul comuneĭ se văd ruinele uneĭ vechĭ mănăstirĭ, la locul numit Bolovanul.

Comuna e legată prin șoseaua județeană, la N. cu Căzănești-Cucueți și la S. cu Tesluiul.

Comăniță, *sat*, face parte din com. rur. cu acelașĭ nume, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt.

Comăniță, *deal*, în raionul com. Comăniță, plasa Oltul-d.-j., jud. Olt, pe care se cultivă 24 hect. 25 ariĭ vie.

Comăniță. Vezĭ Horezul, județul Olt.

Combreĭ (Gîrla-), *gîrliță*, în județul Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. Pisica, și al cătunuluĭ săŭ Azaclîul, în partea N.-V. a plășeĭ și V. a comuneĭ. Este maĭ mult o baltă, în

www.dacoromanica.ro

forma uneï sticle cu gîtul strîmt. Mărgineşte în partea sudică Grindul-Oalelor; începe de lîngă Grindul-Combreï; se întinde spre E., şi, după 3 1/2 kil. de curgere se varsă în balta Plosca. Izvorul eï este în pădurea Golăşei.

Combreï (Gîrla-), *gîrlă*, în jud. Tulcea, plasa Măcin, com. urb. Măcin, cătunul Ghecet. Se desface din Dunăre, la 4 kil. maï jos de satul Ghecet; se îndreaptă spre E., avînd o direcţie generală de la S.-V. spre N.-E.; străbate prin mijloc Grindul-Combreï, şi după ce a brăzdat partea N.-V. a plăşeï şi a comuneï, merge de se varsă, după un curs de 3 kil. în gîrla luï Coea, pe partea stîngă, lîngă o tîrlă saŭ Cîşlă, în faţa Bălţiï-Mocanuluï.

Combreï (Grindul-), *grind*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. Pisica şi pe al cătunuluï Azaclîul. Se desface din Grindul-Oalelor; se întinde spre E., de-alungul Gîrleï-Combra, pe o lungime de 4 kil., o lărgime de 300 m. şi o întindere de 400 hect. Este neproductiv, parte acoperit cu semănăturï.

Combreï (Grindul-), *grind*, în jud. Tulcea, plasa Măcin, com. urb. Măcin, cătunul Ghecet, pe malul drept al Dunăreï. Are o formă curioasă. Este străbătut de Gîrla-Combreï. Se întinde pe malul Dunăreï pănă în Grindul-Oalelor, pe o lungime de 8 kil., pe o lăţime medie de 1 kil., avînd o întindere totală de 6 kil. pat. (600 hect.), aparţinînd o parte (acoperită cu o pădure numită a Golăşeilor) com. Pisica. La V. are apa Dunăreï ca limită; la E., un stuf puţin întins, apoï balta luï Coea, gîrla luï Coea, şi Balta-Mocanuluï. Este străbătut de gîrlele Combra şi Coea, apoï de două gîrliţe, care alimentează Balta-Mocanuluï. Pe dînsul, la confluenţa Gîrleï-Combreï cu Coea, există o tîrlă.

Comidava, *numire* ce a purtat *cetatea* din com. Pietroasa-d.-j., jud. Buzăŭ. (V. Pietroasa, cetate).

Comindirul, *izlaz*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Roziştea, ce se găseşte pe hotarul moşiilor Maria N. Păianu, şi moşia bisericeï Maica-Domnuluï-Dudu, din Craiova.

Comisoaia, *movilă*, în jud. Buzăŭ, com. Fundeni, pe moşia Fundeni.

Comisul, *munte*, la N. jud. Muscel, între rîul Dîmboviţa şi frontieră. Aci, culmea principală a Carpaţilor, în dreptul plaiuluï Dîmboviţa, îşï schimbă brusc direcţiunea spre S.-E., merge în jos de Piatra-luï-Craiŭ, la piscul Sf.-Ilie, de unde se îndreaptă spre N.-E., formînd în această parte hotar, jud. Dîmboviţa.

Comisuluï (Dealul-), *deal*, se întinde de la S.-V. de satul Chetreşti, pl. Stemnicul, judeţul Vasluiŭ; numit ast-fel de la un vechiŭ proprietar.

Comişani, *com. rur.*, pl. Dealul-Dîmboviţa, jud. Dîmboviţa. Această comună se află spre S.-E. de Tîrgovişte, la 12 kil. depărtare de acest oraş şi pe malul drept al Ialomiţeï.

In raionul comuneï, afară de Ialomiţa, peste care e o moară, este şi un eleşteŭ şi vr'o treï pîrîiaşe micï. Comişani nu are alte cătune alipite şi numără o populaţie de 1246 loc.

In Comişani este o biserică şi o şcoală. Şcoala este mixtă, condusă de un învăţător, salariat de stat. Ea este frecuentată de 31—45 copiï de ambe sexe, din 120 copiï cu vîrstă de şcoală. Localul este noŭ, clădit în 1885, de zid, cu 4 camere şi cu primăria la un loc.

Comuna are 3000 leï venit şi vr'o 221 contribuabilï. In partea de S. a Comişianilor este o pădure mare, numită Iuda, care ţine de cătunul Racoviţa şi numără 50000 ariï aproape. La Comişani aŭ fost lupte între Romînï şi Turcï (1595—1599).

Comişanuluï (Grindul-), *grind*, la V. cu com. Seaca, jud. Teleorman. Acest grind a fost fixat în anul 1864 ca semn de hotar al locurilor destinate locuitorilor împroprietăriţï după legea rurală din spre domeniul statuluï Turnul-Suroaia.

Comişanuluï (Izvorul-), *izvor*, curge pe moşia Seaca, în partea despre bălţile Dunăreï, jud. Teleorman.

Comişanuluï (Măgura-), *măgură*, în com. Seaca, pe grindul cu aceeaşï numire, jud. Teleorman. E semn de hotar.

Comişeanca, *numire* ce purta maï înainte o *parte din moşia* Seaca, jud. Teleorman, şi care se găseşte prin actele de hotărnicie.

Comişeanca, *trup de moşie*, în com. Vîrtoapele-d.-j., jud. Teleorman. Este lipit cu trupul de moşie numit Nichita.

Comişeasca, *numire* ce se maï dă cătunuluï Nichita, din com. Vîrtoapele-d.-j., jud. Teleorman.

Comîndăresculuï (Movila-),

www.dacoromanica.ro

movilă, jud. Botoșani, pe Dealul-Vieĭ, pe hotarul moșiilor Răuseni și Comîndărești, la 208 m. de-asupra nivelului mărĭĭ saŭ 103 m. d'asupra șesului Jijieĭ.

Legenda spune că în pădurea ce se întinde pe coasta Dealuluĭ-Vieĭ, locuia un haiduc, numit Comîndărescu și că de pe movila numită Comîndărescu, ce e lîngă pădure, acel haiduc observa drumurile și trecătoriĭ și de aicĭ se lăsaŭ cu toțiĭ spre șleahurĭ și prădaŭ pe trecătoriĭ boerĭ și negustorĭ și nicĭ o dată pe oameniĭ săracĭ.

Tot despre acest Comîndărescu, legenda spune că goninduI Turciĭ, pentru a ĭ lua iapa ce se numea Paga, pănă pe Dealurile-Cracalieĭ, pe moșia Pogorești, com. Comîndărești, acolo l'aŭ prins și tăiat.

Comîndărești, *com. rur.*, jud. Botoșani. Și-a luat numele de la satul Comîndărești. E situată în partea de S.-E. a plășeĭ Jijia, în hotar cu jud. Iași și se întinde pe dealurile ce se ridică pe de o parte și de alta de rîul Jijia, pe maĭ multe văĭ strimte și șesul Jijia. Se compune din satele: Comîndărești, Pogorești, Rediul și Răuseni.

Teritoriul săŭ accidentat, e format din dealurĭ și podișe, carĭ au în general direcțiunea N.-V. spre S.-E. Cele maĭ însemnate dealurĭ sunt: Răuseni, Dealul-Vieĭ, Topală și Pungeni în dreapta Jijieĭ și Mihăiasa, Vulturul, Dealul-Pogoreștilor și Cracalia în stînga Jijieĭ, apoĭ Ciurgăul și Turda, maĭ micĭ.

Movile situate pe dealurĭ înalte, de unde vederea se întinde departe, sunt: Movila-Comîndăresculuĭ, pe Dealul-Vieĭ, a-Cruceriuluĭ și a-luĭ-Gherman pe dealul Pogorești, Movila-Hîrlăuluĭ și Chisculești, pe dealul Răuseni.

Cel maĭ înalt punct ajunge la 103 metri (Movila-Comîndăresculuĭ de peDealul-Vieĭ), unde este o piramidă topografică; are 208 m. d'asupra nivelului mărĭĭ.

Comuna e udată de rîul Jijia, prin mijloc, în direcția N.-V. spre S.-E. Are opt iazurĭ, conținînd pește și stuf.

In această comună, în satul Pogorești, pe țărmul stîng al Jijieĭ, la distanța de 800 m. de satul Comîndărești, se află instalată o stațiune meteorologică de al 2-lea rang.

Suprafața totală a comuneĭ e de 5838 hectare, din carĭ: 3381 hectare ale proprietarilor marĭ, 583 hect. ale statuluĭ, 896 hect. ale locuitorilor răzașĭ și 978 hect. ale locuitorilor împroprietăriți la 1864 și 1880.

Are o populație de 340 capĭ de familie, saŭ 1296 suflete, din carĭ 661 bărbați și 633 femeĭ, locuind în 350 case. Sunt 356 contribuabilĭ.

In partea de V. și S.-V. a comuneĭ, pe dealurile Răuseni, al Vieĭ și Topala, se află pădurĭ formate din micĭ rediurĭ; aŭ o întindere de 80 hect., carĭ se exploatează sistematic. Sunt 3 viĭ pe dealurile Vieĭ și Topală în întindere de $12^1/_2$ hect.

Vite sunt: 765 boĭ, 463 vacĭ, 150 caĭ, 302 porcĭ, 2500 oĭ și 6 capre. Sunt 406 stupĭ cu albine.

Distribuția pămîntuluĭ comuneĭ e de: 2054 hect. arătură, fînețe, 1000 hect. pășune și locul satelor, 2500 hect. pădure, 80 hect. drumurĭ, locurĭ sterpe, iazurĭ și 200 hect. ape.

Are două morĭ de apă pe Jijia și două morĭ cu aburĭ.

In comună sunt 4 cîrciumĭ și 2 dughene; 6 comercianțĭ și 10 meseriașĭ. Sunt 3 biserici, deservite de 1 preot, 2 cîntărețĭ și 2 eclesiarhĭ; o școală de băeți, înființată la 1865, condusă de un învățător, plătit de stat și frecuentată de 60 elevĭ și 3 eleve.

Comuna e străbătută de calea ferată Dorohoiŭ-Iași, cu stație la Rediul și de 2 drumurĭ marĭ neșoseluite pe ambele părți ale Jijieĭ, carĭ merg spre Iași și Botoșani.

Budgetul are la venitурĭ 7087 leĭ, 15 banĭ, și la cheltuelĭ 6555 leĭ, 32 banĭ.

Comîndărești, *sat,* în centrul comuneĭ Comîndărești, jud. Botoșani. Și-a luat numele de la proprietarul Const. Comîndărescu care l'a întemeiat acum 80 de anĭ. E situat pe țărmul drept al Jijieĭ, parte pe șes, parte pe o colină.

Moșia are o întindere de 798 hectare, din carĭ 583 hect. ale statuluĭ și 215 hect. ale locuitorilor împroprietăriți la 1864 și 1880.

Are o populație de 52 capĭ de familie, saŭ 204 suflete, din carĭ 109 bărbați și 95 femeĭ, carĭ locuesc în 40 case. Sunt 50 contribuabilĭ.

Pădurea statuluĭ, situată pe Dealul-Vieĭ și Valea-Vidreĭ, are 44 hect. și produce un venit de 500 leĭ anual prin exploatare. In pădure e și o vie.

Vite sunt: 66 boĭ, 49 vacĭ, 35 caĭ, 67 porcĭ și 100 oĭ.

Are o școală de băeți, a statuluĭ, înființată la 1865, condusă de un învățător și frecuentată de 60 elevĭ și 3 eleve.

Comîrla, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., pe teritoriul com. Gropile, situat pe hotarul despre jud. Putna.

Comoara, *cătun,* pendinte de com. Tîrnava-d.-j., plasa Cîlnișteа, jud. Vlașca. E situat pe valea Cîlnișteа. Moșia e pro-

www.dacoromanica.ro

prietatea statului, fostă a Mitropoliei înainte de secularizare. Se arendează cu Dandara, pe prețul de 22400 lei anual.

La 1864 s'aŭ împroprietărit 102 locuitorĭ, dîndu-li-se 300 hect., la 1882 s'a dat la 8 însurățeĭ 54 hect.

Are o biserică zidită la 1866, deservită de 1 preot și 1 dascăl.

In Comoara este școala comunală ce ține de Tîrnava-d.-j.

Aci este o pădure compusă din Crîngul-Hoților, 200 hectare și din Crîngul-Turculuĭ, 150 hect. și care depinde de ocolul silvic Ghimpați.

Comoara, *mahala*, în jud. Mehedinți, plasa Ocolul-d.-s., com. rur. Molovățul.

Comoara, *deal*, în jud. Bacău, pl. Bistrița-d.-s., de pe teritoriul com. Buda.

Comoara, *deal*, în jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., de pe teritoriul com. Milești.

Comoara, *movilă*, în jud. Brăila, la 1 1/2 kil. spre N.-E. de satul Nazîrul; servă de hotar între com. Nazîrul și Cazasul, pe muchea Baldovinești.

Comoara, *movilă*, în jud. Brăila, situată la hotarul nordic al comuneĭ Surdila-Găiseanca, pe muchea viroageĭ Buzeielul-Sec, lîngă gîrla Dăscălești.

Comoara, *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Bălănești, cătunul Fața-luĭ-Nanu.

Comoara, *movilă*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. Aliman. Este situată în partea de N. a plașeĭ și a comuneĭ, pe o prelungire orientală a dealuluĭ Zbreia. Are o înălțime de 115 m. Fost punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea. Printr'însa trece hotarul despărțitor între comunele Aliman și Mîrleanu. Prin înălțimea sa domină Dunărea, lîngă care se află balta Vederoasa, valea Catița și drumul comunal Mîrleanu-Rasova. Este artificială și acoperită cu verdeață.

Comoara, *deal*, în jud. Dorohoiŭ, pl. Coșula, com. Hilișeul, pe teritoriul satuluĭ Hilișeul-Curt.

Comoara, *deal*, în jud. Fălciŭ, pl. Mijlocul, com. Viltotești, pe teritoriul satuluĭ Văleni.

Comoara, *pisc de munte*, în comuna Dorna, jud. Suceava.

Comoara, *deal*, în jud. Vîlcea, pl. Oltețul-d.-s., com. Mateești, care împreună cu dealurile Filip și Seaca, formează un șir paralel cu dealurile Carantina, Măgura și Cornățelul, întinzîndu se de la N. la S.

Comoara, *petec de pădure* de stejar, de 300 hect., în jud. Vlașca, pe proprietatea statuluĭ cu același nume; depinde de ocolul silvic Ghimpați.

Comoara, *loc izolat*, com. Ciomăgești, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Comoara, *pichet de graniță*, pe marginea Dunăreĭ, în jud. Mehedinți, pl. Blahnița.

Comoara-luĭ-Bucur, *localitate*, în jud. Putna, pe muntele Răchitașul, unde se crede că un oare-care Bucur ar fi găsit o comoară. Legenda spune că de cînd s'a săpat comoara, a început să țîșnească șipotul care se află și azĭ acolo.

Comoara-Pelceĭ, *pisc*, situat în capul dealuluĭ Izvoarele, la V. de com. cu același nume, plasa Siul-d.-s., jud. Olt. E acoperit cu viĭ.

Comoară (La-), *loc izolat*, jud. Ilfov, pl. Znagovul, com. Căciulați, în jurul căt. Păscani.

Comoară (Lacul-de-la-), *lac*, în jud. Buzăŭ, com. Mînzălești, cat. Bîsceni, în apropiere de malul stîng al rîuluĭ Slănicul.

Comora, *pădure*, la N. comuneĭ Pîrîul, plaiul Vulcanul, jud. Gorj. E situată pe deal și văĭ. Are o suprafață de 46 hect., proprietate a moștenitorilor Hagiade.

Comora, *pădure* a statuluĭ, în jud. Ilfov, în întindere de 375 hect. (Vezĭ Tîncăbești-Cioflicenĭ, pădure).

Comoreĭ (Dealul-), *deal*, în partea de E. a pădureĭ de pe moșia Tudora, com. Tudora, pl. Siretul, jud. Botoșani.

Comoreĭ (Dealul-), *deal*, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Somova, în partea nordică a plășeĭ și în cea vestică a comuneĭ. Trimete spre E. ramura dealuluĭ Stînca-Mare. Pe la poalele vestice curge Valea-Adîncă, iar din poalele nordice izvorește valea Ogurluiul. Are un vîrf pietros de 130 m., punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea, dominînd asupra satuluĭ Parcheș și a șoseleĭ județene Măcin-Tulcea, ce-l tae în două. Este acoperit cu păduri întinse, și pe la poale cu semănăturĭ.

Comoreĭ (Drumul-), saŭ **Drumul-Hoților**, *drum*, în județul

www.dacoromanica.ro

Teleorman, de la Roșiori spre com. Drăgănești.

Comoreï (Măgura-), *măgură*, în com. Adămești, județul Teleorman.

Comoreï (Movila-), *movilă*, la E. com. Caravaneți, jud. Teleorman.

Comoreï (Pîrîul-), *afluent* al *pîrîului* Fărcașa, jud. Suceava.

Comoreï (Vălceaua-), *vălcea*, între comunele Beuca și Merișani, jud. Teleorman; formează hotarul natural al acestor două moșiï.

Comoreï (Vălceaua-), *vălcea*, ramificațiune din Valea-Teleormanuluï, în partea despre N.-V. a com. Orbeasca-d.-s., jud. Teleorman.

Comorï (La-), *deal*, la V. de satul Cherdana, com. Condrăchești, plasa Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Comorï (La-), *poiană*, în jud. Suceava, pe moșia Stolniceni-Costandache.

Comorï (La-). Vezï, Cruce (La-), jud. Vîlcea.

Comorile, *deal*, în jud. Neamțu, plasa de Sus-Mijlocul, com. Bozieni, formînd prelungirea spre E. a dealuluï Cetatea. Coastele sale sunt puțin înclinate. Spre partea despre S. e așezat satul Ruginoasa, precum și locurile sătenilor.

Comorile, *pisc*, în jud. Prahova, pl. Teleajenul, com. Opăriți.

Comorile, *localitate*, pe valea satuluï Robești, plaiul Cozia, jud. Vîlcea, unde se găsește piatră de var.

Comorile, *pădure*, jud. Buzău, pl. Tazlăul-d.-s., com. Luncani.

Comorile. Vezï Pomîrla, pădure, plasa Prutul-d.-s., județul Dorohoiŭ.

Comorile. Vezï Tîrnauca, pădure, pl. Herța, jud. Dorohoiŭ.

Comorilor (Dealul-). Vezï Dealul-Mare, com. Voinești, plasa Stavnicul, jud. Iași.

Comorilor (Dealul-), *deal*, acoperit de pădure de fag, în com. Dolhasca, jud. Suceava.

Comorilor (Pîrîul-), *pîrîŭ*, unul dintre afluenții pîrîuluï Moișa, în comuna Bogdănești, județul Suceava.

Comorilor (Vîrful-), *vîrf de deal*, situat în partea de N.-V. a comuneï Gornetul-Cuib, plasa Podgoria, jud. Prahova; e acoperit cu pădure.

Comorîșcea, *deal*, în com. rur. Cireșul, plaiul Cerna, județul Mehedinți.

Comorîșcea, *deal*, în com. rur. Degerați, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinți.

Comorîșcea, *deal*, în com. rur. Inoasa, pl. Motrul-d.-s., județul Mehedinți, cel maï nalt punct al dealuluï Albu.

Comorîșcea, *loc*, în com. rur. Negomirul, plasa Văilor, jud. Mehedinți.

Comorniță, *deal*, la S. de satul Suhuleț, pl. Fundurile, jud. Vasluiŭ.

Comorniței (Valea-), *vale*, formată din prelungirea coasteï vestice a Dealuluï-Comorniței, spre S.-V. de satul Suhuleț, pl. Fundurile, jud. Vasluiŭ; e bogată în pășune.

Comoșteni, *com. rur.*, județul Dolj, plasa Balta. E situată în partea de E. a jud., la 36 kil. S. de Craiova și la 21 kil. departe de reședința plășeï, Măceșul-d.-s., pe țărmul drept al Jiuluï, pe o pantă puțin cam înclinată numită dealul Comoșteni, de la care și-a luat numele.

Se învecinește la E. cu rîul Jiul, la V. cu com. Gîngiova și la S. cu com. Zăvalul.

Limita linieï de N. începe din Domeniul Coroaneï de la Drigul-Pisculuï, merge spre S.-V. până în apa Jiuluï, iar de aci, în linie dreaptă spre V., trecînd prin delimitările locuitorilor din Comoșteni și Gîngiova și terminîndu-se la Măgura-luï-Scarlat, din Măceșul-d.-s. Limita linieï de S. începe de la colțul delimitărilor de sus a Gigherenilor, trece spre E. în linie dreaptă pe la colțul delimităreï de jos a locuitorilor din comuna Gighera, pe la Măgura Tuița, capul pădureï Zăvalul, despre comuna Zăvalul și de aci prin o linie ondulată pe la Ciulnița-d.-s., terminîndu-se în apa Jiuluï, la capul Ciulnița-d.-j. Limita linieï de V. începe de la S.-E. Măgureï-luï-Scarlat, merge spre S.-E. până la Grindul-Cailor și de aci iar spre E. în ondulațiunï până la colțul delimităreï de sus a locuitorilor comuneï Gighera. Limita linieï de E. despre Domeniul Coroaneï Sadova, începe de la capul Ciulniței-d.-j., merge în ondulațiunï prin ocolul Dragul și se termină la Drigul-Pisculuï.

Comuna este accidentată de dealul Comoșteni, precum și de

www.dacoromanica.ro

măgurele următoare: Movila-din-Cîmp, ce ocupă o suprafată circulară 14 metri diametru și 4 metri înălțime; Măgura-Ostriĭ cu diametru de 22 m. și înălțime de 5 m. situată la hotarul moșieĭ Așezămintelor Brîncovenești, despre moșia Zăvalul.

In comună se găsesc următoarele fîntînĭ: a luĭ Crivia, în partea de V., făcută de un om numit Criva la anul 1813; fîntîna Găvanul la N.-V., făcută tot în anul 1813 de un medelnicer și reparată la anul 1853 de locuitoriĭ comuneĭ.

Com. e udată de Jiŭ spre E. Are un pod stătător la punctul Movila-Crucea.

Este compusă dintr'un singur sat: Comoșteni.

Are o biserică, zidită la anul 1786 de repausatul Șerban Lăzărovicĭ, de Anica, soția sa, de Luca Cocioiul, Constantin Cocioiul și de preotul Dimitrie. In tinda bisericeĭ se găsește o inscripție, în care se vede însemnat anul fondăreĭ și numele celor de maĭ sus. La anul 1878 s'a acoperit cu tinichea; la 1789 s'a zugrăvit. Biserica e deservită de un preot și 2 cîntăreți. Are o proprietate de 34 pogoane arabile, date în 1864, și o moștenire de aproape 400 pogoane arabile.

In comună se află o școală mixtă ce funcționează din anul 1838; este întreținută de comună; localul de zid a fost făcut cu cheltuiala comuneĭ (4500 leĭ). Are o clasă de 42 m. p. și o cameră pentru locuința învățătoruluĭ. In 1892—93 a fost frecuentată de 68 băeți și 9 fete. In vîrstă de școală sunt 94 băeți și 118 fete. Știu carte 100 bărbați și 20 femeĭ.

Populațiunea comuneĭ este de 1197 suflete (774 bărbați și 423 femeĭ). Străinĭ sunt 2. După legea din 1864, sunt 179 locuitoriĭ împămînteniți, din carĭ 51 fruntașĭ, 101 mijlocașĭ și 27 toporașĭ. Insurățeĭ din 1879 sunt 6. Pe moșia statuluĭ Nedeia s'aŭ împămîntenit 4 locuitoriĭ în 1894.

Case de zid sunt 125, bordee 145.

Suprafața comuneĭ este de 1472 pogoane, din care 1462 pogoane arabile. Viĭ sunt pe 20 de pogoane. Fîneață nu aŭ locuitoriĭ, vitele și le pasc pe fînețele arendașuluĭ, căruia plătesc.

Moșia se numește Comoșteni, cu trupurile Nedeia și Gighera. Are o întindere de 19 pogoane care daŭ un venit cam de 480000 leĭ.

Arendașul plătește așezămintelor Brîncovenești 277090 leĭ anual.

Pădurea Comoșteni, în întindere de 390 hectare, aparține Așezămintelor Brîncovenești. Este situată de-a lungul comuneĭ Comoșteni și Gîngiova, pe malul drept al Jiuluĭ. Este compusă din cerĭ, arțarĭ, frasinĭ, jugastri; predomină stejarul.

Fînețele, de 24 hect., aparțin Așezămintelor Brîncovenești și sunt arendate.

Viile aparțin locuitorilor împămînteniți la 1864; se găsesc pe delimitările lor și aŭ o întindere de 20 hect.; produc vin de bună calitate.

Locuitoriĭ daŭ la măcinat porumbul lor la moara de aburĭ de pe moșia Gîngiova.

Aicĭ sunt fabricĭ de cărămidă.

Schimbul îl fac locuitoriĭ cu orașul Craiova, cu schelele Bechetul și Copanița; duc cereale și vite și importă lemne de construcție, blane, fier, bumbac, etc. Transportul îl fac cu carele și cu căruțele trase de caĭ, pe căile vecinale comunale ce pun com. în legătură cu Bechetul. Cu orașul Craiova este pusă în comunicație printr'o șosea comunală ce are în comună o lungime de 1 kil. 270 m.

Vite cornute sunt 541, caĭ 200, măgarĭ 9, porcĭ 306 și capre 146.

Cîrciumĭ sunt 7.

Venitul com. este de 3620 leĭ, 56 banĭ și cheltuelile de 3005 leĭ, 52 banĭ.

Comoșteni, *sat*, jud. Dolj, pl. Balta, com. Comoșteni. (Vezĭ com. Comoșteni).

Comoșteni, *deal*, pl. Balta, comuna Comoșteni, jud. Dolj, pe care este situată comuna și de la care această și-a luat numele.

Comoșteni, *moșie* particulară, județul Dolj, pl. Balta, com. Comoșteni, cu trupurile Gîngiova și Gighera, în întindere de 12000 pogoane aproximativ, arendate cu 277000 leĭ. Aparține Așezămintelor Brîncovenești. Pe această moșie se găsește o stînă ce produce anual până la 3000 kil. brînză.

Comoșteni, *pădure* particulară, jud. Dolj, pl. Balta, com. Comoșteni, în întindere de 300 hect. Aparține Așezămintelor Brîncovenești. Se întinde de alungul com., la E. de com. Comoșteni și Gîngiova, pe țărmul drept a rîuluĭ Jiul. Este compusă din arțarĭ, frasinĭ, jugastri; stejarul predomină.

Comșiĭ (Movila-), *movilă*, com. Nedelea, pl. Filipești, jud. Prahova.

Conac (De-la-), *fîntînă*, pl. Ocolul, com. Mischi, jud. Muscel.

Conaca, *fîntînă*, plasa Dumbrava-d.-s., com. Risipiți, jud. Dolj.

www.dacoromanica.ro

Conachi, *şiră de dealurĭ*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-s., care înconjoară partea de V. a comunelor Mărăşti, Obîrşia şi Tîrgul-Glodurile, făcînd o curbă.

Conachi, *drum vechiŭ*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-s., care unea Bacăul cu Tecuciul, trecînd prin comunele Boteşti, Obîrşia şi Glodurile.

Conacul, *tîrlă*, jud. Brăila, compusă din două case, la N.-V. com. Ianca, pe ţărmul drept al rîuluĭ Buzăul, ca la şase kil. spre S.-V., de Suţeşti.

Conacul-Geodi, *movilă*, judeţul Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Vîrtopul, de lîngă care începe hotarul de N. al com. către com. Gubancea.

Conacul-luĭ-Alecu, *localitate*, cu o mică pădurice între com. Celarul şi Caracalul, jud. Romanaţi.

Conacul-luĭ-Cioc, *movilă*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Livezile, de unde începe hotarul de V. al com. către com. Vîrvorul.

Conacul-luĭ-Zuţă-Jianu, *loc*, în Valea-Gînsaculuĭ, spre V. de comuna Fălcoiul, pl. Ocolul, jud. Romanaţi.

Conacul-luĭ-Zuţă-Jianu, *localitate*, între comunele Celarul şi Diosti, jud. Romanaţi.

Conăcheasca, *numire* dată de locuitorĭ uneĭ *părţi* din *pădurea* Buciumenilor, jud. Tecuciŭ.

Conăcheasca, *vale*, judeţul Tecuciŭ. Incepe din Siret, com. Bucureşti; continuă spre S.-E. unde a fost satul Vultureni şi se varsă în Bîrlovița.

Conceasca, *pîrîŭ*, jud. Dorohoiŭ, pe teritoriul satuluĭ Conceasca, com. Hudeşti-Marĭ, plasa Prutul-d.-s.; trece prin sat şi se varsă în Podriga.

Conceşti, *sat*, pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Hudeşti-Marĭ, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ. Are 272 familiĭ, saŭ 1061 suflete.

Proprietatea moşieĭ este a d-luĭ Scarlat Lucinschi. Este o biserică, cu hramul Naşterea-Domnuluĭ, deservită de 2 cîntăreţĭ şi 1 pălămar; este făcută din noŭ de bîrne în 1882, în locul celeĭ vechĭ ce a ars în acel an.

Sătenii împroprietăriţĭ aŭ 696 hect. 15 ariĭ pămînt; iar proprietarul moşieĭ are 1460 hect. 74 ariĭ cîmp, şi 213 hect. 40 ariĭ pădure tînără cu diferite esenţe, între carĭ predomină stejarul şi carpenul. Iazurĭ sunt treĭ, de mică întindere. Vie este în mărime de 4 pogoane.

Pîraiele ce curg pe moşie sunt: Conceasca, Larga şi Podriga.

Drumurĭ însemnate: acel de la Dorohoiŭ la Darabani şi acel de la Hudeşti la Săveni.

Hotarele cu: Gîrbeni, Ghitcăuţi, Darabani şi Hudeşti.

Loc însemnat este Mormîntul-Crăeseĭ; se află pe această moşie, în cătunul Alba.

Conciul, *vale*, jud. Prahova. Izvoreşte de la poalele munteluĭ Doamnele, curge dela N.-E. către V. şi se varsă în rîul Prahova, pe malul stîng, în raionul com. Comarnicul, plaiul Peleşul.

Pe această vale este un frumos pod de fier al căieĭ ferate, după care imediat intri în tunelul ce este pe linia ferată Predeal.

Condeeşti, *com. rur.*, în jud. Ialomiţa, pl. Cîmpuluĭ. Este situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Ialomiţa, între comunele Eliza-Stoeneşti şi Uleşti.

Teritoriul com. are o suprafaţă de 950 hect., din carĭ 10 hect. pădure. Cea maĭ mare întindere a moşieĭ aparţine locuitorilor com., carĭ sunt moşneniĭ. După legea rurală din 1864, s'aŭ împroprietărit numaĭ 5 locuitorĭ, iar 47 nu aŭ nicĭ o proprietate.

Această comună are un singur sat, situat la 4 kil. spre S. de rîul Ialomiţa, sub coasta aceluĭ rîŭ, ce formează marginea luncĭĭ rîuluĭ, avînd la V. satul Eliza-Stoeneşti şi la E. satul Uleşti.

Populaţiunea com. este de 647 locuitorĭ, 173 capĭ de familie şi 501 membrĭĭ de familie, din carĭ: 349 bărbaţĭ şi 325 femeĭ; 672 Romînĭ, 1 Sîrb şi 1 Rus; 183 agricultorĭ; 6 meseriaşĭ; 7 comercianţĭ; 1 de profesiune liberă şi 2 muncitorĭ. Ştiŭ carte 164 persoane, nu ştiŭ 510.

Vite: 325 caĭ, 272 boĭ, 327 oĭ, 18 bivolĭ şi 315 porcĭ.

Venitul comuneĭ în 1887—1888 era de 2242 leĭ şi cheltuelile de 2880 leĭ.

Are o şcoală mixtă, condusă de un învăţător, retribuit de comună şi jud. şi frecuentată de 32 elevĭ şi 2 eleve.

E o biserică deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ.

Condeeşti, *fîntînă*, în judeţul Mehedinţi, com. rur. Sladoma, pl. Dumbrava.

Condia, *pîrîŭ*, jud. Olt, pl. Vedea-d.-j. Udă partea de N.-V. a com. Constantineşti, şi se varsă în Plapcea-Mare, tot în raionul com. Constantineşti.

Condochia, *deal*, în jud. Suceava, com. Pleşeşti.

www.dacoromanica.ro

Condoeşti, *sat,* face parte din com. rur. Ştefăneşti, plasa Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţiune de 384 suflete (198 bărbaţi şi 186 femei). E la o distanţă de 1 kil. de cătunul Şcoala, unde e şcoala comunei. Numele său vine dela o vechie familie, care a trăit aci.

Este situat în centrul com. Ştefăneşti.

Stă în legătură cu cătunele Şerbăneşti şi Ştefăneşti prin o şosea.

Condoeşti, *deal*, în jud. Vîlcea, pl. Oltul-d.-j., cătunul Condoeşti, comuna Ştefăneşti.

Condratu (Lacul-de-la-), *baltă*, pe teritoriul comunei Păuleşti, jud. Putna; de aci izvoreşte pîrîiaşul Ţiganul.

Condrăcheşti, *com. rur.*, în judeţul Tecuciu, plasa Berheciul, compusă din 5 cătune: Condrăcheşti, Drăgeşti, Floreşti, Gherdana şi Ocheni. Situată pe ambele laturi ale rîului Polocinul, la 64 kil. departe de capitala judeţului.

Are o populaţie de 342 capi de familie, saŭ 1877 suflete, din carî 300 contribuabilî, locuind în 314 case.

Aicî sunt 5 bisericî: în Condrăcheşti, Drăgeşti, Floreşti, Gherdana şi Ocheni, deservite de 3 preoţi şi 3 cîntăreţi.

Locuitorii posedă: 100 boi, 496 oi, 198 vacî şi 16 caî.

Sunt 634 stupi.

În raionul com. sunt 2 iazurî şi 3 morî de vînt.

Intinderea pămîntuluî arabil e de 1852 hect.

Budgetul com. se urcă la suma de 6197 leî şi 47 banî anual.

Şcoala datează în com. de la 1867. E frecuentată de 30 copiî, 29 băeţi şi 1 fată, din numărul de 229 copiî, 118 băeţi şi 111 fete, în vîrstă de şcoală.

Este străbătută de şoseaua judeţeană, care se împarte în satele din prejur şi pe urmă trece prin Ocheni în tîrgul Găiceana.

Polocinul străbate com. prin centru. E brăzdată de dealurile: Drăgeştilor, al-Comoriî, Ruginosul şi Măţcani.

Se mărgineşte cu com. Găiceana, la N.; cu com. Hurueşti, la S.; cu com. Corni, la V. şi cu com. Neguleşti, la E.

Condrăcheşti, *sat,* face parte din com. cu acelaşi nume, jud. Tecuciu. Situat la N. com., la 1 kil. şi 800 m. departe de reşedinţa eî.

Are o populaţie de 44 capi de familie, saŭ 252 suflete, locuind în 42 case.

Satul maî înainte se numea Giorzeşti; în urmă a luat numele de Condrăcheşti, de la familia Condrache care a fost proprietară aci.

Locuitoriî îî zic «Satul-luî-Condrache».

Are o biserică, cu hramul Ioan Botezătorul, care este făcută în 1800, Martie 17, de Ioan Panoşatu, după cum se găseşte scris în Penticostariu; tot aci se vede că satul se numea pe la 1800 Giorzeşti şi în urmă Condrăcheşti. De la familia Condrache se păstrează un pomelnic din 1835.

In mijlocul bisericeî se află mormîntul luî Ştefan Beldiman († 1867) şi soţia sa Anica († 1839).

Condrea, *sat,* în partea de N.-E. a com. Lunca-Banuluî, pl. Prutul, jud. Fălciu, aşezat pe malul drept al Prutuluî, înconjurat de bălţi şi supus inundaţiilor. Şi-a luat numele de la un bătrîn răzăş, numit Vicol Condrea, care s'a stabilit pentru prima dată în acest loc pe la anul 1804.

Locuitoriî acestuî sat în număr de 9 familiî, cu 30 suflete, din carî 7 contribuabilî, aŭ răzăşie căpătată în trupul moşieî Măldăreni, de pe timpul Hatmanuluî Costache Ghica, după cum ne spun bătrînii. Această moşie se află astăzî pe proprietatea Telemăneştilor.

Condrea, *sat,* face parte din comuna Umbrăreşti, pl. Bîrladuluî, jud. Tecuciu. E situat în partea de V. a com., la o depărtare de 2 1/2 kil. de reşedinţa eî.

Populaţie: 75 capi de familie, saŭ 198 suflete.

Are o şcoală, frecuentată de 30 copiî, 29 băeţi şi 2 fete.

Biserica, cu hramul Sf. Voevozî, este făcută de locuitorî, din lemn, în locul alteia foarte vechie.

Actuala s'a reînoit în 1834.

Satul Condrea avea înainte maî mulţi locuitorî, dar, din cauza inundaţiilor Siretuluî, eî s'aŭ mutat în satul Salcia. Locuitoriî sunt vechî răzăşî.

Condrea, *parte* din *şesul* Prutuluî, ce se află în raionul satuluî Condrea, com. Lunca-Banuluî, pl. Prutul, jud. Fălciu.

Condrea, Dorobănţeşti, saŭ **Fotache,** a doua *gură de ocnă,* deschisă în com. Slănicul, plasa Vărbilăul, jud. Prahova, după încetarea funcţionăreî celeî de la Mihaiu Olteanu. Aceasta vine în josul celeî d'întîiu ocne, la o distanţă cam de 800 m.

Pănă acum vr'o 12 anî eraŭ sturiî de sare afară. Sarea e foarte albă şi maî densă ca cea

www.dacoromanica.ro

de la ocna Mihaiŭ Olteanu. Apa din gura acesteĭ ocne este foarte sărată și servește la băĭ pentru oameniĭ bolnavĭ de reumatizm.

Condreni, *sat*, în com. Vînători-Neamțuluĭ, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu. E situat pe valea pîrîuluĭ Neamțul, în apropiere de Cetatea-Neamțuluĭ. Se mărginește spre V.-S. cu satul Lunca; spre N.-E. cu Cetatea-Neamțuluĭ; spre S. cu satul Vînători, de care se desparte prin pîrîul Neamțul și prin ambiĭ afluenți aĭ acestuia: Nemțișorul și Ozana.

Terenurile sale sunt deschise în valea rîurilor, ridicîndu-se drept către N. în terase considerabile dela 300—400 m. d'asupra nivelului.

Vatra satuluĭ are o întindere de 123 hect., 86 fălcĭ și 60 prăjinĭ. Populațiunea se urcă la suma de 157 suflete, saŭ 35 capĭ de familie, din carĭ 8 văduane, 10 nevolnicĭ. Loc. se îndeletnicesc cu lucrarea pămîntuluĭ și creșterea vitelor.

In acest sat se află: o velniță, 4 morĭ de apă și 2 pive pentru făcutul sucmanelor.

Numărul contribuabililor: 35.

Vite sunt: 200 capete, dintre carĭ: 115 vite marĭ cornute, 10 caĭ și 33 rîmătorĭ.

Condreoaia, *șes*, în com. Pleșești, jud. Suceava.

Condrești. V. Telejna-d.-s., sat, jud. Vasluiu.

Condriĭ (Izvorul-), *izvor*, curge din Poiana-Condriĭ, com. Star-Chiojdul, plasa Teleajenul, jud. Prahova; ia direcția S.-E. și se varsă în gîrla Bîsca-cu-Cale, tot în raionul comuneĭ Star-Chiojdul.

Condriĭ (Poiana-), *poiană*, pe plaiul Chiojduluĭ, în partea de N. a com. Star-Chiojdul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Servește de izlaz pentru vitele loc.

Condroaia, *gîrlă*. Izvorește din pădurea Dumeștilor, de la locul numit Impuțita, jud. Vasluiŭ; trece pe teritoriul com. Todirești, din pl. Fundurile, și la satul Hucul, se varsă în rîul Bîrlad.

Condulești, *mahala*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s.; ține de com. rur. Broșteni.

Condurache, *movilă*, jud. Botoșani, pe podișul Novaci, spre E. de satul Bîznoasa, comuna Zlătunoaia, pl. Miletinul-Tîrgul.

Conduratul, *com. rur.*, pl. Cricovul, jud. Prahova. Se numea în vechime Tătărăi-Conduratul.

Este situată pe loc șes, la 40 kil. departe de capitala județuluĭ și la 20 kil. de a plășeĭ.

N'are nicĭ un cătun alipit. Are o populațiune de 845 locuitorĭ, 410 bărbațĭ și 435 femeĭ, cu 172 capĭ de familie; sunt 154 contribuabilĭ; 168 case de locuit.

In comună e o singură biserică, zidită în anul 1848, pe ruinele uneĭ vechĭ bisericĭ, de Costache Filipescu. S'a reparat, în 1872, de locuitorĭ. Este deservită de un singur preot.

Locuitoriĭ se ocupă numaĭ cu agricultura. Produsul agricol îl desfac la orașul Ploești și gara orașuluĭ Mizil.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit, parte la anul 1864, parte la anul 1879. Ceĭ d'întîiŭ aŭ primit pămînt din moșia fostă a d-luĭ Ion Otetelișanu, iar ceĭ din urmă pe a Schituluĭ-Țigănești. In total s'a dat 465 hect.

Școală există în comună de la 1871, dar regulat funcționează de la 1889. S'a frecuentat în anul 1895 de 60 băețĭ, din numărul de 190 copiĭ, 96 băețĭ și 94 fete, cu vîrstă de școală. Cu întreținerea personaluluĭ se cheltuește anual 1080 leĭ. Știŭ carte 48 bărbațĭ și 12 femeĭ.

Toată suprafața comuneĭ e de 1495 hect. Pămîntul nu e tot prielnic, fiind și sărăturĭ.

Comerciul se face în comună de 3 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ, afară de drumurĭ, se urcă la 3815 leĭ și cheltuelile la 2796 leĭ anual.

In comună sunt șosele vecinale spre: Colceagul, Fîntînelele, Degerați, Fulga, Mizil și Baba-Ana.

E brăzdată de două movile și udată de o singură gîrlă ce vine din com. Vadul-Săpat.

Se mărginește cu moșiile: Baba-Ana, Mizilul, Degerețeanu și Colceagul.

Conegi. V. Orășeni sat, comuna Curtești, pl. Tîrgul, jud. Botoșani.

Conegi, *deal*, lîngă satul Orășeni, com. Curtești, pl. Tîrgul, jud. Botoșani. Se zice că numele i-ar veni de la ceĭ d'întîĭ locuitorĭ stabiliți în vale, veniți din Transilvania și carĭ se numeaŭ Conegĭ; eĭ aŭ format satul care pe urmă a luat numele de Orășeni-din-Vale.

Conegi, *vale*, între dealul Conegi și Dealul-Vieĭ, pe teritoriul satuluĭ Orășeni, com. Curtești, pl. Tîrgul, jud. Botoșani.

Conești, *cătun*, pendinte de comuna Mihăești-d.-s., pl. Șerbănești, jud. Olt, situat pe valea pîrîuluĭ Călmățuiul și dealurile

www.dacoromanica.ro

luĭ. Are o populațiune de peste 400 locuitorĭ, maioritate moșneni, posedînd 850 hect. arabile. Eĭ aŭ: 104 boĭ, 39 vacĭ, 45 caĭ, 180 oĭ, 20 capre și 95 porcĭ.

Aci se află o biserică, deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ.

Congaz, *com. rur.*, situată în partea centrală a jud. Tulcea și nordică a plășeĭ Babadag, pe pîrîul Telița.

Numele săŭ este turcesc, și însemnează Satul-Sîngeluĭ, din cauza uneĭ lupte sîngeroase, dată aci între Turcĭ și Ruși, la 1829.

Se mărginește la N. cu com. Cataloi; la E. cu Agi-Ghiol și Sari-Chioi; la S. cu Zebil și Babadag; la V. cu Armutlia și Nalbant.

Relieful soluluĭ e accidentat de dealurile: Sarî-Tepe, cu vîrful Sarî-Tepe (79 m.), la N.-V., cu fînețe; Ciatal-Bair (156 m.), Orta-Bair (170 m.), Taș-Bair, la N.-E. cu tufărișurĭ; Tugarlea-Bair, Dealul-din-Fundul-Găvanuluĭ (167 m.), la S. și S.-E., cu semănăturĭ; Denis-Tepe (266 m.) la V. Movile sunt numeroase, între carĭ: Ploschili (121 m.), Cudoŭ (116 m.), Toximim (115 m.), la S.-E., sunt naturale.

Apele carĭ o udă sunt: pîrîul Taița și valea Telița la S.-V.; izvorul Telița, la E.; Valea-Izvoruluĭ, cu afluentul săŭ valea Hagilar, prin mijloc.

Bălțĭ sunt: Coada-Bălțiĭ, o prelungire a laculuĭ Babadag, și Toprac-Chiopru, la S.

Cătunele carĭ formează comuna sunt: Congaz, reședința, la E., pe pîrîul Telița; Hagilar, la 5 kil. spre N.-V., pe pîrîul Hagilar; Satul-Noŭ, la 7 kil., spre S.-V., pe pîrîul Taița.

Intinderea com. e de 10500 hect., din carĭ 122 hect. vetrele satelor, 7300 hect. ale locuitorilor, 3178 hect. ale statuluĭ.

Populația e amestecată; sunt 357 familiĭ, saŭ 1800 suflete, din carĭ 400 bărbațĭ, 352 femeĭ și 1045 copiĭ; dintre aceștia sunt: 391 Romînĭ, 1376 Bulgarĭ, 2 Ruși, 5 Grecĭ, 14 Germanĭ, 18 Armenĭ și 3 Evreĭ.

Sunt 359 plugarĭ avînd: 300 pluguri; 2200 capete de vite; 15 morĭ de vînt.

Pămîntul e foarte prielnic cultureĭ.

Veniturile comuneĭ sunt de 7792 leĭ și cheltuelile de 7600 l.

Sunt 415 contribuabilĭ.

Comerțul e activ; se importă manufacturĭ și se exportă cereale, vin și vite.

Drumurĭ sunt: calea națională Tulcea-Constanța, prin mijloc, și drumurĭ comunale la Babadag, Armutlia, Zebil, Sari-Chioi și Agi-Ghiol.

Bisericĭ sunt treĭ: una în Congaz, cu hramul Nașterea-Maiciĭ-Domnuluĭ; a doua în Hagilar, cu hramul Adormirea și a treia în Satul-Noŭ, cu hramul Intrarea-în-Biserică, zidite de locuitorĭ; aŭ 10 hect. pămînt de fiecare; sunt deservite de 3 preoțĭ și 4 cîntărețĭ.

Școlĭ sunt două, una la Congaz și a doua în Hagilar, fondate de comună și avînd fiecare 10 hect. pămînt. Instrucțiunea se predă de 3 învățătorĭ, la 148 elevĭ.

Congaz, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, căt. de reședință al com. Congaz. E așezat în partea nordică a plășeĭ și estică a comuneĭ, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Telița. Are o întindere de 122 hect. și o populație de 315 familiĭ, saŭ 1289 suflete.

Congaz-Bair, *deal*, în jud. Constanța, pl. Medjidia, pe teritoriul com. rur. Medjidia. Este o ramură a dealuluĭ Tabia-Franțuzească ce se îndreaptă spre V., avînd o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V. Brăzdează partea centrală a plășeĭ și cea vestică a comuneĭ. Are o înălțime de 120 m. și este acoperit în cea maĭ mare parte cu fînețe și pășunĭ. Icĭ și colo cîțĭ-va arborĭ risipițĭ, arată că, înainte, întinse pădurĭ acopereaŭ acest deal. Pe la partea luĭ de E. trece drumul ce duce de la Medjidia la Mamut-Cuiusu.

Constandachi, *șes*, lîngă dealurile Obrijeni, Mohorîta și Rața, din com. Sinești, pl. Cîrligătura, jud. Iași.

Constandiĭ (Valea-), *vale*, în jud. Buzău, comuna Gura-Sărățiĭ, căt. Nenciulești. Se scurge în Izvorul-Dulce.

Constantin-Mămăligan, *vale*, în jud. Vlașca, ce începe din moșia Trestenicul-d.-s. și se scurge în valea Trestenicul-d.-j.

Constantinești, *com. rur.*, în jud. Olt, pl. Vedea-d.-j. Este situată pe gîrla Plapcea-Mare, la 20 kil. de capitala județuluĭ și la 10 kil. de a plășeĭ.

Are o populație de 120 capĭ de familie, saŭ 596 suflete, din carĭ 168 contribuabilĭ; locuesc în 142 case.

In com. e o biserică, fondată pe la 1813 și de atuncĭ reparată, avînd ca ctitorĭ pe Crăciun Ioniță, Filip Olteanul și alțiĭ; e deservită de 1 preot, plătit de com. și de locuitorĭ.

Sunt 5 croitorĭ și 2 tîmplarĭ. Eĭ vînd produsul munceĭ lor la orașele Slatina și Pitești.

Vite sunt: 42 caĭ și epe, 300 boĭ, 12 capre, 1500 oĭ și 260 rîmătorĭ.

www.dacoromanica.ro

Locuitorii sunt moșneni, afară de 20, cari s'au împroprietărit la 1864 pe 45 hect., pe moșia d-luĭ Ciocaneli.

Școala există în com. de la 1860. Clădirea e bună și e proprietate particulară. Se frecuentă de 38 copiĭ, din numărul de 98 în vîrstă de școală. Cu întreținerea eĭ statul cheltuește anual 756 leĭ. Știŭ carte 79 bărbați și 2 femeĭ.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Veniturile sunt în sumă de 2668.23 leĭ anual.

In comună se află numaĭ o șosea comunală care-ĭ înlesnește comunicația spre S. cu comuna Mogoșești. In partea de V. este un deal, cu direcția de la N. la S., în lungime de 4 kil., pe care se cultivă cereale și pușine viĭ.

E udată de gîrla Plopcea-Mare, de la N. la S., gîrlă în care se varsă văile: Plopul, Condia și Gorganea.

Se învecinește la N. cu com. Poborul și Albești; la S. cu com. Mogoșești; la E. cu com. Tătărăi și Scornicești; și la V. cu com. Oporelul.

Constantinești, *cătun*, pendinte de com. Sușești, pl. Ianca, jud. Brăila. E situat la N. com. și la 7 kil. depărtare. Populația sa e de 76 capĭ de familie, saŭ 310 suflete. Știŭ carte 33 persoane, nu știŭ 277.

Are o școală mixtă, înființată la 1885 și frecuentată de 15 elevĭ.

Constantinești, *mahala*, în com. rur. Padina-Mare, pl. Dumbrava, jud. Mehedinți.

Constantinești, *deal*, în raionul com. Constantinești, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt, pe care se cultivă 2 hect. vie.

Constanța, *județ*, unul din cele două județe ale Dobrogeĭ.

Și-a luat numele de la reședința sa, orașul Constanța, cel maĭ însemnat port și singurul chiar al Romînieĭ la Marea-Neagră (exceptînd Sulina, care e un port de transit fluvial-maritim; Mangalia maĭ nicĭ socotindu-se ca port). Inainte de anexarea Dobrogeĭ, se numea Kiustendge; așa îl cunoșteaŭ și străiniĭ; acest nume îĭ vine tot de la orașul Constanța (vechia Tomis) căreia Turciĭ îĭ ziceaŭ Kiustendge, saŭ Kiustengea care de sigur e o modificare a numeluĭ antic Constanța saŭ Constantziana, precum se numea în epoca bizantină orașul Tomis.

Topografia. — Jud. Constanța este așezat în partea estică-extremă a regatuluĭ Romîn, între Dunăre și Mare, și în partea meridională a peninsuleĭ Dobrogea. Este situat între 24° 58′ și 26° 36′ longitudine orientală (0° la Paris), adică de la fortul Arab-Tabia de lîngă Silistra pănă la gura Periteașca (comunicație a laculuĭ Sinoe cu Marea), și în tre 43° 44′ și 44° 58′ latitudine boreală saŭ septentrională, adică de la punctul Ilanlîc-Tepe la piciorul sudic al Movileĭ-Cazacilor, pe malul Dunăreĭ.

Cea maĭ mare lărgime a județuluĭ de la V. la E. este de la Arab-Tabia la capul Tuzla, măsurînd 117 kil. Diagonalele sale cele maĭ lungĭ sunt: 1. de la S.-V. la N.-E., adică de la Arab-Tabia, de lîngă Dunăre, la gura Periteașca (gura laculuĭ Sinoe în Mare), avînd 150 kil. lungime; 2. de la N.-V., la S.-E., adică de la Movila-Cazacilor lîngă Dunăre pănă la movila Ilanlîc-Tepe de lîngă Mare, cu o lungime de 140 kil. Alte liniĭ maĭ însemnate sunt:

a) De la N.-V. spre S.-E.: 1. de la Movila-Cazacilor la gura Periteașca, avînd 75 kil. lungime; 2. de la Cernavoda la Constanța, 56 kil. în linie dreaptă; 3. de la Arab-Tabia la movila Ilanlîc, 115 kil.; 4. cea maĭ mică lățime este de la satul Boazgic la satul Mamaia, cel d'întîĭ pe Dunăre, al 2-lea pe Marea-Neagră, de 44 kil.

b) De la S.-V. spre N.-E.: 1. de la Arab-Tabia la Movila-Cazacilor, 120 kil.; 2. de la Ilanlîc-Tepe la gura Periteașca, 100 kil.; 3. de la Copucci (pe hotarul Bulgarieĭ) la vîrful Atmagea (400 m.) (la hotarul județuluĭ Tulcea) cu 135 kil.; 4. cea maĭ mică lungime e de la movila Cara-Iuc (pe hotarul Bulgarieĭ) la vîrful Șeremet (pe hotarul județuluĭ Tulcea), de 65 kilometri.

c) Liniĭ cari pleacă de la orașul Constanța: 1. la gura Periteașca, 52 kil.; 2. la Sultan-Bair (Atmagea) 85 kil.; 3. la Hîrșova, 80 kil.; 4. la Cetatea-Oiĭ, 88 kil.; 5. la Boazgic, 54 kil.; 6. la Cernavoda, 56 kil., și în linie dreaptă pe calea ferată 62 kil.; 7. la Rasova, 58 kil.; 8. la Ostrov 105 kil.; 9. la Arab-Tabia, 112 kil.; 10. la movila Cara-Iuc, 63 kil. și la vîrful Docuzaci (pe hotarul Bulgarieĭ), 65 kil.; 11. la Cuzgun, 68 kil.; 12. la Mangalia, 42 kil.; 13. la Ilanlîc-Tepe, 53 kil.; 14. la Medjidia, 32 kil.

d) Dacă considerăm orășelul Medjidia ca centrul geografic al județuluĭ, după cum e și centrul agricol, avem atuncĭ maĭ multe liniĭ-raze plecînd: 1. spre Constanța 32 kil.; 2. la capul Midia, 35 kil.; 3. la gura Periteașca, 67 kil.; 4. la Seremet, 27 kil.; 5. la vîrful Atmagea, 77 kil.; la Movila-Cazacilor, 83 kil.; 7. la Cetatea-Oiĭ, 66 kil.; 8. la Hîrșova, 58 kil.; 9. la Boazgic, 23

www.dacoromanica.ro

kil.; 10. la Cernavoda, 24 kil.; 11. la Rasova, 26 kil.; 12. la Ostrov, 75 kil.; 13. la Arab-Tabia, 82 kil.; 14. la movila Cara-Iuc, 38 kil.; 15. la vîrful Docuzaci, 50 kil.; 16. la Copucci, 57 kil.; 17. la Ilanlîc-Tepe, 63 kil.; 18. la Cuzgun, 40 kil.; 19. la Mangalia, 55 kil.; 20. la capul Tuzla, 44 kil.

e) Distanțele în linie dreaptă dintre comunele urbane, afară de cele menționate mai sus, sunt următoarele: 1. de la Hîrșova la Cuzgun, 66 kil.; (pe drum, 82 kil.); 2. de la Hîrșova la Ostrov, 80 kil. (pe drum, 124 kil.); 3. la Cernavoda, 40 kil. (53 kil., pe drum); 4. la Mangalia, 115 kil.; 5. de la Cernavoda la Cuzgun, 30 kil.; 6. la Ostrov, 60 kil. (71 kil. pe drum); 7. la Mangalia, 75 kil; 8. și la Cuzgun la Ostrov 35 kil.; 9. la Mangalia, 70 kil.; 10. de la Ostrov la Mangalia, 105 kil.

Suprafața totală a județului Constanța este de 6058 kil. p. sau 605881 hect., sau 1210762 pogoane. Din această întindere $^1/_{20}$ este ocupată de Dunăre, gîrle, bălți și stufuri, $^1/_{10}$ este ocupată cu păduri și crînguri, $^1/_{35}$ este ocupată de vetrele satelor.

Teren neproductiv, sunt 35509 hect.: vetrele satelor și orașelor, 15782 hect., cu 20376 case și clădiri; bălți, mlaștini, drumuri, etc., 19527 hect.

Teren productiv sunt 570732 hect. ale statului și proprietarilor: 171637 hect.; ale locuitorilor: 399095 hect.

Hotarul amănunțit al județului Constanța este următorul: plecînd după malul drept al Dunării, de la E. de orașul Silistra, la N. de fortul Arab-Tabia, hotarul o ia mai întîiu spre E., urmînd într'una malul cel înalt, stîncos și rîpos al Dunării, trecînd pe la N. de orășelul Ostrov sau Silistra-Nouă, până în dreptul satului Bugeacul, de unde se îndreaptă spre N.-E., trecînd pe la N. de lacul Gîrlița și la N. de satul Pîrjoaia, până la ostrovul Pîrlitul, pe urmă spre E. pe la Nordul lacului Oltina; de la poalele movilei Oltina se dirige din nou spre N.-E. pe la N. de lacul și satul Mîrleanul, până la Măgura-Drăgaicii, de unde trece spre E. pe la N. de balta Vederoasa, până la satul Rasova, pe urmă spre N.-E. pe la V. de Cochirleni, Cernavoda, Seimeni-Mari și Mici; de la Boazgic apucă spre N.-V. până la Topal, de lîngă care o ia din nou spre N.-V. pe la V. de Hîrșova, până la Cetatea-Oii; făcînd un mare arc de cerc spre E. până la cotul Cluciul, se îndreaptă spre N.-E. pe la V. de satele Ciobanul, Gîrlici, Dăeni, Ostrov și se oprește la poalele sudice ale Movilei-Cazacilor; în tot acest parcurs a avut direcția generală de la S.-V. spre N.-E. și a urmat cursul Dunării, coprinzînd însă și mai multe insule. De la poalele sudice ale Movilei-Cazacilor, hotarul își schimbă direcția, luînd pe aceea de la N.-V. spre S.-E., îndreptîndu-se spre Mare; acest hotar, de la Mare spre Dunăre, este acesta: de la gura Periteașca (comunicația lacului Sinoe cu Marea) se îndreaptă spre S.-V., taie lacul Sinoe și se oprește la poalele ruinelor vechei Istropolis (de pe lîngă teritoriul comunei Cara-Harman), se îndreaptă apoi spre V. de lacul Tuzla, ale căruia maluri le urmează mereu, mai întîi spre S., apoi spre V., și în fine spre N., pe la gura rîului Peletlia, oprindu-se la 2 kil. spre N. de gura acestui pîriu; apoi, spre V., într'o linie dreaptă, trece prin movila Duimgi, spre N.-V. urcă dealul Cascalai-Bair, iar de la poalele vîrfului acestuia, movila Pericli-Ial-Tepe, o ia spre S.-V., paralel cu șoseaua națională Tulcea-Babadag-Constanța până dă de valea Alciac-Dere; face o întorsătură în dreptul sat. Seremet, trece prin Movilalui-Toader, de unde se îndreaptă spre S.-V., taie pîrîul Casimcea sau Tașăul, ajunge la poalele dealului Cirișlic-Bair, urcă și scoboară dealul Șeremet-Bair, se îndreaptă spre V, taie dealul Cirișlic-Bair, urcă dealul Ghelingec-Bair, de unde o ia spre N.-V., până într'un vîrf al dealului Cara-Tepe-Bair, de unde duce, spre N.-V., până în pîrîul Casimcea, ceva mai sus de satul Cirișlic, la locul unde primește valea Curu Culac sau Tocsof; de aci o ia spre N.-V., urcînd cursul pîrîului Casimcea până la afluența acestuia cu valea Ceatăl-Orman, se dirige spre N., trece pe la V. de satul Tocsof, pe muchia dealului Tașlî-Culac, pe urmă spre V., până dă iar de pîrîul Casimcea, pe care îl trece la confluența sa cu pîrîul Rîmnic, la locul numit Podul-lui-Gogoncea și Moara-Cocoanei, urcă dealul Arman-Tepe, într'o direcție N.-N.-V., trece prin movilele Manca-Tepe-Dermen și Ciuciuc-Chioi; în dreptul satului Ciuciuc-Chioi se îndreaptă iar spre V., iar de la capătul văei Mandalîlc-Dere, spre N., pe la poalele dealului Dulgherul, trece prin movila Turbencea, printre satele Casimcea (Tulcea) și Curudgea, taie dealul Turbencea, urcă dealul Turbencea-Bair, de unde apoi o ia direct spre E., până lîngă satul Ciauș-Chioi, pe urmă spre N. până pe dealul Mișelic-Bair, apoi spre N.-E., taie pîrîul Hagi-Omer, dealul Batacla-Bașa, dealul Periclic, tăind spre N.

www.dacoromanica.ro

valea Caiculac, valea Baș-Punar saŭ Slava; merge pe muchea dealuluĭ Baș-Punar, pănă într'o direcție N.-V., străbate dealul Cirișliva și se oprește în pădurosul deal Topolog, nodul central al dealuluĭ d'împrejur; de aci hotarul se îndreaptă spre V., pe muchiile dealurilor Sultan-Bair, Ghiolgic-Bair, apoĭ spre S.-V., urcă și coboară dealurile Canat-Calfa, și Ghiun-Ghiurmeș, pănă în dreptul satuluĭ Urumbei; spre N.-V. paralel cu cursul pîrîuluĭ Aigăr-Ahmet, trece prin satele Coium-Punar și Aigăr-Ahmet, taie dealul Sînărtaș-Tepesi, merge pe la poalele sudice ale dealuluĭ Ghium-Ghiurmeș, pe care, la capătul Văeĭ-Ulmilor, îl urcă și îl coboară într'o direcțiune nordică, taie valea Hagil și în sfîrșit se îndreaptă spre V. și se oprește pe malul Dunăreĭ la 2 kil. maĭ jos de satul Ostrovul, la poalele sudice ale Movileĭ-Cazacilor.

In partea răsăriteană, hotarul județuluĭ îl face Marea-Neagră, de la gura Periteașca la movila Ilanlîc-Tepe, pe o lungime de 122 kil. și cu o direcție generală de la N.-E. spre S.-V. De la gura Periteașca se îndreaptă maĭ întîiu spre S.-V. pănă la capul Midia, aproape în linie dreaptă pe la răsărit de lacul Sinoe, stupul Cituc, satul Cara-Harman, prin gura Boazuluĭ (comunicație sudică a laculuĭ Sinoe cu M.-Neagră); de la capul Midia o ia spre V., formînd un fel de baie numită baia Midia, apoĭ spre S.-V., spre S. și spre S.-E. pănă la promontoriul Constanța, mergînd pe la E. de lacurile Tașăul și Sirt-Ghiol și satele Mamaia, Palaz și Anadol-Chioi; de la promontoriul Constanța, hotarul, țărmul Măriĭ, descrie următoarea linie sinuoasă ∽, în a căreĭ convexitate superioară se află orașul Constanța și a căruĭ concavitate inferioară este ocupată de golful și portul Constanțeĭ; o ia în urmă, aproape în linie dreaptă, spre S.-S.-E., pănă la capul Tuzla, pe la Est de lacurile și satele Agigea și Techir-Ghiol; de la capul Midia, hotarul se îndreaptă spre S.-V. pănă la punctul Ilanlîc-Tepe. In partea sudică hotarul este format de o linie imaginară despărțind Dobrogea romînă de cea bulgară, cu o lungime de 148 kil., o direcție generală de la S.-E. spre N.-V. Plecînd de la vîrful Ilanlîc-Tepe (33 m.), de lîngă pichetul No. 31, hotarul o ia spre V., ținînd muchea dealuluĭ Acangi, trece pe la S. de satul Ilanlîc, de movila Cialî-Mezarlîc, pe la N. de movila Acangi-Tepe și satul Acangi (Bulgaria), taie valea Acangi, vîrful Caciamac, pichetul No. 5, lîngă ruinele Caciamac (Bulgaria), de unde apucă spre N.-V., tăind văile Papucci și Chadi-Chioi, pe la N. de movila Cara-Tepe (Bulgaria), urcînd și coborînd dealurile Cadi-Chioi și Hoșcadin, pe la S. de satele Cadi-Chioi și Hoșcadin și Valali, pănă în valea Ciuciuc-Dere-Culac; de aci merge spre V. pănă la vîrful Iurtluc-Tepe, pe muchea dealurilor Valali și Murfatcea-Cairac, pe la Sud de satele Daulu-Chioi și Canli-Cicur; din vîrful de maĭ sus hotarul se îndreaptă spre S.-V. pănă la vîrful Docuzaci tăind Valea-Izvoruluĭ, ținînd muchiile dealurilor Bair-Iuiuc și Deri-Chioi, tăind valea Cerkez-Chioi, pe la 1 kil. spre S. de satele Dere-Chioi și Cerchez-Chioi, urcă și urmează muchea Dealuluĭ-Moriĭ și a culmeĭ Docuzaci, trecînd prin vîrful Movileĭ-Marĭ și, pe la 2 kil. spre S.-V. de satul Docuzaci, din vîrful Docuzaci, hotarul se dirige spre N.-V., ținînd tot dealul Docuzaci, tăind valea Armutlia, pe ale 1 1/2 kil. spre V. de ruinele satelor Artmutlia și Aț-Sadîc, merge pe muchea dealuluĭ Hairam Chioi, taie valea cu acelașĭ nume, pe la 2 kil. spre V. de satul Hairam-Chioi, dealul Calaigi, trecînd prin vîrfurile Calaigi (200 m.), Tiuli (140 m.), movila Sevendic (198 m.), ține muchea dealuluĭ Sevendic, tăind văile Cogea-Ceair și Iarîm-Culac, pe la 1 1/2 kil. spre Vest de satul Sevendic și spre Est de satele Hasamcea și Deli-Iusuf-Chuias (Bulgaria) și se urcă în vîrful Iarîm-Baș a (196 m.); de aci hotarul o ia spre S.-V., urcînd și coborînd muchea dealuluĭ Ghiol-Punar, prin pădurea Sulei-Orman, taie valea Enișenlia și adiacenta eĭ, valea Hazarlîc, pe la 1 1/2 kil. spre S. de satele Hazarlîc și Enișenlia, urcă dealul Hazarlîc pănă în vîrful Hazarlîc, de unde se îndreaptă spre S.-S.-V. tăind valea Techir-Chioi Ciair, urcînd dealul Irasli-Bair, străbătînd lunca Dermen-Sîrtî, valea Caralmus-Ugun-Culac, pe la 2 kil. spre Sud de satul Dobromirul-din-Deal, dealul Caralmus-Orman-Bair, coboară în valea Terescondu-Ceair, pănă la unirea eĭ cu valea Techi-Deresi-Ceair și Ardalîc-Ceair, taie aceasta din urmă la 1200 m. spre S. de satul Techi-Ceresi și se urcă în vîrful Tuzla-Iuc al dealuluĭ Techederesi; din acest vîrf hotarul se dirige spre N.-V. pănă în vîrful Veli-Chioi ținînd muchea dealuluĭ Techideresi-Air, taie valea Regep-Cuius-Ceair, la 800 m. spre Vest de satul cu acelașĭ nume, urmează muchea dealurilor Cara-Peretlic-Artas și Siran-Culac-Bair, prin pădurea Chereșlic-Orman, trece apoĭ prin valea Satis-Chioi-Ceair, și urcă vîrful Veli-Chioi; de aci hotarul o ia spre S.-E. de satul

www.dacoromanica.ro

Veli-Chioi, pe muchea dealuluĭ Veli-Chioi-Bair, prin pădurile Cara-Ali-Corusu, Iasi-Orman, Saidi-Orman, până în vîrful Ciriagi-Iuc al dealuluĭ Ciriagi-Iol-Bair, de unde se îndreaptă spre V. pe la 1 kil. spre S. de satele Garvanul-Mare și Garvanul Mic, pe muchiile ramificațiunilor culmeĭ Carvac-Bair, prin pădurea Berbotași-Orman, tăind văile Culac-Punar-Ceair, Dumecican-Culac-Ceair, prin vîrful Garvan, prin valea Cingine-Ceair, pe la poalele sudice ale dealuluĭ Regene-Bair, valea Carvac-Cula-Ceair, vîrful Cuiuguc, al dealuluĭ Bei-Orman-Bair; de aci spre S.-V., urcînd și scoborînd dealurĭ și văĭ ca: valea Chilege-Ceair, dealul Timbet-Bair, valea Punar-Orman-Ceair, dealul Șaban-Bair, pe la 1 kil. spre S. de satul Ese-Chioi, vîrful Opanez al dealuluĭ Mahalè-Orman-Bair; din acest vîrf hotarul se dirige spre N.-N.-V., tăind văile Mahalè-Orman-Ceair, Curu-Canara, dealul Ese-Chioi, dealul Belezlichi-Sîrtî, pîrîul Pampurghiolgiŭ, și dealul Sarîmesea-Bair, de unde ia spre V.-V.-N. pe muchea dealuluĭ de maĭ sus, prin movila Gabroviță, tăind pîrîul Almalîul la 2 kil. spre S.-V. de satul cu acelașĭ nume; urcă și coboară dealul Ieral-Ceea-Bair în valea Rege-Deresi-Ceair, la pichetul No. 5; de aci, spre N. trece prin valea Rege-Deresi, pe șoseaua națională bulgară Silistra-Varna printre ruinele forturilor Medjidia-Tabia (Bulgaria) și Arab-Tabia, face un arc de cerc, lăsînd spre V. fortul Ilanlîc-Tabia (Bulgaria) și se oprește pe malul Dunăreĭ, la 800 metri spre E. de orașul Silistra.

Forma sa este aceea a unuĭ trapez regulat, cu baza spre V.; cele două laturĭ marĭ paralele sunt: 1. de la Arab-Tabia la Ostrov 120 kil.; 2. de la Ilanlîc-Tepe la gura Periteașca, 100 kil.; cele-l-alte două sunt: 3. de la Ostrov la gura Periteașca, 75 kil.; 4. de la Arab-Tabia la Ilanlîc-Tepe 115 kil. Lungimea toată a perimetruluĭ este de 410 kil., iar a conturuluĭ total de 782 kil.

Județul Constanța se mărginește la N. cu jud. Tulcea, la E. cu Marea-Neagră, la S. cu Bulgaria, despărțindu-se prin contraforturile Balcanilor, și la V. cu județele Ialomița și Brăila, despărțindu-se de cel d'întîiŭ prin Dunărea-Mare, de cel de al doilea prin Dunărea-Nouă și canalul Măcinuluĭ saŭ Dunărea-Vechie.

Orografia. — Jud. Constanța este format, orograficește vorbind, de o serie de platourĭ, de natură stîncoasă, carĭ se înlănțuesc unele cu altele, formînd prin unele locurĭ, maĭ cu seamă prin partea V. și S.-V., văĭ (culac, alcea, ceair) și dealurĭ, coline (bairurĭ, iuiucurĭ, etc.) Aceste dealurĭ sunt ultimele prelungirĭ ale munților Balcanĭ esticĭ, carĭ își trimet ramificațiunile nordice, între Dunăre și Mare până aproape de delta bătrînuluĭ fluviŭ; ele formează o dublă terață, din care o parte de șirurĭ saŭ culmĭ de dealurĭ se îndreaptă spre V., împiedicînd prin caracterul lor stîncos ca Dunărea să se verse maĭ repede în Mare. O altă parte, cea estică, maĭ puțin largă de cît precedenta, se desfășură către Mare.

Această dublă terață își are limita, saŭ, maĭ bine zis, muchea saŭ coama, reprezentată prin dealurile Murai-Bair, Cara-Omer-Bair, Sîrtî-Bair, Hazaplar-Bair, Aiatan-Bair, Constanța, Canara, Cara-Murat, Dorobanțul și Inșiratele, avînd forma unuĭ arc mare de circonferință, cu convexitatea îndreptată spre Mare și împărțind teritoriul județuluĭ în două marĭ terațe: prima, cea vestică, balcano-danubiană, mult maĭ largă, maĭ dezvoltată; secunda, numită balcano-marină, îndreptată spre E. Ele se numesc ast-fel după direcțiunea ce urmează, atît dealurile și ramificațiunile lor, din ce în ce maĭ micĭ spre Dunăre saŭ spre Mare, avînd aceeași tulpină comună: ondulațiunile balcanice, cît și după drumul ce urmează văile dintre dealurĭ, carĭ se ridică: cele maĭ lungĭ și maĭ însemnate spre Dunăre, cele maĭ scurte și neînsemnate, spre Mare.

Terața balcano-dunăreană coprinde tot Vestul, centrul și Nordul județuluĭ, cu o întindere de $^{6}/_{7}$ din suprafața sa totală și anume plășile: Silistra-Nouă, Medjidia, Hîrșova, jumătatea vestică a plășeĭ Mangalia și a plășeĭ Constanța.

Putem divide această terață în treĭ altele maĭ micĭ:

a) Terața danubiană propriŭ zisă saŭ vestică, stînd în contact de-a dreptul cu fluviul și reprezentată prin colinele: Ostrovul, cu vîrful Silistra (102 m.); Coșlugea, cu vîrful Coșlugea (139 m.); Oltina, cu vîrful Oltina (140 m.); Mîrleanul, cu vîrful Drăgaica-Măgura (108 m.); Rasova, cu vîrful Săpata (158 m.); Cochirleni, cu vîrful Moș-Oprea (108 m.); Cernavoda, cu vîrful Defcea (131 m.); Seimeni, cu vîrful Tibrin (102 m.); Boazgic, cu vîrful Seimeni (92 m.); Topal, cu vîrful Olacul (125 m.); Ghizdărești, cu vîrful Treĭ-Movile (111 m.); Hîrșova, cu vîrful Ciobanul (72 m.); Cîșla, cu vîrful Cadi-Cîșla (116 m.); Balgiul, cu vîrful Cinstitul (82 m.); Gîrlici, cu vîrful Cioro-

www.dacoromanica.ro

boaia (124 m.); Dăeni, cu vîrful Roști (138 m.); și Ostrovul, cu vîrful Ostrovul (120 m.).

b) A doua sub-terață, numită centrală, este la E. de precedenta și este formată din următoarele: Almalîul, cu vîrful Almalîul (134 m.); Ese-Chioi, cu vîrful Ese-Chioi (144 m.); Gîrlița, cu vîrful Cuingire (171 m.); Garvanul, cu vîrful Veli-Chioi (158 m.); Para-Chioi, cu vîrful Cara-Arman (142 m.); Cuzgun, cu vîrful Cuzgun (185 m.); Enigea, cu vîrful Suatiuc (158 m.); Copadin, cu vîrful Idris-Cuius (147 m.); Medjidia, cu vîrful Murfat (129 m.); Docuzol-Bair, cu vîrful Docuzol (109 m.); Tortoman, cu vîrful Taș-Punar (109 m.); Băltăgești, cu vîrful Cara-Tepe (107 m.); Înșiratele, cu vîrful Înșiratele (209 m.); Dulgherul, cu vîrful Carnele (168 m.); Turbencea-Bair, cu vîrful Turbencea (252 m.), Calfa, cu vîrful Drăgan (302 m.); Ramazan, cu vîrful Făgărașul-Nou (228 m.); și Sultan-Bair, cu vîrful Doerani (392 m.); cel mai înalt vîrf al jud.

c) A treia sub-terață este reprezentată prin dealurile: Sari-Iol-Bair, cu vîrful Dobromir (209 m.); Dobromir, cu vîrful Hazarlîc (186 m.); Ghiol-Punar, cu vîrful Iarim-Basa (196 m.); Schender, cu vîrful Cialî-Verde (176 m.); Hairan-Chioi, cu vîrful Arnolia (182 m.); Docuzaci, cu vîrful Movila-Mare (200 m.); Cerchez-Chioi-Bair, cu vîrful Cerchez-Chioi (187 m.); Ghiuvenli, cu vîrful Cazil-Murad (165 m.); Enghez-Bair, cu vîrful Iribuler (125 m.); Tîrla-Bair (101 m.); Toprai-Sari-Bair, cu vîrful Elibe-Chioi (108 m.); Omurcea (120 m.); Hagi-Cabul, cu vîrful Hagi-Cabul (101 m.); Carol, cu vîrful Dana-Chioi (130 metri).

Mai toate dealurile primei sub-terațe, cele cinci șase de la începutul celor'lalte două terațe, și ultimele trei ale teraței a 2-a, sunt de natură stîncoasă. Văile formate de ele sunt înalte și prăpăstioase; ele merg ridicîndu-se în partea vestică, de la N. spre S., și în partea nord-estică de la V. spre E., atingînd în vîrful Doerani (aproape 400 m.) punctul culminant al județului întreg. Cele din partea vestică și sud-estică sunt acoperite cu păduri frumoase, pășuni și livezi întinse; pe cînd restul, cele din partea centrală, estică, și cea nordică, excepție făcînd cele de N.-E., sunt lipsite de păduri, iar fînețele ocupă întinderi nemăsurate; movilele par ca niște sentinele în zare.

Terața balcano-marină coprinde restul estic, sud-estic și nordic al județului; dealurile cari compun această terață se dirig, toate de la V. spre E. până la malul Mării care este foarte aproape de linia despărțitoare între cele două terațe, dunăreană și marină, în cît în unele locuri, d. ex. în dreptul Constanței, distanța între Mare și culmea principală este de 7—10 kil. Ea ocupă ½ din întinderea totală a județului, și anume jumătățile estice ale plășilor Constanța și Mangalia. Înălțimea medie e de 75 m., mult mai mică de cît a teraței danubiene. Culmile cari compun această terață sunt, începînd de la S. spre N.: Muraci-Bair (170 m.), Cara-Omer, cu vîrful Cheragi și Ghiuvenli (152 m.), Sari-Ghiol (103 m.), Ilanlîc, cu vîrful Hagilar (101 m.), Capucci cu vîrful Copucci (114 m.), Mangalia, cu vîrful Capucci (82 m.), Tuzla, cu vîrful Tasli-Iuc (94 m.), Techir-Ghiol, cu vîrful Techir-Ghiol (82m.), Aiatan-Bair, cu vîrful Caramat-Iuc (74 m.), Constanța, cu vîrful Ciatal-Iuc (71 m.), Canara, cu vîrful Izlam-Tepe (191 m.), Cara-Murad, cu vîrful Cara-Murad (103 m.), Cicracci, cu vîrful Cicracci (82 m.), Tașăul, cu vîrful Cara-Tepe (161 m.), Cara-Harman, cu vîrful Gargalîc (95 m.), și Dorobanțul, cu vîrful Bel-Tepe (190 m.).

Aspectul general al acestor dealuri diferă mult de acele al teraței danubiene; aici o monotonie, o uniformitate obositoare domnește pretutindeni, afară de cele 4—5 de la început, unde găsim peisagii frumoase, stînci ocrotitoare de peșteri minunate, ca aceea de la Mangalia; altă-dată au fost scăldate mult mai înăuntru de valurile Mării, care retrăgîndu-se, a lăsat ca semn al domniei ei de odinioară, lanuri sărate ca: Tuzla, Mangalia, Sirt-Ghiol, Tașăul, Gargalîc, Sinoe. Sunt acoperite cu sămănături și fînețe întinse; cu movile numeroase ce par ca niște sentinele uitate pe ambele platouri ale Dobrogei.

Movilele sunt, unele naturale, altele artificiale, adică făcute de oameni în amintirea unor fapte petrecute în vechime, altele se aseamănă cu movilele din Rusia; altele au servit ca puncte de observațiune; cele mai multe sunt acoperite cu verdeață și se găsesc în partea sudică, sud-estică și centrală a județului.

Tumuli sunt niște ridicături de pămînt, mai mult sau mai puțin înalte, cu care este presărat mai tot teritoriul Dobrogei și în special al județului Constanța. Săpate, unele din ele au dat la lumină medalii și bijuterii antice; altele însă au fost cu totul goale. Este de observat, că tumulii ceî mici con-

www.dacoromanica.ro

verg către un tumulus mai înalt de cît cele-l'alte, și de pe care se vede în toate părțile, până la o mare depărtare. Această înălțime a servit ea oare ca observator în nemărginirea stepeĭ, orĭ a suportat vre-o fortificație? Tumuliĭ, după publicistul Blondeau, pușĭ mai în tot-d'auna pe liniile crestelor valurilor și pe drumurĭ, ar fi, în acelașĭ timp, indicatorĭ de drumurĭ, observatorĭ, morminte. Este constatat că mulțĭ tumulĭ ascund morminte, bunioară cele din Rusia sudică și Valahia estică unde sunt foarte numeroșĭ; une orĭ eĭ sunt pușĭ pe linia de despărțire a apelor. Nu este probabil ca eĭ să fi servit în acelaș timp și ca morminte și ca observatorĭ.

Hidrografia. —Jud. Constanța este udat de Dunăre și de Mare; are păraie numeroase și întinse lacurĭ, atît cu apă dulce cît și cu apă sărată, este, comparat cu județul Tulcea, cu care împreună formează Dobrogea romînă, mai puțin favorizat de cît acesta; unde în jud. Tulcea pîraiele, gîrlele, lacurile, sunt mai numeroase, mai abundente în apă, întreținînd mai peste tot județul o umiditate bine făcătoare, carĭ îl scutesc de secetele, uscăciunile și aridităților județuluĭ Constanța. Totușĭ, acesta stă mai bine în hidrografie de cît multe județe din țară, cum de pildă: Ialomița, Vlașca, Brăila, Covurluiŭ, etc., cu toate că acestea sunt mai productive de cît el, lucru care depinde însă de constituția geologică a soluluĭ. El depinde de două basinurĭ: al Dunăreĭ și al Mării-Negre.

Basinul Dunăreĭ ocupă exact întinderea teraței balcano-dunărene, și anume partea sud-vestică, centrală și nord-vestică a județuluĭ, decĭ plășile Silistra-Nouă, Medjidia, Hîrșova și jumătățile vestice ale plășilor Mangalia și Constanța; este mărginit la V. de însușĭ cursul Dunăreĭ și la E. de linia despărțitoare întru cele două terațe, dunăreană și marină; coprinde decĭ a $^{6}/_{7}$ din întinderea totală a județuluĭ.

In jud. Constanța, Dunărea udă partea vestică, sud-vestică și nord-estică a județuluĭ, începînd imediat de la E. Silistreĭ și până la 3 kil. mai jos de satul Ostrov, pe o lungime de aproape 180 kil. Direcțiunea cursuluĭ său este următoarea: De la Silistra până la Bugeacul (8 kil.), are direcția de la V. spre E.; de la Bugeacul până la ostrovul Pîrlitul (17 kil.), de la S.-V. spre N.-E.; de la ostrovul Pîrlitul la vîrful Oltina, iar de la V. spre E.; de aci se dirige în spre N.-E. până la Măgura-Drăgaica (7 kil.), de unde se îndreaptă spre E. până la Rasova (10 kil.); de la Rasova curge spre N.-E., pe lîngă Cochirleni și Cernavoda, până la Boazgic (25 kil.); de la Boazgic face un mare arc cu convexitatea spre V. până la Ghizdărești (30 kil.); de la acest sat o ia spre N.-V., iar de la Hîrșova descrie până la punctul Cluciul o linie curbă, mai mare de cît o semicircumferință (50 kil.), iar de la Cluciul până mai jos de Ostrovul la 3 kil., curge în direcția S.S.V.-N.N.E. De la Silistra până la Hîrșova poartă numele de Dunărea-Mare, pentru a fi deosebită de canalul Borcea saŭ Dunărea-Mică; de la Hîrșova la Ostrovul și mai departe, se numește Dunărea-Vechie saŭ Canalul-Măcinuluĭ, în opoziție cu Dunărea-Nouă saŭ Canalul-Brăileĭ. Lărgimea sa variază de la 500 m. la 2200 m.; în unele locurĭ e mai strîmtă ca 500 m., ca lîngă Ostrovul, unde are 250 m.; în altele e mai largă chiar ca 2200 m., cum în dreptul Silistreĭ (2400), iar în locul unde formează insule, este și mai largă, ajungînd până la 5 kil., cum este la ostrovul Cluciul, de lîngă Hîrșova; în general, lărgimea medie variază între 500—800 metri. Adîncimea, de asemenea, este variabilă, însă mai puțin ca lărgimea; în unele locurĭ are 15 m., în altele 60 m. și mai mult chiar; în general adîncimea medie variază între 12—25 m., fluviul fiind mai adînc către malul cel înalt, din dreapta, de cît către cel din stîngă.

In cursul eĭ Dunărea formează mai multe insule, din care numaĭ o parte aparțin județuluĭ Constanța, restul ținînd de județul Ialomița, și de județul Brăila. In general, aceste insule sunt acoperite: parte cu pietriș și nisip, parte cu pădurĭ de sălciĭ și richițĭ, parte cu amîndouă din aceste felurĭ, parte cu pășunĭ bune pentru vite. Principalele insule, începînd de lîngă Silistra spre Ostrovul, sunt: Hopa, Pastramagi, Ostrovul-Vechiŭ, Ostrovul-Mare, Ostrovul-Mic, Pacuiul-luĭ-Soare, Cali-George, Calungiria, Pîrlitul, Strîmbul, Puiul-Strîmbuluĭ, Hozunada, Ostrovul-Lung, Hinogi, Troina, Purcăreți, Seimeni-Marĭ, Seimeni-Micĭ, Ostrovul-de-la-Vale, Boazgicul de la N. și de la S., Cala-Chioi, Topalul-Mare și Mic, Cluciul, Gîrlici, Dăeni; întinderea lor totală este cam de 8000 hect.; toate aŭ formă alungită, de la V. spre E., saŭ de la S. spre N.; toate suferă de furia Dunăreĭ, fiind acoperite în timpul inundațiunilor de marĭ cantitățĭ de apă. Malul Dunăreĭ este, de la Silistra până la Hîrșova, de aci până mai jos de Gîrlici, Ostrovul și Dăeni, înalt.

www.dacoromanica.ro

Gîrlele saŭ verigele formate de Dunăre, în mod natural, saŭ de oamenĭ în mod artificial, sunt niște brațe ale fluviuluĭ, care se întind pe acolo pe unde malul le permitea; principalele sunt: veriga Rasova, lîngă satul cu acelașĭ nume (9 kil. lungime); veriga Topalul (7 kil.) lîngă Topalul; veriga Dăeni (5 kil.) și veriga Ostrovul (4 kil.) lîngă satele cu acelașĭ nume; maĭ avem o gîrlă importantă, numită Băroiul, care se desface de lîngă Hîrșova și merge paralel cu Dunărea pănă maĭ jos de Dăeni, unde se deschide în fluviŭ (45 kil.), formînd maĭ multe lacurĭ și închizînd între fluviŭ și ea o suprafață de 7000 hect., acoperită cu stuf și semănată cu bălțĭ.

Basinul Măriĭ-Negre coprinde partea estică a județuluĭ, exact închiderea terațeĭ balcano-marină, întinzîndu-se decĭ de la malul Mării spre V. pănă la linia despărțitoare între cele două terațe, danubiană și marină, peste jumătățile estice al plășilor Constanța și Mangalia. E mult maĭ puțin închis de cît basinul dunărean coprinzînd $^1/_7$ din suprafața totală a județuluĭ, dar tot așa de bogat, în ceea-ce privește cantitatea de apă sărată și dulce. In importanță comercială însă, basinul Mării este superior celuĭ dunărean.

Marea-Neagră udă județul la E., de la gura Periteașca, canalul de comunicație între lacul Sinoe pănă la movila Ilanlîc-Tepe, pe o lungime de aproape 80 kil. Malul său are o direcțiune generală de la S. spre N.; scobiturile, băĭ saŭ golfurĭ, sunt puține și fără însemnătate; de la gura Periteașca el se dirige spre S.-V. pănă la capul Midia; de aci, făcînd o largă scobitură, baia Midia se îndreaptă spre S., pănă la capul Constanța; aci iar formează o scobitură, baia Constanța, care servă de port orașuluĭ cu acelașĭ nume; de la Constanța se dirige spre S.-E. pănă la capul Tuzla, formînd la N. de acesta capul Agigea; de la Tuzla se îndreaptă spre S.-V. prin capul Cumarova, pe lîngă Mangalia, pănă la punctul Ilanlîc-Tepe. Malul este pretutindenea aproape înalt, exceptînd distanța de la gura Periteașca la Gura-Boazuluĭ (7 kil.), unde e la nivelul Mării. Contraforturile nord-estice ale ramificațiunilor Deli-Ormanuluĭ (Balcanul estic), se opresc brusc pe marginea apeĭ; malul e stîncos și pietros. Odinioară nivelul Mării era maĭ ridicat de cît cel actual și acolo unde astăzĭ se găsesc lacurĭ întinse, Marea era pretutindenĭ; solul dobrogean însă, printr'o ridicare lentă, a făcut-o să se retragă cu vre-o cîțĭ-va kilometri.

Nivelul său e maĭ sus de cît acel al Mării-Mediterane, căcĭ un curent puternic domnește în Bosfor și Dardanele. Apa Mării-Negre este maĭ puțin sărată de cît a Mediteraneĭ, din pricina numeroaselor și puternicilor fluviĭ ce se varsă într'însa, Istrul, Nistrul, Dniprul, Donul, Rugul, (Cazil-Ermac din Asia-Mică), carĭ îĭ aduc multă apă dulce, ce desărează întru cît-va apa eĭ, întocmaĭ ca și Baltica. La început ea a fost un lac, și numaĭ după ruperea Dardanelelor și Bosforuluĭ de către valurile Mediteraneĭ, ea a devenit Mare; ca lac ocupa partea centrală, unde găsim adîncimĭ de 2500—3000 m., și cea sudică, pe cînd jumătatea nordică, nord-estică și vestică a devenit Mare în urma irupțiuneĭ Mediteraneĭ. Coloarea sa este verzue închisă și une-orĭ, prin jocul de lumină, pare neagră închisă, de unde și numele său; maĭ cu osebire în timpurile noroase, ea pare foarte neagră.

Temperatura eĭ este foarte variabilă, și aceasta din cauză că e închisă și apoĭ este expusă suflăreĭ vîntuluĭ rece de iarnă. Crivățul rusesc o face să fie rece iarna. Temperatura suprafeței se scoboară la $0^0 — 2^0$ chiar, așa în cît prinde ghiață din cînd în cînd pe coaste, și se citează anĭ, în secolul al XV-lea, cînd ghiața a avut o grosime de 3 coțĭ și se întindea la 100 mile (180 kil.) spre interior, așa că Ovidiŭ, în exilul său de la Tomi, avea tot dreptul să se plîngă de asprimea ierneĭ. Vînturile de N.-E. și S.-E., suflînd cu putere maĭ în tot timpul, dar maĭ cu osebire în timpul toamneĭ și ierneĭ, face ca Marea să fie în totd'a-una agitată și decĭ și navigația periculoasă.

Adîncimea mijlocie este de 1800 metri, adîncimea minimă (peste 180 m.) se găsește în regiunea nord-vestică, delimitată printr'o linie, care ar trece de la Varna, în Bulgaria, la Eupatoria, pe coasta de V. a Crimeeĭ; adîncimea cea maĭ mare (2245 m.) se găsește la centre, între Crimeea și Asia-Mică.

Temperatura suprafeței variază de la 22° c, la centru pănă la 23°,9c și 25° c, la E. și la V. La o adîncime de 9 m. pănă la 53 m., temperatura nu era maĭ mult de cît 14°,4c la coasta de S., de 12°,2c și 11°,1c la N. și lîngă coastele orientale și occidentale. Variațiunile temperaturiĭ în Marea-Neagră sunt foarte caracteristice, la adîncime de peste 55 m. La această adîncime, termometrul nu arată de cît 7°,2c, dar cu cît se afundă maĭ jos el se ridică, și la 1800

www.dacoromanica.ro

m. arată 9°,3ᶜ. In alte Mărĭ, situate în latitudinĭ mijlocĭĭ, temperatura scade regulat de la suprafață spre fund saŭ cel mult la o oare-care adîncime ea rămîne invariabilă (12°,8ᶜ pentru Marea-Mediterană). O altă particularitate a Mărĭĭ-Negre este că la o adîncime de 137 m. se găsesc urme de hidrogen sulfuros, a cărŭĭ proporțiune crește așa de repede, în cît la 180 m. prezența acestŭĭ product se arată în mod foarte senzibil și că la 286 m. și maĭ jos, face viața animală imposibilă. La această adîncime nu s'aŭ maĭ găsit de cît scoicĭ, jumătate fosile ale oare-căror moluscĭ speciale lagunelor Mărĭĭ-Negre și Mărĭĭ-Caspice.

In privința lacurilor saŭ bălților, județul Constanța stă aproape tot așa de bine ca și jud. Tulcea, și e în al 2-lea rang, după acesta, în întreaga țară, relativ vorbind, în numărul, cantitatea lor și venitul adus din pescuitul ce se practică în ele. Relativ la gustul apeĭ, lacurile se împart în două categorĭĭ: cele cu apă dulce, aceste toate formate de fluviul Dunărea, și cele cu apă sărată, formate de Marea-Neagră, în timpul cînd ea acoperea locurile în care se află ele actualmente.

Cele maĭ principale, începînd de la S.-V. spre N.-E., de la Silistra către Hîrșova, sunt: Gîrlița, Oltina, Mîrleanul, Alimanul, Vederoasa, Limpezișul, Șarpul, Cochirleni, Cara-Su, Medjidia, Seimeni-Micĭ, Domnească-Mare, Domnească-Mică, Puturoasa, Slateia, Rotundul, Ciobanul, Dăeni, Gîrlici, Sinoe, Tuzla, Gargalîc, Tașaul, Sîrt-Ghiol, Tăbărăna, Agigea, Tuzla-Ghiol, Cumarova, Mangalia, etc.

Toate lacurile ocupă o întindere de 12000 hect., și sunt centre importante de pescuit. Venitul lor aparține statuluĭ, pe fie-care an peste 40000 leĭ.

Sunt maĭ multe pîraie, între carĭ cele maĭ principale sunt: Cara-Orman, Beilicul, Boazgicu, Pietrișul, Topîrșcea, Roști, Peletlia, Gargalîc, Casimcea, Tașaul, Techir-Ghiol, Musurat, Tatlăgeac, etc.

Clima Dobrogeĭ, în general, și a județuluĭ Constanța în special, este salubră.

Județul Constanța, care coprinde $^{2}/_{3}$ din toată Dobrogea, $^{1}/_{30}$ din toată țara, cu o întindere de 6058 kil. p., se împarte în 5 plășĭ: Medjidia, Hîrșova, Constanța, Silistra-Nouă și Mangalia, carĭ toate împreună cuprind 7 comune urbane, 73 com. rur., formate din 301 sate.

Populațiunea.— Populațiunea din întregul județ, pe anul 1896-97, este de 32000 familiĭ, saŭ 112227 suflete, din carĭ 59322 bărbațĭ și 52905 femeĭ.

Această populațiune, afară de aceea a orașuluĭ Constanța, după stare civilă, religiune, naționalitate, protecțiune, profesiune și instrucțiune, este următoarea după recensămîntul din 1894:

După starea civilă: necăsătoriți: 31479 bărbați, 26838 femeĭ; căsătoriți: 20165 bărbați, 19888 femeĭ; divorțați: 62 bărbați, 95 femeĭ; văduvĭ: 1189 bărbați, 2092 femeĭ.

După relig.: ortodoxĭ 68122, catolicĭ 1588, protestanți 2116, lipovenĭ 1155, mahomet. 28210, izraeliți 143, armenĭ 372, de alte religiunĭ 102.

După naționalitate: Romînĭ 56617, Grecĭ 1176, Bulgarĭ 10079, Armenĭ 372, Turcĭ 7230, Tătarĭ 20980, Sîrbĭ 45, Italienĭ 201, Francezĭ 18, Germanĭ 3030, Austriacĭ 287, Ungurĭ 168, Rușĭ 185, Lipovenĭ 1155, Muntenegrenĭ 15, Izraeliți 143, de alte diferite naționalități 107.

După protecț.: romînă 97630, rusă 1153, bulgară 251, sîrbă 3, muntenegreană 5, franceză 17, germană 41, austriacă 308, ungară 269, turcă 576, italiană 187, greacă 341, fără protecțiune 1027.

După profesiune: proprietarĭ marĭ, de la 100 hect. în sus, 190, agricultorĭ, lucrătorĭ manualĭ de pămînt, 22731, cîrciumarĭ 399, băcanĭ 161, lipscanĭ 114, brutarĭ 63, măcelarĭ 34, zarzavagiĭ 56, servitorĭ 791, fierarĭ 185, bărbierĭ 36, doctorĭ în medicină 7, advocați 4, morarĭ 104, inginerĭ și architecți 2, funcționarĭ 455, farmaciștĭ 11, antreprenorĭ de lucrărĭ publice 3, cu diferite alte profesiunĭ 3122.

Știŭ carte 10092 bărbați și 3114 femeĭ; nu știŭ 42803 bărbați și 45799 femeĭ.

Mișcarea populațiuneĭ de la 1 Septembrie 1895 până la 1 Septembrie 1896, după actele de stare civilă ale comunelor urbane și rurale, din acest județ, este următoarea:

Născuți 5143, din care 2642 de sex bărbătesc și 2501 de sex femenin; morți 3748, din carĭ 1993 de sex bărbătesc și 1775 de sex femenin; căsătorĭĭ 670; divorțurĭ 1; născuți morți 23, din carĭ 12 de sex masculin și 11 de sex femenin. Este deci un excedent de 1395 născuți asupra morților.

Negreșit că cifra de 101808 suflete ce se dă județuluĭ Constanța, e cu mult sub adevăr, cu toate emigrările Turcilor și Tătarilor în Bulgaria saŭ Turcia; ea a crescut necontenit și astă-zĭ ea trece peste 110000 și cu a orașuluĭ Constanța, peste 120000 suflete.

Etnografia actuală.—Romînĭĭ sunt veniți de timpurĭŭ în Do-

www.dacoromanica.ro

brogea; încă din secolul al XIV-lea, pe la sfîrșitul luĭ, cînd Mircea, coprinzînd ambele malurĭ ale Dunăreĭ pănă la Marea-Neagră, a coprins și Dobrogea, aŭ început a emigra, în aceste întinse ținuturĭ numeroase familiĭ. Emigrațiunea s'a făcut și în secoliĭ următorĭ, căcĭ numaĭ așa ne explicăm cum emigrațiunile de de la începutul și mijlocul veaculuĭ nostru, aŭ prins rădăcinĭ așa de iute și așa de bine în astă țară. Avem de aceea, numirĭ romîne de sate în carĭ azĭ locuesc alte ginți: Calica, Pîrlita, Sarica, Portița, Sf. Gheorghe, Iglița, Piatra-Feteĭ, Cocoșul, Drăgaica, Tocilele, Valea-Plopilor și Oblicița (maĭ tîrziŭ Isaccea) din județul Tulcea. In secoliĭ trecuțĭ, nenorocirile ce bîntuiaŭ principatele Moldoveĭ și Valahieĭ, dările cele grele ce apăsaŭ asupra populațiuneĭ sărace, persecuția de la începutul secoluluĭ nostru, a favorizat această emigrare. Eĭ locuesc maĭ cu preferință Nordul județuluĭ Tulcea, în plășile Măcin, Tulcea, Isaccea, puțin și în Babadag, în principalele porturĭ ale litoraluluĭ Măriĭ-Negre; iar în județul Constanța, în partea luĭ de V. prin Nordul plășeĭ Silistra-Nouă și Vestul plășilor Medjidia și Hîrșova și anume prin satele Bugeacul, Ostrovul, Gîrlița, Pîrjoaia, Satul-Noŭ, Oltina, Beilicul, Mîrleanul, Rasova, Cochirleni, Seimeni, Topal, Ghisdărești, Hîrșova, Ciobanul, Gîrlici, Dăeni și Ostrovul, toate așezate pe malul drept al Dunăreĭ. In interiorul județuluĭ, și anume prin centrul plășeĭ Medjidia-Hîrșova, eĭ locuesc alături cu Bulgariĭ și Tătariĭ, prin diferite sate ce poartă numirĭ turcești, ocupîndu-se cu creșterea vitelor și întru cît-va cu agricultura. Eĭ sunt urmașiĭ ciobanilor, numițĭ Mocanĭ, veniți din Transilvania încă de pe la jumătatea secoluluĭ trecut, în urma tratatelor încheiate între Turcia și Austria; eĭ aŭ fost pănă în zilele trecute reîmprospătațĭ cu elemente romînești venite nu numaĭ din Ardeal, dar și din Țara-Romînească, făcînd pe cele-l'alte elemente, și în special pe cel bulgăresc, a ceda tărîmul și a se retrage în fața invaziuneĭ elementuluĭ latin. Numărul lor crește din ce în ce, grație guvernuluĭ, care protegează pe coloniștiĭ stabiliți de bună-voe.

Romîniĭ, zice Allard, locuesc aproape numaĭ pe malurile fluviuluĭ; satele lor se aseamănă toate prin aspectul lor mizerabil; ele nu se deosebesc de alt-fel de satele bulgărești saŭ tătărești din interior. Așezate în general în condițiunĭ higienice foarte rele, locuințele se găsesc maĭ totd'a-una în fundul văilor și pe malurĭ mlăștinoase, cît maĭ aproape de apa unde se adapă turmele. Toate casele se aseamănă; diferitele populațiunĭ aŭ adoptat pentru satele lor același sistem de construcție. Piatră nu se întrebuințează de cît prin locurile unde se găsesc ruine grece, romane și genoveze. Pe malurile Măriĭ maĭ cu seamă și pe malurile Dunăreĭ, casele sunt niște cutiĭ în paiante, ale căror găurĭ sunt astupate cu pămînt frămîntat cu baligă de vite. Acoperișurile, susținute de căprioriĭ, înaintează mult înainte și de asupra ușeĭ pentru a forma o galerie exterioară; ele sunt acoperite de ordinar cu trestie, pămînt și foarte rar cu olane. Interiorul caselor, numaĭ cu un singur cat, se compune de obiceiŭ din 3 părțĭ: întîia saŭ intrarea, este bucătăria; în mijloc se găsește un mare cămin, de-asupra căruia acoperișul se deschide mult pentru a lăsa eșirea fumuluĭ, dar în acelașĭ timp intrarea ploaeĭ, a vîntuluĭ și a zăpezeĭ în timpul ierneĭ. Fundul vetreĭ comunică cu un coș, care ese afară din perete în camera vecină și o încălzește. Această sobă, cu două scopurĭ, ca și întreaga casă, e un fel de coș mare; străinul, la prima vedere, ar crede că stratul de var ascunde o construcție solidă, însă se înșală, și înțelege apoĭ cu greŭ fantasticul echilibru al întregeĭ case. Sticla este aproape necunoscută prin sate; o foaie de hîrtie unsă și lipită de cercevele este de ajuns. Mobilierul din năuntru seamănă cu cel din casele turcești. In casele romînești, icoane rusești colorate împodobesc zidurile. Trusoul fetelor de măritat este atîrnat prin cuie; strălucitoarele colorĭ ale stofelor daŭ camereĭ aspectul cel maĭ pitoresc.

Bordeele se întîlnesc numaĭ în satele romînești pe marginea Dunăreĭ; în ele locuitoriĭ caută un adăpost în contra căldureĭ vereĭ și a friguluĭ ierneĭ. Este un fel de vestibul înclinat de la intrare în fundul acestor gropĭ, în care rare-orĭ o ferăstrue lipită cu hîrtie lasă să pătrundă lumina zileĭ. Către sfîrșitul toamneĭ satele încep să ia un aspect foarte animat; se fac pregătirile pentru iarnă; se repară locuințele, se construesc altele nouă, saŭ maĭ bine zis, se pun porțĭ de lemn și se sapă staule subterane. Locuitoriĭ rămîn ast-fel închișĭ toată iarna; primăvara eĭ maĭ pot încă dormi sub acoperișurile lor; vara însă se culcă afară, pentru a scăpa de numeroasele insecte acătătoare și înaripate, carĭ acoperă zidurile caselor, în cît le ascunde și coloarea albă. Această împrejurare explică ușurința cu care

www.dacoromanica.ro

bieții locuitorĭ cedează călătorilor acoperișurile lor. In întîia zi intri fără grijă, dar a doua zi facĭ ca și dînșiĭ și-ți petrecĭ noaptea afară. Casele sunt grupate în sate fără nicĭ o regularitate. Se vede că ideia de un drum saŭ străzĭ, fie orĭ-cît de întortochiată, nu le-a trecut prin minte.

O altă colonizare a Dobrogeĭ cu Romînĭ a maĭ fost făcută încă pe la mijlocul secoluluĭ trecut, după încheerea tractatelor dintre Turcia și Austria. Mocaniĭ, păstorĭ saŭ ciobanĭ ardelenĭ, în timpul ierneĭ, veneaŭ cu numeroasele lor turme, de iernaŭ pe cîmpiile cele întinse ale Dobrogeĭ, unde, conform tractatelor, aveaŭ aci un traiŭ liniștit, nesupărațĭ de nimenĭ, ba chiar protejațĭ de Turcĭ, carĭ dobîndeaŭ de la eĭ, în schimbul voeĭ ce li se dăduse de a veni aci, o mulțime de micĭ vite cornute, carĭ le serveaŭ la alimentațiune și carĭ se exportaŭ de către Gelepĭ chiar și la Constantinopole. Incetul cu încetul Mocaniĭ se stabiliră aci, își aduseră femeile lor și fundară maĭ multe sate în Dobrogea.

Romînĭĭ însă nu eraŭ tocmaĭ bine văzuțĭ de către Turcĭ, sub stăpînirea acestora; dacă se întîlnea cine-va cu eĭ, prin stepele peninsuleĭ, eĭ se dedaŭ drept Bulgarĭ și se prefăceaŭ că nu știu romînește, dar era ușor a-ĭ descoperi, căcĭ tipul romîn a păstrat pecetia neștearsă a origineĭ sale romanice.

Locuitoriĭ întinselor cîmpiĭ mlăștinoase de pe malul stîng al Dunăreĭ, aŭ o natură liniștită, blîndă și indolentă, de o moliciune și de o slăbiciune fizică foarte marĭ. In general, eĭ poartă pe fizionomiile lor urma clorozeĭ și a anemieĭ. Instrumentele lor sunt, în raport cu această slăbiciune, și par maĭ mult a jucăriĭ, comparate cu instrumentele analoage ale celor-l'alte popoare. In timpul frumos al anuluĭ, Romînĭĭ se ocupă maĭ cu seamă cu agricultura Eĭ aŭ multe vite, pe carĭ le lasă în voe prin satele lor. In toate Duminicele, după prînz și sărbătorile, fetele și flăcăiĭ fac cerc în jurul a 2 saŭ 3 lăutarĭ Țiganĭ și execută jocurile lor naționale: horă, sîrbă, chindie, etc. Țăraniĭ romînĭ aŭ păstrat, în parte, puritatea tipuluĭ italian; femeile lor aŭ o figură blîndă și plăcută, talia lor este sveltă și bine făcută, pielea lor este albă. Expresiunea lor este maĭ puțin melancolică de cît a bărbaților. Indată ce frigul începe să se simță, zice Allard, Valahiĭ intră în bordeițele lor, în carĭ staŭ până în primăvară, nevoind să iasă la lucru, dar mergînd des la cîrciumă, unde se îmbată cu rachiŭ și joacă cărțĭ. Aceste obiceiurĭ, din nefericire, n'aŭ dispărut nicĭ până astăzĭ cu totul, totuși o ameliorare se vede în starea țăranuluĭ nostru, atît aicĭ cît și în Dobrogea. Femeile, tot-d'a-una maĭ muncitoare ca bărbațiĭ, se ocupă cu tot felul de lucrărĭ prin casă, maĭ cu seamă cu țesutul de stofe, de pînză saŭ lînă, din carĭ își fac vestminte.

Romînĭĭ poartă șalvarĭ largĭ de pînză albă saŭ vopsită în negru, saŭ de lînă, făcuțĭ în casă; peste eĭ aŭ un mintean scurt; iarna poartă cojoace și abale; în cap aŭ căciulĭ în tot timpul. Obiceiurile lor, din cauza multeĭ și îndelungateĭ conviețuirĭ la un loc cu Bulgariĭ, s'aŭ împrumutat de la unĭĭ la alțiĭ, așa că se aseamănă foarte mult. O deosebire vedem la însurătoare: pe cînd Bulgariĭ, după ce-și însoară flăcăiĭ saŭ își mărită fetele, țin mult timp pe însurățeĭ pe lîngă eĭ, muncind împreună, și folosindu-se în comun, Romînĭĭ după ce și-aŭ căpătuit copiiĭ, îĭ trimet să trăiască împreună, simțind astfel încă de la început greutățile și necazurile viețeĭ de familie.

Bulgariĭ, de origină slavică, veniți în secolul al VII-lea și al VIII-lea aŭ coprins malul drept al Dunăreĭ până la Marea-Neagră; eĭ aŭ format până în timpul nostru marea maioritate a populațiuneĭ peninsuleĭ. Eĭ se ocupă cu agricultura, care este unul din principalele izvoare de îmbogățire al lor; cultivatorĭ și horticultorĭ prin excelență, agricultura lor este sistematică și poate fi comparată cu acea a Germanilor, carĭ sunt singuriĭ lor emulĭ; se ocupă mult, și cu pricepere, de creșterea vitelor.

Bulgariĭ aŭ fruntea înaltă, ochiĭ viĭ, în general negri saŭ castaniĭ, nasul încovoiat fără a fi aquilin, ochiĭ tăiați oblic și puțin deschișĭ, barba de aceeașĭ culoare ca și părul, puternică și buclată; talia puțin înaltă; sunt svelțĭ, însă nu și viguroșĭ, cu mersul agale și trăgănat.

Afară de Romînĭ și Bulgarĭ, am văzut că sunt în județ: Turcĭ, Tătarĭ, Germanĭ, Grecĭ, Ruși, Izraeliți, etc. Sunt maĭ multe secte religioase, între carĭ numărăm: Staroveștiĭ, Nemoliacĭĭ (carĭ nu se roagă), Bespopoviții (fără preoți), Molocaniĭ (carĭ nu mănîncă carne), Subotniciĭ (carĭ țin sărbătoare Sîmbăta), Scopiții, etc.

Un număr mare de Țiganĭ se ocupă cu fierăria și cu lăutăria.

Județul Constanța are 7 comune urbane și 73 comune rurale, cu 103 cătune. Cele 5

www.dacoromanica.ro

plăși în care este împărțit aŭ următoarea populațiune: Constanța, 25477 suflete; Mangalia, 18765; Medjidia, 21476; Hîrșova, 23561 și Silistra-Nouă, 23562; în total 112227 loc.

Dobrogea, sub guvernul otoman, forma un singur județ sub denumirea de Sanjacul, Sivalicul saŭ Mutesariflicul Tulcei și făcea parte din provincia (vilaietul) Dunărei, care cuprindea toată Bulgaria și Dobrogea. Ea era administrată de un Mutesarif, cu reședința în orașul Tulcea și avea o întindere de la gurile Dunărei până la Cernavoda inclusiv și în lărgime pe malul Mării, de la Vîlcovul până dincolo de Constanța. Era împărțită în șapte Cazale sau Caimacamlîcurĭ (pășii): Tulcea, Sulina, Custendje, Măcin, Hîrșova, Babadag și Medjidia; și în 4 Mudirlicurĭ (polițiĭ): Chilia, Isaccea, Mahmudia și Cernavoda. Orĭce aglomerație de case forma o comună, care se administra de ciorbagiĭ (juraților), aleși de consătenii lor sub președinția unuĭ muhtar (primar) numit de guvern. Mudiriĭ celor patru tîrgulețe administraŭ comuna împreună cu un consiliŭ ales de locuitorĭ; iar justiția se dădea de un Naib (judecător de pace) numit de guvern, azistat de un consiliŭ, ales de locuitoriĭ comunei.

Plășile erau cîrmuite de Caimacamĭ, numițĭ de guvern, cu concursul unuĭ consiliŭ ales de delegațiĭ comunelor, sub titlul de Medjilissi-Idareĭ-Căza; Justiția era prezidată de un Cadiu numit de guvern, avînd de consilierĭ treĭ notabilĭ aleși tot de aceĭ delegați, sub denumirea de Medjilissi-Daari și judecaŭ în prima instanță. Un consiliu județean Medjilissi-Idareĭ-Siva, ales de delegațiĭ plășilor, administra, împreună cu Mutesariful, județul; un consiliŭ judeciar, Temizi-Hucuc, asemenea ales de aceĭ delegați, administra justiția, sub prezidența unuĭ Hachim (judecător) numit de guvern, atît în materiĭ de apel (Instinab), contra deciziunilor date de tribunalele de ocoale cît și ca tribunal de prima instanță al județuluĭ.

Mutesariful, Caimacamul, Mudirul și Muhtarul, precum și Naibul, Cadiul și Hachimul eraŭ de drept președințiĭ consiliilor care se aflaŭ sub resortul lor. Capiĭ tuturor religiunilor eraŭ de drept membriĭ în toate consiliile, fie administrative, fie judeciare. In materiĭ pur religioase eĭ judecaŭ pe toțĭ credincioșiĭ lor, fără amestecul guvernuluĭ civil, care era numaĭ dator a-ĭ acorda tot concursul cerut, fără nicĭ un control din partea luĭ.

Afacerile judiciare eraŭ lăsate sub jurisdicțiunea unuĭ tribunal de comerciŭ, cu reședința în Tulcea.

Serviciul sanitar al acestuĭ județ este condus de un medic primar de județ, doĭ medicĭ de spitale, 3 medicĭ de orașe, 12 agențĭ sanitarĭ de circumscripție rurale, 4 agențĭ sanitarĭ de circumscripție urbane, 6 vaccinatorĭ de plasă. 18 moașe de circumscripție rurale. E un spital județean la Cernavoda, un spital rural la Para-Chioi. Boalele predominante sunt paludizmul și reumatizmul.

Instrucțiunea publică. — In cursul anuluĭ școlar 1895/96, aŭ funcționat 71 școlĭ rurale mixte în acest district, și anume: 10 în plasa Constanța, 21 în plasa Hîrșova, 6 în plasa Mangalia, 13 în plasa Medjidia și 21 în plasa Silistra-Nouă; iar în comunele urbane 12, din care 2 de băeți și 2 de fete în orașul Constanța și cîte una de băeți și alta de fete în comunele urbane Cernavoda, Hîrșova, Medjidia și Ostrov. Școalele din Mangalia și Cuzgun sunt rurale. Personalul didactic a fost compus din 62 învățătorĭ, 23 învățătoare, 13 institutorĭ și 18 institutoare, toțĭ retribuițĭ de stat. Școale particulare aŭ funcționat șase în Constanța, și anume: una a comunității bulgare, una a comunității grece, școala confesională armeană, 2 școale confesionale izraelite și grădina de copiĭ «Lelia Petraru»; una în Cara-Murad, a comunității germane și școalele particulare romîne de curs primar, din comuna Cara-Bacî și din cătunele: Ghelingec, Saragea și Terchi-Chioi, întreținute de locuitorĭ.

După datele recensămîntuluĭ din 1895, s'aŭ constatat copiĭ în vîrstă de școală: 764 băeți și 399 fete în comunele rurale din pl. Constanța, 1683 băeți și 1461 fete în comunele rurale din pl. Hîrșova, 317 băeți și 145 fete în comunele rurale și comuna urbană Mangalia din pl. Mangalia, 709 băeți și 576 fete în comunele rurale din pl. Medjidia, 1055 băeți și 842 fete în comunele din pl. Silistra-Nouă, în fine 400 băeți și 402 fete în comunele rurale și în com. urb. Cuzgun, din desființata plasă Traian, saŭ în total 4928 băeți și 3825 fete, în total 8753 copiĭ. In comunele urbane Constanța, Cernavoda, Hîrșova, Medjidia și Ostrov, prin acelașĭ recensămînt, s'aŭ constatat 808 băeți și 567 fete cu etatea obligatorie de a frecuenta școala.

Cele 71 școale primare rurale aŭ fost frecuentate în cursul anuluĭ școlar 1895—1896 de 3205 băeți și 1352 fete. La

www.dacoromanica.ro

școlile urbane aŭ fost înscrișĭ în acelașĭ an 890 băeți și 627 fete. Școlile particulare aŭ fost frecuentate în cursul aceluiașĭ an școlar: cele ale comunităților străine din Constanța și din comuna Cara-Murad de 198 băeți și 37 fete; școalele confesionale de 75 copiĭ; institutul «Lelia Petraru» de 38 și școlile particulare romîne de 129 copiĭ.

De la 1 Octombrie 1896 s'a înființat în Constanța un gimnaziŭ clasic cu 2 clase, desființîndu-se școala normală. La gimnaziŭ sunt înscrișĭ 50 elevĭ pentru clasa I și 8 pentru clasa II.

Cultul.—In județ sunt 55 biserici, din care 49 rurale și 6 urbane; dintre acestea 4 sunt închise, fiind în stare de ruină. Personalul bisericesc se compune din 71 preoți, din carĭ 55 parohĭ, 13 supra-numerarĭ și 3 aparținînd comunității elene din Constanța și Mangalia. Sunt 3 parohĭ urbanĭ cu 3 supra-numerarĭ și 49 parohĭ ruralĭ cu 10 supra-numerarĭ și 3 preoți aĭ comunității elene. Maĭ sunt și următoarele case de rugăciune: 174 geamiĭ mahomedane, cu 53 hatipĭ, 176 hogĭ și 66 muezinĭ; 8 case de rugăciune, aparținînd: 3, comunității protestante; 2, comunității catolice; 1, comunității bulgare; 2, comunității lipovene. Toate aceste 8 case au ca personal 4 preoți și 7 dascălĭ și sunt întreținute de comunitățile respective.

Producțiuni.—Jud. Constanța stă bine în ceea ce privește unele bogățiĭ, într'altele nu. Așa, e bogat în producțiunĭ vegetale; cele animale nu-ĭ lipsesc; e sărac însă în ce privește producțiunile minerale.

Județul are o întindere însemnată; pămîntul maĭ pretutindenĭ e bogat în humus, dar adese-orĭ, din lipsa de umiditate, pe platourile înalte din interior, unde elementul lichid lipsește, recoltele sunt sărace. Aceste terenurĭ s'aŭ lăsat pentru pășunĭ. Poate că acestor terenurĭ li s'ar reda fertilitatea prin săparea de puțurĭ arteziane și prin împădurirea parțială a lor. Ploile ar fi atuncĭ maĭ frecuente și recoltele ar fi adăpostite de vîntul de la N., care le usucă înainte să fie bune de cules.

Cerealele cultivate în Constanța sunt: grîul, orzul, secara, porumbul, meiul; dintre legume: fasole, mazăre, cartofi, rapiță; plante textile: cînepă, in și în fine tutun; dar maĭ cu seamă sunt cultivate: grîul, orzul și secara care constitue împreună cu plantele oleaginoase obiectele maĭ principale de export; porumbul este baza alimentațiuneĭ agricole; este cultivat cu succes și cultura luĭ, întinzîndu-se din ce în ce, a ajuns a figura chiar printre articolele de exportațiune. Dintre arborĭ se plantează: vișinul, zarzărul, caisul, mărul, părul, prunul, persicul și dudul, carĭ se găsesc răspîndițĭ prin tot județul; gutuiul, alunul și cornul se găsesc chiar în stare sălbatică prin pădurĭ. Vița se cultivă cu succes pe lîngă Ostrov, Almalîul, Ese-Chioi, Lipnița, Coșlugea, etc. și partea de V. a plășeĭ Silistra-Nouă. Calitatea vinurilor e relativ bună, însă ar deveni excelentă, dacă s'ar îmbunătăți procedeurile de vinificare. Livezile, după cum am spus, ocupă mare întindere, căcĭ acolo unde nu prieste cerealelor, prieste ierbeĭ, a căreĭ abundență în acest județ este proverbială; ele sunt și naturale și artificiale (pe carĭ oamenĭ seamănă lucernă și trifoiŭ) și nenumărate turme pasc pe aceste întinse și bogate cîmpiĭ.

Pădurile sunt și ele una din bogățiile județuluĭ, cu toate că nu sunt exploatate saŭ tăiate nesistematic. Odinioară aceste pădurĭ eraŭ mult maĭ întinse de cît azĭ; dar neîngrijirea imperiuluĭ otoman, spiritul devastator, însoțit de aviditatea cîștiguluĭ al populațiuneĭ rurale, aŭ ruinat în mare parte aceste frumoase și întinse pădurĭ, care altă-dată ocupaŭ jumătate dinîntinderea județuluĭ, întinzîndu-se din Dunăre în Mare. Astă-zĭ abia aŭ maĭ rămas ca la 28393 hectare.

Livezĭ și pășunĭ bogate, pădurĭ întinse și stufoase, bălțĭ, lacurĭ abundente; Dunăre și Mare, iată cauzele ce fac ca animale de tot soiul să se găsească pe mult încercatul pămînt al Dobrogeĭ. Totuși, înainte de războiŭ, numărul lor era mult maĭ mare ca cel actual. Calul, boul, vaca, oaia, capra, rîmătorul și asinul sunt cele maĭ îngrijite dintre animalele domestice și cu a căror creștere se îndeletnicește o mare parte a populațiuneĭ rurale a acestuĭ județ. Ogariĭ dobrogenĭ eraŭ ceĭ maĭ renumițĭ din Orient; păsărĭ domestice sunt abundente; dintre animalele sălbatice, cerbul, căprioara, vulpea, lupul și mistrețul sunt foarte multe în pădurile cele întinse; mistrețul se găsește în bălțile Delteĭ. Peștele, care constitue un însemnat articol de export, este abundent și de cele maĭ marĭ speciĭ în Mare, Dunăre, bălțĭ, lacurĭ și gîrle. In ceea-ce privește producția animală a Dobrogeĭ, iată ce maĭ zice Allard: «In pădurile Dobrogeĭ se găseaŭ vre-o cîte-va căprioare, carĭ aŭ dispărut azĭ, dar animalele sălbatice cele maĭ comune sunt:

www.dacoromanica.ro

mistrețul, lupul, epurile, pisica sălbatică, vulpea, etc., un mic șoarece de cîmp, Sulic, care se găsește și prin stepele Rusiei. Mulțimea de lupi este enormă (azi s'a mai împuținat); ei se ascund prin stufișurile stepelor și se întîlnesc adeseori. Ei vin de obiceiu prin sate, spre a vîna animale domestice, care de alt-fel (pe atunci) nu se mîncau de cît cînd erau începute de lupi. Lupilor le plac țîțele vacilor și de multe ori nu mănîncă de cît această parte a animaluluĭ. Vulpile se găsesc de asemenea foarte multe și au pradă bogată în vînatul acestor stepe, care este foarte abundent: mai cu seamă epurii. Păsările sălbatice iarăși se găsesc multe, ast-fel: prepelițele, cari fiind puțin sălbatice se vînează ușor, dropiile mari și mici, pitpalacul, turturele de Turcia, ciocîrlia, bufnița, pescărușul sunt foarte comune. Pițigoiul se întîlnește puțin, dar mierlele roșii sunt așa de numeroase, în cît se prind cu sutele în crăpăturile caselor, unde-și au cuiburile. Rîndunica și pescărușul își fac cuiburile pe coastele înalte și cretoase ale Mării.

Păsările de apă sunt foarte abundente pe lacuri și pe Dunăre; une-ori lacurile par acoperite cu o pînză albă, așa sunt de numeroase. Mai însemnate sunt: lebăda, gîsca sălbatecă, rața sălbatecă, pelicanul, becața, becațina, găinușa de apă, flămîndul, butarul, cocostîrcii, berzele, etc. Cocostîrcii, ale căror cuiburi sunt așezate pe acoperișurile caselor, sunt obiectul unei adevărate veneratiuni. Aquila regală, vulturul cel mare, gipactul, eretele, gaia, cucuvaia, cioara, corbul negru, etc., se văd la fie-care pas; pe marginea Mării se văd o mulțime de lari, pescari, rîndunici de Mare. Toate aceste păsări nu sunt de loc, sau nu erau pe atunci supărate de locuitori, a căror nepricepere la vînătoare e remarcabilă și armele sunt rari. Zoologia dobrogeană nu prezintă în general nimic deosebit, și speciile de animale ce se găsesc aci, sunt acelea, care și în alte țări se găsesc sub aceeași latitudine. Animalele domestice sunt foarte numeroase, căci ocupațiunea locuitorilor, mai cu seamă a Mocanilor și a Tătarilor, este creșterea vitelor. Bulgarii și Romînii singuri îngrașă porcii, cari se văd în toate satele de pe lîngă Dunăre. Bivolițele dau un lapte foarte căutat. Fie-care familie are una sau două perechi de boi; ca și în Romînia, boul este de talie mică, slab și fără energie. Tifosul stepelor cauzează multe epizootii. Carnea de oi și de capre e foarte căutată, carnea acestor animale are un gust sălbatec. Caii se găsesc în număr destul de mare; măgarul și catîrul sunt însă rari; cînii, ca în toate părțile supuse Turciei, se găsesc pretutindeni.

Cu insectele se face imediat cunoscință, cum intri în Dobrogea; între ele distingem țînțarul, tăunul și puricii. Este cu neputință a descrie chinul unei nopți pe malul Dunării, cînd cine-va n'a avut precauțiunea de a fi luat cu dînsul o cusinieră (o mică cutie) și cu rădăcina pulverizată a unei plante, pe care Germanii o numesc Pyrethrum carneum, și cu care trebue să umpli patul în timpul nopței, ciorapii și cămașa în timpul zilei, dacă vrei să nu fii mîncat. Cantitatea de insecte este așa de mare în locuințe, că toți locuitorii se culcă sub cerul liber, și aceasta este una din cauzele frigurilor intermitente care bîntue această țară. Un alt flagel al ținutului este și lăcusta; soarele se întunecă une-ori de norii formați din aceste insecte și cînd ele se lasă pe pămînt, totul este acoperit. Moluștele sunt destul de numeroase.

Producțiunile. — Agricultura este una din cele 3 ocupațiuni ale locuitorilor dobrogeni; se ocupă cu ea Romînii, Bulgarii și Turcii. In părțile de S., E. și V. ale județului, grație calității soluluĭ și altor împrejurări climatologice, fertilitatea pămîntului este superioară multor locuri din țară, dar cu toată fertilitatea soluluĭ, agricultura a rămas staționară din următoarele cauze: absența de căi de comunicație, lipsa de capitaluri, de instrumente agricole precum și rigurozitatea climei în cele mai multe părți. In agricultură este adoptat pretutindenea sistemul extenziv cu zăcere bis-anuală și tris-anuală; instrumentele nouă și sistematice au început a se întroduce în multe localități, ceea-ce contribue la ridicarea agriculturei, ținută pănă acum în loc, atît de cauzele enumărate, mai sus, cît și de lipsa de umiditate trebuincioasă plantelor.

In urma recensămîntului general, se constată că întinderea semănăturilor din județ, pe anul agricol 1895/96, este cea următoare: grîu 41800 hect., secară 13211 hect., rapiță 707.50 hect., trifoiu, lucernă, dugsie, etc. 964.20 hect., orz 106255.37 hect., porumb 32398.20 hect., in 12413.75 hect., meiu 20530.82 hect., ovăz 13785.47 hect., cînepă 5.50 hect.

In județ sunt 19 mori cu aburi pentru măcinat făină, 8 mori cu apă, 22 mori plutitoare pe apă, 249 mori cu vînt și 8 mori cu cai. Sunt asemenea 2

www.dacoromanica.ro

fabrică de pielării, aflate în comunele urbane Ostrovul și Hîrșova, osebit de aceea din reședința comunei, 3 fabrică de uleiu, 21 mașini pentru dărăcit și tors lînă, 4 instalațiuni pentru fabricat cărămidă, 29 cazane pentru fabricat rachiul de drojdie și 1 fabrică pentru cașcaval. Mașini și instrumente agricole în tot județul sunt:

1013 mașini de secerat, 198 mașini de cosit, 44 mașini de treerat, 27 mașini de semănat, 158 mașini de vînturat, 28 mașini de bătut porumb, 4 mașini de tăiat paie, 163 pluguri de lemn, 9793 pluguri de fier, 1834 boroane de fier, 2303 boroane de lemn, 4800 grape, 723 tăvăluguri, 716 rariță, 2444 care mari de povară, 4304 care cu osii de lemn, 9012 căruțe cu osii de fier, 246 tîrmace, 18 trăsuri pe arcuri, afară de cele din comuna de reședință.

Intinderea județului fiind de 6058 kil. p. saŭ 605881 hect., avem acuma tablourile următoare:

Teren productiv 560732 hectare, teren neproductiv 35149 hectare.

Terenul productiv se împarte în: Terenul statului și proprietarilor 171637 hect., terenul locuitorilor 399095 hect.

Terenul neproductiv coprinde: vetrele satelor 157822 hectare, bălți, heleștaie, etc., 19527 hectare.

Terenul productiv se subîmparte: cultură cu cereale, legume, livezi, etc. 90337 hect. statul și prop.; 23625 hect. locuitori; necultivat 31357 hect. statul și prop.; 81854 hect. loc.; izlaz 26270 hect. statul și prop.; 37405 hect. loc.; vii 110 hect. statul și prop.; 2006 hect. loc.; păduri 23625 hect. statul și prop.; 5368 hect. loc.

In total s'aŭ cultivat 274670 hect. în 1895—96, cari aŭ dat 3469600 hectolitri de grîne și 153520 cîntare metrice de fasole și fîn.

In județ e o întindere de 1862 hect. și 74 arii cultivate cu vii. Maioritatea acesteĭ întinderi este în plasa Silistra-Nouă și în special în comunele Ostrovul și Almalîul.

In tot jud. se găsesc 1190 duzi (aguzi).

Sunt 694 stupi cu miere.

Numărul vitelor e de aproape 180000: 1703 armăsari, 17666 cai, 15525 iepe, 4840 mănji, 601 tauri, 36716 boi, 27490 vaci, 15875 viței, 95 tauri de bivoli, 384 bivoli, 950 bivolițe, 462 malaci, 1 cămilă, 316 asini, 170 asine, 74 mînji de asini, 373 țapi, 4562 capre, 1108 iezi, 30937 berbeci, 338489 oi, 76001 miei, 8747 porci, 5898 scroafe și 7144 purcei.

Dintre toate articolele de exportațiune, lîna este acela care interesează mai direct comerciul Europei. Statisticele trimise de administrațiunile locale înaintea războiului, evalua numărul oilor în Sand-jacul Tulcei de 645000, dar dacă se ține cont de impozitul ce se dă pentru fie-care cap, ceea-ce face pe proprietari să nu dea adevărata sumă a vitelor lor, rezultă că această sumă e cu mult inferioară celei reale. In 1876, negustori bine informați despre numărul oilor, spuneaŭ că sunt 750000 de oi, ceea-ce este mai apropiat de adevăr. Numărul acestor animale cu lînă, după războiŭ, s'a mărit. Țăranii se ocupă cu pricepere și stăruință de turmele lor. Fie-care oaie produce pe an 1 1/2 oca de lînă și chiar 2. Cea mai mare parte din această lînă e țigae 90%, iar 10% e de o calitate inferioară, care cu timpul tinde a dispare. In Sandjacul Tulcea și Constanța s'aŭ făcut încrucișări cu berbeci aduși din Basarabia; dar nu s'a obținut de cît produse de calitate inferioară. Se exportă din portul Tulcea prea puține oi, căci locuitorii le țin pentru lînă. In districtul Tulcea sunt 7% părți lînă albă și restul neagră. In districtul Constanța sunt 30% părți lînă albă și 70% părți lînă neagră. Diferența între lîna neagră și cea albă e de 30 franci la 100 de kgr. Oile aŭ produs în anul 1896, cantitatea de 668894 kgr. de lînă.

Lacurile cu pește sunt numeroase în Dobrogea și se divid în două categorii: lacurile alimentate de Dunăre, de la Hîrșova pănă la Sulina, și cele alimentate de Mare, de la canalul Sf. Gheorghe în spre Mangalia. Lacul Razelm, cel mai important din toate lacurile din Dobrogea, comunică cu toate cele-l'alte și este alimentat de Mare, comunicînd în acelaș timp cu Dunărea prin canalul Dunăreț. Turcii închiriaŭ toate bălțile și lacurile de la Hîrșova pănă la îmbucăturile Dunăreĭ, precum și toate lacurile pănă la Chiustenge. Antreprenorul plătea 7000 de lire pe an. La rîndul săŭ, antreprenorul punea asupra pescarilor o dijmă de 10 pănă la 15% și pentru unele bălți plăteaŭ chiar 30 pănă la 40%.

In cartea sa «La Bulgarie Orientale», Allard zice:

«Pescăria este principală industrie a satelor așezate pe malurile fluviului saŭ ale lacurilor. In timpul apelor scăzute ale Dunăreĭ, cînd apele lacurilor se revarsă în fluviŭ, determinînd în canalele lor de comunicație

www.dacoromanica.ro

un puternic curent, Romînii și Bulgarii, cari se dedeau de obiceiu acestei industrii, așează zăgazuri de plase de-a curmezișul canaluluĭ și prind astfel mari cantități de pește, pe care îl spintecă și îl întind acoperindu-l cu sare, ca să se usuce la soare. Aceasta este una din bazele alimentațiunei pentru iarnă. In Dunăre este o prodigioasă abundență de pește; pescarii numai bagă coșurile cu plasele lor în apă și le scot repede afară pline cu pește. Silurul (somnul) este foarte abundent în fluviu și în lacuri, unde el distruge o mulțime de alți pești mai mici. Știnca, crapul, platica sunt foarte comune, precum și marele și micul morun, cu ale căruĭ ouă se face un mare comerț de icre. Se pescuesc de asemenea și o mulțime de racĭ foarte mari; unii din ei ajung până la 30 cm.»

Industria mică se găsește numai prin cele 7 comune urbane și este reprezentată prin: 1 fabrică de postav, 1 fabrică de substanțe uleioase, 1 fabrică de lumînări de ceară, 1 fabrică de bere, 3 fabrici de tăbăcărie, 3 fabrici de apă gazoază, 2 fabrici de dărăcit lînă și 1 fabrică de săpun.

Căile de comunicație:

1. Maritime, cari au ca puncte de plecare portul Constanța și la o distanță mare și Mangalia.

Din Constanța pleacă vapoare în toate porturile romîne, la Odesa, Constantinopol și chiar în Marea Mediterană, și vin la dînsa vapoarele tutulor națiilor din Europa.

2. Fluviale, pe Dunăre, de la Ostrovul până la Hîrșova prin Cernavoda; cite-și trele fiind schele pe fluviu.

3. Calea ferată Cernavoda-Constanța, lungă de 64 kil., cu stațiile Mircea-Vodă, Medjidia, Murfatlar, unește fluviul cu Marea, și, prin podul cel măreț de la Cernavoda, unește București cu Constanța.

4. Drumuri mari de comunicație între comunele rurale mai însemnate și orașe. Medjidia este centrul lor; de aci pleacă în diferite direcțiuni drumuri: la Hîrșova, Cara-Murad, Cernavoda, Constanța, Mangalia, Cuzgun-Ostrovul; mai este un drum d'alung ul Dunărei, de la Ostrovul la Ostrovul (din plasa Hîrșova), de la Hîrșova la Babadag și Constanța, de la Cuzgun și Ostrovul la Mangalia, de la Mangalia la Cara-Omer, de la Constanța la Mangalia.

5. Calea națională Tulcea-Constanța.

6. Drumuri mici de comunicație, cari leagă între ele toate comunele, satele și cătunele. Se simte necesitatea unei căi ferate Constanța-Tulcea pentru exploatarea pădurilor și minelor din jud. Tulcea.

Comerciul. — Comerciul jud. Constanța este destul de prosper, mai cu seamă potrivit cum sta el înainte de venirea Romînilor în Dobrogea, sub Turcĭ, cari nepricepîndu-se în afacerile comerciale, lăsau toate în părăsire. Orașul Constanța, și mai puțin porturile dunărene și Mangalia, nu făceau de cît foarte mici tranzacțiuni comerciale; acum însă, cu stabilirea Romînilor, el își luă sborul și sub ocîrmuirea guvernelor, cari nu cruță nimic pentru a ridica din nou această provincie care a avut epoca ei de înflorire și mărire, vom azista la transformarea complectă a Dobrogei. Această țară este destul de bogată, produce cereale în abundență, animale în mare număr, păduri bogate, pășuni întinse, pescării renumite, etc.; toate așteaptă numai să fie puse la preț și exploatate. Cu toate că avem o cale ferată, Dunărea, Marea, totuși căile de comunicație, prin care să se scurgă aceste produse, cam lipsesc, și, guvernul și județul se silesc din răsputeri spre a remedia acest rău. Trei lucrări au făcut o revoluțiune în comerciul peninsulei: calea ferată Cernavoda-Constanța, podul peste Dunăre, care o leagă direct cu regiunea agricolă a țării romînești, mărirea portului Constanța, care mai de mină-zi era gol și azi nu mai poate încăpea numărul vaselor ce vin să-l viziteze. Importul și exportul, active, se face prin portul Constanța, Mangalia, Hîrșova, Cernavoda, Ostrov, Medjidia și vama Cara-Omer.

Au intrat în cursul anului 1895, 2671 vase de mare și de rîuri, și au eșit 2658, în total 5319 (nationale 670 și străine 4648) avînd o capacitate de 1443797 tone.

Istoricul.—Din timpurile cele mai vechi, pămîntul cuprins între Dunăre și Marea-Neagră aparținea Traciei zăpădoase și era locuită de două neamuri ale poporului Trac, anume Geții și Dacii, cari mai tîrziu au trecut Dunărea și au cuprins țara Agatirșilor (Transilvania). Intre secolii VIII—V, Ionienii din Asia-Mică au stabilit colonii pe întregul litoral al Mării-Negre; în Tracia N.-E. înfloreau coloniile Milesiane Istropolis și Tomis, colonia Heracliei din Pont, Callatis, cari răspîndiră cultura elenă în țările necivilizate ale Norduluĭ. Prin poziția sa geografică a servit drept teatru evenimentelor istorice celor mai însemnate; pe dînsa au călcat armiile marilor cuceritori Darius, regele Perșilor, Philipp

www.dacoromanica.ro

al II-lea și Alexandru-cel-Mare, regiĭ Macedonieĭ, . Traian, împăratul Romanilor, Attila, regele Hunilor, pentru ca să tăcem hordele pustiitoare ale altor neamurĭ, ce au năvălit în Imperiul Roman de Răsărit.

«In epoca ocupațiuneĭ romane, zice d. Gr. Tocilescu (Revista Tinerimeĭ», noua serie, vol. II, p. 188), Moesia de maĭ tîrziŭ era împărțită în două domeniĭ etnice: unul la V.: dardano-moesiac, cel-l'alt la E.: geto-dacic, la care se adaugă teritoriul orașelor grecești de pe litoralul Mării-Negre: Istros, Tomis, Callatis, Dionysopolis, Odessos și Mesembria. Primul domeniŭ se compunea din Dardanĭ, locuitorĭ aĭ Dardanieĭ (la extremitatea S.-V. a provinceĭ Moesia); din Scordiștĭ, la N.-V. de Dardanĭ, întinzîndu-se spre E. pană la Margus (astă-zĭ Morava); și în fine din Moesĭ și Tribalĭ, primiĭ la V. de Ciabrus (astă-zĭ Țibrița, pe lîngă Ratiaria); ceĭ d'al doilea la răsărit de acest rîŭ, pe lîngă Oescus, ambele popoare înrudite, ocupînd teritoriul cunoscut în inscripțiunĭ sub numele de civitates Moesiae et Treballiae. In acest domeniŭ dardano-moesiac s'a format la începutul ereĭ noastre ŭn district roman cu un comandament milităresc, aflător maĭ întîiu la Naissus (Niș), capitala Dardanieĭ, iar de la Tiberius încoace, în urma creăreĭ limesuluĭ danubian (între aniĭ 12 — 14 d. Chr.) se mută pe malul drept al Dunăreĭ la Viminacium (Costolaci). Acestuĭ district corespundea întreaga Moesie superioară de maĭ tîrziŭ și partea apusană a Moesieĭ inferioare. Aci se concentra pănă în epoca flavică miezul apărăriĭ granițelor la Dunărea de jos, în triunghiul format la V. și E. prin cursurile rîurilor Margus și Utus (Vid). Patru legiunĭ fură așezate în cele treĭ castre dunărene: Viminacium, Ratiaria și Oescus.

La răsărit de Tribalĭ, cuprinsĭ de timpuriŭ sub numele de Moesĭ, începea al doilea domeniŭ etnic, compus din triburile getothrace și ocupînd partea de mijloc și cea estică a Moesieĭ inferioare de maĭ tîrziŭ, adică teritoriul menționat în monumentele epigrafice sub numele de Ripa Thraciae.

Acest teritoriŭ se găsea pe la 29 a. Chr., cînd M. Licinius Crassus supuse pe Moesĭ și pe Tribalĭ, sub ascultarea regilor geți. Unul din aceștia, anume Roles, care domnea peste regiunea dintre Haemus și Dunăre, ajută pe Crassus ca să sfărâme ultimele rămășițe ale Bastarnilor și să bată pe Zyraxes, căpetenia Geților, în regiunea gurelor Dunăreĭ. Roles este primit în clientela statuluĭ roman, iar, maĭ tîrziŭ, principatul săŭ se alipește la regatul odrysic al luĭ Rhœmetalces, iarășĭ un client al Romanilor. Ast-fel stăpînirea Odrysilor se întindea în S. ca și în N. Balcanilor pănă la Dunăre, fluviul Dunărea formînd granița N. a Thracieĭ. » După constatările aceluiașĭ scriitor, orașele grecești de la Marea-Neagră fură cucerite deja în a. 72 a. Chr. de către proconsulul Macedonieĭ, M. Terentius Varro Lucullus, trăind față de Roma în raporturile unor civitates foederatae. Curînd după aceea însă, ele sunt supuse de Dacĭ, carĭ se întăriseră foarte în cetatea Genucla (pe lîngă Istropolis). Numaĭ după cuprinderea și sfărămarea acesteĭ fortărețe de către generalul roman M. Licinius Crassus, orașele în cestiune fură din noŭ alipite la provincia Macedonia, stînd ast-fel pănă la începutul Domnieĭ luĭ Tiberius. Atuncĭ ele trecură sub privigherea guvernatoruluĭ Moesieĭ; iar de la Domițian încoace, cu crearea Moesieĭ inferioare, alcătuiră o parte integrantă din această provincie. Totușĭ ele formaŭ între dînsele o confederație deosebită, cunoscută sub numele de *pentapolă* saŭ hexapolă (κοινὸν τῆς Ἑξαπόλεως τοῦ εὐωνύμου Πόντου), avînd drept metropolă orașul Tomis, și un cult imperial deosebit sub prezidența unuĭ Ποντάρχης.

Sub Romanĭ, maĭ cu seamă după cucerirea Dacieĭ de către Traian, provincia prosperă, se ridică colonĭ în N. eĭ, ca Troesmis (Iglița), Durostorum (Silistra), Noviodonum (Isaccea), Arubium (Măcin), Carsus (Hîrșova), Tropaeum Traiani (Adam-Clissi), Axiopolis (Cernavoda), etc.

In epoca împăraților Antoninĭ progresul merge crescînd; aceasta este epoca de aur a provinciilor danubiene; monumentele cele maĭ importante ale Romanilor sunt ridicate în această epocă. Dar în secolul III p. Ch. invazia Goților fu dezastroasă pentru Dacia și Moesia; incursiunile se continuă sub Valerian și Galian; Claudiu II, Aurelian și Prob, asigurară întru cît-va liniștea imperiuluĭ, însă pierzînd Dacia, țărmul drept rămase descoperit; cultura dispăru repede, cîmpiile redeveniră pustiĭ și țara își luă iar numele de Mica-Sciție, care de la organizarea luĭ Dioclețian, făcea parte din diocesul Tracieĭ, al prefectureĭ Orientuluĭ și avînd de capitală orașul Tomis. Valente acordă Goților a se stabili în Sciția, dar aceasta grăbi căderea provincieĭ; Romanĭ sunt

www.dacoromanica.ro

învinși la Marchianopolis; chiar împăratul pĭeri în această luptă și țara fu cumplit devastată. Teodosiu îĭ gonește, dar ajută liniștita lor așezare în Moesia, unde Goții luară locurĭ și formară coloniĭ agricole.

Cu împărțirea imperiuluĭ de către Teodosiu, invaziunile nu încetară, și această provincie nu avu liniște un moment; Huniĭ pradă toate orașele de pe malul Dunăreĭ, între care și Tomis, atrași fiind de bogățiile lor; după Huni, vin alte popoare ca Bastaniĭ, Carpiĭ, etc., și în urma lor, prin secolul al VI-lea p. Ch. Bulgariĭ, carĭ coprind ținutul între Dunăre, Balcanĭ și Mare. Aceștia se creștinează. Eĭ trăesc multă vreme în bună pace cu Bizantiniĭ, până în secolul al XII-lea, cînd Bulgariĭ uniți cu Romînii se rescoală, bat pe Bizantinĭ și fondează un imperiŭ al lor; coprinzînd și ținuturile dunărene. In acest timp, Genoveziĭ stabilesc coloniĭ saŭ contuare comerciale pe ruinele vechilor orașe elene: la Mangalia, Tomis, Eracle (lîngă Babadag), etc. In secolul al XIV-lea năvălind Turciĭ în Europa, coprind peninsula Balcanică și ținutul nostru, care era domnit de un principe numit Dobroticĭ, de unde provine și numele Dobrogea.

Pe la sfîrșitul sec. al XIV-lea, în anul 1387, Mircea-cel-Bătrîn, domnul Țăriĭ Romînești, coprinde o parte din Bulgaria și Dobrogea și se intitulează Domn: «... pe ambele țărmurĭ ale Dunăreĭ până la Marea-cea-Mare»; de atuncĭ aŭ început emigrațiunile Romînilor în Dobrogea, unde îĭ găsim și astă-zĭ. Dar în anul 1453, Turciĭ luînd Constantinopolul, deveniră stăpînitoriĭ întregeĭ peninsule Balcanice și de acum încolo soarta eĭ este legată cu destinele imperiuluĭ otoman.

In timpurile moderne încep emigrațiunile, carĭ aŭ dat etnografieĭ țăreĭ un aspect așa de variat. Așa după Romînĭ și Bulgarĭ, vin de se stabilesc în Dobrogea Turciĭ ca stăpînitorĭ.

In sec. al XVI-lea Tătariĭ carabibĭ, și în al XVII-lea Tătariĭ cabailĭ din gintea Nogal, din Bender, Hotin și Akerman, s'aŭ refugiat în Moldova ca să scape de dominația moscovită, formînd sate și orașe. In sec. al XVIII-lea, Rușiĭ cazacĭ și haholĭ, în urma unor persecuțiunĭ religioase aŭ emigrat în Dobrogea, stabilindu-se în delta Dunăreĭ. Tot în acest secol aŭ început și Turciĭ a se așeza sistematic și statornic. In sec. XIX-lea, pe la 1840, Bulgariĭ din Bazargc din Bulgaria, aŭ emigrat în mase marĭ în Dobrogea, fondînd vre-o 30 sate; la 1844 Germaniĭ (șvabĭ alzacienĭ) stabiliți în Rusia de împăratul Alexandru I, aŭ trecut în Dobrogea și aŭ fondat vre-o 10 comune. In a doua jumătate a secoluluĭ nostru, aŭ venit Greciĭ și Evreiĭ, carĭ aŭ luat în mîinele lor comerțul țăreĭ. După războiul din Crimeea din 1857—58, Tătariĭ din Crimeea, Cerchezĭ și Abaziĭ din Caucazia aŭ emigrat în Dobrogea, dar după războiul de la 1877—78, al căruĭ teatru a fost întru cît-va și Dobrogea (luptele de la Ghecet și Bugeac) toți aceștia, împreună cu Turciĭ, aŭ emigrat în Turcia și nu s'aŭ reîntors de cît un mic număr de Turcĭ și Tătarĭ, și iată cum astă-zĭ această țară așa de mică prezintă o așa mare deosebire de naționalități, care trăesc unele lîngă altele, menținute în ordine și liniște de elementul cel mai numeros, Romînii.

Monumente istorice. — Principalele resturĭ saŭ ruine istorice din județul Constanța sunt:

I. Valurile-luĭ-Traian. Aceste valurĭ sunt în număr de treĭ: unul de piatră, altul de pămînt și al treilea tot de pămînt, dar mai mic de cît cel precedent. Ele aŭ fost studiate cu amănuntul, măsurate și descrise de d. profesor Gr. Tocilescu, ale căruia cercetărĭ le dăm aci în rezumat:

1. Valul de piatră are două șanțurĭ, unul înainte și altul înapoĭ; aŭ o înălțime de $1^{m},50—2^{m}$; pe val este un zid de 2 m. lărgime, făcut din piatră cubică; pe lîngă acest val sunt din distanță în distanță 26 lagăre, de la Cernavoda la Constanța, carĭ sunt legate cu zidul valuluĭ; toate lagările sunt de piatră și înconjurate cu șanțurĭ adîncĭ; valul are frontul de apărare către N.; el a fost construit în timpul luĭ Constantin-cel-Mare. Poziția și direcția luĭ este următoarea: începînd din spre E., de pe malul Mării, la 800 m. spre S. de Constanța, se dirige spre V.; este tăiat de șoseaua județeană Constanța-Mangalia, merge puțin alăturea cu calea ferată Cernavoda-Constanța, o părăsește, dar iar se întîlnește cu ea și este tăiat de la 5 kil. spre S.-V. de orașul Constanța; mai merge puțin spre V. și apoĭ, despărțindu-se de valul mare de pămînt, cu care a mers alăturea până aci; el— la S. de cel de pămînt — o ia spre S.-V., pe dealurile Hazi-Diuliuc și Lazma-Hale; e tăiat din noŭ de calea ferată la $5\frac{1}{2}$ kil. spre E. de satul Hasancea; la 2 kil. spre S. de satul Hasancea își schimbă direcția luînd-o spre N.-V., trece pe la 500 m. spre V. de Hasancea, unde taie iar calea ferată, o ia pe partea de S. a dealuluĭ Ho-

www.dacoromanica.ro

roslariol-Bair, trece prin partea de N. a satului Omurcea, și de aci, tot spre N.-V., trece pe la 1 1/2 kil. spre N.-E. pe dealurile Gherme-Bair și Tașli-Bair. Pe la 500 m. spre S.-V. de satul Alacapî, intrînd în valea Cara-Su saŭ Medjidia, e tăiat din noŭ de calea ferată în dreptul satului Alacapî, și paralel cu calea ferată urmează valea Cara-Su, pe la poalele nordice ale dealului Cara-Acic-Bair, pănă la o distanță de 3 kil. spre N.-V. de satul Alacapî, unde se întîlnește cu valul cel mare de pămînt, schimbîndu-și reciproc poziția: cel de piatră, care era spre S., ia poziția nordică și cel de pămînt la N. de el. Aci este și un lagăr de piatră. Distanța între valurî este de 20 m. Ambele valurî merg acum paralel, pe dealul Medjidia, sunt întrerupte puțin, coboară dealul Medjidia în valea Cara-Su, unde reapar din noŭ cu numeroase întreruperî micî saŭ în tăerî, la E. de Medjidia, trec chiar prin orașul Medjidia, și pe la poalele nordice ale dealului Ali-Bei-Ceair, prin valea Cara-Su, paralel cu calea ferată, se îndreaptă spre E., trec pe la gurile văilor Taslî-Dere, Cara-Durac-Culac, pe lîngă fortăreața Acsan-Demir-Tabias, urcă și coboară dealul Cara-Durac-Bair, taie valea Ghiaur-Amzalî, urcă dealul Armutlu-Bair, ținînd într'una malul sudic al bălții Cara-Su. La 2 kil. spre E. de Movila-luî-Moș-Oprea, sau 10 kil. spre S.-E. de Cernavoda, se despart aceste valurî; cel din spre N., adică cel de piatră, o ia spre N.-V. pe malul bălții Cara-Su, pe cînd cel de pămînt o ia spre V.; cel de piatră, ținînd muchea nordică a dealului Cochirleni părăsește vecinătatea lacului Cara-Su, merge spre V., trece pe la 700 m. spre N. de vîrful Cernavoda, pe de-asupra muchieî dealuluî Teterar-Bair, și se sfîrșește pe malul Dunăreî, la 4 kil. spre S.-V. de orășelul Cernavoda, în dreptul ostrovului Hinog, lîngă ruinele cetății romane Axiopolis, pe care d. Tocilescu a dezgropat-o în toamna anuluî 1898.

2. Valul cel mare de pămînt are și el tot două șanțurî ca și precedentul, unul înainte, altul dinapoî, se ridică pănă la 3 m., și șanțul dinainte saŭ cel apărător fiind de 3 m. adîncime, fac ca înălțimea luî totală să fie de 6 m., de la fundul șanțuluî pănă la creasta valuluî. Pe lîngă acest val se găsesc din distanță în distanță castre de pămînt, din carî unele sunt legate cu valul, altele se găsesc așezate lîngă val. Fortul săŭ de apărare este spre N. situat. El a fost făcut în timpul luî Traian, decî este maî vechiŭ ca cel de piatră. El începe de pe malul Mării, la 780 m. la S.-V. de orașul Constanța, la 20 m. spre N. de cel de piatră, merge paralel cu el, tae șoseaua județeană Constanța-Mangalia și calea ferată Cernavoda-Constanța, în aceleași puncte, aproape ca și valul de piatră; la 7 kil. spre V. de Constanța, se desparte de cel de piatră, o ia spre V.-N.-V. pe muchea dealurilor Constanțeî și Horosbar-Iol-Bair, paralel cu calea ferată, și alăturî tot paralel cu un drum comunal Alacapî-Constanța, trece pe la 1 1/2 kil. spre N. de satul Hasancea, dominînd valea Cara-Su, trece pe lîngă ruinele fortuluî Eschiduran-Iol-Tabia, pe la 2 kil. spre N. de satul Omurcea, pe la 1 1/2 kil. spre N.-E. de satul Murfatlar; merge pe muchea dealurilor Germe-Bair, Sas-Tîrla și Tașlî-Bair, tae valea Cara-Chioi, pe lîngă movila cu același nume, trece pe la 1 kil. spre N.-E. de satul Alacapî, intră în valea Cara-Su, tăind valea Caratai-Alcea și este tăiat de calea ferată Cernavoda-Constanța, la 3 kil. spre N.-V., lîngă un lagăr de piatră, unde se întîlnește cu valul de piatră, schimbîndu-și poziția, căcî el e acum spre S., pe cînd cel de piatră spre N., merge paralel cu el la o distanță de 20 m. depărtare, trecînd prin orașul Medjidia, pe malul sudic al bălții și văiî Cara-Su, pănă la colțul S.-V. al bălții, la 10 kil. spre S.-E. de Cernavoda, unde despărțindu-se de cel de piatră, care o ia spre N.-V., apucă spre V., pe muchea sudică a dealului Cochirleni, trece pe la N. de Movila-luî Moș Oprea, pe la 500 m. spre N. de satul Cochirleni și se sfîrșește pe malul Dunăreî, la 1 1/2 kil. spre N.-V. de satul mai sus amintit.

3. Valul cel mic de pămînt are numaî un șanț către S.; n'are lagăre de loc; după poziționea luî în teren, pare a fi fost o linie de apărare contra unuî inimic ce ar fi venit din S.; înălțimea luî e de la 1—3 m.; este cel maî vechiu și în apropiere de Constanța și este taiat de cele-l'alte două. Pare a fi fost construit de un popor barbar ce locuia în Dobrogea înainte de epoca venireî și cuceririî de Romanî. El începe chiar de pe peninsula pe care e așezată Constanța, o ia spre S.-V., la 4 kil. 200 m.; e taiat de calea ferată Cernavoda-Constanța, la 3 kil. de cele două valurî de piatră și cel mare de pămînt; la 4 kil. e tăiat iar de calea ferată, ce o ia spre S. de el; la 5 kil. din noŭ îl taie drumul de fier. Își păstrează direcția luî spre

www.dacoromanica.ro

S.-V., pe muchea dealurilor Lazma-Halale și Hazi-Diuliuc, până la movila Cara-Iuc-Tepe, la 2 kil. spre S. de satul Hasancea, mergînd până aci aproape paralel cu valul de piatră; de la această movilă o ia spre V., pe cînd valul de piatră o ia spre N.-V., merge pe muchea dealuluĭ Mametcea, taie văile Mahometcea-Ceair-Dere și Mangalia-Dere, la 2 1/2 kil. spre S. de satul Omurcea; taie muchea dealuluĭ Mangalia-Culac-Bair, pe la 3 kil. spre S. de satul Murfatlar, taie valea Serpla-Culac sau Tatar-Orman-Dere, și se urcă pe dealul Culuc-Bair, la 3 kil. spre N.-E. de satul Biuiuc-Biulbiul; de aci o ia spre N.-V. pe muchea dealuluĭ de la Murfat, trecînd pe la 2 kil. spre V. de satul Chiuciuc-Murfat, pe dealul Cara Chioi-Bair, pe lîngă movilele Endec-Tepe și Cara-Tepe, pe la 1 kil. spre V. de satul Endec-Cara-Chioi, până pe dealul Tabia-Franțuzească, lîngă movila Endec-Cara-Chioi, la 4 kil. spre S.-E. de orașul Medjidia; de aci e întrerupt; dar direcția luĭ trebue să fi fost pe V., pe muchea dealurilor Tabia-Franțuzească, Conaz-Bair, Perdea-Culac-Bair, Amzalî-Bair, Udnaucet-Bair. Apare pe dealul Uzun-Bair, la 1 kil. spre S. de Movila-Mare; de aci el se dirige spre N.-V. trecînd pe lîngă această movilă, până în dreptul Movileĭ-luĭ-Moș-Oprea, cînd se apropie de valul mare de pămînt, merge paralel cu el cît-va timp și se împreună amîndouă la 2 kil. spre E. de satul Cochirleni, formînd unul și acelașĭ val, cel mare de pămînt suprapunîndu-se celuĭ mic de pămînt; astfel merg de se sfîrșesc pe malul Dunărĭĭ, la 1 1/2 kil. spre N.-E. de Cochirleni.

II. Valul de pămînt de la Vlah-Chioi în partea vestică a județuluĭ. Se cunoaște pe o lungime de 3 kil., începînd de pe malul estic al bălțiĭ Vederoasa și trecînd pe muchea dealuluĭ Germeli, la 1 1/2 kil. spre N.-E. de satul Vlah-Chioi. Se termină pe malul vestic al bălțiĭ Baciul. Are șanțul de apărare saŭ de front în spre S.; decĭ e foarte vechiŭ și construit de barbarĭ înainte de Romanĭ.

III. Tomis saŭ Tomi. După toate inscripțiunile găsite pe pietre funerarĭĭ, onorarĭĭ, monete de aur, argint, etc., s'a ajuns la concluzia că ocupa locul saŭ peninsula pe care este așezată astă-zĭ Constanța și că odinioară ocupa un loc foarte întins, înglobînd într'însa și terenul pe care este așezat astă-zĭ satul Anadol-Chioi, la 2 kil. spre N.-V. de Constanța. Aci s'aŭ găsit numeroase monete și inscripțiunĭ cu numele de Tomi (a se vedea orașul Constanța).

IV. Callatis, după inscripțiunile găsite, monete, etc., s'a constatat că ocupa locul pe care este așezat astă-zĭ orășelul Mangalia, întinzîndu-se, probabil, pănă lîngă lacul Mangalia, care constituia un admirabil port.

V. Istropolis saŭ Istros se afla pe locul ocupat astă-zĭ de satele Casaap-Chioi și Cara-Nasuf.

VI. Axiopolis se află pe ruinele din dreptul ostrovuluĭ Hinogub, la 3 1/2 kil. spre S.-V. de Cernavoda. Săpăturile d-luĭ Gr. Tocilescu aŭ constatat existența a două cetățĭ construite în diferite epoce; de la una din ele începea valul cel de piatră.

VII. Carsum, după indicațiunile tableĭ Pentingeriane și itinerariul Antonin, se crede a fi fost pe locul unde se găsește astă-zĭ orășelul Hîrșova.

VIII. Capidava, ruinele de la Cala-Chioi, lîngă satul Topal.

IX. Tropaeum Trajani, ale căruĭ ruine s'aŭ desgropat de curînd, prin îngrijirea și stăruința d-luĭ Gr. Tocilescu, distinsul nostru arheolog, se afla situat în partea vestică a județuluĭ, în valea Ghiol-Punar, la 2 kil. spre N.-V. de satul Adam-Clissi și la poalele vestice ale dealuluĭ Adam-Clissi-Bair. El era așezat pe un cot de deal. Este, în parte, astă-zĭ desgropat; ruinele sale ocupă o întindere de 12 hect. Era înconjurat cu ziduri înalte și groase, avînd 30 turnurĭ în jurul săŭ. Zidul înconjurător era construit din piatră mare cioplită și este în mare parte conservat. Pănă acum s'aŭ desgropat cele treĭ porțĭ principale apărate cu turnurĭ; înăuntrul orașuluĭ: «via principalis» în toată întregimea și lungimea eĭ. Pe ea se poate observa astăzĭ foarte bine un canal de scurgere și alăturea un apeduct; s'aŭ desgropat multe edificiĭ, între carĭ treĭ basilice, din care una: bizantină, cu cripcă sub altar; alta foarte mare cu cîte 2 rînduri de stîlpĭ saŭ coloane care amintește basilica Julia din Roma; și o a treia: basilica fornesis. Orașul a fost construit în timpul împăratuluĭ Traian, de unde și numele săŭ de Tropaeum Trajani. Pe la 285 fiind distrus de către Goțĭ, l'a reconstruit Constantin-cel-Mare, la anul 317 sub numele de Tropaeensium Civitas, după cum arată o inscripțiune găsită la poarta dinspre E. In jurul orașuluĭ se maĭ văd și alte temeliĭ de construcțiunĭ, cum și locul unde a fost cimitirul din epoca creștină.

Aci, la Tropaeum, maĭ trebue alăturat și

Monumentul triumfal de lîngă Adam-Clissi. Acest monument este situat la 1 kil. spre N.-E. de Tropaeum Trajani, pe mu-

www.dacoromanica.ro

chea dealuluĭ Adam-Clissi-Bair, la 2 kil. spre N. de satul Adam-Clissi. El a fost desgropat tot de către d. Gr. Tocilescu în ultimiĭ anĭ. Și azĭ pare ca o movilă înaltă de 20 m. Construită dintr'un miez de piatră, al căruĭ diametru este 30 m., iar circumferința de 102 m., monumentul în vechime a fost învestmîntat cu o coajă de blocurĭ de piatră cioplită și cu frise și metope ce reprezintă în sculpturile lor scene, din războiul Romanilor cu Dacii. Marginea superioară era crenelată cu 30 pietre, ce aŭ, scluptate pe ele, 30 prizonierĭ principĭ dacĭ, iar d'asupra, din mijlocul acoperișuluĭ, se ridica un trofeŭ uriaș de 10 m. înălțime, pe al căruĭ pieptar este reprezentat Trajan călare. Coifiul trofeuluĭ nu s'aŭ găsit; probabil că a fost de metal și a dispărut. De la pămînt până la corpul monumentuluĭ era o scară circulară cu 7 trepte. Pietrele carĭ învestmîntaŭ edificiul căzuseră, din cauze necunoscute, în jurul monumentuluĭ, și aŭ fost acoperite de un strat de pămînt, pe care crescuse o pădurice. Găsirea acestuĭ monument, precum și a Tropaeuluĭ, o datorăm distinsuluĭ nostru arheolog, Grigore Tocilescu, care după o muncă neobosită de 10 anĭ a desgropat o parte din gloria strămoșilor noștri. Monumentala sa lucrare «Monumentul de la Adam-Clissi», îĭ va constitui un titlu neperitor pentru posteritate.

Afară de aceste vechĭ orașe, ale căror ruine sunt maĭ mult saŭ maĭ puțin cunoscute, maĭ sunt și altele, a căror existență, bănuită numaĭ, a fost scoasă la iveală prin cîte-va inscripțiunĭ găsite pe lîngă unele sate, astfel: 1. la Cara-Harman, în Nordul județuluĭ, s'a descoperit ruinele uneĭ cetățĭ pătrate de origină romană. Maĭ sunt urme de cetățĭ vechĭ la Musait ($2\frac{1}{2}$ kil. spre S.-V. de satul Rasova); 2. la Oltina; 3. la Satul-Noŭ; 4. la Ceatal-Orman (Pantelimon), la Bugeacul, etc., pe lîngă ruinele castrelor de de-alungul valurilor descrise maĭ sus.

«In timpul năvălirĭĭ barbarilor, zice d. Tocilescu («Istoria Romînă»), Dobrogea a fost stăpînită de Hunĭ (după moartea luĭ Attila anul 453), de Slavii Sievenții saŭ Sieverane, și de Bulgariĭ luĭ Isperuch (pe la 679), carĭ gonesc pe Slavĭ. Romînii încep de timpuriŭ să locuiască într'însa: eĭ sunt pomeniți aci de scriitorĭ sub numele de Vlachĭ, încă pe la începutul secoluluĭ al XI-lea.

«In evul-mediŭ, Genoveziĭ, ce aveaŭ în mîna lor comerciul aproape esclusiv al Mării-Negre, de unde exportaŭ în Occident pește, pieĭ lucrate, carne sărată, sclavĭ și maĭ cu seamă grîne, aŭ trebuit să aibă comptuare la Mangalia, Constanța, Licostom (Chilia), Moncastro (Cetatea-Albă) și Vecina (Măcin). Portulanele italiene menționează foarte adesea aceste stațiunĭ comerciale.

«Pe la jumătatea secoluluĭ al XIV-lea (1357) în Dobrogea domnea un voevod, Dobroticĭ (Dobrodicius, Dobordize), care avea capitala la Varna și o flotă de vase destul de însemnată pe Marea-Neagră. De la numele luĭ se trage numele Dobrogeĭ. El moare pe la 1385 și-ĭ urmează fiul săŭ Ivanko, care'l vedem, în 27 Maiŭ 1387, că încheie un tractat de comerciŭ cu orașul Genua; se fixează vamă $1^0/_0$ la intrare, ca și la eșire, și se scutește un număr de articole ca: aurul, argintul, mărgăritarele, corăbiile și mărfurile de tranzit. Genoveziĭ vor avea un consul, care să dea dreptate Genovezilor.

«Tot în acest an Lazăr, prințul Serbieĭ, care fusese bătut de Turcĭ și îndatorit la plată de tribut, se unește cu Bosniaciĭ și cu Romînii, și cîștigă la Plocinic (lîngă Toplița) o victorie din cele maĭ strălucite. Această victorie însuflețește pe Ivanko și-l face, ca împreună cu Șișman, țarul Tîrnoveĭ, să se scoale asupra Turcilor. Șișman însă este învins; toate cetățile de pe malul drept al Dunăreĭ: Hîrșova, Dîrstorul, Nicopoli, chiar și Vidinul, se iaŭ de Turcĭ; țara luĭ Șișman se face pașalîc.

« Cuprinderea Bulgarieĭ de Turcĭ nu putea lăsa în pace pe Mircea-cel-Bătrîn. El văzînd primejdia, trece Dunărea, ia Vidinul, Șiștovul, Nicopoli, Silistra și toate cetățuile dunărene până la gura rîuluĭ, gonește pe Turcĭ din Dobrogea și coprinde țara.

«Mircea se intitulează de acum înainte (anul 1387) despotul Dobrogeĭ și stăpînitor al Silistreĭ, avînd titlu întreg: «Domn a toată Țara-Romînească, al părților de peste Carpați și al țărilor tătărești (Basarabia-de-Jos), ducele Amlașuluĭ și Făgărașuluĭ, stăpînul banatuluĭ de Severin și pe ambele țărmurĭ ale Dunării pretutindenĭ până la Marea-cea-Mare (Marea-Neagră)». El întărește orașele dunărene cu oștirĭ romînești, și susține aci neîntrerupt lupta cu Turcii.

«Cu moartea luĭ Mircea s'a perdut și stăpînirea asupra Dobrogeĭ. Turcii și-aŭ stabilit dominațiunea asupră-ĭ; orașele înfloritoare până aci, parte le-aŭ distrus, parte le-aŭ lăsat în părăsire; porturile maritime și dunărene se dărapănă și se înmolesc; și numaĭ pe la începutul secoluluĭ al XIX-lea, în urma

www.dacoromanica.ro

războaelor Ruşilor cu Turcii în 1828 şi 1853, se pregăteşte o epocă mai bună pentru aceste regiuni o dată aşa de înfloritoare.

«In fine tractatul de la Berlin consfinţînd reintrarea Dobrogei în stăpînirea Romînilor, un viitor plin de speranţe zîmbeşte şi acestei provincii, unde deja în timpii din urmă s'a adus multe îmbunătăţiri; dar va fi încă nevoie de temeinice sforţări pănă să se poată dezvolta într'însa începuturi prospere de cultură».

Meritul de cercetare şi desvălire a vechilor cetăţi grece şi romane, a lucrărilor lor de apărare şi a monumentelor artistice, epigrafice, etc., revine în cea mai mare parte d-lui Grigore Tocilescu, profesor universitar şi singurul nostru arheolog, care după o muncă neobosită de mai bine de 18 ani, a reuşit a scoate la lumină o întreagă civilizaţiune greco-romană, de care literatura antică este aproape mută.

Constanţa, *plasă,* din jud. Constanţa.

Şi-a luat numele de la oraşul Constanţa, reşedinţa judeţului.

Se mărgineşte la N. cu plasa Babadag, din jud. Tulcea; la E. cu Marea-Neagră; la S. cu plasa Mangalia şi la V. cu plăşile Hîrşova şi Medjidia.

Este situată în partea răsăriteană a judeţului, între 25°40' şi 26°40' longitudine orientală şi între 43°45' şi 44°38' latitudine boreală. Cele mai lungi diagonale ale sale sunt: de la N. la S., de la vîrful Movila-Inşirată la ruinele Popucci, 88 kil., şi de la V. la E., de la vîrful Tortoman la gura Periteaşca, 60 kil.; cea mai mică de la V. spre E., de la Valea-Ciobanului la malul Mării, 10 kil.; mijlocia este de la vîrful Caratai la oraşul Constanţa 35 kil.

Solul e mai puţin accidentat, de cît a celor-l'alte plăşi ale judeţului Constanţa. Ondulaţiunile terenului, dealurile şi văile se succed la intervale mari, dealurile fiind terminate cu platouri întinse şi văile fiind lungi şi puţin adînci. Aspectul lor e uniform, mai toate sunt lipsite de păduri; ici şi colo crînguri saŭ tufe mari întrerup monotonia platoului.

Movilele, numeroase, par ca nişte sentinele pierdute în zare. In partea estică însă, Marea şi lacurile formate de ea, mai înveselesc privirea obosită a călătoruluĭ. Plasa ţine şi de terata dunăreano-balcanică şi de cea marină, mai mult de a doua de cît de cea d'întîiu. Principalele culmi saŭ sisteme de dealuri ce-i brăzdează teritoriul sunt: 1. culmea Dorobanţul, la N.-V., cu vîrful Ghelingec (203 m.) străbate printre pîraiele Boazgic şi Casimcea, e de natură stîncoasă formînd pe alocurea văi înalte şi frumoase; 2. Culmea Carol I, tot la N.-V. cu vîrful Cara-Murad (130 metri), printre văile Dere-Chioi şi valea Cara-Murad; 3. Cara-Murad, la N., printre valea Ester şi pîrîul Casimcea cu vîrful Beriş-Tepesi (145 m.); 4. culmea Taşăul între lacurile Taşăul, Gargalîc, Sinoe, Mare şi pîrîul Casimcea, cu vîrful Cara-Tepe (165 m.), la N.-E.; 5. culmea Carcara, în partea centrală, cu vîrful Movila-Imbinată (91 m.), între lacurile Taşăul şi Sirt-Ghiol, Mare şi Valea-Ciobanului; 6. culmea Constanţei, tot în partea centrală, cu vîrful Taşli-Iuc (74 m.) între lacul Sirt-Ghiol, Mare, Valul-luĭ-Traian şi valea Horoslav; 7. culmea Techir-Ghiol, la S., cu vîrful Cara-Amat (74 m.), între văile Omurcea, Mare, Zidul-luĭ-Traian şi lacul Tuzla; 8. culmea Murfatlar, la V., cu vîrful Cara-Iuc (88 m.), între văile Omurcea, Cara-Su şi Endec-Cara-Chioi. Movile sunt numeroase, răspîndite în diferite direcţiuni, servind ca puncte de observaţie şi de orientare.

Hidrografia este representată prin Mare, vre-o 4 lacuri şi 2 pîraie, precum şi o mulţime de văi.—Marea-Neagră udă plasa la E., de la Tuzla şi pănă la gura Periteaşca, pe o lungime de aproape 60 kil. Malul săŭ este în general înalt şi rîpos, pe alocurea este şi stîncos, ca în împrejurimile Constanţei; în două locuri intră mult în Mare, formînd două promotorii: Constanţa şi Midia. Prin multe locuri, el este acoperit cu bande largi de nisip, ca între lacul Taşăul şi ţărm, şi ceva mai sus de gura Buazului.

Lacuri sunt 7, şi anume: coada sudică a bălţei celeĭ întinse Sinoe, pe o întindere de 800 hectare, la N.-E., comunicînd cu Marea prin gura Periteaşca de o parte, la N.-E., şi gura Buazului de alta, la S.; între el şi Mare, se găseşte stuful Chituc (900 hect.), iar în partea vestică o largă bandă de nisip între el şi lacul Tuzla ce aparţine judeţului Tulcea; Gargalîc (250 hect.) la E.; Taşăul tot la E. (1200 hect.); Sirt-Ghiol (1300 hect.) la E., coprinzînd Insula-luĭ-Ovidiŭ; Tăbăcăria (150 hect.) la S. de precedentul; Agigea-Ghiol (100 hect.) la S.; Tuzla-Ghiol (700 hect.) la S. Toate aceste lacuri se găsesc situate în nişte depresiuni, peste cari apa Mării odinioară era revărsată; pămîntul executînd o mişcare lentă de ridicare, apa Mării s'a retras, lăsînd în urma-i aceste

www.dacoromanica.ro

lacurĭ. Ele aŭ malurile înalte, unele chiar pietroase ca Taşăul; conțin peştĭ mulțĭ şi bunĭ şi aparțin statuluĭ.

Pîraiele carĭ o udă sunt: Peletlia, ce se deschide în lacul Tuzla, Gargalîc, ce se varsă în lacul Gargalîc, la N.-E. amîndouă; Casimcea saŭ Taşăul, cu afluentul săŭ pe dreapta, apa Visterna, la N.; Techir-Ghiol care se varsă în lacul Techir-Ghiol la S.

Văile nu sunt numeroase şi nu conțin apă de cît foarte puțin timp din an, din cauza lipseĭ de pădurĭ. Principalele sunt: Dere-Chioi, Ghelingec şi Tortoman la N.-V.; Ciobanul şi Hagi-Cabul la V.; Horoslav în partea centrală; Agigea, Hagi-Diuliuc şi Omurcea, cu malurile-ĭ înalte şi stîncoase, în partea meridională.

Plasa Constanța este formate dintr'o comună urbană, capitala județuluĭ Constanța, aşezată pe malul Măriĭ, pe promotoriul Constanța şi din 12 comune rurale, coprinzînd 43 sate, şi anume: Cara-Murad, reşedința eĭ, la N., pe valea Cara-Murad; Cara-Harman, la N.-E., pe valea cu acelaşĭ nume, lîngă lacul Sinoe, cu cătunele Cara-Harman, Peletlia şi Traian; Carol I la N.-V., pe valea Bilarlar, cu cătunele Carol I şi Dorobanțul; Cicracci, în partea centrală, pe malul vestic al laculuĭ Taşăul, cu cătunele Cicracci, Cara-Coium Cavargic, Cogealac, Mamaia, Palazul-Mic, Taşăul şi Dolu-Facî; Copadin în partea de S.-V., pe valea Copadin; Gargalîc, la N.-E., pe malul vestic al laculuĭ Gargalîc, cu cătunele Gargalîcul-Mare şi Gargalîcul-Mic; Hasancea, în partea centrală, pe valea Hasancea, cu cătunele Hasancea şi Mahometcea; Murfatlar la V., pe valea Cara-Su; Omurcea, tot la V., pe valea Cara-Su, cu cătunele Omurcea şi Nazîrcea; Palaz, la E., pe malul vestic al laculuĭ Sirt-Ghiol, cu cătunele Palazul-Mare, Anadol-Chioi, Canara şi Horoslar; Pazarlî, la N., pe valea Pazarlî, cu cătunele Pazarlî, Ghelengic, Ester şi Selemet; Techir-Ghiol, la S., pe malul nordic al laculuĭ Techir-Ghiol saŭ Tuzla-Ghiol, cu cătunele Techir-Ghiol, Agigea, Hagi-Diuliuc şi Laz-Mahale.

Populațiunea plăşeĭ Constanța (afară de oraşul Constanța) pe anul 1895—96 este următoarea: 3213 familiĭ, saŭ 13620 suflete împărțite după cum urmează: bărbațĭ 7884, femeĭ 5736; necăsătoriți 7058, căsătoriți 6086, văduvĭ 465, divorțațĭ 11; ştiŭ carte 1905, nu ştiŭ 11715; cetățenĭ romînĭ 11924, supuşĭ streinĭ 1563, nesupuşĭ nicĭ uneĭ protecțiĭ 133; ortodoxĭ 5819, catolicĭ 1697, mahometanĭ 6549; de alte religiĭ 56.

După ocupațiunĭ (cu oraşul Constanța): agricultorĭ, meseriaşĭ, etc. 3076, industriaşĭ 329, comercianțĭ 825, cu profesiĭ libere şi altele 1410.

Contribuabilĭ sunt 5837.

Pămîntul plăşeĭ produce cereale şi păşunĭ multe, maĭ puțin însă viĭ şi pădurĭ.

Intinderea totală a plăşeĭ Constanța este de 1185 kil., saŭ 118529 hect., împărțite în modul următor: terenul productiv 103093 hect., terenul neproductiv 15436 hect.; terenul productiv: statul şi proprietariĭ 45820 hect., locuitoriĭ 57273 hect., terenul neproductiv: vetrele satelor 3806 hect., bălțĭ, heleştae, etc., 11790 hect.

Terenul productiv cultivat cu grîne, legume, etc. 27077 hect. aparținînd statuluĭ şi proprietarilor; 46352 hect. locuitorilor; teren necultivat 6965 hect. statul şi proprietariĭ; 5349 hect. locuitoriĭ; izlaz 10773 hect. statul şi proprietariĭ; 6194 hect. locuitoriĭ; viĭ 31 hect. statul şi proprietariĭ; 175 hect. locuitoriĭ; pădurĭ 1036 hect. statul şi proprietariĭ; total 45820 hect., aparținînd statuluĭ şi proprietarilor şi 57273 hect. locuitorilor (socotind şi oraşul Constanța).

Sunt în plasă 3076 plugarĭ, carĭ aŭ 13 maşinĭ de treerat cu aburĭ, 18 de semănat, 324 de secerat, 80 de bătut porumbul, 8 de ales sămînța, 458 grape de fier, 144 maşinĭ de vînturat, 2 maşinĭ diferite agricole; 1581 pluguri cu boĭ, 392 pluguri cu caĭ; 806 care cu boĭ, şi 1821 căruțe cu caĭ.

Vite: 226 armăsarĭ, 3879 caĭ, 3353 epe, 1533 mînzĭ, 151 taurĭ, 6787 boĭ, 5867 vacĭ, 2510 viței, 123 asinĭ, 8 catîrĭ, 8370 berbecĭ, 63152 oĭ, 30335 mieĭ, 40 țapĭ, 204 capre, 100 ezĭ, 1986 porcĭ şi 1176 scroafe.

Pescuitul este ocupațiunea principală a locuitorilor de lîngă Mare, şi de pe lîngă cele 8 bălțĭ formate de ea. Sunt în plasă 825 puțurĭ prin sate şi 19 pe cîmp, răspîndite.

Industria acesteĭ plăşĭ, socotind şi oraşul Constanța, este cea maĭ însemnată dintre toate ale celor-l'alte plăşĭ; în toată plasa sunt: 329 industriaşĭ (armurierĭ, fierarĭ, tîmplarĭ, tinichigiĭ, etc.); 8 morĭ cu aburĭ; 3 morĭ cu apă şi 49 de vînt; 1 fabrică de postav, 1 de uleĭ, 1 de lumînărĭ de ceară, 1 de bere, 1 de tăbăcărie (toate în oraşul Constanța).

Comerciul eĭ, afară de acel al oraşuluĭ Constanța, este puțin însemnat. Constă în importul colonialelor, manufacturelor, pieilor lucrate, spirtoase, etc. şi în export de cereale, animale şi

www.dacoromanica.ro

lînă. In toată plasa sunt 825 comercianți, dintre carî 50 hangiî și 144 cîrciumarî.

Veniturile comunelor (afară de orașul Constanța) se urcă la 117953 leî, iar cheltuelile la 48838 leî.

Căile de comunicație sunt: pe apă, pe Marea-Neagră (la portul Constanța), pe lacurî și bălțî, cu luntrele; pe uscat: calea ferată Constanța-Cernavoda-București cu stațiunile Constanța și Murfatlar; șoseaua națională Constanța-Babadag-Tulcea; șoselele marî carî duc la Hîrșova, Medjidia, Biulbiul și Mangalia; drumurî nenumărate vecinale și comunale ce leagă toate satele între ele.

Sunt 6 biserici ortodoxe, întreținute de stat și comune avînd cîte 10 hect. pămînt și fiind deservite de 9 preoți, 5 dascălî și 9 cîntăreți; maî sunt și 12 case de rugăciune.

Instrucțiunea se predă în 15 școlî primare, din care 2 de băeți și 2 de fete, în orașul Constanța, cu 7 institutorî și 4 institutoare, 11 școlî rurale mixte cu 11 învățătorî și 8 învățătoare. Sunt frecuentate de 1257 elevî, 752 băeți și 523 fete. Sunt și 12 școale străine ale comunităților catolice și armene.

Plasa este bogată în monumente istorice: vechile cetățî grece Tomis (Constanța), Istropolis (la N. de Cara-Harman), valurile luî Traian, etc., formează partea arheologică a eî. (A se vedea partea istorică la descripția județuluî).

Constanța, *com. urb.*, capitala districtuluî Constanța.

Situația. — Este așezată pe malul Măriî-Negre, în partea estică a județuluî și a plășeî, pe o mică peninsulă ce intră puțin în Mare și se termină prin capul cu acelașî nume. E situată la 26° 21′ 25″ longitudine orientală și 44° 10′ 15″ latitudine boreală. Se află la 235 kil. în linie dreaptă, 260 kil. pe calea ferată, spre E. de capitala regatuluî. Este așezată în partea sud-estică a Dobrogeî, la 95 kil. în linie dreaptă (112 pe șoseaua națională) de Tulcea, capitala districtuluî Tulcea; la 55 kil. de hotarul spre Bulgaria; la 115 kil. de Silistra și la 53 kil., în linie dreaptă și 66 kil. pe cale ferată, de Dunăre. Comunele și cătunele învecinate cu Constanța sunt: Anadol-Chioi, la 2 kil.; Palazul-Mare, la 5 kil.; Canara, la 9 kil.; Horoslar, la 9 kil., toate spre N.-V. (ale comuneî Palazul); Hasancea, la 10 kil. spre V.; Mametca, (cătunul com. precedente), la 12 kil. spre S.-V.; Laz-Mahale, la 9 kil.; Hagi-Diuliuc, la 11 kil.; Agigea, la 12 kil.; Techir-Ghiol, la 16 kil., toate cătune ale comuneî Techir-Ghiol, spre S.-V. Față de comunele urbane ale județuluî, ea are următoarea situație: Medjidia e așezată la 34 kil. spre V.; Cernavoda, la 53 kil. tot spre V.; Mangalia, la 50 kil. spre S.; Hîrșova, la 82 kil. spre N.-V.; Cuzgun, la 70 kil. spre V.; Ostrovul, din pl. Silistra-Nouă, la 110 kil. tot spre V.; cum vedem ea are o poziție excentrică față atît de județ (Medjidia reprezentînd centrul), cît și de plasă.

Hotarul său amănunțit este următorul: Plecînd de pe malul Mării-Negre, la N. de Tăbăcăria-Vechie, la 5 kil. spre N. de Constanța, o ia maî întîiu spre V., pe malul nordic al Iazuluî-Tăbăcărieî, apoî spre S., pe lîngă malul de V. al aceluiașî lac și pe la poalele estice al dealuluî Anadol-Chioi, pe la E. de satul Anadol-Chioi, se urcă în movila Talina-Tepe; de aci o ia spre S.-V., pănă la movila Sarîm-Tabia, de unde se dirige spre S.-V., pe pantele estice ale dealuluî Constanța, pănă la locul de întretăere ale valuluî nordic de zid al luî Traian cu calea ferată Cernavoda-Constanța; de aci, în linie dreaptă se îndreaptă în direcție sud-estică spre Mare, taie muchiile dealurilor Laz-Mahale și al-Viilor, șoseaua județeană Contanța-Mangalia, și se oprește pe malul Mariî, la locul unde se deschide valea Sara-Iuc în Mare, la 4 kil. spre S. de Constanța; de aci hotarul ia direcțiunea spre N., urmînd necontenit malul Mariî, maî întîiu spre N., apoî spre N.-E. formînd o mare curbă cu convexitatea spre V., portul saŭ baia Constanța, pănă la capul Constanța, de unde se dirige spre N.-V., pe la E. de orașul Constanța, Tăbăcăria-Nouă și la N. de Tăbăcăria-Vechie, de unde am plecat. Forma hotaruluî este lunguiață, ca aceea a unuî romb neregulat; lungimea luî totală este de 20 kil., iar întinderea totală coprinsă într'însul este de 2378 pogoane, saŭ 1189 hect.

Teritoriul orașuluî se mărginește la N., N.-V. și V. cu cătunul Anadol-Chioi, al comuneî Palazul-Mare, de care se desparte prin dealurile Anadol-Chioi și Constanța; la S. cu cătunul Laz-Mahale, al comuneî Techir-Ghiol, despărțindu-se prin dealurile Laz-Mahale și al-Viilor; la E. cu Marea-Neagră.

Relieful solului. — Teritoriul comuneî fiind prea mic, dealurî nu sunt numeroase; aŭ ondulațiunile întinse, așa că trecerea de la deal la vale se face pe nesimțite; sunt de natură cam stîncoasă și unele acoperite nu.

www.dacoromanica.ro

mai cu semănături și fînețe. Principalele sunt: dealul Anadol-Chioi, 40 m. la N., tăiat de calea națională Constanța-Tulcea; dealul Constanța la V. (60 m.), pe muchea căreia merge calea ferată Constanța-Cernavoda și ruinele celor trei valuri ale lui Traian; dealul Laz-Mahale (45 m.) la S.-V.; Dealul-Viilor, la S. și S.-V. de Constanța, pe muchia căreia merge șoseaua județeană Constanța-Mangalia, cu pantele estice acoperite cu vii, de unde și numele său, și lîngă care pe malul mării se găsesc băile orașului. Movile sunt numeroase față cu întinderea teritoriului; sunt 24, grămădite mai cu seamă în 2 grupuri la N.-V. și V. de oraș; printre ele distingem: Tabia-Tepe la N.-V.; Saram-Tabia, la V.; Avreline sau Avra-Tepe, la marginea de V. a orașului (57 m.) dominîndu-l; ele sunt artificiale, servind ca puncte de orientare, de observație și probabil unele din ele au servit ca locuri de înmormîntare.

Orașul propriu zis este format din două părți: I. Partea peninsulară, de formă trapezoidală, cu baza mică (S.), de 700 m. spre Mare, iar cu cea mare de 950 m. (N.); se leagă cu partea continentală a orașului; are 3 laturi scăldate de Mare: 1. cea de N. (de la vamă la clădirea institutului geografic, 700 m.); 2. cea de E. cu 1050 m.; 3. cea de V. cu 1500 m., în total 3250 m. coastă învecinată cu Marea. Malul vestic formează două terațe spre Mare, spre S. este apărat contra rupturilor și dărîmăturilor printr'un mal de piatră ce înaintează în Mare pănă la 450 m.; malul estic însă neprotejat de nimic, este atacat continuu de valurile Mării și cu cît merge spre N. cu atît se surpă mai mult, din cauza constituției solului, care aci nu mai este pietros și argilos. Suprafața acestei părți este de 89 hect. 25 arii.

II. Partea continentală, cu o suprafață de 126 hect., are iarăși o formă trapezoidală, avînd o latură udată de Mare (cu o întindere de 1250 m.). In total suprafața totală a orașului este de 215 hect., cu $4^1/_2$ kil. de coastă, din cari pentru port servesc numai 500 m.

Baza sau postamentul de teren pe care este așezat orașul Constanța face parte din epoca terțiară, grupa miocenică, care se prezintă sub forma de lespezi supra-puse, întinzîndu-se orizontal de la Mare spre uscat, pe o distanță de 25—30 m.; aceasta însă numai în ceea-ce privește partea udată de Mare, căci restul terenului face parte din epoca quaternară, și anume din vîrsta diluviană. Inclinațiunea solului orașului Constanța, pe o lungime de 2 kil. (diagonala cea mare a orașului de la N. spre S. și anume de la movila Avretine sau Avra-Tepe, de lîngă cazarma artileriei și pănă la hotel Carol, colțul estic al peninsulei), este de 55 m., deci pe 1 kil. solul se înclină cu 30—33 m., prin urmare pe metru este 0 m. 016; este și mai mică înclinațiunea de la E. spre V.

Hidrografia este reprezentată numai prin Marea-Neagră și un iaz; ape curgătoare nu sunt, iar văile sunt foarte puțin numeroase și fără vre-o importanță oare-care. Marea o udă la E. de iazul Tăbăcăria (5 kil. spra N. de oraș), pănă la gura văei Sara-Iuc-Ceair (4 kil. spre S.-V. de oraș), pe o lungime de aproape 12 kil. Malul Mării începînd de la iazul Tăbăcăria și mergînd spre S., se îndreaptă mai întîiu spre S.-E., pănă mai jos de Tăbăcăria-Nouă, apoi spre S. pănă la marginea orașului, de aci spre S.-E., formînd promontoriul sau capul Constanța, pe care este așezat și farul; de aci spre S.-V. și N.-V., formînd un semicerc și determinînd peninsula pe care este așezat orașul Constanța, apoi spre S.-V. și S. pănă la valea Sari - Iuc - Ceair. Malul este pretutindeni înalt și stîncos. Iazul Tăbăcăria, care nu e alt-ceva de cît o prelungire sudică a laculuĭ Sirt-Ghiol, și e despărțit de dînsul prin o bandă de nisip, are 80 hect. întindere și s'a numit așa, din cauză că pe marginea lui nord estică era așezată vechia Tăbăcărie, care azi nu mai funcționează.

Clima comunei Constanța este plăcută și sănătoasă. Marea este aproape liniștită din Maiu pănă în Septembrie, iar în tot cel-l'alt timp este agitată de suflarea vîntului de E. și S.-E. Iarna, cu toate că frigul nu ia proporții mari, totuși este destul de riguroasă; atunci mai toată populațiunea flotantă și mișcarea comercială devine mai înceată.

Vara, Constanța, e loc de vilegiatură.

După observațiunile serviciului meteorologic, constatăm următoarele pentru orașul Constanța:

Presiune atmosferică mijlocie: 761.1 (maximă 780, minimă 742.7).

Temperatura aerului în C^0 mijlocie: $11^0.8$ (maximă $32^0.8$, minimă -17^0, variația fiind de $49^0.8$), deci un climat continental, cu o temperatură foarte variabilă.

Observațiuni udometrice (udo-

www.dacoromanica.ro

metrul Seewarte din Hamburg) pentru H (înălțimea soluluĭ) = 30 m., hu (înălțimea instrumentuluĭ) = 1 m. 5, pentru suprafața = 500 cm.² In 66 zile, cantitatea de apă a fost egală cu 0.1 mm.; în 57 zile cantitatea a fost egală cu 1.0 mm.; 13 zile cu zăpadă, care n'a stat nicĭ odată maĭ mult de 5—6 ceasurĭ, grosimea eĭ fiind de 0 m. 6 mm.

Umezeala absolută: % mijlocie: 9.5. (maximă de 209.2, minimă de 1.0).

Umezeala relativă: % mijlocie 83 (maximă 100, minimă 28).

Nebulozitatea medie: 5.1 zile, senine: 134, noroase: 111, acoperite: 121.

Vînturile (iuțeala în m. pe secundă; în mediŭ = 122), cel de la N. 317; cel de la N.-E. 63, acesta aduce timp senin, iarna frig; cel de la E. 76, cel de la S.-E. 19; cel de la S. 246; cel de la S.-V. 19; cel de la V. 67; cel de la N.-V. 258; amîndouă acestea din urmă aduc ceață și umezeală. Zile calme aŭ fost 33.

Marca orașuluĭ e o corabie cu pînze în treĭ părțĭ, lîngă un far ce poartă în cap un steag.

Impărțirea orașului. — Orașul este împărțit în două culorĭ: roșu în partea sudică și galbenă în partea nordică, despărțite prin strada Gărĭĭ și Portul. Inainte se împărțea în mahalale: cea turcească la E. și în centru, cea tătărească la N. și cea bulgărească la S. și V. Astă-zĭ saŭ contopit la un loc și populațiunile s'aŭ amestecat între ele. Sunt astă-zĭ 62 străzĭ, între carĭ principalele sunt: Traian, Mangalia, la capătul căreia se găsește centrul comerțuluĭ de grîne, Ovidiŭ, Elena, Romînă, Carol I, plantată, bine întreținută, etc., dar cea maĭ frumoasă este Bulevardul Elisabeta, construit în 1880, pe marginea Mărĭĭ. Ele sunt în general curate, bine pavate, afară de cele de la margĭnĭ, unde sunt numaĭ șosele pietruite saŭ simple drumurĭ fără pietriș.

Edificiile principale în Constanța sunt: biserica Catedrală, construită după planul architectuluĭ Orăscu și zugrăvită de artistul Mirea; Hotel Carol I, într'o poziție admirabilă, pe Bulevardul Elisabeta, chiar pe promontoriul Constanțeĭ, lîngă un far înalt de 23 m.; (maĭ este un far lîngă port pe capătul sudic al maluluĭ celuĭ vechiŭ și înalt de 15 m.). Tot pe Bulevardul Elisabeta, este un Casino, locul de petrecere al vizitatorilor și orășenilor, construcție de lemn, însă destul de încăpătoare pentru teatru, reprezentațiunĭ, concerte, balurĭ, etc. Maĭ sunt hotelurile Gambeta, Central, Regal, etc., toate bine îngrijite, însă nu totd'auna încăpătoare pentru numărul pe fie-care an crescînd al vizitatorilor; școala primară Prințul Ferdinand și Princesa Maria, pe str. Carol I, giamia Azizia, spitalul comunal, palatul cel noŭ al primărieĭ și biserica grecească; palatul Prințuluĭ Sturdza pe Bulevardul Elisabeta. Prefectura este așezată pe strada Ovidiŭ; maĭ înainte ocupa, pînă la 1882, vechiul conac turcesc (strada Traian) care a ars în 1882; azĭ ocupă un local închiriat. In general, începutul cu începutul, casele cele vechĭ de stil oriental turcesc, fac loc unor somptuoase clădirĭ, în stilul european, iar Constanța va ajunge, de o potrivă cu însemnătatea eĭ comercială, la o importanță politică care va face dintr'însa centrul peninsuleĭ dobrogene, lăsînd pe jos cu mult pe Tulcea de lîngă Dunăre.

Nu trebue să uităm și statua luĭ Ovidiŭ, ridicată în 1883, pe piața Independența, și datorită cunoscutuluĭ sculptor italian din Florența, Ettore Ferari.

Comunicația se face pe cele 62 strade, pe Bulevardul Elisabeta, Piața Ovidiŭ saŭ Independența; sunt 53 trăsurĭ de piață și 178 căruțe saŭ harabale.

Serviciul de siguranță este încredințat unuĭ cap al poliției, ajutat de comisarĭ, 1 comandant al plutonuluĭ de gardiștĭ (56 sergențĭ de oraș); cheltuelile luĭ sunt de 23580 leĭ. Din biuroul central al poliției pleacă linĭĭ telefonice la Port, Parchet, comisia de roșu, și pompierĭĭ, gara, primăria, gendarmiĭ, comisia de galben și divizia activă a armateĭ.

Serviciul curățitului reclamă o cheltuială de 54700 leĭ și se făcea, pînă la 1880, de către hamalĭ; azĭ s'a creat serviciul pompierilor cu 1 comandant, 14 oamenĭ de serviciŭ, 26 caĭ, 4 pompe mobile, 13 sacale, 80 săcagiĭ; pompierĭĭ stropesc străzile; stradele sunt în general curate, gunoaiele sunt duse la 2—3 kil. afară de oraș.

Iluminatul cere 25000 leĭ ca cheltuelĭ și se face prin 359 lămpĭ cu gaz petroleŭ. De și scurgerea apelor provenite din ploae se face ușor, orașul fiind așezat pe pantă, totuși s'a construit în partea vestică și un canal pe la atelierile căeĭ ferate.

Starea sanitară a comuneĭ e bună în general; personalul serviciuluĭ se compune dintr'un medic comunal, un sub-chirurg-vaccinator și o moașă; în oraș sunt 10 medicĭ (din carĭ 3 militarĭ) și 5 farmaciștĭ (1 militar). Cheltuelile acestuĭ serviciŭ se ridică la 38390 leĭ. Spitalul comunal, construit în 1893 și avînd 25 paturĭ, este spațios,

www.dacoromanica.ro

igienic, deservit de medicul orașuluĭ și de 13 ajutoare.

Serviciul veterinar se faee de către un veterinar al orașuluĭ, ce supraveghiază abatoriul comunal, situat pe țărmul Mărĭĭ la marginea orașuluĭ; el se întreține prin o cheltuială de 14193 leĭ anual.

Astă-zĭ apa potabilă a orașuluĭ se ia din 3 fîntînĭ sistem american, așezat în Nordul orașuluĭ saŭ din fîntîna (cișmeaua) cătunuluĭ Anadol-Chioĭ, la 4 kil. spre N.-V. de oraș. Din cauză că această apă nu este de calitate bună și nicĭ suficientă, se aduce apă și de la Murfatlar (gară), situat la 15 kil. spre V. de Constanța, în cisterne de ale căeĭ ferate; apa de la Murfatlar este bună și de aceea se născuse ideia unuĭ proiect de alimentare a orașuluĭ cu apa din izvoarele de la Murfatlar, însă chieltuelile fiind prea marĭ, s'a renunțat la acest proiect și s'a adoptat acela ca orașul Constanța să fie alimentat cu apă de la Anadol-Chioi. Se va construi în acest scop un rezervoriŭ pe movila Avretin, unde apa va fi adusă prin canale în beton și dusă în oraș prin conducte (a căror lungime totală va fi de 2 ½ kil.) și distribuită prin 88 fîntînĭ în diferitele părțĭ ale orașuluĭ; din acestea, 3 vor fi monumentale: cea de la gară, de pe piața Ovidiŭ și de la Catedrală. După calculele făcute, orașul — a căreĭ populațiune este presupusă ca urcată la numărul de 40000 sufl. — va avea zilnic 4000 m. c. saŭ 200 litri pe zi de cap; costul acestor lucrărĭ este de 830000 leĭ. Comuna a prevăzut în budgetul săŭ suma de 80500 leĭ pentru începerea lucrărilor.

Incă din timpul Romanilor, băile de mare de la Tomi (Constanța) eraŭ mult vizitate; între alte se știe că guvernatorul provincieĭ Moesia inferioară, Caius Prastina·Messalinus, în timpul luĭ Antonin Piul, înălță la Tomi geniuluĭ loculuĭ un altar de marmură ca băile să-ĭ aducă sănătate (Gr. Tocilescu, «Mittheilungen aus Oesterreich», Wien, 1866). Astă-zĭ, de la ocuparea Dobrogeĭ de către Romînĭ, aŭ început a fi vizitate din ce în ce maĭ mult. La început, băile se găseaŭ în marginea orașuluĭ (otelele Carol și Gambeta, Portul, biserica armeană), azĭ sunt instalațiunĭ afară din oraș, la 3 kil. spre S.-E., pe coasta Mărĭĭ, la poalele unuĭ deal acoperit cu viĭ, de unde și numele de: La-Viĭ, unde lumea se transportă într'un tren ce circulă de maĭ multe orĭ pe zi între oraș și viĭ, cu 6 halte de oprire: Ovidiŭ, Tomi, Tetis, Gară și 2 halte la viĭ; în fața ultimeĭ halte se găsește parcul băilor, bine întreținut; o șosea nisipată cotită conduce coborînd la stabiliment, împărțit în două: pentru dame, la stînga, spre oraș și pentru bărbațĭ, la dreapta. Aci la viĭ, publicul găsește, pe lîngă clima temperată, aer sănătos, distracția, sănătatea. Maĭ sunt și alte 3 localurĭ de băĭ calde (1 militară).

Populațiunea Constanțeĭ e amestecată, ca și a Dobrogeĭ în general, însă din cauză că orașul e și port maritim, toate națiunile și-aŭ dat aci întîlnirea. Deosebirea exterioară însă nu se poate vedea de cît numaĭ între elementele turcești, bulgărești, carĭ diferă prin îmbrăcămintea lor de cele-l-alte elemente, îmbrăcate europenește.

După recensămîntul din 1894, cel maĭ noŭ de pănă acuma, avem tablourile următoare:

Capĭ de familie sunt 1759 bărbațĭ, 1892 femeĭ; membri de familie, 4667 bărbațĭ, 3803 femeĭ.

După stare civilă: necăsătoriță 4370 bărbațĭ, 1993 femeĭ, căsătoriță 1491 bărbațĭ, 1572 femeĭ; văduvĭ 100 bărbațĭ, 399 femeĭ; divorțațĭ 15 bărbațĭ, 28 femeĭ.

După cetățenie: Cetățenĭ romînĭ 4106 bărbațĭ, 2756 femeĭ; supușĭ străinĭ 2163 bărbațĭ, 1033 femeĭ; nesupușĭ nicĭ uneĭ protecțiunĭ 157 bărbațĭ, 203 femeĭ.

După religie: ortodoxĭ 4422 bărbațĭ, 2150 femeĭ; catolicĭ, protestanțĭ, luteranĭ, etc. 278 bărbațĭ, 400 femeĭ; mahometanĭ 1185 bărbațĭ, 1017 femeĭ; mozaicĭ 460 bărbațĭ, 395 femeĭ; de alte religiĭ 81 bărbațĭ, 30 femeĭ.

După instrucție: știŭ carte 2970 bărbațĭ, 1293 femeĭ; nu știŭ 3456 bărbațĭ, 2699 femeĭ.

După ocupațiune: debitanțĭ de băuturĭ spirtoase 55 bărbațĭ; profesiunĭ libere (medicĭ, advocațĭ, profesorĭ, magistrațĭ) 87 bărbațĭ, 1 femee; meseriașĭ, industriașĭ, etc. 860 bărbațĭ, 27 femeĭ.

După naționalități: Romînĭ 2519, Grecĭ 2460, Turcĭ și Tătarĭ 2202, Bulgarĭ 1060, Armenĭ 559, Germanĭ 332, Evreĭ 855, Ungurĭ 181, Italienĭ 100, Francezĭ 51, Englezĭ 45, Rușĭ 33, Olandezĭ 5, Sîrbĭ 4, Muntenegrenĭ 4.

Numărul de 10419 suflete este, incontestabil, mult inferior cifreĭ adevărate, dacă luăm în considerare creșterea continuă a populațiuneĭ, din repedea dezvoltare economică a portuluĭ Constanța; la această adăugăm și populațiunea flotantă, așa adevărata cifră trebue să fie peste 12000 suflete. Densitatea populațiuneĭ orașuluĭ Constanța este de 48 locuitorĭ pe hect.

www.dacoromanica.ro

Cultul religios se exercită: într'o Catedrală romînă, cu hramul S-ţii Apostolï Petru şi Pavel, zidită în 1895 şi întreţinută de Stat, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ, 1 diacon şi 1 paracliser. Grecii aŭ o biserică, cu hramul Schimbarea-la Faţă, zidită în 1871—82, cu venitul provenit din donaţiunile enoriaşilor şi deservită de 2 preoţi şi 2 cîntăreţi. Din venitul eï se întreţine o şcoală greacă. Bulgariï aŭ şi eï o biserică. Armeniï aŭ o biserică, fondată în 1875, deservită de 2 preoţi şi 2 cîntăreţi. Protestanţiï aŭ o biserică zidită în 1895. Catoliciï aŭ o catedrală zidită în 1885. Geamiile sunt în număr de 8, întreţinute de Stat şi deservite de 8 hogï; aŭ un muftiŭ (protopop), plătit cu 300 leï de guvernul romîn şi 570 leï (25 lire) de guvernul otoman. Una din ele, Mahmudia, e zidită la 1722 de Sultanul Mahmud; şi alta, Azizia, zidită la 1860, de Abdul-Aziz.

Instrucţiunea se predă, în ce priveşte învăţămîntul secundar, într'un gimnaziŭ, frecuentat acum de 58 elevï şi infiinţat în anul 1896, maï întîiŭ cu 2 clase, desfiinţîndu-se şcoala normală de învăţătorï, existentă de maï bine de 10 anï.

Invăţămîntul primar urban se predă în 4 şcolï, 2 de băeţi şi 2 de fete; o şcoală de băeţi şi una de fete, fondate în 1879, ce se găsesc în localul numit Principele Ferdinand şi Principesa Maria, întreţinute de Stat, cu 9 învăţătorï şi 7 învăţătoare şi frecuentată de 658 elevï (358 băeţi, 300 fete).

Şcolï particulare funcţionează 6 în oraşul Constanţa; una a comunicăţiï bulgare; alta a comunicăţiï grece; o şcoală confesională armeană; 2 şcolï confesionale izraelite; 2 şcolï turceştï, alipite de geamile maï sus amintite; grădina de copiï Lelia Petraru, la care s'a adăugat acum doï anï şi cursul secundar. Aceste şcolï aŭ fost frecuentate în modul următor: cele ale comunităţilor străine de 199 băeţi şi 37 fete; şcoalele confesionale de 75 copiï şi institutul Lelia Petraru de 38 din cursul primar şi 8 din cursul secundar.

Agricultura.— Calitatea pămîntuluï moşieï comuneï, care este arendată, nu e tocmaï bună; pămîntul nu e vegetal negru, ci slab, puţin productiv; se cultivă pe el orz, grîŭ, ovăz şi planta uleioasă-textilă, inul; asolamentul se obişnueşte prea puţin. In partea sud-vestică a oraşuluï, pe malul cel ridicat al mării, viţa a găsit un teren favorabil şi se cultivă cu oarecare succes. Intinderea pămîntuluï cultivabil se modifică în fie-care an.

Intinderea totală a comuneï fiind de 1189 hect., din carï 190 hect. neproductiv (ocupat de vatra oraşuluï cu 2838 case) şi restul de 999 hect. productiv, se împarte ast-fel: 892 hect. ale Statuluï cu proprietarï, 107 hect. ale locuitorilor. După felul producţiunilor: Teren cultivabil 180 hect.; rămas necultivat 492 hect.; izlaz 200 hect.; viï 107 hect.; păduri 20 hect.

Este 1 plugar-arendaş, care are 4 pluguri cu boï, 10 căruţe cu caï, 1 maşină de vînturat, 10 grape de fier. Maï sunt în spre marginea oraşuluï, o moară cu aburï şi 4 de vînt.

Vite sunt peste 2200 capete, din carï: 21 armăsarï, 631 caï, 43 epe, 6 boï, 45 vacï, 9 viţeï, 2 bivolï, 78 bivoliţe, 50 malacï, 4 asinï, 20 berbecï, 300 oï, 50 mieï, 6 ţapï, 50 capre, 20 ezï, 100 porcï, 50 scroafe. Sunt 21 puţurï saŭ fîntînï.

Industria este, relativ, dezvoltată, însă maï puţin ca în oraşul Tulcea; Constanţa este un oraş maritim, aşa că maï toată activitatea eï este îndreptată în această direcţie. Totuşï sunt în comună 258 industriaşï, maï toţï de a 2-a şi a 3-a mînă, ocupîndu-se cu fierăria, potcovăria, croitoria, lemnăria, etc. Sunt 70 fierarï, 25 bărbierï, 6 potcovarï, 15 croitorï, etc. Ca industrie mare, avem: 1 fabrică de bere şi 1 de tăbăcărie, aceasta din urmă în afară de oraş, la $3^1/_2$ kil. spre N. de oraş, lîngă iazul cu acelaşï nume şi Mare, fondată la 1880 de fraţiï Ciricliano; întrebuinţează 130—150 lucrătorï cu maşinï de 150 caï putere şi producînd pănă la 200000 leï. Maï era şi o altă tăbăcărie, la $1^1/_2$ kil. spre N. de cea precedentă, care s'a închis.

Comerciul este principala ocupaţiune a locuitorilor. Sunt în comună 704 comercianţi, din carï 48 hangiï, 79 cîrciumarï, 35 băcanï, 20 lipscanï, 8 brutarï, 9 măcelarï, 22 zarzavagiï, 5 morarï şi restul ocupîndu-se cu alte ramurï. El creşte mereŭ, graţie măsurilor înţelepte ale guvernuluï romîn, de a proteja dezvoltarea luï economică şi numeroaselor îmbunătăţirï aduse mijloacelor de comunicaţie portuluï. In anul 1896 s'a pus piatra fundamentală a nouluï port, căcï cel vechiŭ nu era suficient pentru marele număr de vase ce vine şi pleacă din Constanţa. Construcţiunea poduluï de peste Dunăre, punîndu-se ast-fel Constanţa în legătură cu agricola regiune a Valahieï şi cu Bucureşti, va face ca oraşul să crească necontenit. Nu va trece mult timp şi acest oraş va dobîndi importanţa pe coasta vestică a

www.dacoromanica.ro

Mării, pe care a avut-o vechiul Tomi.

In cursul anului 1895 aŭ intrat în portul Constanța 388 vase, aŭ eșit 384, avînd pe ele în total 11208 pasagerĭ și 18892 marinarĭ.

Totalul importațiuneĭ și exportațiuneĭ, 17185611 leĭ; importațiunĭ, 5570393 leĭ; exportațiunĭ, 11615218 leĭ.

Comerțul Constanțeĭ merge din ce în ce crescînd. Maĭ cu osebire prin construcția podului de peste Dunăre la Cernavoda, el va lua un avînt din ce în ce maĭ mare, fiind singurul nostru port maritim în condițiunĭ maĭ bune.

Budgetul orașuluĭ Constanța în anul 1896 a fost de 635667 leĭ la venitur̆ și tot atîta la cheltuelĭ.

Căile de comunicațiune sunt: maritime, din Constanța (port) plecînd o mulțime de vase, atît romîne cît și străine, un serviciŭ regulat de mesageriĭ și pasagerĭ cu porturile romîne: Sulina, Tulcea, Galați, Brăila și cu Constantinopole; cele 62 de drumurĭ, străzĭ, căĭ, carĭ străbat orașul în lung și lat, maĭ toate în bună stare; calea ferată ce duce la București prin Medjidia-Cernavoda; calea ferată ce duce din oraș la băile recĭ de lîngă viĭ, cu stațiile Ovidiul, Tomi, Tetis, gara și 2 stațiĭ la viĭ; calea națională ce duce prin Babadag la Tulcea; calea județeană la Mangalia; drumurĭ comunale cu satele învecinate.

Gara Constanțeĭ, adică capătul linieĭ ferate Cernavoda-Constanța, saŭ maĭ bine zis azĭ București-Constanța, a fost construită în 1862 odată cu calea ferată; ea a fost răscumpărată în 1881. Astă-zĭ această gară este insuficientă față cu avîntul mișcăreĭ comerciale ce a luat orașul Constanța, și de sigur, că după terminarea portuluĭ, se va construi și o gară mult maĭ mare și maĭ frumoasă.

In anul 1859 compania engleză «Danube and Black dea railway Comp. Limited» a construit un port în limitele celuĭ actual. Incă din anul 1877 acest port era insuficient traficuluĭ de cereale ce se făcea pe aicĭ; astă-zĭ, el devenind debușeul direct pentru productele maĭ întregeĭ țărĭ, se impunea construirea unuĭ noŭ port saŭ mărirea celuĭ actual. In anul 1876 s'aŭ exportat 368862 tone; în 1895 s'aŭ exportat 69707927 tone, cifre care vorbesc de sine pentru transformarea portuluĭ. Portul s'a răscumpărat în 1881; guvernul nostru a votat, prin legea din 20 Martie 1885, un credit de 25 milioane leĭ pentru mărirea portuluĭ. Lucrările aŭ început în primăvara anuluĭ 1896; piatra fundamentală a fost pusă în digul despre larg, la 60 m. departe de țărm, la 16 Octombrie 1896, de către M. S. Regele Carol I. Peste cîțĭ-va anĭ Constanța va fi înzestrată cu unul din cele maĭ frumoase porturĭ.

Companiile de vapoare sunt în număr de 9, carĭ își aŭ agențiĭ în Constanța. Acestea sunt:

1. Serviciul maritim romîn, 2. Johnston W. & C-nie (englez); 3. Fraissinet & C-ie (francez); 4. Messageries maritimes (francez); 5. Wilson (Hull, englez), 6. Lloyd (austriac); 7. Deutsche Levante-Linie; 8. P. M. Courteji & C-ie (turcesc); 9. Florio & Rubattino (italian).

Vama a fost înființată la 7 Noembrie 1878. Venitul vamal pe 1896—97 (dinpreună cu sucursala Mangalia) a fost de leĭ 1620892.90.

In orașul Constanța maĭ sunt diferite stabilimente comerciale, Poșta și Telegraful ce funcționează de la 1878 și al căruĭ venit pe exercițiul 1896—97 a fost de leĭ 155669.42; un biroŭ al Regieĭ Monopoluluĭ Tutunurilor, înființat în 1882; sucursalele Bănceĭ Naționale a Romînieĭ, funcționînd de la Maĭ 1894; a Bănceĭ Agricole, din 20 Octombrie 1894; a Creditului agricol, de la 1 Aprilie 1883; o Cameră de comerciŭ, înființată în 1880. Societățile de asigurare: Națională, Dacia-Romînia, Unirea, ș. c. l. își aŭ și în Constanța sucursale de ale lor.

Agențiile diplomatice carĭ se găsesc în Constanța sunt de 3 felurĭ:

1. Consulatele: Austro-Ungarieĭ (înființat în 1861), Belgieĭ (1880), Turcieĭ (1879).

2. Vice-consulatele: Germanieĭ (1865), Francieĭ (1862), Rusieĭ, Mareĭ-Britaniĭ, Spanieĭ, Suedo-Norvegieĭ (1861).

3. Agențiile consulare ale: Italieĭ (girată de consulul austro-maghiar), al Bulgarieĭ (girant consulul turc), Greciеĭ (girant consulul rus).

Maĭ avem în Constanța o clădire a Institutuluĭ geografic, situată pe țărmul Mării la aripa dreaptă a oteluluĭ Carol, și servește ca punct de niveliment de precizie al țăreĭ întregĭ.

Istoricul. — Dăm aci în rezumat conferința inedită a d-luĭ profesor Gr. Tocilescu: «Tomi (Constanța) în epoca greco-romană» ținută la Ateneul Romîn, în 1892:

«Poetul Ovidiŭ, pe care o soartă neîmblînzită l'a făcut să-șĭ sfîrșească zilele surghiunit în orașul de azĭ Constanța, ne-a păstrat o fabulă, care se pune în legătură cu unul din evenimentele legendare cele maĭ însemnate ale Greciеĭ eroice: cu ex-

www.dacoromanica.ro

pediţiunea Argonauţilor. Se ştie că obiectul expediţiuneĭ era căutarea şi găsirea lîneĭ de aur, pe care un balaur neadormit o păzea spînzurată de un bătrîn stejar în ţara Colchideĭ. Eroul thesaliot Jason, după învingerea a mulţime de greutăţĭ, ajunge în fine, cu soţiĭ săĭ la gura rîuluĭ Phasis, pluteşte în susul rîuluĭ pănă la oraşul Aea, şi cere regeluĭ de aci Aetes, preţioasa lînă. Regele făgăduieşte că ĭ-o va da dacă dînsul va putea înjuga la plug doĭ taurĭ, cu picioarele de acioae şi carĭ suflă jăratec pe nas şi gură, şi va ara cu dînşiĭ o cîmpie, semănînd dinţiĭ balauruluĭ luĭ Cadmos. Lucru greŭ de făcut; eroul nostru ar fi pĭerit, dacă fiica luĭ Aetes, Medea, nu s'ar fi înamorat de Jason, şi vrăjitorească cum era, pune în serviciul amantuluĭ săŭ toate mijloacele arteĭ sale magice; îl face invulnerabil; Jason prinde pe taurĭ, ară, şi seamănă; şi cînd vede că din brazdă a încolţit niştе uriaşĭ armaţĭ, Medea îl sfătueşte să arunce pietre în mijlocul aceleĭ cete monstruoase care se omoară între dînsa. Cu toate acestea, Aetes nu se ţine de cuvînt. Atuncĭ Jason, ajutat cu vrăjitoriile Medeeĭ, adoarme pe balaur, şi fură lîna. Indată Argonauţiĭ se aruncă în corabiă şi pornesc înapoĭ. Medea, care însoţea pe amantul săŭ, vede... dar să ascultăm pe însuşĭ Ovidiŭ (*Triste*, cartea III, elog. 9):

«Aci chiar (cine ar crede) se găsesc oraşe greceştĭ printre aceste nume barbare, ce abia poate să le pronunţe o gură omenească: o colonie din Milet a venit aci, şi a fundat un stabiliment grecesc în mijlocul Geţilor, numele loculuĭ, foarte vechiŭ şi anterior fundaţiuneĭ oraşuluĭ, se urcă, după tradiţiunea autentică, pănă la omorîrea luĭ Absyrtus.

Stînd în corabia construită prin grijile răsboiniceĭ Minerve, impia Medea fugea de tatăl săŭ pe care îl părăsise. De o dată, din vîrful unuĭ deal, sentinela zări corabia în depărtare. «Inimicul, strigă ea, cunosc pînzele luĭ Colchos.» Mynieniĭ daŭ alarma, fringhiile se desfac; ancora cedează sforţărilor puternice care o ridică. Cu toate acestea Medea, cu acea mînă, care a cutezat, care are încă să cuteze a face atîtea crime, îşĭ bate pĭeptul săŭ sfredelit de remuşcărĭ, şi de şi n'a pĭerdut nimic din îndrăzneala eĭ, tînăra fată înmărmurită, păleşte de groază la vederea pînzelor carĭ înaintează. «Sunt o pĭerdută, strigă ea; trebue s'alerg la o stratagemă pentru a opri în drum pe tatăl meŭ.» Pe cînd căuta în mintea sa vre un mijloc, şi'şĭ întoarce capul în toate părţile, ochiĭ săĭ întîlnesc din întîmplare pe fratele săŭ maĭ mic. Abia a văzut pe acest copil: «Triumfăm, strigă ea, moartea are să-mĭ asigure mîntuirea.» Ea zice, şi îndată împlîntă fără milă pumnalul în pĭeptul acesteĭ nevinovate victime, care nicĭ prevede, nicĭ se teme de o asemenea trădare; sfîşie corpul săŭ şi risipeşte ici şi colea membrele, pentru că aflarea şi împreunarea lor să fie maĭ grele. Dar pentru ca să se ştie crima sa, ea expune de vîrful stîncеĭ mîinele sarbede şi capul sîngerind al fratelуĭ săŭ, voind cu această nouă lovitură, să împĭedice din drum pe tatăl săŭ, ocupat a strînge acele membre împrăştiate.

Acest loc fu decĭ numit Tomis, fiindcă aci, zice-se, o soră a tăiat membrele fratelуĭ săŭ.»

De sigur, că această fabulă, care aminteşte luptele feciorilor noştri de împăraţĭ cu zmeiĭ şi zmeoaicele, pe caiĭ năzdrăvanĭ, ce mîncă jăratec şi zboară prin vîntul turbat, nu este în fondul eĭ, de cît una din acele explicaţiunĭ etimologice plăzmuite, de carĭ tradiţiunile abundă: Fiind-că τομεύω τέμνο însemnează a tăia, τομή tăietura, şi pentru cuvîntul, că oraşul Tomi era şi este pe o limbă de pămînt în formă de lîră, iar litoralul din preajmă este foarte variat şi cu multe tăieturĭ, a fost uşor fantazieĭ Grecilor să plăzmuiască legenda luĭ Absyrtus şi a Medeeĭ. Maĭ tîrziŭ, cel puţin în epoca romană, Incuitoriĭ din Tomi nu se maĭ mulţămeaŭ cu această legendă şi raportaŭ originea oraşuluĭ lor la un «Tomos fundator» al căruĭ cap îl vedem reprezentat pe monedele de bronz ale oraşuluĭ cu legenda: TOMOV HPΩOC saŭ singur TOMOÇ: maĭ adesea TOMOC KTICTHC.

Dacă însă lipsesc dovezile pentru existenţa unuĭ stabiliment fenician, anterior oraşuluĭ elenic, — este sigur însă că mărturia luĭ Ovidiŭ despre originea milesiacă saŭ ioniană a oraşuluĭ Tomi — pe care el îl numeşte într'un loc: Miletide, are pentru sine cea maĭ mare probabilitate, putem zice, chiar siguranţă. Maĭ întîiŭ geograful Strabon ne spune că oraşele de pe literalul vestic al Mărіĭ-Negre: Istros (azĭ Casap-Chioi), Apollonia (Sozopolis) şi Odessos (Varna), sunt coloniĭ ale Miletuluĭ, prin urmare ioniene ca şi cele din Nordul Mărіĭ-Negre; Tyra (Akerman) şi Olbia (lîngă Odesa); epoca fundaţiuneĭ lor cade cam pe la finele secoluluĭ al VII-lea a. Chr., prin urmare tot atuncĭ şi tot la aceeaşĭ origine trebue să punem şi să raportăm fundaţiunea oraşuluĭ Tomi, ca o colonie intermediară între Apolonia şi Istros; un secol maĭ tîrziŭ se fundează Calatis (Mangalia) de niştе emigranţĭ din Heraclea (în Bitinia).

O probă că această concluziune este dreaptă, o găsim în inscripţiunĭ: una este un monument frumos din epoca antereoară cuceririĭ romane ridicat de unul din triburile cetăţiĭ Tomis, anume tribul Argadeilor, luĭ Cercion, fiul luĭ Timonach, filarchul (adică şeful săŭ), căruia îĭ decernează o coroană. Se ştie că cele 4 triburĭ ioniene primitive, carĭ aŭ existat la Atena pănă la Cliste-

www.dacoromanica.ro

nes, și carĭ s'a regăsit și în cele-l'alte orașe ale Ionieĭ, eraŭ: Geleonțiĭ, adică ceĭ strălucițĭ, nobiliĭ; Argadeĭ (agricultoriĭ); Aigicoreĭ (păstorĭ de capre); Hoplete (ceĭ armațĭ). Iacă dar tribul Argadeilor constatat la Tomi; aceasta e o dovadă de originea milesiană a acestuĭ oraș; a doua probă o avem într'un fragment de inscripție, ce se poate vedea la Muzeŭ, și din care s'a păstrat numaĭ treĭ rînduri; din ele rezultă, că tribul Aigicorei a dedicat monumentul. Intîmplarea va face, poate să scoață la iveală numele și celor-alte două triburĭ: Geleonțĭ și Hopleții. Maĭ tîrziŭ găsim în inscripțiunĭ menționîndu-se încă două triburĭ la Tomi: tribul Romanilor (Ρωμέων), format probabil în epoca imperatorilor romanĭ, cum se vede din însușĭ numele, și doveditor că o suburbie a orașuluĭ era locuită de coloniștĭ romanĭ; și Οἰνωπες, cunoscut deja la Chyzicos și Efesos alăturea cu cele alte 4 file ionice originare. Tot inscripțiunile vin să deslege cestiunea multe secole dezbătută asupra situațiuneĭ orașuluĭ Tomi. Fiind-că se știa că Ovidiŭ a fost exilat și a murit în acest oraș — învățațiĭ din Europa occidentală, încă de la începutul secoluluĭ al XVI-lea, începură să se întrebe: unde va fi odihnind cenușa nefericituluĭ poet. Unĭĭ vedeaŭ mormîntul săŭ în Basarabia, pe Dnistru, lîngă Ovidevizero (Lacul-Oviduluĭ, adică Lacul-Oilor, unde se adăpaŭ oile); saŭ în Rusia, lîngă Kiev; saŭ în Austria, la Stein am Anger, saŭ în Banat, la Temișoara; saŭ în Dobrogea, la Ieni-Pangola, în districtul Silistra, la Babadag, Mangalia etc., plăzmindu-ĭ inscripțiunĭ funerare (epitafe), care de care maĭ curioase. La 1856 un scriitor grec Andreiŭ Papadopulo Vretos, găsind la Anadolkoi — un sat departe de Constanța numaĭ vre-o 20 minute cu piciorul — o inscripție, conținînd dedicația uneĭ statue a împăratuluĭ Lucius Verus — de către marinariĭ orașuluĭ Tomi, a conchis că aci a fost vechiul Tomi, iar că la Constanța de azĭ trebue să căutăm orașul din epoca luĭ Constandin: Constantiana. Chiar în 1872 răposatul Papiu Ilarian, (Cantemir, «Descriptio Moldaviae», pag. 20) pune «cu siguranță» Tomi la Dnistru.

Această opiniune a luĭ Papadopulo, adoptată de învățațĭ ca Kiepert, Mommsen și alțiĭ, trebue respinsă: maĭ întîiŭ: Anadol-Chioi este în interior, aproape de un lac (Sud-Ghiol), și cu totul impropriŭ a fi servit de așezăminte unuĭ oraș de port; nicăerĭ nu se vede unde ar fi putut sta portul; al doilea: aci nu s'a găsit de cît 2—3 pietre (și încă întrebuințate în construcțiunĭ). Din contra: a) situațiunea Constanțeĭ de azĭ convine orașuluĭ antic, avînd un basin propriŭ pentru adăpostirea corăbiilor; b) maĭ mult de jumătate din cele 150 inscripțiunĭ relative la vechiul Tomis, s'a găsit în coprinsul orașuluĭ, și cu ocaziunea orĭ-cărĭĭ construcțiunĭ, es la iveală urmele orașuluĭ antic; c) monedele antice ale orașuluĭ se găsesc în mare cantitate aci, iar nu la Anadol-Chioi; d) o parte din oraș este chiar copleșit de mare, cea-ce face, că atuncĭ, cînd este furtună mare, valurile scot la iveală monede și obiecte de aur, inele, fragmente micĭ de marmura; chiar o inscripțiune frumoasă referitoare la un Colegiŭ saŭ thiast al luĭ Bacchus (în Muzeŭ) este găsită în mare; d) fundațiunile edificiilor antice sunt aci încă vizibile în maĭ multe puncte; așa aproape de mare, șanțul drumuluĭ de fier a descoperit bazele unuĭ șir de coloane din epoca antonină; ele aŭ făcut probabil parte dintr'un templu de ordine corintian și de dimensiunĭ însemnate. Cu ocaziunea construireĭ drumuluĭ de fier de către compania engleză din 1862, s'a scos statuĭ, coloane de porfir, inscripțiunĭ multe, ce se pretinde a fi fost trimise în Anglia—pe cînd făcîndu-se linia ferată ce duce la Oborul de vite de la Anadol-Chioi s'a constatat numaĭ cimitirul orașuluĭ bizantin.

La Constanța se maĭ văd: orificiele a două galeriĭ subterane (apeducte), carĭ aŭ servit de conduct apelor potabile de la Anadol-Chioi și Canară; puțurĭ antice puse în comunicațiune cu această galerie; urmele uneĭ piscine (pentru băĭ) lîngă piața centrală; o uliță pavată cu lespezĭ late de piatră, trecînd pe lîngă catedrala orașuluĭ; maĭ multe statuĭ de guvernatorĭ, în mare lîngă portul antic; zidurile cetățiĭ; deosebit de faptul că toate casele de aci sunt construite cu fragmentele împrăștiate ale orașuluĭ antic, ast-fel că orașul modern pare c'ar trăi din fărămiturile celuĭ antic. Nicăerĭ în Dobrogea nu se află ruine de așa însemnătate: o probă de importanța ce a avut Tomi în epoca romană; fiind capitala a 5 și maĭ pe urmă a 6 orașe, cum vom vedea îndată.

Acum, după ce am fixat originea milesiană a orașuluĭ, și situațiunea sa adevărată, putem trece într'un zbor repede asupra istorieĭ sale, indicînd maĭ mult, de cît desvoltînd, fazele principale ale acesteĭ istoriĭ.

www.dacoromanica.ro

In treĭ epoce s'ar putea împărți istoria orașuluĭ Tomi: 1. epoca greacă (anterioară cuceririĭ Moesieĭ de către Romanĭ); 2. epoca greco-romană (de la Augustus până la Constantin); 3. epoca bizantină de la Constantin-cel-Mare până în secolul al X-lea.

Asupra primeĭ epoce, puține sunt datele ce găsim la scriitorĭ. Stabilită în plină barbarie, pe teritoriul Geților și Sciților, cetatea Tomis a avut negreșit să lupte secole întregĭ contra acestor triburĭ sălbatece, și să împărtășească și dînsa soarta celor-alte orașe grecești. Ea a încercat întîiŭ dominațiunea persană, cea de scurtă durată, în timpul luĭ Darius și generalul săŭ Megabyz; războiele Perșilor cu Greciĭ, aŭ liberat de jug și pe Tomi; cu fundarea regatuluĭ de către regele Sitalces, care izbutise a forma un imperiŭ Odrizilor, în peninsula Balcanică până la Dunăre și Marea-Neagră, Tomis e silit să plătească tribut, iar după desființarea regatuluĭ Odrizilor, orașul trece sub ascultarea luĭ Lisimach. Ca dovadă de pĭerderea autonomieĭ orașuluĭ, s'a păstrat monede de aur de atuncĭ cu capul luĭ Lisimach și cu inscripția TO (Tomis). In secolul al III-lea a. Chr., lucrurile se turbură în peninsulă prin năvălirea Celților, carĭ împun un tribut anual colonielor grecești de la Marea-Neagră.

Tot în acest secol se naște între Callatienĭ și Istrienĭ un războiŭ pentru comerciul orașuluĭ Tomis, pentru că cetățeniĭ Callatienĭ voiaŭ să facă din acest comerciŭ un monopol al lor. Aceasta ne arată că Tomis devenise acum unul din emporiile cele maĭ însemnate ale litoraluluĭ vestic al Pontuluĭ Euxin.

In anul 72 a. Chr., Tomis împărtășește soarta celor alte coloniĭ grecești învecinate, carĭ fură cucerite de către proconsulul Macedonieĭ M. Terentius Varro Lucullus, și reduse la condițiunea unor civitates foederatae. Ele avură să sufere apăsările guvernatoruluĭ roman Hybrida, contra căruia chemară în ajutor pe Bastarnĭ (în anul 59 a. Chr.) Puțin după aceea, Tomis, ca toate cetățile elene de la Olbia până la Apolonia fură supuse de către Dacĭ pe timpul luĭ Burvista. Daciĭ se întăriseră în cetatea Genucla (lîngă Casap-Chioi, la S. de gurile Dunărieĭ). Numaĭ după ce M. Licinius Crassus dărîmă această fortăreață, supremația romană se restabili la Pontus, și Tomis cu cele-l-alte orașe intrară, dacă nu de fapt, cel puțin nominal, sub guvernarea proconsulilor Macedonieĭ. In această situațiune se găsea Tomis pe timpul cînd Ovidiŭ fu internat (relegatus) acolo de către August și stete de la anul 8—17 d. Chr.

Nu vom dezbate care să fi fost cauzele ce aŭ determinat pe mărinimosul August să trimită în surghiun pe un poet așa de mare și atît de gustat de contimporaniĭ săĭ.

Orĭ-care ar fi fost acea cauză: «Ponticele și Tristele» nemuritoruluĭ poet, formează un precios tezaur de cunoștințe asupra populațieĭ acestuĭ oraș.

«Nu vezĭ, ne spune el, de cît pămînturĭ goale, fără umbră, fără verdeață; nu simțĭ vre-o dată primăvara încoronată cu florĭ; nu se vede nicĭ seceriș, nicĭ cules de vie; cîntul paserilor nu s'aude printre ramurĭ, căcĭ arborĭ nu sunt; o cîmpie întinsă acoperită de pelin, aridă și bătută de vînturĭ, se întinde atît cît ochiul poate cuprinde. In marea, cînd îțĭ aruncĭ ochiĭ pe ea, pare că n'aĭ înainte de cît o cîmpie întinsă, goală și ondulată.»

Ce trist spectacol pentru niște ochĭ deprinșĭ cu natura grațioasă, variată și accidentată a Italieĭ și frunzișul tainic al vilelor romane!

Dar nu numaĭ clima nemulțumește pe poetul nostru, ci și locuitoriĭ în mijlocul cărora este osîndit să trăiască. Eĭ sunt gîlcevitorĭ, tot-d'a-una armațĭ și gata de bătae, și nu e judecată care să nu se sfîrșească prin lovițurĭ de cuțite. Privirea orașuluĭ era și maĭ îngrozitoare: Femeile, departe de a țese și de a toarce, măcinaŭ grîul și căraŭ apa cu donița pe cap. Ulițele și piețele eraŭ adesea cutreerate de Sarmațiĭ și de Gețiĭ călărĭ. Aceștia aveaŭ glasul aspru, privirea sălbatecă, barba și părul lung, țineaŭ un arc în mînă și un cuțit la brîŭ, de care adesea se serveaŭ. Vîntul sufla cu atîta violență, în cît răsturna zidurile; iarna e lungă, aspră și riguroasă; zăpada, abia cunoscută unuĭ Italian, acoperă pămîntul în timp de lunĭ întregĭ. Marea înghiață, iar chervanele străbat mările. Vinul înghiață în butoaie, și spre a-l bea, îl sparg cu topoarele. Bărbațiĭ sunt îmbrăcațĭ de la cap până la picioare în blănĭ de animale sălbatece, care le acoperă obrazul, lăsînd numaĭ barba însloită de ghiață.

Așa petrecea poetul amorurilor ușoare, eacă oameniĭ ce acum el e silit să vadă și s'audă.

Tot el ne maĭ arată că Tomis este tot-d'a-una în primejdie despre părțile dunărene, dinspre Sarmațĭ și Bastarnĭ, carĭ îndată ce îngheață Dunărea năvălesc în cete izolate, răpesc pe

www.dacoromanica.ro

oamenĭ și cirezĭ de vite, aruncînd săgeți otrăvite prin jurul orașuluĭ Tomis. Alte orĭ neamurĭ întregĭ trec rîul și vin să înconjure orașul. Ovidiŭ, care nicĭ în tinerețe nu purtase armele, se vede acum silit la bătrînețe să îmbrace platoșa și coifiul, să ia gladiul și s'alerge la ziduri.

In ceĭ nouă anĭ, cît petrecu dînsul la Tomis, învață limba Geților, așa că ajunse a scrie chiar versurĭ într'însa.

Locuitoriĭ, cît de barbarĭ eraŭ, fiind mîndri că aŭ căpătat un așa mare scriitor, îl scutiră de sarcine și impozite. El funcționă ca agonotet cu ocaziunea jocurilor ce se deteră la aniversarea nașteriĭ luĭ divus Augustus, iar orașele vecine îĭ decernară o coroană de laur. Aniĭ se scurseră, fără ca nimic să poată vindeca această inimă rănită, și pănă ce închise ochiĭ 'și ținu privirile ațintite asupra orașuluĭ, care după cele șeapte coline, privea la picioarele sale Universul supus. Dar, toate speranțele îĭ fură zădarnice, mînia monarhuluĭ fu neîmblînzită, și moartea îl surprinse în vîrstă numaĭ de 59 anĭ. Se spune că: Tomitaniĭ, plinĭ de admirație pentru poetul exilat, i-ar fi făcut o frumoasă înmormîntare, înălțînd peste rămășițele mortuare, o movilă.

Orĭ unde ar zace aceste rămășițe, Tomis, Constanța romînească de azĭ, a știut să onoreze memoria unuĭ geniŭ așa de mare și uneĭ inimĭ așa de simțitoare, înălțînd pe piața principală a orașuluĭ, statua nemuritoruluĭ poet cu următorul epitaf, ce singur și-l compusese:

Hic ego qui jaceo tenerorum lusor a [morum
Ingenio perii Naso poeta meo
At tibi qui transis, ne sit grave quis- [quis amasti
Dicere: Nasonis molliter ossa cubent.

Ceea ce ar suna cam ast-fel în romînește:

«Aci zac eŭ, poetul Nasone, cîntătorul dragostelor tinere, care am perit din pricina geniuluĭ meŭ, și tu care trecĭ, orĭcine aĭ fi și iubeștĭ, să nu-ți fie greŭ a zice: fie țărîna ușoară luĭ Ovidiŭ!»

Cu reorganziarea țărilor balcanice la începutul domnieĭ luĭ Tiberius, Tomis și cele-l'alte orașe pontice trecură sub administrațiunea guvernatoreluĭ pretorian al Moesieĭ. Cel d'întîiŭ asemenea guvernator fu L. Pomponius Flaccus, care era reprezentat, la Marea-Neagră printr'un praefectus orae maritimae anume Vestalis fiul regeluĭ Donnus și frate al praefectuluĭ civitatium in Alpes Cottiae, M. Julius Cottius (Ovid ex Ponto, IV, 7.)

Intîmplările ivite în imperiul roman după moartea luĭ Tiberiŭ, a făcut ca Tomis să nu se poată mult timp bucura de binefacerile aceleĭ «pax romana» atît de mult dorită și căutată. Neastîmpăratul popor al Dacilor, profitînd de turburările din imperiŭ, treceaŭ continuŭ Dunărea, jefuind Tomis și celel'alte orașe grecești, ba încă, sub Decebal, Dacia ajunsese să supună la tribut pănă chiar și pe poporul-rege. A trebuit un geniŭ militar și un împărat mare, cum încă n'avusese Roma, pentru ca Dunărea s'ajungă o fruntarie sigură a imperiuluĭ și pentru ca și orașele pontice să se poată bucura de o vieață maĭ liniștită.

Cu Traian dar, începe o nouă epocă de prosperare și mărire a orașuluĭ Tomis. Acesta devine metropola saŭ capitala uneĭ confederațiunĭ, al căruĭ congres se numește: Τὸ κοινὸν τῆς Πεντα πόλεως și maĭ tîrziŭ Ἑξαπόλεως, la care lua parte deputațiĭ a șease orașe: Tomis, Istros, Callatis, Dionisopolis, Odesus și Mesembria. Portul săŭ capătă o însemnătate mare, corăbiĭ din toate țările Mediteraneĭ vin să-l viziteze; corporațiĭ de navigatorĭ din Alexandria (οἶκος τῶν Ἀλεξανδρείων) stabiliți aci, înalță temple luĭ Jupiter Serapis, Senatul și poporul Tomitan închină împăratuluĭ liberator temple, statuĭ și edificiĭ, populația crește și prosperă. Monede de bronz de la August pănă la Philipp Arabul se bat de oraș; pe reversele unora din ele ni s'a păstrat imaginea monumentelor vechĭ, un templu al luĭ Bacchus pe monedele luĭ Caracalla și Geta; altul al luĭ Jupiter pe monedele luĭ Geta și al Plautileĭ.

Orașul se înfrumusețează,— și dacă ar fi să judecăm numaĭ după resturile de coloane și de capitele de porfir și marmoră de Paros, după mozaicurile și inscripțiele aflate pănă astăzĭ în Constanța, — ne putem face în deajuns o idee că: acolo unde azĭ Tătarul sărac se adăpostește cu familia într'un întunecos bordeiŭ, se ridica odată măreț templurĭ, splendide palaturĭ, piețe largĭ și amfiteatre, în care furnica o populațiune numeroasă și activă, industrioasă și comercială.

Dar timpul în mișcarea-ĭ neobosită schimbă starea vechiuluĭ Tomis, și-ĭ aduse în loc o epocă de decădere. Roma nu maĭ este în stare să apere cu aripele sale lumea, barbariĭ de toate părțile năvălesc asupra-ĭ, Dunărea nu maĭ poate fi un bulevard de apărare.

Goțiĭ, Huniĭ, Carpiĭ, Bastar

www.dacoromanica.ro

niĭ ard şi pustiesc întreaga coastă a Mării-Negre. Trebue să vie un Constantin-cel-Mare, pentru ca pe vechiul Tomis în ruine să rezidească un nou oraş cu numele surorei sale Constanţa.

O nouă perioadă începe acum pentru oraşul nostru, creştinismul îşĭ aşează aci scaunul episcopal, şi istoria cunoaşte maĭ bine de 12 episcopĭ Tomitanĭ, carĭ s'aŭ ilustrat, apărînd preceptele luĭ Crist chiar contra unor împăraţĭ ca arianul Valens, care a făcut din episcopul Vetranius un martir.

Dominaţiunea însă a Hunilor, continuată de a Bulgarilor, preface în cenuşe oraşul luĭ Constantin. Şi cu toate încercările împăraţilor bizantinĭ de a-l reconstrui, Constanţa nu poate să maĭ atingă starea de odinioară. Un contuar al Genovezilor stabiliţĭ în evul de mijloc, e părăsit sub împărăţia Turcilor, aşa că până la 1856, Constanţa nu e de cît o pustietate, unde 8—9 colibe servesc de adăpost cîtor-va pescarĭ.

Construirea portuluĭ şi a linieĭ ferate Cernavoda-Constanţa de către o societate engleză, îmbunătăţirea relaţiilor din imperiul otoman, şi maĭ cu seamă alipirea Dobrogeĭ la coroana Romînieĭ, aŭ contribuit ca oraşul Constanţa să devină unul din centrele de populaţiune maĭ cu viitor. Podul minunat de la Cernavoda l'a pus în legătură cu Apusul Europeĭ, iar marile lucrărĭ ale portuluĭ sunt menite a face din vechia Tomis, emporia cea maĭ însemnată pe litoralul vestic al Mării-Negre şi vrednică a redeveni metropolă şi a rivaliza cu Odesa saŭ Constantinopol.

Constanţa, *staţie de dr. d. f.*, jud. Constanţa, pl. Constanţa, oraşul Constanţa, pe linia Cernavoda-Constanţa, pusă în circulaţie la 4 Octombrie 1860. Se află la 2 kil. de Murfatlar, staţie finală. Înălţimea d'asupra nivelului mării de 31$^{m.}$,20. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 699256 leĭ, 90 banĭ.

Consulul, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Bas-Chioi, şi pe al cătunuluĭ săŭ Cineli. E situat în partea vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Este de natură stîncoasă, şi e acoperit cu pădurĭ. Impiedică cursul rîuluĭ Taiţa silindu-l a descrie un mare semicerc. La poalele sale estice se află situat satul Cineli. Pornind din acest sat, după treĭ sferturĭ de oră, eştĭ în vîrful luĭ. Fiind unul din cele maĭ înalte dealurĭ din jud. Tulcea şi din Dobrogea chiar, avînd o înălţime de 329 m., priveliştea după el este una din cele maĭ frumoase ce se poate avea în Dobrogea. Pe timp senin, se vede la mare distanţă, dealul Beş-Tepe, Dunărea, Marea-Neagră şi lacul Razelm. La poalele luĭ, Taiţa curge încet şi leneş printre tufe. Şapte văĭ şi şapte sate sunt situate împrejurul luĭ. Are vre-o 3 peşterĭ, din care una foarte lungă; locuitoriĭ zic că ar răspunde tocmaĭ în satul Armutlia.

Consulul-Mare, *vîrf*, jud. Tulcea, cel maĭ înalt din cele două vîrfurĭ ale dealuluĭ Consulul. Are 329 m.; e gol stîncos.

Consulul-Mic, *vîrf* al dealuluĭ Consulul, jud. Tulcea, de 309 metri. E situat spre V. de vîrful Consulul-Mare. Este stîncos ca şi el. Are o peşteră lungă.

Contăş, *iaz*, pe teritoriul moşieĭ Bădeni, com. Bădeni, pl. Bahluiul, jud. Iaşi, cu o suprafaţă de 28 hect. Are peşte şi conţine mult stuh. Aicĭ este o moară de apă. In apropiere, peste Bahluiul, este un pod numit Podului-Contăş, lîngă care se află o moară cu aburĭ, a fraţilor Ghica-Deleanu.

Contea, *sat*, face parte din com. rur. Locusteni, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea. Are o populaţiune de 448 locuitorĭ. E situat pe dealul Contea. Aci e o biserică. Locuitoriĭ sunt moşnenĭ. Ca populaţie şcolară are 64 copiĭ (23 băeţĭ şi 41 fete).

Contea, *deal*, com. Locusteni, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea.

Conturul, *loc izolat*, com. Stăneşti, plasa Oltul-d.-j., judeţul Vîlcea.

Conţasca, *deal*, pe care este aşezat parte din satul cu acelaşĭ nume, jud. Suceava.

Conţasca. V. pîrîul Matioaia, judeţul Suceava.

Conţasca, *pîrîŭ*, jud. Suceava, lîngă satul cu acelaşĭ nume. Poartă diferite numirĭ în cursul săŭ.

Conţeasca, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, jud. Muscel, plasa Argeşelul, com. Conţeşti, în întindere de 750 hect., compusă din stejarĭ, fagĭ, carpenĭ, frasinĭ şi alte esenţe.

Conţeasca, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, jud. Muscel, plasa Rîul-Doamneĭ, com. Racoviţa, în întindere de 200 hect., compusă din stejarĭ, fagĭ, carpenĭ, jugastri, frasinĭ, plopĭ, plute şi sălcĭĭ.

www.dacoromanica.ro

Conțești, *com. rur.*, pl. Ialomița, jud. Dîmbovița. Această comună se află spre S.-E. de Tîrgoviște, pe șoseaua națională Tîrgoviște - Fundata, la 23 kil. de Tîrgoviște și în apropiere de gara Ghergani, pe loc șes și pe malul stîng al Dîmboviței. Prin centrul comunei curge rîuleț ul Ilfovelul saŭ Pusnicul. Com. Conțești se compune din cătunele: Conțești-d.-j., Călugăreni și Helești eul, cu o populație de 1092 locuitorĭ. In raionul comunei sunt patru poduri, pe rîurile Ilfovățul, Dîmbovița și Colintina.

Sunt treĭ biserici și o școală. Școala este fundată în 1858. Ea este mixtă, condusă de un învățător, salariat de stat.

Este frecuentată de 30—50 elevĭ, din 150 copiĭ cu etatea de școală.

Venitul comunei este de 3270 leĭ.

Conțești, *com. rur.*, pl. Argeșelul, jud. Muscel, la S. de Cîmpulung, 32 kil. departe de acest oraș. Este situată la 300 metri de malul stîng al rîuluĭ Argeșelul.

Se compune din 2 cătune: Conțești-d.-s. și Conțești-d.-j., avînd o populație de 717 loc., (354 bărbați și 363 femeĭ), cu 160 capĭ de familie, carĭ locuesc în 160 case.

Locuitoriĭ se ocupă afară de agricultură, cu rotăria, cizmăria, dulgheria și lăutăria.

Eĭ aŭ: 240 boĭ, 180 vacĭ, 120 viteĭ, 15 caĭ, 8 epe, 303 capre, 20 țapĭ, 38 oĭ și 155 porcĭ.

Comuna are 150 contribuabilĭ și budgetul săŭ (1889—90) prezintă la venituri suma de 1694 leĭ și la cheltueli 1350 leĭ.

Spre E. și V. are două culmĭ de dealuri, carĭ domină Valea-Argeșeluluĭ, numite: Dealul-Satuluĭ (la E.) și Dealul-Bucureĭ (la V.), acoperite cu păduri. Comuna are în jurul săŭ locurĭ arabile, livezĭ naturale de fînețe și livezĭ de prunĭ.

Rîul Argeșelul udă Conțești în partea de V. Pe el se află construite două morĭ. Proprietarĭ în comună sunt domniĭ St. Perieț eanu-Buzăŭ și Sache Nicolaŭ, pe proprietățile cărora s'aŭ împroprietărit locuitoriĭ la 1864, în diverse categoriĭ.

Comuna se întinde pe o suprafață de 1000 hect. O șosea vecinală leagă com. Conțești cu com. Racoviț a și Davideș ti.

Este o singură biserică, deservită de 1 preot și 1 dascăl. S'a clădit cu cheltuiala dumnealuĭ Ioniță Conțescu, nu se știe bine în ce an, căcĭ pisania lipsește.

Școala, cu întreținerea căreia statul cheltuește 1080 leĭ anual, se frecuentă de 38 elevĭ și 19 eleve, din numărul de 59 băeț ĭ și 24 fete cu etate de școală. In anul 1889 s'a construit actualul local de școală, cu cheltuiala d-luĭ Perieț eanu-Buzăŭ, ajutat și de alț ĭ locuitorĭ. Pentru școală comuna cheltuește 75 leĭ anual și pentru biserică 110 leĭ.

Știŭ carte 145 bărbați și 30 femeĭ.

D-l Perieț eanu-Buzăŭ, a făcut un drum-de-fier stabil de 7 kil. care leagă comuna cu gara, deosebit de 2 kil. drum-de-fier, sistem Decauville.

Conțești, *com. rur.*, în jud. Teleorman, pl. Marginea pe partea stîngă a rîuluĭ Vedea și la 54 kil. de T.-Măgurele, capitala districtuluĭ.

Se învecinește la N. cu com. Cervenia, la S. cu com. Bragadirul, la V. cu com. Frumoasa, de care o desparte pîrîul Vedea și la E. cu cîmpia Burnazuluĭ până ce aceasta intră în jud. Vlașca, unde se întinde parte din moșia Conțești.

Suprafața comuneĭ este de 6163 hect., din carĭ: 4500 pămînt arabil, aparținînd proprietarilor moșieĭ; 45 hect. pădure și 202 hect. izlaz. Proprietățile locuitorilor ocupă o suprafață de 1233 hect.; viile, 157 hect., iar școala este înzestrată cu 26 hect. pămînt de muncă.

Solul este destul de fertil.

Populațiunea comuneĭ este de 2213 suflete; sunt 501 capĭ de familie și 327 contribuabilĭ.

In com. sunt maĭ multe cîrciumĭ și hanurĭ.

Numărul vitelor este de 3898 capete, din carĭ: 515 caĭ, 829 vite marĭ cornute, 2126 vite micĭ și 431 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 9124, banĭ 28 la venituri și de leĭ 9036, banĭ 21 la cheltuelĭ.

Are o școală condusă de doĭ învățătorĭ și frecuentată de 45 elevĭ; o biserică deservită de 2 preoț ĭ și 2 cîntăreț ĭ.

Localul primărieĭ este la un loc cu al școaleĭ; sălile sunt construite în bune condițiuni.

Pe apa Teleormanuluĭ este o moară; iar pe moșie este un eleșteŭ numit Lioașca.

Aci se țin două bîlciuri pe an, unul la Buna-Vestire, la 25 Martie și altul la S-tul Dumitru, la 26 Octombrie. Comuna este pusă în comunicațiune la S. cu comuna Bragadirul și la N. cu Cervenia prin căĭ vecinale.

Spre Sudul comuneĭ se află Măgura-Conțeștilor, de însemnătate istorică. Imprejurul acesteĭ comune s'aŭ urmat între aniĭ 1596 și 1599 parte din luptele Romînilor cu Turciĭ, sub Mihaiŭ-Viteazul.

Tot aci s'aŭ făcut importante descoperiri arheologice de către Cezar Boliac și alț ĭ arheo-

www.dacoromanica.ro

logĭ și s'aŭ găsit diferite obiecte. Satul Conțești se vede trecut, în nomenclatura întocmită la jumătatea secoluluĭ trecut, sub numirea de Odăile; este un sat vechiŭ și a purtat și numirea de Odaia-Panculuĭ.

Conțești, *sat*, în com. Girovul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu. E situat la 10 kil. depărtare de orașul Piatra, în drumul șoseleĭ județene Piatra-Roman. Are o populație de 300 suflete, din carĭ 66 capĭ de familie trăesc în 63 de case. Sunt 194 bărbațĭ, 151 femeĭ; 170 necăsătorițĭ, 112 căsătorițĭ, 18 văduvĭ; 30 știŭ carte, 270 nu știŭ.

In acest sat se află reședința comuneĭ.

Conțești, *sat*, jud. Suceava, pe moșia și în com. Pașcani, spre N.-V. și la o depărtare de 10 kil. depărtare de reședința comuneĭ. E așezat pe ambele țărmurĭ ale pîrîuluĭ și pe dealul cu acelașĭ nume. Are 161 case, populate cu 168 capĭ de familie saŭ 638 suflete (324 bărbațĭ, 314 femeĭ), din carĭ 9 sunt Izraeliță. Sunt 118 contribuabilĭ. Vatra satuluĭ ocupă 90 fălcĭ și 58 prj. Locuitoriĭ sunt gospodarĭ. Improprietăriță sunt: 50 pălmașĭ, 45 codașĭ, stăpînind 312 fălcĭ și 40 prj.

Are o biserică, cu hramul Sf. Dumitru, clădită din lemn de locuitorĭ pe la 1835, deservită de un preot și doĭ cîntăreț, și împroprietărită cu 8 fălcĭ și 40 prj. Școala din Valea-Seacă servă și acestuĭ sat.

La 1803, Conțești, a d-sale visternicul Iordache Balș, avea 44 liuzĭ, plătind bir 844 leĭ anual.

Conțești, *cătun*, în com. Sascut, plasa Răcăciuni, jud. Putna. Este situat aproape de Dealul-Mare, a căruia pantă e acoperită cu văĭ.

Are o populație de 360 suflete, carĭ locuesc în 95 case. Are o biserică filială, (ce ține de parohia Sascut), cu hramul S-țiĭ Impărațĭ. Școală nu se află în sat. Copiĭ cu vîrstă de școală sunt 50 (21 băeț, 29 fete), din care 5 băeț urmează la școala din Sascut.

Conțești, *stație de dr. d. f.*, jud. Dîmbovița, pl. Ialomița, căt. Conțești, pe linia Chitila-Pitești, pusă în circulație la 13 Sept. 1872. Se află între stațiile Gherghani (5.4 kil.) și Titu (6.5 kil). Înălțimea de asupra niveluluĭ măriĭ, de $144^{m}\cdot72$. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896, a fost de 21329 L. 30 B.

Conțești, *moșie*, în pl. Margineĭ, jud. Teleorman. Se numea în vechime Odaia-Panculuĭ.

Conțești, *mlaștină*, jud. Suceava, lîngă satul cu acelașĭ nume; maĭ înainte era iaz mare.

Conțești, *pîrîŭ*, ce udă comuna Sascut, pl. Răcăciuni, jud. Putna, și se varsă în Bălcuța.

Conțești-de-Jos, *sat*, face parte din com. rur. Conțești, pl. Argeșul, jud. Muscel. Are o populație de 370 locuitorĭ (182 bărbațĭ și 288 femeĭ).

Aci este o moară a d-luĭ Sache Nicolaŭ, proprietar.

Conțești-de-Sus, *sat*, jud. Dîmbovița, pl. Ialomița, căt. com. Conțești.

Conțești-de-Sus, *sat*, face parte din com. rur. Conțești, pl. Argeșelul, jud. Muscel. Are o populație de 347 locuitorĭ (172 bărbațĭ și 175 femeĭ.)

Aci este reședința comuneĭ, școala, biserica, moara și herăstrăul cu aburĭ al d-luĭ Perieț eanu-Buzăŭ.

Copac (Crucea-din-), *colină*, în com. Vintilă-Vodă, județul Buzăŭ. E acoperită cu o parte din pădurea Vintilă-Vodă, care poartă acelașĭ nume.

Copaciĭ-ceĭ-Marĭ (La-), *poiană*, în căt. Slobozia, com. Bădeni-Ungurenĭ, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel.

Copaciul, saŭ **Gruiul**, *com. rur.*, compusă din cătunele Copaciul și Crovul, plasa Cîlnișteа, județul Vlașca. E situat pe coasta dreaptă a văeĭ Glavaciocul.

Moșia aparține d-luĭ V. Hiotu. Comuna este departe de București de 34 kil., de Giurgiu de 43 kil., de 1 kil. de Ghimpați, reședința plășeĭ. In 1886 eraŭ aci 1342 locuitorĭ, din carĭ 288 contrib. Budgetul comunal era în 1886 de leĭ 6764 la venit și de leĭ 4959 la cheltuelĭ.

In 1887 s'a arat aci 1300 hect. cu diferite cereale. Sunt 2 bisericĭ, una în Crovul și a doua în Copaciul, deservite fiecare de cîte un preot și un cîntăreț. Ține de eparhia Crovul, care are biserică, cu hramul Sf. Nicolae.

Școala comunală este așezată în comuna Ghimpați care este aproape de Copaciul, poartă numirea de Ghimpați-Copaciŭ.

Vite sunt: 250 vite marĭ, boĭ, bivolĭ și vacĭ, 32 caĭ, 692 oĭ și 4 capre.

Copaciul, *cătun*, pendinte de com. Copaciul, de la care și-a luat numele, pl. Cîlnișteа, județul Vlașca, situat pe proprietatea d-luĭ V. Hiotu.

www.dacoromanica.ro

Aci s'aŭ improprietărit la 1864 un număr de 60 locuitorĭ, lucrînd suprafaţa de 200 hect. Aci este o biserică, deservită de un preot şi un dascăl.

Copacul-cu-Icoana, (Lespezile), *loc izolat* şi *deal*, în jud. Buzăŭ, comuna Merei, căt. Valea-Puţuluĭ.

Copacul-cu-Icoana, *localitate* cu pădure. (Vezĭ Dealul-Vieĭ, jud. Fălciŭ, com. Băseşti, din pl. Mijlocul).

Copacul-luĭ-Trică, *loc*, judeţul Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Roziştea, unde Pîrîul-Moareĭ se varsă în balta Strîmba.

Copadin saŭ **Cobadin**, *com. rur.*, din jud. Constanţa, plasa Constanţa, situată în partea centrală a judeţuluĭ, la 43 kil. spre S.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea meridională a plăşeĭ, la 14 kil. spre S.-V. de Cara-Murat, reşedinţa eĭ, pe dealurile Copadin şi Arabi-Alciala.

Se mărgineşte la N. şi V. cu comuna Mamut-Cuius, la E. cu com. Biulbiul; la S. cu comunele Cara-Bacî şi Agemler; cele d'întîiŭ treĭ comune sunt din pl. Medjidia, a 4-a din plasa Mangalia.

Relieful soluluĭ e puţin accidentat de următoarele dealurĭ: Tanai-Teiubesi (128 m.), Cara-Dede-Bair (152 metri), Bei-Aslan-Bair (127 m.), la N., Nalciac-Bair, Bair-Biulbiul-Chiuciuc (130 m.), Ciobanisa-Bair (123 m.), la E.; Arabi-Iuc-Bair (137 m.), Beşoul-Bair (142 m.), la S.; Caciamac-Bair (139 m.), Iurtluc-Bair (147 m.) şi Cara-Dede-Bair al II-lea (111 m.), la V.; iar dealurile Copadin (134 m.) şi Arabi-Alciala (137 m.), prin interiorul comuneĭ. Aceste dealurĭ sunt acoperite cu izlaz, fîneţe şi semănăturĭ.

Movile sunt puţine, toate artificiale, servind ca punct de orientare; printre ele observăm: Copadin-Nord (134 m.), Copadin-Sud (137 m.), Copadin-Vest (135 m.), Copadin-Est (123 m.), în jurul satuluĭ Copadin; Engemalesi-Tepe (133 m.), la E.; Arabi-Iuiuc (137 m.), la S.

Hidrografia e reprezentată numaĭ prin nişte văĭ micĭ, fără importanţă; ele n'aŭ apă de cît toamna în timpul ploilor şi primă-vara după topirea zăpezilor; principalele sunt: valea Copadin, care trece prin sat, şi brăzdează com. prin mijloc şi V.; Dichilitas-Dere la N.; văile Beşaul-Dere şi Arabi-Alciala, care unite formează valea Cocealac-Alcea care o brăzdează la S.

Comuna e formată dintr'un singur sat: Copadin, al căruĭ aspect nu oferă ceva caracteristic; e plăcut puţin prin poziţia sa; casele sunt unele răspîndite fără regulă, o mare parte din ele înconjurate cu grădinĭ foarte bine îngrijite.

Suprafaţa acesteĭ comune este de 4371 hect., din carĭ 233 ocupate de vatra satuluĭ cu ale sale 222 case; statul cu proprietariĭ posed 1228 hect., iar loc. aŭ împărţit, restul de 2910 hect.

Populaţiunea sa este formată din Turcĭ, Tătarĭ, Germanĭ şi Bulgarĭ; ea este de 232 fam., în total 1009 suflete, împărţite după cum urmează: 562 bărbaţĭ, 447 femeĭ; necăsătoriţĭ 556, căsătoriţĭ 422, văduvĭ 30, divorţaţĭ 1; cetăţenĭ romînĭ 659, supuşĭ străinĭ 350; ştiŭ carte 242, nu ştiŭ 867; ortodoxĭ 15, catolicĭ 382, mahomedanĭ 607, de alte religiĭ 5; agricultorĭ 243, industriaşĭ 30, comercianţĭ 4, alte profesiĭ 1.

Contribuabilĭ sunt 278.

Sunt 114 împroprietăriţĭ şi 164 neîmproprietăriţĭ.

In comună sun 243 plugarĭ, carĭ aŭ 99 pluguri (32 cu caĭ, 67 cu boĭ), 155 care şi căruţe (35 cu caĭ, 120 cu boĭ), 37 maşinĭ de secerat, din carĭ 2 cu uleiŭ, 10 maşinĭ de bătut porumb, 1 trior, 22 grape de fier, 10 maşinĭ de vînturat, 1 maşină de cosit fîn.

Este o moară cu aburĭ şi 1 de vînt.

Vite sunt 1358 capete, din carĭ: 580 caĭ, 539 boĭ, 12 bivolĭ, 77 oĭ şi 150 capre.

Budgetul com. Copadin are la venitur̆ 9380 leĭ şi la cheltueli 3037 leĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt numaĭ drumurĭ vecinale saŭ comunale, carĭ, în formă de rază, pleacă spre satele înconjurătoare ca: Biulbiul, Mamut-Cuius, Caciamac, Beşoul, Agemler, Osman-Facî, etc.

E de observat că această comună, la delimitare, a fost cu totul depărtată de plasa căreĭ aparţine, fiind împresurată de plăşile Medjidia şi Mangalia.

Copaniţa, *insulă*, pe Dunăre, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j. şi Balta, între Bechet şi Rahova, la vărsarea rîuluĭ Jiul în Dunăre. Are păşunĭ pe dînsa.

Copăceana, *deal*, jud. Fălciŭ, numit ast-fel de la nişte copacĭ vechĭ ce aŭ fost odinioară pe pe el. Se întinde din com. Berezeni, pl. Prutul, trece prin comuna Bozia, prelungindu-se de la N. la S., între dealurile Buciumaşi şi Marcu, pe teritoriul satelor Bozia-Odaia şi Bogdana, terminîndu-se pe teritoriul moşieĭ Bogdăneşti. La capătul săŭ se află iazul Bogdăneşti.

Copăceana, *deal*, în jud. Fălciŭ,

www.dacoromanica.ro

pl. Prutul, pe teritoriul satuluĭ Rînceni, în partea de V. a comuneĭ Rînceni, despre hotarul com. Mălăeşti.

Copăceana, *iaz,* jud. Fălciŭ, pl. Prutul, com. Bozia, la capătul văeĭ cu acelaşĭ nume, format din pîrîul Copăceana, pe teritoriul satuluĭ Odaia-Bogdan.

Copăceana, *iaz,* în jud. Fălciŭ, pl. Prutul, com. Bozia, pe valea cu acelaşĭ nume, format din pîrîul Copăceana, pe teritoriul satuluĭ Bozia.

Copăceana, *pîrîŭ,* jud. Fălciŭ; iese de pe valea Copăceana, com. Berezeni; formează iazul cu acelaşĭ nume; trece de aicĭ pe teritoriul com. Bozia, plasa Prutul, tot pe valea cu acelaşĭ nume, pe care formează 3 iazurĭ: două pe teritoriul satuluĭ Bozia şi unul pe teritoriul satuluĭ Odaia-Bogdana. Trece pe teritoriul satuluĭ Bogdăneşti, unde dă în şesul Prutuluĭ.

Copăceana, *vale,* jud. Fălciŭ, pl. Prutul, com. Bozia; se întinde între dealurile Copăceana şi Saca, pe teritoriul satelor Bozia şi Odaia-Bogdan, pe care se află două iazurĭ, formate din pîrîul Copăceana.

Copăceanca, *numire,* ce purta *comuna* Bivoliţa, pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman. Această numire figurează prin actele de hotărnicie şi locuitoriĭ o păstrează şi astă-zĭ.

Copaceanul, *sat,* în partea de N. a com. Sberoaia, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, în hotarul comuneĭ Grozeşti, situat pe malul Prutuluĭ, pe domeniul statuluĭ Sberoaia. Are o suprafaţă de 38 hect. 44 ariĭ, iar vatra satuluĭ are 2 hect. şi o populaţie de 10 familiĭ, saŭ 30 suflete, din carĭ 5 contribuabilĭ.

Copăceanul, *deal,* care înconjoară în partea de V. comuna Fălciŭ, pl. Prutul, jud. Fălciŭ.

Copăceilor (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Teghiĭ, între muntele Podul-Caluluĭ şi Valea-Găvanuluì. E avută în brad şi molift.

Copăcelul, *cătun,* în jud. Vîlcea, pl. Ocolul, com. Ocnele-Marĭ.

Copăcelul, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Pătîrlagi. E acoperită de izlaz şi pădure.

Copăcelul, *deal,* în jud. Suceava, pe o coasta căruia e aşezată o parte din satul Lămăşeni; altă parte e acoperită de pădure de mesteacăn.

Copăceluluĭ (Valea-), *vale,* în jud. Suceava, satul Lămăşeni.

Copăceni, *com. rur.,* pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea. E format din 2 mahalale.

Comuna, cu izlaz cu tot are 500 hect. pămînt.

Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Cerna, la 45 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 25 de a plăşeĭ.

Are o populaţie de 418 loc., (214 bărbaţĭ şi 204 femeĭ), în care intră şi 10 fam. Ţiganĭ, carĭ se ocupă cu facerea de albiĭ, fuse, lingurĭ şi alte 5 fam. de Ţiganĭ ferarĭ; sunt 127 capĭ de familie; 120 contribuabilĭ şi 125 case.

In comună sunt 2 bisericĭ: una de zid, cu hramul Buna-Vestire, fondată la anul 1804, şi alta de lemn, fondată la 1720 de protopopul Gheorghe şi preoteasa Florica, cu hramul Sf. Gheorghe şi Cuvioasa-Paraschiva. Prima s'a fondat de protopopul Şerban cu preoteasa Preda.

Locuitoriĭ în special se ocupă cu agricultura. Produsul munceĭ îl desfac la oraşul Craiova. Eĭ aŭ 20 caĭ, 140 boĭ, 110 vacĭ, 40 capre, 25 oĭ şi 95 porcĭ.

Veniturile şi cheltuelile comuneĭ se urcă la 1000 leĭ anual.

Pe rîul Cerna, în raionul comuneĭ, sunt 2 morĭ, cu cîte 2 perechĭ de pietre. Cea maĭ mare parte din locuitorĭ sunt moşnenĭ; 55 s'aŭ împropietărit la anul 1864 pe 32 hect., în moşiile d-lor Nae Copăceanu, D. Stavrescu şi alţiĭ.

Comuna e lipsită pănă acum de şcoală. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 45 (26 băeţĭ şi 19 fete). Ştiŭ carte 15 bărbaţĭ şi 3 femeĭ.

In toată comuna sunt 25 stupĭ cu albine.

O şosea comunală înlesneşte comunicaţia cu comunele Broşteni şi Ulmetul.

E brăzdată de dealurile: Pojorătul, Bucurul şi Cocinilor şi udată de văile: Crucilor, Zgîndi, Lupuluĭ şi Rizi.

Se mărgineşte cu comunele Gînguleşti, Bălteni, Armăseşti, Modoia şi Broşteni.

Copăceni, *sat,* cu 142 sufl., jud. Argeş, pl. Loviştea; face parte din com. rur. Racoviţa. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Copăceni, *cătun,* al comuneĭ Corneşti din pl. Ocolul, jud. Gorj. E situat la S. de comună şi spre V., la 11 kil. depărtare, de oraşul T.-Jiŭ.

Situat pe şes, pe partea dreaptă a şoseleĭ judeţene T.-Jiŭ-Severin. Are o suprafaţă cam de

www.dacoromanica.ro

2000 hect., din carĭ 1000 hect. arabile, 535 hect. pădure, 465 hect. livezĭ şi izlaz.

Are o populaţie de 70 fam., 436 sufl., din carĭ 58 contrib.

Locuitoriĭ posedă 40 pluguri, 60 care cu boĭ şi vacĭ, 2 căruţe, 10 stupĭ, 250 vite marĭ cornute, 12 caĭ şi 100 rîmătorĭ.

Cătunul este udat de apa Jaleşul.

Comunicaţia se face pe şoseaua judeţeană T.-Jiŭ-Severin, ce trece în apropiere, în partea despre S. şi prin şoseaua comunală ce se detaşează din şoseaua judeţeană.

In Copăceni se găsesc 2 puţurĭ şi 2 morĭ pe apa Jaleşul.

Cătunul are şi o biserică de lemn, însă ruinată.

Copăceni saŭ **Carida - Căpăceni**, *cătun,* pendinte de com. Dărăşti, pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca, proprietatea d-luĭ Efr. Ghermani. Această proprietate a fost la 1655 a vistieruluĭ Gheorghe Carida de unde şĭ-a luat numele. E situat pe coasta dreaptă a apeĭ Argeşuluĭ.

Aci s'a împroprietărit la 1864, un număr de 25 loc. cărora li s'a dat 75 hect.; sunt aşezaţĭ pe malul Argeşuluĭ.

Aci sunt viĭ cu embatic în suprafaţă de 678 hect.; pădure de salcie pe Argeş, în suprafaţă de 40 hect.; locurĭ de arătură în suprafaţă de 274 hect. Totalul suprafeţeĭ moşieĭ este de 992 hect. Arenda anuală: 16000 leĭ.

Este departe de Bucureşti de 21 kil., de Giurgiŭ de 44 kil. de şoseaua Giurgiŭ-Bucureşti de 1 kil., pe marginea moşieĭ chiar trece această şosea. Aci sunt 20 boĭ, 80 oĭ şi 5 caĭ.

Copăceni, *numire* ce se maĭ dă cătr. Poiana-Copaciuluĭ, din com. Opăriţi, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Copăceni, *pîrîŭ,* curge din partea de N. a com. Opăriţi, pl. Teleajenul, jud. Prahova, udă cătunul cu acelaşĭ nume şi se varsă în rîul Teleajenul, în raionul com. Gura-Viitoareĭ, pl. Teleajenul.

Copăceni - Adunaţi, *com. rur.,* în jud. Vlaşca. (Vezĭ Adunaţi-Copăceni).

Copăceni-Creţeşti. Vezĭ Copăceni-Sf.-Ioan, jud. Ilfov.

Copăceni - de - Jos (Giuleşti), *sat,* jud. Ilfov; face parte din com. rur. Copăceni-Mogoşeşti, pl. Sabarul. Este situat la S.-E. de Copăceni-Mogoşeşti, pe malul stîng al rîuluĭ Argeş. Aci, acest rîŭ face o mare cotitură în jud. Vlaşca.

Pe la Copăceni-d.-j. era trecătoare principală peste rîul Argeş. Brîncoveanu, în călătoria sa la Adrianopole, a trecut p'aci Argeşul, la 6 Maiu 1703. La anul 1821, Tudor puse aci sentinele, spre a împĭedica fuga boerilor din Bucureşti.

Satul se întinde pe o suprafaţă de 223 hect., avînd o populaţie de 463 loc. D-l Gr. Em. Filipescu are 153 hect. şi loc. 70 hect.

Proprietarul cultivă 70 hect.; restul este pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul, fără să aibă locurĭ de fîneţe.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ, şi o şcoală mixtă, frecuentată de 41 elevĭ şi 2 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 1944 leĭ. Localul şcoaleĭ e bun.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 218 şi al celor micĭ de 86.

Copăceni-de-Sus, saŭ **Copăceni-Carada,** *com. rur.,* pl. Sabarul, jud. Ilfov. E situată la S. de Bucureşti, pe malul stîng al rîuluĭ Argeş, 16 kil. departe de capitală.

La 1821, Turciĭ, sub conducerea luĭ Chehaia - Bei, venind spre Bucureşti, de la Silistra, aŭ trecut prin com. Copăceni.

Corpurile legiuitoare aŭ votat construcţia unuĭ pod peste rîul Argeşul, la Copăceni, pe calea naţională Bucureşti-Giurgiu, alocînd în budget spre acest sfîrşit 870000 leĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 1240 hect., cu o populaţie de 1312 locuitorĭ, carĭ trăesc în 268 case şi 2 bordee.

D-l G. Em. Filipescu are 640 hect. şi locuitoriĭ 600 hect. Proprietarul cultivă 499 hect., 25 sterpe, 6 vie şi 110 pădure. Locuitoriĭ cultivă 393 hect., 52 sterpe, 152 izlaz, restul vie.

Comuna are 261 contribuabilĭ, cu un budget de 3421 leĭ la venitурĭ şi 3428 leĭ la cheltuelĭ.

In comună e o biserică, cu hramul Sf. Filoftea, deservită de 3 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 34 elevĭ şi 6 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 2044 leĭ.

Localul şcoaleĭ e proprietatea comuneĭ.

In cercul comuneĭ se află: 1 heleşteŭ; 1 baltă; 1 pod stătător.

Numărul vitelor marĭ e de 659 (195 caĭ şi epe, 3 armăsarĭ, 195 boĭ, 204 vacĭ şi viţeĭ, 37 tauri, 25 bivolĭ şi bivoliţe) şi al celor micĭ de 931 (130 porcĭ şi 801 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 294 sunt plu-

www.dacoromanica.ro

garĭ, 4 meseriașĭ, 10 diferite profesiĭ.

Arătura se face cu 131 pluguri: 73 cu boĭ, 58 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 182 care și căruțe: 90 cu boĭ, 92 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriți sunt 186 și neîmproprietăriți, 126.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ și 2 hangiĭ.

Copăceni-Marĭ, *sat*, face parte din com. rurală Micloșani, pl. Argeșelul, jud. Muscel.

Copăceni-Mănăstireĭ, jud. Ilfov, loc însemnat prin bătălia dintre Alexandru III-lea, Domnul Romînieĭ și boeriĭ țăreĭ carĭ îl alungară din Domnie, la anul 1577.

Copăceni-Micĭ, *sat*, face parte din com. rurală Micloșani, pl. Argeșelul, jud. Muscel.

Copăceni-Micĭ, *deal*, pe teritoriul com. Mălăești, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ; se întinde de la Valea-Rădiuluĭ.

Copăceni-Mogoșești, *com. rur.*, plasa Sabarul, jud. Ilfov. E situată la S. de București, pe țărmul stîng al rîuluĭ Argeș, 26 kil. departe de București. Pămîntul săŭ e mlăștinos în partea de N.

Se compune din satele: Copăceni-d.-j., Nucari-Mănăstirea, Mogoșești și Varlam, cu o populație de 1872 locuitorĭ, carĭ trăesc în 422 case și 2 bordee.

Se întinde pe o suprafață de 2181 hect. D-niĭ G. Em. Filipescu, V. M. de Gravie, St. Petrovicĭ și statul aŭ 1202 hect. și locuitoriĭ 979 hect. Proprietariĭ cultivă 737 hect., 233 pădure și restul vie. Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Comuna are 396 contribuabilĭ, cu un budget de 4563 leĭ la venituriĭ și 4490 leĭ la cheltueliĭ. In anul 1885 craŭ 465 contribuabilĭ.

In comună sunt: 3 biericĭ, deservite de 5 preoțĭ, la Copăceni-d.-j., Nucari-Mănăstirea și Mogoșești; 2 școale mixte.

Numărul vitelor marĭ e de 899 (213 caĭ și epe, 485 boĭ, 185 vacĭ și viteĭ, 14 taurĭ, 2 bivolĭ) și al celor micĭ de 875 (9 capre, 201 porcĭ și 665 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 466 sunt plugarĭ. Arătura se face cu 269 pluguri: 192 cu boĭ și 77 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 335 pluguri: 242 cu boĭ și 93 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriți sunt 309 și neîmproprietăriți, 164.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ.

Copăceni-Sf. Ioan, saŭ **Copăceni-Cretești**, *sat*, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Cretești-Sintești, pl. Sabarul. Este situat la N. de Cretești, în locurĭ băltoase.

Se întinde pe o suprafață de 155 hect., proprietatea locuitorilor, cu o populație de 357 suflete. Are 1 povarnă.

Comerciul se face de 1 cîrciumar. S'aŭ stabilit în sat 2 străinĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 152 și al celor micĭ de 426.

Copăcești, *com. rur.*, în județul Putna, plasa Răcăciuni.

Comuna Copăcești este situată pe dealul Trotușuluĭ și în lunca luĭ; cătunul Copăcești pe deal, iar Slobozia, în lunca luĭ, peste apă.

Distanța comuneĭ de reședința sub-prefectureĭ (Adjudul-Noŭ) e de 5 kil., iar de capitala județuluĭ, de 40 kil.

Marginele acesteĭ comune, sunt: la N. Trotușul, care o desparte la N.-E. de Adjudul-Vechiŭ și la N.-V. de Urecheștĭ; la E. iarășĭ Trotușul, despărțindo de Adjudul-Noŭ; la S.-E. Ruginești, la S.-V. Angheleștĭ, iar la V. Cornățelul.

Comuna Copăcești se compune din cătunul Copăcești (unde e și primăria comuneĭ) și din Slobozia.

Populațiunea comuneĭ, după cel din urmă recensămînt, e de 201 capĭ de familie, cu 732 suflete (375 bărbațĭ, 357 femeĭ), din carĭ: 367 neînsurațĭ (201 bărbațĭ, 166 femeĭ), 312 însurațĭ, 52 văduvĭ (18 bărbațĭ și 34 femeĭ); 723 Romînĭ si 9 de diferite naționalitățĭ; 3 ortodoxĭ, 6 mozaicĭ și 3 armenĭ; 219 agricultorĭ, 2 meseriașĭ, 6 comercianțĭ, 4 avînd profesiunĭ liberale, 16 muncitorĭ și 13 servitorĭ.

Știŭ carte 16 persoane: (13 bărbațĭ, 3 femeĭ).

Numărul caselor de locuit e de 193.

Mișcarea populațiuneĭ pe anul 1892, a fost următoarea: 9 căsătoriĭ, 34 nașterĭ și 71 morțĭ.

Are o biserică parohială, cu hramul «Sf. Nicolae». Comuna cheltuește pentru ea 100 leĭ anual.

Copiĭ cu vîrstă de școală sunt 72 (39 băețĭ și 33 fete).

Sunt 177 contribuabilĭ, adică 1 locuitor la 4.13 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ, pe anul financiar 1893—94, a fost la venituriĭ de 2559 leĭ și la cheltueliĭ de 2555 leĭ.

Numărul cultivatorilor, în acelașĭ an, a fost de 111.

Instrumentele agricole, de carĭ se servesc cultivatoriĭ acesteĭ comune, sunt: 30 pluguri de lemn, 40 de fier și 1 scarificătoare.

Vitele aflătoare în comună sunt după ultima numărare, 741, din carĭ: 191 boĭ, 101 vacĭ,

www.dacoromanica.ro

32 caĭ, 259 oĭ, 17 capre şi 141 porcĭ.

In comună se află: 3 rotarĭ, 2 fierarĭ, 1 cojocar, 1 cîrciumar, 1 boiangiŭ, 1 brutar şi 14 fabricanţĭ de rachiŭ de prune.

Drumurĭ şoseluite pun în legătură comuna pe de o parte cu comuna Adjudul-Noŭ, de altă parte cu comunele Rugineşti, Angheleşti şi Cornăţelul.

Copăceşti, *cătun,* în jud. Putna, comuna cu acelaşĭ nume, plasa Răcăciuni. Cătunul este situat pe dealul Trotuşul, avînd în luncă cătunul Slobozia.

Are o biserică parohială, cu hramul «Sf. Nicolae».

Comuna vine în ajutorul eĭ cu 100 leĭ anual. Copiĭ cu vîrsta de şcoală sunt 72 (39 băeţĭ şi 33 fete).

Acest sat e pomenit de cronicarul Neculcea, cînd vorbeşte de domnia a 3-a a luĭ Duca-Vodă (1678—1684): «iară sosind podgheazul la Răcăciuni întru acea seară, aŭ prins pe Lipcanĭ acolo în Răcăciuni, şi i-aŭ tăiat pe toţĭ; numaĭ unul a scăpat şi viind noaptea să dea ştire aŭ dat peste niştе oamenĭ la Copăceşti, pe apa Trotuşuluĭ, şi dîndu-ĭ un om să-l ducă la Domneşti, el l'a dus printr'o dumbravă, rătăcindu-l pănă în ziuă».

Copăceşti sunt din vechĭ aĭ răzeşilor şi aĭ foştilor clăcaşĭ de pe moşia luĭ Balş.

Copăceşti, *mahala,* în com. rur. Samarineşti, plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Copăceşti, *parohie,* în comuna cu acelaşĭ nume, plasa Răcăciuni, jud. Putna, formată din cătunele Copăceşti şi Angheleşti. Are 2 biericĭ, una parohială, cu hramul «Sf. Nicolae», pentru care comuna Copăceşti cheltueşte 100 leĭ anual, în satul Copăceşti şi 1 filială, în Angheleşti, cu hramul Sf. Gheorghe.

Copăcioasa, *com. rur.,* în partea de V. a plăşeĭ Amaradia, jud. Gorj, şi la S. de com. Glodeni. Situată pe pîrîul Ţărăţelul, pe deal şi şes. Este formată din 4 cătune, adică: Copăcioasa, Cerătul, Frunţile, unde e şi reşedinţa comuneĭ, şi Lintea. Această comună înainte de 1875 era întrupată cu comuna Scoarţa. Are o întindere de 1150 hect., din carĭ 410 hect. arabile, 345 hect. fîneţe, 115 hect. pădure, 135 hect. izlaz, 104 hect. vie, 8 hect. pomet şi 33 hect. vatra satuluĭ, a cimitiruluĭ şi a găreĭ.

Are o populaţiune de 400 familiĭ, cu 1234 suflete, din carĭ 333 contribuabilĭ, toţĭ Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura.

Locuitoriĭ posedă 83 pluguri, 138 care cu boĭ, 510 vite marĭ cornute, 20 caĭ, 1160 oĭ, 102 stupĭ, carĭ daŭ 35 kil. miere şi 49 kil. ceară; 391 rîmătorĭ.

Venitul comuneĭ este de 1453 leĭ, 65 banĭ, iar cheltuelile de 1185 leĭ, 3 banĭ.

Apele ce udă această comună sunt: Ţărăţelul, care se varsă în Blahniţa; Slaştiul-Sec şi Slaştiul-cu-Apă, carĭ se varsă în Amaradia şi în Jiŭ.

Comunicaţia se face prin şoseaua judeţeană, care vine de la V., din comuna Budieni şi trece prin această comună; prin şoseaua comunală, care încă nu e terminată şi care se detaşează din cea judeţeană în 2 ramurĭ, din care una, la S., apucă spre gara Copăcioasa, iar cea-l'altă, la N., prin interiorul comuneĭ şi duce în comuna Bălăneşti; prin calea ferată Filiaşi-T.-Jiŭ care are o staţie între cătunele Cerătul şi Frunţile, numită Copăcioasa.

In comună se găsesc 4 puţurĭ cu cumpănă şi 16 fîntînĭ, carĭ în timpurĭ secetoase seacă, afară de una.

Comuna are 1 şcoală, frecuentată de 31 elevĭ şi 1 elevă, din 35 înscrişĭ.

Are 3 biericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

Copăcioasa, *cătun,* jud. Gorj, pl. Amaradia, com. Copăcioasa.

Are o întindere de 125 hect., din carĭ 40 hect. arabile, 50 hect. fîneţe, 29 hect. izlaz şi pădure, 6 hect. vatra satuluĭ.

Are o populaţiune de 56 familiĭ, cu 120 suflete, din carĭ 23 contribuabilĭ, toţĭ Romînĭ.

Locuitorii posedă 10 pluguri, 15 care cu boĭ, 60 vite marĭ cornute, 38 rîmătorĭ, 131 oĭ, 16 stupĭ cu albine, carĭ daŭ 9 kil. ceară şi 12 kil. miere.

(Drumurile şi apele ce o traversă s'aŭ descris la comuna Copăcioasa).

In cătun se maĭ găseşte 1 puţ şi 2 fîntînĭ.

Copăcioasa, *sat,* în jud. Mehedinţi, plasa Motrul-d.-s.; ţine de com. rur. Jegujani.

Copăcioasa, *cătun,* în judeţul Mehedinţi, plasa Motrul-d.-s.; ţine de com. rur. Floreşti. Maĭ poartă numele şi de Copăciaoa.

Copăcioasa, *staţie de dr. d. f.,* judeţul Gorj, plasa Amaradia, cătunul Copăcioasa, pe linia Filiaşi-T.-Jiŭ, pusă în circulaţie 1 Iulie 1888. Se află între staţiile Cărbuneşti (10.2 kil.) şi T.-Jiŭ (13.2 kil.). Înălţimea d'asupra niveluluĭ mărĭĭ de 262m,12

Venitul acesteĭ staţiĭ, pe anul 1896, a fost de 18519 leĭ 70 banĭ.

www.dacoromanica.ro

Copăcioasa, *pîrîŭ*, în com. rur. Jegujani, plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinți. Izvorește din mahalaua Copăcioasa; se împreună cu pîrîul Noateșea, curgînd spre comuna Broșteni.

Copăcioasa, *vale*, în com. rur. Jegujani, plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinți.

Copăile, *lac*, în plasa Borcea, teritoriul com. Călărași-Vechĭ, jud. Ialomița.

Copălăul, *com. rur.*, în partea de N. a plășeĭ Coșula, județul Botoșanĭ. Se întinde pe valea Miletinuluĭ și dealurile ce mărginesc Miletinul pe ambele părțĭ. Se compune din satul Copălăul. Are o suprafață de 1584 hect., din carĭ 644 ale proprietaruluĭ și 940 hect. ale locuitorilor și cu o populație de 298 familiĭ, saŭ 1324 suflete, din carĭ 650 bărbațĭ și 674 femeĭ. Sunt 280 contribuabilĭ și locuesc în 291 case.

Teritoriul acesteĭ comune este deluros și de natură argilos, acoperit în partea de Sud și S.-V. cu pădure, a căreia întindere e de 644 hectare și se exploatează sistematic; viile sunt situate pe coasta de S.-V. a dealuluĭ Copălăul, în întindere de 19 hect. și produce 1615 hectolitri vin.

Locurile de cultură aŭ o întindere de 220 hect.

Vite: 900 boĭ și vacĭ, 108 caĭ, 182 porcĭ, 815 oĭ și 60 stupĭ cu albine.

Prin mijlocul comuneĭ trece calea națională Botoșanĭ-Hîrlăul. Satul e așezat, parte pe vale, parte pe coastă de deal.

Budgetul comuneĭ are la venitурĭ 3901 leĭ, 7 banĭ și la cheltuelĭ 3875 leĭ, 88 banĭ.

Are 1 biserică, cu 1 preot și 2 cîntărețĭ, vechie și 1 școală mixtă, întreținută de județ, cu un învățător și frecuentată de 42 școlarĭ.

Se zice că primiĭ locuitorĭ așezațĭ aicĭ ar fi venit din Bucovina.

Copcești, *siliște*, ce ține de com. Rușĭ, jud. Tutova, pl. Tutova.

Copiloniul, *deal*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s., com. rur. Căzănești.

Copilul, *lac*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Mărșani, cu o suprafață de aproape 1 hect. Conține pește.

Copiluluĭ (Movila-), *movilă*, în jud. Buzăŭ, comuna Rușiavățul. E situată la gura văeĭ Rușiavățul; face hotar între moșia Rușiavățul și moșia statuluĭ Ursoaia.

Coporia, *munte*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, de pe teritoriul com. Dărămănești.

Coporia, *pîrîiaș*, în jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Dărămănești; ese de sub muntele cu acelașĭ nume și se varsă, de-a stînga, în Uz.

Coporîcești, *cătun*, pendinte de com. Valea-Merilor, pl. Mijlocul, jud. Olt. E situat la V., pe muchea dealuluĭ stîng al gîrleĭ Plapcea. Are 175 locuitorĭ.

Copoul, *plasă*, în centrul județuluĭ Iași. Se întinde de la N. la S. până în marginea orașuluĭ Iași, pe șirul de dealurĭ ce vine între rîurile Jijia și Prut. Se mărginește în partea despre N.-V. cu pl. Bahluiul; la S. cu o parte din plășile Cîrligătura, Stavnicul și orașul Iași; la E. cu pl. Turia, până în dreptul satuluĭ Frăsuleni, din pl. Bistrița, despărțindu-se prin rîul Jijia; apoĭ cu pl. Braniștea până în marginea orașuluĭ Iași.

Este formată din 5 comune:

1. *Gropnița*, cu satele: Gropnița, Singeri, Bulbucani, Forăști, Mălăești și Mișești, în capătul despre N. al plășeĭ.

2. *Movileni*, cu satele: Movileni, Larga, Romînești și Potîngeni, maĭ jos de com. Gropnița.

3. *Tăutești*, cu satele: Tăutești, Zahorna, Horlești, Rădiulluĭ-Tătar, Tătărușul și Lițcani, în partea de S.-V. a plășeĭ, spre rîul Bahluiul.

4. *Rădiul-Mitropolieĭ*, cu satele: Rădiul-Mitropolieĭ, Moimești, Popricani, Coarba, Țipilești, Epureni și Izvoarele, în partea de E. a plășeĭ, spre rîul Jijia.

5. *Copoul*, cu satele: Copoul (tîrgșor), Podgoria-Copoul, Rădiul-Aldeĭ, Munteni, Vulturi și Cîrligul, la sudul plășeĭ, în marginea orașuluĭ Iași.

Suprafața teritoriuluĭ plășeĭ Copoul este de 41698 hect.

Calitatea soluluĭ este bună.

In pl. Copoul se prelungește șirul de dealurĭ de la N. spre S., ce trece din pl. Bahluiul, și care face parte din sistemul dealurilor aflate între rîurile Bahluiŭ și Jijia, purtînd diferite numirĭ: Copoul, Cîrligul, Șorogari, Gheorghiești, Rădiul-Aldeĭ, Aroneanul, Zahorna, Horlești, Ponoarele, Uricul, Cățînul, Mîrzești, Pițcanul, Vulturul, Breazul, Muchea-Holmuluĭ, Cazacul, Dumnezeul, al-Cailor, Odaia, Grecul, al-Poșteĭ, Părul, Movila-Mare, Vulturul, Șătrăroaia, Botul-Caluluĭ, al-Vieĭ, Coșeri, al-Corbuluĭ, Sbanțul, Amara, al-Cruceĭ, al-Țiganuluĭ, Drobul și Clinul.

www.dacoromanica.ro

Apele curgătoare ce udă teritoriul plăşeĭ de la N. la S., sunt rîurile: Jijia, ce trece prin partea de E. şi formează hotarul între plăşile Turia şi Bahluiul în partea de V. şi S., făcînd hotarul cu plasa Cîrligătura; apoĭ pîraiele: Miletinul, care atinge partea de N.-E. a plăşeĭ; Jijioara, care intră în mijlocul eĭ, tot în partea despre N.; Căcaina, Aroneanul, Lieşti, Zahorna, Mîrzei, Dîrvari, Girinca, Moimeşti, Rădiul, Siliştea, Breazul, Uricul, Tăuteşti, Iazul, Văiluţa, Roşul, Răchita, Rădiul, Fundoaia, Puturoasa, Greculuĭ, Larga, Sbanţul, Amara, Budăiul, Romîneşti, Răchiţi, Părul şi Mahul.

Prin plasa Copoul, trece şoseaua judeţeană Iaşi-Botoşani, care începe din marginea oraşuluĭ Iaşi, trecînd spre N., prin tîrgul Copoul şi satele Vulturi şi Popricani şi la podul Jijieĭ trece în pl. Turia.

Şoseaua mixtă, începe din marginea oraşuluĭ Iaşi, tot prin partea de N.; trece prin podgoria Copoŭ, prin satele: Zahorna, Larga, Movileni, Mălăeşti, Miseşti, şi, dincolo de Singeri, trece în pl. Bahluiuluĭ.

Şoseaua naţională şi caleaferată trec de la Iaşi pănă la tîrgul Podul-Iloaeĭ, pe marginea sud-vestică a plăşeĭ. Pe lîngă acestea sunt diferite căĭ comunale şi vecinale, carĭ leagă satele şi comunele între ele.

Din întinderea de 41698 hect. pămînt, nu se cultivă în această plasă de cît 9528 hect. pentru cereale; 293 hect. teren pentru cultura viilor şi 546 hect. pămînt acoperit cu pădurĭ, proprietate particulară; iar restul de 31331 hect. sunt acoperite de: imaşe, fîneaţă, iazurĭ, livezĭ şi locurĭ pentru aşezarea satelor.

Pămîntul cultivabil produce tot soiul de cereale.

Viile daŭ vinurĭ bune.

Industria se mărgineşte la un număr de 7 morĭ de apă, 7 de aburĭ şi 1 de vînt; iar comerciul constă în desfacerea productelor şi a vitelor, în tîrgurile Podul-Iloaeĭ şi Iaşi.

Numărul vitelor este de 29379 capete dintre carĭ: 9684 vite marĭ cornute, 15744 oĭ, 3 capre, 11 bivolĭ, 1097 caĭ şi 2837 rîmătorĭ.

In plasa Copoul se află o populaţie de 2364 fam., saŭ 8402 suflete, dintre carĭ: 4578 bărbaţĭ şi 3824 femeĭ; 8155 Romînĭ, 185 Evreĭ, 35 Germanĭ, 8 Polonĭ, 8 Grecĭ, 5 Italienĭ, 4 Ruşĭ, 1 Olandez şi 1 Belgian.

Numărul bisericilor e de 20, deservite de 16 preoţĭ, 20 cîntăreţĭ şi 16 eclesiarhĭ.

Şcoale sunt 9, conduse de 9 învăţătorĭ, şi frecuentate de 143 elevĭ şi 52 eleve.

Copoul, *com. rur.*, jud. Iaşi, pl. Copoul. Sĭ-a luat numele de la satul Copoul. E situată la S.-E. plăşeĭ, pe un teren accidentat, prezintînd maĭ multe dealurĭ şi văĭ, parte acoperite cu livezĭ şi viĭ, iar parte cu semănăturĭ, fînaţe şi imaşe.

Această comună se mărgineşte cu oraşul Iaşi în partea despre S.; este formată din satele: Copoul (tîrguşor), Podgoria-Copoul, Rădiul-Aldeĭ, Munteni, Cîrligul, Şorogari şi Aroneanul, avînd o suprafată cam de 6925 hect. şi o populaţie de 620 familiĭ, saŭ 1678 suflete.

In comună sunt: 5 bisericĭ, deservite de 5 preoţĭ, 8 cîntăreţĭ şi 1 eclesiarh; 2 şcolĭ, conduse de 2 învăţătorĭ şi cu o populaţie şcolară de 52 elevĭ şi 10 eleve; 2 morĭ, din care una de aburĭ, şi o fabrică de fringhiĭ.

Budgetul e de 15860 leĭ, 10 banĭ la venitурĭ, şi de 15099 leĭ, 74 banĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor se urcă la 4396 capĭ din carĭ: 1578 vite marĭ cornute, 2200 oĭ, 3 capre, 106 caĭ şi 416 rîmătorĭ.

Copoul, *tîrguşor*, numit şi Sărăria, în partea de S. a comuneĭ Copoul, pl. Copoul, jud. Iaşi, situat pe platoul dealuluĭ Copoul, pe a căruia continuare sudică se află şi oraşul Iaşi. Se întinde pe o parte şi alta a şoseleĭ judeţene, pănă în bariera Sărărieĭ despre N. a oraşuluĭ Iaşi. Are o populaţie de 209 familiĭ, saŭ 506 suflete, parte Evreĭ; în această populaţie este socotit şi numărul locuitorilor satuluĭ Copoul.

Este reşedinţa comuneĭ. Are o şcoală înfiinţată în anul 1868, frecuentată de 30 elevĭ.

Numărul vitelor e de 75 capete, din carĭ: 38 vite marĭ cornute, 14 caĭ şi 23 rîmătorĭ.

Copoul, *deal*, se întinde de la N. la S., din valea Breazuluĭ, terminîndu-se în şesul din dreapta rîuluĭ Bahluiul. Pe podişul luĭ se află: pădurea Breazul, satul şi tîrguşorul Copoul, iar spre S. se întinde o parte a oraşuluĭ Iaşi. In partea de N.-V. a dealuluĭ, curge pîrîul Căcaina, iar spre S.-V. rîul Bahluiul.

Coptul, *afluent* al pîrîuluĭ Pulpa, jud. Suceava.

Copucci, *sat*, în jud. Constanţa, plasa Mangalia, cătunul comuneĭ Gheringec. Este situat în partea sud-estică a plăşeĭ şi cea meridională a comuneĭ, la 4 kil. spre S. de cătunul de reşedinţă, Gheringec. Este aşezat pe ultimile ramificaţiunĭ sud-vestice ale dealuluĭ Chirizi-Iuc şi pe malul nord-estic al Văeĭ-Viilor, fiind închis la E. de dealul Baş-Punar şi dealul Ascilar şi fiind dominat

www.dacoromanica.ro

de movila Copucci. Suprafaţa sa este de 965 hectare, dintre care 47 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ şi de grădinĭ, cu 47 case. Populaţiunea sa, compusă numaĭ din Bulgarĭ, este de 45 familĭ, cu 380 suflete, ocupîndu-se maĭ ales cu agricultura. Pămîntul produce maĭ ales grîŭ şi ovăz. In partea sudică se cultivă şi viţa de vie, din care cauză s'a dat şi numele de Valea-Viilor văeĭ peste care este situat satul. Şoseaua judeţeană Mangalia-Cuzgun trece prin centru; alte drumurĭ comunale duc la Gheringec, la Ascilar, la Hagilar şi la toate satele învecinate.

Copucci, *movilă,* în judeţul Constanţa, plasa Mangalia, pe teritoriul comuneĭ Gheringec, şi anume la hotarul cătunelor Copucci şi Ascilar. Este situată în partea meridională a comuneĭ şi cea şud-estică a plăşeĭ şi este aşezată pe culmea dealuluĭ Ascilar, fiind vîrful săŭ cel maĭ înalt, avînd o înălţime de 82 metri. A fost punct trigonometric de observaţiune. Domină satul Copucci şi drumurile comunale Mangalia-Hazaplar şi Copucci-Chiuciuc-Tatlîgeac.

Copuzul, *com. rur.,* în plasa Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa, situată în partea de V. a plăşeĭ pe partea dreaptă a rîuluĭ Ialomiţa.

Teritoriul comuneĭ se întinde din rîul Ialomiţa spre S., pe cîmpia Bărăganul, pe o suprafaţă de 8550 hect., din carĭ 115 hect. pădure şi coprinde patru moşiĭ: Copuzul-Săpunarĭ, proprietate a statuluĭ, foastă pendinte de mănăstirea Căldăruşani; are o suprafaţă de 1100 hect. şi s'a arendat pe periodul 1885—1895 cu suma de 26000 leĭ; Copuzul saŭ Odaia-Călugăruluĭ, proprietate a statuluĭ, foastă pendinte de mănăstirea Căldăruşani, cu suprafaţa de 850 hect., a fost arendată pe periodul 1885—95 cu suma de 20100 leĭ anual; Crăsani-d.-j., proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, cu suprafaţa de 5500 hect., este arendată cu suma de 10309 leĭ 68 banĭ; a patra este moşie particulară cu 1100 hect. După legea rurală din 1864 sunt împroprietăriţĭ 81 locuitorĭ şi după legea din 1878 s'aŭ maĭ împroprietărit 28, neîmproprietăriţĭ maĭ sunt 40 locuitorĭ.

Se compune din satele Copuzul şi Crăsani-d.-j., cu reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale în satul Copuzul.

Populaţiunea comuneĭ este 1300 locuitorĭ, cu 261 capĭ de familie şi 1039 membrĭĭ de familie, saŭ 685 bărbaţĭ şi 615 femeĭ. Sunt 542 agricultorĭ, 8 meseriaşĭ, 8 comercianţĭ, 3 avînd profesiunĭ libere, 25 muncitorĭ şi 22 servitorĭ. Din 1300 locuitorĭ, ştiŭ carte 555.

Vite sunt: 928 boĭ, 565 caĭ, 9 bivolĭ, 1684 oĭ şi 305 rîmătorĭ.

Venitul com. în 1887—1888 era de 3531 leĭ şi cheltuelile de 3405 leĭ.

In com. e o şcoală primară mixtă, frecuentată de 50 elevĭ şi 10 eleve; instrucţiunea se predă de un învăţător retribuit de stat şi comună.

Sunt două biserică, deservite de doĭ preoţĭ şi doĭ dascălĭ, pentru care com. cheltueşte 360 leĭ anual.

Copuzul, *sat,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pendinte de com. cu acelaşĭ nume. Este situat pe malul drept al rîuluĭ Ialomiţa, pe luncă şi sub coasta Bărăganuluĭ.

Are o populaţiune de 155 familiĭ Romînĭ şi 4 familiĭ Ţiganĭ.

In sat se află o şcoală mixtă, condusă de un învăţător şi o biserică, deservită de doĭ preoţĭ şi doĭ dascălĭ.

Vite sunt: 584 boĭ, 306 caĭ, 5 bivolĭ, 1050 oĭ şi 185 rîmătorĭ.

Copuzul, *movilă,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pe cîmpul Bărăganuluĭ, în dreptul satuluĭ Copuzul.

Corabia, *com. urbană,* reşedinţa sub-prefectureĭ plăşeĭ Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi. E formată din Daşova, Corabia-Vechie şi Valea-Seacă. E situată lîngă Dunăre, la mijlocul cursuluĭ eĭ în Romanaţi, aproape de com. Leleiul şi balta Potelul. Corabia e departe de Caracal spre S. de 42 kil., socotind pe calea ferată şi e înconjurată de măgurĭ marĭ şi micĭ; pe una din ele altitudinea terenuluĭ d'asupra nivelului Mărĭĭ este de 45 m.

Este d'abia de 15 anĭ decretată comună urbană şi merge cu paşĭ repezĭ spre dezvoltare. E reşedinţă de sub-prefectură de cînd s'a unit cele două plăşĭ de S. (Balta şi Oltul-d.-j.). Are strade regulate şi bine construite. Intinderea stradelor aflate în circulaţie şi cu şosea, pe anul 1888, a fost de 511 m. liniarĭ.

Fiind singurul port în Romanaţi şi aşezat într'o poziţie favorabilă, a căpătat din timpul ultimuluĭ războiŭ şi maĭ ales de cînd a devenit cap de cale ferată, o însemnătate, maĭ ales comercială. Are o staţiune de cale ferată, una de observărĭ meteorologice, o judecătorie de ocol şi un biroŭ telegrafo-poştal, al căruĭ venit pe 1896—97

www.dacoromanica.ro

a fost de leĭ 38173, banĭ 10. E reşedinţa mediculuĭ de arondisment. Are un spital cu 10 paturĭ (cu un medic, un subchirurg şi 4 infirmierĭ) şi o formacie.

Este o şcoală primară urbană de băeţĭ condusă de 2 institutorĭ şi frecuentată de 53 elevĭ şi una primară rurală de fete, condusă de o învăţătoare şi frecuentată de 52 eleve.

Budgetul com. pe 1886—87 a fost de 36989 leĭ la venitурĭ şi de 36454 leĭ la cheltuelĭ.

Sunt 617 contribuabilĭ.

Are o populaţie de 684 capĭ de familie, saŭ 4162 sufl. (2316 bărbaţĭ şi 1846 femeĭ), din carĭ: 3940 ortodoxĭ, 104 catolicĭ, 9 armenĭ, 3 lipovenĭ, 36 mahomedanĭ, 45 mozaicĭ, 25 alte secte; 3757 Romînĭ, 45 Evreĭ, 2 Francezĭ, 75 Austro-Ungarĭ, 27 Germanĭ, 2 Ruşĭ, 36 Turcĭ, 150 Grecĭ, 8 Sîrbĭ, 23 Bulgarĭ şi 37 din alte deosebite state.

Com. Corabia în 1888 avea 860 case de locuit, 8 hanurĭ, 4 oteluri, 11 birturĭ, 45 cîrciumĭ, 14 băcăniĭ, 2 cazinurĭ, 4 cafenele şi 12 alte diferite stabilimente, 1 cazan de rachiŭ, 1 cărămidărie, 2 morĭ cu aburĭ, 2 pe apă.

Sunt: 1437 vite marĭ, 1221 rîmătorĭ, 3041 oĭ şi alte vite micĭ.

Locuitoriĭ posedă 100 stupĭ cu albine.

Se cultivă aci viermiĭ de mătase. Sunt 150 duzi.

In Corabia sunt 2 bisericĭ: Sf. Spiridon (1843) şi Sf. Nicolae (1844), deservite de 3 preoţĭ, 4 cîntăreţĭ şi 2 paracliserĭ.

Corabia se leagă cu Caracalul, T.-Măgurele şi Bechetul prin şosele bine întreţinute şi prin o linie ferată cu Piatra (Olt), prin Caracal. Corabia funcţionează ca port din 1862, cînd Domnitorul Cuza a decretat aci înfiinţarea unuĭ mic port cu numele de Mircea; astă-zĭ comerţul este viŭ şi între alte articole, exportul de cereale ocupă primul rang. Se maĭ exportă sare, vin de Drăgăşanĭ, etc.

Ca punct vamal, Corabia a avut pe 1884—85 un venit de 111022 leĭ şi pe 1885 s'a importat diferite mărfurĭ în valoare de 1042379 leĭ şi s'a perceput ca vamă 58888 leĭ; s'a exportat cereale şi vite în valoare de leĭ 5679136, la care s'a perceput 59136 leĭ. Mişcarea comercială a portuluĭ Corabia ne reprezintă în acelaşĭ timp maĭ întreg comerţul exterior al Romanaţuluĭ. Comerţul cu cereale e exercitat maĭ ales de Greciĭ stabiliţĭ aci, carĭ duc productele cumpărate la Brăila şi la Galaţĭ.

Venitul vamal în 1895—96 a fost de 203414 leĭ, 80 banĭ. Biroul vamal Corabia s'a deschis la 1 August 1873.

Acest mic oraş este important pentru însemnătatea ce a avut în ultimul războiŭ. In 12 Maiŭ 1877, trupele romîne aflate aci, primesc botezul foculuĭ, cu ocazia uneĭ recunoaşterĭ făcute pe malul drept al Dunăreĭ. Turciĭ construiaŭ şanţurĭ, adăpost pentru infanterie. Bateriile romîne deschid focul şi gonesc pe lucrătorĭ. A doua zi vin de la Rahova 3 vapoare şi încep a arunca obuze asupra oraşuluĭ. Maĭ multe case şi otelul cel mare din coasta Dunăreĭ sunt găurite. Un vapor turcesc voind a pătrunde într'un braţ al Dunăreĭ, unde se adăpostea, după insulă, nişte vase încărcate cu grîne şi apropiindu-se tare de ţărmul romîn, artileriştiĭ noştri reuşesc a-ĭ azvîrli prin o fereastră un obuz, care pătrunde chiar în interiorul vasuluĭ şi îĭ silesc a se retrage. Pe aci trecu Dunărea armata romînă ca să meargă la Plevna în ajutorul Ruşilor. In 12 Aug. 1877, divizia a III-a, cu o brigadă de cavalerie şi a II-a companie de geniŭ, trec Dunărea. Sub protecţia acesteĭ diviziĭ, pontonieriĭ ajutaţĭ de şalupe, construiră podul maĭ la vale de Corabia, la Seliştioara, căcĭ fluviul are aci o lărgime maĭ mică şi prezintă avantagiul de a avea şi o insulă.

Lungimea totală a albieĭ Dunăreĭ între Siliştioara şi Măgura (ţărm drept) e de 1400 m. In 16 Aug. 1877, M. S. Domnul Carol I sosi cu statul-major la Corabia ca să prezideze trecerea Dunăreĭ. Dimineaţa toate trupele se găseaŭ la Corabia azistînd la un Te-Deum, Domnul le trecu în revistă şi puindu-se în fruntea lor le conduse până la pod unde se opri spre a privi trecerea armateĭ peste fluviŭ. După trecerea armateĭ, podul fu desfăcut şi transportat la T.-Măgurele.

Corabia, *staţie de dr. d. f.*, jud. Romanaţi, pl. Balta-Oltul-d.-j., oraşul Corabia, pe linia Piatra-Corabia pusă în circulaţie la 1 Aprilie 1887. Se află la (14.4 kil.) de Vişina. Inălţimea de asupra niveluluĭ Mărĭĭ de $39^{m}\cdot85$. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 202940 leĭ 30 banĭ.

Corabia (Prundul), *insulă*, în Dunăre, în dreptul com. cu acelaşĭ nume, jud. Romanaţi. Are 46 hect. pădure.

Corabia, *pichet de graniţă*, la portul oraşuluĭ cu acelaşĭ nume, jud. Romanaţi.

Corabia-Caracal - Rîul-Vaduluĭ (Drumul-), *şosea naţională.*

www.dacoromanica.ro

Porneşte de la podul de pe Rîul-Vaduluĭ, jud. R.-Vîlceĭ şi scoboară valea Oltuluĭ pănă la Corabia, urmînd necontenit ţărmul drept al acestuĭ rîŭ. Trece pe lîngă vama Rîul-Vaduluĭ, şi după 7 kil. ajunge la comuna Cîineni, la Mănăstirea Cozia, apoĭ la Călimăneşti, trece prin vad rîul Gura-Văeĭ, pe lîngă Mănăstirea Cetăţuia şi intră în oraşul Rîmnicul, la kil. 63. De aci şoseaua urmează maĭ întîiŭ paralel cu drumul de fier şi apoĭ îl traversează aproape de kil. 70. Lasă în dreapta căt. Inoteşti, şoseaua ce duce la Tîrgul-Ocna, iar în stînga Ostroveni şi Rîureni. Intre kil. 73 şi 74 se împreună cu şoseaua Tîrgul-Ocna, traversează Rîul-Sărat pe pod, şi la kil. 79 trece pe pod rîul Govora. In urmă străbate pădurea şi căt. Tătărani, rîul Bistriţa, se împreună cu şoseaua ce vine de la Horezul, lasă în dreaptă com. Băceni şi conacul Lahovăreştilor. La kil. 95 traversează linia ferată şi intră prin Călina, maĭ trece odată, la kil. 117, linia ferată, şi ajunge în Drăgăşani în mijlocul căruia e kil. 118. De aci trece prin căt. Mamoleşti, Davideşti, trece rîul Peşteana pe pod, căt. Şanţul şi intră în jud. Romanaţi la kil. 130. Ajunge la căt. Runcul (131 kil.), de unde, pănă la Strejeşti, şoseaua e încă neîmpĭetrită pe un kil. lungime.

Din marginea com. Strejeşti, începe iar şoseaua care trece rîul Mamu (kil. 134) pe pod, traversează căt. Pleşoiul, între kil. 140 şi 141 şi imediat trece rîul Beica pe pod, apoĭ străbate căt. Segarcea (kil. 145), lasă în stînga Găneasa şi ajunge (kil. 140), în căt. Corneşul, aproape de punctul unde se întretae cu şoseaua Slatina-Craiova, pe ţărmul stîng al rîuluĭ Corneşul.

Din căt. Corneşul şoseaua urmează pe marginea maluluĭ drept al Oltuluĭ şi străbate căt. Spurcaţi, com. Ienoseşti şi Piatra, apa Jugălia; lasă în stînga la 100 m. com. Brîncoveni (kil. 160) şi căt. Văleni, trece prin Vlăduleni (166 kil.), trece Olteţul pe pod de lemn, lung de 60 m., se întretae cu linia ferată, străbate căt. Polopini şi satul Dobrosloveni, şi ajunge la Caracal (kil. 182), de unde ese la kil. 184, pe bariera Corabia. Trece pe marginea cătunul Comanca, com. Deveselul, pe lîngă conacul moşieĭ Pîrlita (193 kil.), lasă în dreapta com. Frăsinetul, Studina, căt. Studiniţa, trece o scursoare de apă pe pod, lasă la dreapta com. Grădinele, străbate o pădurice şi între kil. 203 şi 204 traversează linia ferată. Din acest punct începe a se vedea munţiĭ Balcani. In dreptul kil. 205 se află, în dreapta şoseleĭ, com. Cruşovul, iar la kil. 207 com. Brastavăţul. Şoseaua traversează apoĭ com. Vişina şi scoboară cea din urmă ondulaţiune la kil. 216, de unde începe a se vedea oraşul Corabia. La kil. 200 străbate o mică vale, iar între kil. 221 şi 222 iarăşĭ linia ferată, şi se îndreptează către Corabia-Vechie, în care se află kil. 224, situat pe malul Dunăreĭ.

De la Corabia-Vechie, şoseaua îşĭ schimbă direcţia către E. şi ajunge în oraşul Corabia (kil. 225). Şoseaua este întreţinută de stat, bine construită; are 12 m. lărgime.

Corabia-Vechie, *cătun,* al oraşuluĭ Corabia, pl. Balta-Oltul-d.-j. jud. Romanaţi, situat la V. de oraş, la un kil. depărtare de dînsul. Are 425 locuitorĭ. Maĭ de mult a fost căt. al com. Celeiul, iar acum, unit cu Daşova şi Corabia-Nouă, formează oraşul Corabia, port la Dunăre şi reşedinţă de subprefectură. Prin acest cătun trece şoseaua ce pleacă spre Caracal şi acea ce pleacă spre Bechet.

Coramul, *mahala,* în judeţul Mehedinţi, plasa Motru-d.-j., de com. rur. Corcova.

Coranul, *vale.* Vezĭ Boţeştilor (Dealul-), în comuna Cucuteni, plasa Stavnicul, judeţul Iaşi.

Coranul, *deal,* în partea despre E. a comuneĭ Voineşti, plasa Stavnicul, jud. Iaşi.

Corăbierul, *vale,* la E. de satul Lieşti, plasa Bîrlad, jud. Tecuciŭ. Are o lungime de 500 metri şi se află lîngă dealul Călmăţuiul.

Corăcăeşti, *sat,* situat pe ţărmul drept al Siretuluĭ, în partea de S.-V. a comuneĭ Brehueşti, pl. Siretul, judeţul Botoşani, cu o suprafaţă de 1328 hect. şi o populaţie de 169 familiĭ, saŭ 730 suflete. Are 1 biserică deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ şi 1 şcoală mixtă a comuneĭ condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 50 şcolarĭ.

Vite: 116 vite cornute, 60 caĭ, 263 oĭ, 50 de mascurĭ. Sunt 30 stupĭ cu albine. In sat este 1 cîrciumă; 2 comercianţĭ şi 3 meseriaşĭ.

Corbani, *locuinţă izolată,* în jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul com. Teţcani.

Corbasca, *com. rur.,* pl. Berheciŭ, jud. Tecucĭ, compusă din 8 căt.: Băcioiul, Corbasca, Fofaza, Marvila, Pogleţul, Porcăreţul, Rogoaza şi Scărişoara.

Situată pe malul stîng al Siretuluĭ, la o depărtare de 60

www.dacoromanica.ro

kil. de capitala județuluĭ, și de 17 kil. de a plășeĭ.

Are o populație de 544 capĭ de familie, cu 2223 suflete.

Satele Băcioiul și Porcărețul sunt populate numaĭ de Țiganĭ, carĭ în timpul vereĭ se mută din sat în sat.

Contribuabilĭ sunt 550.

In com. sunt 4 bisericĭ, în Corbasca, Marvila, Scărișoara și schitul Poglețul, în satul Poglețul; sunt deservite de 2 preoțĭ cu 4 cîntărețĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor, iar ceĭ din satele Băcioiul și Porcărețul — Țiganiĭ — se ocupă cu facerea diferitelor unelte casnice, iar parte sunt lăutarĭ.

Locuitoriĭ desfac produsul munceĭ lor la Bacău și la Adjud (jud. Putna), trecînd Siretul pe un pod de vase la Rogoaza.

In com. sunt: 307 boĭ, 298 vacĭ, 216 viteĭ, 165 caĭ, 760 oĭ, 180 capre; se maĭ găsesc și 180 stupĭ.

Locuitoriĭ sunt parte răzeșĭ, iar cea maĭ mare parte împroprietăriță.

Școală se află în comună, din anul 1870, într'un local închiriat de com. Se frecuentă de 47 copiĭ (42 băețĭ și 5 fete), din numărul de 259 (136 băețĭ și 123 fete), în vîrstă de școală.

Venitul comuneĭ reprezintă suma de 7344 leĭ și 70 banĭ; cheltuelile sunt tot atîta.

Comuna e brăzdată de dealurile: Baba-Eleana, Mățcani la E., Muncel, Gherdana la S, formînd marginea de S. a com.; în raionul satelor țigănești se află maĭ multe văĭ și pîraie. E străbătută de maĭ multe văĭ: Scărișoara, în mijlocul satuluĭ cu același nume, Rogoaza și Marvila și e udată de: rîul Siret în partea de V., care intră în județ la satul Marvila, continuă spre S.-E., formînd hotarul județuluĭ; de pîrîul Pogheț, care izvorește din dealul Babeĭ - Ileneĭ și se varsă în Siret, primind pe stînga pîrîul Cotromaț, care curge la S. de satul Pogleț; de pîrîul Rogoaza, care izvorește din locul numit «Tabăra-Țiganilor», curge la început sub numele de Neagotă primind pe stînga: Corbasca, Fofaza și trece pe lîngă s. Rogoaza înainte de a se vărsa în Siret.

Străbătută de șoseaua județeană, din care pleacă diferite ramurĭ de la Corbasca, la toate satele.

Se mărginește la E. cu com. Condrăcheștĭ, la V. cu rîul Siretul, la N. cu jud. Bacău, la S. tot cu com. Condrăcheștĭ.

Corbasca, *sat*, face parte din comuna cu același nume, plasa Berheciul, jud. Tecuciu. Situat pe ambele laturĭ ale pîrîuluĭ Corbasca. Aci e reședința com. Cade în centru.

Are o populație de 117 capĭ de familie, saŭ 587 suflete, locuind în 104 case.

Aci se află o școală, care se frecuentă de 47 copiĭ (42 băețĭ și 5 fete).

Biserica, cu hramul «Sf. Nicolae», este de lemn, situată la S. de sat, făcută, cu spesele locuitorilor, în anul 1809, Noembrie 9; aceasta se vede în o scriere ce se păstrează în Penticostariŭ.

Corbasca, *moșie*, în jud. Tecuciŭ, proprietate a statuluĭ, cu trupurile: Cotul-Furniceĭ, 42 hect. 6570 m. p.; Scărișoara, 13 hect. 4000 m.; Fofaza, 10½ hect.; Poglețul, 21 hect.; Marvila, 20 hect.; Poiana-Chioară, 48 hect. 4280 m. p., toate în comuna Corbasca; maĭ înainte aparținea Mitropolieĭ din Iași.

Corbasca, *pădure*, în județul Tecuciŭ, proprietatea statuluĭ, cu suprafață de 1203 fălcĭ, avînd 2 trupurĭ: Corbasca, de 1200 fălcĭ și Răchitoasa, de 3 fălcĭ; se află în comuna Corbasca, pl. Berheciŭ.

Corbeanca, *com. rur.*, pl. Znagovuluĭ, jud. Ilfov, situată la N. de București, între Valea-Călugăruluĭ și Pădurea-Vlăsieĭ, 26 kil. departe de București.

Se compune din satele: Tamași, Corbeanca, Mechioaia, Ostratul, Oracul și Sărindăreanca, cu o populație de 1114 locuitorĭ, carĭ trăesc în 254 case.

Se întinde pe o suprafață de 3347 hect. D-niĭ A. Petrovicĭ, A. Vasiliu, Gr. Cireșanu, Elena Stefanopolu, Al. Slătineanu, L. N. Gherasi, Al. Costescu și N. Hristodor, aŭ 2728 hect., iar locuitoriĭ aŭ 619 hect. Proprietariĭ cultivă 1389 hect. (52 sterpe, 115 izlaz și 1172 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Comuna numără 211 contrib. Are un budget de 3453 leĭ la venitурĭ și 3650 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 209 contrib.

In comună sunt 3 bisericĭ (la Corbeanca, Ostratul și Tamași); o școală mixtă; 2 heleșteie; 2 podurĭ stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 699 (110 caĭ și epe, 349 boĭ, 218 vacĭ și viteĭ, 2 taurĭ, 20 bivolĭ și bivolițe), și al celor micĭ de 1518 (4 capre, 167 porcĭ și 1347 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 259 sunt plugarĭ și 3 meseriașĭ.

Arătura se face cu 84 plugurĭ: 76 cu boĭ, 8 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 163 care și căruțe: 136 cu boĭ și 17 cu caĭ.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ și 1 hangiŭ.

S'aŭ stabilit în comună 3 străinĭ.

Corbeanca, *sat*, jud. Ilfov, face

www.dacoromanica.ro

parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, din pl. Znagovuluĭ. Este situat la V. de Tamaşi, pe malul drept al Văeĭ-Călugăruluĭ. Aci se fabrică diferite brînzeturĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 427 hect., cu o populaţie de 115 locuitorĭ.

D-l An. Petrovicĭ are 350 hect. şi locuitoriĭ 77 hect. Proprietarul cultivă 106 hect, (9 sterpe, 15 izlaz şi 220 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Are o biserică, cu hramul Buna-Vestire, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Numărul vitelor marĭ e de 78 şi al celor micĭ de 201.

Corbeanca, *cătun* saŭ *mahala*, pendinte de comuna Vînători-Marĭ, pe propritatea Corbi-Marĭ, pl. Neajlovuluĭ, jud. Vlaşca.

Corbeanca, *numire* dată uneĭ *părţi* din *dealul* Dumbrava, com. Tohani, jud. Buzăŭ. Aci, Constantin Brîncoveanu, pe cînd era Domn al ţăreĭ, plantase viile sale. Casele şi beciurile în ruine se văd încă.

Corbeanca, *pădure*, pl. Znagovul, judeţul Ilfov; are o întindere de 1173 hect.

Corbeanca, *pădurice*, în întindere de 8 hect., com. Călineşti, jud. Muscel.

Corbenceĭ (Dealul-), *deal*, comuna Marcea, plasa Oltul-d.-s., jud. Vălcea.

Corbeni saŭ **Corbeni-Pămînteni**, *com. rur.*, pe rîul Argeş, jud. Argeş, plasa Loviştea, la 16 kil. de com. rur. Şuici, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 52 kil. de Piteşti. Se compune din următoarele 6 sate: Berendeşti, Bucşăneşti, Căpăţîneni, Corbeni, Poenari şi Turbura, avînd în tot 360 familiĭ, cu 1880 suflete, din care 30 locuitorĭ Ţiganĭ. In comună sunt 5 bisericĭ, (în Berendeşti, Bucşăneşti, Căpăţîneni, Corbeni şi Poenari), 2 şcolĭ primare rurale, una de băeţĭ şi alta de fete şi 5 cîrciume. Budgetul com. pe anul 1882—83 a fost de 1807 leĭ 31 banĭ la venitурĭ şi de 1728 leĭ la cheltueli. După o publicaţie oficială (1887) această comună numără 266 contribuabilĭ şi are un budget de 6967 leĭ la venitурĭ şi de 6095 leĭ la cheltuelĭ. În această comună se află însemnate ruine de cetăţĭ vechĭ la Căpăţîneni şi la Poenari.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 1950 capete vite marĭ (1800 boĭ şi vacĭ, 140 caĭ, 20 măgarĭ) şi 3280 vite mărunte (2800 oĭ, 80 capre şi 400 rîmătorĭ).

Corbeni, *sat*, cu 381 locuitorĭ, pe rîul Argeşul, jud. Argeş, plaiul Loviştea; face parte din comuna rurală cu acelaşĭ nume. Aicĭ este reşedinţa primărieĭ. Este şi o biserică, cu hramul Sf. Dumitru, deservită de doĭ preoţĭ şi un cîntăreţ.

Corbeni saŭ **Corbul**, *sat*, jud. Bacăŭ. (Vezĭ Corbul).

Corbeni, *cătun*, al comuneĭ Slobozia, din pl. Ocolul, jud. Gorj. Se maĭ numeşte şi Bîrseşti. E situat spre N.-E. comuneĭ, pe şes. Are o suprafaţă de 412 hect., din carĭ 223 hect. arabile, 144 hect. pădure, 5 hect. vie, 40 hectare pruni, izlaz şi fîneaţă.

Are o populaţie de 78 familiĭ, cu 320 suflete, între carĭ 68 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 33 pluguri, 32 care cu boĭ şi vacĭ, 5 căruţe cu caĭ, 12 stupĭ, 174 vite marĭ cornute, 10 caĭ, 87 oĭ şi 67 rîmătorĭ.

Spre E. de acest cătun şi în apropiere de dînsul trece apa Şuşiţa.

Comunicaţia se face prin şoseaua comunală care îl străbate; printr'o şosea vecinală, Slobozia-Lăleşti, care e în apropiere.

Cătunul are: 2 morĭ sistematice pe apa Şuşita, una a d-luĭ C. Daniilescu şi una a d-luĭ Ivancea; 2 cîrciumĭ. Biserica, de lemn s'a fondat la 1802 şi este deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Corbeni, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Gradiştea, cătunul comuneĭ Domniţa. Şĭ-a luat numele de la locuitoriĭ veniţĭ din com. Corbul, pl. Marginea-d.-j. Este aşezat în partea de V. a comuneĭ la malul stîng al rîuluĭ Buzăŭ, la 2100 m. spre V. de căt. de reşedinţă, Domniţa. Are o întindere cam de 100 hect. şi o populaţie de 60 familiĭ; sunt 40 contribualiĭ; 28 persoane ştiŭ carte.

Corbeni, *cătun*, al comuneĭ Vîrtina, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, situat în colţul unghiuluĭ ce face rîul Olteţul cu Geamartaluiul. Altitudinea terenuluĭ d'asupra nivelului mărieĭ este de 187 m. 76 pe Dealul-Chilieĭ. Are 235 locuitorĭ, formînd 70 familiĭ, toate de Romînĭ. Este o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Corbeni-Pămînteni, *com. rur.* (Vezĭ Corbeni).

Corbeşti, *sat*, cu 20 familiĭ, jud. Argeş, pl. Cotmeana, pendinte de com. rur. Lunca-Corbuluĭ.

www.dacoromanica.ro

Corbeşti, *loc izolat,* com. Văleni, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Corbi, *com. rur.,* jud. Muscel, plaiul Nucşoara, la V. de Cîmpulung, situată pe ambele maluri ale rîuluĭ Doamna. De la această comună pănă la Cîmpulung sunt 30 kil. pe drumul şoseluit, care trece prin comunele: Corbşori, Stănești, Slănicul şi Berevoeşti-Ungureni. O potecă, care merge tot la Cîmpulung, trece de la Berevoeşti-Ungureni, la Bughea.

Se compune din 2 cătune: Corbi şi Sboghiţeşti şi se întinde pe o suprafaţă de 1690 hect. Are o populaţie de 1553 locuitorĭ, 802 bărbaţĭ şi 751 femeĭ, cu 400 capĭ de familie, carĭ trăesc în 396 case.

Locuitoriĭ se ocupă maĭ toţĭ cu creşterea oilor. Eĭ aŭ 12000 oĭ, a căror lînă, parte o lucrează făcînd dimiĭ, zeghĭ, saricĭ, etc., pe carĭ le vînd la tîrg, şi parte o vînd nelucrată. Locuitoriĭ desfac produsul munceĭ lor la tîrgurile din Curtea-de-Argeş, Leiceşti, Tigveni, Petroşani, Domneşti, Stănești şi Cîmpulung.

Din laptele oilor se face brînză şi caşcaval foarte gustoase, cu care se face un comerţ întins.

In cercul comuneĭ sunt munţiĭ: Plăişorul, Şesul, Papăul, Darul, Preutesele, Basa, Zănoaga şi Pîndea, acoperiţĭ cu brazĭ şi molifţĭ. Pe la poalele lor sunt păduriĭ de fagĭ, mesteacănĭ, plopĭ şi aninĭ.

Rîul Doamna străbate această comună de la N. spre S. şi în el se varsă maĭ multe văĭ şi pîraie, între carĭ: Pîrîul-Bujoareĭ şi Valea-Nucareĭ. Pe acest rîŭ sunt 3 piue, 2 morĭ, 5 herăstrae, carĭ taie lemne de brad, şi 1 dîrstă, pentru făcut saricele. Herăstraele taie anual 32000 scînduri.

Locuitoriĭ şĭ-aŭ căpătat pămînt, parte prin împroprietărire, la 1864, (cînd s'a dat pămînt la 296 clăcaşĭ); iar restul moşieĭ s'a vîndut locuitorilor în loturĭ la anul 1888.

Sunt 320 contribuabilĭ. Venitul com. e de 2933 leĭ anual. Prin mijlocul comuneĭ, pe malul drept al rîuluĭ Doamna, este şoseaua comunală.

Are 4 biserică, deservite de 2 preoţĭ şi 4 dascălĭ şi o şcoală mixtă, condusă de un învăţător.

Ştiŭ carte 138 bărbaţĭ şi femeĭ.

La Corbi în toate Duminicele se face tîrg.

Comuna în partea de S. şi E. are suhatul şi pădurea Corbilor cu înţărcătoarele; la S.-V. se mărgineşte cu com. Poenărei, la V. cu dealurile Brătieni şi Brădetul; iar la N. cu com. Nucşoara şi munţiĭ Corbi.

Femeile Corbenilor aŭ un costum foarte pitoresc. Nevestele leagă stergarul (maramă) pe sub barbă şi fetele poartă cretinţe, ca femeile cîmpene din popor, —o escepţie a costumuluĭ munteanuluĭ.

Aci bărbaţiĭ port toiege în mînă în tot timpul şi cînd merg la biserică le reazimă toţĭ de zidul biserieĭ d'afară. După terminarea oficiuluĭ divin, fie-care îşĭ ia toiagul şi pleacă după afacerile luĭ.

Era în datinile Corbenilor, şi acum încă se ţin de aceste datine, ca tineriĭ însurîndu-se saŭ fetele măritîndu-se, să nu se căsătorească de cît între eĭ, respingînd orĭ-ce propuneri li s'ar fi făcut d'aiurea.

Corbi, *sat,* face parte din com. rurală cu acelaşĭ nume, judeţul Muscel, aşezat pe ambele maluri ale rîuluĭ Doamna.

Populaţia luĭ e de 1433 loc.

Are o şcoală mixtă, frecuentată de 50 elevĭ şi eleve, din numărul de 220 copiĭ în etate de şcoală. Cu întreţinerea şcoaleĭ, statul cheltueşte anual 1728 leĭ. Localul şcoaleĭ s'a reclădit la anul 1873.

In raionul comuneĭ sunt 4 bisericĭ: Sf. Maria, Sf. Dimitrie, Sf. Treime şi Sf. Apostolĭ, deservite de 2 preoţi şi 4 cîntăreţi. Biserica Sf. Apostolĭ, numită «De la Şgheab» este o bisericuţă mică, într'o peşteră, cioplită într'o stîncă de piatră, şi se crede a fi făcută la anul 1380 de o Doamnă din familia Basarabilor. Ea există şi astăzĭ. Are 2 altare, din care cel din dreapta este de stil bizantin.

In pomelnicul bisericiĭ aflăm aceste nume: Basarab Voevod, Neagoe Voevod, Radu-de-la-Afumaţĭ, Ruxandra Doamna (soţia luĭ Radu al VII-lea), Doamna Despina (soacra luĭ Radu şi nevasta luĭ Neagoe V. V.), Iosif Arhiereul (1793—1820), Grigorie Arhiereul (1823 — 1828), ambiĭ episcopĭ aĭ Argeşuluĭ şi Iosif, care la anul 1814, Iunie 6, a reparat bisericuţa.

Tot sub o stîncă de piatră, la eşirea din bisericuţă, este trapezăria (o boltă în piatră, de 21 paşĭ lungime şi de vr'o 4 m. înălţime). Aci sunt 2 lăviţĭ late şi lungĭ, stabile, unde vr'o 20 ctitorĭ aĭ bisericeĭ, dintre fruntaşiĭ satuluĭ, ospătează, la 14 Octombrie, 40 de oamenĭ, în memoria celor 40 martirĭ, pe carĭ biserica ortodoxă îĭ serbează la 9 Martie. Biserica are 2 hramurĭ: Martira Paraschiva şi Apostoliĭ Petru şi Pavel. In aceste zile se face tîrg pe locul bisericeĭ, ce e în marginea satuluĭ.

Corbi, *pădure,* jud. Muscel, plaiul Nucşoara, proprietate a sta-

www.dacoromanica.ro

tuluĭ, în întindere de 17530 hect., formată din 10 trupurĭ: Plăișorul, Preotesele, Bîndea, Zănoaga, Papăul, Rusul, Plătica, Alunișul, Podurile și Crîngul.

Corbi-Ciungĭ, *com. rur.,* județul Vlașca, compusă din cătr. Corbi-Ciungĭ și Vadul-Stanchiĭ, foste proprietățĭ ale Crețuleștilor, apoĭ trecute în posesia luĭ Ioan Rosetti prin zestre, azĭ rămase fiiceĭ sale Sultana Crețeanu. Este situată pe valea apeĭ Neajlovuluĭ. E la distanță de 76 kil. de Giurgiŭ și de 5 kil. de Obedeni, reședință plășeĭ Neajlovul.

Acest sat este la 2 kil. de apa Argeșuluĭ, care o limitează spre N.-E. de Potlogi și Corbi-Marĭ. Este departe de București de 34 kil., de Giurgiu de 66 kil. și de stația drumuluĭ de fer Titu, de 20 kil.

In 1887, budgetul avea la venitурĭ 3007 leĭ, iar la cheltuelĭ 2860 leĭ.

Suprafața totală a comuneĭ este de 1702 hect., din carĭ 551 hect. pădure. S'a dat la ambele sate, la 127 locuitorĭ, improprietăriță după legea rurală, 261 hect.

In această comună este o biserică, rezidită la anul 1875 de sătenĭ cu ajutorul D-neĭ Sultana Crețeanu, proprietara moșieĭ, deservită de 1 preot și 1 dascăl; ține de parohia Vînătoriĭ-Marĭ.

Este o școală primară mixtă, frecuentată de 19 băeță și 2 fete.

Sunt 6 cîrciumĭ; un han; casele proprietățiĭ cu magaziĭ și pătule îndestulătoare; 3 morĭ pe apa Neajlovuluĭ.

Prin comună trece șoseaua județeană.

Pe această proprietate începe vălcica Ciulnița ce se scurge în Argeș prin Corbi-Ciungĭ.

Această proprietate s'a estimat de Creditul Fonciar Rural din București, împreună cu Vadul-Stanchiĭ la suma de leĭ 180000.

Sunt 385 vite marĭ cornute (boĭ, vacĭ și bivolĭ), 76 caĭ, 285 rîmătorĭ, 1430 oĭ și capre.

Corbi-Ciungĭ, *cătun,* pendinte de com. Corbi-Ciungĭ, jud. Vlașca, pl. Neajlovuluĭ. La hotarul moșieĭ despre N.-E. este rîul Argeșul, la 2 kil., pe proprietatea D-neĭ Sultana Crețeanu.

Suprafața acestuĭ trup de moșie este de 728 hect., din care s'a dat la 88 loc., împroprietăriță după legea rurală din 1864, 330 hect., rămînînd proprietățiĭ 398 hect.; din acestea sunt: pădure 12 hect., locurĭ de cultură, fîneață și izlaz 386 hect. Această moșie are un venit anual de 18000 leĭ.

Este o biserică și o școală comunală.

Prin sat trece șoseaua județeană ce merge prin valea Neajlovuluĭ către București, prin Malul-Spart, la Giurgiŭ prin Obedeanca și la Pitești prin Corbi-Marĭ. E departe de București de 33 kil., de Giurgiŭ de 64 kil. și de Titu de 20 kil.

Tradiția spune că un Negru-Vodă după timpurĭ a vrut să facă capitala țăreĭ aci la com. Corbi-Ciungĭ, care pe atuncĭ se numea Corbi-Micĭ, unde Vodă zidi un palat mare și frumos; însă Divanul țăreĭ împreună cu Mitropolitul s'aŭ împotrivit dorințeĭ luĭ Vodă, și așa capitala a rămas tot la Tîrgoviște.

Corbi-din-Vale, *sat,* cu 104 locuitorĭ, jud. Argeș, pl. Topologul; face parte din com. rur. Corbi-Mîngureni.

Aicĭ este reședința primărieĭ. Are o biserică cu hramul Adormirea, deservită de un preot și un cîntăreț.

Corbi-Marĭ, *com. rur.,* județul Vlașca, plasa Neajlovul. A fost proprietate a logofătuluĭ Em. Băleanu; azĭ e a moștenitorilor Sp. Gazotti. Este situată pe valea Redivoaie între apele Argeșul și Neajlovul, acest din urmă trecînd chiar pe marginea satuluĭ. La 1833 era reședința plășeĭ Ogrăzeni, după cum se vede în harta țăreĭ făcută de statul-major rus, după ordinul generaluluĭ Kisselef.

Moșia are suprafața fără pădure de 1780 hect., împreună cu Vînătoriĭ-Micĭ.

Aci este o pădure în suprafață de 1000 hect. S'a dat la 176 locuitorĭ, în 1864, conform legeĭ rurale, suprafața de 528 hect. Venitul anual al moșieĭ este de 60000 leĭ împreună cu Vînătoriĭ-Micĭ.

Creditul Funciar Rural din București a estimat această proprietate la suma de 780000 leĭ, fără pădure.

In 1886 avea o populațiune de 958 suflete, saŭ 195 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ în 1887, era de 3521 leĭ la venitурĭ și 3266 leĭ la cheltuelĭ.

Este o biserică, cu hramul Sf. Treime, zidită la 1859 de sătenĭ, cu ajutorul proprietaruluĭ și deservită de 1 preot și 1 dascăl; o școală mixtă, de zid, în bună stare, cu 5 clase, condusă de 1 profesor și care, în 1888, a fost frecuentată de 38 băeță și 26 fete.

Aci se face tîrg săptămînal în toate Vinerile. Prin această comună trece apa Neajlovuluĭ, și despre N. trece, la capul moșieĭ, apa Argeșuluĭ, peste care este un pod pe vase al drumuluĭ ce duce la Titu prin Potlogi.

www.dacoromanica.ro

Este departe de București de 40 kil.; de Giurgiŭ de 70 kil.; de Obedeni, reședința plășeĭ, de 20 kil., și de Titu de 18 kil.

Comuna este străbătută de șoseaua care duce pe valea Neajlovuluĭ către Giurgiŭ și către Pitești.

Are și cătr. Podul-Corbeanca.

Corbi-Mîngureni, *com. rur.*, pe apa Topologuluĭ, jud. Argeș, pl. Topologul, la 18 kil. de com. rur. Tigveni, reședința subprefectureĭ, și la 20 kil. de Pitești. Se compune din următoarele 9 sate: Corbi-din-Vale, Dealul-Bălcești, Gheordunul, Ghermănești-Mîngureni, Olărești, Popești, Schitul și Socariciul, avînd peste tot 273 familiĭ, saŭ 1202 suflete.

In comună sunt 4 bisericĭ (în Corbi-din-Vale, Dealul-Bălcești, Mîngureni și Schitul), și o școală primară rurală. Budgetul comuneĭ pe anul 1882—83 a fost de 2145 leĭ la venitурĭ și de 2075 leĭ la cheltuelĭ. După o publicațiune oficială (1887), această com. numără 239 contribuabilĭ și are un budget de 3968 leĭ la venitурĭ și de 3513 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în 1887 de 690 capete vite marĭ (674 boĭ și vacĭ, 16 caĭ) și de 588 vite mărunte (172 oĭ, 8 capre și 408 rîmătorĭ).

Corbie (Podul-luĭ-), *podeț*, jud. Suceava, peste pîrîul Neagra-Șaruluĭ, peste care trece drumul ce leagă satul Panaciul cu Neagra.

Corbiĭ (Fîntîna-), *fîntînă*, comuna Slătioara, plaiul Horezul, jud. Vălcea.

Corbiĭ (Rîpa-), *rîpă*, la N. comuneĭ Bunești, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Corbiĭ (Viroaga-), *viroagă*, în jud. Vlașca, pe proprietatea Babele, ce vine din moșia Cătunul și se varsă în Neajlov, primind în mersul eĭ viroaga Muerea.

Corbița, *com. rur.*, jud. Tecuciŭ, pl. Zeletinul, compusă din 7 cătune: Boul-Roșu, Buda, Corbița, Rădăcinești, Șerbănești, Strîmba și Țîțul.

Situată pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Berheciul, la o depărtare de 37 kil. de reședința județuluĭ și la 11 kil. de a plășeĭ.

Are o populațiune de 525 capĭ de fam. saŭ 2005 sufl., din carĭ 504 contrib.; locuesc în 512 case.

In com. se află 5 bisericĭ: în Buda, Rădăcinești, Șerbănești, Strîmba și Țîțul, deservite de 2 preoțĭ și 4 cîntărețĭ.

Școala datează în com. din 1868; localul e de gard, proprietatea comuneĭ. Se frecuentă de 22 copiĭ, din 131 (60 băețĭ și 71 fete) în vîrstă de școală.

In 1895, s'a maĭ înființat o școală în Rădăcinești.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura; ceĭ din Buda se ocupă cu rotăria și căruțăria; eĭ îșĭ desfac produsul munceĭ la Tecuciŭ, la Bîrlad și la diferite bîlciurĭ anuale.

Vite sunt: 422 boĭ, 392 vacĭ, 160 caĭ, 204 oĭ și 8 capre.

In raionul com., pe rîul Berheciul, se află o moară de apă.

Locuitoriĭ sunt împroprietăriți la 1864.

Veniturile com. se urcă la 7330 leĭ, iar cheltuelile la 6330 leĭ.

E brăzdată de dealurile Boul-Roșu, Catargiuluĭ, Munteanuluĭ, Viilor, Cetățuia, Strîmbeĭ, Giurgioana; și udată de rîul Berheciul în partea de E., primind pe dreapta pîraiele: Valea-luĭ-Coadă, Valea-Cățeĭ, iar pe stînga Strîmba.

Căĭ de comunicație: șoseaua județeană Tecuciŭ-Găiceana, care merge pe partea stîngă a rîuluĭ Berheciul, precum și maĭ multe drumurĭ naturale.

Se mărginește la N. cu com. Negulești, la S. cu com. Brăhășești, la E. cu com. Valea-Rea și Giurgioana și la V. cu com. Homocea.

Corbița, *sat*, face parte din com. cu același nume, jud. Tecuciŭ.

Are o populație de 32 capĭ de fam., cu 101 sufl., locuind în 31 case. Satul este așezat pe coasta dealuluĭ cu același nume, la o depărtare de 965 m. de reședința comuneĭ.

Corbița, *pădure*, jud. Tecuciŭ, proprietate a statuluĭ, avînd o întindere de 500 fălcĭ, cu trupurile: Plăcinteni, 80 fălcĭ; Soveja, 30 fălcĭ; Corbița, 120 fălcĭ. Pendinte de com. Corbița, pl. Zeletinul.

Corbița, *pîrîŭ*, jud. Tecuciŭ. Izvorește din dealul cu același nume; curge printre satele Corbița și Șerbănești și se varsă în Berheciul.

Corbîea, *pîrîŭ*, jud. Iași. Se numește și Ciunca. Izvorește din pădurea Brăești, de sub Dealul-Mare; curge spre N., prin Valea-Șalariuluĭ, prin satul Brăești, unde formînd un iaz, ia numele de Brăești; primește apoĭ pîraiele: Sîrbi, Căcaina și Izvoarele, trece prin satul Albești, de unde i se dă numele de Ciorbolea, trece pe teritoriul comuneĭ Sîrca, prin satele Goești și Lungani, intră prin iazul Lungani, format de pîr. Lacul, apoĭ se varsă în dreapta pîr. Bahluețul, la satul Mădîrjești.

www.dacoromanica.ro

Corboaia, *pădure,* situată în partea despre N. a com. Bozieni, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu. Este împărțită în două: una care privește spre com. Văleni (jud. Roman), tăiată de v'ro 16 ani și alta, netăiată de mai bine de două-zeci de ani. Arborii cari o compun sunt: fagul și stejarul.

Corboaica, *loc izolat,* com. Bălilești, pl. Rîurile, jud. Muscel. D'aci izvorește gîrla Valea-Popei, sub numele de Chisarul, și se varsă în rîul Bratia, pe malul stîng, în raionul comunei Bălilești.

Corbova, *insulă,* în Dunăre, com. rur. Batoți, din jud. Mehedinți, pl. Blahnița. (Vezi Ostrovul-Corbului).

Corbșori, *com. rur.,* pl. Nucșoara, jud. Muscel, la V. de Cîmpulung, 21 kil. departe de acest oraș. Își trage numele de la comuna vecină, Corbi, sau Corbi-Mici (Corbșori). Este situată pe malul stîng al rîului Doamna și are o populație de 700 loc. (340 bărbați și 360 femei), din cari 130 capi de familie. Locuesc în 130 case.

N'are nici un cătun alipit.

Se mărginește la N. cu com. Corbi, la S. cu com. Stănești, la E. cu cät. Valea-Lupului și la V. cu com. Poenărei, de care se desparte prin rîul Doamna.

Locuitorii se ocupă cu agricultura, creșterea vitelor, facerea șiței, brînzeturile, lucrarea lînei, fabricarea țuicei, hainelor, precum: plocade, fote, procoave, zeghii, etc. Șița o desfac la Pitesti, iar cele-l alte, parte în comună, parte în orașele Curtea-de-Argeș, Rîmnicul-Vîlcea, și alte localități, unde se fac tîrguri anuale. Țuică se face până la 5000 decal. pe an. Porumbul se cultivă pe 150 hect.

Vite sunt: 223 boi și vaci, 2025 oi, 16 cai, 30 porci și 20 capre. Produsul oilor, parte se vinde, parte se întrebuințează pentru familie. Loc. posedă și mai mulți stupi cu albine.

In jurul comunei sunt livezi cu pruni, fîn, arături cu porumb, dealuri și păduri compuse din fag, stejar și anin.

Comuna numără 120 contribuabili. Budgetul său pe anul 1889—90, a fost la venituri de lei 900. In anul 1885 erau 105 contribuabili.

Rîul Doamna udă com. Corbșori în partea de V., iar de la E. spre V. este străbătută de văile: Maluluĭ, Meilor, Vișanul și Izvorul-din-Pămînt. Peste rîul Doamna este un pod de lemn, care leagă com. Corbșori cu Poenărei și Corbi; o moară și o dîrstă.

Se întinde pe o suprafață de 750 hect. Moșia e a locuitorilor, căpătată prin împroprietăriri, parte la 1864, parte la 1878 și parte la 1889.

Are o carieră de piatră, din care se scoate anual până la 100 bucăți lespezi de pardosit biserică.

In comună e o școală mixtă, frecuentată de 37 copii, din numărul de 47, cu etatea între 6—12 ani. Cu întreținerea școalei, statul cheltuește anual 1242 lei. Comuna contribue pentru cult cu 130 lei.

Știu carte 50 bărbați și 15 femei.

Biserica, clădire nouă, la care au contribuit numai locuitorii, este deservită de 2 preoți și 1 dascăl.

Corbșori, *moșie,* proprietate a statului, pendinte de Mitropolia din București, jud. Muscel. Pentru periodul 1885—95 se arendase cu 4308 lei anual, afară de trupul Coseștí, care s'a vîndut de veci. De la 1891, s'a reziliat contractul cu arendașul moșiei, pentru că s'a vîndut de veci toate trupurile, afară de pădure, poenele și moara.

Corbul, *com. rur.,* pl. Mijlocul, jud. Olt, situat pe rîul Vedea, gîrla Vedița, pîraiele Berendeiul și Runcul, între dealurile: Runcul și Cerul, la o depărtare de 28 kil. de capitala județului și la 6 kil. de a plășei.

Se compune din 5 cătune: Vitănești, Braniștea, Coșăreni, Ungheni, Sîrbi-Măgura, cu o populațiune de 1345 locuitori, din care 219 capi de familie; 255 contribuabili; locuesc în case.

Locuitorii sunt Romîni, afară de 13 familii de Țigani, și se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor. Ei desfac productele agricole la Slatina și Pitești. Improprietăriți după legea rurală sunt 168, cu 756 hect.; iar 32 sunt moșneni.

Pămîntul de cultură e mai mult accidentat, și pe lunci cam mocirlos.

Tot teritoriul comunei se întinde pe o suprafață de 5750 hect. Locuitorii posedă 52 cai și epe, 400 boi, 100 vaci, 10 bivoli, 19 capre, 1730 oi și 250 porci.

Comerciul se face aci de 3 cîrciumari.

Școala există de la 1882. Localul e proprietatea comunei. Se frecuentă de 43 copii (42 băeți și 1 fată), din numărul de 200 (125 băeți și 75 fete) în vîrstă de școală. Cu întreținerea ei, statul cheltuește anual 1612 lei. Știu carte 50 bărbați și 19 femei.

Budgetul comunei are la ve-

www.dacoromanica.ro

nituri suma de lei 3331.25 și la cheltueli aceiași sumă.

O șosea comunală, care trece prin cătunele Vitănești, Coșăreni și Ungheni, o leagă la N. cu com. Optaci și la S. cu Buzești; o altă ramură leagă cât. Coșăreni cu Sîrbi-Măgura. La S. trece calea ferată București-Vîrciorova.

Comuna e udată de la N. la S. de rîul Vedea, care primește gîrla Vedița, cu pîraiele: Berendeiul, Rùncul și Osica, care dă în Plapcea. Tot cu direcția N.-S. se înalță și următoarele dealuri: Muchea-Osica, Cerul, numit și Potericiul, Dealul-Runculuĭ și al-Somîndoculuĭ.

Cam la S., aproape unde dă Vedița în Vedea, la capul Somîndoculuĭ, se află două măguri numite: Măgurile-luĭ-Varipatic.

Se mărginește la N. cu comunele Optași și Maldărul, la E. cu Cochinești și Stolnici și la S. cu com. Buzești.

Corbul, *com. rur.*, în pl. Marginea-d.-j., jud. R.-Sărat, pe malul drept al rîuluĭ Siret.

Și-a luat numele de la moșia Corbul.

Este așezată în partea de N. a județuluĭ, la 55 kil. spre N.-E. de orașul Rîmnicul-Sărat, și în partea nordică a plășeĭ, la 15 kil. spre N.-E. de com. Măicănești, reședința plășeĭ; comunele învecinate sunt: Măxineni la 11 kil., Gulianca la 14 kil.

Se mărginește la N. cu com. Maluri (jud. Putna), la E. și S. cu com. Măxineni, și la V. cu moșia Gulianca.

Este o comună din regiunea cîmpuluĭ.

Rîul Siret o udă la E., de la N.-V. la S.-E., și prin revărsările sale formează balta Corbul. Sunt în Corbul și 30 puțuri (15-20 metri adîncime).

Cătunele carĭ o compun sunt: Corbul, reședința la N., Chioveanul la S.

Suprafața comuneĭ este de 5412 hect., din carĭ: 105 hect. vatra comuneĭ, 752 hect. ale locuitorilor și 4250 hect. ale proprietățiĭ private.

Populația comuneĭ este 210 familiĭ, cu 1540 suflete, din carĭ 764 bărbațiĭ, 776 femeĭ; după starea civilă: 567 căsătoriți, 928 necăsătoriți, 55 văduvĭ; 207 știu carte.

Comuna are o biserică, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, zidită în anul 1868 de locuitorĭ; are un venit de 34 pogoane pămînt arabil, și 400 leĭ anual, date de către comună; deservită de 1 preot, 1 dascăl și 1 paracliser.

Are o școală mixtă, fundată în anul 1870 de comună, cu 1 învățător și 73 elevĭ înscrișĭ (9 fete).

Calitatea pămîntuluĭ, acesta fiind mlăștinos, este mediocră. In ce privește cultura pămîntuluĭ, com. are: 3695 hect. arabile, 520 hect. imaș, 150 hect. păduri, 42 hect. vii, 500 hect. fînețe, 400 hect. neproductive.

Locuitoriĭ aŭ 1200 pluguri; 3912 capete de vite, din carĭ 514 vacĭ, 291 caĭ, 113 epe, 2117 oĭ, 757 boĭ și 120 rîmătorĭ. In comună sunt 8 comercianți (din carĭ 1 Evreŭ).

Căile de comunicație sunt drumurĭ vecinale: spre Gulianca-Ciorăști-R.-Sărat; spre Măicănești și spre Măxineni.

Sunt 262 contribuabilĭ. Veniturile sunt de 4474 leĭ, 55 banĭ, iar cheltuelile de 4375 leĭ, 55 banĭ.

Corbul, *sat*, în jud. Bacăŭ, plasa Trotușul, în vechime numit Corbeni, al com. Bogdana, situat d'a stînga Trotușuluĭ, maĭ jos de Vrănceni, la o depărtare de 6 kil. de satul Bogdana. In anul 1891, din acest cătun n'a urmat la școală nicĭ un copil, din ceĭ 26 în vîrstă de școală. Capĭ de familie sunt 58, saŭ 173 suflete. Animale se numără: 3 caĭ, 71 vite cornute, 7 porcĭ și 12 capre.

Corbul (Piatra-Corbuluĭ), *cătun*, al comuneĭ Cătina, județul Buzăŭ, situat pe ambele maluri ale pîrîuluĭ Corbul. Are 480 locuitorĭ și 123 case.

Corbul, *sat*, pl. Jiul-d.-s., com. Braloștița, jud. Dolj, grămadă, cu 107 suflete, 54 bărbațiĭ și 53 femeĭ. Copiiĭ din sat urmează la școala mixtă din satul Bratovești. Cu vîrstă de școală sunt 13 copiĭ. Știu carte 12 locuitorĭ.

Corbul, *sat*, face parte din com. rur. Leicești, plaiul Nucșoara, jud. Muscel. Este situat la N. de cătunul Leicești, pe malul stîng al rîuluĭ Doamna. Are o populație de 115 locuitorĭ. In dreptul satuluĭ, pe rîul Doamna, este un herăstrăŭ cu 2 pînze, care taie lemnărie de fag, stejar și de alte esențe.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit pe moșia Corbul-Păduret.

Corbul, *sat*, face parte din com. rur. Oporelul, plasa Oltul-d.-j., jud. Olt. Are 116 locuitorĭ.

Corbul, *cătun*, pendinte de com. rur. Buzești, pl. Mijlocul, jud. Olt, situat la N., sub coasta unuĭ deal, pe dreapta Vedeĭ și în lunca eĭ, cam la 500 m. maĭ sus de cătunul Bîrlești-Burduleși. Are 521 locuitorĭ; o biserică cu hramul Intrarea în Biserică și Cuvioasa Paraschiva zidită la 1844, în zilele Domnitoruluĭ Gheorghe D. Bibescu

www.dacoromanica.ro

şi a Episcopuluĭ Ilarion Argeşul.

Corbul, *sat,* cătunul de reşedinţă al comuneĭ Corbul, judeţul R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j. Şi-a luat numele de la proprietatea cu acelaşĭ nume. Este aşezat în partea de N. a comuneĭ, pe malul drept al rîuluĭ Siret, la hotarul către judeţul Tecuciŭ. Are o întindere cam de 95 hect., cu o populaţiune de 160 familiĭ, carĭ coprind 1300 suflete, din carĭ 240 contribuabilĭ; 201 ştiŭ carte. Are o biserică, deservită de 2 preoţĭ, 1 dascăl, 1 paracliser, şi şcoala comuneĭ.

Corbul, *sat,* face parte din com. Colonești, pl. Stănişeşti, judeţul Tecuciŭ. Situat pe partea dreaptă a rîuluĭ Zeletin, la o depărtare de 1 kil. şi 540 m. de reşedinţa comuneĭ.

Are o populaţie de 19 capĭ de familie saŭ 45 suflete, din carĭ 43 contribuabilĭ, locuind în 19 case.

Aci se află o biserică, cu hramul Sfinţiĭ Voevozĭ, zidită în 1677, după cum se găseşte în inscripţiunea bisericeĭ.

Locuitoriĭ sunt răzeşĭ.

Corbul, *sat,* în partea de N.-V. a com. Lipovăţul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, aşezat în vale, şi pe coastele a treĭ dealurĭ: Lipovăţul, Corbul şi Chiţocul, pe o suprafaţă de 447 hect., proprietatea locuitorilor, în care are şi statul 6½ hect. vie şi cu o populaţie de 114 familiĭ, saŭ 483 suflete, jumătate Romînĭ, jumătate Rusnacĭ, carĭ toţĭ se ocupă cu lucrarea pămîntuluĭ şi creşterea vitelor. Aicĭ se lucrează dogăria şi rotăria; se cultivă viea şi livezile.

Vite: 200 vite marĭ cornute, 16 oĭ, 13 caĭ şi 100 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 20 pluguri şi 90 care cu boĭ, 8 căruţe cu caĭ, precum şi 40 stupĭ de albine.

Corbul, *sat,* face parte din com. rur. Călineşti, plaiul Cozia, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 40 locuitorĭ (24 bărbaţĭ şi 16 femeĭ). Este situat pe şoseaua naţională Rîul-Vaduluĭ şi pe malul Oltuluĭ.

Corbul, *staţie de dr. d. f.,* jud. Olt, pl. Mijlocul, căt. Buzeşti, pe linia Piteşti-Slatina, pusă în circulaţie la 5 Ianuarie 1875. Se află între staţiile Stolnici (9.5 kil.) şi Potcoava (12.3 kil.) Înălţimea d'asupra nivelului mării de 163m,51. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896, a fost de 79386 leĭ, 89 banĭ.

Corbul, *costişe,* pl. Jiul-d.-s., com. Braloştiţa, jud. Dolj, pe care este situată comuna cu acelaşĭ nume.

Corbul, *vîrf de munte,* în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Caşinul, din şira Cuciurul.

Corbul, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Beceni, între Valea-Ociĭ şi Valea-Corbuluĭ; face hotar despre com. Policiori.

Corbul, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Goideşti, căt. Ivăneţul, acoperit de fîneaţă şi pădure.

Corbul, *munte,* situat la N. comuneĭ Novaci, pl. Novaci, jud. Gorj, pe partea stîngă a rîuluĭ Gilort, între munţiĭ Paltinul şi Corneşul-Mic.

Corbul, *deal,* se întinde spre S.-V. de satul Larga, com. Movileni, pl. Copoul, judeţul Iaşi; este bogat în păşune.

Corbul, *deal,* situat pe teritoriul com. Buzeşti, pl. Mijlocul, jud. Olt, la V. de căt. Corbul, de la care-şĭ trage numirea. Are direţiunea N.-S., urmînd albia Vedeĭ. E tăiat de Brazda-luĭ-Novac şi de linia ferată Slatina-Piteşti. Sub poalele acestuĭ deal, în malul Vedeĭ, e gara Corbul.

Corbul, *deal,* în partea de V. a com. Şoimari, pl. Podgoria, jud. Prahova, pe care se afla pădure.

Corbul, *munte,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Chiojdeni, aşezat în partea de N. a comuneĭ; este acoperit cu păşunĭ întinse şi puţine pădurĭ.

Corbul, *deal,* jud. Tecuciŭ. Se întinde din com. Roza, jud. Tutova, continuă spre V. de satul Burlugul, pe malul stîng al Zeletinuluĭ, pănă la Gura-Burluguluĭ, com. Motoşeni.

Corbul, *deal,* începe din marginea satuluĭ Corbul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, în direcţiune de la S. la N. şi se termină în marginea de S. a satuluĭ Chiţocul.

Corbul, *deal,* în com. Bîrzeşti, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ. (V. Ludeşti-Budăiul, deal).

Corbul, *deal,* com. Govora, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Corbul, *iaz,* jud. Iaşi, lîngă dealul cu acest nume, pe teritoriul satuluĭ Larga, com. Movileni, pl. Copoul; în el se află mult peşte.

Corbul, *lac,* judeţul Dolj, plasa Ocolul, com. Motoci.

Corbul, *loc izolat,* com. Leiceşti, plaiul Nucşoara, jud. Muscel, a-

www.dacoromanica.ro

coperit în parte cu sălciĭ, iar în parte loc de cultură.

Corbul, *loc izolat,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. Mînzaţi, spre S.-V. de satul Mînzaţi, loc unde se văd ruinele uneĭ bisericĭ şi ale unuĭ cimitir; a fost decĭ aci cînd-va vr'un sat.

Corbul, *moşie,* în com. Cătina, jud. Buzău, proprietatea moşnenilor Miculeşti în devălmăşie. Are aproape 280 hect. pădure, fîneaţă, livezĭ şi arăturĭ. Se numeşte de locuitorĭ şi Sforile-Corbuluĭ.

Corbul (Floreasca), *moşie,* în com. Cătina, căt. Corbul, jud. Buzău, numită şi Cepturaşul (Bureĭeanca). Are 340 hect. pădure, fîneaţă şi locurĭ arabile.

Corbul, *trup de moşie* a statuluĭ, jud. Olt. (Vezĭ Drăgăneşti-cu-Trupurile).

Corbul, *pădure,* jud. Bacău, pl. Trotuşul, în com. Bogdana, proprietatea luĭ Tulea Welt. Este foioasă (fag şi stejar); are o întindere de 130 hect. şi este supusă regimuluĭ silvic.

Corbul, *pădure,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, teritoriul comuneĭ Pribegi.

Corbul, *pădure,* dependinte de com. Vărsătura, jud. Putna, proprietate răzăşească. (Vezĭ Haraga-Hoţul).

Corbul, *trup* din *pădurea* Balaciul, pendinte de com. Romîneşti, pl Cerna-d.-j., jud. Vîlcea, în întindere de 200 hect., supusă regimuluĭ silvic.

Corbul, *trup* de *pădure* a statuluĭ, jud. Vîlcea, în întindere de 15 hect., formînd împreună cu trupurile: Coasta-Lungă şi Dealul-Mare, pădurea Foleşti-d.-s., în comuna Pojogi, plasa Cerna-d.-s.

Corbul, *vechiŭ pichet,* cu No. 93, către hotarul Moldoveĭ, jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., com. Corbul, în partea de N., pe partea dreapta a rîuluĭ Siretul.

Corbul, *pisc,* spre V. de com. Oporelul, plasa Oltul-d.-j., jud. Olt, acoperit de pădure.

Corbul, *pisc,* com. Dobroteasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Corbul, *pîrîiaş,* jud. Bacău, pl. Trotuşul, com. Caşinul; se varsă d'a dreapta pîrîuluĭ Curiţa.

Corbul, *pîrîŭ,* jud. Fălciŭ, izvoreşte dintre dealurile Şurpa şi Marmora, curge prin valea cu asemenea numire, pe teritoriul com. Bohotinul, pl. Podoleni, şi se varsă în rîul Jijia.

Corbul, *pîrîŭ,* în com. rur. Imoasa, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Corbul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Bisoca. Izvoreşte din muntele Furul-Mare, de la hotarul judeţuluĭ, merge dealungul culmeĭ Măgura-Ganeĭ, udă partea de N. a comuneĭ, şi se varsă în rîul Rîmnicul-Sărat, după un curs repede şi prăpăstios, pe dreapta acestuĭ rîŭ.

Corbul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Dumitreşti, reşedinţa plaiuluĭ. Izvoreşte din Muntele Corbul, (comuna Chiojdeni); brăzdează partea de N. a comuneĭ, şi după un curs repede se aruncă în rîul Motnăul.

Corbul, *pîrîŭ,* jud. Vasluiŭ. Izvoreşte din partea de V. a satuluĭ Corbul, com. Lipovăţul, pl. Crasna; curge spre E. prin Valea-Corbuluĭ, prin mijlocul satuluĭ, şi la o distanţă de 1 kil., se varsă în pîrîul Butnariul, după ce primeşte pe afluenţiĭ Corbişorul şi Chiţocaşul.

Corbul, *platoŭ,* jud. Dolj, plasa Ocolul, comuna Izvorul.

Corbul, *surpătură,* în centrul căt. Sîmbureşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. E acoperită cu tufăriş.

Corbul, *vale,* între dealurile Corbul şi Marmora, com. Bohotinul, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, prin care trece pîrîul cu acelaşĭ nume.

Corbul, *vale,* în jud. Mehedinţi, com. rur. Imoasa, pl. Motrul-d.-s.

Corbul, *vale,* jud. Olt, pl. Mijlocul, situată la S.-V. de com. cu acelaşi nume şi la V. de căt. Ungheni. Are direcţiunea V.-E. şi dă în Vedea.

Corbul-Pădureţ, *pădure,* jud. Muscel, proprietatea statuluĭ, în întindere de 500 hect.

Corbul-Pădureţ, *moşie,* a statuluĭ, în com. Leiceşti, plaiul Nucşora, jud. Muscel, pendinte de Mitropolia din Bucureşti. Aduce anual un venit de vr'o 590 leĭ.

Corbul-Valea-Largă, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pendinte de comuna Săscioara, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea.

Corbuluĭ (Apa-), *izvor,* în jud. Buzău, com. Cătina, căt. Corbul. Incepe din munţiĭ Piatra-Corbuluĭ şi se varsă în rîul Bîsca-Chiojduluĭ.

www.dacoromanica.ro

Corbuluĭ (Cotul-), *vechiŭ pichet,* cu No. 94, către hotarul Moldoveĭ, jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., com. Corbul, în partea de V., lîngă rîul Siret, pe dreapta luĭ.

Corbului (Dealul-), *deal,* jud. Bacău, pl. Siretul-d.-j., de pe teritoriul com. Lecca.

Corbuluĭ (Dealul-), frumos *plaiŭ,* jud. Buzăŭ, în com. Gura-Teghiĭ, între munțiĭ Tega și Podul-Grecilor, acoperit cu izlaz.

Corbuluĭ (Dealul-), *coli ță,* jud. Buzăŭ, în com. Policiori, ramificație din muntele Corbul, din com. Beciul; e acoperită de pădure.

Corbuluĭ (Dealul-), *deal,* în com. Bodești-Precisteĭ, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu. E situat în spre N. de satul Bodești; este acoperit cu pădurĭ.

Corbuluĭ (Dealul-), *deal,* în comuna Pleșești, jud. Suceava.

Corbuluĭ (Dealul-), *deal,* situat în raionul com. Colonești, jud. Tecuciŭ.

Corbuluĭ (Izvorul-), *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Dimieniĭ. Incepe din moșia Floreasca și se scurge în Valea-Dimieniĭ. Face hotar despre com. Niculești.

Corbuluĭ (Izvorul-), *izvor,* jud. Buzăŭ, în com. Goidești. Ese din muntele Arsenia și dă în Sărățelul-Bălăneștilor.

Corbuluĭ (Malul-), *mal,* la S. de com. Văleni, pl. Argeșelul, jud. Muscel.

Corbuluĭ (Muchea-), *colină,* în com. Grăjdana, jud. Buzăŭ, acoperită de pădurĭ.

Corbuluĭ (Muntele-), *munte,* în com. Beciul, căt. Tocila, jud. Buzăŭ, acoperit de pădurĭ.

Corbuluĭ (Piatra-), *cătun,* al com. Gura-Teghiĭ, jud. Buzăŭ, cu o populațiune de 120 locuitorĭ, locuind în 43 case.

Corbuluĭ (Piatra-), *munte,* în com. Cătina, jud. Buzăŭ, culminînd într'o frumoasă și înaltă stîncă: vîrful Piatra-Corbuluĭ, parte stîncos și gol, parte acoperit de mesteacăn; e avut în substanțe minerale și mai cu seamă în gips; cîte odată se găsește și chihlibar de frumoase nuanțe în matca izvoarelor ce es dintr'însul. El continuă printr'un frumos plaiŭ: Plaiul Corbuluĭ. Acoperit de fîneață și semănăturĭ.

Corbuluĭ (Piatra-), măreață *stîncă de piatră,* în com. Gura-Teghiĭ, căt. Piatra-Corbuluĭ, jud. Buzăŭ, situată pe malul drept al rîuluĭ Bîsca-Rozileĭ. Laturile eĭ de N. și N.-E. cad perpenticular, pe cînd cele-l'alte sunt înclinate. E cea mai mare stîncă din județ.

Corbuluĭ (Piatra-), *pădure,* în com. Gura-Teghiĭ, căt. Piatra-Corbuluĭ, jud. Buzăŭ, avînd 100 hect., din care mare parte a moșnenilor.

Corbuluĭ (Piscul-), *pisc,* la N.-V. com. Crîngeni, jud. Teleorman.

Corbuluĭ (Piscul-), *vechiŭ pichet,* cu No. 89, către hotarul Moldoveĭ, în com. Corbul, din plasa Marginea-d.-j., jud. R.-Sărat, așezat în partea de V. a comuneĭ.

Corbuluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* jud. Tecuciŭ, izvorește din poalele dealuluĭ Corbul, udă satul cu acelașĭ nume și se varsă în partea dreaptă a Zeletinuluĭ, în fața satuluĭ Corbul, com. Colonești, pl. Stănișești.

Corbuluĭ (Poiana-), *poiană,* jud. Bacău, plasa Trotușul, comuna Cașinul, pe teritoriul cătunuluĭ Căiuțul.

Corbuluĭ (Poiana-), *loc izolat,* în com. Bicazul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu.

Corbuluĭ (Rîpa-), *colină,* în com. Mărunțișul, căt. Valea-Seacă, jud. Buzăŭ.

Corbuluĭ (Rîpa-), *deal,* în com. Valea-Lungă, pl. Prahova, jud. Prahova.

Corbuluĭ (Rîpa-), *rîpă,* com. Golești, plasa Rîurile, județul Muscel.

Corbuluĭ (Rîpa-), *rîpă,* la E. de com. Brebul, pl. Prahova, jud. Prahova.

Corbuluĭ (Rîul-), *pîrîiaș,* jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa. Izvorește din dealul cu acelașĭ nume și se varsă în pîrîul Cuchinișul.

Corbuluĭ (Stînca-), *munte,* în com. Bicazul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu. E situat în apropierea satuluĭ Tașca. Se mai numește și Stînca-Corbițiĭ, după cum povestește legenda, că de pe vîrful eĭ s'ar fi aruncat în apele Bicazuluĭ o fată, ce se numea Corbița, desperată din pricină că Tătariĭ i-ar fi răpit logodnicul.

Această stîncă înaintează atît de mult în apele Bicazuluĭ, în

www.dacoromanica.ro

cît acestea trec aci ca printr'un fel de gît foarte strîmt.

Corbuluĭ (Şanţul-), *vechiŭ pichet,* cu No. 90, către hotarul Moldoveĭ, jud. R.-Sărat, din pl. Marginea-d.-j., com. Corbul, aşezat în partea de V. a comuneĭ, pe şanţul ce serveşte de hotar, de unde e şi numele luĭ.

Corbuluĭ (Ţarina-), *vechiŭ pichet,* cu No. 91, către Moldova. E situat în ţarinile comuneĭ Corbul, din pl. Marginea-d.-j., jud. R.-Sărat. Astă-zĭ e han pe drumul către com. Măicăneşti.

Corbuluĭ (Valea-), *vale* productivă, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Mileşti.

Corbuluĭ (Valea-), *vale,* în com. Policiori, căt. Gura-Văeĭ, jud. Buzăŭ. E acoperită de Pădurea-Corbuluĭ şi de Valea-Corbuluĭ. Are 114 hect.

Corbuluĭ (Valea-), *vale,* jud. Gorj, în clina de V. a Dealuluĭ-Muiereĭ, spre V. de com. Poiana-Seciurile.

Corbuluĭ (Valea-), *vale,* com. Racoviţa, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Corbuluĭ (Valea-), *vale,* com. Tîrleşti, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Corbuluĭ (Valea-), *vale,* izvoreşte de la poalele munteluĭ Bonciul, judeţul Prahova, curge spre E. şi S.-V. şi se varsă în raionul com. Comarnicul, pl. Peleşul.

Corbuluĭ (Valea-), *vale.* E situată între dealurile: Corbul, Lipovăţul şi Chiţocul, com. Lipovăţul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ. Are o întindere de 1 kil. Prin ea curge pîrîul Corbul.

Corbuluĭ (Valea-), *vale,* com. Foleşti-d.-s., pl. Horezul, jud. Vîlcea. Se varsă în rîul Bistriţa, în raionul comuneĭ.

Corbuluĭ (Vîrful-), *pădure,* în com. Cătina, căt. Corbul, jud. Buzăŭ; face împreună cu Jariştea un corp de 230 hect., pe moşiile Cepturaşul şi Corbul.

Corbuşorul, *pîrîiaş,* izvoreşte din dealul Lipovăţul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, şi, la mijlocul satuluĭ Corbul, se varsă în pîrîul Corbul.

Corcanul, *cătun,* jud. Brăila, pendinte de com. Cioara-Doiceşti, pl. Călmăţuiul. E situat la N.-E. la 3—4 kil. de comună. Are 315 sufl., formînd 44 fam. Sunt aci 30 contribuabilĭ.

Corcanul, *moşie,* jud. Brăila, de aproape 2000 hect., proprietatea moştenitorilor D. G. Petcu. Se maĭ numeşte de loc. şi Ivănuşi.

Corcanul, *movilă,* jud. Brăila, la S. cătunuluĭ cu acelaşĭ nume.

Corcanul, *vălcea,* care se formează pe teritoriul comuneĭ Bălţaţi, pl. Mijlocul, jud. Olt; curge către E. şi dă în Negrişoara, în com. Birci.

Corceşti, *vale,* în partea de E. a comuneĭ Buimăceni, pl. Jijia, jud. Botoşani.

Corcioveni, *sat,* face parte din com. Brăhăşeşti, jud. Tecuciu. E situat pe coastă, în spatele satuluĭ Cosiţeni, în Capul-Dealuluĭ unde se împreună Berheciul cu Zeletinul. Acest deal începe din dreptul satuluĭ Brăhăşeşti şi continuă spre N. până în jud. Bacăŭ, avînd de o parte Valea-Zeletinuluĭ, iar de cea-l'altă Berheciul. Satul se află la o distanţă de 2 kil. şi 39 metri de reşedinţa comuneĭ. Are o populaţie de 32 capĭ de fam., cu 97 suflete.

Corcioveni, *pădure,* jud. Tecuciŭ, pl. Zeletinul, com. Brăhăşeşti. E situată între satele Corcioveni şi Cosiţeni.

Corcoaia, *gură,* în jud. Mehedinţi, numită şi Gura-Corcoaeĭ, în apa Cerneĭ şi loc foarte frumos, la scăparea rîuluĭ Cerna din stîncile munteluĭ Corcoaia.

După tradiţia feteĭ care a înşelat pe Iorgovan cu frumoasele sale cîntece, se crede că acest loc este locul unde se ascunsese sora luĭ Decebal, în timpul războaelor luĭ Traian cu Daciĭ şi care ar fi fost aci descoperită de Traian.

Corcoaia, *munte,* acoperit cu pădure, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, pe teritoriul com. Cloşani. Este despicat în două.

Pe partea dreaptă a rîuluĭ Cerna, în acest munte, la o înălţime mare, este săpată în piatră o potecă primejdioasă pentru ceĭ ce ar voi să treacă prin acel loc, lăsînd la o parte pe aceia care o leagă cu Comenzile şi care este maĭ bună. Această potecă săpată în piatra, locuitoriĭ o numesc Urma-Şarpeluĭ.

Corcoaia, *vale* adîncă şi prăpăstioasă, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, prin care străbate rîul Cerna, într'un loc pe o lărgime numaĭ de un metru.

Corcodelul, *cătun.* (Vezĭ Ciocîrleşti, sat, com. Valea-Satuluĭ, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ).

www.dacoromanica.ro

Corcodelul, *vale,* în jud. Buzău, com. Pîclele. E acoperită de fîneață.

Corcoianul, *cătun,* al com. Pănătăul, jud. Buzău. Are o pop. de 300 loc., carĭ locuesc în 68 case.

Corcova, *com. rur.,* în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-j., la distanță de 38 kil. de Turnul-Severin, iar de Strehaia reședința plășeĭ, de 16 kil. E situată pe valea Coșușteĭ și la poalele dealuluĭ ce se termină la împreunarea apeĭ Coșușteа cu Motrul.

Comuna e formată din satele: Corcova, Cordunul, Pîrvulești și Stejarul. Are o populație de 1272 locuitorĭ, din carĭ 212 contribuabilĭ; locuesc în 274 case.

Calitatea pămîntuluĭ este bună. Locuitoriĭ aŭ: 56 pluguri, 121 care cu boĭ și 20 căruțe cu caĭ. Stupĭ sunt 116.

Sunt 2 bisericĭ deservite de 2 preoți și 2 cîntăreți; o școală condusă de un învățător, frecuentată de 29 elevĭ și 3 eleve.

Çîrciumĭ sunt 2.

Budgetul comuneĭ are la venitурĭ leĭ 2336 și la cheltuelĭ leĭ 1853.

Vite sunt: 870 vite marĭ cornute, 60 caĭ, 700 oĭ și 600 rîmătorĭ.

Biserica din satul Corcova, de lîngă curtea boerească, este de zid și prezintă oare-care importanță istorică prin vechimea eĭ; aci a fost mănăstire, în a căreĭ curte de zid se văd și acum urmele chiliilor călugărești; iar în fața bisericeĭ, jos, sunt niște pietre cu inscripțiunĭ vechĭ.

Corcova, saŭ **Dealul-Corcoveĭ**, *deal,* în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s.; ține de com. rur. Corcova.

Corcovița, *vale,* în com. rurală Gîrbovățul, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinți.

Cordăreni, *com. rur.,* în partea de S.-E. a jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul-d.-s., formată din satele: Cordăreni, Cracalia, Dumeni, Ghinghioaia, Griviță-Vechie, Griviță-Nouă, Liveni, Slobozia, Șipoteni și Vîrcoliciul, cu reședința primărieĭ în Dumeni. Are o populație de: 890 familiĭ și 3546 suflete; 8 bisericĭ, deservite de 5 preoțĭ, 10 cîntărețĭ și 6 pălămarĭ; 2 școlĭ, cu 2 învățătorĭ și 110 elevĭ; 10 iazurĭ și 22½ pogoane de vie.

Suprafața întreguluĭ pămînt al comuneĭ este de 2409 hect. 13 arĭ, stăpînite de locuitorĭ și 3968 hect. 61 arĭ a proprietăților.

Budgetul a fost în 1889—90 de leĭ 10059, banĭ 40, la venitурĭ, și de leĭ 9612, banĭ 20, la cheltuelĭ; iar în 1890—91 de leĭ 10059, banĭ 89, venitурĭ și de leĭ 9651, banĭ 20, cheltuelĭ.

Vite marĭ albe cornute sunt 1298, oĭ 3696, capre 11, caĭ 153, porcĭ 306; stupĭ cu albine sunt 101.

Cordăreni, *sat,* pe moșia cu asemenea numire, com. Cordăreni, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ, divizat în două cătune: Cordăreni-Gafencu și Cordăreni-Mănăstireĭ. Are o populație de 185 familiĭ, cu 777 suflete. Așezările sătenilor sunt unele bune cu grădine și livezuĭ; altele numaĭ cu grădine. Partea Gafencu, este a d-luĭ Manea, armean; și partea Mănăstireĭ, a statuluĭ și foastă a Mănăstireĭ Dolhești, din jud. Suceava.

Bisericĭ sunt 2, deservite de 2 preoțĭ, 4 cîntărețĭ și 2 pălămarĭ; una se află pe partea Gafencu, are hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ; este mică, de lemn și tencuită făcută de sătenĭ în 1824; una pe partea Mănăstireĭ, cu hramul Sf. Nicolae, făcută de zid în 1873, de către posesorul moșieĭ D-luĭ Urzică, dimpreună cu sătenii. Școala e frecuentată de 60 elevĭ, are un local bun făcut de comună cu ajutor din partea posesoruluĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este bună.

Locuitoriĭ împroprietăriți aŭ 767 hect. 34 arĭ pămînt în a lor dispoziție; iar stăpînii moșieĭ 1675 hect. 67 arĭ cîmp și 64 hect. 45 arĭ pădure tînără de stejar. Partea moșieĭ Gafencu, este de 930 hect. 98 arĭ cîmp și 35 hect. 80 arĭ pădure; iar partea Mănăstireĭ, de 716 hect. 10 arĭ cîmp și 28 hect. 64 arĭ pădure.

Iazurĭ sunt treĭ, dintre carĭ unul numit Doljescu, în suprafața de 13 hect., și unul Gafincescu, de 2 hect.

Pîrîul principal ce trece pe moșie este Ibăneasa.

Drumurĭ: acel de la Herța la Săveni, și acel de la Dorohoiŭ la Săveni.

Hotarele cu: Havîrna, Balinți, Vorniceni, Carasa, Corlăteni, Ghenghioaia și Vlădeni.

Localităților însemnate sunt: Templul-Sașilor și Movilele-Catreĭ.

Cordăreni, *pădure,* pe moșia și comuna cu acelașĭ nume, jud. Dorohoiŭ, plasa Prutul-d.-s., în suprafață de 64 hect. 44 arĭ.

Cordăreni-Gafencu, *cătun.* (V. Cordăreni, sat, jud. Dorohoiŭ).

Cordăreni-Mănăstireĭ, *cătun.* (Vezĭ Cordăreni, sat, județul Dorohoiŭ).

Cordășul, *deal,* se prelungește

www.dacoromanica.ro

în partea de N. a satuluĭ Curseşti-Răzeşi, din com. Curseşti, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Cordeni, *sat,* în partea de S. a comuneĭ Ivineţeşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ. E situat pe şesul Crasneĭ, între dealul şi pîrîul Crasna.

Are o biserică fondată la 1815, deservită de 1 preot şi 1 dascăl.

Numirea satuluĭ s'a luat de la moşia Cordeni, fostă a Episcopieĭ de Roman, apoĭ a statuluĭ prin secularizare şi în urmă dată clăcaşilor împroprietăriţĭ la 1864 şi 1878. Se maĭ spune de bătrînĭ că cea întîiŭ familie venită pe Cordeni a fost a luĭ Timoftescu, trecută din Turcia maĭ întîiŭ în Basarabia şi apoĭ pe acest pămînt. Descendenţĭ din această familie sunt şi astă-zĭ. Tot cam pe atuncĭ o altă familie Bujoreanu, din Transilvania, coborîndu-se cu turma sa de oĭ, s'a aşezat aicĭ unde şĭ-a făcut o stare frumoasă, de care se bucură descendenţiĭ săĭ. Se maĭ spune că în faţa acestuĭ sat, dincolo peste pîrîul Crasna, ar fi fost din vechime un tîrguşor numit Caracaş (Tîrgul Caracaş) unde şi astă-zĭ se văd oare-care urme. Pe acel loc s'a găsit maĭ multe lucruriĭ, paftale şi banĭ de aramă şi argint. Alăturĭ cu acest tîrguşor ar fi existat şi un mic sat din rămăşiţa căruia se găsea o fîntînă cu un colac mare de piatră, învechit de timpurĭ, numită Fîntînaluĭ-Bujoreanu. Bătrînĭ din bătrînĭ spun că aŭ apucat această fîntînă.

Cordeşti, *com. rur.,* jud. Gorj, pl. Gilortul, la N. comuneĭ Băceşti, situată pe şes şi coastă şi pe ambele părţĭ ale pîrîuluĭ Amărăzuia.

Are o suprafaţă de 800 hect., din carĭ 250 hect. pădure, 250 hect. arabile, 220 hect. fîneţe, 30 hect. vie, 32 hect. livezĭ de pruniĭ şi 18 hect. izlaz.

Are o populaţie de 127 familiĭ, cu 544 suflete, din carĭ 112 contribuabilĭ. Intre aceste familiĭ este şi o familie de Ţiganĭ.

Locuitoriĭ sunt moşneniĭ şi se maĭ ocupă, afară de agricultură şi creşterea vitelor şi cu lemnăria, construind care, căruţe şi altele.

Eĭ posedă 30 pluguriĭ, 70 care cu boĭ, 4 căruţe cu caĭ, 210 vite marĭ cornute, 14 caĭ, 175 oĭ, 90 capre şi 164 rîmătorĭ.

Venitul comuneĭ e de leĭ 856, banĭ 23, iar cheltuelile de leĭ 824, banĭ 60.

Comunicaţia se face printr'o şosea vecinală care vine despre comuna Băceşti şi străbate această comună prin centru, de la S. la N. Comuna are 1 biserică de lemn, făcută de locuitorĭ la anul 1796.

Comuna Cordeşti este compusă dintr'un singur sat.

Corduna, *colină,* în com. şi căt. Lapoşul, jud. Buzăŭ, acoperită cu pădurea Lupoaia.

Corduneĭ (Podul-), *numire* dată uneĭ *părţi* din *pădurea* Alunişul, din com. Colţi, jud. Buzău, în întindere de 38 hect.

Corduneĭ (Poiana-), *loc izolat,* în com. Colţi, jud. Buzăŭ, în pădurea Alunişul; ezlaz de vite.

Corduneĭ (Poiana-), *pădure,* în com. Colţi, căt. Alunişul, jud. Buzăŭ; face parte din pădurea statuluĭ Alunişul-Mlăjet, avînd singură o suprafaţă de 46 hect.

Corduneni, *numire,* ce se da maĭ înainte *satuluĭ* Cotul-Grosuluĭ, din jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Galbeni.

Corduniţa, *loc izolat,* în com. Nehoiaşul, jud. Buzăŭ, între Valea-Vaciĭ şi pîrîul Nehoiul; face hotar între com. Nehoiaşul şi Chiojdul-din-Bîsca.

Cordunul, *com. rur.,* jud. Roman, în plasa Moldova, spre N.-V. de oraşul Roman şi la o depărtare de 3 kil. de el şi 4 de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezat pe şes, pe malul stîng al rîuluĭ Moldova. Este formată din satele: Cordunul şi Simioneşti, cu reşedinţa comuneĭ în satul Cordunul. Are 334 capĭ de fam., 396 contrib., 1368 loc., din carĭ 91 ştiŭ carte; locuesc în 306 case. Populaţia este romînă afară de 1 fam. Evreĭ. Sunt 655 vite marĭ cornute. Locuitoriĭ acesteĭ comune se ocupă cu transportul. Are o biserică de vălătucĭ şi o şcoală primară mixtă, care în cursul anuluĭ şcolar 1886—87 a fost frecuentată de 34 elevĭ (33 băeţi şi 1 fată), din 56 înscrişĭ (55 băeţi şi 1 fată). Venitul anual este de 4881 leĭ, 50 banĭ; iară cheltuelile de 4883 leĭ. Este legată cu oraşul Roman prin şosea.

Cordunul, *sat,* jud. Botoşani, pl. Coşula, pe dreapta pîrîuluĭ Tulburea, în partea de N.-E. a comuneĭ Flămînzi, pe moşia Flămînzi. Locuitoriĭ acestuĭ sat, se zice, sunt veniţĭ din Bucovina, pe care poporul o numeşte şi Cordun, de unde ar veni că şi locuitoriĭ aŭ fost numiţĭ Corduneni şi satul Cordunul. Are o populaţie de 148 fam., saŭ 838 sufl., avînd 188 contrib. Se află 4 cîrciume, 4 comercianţĭ şi 5 meseriaşĭ.

Vite: 188 boĭ şi vacĭ, 71 caĭ

www.dacoromanica.ro

marĭ şi micĭ, 275 oĭ, 95 mascurĭ; 42 stupĭ cu albine.

Cordunul, *sat*, în jud. Roman, pl. Moldova, com. Cordunul, pe malul stîng al rîuluĭ Moldova, spre N.-V. de oraşul Roman şi la o depărtare de 3 kil. de el şi de 4 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezat pe şes. Este reşedinţa comuneĭ Cordunul. Are 212 capĭ de fam., 263 contrib., 930 loc., din carĭ 72 ştiŭ carte; locuesc în 204 case. Populaţiunea este numaĭ romînă. Sunt 424 vite marĭ cornute. Locuitoriĭ acestuĭ sat se ocupă cu transportul şi cu desfacerea de articole de alimentare. Are o biserică de vălătucĭ şi o şcoală primară mixtă, care în cursul anuluĭ 1886-87 a fost frecuentată de 34 elevĭ (33 băeţĭ şi 1 fată), din 56 înscrişĭ (55 băeţĭ şi 1 fată). Este legată cu oraşul Roman prin şosea.

Cordunul, *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s.; ţine de com. rur. Corcova; are 50 case.

Cordunuluĭ (Cheia-), *numire* ce se maĭ dă *punctuluĭ* Cheia, jud. Buzăŭ, din com. Nehoiaşul, pe unde rîul Buzăŭ intră din Transilvania în judeţ.

Coreia, *lac*, pe proprietatea Petroşani, com. Petroşani, pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Corendi, *deal*, com. Mădulari, pl. Cerna, jud. Vîlcea.

Corhana, *sat*, jud. Bacăŭ, plasa Bistriţa-d.-s., com. Liuzi-Călugăra. Sunt 71 capĭ de familie şi 289 suflete. Animale sunt: 77 vite cornute şi 16 porcĭ.

Corhana, *fost sat*, în jud. Roman, pl. Fundul, com. Bălueşti, pe pîrîul Corhana.

Corhana, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Dulceşti, pe malul drept al rîuluĭ Moldova, spre N. de satul Dulceşti şi la o depărtare de 3 kil. de el. Are 61 capĭ de fam., 65 contribuabilĭ, 216 loc., din carĭ 21 ştiŭ carte; locuesc în 90 case. Din această populaţie, 60 fam. (140 loc.) sunt Ungurĭ. Sunt 284 vite marĭ cornute. Ungurii din acest sat ţin de parohia catolică Săbăoani.

Corhana, *deal*, în com. Văleni, pl. Moldova, jud. Roman, spre N. de satul Văleni.

Corhana, *numire* dată uneĭ *părţi* din *pădurea* Goicelul, ca de 20 hect., din com. Sărulești, jud. Buzăŭ.

Corhana. Vezĭ Husanul, deal, com. Ivineţeşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Corhana, *munte*, jud. Suceava, în com. Dorna, numit şi Bîtea-Spaimeĭ.

Corhana, *deal*, acoperit de tufiş, lîngă satul Bădiliţa, jud. Suceava.

Corhana, *pîrîŭ*, ce curge prin pl. Fundul, jud. Roman. Işĭ ea naştere din maĭ multe izvoare, de la poalele Dealuluĭ-Chiliĭ; curge de la N.-E. spre S.-V. şi primeşte în sine maĭ multe pîrîiaşe, apoĭ se varsă în rîul Siret de a stînga, maĭ spre N. de satul Spiridoneşti.

Corhani, *deal*, începe de pe moşia Baranca, com. Movila, pl. Herţa şi se întinde pănă la Satul-Mare, com. Pilipăuţi, judeţul Dorohoiŭ.

Corhani, *şes*, jud. Dorohoiŭ, pe malul Prutuluĭ. Incepe de la vama sucursală de pe Molniţa, com. Pilipăuţi, pl. Herţa; se prelungeşte pe sub dealul Corhani, şi se termină în hotarul moşieĭ Pilipăuţi.

Corhanul, *deal*, în com. rur. Balad.-s., plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Corhanul, *deal*. Vezĭ Nedieni, deal, com. Voineşti, pl. Stavnicul, jud. Iaşi.

Coria, *ostrov*, pe albia Dunăreĭ în dreptul com. Pruntul-Comaneĭ, pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Corîiaşul, *pădure*, în com. Mlăjetul, căt. Stănila, jud. Buzăŭ, proprietate moşnenească în întindere de 300 hect. E formată din sforile: Fundea, Pleşuva, Dosul-Bîsciĭ, Gîrliciul şi Piatra-Fundeĭ, situate toate pe moşia Gorgăneşti.

Corîiaşul, *vale*, în com. Mlăjetul, jud. Buzăŭ. Incepe din pădurea Topilele şi se scurge în izvorul Cepturaşul.

Corîiul, *izvor*, în com. Goideşti, jud. Buzăŭ. Incepe din muntele Corîiul şi se scurge în pîrîul Bîsculiţa. Albia sa face hotar despre Transilvania.

Corîiul, *munte* însemnat, în com. Goideşti, jud. Buzăŭ, aproape de frontieră, între muntele Balaban şi Zănoaga. In poalele sale de S. e faimosul loc Crucea-Feteĭ. Are o pădure de brad şi păşunĭ excelente, unde pot paşte anual 1800 oĭ. Laptele ce se strînge în stîna de aci, se fabrică în căşăria Viforîta.

Corîiul, *munte*, în com. Mlăjetul, căt. Topilele, jud. Buzăŭ; are

www.dacoromanica.ro

ramificaţia: Corîiul-Mic; e acoperit de pădure şi izlaz.

Corîiul, *numire* dată uneĭ *părţi* a *pădureĭ* statuluĭ, din com. Mlăjetul, jud. Buzău, în întindere de 285 hect.; face parte din pădurea Mlăjetul-Aluniş.

Corîiul, *vale*, în jud. Buzău, com. Mlăjetul, căt. Stănila. Incepe din Munţiĭ-Colţilor şi se scurge în apa Cepturaşul.

Corjeuţi, *sat*, pe moşia Pomîrla, în partea de V. a com. cu acelaşĭ nume, pl. Prutul-d.-s., judeţul Dorohoiu. Are 129 familiĭ, saŭ 429 suflete. Este o biserică, cu hramul Duminica-tuturor-Sfinţilor, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 pălămar; este mică, de lemn, făcută în 1800, de Ioniţă Başotă, proprietarul moşieĭ. Calitatea pămîntuluĭ este în parte bună. Sătenii împroprietăriţiĭ aŭ 352 hect. 32 ariĭ pămînt.

Corjocaruluĭ (Stînca-), *stîncă*, situată în com. Bicazul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Corlatele, *com. rur.*, în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., la 47 kil. departe de Craiova şi la 4 kil. departe de reşedinţa plăşeĭ, Vîrtopul.

Se învecineşte la N. cu com. Vîrtopul, la S. cu com. Rudari, la E. cu com. Giubega, la V. cu com. Caraula.

Limita linieĭ de N. merge de la V. la E., pe valea saŭ pădurea numită a Vulpeĭ. Cele-l-alte sunt liniĭ de hotar.

Comuna este udată de gîrla Eruga; acest nume îl poartă numaĭ în această comună. In com. Cornul, pe unde izvoreşte, se numeşte Ieruga, asemenea şi în com. Corlatele. Curge în comună cu direcţiunea E.-V., se îndreptează spre S. prin Estul comuneĭ, apoĭ trece în comuna Băileşti de se varsă pe teritorul eĭ în o baltă numită Băileşti. Peste gîrlă se află un pod de lemn; la S. de gîrla Eruga se află o mare movilă numită Măgura-Verde.

Comuna este fondată de un locuitor numit Floca. Se compune dintr'un singur cătun numit Corlatele.

In Corlatele se află o biserică fondată de locuitorĭ, la care oficiază preotul din comuna Rudari. Biserica este de lemn. După legea rurală din 1864 are o proprietate de 8 pogoane arabile. Serbează hramul la Sf. Dumitru.

Se maĭ află o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1889; este întreţinută de comuuă. In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 29 băeţiĭ şi 6 fete. In vîrstă de şcoală sunt 73 copiĭ.

Ştiŭ carte 21 bărbaţiĭ şi 2 femeĭ.

Populaţia comuneĭ este de 474 locuitorĭ, din carĭ 188 bărbaţiĭ şi 286 femeĭ.

După legea rurală din 1864 sunt 98 împroprietăriţiĭ.

Sunt 80 de case şi 33 bordee. Casele sunt făcute parte de zid, parte din pămînt bătut.

Suprafaţa comuneĭ este de 708 pog. 49 stînj. p., din carĭ 302 pog. 548 stînj. p. arabile, 170 pog. fîneaţă, 72 pog. izlaz, 50 pog. teren sterp. Viile sunt în întindere 70 pog.

Moşia se numeşte Corlatele; are o suprafaţă de 1260 pog. Aparţinea d-luĭ Ştefan Paliu, iar actualmente aparţine d-lor St. Nicolaŭ şi G. G. Nicolaŭ. Se seamănă pe ea grîŭ şi porumb.

Viile aŭ o întindere de 70 pog., aparţin locuitorilor şi sunt situate pe proprietatea lor.

Pe proprietatea d-luĭ Rudăreanu se află două morĭ de aburĭ.

Locuitoriĭ desfac productele cîmpuluĭ la Craiova, la Cetatea saŭ la Calafat.

Comuna este străbătută de o cale comunală ce duce la Cetatea.

Sunt 2 cîrciumĭ.

Venitul pe exerciţiul 1893—94 a fost de 1484,95 leĭ şi cheltuelile de 1414,72 leĭ.

Vite cornute sunt 89, oĭ 40 şi caĭ 8.

Corlatele, *sat*, jud. Dolj, plasa Dumbrava-d.-j., com. Corlatele, cu reşedinţa primărieĭ. (V. com. Corlatele).

Corlatele, *deal*, jud. Bacău, pl. Bistriţa-d.-s., de pe teritoriul com. Valea-luĭ-Ion.

Corlatele, *deal*, în jud. Neamţu, plasa Piatra-Muntele, com. Gîrcina. E situat în prelungirea Dealuluĭ-Brînzeĭ.

Corlatele, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Corlatele.

Corlătei (Dealul-), *deal*, pe teritoriul com. Dolheşti, pl. Crasna, jud. Fălciu.

Corlăteni, *com. rur.*, în partea de S.-E. a plăşeĭ Coşula, jud. Dorohoiu. E formată din satele: Carasa, Corlăteni, Davidoaia, Miclăuşeni, Miclăuşeni-Duber şi Vlădeni, cu reşedinţa primărieĭ în Corlăteni. Are o populaţie de 518 familiĭ, saŭ 1632 suflete.

Sunt 3 bisericĭ, deservite de 3 preoţiĭ, 5 cîntăreţiĭ şi 1 pălămar; o şcoală, condusă de un învăţător, frecuentată de 56 eleviĭ; 7 iazurĭ; 10 pog. vie.

Pămîntul locuitorilor este pe o întindere de 1053 hect., 21

www.dacoromanica.ro

arii, iar al proprietarilor 4346 hect. 21 arii cîmp şi 425 hect. 39 arii pădure.

Budgetul com. pe exerciţiul 1890—91 a fost de 5360 lei, 61 bani la venituri şi de 5088 lei, 51 bani la cheltueli.

Vite sunt: 1315 vite mari cornute, 2588 oi, 178 cai şi 365 rîmători.

Sunt 70 stupi.

Corlăteni, *sat,* în partea de S.-V. a com. Corlăteni, plasa Coşula, jud. Dorohoiu, pe moşia cu acelaşi nume. Are o populaţie de 188 familii, saŭ 600 suflete. Satul este înfiinţat în 1853, de către răposaţii Lascar Lascarache Bogdan şi soţia sa Henrieta, născută Dimachi, în puterea împărţeleĭ urmată cu sora d-sale Elena Iancu Docan născută Dimache, ca avere ereditată de la părinţi, cînd atuncĭ au ridicat 100 locuitorĭ din satul Dimăcheni, cărora li s'a dat toate înlesnirile, spre a-şĭ face aicea aşezările; iar acele ce le aveaŭ în Dimăcheni, aŭ rămas neatinse. Vatra satuluĭ actual ocupă vechea silişte, unde a existat satul vechiu, tot cu asemenea numire, distrus prin războaiele urmate pe acŏlo.

Aşezările sătenilor în cea maĭ mare parte sunt bune, cu grădinĭ şi livezĭ.

Proprietatea moşieĭ este a doamnelor Ema Radu Rosetti şi Elena Mira Sturdza, fiicele şi erezele răposaţilor proprietarĭ.

Este aci: o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot, 2 cîntăreţi şi 1 pălămar; este mică, de lemn, tencuită, făcută de sătenĭ în 1876; o şcoală, condusă de 1 învăţător, frecuentată de 56 elevĭ, şi care are un local făcut de comună.

Calitatea pămîntuluĭ este bună şi fertilă. Sătenii împroprietăriţĭ aŭ 396 hect. 9 arii în a lor dispoziţie; iar proprietatea 1399 hect. 25 arii cîmp şi 32 hect. şi 94 arii pădure de stejar. Iazurĭ sunt 3, dintre carĭ, maĭ mare este acel numit a-Fălcienilor, de 24 hect. 64 arii întindere, cu peştĭ, racĭ şi chişcarĭ de bun soiu.

Apele ce curg pe moşie sunt rîul Jijia şi Pîrîul-Bahneĭ saŭ Putreda.

Drumurĭ: acel ce vine de la Dorohoiu prin Carasa şi merge prin Vlădeni la Podul-Stamateĭ; acel ce vine pe Valea-Putredeĭ, de la Liveni şi Dumeni şi acel ce duce la Botoşani şi Gara-Leorda, prin Dimăcheni.

Hotarele cu: Miclăuşeni, Cordăreni, Vlădeni, Dimăcheni şi Văculeşti.

Localităţĭ însemnate sunt: Vatra-Tîrguluĭ şi Cetatea.

Numirea moşieĭ vine de la Corlat, vechiul eĭ proprietar, boer de credinţă Domnitoruluĭ şi Ţăreĭ, pentru care Ştefan-Vodă-cel-Mare îĭ dăruieşte satul cu moşia Berchişeşti din Bucovina, prin hrisovul din 13 Septembrie 1473, moşie care în urmă deveni proprietatea mănăstireĭ Moldaviţa.

Corlăteşti, *com. rur.,* plasa Crivina, jud. Prahova. Este situată lîngă apa Dîmbul, la 3 kil. departe de Ploeşti şi la 5 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din 2 cătune: Corlăteşti şi Ghighiul, avînd o populaţiune de 431 locuitorĭ (204 bărbaţĭ şi 227 femeĭ); sunt 77 contribuabilĭ; 91 capĭ de familie; locuesc în 90 case de locuitorĭ.

In comună, afară de mănăstirea Ghighiul, maĭ este o biserică, fondată la anul 1792, deservită de un preot.

Locuitorii, în număr de 40, s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşia statuluĭ, numită Ghighiul, şi a doamneĭ Elena Creţulescu, cînd li s'aŭ dat 82 hect. pămînt. Eĭ aŭ: 22 caĭ şi epe, 101 vacĭ, 1004 oĭ, 41 porcĭ, 91 boĭ, 33 viţeĭ şi 2 taurĭ.

In raionul comuneĭ, pe rîul Dîmbul, sunt două morĭ de măcinat şi una pe heleşteul format din izvoare.

Tot teritoriul comuneĭ e de 482 hect. Pămîntul e prielnic la toată cultura.

Comerciul se face în comună de un cîrciumar.

Comuna e străbătută de şoselele: Corlăteşti-Coslegi, Corlăteşti-Ploeşti, Corlăteşti-Ghighiul şi Corlăteşti-Berceni, toate în legătură cu şoseaua judeţeană.

E udată de gîrlele Recelea şi Calda, afară de rîul Dîmbul.

Corlăteşti, alt *nume* al *com.* Cezieni, plasa Ocolul, jud. Romanaţi. E compusă din Corlăteşti-d.-s., Corlăteşti-d.-j. şi Corlăteşti-d.-mj., avînd peste tot 866 locuitorĭ. Comuna e situată pe ţărmul drept al rîuluĭ Tesluiul, 10 kil. spre N.-V. de Caracal.

Corlăteşti, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşi nume, pl. Crivina, jud. Prahova. Aci e reşedinţa comuneĭ.

Corlăteşti, *sat,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. Vlădeşti, pe pîrîul Horoeta, spre S. de satul Vlădeşti. Maĭ e numit şi Ileneasa.

Corlăţelul, *com. rur.,* în judeţul Mehedinţi, pl. Blahniţa-Cîmpul, la distanţă de 39 kil. de oraşul Turnul-Severin, iar de Vînjul-Mare, reşedinţa plăşeĭ, de 7 kil. E formată dintr'un singur sat. Calitatea pămîntuluĭ este bună. Locuitorii posedă: 68 pluguri,

www.dacoromanica.ro

156 care cu boĭ, 12 căruţe cu caĭ. Sunt 89 stupĭ.

Această comună este situată pe valea rîuluĭ Drincea. Are o biserică, deservită de un preot şi un cîntăreţ; o şcoală, cu un învăţător, frecuentată de 18 elevĭ.

Budgetul comuneĭ are la venitură leĭ 6336 şi la cheltuelĭ leĭ 2865.

Vite: 698 vite marĭ cornute, 780 oĭ, 39 caĭ şi 651 rîmătorĭ.

In această comună se fac treĭ bîlciurĭ anuale şi anume: In Martie, în Iunie, la 21—22, şi altul la 28 şi 29 August.

In com. Corlăţelul, pe marginea rîuluĭ, maĭ ales primăvara cînd vine mare şi surpă malurile sale, se găsesc cioburĭ de diferite vase romane.

Prin com. Corlăţelul trece şoseaua Severin - Hinova-Rogova-Vînjul - Mare - Corlăţelul - Almăjelul.

Corlăţelul, saŭ Straja-din-Deal, *deal,* în jud. Mehedinţi, com. rur. Corlăţelul, pl. Cîmpul. Este punct bun de observaţiune.

Corlăţelul, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul. Trece prin comuna cu acelaşĭ nume, iar în cursul săŭ ia numele de Drincea, după ce formează un loc băltos în com. Corlăţelul.

Cornaciul, *pîrîŭ,* jud. Botoşani, pl. Coşula, com. Slobozia-Secătura. Izvoreşte din pădurea Palanca; formează balta Antoce; primeşte pîraiele Pălăncuţa, al-Cruceĭ, Oneguţa saŭ al-Lingurarilor şi se varsă în pîrîul Miletinul.

Cornaciul, *şes,* jud. Botoşani, ce se întinde în partea de E. a comuneĭ Slobozia-Secătura şi parte pe teritoriul comuneĭ Coşula. E productiv în fîn.

Cornăţelele, *cătun* (tîrlă), în judeţul Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, teritoriul comuneĭ Cosîmbeşti. Este situat lîngă pădurea şi pe moşia cu acelaşĭ nume.

Cornăţelele, *moşie* a statuluĭ, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta; face parte din moşia Bucul-Mătăseşti; este situată pe cîmpul Bărăganul, şi spre S. de satul Cosîmbeşti.

Cornăţelele, *pădure* de stejar, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, teritoriul comuneĭ Cosîmbeşti. Are o suprafaţă de 40 hect.

Cornăţelul, *com. rur.,* jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa. Această comună este aşezată la S.-E. de Tîrgovişte, în mijlocul uneĭ cîmpiĭ întinse, unde în toţĭ aniĭ se face un mare bîlciŭ anual, numit Tîrgul-Cornăţelul, la Sf. Maria, 8 Septembrie. Pe teritoriul acesteĭ com. se află un mic heleşteŭ.

Cornăţelul se compune din patru cătune: Cornăţelul, Corni, Cocoşul şi Slobozia, cu o populaţie de 1448 locuitorĭ. Are treĭ bisericĭ; o şcoală; o moară de aburĭ.

In apropiere de Cornăţelul se află şi pădurĭ întinse. Prin Cornăţelul, afară de alte drumurĭ micĭ, trece şi şoseaua comunală de la comuna Dobra spre Bolovani. Cornăţelul se învecineşte la E. cu Bilciureşti, la V. cu Bolovani, la N. cu Dobra şi Băleni şi la S. cu com. Ghergani, căt. Colacul. In com. Cornăţelul, căt. Cocoşul, este un spital întreţinut de Eforie.

Cornăţelul, *com. rur.,* jud. Olt, plasa Oltul-d.-s., compusă din 3 cătune: Cornăţelul, Seaca şi Optăşani. Legenda spune că această comună s'a înfiinţat cam pe la anul 1700, din emancipaţĭ, robĭ aĭ Schituluĭ Seaca şi din Romînĭ, parte de peste Olt, parte din părţile de cîmp ale judeţuluĭ Olt, şi parte de prin judeţele Argeş, Teleorman şi Vlaşca, carĭ fugeaŭ din loc în loc de frica Turcilor şi a Muscalilor. Aicĭ, graţie poziţieĭ loculuĭ, brăzdat de văĭ şi vîlcele, acoperite cu pădurĭ, se puteaŭ ascunde de orĭ-ce inamic. Eĭ trăiaŭ răspîndiţĭ prin pădurĭ, departe unĭĭ de alţiĭ, aşa că chiar între eĭ nu se cunoşteaŭ. Locuinţele lor, numite surle, eraŭ foarte simple. Aveau forma unuĭ con şi se alcătuiaŭ din copacĭ retezaţi, puşi în picioare, rezimaţĭ unul de altul la vîrf şi acoperiţĭ cu crăcĭ de arborĭ. Maĭ tîrziŭ aŭ făcut bordee, ale căror urme se văd şi acum în pădure.

Comuna Cornăţelul este situată pe deal, între rîul Plapcica şi gîrla Seaca, la 32 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 4 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Are o populaţiune de 1200 locuitorĭ (630 bărbaţĭ şi 570 femeĭ), în care intră şi 60 familiĭ de Ţiganĭ; sunt 340 capĭ de familie; 223 contribuabilĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ şi un schit, numit Seaca.

Ocupaţiunea de căpitenie a locuitorilor e agricultura. Eĭ desfac produsul munceĭ lor la: Slatina, Drăgăşani, Piteşti şi la bîlciurile din Dobrotinetul, Cîmpul-Mare, Optaşi, etc.

S'aŭ împroprietărit, la anul 1864, 188 locuitorĭ, dîndu-li-se 663 hect. din proprietatea mănăstireĭ Cozia. Eĭ aŭ: 18 caĭ şi epe, 200 boĭ, 15 capre, 500 oĭ, 200 porcĭ şi 350 vacĭ.

www.dacoromanica.ro

Școala funcționează în comună de la 1853. Se frecuentă de 43 băeți, din numărul de 225 copii (118 băeți și 107 fete) în vîrstă de școală. Cu întreținerea ei statul cheltuește anual 756 lei.

Știu carte 60 bărbați.

Deși terenul nu e tocmai prielnic la toată cultura, totuși se cultivă în abundență: porumb, grîu, orz, ovăz și meiu.

Comerciul se face în comună de 3 cîrciumari.

Veniturile comunei se urcă la suma de 1914,95 lei anual și cheltuelile la aceeași sumă.

Comunicația se face cu multă greutate din cauza lipsei de șosele. Cornățelul e brăzdat de dealurile Roșul, Curca. al-Schituluĭ, al-Guguluĭ și al-Plapceĭ și udată de văile: Plapcica, Plapcea-Mare, a-Guguluĭ, Seaca, Fîntînelele și altele.

E de văzut aci pădurea statuluĭ Seaca-Optășani, una din cele mai mari păduri ale țărei noastre, cu esență de stejar de cea mai bună calitate, gîrniță, arțar, ulm, teiu, frasin. De aci se exploatează cea mai bună cherestea și tot felul de lemnărie lucrată pentru case.

Locuitorii sufăr de lipsa apei în timpul verei, din cauza fîntînelor rari și rele și sunt nevoiți să aducă apă cu butoaiele din depărtare.

Se mărginește cu comunele: Poborul, la E.; Vaĭ-de-Eĭ, la V.; Topana, Părosi și Ursi, la N. și cu moșneniĭ Albești, la S.

Cornățelul, *com. rur.*, în județul Putna. pl. Răcăciuni. Este așezată în lunca Trotușuluĭ, avînd satele ce o compun la o distanță de 1/2 oră unul de altul.

Distanța comunei de reședința sub-prefecturei (Adjudul-Nou) e de 12 kil., iar de capitala județuluĭ e de 56 kil.

Marginile acesteĭ com. sunt: la N. rîul Trotușul, care o desparte la N.-E. de comuna Urechești; la S.-E. com. Copăcești; la S. com. Angheleștì și la V. com. Cotofănești.

Comuna Cornățelul se compune din următoarele cătune: Cornățelul (unde e și primăria comuneĭ), Lunca-Dochieĭ și Satul-Nou.

Populațiunea după cel din urmă recensămînt e de 205 capi de familie, sau 694 suflete (375 bărbați și 319 femeĭ). Această populație se împarte ast-fel: 321 neînsurați (193 bărbați și 128 femeĭ), 344 însurați, 29 văduvi (10 bărbați și 19 femeĭ); 692 Romînĭ și 2 Germanĭ; 687 ortodoxĭ, 2 catolicĭ și 5 mozaicĭ; 242 agricultorĭ, 2 meseriași, 2 comercianți și 4 avînd profesiunĭ libere.

Știu carte 11 persóne.

Numărul caselor de locuit e de 166.

Este o biserică parohială, cu hramul «S-țiĭ Voevozi». Comuna vine în ajutorul bisericeĭ cu 150 leĭ anual.

Copiĭ cu vîrsta de școală sunt 83, din carĭ 48 băeți și 35 fete. Comuna prevede în budgetul eĭ 90 leĭ pentru școala din Cotofănești.

Sunt 168 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul financiar 1893/94 a fost: la venitură de 3.178.55 leĭ și la cheltuelĭ de 2.874,25 leĭ.

Natura pămîntuluĭ în luncă este argilo-tălpósă, pămînt mare cum se zice. Numărul cultivatorilor e de 138.

Instrumentele agricole de carĭ se servesc sunt: 6 pluguri de lemn, 54 de fĭer, 1 scarificătoare și 1 cultivătoare.

Vite sunt 836, din carĭ: 204 boĭ, 134 vacĭ, 54 caĭ, 357 oĭ, 45 capre și 42 porcĭ.

Sunt: 5 lemnarĭ, 1 fabricant de vase, 4 cîrciumarĭ (romînĭ); 2 poverne.

In comună se mai află 1 herăstrău sistematic, care produce anual 6.000 grinzĭ, 10,000 de dulapĭ și 10,000 doage pentru vase.

Șoseaua națională Adjud-Tg.-Ocna trece prin comuna Cornățelul, punînd-o în legătură cu Cotofenești și Urechești; o altă șosea comunală înlesnește circulațiunea spre comuna Copăcești.

Cornățelul, *sat* și *com. rur.*, pe rîul Teleorman (jud. Argeș, pl. Cotmeana), la 6 kil. de com. rur. Costești (reședința subprefecturei) și la 45 kil. de Pitești.

Are 130 familiĭ sau 330 suflete, din care două familiĭ de Țigani. In comună este o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de doĭ preoți, un cîntăreț și un paracliser; o școală primară rurală.

Prin com. trece șoseaua jud. Pitești-Turnul-Măgurele.

Budgetul com. pe anul 1882/83 a fost de 1729 leĭ la venitură și de 1675 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicațiune oficială această comună numără 116 contribuabilĭ, și are un budget de 1496 leĭ la venitură și de 1412 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 452 vite marĭ (397 boĭ și vacĭ, 53 caĭ, 2 măgarĭ) și de 1365 vite mărunte (1235 oĭ, 3 capre și 127 rîmătorĭ).

Cornățelul, *sat*, jud. Dîmbovița, plaiul Dîmbovița-Ialomița, cătunul comuneĭ Pietrari. In jurul acestuĭ cătun sunt peste 29.500 arĭ pădure.

Cornățelul, *sat*, face parte din

www.dacoromanica.ro

com. rur. cu același nume, pl. Oltul-de-Sus, jud. Olt. Aci e reședința primăriei și scoala. Cade în partea de S. a com. Este udat la E. de rîul Plapcea-Mare și la V. de Valea-Guguluĭ. Are o populațiune de 200 familiĭ. Aci e o biserică de lemn, zidită la anul 1816 de preotul Stancu și alțiĭ. Inscripție n'are.

Cornățelul, *cătun*, în com. cu același nume, pl. Răcăciuni, jud. Putna, așezat în lunca Trotușului, la 1/2 oră pe jos de Lunca-Dochieĭ.

Are o biserică parohială, cu hramul S-țiĭ Voevozĭ. Comuna vine în ajutorul bisericeĭ cu 150 leĭ anual.

Cornățelul, jud. Ilfov, plasa Olteniței. Vezĭ Mănăstirea.

Cornățelul, *deal*, jud. Bacău, pl. Bistrița-de-Sus, de pe teritoriul com. Gîrleni.

Cornățelul, *colină*, în jud. Buzău, com. Sibiciul-d.-s., între cătunele Sila și Sibiciul. Este în mare parte goală.

Cornățelul, *pisc*, com. Aricești, pl. Podgoria, jud. Prahova. S'a numit ast-fel pentru că acolo a fost multă pădure de cornĭ. Servă pentru pășunatul vitelor.

Cornățelul, *deal*, acoperit cu pădure la V. de satul Barna, com. Godinești, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Cornățelul, *deal*, în com. Mateești, pl. Oltețul-d.-s., jud. Vîlcea, care împreună cu Măgura și Carantica, formează un lanț ce se prelungește din hotarul com. Greci, la N., până în hotarul com. Turcești, la S.; coama acestuĭ lanț servește de limită între com. Mateești și jud. Gorj.

Cornățelul, *pisc*, pe creasta șiruluĭ de dealurĭ ce brăzdează în lung și lat com. Costești, pl. Horezul, jud. Vîlcea. Acest șir de dealurĭ se prelungește pe toată partea de E. a com. în stînga rîuluĭ Costești.

Cornățelul, parohie, formată din satele: Cornățelul, Satul-Noŭ și Lunca-Dochieĭ, jud. Putna.

Are două bisericĭ, una parohială, cu hramul S-țiĭ Voevozĭ, în Cornățelul și una filială cu hramul Sf. Nicolae, în Lunca-Dochieĭ.

Cornățelul, *pădure*, jud. Putna. Vezĭ Hrînăcea-Glodul.

Cornățelul, *pîrîiaș*, jud. Putna, format pe teritoriul comuneĭ cu același nume, și varsîndu-se în Trotuș.

Cornățelul, *poiană*, la V. de comuna Turcești, pl. Oltețul-de-Sus, jud. Vîlcea.

Cornea, *deal*, în com. rur., Cernaia, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinți.

Cornea, *deal*, căruia i s'a dat acest nume de la un bătrîn Cornea, care a avut răzășie aicĭ; se întinde în partea de E. a com. Cozmești, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ.

Corneanca, *numire*, ce se mai dă moșieĭ Clociți (Alexandrescu), din com. Vadul-Soreștilor, jud. Buzău.

Corneanu, *cătun*, al com. Boziorul, jud. Buzău, cu 90 loc. și 21 case, alipit de cătun. Posobești.

Corneanu, *pădure*, de 72 hect. în jud. Buzău, com. Boziorul. Face împreună cu Posobeasca și Dîlma, un corp de 164 hect. proprietate în devălmășie a moșnenilor.

Corneasca, *vechie numire* a *moșieĭ* Căldărușa saŭ Urseasca din com. Cioranca, jud. Buzău.

Corneașul, *munte*, com. Perișani, jud. Argeș, pl. Loviștea, pendinte de schitul Cornetul, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureștĭ. Are o întindere de 1070 pogoane și produce o arendă anuală de 1105 leĭ.

Corneata, *sat*. Vezĭ Socolești, sat, pl. Dumbrava-d.-s., com. Rasnicul, jud. Dolj.

Cornencii (Dealul-), *colină*, în com. Vadul-Soreștilor, cătun. Clociți, jud. Buzău, ramificație din vîrful Clociți, acoperită cu pădure, arăturĭ și vie.

Cornești, *com. rur.*, pl. Ialomița, jud. Dîmbovița, situată în partea de S.-E. a jud. Dîmbovița, între rîuleț ele Cricovul și Crivățul, în partea stîngă a Ialomițeĭ și în apropiere de jud. Prahova. Cornești sunt situațĭ pe cîmpie și aŭ în raionul lor o movilă vechie făcută de mîna omuluĭ.

In coprinsul comuneĭ sunt două podurĭ peste apa Crivățul. Se compune din două cătune: Cornești și Christeasca, cu 1500 locuitorĭ romînĭ. Comuna are o moară de apă, are două bisericĭ și o școală. Se învecinește spre E. cu com. Habudul din județul Prahova, despărțindu-se prin rîul Cricovul; spre V. cu Bîlciurești, despărțindu-se prin Crivățul și Ialomița; spre N. cu Frasinul și spre S. cu Cătunul și Cojasca, despărțindu-se

www.dacoromanica.ro

de aceasta din urmă prin Ialomița.

Cornești, *com. rur.*, județul Gorj, pl. Ocolul, situată în partea de N. a comunei Ceaurul și spre V. de orașul T.-Jiului și de el la 9 kil. depărtare; se compune din cătunele Cornești, Copăceni și Găvănești.

Situat pe șes și deal, are o suprafață cam de 7000 hect., din carî 3295 hect. arabile, 2854 hect. pădure, 735 hect. livezî și izlaz, 81 hect. vie, 35 hect. livezî de pruni.

Are o populație de 240 familiî, cu 1310 suflete, dintre carî 206 contribuabilî. Locuitoriî posedă 150 pluguri, 200 care cu boi și vacî, 6 căruțe cu caî, 29 stupi, 583 vite marî cornute, 15 capre, 26 caî, 39 oî și 400 rîmători.

Venitul comunei este de leî 1916, banî 92, iar cheltuelile de leî 1884, banî 16.

Comuna este udată de rîul Jalești.

Comunicația se face prin șoseaua comunală care o străbate, precum și prin șoseaua județiană T.-Jiul-Severin, care trece în apropiere, spre partea de S.

In comună sunt 7 morî pe apa Jalești, 2 pive, 17 puțurî și 3 fîntînî.

Are o școală, frecuentată de 26 elevî, din 40 înscrișî; 4 bisericî, deservite de 2 preoți și 4 cîntăreți, făcute în anii 1832, 1845, 1850 și 1856.

Cornești, *sat*, pe moșia Darabani, com. cu asemenea numire, plasa Prutul-d.-j., jud. Dorohoiu, cu 218 familiî, 709 suflete și așezat pe o costișe cam rîpoasă. Acest sat este format din bejenariî rusnacî, veniți de peste frontieră și carî și astă-zî își păstrează limba și obiceiurile. In timpul formăreî, acest sat era deosebit și depărtat de tîrgul Darabani; acum este împreunat cu mahalaua nord-vestică a tîrgului Așezările sătenilor în parte sunt bune, unele cu livezî și altele cu grădinî. Sătenii înproprietăriți aŭ 500 hect. pămînt.

Drumurî principale sunt: acel ce duce pe Prut prin Teioasa, și acel ce duce prin Păltiniș la Rădăuți.

Cornești, *cătun*, reședință a comuneî Cornești, jud. Gorj. Are o suprafață de 3000 hect. din carî 1295 hect. arabile, 1500 hect. pădure, 50 hect., vie, 35 hect. livezî de pruni, 120 hect. izlaz și fînețe.

Are o populație de 100 familiî, cu 438 suflete, din carî 90 contribuabilî. Locuitoriî posedă 60 pluguri, 80 care cu boi și vacî, 2 căruțe cu caî, 15 stupi, 200 vite marî cornute, 39 oî, 16 capre, 10 caî și 250 rîmători.

In cătun se maî găsesc 2 morî pe apa Jaleșuluî, 2 pive, 10 puțurî și 2 fîntînî.

Sunt 2 bisericî, deservite de 1 preot și 1 cîntăreț.

Cornești, *sat*, din com. Miroslava, plasa Stavnicul, jud. Iași, situat pe valea cu acest nume, la capul dealuluî Boghea și poala dealuluî Popeî, cu o populație de 100 familiî saŭ 512 locuitorî. Are o biserică, deservită de un preot și 2 cîntăreți; o școală, înființată în anul 1879, frecuentată de 30 elevî și casele proprietățeî. Satul se află pe moșia Cornești, proprietatea d-luî Anghel. In partea despre S. a satuluî, pe coasta estică a dealuluî Popeî, e așezată Colonia-Italiană, compusă din vr'o 50 familiî aduse în anul 1879 de proprietarul moșieî pentru cultura pămîntuluî.

Numărul vitelor e de 964 capete, din carî: 641 vite marî cornute, 78 caî și 245 rîmătorî.

Cornești, *sat*, pe moșia și în com. Ruginoasa, jud. Suceava. Numără 64 case populate cu 250 suflete (112 bărbați și 138 femeî). Contribuabilî sunt 62. Vatra satuluî ocupă suprafața de 22 fălcî și 50 prăjinî.

Locuitorî împroprietăriți la 1864 sunt 20 pălmași și 27 codași, stăpînind 155 fălcî și 38 prăjinî.

Cornești, *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Orașul, com Andreași, ce se desface din Culmea-Laculuî, și brăzdează partea de V. a comuneî; e acoperit cu pădurî.

Cornești, *deal*, așezat în mijlocul satuluî Oprișeni, județul Suceava.

Cornești, *deal*, pe care stă satul cu același nume, județul Suceava.

Cornești, *moșie* nelocuită, în com. Cîrligi, plasa Siretul-d.-j., jud. Roman, foastă maî înainte a vorniculuî Alecu Catargiu.

Cornești, *pîrîŭ*, în com. Plopana, plasa Tutova, jud. Tutova. Izvorește din pădurea Cornești și se varsă în pîrîul Tutova de a dreapta.

Cornișul, *cătun* al com. Găneasa, pl. Olteț-Oltul-d.-s., jud. Romanați, situat în o vale unde se încrucișează linia ferată și șoseaua națională Corabia-Rîmnicul-Vîlceî cu șoseaua Slatina-Craiova, adică în valea rîuluî Cornișul. E departe de Balș de 15 kil. spre E., iar de Caracal, spre N., de 31 kil. Are 218 loc., compunînd 50 de familiî.

www.dacoromanica.ro

Corneşul, *rîŭ mic*, afluent pe dreapta al Oltuluĭ, jud. Romanaţi. Izvoreşte din Dealul-Saruluĭ, curge în direcţie de la N. spre S.-E., udă satele Corneşul şi Criva şi se varsă în Olt aproape de com. Greci. Lărgimea albieĭ, a văeĭ şi volumul apelor sunt de micĭ proporţiunĭ. In valea sa şi chiar în satul Corneşul se încrucişează două şosele naţională. Treĭ podurĭ de lemn sunt pe acest rîŭ, două foarte aproape de satul Corneşul, aparţinînd şoselelor naţionale, lungĭ de 6 m. şi 8 m., iar cel de al treilea, lung de 15 m., al drumuluĭ de fer, este stabilit aproape de satul Criva.

Corneşul-Bîrluiuluĭ, *moşie* a statuluĭ, în jud. Romanaţi. Arendă anuală de 10150 leĭ pe 1887 88.

Corneşul şi Măgura, *dealurĭ*, la N.-E. comuneĭ Şerbăneşti, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea, pe carĭ se află situat cătun. Bugiuleşti.

Cornetul, *com. rur.*, pl. Bolintinul, jud. Dîmboviţa. Această comună este situată la S. de gara Titu, pe şoseaua naţională Bucureşti-Piteşti, şi pe cîmpia dintre Titu, Odobeşti, Serdan şi calea ferată. Prin raionul comuneĭ curge pîrîiaşul Baiul. Cornetul se compune din două cătune: Cornetul, zis şi Sălcuţa şi Boteni, cu 1854 locuitorĭ romînĭ. Com. produce cereale. Are o moară de aburĭ, una de apă, pe Dîmboviţa, sistem noŭ, o fabrică de făină şi griş şi o fabrică de spirt, toate acestea în cătun. Boteni. Intre com. Titu şi Cornetul sunt pîrîiaşele: Spălătura şi Negrişoara, peste care sunt şi două podeţe pe şoseaua naţională Bucureşti-Titu-Piteşti. In această comună sunt două biserică; o şcoală, condusă de un învăţător plătit de stat.

Cornetul, *com. rur.*, pl. Sabarul, jud. Ilfov, situată la S.-V. de Bucureşti, pe malul stîng al rîuluĭ Argeş, 19 kil. departe de Bucureşti.

Prin mijlocul comuneĭ trece şoseaua naţională Bucureşti-Alexandria.

Este compusă dintr'un singur sat.

Se întinde pe o suprafaţă de 521 hect., cu o populaţie de 1222 locuitorĭ, carĭ trăesc în 248 case. Proprietatea e a locuitorilor carĭ cultivă din tot terenul 433 hect.; restul îl rezervă pentru izlaz.

Comuna numără 205 contribuabilĭ. Are un budget de 3320 leĭ la venitурĭ şi de 3356 leĭ la cheltuelĭ.

Este o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ şi o şcoală mixtă, frecuentată de 21 elevĭ, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 1834 leĭ. Localul şcoaleĭ, proprietatea comuneĭ, este în stare bună, la un loc cu primăria.

Numărul vitelor marĭ e de 539 (116 caĭ şi epe, 166 boĭ, 205 vacĭ şi viţeĭ, 52 bivoliţe), şi al celor micĭ de 484 (43 porcĭ şi 441 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 256 sunt plugarĭ, 5 meseriaşĭ, 10 aŭ alte diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 92 pluguri: 65 cu boĭ, 27 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 158 care şi căruţe: 108 cu boĭ şi 50 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 162 şi neîmproprietăriţĭ 112.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ şi 1 hangiu.

In dreptul comuneĭ Cornetul este un pod stătător, peste rîul Argeş.

Nu se ştie exact de cînd s'a format satul; locuitoriĭ bătrînĭ spun că prin aceste locurĭ eraŭ numaĭ pădurĭ de cornĭ şi moşiĭ lor fugind de prin alte sate de frica hordelor păgîne, s'aŭ înfundat în aceste pădurĭ, în mijlocul cărora eraŭ poenĭ, şi aŭ făcut colibe şi aşa s'a întemeiat satul. Regulat, pe linie, se spune că s'a aşezat de Alecu Ghica, a căruĭ proprietate era.

Cornetul, *sat*, jud. Bacaŭ, plasa Tazlăul-d.-s., al comuneĭ Bucşeşti, situat pe coasta dealurilor cu acest nume, şi la o depărtare de 300 metri de satul Bucşeşti (şcoală). Are o biserică ortodoxă, clădită de N. Secară, la 1860, cu 1 cîntăreţ. Capĭ de fam. sunt 48, suflete în tot 160. Animale se numără: 11 caĭ, 122 vite cornute şi 54 porcĭ.

Cornetul, *sat.* comuna Căpreni, plasa Amaradia, jud. Dolj, grămadă, cu 251 suflete, 130 bărbaţĭ şi 121 femeĭ. Copiiĭ din sat urmează la şcoala din satul Căpreni-d.-s., ce este la 2500 m. depărtare. In anul şcolar 1892—93, aŭ frecuentat şcoala 8 băeţĭ şi 2 fete. Cu vîrstă de şcoală sunt 13 copiĭ. Ştiŭ carte 9 locuitorĭ. In sat este o biserică, fondată în 1863 de răposatul Ioan Pascal Caragic şi sora sa Raluca Măldărescu. Este de zid şi are ca patron Cuvioasa Paraschiva.

Cornetul, *sat*, com. Izvorul, pl. Ocolul, jud. Dolj. Are o populaţie de 368 bărbaţĭ şi 372 femeĭ. Locuesc în 196 case. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Cioroiul, ce este la 259 m. depărtare. In anul şcolar 1892—93, aŭ frecuentat şcoala 24 băeţĭ. Cu vîrstă de şcoală sunt 96 copiĭ. Ştiŭ carte 113 locuitorĭ

www.dacoromanica.ro

In sat este o biserică de zid, fondată în 1869 de Constantin Dossa, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ. După legea rurală din 1864, are 17 pog. proprietate. Serbează hramul la Sf. Dumitru.

Cornetul, *sat,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna; ţine de com. rur. Buzeşti.

Cornetul, *sat,* în jud. R.-Sărat, plasa Marginea-d.-s., cătunul comuneĭ Slobozia. I s'a dat acest nume de la o pădurice de cornĭ, aşezată în partea de V. a comuneĭ, la poalele dealuluĭ Jinurul; întinderea şi populaţiunea sunt socotite în acelca ale cătunuluĭ Coroteni.

Cornetul, *numire* dată *părţiĭ de N.* a întinsuluĭ *cătun* Pîrscovul din comuna Pîrscovul, judeţul Buzău.

Cornetul. Vezĭ Hrînăcea-Glodul, jud. Putna.

Cornetul, *schit,* jud. Argeş, pl. Loviştea, întemeiat de Mareş, Banul Craioveĭ, pe la mijlocul veaculuĭ al XVII-lea. Se află lîngă satul cu acelaşĭ nume. Este pendinte de Eforia Spitatelor Civile din Bucureştĭ. A fost metoh al mănăstiriĭ Sf. Pantelimon din Bucureştĭ. Actualmente e redusă la biserică de mir.

Cornetul, *schit,* comuna Călineşti, plaiul Cozia, judeţul Vîlcea, aşezat într'o poziţiune încîntătoare. S'a fondat la anul 1666, după cum se constată din următoarea inscripţiune:

«Cu vrerea tatăluĭ, cu ajutorul fiuluĭ, cu săvîrşirea sf. duh, ziditu-s'a această sfîntă mănăstire din temelie, întru tăerea cinstituluĭ cap al sfîntuluĭ Ion Pretiticĭ, dintru osteneala robuluĭ luĭ Dumnezeŭ Mareş Băjescu vel vornicul şi soţia sa Marta, în zilele luminatuluĭ Domn Io Radul Leon Voevod, luna August, în 29, din veleatul 7174.»

Schitul Cornetul, pendinte de Eforia Spitalelor Civile din Bucureştĭ, se întreţine de Eforie, care înscrie anual în budgetul său, suma de 1620 leĭ, adică 1200 leĭ preotul şi îngrijitorul schituluĭ, 240 leĭ un cîntăreţ şi 180 leĭ paracliserul.

Peste Olt, în comuna Racoviţa, judeţul Argeş, în faţă chiar cu schitul Cornetul, D-l Gr. G. Tocilescu a descoperit ruinele unuĭ castru Roman, precum şi urmele oraşuluĭ Buridava, care figurează în tabula Peutingeriană.

In zidurile ce înconjură schitul Cornetul se văd niştе găurĭ, despre carĭ spun oameniĭ, că s'aŭ făcut de Ruşĭ la anul 1848, ca să aşeze tunurile în ele.

Cornetul, *deal,* jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-s., com. Bucşeşti; face parte din şira dealurilor ce despart Tazlăul-Mare de Trotuş.

Cornetul, *munte* înalt, în jud. Buzău, com. Calvini, căt. Bîşcenid.-j. E parte acoperit de pădure şi parte gol.

Cornetul, *movilă,* com. Balta-Verde, plasa Ocolul, jud. Dolj, pe limita de S. a com. către com. Podari.

Cornetul, *deal,* judeţul Gorj, în partea de V. a cătunuluĭ Negoeşti, din comuna Negoeşti, plasa Amaradia.

Cornetul, *deal,* în com. rur. Căzăneşti, plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cornetul, *deal,* în comuna Căzăneşti, plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cornetul, *deal* mare, în judeţul Mehedinţi, plaiul Cloşani; ţine de com. urbană Baia de Aramă. Este format din piatră bună pentru var şi construcţiune. In acest deal, statul posedă 50 hect. pădure de gorun. Dealul Cornetul poartă numele şi de Cornetul-Băeĭ.

Cornetul, *deal,* la E. de com. Ţigăneşti, plasa Podgoria, jud. Muscel.

Cornetul, *mal,* la N. de com. Văleni, plasa Argeşelul, jud. Muscel.

Cornetul, *deal,* în comuna Cacova, plasa Ocolul, judeţul Vîlcea.

Cornetul, *deal,* la E. comuneĭ Sărăcineşti, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Cornetul, *deal,* în comuna Olăneşti, plaiul Cozia, judeţul Vîlcea.

Cornetul, *loc de arătură şi fîneţe,* comuna Văleni, plasa Argeşelul jud. Muscel.

Cornetul, *loc izolat,* com. Ciuleşti, plasa Cerna-d.-j., judeţul Vîlcea.

Cornetul, *moşie,* comuna Izvorul, plasa Ocolul, judeţul Dolj, pe care se găseşte şi pădure. Aparţine d-neĭ El. Corneti.

Cornetul, *moşie,* pl. Amaradia, com. Căpreni, judeţul Dolj.

Cornetul, *pădure,* com. Căpreni, pl. Amaradia, jud. Dolj. Aparţine d-luĭ Logadi. Esenţe: jugastrul, fagul, salcia, plopul, frasinul, aninul şi stejarul; acesta din urmă predomină.

www.dacoromanica.ro

Cornetul, *pădure*, comuna Izvorul, pl. Ocolul, jud. Dolj, satul Cornetul, în întindere de 400 pog. Aparţine d-neĭ El. Corneti. Esenţe: cerul, gîrniţa, frasinul, alunul, cornul, stejarul; acesta predominînd.

Cornetul, numire ce poartă un *pîlc* din *pădurea* statuluĭ Slăveşti-Zloteşti, jud. Teleorman.

Cornetul saŭ **Valea-Cociuluĭ**, *vale* pe proprietatea Cioflicul saŭ Naipul, jud. Vlaşca.

Cornetul, *vălcea*, pe teritoriul comuneĭ Văleni, plasa Argeşelul, jud. Muscel.

Cornetul, **(Vatra - Schituluĭ-)**, *moşie*, com. Racoviţa, jud. Argeşul, pl. Loviştea, pendinte de schitul Cornetul, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti. Are o întindere de 4641 pog. şi e arendată cu suma de 4750 leĭ anual.

Cornetuluĭ (Vîrful-), *deal*, în raionul comuneĭ Ederile, plasa Filipeşti, jud. Prahova. Serveşte de păşune vitelor locuitorilor.

Cornetuluĭ (Vîrful-), *poiană*, în cătunul Piatra, com. Bădeni-Ungureni, plaiul Dîmboviţa, judeţul Muscel.

Cornetul-Glogoveanu (Cornăţelul), *sat*, jud. Ilfov, face parte din com. rur. Bragadirul-Bulgarul pl. Sabarul. Este situat la S.-V. de Bragadirul, pe ţărmul stîng al rîuluĭ Argeş. Prin sat trece şoseaua naţională Bucureşti-Alexandria.

Se întinde pe o suprafaţă de 49 hect., cu o populaţie de 100 locuitorĭ.

Tot terenul se cultivă de locuitorĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 53 şi al celor micĭ de 83.

Cornetul-Mare, *deal*, ce intră în regiunea munţilor, în com. rur. Busesti, din jud. Mehedinţi, plaiul Cerna. Pe acest deal se află şi cătunul Cornetul.

Cornetuluĭ (Valea-), *vale*, comuna Alunul, plasa Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea.

Corneţul, *deal*, pe teritoriul moşieĭ şi comuneĭ Corni, pl. Siretul, jud. Botoşani, numit astfel de la pădurea ce-l acoperă şi în care se află mulţĭ cornĭ.

Corneţul, *pădure*, pe moşia Corni, judeţul Botoşani, compusă din stejar, printre carĭ se află mulţĭ cornĭ. Se exploatează sistematic.

Corni, *com. rur.*, în partea de E. a plăşeĭ Siretul, jud. Botoşani. se întinde pe şesul Siretuluĭ şi se compune din satele: Corni şi Serafineşti. Are o suprafaţă de 8188 hect., din carĭ 6484 hect. proprietăţĭ marĭ, şi 1704 hect. ale locuitorilor şi o populaţie de 620 familiĭ, saŭ 2702 suflete, din carĭ 1400 bărbaţĭ şi 1302 femeĭ. Sunt 716 contribuabilĭ; 650 case de locuit.

Calitatea pămîntuluĭ este bună; este pămînt negru pe dealurĭ şi pămînt nisipos pe şesul Siretuluĭ. Locurile cultivate aŭ o întindere de 1984 hect.

Sunt 2400 hect. pădurĭ carĭ se exploatează sistematic.

Vite: 1100 boĭ şi vacĭ, 225 caĭ, 1629 oĭ, 610 porcĭ. Locuitoriĭ posedă 340 de stupĭ cu albine.

Are 2 iazurĭ şi 1 moară de apă, 1 fabrică de spirt, 17 cîrciume. Sunt 19 comercianţĭ şi 23 meseriaşĭ.

Comuna e străbătută, în partea despre Siret, de şoseaua Dorohoiul-Bucecea-Lespezi-Paşcani.

Budgetul comuneĭ are la venitурĭ 7363 leĭ 29 banĭ şi la cheltuelĭ 7334 leĭ 93 banĭ.

Sunt 2 biserică, deservite de 3 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; 1 şcoală de băeţĭ, a statuluĭ, condusă de 1 învăţător, 1 maestru de pălăriĭ de pae, plătit de judeţ şi frecuentată de 60 şcolarĭ; 1 şcoală de fete a judeţuluĭ, condusă de 1 învăţătoare şi frecuentată de 22 fete.

Corni, *com. rur.*, în partea de S.-V. a plăşeĭ Crasna, judeţul Fălciŭ, la 24 kil. de Huşi, capitala districtuluĭ, situată pe un teren ridicat în forma unuĭ platoŭ. Este formată din satul Corni şi moşia Vladnic şi se întinde pe o suprafaţă de 2071 hect., spre E. pănă în moşia Vutcani, spre N. şi V. pănă în moşia Tîrziĭ şi spre S. pănă în moşiile Albeşti şi Tîlhăreşti. Are o populaţie de 320 fam., cu 1234 sufl., din carĭ 260 contrib.

Are o şcoală, 3 bisericĭ, o primărie, 3 cîrciumĭ şi 3 dughene. Este udată în partea de N.-V. de pîrîul Crasna ce trece pe hotar.

Vite cornute sunt 614, caĭ 103, oĭ 477, capre 3 şi porcĭ 339.

Corni, *com. rur.*, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ. Se compune din 5 cătune: Corni-d.-j., Corni-d.-s., Giurgeni, Tătărăşti şi Ungureni.

E situată pe malul stîng al Siretuluĭ, la o depărtare de 60 kil. de capitala judeţuluĭ şi de 18 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţie de 367 familiĭ, cu 1644 suflete, locuind în 368 case.

Teritoriul com. este de 2884 hect.

www.dacoromanica.ro

Sunt 5 biserici: în Tătărăşti, Corni-d.-j., Corni-d.-s., Giurgeni şi Ungureni.

Locuitorii se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor. Ei desfac produsul muncei lor la Tecuciu şi la Adjud, în judeţul Putna.

In comună sunt 744 boi, 585 vaci, 167 cai şi 1364 oi.

Şcoala datează în com. de 25 ani. Se frecuentă de 43 copii (39 băeţi şi 4 fete), din numărul de 181 copii (99 băeţi şi 82 fete) în vîrstă de şcoală.

Veniturile ca şi cheltuelile com. se urcă la suma de 3866 lei, 66 bani.

E brăzdată de dealurile: Dîmboiul, între Corni-d.-s. şi Tătărăşti; Sohodunului, între Ungureni şi Costişa; e străbătută de văile: Dîmboiul, între Corni-d.-s. şi Corni-d.-j., Sohodunului, între dealurile cu acelaşi nume.

E udată de rîul Siretul în partea de V. Acest rîu trece pe lîngă satele Corni-d.-s., Corni-d.-j., Ungureni şi Costişa.

Suprafaţa pămîntului arabil e de 1288 hect., din care se cultivă 68 hect. 88 arii grîu, 150 hect. porumb, 68 hect. 40 arii orz, 30 hect. ovăz, 101 hect. vii. Loc. posedă 908 stupi.

Com. este străbătută în partea de E. de şoseaua judeţeană, din care pleacă mai multe drumuri la satele ce compun comuna.

Se mărgineşte la N. cu com. Condrăcheşti, la S.-E. cu com Hurueşti şi Homocea şi la V. cu rîul Siretul.

Corni, *sat*, în centrul comunei Corni, pl. Siretul, jud. Botoşani, situat pe coasta de S. a dealului Cornetul.

Legenda spune că în vechime, pe locul satului, era pădure nestrăbătută, între cari mulţi corni şi că cei întîiu locuitori, fiind fugăriţi de Turci s'au adăpostit aici şi au făcut casele satului, tăind pădurea de corni, adică aşezîndu-se în corni; de aci, numele satului de Corni.

Are o populaţie de 450 familii, saŭ 1800 suflete, din cari 517 contribuabili.

Are 2 iazuri, 1 moară de apă şi 1 fabrică de spirt.

Are: 1 biserică, deservită de 2 preoţi şi 2 cîntăreţi; 1 şcoală de băeţi, cu 1 învăţător, 1 maestru de pălării de pae şi 60 şcolari şi 1 şcoală de fete cu 1 învăţătoare şi 22 eleve.

In acest sat e reşedinţa comunei Corni.

Vite: 676 vite cornute mari şi mici, 181 cai, 1365 oi, 3 bivoli şi 508 mascuri. Loc. posedă 264 stupi cu albine.

Sunt în sat 11 cîrciume; 12 comercianţi şi 16 meseriaşi.

Corni, *sat*, jud. Covurluiu, aşezat pe Valea-Smulţilor, pe unde curge pîrîul Suhuluiul, în com. Măcişeni, pl. Zimbrul. Teritoriul săŭ are o întindere de 1633 hect., din cari 479 aparţin proprietăţei mici, iar restul proprietăţei mari. Acest sat are o biserică, o şcoală şi o moară cu aburi.

Corni, *sat*, jud. Dîmboviţa, plasa Ialomiţa, căt. com. Cornăţelul.

Corni, *sat*, pe pîrîul Mireul, comuna Corni, pl. Crasna, jud. Fălciu, situat în mijlocul platoului pe care se află comuna, pe o mică vale ce se deschide numai către S., avînd de 3 părţi locul ridicat, cu multe rîpi adînci, din cauza scursurilor de apă formate din ploi. Suprafaţa teritoriului ocupat numai de sat e de 145 hect., iar a moşiei întregi, de 1319 hect., populate cu 320 familii, saŭ 1234 suflete, din cari 260 contribuabili.

Locuitorii sunt moşneni, posedînd pămînt mult. Ei se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor, cu cultura viilor şi a livezilor; unii cu industria agricolă a lucrurilor de prima necesitate: rotărie şi lemnărie; femeile, cu cultura gîndacilor de mătase şi felurite ţesături de in, cînepă, bumbac şi lînă. Are o şcoală frecuentată de 30 elevi; 2 biserici, deservite de 2 preoţi şi 3 cîntăreţi, din care una făcută la 1770 şi alta în 1884. In partea de S. a satului se află viile şi livezile locuitorilor, pe coasta dealului Gorgoloaei.

Corni, *sat*, în jud. Neamţu, plasa Piatra-Muntele, com. Bodeşti-Precisteĭ, pe moşia cu aceeaşi numire. Are o populaţie de 447 suflete, formînd 93 familii.

Corni, *sat*, numit şi Cornişori, pe moşia Corni-Rotunda, din com. Liteni, jud. Suceava. E aşezat pe coasta dealului cu acelaşi nume. Numără 120 case, populate cu 118 capi de familie saŭ 533 suflete (272 bărbaţi şi 261 femei) din cari 5 evrei. Contribuabili sunt 118. Locuitorii sunt gospodari. Vatra satului ocupă 46 fălci şi 54 prăjini. Moşia e proprietatea d-lui Al. Vîrnav-Liteanu. Dintre proprietarii vechi se ţin minte Zoiţa Lupu Balş şi Ioan Canta, de la care, la 1848, trecu la familia Liteanu. Moşia e în întindere de 231 fălci, 65 prăjini, din care 170 cultivabile, 40 fînaţ şi 21 prăjini nefolositor. In aceasta nu intră şi pădurea.

Improprietăriţi, la 1864, sunt 24 fruntaşi, 51 pălmaşi şi 16 codaşi, stăpînind 173 fălci şi 65 prăjini.

www.dacoromanica.ro

Are o biserică, cu hramul S-ții Voevozi, zidită de Zoița Balș la 1841, deservită de un preot și 2 cîntăreți și împroprietărită cu 8 1/2 fălci; o școală rurală mixtă, cu un învățător, plătit de stat, înființată la 1890 și frecuentată de 30 școlari.

La 1803, «Corni, moșia d-sale căminarului Iordache Balș, avea 36 liuzi, plătind bir 376 lei pe an».

Corni, *deal*, în jud. Covurluiu, pl. Zimbrul, ce se pierde din ce în ce între pîraele Suhuluiului și Geruluĭ până la Pechea.

Corni, *deal*, pe coastele căruia stă satul cu acest nume, jud. Suceava.

Corni, *moșie* particulară, de 1144 hect, în com. Măcișeni, plasa Zimbrul, jud. Covurluiu.

Corni, *moșie*, în com. Bodești-Precisteĭ, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamțu. E așezată pe lîngă moșiile Bodești-Precisteĭ, Bersăști, Dobreni, Cîrligi. Arenda anuală se urcă la suma de 400 leĭ.

Corni, *pîrîiaș*, în com. Budești-Precisteĭ, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamțu.

Corni (Măgura-cu-), *măgură*, la E. comuneĭ Belitori, județul Teleorman, înaltă de 8 m., largă la bază de 50 m.

Corni (Valea-cu-), *vale*, plasa Ocolul, com. Preajba, jud. Dolj.

Corni-de-Jos, *sat*, face parte din com. Corni, jud. Tecuciu. Așezat pe malul stîng al Siretuluĭ, între valea Dîmboiul la N.-V., dealul Șonțuluĭ la E. și Ghilimeni la S.-V., departe de Tătărești, reședința comuneĭ de 1 kil. și 860 m.

Se desparte de Corni-d.-s. prin valea Dîmboiul.

Are o populațiune de 44 familiĭ, cu 189 suflete.

Aci a fost o mănăstire sub numele de Joseni, proprietate grecească.

Corni-de-Sus, *sat*, face parte din com. Corni, județul Tecuciu. E situat pe malul stîng al Siretuluĭ, la 1 kil. și 600 m. departe de reședința comuneĭ.

Are o populație de 120 familiĭ, cu 490 suflete.

Aicĭ se află o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, făcută de obștea locuitorilor în 1798, reparată în 1851 și 1878. Are 8 1/2 fălcĭ de pămînt, și e deservită de 1 preot și 2 cîntăreți.

La S. de sat se află cîte-va ridicăturĭ de pămînt, cărora oamenĭĭ le zic Cetățelele.

Locuitorĭĭ sunt împroprietăriți după legea din 1864.

Satul datează de vre-o 130 de anĭ.

La N.-V. de Corni, pe localitatea care astăzĭ se numește Țicma a fost o mănăstire care a existat până la 1864.

Locuitorĭĭ satelor Corni-d.-j., și Corni-d.-s. se deosebesc de ceĭ din apropiere prin îmbrăcămintea lor care seamănă cu aceea a locuitorilor din Transilvania.

Corni-Unguri, *sat*, în centrul comuneĭ Epureni, plasa Prutul, jud. Fălciu, în partea de V., la distanță de 2 1/2 kil. de satul de reședință Epureni, situat pe dealul Corni. Suprafața satuluĭ e de 24 hect., cu o populație de 217 familiĭ, 783 suflete, din carĭ 214 contribuabilĭ.

Locuitorĭĭ sunt de origine Ungurĭ și de religie catolică. Se crede că sunt urmașĭ din vechiĭ locuitorĭ strămutațĭ din tîrgul Bența, ars de Tătarĭ. In această localitate se făcea o cultură bogată de tutun, renumit în calitate, până la înființarea monopoluluĭ de către stat. Aicĭ e o biserică vechie, deservita de 1 preot catolic și 1 dascăl.

Proprietatea moșieĭ e a statuluĭ; ea a aparținut Episcopieĭ de Hușĭ.

Cornianca, *numire* ce se maĭ dă *satuluĭ* Bobul, pl. Ialomița-Balta, jud. Ialomița.

Cornii (Mărul-), *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Orașuluĭ, comuna Andreiași. Se desface din culmea Țigma; se întinde printre pîrîul Valea-Neagră și afluentul său pîrîul Corni; brăzdează partea de E. a comuneĭ; este acoperit cu pădurĭ de corn, de unde și numele său.

Cornii (Piscul-), *vîrf de deal*, în dosul schituluĭ Mărculești (Flămînda), jud. Muscel. De aci, zic țăraniĭ, rîde Cornea (diavolul) de oamenĭ, de cîte-orĭ își vîră codița între casnicĭ, între amicĭ, făcîndu-ĭ a se sfîșia unĭĭ pe alțiĭ.

Cornilești, *sat*, pe moșia și în com. Drăgănești, jud. Suceava. Așezat pe ambele țărmurĭ ale pîrîuluĭ Tîrzia. Are 27 case, populate cu 32 capĭ de fam., sau 122 sufl., (63 bărbați și 59 femeĭ), din carĭ sunt: 66 necăsă oriți, 44 căsătoriți, 12 văduvĭ. Vatra satuluĭ ocupă 2 fălcĭ. Biserica din Tîrzia și școala din Brusturi servesc și acestuĭ sat. Improprietăriți la 1864 sunt 16 locuitorĭ, stăpînind 47 fălcĭ și 40 prăjinĭ.

Inceputul satuluĭ s'a pus de un oare-care Cornilă, venit din Ardeal.

www.dacoromanica.ro

Cornilor (Dealul-). V. Dealul-Cornilor, com. Epureni, pl. Prutul, jud. Fălciu.

Cornilor (Muchea-), *colină,* în com. Ruşiavăţul, cătun. Ursoaia, jud. Buzău. Face hotar între moşiile Ruşiavăţul şi Ursoaia.

Cornişani, *cătun,* ţine de com. Aninoasa, din pl. Gilortuluĭ, jud. Gorj. E situat în partea despre S. a cătunuluĭ Aninoasa, pe loc şes. Are o suprafaţă de 695 hect., din carĭ 202 hect. pădure, 30 hect. arabile, 180 hect. fineţe, 6 hect. vie, 6 hect. livezi de pruni şi 1 hect. izlaz.

Are o populaţie de 44 fam., sau 176 suflete, din carĭ 41 contribuabilĭ, împroprietăriţĭ după legea din 1864. Locuitoriĭ posedă: 22 pluguri, 45 care cu boĭ, 75 vite marĭ cornute, 4 caĭ, 99 oi, 10 capre şi 39 rîmători.

Comunicaţia se face prin şoseaua vecinală ce vine despre cătunul Aninoasa.

In cătun se găsesc 2 puţurĭ şi 2 fîntîni.

Cornişani, *deal,* în partea de N.-V. a comuneĭ Groşerea, din pl. Gilortul, jud. Gorj, care se întinde în direcţiune S.-V., formînd Valea-Groşereĭ.

Acet deal, pe creastă, e acoperit cu pădure şi tufăriş, iar în partea despre sat e acoperit cu pruni şi viĭ.

Cornişi, *pădure,* în jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa; ţine de com. rur. Deveselul.

Cornişorul, fost *sat,* lîngă satul Corni, jud. Suceava.

Cornişorul, *hotar de pădure,* în com. rur. Glogova, pl. Cloşani, jud. Mehedinţi.

Cornişorul, *stîncĭ* marĭ de piatră, în com. Gura-Teghiĭ, cătun. Argăsăleşti, jud. Buzău.

Cornişoruluĭ (Dealul-), *deal,* com. Sălcuţa, pl. Dumbrava-d.-j., jud. Dolj, înalt de aproape 20 m. şi acoperit cu semănăturĭ.

Cornişul, *deal,* acoperit maĭ mult cu pădure de cornĭ, jud. Iaşi. Se află în partea de E. a dealuluĭ Prosia, prelungindu-se de la N. la S. între jud. Roman şi com. Buznea, din pl. Cîrligătura.

Cornişuluĭ (Dealul-), *deal,* jud. Botoşani, în partea de S.-V. a comuneĭ Zlătunoaia, pl. Miletinul. Incepe de lîngă mlaştina Morişca şi se termină în Valea-Gornituluĭ.

Cornitul, *pădure,* jud. Tecuciu. E situată la N. de satul Cornid.-s., com. Corni.

Corniţeĭ (Balta-), *baltă,* în oraşul Craiova, plasa Ocolul, jud. Dolj.

Corniţelul, *pîrîiaş,* jud. Bacău, pl. Siretul-d.-j., com. Părincea; iese din pădurea Corniţelul, şi, după ce a scăldat satele Năneşti şi Părincea, se varsă în pîrîul Răcătăul, pe stînga luĭ.

Corniţelul, *pădure,* jud. Bacău, pl. Siretul-d.-j., com. Părincea; din care izvoreşte pîrîul Corniţelul. In inderea sa este de 500 hectare.

Corniţelul, *vale,* jud. Bacău, pl. Siretul-d.-j., com. Năneşti, în care curge pîrîiaşul cu acelaşĭ nume, care formează în drumul său două iazurĭ conţinînd mulţĭ peştĭ.

Cornoaia, *deal.* E situat la E. de satul Valea-Babeĭ, comuna Crăeşti, pl. Stănişeşti, jud. Tecuciu.

Cornoaica, *locuinţă izolată,* în plasa Borcea, jud. Ialomiţa, pe malul laculuĭ Călăraşi şi la mijlocul drumuluĭ între oraşul Călăraşi şi satul Ceacul. Se zice că aicĭ ar fi fost odinioară sat.

Cornoiul, *iezer,* jud. Brăila. E situat la S. de iezerul Holerca, între Vîlciul şi Băndoiul.

Cornul, *com. rur.,* din pl. Dumbrava-d.-j., jud. Dolj, la 45 kil. de Craiova şi 7 la kil. de reşedinţa plăşeĭ, Vîrtopul.

Se învecineşte la E. cu com. Vîrtopul, la V. cu com. Orodelul, la N. cu moşia Gubancea şi la S. cu com. Caraula.

Terenul comuneĭ este un mic platoŭ cu o înălţime cam de 15 m., întrerupt de maĭ multe văĭ, între carĭ maĭ însemnate sunt: Valea-Cornuluĭ, cu o îndreptare de la V. la E.; Valea-Mirceĭ, continuaţie a Văeĭ-Cornuluĭ spre V.; Padina Adîncă; Padina-Balauruluĭ; Valea-Olariuluĭ şi Valea-Drăgnăĭ. Prin cele maĭ multe din aceste văĭ curg micĭ pîrîiaşe cu aceleaşĭ numirĭ.

Comuna este udată de un mic rîuleţ, numit Valea-Teiuluĭ, care este format din reunirea a treĭ micĭ izvoare, din care cel maĭ mare se numeşte Padina Balauruluĭ; curge pe Valea-Balauruluĭ şi, după ce se uneşte cu alte micĭ izvoare, ia numele de Valea-Teiuluĭ, curge prin valea cu acelaşĭ nume, trece în com. Vîrtopul, apoĭ spre V. comuneĭ Caraula, com. Rudari, Galicea-Mare, purtînd numele comunelor prin care trece; la eşirea sa din comună se uneşte cu apa rîuluĭ Desnăţuiuluĭ care udă comuna spre S.

www.dacoromanica.ro

Valea-Teiuluĭ primește, în stînga, Pîrîul-Olariuluĭ, ce curge prin valea cu acelașĭ nume.

Pe Valea-Cornuluĭ curge pîrîul cu acelașĭ nume, adică pîrîul Cornul, ce este format din maĭ multe izvoare și care se pĭerde către com. Vîrtopul. Din com. Orodelul vine pîrîul numit Valea-Mirceĭ ce curge pe valea cu acelașĭ nume și se pĭerde la capătul de E. al văeĭ.

Comuna își trage numele de la pădurea de cornĭ ce acoperea platoul pe care este situată. In anul 1875 era unită cu cătun. Vîrtopul, azĭ comună deosebită. Se compune din două cătune: Teiul, așezat pe platoŭ la 1800 m. spre N. cătunuluĭ de reședință, Cornul.

In comună se găsesc treĭ bisericĭ. In cătun. Cornul sunt 2 și anume: una de zid, cu hramul Sf. Nicolae, zidită de 60 de anĭ, și acum aproape ruinată; iar cea-l'altă tot de zid cu hramul Sf. Dumitru, zidită cam de 43 de anĭ. Un preot oficiază succesiv la cele două bisericĭ din cătun. Cornul. In cătun. Teiul se află asemenea o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe, zidită de acum 54 anĭ. Pentru biserica din Teiŭ se află un preot, doĭ cîntărețĭ și un paracliser.

In comună, și anume în cătun. Cornul, se află o școală de băețĭ și una de fete. Cea de băețĭ funcționează din 1874. Localul ambelelor școlĭ, a fost făcut din paiante, la anul 1880.

Școala de băețĭ, în anul 1892—93, a fost frecuentată de 47 copiĭ din cătunul Cornul și de 12 copiĭ din cătunul Teiul. In vîrstă de școală sunt 20 copiĭ de fie-care cătun. Școala de fete funcționează din 1889; este întreținută de stat. Are o învățătoare. In anul 1892 — 93 a fost frecuentată de 18 fete din Cornul și de 4 din Teiul. Aŭ vîrsta de școală 26 fete din Cornul și 22 din Teiul. Știŭ carte 427 bărbațĭ și 13 femeĭ, din care 338 în Cornul și 89 în Teiul.

Populația comuneĭ este de 1613 suflete (865 bărbațĭ, 748 femeĭ), dintre care după legea rurală din 1864 sunt 120 împămînteniți, iar după cea din 1879 sunt 20 însurățeĭ.

Suprafața teritoruluĭ comunal este de 8170 pog., din care 7328 pog. pămînt arabil, 200 pog. fineață, 180 pog. pădure.

Cete de moșneniĭ: Gîrlineniĭ, Cîrțuleștĭ, Murguleștĭ, Corneniĭ își împart pămîntul arabil, afară de cel al proprietarilor.

Pădurea Cornul compusă din cer, gîrniță și stejar, aparține locuitorilor moșneniĭ.

Viile de 500 pog., pe moșia fie-căruĭ locuitor în parte, produc vin negru foarte bun.

Livezile de pruniĭ ale moșnenilor sunt toate în întindere de 25 hect. Pe moșia d-luĭ Const. N. Oprescu se află o moară de aburĭ.

Stîne se găsesc pe pămîntul moșnenilor.

Meseriașĭ se găsesc: 4 fĭerarĭ în Cornul și 2 în Teiul.

In cătun. Teiul și Cornul sunt cîte 2 cîrciumĭ.

Locuitoriĭ desfac productele la schela Cetatea.

Comuna este străbătută de o cale comunală vecinală ce vine din Orodel de la V. și trece în Vîrtopul, după ce a străbătut comuna pe o lungime de 3 kil. 800 m. O altă cale comunală duce de la Cornul-Teiul la Caraula pe o lungime de 5 kil. 700 m.

Veniturile comuneĭ pe 1893—94 aŭ fost de 3538,63 leĭ și cheltuelile de 3187,56 leĭ.

Vite: 219 vite marĭ cornute, 149 oĭ, 4 capre și 26 caĭ.

Cornul, *com. rur.*, jud. Prahova, plasa Prahova. S'a numit ast-fel pentru-că în vechime eraŭ aci pădurĭ întinse de cornĭ. Com. datează din anul 1583 și s'a întemeiat de oameniĭ fugițĭ din diferite localitățĭ, de frica războaielor.

Este situată parte pe loc șes, parte pe deal și e udată la V. de rîul Prahova, iar la E. și S. de rîul Cîmpinița. Se află la 39 kil. departe de Ploești, capitala județuluĭ și la 4 kilometri de Cîmpina, reședința plaiuluĭ.

Se compune din 4 cătune: Cornul-d.-j., Cornul-d.s., Cîmpinița și Frăsinet, avînd o populațiune de 899 locuitorĭ, 422 bărbațĭ și 477 femeĭ. Sunt 14 familiĭ de țiganĭ, carĭ se ocupă cu fĭerăria.

Contribuabilĭ sunt 384; case de locuit 448.

Pe lîngă agricultură, locuitoriĭ se maĭ ocupă cu zidăria, dogăria, dulgheria și facerea crucilor de piatră. Eĭ desfac produsul munceĭ lor la: Găești, Cornățelul, Bucureștĭ, Ploești și Pătroaia.

Locuitoriĭ sunt parte moșneniĭ, parte împroprietăriți după legea rurală din 1864. S'aŭ împroprietărit 179 locuitorĭ pe moșia Cornul-d.-j., cînd li s'aŭ dat 407 hect. pămînt. Eĭ aŭ: 40 caĭ și epe, 496 boĭ, 404 capre, 442 vacĭ, 1521 oĭ și 490 porcĭ.

In raionul comuneĭ, pe rîul Prahova, este o moară ce are și o piuă; maĭ este o moară pe rîul Cîmpinița.

Școala funcționează regulat de 10 anĭ. S'a frecuentat în anul școlar 1892—93 de 74 copiĭ, 48 băețĭ și 26 fete, din numărul de 120 copiĭ, (70 băețĭ și 50 fete), cu vîrstă de școală. Cu întreținerea personaluluĭ, statul cheltuește anual 1080 leĭ. Știŭ carte 30 bărb. și 10 fem.

www.dacoromanica.ro

Suprafața comunei e de 1085 hect.

Ape minerale sunt: în cătunul Cornul-d.-j., în localitatea ce se numește La-Morĭ; în cătunul Cornul-d.-s., o altă apă ce izvorește din Valea-luĭ-Sărăcilă.

Stupĭ sunt 14.

Comerciul se exercită în comună de 5 cîrciumarĭ.

Budgetul comunei prezintă la venitурĭ suma de leĭ 6866 leĭ și la cheltuelĭ suma de 5013 leĭ anual.

In parte de S. a comunei e o singură șosea comunală, care se unește cu șoseaua județeană și înlesnește comunicația între Cîmpina și Breaza-d.-j.

E brăzdată de dealurile: Cheia-luĭ-Grumazi, ce-ĭ mai zice și Vîrful-Gîrligiĭ, în partea de N. și E. a comunei; Vîrful-Gorunului; Streajiștea, Pisculuĭ-Dobre, Linoiul, Oradia, iar în partea de E. a comunei, mai în tot lungul său, se întinde un deal, numit Podul-Lat, pentru că d'asupra luĭ e un loc șes. Toate aceste dealurĭ servă de pășune.

E străbătută de văile: Sărăcilă, Balița, Valea-Rea, Vălcelele. Valea-luĭ-Sărăcilă, Valea-Rea și Balița se varsă în Prahova, iar Vălceaua de la Vălcele în rîul Cîmpinița.

Se mărginește la N. cu com. Șotrile, la E. și S. cu com. Cîmpina și la V. cu comunele: Breaza-d.-j. și Breaza-d.-s.

Cornul, *sat*, în jud. Dolj, plasa Dumbrava-d.-j., reședința comunei Cornul. Are o populație de 1308 suflete, (696 bărbați, 612 femeĭ), carĭ locuesc în 297 case și 8 bordee.

In sat sunt 2 școlĭ, una de băeți și alta de fete. Școala de băeți funcționează din 1874, fiind întreținută de stat; e condusă de un învățător. Localul e construit din zid și paiante în anul 1880. Are 2 clase. In anul școlar 1892—93 a fost frecuentată de 47 copiĭ din Cornul și de 12 din Teiŭ, sat, din com. Cornul. Școala de fete funcționează de la Februarie 1889 și e condusă de o învățătoare; școala e întreținută de comună. Localul e construit de zid. In anul școlar 1892—93 a fost frecuentată de 22 fete, 18 din Cornul și 4 din Teiul. Cu vîrstă de școală sunt 20 băeți și 26 fete. Știŭ carte 338 locuitorĭ.

In sat sunt 2 bisericĭ. Una de zid, fondată de vre-o 60 anĭ, este aproape ruinată. Are hramul Sf-tul Nicolae. A doua e construită din bîrne și zid; funcționează de vre-o 42 anĭ; are hramul Sf-tul Dimitrie, și e deservită de 1 preot.

In sat se găsesc 4 fierarĭ și 2 cîrciumarĭ.

Cornul, *deal*, între comuna Boteni și Jugurul, pl. Argeșelul jud. Muscel.

Cornul, *vîrf de deal*, în județul Prahova, raionul com. Ogretinul, plaiul Teleajenul.

Cornul, *deal*, la N. de comuna Bunești, plasa Ocolul, județul Vîlcea.

Cornul, *loc de izvoare*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., comuna Bărsănești, pe teritoriul satuluĭ Albile, de unde își are obîrșia pîrîiașul Ruptura.

Cornul, *moșie* particulară, în județul Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., comuna Cornul; aparține moșnenilor.

Cornul, *sfoară de moșie*, în județul Suceava, în întindere de 265 fălcĭ, mai mult pădure, care forma un trup cu moșia Stolniceni Costandache.

Cornul, *pădure*, în jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., din com. Băsăști, în întindere de aproape 15 hect., proprietatea luĭ T. Gheorghiu. In acéstă pădure domină bradul. Este supusă regimuluĭ silvic.

Cornul, *pădure* particulară, în jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Cornul. Aparține moșnenilor. Esențe: cerul, stejarul și gîrnița, aceasta predominînd.

Cornul, *ponor*, pe moșia Cervicești, com. Cucoreni, pl. Tîrgul, jud. Botoșani.

Cornul, *afluent* al Sireteluluĭ, în comuna Lespezile, județul Suceava.

Cornul, *siliște*, în jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Cornul.

Cornul-de-Jos, *sat*, în jud. Prahova; face parte din com. rur. Cornurile, pl. Cîmpul.

Cornul-de-Jos, *sat*, în jud. Prahova; face parte din com. rur. Cornul, pl. Prahova. Are o populațiune de 402 locuitorĭ (210 bărbați și 192 femeĭ).

Cornul-de-Sus, *sat*, în jud. Prahova; face parte din com. rur. Cornurile, pl. Cîmpul.

Cornul-de-Sus, *sat*, în jud. Prahova; face parte din com. rur. Cornul, pl. Prahova. Are o populațiune de 272 locuitorĭ (102 bărbați și 170 femei). Se mai numesce de locuitorĭ și Poduri, pentru-că este situat pe un loc mai înalt de cît cele-l-alte.

www.dacoromanica.ro

Cornul-Dumbraveĭ, *pădurice* de stejar, în com. Brădăţelul, jud. Suceava.

Cornul-Laiuluĭ, *pădure* de stejar, a şcoalelor din Tîrgul-Frumos, în com. Vîscani, jud. Suceava.

Cornul-luĭ-Sas, *loc*, cu pădure, pe şesul şi malul drept al Prutuluĭ, spre E. de satul Perieni, com. Cîrniceni, pl. Turia, jud. Iaşĭ. I s'a dat acest nume, fiindcă moşia Perieni, de aci, de lîngă Prut, se ascuţeşte în forma unuĭ corn; iar numele de Sas, pentru că în dreptul acestuĭ loc, legenda zice că s'ar fi înecat în Prut un Sas, comandant al armateĭ Ungare, ce ar fi năvălit în ţară.

Adevărat este că în această localitate a urmat războiu, însă nu între Ungurĭ, ci între Leşĭ carĭ aŭ avut de căpetenie pe Potoczki, şi între Tătarĭ cu Moldoveniĭ, carĭ aŭ ajutat pe Ştefan-Vodă-Tomşa, contra luĭ Constantin, feciorul luĭ Iremia-Vodă. Se poate ca între Leşĭ să fi fost vre-un comandant Sas, care să se fi înecat acolo, în timpul aceluĭ războiŭ. Aicĭ aŭ fost bătuţĭ Leşiĭ de către Tătarĭ, iar Constantin-Vodă, căzînd în mîinele Tătarilor, şi aceştia pornindu-l în ţara lor pentru a-l duce Hanuluĭ, s'a înecat în apa Niprului, prăvălindu-se luntrea.

Războiul acesta a avut loc la 7120 (1612).

Un alt războiŭ a urmat la 7141 (1633), în timpul domnieĭ luĭ Moise-Movilă. Coneţ-Potoczki, Hatmanul Leşilor, alungînd Tătariĭ ce robise Podolia, i-a lovit aicea, luîndu-le toţĭ robiĭ, pĭerind şi mulţĭ din eĭ.

Cornul-Lunceĭ, *punct vamal*, în com. Mălini şi reşedinţa plăşeĭ Moldova-de-Sus, jud. Suceava, Pe aci se trece la Homora şi Câmpul-Lung în Bucovina. In jurul vămeĭ sunt 4—5 case, din care una servă de reşedinţă sub-pref. plăşeĭ Moldova-de-Sus.

Venitul vamal pe anul financiar 1896—97, a fost de leĭ 8.286,20. Biuroul vamal de aci a fost înfiinţat la 1 Ianuarie 1860.

Cornul-Maluluĭ, *tîrlă*, judeţul Brăila, pendinte de com. Stăncuţa, pl. Balta, situată la V. de Stăncuţa, în drumul spre Lacul-Reziĭ. Are 104 suflete, formînd 23 familiĭ.

Cornul-Maluluĭ, *deal*, judeţul Brăila, situat spre S.-E. şi la 5 kil. de com. Lacul-Reziĭ, plasa Balta, în dreptul confluenţeĭ viroageĭ Puturosul cu Călmăţuiul.

Cornul-Maluluĭ, *pisc*, com. Cetăţeni-din-Deal, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Cornul-Măcinuluĭ, *loc*, judeţul Brăila, unde Dunărea-Vechie la N. oraşuluĭ Măcin, ia direcţia spre V. formînd un cot pronunţat.

Cornul-Negru, *sat*, în centru şi în partea de E. a com. Bivolari, plasa Turia, jud. Iaşi, pe malul drept al Prutuluĭ, numit ast-fel de la o parte a teritoriuluĭ aceleĭ localităţĭ, ce intră în rîŭ în forma unuĭ corn. Are o populaţie de 44 familiĭ saŭ 153 locuitorĭ romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor. Proprietatea este pendinte de moşia Bivolari. Are puţină pădure de plopĭ şi răchiţĭ pe malul Prutuluĭ.

Vite sunt 264, din carĭ: 148 vite marĭ cornute, 22 caĭ, 39 oĭ şi 55 rîmătorĭ.

Cornuluĭ (Dealul-), *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Băhnăşeni, situat d'a stînga pîrîuluĭ Solonţuluĭ.

Cornuluĭ (Dealul-), *deal*, com. Titireciul, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, în depărtare de 1½ kil., spre S., de vatra satuluĭ.

Cornuluĭ (Groapa-), *poiană*, comuna Drajna-d.-s., plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Cornuluĭ (Piscul-), *pisc*, com. Romaneşti, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Cornuluĭ (Rîul-), *pîrîŭ*, judeţul Bacăŭ, pl. Tazlăul d.-s. Curge pe hotarul comunelor Băsăşti şi Polonţul şi se scurge d'a dreapta Tazlauluĭ Mare.

Cornuluĭ (Vadul-), *loc izolat*, foarte frumos situat, în com. Gura-Teghiĭ, jud. Buzău, la capul de N.-E. al renumituluĭ şes Rozila, d'asupra Stînceĭ-luĭ-Vişan, unde se împreună Bîsca-Mare cu Bîsca-Mică.

Cornurile, *com. rur.*, jud. Prahova, pl. Cîmpul. Este situată lîngă rîul Vîtnăul, pe loc şes, la 25 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 2 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din 2 cătune: Cornul-d.-s. şi Cornul-d.-j., avînd o populaţiune de 657 locuitorĭ romînĭ, 318 bărbaţĭ şi 339 femeĭ şi 40 familiĭ de Ţigani, carĭ se ocupă cu fierăria. Capĭ de familie sunt 140 şi case de locuit 161.

In comună e o singură biserică, zidită la anul 1790 de Preotul Grigore, Despa, soţia sa, numită şi Presvitera şi de Oprea cu soţia sa Maria. Această biserică e deservită de un preot.

www.dacoromanica.ro

Locuitorii se ocupă numai cu agricultura. Ei s'au împroprietărit la 1864, pe moşia d-luĭ Gheorghe Cantacuzino, cînd li s'au dat 400 hect.

Locuitorii posedă: 62 caĭ, 57 epe, 105 vacĭ, 544 oĭ, 191 porcĭ, afară de vitele trebuincioase la muncă. Ei desfac produsul munceĭ la Ploeşti.

In raionul comuneĭ, pe iazul Vîtnăul, sunt 2 morĭ de măcinat.

Şcoala există în comună de la 1874. Localul e proprietatea comuneĭ. S'a frecuentat în anul 1892 de 28 băeţĭ. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 111, 63 băeţĭ şi 48 fete. Cu întreţinerea personaluluĭ se cheltueşte anual 1080 leĭ.

Toată comuna se întinde pe o suprafaţă de 900 hect.

Stupi cu albine sunt 53.

Pămîntul e prielnic la toată cultura.

Comerciul se exercită în comuna de 2 cîrciumarĭ.

Budgetul pe ultimul exerciţiu se ridică la suma de 3581 leĭ şi cheltuelile la 2193 leĭ.

In comună sunt şosele comunale ce-i înlesnesc comunicaţia cu comunele Ciupelniţa şi Drăgăneşti.

E udată la V.-S. şi E. de rîul Vîtnăul. Se mărgineşte la E. cu căt. Baraitarul; la V. cu căt. Belciugul şi com. Ciupelniţa; la S. cu com. Drăgăneşti şi la N. cu un cîmp întins.

Corobana, *pîrîŭ*, începe de pe Suharău, jud. Dorohoiu, plasa Prutul-d.-s., şi se varsă în Başeu.

Corobanţa, *pîrîŭ* şi *vale*, se întinde la S.-E. de satul Rafaila, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ.

Corobanţa-Mare, *vale*, se întinde la S. de satul Rafaila, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ.

Corobăile, *com. rur.* şi *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s., la distanţă de 59 kil. de oraşul Turnul-Severin, iar de Broşteni, reşedinţa plăşeĭ, de 26 kil. E situată pe vale şi deal. Formează comună cu satul Trestioara, avînd 70 locuitorĭ, din carĭ 108 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 140 case. Calitatea pămîntuluĭ este bună. Locuitorii posedă: 38 pluguri, 58 care cu boĭ, 9 căruţe cu caĭ.

Stupĭ sunt 40.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Budgetul comuneĭ are la venitur leĭ 894, iar la cheltuelĭ 880 leĭ.

Vite: 400 vite marĭ cornute, 400 oĭ, 22 capre şi 360 rîmătorĭ.

Prin com. Corobăile trece şoseaua comunală Slivileşti-Cosmăneşti-Corobăile-Dragoteşti.

Corobăile, *deal*, în com. rur. Slivileşti, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Corobăneşti, *sat*, în judeţul Tutova, com. Avrămeşti, pe pîrîul Tutova, spre E. de satul Avrămeşti. Are 58 locuitorĭ, carĭ locuesc în 13 case.

Corobăneşti, *moşie*, în jud. Tutova, plasa Tutova, com. Avrămeşti.

Corobeşti, *cătun*, al comuneĭ Săcelul, pl. Amaradia, jud. Gorj. E situat pe valea numită Valea-Mare, în partea de N. a cătunuluĭ de reşedinţă.

Are o întindere de 100 hect., din carĭ 15 hect. arabile, 12 hect. fîneţe, 30 hect. pădure, 32 hect. izlaz şi 4 hect. vatra satuluĭ.

Are o populaţie de 25 familiĭ, saŭ 140 suflete, din carĭ 20 contribuabilĭ. Locuitorii posedă: 4 pluguri, 10 care cu boĭ, 51 vite marĭ cornute, 6 caĭ, 85 oĭ, 27 capre şi 30 rîmătorĭ.

Sunt 6 stupĭ.

In cătun se maĭ găsesc 1 puţ şi 1 fîntînă.

Are 1 biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Vezĭ com. Săcelul.

Corobeşti, *numire* ce se dă *uneĭ părţi* din *comuna* Conţeşti, pl. Argeşelul, jud. Muscel.

Corobeţilor (Vălceaua-), *vălcea*, se varsă în rîul Argeşelul, în dreptul moareĭ d-luĭ St. Perieţeanu-Buzăŭ, com. Conţeşti, pl. Argeşelul, jud. Muscel.

Corodeşti, *sat*, în plasa Tutova, jud. Tutova, pe pîrîul Studineţul, în partea de N. a judeţuluĭ. Are 652 locuitorĭ, din carĭ 84 ştiŭ carte; locuesc în 168 case. Formează o comună (com. Corodeşti) cu cătunele Stîncăşeni, Drăcşeni, Chetrosul şi Rugăria. In toată com. sunt 1901 locuitorĭ, din carĭ 153 ştiŭ carte; 396 contribuabilĭ; 481 case. Maĭ tot teritoriul comuneĭ este acoperit de dealurĭ înalte şi pietroase. Se cultivă aci viea, pe o suprafaţă de 81 hect., din carĭ 36,50 hect. nelucrătoare şi livezile cu prunĭ pe o suprafaţă de 20,50 hect. Comerciul se face de către 20 persoane. In Corodeşti sunt 3 biserici şi o şcoală primară de băeţĭ.

Veniturile comuneĭ sunt de 8524 leĭ, 77 banĭ.

Corodul, *plasă*, aşezată în partea de S. a judeţuluĭ Tutova. Şĭ-a luat numele de la pîrîul Corodul (Corozelul), ce curge prin plasa Bîrlad, jud. Tecuciŭ, şi-şi are izvorul în apropierea acesteĭ plăşĭ.

www.dacoromanica.ro

Se mărgineşte la E. cu plasa Tîrgul, de care se desparte pe o mică distanţă prin pîrîul Jeravăţul, iar de aci prin hotarele artificiale, ce le aŭ moşiele limitrofe; la N.-V. cu pl. Pereschivul, de care se desparte prin rîul Bîrlad şi la S. parte cu jud. Covurluiŭ şi parte cu jud. Tecuciŭ, de care se desparte asemenea prin hotarele artificiale ce le aŭ moşiile limitrofe.

Pămîntul acesteĭ plăşĭ este maĭ mult şes, ceea ce face ca în maĭ multe locurĭ să fie mlăştinos.

Este udată în partea de N.-V. de rîul Bîrlad, şi în lăuntru de pîrîul Jeravăţul, încărcat pe dreapta cu Pîrîiaşul-Vindereĭ şi Docan, iar pe stînga cu pîrîiaşul Fîntînelele şi Bălăbăneşti; de Hobana, încărcat pe stînga de pîrîiaşul Murgociŭ; de Bîrzota, încărcat pe stînga cu pîrîiaşul Cetăţuia, unită cu Recea, toate afluenţĭ aĭ Bîrladuluĭ.

In această plasă, afară de cereale, se maĭ cultivă: tutunul, gîndaciĭ de mătase şi viea. Această din urmă ocupă o suprafaţă de 975,25 hect. (din carĭ 111 nelucrătoare). Cultura livezilor cu pruni ocupă o suprafaţă de 59 hect.

Industria casnică este destul de dezvoltată. In deosebĭ este o fabrică de băuturĭ spirtoase, a căreĭ produse se exportă în toata ţara şi chiar în străinătate şi 2 morĭ cu vaporĭ.

Comerciul constă în vînzarea productelor agricole şi animale precum şi în aceea a băuturilor spirtoase. El se face de 196 oamenĭ (din carĭ 146 Romînĭ, 34 Evreĭ şi 14 străinĭ) în 196 stabilimente comerciale (din carĭ 107 cîrciumĭ).

Este străbătută de 2 drumurĭ maĭ principale: Şoseaua judeţeană Bîrlad-Galaţi (20 kil. 33 m. în acest judeţ) ce trece prin comunele Bălăbăneşti şi Rădeşti (vezĭ despre această şosea la Tutova, district) şi un drum ce vine din pl. Tutova şi Pereschivul şi trece spre S. prin com. Certeşti.

Are 15 com. rurale, din carĭ cele maĭ populate sunt: com. Adam, Bălăbăneşti şi Rădeşti; 28 sate, din carĭ cele maĭ populate sunt: Bălăbăneşti, Adam şi Ciureşti.

Are o populaţie de 14247 locuitorĭ (din carĭ 1720 ştiŭ carte); sunt 3110 contribuabilĭ; locuesc în 3848 case.

Sunt 29 bisericĭ, 15 şcolĭ primare rur. de băeţĭ şi 1 de fete.

Corodul, *com. rur.*, jud. Tecuciŭ, pl. Nicoreşti, compusă din 3 cătĭ. Situată pe pîrîul Corozelul, care străbate toate satele prin mijloc de la N. la N.-V., departe de capitala jud. de 14 kil. şi de a plăşeĭ de 29 kil.

Are o populaţiune de 954 capĭ de familie, cu 4585 suflete, carĭ locuesc în 926 case. Sunt 926 contribuabilĭ.

In com. se află 7 bisericĭ: 5 în Corodul, 1 în Blînzi şi 1 în Brătulăşti, deservite de 4 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ. Sunt 3 şcolĭ, 2 de băeţĭ şi 1 de fete: 1 în Corod, înfiinţată la 1865, frecuentată de 128 băeţĭ, din 212 în vîrstă de şcoală; cea de fete înfiinţată la anul 1872, e frecuentată de 27 de fete, din numărul de 207 în vîrstă de şcoală; a treia este în satul Blînzi, înfiinţată în anul 1892, frecuentată de 29 copiĭ, (28 băeţĭ şi 1 fată) din numărul de 102 copiĭ (54 băeţĭ şi 48 fete) în vîrstă de şcoală.

Locuitoriĭ aŭ: 1321 boĭ, 458 vacĭ, 177 caĭ, 103 epe, 19 armăsarĭ, 4 asinĭ, 3168 oĭ, 58 capre, 4 taurĭ şi 11 bivolĭ.

Vatra satuluĭ ocupă 18962 hect.

Veniturile comuneĭ sunt de 19000 leĭ.

Intreaga suprafaţă a comuneĭ este de 8925 hect. şi 38 ariĭ.

Locuitoriĭ desfac produsul munceĭ lor la oraşul Tecuciŭ, în zilele de sărbătorĭ.

Locuitoriĭ din Corodul sunt vechĭ răzeşĭ, iar ceĭ din Blînzi şi Brătuleşti sunt împroprietăriţĭ la 1864.

In raionul com. sunt 2 iazurĭ; 2 lacurĭ; 2 morĭ cu aburĭ.

Tot în raionul eĭ sunt 2 păduriĭ: una la E. de satul Blînzi şi a doua la E. de satul Brătuleşti.

In satul Corod se află o movilă naturală rotundă, situată la marginea de V. a satuluĭ, avînd o suprafaţă de 7 fălcĭ şi o înălţime de 100 m.

Pe moşia Coroduluĭ la S. de sat trece ridicătura de pămînt numită Troian, care merge spre S.-E. în com. Puţeni şi de aci în jud. Covurluiŭ.

Este străbătută de pîrîul Corozelul.

Comuna este străbătută de o mulţime de drumurĭ; unul care vine de la Tecuciŭ, altul care merge la Cărlomăneşti; iar satele între dînsele sunt legate prin drumurĭ naturale.

Se mărgineşte la E. cu com. Smulţi (jud. Covurluiŭ), la S.-V. cu com. Matca, la S. cu moşia Cernicari, la V. cu Ţigăneşti şi Negrileşti, la N. cu com. Cărăpceşti şi Fundeanu (jud. Tutova).

Corodul, *sat*, face parte din com. cu acelaşĭ nume, jud. Tecuciŭ. Cade la S. com., 14 kil. departe de oraşul Tecuciŭ, spre E.

E situat pe pîrîul Corozelul, pe o suprafaţă de 3857 hect. şi 68 ariĭ şi are o lungime de 9 kil.

www.dacoromanica.ro

Are o populaţiune de 729 capĭ de familie; 3560 suflete, locuind în 716 case. Sunt 628 contribuabilĭ. Locuitorii aŭ: 1055 boĭ, 351 vacĭ, 124 caĭ, 72 epe, 2867 oĭ şi 45 capre.

Sunt 2 şcolĭ: una de băeţĭ şi una de fete.

Acest sat răzăşesc are 5 bisericĭ:

1. Biserica, cu hramul Adormirea-Maicei-Domnuluĭ. Este zidită în 1856 în locul alteia de lemn. S'a reparat în 1882 şi 1886. De la cea veche ni s'a păstrat data 1772.

2. Cuvioasa-Paraschiva, este făcută de locuitorĭ în anul 1847, a ars în 1881 şi astă-zĭ reparîndu-se din temelie, e în bună stare.

3. Ion Botezătorul, făcută în 1820 de locuitoriĭ din Puţeni, carĭ mare parte fugiseră aicĭ. S'a reparat în 1842 şi 1882.

4. Sf. Nicolae este făcută de locuitorĭ, în 1818.

5. S-ţiĭ Voevozĭ, care maĭ are şi hramul Sf. Gheorghe, este făcută în 1875, în locul alteĭ bisericĭ de lemn. Se întreţine de locuitorĭ.

Corodul, ca comună, pe la 1820, depindea de jud. Tutova.

Satul Corod îşĭ trage numele, probabil, de la pîrîul Corozelul, ce străbate satul.

Bătrîniĭ spun că odinioară se numea Oţeleşti şi era situat la S.-V. de unde este astă-zĭ. Desele năvăliri şi devastărĭ tătăreştĭ şi turceştĭ, aŭ silit o parte din locuitorĭ să părăsească satul şi se aşeze la N. judeţuluĭ pe pîrîul Berheciul, dînd şi satuluĭ acesta numele de Oţeleşti, care se află actualmente în jud. Bacăŭ şi maĭ înainte a fost în jud. Tecuciŭ; ceĭ rămaşĭ s'aŭ retras pe valea Corozeluluĭ, formînd satul actual. Satul Corod datează dinainte de secolul al XV-lea.

Corodului (Dealul-), *deal*, jud. Tecuciŭ, la E. de satul cu acelaşĭ nume; se întinde până la pădurea Blînzi, com. Corodul.

Coroeşti, *com. rur.*, jud. Tutova. pl. Pereschivul. Vezĭ Coroeşti-de-Jos.

Coroeşti, *sat*, în jud. Tutova, pl. Simila, com. Bogdăniţa, pe pîrîul Bogdana, spre S.-V. de satul Bogdăniţa. Are 342 locuitorĭ (din carĭ 18 ştiŭ carte) şi 76 case.

Coroeşti, *locuinţă izolată*, jud. Tutova, în pl. Tutova.

Coroeşti-de-Jos, *sat*, jud. Tutova, pl. Pereschivul, pe pîrîul Pereschivul, spre V. de Bîrlad, la marginea jud. Are 388 locuitorĭ (din carĭ 22 ştiŭ carte), şi 126 case. Formează o comună (com. Coroeşti) cu cătt.: Coroeşti-d.-s., Păcurăreşti, Fiţicheşti şi Putrezeni.

In toată com. sunt 919 locuitorĭ (din carĭ 58 ştiŭ carte); 157 contribuabilĭ; 278 case. Teritoriul com. este maĭ mult deluros. Se cultivă viea pe o suprafaţă de 26 hect. şi pruniĭ numaĭ pe o suprafaţă de 25 ariĭ.

Comerţul se face de 9 persoane.

Are o şcoală primară de băeţĭ; în toată com. sunt 4 bisericĭ.

Veniturile com. sunt de 9379 leĭ, 11 banĭ.

Coroeşti-de-Sus, *sat*, în jud. Tutova, pl. Pereschivul, com. Coroeşti, spre N. de satul Coroeşti-d.-s. Are 244 locuitorĭ (din carĭ 22 ştiŭ carte) şi 80 case.

Corogea, *pîrîŭ*, în jud. Botoşani. Izvoreşte din pădurea moşieĭ Dobriceni; curge prin partea de V. a plăşeĭ Ştefăneşti şi formează maĭ multe iazurĭ; udă comunele Dobriceni, Durneşti şi Băbiceni; trece pe lîngă marginele de V. a comunelor Bobuleşti şi Ostopceni, intră apoĭ în comuna Ringhileşti, în direcţiune spre E. şi se varsă în Prut, lîngă Boroşeni, com. Ringhileşti. Primeşte maĭ multe pîrîiaşe micĭ, carĭ aduc apele a diferite iazurĭ, Mărguţa, Bîguluĭ, Valea-Adîncă, Hîrtopul, Putreda, Valea-Bivolarilor, Fundoaia şi Valea-Cîrliguluĭ, din comunele Dobîrceni şi Durneşti.

Acest pîrîŭ este trecut în cronicele vechĭ, sub numele de Corova. La gura acestuĭ pîrîŭ, era tăbărît cu oştile, Ştefăniţă-Vodă, fiul luĭ Bogdan, şi nepot luĭ Ştefan-cel-Mare, cînd a întîmpinat pe Albu, Sultanul, ce intrase în ţară cu Tătarĭ şi o prăda:

«Albul, Sultan, cu Tătarĭ de la Perecop intrat-aŭ în Ţeară şi aŭ înaintat până la Şerbanca din sus de Ştefăneşti (aceasta este satul Serbachĭ în Basarabia, în dreptul satuluĭ nostru Damachi, com. Movila-Ruptă), iar Ştefăniţă Vodă se afla cu oastea gata, ce norocul cel bun l'a prilejit la gura Coroveĭ din jos de Ştefăneşti, şi trecut-au Prutul de aŭ apucat pe Tătarĭ fără veste de i-a bătut şi mulţĭ s'aŭ înglodat în Ciuhru, anul 7026 (1518), August 18.»

Corogea, *deal*, în jud. Botoşani, com. Ostopceni, pe moşia Dămideni, în partea de V.

Corogea, *deal*, în jud. Botoşani, com. Bobuleşti, pe moşia Bobuleşti, în partea de V., mărginind valea şi pîrîul Corogea.

Corogea, *iaz*, format din pîrîul Corogea, lîngă satul Ilişeni, com. Ringhileşti, plasa Ştefăneşti, în

www.dacoromanica.ro

jud. Botoşani. Are o suprafaţă de 11 hect. Conţine peşte mult. Aicĭ se află 2 morĭ de apă şi 1 cu aburĭ.

Corogea, *vale,* în jud. Botoşani, numită ast-fel de la pîrîul Corogea, care o udă dealungul.

Corogenilor (Apa-). Vezĭ Curugea, pîrîiaş, comuna Răucesti, plasa de Sus-Mijlocul, judeţul Neamţu.

Coroiasca, *pîrîiaş,* în judeţul Prahova. Izvoreşte din Valea-Pîrvuleţuluĭ, pădurea Misleanca, şi merge de se varsă în apa-Mislea, în dreptul com. Cocorăşti-Misli din plaiul Vărbilăul.

Coroiata, *loc,* cu o movilă mare, în jud. Bacău, pl. Siretul-d.-s., com. Prăjăşti.

Coroiata, *pădure,* în jud. Bacău, pl. Siretul-d.-s., de pe teritoriul com. Prăjăşti.

Coroiul, *sat,* în jud. Neamţu, com. Călugăreni, pl. Piatra-Muntele. E situat pe valea pîrîuluĭ Largul. Are o populaţie de 36 capĭ de familie, saŭ 141 suflete, dintre carĭ: 79 bărbaţĭ şi 62 femeĭ; 71 necăsătoriţĭ, 64 căsătoriţĭ, 6 văduvĭ; 12 ştiŭ carte, 129 nu ştiŭ. Locuitorii se ocupă cu plutăria şi agricultura.

Coroiul, *vîrf de deal,* în jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., comuna Tîrgul-Gloduri. Face parte din seria ridicăturilor micĭ, care despart pîr. Berheciul, de afluentele săŭ după dreapta, Dunavăţul.

Coroiul, *deal,* din care izvoreşte pîrîul cu acelaşĭ nume, în com. Călugăreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Coroiul, *deal,* la V. de satul Plăcinţeni, com. Giurgioana, pl. Zeletinul, jud. Tecuciŭ.

Coroiul, *deal,* spre N. de com. Fereşti, făcînd limita între satul Tătărăni, din com. Telejna, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, şi satul Fereşti.

Coroiul, *prăpastie,* în jud. Neamţu, pl. de Sus-Muntele, com. Vînători-Neamţuluĭ. E situată între Stînca Caprelor (Căprioarelor) şi muntele Sihla, alăturea cu Schitul-Sihleĭ.

Coroiul, *iaz,* cu moară, pe Zeletin, în raionul com. Boghesti, pl. Zeletinul, jud. Tecuciŭ.

Coroiul, *pădure,* în jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., de pe teritoriul com. Tîrgul-Gloduri.

Coroiul, *pădure,* ce se întinde de la moşia Ghioaca, com. Giurgioana, pănă la moşia Galbeni, jud. Tecuciŭ.

Coroiul, *pîrîiaş,* în com. Călugăreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, care, împreună cu pîrîiaşele: Bulatanul, Bargilele, formează pîrîul Largul.

Coroleuca, *deal,* pe teritorul satuluĭ Onesti, com. Şipotele, pl. Bahluiul, jud. Iaşi, la poalele căruia se întinde valea cu acelaşi nume, pe care, se zice, în vechime a fost un sat. Acum pe acel loc este un iaz.

Coroleuca, *iaz.* (Vezĭ Coroleuca, deal, jud. Iaşi).

Coroleuca, *vale.* (Vezĭ Coroleuca, deal, jud. Iaşi).

Coromîslele, *pîrîiaş,* ce izvoreşte din Dealul-Tableĭ şi curge pe hotarul Transilvanieĭ, marginea comuneĭ Hangul, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Coropca, *pîrîŭ,* jud. Vasluiŭ, pl. Fundurile, com. Scheia. E format din maĭ multe izvoare micĭ, ce ies din pietrăriile despre S. a dealuluĭ Muncelul; curge prin partea de V. a satuluĭ Căpoteşti, avînd direcţia de la N. către S. Se varsă în Stavnicul-Sec. In timpul secetelor n'are apă.

Coropceni, *sat,* în jud. Vasluiŭ, pl. Crasna, com. Ciorteşti, spre N. de satele Deleni şi Ciorteşti. E situat pe dealul Coropceni, prin marginea căruia trece şoseaua naţională Iaşi-Vasluiŭ şi pîrîul Cornari ce se varsă în Vaslueţ. Are o suprafaţă de 1538 hect., ale locuitorilor clăcaşĭ şi 1043 hect. proprietate a statuluĭ, în care intră şi pădurea ce este spre N. pe o întindere de 529 hect. şi care se împreună la N. cu pădurea din Poiana Cîrnuluĭ, iar la E. cu pădurea Covasna, din jud. Fălciŭ. Are o populaţiune de 190 familiĭ, saŭ 573 suflete, din carĭ: 4 familiĭ Evreĭ, cu 20 suflete şi 16 familiĭ Ţiganĭ, cu 60 suflete.

Este o biserică, făcută de Ioan Beceriu, pe la 1845, deservită de un preot şi un eclesiarh. Sunt 4 cîrciumĭ.

Vite sunt: 285 vite maĭ cornute, 25 caĭ, 500 oĭ, 3 capre şi 39 rîmătorĭ.

Locuitorĭĭ posedă: 32 pluguri, 42 care cu boĭ şi 9 căruţe cu caĭ. Sunt 80 stupĭ de albine.

Coropceni, *deal,* pe care e aşezat satul Coropceni, com. Ciorteşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ.

Corotca-Pleşa, *punct trigonometric de observaţie,* de rangul I-iŭ,

www.dacoromanica.ro

în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul com. rur. Çara-Orman. E situat în partea vestică a plăşii şi în cea S.-V. a comuneĭ, la 12 kil. spre S.-V. de satul Cara-Orman, pe malul stîng al braţuluĭ Sf. Gheorghe, la 3 kil. spre S.-E. de îmbucătura gîrleĭ Litcovul cu braţul Sf. Gheorghe şi la 5 kil. spre N.-V. de cherhaneaua (pescăria) Calinova. Are o înălţime de 7 m. d'asupra apelor Dunăreĭ, dominînd asupra eĭ pe o lungime de 18 kil. Este înconjurat de toate părţile cu stuf băltos.

Corotişca, *ostrov*, jud. Brăila, coprins la S. între privalele Dimuleasa şi Lunga, la N.-V. între Dunăre şi la N.-E. între privalele Lunga şi Filipoiul.

Este la S. de ostrovul Filipoiul şi de iezeiul Paţiul.

Corotişca, *ostrov*, jud. Brăila. E situat la S. de ostrovul Filipoiul şi iezerul Paţiul şi coprins la S. între Dimuleasa, Lunga şi la N.-E. privaluluĭ Filipoiul.

Corotişca, *prival*, jud. Brăila, care pleacă din dreptul Ghecetuluĭ, de unde se împreună Dunărea-Vechie cu Dunărea-Vapoarelor, şi se varsă în iezerul Paţiul, din comuna Chiscani.

Corozelul, *pîr.* şi *vale*, jud. Tutova şi Tecuciŭ. Izvoreşte din valea com. Fundeanul (jud. Tutova), trece prin satele: Brătuleşti, Blînzi, Corodul şi Matca, formînd maĭ multe iazurĭ; continuă spre S. prin pădurea Chicera şi Dorasca; tae calea fierată şi şoseaua naţională Tecuciŭ-Galaţi, între Dorăşti şi Barcea, străbate satul Barcea-Vechie şi se varsă în localitatea numită Şesul, la S. de satul Barcea, în Bîrlad, în com. Barcea, pl. Bîrlad.

In timpul vereĭ nu are apă; cînd ploaă şi maĭ cu seamă în timpul primăvereĭ, vine repede, rupînd şi stricînd tot ce găseşte în cale.

Corozeluluĭ (Dealul-), *deal*, în jud. Tecuciŭ, la E. de valea cu acelaşĭ nume, între satul Corodul şi Valea-Corozeluluĭ.

Corozeluluĭ (Valea-), *vale*, judeţul Tutova şi Tecuciŭ. E situată între comuna Blînzi şi comuna Negrileşti, formînd hotarul între acestea. Incepe din com. Cărăpceşti (jud. Tutova) şi continuă spre S. până la satul Matca, pl. Nicoreşti.

Corpaci, *sătişor*. (Vezĭ Ruşi-Ciomîrtan, sat, com. Zamostia, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ).

Corpaci, *deal*, pe teritoriul com. Zamostia, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Corşorul, *com. rur.*, situată în partea de S.-E. a plăşeĭ Amaradia, jud. Gorj, şi pe ambele malurĭ ale Olteţuluĭ. Se limitează cu com. Alimpeşti la N., Zorleşti şi Roşia la V., Mateeşti din Vîlcea, la E. şi Alunul, tot din Vîlcea, la S.

E formată dintr'un singur sat.

Are o suprafaţă cam de 700 hect., din carĭ 200 hect. arătură, 5 hect. pădure şi 490 hect. livezĭ cu păşune.

Are o populaţie de 150 familiĭ, sau 663 suflete, din carĭ 132 contribuabilĭ, toţĭ moşnenĭ, ocupîndu-se cu agricultura.

Locuitoriĭ posedă: 20 pluguri, 40 care cu boĭ, 2 căruţe cu caĭ; 20 stupĭ.

Vite sunt: 715 vite marĭ cornute, 75 caĭ, 185 oĭ şi 284 rîmătorĭ.

Venitul com. este de leĭ 785 şi cheltuelile de leĭ 746.

Comunicaţia în această com. se face prin şoseaua ce merge în lungul apeĭ Olteţuluĭ, din comuna Alimpeşti, trecînd în comuna Alunul din jud. Vîlcea; prin drumul ce începe de la comunele Mateeşti şi Greci din Vîlcea şi trece prin Corşor, diriguindu-se spre cătunul Becheni din com. Zorleşti.

In comună sunt 2 morĭ pe apa Olteţuluĭ şi 34 fîntînĭ.

Sunt 4 biserică, deservite de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Corşorul, *deal*, începe din cătunul Becheni, care face parte din com. Zorleşti, pl. Amaradia, jud. Gorj, şi se termină în com. Colteşti, din pl. Gilortul.

Cortehi, *scursoare de apă*, jud. Vlaşca, ce vine din spre fostul cătun Vaĭ-de-Eĭ şi dă în Dunăre, în dreptul satuluĭ Slobozia.

Cortelul, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Somova. Se desface din dealul Pietrosul, şi anume din vîrful Movila-Săpată; se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea estică a plăşiĭ şi pe cea sudică a comuneĭ. Se prelungeşte spre E. cu dealul Coazima. Are 140 m. înălţime, dominînd asupra şoseleĭ judeţene Isaccea-Tulcea, şi asupra drumuluĭ comunal Somova-Poşta. E acoperit cu fineţe.

Corzul, *com. rur.*, în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j.-Dumbrava, la distanţă de 51 kil. de oraşul Turnul-Severin, iar de Strehaia, reşedinţa plăşeĭ, de 41 kil.; este situată pe treĭ dealurĭ şi treĭ vălcele.

Formează comună cu cătunul

www.dacoromanica.ro

Părpăleşti, avînd 840 locuitorĭ, din carĭ 131 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 167 case.

Calitatea pămîntuluĭ este bună. Locuitoriĭ posedă: 40 pluguri, 72 care cu boĭ, 10 căruţe cu caĭ. Sunt 40 stupĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, cu un învăţător, frecuentată de 30 elevĭ şi 2 eleve.

Budgetul comuneĭ coprinde la venitурĭ suma de 2174 leĭ; iar la cheltuelĭ 990 leĭ.

Vite: 590 vite marĭ cornute, 30 caĭ, 700 oĭ, 6 bivolĭ şi 480 rîmătorĭ.

Prin această comună trece şoseaua vecinală Bîcleşul-Corzul-Stăncesti.

Văile mai principale în această comună sunt: Valea-Corzuluĭ, Valea-Părpăleştilor şi Valea-Chera.

Dealurile sunt: Dealul-Chera, Corzul şi Părpăleşti.

Pîrae sunt: Pîrîul-Corzuluĭ, al-Părpăleştilor, al-Chereĭ şi al-Văeĭ-Pristavuluĭ.

Cîmpiĭ sunt: Cîmpia-Ţiganuluĭ şi Cîmpia unde se află şi pădurea Drăgoicea.

In comună se află un şanţ ce seamănă cu un drum roman, şanţ pe care oamenii îl numesc Valul-luĭ-Traian.

Corzul, *deal*, în com. rur. Corzul, plasa Dumbrava, judeţul Mehedinţi.

Corzul, *pîrîŭ*, ce se formează din izvoarele comuneĭ rurale Corzul. După ce udă maĭ multe comune în jud. Mehedinţi, trece prin teritoriul comuneĭ Bărboiul, în judeţul Dolj. In Dolj intră la com. Cernăteşti, pl. Dumbrava-d.-s. Curge prin Valea-Seacă sau Valea-Cernăteştilor; se varsă pe malul stîng al rîuluĭ Obedeanca.

Corzul, *vale*, în com. rur. Corzul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Cosacul, *fîntînă*, comuna Suteşti, plasa Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Cosacul, *pichet de graniţă*, în jud. Mehedinţi, pe marginea Dunăreĭ.

Cosanda, *loc*, în jud. Mehedinţi, pe care este aşezat satul Cosanda.

Coscodia, *vale*, în com. rur. Coşovăţul-de-Dumbrava, din jud. Mehedinţi, pl. Dumbrava.

Coseşti. Vezĭ Buda, pîrîŭ, com. Brăeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi.

Cosiţeni, *sat*, în marginea despre E. a com. Sîrca, plasa Cîrligătura, jud. Iaşi, situat pe podiş, la sorgintea pîrîuluĭ Cosiţeni, pe o întindere de 4000 hect. Are o populaţie de 25 fam. sau 108 locuitorĭ. Are o biserică fără deservenţĭ.

Vite sunt: 604 capete, din carĭ: 211 vite marĭ cornute, 12 caĭ, 108 oĭ, 15 capre şi 182 rîmătorĭ.

Cosiţeni, *deal cu podiş*, de-a dreapta pîraielor Obrijanca şi Bahlueţul, din com. Sîrca, plasa Cîrligătura, jud. Iaşi.

Cosiţeni, *pîrîŭ*, izvoreşte din dealul satuluĭ Cosiţeni, com. Sîrca pl. Cîrligătura, jud. Iaşi, şi se varsă în Bahlueţ.

Cosiţeni, *sat*, face parte din com. Brăhăeşti, jud. Tecuciŭ. Situat pe coasta dealuluĭ cu acelaşĭ nume, la N.-E. com., 3 kil. şi 16 m. departe de reşedinţa comuneĭ.

Are o populaţiune de 43 familiĭ, cu 165 suflete, locuind în 41 case. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 10 (5 băeţĭ şi 5 fete).

Are o biserică, cu hramul Sfinţiĭ Voevozĭ. Este făcută de un călugăr ce se numea Baia, şi care este îngropat aicĭ.

Aicĭ a fost schit de călugărĭ. Pe la 1800 era numaĭ o pădurice; satul s'a înfiinţat pe la 1808.

Biserica cea veche s'a dărîmat. In locul eĭ, obştea locuitorilor a făcut alta în anul 1881.

Cosiu-Iol, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. urbane Babadag. Se desface din dealul Lauchi-Bair; se întinde spre E., în o direcţie de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea centrală a plăşeĭ şi nordică a comuneĭ; la poalele sale nordice merge şoseaua naţională Tulcea-Babadag-Constanţa, iar la cele sudice este aşezat oraşul Babadag; înalt de 185 m., dominînd oraşul; este acoperit la V. cu păduri şi la E. cu păşunĭ.

Cosîmbeasca, *lac*, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, pe teritoriul comuneĭ Şocariciul.

Cosîmbeasca, *pădure*, în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, comuna Cosîmbeşti, situată pe ţărmul drept al rîuluĭ Ialomiţa. Formează cu pădurea Gimbăşani un trup de 120 hect., cu următoarele esenţe: stejar, plop, ulm, şi salcie.

Cosîmbeşti, *com. rur.*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta. Este situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Ialomiţa, între com. Bora şi Mărculeşti, la 45 kil. de Călăraşi, capitala districtuluĭ.

Teritoriul com. are suprafaţa de 17750 hect. şi se întinde din rîul Ialomiţa, spre S., pe lunca rîuluĭ Ialomiţa şi pe cîmpul Bă-

www.dacoromanica.ro

răgan, până mai spre S. de linia ferată Bucureşti-Feteşti. Coprinde moşiile: Pisculeasa, compusă din sforile: Cotul-luĭ-Cocoloş, cu 1150 hect. şi Cotul-luĭ-Drăgan, cu 2000 hect., proprietate a statuluĭ, foastă pendinte de mănăstirea Radu-Vodă şi care pe periodul 1888/1893 a fost arendată cu suma de 26050 leĭ anual; Popeasca, proprietate particulară, cu 1800 hect.; Cosîmbeasca, proprietate a maĭ multor locuitorĭ, cu 5100 hect., Cornăţelele, proprietate a statuluĭ, facînd parte din moşia Bucu-Mătăseşti, cu 5000 hect.; Gimbăşani, proprietate a maĭ multor locuitorĭ, cu 2700 hect.

Sunt împroprietăriţĭ după legea rurală din 1864, 67 locuitorĭ; neîmproprietăriţĭ se maĭ află 325 locuitorĭ.

Se compune din satele: Cosîmbeşti, Gimbăşani şi Popeşti şi din cătunele (tîrlele): Puţul-luĭ-Drăgan, Caşcaval, Treca, Poşta-Vechiă, Cornăţelele, Picioruşul, Dorojeanul, Ciurea, Cărarea, Capul-Moşieĭ, Batalul şi Socariceanca. Reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale este în satul Cosîmbeşti.

Populaţiunea comuneĭ este de 2395 locuitorĭ, cu 446 capĭ de familie şi 1949 membri de familie, saŭ 1314 bărbaţĭ şi 1081 femeĭ. Toţĭ locuitoriĭ sunt Romînĭ, de religiune creştină ortodoxă. După profesiunĭ sunt: 791 agricultorĭ, 23 meseriaşĭ, 15 comercianţĭ, avînd 13 profesiunĭ libere, 175 muncitorĭ şi 22 servitorĭ. Ştiŭ carte 889 persoane; nu ştiŭ 1306.

Vite sunt: 903 caĭ, 1300 boĭ, 5300 oĭ, 395 porcĭ, 4 bivolĭ şi 1 asin.

Sunt treĭ şcolĭ: una mixtă în Gimbăşani şi una de băeţĭ şi una de fete în Cosîmbeşti, cu 180 elevĭ şi 24 eleve şi cu 2 învăţătorĭ şi o învăţătoare, din care un învăţător retribuit de stat şi comună, iar ceĭ-l'alţĭ numaĭ de comună.

Aci sunt treĭ bisericĭ, cu treĭ preoţĭ şi şase dascălĭ. Comuna are prevăzut pentru cler suma anuală de 792 leĭ.

Prin partea de S. a teritoriului com. trece calea ferată Bucureşti-Feteşti.

Budgetul comuneĭ (1886/87) este de 6953 leĭ.

Cosîmbeşti, *sat,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pendinte de comuna cu acelaşĭ nume. Este situat pe malul drept al rîuluĭ Ialomiţa, pe luncă şi sub coasta de N. a cîmpuluĭ Bărăgan.

Aci este reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale.

Populaţiunea satuluĭ este compusă din 250 familiĭ romînĭ.

Se află aici o şcoală de băeţĭ cu un învăţător şi o şcoală de fete cu o învăţătoare.

In sat este o biserică deservită de un preot şi doĭ dascălĭ.

Vite sunt: 456 caĭ, 580 boĭ, 2000 oĭ, 220 porcĭ, 3 bivolĭ şi 1 asin.

Coslegiul, *com. rur.,* pl. Cricovul, jud. Prahova. Este situată lîngă rîul Teleajen, la 11 kil. depărtare de capitala judeţuluĭ şi la 13 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din 4 cătune: Coslegiul, Darvari, Radila şi Pantazi, (numit şi Moara-Bălăceanuluĭ), avînd o populaţiune de 1087 locuitorĭ (551 bărbaţĭ, 536 femeĭ), în care intră şi 15 familiĭ ţiganĭ.

Capĭ de familie sunt 239; contrib. 210; case de locuit 230.

In comună sunt 4 bisericĭ; una în Pantazi, reparată la anul 1871; a doua în Radila, reparată în anul 1892: a treia în Darvari, fondată în anul 1824 şi a patra în Coslegiul, fondată în anul 1826, şi avînd următoarea inscripţie: «Cu mila şi ajutorul luĭ Dumnezeŭ, acest sfînt şi Dumnezeesc lăcaş s'aŭ ridicat din temelie de d-luĭ Banul Constantin Bălăceanul şi de Dumneaeĭ Băneasa Sultana Bălăceanca dimpreună cu fiiĭ D-lor D. Bivvel Constantin, Ştefan Bălăceanul şi D-luĭ Grigore Bălăceanul, la moşia D-lor Coslegiu, spre slava şi cinstea Sfinţilor marilor Impăraţĭ Constantin şi Elena şi a sf. Adormirĭ a Maiciĭ Domnuluĭ şi Sfinţilor marilor mucenicĭ Gheorghe, purtătorul de biruinţĭ şi Dumitru, izvorîtorul de mir, la leatul 1826, în zilele luminatuluĭ Domn Grigore Dumitru Ghica Voevod şi a prea O sfinţituluĭ mitropolit Chir Grigore, scriindu-se aceasta întru vecĭnica pomenire».

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura. Produsul munceĭ îl desfac la oraşul Ploeşti.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit (în număr de 183), la anul 1864, pe moşiĭ particulare, dîndu-li-se 757 hect. Eĭ aŭ 91 caĭ, 308 boĭ, 174 vacĭ, 21 Bivolĭ, 681 oĭ şi 205 porcĭ.

In raionul comuneĭ sunt 2 morĭ de apă.

Şcoala există în comună din anul 1871. Localul e proprietatea comuneĭ. Se frecuentă de 27 băeţĭ şi 8 fete, din numărul de 144 copiĭ (86 băeţĭ şi 58 fete), cu vîrsta de şcoală. Cu întreţinerea personaluluĭ se cheltueşte anual 1080 leĭ. Ştiŭ carte 97 bărbaţĭ şi 28 femeĭ.

Toată comuna are o suprafaţă de 2047 hect.

Ţuica se fabrică în comună până la 400 decal. anual în termen mediŭ.

Stupĭ cu albine sunt 117.

Comerciul se exercită în comună de 5 cîrciumarĭ.

www.dacoromanica.ro

Budgetul prezintă la venituri suma de lei 5816,65 şi la cheltueli lei 3866,16.

Prin centrul comunei trece şoseaua spre Valea-Călugărească şi prin partea de N. calea ferată Bucureşti-Ploeşti-Buzău.

E udată de rîul Teleajenul, apa Vîtnăului şi Iazul Morilor.

Coslegiul, *sat*, face parte din com. rur. Coslegiul, pl. Cricovul, jud. Prahova. Are o populaţie de 330 locuitori (164 bărbaţi, 166 femei). Aci e o biserică, fondată la anul 1836.

Coslogeni, *sat*, în jud. Ialomiţa, plasa Borcea, pendinte de comuna Dichiseni. Este situat pe ţărmul stîng al Borcei, la 2 kil. spre V. de Dichiseni şi la 3 kil. spre E. de Roseţi-Volnaşi.

Are o populaţie de 54 familii.

Aici este o biserică.

Vite sunt: 50 cai, 150 boi, 500 oi, 40 rîmători, 5 capre şi 1 asin.

Pe teritoriul acestui sat, ce face parte din moşia Trîmşeani, proprietate a statului, este, întindere de 259 hect. pădure de salcîmi.

Cosmăneşti, *com. rur.*, în judeţul Mehedinţi, pl. Văilor, la distanţă de 51 kil. de Turnul-Severin. E format dintr'un singur sat. Are o populaţiune de 600 locuitori, din cari 86 contrib.; locuesc în 112 case.

Calitatea pămîntului este bună. Loc. posedă: 8 pluguri, 16 care cu boi, 2 căruţe cu cai şi 20 stupi.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţi.

Budgetul comunei la venituri este în sumă de lei 763 şi la cheltueli de 662 lei.

Vite: 300 vite mari cornute, 260 oi, 20 capre, 200 rîmători şi 9 cai.

Prin această comună trece şoseaua comunală Slivileşti-Cosmăneşti-Corobăile.

Cosmăneşti. Vezi Pogana, jud. Tutova.

Cosmăneşti, *deal*, în com. rur. Strîmtul, plasa Vailor, judeţul Mehedinţi.

Cosmăneşti, *deal*, în com. rur. Drăgoteşti, plasa Văilor, jud. Mehedinţi.

Cosmei (Valea-), *vale*, care se întinde de la satul Glăvăneşti pănă la satul Poiana-lui-Stan. Pe această vale se află şi drumul ce duce la satul Poiana.

Cosmenilor (Dealul-), *deal*, în jud. Neamţu, com. Dobreni, pl. Piatra-Muntele, situat pe moşia Almaşul.

Cosmesculuĭ (Pîrîul-) *afluent* al pîrîului Săscuţa-luĭ-Nicoricĭ, jud. Suceava.

Cosmeşti, *com. rur.*, jud. Tecuciu, pl. Nicoreşti, compusă din 5 cătune: Băltăreţul, Cosmeşti-din-Deal, Cosmeşti-din-Vale, Furceni şi Satul-Nou.

Poartă această numire de la primul om care a locuit aici, numit Cosma, şi care a venit de la satul Dobroteşti, sat care s'a dărîmat de rîul Siret, şi era situat pe Lunca-Siretului, în comuna Mărăşeşti (jud. Putna).

Comuna este aşezată pe malul Siretului, la o depărtare de 13 kil. de capitala judeţului, în partea de V.

Are o populaţie de 502 capi de fam., saŭ 2150 suflete.

In com. este o şcoală, care datează din anul 1865. Se frecuentă de 105 copii (95 băeţi şi 10 fete), din numărul de 268 copii (126 băeţi şi 132 fete) în vîrstă de şcoală.

Ştiu carte 184 bărbaţi şi 18 femei.

Are o biserică, cu hramul Adormirea-Maicei-Domnului, zidită în 1864 de locuitori. In locul ei a fost o alta pe care a dărîmat-o Siretul. Are 17 pogoane de pămînt arabil. Este deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Locuitorii îşi desfac produsele în oraşul Tecuciu.

Ei aŭ: 661 boi, 425 vaci, 119 cai şi 1695 oi.

Sunt împroprietăriţi la 1864 şi 1878 cu 3466 hect., din cari 2470, pe proprietatea statului şi 966 pe proprietatea Epitropiei Sf. Spiridon din Iaşi.

Suprafaţa întregei com. este de 3466 hect., din cari: 93 hect. vatra satului, 1893 hect. loc cultivabil, 364 hect. pădure, 192 hect. loc sterp şi 881 hect. păşune.

Este străbătută de la E. la V. de calea ferată Tecuciu-Mărăşeşti; de şoseaua naţională, care leagă jud. Putna cu Tecuciu; de mai multe şosele comunale: Cosmeşti-Ionăşeşti, Cosmeşti-Tecuciu şi Cosmeşti-Movileni.

E udată de Siret, numit Siretul-Vechiu şi Siretul-Nou, avînd şi Valea-Siretului, care curge la V. de com., formînd limita judeţului Putna. Pe dînsul, în raionul acestei com., se află podul de fier al căei ferate, pe care trece şi şoseaua naţională Mărăşeşti-Tecuciu. Inainte de acest pod, era un altul de lemn numai pentru calea fer., iar pentru şoseaua naţională era un pod de fier mai sus, în Ionăşeşti, care a fost stricat de Siret.

Veniturile com. ca şi cheltuelile sunt de 2818 lei.

Se mărgineşte la N. cu com.

www.dacoromanica.ro

Ionășești, la S. cu com. Movileni, la E. cu moșia orașuluĭ Tecuciŭ și la V. cu rîul Siret.

Cosmești, *com. rur.*, compusă din cătunele Cosmești-Gurgueți aĭ Eforieĭ Spitalelor Civile din București, Osebiți-Blejești și Motoful, din pl. Glavaciocul, jud. Vlașca. Este situată pe platoul dintre apele Cleniția și Glavaciocul. Printr'însa trece Vălceaua-Sirigului și Valea-Plopuluĭ ce se varsă amîndouă în apa Glavaciocul, chiar în acea comună. Aci sunt maĭ mulțĭ moștenĭ afară de Gurgueți. Satele carĭ compun această com. sunt departe între ele de aproape 2 kil.

In 1886 eraŭ aci 1211 sufl., din carĭ 253 contrib. Venitul com. în anul 1886 era de 6863 leĭ și cheltuelile de 6771 leĭ; în anul 1887 venitul era de 3161 leĭ și cheltuelile de 2417 leĭ. In 1887 s'a semănat în această comună 1360 hect. cu diferite cereale.

In Cosmești sunt două biserici: una în Cosmești-Gurgueți, cu hramul Sf. Filofteia și alta în Blejești, ambele constituind parohia Cosmești.

Aci sunt două școale, ambele mixte, facute de nuele lipite cu pamînt. La cea din Cosmești aŭ urmat în 1888: 29 băeți și 2 fete, din 62 băeți și 3 fete în vîrstă de școală; la cea din Blejești au urmat în 1888: 30 băeți și 6 fete, din 97 băeți și 63 fete, în vîrstă de școală.

Este departe de București de 56 kil., de Giurgiu 62 kil. iar de Obedeni, reședința plășeĭ, de 22 kil.

In anul 1888 loc. posedaŭ 630 boĭ și vacĭ, 75 caĭ, 30 bivolĭ, 2305 oĭ și capre. Sunt în com. 7 cîrciumĭ.

Cosmești, *sat*, jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Onișcani, pe malul drept al rîuluĭ Siretul și puțin maĭ spre S.-E. de satul Onișcani. Are 14 capĭ de fam., contrib., în tot 50 loc., locuind în 8 case. Sunt 17 vite marĭ cornute.

Cosmești, *sat*, pe moșia cu acelașĭ nume, din com. Stolniceni-Prăjescul, jud. Suceava. E așezat pe albia pîrîuluĭ Hurmuzul.

Are o populație de 257 capĭ de familie, saŭ 961 suflete (468 bărbațĭ și 493 femeĭ), din carĭ 37 străinĭ. Contrib. sunt 205. Locuesc în 250 case. In sat sunt: 2 ciobotarĭ, 5 stolerĭ, 3 fierarĭ, 8 lăutarĭ și 15 comercianțĭ. Vatra satuluĭ ocupă 30 fălcĭ și 50 prăjinĭ. Moșia e proprietatea d-luĭ Gr. M. Sturdza; e în întindere de 745 fălcĭ, din carĭ 648 cultivabile, 45 pădure și luncă, 31 fînețe și 21 fălcĭ loc nefolositor. Improprietăriți la 1864 sunt: 94 fruntașĭ, 40 pălmașĭ și 58 codașĭ, stăpînind 516 fălcĭ și 40 prăjinĭ.

Drumurile principale sunt: la Stolniceni-Prăjescu (8 kil.) și la Cihoreni (5265 m.)

Are o biserică, cu hramul Adormirea, zidită la 1459, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ, și împroprietărită la 1864 cu 8 fălcĭ pămînt. Se crede că maĭ înainte a fost capelă săsească.

Este o școală rurală mixtă, condusă de un învățător plătit de stat, înființată la 1865, avînd 10 prăjinĭ pămînt în vatra satuluĭ. E frecuentată de 32 elevĭ, din 44 băeți și 38 fete în vîrstă de școală.

Satul a fost întemeiat de un oare-care Cosma. Un document de la Constantin Racoviță Voevod, din 1757, arată că popa Ion Pravilă de la Biserica din Cosmești, Constantin Glotea și alțĭ, sunt trimișĭ să hotărească o hotărnicie de moșie după scrisorile unuĭ reclamant.

In Cosmești și alte patru localităț̆ĭ, Constantin Cantemir face steagurĭ de lefegiĭ ca să lupte contra Leșilor.

La 1803, «Cosmești și Năvrăpești, a d-sale Visternicul Grigoraș Sturdza, avea 116 liuzĭ, plătind bir 1496 leĭ anual, avînd și 8 liuzĭ de ceĭ fără bir. La aceștia se maĭ adăogeaŭ breslașiĭ ot tam 10 liuzĭ cu 96 leĭ bir pe an».

In Cosmești se află palatul familieĭ Sturdza, în parte restaurat, pe frontispiciul căruia se citește: «... cu cheltuiala Vel-Logofătuluĭ Grigoraș Sturdza, făcut de Iosif Demosevicĭ, leatul 1816, Maiŭ 2».

Cosmești, *cătun*, pendinte de comuna Cosmești, pl. Glavaciocul, jud. Vlașca. E situat pe coastele văeĭ Sirigului și aparține moștenilor.

Venitul com. este de 10600 leĭ. Locuitorĭ în acest cătun sunt 112. Aci este biserica vechie, cu hramul Sf. Filofteia și școala comuneĭ.

Cosmești, *numirea* ce se da în vechime, după cum se constată din documente, *satului* Iugani, din com. Mircești, pl. Moldova, jud. Roman.

Cosmești, *stație de dr. d. f.*, în jud. Tecuciŭ, plasa Nicorești, cătun. Cosmești, pe linia Mărășești-Tecuciŭ, pusă în circulație la 13 Sept. 1872. Se află între stațiile Mărășești (11.5 kil.) și Tecuciŭ (7.4 kil.). Înălțimea d'asupra niveluluĭ mareĭ de 723^{m}.26. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 129.754 leĭ, 5 banĭ.

www.dacoromanica.ro

Cosmeşti, *moşie*, în jud. Tecuciŭ, proprietatea Sfîntuluĭ Spiridon din Iaşi. Pe dînsa s'aŭ împroprietărit locuitoriĭ satelor: Cosmeşti-Vechĭ, Cosmeşti-Noĭ şi Bălţăreţul.

Cosmeşti-din-Deal, *sat*, în judeţul Tecuciŭ; face parte din com. cu acelaşĭ nume. Situat pe stânga Siretuluĭ, la S. de calea ferată.

Are o populaţie de 104 familiĭ, cu 416 suflete.

Satul datează de la anul 1865, formîndu-se cu locuitoriĭ din Cosmeşti-Vechĭ, carĭ eraŭ expuşĭ inundaţiilor Siretuluĭ, care le dărăma casele.

Aci este reşedinţa comuneĭ.

Satul are o şcoală, frecuentată de 105 copiĭ (100 băeţĭ şi 5 fete).

Acest sat este frecuentat în timpul vereĭ, maĭ cu seamă în lunele Iunie şi Iulie, de orăşeniĭ din Tecuciŭ. In acest timp se formează un tren de plăcere, care merge pănă în malul Siretuluĭ la satul Cosmeşti.

Cosmeşti-din-Vale (Cosmeşti-Vechĭ), *sat*, în jud. Tecuciŭ; face parte din com. Cosmeşti. E situat la N. comuneĭ, în partea dreaptă a Siretuluĭ, la o distanţă de 4 kil. departe de reşedinţa.

Are o populaţie de 126 capĭ de familie, saŭ 515 suflete.

Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 37 (19 băeţĭ şi 18 fete).

Acest sat, pănă la 1864, a avut maĭ mulţĭ locuitorĭ; de atuncĭ desele revărsărĭ ale Siretuluĭ dărămînd malul în spre sat, o parte din locuitorĭ s'au mutat pe malul stîng al Siretuluĭ, înfiinţînd satul Cosmeşti-din-Deal, iar ceĭ-l'alţĭ aŭ rămas dincolo de Siret în judeţul Putna.

Odată cu dărămarea caselor locuitorilor, s'a dărămat şi biserica vechie, în locul căreia s'a zidit alta în 1863, care s'a reparat în 1887.

Cosmina, *munte*, în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, pe teritoriul com. Bogdana.

Cosmina, *apă*, în jud. Prahova. Izvoreşte din plaiul Vărbilăul, la N. de com. Cosminele, curge de la N. spre S.-E. şi se varsă în rîul Teleajenul, în dreptul mănăstireĭ Zamfira.

Cosmina-de-Jos, *sat*, în jud. Prahova, face parte din com. rur. Cosminele, pl. Vărbilăul.

Are o populaţie de 301 locuitorĭ (146 bărbaţĭ şi 155 femeĭ). Acest cătun se maĭ numeşte Vîrtejari şi Baracești. In sat se află o biserică de lemn, făcută de Emanoil Pangal, cam pe la anul 1800.

Cosmina-de-Sus, *sat*, în jud. Prahova; face parte din com. rur. Cosminele, plasa Vărbilăul.

Are o populaţie de 457 locuitorĭ (225 bărbaţĭ şi 232 femeĭ). Aci e reşedinţa comuneĭ. Acest cătun se maĭ numeşte şi Săndulești, Scutari şi Ciocracul. Are o biserică făcută de locuitorĭ la anul 1819.

Cosminele, *com. rur.*, în. jud. Prahova, plaiul Vărbilăul. Se zice că datează din vremurĭ îndepărtate.

Este situată pe Valea-Cosmineĭ, la 36 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 13 kil. de a plaiuluĭ.

Se compune din 4 cătune: Cosmina-d.-s., Cosmina-d.-j., Poiana-Trestieĭ şi Podul-Ursuluĭ.

Are o populaţie de 1161 locuitorĭ (544 bărbaţĭ şi 617 femeĭ), din carĭ 2 familiĭ de ţiganĭ, carĭ se ocupă cu fierăria.

In comună sunt 140 capĭ de familie; 199 contribuabilĭ; locuesc în 145 case.

Are două biserici, una în Cosmina-d.-j. şi alta în Cosmina-d.-s., deservite de 2 preoţĭ.

Afară de agricultură, locuitoriĭ se maĭ ocupă cu exploatarea pădurilor.

Vite sunt: 157 caĭ şi epe, 562 vacĭ, 187 capre, 710 oĭ şi 186 porcĭ.

Parte din locuitorĭ sunt moşneniĭ; 125 s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşiile fraţilor Pangal, V. Sinescu, G. Popescu, şi alţiĭ, cînd li s'aŭ dat 302 hect. pămînt.

In comună este o moară pentru măcinat mălaiul.

Are o şcoală, existentă de 8 anĭ. S'a frecuentat în 1892 de 48 copiĭ (43 băeţĭ şi 5 fete). Cu întreţinerea şcoaleĭ se cheltueşte anual 1080 leĭ.

Ştiu carte 5 bărbaţĭ.

In localităţile numite Sărăturĭ şi La-Piatra sunt ape minerale, carĭ conţin iod şi pucioasă în maĭ mare cantitate.

Ţuică se fabrică anual pănă la 505 hectol.

Gîndacĭ de mătase se cultivă puţin; stupĭ sunt 20.

Pămîntul, fiind muntos, nu e prielnic la toată cultura.

Comerciul se exercită de 3 cîrciumarĭ.

Venitul comuneĭ este de 2496 leĭ anual.

E brăzdată de plaiul Milicești, de dealurile: Strîmbeni, Vîrful-Vieĭ, muntele Rătundul, Gorganul şi Vîrful-Pietreĭ, pe care se cultivă porumb, creşte iarbă şi sunt livezĭ de prunĭ.

E udată de gîrlele Cosmina, Scutărească şi Dumbrăveaua.

Cosoba-Golescu, *sat*, în jud.

www.dacoromanica.ro

Ilfov; face parte din com. rur. Cosoba-Trestieni, pl. Znagovul. Este situat la N. de Trestieni, pe malul drept al rîuluĭ Dîmboviţa. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 719 hect. Are o populaţie de 429 locuitorĭ.

D-l I. Niculescu are 430 hect. şi locuitoriĭ 285 hect. Proprietarul cultivă 130 hect. (4 sterpe, 95 izlaz şi 200 pădure).

In raionul satuluĭ sunt 2 poduri stătătoare.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 311 şi al celor micĭ de 362.

Cosoba-Hristiĭ, *sat*, în judeţul Ilfov; face parte din com. rur. Cosoba-Trestieni, pl. Znagovul. Se întinde pe o suprafaţă de 798 hect. D-l C. Grădişteanu are 500 hect. şi locuitoriĭ 298 hect. Are o populaţie de 383 locuitorĭ.

Proprietarul cultivă 15 hect. (5 sterpe, 80 izlaz şi 300 pădure). Locuitoriĭ cultivă 240 hect. (14 sterpe şi 44 izlaz).

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă, frecuentată de 23 elevĭ şi 6 eleve, cu întreţinerea căreia judeţul şi comuna cheltuesc anual 1400 leĭ. Localul şcoaleĭ s'a construit de comună.

In cercul comuneĭ e 1 moară cu apă şi 4 poduri stătătoare.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 285 şi al celor micĭ de 726.

Cosoba-Trestieni, *com. rur.*, jud. Ilfov, plasa Znagovul, situată la V. de Bucureşti, lîngă rîul Ciorogîrla, 24 kil. departe de Bucureşti. Stă în legătură cu cătunele Joiţa şi Brezoaia prin şosele vecinale.

Se compune din satele: Cosoba-Golescu, Cosoba-Hristiĭ şi Trestieni, cu o populaţie de 1248 locuitorĭ, carĭ trăesc în 282 case şi un bordeiŭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 2140 hect. D-niĭ I. Niculescu, C. Grădişteanu, P. Millo, aŭ 1280 hect. şi locuitoriĭ 860 hect.

Proprietariĭ cultivă 445 hect. (20 sterpe, 218 izlaz şi 597 pădure). Locuitoriĭ cultivă 769 hect. (43 sterpe şi 48 izlaz).

Comuna numără 288 contribuabilĭ şi are un budget de 4659 leĭ la venit. şi 4480 leĭ la chelt. In 1885 eraŭ 253 contribuabilĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ (la Cosoba-Hristiĭ şi Trestieni); o şcoală mixtă; 2 morĭ cu apă; 3 maşinĭ de treierat cu aburĭ; 10 poduri stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 981 (123 caĭ şi epe, 381 boĭ, 456 vacĭ şi viţeĭ, 16 taurĭ, 5 bivolĭ), şi al celor micĭ de 1374 (5 capre, 302 porcĭ, 1069 oĭ). Dintre locuitorĭ, 318 sunt plugarĭ, 11 aŭ diferite profesiunĭ. Arătura se face cu 97 pluguri: 81 cu boĭ şi 16 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 183 care şi căruţe: 149 cu boĭ şi 34 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 208 şi neîmproprietăriţĭ 127.

Comerciul se face de 6 cîrciumarĭ.

In raionul com. se află o baltă.

Cosoca, *pădure*. V. Pomîrla, pădure, plasa Prutul-d.-s., judeţul Dorohoiŭ.

Cosorul, *movilă*, jud. Brăila, la N. tîrleĭ Coada-Enceĭ, din comuna Silistrarul.

Cosota, *cătun*, com. Ocnele-Marĭ, pl. Ocolul, judeţul Vîlcea.

Cosota, *vale*, în comuna Ocnele-Marĭ, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. Se varsă în rîul Sărat care udă această comună.

Cosovăţul, *com. rur.*, în judeţul Mehedinţi, pl. Dumbrava, numit şi Cosovăţul-de-Dumbrava. E la depărtare de 62 kil. de Turnul-Severin şi situată pe Valea-Coşcodieĭ, al căruia nume l'a purtat până la 1864.

Formează o comună cu cătt. Plaiul, situat ca la 2 kil. spre V. de Cosovăţul, avînd peste tot 100 contribuabilĭ, 680 locuitorĭ, locuind în 125 case.

Ocupaţiunea locuitorilor este agricultura şi creşterea vitelor.

Calitatea pămîntuluĭ este bună. Loc. posedă: 22 pluguri, 53 care cu boĭ, 4 căruţe cu caĭ; 40 stupĭ. Aci este o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală cu un învăţător, frecuentată de 21 elevĭ; are şi o cîrciumă.

Vite: 400 vite marĭ cornute, 450 oĭ, 16 caĭ şi 390 rîmătorĭ.

Prin această comună trece şoseaua comunală Albuleşti-Cosovăţul - Cosovăţul - de - Motru-Pluta.

Această comună se află înconjurată de toate părţile de pădurea statuluĭ Albuleşti.

Spre S. de com. Cosovăţul, în pădurea statuluĭ Albuleşti, se află o poiană care poartă numele de Războinicul.

Cosovăţul, *com. rur.*, în judeţul Mehedinţi, plasa Motrul-de-jos, numită şi Cosovăţul-de-Motru. Se află la 66 kil. de oraşul Turnul-Severin. E formată din satele Cosovăţul, Deleri şi Tîrsa, avînd 169 contribuabilĭ, cu 1100 locuitorĭ, locuind în 206 case.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor. Calitatea pămîntuluĭ este bună.

www.dacoromanica.ro

Locuitorii posedă: 69 pluguri, 123 care cu boi, 16 căruţe cu cai; 96 stupi. Este o biserică, deservită de un preot şi doi cîntăreţi.

Budgetul comunei este la venituri de 2003 lei, şi la cheltueli de 1119 lei.

Vite: 780 vite mari cornute, 800 oi, 41 cai, 4 bivoli şi 500 rîmători.

Prin această comună trece şoseaua ce vine de la Cosovăţul-de-Dumbrava şi merge la Gura-Motrului, prin com. Pluta.

Cosovăţul, *pădure*, numită şi Pădurea-Cosovăţului, în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j., com. rur. Cosovăţul.

Cosovăţul, *vale* cu apă, în com. rur. Cosovăţul, jud. Mehedinţi, pl. Dumbrava, care altă-dată se numea Coşcodia.

Costache, *braţ*, (prival), în jud. Ialomiţa, insula Balta, pe teritoriul comunei Cocargea, plasa Borcea.

Costache (Privalul-lui-), *braţ*, (prival), în judeţul Ialomiţa, pl. Borcea, insula Borcea. Se întinde pe teritoriul comunelor Tonea şi Roseţi-Volnaşi.

Costache-Albu, *cişmea*, judeţul Tecuciu, situată într'o poziţie frumoasă, în mijlocul pădurei Buciumenilor (com. Buciumeni), pe drumul ce duce la Ploscuţeni, în apropiere de mănăstirea Sihastrul, avînd o apă bună de băut. Imprejurul cişmelei se află mese rotunde, făcute de fondator, al cărui nume îl poartă.

Spre N. de cişmea, pe deal, se află o cîrciumă; aicî fiind un loc înalt, se deschide o vastă privire în părţile de N.-S. şi V., văzîndu-se cum şerpueşte Siretul în vale, precum şi lunca lui cea frumoasă.

Costache-Conachi. (Vezi com. Ţigăneşti, pl. Nicoreşti, jud. Tecuciu).

Costache-Negri, *sat*, în comuna Tulucesti, pl. Siretul, jud. Covurluiu, în partea vestică şi cea mai depărtată de reşedinţa comunală, în apropiere de comuna Conachi, Independenţa şi Braniştea. Acest sat e format din însurăţei împămînteniţi la 1879 şi poartă numele mareluî patriot Costache-Negri, originar din jud. Covurluiu. Numără 114 familii.

Costanda, *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul. E aşezat în partea de N. a comunei Dobra, căreia îi aparţine.

Costaşul, *pîrîu*. Izvoreşte din pădurea Văculeşti, trece prin com. Brăeşti, pl. Coşula, jud. Dorohoiu, şi se varsă în Dolina, în jud. Botoşani.

Costeasca, *numire*, ce se mai dă *moşiei* Dîmbroca, din com. Scurteşti, jud. Buzău.

Costei, *sat*, jud. Bacău, pl. Siretul-d.-s., com. Buhociul. E situat pe şesul Siretului, la o distanţă de 5330 m. de Buhociul-Mare.

Are o populaţie de 42 familii, saŭ 143 suflete. Vite sunt: 3 cai, 142 vite mari cornute şi 45 porci.

Costeiul, *lac*, în judeţul Buzău, comuna Găvăneşti, ce se întinde d'alungul hotaruluî judeţuluî despre Rîmnicul-Sărat, începînd de la movila Costieni şi pănă în rîul Buzăul. Are mult stuf şi peşte. Cînd rîul Buzăul vine mare, îî măreşte volumul, apeî producînd inundaţii. In timp de secetă seacă în mare parte.

Costeiului (Valea-), *vale*, în judeţul Buzău, com. Găvăneşti. E acoperită de stuf şi fîneaţă. Cînd Buzăul vine mare, o inundă.

Costeiului (Valea-), *vale*, în judeţul Buzău, com. Săgeata. Işi ia începutul de la Dîmbroca, com. Scurteşti, şi în timp de ploae duce apa, ce se strînge într'însa, în lacul Costeiul.

Costelea, *iezer*, jud. Brăila, la N. privaluluî Coităneasa, pe malul canaluluî Vîlciul, din com. Stăncuţa, unit cu iezerul Curcubeul prin privalul Mutul.

Costeni, *com. rur.*, în partea de N.-V. a comunei Godineşti, plaiul Vulcanul, jud. Gorj. E situată pe coasta dealuluî Costeni, de la care şi-a luat numele, la 41 kil. de Tîrgul-Jiuluî, capitala judeţuluî. Se compune din cătunele: Costeni şi Celeiul.

Are o suprafaţă de 665 hect., din carî 30 hect. pădure, 300 hect. arabile, 200 hect. fîneţe, 75 hect. izlaz, 25 hect. viî, 35 hect. livezî de pruni.

Are o populaţie de 153 familii, saŭ 900 suflete, din carî 130 contribuabilî.

Locuitorii posedă: 40 pluguri, şi 55 care cu boi.

Vite: 290 vite mari cornute, 49 cai, 485 oi, 108 capre şi 242 rîmători.

Sunt 28 stupi.

Venitul comunei este de lei 915, bani 60, iar cheltuelile reprezintă aceeaşi sumă.

Comunicaţia în această comună, se face printr'un drum ordinar, ne fiind încă şosea,

www.dacoromanica.ro

care o pune în legătură cu cătunul său Celeiul.

In comună sunt 8 puţurĭ şi 8 fîntînĭ.

Are 1 şcoală, fondată la anul 1868, frecuentată de 50 de copiĭ; o biserică de lemn, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Costeni, *cătun,* jud. Gorj, reşedinţa comuneĭ Costeni.

Are o suprafaţă de 520 hect., din carĭ 30 hect. pădure, 180 hect. arabile, 150 hect. fîneţe, 55 hect. izlaz, 10 hect. viĭ şi 15 hect. livezĭ de pruni.

Locuitoriĭ sunt foştĭ clăcaşĭ.

Are o populaţie de 95 familiĭ, saŭ 605 suflete, din carĭ 3 familiĭ de Ţiganĭ. Sunt 84 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă: 20 pluguri şi 30 care cu boĭ.

Vite: 180 vite marĭ cornute, 26 caĭ, 335 oĭ, 85 capre şi 132 rîmătorĭ.

Sunt 16 stupĭ.

In cătun sunt 5 puţurĭ şi 6 fîntînĭ.

Are 1 biserică de lemn, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; 1 şcoală, frecuentată de 45 elevĭ şi 2 eleve, din 50 înscrişĭ.

In acest cătun există mai multe urme de săpăturĭ în pămînt, de unde, se zice, că s'ar fi scos cărbunĭ de pămînt, pe cînd se extrăgea arama în Baia-de-Aramă.

Costeni, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s., com. rur. Covrigi, din pl. Văilor.

Costeni, *sat,* face parte din com. rur. Izvoarele, pl. Teleajenul, jud. Prahova. Are o populaţie de 211 locuitorĭ, 103 bărbaţĭ şi 108 femeĭ. Cade în partea de N.-E. a comuneĭ. Are o biserică, fondată în anul 1856, de Barbu Dimitrie Ştirbeiŭ Voevod, cu bine-cuvîntarea Episcopuluĭ sfinteĭ Episcopiĭ D. D. Filofteiŭ şi osîrdia poporenilor cătunuluĭ Costeni şi altor făcătorĭ de bine.

Costeşti, *com. rur.,* pe apa Teleormanul, jud. Argeş, pl. Cotmeana, la 48 kil. de Piteşti. Se compune din satul Costeşti şi căt. Teleasca, avînd împreună 150 familiĭ, cu 715 suflete.

In com. se află o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de un preot, un cîntăreţ şi un paracliser; o şcoală primară rurală; o moară cu aburĭ; 9 cîrciumĭ. Aicĭ este reşedinţa subprefectureĭ plăşeĭ Cotmeana şi de la 1882 şi a plăşeĭ Gălăşeşti, precum şi reşedinţa judeţuluĭ de ocol a acestor două plăşĭ întrunite. Tot aicĭ este staţia căeĭ ferate, de unde se bifurcă liniile, una la Slatina-Craiova etc. şi alta la Ruşi-de-Vede-Turnul-Măgurele şi un biuroŭ telegrafo-postal, înfiinţat la 4 Decembrie 1893, al căruĭ venit pe anul 1896—97 a fost de leĭ 4053,40.

Budgetul com. pe anul 1882—83 a fost de 2463 leĭ la venitурĭ şi de 2371 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887) această com. numără 176 contribuabilĭ şi are un budget de 3113 leĭ la venitурĭ şi de 2483 leĭ la cheltuelĭ.

Prin această com. trece şi şoseaua judeţeană Piteşti-Turnul-Măgurele.

Comuna Costeşti este un mic centru comercial, mulţumită împrejurăreĭ că aci se află bifurcaţia căilor ferate spre Turnul-Măgurele şi Craiova.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 704 capete vite marĭ (620 boĭ şi vacĭ, 70 caĭ, 14 bivolĭ) şi de 2385 vite mărunte (2250 oĭ, 20 capre şi 115 rîmătorĭ).

Costeşti, *com. rur.,* în partea de N. a plăşeĭ Tîrgul, jud. Botoşani, la 15 kil. de oraşul Botoşani. E situată pe valea Sicna şi dealurile ce mărginesc pîrîul Sicna pe ambele părţĭ. Se compune din satele: Costeşti, Cotîrgaci, Nicşeni şi Teişoara. Are o suprafaţă de 4914 hect. şi o populaţie de 932 familiĭ, saŭ 3527 suflete, din carĭ 649 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 820 case.

Locurile cultivate aŭ o întindere de 4397 hect. Sunt micĭ rediurĭ de pădurĭ pe moşia statuluĭ Teişoara în întindere de 38 hect., iar viĭ sunt 5 hect.

Vite: 4865 vite marĭ cornute, 558 caĭ, 3076 oĭ, 1032 porcĭ şi 14 capre.

Sunt 535 stupĭ cu albine.

Comuna e străbătută de pîrîul Sicna; are 7 iazurĭ cu 45 hect. stuf; 6 morĭ de apă.

Calea judeţeană Botoşani-Săveni trece prin această comună.

Are 4 bisericĭ, deservite de 4 preoţĭ şi 8 cîntăreţĭ; 1 şcoală, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 174 şcolarĭ.

Budgetul comuneĭ este de 10255 leĭ la venitурĭ şi 10000 leĭ la cheltuelĭ.

In com. sunt: 10 cîrciumĭ; 12 comercianţĭ; 17 meseriaşĭ.

Costeşti, *com. rur.,* în jud. Buzăŭ, pl. Cîmpuluĭ. E situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Călmăţuiul, la o distanţă de 13 kil. de Buzăŭ. Hotarul, la N., începe din pădurea Spătarul şi pe hotarul moşieĭ Protopopeasca urcă în pădurea Frasinul, de unde se lasă pe apa Negreasca, până în moşia Odaia-Banuluĭ; la E., apucă pe hotarul moşieĭ Gherăseni, pe care merge suindu-se, până în Drumul-Sărĭĭ; la S., atinge puţin hotarul moşieĭ Cioranca şi se urcă, la V., pe

www.dacoromanica.ro

hotarul moșieĭ Stîlpul, pănă a-junge în pădurea Spătarul.

Suprafața comuneĭ e de 3740 hect., din carĭ: 2617 hect. arabile, 137 hect. pădure, 131 hect. fîneață, 725 hect. izlaz și 130 hect. sterp.

Proprietățĭ însemnate sunt: Costești, Pietrosul, Floreasca saŭ Gomoești, Budișteni și Chirculești saŭ Protopopeasca, toate particulare. Terenul e șes, întrerupt puțin de malurile Călmățuiuluĭ, de cîte-va movile, de apa Călmățuiuluĭ și de alte cîte-va viroage. Se fac aci semănăturĭ întinse. Are două stîne. Comuna e pusă în contact cu orașul prin șoseaua județeană Buzăŭ-Urziceni și cu com. Gherăseni prin șoseaua vecinală Costești-Gherăseni, afară de alte drumurĭ naturale ce o străbate, din care maĭ important, e Costești-Movila-Banuluĭ.

Vite sunt: 582 boĭ, 431 vacĭ, 193 viteĭ, 2 bivolĭ, 159 caĭ, 273 epe, 43 mînzĭ, 2350 oĭ și 348 porcĭ.

Stupĭ sunt 15.

Comuna e formată din cătunele: Budișteni, Costești, Gomoești, Groșani și Pietroșul.

Are o populație de 1520 locuitorĭ, din carĭ: bărbațĭ însurațĭ 356, neînsurațĭ 24, văduvĭ 13, băețĭ 440; femeĭ măritate 356, văduve 29, fete 302. Locuesc în 369 case. Meseriașĭ sunt: 1 lemnar și 3 fierarĭ.

Sunt 311 contribuabilĭ, din carĭ 17 comercianțĭ.

Veniturile com. sunt de leĭ 4220.82 anual.

Este o școală în căt. Costești, frecuentată de 64 elevĭ. Carte știŭ 78 locuitorĭ.

Sunt 4 bisericĭ, deservite de 4 preoțĭ, 4 cîntărețĭ și 1 paracliser. Catedrala e cea cu hramul Sf. Impărațĭ.

Cîrciumĭ sunt 9.

Costești, *com. rur.*, jud. Dîmbovița, pl. Bolintinul. Această comună e situată pe cîmpie și udată în raionul săŭ de pîrîul Răstoaca preste care se află un pod. Este la o mică distanță spre V. de com. Titu. Se compune din treĭ cătune: Costești-Vatra, saŭ Costești-din-Vale, Puțul-cu-Salcia și Bucuroaia. Are o populație de 810 loc. Pămîntul e aci fertil. Vite sunt puține.

Are o biserică și o școală. In coprinsul comuneĭ este un eleșteŭ al proprietaruluĭ și la o mică distanță, spre V., se află rîul Argeșelul. Tot în cuprinsul acesteĭ comuneĭ este o vale mică ce se numește Valea-Cobia, care are peste ea un pod și care nu trebue confundată cu Valea-Cobia, din pl. Cobia. Costești se învecinește la E. cu com. Titu, de care se desparte prin pîrîul Șuța și pădure, și cu care se leagă prin șosea comunală; la V. cu Jugureni, pl. Cobia, despărțindu-se prin Argeșul și unindu-se prin șosea comunală; la S. cu com. Mărunțișul, despărțindu-se prin pîrîul Răstoaca.

Costești, *com. rur.*, în jud. Mehedinți, pl. Cloșani, la distanță de 41 kil. de orașul Turnu-Severin, iar de Baia-de-Aramă, reședința plășeĭ, de 28 kil. E situată la poalele dealuluĭ Bănia. E formată dintr'un singur sat. Are o poziție strategică, fiind închis de toate părțile de dealurĭ; nu are de cît o cheie saŭ strîmptoare, pe unde este un drum pentru mersul carelor și trăsurilor, și prin care se scurge Pîrîul-Costeștilor, ce-șĭ ia sorgintea din Furcitura-Bănieĭ.

Are o populație de 528 locuitorĭ, din carĭ 88 contribuabilĭ; locuesc în 116 case.

Locuitorĭ posedă: 8 plugurĭ, 7 care cu boĭ și 1 căruță cu caĭ. Sunt 117 stupĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot, 2 cîntărețĭ și 1 paracliser.

Budgetul comuneĭ are la venitur̆ĭ 837 leĭ și la cheltuelĭ 618 leĭ.

Vite sunt: 308 vite marĭ cornute, 441 capre, 18 caĭ, 400 oĭ și 236 rîmătorĭ.

Costești are o șosea comunală, ce vine în șoseaua Prejneĭ și se leagă cu șoseaua Baia-de-Aramă.

In această comună, se zice, a fost o luptă în 1807, luna Ianuarie, între un corp de Turcĭ, carĭ jefuiseră plaiurile Cloșani și Cerna, conduși de Aga-Arghir, și la întoarcerea lor spre Adacalé s'aŭ abătut la com. Costești spre a jefui pe preotul comuneĭ, anume Macu. Aŭ rămas noaptea acolo. In timpul acesta se trimesese din Cerneți, de către autorităț̆ĭ, un corp de armată, compus din Ruși și Sîrbĭ, sub conducerea unuĭ căpitan numit Jifcu, care ajungîndu-ĭ în această comună, s'au luptat cu dînșiĭ. După treĭ zile, Turciĭ s'aŭ retras în Adacalé, iar corpul trimes contra lor, cu căpitanul Jifcu, s'a întors la Cerneți, unde căpitanul Jifcu fiind rănit, după șase zile, a încetat din viață.

Frica ce a produs lupta aceea, în Turciĭ din Adacalé, a făcut ca să înceteze pentru un timp oare-care jafurile din pl. Cerna și Cloșani.

Costești, *com. rur.*, pl. Horezul, jud. Vîlcea, compusă din șase cătune: Costești, Vărateciles, Ciorobești, cu mahalaua Gămești, Petreni, Negrulești și Bistrița, cu mahalaua Țigănia.

Șĭ-a luat numele de la rîul Costești și de la coastele ce o înconjoară. Este situată la poalele munților Arnota și Buila,

www.dacoromanica.ro

pe rîurile Bistrița și Costești, la 30 kil. departe de capitala județuluĭ și la 25 kil. de a plășeĭ. Are o populațiune de 2476 locuitorĭ, în care intră 50 fam. de Țigănĭ. Capĭ de fam. sunt 524: contrib. 475; case de locuit 600.

In comună sunt 7 bisericĭ, 2 mănăstirĭ (Bistrița și Arnota) și 1 schit (Păpușa).

Parte din locuitorĭ se ocupă cu dulgheria. Produsul munceĭ îl desfac la tîrgul ce se face la Horez în fie-care săptămînă și maĭ rar la Rîureni, Vaideeni și Rîmnic.

Vite sunt: 272 caĭ, 178 epe, 412 boĭ, 725 vacĭ, 385 viței, 4375 oĭ, 165 capre și 733 porcĭ.

Pe rîul Bistrița sunt 35 pive și 15 morĭ, (parte pe rîul Bistrița, parte pe rîul Costești) și un herăstrău pe rîul Costești.

Locuitoriĭ, în număr de 437, s'au împroprietărit la 1864 pe moșia statuluĭ Costești, cînd li s'au dat 1438 hect. pămînt.

De această comună aparțin munțiĭ: Arnota, Scînteia, Buila, Piscul cu-Brazĭ, Piscul-cu-Ignat, Cacova, Zănoagele, Clăbucetul, Cocora, Curmătura-Rudeanuluĭ, Comarnicul, Govora, Piscul-Lung și Ionașcul. Eĭ se întind la N. comuneĭ Costești. Munțiĭ Arnota și Buila merg de se pierd prin dealurile comuneĭ, iar ceĭ-l'alțĭ vin maĭ departe de comună, la 10—35 kil. depărtare. Eĭ aŭ direcțiunea de la N. către S., ca ramurĭ despărțite din ramura principală, numită Paringul.

Aceștĭ munțĭ sunt acoperiți cu pădurĭ seculare de fagĭ și brazĭ; pe platourile de pe coamele lor se întind frumoase cîmpiĭ, pe carĭ pasc în timpul vereĭ o mulțime de turme de oĭ, caĭ, vacĭ, etc. Pe aci se află și o mulțime de stîne unde crescătoriĭ de vite fabrică brînzeturĭ foarte bune. Ast-fel de stîne sunt: 2 în muntele Scînteia, 3 în Piscul-cu-Brazĭ, 2 în Piscul-luĭ-Ignat, 2 în Zănoage, 4 în Comarnic, 3 în curmătura Rudeanuluĭ, etc., peste tot 23 stîne.

In raionul comuneĭ se află piatră de var, și anume pe rîurile Bistrița și Costești, pe sub poalele munților și maĭ ales în căt. Petreni, care și-a luat numirea chiar de la această piatră, care se exploatează de aci în mare cantitate.

Școala datează în comună de la 1862. Clădirea e vechiă și proprietatea comuneĭ. Se frecuentă de 55 copiĭ (52 băeți și 3 fete), din numărul de 303 copiĭ (144 băeți și 159 fete) în vîrstă de școală. Știŭ carte 250 bărbați și 10 femeĭ. Cu întreținerea școaleĭ, statul cheltuește anual 2160 leĭ.

In comună sunt 150 stupĭ cu albine. Vatra satuluĭ are 67 hect., iar comuna întreagă cu izlaz cu tot are 1505 hect., afară de proprietatea statuluĭ.

Șoseaua care merge la mănăstirea Bistrița, înlesnește comunicația între Tîrgul-Horezul și între comunele după rîul Bistrița, mergînd spre S. pănă la com. Băbeni, unde dă în șoseaua județeană ce vine din spre Caracal spre Rîmnicul-Vîlcea. Comunicația între comunele mărginașe se face pe drumurĭ șoseluite.

Veniturile comuneĭ Costești se urcă la 4562 leĭ anual și cheltuelile la 3368 leĭ.

Se mărginește cu com. Bărbătești, Bodești, Bîrzești și Tomșani.

Costeşti, *sat*, cu 50 locuitorĭ, în jud. Argeș, plasa Oltuluĭ; face parte din com. rur. Drăgutești-Săpunari.

Costeşti, *sat*, pe apa Teleormanul, jud. Argeș, pl. Cotmeana; face parte din com. rur. cu acelașĭ nume. Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 paracliser; o școală primară rurală.

Costeşti, *sat*, cu 592 suflete, în jud. Argeș, plasa Argeșul, pe malul drept al rîuluĭ Vălsana; face parte din com. rur. Costești-Stroești. Are o biserică, cu hramul Cuvioasa Parachiva, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; o școală primară rurală.

Costeşti, *sat.* (Vezĭ Șesurile, sat, jud. Bacăŭ.)

Costeşti, *cătun* de reședință, al com. Costești, pe malul drept al rîuluĭ Călmățuiul, jud. Buzăŭ. Are 430 locuitorĭ, carĭ locuesc în 104 case.

Costeşti, *cătun*, al comuneĭ Costești, plasa Jiul, jud. Gorj, în care se află reședința primărieĭ.

Are o populație de 130 familiĭ, saŭ 406 suflete, din carĭ 2 familiĭ cu 8 suflete țigănĭ. Sunt 100 contribuabilĭ.

Suprafața cătunuluĭ e de 600 hect., din care 250 hect. pădure, 315 hect. loc de cultură, fînețe și pășune, 13 hect. viĭ și 22 hect. prunĭ.

Locuitoriĭ posedă: 25 pluguri, 26 care cu boĭ și 5 căruțe cu caĭ.

Sunt 10 stupĭ.

Vite: 177 vite marĭ cornute, 22 caĭ, 110 oĭ, 105 capre și 94 rîmătorĭ.

Unĭĭ din locuitorĭ se ocupă cu agricultura, iar cea maĭ mare parte sunt rotarĭ și dogarĭ.

Cătunul are 1 biserică de lemn, făcută de locuitorĭ, pe la 1800, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; 1 cîrciumă; 4 fîntînĭ.

www.dacoromanica.ro

Costeşti, *sat*, în jud. Dîmboviţa, plaiul Dîmboviţa-Ialomiţa, cät. com. Runcul.

Costeşti. Vezĭ Sbereşti-Costeşti, jud. Neamţu.

Costeşti, *com. rur.* şi *sat*, în jud. Tutova, pl. Simila, în marginea de N.-E. a judeţuluĭ, pe pîrîul Bilavoiul.

Formează singur o comună (com. Costeşti).

Are 1586 locuitorĭ, din carĭ 279 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 378 case.

Ştiŭ carte 115 persoane.

Teritoriul comuneĭ este udat de rîul Bîrlad şi pîrîul Bilavoiul.

Se cultivă viea pe o întindere de 100,75 hectare; livezile cu prunĭ sunt pe o suprafaţă de 53,25 hect.

Comerciul se face de către 15 persoane. Locuitorĭĭ se ocupă mult cu rotăria.

Are o şcoală primară de băeţĭ şi 2 bisericĭ.

Veniturile comuneĭ sunt de 9032 leĭ, 40 banĭ anual.

Costeşti, *sat*, face parte din comuna rurală Costeşti, plaiul Horezul, jud. Vîlcea. Este situat pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Costeşti. Aci e reşedinţa primărieĭ şi şcoala. Are o biserică, cu hramul Adormirea, făcută de lemn şi fondată de către Antonie Arhimandritul, Egumenul mănăstireĭ Bistriţa, la anul 1710; reparată, mărită şi tencuită numaĭ pe din afară, de locuitorĭĭ enoriaşĭ, la anul 1891. Din hrisoave, se constată că Mihaiŭ-Vodă-Viteazul, în semn de mulţumire pentru victoriile repurtate contra Turcilor, a dăruit moşia Costeşti, care era proprietatea luĭ, mănăstireĭ Bistriţa.

Costeşti, *staţie de dr. de fier*, jud. Argeş, plasa Cotmeana-Gălăşeşti, com. Costeşti, pe linia Piteşti-Slatina, pusă în circulaţie la 5 Ianuarie 1875. Se află pe această linie între staţiile Pîrvu (12 kil.) şi Stolnici (15.9 kil.) Este şi staţie de bifurcaţie, de oare-ce de aci pleacă o linie, linia Costeşti-Ruşi-de-Vede-T.-Măgurele. Înălţimea d'asupra niveluluĭ mărĭĭ de 224^{m}.45. Venitul acesteĭ staţiĭ, pe anul 1896, a fost de 138.933 leĭ, 5 banĭ.

Costeşti, *deal*, în jud. Suceava, numit şi Dealul-Coasteĭ, pe care stă o parte din satul Ciumuleşti-Ganea.

Costeşti. Vezĭ Dealul-Porcilor, jud. Vîlcea.

Costeşti, *moşie*, în jud. Argeşul, pl. Argeşul, cu o întindere de 1153 pogoane, din care 700 pog. pădure, proprietatea Statuluĭ. Are o arendă anuală de 4500 leĭ.

Costeşti, *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Costeşti. Are 1360 hect., maĭ toate arabile şi 32 hect. pădurea Gomoeşti.

Costeşti, *moşie* a statuluĭ, fostă pendinte de mănăstirea Bistriţa, situată în com. Costeşti, plaiul Horezul, jud. Vîlcea, care s'a arendat pe periodul 1888—93, cu 4500 leĭ anual.

Costeşti, Păuleasca, saŭ **Zădăriceni**, *trup* de *moşie*, cu un cătun, pendinte de com. Talpa-Bîţcoveni, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, proprietatea d-luĭ Al. Zădăriceanu.

Costeşti, *pădure* a statuluĭ, situată în com. Costeşti, plaiul Horezul, jud. Vîlcea, în întindere de 2000 hect., formată din trupurile: Padina-Seacă (100 hect.), Alunul (125 hect.), Pîraiele (150 hect.), Măgura, Albul, Muntele-Neteda şi Dosul (1625 hect.).

Costeşti, *pîrîŭ*, în judeţul Mehedinţi, plaiul Cerna. Izvoreşte din poala munteluĭ Bănia; trece prin comuna Costeşti şi contribue la formarea rîuluĭ Topolniţa.

Costeşti, *rîŭ*, jud. Vîlcea, izvoreşte din muntele Neteda, curge de la N. către S. printr'o vale îngustă şi adîncă, udă comuna Costeşti şi se varsă în rîul Bistriţa, pe malul stîng, maĭ sus de com. Tomşani.

Costeşti, *întîia poştă*, jud. Argeşul, pl. Cotmeana, pe drumul cel vechiu de la Piteşti la Slatina.

Costeşti, fost *pichet* de *graniţă*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna.

Costeşti, *trecătoare* peste graniţă în Austria, judeţul Mehedinţi. Se uneşte cu Poteca ce vine de la com. rur. Prejna.

Costeşti-Ciolacul, *sat*, în partea de S. a comuneĭ Costeşti, pl. Tîrgul, jud. Botoşani, pe pîrîul Teişora. Are o populaţie de 72 familiĭ, saŭ 294 suflete, din carĭ 64 contribuabilĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o moară de apă pe Teişoara.

Vite: 205 vite marĭ cornute, 21 caĭ, 320 oĭ, 80 mascurĭ. Sunt 60 stupĭ cu albine. Se află aci: 1 cîrciumă; 3 comercianţĭ; 4 meseriaşĭ.

Costeşti-Daia, *com. rur.*, jud.

www.dacoromanica.ro

Gorj, plasa Jiului, în partea de N.-V. a comunei Groșerea. E situată pe valea Daia și puțin cam pe coastele dealului Aninoasa. Se compune din cătunele Costești și Daia.

Are o suprafață de 1000 hect., din carî 400 hect. pădure, 480 hect. loc de cultură, fînețe și pășune, 33 hect vii și 42 hect. pruni.

Locuitorii sunt mai toți moșneni.

Are o populație de 200 familii, saŭ 716 suflete, din carî 2 familii cu 8 suflete țigani. Sunt 160 contribuabili.

Locuitorii posedă: 35 pluguri, 44 care cu boi, 6 căruțe cu cai, 240 vite mari cornute, 31 cai, 180 oi, 209 capre și 112 rîmători; 10 stupi.

Venitul comunei este de 1500 lei anual, iar cheltuelile de 1100 lei.

In comună se găsesc 2 fîntîni și 1 cîrciumă.

Sunt 2 biserici de lemn, deservite de 1 preot și 1 cîntăreț.

Comunicația se face printr'o șosea comunală, care o pune în legătură la N.-V. cu comuna Piscurile, și la S.-E. cu comuna Groșerea.

Costești-din-Deal, *sat,* județul Dîmbovița, plasa Bolintinul, cătun com. Produlești.

Costești-Gherghel, *sat,* în partea de S. a comunei Costești, pl. Tîrgul, jud. Botoșani; formează un trup cu Costești-Ciolacul și Costești-Melic.

Are o populație de 116 familii, saŭ 532 suflete din carî 107 contribuabili.

Vite sunt: 263 vite mari cornute, 40 cai mari și mici, 626 oi și 170 mascuri.

Stupi cu albine sunt 60.

Se află aci: 1 cîrciumă; 2 comercianți; 3 meseriași.

Costești-Melic, *sat,* în partea de S. a comunei Costești, pl. Tîrgul, jud. Botoșani, formînd un trup cu Costești-Ciolac și Costești-Gherghel. Are o populație de 64 familii, saŭ 214 suflete, din carî 52 contrib.

Vite sunt: 187 vite mari cornute, 17 cai, 214 oi și 60 mascuri.

Este o cîrciumă și 2 meseriași.

Costești-Răzășești, *sat,* pe moșia cu același nume, jud. Suceava, com. Ruginoasa. Așezat pe costa dealului Ulmișul, formează un sat cu Costești-Sturdza. Moșia e în întindere de 47 fălci, toate cultivabile. Are o biserică, cu hramul Sf. Voevozi, clădită din lemn de preotul Petrea Paladi Secară la 1777; o școală rurală mixtă, condusă de un învățător plătit de comună, înființată la 1885 și frecuentată de 41 școlari. Cu etatea de școală sunt 68 băeți și 44 fete.

Costești-Stroești, *com. rur.,* pe apa Vălsana (jud. și pl. Argeș) la 11 kil. de Curtea de Argeș (reședința subprefecturei) și la 28 kil. de Pitești. Se compune din satele: Costești și Stroești, avînd împreună 340 familii, saŭ 1679 suflete, din carî 10 familî de țigani. In com. sunt 2 biserici și 2 școli primare rurale, cîte una în fie-care sat; 4 cîrciumi. Budgetul com. pe anul 1882—83 a fost de 1559 lei la venituri și de 1483 lei la cheltueli.

După o publicație oficială (1887), această com. numără 259 contribuabili și are un budget de 1654 lei la venituri și de 1562 lei la cheltueli.

Numărul vitelor în anul 1887 a fost de 1027 capete vite mari (927 boi și vaci, 100 cai) și de 565 vite mărunte (400 oi și capre și 145 rîmători).

Costești-Sturdza, *sat,* pe moșia și în com. Ruginoasa, jud. Suceava, formînd un singur sat cu Costești-Răzășești. E așezat pe țărmul stîng al Bahluețului-Rece. Impreună cu Costești-Răzășești, are 115 case populate, cu 117 capi de familie, saŭ 477 suflete (244 bărbați și 233 femei), din carî un străin. Contribuabilî sunt 100. Vatra satelor ocupă 25 fălci și 49 prăjini. Locuitorii se ocupă cu plugăria și cultura viilor.

Impropietăriți la 1864 sunt 25 pălmași și 30 codași.

Drumurile principale sunt: la Tîrgul-Frumos (5 kil.) și la Ruginoasa (7 kil.)

Biserica și școala din Costești-Răzășești servă și acestui sat.

Costieni, *com. rur.,* în județul Putna, pl. Biliești. E situată pe malul Siretului, la confluența lui cu Rîmnicul, pe un pămînt argilo-nisipos.

Distanța eî de sub-prefectura plășeî (Suraia) e de 20 kil., iar de capitala județului, de 58 kil.

Mărginile acesteî comune sunt: la N. rîul Siret, care o desparte de județul Tecuciŭ, la E. Tîrgul-Nămoloasa, la S. jud. Rîmnicul-Sărat, iar la V. Siretul și comuna Nănești.

Comuna Costieni se compune din cătunele Costieni, (unde e și primăria comunei) și Belciugul.

Populațiunea comunei, după cel din urmă recensămînt e de 320 capi de familie, saŭ 1225 suflete (594 bărbați, 631 femei). Această populațiune se împăr-

www.dacoromanica.ro

ţea ast fel: 632 neînsuraţi (306 bărbaţi, 326 femei), 546 însuraţi, 47 văduvi, (15 bărbaţi, 32 femei); 1215 romîni şi 10 de diferite naţionalităţi; 1216 ortodoxi şi 9 mozaici; 275 agricultori, 12 meseriaşi, 27 comercianţi, 9 avînd profesiuni libere, 94 muncitori cu braţele şi 18 servitori.

Ştiu carte 42 persoane.

Numărul caselor de locuit e de 262.

Mişcarea populaţiunei pe anul 1892 a fost: 4 căsătorii, 52 naşteri şi 27 morţi.

Are o biserică filială, cu hramul S-ta Treime, ţinînd de parohia Tîrgul-Nămoloasa.

Copii cu vîrstă de şcoală sunt 177 (92 băeţi şi 85 fete.) Com. subvenţionează şcoala din T.-Nămoloasa cu 150 lei anual.

Sunt 264 contribuabili.

Budgetul comunei pe anul 1893—94 a fost la venituri de 3091,57 lei şi la cheltueli de 3074,79 lei.

Numărul cultivatorilor a fost în acelaşi an de 113.

Vite sunt 1416, din cari: 366 boi, 380 vaci, 70 capre 560 oi şi 40 porci.

Viile ocupă o întindere însemnată şi produc, în termen mijlociu, 14 hectolitri la hectar.

Cultura viţei în anul 1893 a fost pe o întindere de 90 hect., producînd 879 hectol. vin în valoare de 27000 lei.

In comună sunt: 4 cîrciumari; 1 băcan; 1 chiristigiu; 1 brutar; 2 cărăuşi; 4 cizmari.

Circulaţia se face prin diferite drumuri neşoseluite şi printr'o şosea comunală, care uneşte comuna cu Nămoloasa de o parte şi cu Călieni de altă parte.

Costieni, *cătun*, în comuna cu acelaşi nume, pl. Bilieşti, jud. Putna. Este situat pe malul Siretului, pe un pămînt argilo-nisipos.

Are o biserică filială, cu hramul S-ta Treime.

Costieni saŭ **Asan-Aga**, *cătun*. (Vezi Asan-Aga, jud. Vlaşca).

Costieni, *cătun*, pendinte de com. Mihăleşti, pl. Cîlnişteа, judeţul Vlaşca. E. situat pe malul Argeşului.

Costieni, *baltă*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., com. Costieni-Mari, formată de pîrîul Valea-Bouluĭ, la N. comunei, proprietate particulară. Are 16 pogoane întindere.

Costieni, *movilă*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., com. Costieni, în partea de E.

Costieni, *pîrîŭ*, în judeţul R.-Sărat, plasa Rîmnicul-d.-j. Este o parte din pîrîul Valea-Bouluĭ, ce trece prin cele 2 comune: Costieni-Mari şi Costieni-d.-j.; formează balta Costieni.

Costieni-de-Jos, *com. rur.*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., pe pîrîul Costieni.

Este aşezată în partea de V. a judeţuluĭ, la 10 kil. spre S.-E. de oraşul Rîmnicul-Sărat şi în partea de V. a plăşei, la 7 kil. spre N.-V. de com. Bălăceanu, reşedinţa plăşeĭ. Comunele învecinate sunt: Costieni-Mari, la 3 kil.; Socariciul, la 2 kil.; Bălţaţi, la 9 kil.

Se mărgineşte la N. cu Bălţaţi, la V. cu Costieni-Mari, la E. cu Sălcioara, la S. cu Socariciul.

Pîrîul Costieni (o parte din pîrîul Valea-Bouluĭ), o udă la S. formînd şi heleşteul Costieni; afluentul săŭ Orzăneasca o udă la E; sunt aci şi 92 puţuri.

Cătunele carĭ o compun sunt: Costieni-d.-j., reşedinţa, la V.; Orzăneasca, la E.

Suprafaţa comuneĭ e de 2700 hect., din carĭ 200 hect. vatra comuneĭ, 1500 hect. ale locuitorilor, 1000 hect. ale proprietăţiĭ particulare.

Populaţia comuneĭ e de 185 familiĭ, cu 592 suflete; (294 bărbaţi şi 298 femeĭ); 322 căsătoriţi, 252 necăsătoriţi, 18 văduvi. Ştiŭ carte 65 persoane.

Este o biserică, cu hramul Sf. Dumitru, zidită în anul 1850 de preotul Zamfir Iordache, cu ajutorul locuitorilor; este îngrijită de comună şi deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser.

Şcoala, mixtă, fundată în anul 1874 de comună, este condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 32 elevi.

Calitatea pămîntuluĭ este bună; în ce priveşte cultura pămîntuluĭ, com. are: 2300 hect. arabile, 150 hect. imaş, 8 hect. vii, 20 hect. fineţe.

Locuitoriĭ aŭ: 58 pluguri; 1381 capete vite, din carĭ 356 boĭ, 155 vacĭ, 102 caĭ, 101 epe, 509 oĭ, 1 capră, 153 rîmătorĭ. Transportul productelor se face prin staţia Zoiţa, la 4 kil. spre V. In comună sunt 6 comercianţi (din care unul străin); din aceştia 4 sunt cîrciumarĭ.

Căile de comunicaţie sunt: 1. drumul comunal Rîmnicul-Sărat-Făureĭ, trecînd prin comunele Bălţaţi, Costieni, Bălăceanu, Galben-Nisipurĭ; 2. spre Costieni-Marĭ; 3. spre Sălcioara; 4. spre Pîrliţi (jud. Buzăŭ).

Sunt 150 contribuabilĭ. Veniturile comuneĭ sunt de 7103 leĭ, 87 banĭ şi cheltuelile de 6875 leĭ, 25 banĭ.

Costieni-de-Jos, *sat*, în judeţul R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., cătun.

www.dacoromanica.ro

de reşedinţă al comuneĭ Costieni Marĭ. E aşezat la V. comuneĭ, lîngă heleşteul Costieni. Are 150 hect. întindere, cu o populaţiune de 100 familiĭ, saŭ 369 suflete, din carĭ 120 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 70 persoane. Are o biserică şi o şcoală.

Costieni-Marĭ, *com. rur.*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., pe pîrîul Costieni.

Şĭ-a luat numele de la pîrîul Costieni care o udă.

Este aşezat în partea vestică a judeţuluĭ, la 9 kil. spre S.-E. de oraşul Rîmnicul-Sărat, şi în partea vestică a plăşeĭ, la 10 kil. spre N.-V. de com. Bălăceanul, reşedinţa plăşeĭ. Comunele învecinate sunt: Costieni-d.-j., la 3 kil.; Socariciul, la 4 kil.; Boldul, la 9 kil.; Sălcioara, la 10 kil.; Drogul, la 20 kil.

Se mărgineşte la N. cu com. Bălţaţi, la E. cu Socariciul şi Costieni d.-j., la S. şi V. cu com. Pîrliţi, (jud. Buzăŭ).

Pîrîul Costieni o udă la S., pîrîul Grebănul la N., Valea-Bouluĭ formează, la E., eleşteul Costieni. Maĭ sunt şi 98 puţurĭ.

Cătunele carĭ o compun sunt: Costieni-Marĭ, reşedinţă, la E. şi Zoiţa la V.

Suprafaţa comuneĭ e de 2760 hect., din carĭ: 440 hect. vatra comuneĭ, 770 hect. ale locuitorilor şi 1550 hect. ale proprietarilor.

Populaţia comuneĭ e de 361 fam., saŭ 1175 sufl.; 570 bărbaţĭ şi 605 femeĭ; 361 căsătoriţĭ, 794 necasătoriţĭ şi 20 văduvĭ.

Ştiŭ carte 120 loc.

In comună sunt 2 bisericĭ: una în cătunul Costieni-Marĭ, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, zidită în anul 1848 de către enoriaşiĭ comuneĭ; a doua în cătunul Zoiţa, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, zidită în 1848 de enoriaşĭ şi îngrijită de comună; fie-care are cîte 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Este o şcoală mixtă, fundată în 1872, de comună, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 64 elevĭ.

Comuna are 2300 hect. arabile şi 20 hect. viĭ.

Locuitoriĭ posedă: 195 pluguri; 2 pive; 1 moară cu aburĭ; 1 maşină de treerat.

Vite sunt 2420 capete, din carĭ: 620 boĭ, 350 vacĭ, 209 caĭ, 100 epe, 1015 oĭ şi 126 rîmătorĭ.

In com. sunt: 4 potcovarĭ, 1 tîmplar şi 1 geamgiŭ.

Transportul se face prin staţia Zoiţa, la 1 kil. spre V. de comună. Sunt 11 comercianţĭ, din carĭ 6 cîrciumarĭ.

Căile de comunicaţie ale comuneĭ sunt: drumul comunal Rîmnicul-Făurei, trecînd prin comunele Bălţaţi, Costieni, Bălăceanul, Nisipuri; spre gara Zoiţa; spre Costieni-d.-j.-Sălcioara; spre Pîrliţi, (judeţul Buzăŭ).

Comuna are 361 contrib. Veniturile eĭ sunt de 8069 leĭ, 19 banĭ anual şi cheltuelile de 7799 leĭ, 57 banĭ.

Costieni-Marĭ, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., cătun. de reşedinţă al comuneĭ Costieni-Marĭ. E aşezat la E. comuneĭ, pe pîrîul Costieni. Are 270 hect. întindere, şi o populaţie de 200 fam., saŭ 675 sufl., din carĭ 212 contrib. Ştiŭ carte 80 persoane. Are o biserică şi o şcoală comunală.

Costin, *lac*, în jud. şi pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ Satul-Noŭ. S'a format dintr'o revărsare anterioară a braţuluĭ Chilia, de care azĭ este alimentat prin o mică gîrliţă. Are forma unuĭ cimpoiŭ, al căruĭ fluer îl formează gîrla Iacob-Suhat, ce se întinde de-alungul grinduluĭ Stipocul, pe o lungime de 14 kil., intrînd şi pe teritoriul comuneĭ urbane Chilia-Veche, din pl. Sulina; partea opusă formează coada numită Costin-Ciuc, care şi ea comunică cu lacul Baciul. Din acest lac porneşte o gîrlă lungă, numită Aliboca-Suhat, care, după ce trece prin lacurile Tihacul, Poslarul, Pepurnicul, Pisceanul şi Cimpoiul, merge de se scurge în gîrla Pardina, după un curs lung de 18 kil. Lacul este înconjurat de toate părţile cu stuf. Are o întindere de 240 hect., şi conţine bun şi mult peşte de apă dulce: caracudă, ştiucă şi biban. Locuitoriĭ din satul Pardina se îndeletnicesc cu pescuirea luĭ, al căruĭ venit aparţine statuluĭ.

Costin-Ciuc, *lac*, format de lacul Costin şi maĭ mic de cît acesta, în jud. şi pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Satul-Noŭ; comunică cu lacul Baciul; e înconjurat cu stuf; are 80 hect.; produce peşte bun, al căruĭ venit aparţine statuluĭ.

Costineni, saŭ **Costineşti**, jud. Bacăŭ. Vezĭ Costineşti.

Costineşti, *com. rur.*, în partea de N.-V. a plăşeĭ Tîrgul, jud. Botoşani, la distanţă de 15 kil. de oraşul Botoşani. Se compune din satele: Belcea, Costineşti, Dolina, Găureana şi Leorda. Are o suprafaţă de 4485 hect. şi o populaţie de 422 fam., saŭ 1465 suflete, din carĭ: 1407 Romînĭ, 39 Evreĭ, 9 Germanĭ şi 13 Ţiganĭ.

www.dacoromanica.ro

Calitatea pămîntuluĭ este bună; locurile cultivate aŭ o întindere de 2070 hect.

Vite sunt: 1255 boĭ și vacĭ, 12 bivolĭ, 220 caĭ, 1330 oĭ, 40 capre și 350 porcĭ.

Sunt 28 stupĭ cu albine.

In com. sunt 5 iazurĭ cu pește; 5 morĭ de apă și 1 de aburĭ.

Comuna este străbătută de calea ferată Verești-Botoșani și are stație la Leorda, de unde pleacă linia la Dorohoiŭ.

Budgetul are la venitурĭ 5743 leĭ și la cheltuelĭ 5741 leĭ.

Sunt 4 bisericĭ, deservite de 3 preoțĭ și 4 cîntărețĭ; 2 școlĭ mixte, conduse de 2 învățătorĭ, din care unul plătit de stat. Una din școlĭ este frecuentată de 30 elevĭ și 8 eleve și cea-l'altă de 27 de elevĭ și 4 eleve.

Costinești, sau **Costineni**, saŭ **Verșești-de-Sus**, *sătișor*, jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., al com. Sănduleni. Numele acesta i s'a dat de la Costin Rosetti. Satul este situat pe valea Posada, d'a stînga Tazlăuluĭ-Mare. Capĭ de fam. sunt 4, sufl. 22.

Vite sunt: 22 caĭ, 40 vite marĭ cornute și 150 oĭ.

Costinești, *sat*, în centrul comuneĭ Costinești, pl. Tîrgul, jud. Botoșani. Are o suprafață de 1293 hect. și o populație de 80 fam., sau 398 suflete.

Are 1 biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; 1 școală mixtă, condusă de 1 învățător, și populată cu 30 elevĭ și 8 eleve.

In vechime, se zice, moșia Costinești era a luĭ Delii-Boeri; astă-zĭ este proprietatea d-luĭ I. Arapu. Satul era odinioară așezat pe vale și se numea Arni.

Vite sunt: 114 vite albe, 22 caĭ, 742 oĭ și 129 mascurĭ.

Costinești, *moșie*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Sănduleni. Are 715 hect., aparținînd caseĭ luĭ Costin Rosetti; dă un venit de 8000 leĭ.

Costineștilor (Dealul-), *deal*, pe moșia Leorda, comuna Costinești, plasa Tîrgul, jud. Botoșani.

Costineștilor (Ponoarele-), *ponoare*, în partea de V. a satuluĭ Costinești, com. Costinești, jud. Botoșani.

Costișa, *com. rur.*, în jud. Neamțu, pl. Bistrița. E așezată în capătul despre E. al județuluĭ, între com. Buhuș la E.-S., jud. Roman la E., com. Silișteși Podoleni la N., com. Socea și Cîndești la V., despărțindu-se în toate părțile (afară despre V., unde hotarul e format prin cursul rîuluĭ Bistrița), prin linĭĭ convențională.

Terenurile sale sunt în mare parte accidentate, și maĭ cu osebire toată regiunea centrală și nordică, fiind străbătută de două șiruri de dealurĭ: Orbicul și Siliștea, ce se întind paralel unul de altul, în direcțiune V.-N.-E., despărțindu-se între ele prin valea pasuluĭ Orbicul; numaĭ în partea despre V.-S. se scoboară în podișe, către valea rîuluĭ Bistrița.

Este formată din satele: Costișa, Ciolpanul, Mocani, Orbicul, Sbereștide-Jos, Sbereștide-Sus și Mînoaia. Are o populațiune de 1737 suflete, cu 376 capĭ de familie; sunt 844 bărbațĭ și 893 femeĭ; 937 necăsătorițĭ, 683 căsătorițĭ, 109 văduvĭ (72 văduve) 8 divorțațĭ; 395 băețĭ, 423 fete. Știŭ carte 97 persoane, nu știŭ 1640. Dintre locuitorĭ împroprietărițĭ în 1864 sunt: 169 carĭ stăpînesc înșiși locurile lor; 7 ca urmașĭ; 1 loc stăpînit de către alțiĭ, 77 carĭ de și însurațĭ și cultivatorĭ de pămînt, n'aŭ încă nicĭ un fel de proprietate.

Terenurile cultivabile și priincioase plantelor agricole au o întindere de 1137 hect., carĭ, repartizate după felul semănăturilor, daŭ: 646 hect. porumb, 222 hect. grîŭ, 16 hect. secară, 98 hect. orz, 96 hect. ovăz, 3 hect. hrișcă, 7 hect. cînepă, 13 hect. rapiță, 10 hect. fasole și 2 hect. cartofĭ.

Imașul are o întindere de 85 hect. 80 arĭĭ și nutrește un număr de 1664 capete de vite.

In comună sunt: 3 bisericĭ în stare bună, cu 10 deserventĭ, plătițĭ din fondurile comunale cu suma de 560 leĭ; o școală, condusă de un învățător plătit de Stat; 8 morĭ de apă; 2 pive pentru făcutul sucmanelor; doĭ fierarĭ; 7 rotarĭ.

Budgetul comuneĭ e de 5018 leĭ la venitурĭ, și de 5004 leĭ la cheltuelĭ.

Comunicația cu satele vecine se face prin: șoseaua mixtă Piatra-Bacăŭ, care traversează comuna în partea despre S.-V. paralel cu rîul Bistrița; prin calea ferată; prin șoseaua care începe de la Ratușul din vale a tîrguluĭ Buhuș și duce prin satul Orbicul-d.-j., Orbicul-d.-s.; prin șoseaua comunală, care începe din dreptul kil. 26 al șoseleĭ mixte, și duce prin satul Costișa în șoseaua Orbiculuĭ spre Siliștea; prin două alte șosele carĭ încep: una din dreptul kil. 27 și alta din dreptul kil. 28 al șoseleĭ mixte Bacăŭ-Piatra, unindu-se către satul Dureștiși (com. Podoleni), în satul Sbereștid.-s.; prin un drum natural care duce din satul Sbereștid.-s., în șoseaua Orbiculuĭ, puțin maĭ sus de acest din urmă sat; precum și prin alte dru-

www.dacoromanica.ro

murĭ naturale care leagă diferite localităţĭ.

Costişa, *sat,* în jud. Neamţu, pl. Bistriţa, com. Costişa. E situat la 29 kil. depărtare de oraşul Piatra. Are o populaţie de 342 capĭ de fam. In acest sat se află: reşedinţa comuneĭ; o biserică; o şcoală, frecuentată de 12 băeţĭ şi 48 fete.

Acest sat se maĭ numeşte şi Hîrlăceşti.

Costişa, *sat,* face parte din com. Corni, pl. Berheciŭ, jud. Tecuciŭ. E situat pe malul Siretuluĭ, la S. com., la o depărtare de 5 kil. de reşedinţa eĭ.

Are o populaţie de 44 familiĭ, sau 170 suflete.

Satul fiind aşezat pe malul Siretuluĭ, locuitoriĭ se ocupă pe lîngă agricultura şi creşterea vitelor şi cu pescuirea.

Teritoriul com. este de 372 hect.

Locuitoriĭ, toţĭ foştĭ clăcaşĭ, aŭ fost împroprietăriţĭ la 1864 şi stapînesc 112 hect.; iar proprietarul moşieĭ, numită Sîrbi, stăpîneşte 260 hect.

Costişa, *căt.*, jud. Vasluiŭ, pl. Racova. Vezĭ Valea-Caselor.

Costişa, *mahala,* în satul Glăvăneşti, com. Muncelul, jud. Tecuciŭ.

Costişa, *deal,* servind ca imaş satuluĭ Buda, jud. Suceava; conţine multă piatră.

Costişa, *moşie,* situată pe teritoriul com. Costişa, pl. Bistriţa, jud. Neamţu. Formează trup cu moşia Cărmăneşti, şi în ispisoacele vechĭ stă Costişa-i-Cărmăneşti. E situată între moşiile Băneşti, Podoleni, Bodeşti, Buhuşoaia şi Siliştea. Este proprietatea d-neĭ Profira Arghiropulo.

Venitul anual al moşieĭ e de 50.000 leĭ; iar casele de locuit, 6 morĭ, 5 cîrciumĭ, 8 coşare, 1 pod peste rîul Bistriţa (care aparţine proprietăţeĭ), sunt evaluate aproximativ la suma de 60,000 leĭ.

Costişa-Satuluĭ, *deal,* jud. Vasluĭ. Vezĭ Drăgoteştilor (Dealul-).

Costişata (Rîmata), *stîncă,* jud. Dîmboviţa, plaiul Ialomiţa-Dîmboviţa, căt. comuneĭ Besdeadul. Vezĭ Besdeadul.

Costişeĭ (Movila-), *movilă,* pe moşia Leorda, jud. Botoşanĭ, pl. Tîrgul, com. Costineşti.

Costiţa, saŭ **Costişa,** *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Valea-Mare. E situat pe rîul cu acelaşĭ nume, aproape de obîrşia sa şi pe deal. Are 60 capĭ de familie, saŭ 171 suflete. Vite: 24 caĭ, 80 vite cornute, 90 porcĭ şi 24 capre.

Costocani, *deal,* se întinde spre N. de satul Deleni, com. Ciorteşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ.

Costofirul, *loc izolat,* în jurul comuneĭ Oteşani, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Costomirul, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., căt. comuneĭ Pardoşi. Şi-a luat numele de la pîrîul Costomirul. Este aşezat în partea nordică a comuneĭ, la 1800 m. spre N.-V. de cătunul de reşedinţă, Ernatica, la poalele dealuluĭ Costomirul, pe rîul Cîlnăul. Are o întindere de 41 hect., cu o populaţiune de 50 familiĭ, saŭ 252 suflete, din carĭ 43 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 21 persoane.

Costomirul, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., comuna Pardoşi. Se desface din Dealul-Babeĭ; brăzdează partea de N. a comuneĭ; se sfîrşeşte în rîul Cîlnăul; este acoperit cu păduri.

Costomirul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., comuna Pardoşi. Izvoreşte din Dealul-Cîlnăuluĭ; curge dealungul dealuluĭ Costomirul, udînd cătunul cu acelaşĭ nume, şi se varsă în rîul Cîlnăul pe partea stîngă a luĭ.

Costoroaveĭ (Pîrîul-), *afluent* al Saşteĭ-Marĭ, jud. Suceava.

Costovul, *moşie,* în jud. Brăila, com. Scorţarul-Noŭ, pe ambele maluri ale rîuluĭ Buzăŭ, între moşiile Scorţarul-Noŭ şi Deşiraţi, în întindere de 960 hect., proprietatea d-luĭ Costov.

Costuleni, *com. rur.,* formează partea de S. a plăşeĭ Braniştea, jud. Iaşi, pănă în marginea jud. Fălciŭ, fiind aşezată pe şesul dintre Prutul şi Jijia, la 21 kil. de Iaşi şi pe Dealul-Costulenilor, de-a dreapta Jijieĭ. Este formată din satele: Costuleni şi Măcăreşti, cu o populaţie de 343 familiĭ, saŭ 1408 suflete.

In partea despre S. a comuneĭ sunt dealurĭ acoperite cu păduri; păduri se află şi în partea şesuluĭ despre Prut. Toată întinderea comuneĭ e proprietatea statuluĭ.

Are 2 biserici, deservite de 1 preot şi 1 cîntăreţ; 2 şcolĭ, conduse de 2 învăţătorĭ şi frecuentate de 74 şcolarĭ, 69 băeţĭ şi 5 fete.

Budgetul com. e de 4085 leĭ, 30 banĭ la venitурĭ, şi de 4048 leĭ, 30 banĭ la cheltuelĭ.

Vite sunt: 3900 capete, din

www.dacoromanica.ro

carĭ: 1477 vite marĭ cornute, 1846 oĭ, 10 capre, 183 caĭ și 384 rîmătorĭ.

In Costuleni sunt 2 morĭ, 1 de vînt și 1 de aburĭ.

Costuleni, *sat,* în partea de S. a comuneĭ Costuleni, pl. Braniștea, jud. Iași, de a dreapta rîuluĭ Jijia. E situat sub poalele dealuluĭ Marcociul. Are o populație de 153 familiĭ, sau 645 suflete.

Are o biserică, zidită la 1858, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; o școală, cu localul de zid, înființată în anul 1858 și frecuentată de 43 elevĭ.

Vite sunt 1765 capete, din carĭ: 531 vite marĭ cornute, 995 oĭ, 10 capre, 80 caĭ și 149 rîmătorĭ.

Costuleni, *deal,* pe teritoriul comuneĭ Costuleni, pl. Braniștea, jud. Iași.

Coșani, *sat,* face parte din com. rur. Mănăstireni, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea. Are o populațiune de 132 locuitorĭ, 62 bărbați și 70 femeĭ.

Coșarele, *sat,* cu 61 locuitorĭ, jud. Argeș, pl. Gălășești. Face parte din com. rur. Cătească-Popești.

Coșărelele, *sat,* face parte din com. rur. Gornetul-Cricov, pl. Cricovul, jud. Prahova. Are o populație de 457 locuitorĭ, 235 bărbați și 222 femeĭ. Se află aci o biserică, cu hramul Sf. Impărați, fondată în anul 1831 de Dr. Arsache.

Coșărelele, *moșie,* județul Prahova, comuna Gornetul-Cricov, proprietatea d-luĭ Emanoil Lahovari, pe care la anul 1864 s'aŭ împroprietărit o parte din locuitoriĭ comuneĭ Gornetul-Cricov.

Coșăreni, *cătun,* pendinte de comuna Corbul, pl. Mijlocul, jud. Olt. E situat cam în centru, între Vitănești și Ungheni, în dreapta Vedeĭ. Are 180 locuitorĭ. Se leagă la S.-E. printr'o șosea comunală, peste Vedea, cu căt. Sîrbi-Măgura.

Coșca, *sat,* în partea de E. a com. Coșești, pl. Racova, jud. Vasluiŭ. E situat în valea dintre Dealul-Mare și al Coșteĭ, vale prin care trece pîrîul cu același nume.

Are o suprafață de 338 hect., din carĭ: 107 hect. pădure și 116 hect. loc de cultură fîneț, imaș ale proprietățeĭ, iar 115 hect. ale locuitorilor, cu 4 hect. vie. Are o populațiune de 77 familiĭ, sau 367 suflete.

Numărul vitelor e de 414: 194 vite marĭ cornute, 160 oĭ, 8 capre, 15 caĭ și 45 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă 20 pluguri și 36 care cu boĭ.

Coșca, *pîrîŭ,* izvorește din fundul satuluĭ Coșca, comuna Coșești, pl. Racova, jud. Vasluiŭ; curge spre S.-E. pănă la locul numit Fîntîna-cu-Hanul, unde se unește cu pîrîul Coșești și de acolo se varsă în Racova.

Coșceĭ (Dealul-), (Coșcuța), *deal,* se întinde de la N. la S., paralel cu Dealul-Mare, din com. Coșești, pl. Racova, jud. Vasluiŭ, pănă la confluența pîraielor Coșca și Coșești, unde se termină. Aceste două dealurĭ formează o apărare naturală în părțile de N.-E. și S. ale satuluĭ Coșca.

Coșcodana, *baltă,* în formă de semi-cerc, în milocul satuluĭ Prisăcani, com. Prisăcani, pl. Braniștea, jud. Iași.

Coșcova, *trup de pădure,* a statuluĭ, în întindere de 70 hect., pendinte de com. Bălteni, pl. Jiul-d.-s, jud. Olt, care împreună cu trupurile: Lupa și Vedița, formează pădurea Recea.

Coșcovata, *lac,* în jud. Ialomița, plasa Ialomița-Balta. E situat la extremitatea de N.-E. a plășeĭ, pe o întinsă luncă. Acest lac comunică prin partea de N. cu Dunărea. Cînd apele acestuĭ fluviŭ sunt scăzute, lacul are o lungimea de aproape 10 kil. și o lățime de 4 kil.; iar cînd apele Dunăreĭ cresc, lacul are o întindere mult maĭ mare, astfel că ocupă toată lunca, întinzîndu-se și în jud. Brăila.

Conține mulțĭ pești și racĭ, iar pe margine are trestie, papură și țiperig.

Importanța economică a acestuĭ lac este cunoscută din vechime. Radu-Vodă (călugărul Paisie), fiul luĭ Radu-Vodă cel Mare, a înzestrat mănăstirea Mislea, din jud. Prahova, cu multe moșiĭ, pe lîngă carĭ a dat și jumătate din balta Coșcovata.

Coșereĭ (Valea-), *vale,* izvorește din raionul comuneĭ Păușești-Măglași, plaiul Cozia, jud. Vîlcea și se varsă în rîul Rîmnicul, tot în raionul acesteĭ comune.

Coșereĭ (Poiana-), *poiană,* la V. de com. Zăvideni, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Coșereni, *com. rur.,* în jud. Ialomița, plasa Cîmpuluĭ. E situată pe partea dreapta a rîuluĭ Ialomița și spre V. de com. Borănești, la 101 kil. de Călărași, capitala districtuluĭ.

www.dacoromanica.ro

Teritoriul comunei are o suprafaţă de 780 hect., din carĭ 270 hect. pădure şi coprinde două moşiĭ: Coşereni, cu 680 hect. şi Giureşti, cu 100 hect., ambele proprietăţĭ particulare.

După legea rurală din 1864, sunt împroprietăriţĭ 207 locuitorĭ; neîmproprietăriţi se maĭ află 117 locuitorĭ.

Această comună are un singur sat, situat lîngă apa rîuluĭ Ialomiţa, pe ţărmul drept.

Prin acest sat trece calea naţională Bucureşti-Urziceni. Inainte comuna avea două sate: Coşereni şi Giureşti, dar prin îmulţirea populaţiuneĭ, satul Giureşti s'a contopit cu Coşereni, aşa că azĭ nu maĭ formează sate separate. In Coşereni este reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale.

Populaţiunea comuneĭ este de 1551 locuitorĭ, cu 398 capĭ de familie şi 1153 membrĭĭ de familie, saŭ 768 bărbaţĭ şi 783 femeĭ; sunt: 1521 Romînĭ, 3 Grecĭ, 1 Bulgar şi 26 alte naţionalităţĭ; 1549 creştinĭ ortodoxĭ şi 2 mahometanĭ; 412 agricultorĭ, 4 meseriaşĭ, 10 comercianţĭ, 3 avînd profesiunĭ libere, 21 muncitorĭ şi 22 servitorĭ.

Ştiŭ carte 328 persoane.

Vite sunt: 874 boĭ, 192 caĭ şi 1817 oĭ.

Comuna avea în 1887—1888 venituri în suma de 3430 leĭ şi cheltuelĭ în suma de 4179 leĭ.

Sunt două şcolĭ, una de băeţĭ, cu 40 elevĭ şi una de fete, cu 15 eleve.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ. In budgetul comuneĭ este prevăzută suma de 504 leĭ pentru cler.

Coşereni, *cătun*, al com. Preajba-de-Pădure, pl. Ocolul, jud. Romanaţi. Se maĭ numeşte şi Fulăi. (Vezĭ Preajba-de-Pădure).

Coşerila, *poiană*, com. Bălileşti, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Coşerilor (Dealul-), *deal*, pe moşia Stănceni, com. Bălueşeni, pl. Tîrgul, jud. Botoşani.

Coşerilor (Dealul-), *deal*, se întinde de la E. spre V., pe teritoriul com. Cucuteni, plasa Stavnicul, jud. Iaşi, şi, unindu-se cu dealul Păuşeşti, din com. Păuşeşti, pl. Stavnicul, formează în partea despre S. şesul Voloaia.

Coşerilor (Dealul-), *deal*, spre E. de com. Voineşti, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, numit ast-fel, de la coşerile proprietăţeĭ ce se află pe podişul luĭ. Se întinde de la N. spre S. şi unindu-se cu dealul Frasinul, formează şesul Bahneĭ. E bogat în fîneţe.

Coşerilor (Dealul-), *deal*, jud. Vasluiŭ, numit ast-fel după coşerile ce sunt pe el. Incepe din coasta apusană a dealuluĭ Rădiul; merge spre S.-V., pe lîngă pîrîul Bahneĭ; se întoarce spre S., pe lîngă şoseaua naţională şi prin partea de E. a satuluĭ şi se sfîrşeşte de-a dreapta pîrîuluĭ Humărieĭ.

Coşerilor (Dealul-), *deal*, în comuna Soleşti, plasa Crasna, jud. Vasluiŭ, numit ast-fel de la coşerile proprietăţeĭ ce se află pe el. Se întinde de la E. satuluĭ Soleşti; merge spre N.; se întoarce spre E., şi, descriind un semicerc, se întîlneşte cu Dealul-Rădiuluĭ.

Coşeriul, *deal*, se întinde pe teritorul comuneĭ şi a satuluĭ Petreşti, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ.

Coşeriuluĭ (Movila-), *movilă*, pe culmea dealuluĭ ce formează malul Jijieĭ, com. Movileni, pl. Copoul, jud. Iaşi. Şi-a luat numele de la coşerile proprietăţeĭ, ce se află lîngă ea. Aceasta movilă nu e naturală; datează din timpurĭ vechĭ.

Coşeşti, *com. rur.*, jud. Muscel, plasa Rîul-Doamneĭ, la S.-V. de Cîmpulung, capitala districtuluĭ. E situată pe malul stîng al rîuluĭ Doamna, la 32 kil. departe.

Se mărgineşte la N. cu com. Leiceşti, la S. cu com. Dîrmoneşti, la E. cu com. Bălileşti şi la V. cu com. Jupîneşti. Are o populaţie de 1812 locuitorĭ, din carĭ 309 contribuabilĭ.

Budgetul are la venitur̆ 2238 leĭ şi la cheltuelĭ 2213 leĭ.

Se compune din 3 cătune: Coşeşti, Păcioiul şi Petreşti.

Cea maĭ mare parte din locuitorĭ se ocupă cu fabricarea vaselor de lemn, precum: buţĭ, putinĭ, vedre şi cu fabricarea de oale de pămînt.

Cultura prunelor este o principală ocupaţiune a locuitorilor. Pe lîngă ţuica ce fabrică, şi aceastā în cantitate pănă la 15000 decalitri anual, locuitoriĭ prepară, în marĭ cantităţĭ, prune afumate, cu carĭ fac un însemnat comerciŭ.

In comună sunt 3 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ şi 4 dascălĭ.

Şcoala, condusă de un învăţător normalist, este frecuentată de 45 elevĭ şi eleve. Statul cheltueşte cu întreţinerea eĭ 1080 leĭ anual.

In raionul comuneĭ se cultivă 3 pogoane vie. Pe teritorul comuneĭ statul are o pădure, compusă din stejar, fag, carpen, anin, alun şi plută, în întindere de 600 hect.

O şosea leagă com. Coşeşti

www.dacoromanica.ro

cu Dîrmonești la S. și cu Lăicești la N. Această șosea dă spre N. în calea județeană Cîmpulung-Curtea-de-Argeș.

Rîul Doamna în timpurile ploioase, și mai ales primăvară, face mari stricăciuni terenului, fie prin debordare, fie prin schimbarea matcei sale.

Coșești, *com. rur.*, în partea de E. a pl. Racova, jud. Vasluiu, de a stînga pîrîului Racova, la distanță de 22 kil. de orașul Vasluiu. Este formată din satele: Cosești, Coșca, Fundătura, Valea-Onei și Ezerul, pe o suprafață de 880 hect. din cari: 294 hect. pădure și 360 hect. loc de cultură, fînaț, imaș ale proprietății, iar 280 hect. ale locuitorilor, cu 5 hect. vii și livezi. Are o populație de 272 familii, sau 1144 suflete, din cari 33 străini.

Are 2 biserici, deservite de 2 cîntăreți; o școală; o cîrciumă.

Budgetul com. e de 1426 lei la venituri și 1418 lei, 56 bani la cheltueli.

Sunt 164 contribuabili.

Locuitorii posedă: 76 pluguri și 141 care cu boi.

Stupi sunt 60.

Coșești, *sat*, face parte din comuna rurală cu același nume, plasa Rîul - Doamnei, județul Muscel.

Coșești, *sat*, și *reședință de comună*, în centrul comunei Coșești, plasa Racova, județul Vasluiu. Este așezat pe capătul despre E. și pe ambele laturi ale Dealului-Satului, prin care curge pîrîul cu același nume. Este la distanță de 24 kil. de Vasluiu și de 14 kil. de Pungești, reședința plășei.

Are o suprafață cam de 157 hect., din cari: 12 hect. pădure și 131 hect. loc de cultură, fînaț, imaș, ale proprietății, iar 14 hect. ale locuitorilor. Are o populație de 85 fam., sau 345 sufl.

Acest sat și-a luat numele de la un răzeș, numit Postelnicul Coșeriul, ce s'a așezat întîiași dată pe acest loc.

Proprietatea satului este a locuitorilor răzeși, cari se pretind a fi coborîtori din vechii moșneni, împroprietăriți de Ștefan-cel-Mare, după războiul de la Racova.

Are o biserică, făcută la 1790, cu un dascăl; o școală, înființată la 1886, frecuentată de 17 elevi; o cîrciumă.

Vite: 249 vite mari cornute, 931 oi, 6 capre, 46 cai și 57 rîmători.

Locuitorii posedă 29 pluguri și 52 care cu boi.

Sunt 60 stupi.

Coșești, *deal*, în raionul comunei cu același nume, plasa Rîul-Doamnei, jud. Muscel, pe care se cultivă 150 hect. vie.

Coșești, *loc izolat*, face parte din comuna rurală cu același nume, plasa Rîul-Doamnei, județul Muscel.

Coșești, *pădure*, proprietate a statului, în întindere de 600 hect., pendinte de comuna Coșești, pl. Rîul-Doamnei, județul Muscel.

Coșești, *pîrîu*, izvorește din partea de N. a com. Coșești, plasa Racova, jud. Vasluiu, și anume din satul Fundătura; curge spre S.-E.; trece prin partea de E. a satului Coșești, și, pe teritoriul com. Ivănești, la locul numit Moarali-Haier, se varsă în pîrîul Racova.

Coșii (Valea-), *vale*, com. Fîntînele, pl. Cricovul, jud. Prahova. In această vale se varsă mulțime de pîrîiașe, cari, cînd plouă, măresc escepțional volumul apei din această vale, aducînd stricăciuni terenului.

Cosii (Valea-), *deal*, în partea de N. a com. Fîntînelele, plasa Cricovul, jud. Prahova, pe care se cultivă multă viță de vie. De cînd viile s'au filoxerat, se cultivă pe acest deal porumb și grîu. Parte servă pentru păsunatul vitelor.

Coșlugea, *sat*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, căt. comunei Lipnița. E situat în partea centrală a plășei și cea nordică a comunei, la $2\frac{1}{2}$ kil. spre N.-V. de catunul de reședință, Lipnița. Este așezat pe valea Almalîului sau Ghiol-Ceair, la $\frac{1}{2}$ kil. spre V. de ezerul Oltina, fiind închis la N.-V. de către dealul Uzum-Bair și la S.-E. fiind mărginit de tufărișul Curt-Orman și de terenul Aliș-Pașa. Suprafața sa este de 427 hect., dintre care 12 hect. sunt ocupate numai de vatra satului și de grădini. Populațiunea sa, care este formată mai numai din Romîni, este de 154 familii, sau 629 suflete, ocupîndu-se mai mult cu creșterea vitelor și cultivarea viței de vie. Sunt podgorii însemnate la N.-E. satului și puțin și în partea vestică. Casele sunt așezate de-alungul văei Almalîului, cu o direcțiune de la S.-V. către N.-E.; mari, curate, cu un aspect cît se poate de frumos și așezate regulat, formînd ast-fel un drum drept prin mijlocul satului. Drumurile comunale care trec prin sat sunt următoarele: Satul - Nou - Cuiugiuc, care trece prin mijlocul satului, de la N.-V. către S.-V.; Pîrjoaia-Lipnița, care tae satul pe la

www.dacoromanica.ro

partea sa nordică, şi perpendicular pe cel-l'alt drum; un alt drum vine de la Cîlnia.

Coşlugea, *şir de dealurĭ*, din jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, ce se întinde pe teritoriul comunelor rurale Satul-Noŭ, Cîlnia-Gîrliţa, Lipniţa şi Gărvan. Dealul Coşlugea, culmea principală, împreună cu ramificaţiile eĭ, brăzdează partea vestică a plăşeĭ, pe cea sud-vestică a comuneĭ Satul-Nou, pe cea estică a comuneĭ Gîrliţa, pe cea vestică a comuneĭ Lipniţa, şi pe cea nordică a com. Garvan. Ramificaţiile aŭ direcţiune generală de la S. spre E., coprinse fiind ast-fel între Dunăre la N., ezerul Gîrliţa şi valea Nursus-Ceair la V., hotarul Dobrogeĭ spre Bulgaria la S., ezerul Oltina şi văile Dermen-Ceair, Satischioi-Ceair la E., coprinzînd ast-fel un teren de maĭ bine de 22.000 hect. Ramificaţiile acestuĭ şir de dealurĭ, carĭ se desfac din culmea Coşlugea sunt: la E., dealurile Uzum-Bair prelungit cu dealul Pietreĭ, dealul Cindeli; la S., dealurile Sîrtî-Iol-Bair, prelungit la S. cu dealurile Dermen-Sîrti, Ciriagi-Iol-Bair; la V. dealurile: Oliucli, Cuingiuc-Iol-Bair, Gărvan-Bair, Scorei, prelungit cu dealul Galiţa, Gîrliţa, Canlî-Dere, cu dealurile Taplic, Draca-Dervent şi dealul Cîlnia; la N. dealurile: La Două-Movile, Dealul-de-la-Cetate, Ciatal-Orman şi Dealul-dincolo-de-Silişte. Aceste dealurĭ, din pricina naturilor stîncoase, fac ca malurile Dunăreĭ şi lacurile, pe lîngă carĭ se află, să fie înalte şi rîpoase, aşa sunt ale ezerelor Gîrliţa şi Oltina; văile Licma, Cîlnia, Satischioi-Ceair. Cea maĭ mare înălţime a lor o întîlnim în Garvan-Bair, 181 m., pe teritoriul bulgăresc al com. Garvan. Înălţimea medie este de 88 m.

Movilele presărate pe acest şir de dealurĭ sunt numeroase, unele naturale, altele făcute de oamenĭ; principalele sunt: Pîrjoaia (141 m.), Coşlugea (138 m.), la N., Caragia (149 m.), Almalîcul (133 m.), Verlichioi (145 m.), Curdeli, la S. şi E., Cuiugiuc (130 m.), Iuc-Mezarli (168 m.), la S. şi V.

Basinele alimentate de accastă c ılme sunt acelea ale Dunăreĭ, iezerele Gîrliţa şi Oltina. In Dunăre se deschid văile: Ghivizlicul-Mare, Cîlnia, formată din Cîlnia-Veche şi Canlî-Dere, Licina; în iezerul Gîrliţa se deschid văile: Gîrliţa saŭ Scorei, Cuiu-Iuc-Cului, formată din văile Lamburlu-Culac, Caraghios-Ceair, Garvan-Ciair, Iaiba-Ciair, Cuiu-Giuc-Ceair, Cara-Burun-Ceair, Cîrîl-Mîsî-Ceair; în iezerul Oltina se deschid văile: Coşlugea, formată din văile: Irortie, Mîcul-Ormar, Tanasaia, Almalî-Culac, apoĭ Valea-Almalîculuĭ saŭ Ghiol-Ceair, Derca-Ceair, Lipniţa, Ciali-Ceair, Ciamurli şi balta Iort-Mac.

Pădurile, odinioară, coprindeaŭ cea maĭ mare parte din pantele şi muchiile acestor dealurĭ; azĭ însă abia 4500 hect. maĭ există în urma devastărilor Cerchezilor şi tăiereĭ neîngrijite a locuitorilor; ele sunt presărate: la V. cu pădurile Licina, Dervent, Tapsic, Galiţa, Gîrliţa; pădurile Cuiugiuc, Garvan la S.-V.; pădurile Echenli-Orman, Saidi-Orman, Iasi-Orman, Cara-Ali-Corusul, Chiresli-Orman, Saia-Curu-Orman, la S. şi S.-E.

Tufărişurile acoperă cea maĭ mare întindere, după care vin semănăturile, apoĭ fîneţele şi în urmă de tot viile satelor, din care maĭ importante sunt ale satelor Cîlnia, Galiţa şi Satul-Noŭ.

In interiorul acesteĭ culmĭ, în văĭ, găsim aşezate comunele Cîlnia, Lipniţa, cu cătunele sale: Velichioi, Cuiugiuc şi Coşlugea, iar pe rebordurile exterioare sunt aşezate comunele Satul-Noŭ, cu cătunul săŭ Pîrjoaia şi Gîrliţa, cu cătunul săŭ Galiţa. Aceste comune şi cătune sunt unite între ele prin drumurĭ numeroase: calea judeţeană Ese-Chioi-Gîrliţa - Lipniţa - Curu - Orman; apoĭ drumurĭ comunale numeroase ce tae în lung şi 'n lat toate aceste dealurĭ.

Coşlugea, *movilă*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Lipniţa, şi pe al cătunuluĭ săŭ Coşlugea, de la care şi-a luat numele. Este situată în partea de N. a plăşeĭ şi cea nord-vestică a comuneĭ, pe muchea principală a dealuluĭ Coşlugea. Prin ea trece şi hotarul dintre comunele Lipniţa, şi Cîlnia. Are 138 m. înălţime. Fost punct trigonometric de observaţie rangul al 2-lea, dominînd prin înălţimea sa satul Cîlnia, valea Cîlnia-Veche şi valea Coşlugea, cum şi drumul comunal Cîlnia-Pîrjoaia, ce trece pe la poalele sale estice. Este acoperită cu verdeaţă.

Coşlugea, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Măcinul, pe teritoriul comuneĭ rurale Greci. Are o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea estică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Din el se lasă multe ramificaţiĭ, aşa avem: la S., dealul Secarul; la E., dealul Ştubeilor şi Negoiul; la N., dealul Teilor şi Piscul-Inalt-şi-Ţuţuiat; la V., dealul Piatra-Marieĭ. Cel maĭ ridicat vîrf al săŭ este vîrful Greci, 426 m., cel maĭ înalt vîrf din judeţul Tulcea, şi chiar din Dobrogea. De pe el, vederea îmbrăţişează o întindere de maĭ multe miĭ de kilometrĭ pătraţĭ; se

www.dacoromanica.ro

vede Brăila, Galaţi, Măcin şi Dunărea, pe o mare întindere. E de natură stîncoasă, avînd culmea acoperită cu păşuni, iar poalele şi ramurile cu păduri întinse de teĭ mirositorĭ, de fagĭ şi carpenĭ.

Coşlugea, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rurale Balabancea, şi pe al cătunelor sale Geaferca-Rusă şi Islam-Geaferca. Se desface din poalele vestice ale dealuluĭ Boclogea. Se întinde spre S., printre Văile-Stipanuluĭ şi Coşlugea, avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea centrală a plăşeĭ şi cea nord-estică a comuneĭ. Se prelungeşte la S. cu dealul Geaferca. Are 2 vîrfurĭ pietroase şi înalte (330 m. şi 312), puncte trigonometrice de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra văeĭ pîrîuluĭ Taiţa, a satelor Hancearca, Geaferca-Rusă şi asupra drumurilor ce le uneşte. Este acoperit cu păduri frumoase şi păşunĭ bogate.

Coşlugea (La-Moara), *locuinţă izolată*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Lipniţa şi pe al cătunuluĭ său Coşlugea, de la care şĭ-a luat numele. Este o moară de vînt, aşezată pe malul văeĭ Ghiol-Ceair, lîngă sat chiar, pe o înălţime de 119 m., unde a fost şi un punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea. Dominează prin înălţimea sa valea Almalîcul-Dere, valea Ghiol-Ceair, satul Coşlugea şi drumul comunal Lipniţa-Coşlugea.

Coşlugea, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rurale Satul-Noŭ şi Lipniţa. Şĭ-a luat numele de la dealul Coşlugea, din care îşĭ ia naştere. Este formată din unirea a patru văĭ maĭ micĭ: Valea-luĭ-Iroftie, Micul-Orman, Tana-Saia şi Uzum-Ceair, care toate îşĭ aŭ începutul în poalele orientale ale dealuluĭ Coşlugea. Se împreună cîte-şĭ patru la 2 kil. spre S.-V. de satul Satul-Noŭ, şi, sub numele de valea Coşlugea, se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la V. spre E., brăzdînd partea de N. a plăşeĭ şi a comuneĭ Lipniţa (şi a cătunuluĭ acesteia Coşlugea, căruia ĭ-a împrumutat şi numele) şi pe cea sudică a comuneĭ Satul-Noŭ. După un drum de 6 kil., se deschide din iezerul Oltina în partea vestică a luĭ, la 1 kil. maĭ jos de satul Satul-Noŭ. Malurile sunt joase şi acoperite cu verdeaţă. Terenul străbătut de această vale şi adiacentele sale este coprins între dealurile Coşlugea la V., Ciatal-Orman la N., Uzum-Bair şi Dealul Pietreĭ la S., şi iezerul Oltina la E. Printre văile secundare carĭ conduc către ea, cea maĭ însemnată e valea Almalî-Culac, pe care o primeşte pe dreapta, nu departe de deschiderea eĭ în iezerul Oltina. Această vale, ca şi adiacentele sale, nu are apă în tot timpul vereĭ, ci numaĭ primăvara şi toamna, în timpul ploilor şi topireĭ zăpezilor. Printr'însa merge un drum comunal: Cîlnia-Satul-Noŭ.

Coşlugea, *vale*, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rurale Balabancea, şi pe al cătunuluĭ său Geaferca-Turcească. Izvoreşte din poalele vestice ale dealuluĭ Boclogea; curge printre dealurile Boclogea deoparte, Coşlugea şi Geaferca pe de-altă parte; trece prin satul Islam-Geaferca; taie drumul comunal Balabancea-Orta-Chioi, şi, după un drum de peste 6 kil., se deschide în valea pîrîuluĭ Taiţa, pe dreapta, la 12 kil. maĭ jos de satul Balabancea. Şĭ-a luat numele de la dealul Coşlugea, ale căruĭ poale le udă.

Coşna, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Bogdăneşti. Esenţe: stejarĭ, fagĭ, carpenĭ şi brazĭ. Are o întindere de 85 hect. şi este supusă regimului silvic.

Coşna, *munte*, jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, com. Grozeşti, al căruĭ vîrf poartă numele de Coşniţa.

Coşna, *munte*, jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, com. Bogdăneşti, pe teritoriul satuluĭ Satul-Noŭ.

Coşna, *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Bogdăneşti; care curge pe teritoriul satuluĭ Satul-Noŭ. Işĭ are obîrşia în pădurea Coşniţa şi se varsă în pîrîiaşul Heţmanul.

Coşniţa, *vîrf* al munteluĭ Coşna, jud. Bacău, pl. Trotuşul, de pe teritoriul com. Grozeşti.

Coşniţa, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Bogdăneşti, de pe teritoriul satuluĭ Satul-Nou.

Coşoaia, *cătun*, pendinte de com. Crevenicul-Mare saŭ Crevenicul-Colfeasca, din pl. Neajlovuluĭ, jud. Vlaşca. Este situat pe dealul Văeĭ-Milcovuluĭ, despre S., proprietatea d-luĭ Victor Ionescu.

Are o biserică, deservită de un preot şi un dascăl. Ţine de parohia Crevenia-Rădulești.

Are o suprafaţă de 1102 hect., din care s'a dat la 80 locuitorĭ 450 hect. Este un petec de pădure de 5 hect., producînd un venit anual de 6000 leĭ.

Prin acest cătun trece valea Coşoaia, care dă în Valea-Milco-

www.dacoromanica.ro

vuluĭ ce o desparte despre N. de proprietatea Obedeni.

Coșoaia, *deal*, în jud. Mehedinți, pl. Cloșani, com. urb. Baia-de-Aramă.

Coșoaia, *vale*, ce vine din Părișești; trece prin Colfeasca-Văcărească și dă în Valea-Milcovuluĭ, pe moșia Coșoaia a d-luĭ Ionescu. E situată în pl. Neajlovuluĭ, jud. Vlașca.

Coșoteiul, *vălcea*, prin care curge pîrîiașul cu acelașĭ nume, în plasa Tîrguluĭ, jud. Teleorman. Incepe dintre moșiile Drăgșani și Cucueți, la punctul numit Lacul-cu-Plopĭ, nu departe de hotarul moșieĭ Merișani. Ocolește braniștea de pe moșia Papa și se varsă în rîul Vedea, aproape de podul de pe șoseaua Roșiori-Ciolănești, la capătul pădureĭ Drăgănești-Țigănia. Primăvara și pe timpurĭ ploioase Coșoteiul se varsă și inundă pădurea Țigănia.

Coșoveni saŭ **Onceasca**, *cătun*, pendinte de com. Bălănoaia, pl. Marginea, jud. Vlașca, proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile din București, situată pe ondulațiunele maluluĭ Dunăreĭ, despre Stănești.

Din suprafața totală, 4884 hect., s'aŭ dat, la 1864, la 58 locuitorĭ, conform legeĭ rurale, 284 hect.

Are un petec de pădure de tufă de 328 hect., care se arendează anual pe preț de 34700 l.

Are o biserică, deservită de un preot și un dascăl. Ține de parohia Bălănoaia.

Este departe de Giurgiŭ de 11 kil.; de București, de 60 kil.; de stația drumuluĭ de fer Frățești, de 9 kil.

Se află pe această proprietate văile: Gărvanul, Valea-Duduițiĭ, valea Coșoveni, valea Onceștĭ, Valea-Măgariței și Valea-Bîlciuluĭ.

Coșoveni, *iaz*, în partea de N. a comuneĭ Uriceni, pl. Coșula, jud. Botoșani.

Coșoveni, *vale*, pe proprietatea Onceștĭ-Coșoveni, pl. Marginea, jud. Vlașca.

Coșoveni-de-Jos, *com. rur.*, jud. Dolj, pl. Ocolul, la 14 kil. de părtare de Craiova.

Comuna este așezată pe costișa dealuluĭ Lumașiul.

Se învecinește la N. cu comuna Pielești, la S. cu comuna Ghindeni, la V. cu com. Preajba și Craiova, la E. cu com. Coșoveni-d.-s.

In partea de E. a comuneĭ se găsesc niște movile marĭ (10) cu înălțimĭ de 4 metri. Se pretinde că sunt făcute de Comani, un popor ce a cutreerat din Olt și pănă în Dunăre. In S.-V. com. sunt două morminte marĭ, lungĭ de cîte 100 m. și late de 10 m. unde se zice că ar fi îngropațĭ doĭ oamenĭ marĭ de statură, uriașĭ sau jidovĭ.

In partea de V. a com. sunt 4 dealurĭ: Dealul-Vălcăneștilor, Dealul-Deleni, Dealul-Țuturelor și Dealul-Sîrbeĭ, acoperite cu viĭ. La locul numit Sîrba, se găsește pietriș în mare cantitate, din care s'aŭ pavat în 1884 șoselele din amîndouă comunele Coșoveni.

Cursul de apă ce udă comuna este pîrîul Lumașiul, ce izvorește din dreptul școaleĭ primare, din fîntîna Călugăra; curge prin partea de V. a com. Pe lîngă acest pîrîŭ se întinde un pămînt bun, pentru cultivarea legumelor, pe o suprafață de 4 hect.

Izvoare sunt: Țuturele și Bănesele, unde, legenda spune, șĭ-ar fi avut conac Banul-Mărăcine.

Ruine se găsesc: la E. de izvoarele Bănese, unde bătrîniĭ povestesc că ar fi fost curtea Banuluĭ-Mărăcine.

Numele acesteĭ comune se trage de la orășelul Cosova saŭ Casovia, de lîngă Cîmpia-Mĭerlelor (Serbia), așezat între Copanic și Scopia. Legenda acestuĭ nume este următoarea: Intorcîndu-se Mircea-cel-Mare de la războiul ce a avut Lazăr, despotul Serbieĭ, cu Amurat I, împăratul Turcieĭ la 1389, pe Cîmpia-Mĭerlelor, s'ar fi luat din acele locurĭ (Casovia), în armata luĭ Mircea, 12 bărbațĭ și 1 femee de națiune romînă și cu ocazia trecereĭ armateĭ pe acest loc, (satul Coșoveni de azĭ), aceĭ locuitorĭ, cum li se maĭ zice 12 moșĭ și 1 jumătate, aŭ rămas aci, cu numele de Coșoveni, de la care s'a și dat numele satuluĭ, unde s'aŭ stabilit, de Coșoveni. Din ceĭ 12 bărbațĭ și 1 femee, 5 aŭ rămas aci și aŭ dat naștere comuneĭ Coșoveni-d.-j., iar ceĭ l'alțĭ șeapte și 1 femee aŭ mers spre E. și aŭ fondat com. Coșoveni-d.-s.

In vechime, această comună se numea Deleni, de la un mic deal pe care este așezată, și era alipită pe la 1864 de com. Coșoveni-d.-s., cu care a stat unită pănă la 1884, Martie 26. De la această dată s'a constituit ca comună singură cu numele ce avea din nainte, adică cu acela de Coșoveni-d.-j. Azĭ, comuna are un singur sat, ce se chiamă Coșoveni-d.-j., în care este reședința primărieĭ și care coprinde două mahalale și anume: mahalaua Bisericeĭ, pe care se află școala și biserica și mahalaua Trochiteștilor.

www.dacoromanica.ro

In comună este 1 biserică de zid, fondată la 1804, de sătenĭ, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; o școală mixtă, ce funcționează din 1884, fiind întreținută de stat. Are 1 învățător și 17 pog. proprietate. Localul pentru școală este închiriat, construit din zid și în stare bună. In anul școlar 1892—93 a fost frecuentată de 42 băeți și 3 fete. Cu vîrstă de școală sunt 53 băeți și 42 fete. Știŭ carte 44 bărbați și 1 femee.

Populația comuneĭ este de 862 suflete, din carĭ 430 bărbați și 432 femeĭ. După legea rurală din 1864 s'aŭ împămîntenit 12 locuitorĭ, iar după legea din 1879 sunt 18 însurățeĭ.

Case sunt 214, maĭ toate de zid, avînd fie-care grădina eĭ, și bordee de lemn sunt 23.

Suprafața întregeĭ comune trece de 1900 hect., din care 1750 hect. pămînt arabil și restul pădure.

Moșiile se numesc: Lumașiul, aparținînd statuluĭ și care e arendată, de la 1883—98, cu 11350 leĭ anual și Coșoveni-d.-j., care aparține sătenilor.

Pădurea, care se numesc Lumașiul, se găsește pe moșia Statuluĭ. Are o întindere de 150 hect. A aparținut Banuluĭ-Mărăcine, apoĭ mănăstireĭ Sadova și în fine statuluĭ. Afară de pădurea Lumașiul, maĭ sunt două crînguri, în întindere de 15 hect. fie-care și două braniștĭ, în întindere de 7 1/2 hect. fie-care. Felul arborilor ce se găsesc sunt: cerul, gîrnița, arțarul, stejarul și lemnul cîinesc.

Pe moșia locuitorilor din satul Coșoveni-d.-j. este o moară cu aburĭ, unde se macină productele locuitorilor.

Pentru fabricarea țuiceĭ sunt 4 cazane. Femeile țes pînză de borangic din mătasa gîndacilor de mătasă.

Cîrciumĭ sunt 2.

Prin E. comuneĭ trece șoseaua județeană Craiova Caracal, din care se desparte șoseaua vecinală - comunală spre Ghindeni. Această șosea este largă de 7 1/2 m.

Venitul comuneĭ pe 1892—93 a fost de 1449,72 leĭ și cheltuelile de 1391,26 leĭ.

Coșoveni-de-Jos, *sat*, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Coșoveni d.-j., cu reședința Primărieĭ. (Vezĭ com. Coșoveni-d.-j.).

Coșoveni-de-Jos, *moșie*, județul Dolj, pl. Ocolul, com. Coșoveni-d.-j.; aparține locuitorilor.

Coșoveni-de-Mijloc, fost *sat*, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Coșoveni-d.-s. și azĭ mahala. Are o biserică, în altarul căreia se găsește următoarea inscripțiune:

«Această biserică este făcută de d-nul Ene Pitariu până la jumătate, apoĭ de d-nul Iancu Coșoveanu (Dăbuleanu) care o a și terminat-o împreună cu toțĭ sătenĭĭ.»

Această biserică nu are dată, dar după spusele bătrînilor este cam de 70 anĭ. Are 17 pogoane proprietate și serbează hramul Adormirea-Maiceĭ-Preciste.

Coșoveni-de-Mijloc, *nume* ce purta *com.* Coșoveni-d.-s., jud. Dolj, pl. Ocolul.

Coșoveni-de-Sus, *com. rur.*, jud. Dolj, plasa Ocolul, la 14 kil. depărtare de Craiova.

Comuna este așezată pe un loc șes, care poartă numele de șesul Coșoveni-de-Sus.

Se învecinește la N. cu com. Pitești, la S. cu comunele Malul-Mare și Coșoveni-d.-j., la V. cu comuna Preajba și la E. cu comuna Leul, din județul Romanațĭ.

Este udată de pîrîul Cîrcea, ce trece prin V. comuneĭ, la 3 kil. depărtare.

Lacurĭ sunt: Cialîciul, spre S.-E. lung de 120 stj. și lat de 40 stj.; al-Rațeĭ saŭ al-Maneĭ, la E., lung de 100 stj. și lat de 35 stj.; Curtea, la V., lung 140 stj. și lat de 20 stj., în raionul satuluĭ; Lacul-Lung, la E., lung de 130 stj. și lat de 30 stj.; Alești eul, la N.-E., lung de 150 stj. și lat de 50 stj.; Iazul, la E., lung de 140 stj. și lat de 15 stj.; Înșiratele, la N., lung de 70 stj. și lat de 10 stj.; Braniștea, la N., lung de 160 stj. și lat de 50 stj.

Terenul comuneĭ este șes.

Se găsesc aci niște movile marĭ carĭ încep din S. acesteĭ comune și merg către E., spre rîul Olt, prin jud. Romanați. Legenda spune că sunt făcute de Comaniĭ, carĭ aŭ cutreerat, în vremurĭ depărtate, aceste locurĭ.

Către 1864, comuna se numea Coșoveni-d.-mj. și se compunea dintr'un singur sat, ce se numea tot Coșoveni-d.-mj. De la 1864 s'a alipit de comuna Coșoveni - d. - j., până la 1884, Martie 26. Astăzĭ este comună deosebită, compusă dintr'un singur sat ce poartă numele de Coșoveni-d.-s. și din mahalaua Coșoveni-d.-mj.

Are două bisericĭ, una în satul Coșoveni-d.-s. și a doua în mahalaua Coșoveni-d.-mj. Biserica din Coșoveni-d.-s. are în tindă următoarea inscripțiune:

«Această sfîntă și dumnezeiască biserică s'a început la anul 1809, (se crede că această dată este greșită) prin ctitoriĭ Diaconul Vasile, cu Mitrana, Chirea Herăscu cu Mitra, Chirea și Niculae cu Floarea, Nicolae și Nedelcu cu Ilinca, Șerban cu Rada Nedelcu și Dicu cu Safta.»

www.dacoromanica.ro

Serbează hramul Sfîntuluĭ Nicolae. Inainte de 1809 era de lemn, azĭ însă este de zid. Biserica din mahalaua Coşoveni-d.-mj. are o proprietate de 17 pogoane. In altarul eĭ se găseşte următoarea inscripţiune:

«Această sfîntă biserică este începută de d-nul Ene Pitariŭ până la jumălate, apoĭ de d-nu Iancu Coşoveanu (Dăbuleanu) care o aŭ şi terminat-o împreună cu toţĭ sătenĭĭ.»

Această biserică nu are dată, dar după spusele bătrînilor datează cam de 70 anĭ. Serbează hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ.

In comună este o şcoală mixtă ce funcţionează din 1870; e întreţinută de Stat şi comună şi condusă de un învăţător. In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 60 elevĭ (52 băeţĭ şi 8 fete). Cu vîrstă de şcoală sunt 175 copiĭ. Ştiŭ carte 177 bărbaţĭ şi 3 femeĭ.

Populaţia este de 2510 locuitorĭ, din carĭ 1270 bărbaţĭ şi 1240 femeĭ.

După legea rurală din 1864, s'au împroprietărit 60 locuitorĭ, iar după legea din 1879 sunt 4 însurăţeĭ.

Sunt 150 case şi 280 bordee. Casele sunt de zid, avînd fiecare grădina eĭ. Bordeele sunt de lemn.

Suprafaţa comuneĭ este de 3000 pog., din carĭ 2665 pămînt arabil, iar restul, izlaz, lac, teren sterp şi 100 pog. pădure.

Moşia se numeşte Coşoveni-d.-j. şi aparţine d-luĭ Const. G. I. Pleşea şi locuitorilor. Pe ea se seamănă grîŭ, orz, porumb şi ovăz. Se cresc gîndacĭ de mătase pentru trebuinţele familiare, producîndu-se în total până la 50 klg. gogoşĭ. Cînepa se scoate până la 4000 klg. fire din 10—15 pog. Pruniĭ se cultivă prin grădinele sătenilor.

Pe teritoriul moşieĭ este o singură pădure ce se numeşte Coşoveni-d.-s. şi care are o întindere de 100 pogoane şi este compusă din cer, gîrniţă şi puţin stejar. Ţuică se fabrică în 10 cazane cu 2 ţevĭ fie-care. Femeile ţese pînză de tort, de la 5000—10000 coţĭ pe an şi dimie din lînă de oaie, de la 3000—5000 coţĭ pe an.

Locuitorĭĭ aŭ parte în viile din Malul-Mare, Malul-Mic şi Sadova.

Cîrciumĭ sunt 2.

Comuna este străbătută pe o lungime de 11 kil. de şoseaua judeţeană Craiova-Caracal, de şoseaua vecinală Coşoveni-Coşoveni-d.-j., pe o lungime de 500 m. şi de 4 şosele comunale în întindere de aproape 1 kil. fie-care.

Contribuabilĭ sunt 402.

Venitul comuneĭ pe 1892—93 a fost de 3062 leĭ, 23 banĭ şi cheltuelile de 2472 leĭ, 38 banĭ.

Coşoveni-de-Sus, *sat*, judeţul Dolj, pl. Ocolul, com. Coşoveni-d.-s., cu reşedinţa primărieĭ. (Vezĭ com. Coşoveni-d.-s.).

Coşoveni-de-Sus, *moşie* particulară, jud. Dolj, plasa Ocolul, com. Coşoveni-d.-s., aparţinînd locuitorilor şi d-luĭ Const. G. I. Pleşea. Pe această moşie se cresc şi gîndacĭ de mătase.

Coşoveni-de-Sus, *pădure* particulară, jud. Dolj, plasa Ocolul, com. Coşoveni-d.-s., în întindere de 100 pog. Esenţe: cer, gîrniţă şi puţinĭ stejarĭ.

Coşoveni-de-Sus, *şes*, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Coşoveni-d.-s., pe care se întinde comuna.

Coşreanca, *vălcea*, la N.-E. de com. Netoţi, jud. Teleorman.

Coşteni, *sat*, în partea de N.-E. a comuneĭ Dăngeni, plasa Jijia, jud. Botoşani. Are o suprafaţă de 227 hect. şi o populaţie de 7 familiĭ, saŭ 36 suflete, din carĭ 5 contribuabilĭ.

Vite: 14 vite marĭ cornute, 6 caĭ, 82 oĭ şi 5 mascurĭ. Este 1 cîrciumă.

Coştila, *pisc*, jud. Prahova, înalt de 2500 metri d'asupra nivelului Mării-Negre. Acest munte, împreună cu Susaiul, Faţa-Găvaneĭ, Unghia-Mică, şi alţiĭ, aparţineaŭ din timpurile cele maĭ vechĭ familieĭ Dudescilor.

La anul 1804, a trecut în posesiunea unuĭ locuitor, Băltăreţu. Acest munte se stăpîneşte azĭ de M. S. Regele Carol I, şi a fost cumpărat, cu toţĭ munţiĭ de maĭ sus, în Maiŭ 1893, de la Manuk Bei, pe preţul de leĭ 850.000.

Coştila (Muntele-), *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic încă din anul 1883, pe moşia Muntele-Coştila, pendinte de com. Sinaia, plaiul Peleşul, jud. Prahova.

Coşul, *pisc*, com. Govora, plasa Ocolul, jud. Vîlcea.

Coşula, *plasă*, situată în partea de S. a judeţuluĭ Botoşani. Se întinde pe dealurile şi văile dintre Jijia şi Siretul.

Se mărgineşte la N. cu plăşile Tîrgul şi Miletinul, la E. cu pl. Jijia şi jud. Iaşi, la S. cu jud. Iaşi şi Suceava şi la V. cu pl. Siretul.

Se compune din 12 comune, din care una urbană:

1. *Copălăul*, cu satul Copălăul, în partea de N. a plăşeĭ.
2. *Coşula*, cu satul Coşula, spre V. de Copălăul.
3. *Cristeşti*, cu satele: Cri

www.dacoromanica.ro

stești și Schitul-Orășenĭ (Maicele), spre N.-V. de comuna Coșula.

4. *Deleni,* cu satele: Deleni, Macsut, Pîrcovaci și Slobozia, în partea de S. a plășeĭ și spre N.-V. de Hîrlăul.

5. *Feredieni,* cu satele: Feredieni, Poiana și Unsa, la N. de Deleni.

6. *Flămînzi,* cu satele: Cordunul, Flămînzi, Poiana și Prisecani, la S. de Copălăul.

7. *Hîrlăul,* com. urb., formată din orașul Hîrlăul, la marginea de S. a plășeĭ și a județuluĭ.

8. *Lătăi,* cu satele: Lătăi și Prăjeni (Silișteа) la N.-E. de com. Deleni.

9. *Rădeni,* cu satele: Bahluiul, Bascoteni, Mănăstirea-luĭ-Baluș, Rădeni, Șendreni și Vlădeni, la N. de Feredieni.

10. *Slobozia - Secătura,* formată din satul Slobozia - Secătură (Oniega), la S.-V. de Coșula.

11. *Storești,* cu satele: Storești și Frumușica (tîrgușor), la S. de Flămînzi.

12. *Uriceni,* cu satele: Bosinceni, Chițoveni, Stahna, Tamba și Tulburea.

Pămîntul, în partea de mijloc și de S., este argilos și pĭetros și acoperit cu păduriĭ, carĭ se întind și peste partea de V. a plășeĭ; în partea de E. și N.-E. pămîntul este argilos și ocupat de semănăturĭ.

Terenul acesteĭ plășĭ este accidentat și acoperit, în mare parte, cu codri secularĭ.

In partea de mijloc a plășeĭ se ridică un deal înalt și pĭetros, numit Țencușa, prin comunele Storești, Rădeni, apoĭ prin Feredieni, ia numele de Cerbătoarea, iar prin Deleni pănă la Hîrlăŭ, numele de Pietrăria.

De o parte și de alta a acesteĭ șire se prelungesc, spre S., dealurĭ ce mărginesc Bahluiul și afluenții săĭ pe ambele părțĭ. Ast-fel sunt: Dealul-Mare, Stăniștea, Lebăda, Bursucul, Bolohanul și Pĭetrăria în comuna Slobozia-Secătura; Hîrtopul, Ivășcoaia, Melci și Prisecani, în comuna Flămînzi; Holmul, Dealul-Roș și Țencușa, în com. Storești; Holmul, în com. Rădeni; Cerbătoarea, Holmul, Nacul, Poiana, Raiul și Unsa, în com. Feredieni; Cetățuia, Gurgueta, Holmul, Lutul-Galben, Dealul-Mare, Mărul-Scumpuluĭ, Modruzul, Pĭetrăria și Dealul-Pĭetreĭ, în com. Deleni.

In partea de N. și N.-E. a plășeĭ, se întind, pe ambele părțĭ ale pîrîuluĭ Miletinul, maĭ multe șire de dealurĭ, din care cele maĭ principale sunt: Albia, Dumbrava, Dumbrăvița, Furnicari, Ghilonești, Cierul, Ursoaia și Teișul, în com. Cristești; Buda, Cerbul, Jorovlea și Varnița în comuna Copălăul. Gornitul, Tamba și Voloca, în com. Uriceni, Movila-Părului și Prăjești, în com. Lătăi.

Văĭ sunt înguste și puține; cele maĭ însemnate sunt: Valea-Miletinuluĭ, care străbate plasa în partea de N.-E. și e cea maĭ mare; apoĭ Oneaga, Bahluiul, Bahna, Tulburea, Scînteia și Dodolea, în dreapta Miletinuluĭ, iar Novaci și Prăjanul, în stînga luĭ.

Apele ce udă această plasă sunt: Miletinul, care udă partea de N.-E. a plășeĭ, trece prin comunele Cristești, Coșula, Copălăul, Uriceni și Lătăi și primește ca afluențĭ din dreapta: Pîrîul-Satuluĭ (Storești), mărit cu Petricelul, Tulburea, cu Stahna și Bahna, Pîrîul-Vlădenilor, Cornaciul, cu Pălăncuța, Oneguța, cu Pîrîul-Cruceĭ și pîrîul Putreda, iar în stînga Prăjanul și Novaci.

Bahluiul, udă partea de S. a plășeĭ, curgînd prin pădure, trece pe lîngă Hîrlăul și apoĭ în jud. Iași. Primește din diferite văĭ ale codrilor Deleni, de unde izvorește, maĭ multe pîrîiașe, precum: Văcărița, Racoșul, Humosul, Tisa și Pîrcovaci, din dreapta și Măgioara și Recea, din stînga.

Sunt maĭ multe iazurĭ, și anume: Leahul și Nacu, în com. Feredieni; iazul de la Valea-Rea, Movila-Părului și Hranaciul, în com. Lătăi; Lipoveni și Tofănească, în com. Cristești.

Suprafața plășeĭ e de 52400 hect.

Cea maĭ mare parte din întinderea plășeĭ e acoperită cu păduriĭ seculare, și numaĭ partea de N., N.-E. și E. este cîmpoasă și ocupată cu semănăturĭ.

In privința culturilor, terit. este ast-fel împărțit: cu grîŭ, ovăz, păpușoiu, etc. se cultivă 22200 hect.; cu viĭ, 200 hect.; acoperite cu păduriĭ sunt 19900 hect., din carĭ 16502 hect. proprietățĭ particulare și 3398 hect. ale Statuluĭ (pădurea Coșula și Feredieni); iar restul de 10231 hect. din întinderea plășeĭ sunt imașe, fînețe și locurile satelor.

Producțiunea cerealelor s'a evaluat, în 1890, la 52733 hectolitri grîŭ, 128979 hectol. păpușoiŭ, 2419 hectol. secară, 16569 hectol. orz, 8857 hectol. ovăz, 6998 hectol. rapiță, 128 hectol. hrișcă.

Vite în 1890: 8427 boĭ și vacĭ, 1818 caĭ, 12366 oĭ și 2588 porcĭ.

Animale sălbatice pentru vînat se găsesc foarte multe, în regiunea păduroasă; ast-fel, în codri, se găsesc capre și porcĭ sălbaticĭ, lupĭ, vulpĭ, epurĭ, dihorĭ, etc.

Industria, în această plasă, se înseamnă prin o velniță de spirt

www.dacoromanica.ro

în com. Delenĭ, care produce 4000 decalitri spirt și 2 micĭ fabricĭ de spirt de drojdiĭ și de tescovină în Hîrlău, 2 fabricĭ de uleiŭ în Hîrlău, 1 fabrică de sticlă la Storești, 3 morĭ cu aburĭ și 22 morĭ de apă.

Lemnăria și rotăria sunt bine dezvoltate, în toate comunele fiind bogăție de lemn, dar maĭ mult în Hîrlău; olăria, în com. Feredieni.

Industria pĭetrelor de moară din com. Deleni este vestită; aceste cariere aduc un venit anual de 20000 leĭ; apoĭ vin numeroasele cariere de pĭatră pentru construcțiĭ și șosele din com. Storești, Feredieni, Slobozia-Secătura.

Comerțul constă din desfacerea cerealelor, apoĭ vine: lemnăria pădurilor, vinurile, animalele și produsele industriale, cariere, etc.

Piețele de desfacere sunt Botoșani și Hîrlău și de aci la Tg.-Frumos (Iași).

Pentru comunicațiune este calea națională de la Hîrlău la Botoșani, care trece prin miljocul plășeĭ, legînd maĭ toate comunele între ele; sunt apoĭ maĭ multe șosele vecinale-comunale, care leagă comunele cu calea națională.

Populația plășeĭ Coșula este de 4952 familiĭ, saŭ 21911 suflete, din carĭ 4196 suflete în orașul Hîrlău, iar restul de 17715 în sate. Sunt 5520 contrib.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, creșterea vitelor și cultura viilor, iar ceĭ din regiunea păduroasă cu lemnăria, pĭetrăria și olăria; ceĭ din orașul Hîrlăul, cu comerciul, micĭ industriĭ și parte cu agricultura și cultura viilor.

Eĭ posedă 3230 stupĭ cu albine. Plasa se administrează de 1 subprefect cu reședința în Hîrlău.

In privința judiciară ea formează un ocol cu plasa Miletinul; reședința judecătorieĭ e în Hîrlău.

Serviciul sanitar se face de 1 medic de plasă, 1 vaccinator, 5 moașe.

Biserică sunt 25, deservite de 20 preoți și 32 cîntăreți. Este o mănăstire, numită Coșula, de călugărĭ, desființatele schiturĭ: Lacurile, Unsa, Schitul Orășeni saŭ Maicele, Schitul-luĭ-Baloș.

Școlĭ sunt 14, din carĭ una urbană de băeți și 2 rurale, 8 școlĭ rurale mixte, 1 școală urbană de fete și 2 școlĭ rurale, cu 4 instituitorĭ, 4 institutoare și 1 maestră, 10 învățătorĭ și 2 învățătoare. Școalele rur. sunt frecuentate de 393 băeți și 50 fete și cele urbane de 133 băeți și 95 fete.

Coșula, *plasă,* în jud. Dorohoiŭ, mărginită la N. cu plășile Herța, de care se desparte prin hotarul moșiilor: Hilișeul, din astă plasă, despre Tîrnauca din acea plasă și cu Prutul-de-Sus, de care se desparte prin hotarul moșielor: Trestiana, Broscăuți, Carasa, Miclăușeni, Corlăteni și Vlădeni din astă plasă, despre Liveni, Popeni, Dumeni și Cordăreni din acea plasă; la S. se mărginește cu jud. Botoșani, de care se desparte prin hotarul moșiilor: Prăștești, Brăești, Găureni, Popeni, Dimăcheni, Mateeni și Vădeni din astă plasă; despre Bucecea, Pitulășeni, Cotîrgaci și Călugăreni din acel județ; la E. cu plasa Prutul-de-Sus, de care se desparte prin hotarul moșielor: Hilișeul, Buhaiul și Șendriceni din astă plasă, despre Ibănești și Pomîrla din acea plasă și cu plasa Bașeul, de care se desparte prin hotarul moșiilor: Mătceni și Vlădeni din astă plasă, despre Codrul-Stamateĭ și Vorniceni din acea plasă; iar la V., cu plasa Berhometele, de care se desparte prin hotarul moșiilor: Hilișeul, Buhaiul, Șendriceni, Prelipca, Saucenița, Horlăceni, Coroveiul și Brăești din astă plasă; despre: Tureatca, Dersca, Lozna, Vîrful-Cîmpuluĭ și Ionășeni din acea plasă.

Forma teritorială a plășeĭ nu se poate asemăna cu nicĭ o figură regulată. Pe cît la N. este de tot îngustă între com. Tureatca și Hănești, pe atîta la S. este largă între moșiile Ionășani și Durnești.

Suprafața plășeĭ e de 40,839 hect., 21 ariĭ, din carĭ: 6381 hect. 17 ariĭ sunt pădure și 34458 hect. 04 ariĭ cîmp.

Aceste din urmă se împart: 9070 hect., 93 ariĭ, partea clăcașilor împroprietăriți după legea din 1864; iar 25384 hect. 69 ariĭ, partea proprietățeĭ moșiilor, cu 6381 hect., 17 ariĭ, pădure.

Plasa se află așezată între două culmĭ întinse de dealurĭ, ale căror ramificărĭ, lăsate pe dreapta și stînga lor, formează maĭ multe văĭ, udate de diferite pîrae, între carĭ se află și rîul Jijia.

Solul e bun în toată partea cîmpeană și, prin fertilitatea sa, dă răsplata cuvenită ostenelilor agricultorilor. Compoziția luĭ este, maĭ în tot locul, în proporțiunĭ potrivite, de lut și nisip cu humusul necesar. In partea păduroasă care e în mică parte, calitatea e maĭ slabă, servind maĭ mult la pășunarea vitelor.

Pădurile acoper o parte din teritoriul plășeĭ, maĭ mult pe șirul dealurilor din linia Siretuluĭ; aceste pădurĭ sunt îndestulătoare și de bună calitate; din speciile diferite de arborĭ ce

www.dacoromanica.ro

conțin se scoate multă cătime de lemn pentru construcțiuni și pentru ardere.

Apele sunt abundente. Din 67 iazuri existente, pe deosebite moșii, cele mai principale sînt: Balicăi, de 60 hect., 16 arii, pe Brăești; al Fălcienilor, de 28 hect. 65 arii, pe Corlăteni; al Borcei, de 25 hect., 78 arii, pe Vlădeni; Moțocul, de 20 hect. 87 arii pe Miclăușeni; Moscalul, de 15 hect. 04 arii, pe Broscăuți; Ciobălăul, de 12 hect., 18 arii, pe Văculești; Lipovanul, de 7 hect., 52 arii pe Văculești; Dimache, de 4 hect., 30 arii, pe Dimăcheni; Arbore, de 3 hect., 59 arii, pe Saucenița; al-Plopilor, de 2 hect., 87 arii, pe Trestiana; Cerchez, de 24 hect., 15 arii, pe Șendriceni; și Ghițescu, de 1 hect., 54 arii pe Prelipca.

Dintre pîraele cu un curs mai mult sau mai puțin lung, cele mai principale sunt: Brăiasca, începător de pe Văculești, se varsă în Signa, în jud. Botoșani; Buhaiul, începător de pe Dersca, se varsă în Iezerul-Dorohoiului; Carasa, de pe Broscăuți, se varsă în Jijia; Ciobălaea, începător de pe Horlăceni și Dolina de pe Văculești, se varsă în Strahova; Ghiliul, de pe Lozna, se varsă în Buhaiu; rîul Jijia, începător de pe Hilișeul-Curt, se varsă în Prut; Lozneanul, de pe Lozna, se varsă în Strahova; Sihna, de pe Bucecea, jud. Botoșani, se varsă în iazul Dracșani; Strahova, de pe Văculești, se varsă în Buhaiu; Tinca, de pe Tîrnauca, Vladnicul de pe Vlădeni, și Zahorna de pe Ibănești, se varsă în Jijia.

Populația este de 3843 locuitori; după recensămîntul din 1890 sunt: 3731 familii; 14731 suflete.

Aproape întreagă această polație este agricolă. Sunt puțini meseriași, comercianți proprietari, funcționari și o mică parte străini.

In 1885 erau 24 biserici, din cari două închise pentru cauză de ruină, deservite de 15 preoți, 30 cîntăreți și 22 pălămari.

Numărul școlilor era de 7, cu 7 învățători și 552 elevi, băeți și fete.

Impărțirea administrativă a plășei Coșula, este făcută în 7 comune rurale:

1. *Brăești*, cu satele: Brăești, Buciumeni, Poiana, Prăștești și Popeni.

2. *Broscăuți*, cu satele: Broscăuți, Slobozia și Trestiana.

3. *Corlăteni*, cu satele: Corlăteni, Carasa, Davidoaia, Miclăușeni, Miclăușeni-Duber și Vlădeni.

4. *Dimăcheni*, cu satele: Dimăcheni și Măteieni.

5. *Hilișeul*, cu satele: Hilișeul-Curt, Hilișeul-Gafencu și Hilișeul-Galațu.

6. *Șendriceni*, cu satele: Boșia, Buhaiul, Cobîla, Șendriceni-de-Jos, Șendriceni-de-Sus și Strahova.

7. *Văculești*, cu satele: Goroveiul, Horlăceni, Prelipca, Saucenița și Văculești.

Coșula, *com. rur.*, în partea de N. a plășei Coșula, jud. Botoșani. E formată din satul Coșula. Și-a luat numele de la mănăstirea de călugări, Coșula.

Teritoriul său, compus din mulțime de coline și văi înguste, are o suprafață de 4497 hect., din cari 758 hect. pămînt cultivabil, 1451 hect. fînețe și imașuri și 2288 hect. pădure, compusă din fag, carpen, stejar și teiu; sunt 54 hect. vii, cari au produs în 1892, 2700 hectol. vin.

Moșia e a statului căreia aparține pădurea și o mică porțiune din partea cîmpoasă.

Comuna are o populație de 500 familii, saŭ 2714 suflete, din cari 1307 bărbați și 1407 femei, cari locuesc în 475 case. Sunt 380 contribuabili.

Locuitorii se ocupă cu agricultura și cu lemnăria.

Prin partea de N.-E. a comunei trece calea națională Botoșani-Hîrlăul.

Vite sunt: 1035 boi și vaci, 179 cai, 1075 oi și 320 rîmători. Stupi cu albine sunt 150.

Are o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntăreți; o școală, condusă de 1 învățător și frecuentată de 35 elevi.

Budgetul comunei are la venituri 4651 lei și la cheltueli 4450 lei, 91 bani.

Sunt 4 cîrciumi.

Coșula, *mănăstire* de călugări, jud. Botoșani, fondată, se zice, de Matei Coșulvei, vistiernicul lui Ștefan-cel-Mare.

Această mănăstire se află așezată chiar în mijlocul satului și com. Coșula din pl. Coșula.

Imprejurul mănăstirei, s'aŭ așezat cîte-va familii, cari se numeaŭ Scutelnicii-Mănăstirei, oameni cari făceaŭ serviciile necesare mănăstirei, precum: tăiatul lemnelor din pădure, măcinatul, mici culturi de legume, etc. Cu vremea, așezîndu-se pe lîngă scutelnici și alte familii și mai înmulțindu-se, aŭ format satul Coșula.

Se știe că oamenii de pe lîngă mănăstiri, eraŭ apărați de greutățile ce apăsaŭ pe poporul cel-alt și apoi în timp de încălcări ale armatelor străine, găseaŭ mai ușor scăpare în locuri retrase și în păduri, unde se găseau mănăstirile.

Coșula, *pădure* a statului, pe moșia Coșula, com. Coșula, jud. Botoșani. Esențe: fag, stejar,

www.dacoromanica.ro

carpen și teiu. Se exploatează sistematic. Are o întindere de 2288 hect.

Coșula (Valea-), *pîrîiaș*, format pe teritoriul com. Păunești, jud. Putna. Se varsă în Siret.

Coșuleni, *sat*, în partea de V. a com. Bălușeni, pl. Tîrgul, jud. Botoșani. Are o suprafață de 596 hect. și o populație de 55 familiĭ, saŭ 201 suflete, din carĭ 20 contribuabilĭ.

Vite sunt: 70 boĭ și vacĭ, 15 caĭ, 60 oĭ și 100 porcĭ.

Este 1 cîrciumă.

Coșurile, *loc cu pădure*, în com. rur. Izvorul-Bîrzeĭ, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinți.

Coșuștea, *pîrîŭ*, în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani. Este cel maĭ principal afluent al rîuluĭ Motrul. Își ia sorgintea din muntele Piatra-luĭ-Stan, din pîraiele: Cănicea, Izvernea, Salištea și Turbata, care se unesc în apropiere de Turbata, curge spre Nadanova, de unde își ia numele de Coșuștea, și-și continuă cursul pe la comunele Cerna-Vîrful, Dîlbocița, Ilovățul, Sisești-d.-s., Sisești-d.-j. și Ciovîrnăvani. Aci, după ce primește în dreapta afluentul Cocorova, trece la com. Căzănești și Severinești, unde primește, tot pe dreapta, afluentul Govodarva; își urmează cursul spre comuna Ercea și Corcova, unde se varsă în Motrul. Valea Coșusteĭ este crivinoasă și fertilă.

Coșuștea, *vale*, în com. rur. Căzănești, pl. Motrul-d.-s., județul Mehedinți.

Coșuștea-Furcă, saŭ **Furca-Coșuștei**, *deal*, în jud. Mehedinți, plaiul Cerna.

Coșuștița, *pîrîŭ*, în com. rur. Crăgueștĭ, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinți.

Coșvana, *afluent* al Șomuzuluĭ Mic, în com. Giurgești, județul Suceava.

Cotacul, saŭ **Horja**, *iaz*. (V. Rogoza-Bujora, pîrîŭ, com. Oțeleni, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ).

Cotarca, *braț* (prival), în jud. Ialomița, plasa Ialomița-Balta, insula Balta, com. Fetești.

Cotea, *vale*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-j. Ține de com Ruptura.

Coteana, *com. rur.*, pl. Siul-d.-s., jud. Olt. E situată pe șesul numit Coteana, pe vălceaua Ciocîrlia, Valea-Oltuluĭ, vălceaua Oboga și Valea-Dîrjovului, la 17 kil. departe de capitala județuluĭ și la 5 kil. de a plășeĭ.

Se compune din 6 cătune: Coteana, Ipotești, Puturoasa, Ordorești, Brebeni-Sîrbĭ și Brebeni-Romînĭ. Are o populație de 4576 locuitorĭ, din carĭ 1024 capĭ de familie; 789 contribuabilĭ; sunt 887 case de locuit și 48 bordee.

Se spune că această comună ar fi întemeiată cam de vr'o 250 anĭ, maĭ întîiŭ pe malul stîng al Oltuluĭ, la Ipotești. Primiĭ săĭ locuitorĭ aŭ fost Bălășești și Ciovinești. Maĭ tîrziŭ s'aŭ mutat pe vălceaua Ciocîrlia, 5 kil. spre E. de unde se află azĭ, spre a fi maĭ la o parte din drumul cel mare, care trecea pe valea Oltuluĭ, și unde eraŭ expușĭ deselor prădărĭ ale Turcilor, cum și inundațiunilor impetuosuluĭ rîŭ. Aci veniră apoĭ maĭ multe familiĭ de Bulgarĭ fugițĭ de peste Dunăre. Populațiunea eĭ se compune azĭ din: 1715 Romînĭ, 2081 Bulgarĭ, 179 Țigani, 8 Grecĭ și 7 Ungurĭ.

Romîniĭ, Bulgariĭ și parte din Țigani se ocupă escluziv cu agricultura și viticultura; parte din Țigani sunt fierarĭ, lăutarĭ și cărămidarĭ; Ungurii sunt fierarĭ și Greciĭ, comercianțĭ. Afară de aceștia maĭ sunt și altĭ 30—35 meșteșugarĭ, de diferite naționalităților, carĭ se maĭ ocupă cu croitoria, cizmăria, cojocăria, abageria, dulgheria, dogăria, etc. Eĭ desfac produsele munceĭ lor în comună și în tîrgurile din Slatina, Caracal și alte stațiunĭ de căĭ ferate din apropiere.

Pămîntul fiind aci forte fertil, locuitoriĭ sănătoșĭ, robuștĭ, sunt maĭ toți avuțĭ. Mulțĭ din eĭ păstrează costumul național bulgar.

In Coteana sunt 3 moșiĭ însemnate: Coteana-Ipotești, proprietatea prințuluĭ Grigore Basarab-Brîncoveanu, cu 5500 hect. arabile și 2500 hect. pădure; Brebeni-Romînĭ, Brebeni-Sîrbĭ Ordorești, cu 5000 hect. arabile și 200 pădure; Puturoasa, cu 451 hect. arabile și 375 pădure cu lemne de stejar, frasin, arțar, jugastru, etc. Partea din această pădure s'a tăiat și parte din moșie s'a vîndut de stat.

S'aŭ împroprietărit la anul 1864, pe 1670 hect., 528 locuitorĭ; 322 s'aŭ împroprietărit pe moșia prințuluĭ Brîncoveanu; 189 în Brebeni, pe moșia d-luĭ Simonide și 27 în Puturoasa, pe proprietatea statuluĭ. Sunt și 3 moșneni în căt. Ordorești, posedînd 18 hect. Locuitoriĭ posedă: 307 caĭ, 208 epe, 1292 boĭ, 730 vacĭ, 344 bivolĭ, 105 capre, 11432 oĭ și 979 porcĭ.

Teritoriul comuneĭ ocupă o suprafață de aproape 11300 hect. In raionul eĭ sunt 3 bisericĭ: una în Coteana, zidită la anul 1866, a doua în Ipo-

www.dacoromanica.ro

tești, zidită la 1882; a treia în Brebeni-Romînĭ, zidită la 1845. Sunt deservite de 7 preoțĭ, 1 diacon, 3 cîntăreți și 2 paracliserĭ, plătiți din budgetul comuneĭ.

Școala s'a înființat de 12 anĭ, de cînd funcționează fără întrerupere. Localul e proprietatea comuneĭ și e în bună stare. Se frecuentă de 110 elevĭ (102 băeți, 8 fete) din numărul de 499 copiĭ (297 băeți, 202 fete) în vîrstă de școală. Cu întreținerea eĭ, statul cheltuește anual 2808 leĭ. Știŭ carte 127 bărbați și 15 femeĭ.

In școală se învață și agricultura.

In această comună se fabrică aproximativ: 42 hectol. rachiu 15 hectol. țuică, 536 hectol. vin. Cultura gîndacilor dă 10—15 kgr. borangic. Stupĭ sunt 198.

Budgetul comuneĭ are la venitură ca și la cheltuelĭ 12050 leĭ.

Teritoriul comuneĭ e străbătut de următoarele șosele: șoseaua județeană Turnu-Măgurele - Slatina, care o traversează de la N. la S.; șoseaua vecinală care, spre E., o leagă cu com. Bărcănești, cătr. Greci; șoseaua comunală Coteana-Ipotești și Coteana-Izvoarele.

Se află o moară cu aburĭ și 5 pe apă.

Teritoriul eĭ e brăzdat de cîte-va dealurĭ, puțin ridicate, pămîntul fiind mai mult șes: dealul Obogi, la V.; Dealul-Brebenilor, la N.-V.; Dealul-Jidului la N. și Teișul. Aceste dealurĭ prezintă cîte-va piscurĭ, ca: Boia la S.; Piscul-Cazacilor și Spînzurătoarea, la V.

De la S.-V., începînd din Olt (la S. de cătr. Ipotești), pleacă Brazda-luĭ-Novac, trece pe la N. de Coteana și apoĭ ia direcțiunea N.-E.

Vălcelele care îĭ udă teritoriul aŭ toate direcțiunea de la N. la S. și sunt următoarele: Oboga și Dîrjovul, în care se varsă Brebenelul, format din Jidul și Lupa; Ciocîrlia, Miloveanul, Purcelul, Fîntîneaua, se împreună la N. de satul Coteana, de unde formează pîrîul Coteniță, care trece pe teritoriul comuneĭ Bălănești și se varsă în Iminog.

Sunt pe teritoriul acesteĭ comune și cîte-va fîntînĭ, care poartă diferite numirĭ ca: Fîntîna-Turculuĭ, a luĭ Gaiță, a luĭ Ciovînă, a Neamțuluĭ, a Hoților și altele.

In partea de N.-E. a satuluĭ Coteana, pe platoul dintre văl ceaua Purceluluĭ și Fîntăneaua, se află o măgură numită Măgura-Mirceĭ.

Vecinătățile acesteĭ comune sunt: la N., Slatina și comunele Turia, Bălteni și Perieți; la E., Mierlești, Bărcănești și Izvoarele și la S., Bălănești

Coteana, *sat,* face parte din com. cu același nume, pl. Siul-d.-s., jud. Olt. E situat pe vălceaua Ciocîrlia și platoul Coteana.

Are o populațiune de 2248 locuitorĭ, din carĭ 298 sunt împroprietăriți după legea rurală. Are 1217 hect. pe moșia Principeluĭ Bîncoveanu. E reședința comuneĭ. Are o școală clădită de curînd; o biserică, zidită la 1866, care s'a reparat mai tîrziu, tot cu cheltuiala locuitorilor. E deservită de 4 preoți, 1 diacon și 1 cîntăreț. Locuitoriĭ posedă: 446 boĭ, 625 vacĭ, 265 bivolĭ, 210 caĭ, 5290 oĭ și 515 porcĭ.

Printr'însul trec două șosele: Slatina-Turnu-Măgurele și Ipotești - Izvoarele. Locuitoriĭ mai toți sunt Bulgarĭ. Se zice că îșĭ trage numele de la un haiduc, numit Cotea, care ar fi locuit în vechime prin aceste locurĭ, păduroase pe atuncĭ.

Coteana, *deal,* în raionul comuneĭ Coteana, pl. Siul-d.-s., jud. Olt, pe care se cultivă 42 hect. vie.

Coteasca, *numire* ce se dă uneĭ *părți* din *com.* Vlădești, plasa Rîurile, jud. Muscel.

Coteasca, *loc izolat,* în partea de N. a comuneĭ Golești, pl. Rîurile, jud. Muscel, în apropiere de rîul Bratia.

Coteasca, *pădure* a statuluĭ, pendinte de com. Golești, pl. Rîurile, jud. Muscel, în întindere de 143 hect., formată din 4 trupurĭ: Dealul-Corbul (20 hect.), Dealul-Bagna (40 hect.), Zăvoiul-de-pe-Bratia (8 hect.) și Viero șanca (75 hect.).

Coteiașul, *măgură,* jud. Dolj, pl. Băilești, com. Negoiul, de unde începe limita de E. spre com. Cătanele.

Coteiul, *movilă,* jud. Dolj, pl. Băilești, com. Cătanele, de lîngă care începe hotarul de V. spre com. Negoiul.

Coteneasca, *vale,* com. Bădeni-Pămînteni, pl. Dîmbovița, jud. Muscel.

Cotenești, *sat,* face parte din com. rur. Bădeni-Pămînteni, pl. Dîmbovița, jud. Muscel.

Are o populație de 381 locuitorĭ (167 bărbați și 214 femeĭ), din carĭ 94 capĭ de familie.

Are o biserică, fondată de vătaful Ion, deservită de 1 preot și 1 dascăl.

Este situat pe țărmul stîng al rîuluĭ Dîmbovița.

www.dacoromanica.ro

Coteneşti. Vezĭ Vîlnicul, județul Muscel.

Coteni, *sat,* cu 30 fam., jud. Argeș, pl. Oltul, pendinte de com. rur. Launele-d.-s.

Coteni, *sat,* jud. Bacău, pl. Siretul-d.-j., com. Tămași. E situat la Nordul eĭ pe Valea-Siretuluĭ și la poalele dealuluĭ Coteni, la o depărtare de 5900 m. de satul Tămași. Capĭ de fam. sunt 9, suflete 24.

Vite sunt: 8 caĭ și 18 vite marĭ cornute.

Coteni, *sat,* jud. Bacău, pl. Bistrița-d.-j., com. Ruși. E situat aproape de malul Siretuluĭ, în fața satuluĭ Buhociul și pe costișa dealuluĭ Bobeica, la o depărtare de 3 kil. de satul Ruși. Capĭ de fam. sunt 45, sufl. 162.

Vite: 7 caĭ, 162 vite marĭ cornute și 5 porcĭ.

Coteni, *cătun,* al com. Obîrșia, pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanați. E așezat spre N. de Obîrșia. Are 60 capĭ de fam., saŭ 250 suflete. Este o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de un preot.

Coteni, Ilfovățul, saŭ **Găsteşti-Coteni,** *cătun,* pendinte de comuna Gîștești-Roman, pl. Neajlovuluĭ, jud. Vlașca. E situat pe valea Gîștești saŭ Ilfovățul.

Locuitorĭĭ, împroprietăriți la 1864, aŭ luat o suprafață de 150 hectare.

De acest cătun ține o suprafață de 40 hect. pădure, care ține de ocolul silvic Ghimpați.

Coteni, *deal,* jud. Bacău, pl. Siretul-d.-j., de pe teritoriul com. Tămași.

Coteni, *pădure,* jud. Bacău, pl. Bistrița-d.-j., de pe teritoriul com. Ruși.

Coteni, *petic* de *pădure,* în jud. Vlașca, proprietatea statuluĭ, în suprafață de 40 hect.; depinde de com. Gîștești-Roman și de ocolul silvic Ghimpați.

Coteniţa, *pîrîŭ,* jud. Olt, pe valea cu același nume. Se formează la S. de satul Coteana, din văl-celele: Ciocîrlia, Miloveanul, Purcelul și Fîntîneaua, care-și iaŭ naștere pe teritoriul comuneĭ Coteana, la N.-E. Curge apoĭ către S., traversează teritoriul comuneĭ Bălănești, pl. Siul-d.-s., și dă în Iminogul. Parcurge, șerpuind, o distanță de 15 kil.

Coteşti, *com. rur.,* jud. Muscel, pl. Rîurile, la S.-V. de Cîmpulung, 10 kil. departe de acest oraș. Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Bughea.

Are o populație de 572 locuitorĭ (281 bărbați și 291 femeĭ), cu 133 capĭ de familie; locuesc în 129 case.

Se mărginește la N. cu com. Godeni, la S. cu com. Capul-Piscului, la E. cu com. Schitul-Golești, la V. cu com. Aninoasa.

Locuitorĭĭ se ocupă mult cu cultura pomilor roditorĭ, maĭ ales a prunilor.

Sunt 114 contribuabilĭ.

Budgetul com. e de 953 leĭ la venit. și 972 leĭ la chelt.

Locuitorĭĭ posedă: 15 caĭ, 200 capre, 250 oĭ, 120 boĭ, 300 vacĭ și 500 porcĭ.

Rîul Bughea trece prin mijlocul comuneĭ. Locuitorĭĭ sunt moșneni. Comuna are ca 150 hect. loc de cultură și 100 hect. izlaz pentru pășune.

In partea de V. a Coteștilor este pădurea Aninoasa.

Patru șosele comunale înlesnesc comunicația prin comună.

Are o biserică, cu hramul Nașterea-Maiceĭ-Domnuluĭ, clădită de locuitorĭ la anul 1880, și acum deservită de 2 preoți și 2 cîntărețĭ.

Știŭ carte 83 bărbați.

Școala, cu întreținerea căreia statul cheltuește 1242 leĭ anual, se frecuentă de 45 elevĭ și 5 eleve, din numărul de 110 (60 băeți și 50 fete) cu vîrstă de școală.

Stupiĭ cu albine produc anual până la 200 kgr. miere și 140 kgr. ceară. Prunele daŭ în termen mijlociŭ până la 6000 decal. țuică pe an. Locuitoriĭ desfac produsul munceĭ lor la Cîmpulung.

Coteşti, *com. rur.,* în jud. R.-Sărat, pl. Orașuluĭ, pe pîrîul cu același nume.

Și-a luat numele — se zice — de la proprietatea unuĭ căpitan, Stan Cotea, dată luĭ printr'un hrisov de către Radu-cel-Mare, Domnul Muntenieĭ.

Este așezată la N. județuluĭ, la 31 kil. spre N. de orașul R.-Sărat, și în partea de mijloc a plășeĭ, a căreĭ reședință este. Comunele învecinate sunt: Budești la 2 kil.; Blidari, la 2 kil., Bonțești și Cîrligi, la 4 kil.; Faraoane și Golești, la 9 kil.

Se mărginește la N. cu com. Blidari și Cîrlige, despărțindu-se prin pîrîul Valea-Blidarele, la E. cu Golești, la S. cu Budești, la V. cu Odabasca, despărțită prin Dealul-Corniței.

Este o com. din regiunea dealurilor. Este brăzdată la N. de Dealul-Gurbănoasa; la V. de Dealul-Schituluĭ și de Dealul-Roșu; la S. de Dealul-Urechecheștilor.

E udată de micĭ pîrae neînsemnate: Dălgovul, prin mijloc; Blidari, la N. Lacurĭ sunt: Lacul-Turbure, Schitul-Negru, al-Porumbeilor. Sunt și 35 puțurĭ.

www.dacoromanica.ro

Cătunele carĭ o compun sunt: Coteşti, reşedinţă, în mijloc, pe pîrîul Coteşti; Goleşti, la 4 kil. spre E.; Sluţi, la 1 kil. spre E.; Odobasca, la 1 kil. spre V.; Calicul, la 7 kil. tot spre V.

Suprafaţa este de 2408 hect., din care 140 hect. vatra com., 75 hect. ale locuitorilor, 700 ale particularilor, 1354 ale Statuluĭ.

Populaţia este de 470 fam., saŭ 1906 suflete; 947 bărbaţĭ, 962 femeĭ; 750 căsătoriţĭ, 1021 necăsătoriţĭ, 135 văduvĭ. Ştiu carte 315.

In com. sunt 4 bisericĭ: una în căt. Odobasca, cu hramul Adormirea - Maiceĭ - Domnuluĭ, fundată de Stan Cotea, prefăcută în anul 1869 şi 1888; are un venit de 150 leĭ, provenit de la 6 prăjinĭ fîneţe şi păduriĭ şi e deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser; are ca tablouriĭ: Moartea, Tîmplele, Sf. Niculae, cu micĭ prefaceriĭ (cu o vechime de 100 — 400 anĭ), păstrîndu-se puţin din forma şi pictura lor de odinioara; a doua în căt. Sluţi, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, zidită la 1792, de preotul Iordache Caloianu şi locuitoriĭ; la 1849 s'a stricat şi s'a refăcut de zid; e deservită de 1 preot, 1 dascal şi 1 cîntăreţ; în căt. Coteşti, în deal, cu hramul Sf. Voevozĭ, zidită în 1760 de Toma Crucerul cu locuitoriĭ; e deservită de 1 preot şi 1 dascăl; a patra în vale, cu hramul Sf. Nicolae, zidită în 1723 de Costea Şerban, Toma Crucerul şi locuitoriĭ; e deservită de 1 preot, 1 dascăl şi 1 paracliser. Este şi un schit de maicĭ. (Vezĭ Coteşti schit).

Sunt 2 şcolĭ, una de băeţĭ, fondată de Stat în 1834, şi una de fete, fondată în 1860, tot de Stat, conduse de 1 învăţător şi 1 învăţătoare. In 1892/93 aŭ fost frecuentate de 158 copiĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este bună, maĭ ales pentru viĭ. In privinţa cultureĭ pămîntuluĭ, com. are: 775 hect. loc arabil, 830 hect. pădure şi 764 hect. viĭ.

Locuitoriĭ aŭ 53 pluguriĭ; 1202 capete de vite, din carĭ: 314 boĭ, 127 vacĭ, 124 caĭ, 11 epe, 2 asinĭ, 242 oĭ, 18 capre şi 364 rîmătoriĭ.

Sunt 2 morĭ cu aburĭ pentru măcinat şi maĭ multe pe apă.

Transportul se face prin staţia Coteşti, la 9 kil. spre E. de com. In com. sunt 83 comercianţĭ (5 sunt străinĭ), din carĭ 19 băcanĭ şi 16 cîrciumarĭ; 3 cojocarĭ, 11 potcovarĭ, 4 tîmplarĭ, 5 brutarĭ şi 4 măcelarĭ.

Căile de comunicaţie sunt: drumurile vecinale spre: Blidari, Bonţeşti, Faraoanele; Cîrlige-Cîmpineanca-Focşani; gara Coteşti; Odobasca, trecînd pe lîngă schitul Coteşti; Popeşti-Plăineşti-R.-Sărat.

Sunt 408 contrib. Venit. com. sunt de 20371 leĭ, 24 banĭ, ia-cheltuelile de 20074 leĭ, 91 banĭ.

Comuna este foarte vechie. Se zice că s'a fundat în 1470 de căpitanul Stan Cotea; la 1848 a fost ocupată de Ruşĭ în războiul lor cu Ungurii.

Coteşti, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, cătunul de reşedinţa al com. Coteşti. Şĭ-a luat numele de la căpitanul Stan Cotea, fondatorul satuluĭ, şi care stăpînea moşia Coteşti. Este aşezat în mijlocul com., pe pîrîul Coteşti. Are o întindere de 420 hect., cu o populaţiune de 240 familiĭ, saŭ 980 suflete, din carĭ 193 contribuabilĭ. Ştiu carte 214. Are două bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 2 paracliseriĭ; o şcoală de băeţĭ şi una de fete.

Coteşti, *staţie de dr. d. f.*, jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, căt. Goleşti, pe linia Buzăŭ-Mărăşeşti, pusă în circulaţie la 13 Iunie 1881. Se află între staţiile Gugeşti (7.3 kil.) şi Focşani (7.8 kil.) Inălţimea de asupra niveluluĭ mărĭĭ de $67^{m}\cdot49$. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 110.627 leĭ, 4 banĭ.

Coteşti, *schit de maicĭ*, jud. R.-Sărat, construit de călugăriĭ ruşĭ. La anul 1819, călugăriĭ s'aŭ mutat la schitul Poiana-Măruluĭ, din com. Bisoca, plaiul Rîmnic, şi schitul Coteşti a devenit schit de maicĭ, mutîndu-se maicile din schitul Dălhăuţ aci. La anul 1852 s'a fundat biserica de la cimitir, unde se îngroapă maicele. Sunt în total 77 maicĭ, din carĭ 52 subvenţionate de Stat şi 25 nesubvenţionate. La anul 1859 s'a făcut clopotul de d'asupra schituluĭ.

Coteşti, *pădure*, în jud. R.-Sărat, plasa Oraşuluĭ, com. Coteşti. Face parte din circumscripţia a VII-a silvică, ocolul Vărzăreşti. Are o întindere de 3540 hect., din carĭ numaĭ 40 ale Statuluĭ (după biroul silvic 60). Esenţe: gîrniţă, fag, plop şi alun.

Coteşti, *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Oraşului, com. Coteşti. Izvoreşte din dealul Perişorul; udă comuna prin mijloc, trecînd prin cătunul de reşedinţă şi se varsă în pîrîul Dîlgovul, pe stînga luĭ.

Coteţuluĭ (Valea-), *pîrîŭ*, în judeţul R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Buda. Izvoreşte din dealul Poiana-Păruluĭ; udă partea de V. a comuneĭ şi merge de se aruncă în pîrîul Buda, pe dreapta luĭ, maĭ sus ceva de cătunul de reşedinţă.

www.dacoromanica.ro

Coticeruluĭ (Gîrliţa-), *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, plasa Măcin, com. urb. Măcin. Porneşte din balta Ilenilor; se îndreaptă spre S., avînd o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea nord-vestică a plăşeĭ şi pe cea vestică a comuneĭ; trece pe la poalele sudice ale dealuluĭ stîncos Oiliga şi ale luĭ Aganim, pe lîngă nişte viĭ, şi, după un curs de aproape 4 kil., merge de se varsă într'o mică baltă (5 hect.), aşezată în partea de N.-V. a oraşuluĭ Măcin.

Coticeruluĭ (Grindul-), *grind,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, com. urb. Măcin, în partea de N.-V. a plăşeĭ şi a comuneĭ. Incepe de lîngă gîrla Coticeruluĭ; se îndreaptă spre N.-V., avînd o formă lunguiaţă, şi se termină în malul sudic al bălţiĭ Jijila; comunică cu grindul Zgamira-Mare; este străbătut de gîrla Privalul-Coticeruluĭ, şi de drumul vecinal Ghecetul-Jijila. Are 40 hect. întindere.

Coticeruluĭ (Privalul-), *gîrliţă,* în jud Tulcea, pl. Măcin, com. urb. Macin. Se desparte din gîrla Coticeruluĭ; se îndreaptă spre N.-E., avînd o direcţie generală de la S.-V. spre N.-E.; strabate Grindul-Coticeruluĭ, şi, după un curs de 3 kil., brăzdînd partea nord-vestică a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ, se varsă în balta Jijila. De-alungul luĭ merge drumul comunal Ghecet-Jijila.

Coticul, *sat,* în partea de N.-E. a com. Todireşti, pl. Fundurile, jud. Vasluiŭ. Se întinde pe o suprafaţă de 715 hect., din care 15 hect. vie şi 3 hect. pădure. Are o pop. de 45 fam. saŭ 271 sufl.

Este aci o biserică, deservită de 1 cîntăreţ; 1 cîrciumă.

Vite: 240 vite marĭ cornute, 603 oĭ, 29 caĭ şi 40 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 20 pluguri şi 20 care cu boĭ, 2 pluguri şi 5 căruţe cu caĭ.

Cotigeĭ (Drumul-), *drum,* ce trece pe lîngă com. Strîmba şi Ciocăneşti, pl. Ocolul, jud. Romanaţi; merge paralel cu şoseaua Caracal-Craiova şi tocmaĭ la com. Coşoveni (Dolj), se uneşte cu şoseaua.

Cotigeşti, *vechie numire* a *căt.* Atîrnaţi, com. Gura-Sărăţiĭ, jud. Buzăŭ.

Cotineana, *deal,* com. Vădeni, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Cotitura, *canal,* jud. Brăila, pe partea stîngă a Dunăreĭ, la 3 kil. spre E. de satul Vădeni, maĭ sus de îmbucătura viroageĭ Zagna cu Dunărea. Are o lungime de 2 kil., formînd ostrovul Chiciul.

Cotiturile, *pîrîŭ,* jud. Bacău, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuşul. Izvoreşte din moşia Piciorul-Borvizuluĭ şi se varsă d'a dreapta Slăniculuĭ.

Cotîrgaci, *sat,* în partea de N.-V. a comuneĭ Costeşti, pl. Tîrgul, jud. Botoşani, aşezat pe un podiş. Are o populaţie de 112 familiĭ, saŭ 372 suflete, din carĭ 96 contribuabilĭ.

Vite sunt: 227 boĭ şi vacĭ, 37 caĭ, 180 oĭ şi 54 porcĭ. Stupĭ sunt 118.

Are 1 biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; 1 cîrciumă. In sat se află 1 comerciant şi 2 meseriaşĭ.

Cotîrgaci, *sat,* în partea despre N. a com. Sineşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi. E situat pe margina şesuluĭ de-a dreapta pîrîuluĭ Bahlueţul. Are o populaţie de 13 familiĭ, saŭ 66 suflete.

Numărul vitelor este de 142 capete, din carĭ: 37 vite marĭ cornute, 14 caĭ, 77 oĭ şi 14 rîmătorĭ.

Cotîrgaşi, *sat,* pe moşia şi în comuna Broşteni, jud. Suceava. Formează un singur sat cu Poiana-Cotîrgaşuluĭ, sătuc ce numără numaĭ vre-o 15 case. E aşezat pe ambele ţărmurĭ ale pîrîuluĭ de la care şĭ-a luat numele. Are 130 case, populate cu 128 capĭ de familie; 570 suflete (280 bărbaţĭ şi 290 femeĭ), din carĭ 26 Evreĭ. Contribuabilĭ sunt 144. O vatră a satuluĭ propriŭ zis nu este, satul fiind înşirat în tot lungul pîrîuluĭ. In sat sunt: 2 comercianţĭ, un boiangiŭ, 5 stolerĭ şi 2 fierarĭ. Pe pîrîul Cotîrgaşuluĭ sunt 2 piue pentru făcut sucmane şi 3 morişte.

Improprietăriţĭ la 1864 sunt 15 fruntaşĭ, 31 pălmaşĭ şi 20 codaşĭ, stăpînind 257 fălcĭ, afară de ceĭ cu cîte 10 prăjinĭ loc de casă şi de locurile dăruite de proprietar în schimbul celor netrebnice.

Are o biserică, clădită, din lemn, de sătenĭ, la 1800 şi deservită de un preot şi doĭ cîntăreţĭ.

In 1893 s'a înfiinţat o şcoală, care acum are un învăţător plătit de comună; localul s'a construit cu cheltuiala M. S. Regeluĭ.

La 1803, «Cotîrgaşul, a Mănăstireĭ Slatina, avea 16 liuzĭ, plătind pe an 376 leĭ bir.»

In apropierea acestuĭ sat se văd urmele uneĭ fabricĭ vechĭ şi a zgureĭ arse. Se zice că ar fi fost în vremurĭ depărtate aci o turnătorie de fier. Acum cîţĭva anĭ s'a dezgropat un ciocan

www.dacoromanica.ro

și un ilău, fie-care greŭ ca de 50—70 de oca, precum și niște clește mari, după cum se întrebuințează în fabricile de fier.

Cotîrgași, *deal*, în com. Giurgești, județul Suceava, prelungindu-se spre Valea-Gloduluĭ, sat, care e situat la poalele luĭ. E cultivabil.

Cotîrgași, *pîrîŭ*, jud. Suceava, numit ast-fel de la catargurile (brazĭ lungĭ de 35—40 m.) ce se scoteaŭ de pe albia luĭ. Izvorește de sub Muntele-Lung, și, după ce a învîrtit 2 piue și 3 morișteș, și a udat satul cu acelașĭ nume, se varsă în Bistrița. Are de tributarĭ din dreapta: Pîrîul-Preluceĭ, Mazanaia și Pîrîul-luĭ-Alexe; iar din stînga: Pîrîul-Cărbunaruluĭ, al-Gloduluĭ, al-Arșițeĭ, Pîrîul-Lat și Pîrîul-Goeĭ. Lungimea cursuluĭ săŭ e de aproape 7 kil.

Cotlova, *baltă*, jud. Dolj, plasa Băilești, com. Negoiul, care, prin gîrla Porumbul, se scurge în balta Renea.

Cotmanul, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Balciul, com. Miroslava, pl. Stavnicul, jud. Iași.

Cotmanul, *iaz*, pe dealul Stînca, com. Stînca, pl. Branișteа, jud. Iași.

Cotmeana, *plasă*, la S.-V. jud. Argeș. Se mărginește la N. cu plasa Pitești; la E., cu plasa Gălășești, de care este în parte despărțită prin rîul Teleorman; la S., cu județul Teleorman și la V., cu jud. Oltul. Această plasă este udată în tot lungul eĭ de rîurile Vedea, Cotmeana și Teleorman, afară de alte micĭ pîrae și gîrle. Terenul este șes. In această plasă este Cîmpul-Burdea, un platoŭ coprins între rîurile Vedea și Teleorman și care se întinde pănă în jud. Teleormanuluĭ. Intinderea totală a plășeĭ Cotmeana este de 128200 pogoane (=64100 hectare), din care 72693 pogoane cultivabile, 15472 pogoane pădure și 40035 pogoane necultivabile. In toată plasa sunt 20 de comune rurale, formate din 43 sate și cătune, cu 3701 case și 41 bisericĭ. Numărul total al contribuabililor, după recensămîntul din 1887 a fost de 2867, iar populația de 17427 suflete. Reședința plășeĭ este în com. rur. Costești. Această plasă s'a întrunit la 1882 cu plasa vecină Gălășești, avînd un singur subprefect. Asemenea judecătoria de pace este pentru amîndouă plășile și cu reședința tot în Costești. Plasa Cotmeana este traversată în tot lungul eĭ de liniile ferate Pitești-Slatina și Costești-Turnul-Măgurele și posedă treĭ stațiĭ de drum-de-fier: Costești, de unde se ramifică linia prin Rușiĭ-de-Vede la Turnul-Măgurele, Stolnici, unde drumul-de-fier trece în județul Oltul și Burdea pe linia Costești-Rușiĭ-de-Vede. Ca șosele prin plasa Cotmeana trece în parte șoseaua națională Pitești-Slatina, șoseaua județeană Pitești-Turnul-Măgurele și maĭ multe șosele comunale.

In partea de N. a plășeĭ (pe cîmpul Burdea), pămîntul este maĭ sărăcăcios și produce maĭ ales ovăzurĭ; iar în partea de S. (despre jud. Teleorman) pămîntul este bun și produce grîŭ și porumb. Se cultivă puțin viea și pe o scară maĭ mare prunele.

In plasa Cotmeana ca și în plasa vecină Gălășești se cresc numeroase turme de oĭ.

Ca industrie în această plasă nu găsim decît cîte-va morĭ cu aburĭ pentru măcinat, din care cea maĭ însemnată este în Costești, și lucrarea de care și de pătule care se vînd în județele învecinate Vlașca și Teleorman.

Budgetul comunelor din această plasă a fost pentru anul financiar 1887—88 de 47850 leĭ la venituri și de 42388 leĭ la cheltuelĭ.

Statul posedă în această plasă (împreună cu plasa Gălășești) 5 proprietățĭ, cu un venit anual de 28945 leĭ, 20 banĭ și 4039 pogoane păduri.

Cotmeana, *sat*, cu 500 locuitorĭ, ceĭ maĭ mulțĭ Țigani, jud. Argeș, pl. Oltuluĭ; face parte din com. rur. Drăgutești-Săpunari. In acest sat este și Mănăstirea Cotmeana, zidită de Mircea-Vodă pe la anul 1389. Are o școală primară rurală.

Cotmeana, *rîŭ*. Izvorește din preajma comuneĭ Tutana, din jud. Argeș, urmează paralel cu hotarul dintre jud. Olt și Argeș, udînd plășile Argeșul, Oltul și Cotmeana; întră în jud. Teleorman, pe teritoriul com. Urlueni, udă comunele Malul, Ciocești, Mîndra și Bîrla și se varsă în rîul Vedea, în pădurea Bădești, din com. Mozăceni, după ce primește apele pîrîașelor Vlăscuța și Ceroaia și a altor viroage și izvoare din drumul săŭ.

Cotmeana are o albie largă; vara se poate trece cu picioarele și une-orĭ seacă aproape de tot.

Cotmeana, *pădurice*, în întindere de 13 hect., comuna Văleni, pl. Podgoria, jud. Muscel, compusă din anin, salcie și plute.

Cotmeana, *vale*, jud. Argeș și Teleorman, urmează cursul pîrîuluĭ cu acelașĭ nume pănă se împreună cu Valea-Vedeĭ.

www.dacoromanica.ro

Cotmeana - Vechie, *mănăstire*, de călugări, cu hramul Buna-Vestire, jud. Argeș, pl. Oltului, zidită de Mircea-Vodă, la anul 1301, după cronica lui Radul Greceanul, iar după inscripția după un clopot, la anul 1385. Iacă înscripțiunea după acest clopot:

«In zilele bine-credinciosului Domn Iŵ Dan Voevod, a făcut acest clopot jupînul Dragomir, fiul egumenului Dragomir, în anul 6893 (1385 indiction 8.)»

A fost schit al mănăstirei Cozia din Vîlcea. In această mănăstire s'a refugiat Mircea, fiul lui Mihnea-Vodă, la anul 1510, urmărit fiind de Neagoe-Vodă. Actualmente, această mănăstire este redusă la biserică de mir și deservită de 2 preoți, 1 cîntăreț și 1 paracliser. Pentru întreținerea cultului divin se înscrie anual în budgetul Statului suma de 1670 lei.

Cotnari, *com. rur.*, în partea de V. a plășei Bahluiul, județul Iași. Se întinde de la E., din partea dreaptă a rîului Bahluiul, spre V., pănă în marginea jud. Suceava. Teritoriul său este accidentat, prezintînd cele mai înalte dealuri în partea despre V., acoperite cu vii și păduri, iar spre E., văi și podișe, pe cari se cultivă cereale. Este formată din satele: Valea, Dealul, Zlodica, Horodiștea, Lupăria, Sbereni, Hodura și Iosupeni. Este așezată pe o întindere cam de 6100 hect., cu o populație de 744 familii, saŭ 2698 locuitori Romîni și parte Unguri. Această comună este situată cam la jumătatea drumului dintre tîrgurile Hîrlău, din jud. Botoșani și Tîrgul-Frumos, din jud. Iași și la 58 kil. de Iași, capitala județului. Prin centrul ei trece șoseaua mixtă de la Tîrgul-Frumos la Hîrlău. Marginea despre N.-E. a comunei, e udată de rîul Bahluiul, iar pe o parte a teritoriului se află podgoria cea mai renumită din țară. Legenda spune că prima viță de vie plantată în Cotnari, e adusă din Ungaria de la Tokai, de către Stefan-Vodă-cel-Mare.

Producțiunile pămîntului sunt: vinurile cele mai bune, pometuri, cereale, pîeatră multă și vite frumoase.

In această comună sunt: 4 biserici, 1 paraclis și 1 biserică catolică, deservite de 5 preoți, 5 cîntăreți și 4 eclesiarhi; 2 școli, conduse de 2 învățători și frecuentate de 86 elevi (65 băeți, 21 fete); 2 mori de aburi.

Budgetul com. este de 13623 lei, 29 bani la venituri și de 13251 lei, 41 bani la cheltueli.

Numărul vitelor din întreaga comună se urcă la 5484 capete, din cari: 1669 vite mari cornute, 287 cai, 2636 oi și 892 rîmători.

Cotnari, *sat* și reședința comunei Cotnari, pl. Bahluiul, jud. Iași. Este format din cătunele: Valea, Dealul, Zlodica, Horodiștea și Lupăria (v. a. n.) Sat cu numele de Cotnari nu există, însă teritoriul cuprins de cătunele arătate, ce sunt lănțuite una de alta, afară de numirile lor, li s'aŭ dat numele Cotnari. Părțile numite Valea și Dealul, formează centrul și vatra satului; tot teritoriul cuprins de aceste cătune formează Podgoria-Cotnarilor. Are o populație de 423 familii, saŭ 1558 suflete, cari se ocupă mai mult de cultura viilor.

Are o școală, cu localul ei, înființată în anul 1859, frecuentată de 42 elevi; o biserică ortodoxă, situată la poalele dealului Ineamînul, aproape de Gura-Cotnariului, clădire veche de piatră, zidită în timpul lui Ștefan-cel-Mare, la anul 1496, și care astăzi se întreține de Stat și este deservită de 2 preoți, 2 cîntăreți și 1 eclesiarc; o vechie biserică catolicii, ce se află în ruine, fiind arsă în anul 1873, situată pe valea dintre dealurile Chișcovul și Ineamînul. Fiind cercetată de d-nul Gr. Tocilescu, acesta a descoperit mai multe pietre de morminte cu inscripții latine, din cari cea mai veche poartă data: 1588.

Această dată, raportată la domnia lui Eraclide-Despot, din 1561—63, dovedește că aceasta ar fi biserica fondată de el dimpreună cu o Universitate, pentru Sașii trăitori pe atunci în Cotnari, și dacă a devenit catolică în urmă, lucrul se explică ast-fel: retrăgîndu-se Sașii, Ungurii, viețuitori acolo, din timpul lui Ștefan-cel-Mare, și-aŭ apropiat biserica. Deserventi nu are de cît un singur dascăl.

Mai este un paraclis, făcut de monahul Grigore-Radu, la anul 1836, pe care, dotîndu-l cu 40 pog. de vie, împrejurul său, l'a închinat mănăstirei Neamțului; astăzi se află în proprietatea Statului.

Satul Cotnari făcea parte în vechime din ținutul Hîrlăului și, pe acele timpuri, era recunoscut de Tîrgul-Cotnari; că lucrul este ast-fel, rezultă din faptul că pe partea cătunelor Dealul și Valea, se găsesc urme de temelii de piatră, șanțuri, beciuri și altele.

Intre beciurile rămase din trecut, se observă două, aproape de biserica ortodoxă, în marginea șoselei, avînd unul lungimea de 45 m. și lățimea de 5 m., iar înălțimea, după

www.dacoromanica.ro

cum se găseşte acum, e de 2 m.; de sigur că în trecut era mai adînc, însă din cauza mîliturilor de apă s'a astupat.

Despre aceste beciurĭ, legenda spune că sunt făcute de Ştefan-cel-Mare, odată cu biserica şi palatul, care acum nu mai există.

Altă dovadă despre existenţa tîrguluĭ, rezultă din diferitele hrisoave domneştĭ, între carĭ putem cita unul, din timpul luĭ Mihail-Racoviţă, Voevodul Moldoveĭ, cu data de la facerea lumeĭ 7216, 22 Februarie, ce se păstrează şi până astăzĭ în original, de răzeşul Antonică Pisărul, din satul Iosupeni şi care este în cuprinderea următoare:

«Io Mihail Racoviţă, Voevodul ţăreĭ Moldoveĭ. Dacă aŭ venit dinaintea Domnieĭ Mele, şi dinaintea tuturor alor noş triĭ boerĭ a marĭ şi micĭ, Ursolea, femeia luĭ Grigori Sasu, ce a fost pivniceriŭ ot Cotnari, şi cu feciorĭĭ eĭ anume: Vîrvara, şi Ana, şi Iozef, strănepoţiĭ luĭ Felten Sasul ot Cotnari, — şi le-aŭ aratat uricul de danie şi de miluire de la Ştefan-Vodă-Tomşa, şi diresă de întăriturĭ de la Radul-Vodă şi de la Moise-Movilă-Vodă şi de la Alexandru-Radu-Vodă şi de la alţĭ reposaţĭ Domnĭ mai din coace. Că a avut strămoşul lor, Felten Sasul, un loc de heleşteŭ şi de moară, ce se numeşte Rîtu-luĭ-Peter, pe hotarul Tîrguluĭ Cotnari, pe lîngă Bahluiul, şi cu loc de fînaţ prin prejurul acestuĭ iaz şi heleşteĭ. Şi de s'ar sili asupră-le apa cînd ar veni mare, pre alt loc, Felten ca să aibă voe a ezi şi să îndrepteze în rîmnicul luĭ. Intru aceea şi Domnia-Mea, daca am văzut acele direse, acelor reposaţĭ Domnĭ, de danie, şi de miluire, şi de întăriturĭ, întru acea şi Domnia-Mea, m'am milostivit şi le-am întărit Ursoleĭ, femeia luĭ Grigore Sasul ot Cotnari şi feciorilor eĭ Vîrvara, Ana şi Iozef, strănepoţiĭ luĭ Felten Sasul, pe acel iaz cu moară ci se numeşte Rîtu-luĭ-Peter, pe lîngă Bahluiul şi cu locurile de fînaţ, ca să aibă a ţine şi a stăpîni, precum le scriŭ diresa acelor reposaţĭ Domnĭ, ce aŭ fost de demult. Şi ca să le fie şi de la Domnia-Mea, dreaptă ocină şi danie şi miluire şi uric şi întăritură, cu tot venitul şi cu tot hotarul stătător în veciĭ şi altul să nu se amestece.

(Iscălit) Io Mihail Racoviţă.

L. S.

7216 Fevruar 22».

Din conţinutul acestuĭ document, rezultă destul de lămurit că satul Cotnari în urmă cu 179 anĭ, era tîrg, dar care a fost împrejurarea de s'a desfiinţat, aceasta nu se ştie; se poate atribui însă aceasta dese lor încălcărĭ ale Turcilor şi Tătarilor, carĭ jefuiaŭ şi ardeau tîrgurile şi satele.

Tot din acest document mai se vede că Felten-Sasul, a fost pivnicer, adică îngrijitor de pivniţile Domneştĭ, aflate în Cotnari; aceasta dovedeşte că Domniĭ aveaŭ viĭ, proprietăţĭ în acest sat şi prin urmare e de crezut că Ştefan-Vodă, să fi avut palaturĭ în Cotnari.

Cotnari, *pîrîŭ*, jud. Iaşi. Izvoreşte din satul Cotnari, de sub poalele dealuluĭ Ineamînul; curge spre S.-E. şi, în gura Cotnariuluĭ, se varsă în pîrîul Rîşcana.

Cotnărelul, *munte*, pe coprinsul moşieĭ Munţi şi Pipirigul, în com. Pipirigul, plasa de-Sus-Mijlocul, jud. Neamţu. Işi desfăşoară ramurile sale între satele: Agăpieni, Tărîţeni, Cujbeni, Plotunul, Dolheşti, Pipirigul, Baboeşti, şi marginea judeţului Suceava, în care parte se leagă cu ramurile munţilor Hălauca (Halesia).

Cotnărelul, *pîrîiaş*, în judeţul Neamţu, com. Pipirigul, plasa de Sus-Mijlocul. Izvoreşte dintre ramurile Grugenilor şi Runcul, (a şireĭ Cotnăreluluĭ), vărsîndu-se pe partea stîngă a pîrîuluĭ Ozuna, în apropiere de locul unde străbate şoseaua judeţeană ce vine peste muntele Petru-Vodă, prin satul Dolheşti, spre Pipirigul.

Cotnărelul, *hîrtop*, în jud. Neamţul, ramura munţilor cu acelaşĭ nume.

Cotnoiul, *iezer*, în judeţul Brăila, lunca comuneĭ Gropeni, la V. iezeruluĭ Babalîc, între privalul Dobrota şi Gingărăşoaia, unit la V. cu iezerul Somnorosul.

Cotoaca, *deal*, pe teritoriul com. Truşeşti, jud. Botoşani, de unde se prelungeşte în com. Băbiceni.

Cotoiul, *sat*, face parte din com. rur. Băicoiul, pl. Filipeşti, jud. Prahova. Are o populaţiune de 362 locuitorĭ (170 bărbaţĭ şi 192 femeĭ). Cade în partea de N. a comuneĭ.

Cotora, *lac*, (viroagă), în comuna Cotul-Cioriĭ, jud. Buzău. Işĭ ia începutul din lacul Bîlhacul, la Coada-Cotoreĭ şi se scurge în rîul Buzău.

Cotorani, (Purani-Sf.-Gheorghe), *cătun*, pendinte de com. Blejeasca, plasa Glavacioculuĭ, jud. Vlaşca, situat în valea Glavaciocul pe partea dreaptă.

Aci sunt 45 locuitorĭ, cărora li s'a dat la 1864 o suprafaţă de 135 hectare.

Această proprietate aparţinea statuluĭ, după secularizarea averilor mănăstireştĭ; depindea înainte de mănăstirea Sf. Gheorghe.

Are o suprafaţă totală de 555 hectare.

S'a rezervat statuluĭ pădurea, în suprafaţă de 300 hect.

Cotorbeşti, *cătun*, al comuneĭ Vulpeni, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi.

www.dacoromanica.ro

Cotorbi, *mahala*, în com. rur. Şovarna-d.-j., plaiul Cloşani, judeţul Mehedinţi.

Cotorca, *com. rur.*, în jud. Buzău, pl. Tohani, situată de-a-lungul hotaruluĭ despre judeţul Ialomiţa, la o distanţă de Buzău de 47 kilom. Limitele sale sunt: La N. hotarul moşieĭ Frecăţeanca şi Sidirul, pe care merge până în com. Meteleul; la E., hotarul moşieĭ Lipăneasca; la S., hotarele moşiilor din jud. Ialomiţa: Baldovineasca, Stejereasca saŭ Sf. Vinerĭ, Gîrboveanca, Apostolăchianca şi Dudeasca, ale căror capete daŭ în hotarul Cotorci; la V., partea din hotarul moşieĭ Dudeasca, şi parte din al moşieĭ Frecăţeanca. Suprafaţa sa este de 1800 hect., din care 1435 hect. arabile, 76 hect., fîneaţă, 264 izlaz şi 25 hect. sterp saŭ coşcov (pămînt neproductiv). Proprietăţi mai însemnate, afară de pămîntul locuitorilor, este moşia statuluĭ Cotorca. Terenul e şes, dar puţin fertil, fiind unul din cele maĭ de demult lucrate, ceea ce a început să-ĭ slăbească forţele de producţiune. Se cultivă de preferinţă orz şi porumb. Industrie n'are, afară de o moară de aburĭ şi o stînă. Căi de comunicaţie are şoseaua comunală Cotorca - Mizil prin Glodeanu.

Vite sunt: 98 boĭ, 121 vacĭ, 44 viţeĭ, 5 bivolĭ, 123 caĭ, 82 epe, 31 mînjĭ, 640 oĭ, 12 capre şi 74 porcĭ.

Comuna e formată dintr'un singur căt., Cotorca, cu o populaţie de 730 locuitorĭ, din care: bărbaţĭ înşuraţĭ 152, neînşuraţĭ 19, văduvĭ 10, băeţi 190; femeĭ măritate 152, văduve 19, fete 188. Locuesc în 154 case. Meseriaşĭ sunt: 1 croitor, 2 cizmarĭ, 1 fierar şi 1 maşinist.

Budgetul comuneĭ e de leĭ 2682.24 anual.

Este: o şcoală, frecuentată de 34 elevĭ şi o elevă. Carte ştiŭ 37 persoane; o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de un preot, 1 cîntăreţ şi un paracliser. Cîrciumĭ sunt 4.

Comuna Cotorca se maĭ numeşte şi Cotorca-Mică, ca să se distingă de Cotorca-Mare, din jud. Ialomiţa. In vechime a purtat succesiv numirile de: Negreasca, Ipsilante şi Schimbaţi. Din cauza războaelor dintre Ruşĭ şi Turcĭ (1806—1812), locuitoriĭ carĭ formaŭ satul Schimbaţi, aŭ trebuit să fugă şi puţinĭ dintr'înşiĭ s'aŭ maĭ întors după încheerea păceĭ, cînd, găsind satul vechiŭ cu totul distrus, s'aŭ stabilit puţin maĭ la S. şi aŭ dat naştere satuluĭ Cotorca, remănînd vechiul sat Siliştе. In 1855, Cotorca a ars, ceea ce a împiedicat mult dezvoltarea sa. Cu încetul s'a reconstruit, dar încă arată urmele nenorocirilor prin care a trecut.

Cotorca, *sat*, în jud. Ialomiţa, pl. Cîmpuluĭ, pendinte de com. Urziceni. Este situat la 8 kil. spre N.-E. de satul de reşedinţă. Se maĭ numeşte Cotorca-Mare, pentru a-l deosebi de Cotorca-Mică, din jud. Buzău şi Siliştea-Cotorciĭ, pentru că satul este fondat pe siliştea unuĭ vechiŭ sat, aĭ căruĭ locuitorĭ s'aŭ strămutat maĭ spre N., unde aŭ înfiinţat satul Gîrbovi. Strămutarea în Gîrbovi se zice că s'a făcut pentru că locuitoriĭ sufereaŭ mult din cauza prădărilor ce li se făceaŭ prin trecerea pe aicĭ a armatelor ruseştĭ şi turceştĭ, pe la aniĭ 1852 şi 1853, fiind pe aicĭ drum mare, ce ducea de la Brăila spre Olteniţa şi Giurgiu.

Are o populaţie de 50 fam. Este aci o şcoală mixtă, condusă de un învăţător retribuit de comună.

Vite sunt: 50 caĭ, 40 boĭ, 400 oĭ, 5 capre, 2 asinĭ şi 60 rîmătorĭ.

Cotorca, (Cotorca-Mică, Ipsilante, Negreasca, Schimbaţi), *moşie* a statuluĭ, în jud. Buzău, com Cotorca, pendinte de moşia Mărcuţa. Are 1350 hect., din carĭ 460 s'a dat loc. în 1864.

Cotorca, *proprietate* a statuluĭ. (V. Gîrbovi, jud. Ialomiţa).

Cotorca-Mică, *numire* dată *moşieĭ* Apostolăcheanca, jud. Buzău, com. Glodeanul-Cîrlig.

Cotorca-Mică, *numire*, ce se maĭ dă *proprietăţeĭ* statuluĭ Apostolăcheanca, jud. Ialomiţa.

Cotoreĭ (Valea-), *cătun*, al comuneĭ Măneşti, jud. Buzău. Are 180 locuitorĭ şi 36 case.

Cotoreĭ (Valea-), *izvor*, în judeţul Buzău, com. Măneşti. Incepe din muntele Bisoca şi se scurge în valea Bisoca.

Cotorga, *cătun*, pendinte de com. Crîmpoaia, pl. Şerbăneşti, jud. Olt. E situat pe malul drept al Dorofeiuluĭ. Are o populaţie de 254 locuitorĭ, din carĭ 37 sunt împroprietăriţĭ, după legea rurală, cu 150 hect., pe moşia Cotorga. Are o întindere de aproape 300 hect. arabile. Este închinată de unul State Ciolacul, uneĭ şcoale din Grecia, din com. Negada (Zagora). D-nul Catopolu, epitropul eĭ, o arendează anual cu 6000 leĭ.

Loc. posedă: 170 boĭ, 50 vacĭ, 83 caĭ, 900 oĭ şi 78 rîmătorĭ.

Cotorga, *cătun*, în jud. Teleor-

www.dacoromanica.ro

man, pl. Teleorman. Are numaĭ cîte-va case, un conac şi magaziĭ ale proprietăţiĭ, care ţin de moşia Văleni, din judeţul Olt.

Cotorga, *deal*, situat, la V., pe teritoriul com. Crîmpoaia, pl. Şerbăneşti, jud. Olt. Aparţine moşieĭ, numită Cotorga. E acoperit cu semănăturĭ. Are direcţia N.-V. către S.-E.

Cotorga, *moşie*, în jud. Teleorman, pl. Teleorman, com. Merişani. Are o întindere de 1000 hect. pămînt arabil şi 20 hect. pădure. Este proprietatea d-luĭ C. Colibăşanu. Formează un singur corp cu moşia Ciuperceanca.

Cotori-Ţigănia, *sat*, face parte din com. rur. Stîlpeni, pl. Rîurile, jud. Muscel. Este situat pe malul stîng al rîuluĭ Tîrgul. Pe la V. satuluĭ trece calea ferată Goleşti-Cîmpulung şi şoseaua naţională Piteşti-Cîmpulung-Frontieră.

Are o populaţie de 57 familiĭ, saŭ 285 suflete, din carĭ 144 bărbaţĭ şi 141 femeĭ.

Pîrîul Valea-Orezeleĭ, care se varsă în Rîul-Tîrguluĭ, separă mahalaua Cotori de Ţigănia.

Cotoroaia, *com. rur.* şi *sat*, în jud. Tutova, pl. Corodul, spre S. şi la 25 kilom. de Bîrlad, capitala judeţuluĭ, pe pîrîul Bîrzota.

Are o populaţie de 926 locuitorĭ, din carĭ 240 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 259 case. Ştiŭ carte 121 persoane.

Are o şcoală primară de băeţi şi o biserică.

Comerciul se exercită de 13 persoane.

Veniturile comuneĭ sunt de 6133 leĭ, 88 banĭ anual.

Cotoroaia, *sat*, în jud. Mehedinţi, plasa Ocolul-d.-j., com. rur. Ruptura. Are 86 case.

Cotoroaia, *deal*, în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j., com. Ruptura.

Cotoroaia, *pîrîŭ*, în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j., com. Ruptura. Se formează din ogaşul ce izvoreşte din Valea-Coteĭ şi Valea-Ceruluĭ; apoĭ primind pe dreapta pîrîul din Valea-Mineĭ şi Ţigănaşiĭ, iar pe stînga pîr. Chirculeşti, trece pe la Voloia şi comuna Strehaia, unde se varsă în apa Motruluĭ.

Cotoroaia, *vale*, în com. rur. Voloicul, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Cotoroaia-de-Jos, *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-j., com. rur. Ruptura.

Cotoşmanul, *deal*, com. Dăeşti, plasa Oltul-d.-s., jud. Vîlcea, cu piscul numit Ţeapa, unde, pe timpul luĭ Ţepeş, exista, se zice, o ţeapă, spre a îngrozi pe locuitoriĭ ceĭ deprinşĭ la rele.

Cotoşmanul, *pisc*, pe dealul cu acelaşĭ nume, spre V. şi la 4 kil. de vatra comuneĭ Dăeşti, plasa Oltul-d -s., jud. Vîlcea, pe la poalele căruia trece rîul Cernişoara.

Cotreanţa, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Valea-luĭ-Ion. E aşezat la N. de reşedinţa comuneĭ, la o distanţă de 3 kil. Are 8 fam., saŭ 75 suflete.

Vite sunt: 3 caĭ, 26 vite marĭ cornute, 14 oĭ, 21 porcĭ şi 8 capre.

Cotreanţa, *sat*, în comuna Cîndeşti, pl. Bistriţa, jud. Neamţu. E situat pe teritoriul moşieĭ cu acelaşĭ nume. Cu marginea sa despre S. formează hotarul jud. Bacăŭ.

Terenurile sale sunt accidentate: în partea despre V., de ramura Dragva; în partea despre E., de dealurile Zamfira şi Runcul; în partea jud. Bacăŭ, de ramura Lingurari, printre carĭ se întind văĭ înguste şi udate de pîrîiaşele Cocîrla şi Cotreanţa.

Are o populaţie de 418 sufl., formînd 100 fam., carĭ se îndeletnicesc cu plutăria şi exploatarea terenurilor.

In acest sat sunt 3 rotarĭ.

Numărul vitelor se urcă la 126 capete, din carĭ: 30 boĭ, 40 vacĭ, 6 caĭ, 10 rîmătorĭ şi 40 juncĭ.

Cotreanţa, *moşie*, în com. Cîndeşti, pl. Bistriţa, jud. Neamţu. E situată între moşiile: Bărcăneşti, Cîndeşti, Tazlăul (judeţul Neamţu) şi Blăgeşti (din judeţul Bacăŭ). Are sat.

Cotreanţa, *pîrîaş*, lîngă satul cu a sa numire, com. Cîndeşti, pl. Bistriţa, jud. Neamţu. Se varsă pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistriţa.

Cotroceanca, *deal*, între com. Ţigăneşti şi Gorgani, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Cotroceanca, *trup de moşie* a statuluĭ, jud. Ilfov, care s'a vîndut de vecĭ la locuitorĭ.

Cotroceanca, saŭ **Văleanca-Cepturei**, *moşie* a statuluĭ, pe care, la 1864, s'aŭ împroprietărit parte din locuitoriĭ comuneĭ Ceptura, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Cotroceanca, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 106 hect., pendinte de schitul Budişteni, pl. Podgoria, jud. Muscel.

www.dacoromanica.ro

Cotroceanca, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 175 hect., pendinte de com. Hîrsa, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Cotroceanca-de-Baltă, *pădure* a statuluĭ, jud. Ilfov, în întindere de 325 hect. Formează pădurea Căşcioarele, împreună cu trupurile: Tufele-Greculuĭ şi Mărunta.

Cotroceanca-Muscel, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 43 hect., pendinte de com. Ceptura, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Cotroceni, *sat*, jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Bradul-d.-j.

Cotroceni, *suburbie* a oraşuluĭ Huşi, jud. Fălciŭ.

Cotroceni, *schit*. Vezĭ Merişescu, deal, com. Budişteni, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Cotroceni, *mănăstire*. (Vezĭ Bucureşti).

Cotroceni, *staţie de dr. d. f.*, jud. Ilfov, pl. Dîmboviţa, oraşul Bucureşti, pe linia Bucureşti (Gara de Nord) Bucureşti-Filaret, pusă în circulaţie la 13 Decembrie 1872. Se află între staţiile Bucureşti (Gara de Nord) (2.7 kil.) şi Dealul-Spirea (1.3 kil.). Înălţimea d'asupra nivelului mărĭ de 79^{m},68. Această staţie serveşte exclusiv pentru palatul princiar de la Cotrocenĭ.

Cotroceni, *deal*, la V. comuneĭ Creţeni, pl. Oltul-d.-j., judeţul Vîlcea.

Cotroceni, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, aflată pe moşia Măgureni, com. Creţeni, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Cotromanţul, *pîrîiaş*, ce izvoreşte din dealul Babeĭ-Ileana, jud. Tecuciŭ, merge pe lîngă satul Pogleţul şi se uneşte cu Glilimenul, formînd pîrîul Pogleţul.

Cotrosul, *sat*, în com. Cuca, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ, foarte apropiat de reşedinţa comunală, format din foştĭ clăcaşĭ împroprietăriţĭ. Are 34 fam., saŭ 108 sufl.; o biserică şi o moară cu vaporĭ.

Cotrosul, *moşie* particulară, de 2002 hect. (cuprinzînd şi pădurea cu acelaşĭ nume), în com. Cuca, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ.

Cotul, *baltă*, pl. Jiul-d.-s., com. Floreşti, jud. Dolj, aproape seacă şi în care se găseşte puţin peşte.

Cotul, *parte* a întinsuluĭ *iezer* Razelm, situată în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ rurale Enişala, în partea estică a plăşeĭ şi cea nordică a comuneĭ, unde comunică cu iezerul Babadag. Este înconjurat de treĭ părţĭ cu uscat şi într'o parte cu stuf cu apă. Are o întindere de 25 hect. Conţine mulţĭ peştĭ de bună calitate, care se exportă. Pe ambele sale malurĭ se găsesc două cherhanele (pescărĭĭ), una a satuluĭ Enişala şi alta a comuneĭ Sari-Chioi, care nu e departe de el.

Cotul, *loc izolat*, jud. Muscel, comuna Domneşti. E format de o vale şi un deal.

Cotul, saŭ **Măgura-din-Cot**, *măgură*, în jud. Vlaşca. Esituată pe proprietatea Căminească.

Cotul-Arceşti, *cătun*, al com. Arceşti, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi. Se maĭ numeşte şi Profeseni.

Cotul-Bandreĭ. (V. Cotul-Cailor, şes, jud. Fălciŭ).

Cotul-Baciuluĭ, *localitate izolată*, jud. Brăila. E situată în ostrovul Bregoloiul, în partea stîngă a Dunăreĭ-Vechĭ, unde se află şi o cherhanea.

Cotul-Băeĭ, *sat*, pe moşia Baia, jud. Suceava, com. Fîntîna-Mare. E aşezat spre V. de Fîntîna-Mare, pe şesul stîng al Moldoveĭ. Are o populaţie de 120 familiĭ, saŭ 505 suflete, din care 6 străinĭ; locuesc în 108 case. Contrib. sunt 121. Vatra satuluĭ ocupă o suprafaţă de 20 fălcĭ. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, clădită din lemn de locuitorĭ, la 1843 şi acum deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, împroprietăriţĭ cu 8 1/3 fălcĭ. Moşia, a sătenilor, este în întindere de 410 hect. cultivabile, 100 hect. fîneţ şi restul de 46 hect. prundiş.

Cotul-Bălţeĭ, *baltă*, pl. Jiul-d.-j., com. Sadova, jud. Dolj, pe lîngă care trece limita de V. a comuneĭ.

Cotul-Boianuluĭ, *sat*, în jud. Dorohoiŭ, pl. Herţa, com. Mamorniţa, care împreună cu satul Cotul-Hotinuluĭ, forma în vechime un trup. In 1868 revărsîndu-se Prutul a făcut o ruptură prin mijlocul satuluĭ, pe unde şi-a îndreptat cursul, împărţind astfel satul în două: Cotul-Hotinul de-a dreapta şi Cotul-Boianuluĭ de-a stînga Prutuluĭ. Ambele aŭ o populaţie de 46 fam., saŭ 218 suflete.

Acest sat în vechime ţinea de moşia Boian din Bucovina; iar de la luarea Bucovineĭ de către Austriacĭ, a rămas această parte în Romînia şi apoĭ s'a vîndut cu proprietatea Boianu-

www.dacoromanica.ro

luï. Se află situat pe malul Prutuluï şi supus inundaţiilor. Proprietatea moşieï este a d-neï Mina I. Boldur-Lăţescu.

Sătenii nu sunt împroprietăriţi, ne fiind clăcaşi la aplicarea legeï din 1864. Proprietatea moşieï posedă 372 hect. 37 ariï cîmp.

Hotarele moşieï sunt cu: Prutul, Horbova, Mamornița şi Bucovina, de care se desparte prin cursul pîrîuluï Mamornița.

Cotul-Bucureï, *loc şes*, în com. rur. Pătulele, din pl. Blahniţa, jud. Mehedinţi.

Cotul-Bumbaculuï, *suburbie*, în oraşul Focşani, desp. a IV-a.

Cotul-Cailor, *şes*, jud. Fălciu, între tîrguşorul Fălciu şi rîul Prut, în partea de E., care, împreună cu Cotul-Bandreï, are o suprafaţă ca de 6 hect. şi serveşte de imaş vitelor.

Cotul-Chistrugeni, *parte* a *satuluï* Tîrnauca, com. cu acelaşï nume, pl. Herţa, judeţul Dorohoiu.

Cotul-Cîrsteï, *loc*, în jud. Mehedinţi, com. rur. Imoasa, plasa Motrul-d.-s.

Cotul-Condurachi, *şes*, spre E. de satul şi comuna Rîşesti, pl. Podoleni, jud. Fălciu. Astăzi serveşte de cimitir pentru vitele moarte de bolï molipsitoare, pentru care se maï numeşte şi Cotul-Molipsireï.

Cotul-cu-Plopï, *trup* de *pădure*, a Statuluï, jud. Prahova, plasa Teleajenuluï, care împreună cu trupul Valea-Garduluï are 62 hect. şi împreună cu trupurile: Poiana-Laculuï (13 hect.), Obraţele, după Sfoara-Predealuluï (25 hect.), Bughea-d.-s., (45 hect.) şi Runcul (40 hect.), formează pădurea Văleni.

Cotul-cu-Plopï. Vezï Berevoescul-d.-j., jud. Prahova.

Cotul-cu-Viţele, *deal*, situat la V. com. Peşteana, plasa Ocolul, jud. Gorj. Se prelungeşte de la E. spre V. Pe aceste dealurï sunt locurile cultivabile ale locuitorilor din com. Peşteana.

Cotul-Dobiï, *loc izolat*, jud. Botoşani, situat într'un cot al Siretuluï, com. Fîntînele. Este loc arabil şi produce grîu bun. Aicï se află şi o prisacă de stupï.

Cotul-Epure, *sat*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pendinte de com. Ţăndăreï. E situat la $4^1/_2$ kil. spre N. de satul de reşedinţă, pe un mic deal. Satul e pe proprietatea statuluï numită tot Cotul-Epure, în întindere de 6500 hect., foastă pendinte de mănăstirea Mislea şi care pe periodul 1885 1896 a fost arendată cu suma de 22275 leï anual.

Vite sunt: 150 caï, 560 boï şi 2050 oï.

Cotul-Epure, *pădure*, de stejar a statuluï, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Ţăndăreï. Formează, cu pădurea Chirana, un trup de 275 hect.

Cotul-Ferăstrău. Vezï Ferăstrăul, jud. Bacău.

Cotul-Floareï, *cot*, al Siretuluï, la hotarul moşiilor Liteni, din jud. Suceava şi Tudora din jud. Botoşani.

Cotul-Furmicăï, *moşie*, a statuluï, în jud. Putna. Această moşie se arendează împreună cu moşia Corbeasca din jud. Tecuciu. Intinderea totală cultivabilă este de 193 hect. 56 ar. S'a vîndut în loturï, în 1891, numaï 42 hect.

Cotul-Furniceï, *trup de moşie*, din proprietatea statuluï, în com. Corbeasca, jud. Tecuciu.

Cotul-Ghermăneşti, saŭ **Valea-Cînepeï**, *sat*, jud. Fălciu, pl. Podoleni, com. Drînceni, aşezat pe şes, pe malul Prutuluï, spre S. şi la 1 kil. de tîrguşorul Drînceni, pe o suprafaţă de 450 hect. şi cu o populaţie de 64 fam., saŭ 212 sufl., din carï 50 contrib. Locuitoriï sunt veniţi aci, în cea maï mare parte din com. Ghermăneşti, de aicï şi numirea satuluï. Iar numirea de Valea-Cînepeï, vine de la multa cultură de cînepă ce se face aicï.

Locuitoriï se maï ocupă şi de cultura viilor şi a gîndacilor de mătasă.

In sat se află o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, fondată la 1866 de căpitanul Ioan Michiu, proprietar; e deservită de 1 preot şi un dascăl.

Proprietarul are case bune pe malul Prutuluï, precum şi o pădure de plopï.

Cotul-Gîrleï, *tîrle*, în jud. Brăila, com. Berteşti-d.-s., pe malul drept al canaluluï Mînuşoaia, din dreptul de unde pleacă privalul Baicul.

Cotul-Grosuluï, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Galbeni, spre E. de satul Galbeni, pe malul drept al rîuluï Siret şi la o depărtare de 2 kil. de gara Galbeni. Are 40 capï de fam., 26 contribuabilï, 124 loc., din carï 18 ştiu carte; 39 case. Loc. posedă 76 vite marï cor-

www.dacoromanica.ro

nute. Se numea maĭ înainte şi Corduneni.

Cotul-Haleaseĭ, *parte* din *satul* Lungeni, com. Broşteni, jud. Suceava, numărînd 7 case cu 25 suflete.

Cotul-Hotinuluĭ, *sat.* Vezĭ Cotu-Boianuluĭ, jud. Dorohoiu, com. Mamorniţa, pl. Herţa, situat pe malul Prutuluĭ.

Sătenii împroprietăriţĭ aŭ 65 hect. pămînt; iar proprietatea are 22 hect. luncă de loziĭ, pe malul Prutului.

Cotul-Iarceĭ, *localitate*, pe Călmăţuiu, jud. Brăila, unde a fost vechiul pod pe unde trecea vechiul drum Brăila-Călăraşi, înainte de a se face şoseaua. Acest pod al pîrîuluĭ Călmăţuiul se află în com. Insurăţeĭ.

Cotul-Iuraşcu (Cotul-luĭ-Iuraşcu), *sat,* în jud. Bacău, plasa Bistriţa-d.-s., al com. Schineni, situat pe stînga Siretuluĭ, lîngă Prăjeşti, la o depărtare de 3075 m. de satul Schineni, reşedinţa com. Numără 25 capĭ de fam., saŭ 75 sufl. Animale sunt: 8 caĭ, 37 vite cornute şi 9 porcĭ.

Cotul-luĭ-Bălan, *sat,* jud. Roman, pl. Fundul, com. Iucşeşti, pe malul stîng al rîuluĭ Siret şi la o depărtare de 3 kil. spre N. de satul Iucşeşti-d.-j. Este aşezat pe Valea-Siretuluĭ. Are 33 capĭ de fam.; 27 contribuabilĭ; în totul 147 locuitorĭ, din carĭ 16 ştiu carte; sunt 38 case. Sunt 88 vite marĭ cornute.

Cotul-luĭ-Ciorneiŭ. Vezĭ Ciorneiul, sat, în pl. Fundul, com. Oniceni, jud. Roman.

Cotul-luĭ-Cocoloş, *moşie,* nelocuită, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, comuna Cosîmbeşti. Are 1050 hect. pămînt de cultură, 20 hect. pădure şi 190 hect. pe lunca rîuluĭ Ialomiţa.

Cotul-luĭ-Cocoloş, *pădure,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Cosîmbeşti. Formează, cu pădurea Cotul-luĭ-Drăgan un trup de 50 hect. cu următoarele esenţe: salcie plop şi ulm.

Cotul-luĭ-Cotoşman, *movilă,* jud. Dolj, pl. Balta, com. Zăvalul, pe lîngă care trece poteca din pădurea Zăvalul.

Cotul-luĭ-Drăgan, *moşie,* nelocuită, a statuluĭ, jud. Ialomiţa, în plasa Ialomiţa-Balta, com. Cosîmbeşti, cu supraf. de 1800 hect., din carĭ 30 hect. pădure.

Cotul-luĭ-Drăgan, *pădure,* în jud. Ialomiţa; pl. Ialomiţa-Balta, comuna Cosîmbeşti. Formează cu pădurea Cotul-luĭ-Cocoloş, un trup de 50 hect. Esenţe: salcie, plop şi ulm.

Cotul-luĭ-Epure, *poiană,* pe rîul Teleajenul, com. Măneciul-Ungureni, plaiul Teleajenul, judeţul Prahova.

Cotul-luĭ-Găină, *loc,* în com. rur. Strehaia, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Cotul-luĭ-Ivan, *sat,* în capătul de S. al comuneĭ Stînca, pl. Braniştea, jud. Iaşi, pe malul drept al Jijieĭ. Apa acestuĭ rîŭ, făcînd un mare cot, înconjură satul dîndu-ĭ forma uneĭ peninsule. Peste acest rîŭ în partea de E. a satuluĭ este un pod de lemn, pe care trece Drumul-Braniştеĭ.

Satul are o populaţie de 41 familiĭ, saŭ 184 locuitorĭ; o biserică, cu un cîntăreţ şi 1 eclesiarc.

Numărul vitelor e de 500 capete, din carĭ: 210 vite marĭ cornute, 168 oĭ, 1 capră, 24 caĭ şi 97 rîmătorĭ.

Cotul-luĭ-Luţan, *luncă,* pe moşia Bălueni, com. Fîntînelele, jud. Botoşani.

Cotul-luĭ-Mămăligă, *luncă,* de salcie şi plop, pe malul Siretuluĭ, cu o suprafaţă de 5 hectare, jud. Botoşani, în comuna Fîntînelele.

Cotul-luĭ-Pungă, *loc,* judeţul Brăila. la N. com. Suţeşti, peste rîul Buzăŭ, unde viroaga Buzeelul face un cot la 6 kil. spre N. de satul Suţeşti.

Cotul-luĭ-Rufă, *luncă* de salcie şi plop, pe malul Siretuluĭ, jud. Botoşani, com. Fîntînelele, în întindere de 3 hect.

Cotul-luĭ-Ţimpăŭ, *luncă* de salcie, în întindere de 5 hect., pe moşia Bălueni, com. Fîntînelele, jud. Botoşani.

Cotul-Lung, *com. rur.*, jud. Brăila, plasa Vădeni. E situată pe malul drept al rîuluĭ Siret, la 18 kil. de Brăila, capitala judeţuluĭ şi la 11 kil. de com. rur. Vădeni. Se mărgineşte la E. cu Vădeni, la V. cu Latinul, la N. cu Siretul şi la S. cu Nazîrul.

Suprafaţa com. este de 10500 hect., compusă din 11 proprietăţi şi anume a d-lor Gr. Gianni, (în supraf. de 1700 hect. şi cu un venit de 31500 leĭ); G. Vrăbiescu (supraf. 1700 hect., venit 31500 leĭ); moşt. G. Şerbănescu (supraf. 2300 hect., venit 38000 leĭ); M. Nicoleanu (supraf. 500 hect., venit 4500 leĭ); Petre Alexandrescu (supraf. 350 hect., venit 5700 leĭ); Smar. Şerbănescu (supraf. 360 hect., venit

www.dacoromanica.ro

6400 leĭ); moştenit. P. Simu (supraf. 300 hect., venit 5100 leĭ); Victor Macri (supraf. 250 hect., venit 4000 leĭ); Ghiţă Ionescu (supraf. 350 hect., venit 6700 leĭ); 700 hect. Măxineniĭ Eforieĭ şi 800 hect. a locuitorilor improprietăriţĭ.

In comună sunt: 180 contribuabilĭ, din carĭ 5 străinĭ; 7 debite şi 12 cîrciumĭ.

Sunt 123 loc. împroprietăriţĭ din 1864; neîmproprietăriţĭ sunt 42.

Venitul com. e de 10733 leĭ şi cheltuelile de 10185 leĭ.

Vite marĭ cornute sunt 1753 (boĭ 1097, vacĭ 544, taurĭ 21, viţeĭ 69, bivolĭ 21), caĭ 626, oĭ 2696, rîmătorĭ 367 şi capre 3. Suhatul e de 1000 hect.

Are o biserică, înfiinţată la 1878, de locuitorĭ, cu 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser; o şcoală mixtă, înfiinţată la 1866, frecuentată de 38 băeţĭ.

In interiorul com. sunt 6 strade nealiniate.

Drumurĭ: la Vădeni, spre E., 11 kil.; la Bîrlad, spre S.-E. 17 kil.; la Nazîrul, spre S., 10 kil.; la Romanul, spre S.-V., 15 kil.; la Latinul, spre V., 10 kil.

Comuna şĭ-a luat numele de la un cot al Siretuluĭ ce se află puţin maĭ la N. de ea. Este înfiinţată de la 1864 din sătenĭ veniţĭ din maĭ multe com. precum: Malurile din jud. R.-Sărat, din căt. Mihalea şi de prin judeţul Bacău.

Cotul-Lung, *sat,* în jud. Brăila, partea de N. a com. Cotul-Lung, pe ţărmul drept al rîuluĭ Siret, la 18 kil. spre N.-V. de oraşul Brăila. Numit ast-fel de la cotul lung ce face rîul Siret, la nordul acestuĭ sat. Acest sat era aşezat la distanţă de 1 kil. spre N.-E. de unde este astăzĭ, în cotul rîuluĭ Siret; dar din cauza inundaţiilor s'a strămutat aci pe la anul 1840.

In acest sat sunt 53 case de locuit şi 3 cîrciumĭ. Vatra satuluĭ este de 12 hect.

Are o şcoală mixtă, înfiinţată la 1864, întreţinută de stat şi frecuentată de 60 elevĭ; o biserică, zidită de locuitorĭ la 1871, cu 1 preot, 1 cîntăreţ, şi 1 paracliser.

Populaţia satuluĭ este de 86 capĭ de familie, saŭ 360 locuitorĭ, din carĭ 174 bărbaţĭ, 186 femeĭ. Sunt 140 căsătoriţĭ, 220 necăsătoriţĭ. Ştiŭ carte 38 persoane, nu ştiŭ 322.

Vite sunt: 135 caĭ, 252 vite cornute, 913 oĭ, 9 capre şi 110 rîmătorĭ.

Cotul-Maluluĭ, *izvor de apă minerală,* în com. Băicoiul, plasa Filipeşti, jud. Prahova, care, după analiza făcută, conţine iod, sare, fier, pucioasă; vindecă reumatizmul şi pelagra.

Cotul-Miculinţiĭ, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Coţuşca, plasa Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ. Are 90 familiĭ, saŭ 431 suflete. E situat într'un cot al Prutuluĭ, avînd forma uneĭ peninsule. Se maĭ numeşte şi Cotul-Peririţeĭ. Proprietatea moşieĭ este a erezilor def. Văsescu, foastă a Mitropolieĭ din Iaşĭ şi vîndută de Stat.

Are o biserică, cu hramul Sf. Mihail şi Gravriil, deservită de 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser. Este mică, de lemn şi tencuită, făcută, la 1840, de către posesorul moşieĭ, obligat la aceasta prin contractul de cumpărătoare, de către Mitropolitul Veniamin Costache.

Sătenii înproprietăriţĭ aŭ 256 hect. 63 ariĭ; iar proprietatea are 747 hect. 61 ariĭ cîmp şi 472 hect. 38 ariĭ pădure tînără de stejar. Piatră calcarică este aproape de Prut, dar se estrage puţină şi numaĭ pentru trebuinţele locale.

Loc însemnat este Siliştea-Vechie.

Drumurile principale: acel ce duce la Dorohoiŭ şi Botoşani pe la Ghireni-Tăutul şi Coţuşca; şi acel de la Rădăuţi ce duce la Ştefăneşti.

Hotarele sunt cu: Crasna-Leuca, Ghireni-Tăutul şi Miorcani.

Cotul-Mieluluĭ, *pădure* de stejar şi salcie, a statuluĭ, în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, com. Hagieni. Formează, cu pădurea Ciunga, un trup de 180 hect.

Cotul-Molipsireĭ. (Vezĭ Cotul-Condurachi, comuna Rîşeşti, pl. Podoleni, jud. Fălciu).

Cotul-Moriĭ, *fost sat,* în 1873, com. Negoeşti, pl. Amaradia, jud. Dolj; azĭ silişte.

Cotul-Moriĭ, *parte* din *satul* Dolhasca, jud. Suceava.

Cotul-Moriĭ, *baltă* mlăştinoasă, în com. Dolhasca, jud. Suceava, în suprafaţă de 2500 m. p.

Cotul-Moriĭ, *loc şes,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Negoeşti, pe care se întinde com. Negoeşti.

Cotul-Moriĭ, *loc.* Vezĭ Simileşti, şes, com. Vetrişoaia, pl. Prutul, jud. Fălciŭ.

Cotul-Moriĭ, *vale,* formată de Şomuzul, în com. Dolhasca, judeţul Suceava.

Cotul-Negru, *sat,* jud. Dorohoiŭ, înfiinţat cam de vr'o 20 de anĭ,

www.dacoromanica.ro

de către posesorul moşieĭ Ştiubeieni, de la care şĭ-a luat numele. Se află aşezat pe moşia Ştiubeieni, com. cu acelaşĭ nume, pl. Başeul. Are 27 familiĭ, saŭ 102 suflete.

Cotul-Negru, *subúrbie*, jud. Tutova, în partea de N.-V. a oraşuluĭ Bîrlad, pe valea cu acelaşĭ nume.

Cotul-Negru, *vale*, jud. Tutova, ce se deschide în partea de N.-V. a oraşuluĭ Bîrlad.

Cotul-Netoţilor, *loc.* Vezĭ Vetrişoaia, şes, com. Vetrişoaia, pl. Prutul, jud. Fălciŭ.

Cotul-Oanceĭ, *subúrbie*, în Focşani, despărţirea IV-a.

Cotul-Ogrăziĭ, *pădure*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, comuna Sudiţi, cu suprafaţa de 50 hect. Esenţe: stejar, ulm şi plop.

Cotul-Perişoruluĭ, *şes*, în partea de V. a com. Sălăgeni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ. Are o suprafaţă de 26 hect., lîngă rîul Jijia.

Cotul-Peririţeĭ. Vezĭ Cotul-Miculinţiĭ, sat, com. Cotuşca, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Cotul-Poduluĭ. Vezĭ Vulpeseşti, jud. Tutova.

Cotul-Popiĭ, *movilă* şi *semn de hotar*, la Sud-Estul moşieĭ Meri, din pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman.

Cotul-Popiĭ, *cot*, al Siretuluĭ, în com. Dolhasca, jud. Suceava.

Cotul-Rînceanuluĭ, *pisc*, la V. de com. Ciomăgeşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Serveşte parte pentru cultură, parte pentru păşunarea vitelor.

Cotul-Rîşca. Vezĭ Rîşca, judeţul Suceava.

Cotul-Roib, *baltă*, în întindere de 3 hect., în căt. Rădulești, com. Mircești, pl. Bilieşti, jud. Putna.

Cotul-Rusuluĭ. Vezĭ Piscul-Rusuluĭ, *sat*, în pl. Siretul-d.-s., com. Stăniţa, jud. Roman.

Cotul-Ruşilor, *şes*, spre E. de satul şi com. Rîşeşti, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ.

Cotul-Sanihăul, *sat*, pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Pilipăuţi, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ. Are 72 familiĭ, saŭ 380 suflete. Proprietatea moşieĭ este a maĭ multor răzeşĭ. Sătenii împroprietăriţĭ aŭ 95 hect. 96 ariĭ pămînt; iar proprietariĭ, 224 hect. 85 ariĭ cîmp şi pădure huceag.

Pîrîul ce trece pe moşie este Molniţa.

Drum principal: calea judeţeană Herţa-Mamorniţa.

Hotarele cu: Hreaţca, Horbova, Ştreanga şi Prutul.

Cotul-Sofieĭ, *loc.* Vezĭ Vetrişoaia şes, com. Vetrişoaia, pl. Prutul, jud. Fălciŭ.

Cotul-Turculuĭ, *cot* al *pîrîuluĭ* Rîşca, în com. Drăgăneşti, jud. Suceava, stăpănit altă dată de un Turc care maĭ apoĭ l-a făcut danie familieĭ Frunzeti, ce îl stăpîneşte şi astăzĭ.

Cotul-Vameşuluĭ, *com. rur.* şi *sat*, în pl. Siretul-d.-j., jud. Roman, pe malul drept a rîuluĭ Moldova, spre S. de oraşul Roman, la o depărtare de 3 kil. de capitala judeţuluĭ şi de 2 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Are o populaţie de 310 capĭ de familie, saŭ 1103 suflete, din carĭ 247 contribuabilĭ; locuesc în 242 case. Ştiŭ carte 59 persoane.

Este alcătuită numaĭ din satul Cotul-Vameşuluĭ.

Sunt 1070 capete vite marĭ cornute.

Are o biserică de zid şi o şcoală cu un local bun, care, în 1886—87, a fost frecuentată de 28 elevĭ, din 51 în vîrstă de şcoală. Venitul com. este de 2685 leĭ anual şi cheltuelile de leĭ 2577.

Este legată prin şosea cu oraşul Roman.

Cotul-Vlaşca, *podiş*, jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, de pe teritoriul com. Mănăstirea-Caşinul. Situat d'a stînga pîrîuluĭ Caşinul.

Cotuluĭ (Valea-), *vale*, jud. Ilfov, cu o lungime de 600 m. Incepe de pe teritoriul comuneĭ Obileşti-Vechĭ, pl. Negoeşti, şi are o direcţie de la E. spre V. S'a numit ast-fel fiind-că face o cotitură în forma cotuluĭ. Servă parte pentru păşunat, parte pentru cultura cerealelor.

Cotumba, *sat*, jud. Bacăŭ, plasa Munteluĭ, com. Brusturoasa. E situat la confluenţa pîrîuluĭ cu acelaşĭ nume, cu Trotuşul, la o depărtare de 3 1/2 kil. de satul Brusturoasa. Are în apropiere o biserică, care maĭ înainte era schit (V. Cotumba, schit); e deservită acum de 2 cîntăreţĭ.

Cîrciumĭ sunt 5. Familiĭ 119, cu 519 suflete.

Vite sunt: 11 caĭ, 357 vite cornute, 56 porcĭ şi 49 capre.

Pe teritoriul acestuĭ cătun se găsesc 5 herăstraie şi o moară de apă.

www.dacoromanica.ro

Cotumba, *schit*, jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa. E situat la poalele munteluĭ cu acelaș nume, fondat de cîțĭ-va călugarĭ. La început, era numaĭ de lemn, iar între anii 1766 și 1773, s'a făcut de zid, de către vornicul Gr. Crupenski. Părăsit de către călugărĭ, a fost ocupat de călugărițe, care și ele l'aŭ părăsit; de atuncĭ schitul a rămas biserică de mir.

Cotumba, *șiră de munțĭ*, jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa. Incepe la graniță, unde trece prin muntele Cerebuc și apoĭ se îndreaptă spre N.-V. între pîraiele Ciugheșul și Șulța.

Cotumbele, *vîrf de munte*, jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, din culmea Cotumba. Este acoperit cu pădure reșinoasă.

Cotumbele, *pădure* de brad, județul Bacău, pl. Munteluĭ, comuna Brusturoasa, proprietatea Prințuluĭ Al. Știrbeiŭ. Are o întindere de aproape 15700 hectare, și este supusă regimuluĭ silvic.

Cotumbele, *pîrîŭ*, jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa. Izvorește din vîrful Cotumba curge prin satul cu acelaș nume, și se varsă, d'a dreapta, în Trotușul.

Cotuna, *cătun*, al com. Albești, jud. Buzău, format din însurățeĭ. Are 60 locuitorĭ și 12 case.

Cotuna saŭ Călțuna, *moșie*. (V. Călțuna, jud. Buzău).

Cotuna, *pădure*, în com. Meteleul, jud. Buzău, pe moșia Meteleul-Lipănesc. Are o întindere de aproape 170 hect.

Cotuneĭ (Tufele-), Văleanca, saŭ Mărgineni-Văleanca, *moșie*, în com. Albești, jud. Buzău, proprietatea statuluĭ. Are 420 hect., din care 160 pădure, iar restul arabil dat însurățeilor.

Cotuneĭ (Tufele-), *pădure*, a statuluĭ, în jud. Buzău, com. Albești, pe moșia Mărgineanca cu Tufele-Cotuneĭ, pendinte de mănăstirea Banu. Are 190 hect.

Cotuneĭ (Valea-), *vale*, se varsă în gîrla Vărbilăul, în raionul com. Vărbilăul, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova.

Coțatcul, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Jideni, numit astfel după pîrîul Coțatcul; înainte se numea Olăreni, fiind-că locuitorii se ocupaŭ cu facerea oalelor. E așezat spre E., pe pîrîul Coțatcul, la 2504 m. spre E. de cătunul de reședință, Oratia, pe o întindere de 547 hect.

Are o populație de 162 familiĭ, saŭ 621 suflete, din carĭ 159 contribuabilĭ; știŭ carte 16 persoane. Aci se află 1 biserică, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Coțatcul, *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s. Se desface din dealul Măgura-Căpățînii, se întinde prin rîul Rîmnicul Sărat și pîrîul Coțatcul, despărțind plășile Rîmnicul-d.-s.; brăzdează Estul comuneĭ Dănulești, Vestul comuneĭ Slobozia, com. Jideni. Pe un întins platoŭ, prelungire a sa, este așezat orașul Rîmnicul-Sărat. Se întinde pe o lungime de 25 kil. de la N.-V. la S.-E. Se termină în rîul Rîmnicul-Sărat. In com. Dănulești, este acoperit cu pădurĭ, în Slobozia cu pășunĭ, în Jideni și Rîmnicul-Sărat cu viĭ întinse, carĭ produc vinurile excelente de Jideni.

Coțatcul, *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s. Izvorește din dealul Măgura-Căpățînii, com. Dănulești (plaiul Rîmnicul), curge de-alungul dealuluĭ Coțatcul, udă com. Jideni spre E., trecînd prin cătunele Olăreni, Oratia, Coțatcul, intră apoĭ în pl. Marginea-d.-s., trece prin păduricea Mărăcini-Greculuĭ, pe la N. comuneĭ Voetin și se varsă, după un curs de 45 kil., în pîrîul Slîmnicul, saŭ maĭ bine zis în balta Negru, formînd în cursul său balta Voetin saŭ Robescu, din com. Voetin. Primește ca afluent pîrîul Valea-Cireșuluĭ.

Coți, *pisc* de munte, pe culmea Arnota, jud. Vîlcea. Cade la S. de muntele Breota și e udat la V. de rîul Bistrița.

Coțîmboaica, *gîrlă*, izvorește din partea de N.-V. a com. Rîfovul, pl. Crivina, județul Prahova, trece, șerpuind, pe la V. de căt. Mălăești și se varsă în rîul Teleajenul, la S. de căt. Moara-Domnească, comuna Rîfovul.

Coțobîțuluĭ (Fîntîna-), *fîntînă*, jud. Dolj, plasa Dumbrava-d.-j., com. Risipiți.

Coțobîțuluĭ (Valea-), *vale*, în jud. Dolj, plasa Dumbrava-d.-j., com. Risipiți.

Coțofana, *iezer*, jud. Brăila, între Dunărea-Vechie și Dunărea-Vapoarelor, din com. Chiscani.

Coțofana, *japse*, în jud. Brăila, unește Veriga-Măcinuluĭ cu Dunărea-Măcinuluĭ în fața grădinelor de zarzavat din Dobro-

www.dacoromanica.ro

gea. O ramură dă spre V. în Borcea.

Coţofana, *vale,* în jud. Vîlcea, la N. de com. Slătioara, plaiul Horezul.

Coţofana (Muntele-), *munte,* proprietatea Eforieï Spitalelor Civile din Bucureşti, fost pendinte de schitul Lespezile, com. Sinaia, plaiul Peleşul, jud. Prahova, în întindere de 1133 hectare, din carï 555 hect. suprafaţă împădurită şi 578 hectare pămînt cultivabil şi fîneţe, arendate pe periodul 1888—93 cu 1062 leï anual.

Coţofana-Mare, *lac,* în judeţul Vlaşca, pl. Marginea, pe proprietatea Băneasa.

Coţofana-Mică, *lac,* în judeţul Vlaşca, pl. Marginea, pe proprietatea Băneasa.

Coţofanca (Coţofeanca), *sat,* în jud. Ilfov; face parte din com. rur. Gurbăneşti-Coţofeanca, pl. Negoeşti. Este situat la E. de Gurbăneşti, pe malul drept al văeï Mostiştea.

Se întinde pe o suprafaţă de 736 hect., cu o populaţie de 503 locuitorï.

Principele N. Bibescu are 400 hect. şi locuitoriï 336 hectare. Proprietarul cultivă 290 hect. (110 izlaz). Locuitoriï cultivă 265 hect., restul îl rezervă pentru izlaz.

Comerţul se face de 2 cîrciumarï.

Are o biserică cu hramul Sf-tul Nicolae, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Vite: 385 vite marï şi 1446 vite micï.

Coţofăneşti, *com. rur.,* în jud. Putna, pl. Răcăciuni.

Comuna Coţofăneşti este aşezată pe pîrîul Bîlca, din jos de satul Bîlca; satele ce o formează sunt aşezate unul lîngă altul.

Distanţa comuneï de reşedinţa sub-prefectureï e de 17 kil., iar de capitala judeţuluï e de 61 kil.

Se mărgineşte la N. cu comuna Trotuşul, care o desparte de com. Sascut şi Urecheşti; la E. cu com. Cornăţelul, iar la V. cu comunele Borşani şi Bîlca.

Comuna Coţofăneşti se compune din cătt. Coţofăneşti (unde e şi primăria comuneï) şi Tămăşoaia.

Are o populaţie de 149 capï de familie, saŭ 610 suflete (286 bărbaţï şi 324 femeï). Această populaţie se împarte ast-fel: 320 neînsuraţï (152 bărbaţï şi 168 femeï), 254 însuraţï, 36 văduvï, (7 bărbaţï şi 29 femeï); 574 Romînï, 6 Grecï, 4 Ungurï şi 26 de diferite naţionalităţï; 580 ortodoxï, 4 catolicï şi 26 mozaicï; 164 agricultorï, 9 meseriaşï, 3 comercianţï, 10 avînd diferite profesiunï libere şi 14 servitorï.

Ştiŭ carte 46 persoane (34 bărbaţï şi 12 femeï).

Numărul caselor de locuit e de 150.

Are o biserică filială, cu hramul Sf. Gheorghe (parohia Bîlca); o şcoală mixtă, într'un local închiriat de comună, frecuentată de 8 copiï (6 băeţï şi 2 fete), din 77 (31 băeţï şi 46 fete) în vîrstă de şcoală. Comuna cheltueşte cu şcoala 320 leï anual.

Sunt 116 contribuabilï.

Budgetul com. pe 1893—94 a fost de 2300.74 leï la venitурï şi de 2283.49 leï la cheltuelï.

Numărul cultivatorilor în acelaşï an a fost de 130.

Instrumentele agricole de carï dispun cultivatoriï acesteï comune sunt: 7 pluguri de lemn, 47 de fier, 8 grape de fier; 3 morï de apă şi 1 cu vaporï.

Vite sunt 483, din carï: 141 boï, 60 vacï, 50 caï, 524 oï, 35 capre şi 35 porcï.

Sunt 65 stupï de albine.

In comună sunt: 2 fierarï, 1 cîrciumar, 3 fabricanţï de rachiŭ şi 1 de coloniale.

Drumurile ce înlesnesc comunicaţia comuneï cu cele-l-alte comune învecinate, sunt: şoseaua comunală care o leagă de Cornăţelul şi de Borşani şi drumul care duce la Urecheşti, pe unde trece şoseaua şi linia ferată Adjud-Tg.-Ocna.

Coţofăneşti, *sat,* face parte din com. rur. Mălăeşti, pl. Vărbilăul, jud. Prahova. Are o populaţie de 389 locuitorï (214 bărbaţï, 175 femeï). Aci e o biserică, fondată la anul 1838 de obştea locuitorilor.

Coţofăneşti, *sat,* în comuna cu acelaşï nume, pl. Răcăciuni, judeţul Putna. Este situat pe pîrîul Bîlca, care-l desparte de cele-l-alte sate ale comuneï.

Are o biserică filială (parohia Bîlca), cu hramul Sf. Gheorghe; o şcoală mixtă, într'un local închiriat, frecuentată de 8 copiï (6 băeţï şi 2 fete), din 57 (24 băeţï şi 33 fete) în vîrstă de şcoală.

Comuna cheltueşte cu şcoala 320 leï anual.

Coţofeneï (Măgura-), *măgură,* în jud. Teleorman, comuna Suhaia. Este semn de hotar al pămînturilor date locuitorilor în 1864.

Coţofeneï (Movila-), *movilă,* în jud. Teleorman, la V. moşieï

www.dacoromanica.ro

Suhaia, spre proprietățile locuitorilor. Este semn despărțitor de moșia Viișoara și datează din timpuri vechĭ.

Coțofeni, *stație d. dr. d. f.*, în jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Coțofeni-din-Față, pe linia Craiova-T.-Severin, pusă în circulație la 5 Ianuarie 1875. Se află între stațiile Işalnița (7.5 kil.) și Răcari (11.1 kil.). Înălțimea d'asupra nivelului mării de 114^{m}.54. Venitul acestei stații pe anul 1896 a fost de 17974 leĭ, 21 banĭ.

Coțofeni, *cîmpie*, în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Coțofeni-din-Față, pe care este situată comuna și unde, spun locuitoriĭ, a fost lagărul luĭ Tudor-Vladimirescu.

Coțofeni, *moșie* particulară, jud. Dolj, pl. Dumbrava d.-j., com. Gubancea, ce poartă acest nume încă din vechime, cînd aparținea luĭ Gh. Coțofeanu. Astăzĭ aparține fraților Popescu, moștenitoriĭ luĭ Gh. Coțofeanu. Are un venit anual de 10000 leĭ.

Coțofeni, *siliște*, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Gubancea, în V. comuneĭ.

Coțofeni-de-Jos, *sat*, în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Coțofeni-din-Față, cu reședința primărieĭ.

Are o populație de 306 suflete, (173 bărbați și 133 femeĭ), carĭ locuesc în 58 case și 5 bordee.

In apropiere de sat sunt ruinele uneĭ case vechĭ boerești, zidită de Spătarul Mihail Coțofeanu, care a luat parte la războaele luĭ Mihaiŭ-Viteazul, și 2 movile, despre care legenda spune că sunt făcute de împăratul Traian.

Copiiĭ din sat urmează la școala mixtă din satul Beharca. In anul școlar 1892—93 a fost frecuentată de 10 băeți. In vîrstă de școală sunt 23 băeți și 9 fete. Știŭ carte 45 bărbați și 7 femeĭ.

In sat este o biserică de zid, cu hramul Sf-tul Gheorghe, fondată, la 1828, de Aga Gheorghe Coțofeanu. Are venit 200 leĭ, lăsați de Grigore Coțofeanu.

Coțofeni-de-Sus, *sat*, în județul Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Coțofeni-din-Față. Are o populație de 638 suflete (334 bărbați și 304 femeĭ), carĭ locuesc în 158 case și 3 bordee.

Copiiĭ urmează la școala mixtă din satul Beharca. In anul școlar 1892—93 aŭ frecuentat școala 27 băeți și 1 fată. In vîrstă de școală sunt 29 băeți și 15 fete. Știŭ carte 78 bărbați și 4 femeĭ. In sat sunt 4 cîrciumĭ.

Coțofeni-de-Sus, *moșie* particulară, în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Coțofeni-din-Față, pe care se găsește și păduriĭ. Aparține d-luĭ G. V. Pencioiŭ.

Coțofeni-de-Sus, *pădure* particulară, în jud. Dolj, plasa Jiul-d.-s., com. Coțofeni-din-Față, în întindere de 200 hect., pe moșia d-luĭ G. V. Pencioiŭ, căruia aparține. Inainte aparținea luĭ Grigore Coțofeanu. Esențe: cer, gîrniță, gorun, toate în stare de creștere.

Coțofeni-din-Dos, *com. rur.*, în jud. Dolj, plasa Jiul-d.-s., la 23 kil. departe de Craiova și la 21 kil. departe de reședința plășeĭ, Filiași. Situată parte pe deal, parte pe șes, pe malul drept al Jiuluĭ.

Se învecinește la E. cu com. Mihăița, la V. cu com. Scăești, la N. cu com. Coțofeni-din-Față și la S. cu com. Raznicul.

Rîul Jiul udă comuna spre N., despărțind-o de Coțofeni-din-Față.

Se spune că această comună, ca și vecina cu același nume, a fost fondată de un anume Coțofeanu. Se compune dintr'un singur cătun.

Pe un deal, în proprietatea (pădurea) d-luĭ colonel Gigîrtu, se găsesc urmele uneĭ cetățĭ, ce se crede a fi făcută din timpul năvălireĭ barbarilor. Acea cetate, situată în vîrful dealuluĭ, are forma unuĭ triunghiŭ; spre E. are o vale de 200 m. adîncime, asemenea spre N. și spre S. Spre V. însă se cunosc urmele unuĭ zid ce a împrejmuit cetatea. Zidul are o grosime de 8 metri, zidit din cărămida ce se cunoaște a fi fost foarte mare. Jur-imprejurul cetățeĭ fiind un șanț, spre V. este maĭ puțin adînc, ceea-ce probează că acolo aŭ fost porțile cetățeĭ. In interiorul cetățeĭ se află un loc gol; zidurile sunt în număr de treĭ în interiorul cetățeĭ.

In comună este o biserică de zid, fondată de locuitorĭ, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; o școală mixtă, condusă de un învățător; funcționează din anul 1832 și este întreținută de comună. Localul e făcut din cărămidă. A fost construită cu cheltuiala particularilor. Are în vatra satuluĭ 1892 hect. neîmprejmuite. A fost frecuentată în 1892—93 de 38 băeți. In vîrstă de școală sunt 66 copiĭ. Știŭ carte 38 bărbați.

Populația este de 1240 suflete, din carĭ 586 bărbați și 654 femeĭ. După legea din 1864 sunt 192 locuitorĭ împămînteniți.

Suprafața comuneĭ e de 3028

www.dacoromanica.ro

pog. Moșia Coțofeni-din-Dos are o suprafață de 2633 pog. arabile, cu un venit de 40000 leĭ; aparține sătenilor și proprietarilor. Se seamănă pe ea: porumb, grîŭ, orz, etc.

Pădurea Coțofeni-din-Dos are o întindere de 50 hect. tufăriș; e compusă din tufanĭ.

Făneață este în întindere de 113 pogoane.

Viile aparțin sătenilor.

Pe proprietatea d-luĭ Petrache Ionescu se află o moară de aburĭ.

Se transportă productele cu carele pe șoseaua vecinală-comunală ce străbate comuna.

Venitul com. pe anul 1893—94 a fost de 1850.83 leĭ și cheltuelile de 1649 leĭ.

Vite marĭ cornute sunt 80, oĭ 140, capre 17 și porcĭ 24.

Coțofeni-din-Dos, *sat*, în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Coțofeni-din-Dos, cu reședința primărieĭ. (Vezĭ com. Coțofeni-din-Dos).

Coțofeni-din-Dos, *moșie* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Coțofeni-din-Dos, pe care se găsesc 50 hect. pădure.

Coțofeni-din-Dos, *pădure*, în întindere de 5 hect, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Coțofeni-din-Dos.

Coțofeni-din-Față, *com. rur.*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., la 16 kil. de Craiova și la 19 kil. de Filiași, reședința plășeĭ.

Situată la Nordul rîuluĭ Jiul, pe un loc șes numit Cîmpia-Coțofeni.

Se învecinește la E. cu com. Almajul, de care se desparte prin pîrîul Almajul; la V. cu com. Brădești; la S. cu com. Coțofeni-din-Dos, de care se desparte prin Jiul.

Comuna este cu totul șeasă. Se găsesc pe acest șes cîte-va bălțĭ, precum: balta Glodul, cu o suprafață de 20 pogoane; Rîioasa, cu o suprafață de 2 pogoane; Voivodeasa, cu 10 pogoane; Ruptura, cam de 13 pogoane.

Cînd Jiul se revarsă, formează o singură masă cu aceste patru bălțĭ. Comuna este udată de rîul Jiul ce formează limita către Coțofeni-din-Dos. Primește în stînga pe Almajul, ce desparte comuna aceasta de com. Almajul.

Se spune că această comună a fost înființată de Spătarul Mihail Coțofeanu, care a trăit pe timpul luĭ Mihaiŭ-Bravul; de la acel spătar și-a luat numele comuna. Se compune din treĭ cătune: Beharca, Coțofeni-d.-s. și Coțofeni-d.-j., care este cătunul de reședință. In vechime se compunea din patru cătune, adică coprindea și Coțofeni-din-Față.

In comună se află o biserică de zid, cu hramul Sf. Gheorghe, făcută la anul 1828 de către Aga Gheorghe Coțofeanu. Are un venit de 200 leĭ, dăruițĭ de Aga Coțofeanu.

In apropiere de comună se maĭ văd ruinele uneĭ case vechĭ precum și două movile. Se spune că movilele aŭ fost făcute de Împăratul Traian; iar ruinele sunt ale caseĭ Spătaruluĭ Coțofeanu, care a luat parte la războaiele luĭ Mihaĭ-Viteazul. Se spune că aci și-a avut lagărul Tudor Vladimirescu.

In comună se văd multe urme de case marĭ boerești.

In cătunul Beharca se află o școală mixtă, condusă de un învățător; funcționază de la 1848; este întreținută de stat și de comună. Localul a fost făcut cu cheltuiala comuneĭ; este în stare bună. Școala are o împrejmuire de 1250 hect. In anul școlar 1892—93 a fost frecuentată de 10 băeți din Coțofeni-d.-j., 21 băeți și o fată din Coțofeni-d.-s., 21 băeți și o fată din Beharca. In vîrstă de școală sunt 108 băeți și 49 fete, din carĭ în Coțofeni-d.-s., 29 băeți și 15 fete; în Coțofeni-d.-j., 23 băeți și 9 fete; în Beharca, 56 băeți și 25 fete. Știŭ carte, în Coțofeni-d.-j., 35 bărbați și 7 femeĭ; în Beharca, 78 bărbați și 4 femeĭ.

Populația comuneĭ este de 1401 suflete, din carĭ s'aŭ împămîntenit, după legea din 1864, 245 locuitorĭ.

Casele sunt în număr de 296, făcute din zid, bîrne și paiante.

Teritoriul comunal este de 2325 hect., din care 1393 arabile, 309 fîncață, 298 izlaz și 275 pădure.

Moșiile de pe comună se numesc Coțofeni-d.-s., Coțofeni-d.-j. și Beharca. Aŭ în total o supraf. de 1393 hect. și aduc un venit de 30000 leĭ. Aparțin d-lor G. G. Teișanu, G. V. Pencioiŭ, C. M. Chintescu și P. Hristescu.

Pădurile de tufărișurĭ se numesc: Coțofeni-d.-s., cu o suprafață de 200 hect. și Coțofeni-d.-mj., în cătunul Beharca. Ele aparțin d-lor G. G. Teișanu, G. V. Pencioiu și C. M. Chintescu; maĭ înainte aparțineaŭ d-luĭ G. Coțofeanu, Grigore Coțofeanu și Zoe Pasnaschina. Pădurile sunt compuse din gîrniță, cer și gorun.

Viile aparțin locuitorilor și se găsesc pe pămîntul delimitat lor în anul 1864; aŭ o întindere cam de 50 hect. și produc vin alb.

Pe proprietatea d-luĭ G. V. Pencioiŭ este o moară de aburĭ.

In comună se găsesc 10 cîrciumĭ, din carĭ 4 în Coțofeni-d.-s., 2 în Coțofeni-d.-j. și 4 în Beharca. Locuitoriĭ își desfac

www.dacoromanica.ro

productele la Craiova; duc grîne, ţuică, spirt şi bumbac. Aceste producte le transportă cu carul saŭ cu căruţa pe calea naţională.

Prin comună trece calea ferată, avînd staţia Coţofeni, la $^1/_2$ kil. departe de comună; calea comunală şi şoseaua naţională, lungă de 5 kil. în comună.

Venitul com. pe 1893—94 a fost de 2845 leĭ, 45 banĭ şi cheltuelile de 2508 leĭ, 54 banĭ.

Vite: 300 vite marĭ cornute, 48 oĭ şi 17 caĭ.

Coţofeni-din-Faţă, fost *sat*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Coţofeni-din-Faţă.

Coţofirul, *măgură*, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Preajba, pe lîngă care trece limita de S. către com. Malul-Mare.

Coţofuştiĭ (Valea-), *pîrîŭ*, în judeţul R.-Sărat, plasa Gradiştea, com. Boldul. Se formează din pîrîaşe şi izvoare existente pe teritoriul comuneĭ, curgînd numaĭ în timpul ploilor; udă partea de N. a comuneĭ şi merge de se varsă în balta Boldul.

Coţoiul, *pisc*, pe culmea ce încunjură oraşul Huşi în partea de S.-E., pl. Prutul, jud. Fălciŭ. Şĭ-a luat numele de la un vechiu proprietar, numit Coţoiŭ.

Tradiţiunea afirmă despre acest pisc că Ştefan-cel-Mare, Domnul Moldoveĭ, îşĭ avu aci punctul său de observaţiune spre partea N.-V. a oraşuluĭ, loc deschis pe unde năvăleau vrăjmaşiĭ; de unde provine că acest pisc şi purta numele de Cerdaculuĭ-Ştefan-Vodă. Adaugă tradiţiunea că după ce Marele Ştefan învinse ordiile Tataro-Turce (poate că între aniĭ 1490 şi 1495) trase cu arcul spre N. de pe Vîrful-Coţoiuluĭ şi unde se opri săgeata, ordonă clădirea bisericeĭ, numită, maĭ în urmă cu 97 anĭ, Episcopia de Huşi. Acest pisc se micşurează prin dărîmarea poalelor sale în partea despre oraş în timpul ploilor îndelungate.

Coţuşca, *com. rur.*, în jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul-d.-j. E formată din satele: Coţuşca, Cotul-Miculinţiĭ, Ghireni-Tăutul şi Puţureni, cu reşedinţa primărieĭ în Coţuşca. Are o populaţie de 458 fam., saŭ 1984 sufl.; 3 bisericĭ, deservite de 1 preot, 3 cîntăreţĭ şi 3 pălămarĭ; 1 şcoală, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 50 de elevĭ; 10 iazurĭ şi 8 pogoane vie; 890 hect., 90 ariĭ pămînt sătesc şi 8776 hect., 52 ariĭ cîmp al proprietăţilor.

Budgetul com. a fost, în 1889—90, de 450 leĭ la venitурĭ şi de 4003 leĭ, 60 banĭ la cheltuelĭ; iar în 1890—91, de 2986 leĭ la venitурĭ şi de 2385 leĭ la cheltuelĭ.

Vite marĭ cornute: 1882; sunt 3752 oĭ, 331 caĭ şi 247 porcĭ.

Stupĭ cu albine sunt 120.

Coţuşca, *sat*, pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Coţuşca, plasa Prutul-de-Jos, jud. Dorohoiŭ. Are 188 familiĭ, saŭ 811 suflete. Aşezările sătenilor sunt cu livezĭ, şi cu grădinĭ; iar proprietariĭ moşieĭ au casă de zid cu un rînd, grădină cu florĭ şi livadă bine regulată, cu diferiţĭ pomĭ fructiferĭ de speciĭ alese, precum şi 4 pogoane de vie. Toate acestea sunt făcute de către Al. Gr. Văsescu; proprietatea moşieĭ este a erezilor luĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Mihail şi Gavril, deservită de 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 pălămar; este de lemn şi tencuită; o şcoală, condusă de un învăţător, frecuentată de 50 şcolarĭ; are un local bun de zid, dăruit de proprietarul, Al. Gr. Văsescu.

Calitatea pămîntuluĭ este bună, cu micĭ părţĭ de sărăturĭ. Săteniĭ împroprietăriţĭ aŭ 270 hect. 43 ariĭ; iar proprietatea 2305 hect. 83 ariĭ cîmp. Iazurĭ sunt 2, de mică întindere.

Pîrîŭ maĭ principal ce curge pe hotarul despre Puţureni, este Volovăţul.

Drumurĭ principale sunt: acel ce duce prin Puţureni de la Mitocul la Dorohoiŭ; şi acel ce vine de la Rădăuţi şi duce la Botoşani.

Hotarele moşieĭ cu: Bodron, Nichiteni, Miorcani, Bivolul-Lipan, Puţureni, Ghireni-Tăutul şi Crasnaleuca.

Locurĭ însemnate sunt: Movila-Cruceĭ şi Movila-Bortoasa.

Covaciul, *vale*, com. Ştirbeşti, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vălcea.

Covaciuluĭ (Grindul-), *grind*, în pl. şi jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rur. Satul-Nou. Porneşte de pe malul Dunăreĭ (Chilia) şi intră în stufăriĭ, în formă de deget. Are o întindere de 120 hect.; e neproductiv şi acoperit cu nisip; numaĭ spre Dunăre (Chilia) are vr'o 10 hect. pădure de sălciĭ.

Covaciuluĭ (Lacul-), *lac*, în jud. şi pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Satul-Noŭ. Este format de o răvărsare anterioară a braţuluĭ Chilia, cu care acum comunică prin o gîrlă lungă de 2 kil. Este înconjurată de toate părţile cu stuf. Are 135 hect. întindere, şi conţine peşte. Venitul aparţine statuluĭ.

Covalea, *deal*, pe teritoriul sa-

www.dacoromanica.ro

tuluĭ Vițcani, com. Lozna, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ. De sub el izvorește pîrîul Vițcanul.

Covasa, *pîrîŭ*, jud. Iași. Izvorește din pădurea Rusenilor, comuna Holboca, pl. Braniștea și, după ce formează iazul Ruseni și Holboca, se varsă în Bahluiŭ.

Covasna, *com. rur.*, în partea de N.-V. a pl. Podoleni și a județuluĭ Fălciŭ, în spre hotarul de S. al jud. Iași, așezată pe loc foarte acidentat, prezintînd dealurĭ marĭ și văĭ adîncĭ, cu locurĭ păduroase, viĭ și livezĭ. Este formată dintr'un singur sat Covasna, situat la 39 kil. de Huși, capitala jud. Suprafața teritoriuluĭ com. e de 626 hect. repartizate ast-fel: 312 hect. a locuitorilor împroprietărițĭ, 49 hect. vatra satuluĭ, 181 hect. proprietatea statuluĭ care este mai toată pădure și 86 hect. vie, ce cade pe proprietatea locuitorilor; avînd încă 286 hect. pămînt de cultură pe teritoriul comuneĭ Costuleni, din județul Iași, cu care se mărginește această comună. Este proprietatea statuluĭ.

Are o populație de 413 familiĭ, saŭ 1256 suflete, din care 288 contribuabilĭ.

Printre locuitoriĭ acesteĭ comune, care se ocupă cu cultura viilor și a livezilor, se află și 47 suflete Evreĭ, comercianțĭ.

In sat este o biserică, deservită de 1 preot și 2 dascălĭ; o școală, înființată în 1866 și frecuentată de 23 elevĭ și 4 eleve, din 115 în etate de școală.

După tradițiune, satul ar fi existat din vechime în fundul văeĭ Mărturieĭ, unde a fost și biserică pe Dealul-Mariței, de unde s'a strămutat pe locul de astă-zĭ; iar localitatea unde a existat biserica se numește La-Biserica-Veche, care a fost adusă de acolo în sat, cam pe la 1700 și apoĭ refăcută la 1848. Prin mijlocul satuluĭ, trece pîrîul Covasna.

Venitul comuneĭ e de 3000 leĭ anual.

Vite marĭ cornute, sunt 740, oĭ 900, caĭ 120 și porcĭ 350.

Covasna, *sat.* (Vezĭ Covasna, comună, jud. Fălciŭ).

Covasna, *pădure*, în partea de S. a comuneĭ Covasna, plasa Podoleni, jud. Fălciŭ, proprietatea statuluĭ.

Covasna, *pîrîŭ*, izvorește din pădurea Covasna, plasa Podoleni, jud. Fălciŭ, curge de la S. la N.; se numește și Pîrîul-Mărturieĭ. Trece prin satul și com. Costuleni, jud. Iași.

Covasneĭ (Dealul-), *deal*, se întinde spre E. de satul Coropceni, com. Ciortești, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, în direcțiunea de la S. spre N.

Covataruluĭ (Tîrla-), *tîrlă*, izolată, între satul Orțești, din com. Drăgănești și Boroaia, jud. Suceava.

Covecul, *sat.* (V. Bărcănești, jud. Olt).

Coveiul, *com. rur.*, din pl. Băilești, jud. Dolj. Situată în partea centrală, pe loc șes, la 58 kil. S.-V. departe de Craiova și la 8 kil. S.-E. departe de reședința plășeĭ, Băilești.

Se învecinește la E. cu com. Goicea-Mare și Goicea-Mică; la V. cu com. Băilești; la N. cu com. Boureni; la S. cu com. Catanele.

Limita linieĭ de N. începe din Valea-Largă și merge în linie dreaptă spre N. pe la Dealul-de-Viĭ.

Limita linieĭ de S. începe de la hotarul moșieĭ Urzicuța-Boureni și merge drept spre E. până la Sărăceana, un loc băltos de pe moșia Catanele.

Limita linieĭ de V. începe de la hotarul moșieĭ Urzicuța-Boureni și merge drept până la Valea-Largă.

Limita linieĭ de E. începe de la Sărăceanu și merge până la Valea-Largă.

După spusa bătrînilor, acum vr'o 200 anĭ, de cînd Turciĭ aŭ jefuit și prădat Cioroiul (comună, la 15 kil. de Coveiul), un oare-care Dumitriu Mușat, împreună cu toată familia sa, s'a refugiat pe locul acesteĭ comune, unde înainte era numaĭ pădure; acolo și-aŭ făcut eĭ bordee. După plecarea Turcilor nu s'aŭ maĭ întors la Cioroiŭ, de oare-ce satul fusese cu totul devastat. Pe lîngă eĭ aŭ maĭ venit și alțiĭ de prin satele comunelor vecine și ast-fel pădurea a fost tăiată și bordeele aŭ fost înlocuite prin case. Până la anul 1880 făcea parte ca cătun din com. Catanele, iar de la acest an a devenit comună deosebită, coprinzînd un singur cătun, numit Coveiul, în care se află reședința comuneĭ.

In comună se află o biserică, fondată de locuitorĭ, începută la anul 1855 și terminată la 1858. De asupra ușeĭ bisericeĭ se află următoarea inscripțiune:

«Ziditu-s'a această sfîntă și Dumnezeiască biserică, unde se prăsnuește și se cinstește hramul Sf. Martir Mucenic Dimitrie și Cuvioasa Paraschiva, din noŭ, cu toată osîrdirea și strădania epitropilor fiind Marin Durb, Ioan a luĭ Ștefan, Ioan a luĭ Iordache, Mitrică sin Barbu Busuioc, Marcu sin Marcu Vălcăna, stăruind din început și până în sfîrșit cu alergătura și cu darea de banĭ, unde ajutorindu-ĭ și locuitoriĭ dintr'acest

www.dacoromanica.ro

sat şi alţi pravoslavnici creştini, de prin alte părţi, în zilele prea Înălţatuluĭ nostru Domn Alexandru Ghica, Caimacan a toată Ţara-Romînească. cu bine-cuvîntarea prea sfinţieĭ sale D. Calinic, Episcopul Rîmniculuĭ, 1858, Iulie 3. Zugravĭ, Tudorache Marinescu, Nae sin Mateiŭ Zugravu.»

In comună se află o şcoală mixtă ce funcţionează din 1888. Este întreţinută de judeţ şi de comună. Localul, făcut din zid, cu cheltuiala comuneĭ, este în bună stare. A fost frecuentată în anul 1892—93 de 48 de băeţi şi 5 fete. In vîrstă de şcoala sunt 78 băeţi şi 86 fete.

Ştiŭ carte 109 locuitorĭ, din carĭ 6 femeĭ.

Populaţia comuneĭ este de 992 locuitorĭ, din carĭ 470 bărbaţi şi 522 femeĭ. După legea rurală din 1864, sunt 10 împămînteniţi numaĭ cu locurĭ de case şi de grădină.

Case sunt 148 şi bordee 35. Casele sunt făcute din zid, pămînt bătut, cărămidă, bîrne lipite cu pămînt şi văruite.

Suprafaţa întregului teritoriŭ comunal este de 496 pogoane, din care 396 arabile.

Moşiile de pe teritoriul comunal sunt: Proprietatea d-luĭ Ştefan Năsoiŭ, în întindere cam de 150 hect. şi cu un venit de 4000 leĭ; arendată; moşia Coveiul, ce aparţine moşnenilor Coveiul şi Boureni. Se seamănă pe ele: grîŭ, porumb, orz, etc.

Viile, în întindere de 24 hect., aparţin moşnenilor Coveeni şi Boureni şi se găsesc pe proprietatea lor. Produc vin roşu de bună calitate, dar în mică cantitate.

In comună sunt două cîrciumĭ şi 5 comercianţi. Locuitoriĭ îşĭ desfac productele la Calafat şi la schela Bistreţul; duc la tîrg cereale şi importă: zahăr, fier, ceară, bumbac, stămburĭ, frînghie, lemne, var, vite, vin, rachiŭ şi diverse pometurĭ. Productele le transportă cu carele maĭ mult pe căĭ naturale.

Comuna este străbătută de căile comunale: Coveiul - Catanele, Coveiul-Boureni şi Coveiul-Băileşti. Cea d'întîiŭ, Coveiul-Catanele, este şosea aşternută cu piatră; iar cele-l'alte sunt căĭ naturale.

Calea ce duce la Boureni este lungă de 4 kil.; trece pe hotarul dintre moşia Urzicuţa-Boureni şi a moşnenilor Coveiul-Boureni. Cea despre Catane, este de 4 kil., merge drept de la Coveiul la Catane, trece prin Valea-Trăsniteĭ. Cea spre Băileşti este de 5 kil., trece pe la Crucea-luĭ-Balună, de pe moşia Urzicuţa - Boureni şi pe partea de la vale de nisipul Băileşti.

Venitul comuneĭ pe 1892—93 a fost de 1657 leĭ, 30 banĭ şi cheltuelile de 1638 leĭ.

Vite marĭ cornute sunt 400, oĭ 114 şi caĭ 18.

Coveiul, *sat*, jud. Dolj, pl. Băileşti, com. Coveiul, cu reşedinţa primărieĭ.

Coveiul, *lac*, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, pe teritoriul comuneĭ Rasa.

Coveiul, *moşie particulară*, jud. Dolj, pl Băileşti, com. Coveiul. Aparţine moşnenilor Coveenĭ şi Bourenĭ. Pe această moşie se găsesc 24 hect. de vie, ce produc vin roşu, de bună calitate.

Coverca, *locul*, unde Mihăileţul se varsă în Călimănel, jud. Suceava.

Covercile, *loc izolat*, jud. Olt, com. Ciomăgeşti, pl. Oltul-d.-s.

Covergă (La-), *numire* dată uneĭ *părţi* din *pădurea* Floricica, jud. Buzăŭ, comuna Pîclele, cătunul Joseni.

Covergilor (Dealul-), *deal*, în raionul com. Budişteni, pl. Podgoria, judeţul Muscel. E acoperit parte cu viĭ, parte cu pădure.

Covîrjin, *braţ*, (prival), în jud. Ialomiţa, insula Balta, pl. Ialomiţa-Balta, com. Dudeşti.

Covragul, *sat*, face parte din com. Valea-Rea, jud. Tecuciŭ. Situat pe coasta dealuluĭ şi a pădureĭ Ciorba, în marginea de E. a pădureĭ, la o depărtare de 3 kil. 600 m. de reşedinţa com.

Are o populaţiune de 12 fam., cu 43 sufl. Locuitoriĭ sunt împroprietăriţi.

Satul s'a înfiinţat pe la anul 1823. Se desparte de restul com. prin rîul Berheciul.

Covragul, *pîrîŭ*, izvoreşte din rîpa cu acelaşĭ nume, jud. Tecuciŭ, şi se varsă în partea dreaptă a Berheciuluĭ, în raionul com. Valea-Rea.

Covragul, *rîpă*, situată în pădurea Ciorba, la V. de satul Covragul, jud. Tecuciŭ, com. Valea-Rea.

Covrea, *deal*, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Seaca, ce se lasă din dealul Botoşeşti. Are 50 m. înălţime şi este acoperit cu locurĭ arabile.

Covrigeasca, *baltă*, pe moşia Slobozia, com. Fîntînelele, jud. Botoşani, cu o suprafaţă de 1 hect. 50 ariĭ.

Covrigeşti, *mahala*, din com. rur. Rîmeşti, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

www.dacoromanica.ro

Covrigi, *com. rur.*, și *sat*, în jud. Mehedinți, pl. Văilor, la o distanță de 49 kil. de orașul Turnul-Severin, iar de com. rur. Broșteni, de 13 kil. Este situată pe o vale strîmtă înconjurată de toate părțile cu dealuri și văi, care, parte sunt acoperite cu pometuri, parte cu vii și parte cu păduri. Formează comună cu satul Costeni și mahalalele: Valea-Mănăstirei, Hobița și Murgilești. Are o populație de 1800 loc., din carî 283 contribuabilî, carî locuesc în 350 case.

Calitatea pămîntuluî este bună. Locuitoriî posedă: 50 pluguri, 95 care cu boi, 12 căruțe cu cai; 69 stupi.

Are o biserică deservită de 1 preot și 2 cîntăreți; o școală cu 1 învățător, frecuentată de 20 elevi; 1 cîrciumă.

Budgetul com. are la venituri suma de 3075 lei și la cheltueli 1014 lei.

Vite sunt: 700 vite mari cornute, 680 oi, 36 cai și 600 rîmători.

Această com. se mărginește: la E. cu com. Ohaba, ce ține de jud. Gorj; spre S. cu com. Văgiulești; spre V. cu com. Samarinești: iar spre N. cu com. Sura

Văile mai principale în această com. sunt: Valea-Albinei, a Pocșei, a-Stînei, a-Hobiței, a-Drăganuluî, Cristiana; iar dealurî sunt: Culmea-Șiiaculuî, Dealul-Sfiei și Dealul-Poenilor.

Covrigiî (Dealul-), *deal*, în com. rur. Slivilești, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Covurluiul, *județ*. Face parte din vechia Moldovă-d.-*j*. și servește ca hotar al Țăreî în spre Basarabia. Numirea acestuî județ vine de la pîrîul Covurluiul, ce-l străbate prin mijloc pe o întindere de 40 kil., de la Hulești pănă la Folteștî. El are ca marcă o ancoră, în semn că la Galați, capitala județuluî, ancorează multe vase plutitoare, spre încărcare și descărcare.

Situația și hotarele.—Județul Covurluiul este așezat între 45° 25′ 50″ de latitudine nordică și 25° 41′ 10″ de longitudine estică.

Teritoriul acestuî județ este coprins între rîurile Prutul, care îl udă în partea estică, pe o lungime de 80 kil., și Siretul, care îl atinge la V., pe o întindere de 32 kil., precum și fluviul Dunărea la S., în lungime de 15 kil. In partea vestică, de la Vameșul pănă la Cudalbi, pămîntul acestuî județ se îndreaptă de la valea pîrîuluî Gerul spre E., iar d'acolo merge tot îngustîndu-se spre N. pe dealurî și văi, din carî cele mai multe își aŭ începutul în județele Tecuciŭ și Tutova.

Hotarele Covurluiuluî sunt: la S. județul Tulcea, de care îl desparte Dunărea, între gurile Siretuluî și ale Prutuluî; la E. Basarabia, despărțită prin rîul Prut, de la satul Vădeni pănă la gura Prutuluî; la N.-V. județul Tutova, începînd linia de hotar din malul drept al Prutuluî (comuna Cîrja, județul Tutova) și mergînd, înclinîndu-se spre N. pănă la punctul extrem Gherească (comuna Lupești); teritoriul jud. Tutova intră în Covurluiŭ, în partea nord-vestică, printr'un unghiŭ destul de mare, ale căruî laturî încep de la Lupești și schitul Zimbrul și se întretaie la Bereștî; la V. și S. se mărginește cu jud. Tecuciŭ, precum și cu rîul Siretul, care îl desparte de jud. Rîmnicul-Sărat (cu acesta se învecinește mai jos de cât. Vameș, com. Piscul, plasa Siret, în dreptul comuneî Corbul din R.-Sărat) și județul Brăila.

Topografia și orografia. — Forma teritoruluî jud. Covurluiŭ e lungăreață, asemuindu-se unuî pentagon. De la Galați, punctul cel maî sudic pănă la Gherească, punctul nordic cel maî depărtat, sunt aproape 100 kil.; de aice pănă la Bîrlad nu maî sunt de cît vr'o 10 kil.

Suprafața totală a județuluî e de 286351 hect., din carî 37237 hect. pămînt înpădurit, restul fără păduri. Poziția terenuluî se caracterizează ast-fel: ridicat și presărat cu dealurî în partea superioară (N. și Nord-Estică) și plecat (jos) saŭ format din șesurî în partea inferioară (Sud-Vestică și Sud-Estică), adică în văile Siretuluî și ale Prutuluî. Punctul cel maî înalt e acel de la Gherească, d'aproape 184 metri d'asupra nivelului Mării-Negre; iar punctul cel maî jos e parte din valea orașuluî Galați și malul Dunăreî; cu $6^{m}{\cdot}560$—$7^{m}{\cdot}136$ d'asupra nivelului Mariî.

Natura și calitatea soluluî variază după localități: argiloasă, calcaroasă, vegetală și mlăștinoasă. După plășî, se precizează ast-fel: *Horincea* și *Zimbrul:* în partea accidentată, argiloasă și arinoasă, prea puține locurî calcaroase, ceea-ce face că grîul reușește aice foarte rar; *Prutul:* maî puțin accidentată, calcaroasă, prea puțin arinoasă, de acea pămîntul produce bine tot felul de semănăturî, afară de malul Prutuluî, unde sunt expuse la negurî și pălîturî, dar în schimb aci cultura viilor e maî în floare; *Siretul:* prea puțin accidentată, pămîntul calcaros și argilos în parte.

In județul Covurluiŭ se află numeroase dealurî și văi. Dintre dealurî, cele maî principale sunt:

www.dacoromanica.ro

Poleitul, Brăileĭ, Piscul-Sereĭ, Chiciura, al-Corniĭ, al-Țuțcanilor, al-Slivneĭ, etc. Văile cele maĭ însemnate sunt: a-Prutuluĭ, a-Ijdilenilor, a-Horincenilor (în care daŭ văile Lișcovuluĭ și Țuțcanilor), a-Paruluĭ, a-Oarbeĭ (Chirileștilor), a-Slivneĭ, a-Chinejeĭ, a-Covurluiuluĭ (Jorăștilor), a-Covurluiuluĭ-Sec, a-Porculuĭ, a-Roșieĭ, a-Rădeștilor, a-Bursucanilor, a-Suhuluiuluĭ, a-Măcișenilor, a-Geruluĭ, a-Potîrnicheĭ, a-Mălineĭ, a-luĭ-Manolache, a-Filioareĭ saŭ Făloaeĭ (Filești-Calica), a-Siretuluĭ, etc.

Clima. — Clima este potrivită și variabilă, în general sănătoasă; maximul căldureĭ e până la + 39 grade, iar al. friguluĭ până la — 25.

Dintr'o serie de observațiunĭ meteorologice, culese de diferite persoane de știință în diferite intervale, între aniĭ 1859—1889, asupra orașuluĭ Galațĭ, carĭ obsevațiunĭ se pot aplica cu micĭ deosebirĭ și asupra întreguluĭ județ Covurluiŭ, rezultă următoarele date rezumative:

Presiunea atmosferică:

Minimum la 8 Martie 1886. 739. 4	7 anĭ de observațiĭ de la 1882—88; trei observațiĭ zilnice: 8 ore a. m., 2 și 8 p. m.
Maximum la 2 Fevr. 1882. 785. 5	
Mediu 761.13	

Temperatura:

Minimum la 8 Martie 1875. 25. 0	20 anĭ de observațiĭ: 1859 1863, 1870 77 și 1882 88.
Maximum 12 August 1859. . 49. 4	
Media $\frac{^{8}a.+^{2}p.+^{8}p.+min.}{4}$ 11.75	

A. B.—Media 8 a.+2 p.+8 p. +min.$^{m.}$ s'a obținut numaĭ la intervalul de 7 anĭ (1882—88).

Vînturile, ce bat maĭ adesea-orĭ, sunt: N.-E. S.-V. N., forța lor medie fiind 2.3 — 20 anĭ de observațiĭ

Umezeala medie, absolută m. m. 8.0 (3 anĭ de obs., 1886—88).

Umezeala medie relativă % 73.44 (5 anĭ de observațiĭ, 1884 până la 1888).

Evaporațiune în timp de 5 anĭ: 1884—88 mm. 4.876.6.

Ploaie în timp de 5 anĭ: 1884—88 mm. 2.256.9.

Stratul zăpezeĭ în timp de 3 anĭ: 1886—88 mm. 3.312.3.

Ozonul în timp de 4 anĭ: 1885—88 media . . . . 8.3.

Nebulozitate:

1.148 zile senine
1.464 » puțin nouroase
1.158 » foarte nouroase
1.007 » acoperite
289 » de ploaie la aniĭ 1886—88
86 » de zăpadă la aniĭ 1886—88.

Hidrografia. — Apele ce udă jud. Covurluiul sunt următoarele: curgătoare, fluviul Dunărea la S.; rîurile Prutul la E. și Siretul la V., iar în direcția E.-V. pîraiele: Horincea (Hurmuzul), Covurluiul-cu-Apă, Covurluiul-Sec, Chineja, Suhuluiul-cu-Apă și Suhuluiul-Sec, Gerul, Bîrlăzelul, Lozova, Cătușa, etc., precum și pîrîiașele: Oarba, Zoițana, Elanul, Recea, Oancea, Pruteț, Merea, Slivneĭ, Gologanul, Mălineĭ, etc.; stătătoare, lacurile: Brateșul, Covurluiul, Sovîrca; iazurile: Lacul-Mare, Bugeanul, Siretul-Stătător, Iazul-Miclesculuĭ (Chișteala-Vechie), Lacul artificial de la Bujor și lăcușorul de pe dealul dintre Măluștenĭ și Țuțcani; bălțile: Rădeanul, Cătușa, Gheboasa, Lozova, etc., precum și altele maĭ micĭ, formate maĭ ales de vărsăturile Prutuluĭ.

Populațiunea. — Intre 1840—1849, numărul total al populațieĭ jud. Covurluiu era de 15649 fam., sau 78470 suflete. Intinderea teritoriuluĭ era de 165 $^{11}/_{44}$ leghe pătrate, avînd decĭ cîte 475 locuitorĭ de leghe, cu 3 orașe și 82 sate. Locuitoriĭ se clasificaŭ ast-fel: *a)* scutițĭ de dărĭ 4825, din carĭ: 177 boerĭ saŭ fiĭ de boerĭ, 37 amploiațĭ fără rang, 517 clericĭ și servitorĭ bisericeștĭ, 19 profesorĭ și medicĭ, 312 străinĭ, 770 intendenți și servitorĭ, 306 privilegiațĭ, 530 slujbașĭ, 71 țiganĭ mănăstirești, 300 țiganĭ particularĭ, 491 soldațĭ, 176 slujitorĭ, 1118 infirmĭ; *b)* contribuabilĭ (birnicĭ): negustătorĭ și meșteșugarĭ 1098, mazilo-ruptașĭ 2156, sătenĭ cultivatorĭ 5842, fără domiciliŭ fix 293, emigrațĭ 233, evreĭ 238, străinĭ traficanțĭ 1011, țiganĭ aĭ statuluĭ 55; totalul familiilor 10871.

Satele ținutuluĭ se împărțeaŭ ast-fel: 14 mănăstirești, 22 răzășeștĭ, 46 particulare; iar populația: 9513 aparținînd mănăstirilor, 22803 de răzeșĭ și 46156 de particularĭ. Bisericĭ 103, orașe 3, sate 82. Dintre sate, 31 coprindeaŭ maĭ puțin de 50 locuitorĭ, 23 de la 50—100, 20 de la 100—200, 5 de la 200—300, 2 de la 300—400 și 1 de la 400—500.

Ținutul Covurluiuluĭ făcea atuncĭ parte din zona a treia (toată Moldova era împărțită în treĭ zone), compusă din județele: Fălciŭ, Tutova, Tecuciŭ, Putna și Galațĭ, zonă maĭ puțin populată, din cauza apropiereĭ fortărețelor și a lipseĭ pădurilor.

In anul 1865, adică îndată după aplicarea legeĭ comunale din 1864, se găseaŭ în acest județ: 43 comune, din carĭ 1 urbană și 43 rurale, cătune eraŭ 101, case 13588, familiĭ 21804, bisericĭ 110, care se repartizaŭ pe plășĭ în modul următor: *Siretul:* 14 com., 32 cătune, 6528 case, 14098 familiĭ și 24 bisericĭ; *Prutul:* 12 com. 31 cătune, 3288 case, 3780 familiĭ și 29 bisericĭ; *Horincea:* 18 com., 38

www.dacoromanica.ro

cât. 3772 case, 3930 familiĭ și 39 biserică.

In fine, după cel din urmă recensământ din Aprilie 1890, în întreg județul Covurluiŭ, se aflaŭ 30667 capĭ de familie, cu 127047 suflete, din carĭ: 66848 bărbațĭ și 60192 femeĭ; 69709 necăsătoriți, 48277 căsătoriți, 8827 văduvĭ și 327 divorțațĭ; știŭ carte 30973 persoane, nu știŭ 96076.

Numărul contribuabililor e de 17315.

Din această populație, 5282 contribuabilĭ, 12013 capĭ de familie, cu 59143 suflete sunt în orașul Galați; și 12033 contribuabilĭ, 17754 capĭ de familie, cu 67897 suflete, în comunele rurale.

Cu privire la suprafața teritoriuluĭ, avem 44 locuitorĭ la o sută hect. pământ, saŭ 2,25 hect. de om.

După religiunĭ, locuitoriĭ Covurluiuluĭ se împart: ortodoxĭ 107107, gregorianĭ (armenĭ) 300, lipovenĭ 36, catolicĭ 4418, protestanțĭ 499, mozaicĭ 14577 și mahomedanĭ 115. Dintre izraeliți, 13442 sunt în Galați și 1135 în comunele rurale; iar dintre creștiniĭ eterodoxĭ și mahomedanĭ, mai toți sunt în capitala județuluĭ.

Mișcarea populațieĭ acestuĭ județ pe anul 1888 prezintă următoarele cifre: căsătoriĭ 757, nașterĭ 5077 și morțĭ 3698; morțĭ-născuțĭ 64. Din aceastea, 269 căsătoriĭ, 1769 nașterĭ, 1565 morțĭ și 37 născuțĭ-morțĭ aŭ fost la populația urbană; iar 488 căsătoriĭ, 3308 nașterĭ, 2133 morțĭ și 27 născuțĭ-morțĭ la cea rurală.

După religiune, aŭ fost 1359 căsătoriți ortodoxĭ, 28 catolicĭ, 2 armenĭ și 120 izraeliți. După instrucție, 341 bărbațĭ înșuratĭ aŭ știut iscăli, 146 nu; dintre femeile măritate, 159 cu știința iscălireĭ, 598 fără; iar după aceeași însușire, la oraș aŭ fost 206 bărbațĭ cărturarĭ și 63 necărturarĭ, 130 femeĭ cu știință de carte și 139 fără, pe cînd la sate 135 bărbațĭ aŭ știut iscăli și 353 nu, femeĭ cu știință de carte 29 și fără 459.

Nașterile, după religiune, se împart în: 4411 din părințĭ ortodoxĭ, 134 catolicĭ, 21 protestanțĭ, 5 armenĭ, 1 lipovan, 1 mohamedan, 504 izraeliți; după protecțiune: 4763 Romînĭ, 5 Italienĭ, 2 Francezĭ, 124 Austro-Ungarĭ, 16 Germanĭ, 14 Rușĭ, 28 Turcĭ (supușĭ), 103 Grecĭ, 4 Sîrbĭ, 7 Bulgarĭ și 9 de alte protecțiĭ. Dintre născuți, sunt 4775 copiĭ legitimĭ, 291 naturalĭ (nelegitimĭ), 11 găsiți; nașterĭ gemene 79, și anume: 77 îndoite și 2 întreite.

Dintre morțĭ, sunt 1934 bărbați și 1759 femeĭ; 759 cununațĭ (din carĭ 445 bărbați și 314 femeĭ), necununațĭ 2346 (din carĭ 1246 bărbațĭ și 1102 femeĭ), văduvĭ 541 (209 bărbațĭ și 332 femeĭ), și cu stare civilă necunoscută 52 (41 bărbațĭ și 11 femeĭ); după religiune: 3291 ortodoxĭ, 117 catolicĭ, 14 protestanțĭ, 11 armenĭ, 6 lipovenĭ, 3 mohamedanĭ, 249 izraeliți, și 6 de alte religiĭ. După cauzele producătoare, morțile aŭ provenit: 3612 din boală, 63 din accidente și 23 prin sinucidere.

Ocupația locuitorilor.—Locuitoriĭ județuluĭ Covurluiŭ se ocupă în genere cu cultura cerealelor și a viilor, cu creșterea vitelor, transportul, lucrul de mînă, pescăria și, în deosebĭ în capitala județuluĭ, cu negoțul și industria (meseriile). După ocupație, ceĭ 30667 capĭ de familie aĭ acestuĭ județ se specifică: 26894 plugarĭ, cărăușĭ și muncitorĭ cu brațele, 2117 comercianțĭ, 796 industrialĭ (meseriașĭ) și 860 funcționarĭ de diferite categoriĭ și peisoane cu profesiuni libere.

Proprietatea fonciară. — Proprietatea fonciară în tot județul Covurluiŭ, fie rurală fie urbană, se evaluează la 58686029 leĭ, 50 banĭ, din carĭ 30745858 leĭ proprietatea rur. și 27940171 leĭ, 50 banĭ cea urbană.

Veniturile tuturor proprietăților din județ se estimează la 5868602 leĭ, 95 banĭ, astfel desfăcute: de la clădirile din tot județul leĭ 2984353; de la proprietățile rurale cultivate de însișĭ proprietariĭ leĭ 2081846.76; de la proprietățile, arendate, iar proprietariĭ locuind în țară, leĭ 718040.73; de la proprietățile arendate și proprietariĭ locuind în străinătate, leĭ 120362.31

Din 37 comune rurale, azĭ aflătoare în acest județ, 12 sunt locuite numaĭ de răzășĭ, 7 amestecătură răzășĭ și foștĭ clăcașĭ și 18 numaĭ foștĭ clăcașĭ și însurățeĭ împroprietăriți la 1864 și 1878. Dintre plășĭ, Horincea e maĭ toată formată din sate răzășești, ale căror proprietățĭ s'aŭ micșorat foarte mult prin moșteniriĭ; pl. Prutul are numaĭ patru sate de răzășĭ: Oancea, Fîrtănești, Măstăcani, Moscul și parte din Umbrărești; iar în pl. Siretul, nicĭ un sat răzășesc; în pl. Zimbrul, cincĭ: Bursucani, Crăești, Cudalbi, Smulți și Vîrlezi.

Numărul foștilor clăcașĭ împroprietăriți la 1864 e de 4667, iar al însurățeilor cărora li s'a dat pământ de la 1878 până la 1880, de 1295 inșĭ.

Pentru întîia aplicare a legeĭ pentru vînzarea bunurilor Statuluĭ în loturĭ micĭ, din 1 Aprilie 1889, adică la ceĭ ce n'aŭ de loc pământ saŭ aŭ maĭ puțin de o jumătate hectar, s'aŭ în-

www.dacoromanica.ro

scris pe tablourile respective în județul Covurluiŭ 4199 romînĭ muncitorĭ de pămînt, din carĭ 3521 în comunele rurale și 678 din părțile mărginașe ale orașuluĭ Galați. Toate înscrierile din sate sunt pentru loturĭ de 5 hect.; cele din oraș variază ast-fel: 519 loturĭ de 5 hect., 100 de 10 hectare, 32 de 15 hect., 2 de 20 și 15 de 25.

Numărul proprietarilor fonciarĭ, ale căror moșiĭ sunt maĭ marĭ de 143 hect. (100 fălcĭ), este de 95; saŭ în total 114765 hect. 43 ar. aparțin proprietățeĭ marĭ.

Aceste moșiĭ sunt: Băleni și Zăgancea, în comuna Băleni; Șerbești-Vechĭ și Izgon, în Braniștea; Slobozia - Ventura, Cotros și Zăvoiul, în Cuca; Gologanul, Bezmanul, Bătrînul-Izvoreț și Ciudinul, Murgociul și Pleșești (2 trupurĭ) în Cudalbi; Satul - Costiĭ, Filești (Calica), Movileni, Șendreni (2 trupurĭ), Gheboasa, Cișmelele - Micĭ, Țiglina, Serdarul (Șendreni), Bărboși, Rusca-Mare și Rusca-Mică, în com. Filești; Măcișeni, Urlești și Corni în comnna Măcișeni; Mînjina, Potîrnichea-Cocorăși, Fîntîna - Geruluĭ (2 trupurĭ), în Mînjina; Pechea, trupul din Pechea, Cioara - Elena, Lupa și Oticul în Pechea; Vameș (2 trupurĭ), în Piscul; Slobozia - Conachi, în comuna cu acelașĭ nume; Gornești, în Smulți; Bălintești, Cioinagi, Ghibărțeni și Pochișcani, în com. Bălintești; Slobozia-Băneasa, Bucșeneasca și Boereasca în Băneasa; Golășeĭ, Urechești, Umbrărești (4 trupurĭ), Puțichioaia și Armeneasca, în Bujor; Terchileni-Voinești-Bazan-Caușan, Voinești - Țopeni, Călugăreasca și Tîrgul - Berești în Berești; Bogdan-Proșie și Potroci, Sora, Proșie și Călugăreasca, în Crăești; Drăgușeni și Diocheți în Drăgușeni; Folteștĭ în comuna omonimă; Frumușița (2 trupurĭ) și Ijdileni, în Frumușița; Lunca, Hulești și Roșia, în Jorăști; Chirafteĭ și Drăculești, în Măstăcani; Slobozia-Oancea și Oancea (3 trupurĭ), în com. Oancea; Rogojeni-Chirilești, în Rogojeni; Onciul, în Slivna; Tătarca, Șivițele, Galata și Frumoasa în Șivița; Odaia-Manolachi, Slobozia - Movilă, Ibrian (2 trupurĭ) și Movila-Turculuĭ, zisă și Monete, în Tulucești; Vîrleaza-d.-s. și Vîrleaza-d.-j., Vîrleză-Iteștĭ, în Vîrlezi; Păscani-Vlădești, Fîntîna-Țiganuluĭ, Păscani, Brănești și Roșcani, în Vlădești.

Dintre moșiile particulare ale Covurluiuluĭ, cea maĭ mare e Folteștĭ, cu 11082 hectare întindere; iar cea maĭ mică (negreșit pănă la măsura luată de 100 fălcĭ) Bogdan - Proșie și Potroci, din com. Crăești, cu suprafață de 143 hect.

Moșiile statuluĭ din acest județ sunt: Oasele și Mavromolul sau Cuca-Mică, în com. Cuca; Bălțatul, în Slob.-Conachi; Măxineni, Crăciuna saŭ Viorica, în Independența; Braniștea și Țipești, în Braniștea; Hliza-Precista, în Filești; Zîrnești cu trupurile Chiștila și Perișeni în Jorăști; Vladnicul, în Măcișeni; trupul Obreja în Cudalbi; Schitul-Gherească, în Lupești; Văideni, în Rogojeni; Mavromolul în Fîrțănești; Piscul-Hîrșești, în Piscul; Balta-Brateș și balta cu moșia Bădălanuluĭ, în Sivița; Tulucești, Sultanul și Cișmelele, în com. Tulucești.

Totalul venituluĭ anual de la aceste moșiĭ e de leĭ 463493. Cele maĭ multe din ele s'au vîndut potrivit legeĭ vînzăreĭ bunurilor.

Costul mijlociŭ al uneĭ fălcĭ de pămînt în acest județ, vîndută de vecĭ, este de la 240—300 leĭ; în foarte rarĭ cazurĭ ajunge pănă la 350 leĭ. După tabloul de prețurĭ întocmit de Ministeriul Domeniilor pentru vînzarea bunurilor statuluĭ în loturĭ micĭ, moșiile din Covurluiŭ sunt clasate de categoria IV și prețuite la 300 leĭ hectarul.

Agricultura, viticultura. — In genere vorbind, pămîntul jud. Covurluiŭ nu se poate califica ca neproductiv, afară de unele localităț̆ĭ, unde e foarte uzat din cauza neîngrășăreĭ și a exploatăreĭ neîngrijite. Sătenĭĭ maĭ ales cultivă cu totul rudimentar ogoarele lor; de aceea nicĭ nu pot aștepta de la ele recolte prea îmbelșugate. Lipsa de păduri îndestulătoare, cauzînd lipsa de ploĭ la timp saŭ a ploilor prea dese cînd nu trebue, aduce mare stînjinire plugărieĭ și economieĭ rurale din acest județ.

Semănăturile ce se fac maĭ mult aicĭ sunt: grîŭ, secară, porumb, orz, mălaiu, (meiu), etc.; se cultivă încă, deși în mică cantitate, rapiță, in, cînepă, fasole, cartofe și alte legume.

Producția agricolă în anul 1886—87 a fost de 934895 hectol., din carĭ 38950 grîŭ, 162822 secară S-ta Elena, 180207 secară indigenă, 209391 porumb, 26482 cincantină, 236398 orz, 53365 ovăz, 11752 fasole, 200 rapiță, 6238 meiu. Din această sumă, 400203 hectol. aŭ fost întrebuințaț̆ĭ pentru consumația județuluĭ, semînță, vite, etc.; restul s'a pus în comerciŭ.

In anul agricol 1887—88, întinderea terenuluĭ semănat a fost de 112971 hect., cu o producțiune totală de 1211915 hectolitri; iar pe speciĭ: grîŭ 11259 hect. cu 143425 hectol., secară 38246 hect. cu 537400 hectol.,

www.dacoromanica.ro

porumb 41434 hect. cu 263309 hectol., meiŭ 976 hect. cu 10064 hectol., ovăz 5030 hectare cu 58915 hectol., orz 15284 hect. cu 188476 hectol., rapiță 322 hect. cu 7240 hectol., cînepă 104 hect. cu 544 hectol., in 316 hect. cu 2532 hectol.

In 1889 întinderea semănăturilor a fost de 94901 hect., 95 arii (66365 fălci), din carĭ 32792 hect., 76 arii semănătură de toamnă și 62109 hect., 19 arii de primăvară, producînd în total o recoltă de 1292753 hectolitri; iar pe speciĭ, producția a fost: grîŭ 155641 hectol., secară S-ta Elena 135171, secară indigenă 217277, porumb 364225, cincantină 126225, orz 181538, ovăz 45776, fasole 8831, in 11863, cînepă 7855, cartoafe 11477, meiu 7187, linte 10272, mazere 1150, rapiță 8260.

Din suma de 1292753 hectol., oprindu-se pentru consumația locuitorilor și sămînță 449541, escedentul produs s'a vîndut și s'a realizat pe el cifra de 5972775 leĭ.

Față cu numărul populației, rezultă dar că în 1889 de fiecare locuitor s'a sămănat cîte 1.054 falce și s'a produs cîte 20,22 hectol. în total. Adunînd acum capitalul realizat în același an atît din recolta vîndută, cît și din lăptăriĭ, lînă și vinurĭ, avem suma de leĭ 7093113, banĭ 19, și anume: din escedentul recoltei vîndute 5972775; lăptăriĭ 113013 leĭ, 25 banĭ; lînă 145705 leĭ, 44 banĭ și vinurĭ 861619 leĭ, 50 banĭ; sau o avere de fie-care locuitor cîte 104 leĭ, 50 banĭ.

Arenda de falce în acest județ se plătește de la 28 pănă la 50 leĭ; minimum e în plasa Prutul și maximum în pl. Siretul.

In primăvara anului 1890 s'aŭ făcut semănăturĭ de sătenii din Covurluiŭ 2666 hect., 20 arii în ogoare sterpe, 11824 hect., 95 arii în porumbiște, 37756 în miriște, total 52243 hect., 15 arii; iar proprietarii și arendașiĭ aŭ semănat 2649 hect. în ogoare sterpe, 5211,66 în porumbiște, 15343 în miriște, total hect. 24302,06. Peste tot pămîntul semănat a fost de 76545 hect., 21 arii.

Viile Covurluiului sunt în număr de 7332 și ocupă o suprafață de 3508 hect.; producția vinicolă în 1887 a fost de 226011 hectol., 83 litri, din carĭ 31038 hectol., 91 litri vin negru și 194972 hectol., 92 litri alb. In 1889, produsul vinului în decal. a fost de 1013670. Prețul mijlociŭ, cu care s'a vîndut, a fost de 85 banĭ decalitrul. Vinul acestuĭ județ se consumă maĭ mult în localitate.

Proporția viilor la populație e de 19 locuitorĭ pentru un hect. de vie. Vinurile de aicĭ conțin cele albe 8,44% în volume alcool și 14,91 extract în grame pe litru.

In jud. Covurluiu se fabrică puțin rachiŭ; pomĭ roditorĭ nu prea sunt, afară de pl. Horincea, care e maĭ bogată în această privire, maĭ ales se găsesc: nucĭ, zarzărĭ, merĭ, perjĭ, etc.

In 1889 aŭ fost 3976 stupĭ de albine, carĭ aŭ produs 6995 klg. miere și 2420 klg. ceară.

Vitele. — Numărul vitelor, după datele din 1888, se ridică la 136411 capete, ast-fel specificate: 44552 boĭ și vacĭ, 199 taurĭ, 5356 viteĭ, 61 bivolĭ și bivolițe, 7390 caĭ și epe, 198 armăsarĭ, 762 mînzĭ, 47 catîrĭ și măgarĭ, 65700 oĭ și mieĭ, 2122 berbecĭ, 2007 țapĭ și capre și 8036 rîmătorĭ. In 1889 eraŭ 2793 capete de vite cornute.

In ce se atinge de produsele decurse din creșterea vitelor în același an, ele se cifrează așa: caș-caval 51,850 kil., brînză 87,600 și unt 9,293; iar lîna produsă a fost 156,058 kil., specificată în chipul următor: albă 53,268, neagră 49,980, țigaie 30,560 și țurcană 22,250. Prețul lîneĭ variază de la 65 banĭ pănă la 1 leŭ, 25 banĭ, kil.

Pentru suhatul vitelor din Covurluiŭ sunt destinate 11,643 hect. 46 arii; în multe comunĭ, locul de pășunat e neîndestulător saŭ chiar lipsește maĭ cu totul.

Prețul mijlociŭ al vitelor este: boĭ de la 40—140 leĭ de cap, vacĭ 37—87, taurĭ 135, viteĭ 13—16, bivolĭ și bivolițe 110, caĭ, armăsarĭ și epe ordinare 85—160, mînzĭ 22—25, catîrĭ și măgarĭ 55, oĭ și mieĭ 8, berbecĭ 9, țapĭ și capre 8, rîmătorĭ 17—50 leĭ la cap.

Comerciul și industria. — S'a arătat maĭ sus că din recolta anuluĭ 1886/87, în sumă de 934,895 hectol., s'a pus în comerciŭ 534,602 hectol.; asemenea din producția vinuluĭ din 1887 s'a pus în negoț 405,534 decal. Din 1,292,753 hectol., produșĭ în 1889, s'aŭ destinat comerciuluĭ 843,212.

Valoarea productelor județuluĭ Covurluiŭ, exportate anual, se ridică la 4 ½—5 milioane leĭ.

In ce privește vitele, numaĭ în piața Galațĭ, în 1887, s'aŭ tăiat și consumat 17,089 capete, și anume: 16,346 boĭ și vacĭ, 51 bivolĭ și bivolițe, 617 viteĭ și rîmătorĭ; asemenea în același interval s'aŭ pus în negoț 35,000 kil. cașcavalurĭ, 71,552 kil. diferite brînzeturĭ și 1,700 kil. unt proaspăt. Tot-o-dată s'aŭ vîndut și 80,393 kil. lînă de diferite calităț.

In întreg acest județ sunt

www.dacoromanica.ro

2,966 patentarĭ, din carĭ 2,057 comercianțĭ de diferite ramurĭ, 796 industriașĭ și meșteșugugarĭ și 53 profesioniștĭ liberĭ. Din aceștia, 2,041 sunt în Galațĭ, iar 925 în comunele rurale. Patentariĭ comunelor rurale se specifică: *a)* comercianțĭ: cîrciumarĭ 344, arendașĭ 103, lipscanĭ-bogasierĭ 53, băcanĭ 46, comerciul de cereale 36, grădinarĭ-zarzavagiĭ 17, comerciul de oale 9, pescarĭ 8, precupețĭ 4, antreprenorĭ 3, bancherĭ-împrumutătorĭ 3, căruțașĭ 2, chirestigiĭ 2, brașovenĭ 2, cavafĭ 1, comerciul de var 1, total 643, cu 16 specialităților; *b)* industriașĭ: proprietarĭ de morĭ de vînt 74, proprietarĭ de poverne și fabrice de spirt (din aceste din urmă una singură e mai mare) 49, proprietarĭ de morĭ cu aburĭ 34, cizmarĭ 29, fierarĭ-meseriașĭ 26, croitorĭ 14, brutarĭ 12, măcelarĭ 10, dulgherĭ 9, cojocarĭ-blănarĭ 8, boiangiĭ 7, mecanicĭ 4, birtașĭ 4, dogarĭ 2, tinichigiĭ 2, fabricanțĭ de cașcaval 2, fabricanțĭ de lumînărĭ de ceară 2, plăpomarĭ 1, bărbierĭ 1, curelarĭ 1, total 281, cu 20 specialităților; profesiĭ libere: 1 avocat.

Punînd la un loc profesiile comune satelor și orașuluĭ, avem în tot județul: comercianțĭ: cîrciumarĭ 812, băcanĭ 238, lipscanĭ-bogasierĭ 198, comerciul de cereale 71, comerciul de fructe și zarzavaturĭ 55, precupețĭ 46, bancherĭ și împrumutătorĭ 41, cherestigiĭ 39, pescarĭ 30, cavafĭ 18, brașovenĭ 17, comerciul de oale 14, căruțașĭ-patronĭ 12, antreprenorĭ de lucrărĭ publice 11, comerciul de var 2, etc.; industriașĭ: măcelarĭ 79, cizmarĭ 61, brutarĭ 60, fierarĭ-meseriașĭ 58, tîmplarĭ-dulgherĭ 45 croitorĭ 44, morĭ cu aburĭ 43, bărbierĭ 37, tinichigiĭ 34, birtașĭ 31, dogarĭ 13, cojocarĭ-blănarĭ 11, boiangiĭ 8, plăpomarĭ 6, fabricanțĭ de lumînărĭ de ceară 3, etc.

Căĭ de comunicație. — Comunicarea în jud. Covurluiŭ se face pe apă și pe uscat. Comunicarea pe apă se face prin Dunărea și Prut cu vase plutitoare, ce vin în portul Galați și se duc de aicea, precum și prin Siret, pe care se scoboară numeroasele plute de lemnărie aduse în schela Galaților.

Comunicarea pe uscat se face prin șosele și drumul de fer. Șoselele cele mai principale sunt: Calea națională Galați-Tecuciŭ, care începe din Galați cu str. Brăileĭ și de la Bărboșĭ merge paralel cu drumul de fer și cu Siretul, străbătînd coasta sud-vestică a acestuĭ județ, pe o întindere de 37 kil.

Tot cale națională e și șoseaua Galați-Bădălan (spre Reni), în întindere de $3^1/_2$ kil.

Căile județene Galați-Bîrlad și *Galați-Fălciŭ.* — De la Galați (bariera Traian), prin comuna Tulucești, Șivița și Frumușița, pănă în apropiere de Folțești, este o singură cale județeană, lungă de 35 kil., care e și cea mai vechia și mai bine întreținută (petruită). De la Folțești, și anume din dealul Baba-Draga și valea mlăștinoasă a Cealmăuluĭ, pe unde apa laculuĭ Covurluiŭ are o scursoare în Prut, calea aceasta se ramifică în două: una merge spre inima județuluĭ prin com. Folțești, Fîrțănești, Bujor, Vîrlezi, Crăești și Bursucani spre Bîrlad; iar alta trece pe malul Prutuluĭ, Vlădești, Oancea, Rogojeni spre Fălciu.

Aceste căĭ județene, către carĭ se unesc la cea d'întîia șoseaua vecinală Bujor-Berești-Lupești spre Bîrlad pe valea Chineieĭ, și la a doua Rogojeni-Cavadinești-Țuțcani pe valea Horinceĭ (împreunîndu-se cu calea județeană Fălciŭ-Tîrgul-Murgeni, din jud. Tutova), străbat județul în lungul săŭ și sunt cele mai importante drumurĭ de uscat ale jud. Covurluiŭ.

Distanța de la Galați la Bursucani, adică la hotarul vest-nordic al jud. Covurluiŭ e de 82 kil. Pe această linie pănă la Bujor (54 kil.) șoseaua e complect petruită; de la Bujor la Vîrlezi e nepetruită; apoĭ de la Vîrlezi în sus pănă la Bursucani (16 kil.) este iarăși în stare de petruire.

Distanța de la Galați-Baba-Draga-Vlădești-Rogojeni-Cavadinești-Țuțcani, pănă la hotarul nord-estic al județuluĭ, adică pe a doua cale județeană, e de 96 kil.; această cale (se înțelege de la Baba-Draga), pe o lungime de 51 kil., este aproape în stare primitivă.

Pe lîngă căile vecinale de mai sus, carĭ se găsesc în plășile Prutul, Horincea și Zimbrul și carĭ complectează pe cele județene, mai este calea Galați-Pechea-Cudalbi, ce străbate plasa Siretul și parte din Zimbrul pe o distanță de 54 kil., începînd de la Galați (bariera Tecuciuluĭ) și parcurgînd com. Filești, Pechea, Mînjina și Cudalbi.

Asemenea mai e și un drum vecinal, care vine de la Bălenĭ-Cuca pe dealul Poleitul pănă la Galați.

In ce privește starea în care se găsesc șoselele din județul Covurluiŭ, ea se resumează astfel în anul 1890: $40^1/_2$ kil. calea națională bine lucrată și întreținută; 67 kil. 162 m. căĭ județene sistematice și complect lucrate, cu 52 poduri și podețe, 16 caseurĭ pavate, 16 case de cantonierĭ (încăpătoare de 2 familiĭ, la distanță de 4 kil. unul

www.dacoromanica.ro

și cu loc de un hect. împrejur pentru grădină); 49 kil. 700 m. căĭ vecinale în mod complect terminate, cu 31 poduri și podețe, fără case de cantonieri.

Zilele de prestațiĭ județene sunt 33.406 1/2 cu carul și 33.548 1/2 cu palmele. Pentru facere din noŭ de drumuri, poduri și podețe, jud. Covurluiŭ nu dispune anual de cît de 25.000 leĭ; restul de 18.300 leĭ. din budgetul drumurilor se cheltuește cu întreținerea șoselelor si serviciul tecnic.

Cît privește drumul de fer, județul Covurluiŭ este traversat în partea sud-vestică, pe o distanță de 49 kil. (între stațiile Galați - Bărboși - Independența și Vameș), în carĭ intră și curba de la Bărboși, unde s'a construit 14 kil. fără nicĭ o nevoie pentru comunicație. Prin varianta Bărboși-Galați și prin tunelul din N. Galaților se scurtează cu 7 kil. această linie.

Adevărata linie ferată însă, ce deservește în mod efectiv acest județ, este linia directă Galați-Bîrlad, de vr'o 110 kil.

Județul Covurluiŭ a înființat și întreține cu cheltuiala sa 2 birouri telegafice: unul la Bujor și altul la Pechea; iar serviciul poștal se îndeplinește prin poșta rurală.

Cariere de pietriș și de piatră. — In jud. Covurluiŭ se află următoarele cariere de pietriș: pl. *Prut:* la Ijdileni, Frumușița, Scînteești, Folteștĭ, Măstăcani, Dălbăneasca (Fîrțănești), Băneasa, Bujor, Brănești, Moscu și Oancea; pl. *Horincea:* Rogojeni-Prut și Rogojeni-Chirilești, Cioinagi, Pochișcani, Berești și Roșia; pl. *Zimbrul:* Ghinghești și Diocheți (în pădure); pl. *Siret:* Cuca.

Carieră de piatră e una singură în com. Slobozia-Conachi, pl. Siret, al căreĭ produs servește la facerea podurilor județene.

Toate carierele se exploatează de județ.

Starea financiară.—Toate veniturile la un loc ale jud. Covurluiŭ, în care intră venitul comuneĭ Galați, ale comunelor rurale și cele proprie județene, fie pentru serviciele ordinare, fie pentru drumurĭ, se urcă anual la leĭ 2.340.777, banĭ 8 (budgetul 1890—91), ast-fel repărțite: com. Galați leĭ 1.496.430,23; comunele rurale leĭ 379.086,17; județul leĭ 465.260,68.

Veniturile ordinare ale județuluĭ din zecimĭ (asupra fonciaruluĭ, căilor de comunicație, patenteĭ, licenței, etc.) se ridică pe an la 373.708 leĭ, 9 banĭ; iar ale drumurilor se cifrează la 91.552 leĭ, 59 banĭ.

In 1890, comunele rurale aveaŭ depușĭ spre capitalizare la Casa de Depuneri pentru construcțiĭ publice (bisericĭ, școlĭ, etc.) leĭ 71.566, banĭ 60; iar datoriile aceloraș comune se cifraŭ la 11.558 leĭ, 47 banĭ.

Budgetul județuluĭ pe anul 1890—91 este acesta: Budgetul ordinar: venitur leĭ 373.708,09; cheltuielĭ leĭ 313.996,79; escedent 59.711,30. Budgetul drumurilor: venitur leĭ 91.552,59; cheltueli leĭ 82.95,907. Escedent 8.593,52.

Contribuțiile directe, cu carĭ participă acest județ către stat, județ, comună și camera de comerciu, se ridică anual la 1.005.188 leĭ, 92 banĭ, specificate în modul următor: către stat: căĭ de comunicație 103.890; patente 124.812 leĭ, 39 banĭ; fonciară 359.446 leĭ, 33 banĭ; transmitere 4.909 leĭ, 80 banĭ; taxa de 5% pe salar 15.862 leĭ, 35 banĭ (aceasta de la 1 Iulie 1891 s'a desființat); pentru percepere 58.971 leĭ, 73 banĭ; județ: zecimĭ adiționale 143.805 leĭ, 14 banĭ; drumurĭ 51.021 leĭ, 76 banĭ; comună: zecimĭ 136.282 leĭ, 98 banĭ; camera de comerciu: zecimĭ 6.186 leĭ, 60 banĭ.

Intocmirĭ administrative. — Jud. Covurluiŭ coprinde 111 sate saŭ cătune și un singur oraș (Galați), constituind toate 38 comune, din carĭ una urbană și 37 rurale; în comunele rurale sunt și 5 tîrgușoare: Berești, Bujor, Drăgușeni, Folteștĭ și Pechea. Comunele rurale se grupează în plășĭ.

In județul Covurluiŭ, pănă la noua lege pentru organizarea administrativă din 1 Noembrie 1892, eraŭ numaĭ două sub-prefecturĭ saŭ plășĭ: Siretul, cuprinzînd 12 comune cu 31 cătune (precum și orașul Galați), cu reședința în T.-Pechea; Prutul-Horincea, cu 25 comune și 77 cătune, avînd reședința în T.-Bujor. Pănă la 1 Aprilie 1882 plășile Prut și Horincea eraŭ despărțite; d'atuncĭ, pentru motive de economie, s'aŭ întrunit. Astă-zĭ însă sunt patru plășĭ, și anume:

1) *Siretul*, cuprinzînd, afară de orașul Galați, și comunele rurale: Braniștea, cu cătunele Braniștea, Lozova, Șerbești-Vechĭ și Traian; Cuca, cu Cotrosul, Cuca, Mavromolul, Oasele, Plevna și Slobozia-Ventura; Fileștĭ, cu Bărboși, Fileștĭ, Movileni, Satul-Costiĭ, Șendreni saŭ Serdarul și Smîrdan; Independența, cu Braina, Independența și Vasile-Alexandri; Mînjina; Piscul, cu Piscul și Vameșul (Odaia-Popiĭ); Slobozia-Conachi, cu Cuza-Vodă și Slobozia - Conachi; Tîrgul-Pechea, cu satul și T.-Pechea; Tulucești, cu Cișmelele, Costache-Negri; Fîntînele (Sultanul)

www.dacoromanica.ro

Odaia-luĭ-Manolachi, Slobozia-Movileĭ, Tulucești și Vînători; în totul 10 comune, 33 sate și un oraș; reședința plășeĭ este la Tîrgul-Pechea.

2. *Prutul*, cu comunele: Băneasa, cu Băneasa și Slobozia-Băneasa-Bujor, cu Golășeĭ, Moscul, Putichioaia, Tîrgul-Bujor și Umbrărești; Fîrțărești; Folteștĭ, cu Fîntînelele, Folteștĭ și Stoicani; Frumușița, cu Ijdileni, Frumușița, Scînteești și Tămăoani; Jorăștĭ, cu Lunca, Jorăștĭ și Zîrnești; Măstăcani, cu Chirafteĭ, Drăculești și Măstăcani; Oancea; Șivița, cu Șivita și Tătarca; Vlădești, cu Brănești, Pașcani, Roșcani și Vlădești; în total 10 comune cu 29 sate; reședința plășeĭ în Tîrgul-Bujor.

3. *Horincea*, cu comunele: Bălintești, cu Cioinagi, Bălintești, Ghibărțeni și Pochișcani; Cavadinești, cu Grăpeni, Cavadinești și Rugineni; Gănești, cu Comănești și Gănești; Lupești, cu Ghereasca, Lupești și Mînzătești; Măluștenĭ; Prodănești, cu Puricani, Prodănești și Săseni; Rogojeni, cu Chirilești, Rogojeni și Vădeni; Slivina, cu Onciul și Slivina; Tîrgul-Berești, cu Aldești, Merea, Satul-Berești, Șipotele și Tirgul-Berești; Țuțcani, cu Mănăstireni, Sipeni și Țuțcani; în totul 10 comune, cu 29 sate; reședința e în Tîrgul-Berești.

4. *Zimbrul*, cu comunele: Bălecu Zagancea și Băleni; Bursucani, cu Schitul-Zimbru și Bursucani; Grăești; Cudalbi; Măcișeni, cu Corni, Măcișeni și Urlești; Smulți, cu Cornești și Smulți; Tîrgul-Drăgușeni, cu Diochești, Drăgușeni-Tîrg și Ghinghești; Vîrlezi; în totul 8 comune, cu 16 sate; reședința e în Tîrgul-Drăgușeni.

Pentru serviciile speciale sunt întocmirĭ administrative aparte. Ast-fel în privirea sanitară, jud. Covurluiŭ face parte din circumscripția IV-a de inspecție; acest serviciŭ în oraș se face de către mediciĭ respectivĭ, iar în com. rur., de un medic primar al județuluĭ, ajutat de treĭ medicĭ de plășĭ cu reședința la Pechea, Bujor și Berești și de medicii spitaluluĭ rural din Bujor și infirmerieĭ din Pechea.

Serviciul veterinar se îndeplinește de un medic veterinar al județuluĭ; iar pentru poliția veterinară a statuluĭ, Covurluiul face parte din raionul al 3-lea al zoneĭ preventive și serviciul respectiv are un personal deosebit.

Pentru lucrările publice (șosele) de stat, acest județ aparține circumscripțieĭ a VII-a; iar serviciul tecnic județean e condus de un inginer-șef, ajutat de personalul inferior necesar.

Afacerile bisericeștĭ, în afară de privigherea superioară a episcopuluĭ eparchieĭ Dunăreĭ-de Jos, din care face parte județul Covurluiŭ, sunt încredințate unuĭ protoiereŭ, care are ca ajutoare 3 sub-protoiereĭ: unul la Galațĭ și doĭ în comunele rurale.

Inspecția școalelor primare, a fost mult timp făcută de un singur revizor școlar al circumscripțieĭ Covurluiŭ-Tecuciŭ; de la 1 Iulie 1891 formează un revizor a parte numaĭ pentru acest județ.

Justiția.— Pe lîngă judecătoriile comunale și instanțele judecătoriilor de pace, tribunal și Curtea de apel din Galațĭ, just. se împarte în com. rur. de două judecătoriĭ de ocol: una la Pechea și alta la Berești.

Din punctul de vedere *militar*, (1889), Covurluiul face parte din corpul al III-lea de armată, divizia V. In arma infanterieĭ formează regimentul 11 de Siret, compus de un batalion permanent și două teritoriale. In privirea armateĭ teritoriale din regimentul de Siret fac parte și companiĭ din jud. Brăila, și din contra companiĭ din Covurluiŭ sunt alipite la regimentul 24. Așa fiind, companiile teritoriale ale reg. de Siret sunt: Pechea, Tulucești, Galați, Cazasul, Brăila, Ianca, Vizirul și Cireșul (osebit de două permanente la Galați și Brăila; iar la reg. 24 sunt alipite companiile: 6, Smulți; 7, Oancea și 8, Gănești. In arma cavalerieĭ, Covurluiul are un escadron din reg. 5 de călărașĭ; asemenea se găsesc aicea detașamente de artilerie, un batalion de vînătorĭ. și administrația cu statul major și garnizoana întregeĭ flotile romîne.

In privirea *telegrafo-poștală*, Covurluiul face parte din circumpscripția a IV-a de inspecție. Pentru administrația vamală, în acest județ e sediul uneia din cele șase circumscripțiĭ ale Țăreĭ, și anume circumscripția a IV, cu vămile; Galați, Brăila, Gura-Ialomița, Cernavoda, Constanța, Șulina și Tulcea.

Cultele.— In tot jud. Covurluiŭ nu e nicĭ o mănăstire; sunt însă 119 bisericĭ ortodoxe și 5 eterodoxe, din carĭ 97 ortodoxe în comunele rurale, cele-l'alte în Galați; preoțĭ 108, din carĭ 79 în sate și 29 în oraș; diaconĭ 3, toțĭ în Galați; cîntărețĭ 181, din carĭ 141 la sate și 40 în oraș; paracliserĭ 21 în Galați.

După împărțirea sinodală a parohiilor, din 1888, în Covurluiŭ sunt 53 parohiĭ bisericeștĭ, din carĭ 12 urbane și 41 rurale, cu 18,738 fam. ortodoxe și 70007 sufl. Din acestea, 5006

www.dacoromanica.ro

fam. cu 19707 sufl. în oraș și 13732 fam. cu 52300 sufl. în sate; preoți parohi 12 și ajutori 14 în parohiile urbane; preoți parohi 41 și ajutori 14 în parohiile rurale; 3 diaconi în parohiile urbane; 40 cîntăriți și 21 paracliseri în oraș, 151 cîntăreți în sate; preoți în plus, 68; numărul parohiilor fără pămînt bisericesc, 13.

Starea bisericilor și a clerului e în genere mediocră, din lipsă de mijloace de întreținere. Preoții sătenî cu deosebire se întrețin cu munca cîmpului, cu micî învoelî (taxe benovele) în banî saŭ în producte, care și acestea în multe părți se execută anevoe, iar de cît-va timp primesc și modeste subvenții comunale; acestea variază de la 10, 20, 25 și rar 30 leî pe lună. In Galați, pentru bisericile comunale, primăria plătește cîte 50 leî lunar de preot și diacon și cîte 15 de cîntăreț; iar pentru bisericile foaste mănăstirești, statul, care le întreține, plătește cîte 100 leî de preot, diacon și cîntăreț, osebit de cheltuelile episcopieî și ale protoieriei.

Instrucția. — In acest județ sunt (1888) 104 școlî publice, din carî 75 în com. rur. și 29 în Galați, 97 primare și 7 secundare, 39 de băeți (22 primare rurale, 11 primare urbane și 6 secundare), 28 de fete (18 primare rurale, 9 primare urbane și 1 secundară) și 37 mixte (toate în comunele rurale).

Școlile secundare sunt: liceul, școala comercială, seminarul, școala normală primară, școala copiilor de marină, școala de meseriî și școala secundară de fete.

Instrucțiunea privată se dă în maî multe institute de băeți și de fete, toate în Galați.

Corpul didactic public e format din 214 membri, din carî 76 în com. rurale și 138 în Galați; 134 dascălî primarî (76 învățătorî și învățătoare ruralî și 58 institutorî urbanî de ambele sexe) și 80 secundarî; 160 bărbați (58 învățătorî ruralî, 32 institutorî urbanî și 70 profesorî secundarî) și 54 femeî (18 învățătorî ruralî, 26 institutorî urbanî și 10 profesorî secundarî).

In anul școlar 1889 aŭ fost în jud. Covurluiŭ 13031 copiî în etate (de la 6—12 anî), d'a urma școala primară, și anume: 9286 la sate, din carî 4736 băeți și 4550 fete; 3745 la oraș, din carî 1911 băeți și 1834 fete. Din aceștia, aŭ fost înscriși să învețe 3969 copiî, astfel clasificați: 2268 la țară, din carî 1873 băeți și 396 fete; 1701 la oraș, din carî 1139 băeți și 562 fete. Inscriși după confesiunî în oraș aŭ fost: 968 băeți ortodoxî, 155 mozaicî și 16 de alte confesiunî; 419 fete ortodoxe, 134 mozaice și 9 de alte confesiî.

Față cu numărul total al copiilor în etate de școală, media generală a înscrișilor în tot județul aŭ fost de 34,61%; în ce privește însă satele în special aŭ fost 39,54% băeți înscriși și 8,68% fete, saŭ media totală de înscriere 24,11%; iar în oraș înscriși 59,60% băeți și 36,64% fete, saŭ media totală 45,12%.

Dintre elevii înscriși, aŭ promovat clasele la finitul anuluî, 65,52% și anume: 62,56% la sate, din carî 64,67% băeți și 60,45% fete; 68,48% în oraș, din carî 65,55% băeți și 71,41% fete. Media generală a absolvenților e de 5,34%, și anume: 1,79% la sate, din carî 2,28% băeți și 1,30% fete; 8,80% în oraș, din carî 9,38% băeți și 8,22% fete.

Avînd în vedere populația districtuluî Covurluiŭ, nivelul culturei primare se cifrează așa: la miea de locuitorî este 0,763 cantitatea de școală, procentul inscrierilor e de 34,61, procentul promovărilor 65,52, procentul absolvenților 5,34, media culturală 26,558%. In această privire, Covurluiul e clasificat al 19-lea între cele 32 județe ale țareî.

In 1888—89, învățămîntul primar rural și urban din acest județ a costat 285132 leî, 46 banî, din carî 104458 cel rural și 180674 leî, 46 banî cel urban. Astăzî cifrele sunt mult maî urcate.

In ce privește instrucția secundară, în același an, din 10920 copiî în vîrstă de școală, aŭ fost 5460 băeți și 5460 fete. Dintre băeți s'aŭ înscris în școlî 363, adică 6,64% din numărul celor în vîrstă de a urma școlile secundare; dintre înscriși, aŭ fost prezenți la examen 329 băeți, din carî s'aŭ promovat 191 saŭ 56,34% și aŭ absolvit cursul 29, adică 15,18% din promovați (Se notează că aicî nu e vorba de cît de școlile atîrnate de Ministerul Instrucțiuneî, adică liceul, seminariul și școala normală).

Nivelul culturei secundare în Covurluiŭ se cifrează ast-fel: 116 cantitatea de școală la 1000 locuitorî, procentul înscrierilor 6,64, al promovărilor 56,34, al absolvenților 15,18.

Cu instrucția secundară de ambele sexe, cheltuelile făcute anual se ridică la 366831 leî, 95 banî, la carî adăugîndu-se și ceî 285132 leî, 46 banî pentru instrucția primară, totalul cheltuelilor învățămîntuluî în județul Covurluiŭ, e de 651964

www.dacoromanica.ro

lei, 41 bani. Aceste cheltueli se fac în cea mai mare parte de către Stat, în parte mică însă contribuesc și județul și comunele.

Populația școlară de ambele sexe și în ambele cursuri în întreg jud. Covurluiu se ridica (1889) la 5427 copii, din cari 3062 în școale urbane și 2365 în cele rurale; 4565 în cursul primar (din cari 2200 în cel urban) și 862 în cel secundar; 4071 băeți (1973 în școalele rurale, 1385 în cele primare urbane și 713 în cele secundare) și 1356 fete (392 în școalele rurale, 815 în cele primare urbane și 149 în cele secundară).

In fine, având în vedere persoanele ce știu cel puțin a ceti și scrie, gradul cultural în acest județ se cifrează așa: din populația întreagă cu știință de carte, precum s'a văzut deja mai înainte, sunt 30973 persoane sau 24,38% ; din acestea, 22500 sau 38,04% sunt în Galați și 8473 sau 12,47% în sate.

După proba iscăliturei de la cununiile săvîrșite în 1888, căsătoriți cărturari după sex se clasifică: bărbați în tot județul 45,05%, femei 21% ; iar după populația urbană și rurală, la Galați, bărbați cu carte dintre căsătoriți 76,58% , femei 48,03% ; la sate bărbați cărturari 27,66% ; femei d'abia 5,94% .

Starea sanitară.—De și, precum s'a spus mai sus, clima Covurluiului e sănătoasă, totuși bîntuie aice, mai ales la sate, diferite molime, din cauza relei nutriri, a defectuozității locuințelor (fără lumină în deajuns și cele mai de multe ori fără plantații prin prejur), a necurățeniei curților și a gunoaelor ce stau mormane prin preajma caselor și în mijlocul satelor. Cu deosebire pelagra, paludizmul, disenteria, tusea convulsivă (măgărească), angina diftérică, conjuctivitele catarale și granuloase, în multe locuri și sifilisul, sunt boalele cele mai frecuente și cari decimează mai mult.

Dintr'un tablou al depozitului de recrutare din acest județ, se constată că în curgere de 5 ani, de la 1886—90, din 5921 tineri înscriși pentru armată, au fost găsiți incapabili pentru serviciul armatei, fie provizor, fie definitiv, pentru neajunsuri fizice, 1648 inși, cifră destul de mare. Talia mijlocie la recruții de aice e de 1m. 65, adică numai cu 0,11$^{c.m.}$ peste minimum cerut de lege, de 1$^{m.}$54.

Pentru a veni în ajutorul suferinzilor în comunele rurale, pe lîngă medicul primar al județului și medicii de plăși (căci din punctul de vedere sanitar vechile plăși Horincea și Prutul n'au fost întrunite nici o dată, ci și-a avut fie-care medicul său), se mai află și 3 vaccinatori, 3 moașe de plăși și 16 moașe comunale. In fie-care comună e cîte un dulap cu medicamentele cele mai neapărate. In Tîrgul-Bujor e un spital rural al statului, înființat și construit în 1889, cu 40 paturi, cu un medic special; iar la Pechea e o infirmerie de 16 paturi, întreținută de județ și clădită în 1890/91 pe locul (5 hect.) hărăzit de filantropii soți Paraschiv și Maria Vasiliu proprietari în jud. Covurluiu, cari afară de acest loc, au mai dăruit și 300 fălci pămînt destinate pentru întreținerea infirmerieî, în special pentru căutarea bolnavilor de pelagră.

Locuri și persoane istorice.— In jud. Covurluiu, lîngă stația linieî ferate Bărboși, se află urmele uneî cetăți romane numită Gherghina (Ghertina, Tirighina, Țiglina); asemenea și prin acest județ trece Valul luî-Traian; nu mai puțină însemnătate istorică are și podul de la Bărboși, pe apa Siretului.

In județul acesta își au obîrșia sau așezămîntul principal un număr de persoane, cari au jucat un rol însemnat în istoria modernă a Țareî. Intre acestea se prenumeră mai ales: întîiul Domnitor al Romînieî-Unite, Alexandru Ioan Cuza (născut la 1820, Domnitor de la 5/24 Ianuarie 1859 — 11 Fevruarie 1866, mort la 2 Maiu 1873); Costache Negri, consilierul și cooperatorul cel mai d'aproape al luî Cuza-Vodă (născut 1812, mort 1 Octombrie 1876); prințul Alexandru Moruzzi-Pecheanul, fost deputat și primar al Galaților (născut 1820 21, mort la 1878 Fevruarie 6); Lascar Catargiu, prim ministru și fost locotenent domnesc (născut în 1823, mort în 1899); generalul de divizie Alexandru Cernat, fost ministru de războiu și generalisim al armateî romîne în timpul războiuluî pentru neatîrnare din 1877 78 (născut la 1828, mort în 1897).

Covurluiul, *lac*, jud. Covurluiul, între satele Foltești și Măstăcani, pl. Prutul, format de pîrîul Covurluiul. E proprietate particulară și atîrnă de teritoriul com. Foltești. Acest lac e al doilea în mărime din jud. Covurluiu și conține în el pește, racî și baltă cu stuf și papură.

Covurluiul, *lac*, în jud. Ialomița, pl. Borcea, insula Balta, com. Cocargea.

Covurluiul, *pîrîu*, jud. Covurluiul, format din alte două pîrîașe. numite Covurluiul-cu-Apă și Co-

www.dacoromanica.ro

vurluiul-Sec; cel întîiŭ izvorînd de la Huleşti (com. Jorăşti), iar al doilea începînd mai din spre V. (dintre Vîrlezi şi Jorăşti), se împreunează amîndouă la Puţichioaia (com. Bujor) şi la vărsătura lor formează lacul Covurluiul. In pîriul Covurluiul se varsă, la Umbrăreşti, pîrîul Chineja, care vine din sus. Ambele aceste pîraie udă centrul şi partea cea mai întinsă şi mai populată a judeţuluĭ Covurluiŭ, pe o distanţă de aproape 50 kil.

Covurluiul-cu-Apă, *pîrîiaş*, în jud. Covurluiŭ; curge pe Valea-Covurluiuluĭ saŭ a Jorăştilor. (Vezĭ Covurluiul, pîrîu).

Covurluiul-Sec, *pîrîiaş*, judeţul Covurluiŭ, ce se varsă în pîrîul Covurluiul.

Covurluiuluĭ (Valea-) ce-ĭ zice şi a **Jorăştilor**, *vale*, a pîrîiaşuluĭ Covurluiul-cu-Apă.

Covurluiuluĭ (Valea-), *vale*, în jud. Covurluiŭ, corespondentă pîrîuluĭ cu acelaşĭ nume, unit în ambele sale ramurĭ. Pe această vale, în direcţia nord-sudică, se află aşezate următoarele sate: Huleşti, Zîrneşti, Jorăşti, Lunca, Bujor şi Umbrăreşti (în ramura Covurluiuluĭ-cu-Apă), Puţichioaia, Fîrţăneşti, Chirafteĭ, Măstăcani şi Folteşti (la Covurluiul împreunat).

Covurluiuluĭ-Sec (Valea-), *vale*, jud. Covurluiu, corespunzătoare pîrîiaşuluĭ cu acelaşĭ nume dintre Vîrlezi şi Jorăşti.

Coza, *cătun*, în jud. Putna, com. Păuleşti, pl. Vrancea. Este situat jumătate pe apa Coza şi jumătate pe apa Putna.

Are o populaţie de 586 suflete, carĭ locuesc în 134 case. Are o biserică filială, cu hramul Sf. Ion Botezătorul, biserică ce ţine de parohia Păuleşti.

Din 79 copiĭ (50 băeţĭ, 29 fete) în vîrstă de şcoală, urmează numaĭ 5 (3 băeţĭ şi 2 fete) la şcoala din Păuleşti.

Coza, *pîrîŭ*, pe teritoriul comunei Păuleşti, jud. Putna. Izvoreşte de sub Dealul-Negru şi se varsă în Putna, mai jos de satul Coza. In timp de secetă se văd două sălămurĭ în malul despre com. Păuleşti şi unul chiar în marginea satuluĭ. Apa acestuĭ pîrîiaş este sărată. După ce ia pîrîul Cascaria, la Chinu, vine la vale, luînd şi pîrîul Alunul ce izvoreşte de sub Muntişor, apoĭ luînd şi pe Dălhăteasa, ce ese de sub Gargheta, vine de se varsă în Putna. Apele pîrîuluĭ acesta conţin sare.

Coza, *platoŭ*, şi una din potecile din munţiĭ Vranceĭ, jud. Putna, pe care se suie la munţĭ oile şi cele-l-alte vite ale Vrîncenilor. Acest plaiŭ începe la gura Coziĭ şi se bifurcă în două potecĭ: una suĭe la Macradeŭ şi alta apucă piciorul Coziĭ şi ese drept la Hîrtanul, în Transilvania.

Coza (Muntele-), *pădure* şi *munte* al lanţuluĭ Alunişul, pe teritoriul cătuneĭ Coza, plasa Vrancea, jud. Putna, în întindere la 3500 fălcĭ; e proprietatea locuitorilor din căt. Coza, în devălmăşie.

Cozancea, *schit de călugărĭ*, situat în pădure, pe valea Cozancea, în partea de S. a com. Şoldăneşti, pl. Miletinul, judeţul Botoşani. Biserica e zidită la anul 1732 de Vasile Baluş; are hramul Sfînta Maria.

Sunt aci 6 călugărĭ şi 3 cîntăreţĭ.

Cozancea, *pădure*, pe moşia Cerchejeni, com. Drăcşani, judeţul Botoşani, în întindere de 1144 hect. Se exploatează regulat.

Cozancea, *pîrîŭ*, jud. Botoşani, care izvoreşte din pădurea Cozancea, com. Şoldăneşti, trece pe lîngă satul Stăneşti, com. Zlătunoaia şi se varsă în Sicna.

Cozancea, *vale*, prin care curge pîrîul Cozancea, jud. Botoşani.

Cozăneşti, *sat* răzăşesc, în com. Dorna, jud. Suceava. Aşezat pe dealul cu acest nume, e străbătut de pîraiele Arinaşul şi Cozăneşti. Are 95 case, populate cu 74 capĭ de familiĭ, saŭ 267 suflete (125 bărbaţĭ şi 142 femeĭ), din carĭ 53 străinĭ. Contribuabilĭ sunt 80. Vatra satuluĭ propriu zis nu există, fiind satul foarte risipit. (Despre moşie şi începutul satuluĭ, vezĭ Dorna). Are o biserică, cu hramul Sf. Vasile, deservită de doĭ preoţĭ din Dorna şi doĭ cîntăreţĭ, înzestrată de locuitorĭ cu 7 fălcĭ. Biserica e clădită din lemn de răzeşul Vasile Cozan, la 1830. Şcoalele din Gura-Negriĭ servesc şi acestuĭ sat.

Cozăneşti, *pîrîŭ*, jud. Suceava. Izvorăşte din Obcina-Bădeĭ, udă satul Cozăneşti, învîrteşte o moară şi se varsă în pîrîul Arinul.

Cozăneştilor (Dealul-), *deal*, jud. Suceava, pe care se află tăbărît satul cu acelaşĭ nume.

Coziĭ (Mijlocul-), *munte* al satelor Păuleşti şi Hăulişca, jud. Putna.

Cozia, *plaiŭ*, situat la N. judeţuluĭ Vîlcea. Numele său vine probabil de la cuvîntul turcesc

www.dacoromanica.ro

Coznucă. Chiar mănăstirea Cozia se numea în vechime Nucetul.

Se compune din 26 comune: Bărbăteşti, Bîrlogul, Bîrzeşti, Bodeşti, Brezoiul, Buneşti, Cacova, Călimăneşti, Călineşti, Ciineni, Cheia, Costeşti, Dobriceni, Malaia, Muereasca-d.-j., Muereasca-d.-s., Olăneşti, Păuşeşti-Măglaşi, Păuşeşti-Otăsăul, Pietrari-d.-j., Pietrari-d.-s., Robeşti, Sărăcineşti, Smeruătul, Şerbăneşti şi Stoeneşti.

Are o populaţie de 24826 locuitorĭ.

Se mărgineşte la N. cu Transilvania, la S. cu pl. Ocolul, la E. cu jud. Argeş, de care se desparte prin rîul Oltul, şi la V. cu pl. Horezul.

Reşedinţa suprefectureĭ este în com. Olăneşti.

Ca comune populate în acest plaiŭ sunt: Bărbăteşti, Bodeşti, Călimăneşti, Costeşti, Dobriceni, Muereştile, Păuşeşti şi Olăneşti, şi puţin populate: Bîrlogul, Bîrzeşti, Ciineni, Robeşti şi Smeurătul.

Ştiŭ carte 38 bărbaţĭ şi 3 femeĭ, nu ştiŭ 235 bărbaţĭ şi 270 femeĭ.

In acest plaiŭ funcţionează 23 şcoale rurale mixte, afară de com. Călimăneşti şi Costeşti unde sunt cîte doĭ învăţătorĭ, avînd fie-care şcoală cîte un învăţător plătit de stat. Aceste şcolĭ se frecuentă de 663 copiĭ (562 băeţĭ şi 101 fete), din numărul de 3200 copiĭ (1666 băeţĭ şi 1534 fete) cu vîrsta de şcoală.

Cu întreţinerea şcoalelor din acest plaiu, statul cheltueşte anual 24228 leĭ. Pentru lefurile servitorilor, cumpărarea cărţilor de premiĭ la elevii silitorĭ, repararea localurilor de şcoală, îmbunătăţirĭ şi lemne de foc, comunele acestuĭ plaiu înscriŭ în budgetul lor (1892 93) 937 leĭ anual.

Construcţiile şcolare se împart ast-fel: 6 de zid, 3 în paiantă, 11 de bîrne, 2 de vălătugĭ şi 1 parte de zid, parte în paiantă.

Aceste şcolĭ sunt dotate cu 46 hect. pămînt de ţarină.

Bogăţia plaiuluĭ Cozia constă în apele minerale; în varul ce se fabrică la Costeşti, Cheia, Bărbăteşti, Olăneşti, Brezoiul şi Ciineni; în lemnele ce se exportă din pădurile plaiuluĭ, tăiate cu ferăstrae; în creşterea animalelor cornute, maĭ ales a caprelor şi în cultura prunelor.

In unele comune ale plaiuluĭ se cultivă cu îngrijire inul şi cînepa.

In tot plaiul Cozia se cultivă 50 hect. vie.

Locuitoriĭ posedă: 224 pluguri de lemn, 191 pluguri de fier, 2 maşinĭ de vînturat şi 1 de bătut porumbul cu manivelă, 123 morĭ cu apă.

In plaiul Cozia sunt 62 biserici, pentru întreţinerea cărora comunele înscriŭ în budgetele lor anuale suma de 3106 leĭ.

Sfîntul Sinod al bisericeĭ autocefale Romîne a împărţit plaiul Cozia în 14 parohiĭ rurale, la carĭ, după regulamentul Sf. Sinod, urmează să fie 14 preoţi parohĭ, 17 preoţĭ ajutorĭ, 66 cîntăreţĭ, în plus 13 preoţi.

In aceste parohiĭ sunt 6764 fam., saŭ 22556 suflete.

Parohiile fixate de Sf. Sinod încă de la 1888 sunt:

Parohia Ciineni, cu biserica catedrală Sf. Nicolae, compusă din comunele: Robeşti, Călineşti şi căt. Sărăcineşti, Ţurţuleşti şi Proeni, la 35 kil. departe în toate direcţiunile de cătunele care formează parohia. Are 238 fam., saŭ 1052 sufl; 5 biserici, deservite de 1 preot paroh, 1 preot ajutor, în plus un preot.

Parohia Brezoiul, cu biserica catedrală Intrarea-în-Biserică, compusă din comuna Malaia şi căt. Golotreni, Sălişţea, Voineasa şi Ciungetul, la 49 kil. departe în toate direcţiunile de cele-l'alte cătune carĭ compun parohia. Are 383 fam., saŭ 1304 sufl.; 5 biserici, deservite de 1 preot paroh, 2 ajutoare şi 8 cîntăreţĭ.

Parohia Călimăneşti, cu biserica catedrală Sf. Voevozĭ, compusă din căt. Căciulata. Are 433 fam., saŭ 1614 sufl.; 1 preot paroh, 1 preot ajutor şi 2 cîntăreţĭ.

Parohia Muereasca-d.-s., cu biserica catedrală Cuvioasa-Paraschiva, compusă din comuna Muereasca-d.-j. Are 541 fam., saŭ 1965 sufl.; 2 biserici, deservite de 1 preot paroh şi 4 cîntăreţĭ.

Parohia Olăneşti, cu biserica catedrală Sf. Nicolae, compusă din com. Cheia şi căt. Cătunul, pendinte de com. Muereasca-d.-s., la 10 kil. departe în toate direcţiunile. Are 582 fam., saŭ 1827 sufl.; 5 biserici, deservite de 1 preot paroh, 1 preot ajutor, 5 cîntăreţĭ, în plus 3 preoţĭ.

Parohia Păuşeşti-Măglaşi, cu biserica catedrală Sf. Nicolae, compusă din com. Sărăcineşti şi căt. Mosoroasa, Dosul, Pleaşa, pendinte de com. Vlădeşti, la 7 kil. departe în toate direcţiunile de cele-l'alte cătune, carĭ formează parohia, avînd 762 fam., sau 2273 sufl.; 6 biserici, deservite de 1 preot paroh, 2 preoţĭ ajutoare şi 6 cîntăreţĭ.

Parohia Cacova, cu biserica catedrală Sf. Ioan Botezătorul, compusă din com. Smeurătul, avînd 352 fam., saŭ 1378 sufl.; 4 biserici, deservite de 1 preot paroh, 1 preot ajutor şi 4 cîntăreţĭ.

Parohia Păuşeşti-Otăsăul, cu biserica catedrală Sf. Voevozĭ

www.dacoromanica.ro

compusă din com. Şerbăneşti, avînd 672 fam., saŭ 2072 sufl.; 5 biserici, deservite de 1 preot paroh, 2 preoţi ajutoare, 6 cîntăreţi, în plus 2 preoţi.

Parohia Costeşti, cu biserica catedrală Adormirea - Maicei - Domnului, compusă din cătunul după apa Costeştilor, cătunul după apa Bistriţa şi Bogdăneşti, pendinte de com. Tomşani, avînd 589 fam., saŭ 1870 sufl.; 9 biserici, deservite de 1 preot paroh, 2 preoţi ajutoare şi 5 cîntăreţi, în plus 2 preoţi.

Parohia Bărbăteşti, cu biserica catedrală Intrarea-în-Biserică. Are 470 fam., sau 1555 sufl.; 3 biserici, deservite de 1 preot paroh, 1 preot ajutor şi 4 cîntăreţi, în plus 1 preot.

Parohia Bodeşti, cu biserica catedrală Sf. Treime. Are 308 fam., sau 1007 sufl.; 3 biserici, deservite de 1 preot paroh şi 2 cîntăreţi, în plus 1 preot.

Parohia Bărzeşti-Petrari, cu biserica catedrală Sf. Voevozi, compusă din căt. Costeşti, Petrari-d.-s., Negruleşti şi comuna Bîrzeşti. Are 432 fam., saŭ 1322 sufl.; 2 biserici, deservite de 1 preot.

Parohia Mateeşti-Petrari-de-Jos, cu biserica catedrală Cuvioasa-Paraschiva, compusă din com. Petrari-d.-j., Bîrlogul, Mahalalele-Moteşti şi Ogrezul pendinte de com. Petrari-d.-s., la 2 kil. departe în toate direcţiunile. Are 474 fam., saŭ 1480 sufl.; 5 biserici, deservite de 1 preot paroh, 1 ajutor şi 4 cîntăreţi, în plus 1 preot.

Parohia Dobriceni, cu biserica catedrală Sf. Nicolae şi Ioan Botezătorul, compusă din com. Stoeneşti şi căt. Budureşti, la 10 kil. departe în toate direcţiunile de cele-l'alte cătune, avînd 539 fam., saŭ 1837 sufl.; 5 biserici, deservite de 1 preot paroh, 2 ajutoare şi 4 cîntăreţi.

Cozia, *com. rur.,* în partea de N. a plăşei Podoleni şi a judeţuluĭ Fălciŭ şi în hotarul de S.-E. al judeţuluĭ Iaşi. E situată pe un platoŭ între dealurĭ, de a dreapta rîuluĭ Jijia, avînd la stînga codrul Cozieĭ şi al Bazgăĭ. Este formată din satele: Cozia şi Petcu. Suprafaţa comuneĭ e de 3539 hect., din care 925 hect. pădure; pămîntul locuitorilor e de 425 hect. şi 50 ariĭ şi vatra satuluĭ Cozia de 30 hectare.

Are o populaţie de 224 familiĭ, saŭ 719 suflete, din carĭ 180 contribuabilĭ. Printre locuitorĭ sunt 11 Ungurĭ şi 1 Grec.

In mijlocul satuluĭ se află casa proprietăţeĭ.

Satul Cozia, după tradiţiune, e foarte vechiŭ şi a fost proprietatea Hatmanuluĭ Răducanu Rosetti, şi în urmă a răposatuluĭ C. Adrianopol. Biserica e refăcută de la 1874 de către proprietarul moşieĭ; este deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ. Două şosele trec prin comună, una la N. spre Iaşi şi alta spre S. către tîrgul Răducăneni.

Două ape udă teritoriul comuneĭ: Cozia, care trece prin sat şi rîul Jijia, pe hotarul de E. al moşieĭ.

Budgetul comuneĭ are la venitурĭ 2747 leĭ, iar la cheltuelĭ 2310 leĭ şi 12 banĭ.

Vite: 510 vite marĭ cornute, 40 caĭ, 952 oĭ.

Cozia, *mănăstire,* jud. Vîlcea, numită la început Nucetul, întemeiată de Mircea-cel-Bătrîn, la anul 1386.

In interiorul bisericeĭ, d'asupra uşeĭ, unde sunt portretele, este o inscripţie din anul 1705, cu următoarea coprindere:

«Această sfîntă şi Dumnezeiască biserică, unde se prăznueşte hramul prea sfinteĭ şi începătoareĭ de vieaţă Troiţă, este zidită din temelie de Blagocestivul răposatul Domn Mircea-Voevod-cel-Bătrîn, la cursul anilor 6894, care o aŭ înfrumuseţat în lăuntru cu tot felul de podoabe, şi afară întărind-o cu veniturĭ pentru chivernisirea eĭ, şi pentru multă vreme a trecuţilor anĭ, fostu-şi-aŭ perdut podoabele cea de a zugrăveleĭ. Şi văzind-o stricată, cinstitul şi de bunul neam, Dumnealuĭ Jupan Şerban Cantacuzino biv vel Paharnic, feciorul spătaruluĭ Drăghiciŭ, îndemnatu-s'aŭ de Dumnezeiasca rîvnă de o aŭ zugrăvit precum se vede pentru a Dumnealuĭ şi a răposaţilor părinţilor Dumnealuĭ vecinică pomenire, în zilele prea luminatuluĭ şi Înălţatuluĭ Domn Ion Constantin B. Bas. Voevod, fiind păstor ţăreĭ Prea sfinţitul Mitropolit kyr Teodosie, leat 7213. Nastavnic fiind Serafim Ieromonah. I pisah Preda i snvi ego Ianache Sima Mihalla Zugravi .

Biserica îşĭ păstrează forma sa primitivă din timpul luĭ Mircea-cel-Bătrîn.

Portretele sunt: la dreapta, Mircea-Voevod cu inscripţiunea: «Io Mircea Voevod ctitor i jivonacelnic sfetia Troiţe»; lîngă el fiul său Mihail-Voevod, ambiĭ în costum de cavalerĭ, cum se văd şi la Curtea-de-Argeş. La stînga: jupîn Drăghicĭ Cantacuzino vel Spătar, jupîniţa Păuna, jupîn Şerban Cantacuzino vel Paharnic, jupîniţa Andriana, jupîniţa Maria.

In interiorul bisericeĭ se află două morminte la dreapta cum intri; unul al luĭ Mircea-cel-Bătrîn, peste care se află o lespede roasă de timp şi ştearsă de oamenĭ. Din inscripţia săpată pe dînsa abia se poate citi un S, adică 6000, de sigur prima cifră a anuluĭ cînd a răposat marele Domn romîn.

«Cincĭ veacurĭ întregĭ — scrie d-l Gr. G. Tocilescu, profesor universitar, după care împrumutăm aceste amănunte — oamenĭĭ aŭ bătut şi călcat cu picioarele lespedea, care acopere oasele e-

www.dacoromanica.ro

rouluĭ de la Rovine; s'a şters numele luĭ de pe dînsa şi poate cel din urmă semn ce a maĭ rămas se va şterge în curînd sub tălpile ucigaşilor. (Mănăstirea Cozia s'a prefăcut în temniţă)».

Alăturĭ cu Mircea-cel-Bătrîn, odihneşte Tudora, mama luĭ Mihaiu-Viteazul. Se ştie, că ea făcîndu-se călugăriţă sub numele de Teofana, a venit la mănăstirea Cozia, în timpul cînd fiul său se războia în Ardeal, şi, drept recunoştinţă pentru îngrijirile ce a primit aicĭ, lăsă maĭ multe moşiĭ danie mănăstireĭ. Ca ctitoră ea se înmormînteză alături de Mircea. Inscripţiunea de pe dreapta e încă citeaţă.

Afară, în tinda bisericeĭ, este un scaun făcut de gips cu marca bizantină; tradiţia zice că în acel loc ar fi incastrată o inscripţiune cu litere latine. La spatele altaruluĭ se văd săpate pe o cărămidă treĭ nume şi leatul 7173. In curte maĭ sunt cîte-va fragmente de inscripţiunĭ.

Pe peretele interior al paraclisuluĭ din foişor se citeşte o altă inscripţiune slavonă, săpată în piatră, cu data 7012 (1504), din care se vede că Egumenul Eromonah Amfilofie a făcut acel paraclis în zilele luĭ Mihnea-Voevod şi ale Mitropolituluĭ kir Serafim.

In biserica de la Cozia — găsim într'o scriere a Părintelui Musceleanu — s'a întîmplat un incident foarte trist: Pe cînd Radu Vodă de la Afumaţi se afla în biserică la cununia fiuluĭ său Vlad cu Despa, fata luĭ Drăgan Postelnicul, în timpul cînd preotul pusese pe fruntea mirilor cununiile, un om de o talie înaltă, cu o căutătură pătrunzătoare, străbătu mulţimea, însoţit de maĭ mulţĭ oameni armaţĭ. Era Neagoe, unul dintre boerĭ.

«Eu îmĭ îndeplinesc jurămîntul» zise el. «Moarte trădătorilor». Şi înfipse cuţitul în coastele luĭ Drăgan, zicînd:

«Iacă răsplata trădătorilor!»

«Sub zidurile mănăstireĭ Cozia — spune d-l George I. Lahovari, secretarul general al «Societăţeĭ Geografice Romîne», în conferinţa ţinută înaintea Societăţeĭ — au trecut nenumărate oştirĭ de toate naţionalităţile: Turcĭ, Nemţĭ, Ungurĭ, Ruşĭ, Eteriştĭ, etc. Sub zidurile Cozieĭ şi în năuntrul mănăstireĭ au curs şiroae de sînge omenesc care a roşit undele spumegînde ale bătrînului rîŭ; biserica a fost jefuită, mormintele marilor domnĭ au fost profanate şi ecoul munţilor a repetat în nenumărate rînduri urgia armelor tunătoare, jalea şi strigătele nevinovatelor victime.»

«In secolul trecut, şi în prima jumătate a secoluluĭ actual, mănăstirea Cozia a servit de adăpost numeroaselor familiĭ din Craiova, R.-Vîlcea şi restul Olteniei, carĭ se întăreaŭ în mănăstire contra invaziuneĭ bandelor Turceştĭ. Aşa s'a întîmplat între altele şi la anul 1739 în războiul dintre Imperialĭ şi Turcĭ, cînd aceştĭ din urmă pătrunseră pănă la Cozia, jefuind şi prădînd tot ce le venea în cale şi luară robĭ familiile refugiate în mănăstire, între carĭ şi pe familia Jienilor, din care s'a tras vestitul haiduc Jianu.»

«La 1788, Turcii ajutaţĭ de armata romînă condusă de Nicolae Mavrogheni-Vodă, bătură aci, la Cozia, pe prinţul Coburg şi îl siliră să reintre în Ardeal.»

«Maĭ tîrziu, în vara anuluĭ 1821, după uciderea luĭ Tudor Vladimirescu şi înfrîngerea Eteriştilor, de către trupele turceştĭ, la Zăvideni şi Drăgăşani, Ipsilante, urmărit de Turcĭ, se refugiă în mănăstirea Cozia şi de aci trecu în Transilvania; atuncĭ mănăstirea şi familiile refugiate acolo şi prin prejur deveniră prada zavergiilor şi în urmă a Turcilor, carĭ deteră foc mănăstireĭ, desgropară sfintele morminte ale luĭ Mircea şi altor Domnĭ, crezînd a găsi într'însele comorĭ ascunse şi comiseră tot felul de grozăviĭ. Astăzĭ se văd încă sfintele icoane împuşcate şi zgîriate şi ochiĭ sfinţilor scoşĭ de pistoalele şi iataganele acestor păgînĭ.»

«Pe la 1846, Domnitorul Bibescu proectă şi începu reparaţia mănăstireĭ şi ridicarea de palaturĭ domneştĭ ca cele de la mănăstirea Dealul de lîngă Tîrgovişte. Evenimentele din 1848 şi abdicarea luĭ Bibescu avură drept rezultat ca lucrările să înceteze şi zidirea începută să se ruineze înainte de a fi terminată. In anul 1879, mănăstirea luĭ Mircea-Vodă, Cozia, fu transformată în penitenciar, sucursală a Ocnelor-Marĭ. In anul următor, 1880, clopotele mănăstireĭ, acele clopote istorice carĭ purtaŭ marca bătrînuluĭ Voevod şi carĭ în curs de 5 veacurĭ de-a rîndul îngînară glasul lor de aramă cu zgomotosul murmur al Oltuluĭ, aŭ fost transportate la mănăstirea Argeşuluĭ, iar odoarele cele maĭ preţioase s'aŭ adus parte la Episcopia de Rîmnic, parte la Muzeul de Antichităţĭ din Bucureşti.»

«Astăzĭ vechia şi istorica mănăstire a Cozieĭ este prefăcută în puşcărie şi într'însa se adăpostesc peste 200 făcătorĭ de rele. Mănăstirea Cozia, prin amintirile sale istorice, prin neîntrecuta sa poziţiune merita o soartă maĭ bună! Nemuritorul Gr. Alexandrescu a imortalizat acest sf. locaş prin cunoscuta sa baladă: «Umbra luĭ Mircea la Cozia»:

www.dacoromanica.ro

Ale turnurilor umbre,
Peste unde staŭ culcate,
Către ţărmul din potrivă
Se întind, se prelungesc
Ş'ale valurilor mîndre
Generaţiï spumegate,
Zidul vechiŭ al mănăstireï
In cadenţă îl izbesc!»

Există o versiune, că mănăstirea Cozia s'a zidit de Mircea pe urmele uneï alte biserici, făcută de moşul săŭ Tugomir Basarab. Lucrul nu poate fi adevărat. Legenda spune că Mircea, vrînd să-şï răzbune pe Unguri pentru multele neajunsurï ce'ï făceaŭ, într'un războiŭ, prin apropriere de Cozia, fiind învins, adormi pe locul unde este astăzï mănăstirea Cozia şi văzu în vis icoana Sf. Treime. Incurajat, se luă cu armata sa după Unguri, străbătînd munţiï despre V. de Cozia şi-ï învinse la Muntele Pasărea, iar pe locul unde adormise, puse de zidi mănăstirea, aşezînd altarul unde văzuse icoana.

Petru Cercel, zidi, în afară de mănăstire, la bolniţă, în anul 1584, o bisericuţă de cărămidă netencuită, în stil bizantin, de o perfectă acurateţă. In năuntrul eï se află mormîntul lui Marcu-Vodă, fiul săŭ.

Cozia, *vîrf de munte,* din culmea Cozieï, jud. Argeşul, pl. Loviştea. Are o înălţime de 1677 m. d'asupra nivelului mării.

Cozia, *baltă.* (Vezï Şanţul, jud. Ilfov).

Cozia, *parte* din *moşia* Dulceni-Sfîntul-Spiridon, ce-ï zice şi Călugărească, fostă proprietate a Statuluï în comuna Belitori, judeţul Teleorman, pe care aŭ fost împroprietăriţï însurăţeiï în 1880. Acesteï părţi îï zice şi Cozia, fiind-că a ţinut de mănăstirea Cozia.

Cozia, *pădure,* pe moşia Cozia, în partea de S.-V. a comuneï Cozia, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ. Are o suprafaţă de 925 hect.

Cozia, *pîrîŭ,* izvoreşte din partea de V. a comuneï Cozia, pl. Podoleni, judeţul Fălciŭ; trece prin satul Cozia, curge spre E. şi se varsă în rîul Jijia.

Cozia - Belitori, *moşie,* în jud. Teleorman, pl. Tîrguluï, com. Belitori, fostă proprietate a statuluï. Forma un trup cu moşia Depusa. S'a vîndut în 1882 d-luï G. Gănescu, care a cumpărat-o pe seama cîtor-va locuitorï din Belitori. Intinderea acesteï moşiï este de 234 hectare.

Cozieni (Moşeşti), *cătun,* al comuneï Bălăneşti, jud. Buzăŭ. E situat pe malul stîng al rîuluï Sărăţelul. Are 380 locuitorï, carï locuesc în 88 case. Se sub-divide în două: Cozieni-d.-j. şi Cozieni-d.-s.

Cozieni, *sat,* judeţul Ilfov; face parte din com. rur. Piteasca-Pasărea, pl. Dîmboviţa. Este situat la N. de Pasărea, pe malul stîng al văeï Pasărea.

Se întinde pe o suprafaţă de 88 hect., proprietatea locuitorilor, cu o populaţie de 245 suflete.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă, frecuentată de 3 elevï şi 4 eleve, cu întreţinerea căreia statul cheltueşte anual 1404 leï.

Are 1 eleşteŭ.

Comerciul se face de 2 cîrciumarï.

Numărul vitelor marï e de 130 şi al celor micï de 531.

Acest sat şï-a luat numele de la locuitoriï săï, carï aŭ fost aduşï aci de la mănăstirea Cozia, unde, în vremile trecute, se aflaŭ robï.

Din toţï locuitoriï, numaï 9 sunt Romînï.

Cozieni, vechie *numire* a *cătunuluï* Valea-Iepiï, din com. Bălăneşti, jud. Buzăŭ.

Cozieni, *fost schit,* în jud. Buzăŭ, comuna Bălăneşti, cät. Cozieni, fost metoh al Episcopieï, iar acum biserică de mir. El a fost fondat de Episcopul Chezarie. Frontispiciul este acesta:

«Acest Dumnezeesc locaş ziditu-s'a din început, la anul 1834, Maiŭ 24, isprăvitu-s'a la anul 1835, Decembre 10, întru cinstea şi lauda Adormireï prea Sfinteï de D-zeŭ născătoare şi pururea fecioara Maria, în zilele prea înălţatuluï nostru Domn a toată ţara romînească Alex. Demetru Ghica. Episcop Buzăuluï Chir Chesarie.»

Biserica e frumoasă şi încă se conservă bine.

Cozieni (Vatra-Schituluï-), *moşie,* în jud. Buzău, com. Bălăneşti, cät. Cozieni, proprietatea statuluï, pendinte de Răteşti. Are 130 hect.

Cozieni (Vîrful-), *colină,* jud. Buzău, com. Bălăneşti, cătunul Berceşti, parte cultivabil, parte pădure.

Cozieni-Tihuleşti, *moşie,* în jud. Buzău, com. Bălăneşti, proprietatea statuluï, pendinte de metohul Cozieni şi de Episcopia Buzăuluï. Are aproape 600 hectare, din care 184 arabile şi este despărţită în două sforï: Tihuleşti-Cozieni şi Sforile-din-Bălăneşti; sunt 416 hect. pădure, formată din sforile: Alunişul, Cozieni, Moşeşti, Turburea, Facăianca, Bîrza, Talpa şi Teişul.

Coziï-de-Jos (Capul-), *munte,* al

www.dacoromanica.ro

satelor Vidra, Tichirişul şi Călimanul, jud. Putna.

Cozii-de-Sus (Capul-), *munte,* al satelor Găurile, Purceĭ şi Secătura-Părosul, jud. Putna.

Cozla, *izvoare minerale,* în jud. Neamţu, situate aproape de capătul S.-E. al munteluĭ Cozla, de ambele părţĭ ale uneĭ rîpĭ formată de scursoarea apelor pe acest povîrniş, ocupînd o întindere de 30 m.

In Martie 1882, dr. Predescu fiind chemat pentru o consultaţiune la un inginer, acesta i-a prezentat o probă de un depozit strîns de pe coasta dealuluĭ Cozla. Dr. Predescu a văzut că este un depozit mineral-salin şi conchise că în acea regiune trebue să existe şi vre-un izvor. După cîte-va zile de cercetare, dădu peste 5 izvoare, a cărora apă era de un gust salin-amar. D-sa făcu o analiză calitativă împreună cu un farmacist din Piatra. Consiliul comunal precum şi consiliul de igienă al judeţuluĭ fiind sesizate, numiră o comisiune compusă din d-nii: Dr. Apostolide, Dr. Predescu, farmacistul Camner senior şi inginerul I. Ravicĭ, care să se ocupe cu lucrările preliminare privitoare la regularea şi izolarea surselor, la constatarea compoziţiuneĭ şi proprietăţilor chimice ale apelor, precum şi la efectul lor din punctul de vedere terapeutic. Rezultatul comisiuneĭ fiind dintre cele maĭ favorabile, Consiliul de higienă decide a se încredinţa analiza chimică complectă, cantitativă şi calitativă, d-luĭ Prof. Poni, care, în Septembre 1882, făcu chiar la locul de unde izvoresc aceste ape o analiză calitativă, iar analiza cantitativă a făcut-o în Laboratorul Chimic din Iaşi.

D. P. Poni a găsit 5 izvoare deosebite (acum sunt şease), pe care le-a însemnat cu No. 1—5. Izvorul No. 1 se află de desubtul uneĭ stîncĭ de gips, la partea cea maĭ înaltă a rîpeĭ (şi poate fi considerat ca intermediar între grupa izvoruluĭ eşite din conglomerate şi acelor eşit din gipsul salifier). Izvorul No. 2 se află la cîţĭ-va m. maĭ jos de cît No. 1. Izvorul No. 3, maĭ jos de cît No. 2 (şi este cel maĭ bogat în substanţe minerale din toate izvoarele ce ies din gipsul salifer). No. 4 se află la aproape aceeaşĭ înălţime ca No. 1 (şi este cel maĭ bogat în substanţe minerale dintre izvoarele ce ies din conglomerat); No. 5 la aceeaşĭ înălţime cu No. 3; iar No. 6, maĭ jos.

Deosebirea izvoarelor provine de la structura terenurilor ce constituesc dealul Cozleĭ.

Izvorul No. 1: Apa acestuĭ izvor e limpede, incoloră, inodoră; are un gust sărat şi puţin cam amar, lăsînd tot-d'a-una şi un gust de cocleală.

Densitatea eĭ este de 1,0109 la temperatura de 17° C. Hîrtia de turnesol precum şi hîrtia de Curcuma nu-şĭ schimbă coloarea. Apa cuprinde acid: carbonic liber, clor, acid sulfuric, calciŭ, magneziŭ şi natriŭ în cantităţĭ marĭ; caliŭ, litiŭ, fer, mangan, aluminiu, stronţiu-acid-boric, brom, iod în cantităţĭ micĭ. Cantitativ, în 1000 gr. de apă, s'a găsit:

Clor: 3,38684; brom: 0,00076; iod: urme; anhidrită sulfurică: 3,5575; anhidrită carbonică totală: 0,4449; anhidrită borica: 0,0010; anhidrită silicică: 0,0038; oxid de calciŭ total: 0,8247; oxid de calciŭ în serii solubile: 0,6838; oxid de stronţiŭ: 0,0014; oxid de magneziŭ: 1,3043; protoxid de fer: 0,00036; protoxid de mangan: 0,0037; sesqui-oxid de aluminiŭ: 0,0006; natriŭ: 2,1110: caliŭ: 0,1191; litiŭ: 0,0062; substanţe în stare de sulfaţĭ calculate: 13,7293; substanţe în stare de sulfaţĭ găsite: 12,5803; substanţe organice: nedeterminabile.

Aceste substanţe pot să fie grupate între ele în modul următor:

Carbonat de calciŭ: 0,2519; carbonat de magneziŭ: 0,0228; carbonat de fĭer: 0,00058; carbonat de mangan: 0,0006; sulfat de calciŭ: 1,6606; sulfat de magneziu: 3,8711; sulfat de stronţiŭ: 0,0024; clorură de natriu: 5,3693; clorură de caliu: 0,2275; clorură de litiŭ: 0,0194; clorură de magneziu: 0,0052; bromură de magneziu: 0,00087; iodură de magneziu: urme; borat de magneziu: 0,0014; anhidridă silicică: 0,0038; sesqui-oxid de aluminiŭ: 0,0006; suma substanţelor fixe: 11,43805; acid carbonic în bicarbonaţĭ: 0,1231; acid carbonic liber: 0,1986; materiĭ organice: nedeterminate.

Din această analiză, se vede că apa aceasta cuprinde în acelaşĭ timp serii solubile de magneziŭ şi clorure alcaline; face parte din grupa apelor saline magneziane cît şi din aceea a apelor cloruro-natrice.

Comparînd-o cu apele străine, d. P. Poni arată că ea are mare asemănare cu cunoscutele ape minerale de la Kissingen, deosebindu-se numaĭ în următoarele puncte: *a)* Izvorul No. 1 de aice, cuprinde o cantitate maĭ mare de sulfat de magneziŭ de cît apa de la Kissingen. *b)* Apa de la Kissingen e maĭ bogată în carbonaţĭ pămîntoşĭ de cît apa izvoruluĭ No. 1 din Piatra. *c)* Apele minerale de la

www.dacoromanica.ro

Piatra sunt cu o 1/8 aproape mai mineralizate de cît acelea de la Kissingen.

Izvorul No. 3: Apa acestuĭ izvor este limpede, incoloră, inodoră, foarte sărată la gust şi maĭ puţin amară de cît apa de la No. 1; la pipăit nu produce nicĭ o impresiune particulară. Densitatea = 1,0209, la 18° C. Apa fiind turburată degajează micĭ bule de acid carbonic liber.

Substanţele constatate prin analiza calitativă, în marĭ cantităţĭ, şi a cărora existenţă a fost constatată chiar la izvor, sunt: clor, acid sulfuric, acid carbonic, calciŭ, magneziŭ şi natriŭ; în cantităţĭ maĭ micĭ: caliŭ, litiŭ, fier, mangan, aluminiŭ, stronţiŭ, acid boric, brom, substanţe organice şi iod. Analizată cantitativ, 1000 gr. de apă conţine: clor: 13,7881; brom: 0,0010; iod: urme; anhidridă sulfurică: 3,4991; anhidridă carbonică totală: 0,4713; anhidridă borică: 0,0025; anhidridă silicică: 0,0048; oxid de calciŭ total: 1,5014; oxid de calciŭ solubil: 1,3397; oxid de stronţiu: 0,0017; oxid de magneziŭ: 1,2853; protoxid de fier: 0,0007; protoxid de mangan: 0,00013; natriŭ: 8,1615; caliu: 0,3198; litiŭ: 0,00065; substanţe în stare de sulfaţĭ, calculate: 33,4263; substanţe în stare de sulfaţĭ, găsite: 33,3931.

Elementele găsite în această apă se pot grupa în următorul mod: carbonat de calciu: 0,2887; carbonat de magneziu: 0,0081; carbonat de fier: 0,0011; carbonat de mangan: 0,00055; sulfat de magneziu: 2,3760; sulfat de calciu: 3,2535 sulfat de stronţiŭ; 0,0030; clorură de natriu: 20,7586; clorură de caliu: 0,6095; clorură de magneziu: 1,1611; clorură de litiŭ: 0,0039; bromură de magneziŭ: 0,0011; iodură de magneziŭ: urme; borat de magneziŭ; 0,0035; anhidridă silicică: 0,0048; sesquioxid de aluminiŭ: 0,00013; substanţe organice: nedeterminată; suma substanţelor fixe: 28 47358; acid carbonic în bicarbonaţĭ: 6,1318; acid carbonic liber: 0,2077.

Rezultă dar că apa izvoruluĭ No. 3 cuprinde aceleaşĭ substanţe ca şi apa No. 1, cu deosebire că proporţiunea sulfatuluĭ de calciŭ este aci de două orĭ maĭ mare, iar aceea a clorureĭ de natriŭ aproape de patru orĭ maĭ mare.

Prezenţa clorureĭ de magneziŭ alăturea cu clorura de caliŭ, face pe d. Poni să admită că apele acestuĭ izvor în mersul lor subteran aŭ întîlnit între altele şi o pătură de carnalită, mineral foarte însemnat din punctul de vedere industrial, fiindcă slujeşte la prepararea sărurilor de caliu.

Izvorul No. 4: Această apă este limpede, incoloră, inodoră, cu un gust curat amar; la pipăit nu lasă nicĭ o impresiune particulară. Densitatea eĭ la temperatura de 16° C. este egală cu 1,00651; apa fiind turburată, s'a constatat prezenţa acidului carbonic liber; e neutră la acţiunea diverselor reactive colorate.

Substanţele ce se află în această apă, analizate calitativ, sunt: clor, acid sulfuric, acid carbonic, magneziu, calciu, natriŭ, caliŭ, litiŭ, stronţiŭ şi urme de acid boric, aluminiŭ, fier şi mangan. Analizată cantitativ, în 1000 gr. de apă s'a găsit: clor: 0,4361; anhidridă sulfurică: 3,3412; anhidridă carbonică totală: 0,4026; anhidridă silicică: 0,0066; oxid de calciŭ solubil: 0,5802; oxid de calciŭ în carbonat: 0,0933; oxid de stronţiŭ: 0,0029; oxid de magneziŭ: 0,3504; natriŭ: 0,2294; caliŭ: 0,0420; litiŭ: 0,0052; anhidridă borică, oxid de fier, oxid de mangan şi de aluminiŭ: urme; materie organică: nedeterminată; substanţe fixe în stare de sulfaţĭ: 6,4397; substanţe fixe în stare de sulfaţĭ, calculate: 6,5404.

Aceste substanţe calculate în combinaţiuni himice pentru 1000 gr. de apă, daŭ următorul rezultat: sulfat de magneziŭ: 3,7652; sulfat de calciŭ: 1,4091; sulfat de stronţiŭ, 0,0051; carbonat de magneziŭ: 0,1795; carbonat de calciŭ: 0,1666; carbonat de natriŭ: 0,5834; clorură de caliŭ: 0,0803; clorură de litiŭ: 0,0316; clorură de magneziŭ: 0,0233; anhidridă silicică: 0,0066; anhidridă borică, oxid de fier, oxid de mangan, oxid de aluminiŭ: urme; substanţe organice: nedeterminate; suma substanţelor fixe: 6,2507; anhidridă carbonică şi bicarbonaţĭ: 0,1673; anhidridă carbonică liberă: 0,0680.

Din această analiză rezultă că apa acestuĭ izvor e o apă sulfatată magneziană. D. Poni compară această apă cu apele străine de Seidlitz, de Seidschütz şi de Pulna, însă cantitatea substanţelor saline coprinse într'însa e cu mult maĭ mică de cît aceea a apelor maĭ sus numite.

Izvorul No. 2 are aproape aceeaşĭ compoziţiune ca apele de la No. 3; izvorul de la No. 5 sunt analoage acelor de la No. 4, cuprinzînd însă şi acestea o cantitate maĭ mică de substanţe solide în desoluţiune; izvorul No. 6 e cel maĭ slab.

Efectul terapeutic al acestor ape se bazează pe conţinutul lor în sulfat de magneziŭ şi clorure alcaline, în unire cu sărurile de calciu.

www.dacoromanica.ro

Introduse în organizm, ele activează funcţiunile membranelor mucoase, care tapisează trajectul digestiv şi anexele luĭ, excită activitatea intestinală, măreşte pofta de mîncare şi înlesnesc circulaţiunea; decĭ aceste ape sunt purgative saline. Doza la care se manifestă acţiunea lor purgativă, variază după natura diferitelor organizme.

Boalele contra cărora aŭ fost întrebuinţate cu succes aceste ape, sunt: boalele aparatuluĭ digestiv (în genere), boalele de ficat, de splină şi ale sistemuluĭ veneĭ-porte, ast-fel stările dispeptice (de ingestiune) stările de atonie şi slăbiciune de stomac, catarele cronice de stomac (cu saŭ fără dilataţiune) şi catarele cronice de intestine; dintre boalele ficatuluĭ: iperemiile (congestiile) ficatuluĭ, ipertrofiile şi inflamaţiunile cronice de ficat, icterul cataral şi calculele biliare; iar dintre boalele splineĭ: inflamaţiunile cronice şi ipertrofiile provenite din paludizm. Dintre boalele sistemuluĭ veneĭ-porte: emoroidele.

Instalaţiunea acestor ape se află într'o stare încă primitivă; de-abia în anĭ din urmă s'aŭ făcut vr'o 250 de trepte care sue printre izvoare pe muntele Cozla, captîndu-se şi izvoarele.

Cozla, *ramură de munţi*, în jud. Neamţu, ce se întinde în prelungirea munţilor Bistriţeĭ-Moldave, din dreptul com. Doamna. Are ca piscurĭ maĭ însemnate: Cozla, Piciorul-Cozleĭ (în partea V., 150 m.), Cîrlomanul, Borzogheanul, Răcioaia şi Ruptura.

Cozla, *munte*, în jud. Neamţu, partea despre N.-E. a oraşuluĭ Piatra, despărţit prin pîrîul Cuejdiul (şi o parte din oraş) de muntele Pĭetricica.

Păturile ce constituesc acest munte, sunt atît din punctul de vedere mineralogic şi stratigrafic, cît şi dintr'acel al vîrsteĭ, cu totul deosebite de acele care formează muntele Pĭetricica, cu toate că distanţa între bazele lor nu e maĭ mare de 200 m.

Cozla e constituită în totalitate din tărîmurĭ salifere, reprezentate prin cîte-şĭ trele zone. La bază saliferul e reprezentat prin conglomerate, carĭ de şi nu se văd formînd bancurĭ pe loc, se pot însă constata că sunt reprezentate, prin faptul că găsim bolovanĭ foarte marĭ aruncaţĭ cu neorînduială. Straturile aŭ fost acoperite de năruiturile rocelor ce le transportă, şi de casele omeneştĭ ce se înşiră la baza Cozleĭ şi maĭ sus. De-asupra conglomeratelor zac marnele şi schisturile salifere mijlociĭ. Aceste schisturĭ, foarte sfărîmăcioase, sunt vrîstate cu bande destul de groase de gips lamelar şi fibros dispuse în straturĭ, saŭ cu bancurĭ de gips zaharoid, aşezate fără regulă. Pe unele locurĭ, stînca e maĭ mult gips de cît marnă; cîte odată gipsul e colorat în roşu prin oxidul de fier.

Cu cît ne suim maĭ sus, marnele sunt maĭ tarĭ, gipsul se împuţinează şi de la un loc nicĭ nu maĭ există; de aci începe zona superioară a formaţiuneĭ cu sare. La partea superioară a acesteĭ zone marnele alternează cu bancurĭ groase de la $1^1/_2$—2 metri de un greziu foarte dur; aceasta se poate vedea pe povîrnişul S.-V. al Cozleĭ, cam pe la mijlocul înălţimeĭ.

Tot în partea despre V., se află păturĭ argilo-lignitifiere, pline cu urme de vegetale şi animale fosile.

Cozla are o înălţime de 310 metri.

Cozmeĭ (Moara-), *moară*, pusă în mişcare de gîrla Păltinosul, com. Dolhasca, jud. Suceava.

Cozmeşti, *com. rur.*, jud. Fălciŭ, cam în centrul pl. Podoleni, la 25 kil. de Huşi, formată din satul Cozmeşti, aşezată pe văile dealurilor Blidanuluĭ şi Dubăsaruluĭ, mărginindu-se spre N. cu comunele Moşna şi Bohotinul; spre S. cu Buneşti; spre E. cu Podoleni şi spre V. cu Brădiceşti.

Suprafaţa teritoruluĭ comunieĭ e cam de 481 hect., iar vatra satuluĭ de 57 hect., cu o populaţie de 337 familiĭ, saŭ 1293 suflete, din carĭ 379 contrib.

Are o biserică vechie, fondată la 1795 şi deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ; o şcoală, înfiinţată la 1865, frecuentată de 30 elevĭ. Satul se află situat pe proprietatea statuluĭ, Ghermăneşti. Locuitoriĭ se ocupă în mare parte şi cu cultura viilor, cu care sunt acoperite dealurile din jurul satuluĭ. Păduri sunt puţine. Teritoriul com. este udat de treĭ pîrae: Cozmeşti, ce trece prin mijlocul satuluĭ, formînd o rîpă adîncă; Moşna, pe partea de E. şi Moşnicioara.

Vite marĭ cornute sunt 532, oĭ 824, caĭ 140 şi porcĭ 226.

Budgetul este de leĭ 2952 la venitурĭ şi de leĭ 2474, banĭ 33, la cheltuelĭ.

Cozmeşti, *com. rur.*, jud. Vasluiŭ, pl. Stemnicul, la N.-V. de oraşul Vasluiŭ, şi la o distanţă de 19 kil. de Negreşti reşedinţa plăşeĭ.

Este formată din satele: Cozmeşti, Hordileşti, Fîstîci şi Băleşti, pe o întindere de 4108 hect., din carĭ: 1001 hect. păduре şi 66 hect. vie ale proprietăţeĭ, iar 1792 hect. sunt ale locuitorilor. Are o populaţie de 351 familiĭ, saŭ 1735 suflete,

www.dacoromanica.ro

din carĭ 93 țigani, 6 evreĭ și 1 german.

Această comună e udată de pîrîul Stemnicul, care curge de la N. spre S., trece maĭ prin mijlocul comuneĭ, primind în stînga, pe teritoriul eĭ, pîraĭele: Ruginoasa, Valea-Merilor, Valea-Munteanuluĭ, iar în dreapta Fîstîca; care și ea primește afluenți: Bălești, Rîpa și Prisaca, apoĭ ese de pe teritoriul acesteĭ comune.

Are o școală; 4 biserici, cu 4 preoți și 6 cîntăreți; 4 cîrciumĭ. Comerciul se face de 8 romîni și 10 străinĭ.

Numărul vitelor e de 1889: 907 vite marĭ cornute, 408 oĭ, 137 caĭ, 24 capre și 313 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ e de 3760 leĭ la venitur̆ și de 3751 leĭ la cheltuelĭ.

Locuitoriĭ posedă: 77 plugurĭ, 122 care cu boĭ, 5 plugur̆ și 46 căruțe cu caĭ.

Sunt 575 stupĭ.

Cozmești, *sat.* (Vezĭ Cozmești com. rur., jud. Fălciu).

Cozmești, *sat*, reședința com. Cozmești, jud. Vasluiŭ, plasa Stemnicul. E situat pe o coastă de deal, numită Siliștea-Nouă, și în centrul comuneĭ.

Satul Cozmești spune legenda s'ar fi înființat în urma desființatuluĭ sat Grozești, care era situat pe coasta dealuluĭ numită Siliștea-Veche; însă din cauză că era neîncetat supus încălcăreĭ Turcilor și a Tătarilor, locuitoriĭ s'aŭ retras prin alte sate, și numaĭ unul numit și el nevoit a se retrage în Cozma, rămînînd acolo, a fost partea de N., prin păduriĭ, unde adunînd pe lîngă el rudele sale, a format satul după numele luĭ Cozmești.

Are o întindere de 1072 hect., din care jumătate sunt ale locuitorilor răzeșĭ; o populație de 75 fam., saŭ 374 sufl., din carĭ 5 fam. țigani, 1 fam. evreĭ și 1 german.

Școala, care s'a înființat în anul 1866, este frecuentată de 30 elevĭ. Este o biserică de lemn, făcută de răzeșĭ la 1888; este deservită de 2 preoți și 1 cîntăreț; o moară; o cîrciumă; 2 iazurĭ.

Numărul vitelor e de 451: 295 vite marĭ cornute, 22 caĭ, 90 oĭ și 94 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 21 plugurĭ, 18 care cu boĭ și 9 căruțe cu caĭ.

Sunt 122 stupĭ de albine.

Cozmești, *pîrîŭ*, ce trece prin satul Cozmești, com. cu acelașĭ nume, jud. Fălciu, pl. Podoleni, unde, formînd o rîpă mare, se varsă în pîrîul Moșna, care trece tot pe teritoriul acesteĭ comune.

Cozmeștilor (Dealul-), *deal*, în partea de V. a com. Cozmești, jud. Vasluiŭ, pl. Stemnicul.

Cozmita, *munte*, în jud. Neamțu, com. Bicazul, pl. Piatra-Muntele. E situat de a stînga rîuluĭ Bistrița, în prelungirea dealurilor Pîngărați și Botoșul.

In privirea geologică, observăm că toată sistema văzută în acest munte, constă din greziurĭ destul de dure, de oare-ce dintr'însele se tae pĭetrele pentru trotuare, ce se duc la Iașĭ și în alte părțĭ ale țăreĭ; granule de quarț ce întrec une-orĭ mărimea firelor de păsat, și icĭ-colea prin roce se văd fire roșe de grenat.

Cîte-odată greziul schistoid alternează cu schisturĭ argiloase și mornoase, fragmente de cărbunĭ împestrițează rar roca.

Aceste depozite sunt cunoscute în Carpațiĭ Bucovineĭ și aĭ Maramureșuluĭ sub numele de greziurile cu exogyra columba și hieroglifĭ, carĭ aparțin cretaceuluĭ superior, asemănîndu-se cu depozitele plaeneruluĭ superior.

Determinarea vîrsteĭ a făcut-o rep. Profesor Gr. Cobîlcescu, luînd în seamă caracterele petrografice și architectonice, căcĭ fosile nu s'aŭ putut găsi.

Depozitele cu exogyra formează munțiĭ ce mărginesc de ambele părțĭ valea Bistrițeĭ.

Cracalia, *sat*, numit din vechime Popeni-Mavrodin, pe moșia cu aceeașĭ numire, com. Cordăreni, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ. Are 66 familiĭ, saŭ 268 suflete.

Are o biserică de lemn și tencuită, cu hramul Sf. Mihail și Gavril; este făcută de sătenĭ, cu ajutorul fostuluĭ proprietar Cracalia; acum este închisă fiind aproape ruinată.

Sătenĭĭ împroprietăriți aŭ 64 hect. 81 arĭĭ pămînt; iar proprietatea 128 hect. 90 arĭĭ cîmp.

Hotarele moșieĭ sunt cu: Liveni-Sofianul, Trestiana și Vîrcoliciul.

Cracalia, *deal*, pe moșia și comuna Lătăi, plasa Coșula, jud. Botoșani.

Cracalia, *dealurĭ*, în jud. Botoșani, partea de N.-E., pe teritoriul comunelor Comîndărești și Rînghilești.

Cracalia, *vale*, jud. Botoșani, pe teritoriul moșielor Ciornohalul, comunele Rînghilești, Pogorești, și Comîndărești, printre dealurile Cracalia.

Cracalia, *vale*, pe moșia și comuna Lătăi, plasa Coșula, jud. Botoșani.

www.dacoromanica.ro

Cracatița, *deal*. Vezĭ Murgenilor (Dealul-), jud. Vasluiŭ.

Cracăul, *pîrîŭ*, județul Neamțu, numit ast-fel de la mulțimea cracilor ce face în curgerea luĭ. Izvorește tocmaĭ din ramura munteluĭ Domesnicul, hotarul comuneĭ Călugăreni, pl. Piatra-Muntele; curge strecurîndu-se prin îngustișul ramureĭ munteluĭ Măgura (Fundul - Romăneseĭ), Văraticul și Crăcăoani de oparte, iar de alta a munteluĭ Jurca (Giurca), Doamneĭ (din com. Hangul), Crăcăul-Negru, și Negrești (pe dreapta, udînd șoseaua Magazia și Crăcăoani, (din com. Crăcăoani), în josul căruia începe a se ramifica pc o distanță de $5^1/_2$ kil., formînd maĭ multe insulițe ce se întind în spre V., în direcțiunea N.-S. și paralel cu șoseaua națională județeană Piatra-Neamțu, ce intră pe teritoriul comuneĭ Bodești-Precisteĭ (cu $2^1/_2$ kil. maĭ în susul satuluĭ Oșlobeni), pe care-l udă în partea despre V. și S. De la Oșlobeni, pîrîul îșĭ schimbă direcțiunea spre S.-E., traversînd șoseaua, ramificat pe o distanță cam de 3 kil. și scoborîndu-se pe podișele și șesurile ce se întind spre E. și S. ale comuneĭ Dobreni până în susul satelor Popești și Căciulești, printre care trece ramificat pe o lungime de 6 kil., udînd satele Conțești și Girovul, în josul căruia, după o curgere regulată numaĭ de 2 kil. se ramifică din noŭ (pe o lungime de $4^1/_2$ kil.), trecînd ast-fel printre satele Doina și Dănești până la tăerea drumuluĭ comunal Izvoarele - Bahna. De aci intră pe teritoriul comuneĭ Roznovul; udă șoseaua Slobozia și se varsă în rîul Bistrița, la jumătate de cale între șoseaua Roznovul și Zănești, în fața kil. 39 al șoseleĭ mixte Bacăŭ-Piatra. Primește în drumul săŭ, pe dreapta: pîraiele Crăcăiașul, Cracăul-Negru unit cu Cracăul-Alb, Schitul-Horaița, pîrîul Negrești (unit cu Almașul și sub-afluenții acestuia), Izvorani, Izvoarele; iar pe stînga: pîraiele Valea-Mare, Valea-Prisăceĭ, Căluiușul, (împreună cu sub-afluenții săĭ).

Cracăul-Alb, *pîrîaș*. Vezĭ Cracăul-Negru, pîrîŭ, în com. Crăcăoani, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu.

Cracăul-Negru, *sat*, în comuna Crăcăoani, pl. Piatra Muntele, jud. Neamțu.

Are o populație de 156 familiĭ, saŭ 740 suflete, dintre carĭ 384 sunt bărbațĭ, 356 femeĭ; sunt 372 necăsătoriți, 304 căsătoriți, 62 văduvĭ, 2 divorțațĭ. Știŭ carte 48 persoane, 692 nu știŭ.

In acest sat se află: o școală frecuentată de 57 elevĭ; 1 piuă pentru făcutul sucmanilor; iar în apropiere cariere de var și piatră.

Cracăul - Negru, *deal*, județul Neamțu, ce se prelungește din ramura munteluĭ Muncelul, perpendicular spre N., între pîrîul Muncelul și pîrîul Schitul-Horaițeĭ, la E. satuluĭ cu acelașĭ nume, pe teritoriul comuneĭ Crăcăoani, pl. Piatra-Muntele. Este acoperit cu pădurĭ de brazĭ.

Cracăul-Negru, *pîrîaș*, județul Neamțu. Izvoreste dintre ramura munteluĭ Biserica și ramura munților Doamneĭ, hotarul comuneĭ Buhalnița, pl. Piatra-Muntele; curge în direcțiune N.-E. pe teritoriul comuneĭ Crăcăoani, primind în marginea despre S. a satuluĭ Cracăul - Negru, pîrîul Cracăul-Alb (care ese din ramura Doamneĭ); se varsă în pîrîul Cracăul, drept în fața satuluĭ Magazia.

Cracăuluĭ (Valea-), *vale*, jud. Neamțu, formată în tot lungul pîrîuluĭ Cracăul, de la satul Magazia și până la vărsarea luĭ în rîul Bistrița. In partea sa centrală face legătură prin o serie de alte văĭ și podișe cu șesurile Bîrgăoanilor, iar în spre S. cu șesurile Mărginenilor și valea rîuluĭ Bistrița.

Localitățile ce se află situate pe întinderea sa, sunt: satele Magazia, Crăcăoani, Oșlobeni, Budești-Precisteĭ, Corni, Malul, Căciulești, Verșăști, Conțești, Girovul, Boțești, Doina, Dănești și Slobozia.

Are o lungime de vr'o 41 kil. și o lățime variabilă de la $1^1/_2$ până la 2 m.

Craci, *braț*, (prival), în jud. Ialomița, pl. Borcea, com. Călărași-Vechi.

Craci-Rușilor, *pisc*, în județul Muscel, comuna Băjești, plasa Rîurile.

Cracic-Ceair, *vale*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rurale Hairan-Chioi și Bairam-Dede, cărora le servește ca hotar despărțitor; pleacă din dealul Bairam-Dede; se îndreaptă spre N., într'o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V.; trece prin satele Malcoci și Sarapcea-Cara-Aci, și, după un drum de 8 kil., se deschide în valea Borugea, pe dreapta, în fața satuluĭ Borugea. Malurile sale sunt acoperite prin unele locurĭ cu pădurĭ. Printr'însa merge un drum comunal Borugea-Bairam-Dede.

www.dacoromanica.ro

Cracul. Vezĭ Roşca-Vadul, judeţul Putna.

Cracul, *deal*, situat la V. de satul Godineşti-d.-j., com. Godineşti, plasa Berheciul, judeţul Tecuciŭ.

Cracul, *lac*, în jud. Ialomiţa-Balta, în insula Balta, com. Stelnica, spre S. de lacul Perian.

Cracul-cu-doĭ-Lupĭ, *deal*, la S. de com. Cîlceşti, plaiul Vulcan, jud. Gorj. Se prelungeşte de la N. la S.-E.; e proprietatea locuitorilor comuneĭ Cîlceşti. E acoperit de tufăriş.

Cracul-cu-Gropile, *deal*, în com. rur. Crainici, din plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Cracul-Lat, *munte*, situat în partea de N. a rîuluĭ Bistriţa, pl. Vulcanul, jud. Gorj. Are o suprafaţă cam de 280 hect.; se prelungeşte de la E. la V. Pe acest munte e păşune de vite şi pădure. E proprietatea locuitorilor comuneĭ Pestişani.

Cracul-luĭ-Drăghiceanu, *deal*, în jud. Mehedinţi, pl. Cerna.

Cracul-luĭ-Ilie, *deal*, în com. rur. Cătunele, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cracul-luĭ-Petru, *deal*, în com. rur. Cloşani, pl. Cloşani, jud. Mehedinţi.

Cracul-luĭ-Petru, *deal*, în com. rur. Şovarna d.-j., plasa Cloşani, jud. Mehedinţi.

Cracul-Lung, *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Cerna; ţine de com. rur. Băseşti.

Cracul-Munteluĭ, *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Cloşani; ţine de com. rur. Ponoarele.

Cracul-Scoruşuluĭ, *deal*, în comuna rurală Cătunele, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cracul-Scurt, *munte*, acoperit cu pădure seculară, în com. rur. Ilovăţul, pl. Cerna, jud. Mehedinţi.

Cracul-Stîneĭ, *pîrîŭ*, afluent al Săscuţeĭ-luĭ-Nicoricĭ, jud. Suceava.

Cracul-Tăbărţeĭ, *deal*, în com. rur. Jidoştiţa, plasa Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cracul-Ţapuluĭ, *pîrîaş*, ce izvoreşte din ramura Munteluĭ-Pîetreĭ şi ramura Munteluĭ-Şoimuluĭ, în com. Tazlăul, pl. Bistriţa, judeţul Neamţu; se varsă pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Tarcăul, după un curs foarte scurt.

Cracul-Ţiganuluĭ, *deal*, în com. rur. Cătunele, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Craghia şi Carabulea, *păduri*, jud. Brăila. Se mărginesc la E. cu japşa Craghia şi iezerul Paţiul, la S.-V. şi N. cu Dunărea. Suprafaţa lor e de 25 hect. Esenţă: salcie.

Craia, *gîrlă*, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Ghercesti; se varsă pe dreapta rîuluĭ Tesluiul, com. Ghercesti.

Crainici, *com. rur.* şi *sat*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, la distanţă de 46 kil. de oraşul Turnul-Severin, iar de comuna rurală Broşteni de 25 kil. Este situată pe două văĭ, şi anume: Valea-Plopuluĭ şi Valea-Crainicilor, pe unde curge rîul Bistriţa, unit cu al Comăneştilor, care de aci înainte ia numele de Apa-Crainicilor.

Se mărgineşte: la E. cu comuna Glogova; la S. cu comunele Iupca şi Bala-d.-j.; la V. cu com. Bala-d.-s. şi la N. cu comuna Comăneşti. Formează comună cu satele Sărdăneşti şi Valea-Plopuluĭ, avînd 1000 locuitorĭ, din carĭ 116 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 256 case.

Locuitoriĭ posedă: 20 pluguri, 56 care cu boĭ, 6 căruţe cu caĭ.

Sunt 60 stupĭ.

Are 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; o şcoală, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 25 elevĭ; 2 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ are la venitură suma de 1113 leĭ şi la cheltueli 738 leĭ.

Numărul vitelor în această comună este de 1160: 400 vite marĭ cornute, 460 oĭ, 20 capre, 20 caĭ şi 260 rîmătorĭ.

Prin comună trece şoseaua comunală-vecinală Floreşti-Baia-de-Aramă. Tot aci vine de se uneşte cu această şosea a Băeĭ şi şoseaua Crăgueşti-Ilovăţul-Rudina-Baia-de-Aramă.

Văile maĭ principale sunt: Valea-luĭ-Micu, valea Poiana-Mare, Valea-Hotaruluĭ, a-Modanuluĭ, Valea-Mică, Valea-Mare, Cioara, Valea-luĭ-Novac, Valea-Adîncă, Lupa, a-Pojorătuluĭ, a-Limpedeĭ şi a-Plopuluĭ; iar dealurĭ maĭ principale sunt: Maidanul, Culmea-Clăsneştilor, Dealul-Mic, Cucuiova, al Lupeĭ, Capul-Dealuluĭ şi Cracul-cu-Gropile.

Cracul-Gropilor şi Cracul-Tomniţeĭ sunt cunoscute pentru multele gropĭ ce se găsesc în acest loc şi carĭ, se zice, datează din timpurĭ vechĭ de

www.dacoromanica.ro

invaziuni, cînd serveaŭ de adăpost oamenilor şi de ascunzătoare obiectelor.

Mai e de remarcat în com. Crainici biserica de zid din cătunul Sărdăneşti, zugrăvită într'un stil vechiŭ şi foarte bine reuşit, precum şi cula ce se află lîngă dînsa, proprietate a Bîrnazuluĭ, asemenea atrăgătoare prin construcţiunea eĭ.

Prin Crainici trece apa Crainici.

Crainici, *loc izolat,* în jud. Tecuciŭ, unde a fost un tîrguşor, la N. de satul Homocea. Acum nu se maĭ văd de cît urme de case şi locul brăzdat.

Bătrînii spun că era tîrguşor sîrbesc; de aceea îĭ maĭ zic şi Sîrbi.

Crainici, *pădure,* în judeţul Mehedinţi, plaiul Cloşani; ţine de com. rur. Crainici, în ale căreĭ dealurĭ se găsesc lignite în cantităţĭ marĭ, maĭ cu seamă deasupra satuluĭ Sărdăneşti.

Craiova, *oraş,* capitala judeţuluĭ Dolj, şi vechia capitală a fostuluĭ banat al Olteniei.

Topografia.—Craiova este aşezată pe malul stîng al Jiuluĭ, la 23°48' longitudine orientală (Greenwich) şi 44,°19' latitudine boreală.

Altitudinea oraşuluĭ, de asupra niveluluĭ Mării-Negre, este de 135,85 m., la peronul gării.

Oraşul e situat pe un platou şi are o privire frumoasă despre Jiu.

Ţarina oraşuluĭ Craiova se mărgineşte la N. cu com. Şimnicul, la S. cu com. Balta-Verde, Preajba şi Coşoveni-d.-s., la V. cu com. Cernelile şi cu com. Bucovăţul, de care se desparte prin rîul Jiul şi la E. cu com. Pieleşti şi Ghercesti.

Treĭ din 4 părţĭ ale oraşuluĭ Craiova sunt înconjurate de bălţĭ şi mlăştinĭ, ale căror emanaţiunĭ întreţin febra palustră, boala de căpetenie din oraş.

Bălţile din jurul Craioveĭ sunt: Craioviţa, Geanoglu, ambele legate, printr'un canal, de Dunăre. Din balta Geanoglu iese un pîrîiaş, numit Valea-Feteĭ.

Maĭ e de notat eleşteul Corniţuluĭ, legat prin canal cu balta Craioviţa.

Pănă acum un an era şi eleşteul Bibescu, în grădina publică; azĭ e desecat.

In anul 1895, s'a întocmit un proect de canal pentru desecarea bălţilor, care trebuia să coste peste 600.000 leĭ. Acest proect a fost lăsat, de o cam dată, în părăsire.

In anul 1897 s'a elaborat un noŭ proect, pentru un canal colector, în care să se scurgă toate apele din bălţĭ, mlaştinĭ şi din oraş, proect, care a şi fost pus în executare prin antrepriză. Cheltuelile executăreĭ acestuĭ canal, împreună cu exproprierile necesare, s'au urcat la suma de 170,000 leĭ, din care şi judeţul Dolj a contribuit cu suma de 70.000 leĭ.

Bariere şi drumurĭ. — Intrarea în oraş se face prin 9 bariere, adică: bariera Vîlcea, la N.-E.; Gara, Bucureşti la E.; Crucea-de-Piatră, Caracal la S.-E.; Calafat la S.; Breasta la V.; Severinul la N.-E. şi Amaradia la N.

Căile de comunicaţie carĭ deservesc Craiova sunt:

Calea ferată Vîrciorova Bucureşti şi Craiova-Calafat.

Căile naţionale Bucureşti-Severin şi Craiova-Caracal.

Căile judeţene Craiova-Calafat, Craiova-Bechet, Craiova-Amaradia, Craiova-Vîlcea, Craiova-Dumbrava, Craiova-Cetatea.

Intreg oraşul Craiova este aşezat pe o suprafaţă de aproape 1000 hect.

Numărul stradelor Craioveĭ este de 201, cu o lungime de 77 kil. avînd o suprafaţă (în 1897) de 617936 m. p. partea căruţabilă şi 320000 m. p. trotuarele.

Din totala suprafaţă a stradelor se află pavate:

Cu piatră cubică 51,903 m. p.; cu bazalt artific. 7360; cu bolovanĭ 146240 m. p.; nepavate sunt 412.433 m. p.

Stradele nu sunt aliniate de loc; din cele 78 kil. de strade, nicĭ una nu e dreaptă.

Este un singur bulevard. S'a proectat deschiderea unuĭ noŭ bulevard din strada Conventiuneĭ pănă la lunca din Mofleni.

Oraşul Craiova este împărţit în treĭ comisiĭ saŭ circomscripţiĭ şi anume: Circompscripţia I, de galben, circomscrip. a II a, de albastru şi circomscripţia a III-a, de roşu.

Salubritatea oraşuluĭ lasă încă de dorit. Actualmente (1897) e un serviciŭ de curăţenie municipal, însă nu este suficient ca să cureţe nicĭ a doua-zecea parte din oraş, — cum recunoaşte însă-şĭ administraţia comunală în raportul eĭ pe 1897.

La sfîrşitul anuluĭ 1897 a început a se pava un număr oarecare de strade, pe o întindere aproape 11 kil. liniarĭ, în valoare de 580.000 leĭ.

Clădirĭ.— Craiova este totuşĭ unul din cele maĭ frumoase oraşe ale Romînieĭ, datorind începutul prosperităţeĭ sale Domnitoruluĭ Ioan Bibescu.

In ultimiĭ anĭ Craiova se înfrumuseţează din ce în ce maĭ mult. Clădirĭ nouă se ridică zilnic. Printre cele maĭ frumoase putem cita: Palatul de Justiţie,

www.dacoromanica.ro

pe strada Episcopiei și Carol I, unde se află instalate toate instanțele judecătorești; Banca Națională, pe str. Unirei; Primăria, pe str. Primăriei, teatrul Teodorini, luminat cu electricitate; precum și o mulțime de alte clădiri publice ca: liceul, școala militară, prefectura județului, casieria generală, oficiul telegrafo-poștal, spitalul militar; cazarma artileriei, situată la bariera Caracaluluĭ; cazarma de infanterie pe strada Salvatoruluĭ; cazarma călărașilor pe strada Popa Fărcașiu; cazarma regimentuluĭ 1 de dorobanți pe strada Liceuluĭ; cazarma regimentuluĭ 26 de dorobanțĭ pe str. Catargiu; cazarma pompierilor pe str. Episcopiei și Sabinelor; hala de instrucție pe strada Militarilor, comenduirea corpului 1 de armată pe str. Solomon; Stabilimentul băilor Societățeĭ Comerciale pe str. Mihaiŭ-Bravul; ospiciul de alienațĭ al bisericĭ Madona-Dudu; arestul (cel noŭ), uzina electrică, etc. etc.

Afară de aceste case publice, în Craiova maĭ sunt multe case particulare frumoase, carĭ contribue mult la înfrumusețarea orașuluĭ.

Grădinĭ publice. — In Craiova se află două grădinĭ publice, și anume:

Grădina Bibescu, azĭ numită grădina publică, pe o suprafață de 4 hect. și 800 m. p.; e așezată în partea estică a orașuluĭ și este înzestrată cu sere în carĭ se cultivă și se întrețin tot felul de florĭ.

In grădină se vede o piatră votivă, adusă de la Reșca, cu următoarea inscripție, pe care o reproducem după copia făcută de d. Gr. Tocilescu:

I O M
EX DESI
C. LONGVS
ET LONGINA

De citit:

J(ovi) o(ptimo) m(aximo)
ex desi[d(erio)]
C(aius) Longus
et Longina

Romînește:

Luĭ Joe celuĭ prea bun și prea mare după dorință (puseră acest monument) Caius Longus și Longina.

Cea-l'altă grădină e Mihaiŭ-Bravul, pe o suprafață de 10150 m. p., în centrul orașuluĭ.

Lîngă Craiova se maĭ găsește și parcul de la Mofleni, care servă de loc de preumblare și de distracție locuitorilor Craioveĭ. Acest parc e unit cu orașul prin un bulevard.

Iluminatul.—Orașul este iluminat cu două sisteme de lumină, cu lumină electrică și cu gaz mineral.

Lumina electrică a fost instalată de societatea germană «Allgemeine Elektricitäts-Gesellschaft» din Berlin, căreia i s'a dat concesiunea pe un timp de 40 de anĭ, cu începerea de la 5 Noembrie 1896. Cu acest sistem se luminează zona I și II a orașuluĭ, prin două feluri de lampe, adică cu 54 lămpĭ cu arc voltaic, a căror putere de lumină este de 1000 lumînărĭ germane, costînd fie-care 963 leĭ anual și cu 612 lămpĭ încandescente, a căror putere de lumină este de 16 lumînărĭ, costînd fie-care 91 leĭ pe an.

Restul orașuluĭ este luminat prin 400 lămpĭ cu uleiŭ mineral, sistem Victor Croizat, a căror putere de lumină este de 2 carcele (16 lumînărĭ engleze) și costînd fie-care leĭ 85 pe an. Concesiunea acestuĭ iluminat este dată caseĭ Victor Croizat, pe termen de 5 anĭ.

Alimentarea cu apă.— Orașul are un rezervoriŭ de apă, așezat în strada Abatoruluĭ, La-7-Fîntînĭ. Acest rezervor conține o cantitate de 30 m. c. de apă, care se scoate de o pompă cu vaporĭ și servă la cazurĭ de incendiŭ și la udatul stradelor.

In oraș se maĭ află și un număr de 131 fîntînĭ, dintre carĭ 10 cu pompă, 19 cu izvoare curgătoare și 102 puțurĭ cu găleată.

Afară d'acestea se maĭ găsesc împrejurul orașuluĭ fîntînĭ curgătoare (șipote), precum: Fîntînele Obedeanu, Popova, cea de la Hanul-Chintesculuĭ și altele.

Apa se distribue locuitorilor de 60 de sacagiĭ.

Actualmente (1897), se fac studiĭ pentru alimentarea orașuluĭ cu apă de izvor.

Populațiunea. — Orașul Craiova are (în 1898) o populație de aproape 39000 locuitorĭ; din aceștia sunt 3000 locuitorĭ izraeliți și 4000 locuitorĭ străinĭ de diferite naționalităților.

Numărul populațiuneĭ orașuluĭ Craiova, în 1894, a fost de: 13412 familiĭ, cu 30081 suflete, din carĭ: 15632 bărbațĭ, 14449 femeĭ.

După starea civilă, populațiunea se compunea în 1894, din: neînsurați 14920: bărbați 7893, femeĭ 7027; însurați 13620: bărbați 6810, femeĭ 6810; văduvĭ 1231: bărbați, 491, femeĭ 740; divorțați 310: bărbați 116, femeĭ 184.

După instrucțiune eraŭ: cu știință de carte 14512: bărbațĭ 9902, femeĭ 4610; fără știință de carte, 15569: bărbați 5730, femeĭ 9839.

Din 100 locuitorĭ știaŭ carte 48: bărbați 33, femeĭ 15.

După naționalități: romînĭ 24883, austriacĭ 853, bulgarĭ 678, sîrbĭ 480, ungurĭ 326, grecĭ

www.dacoromanica.ro

280, italieni 80, francezi 74, belgieni 43, prusieni 32, rusi 12, englezi 5, elveţieni 12, polonezi 6, evrei 2305.

Proporţiunea la sută: romîni 82,72, străini 17,28.

După felul ocupaţiuneï: agricultori 2361, meseriaşi 2323, industriaşi 137, comercianţi 1527, avînd profesiuni libere 2157, muncitori 2909, servitori 2762.

Populaţia oraşuluï e în descreştere; în anii 1894, 1895 şi 1896, numărul născuţilor în Craiova a fost de 3755 şi al morţilor de 3998; a fost deci un spor al morţilor asupra născuţilor de 343.

Boalele cele mai dese în oraş sunt: frigurile palustre, oftica, reumatizme, bronchita şi pneumonia.

In cursul anuluï 1896 s'au înscris în actele stăreï civile 1240 naşteri, 216 căsătorii, 1291 morţi şi 19 divorţuri.

Locuitori contribuabili sunt 6760, între cari sunt: 1350 patentari Romîni, 355 patentari Izraeliţi şi 597 străini de diferite naţionalităţi.

In listele electorale pentru Camera sunt înscrişi; colegiul I 597 alegători din Craiova; colegiul II are 1928 alegători; colegiul III, alegători indirecţi 1069, cari dau 22 delegaţi.

Colegiul I de Senat are înscrişi 500 alegători din Craiova; colegiul II, 446.

Colegiul I de comună are înscrişi 1082 alegători craioveni, cari aleg 8 consilieri comunali. Colegiul II are înscrişi 1548 alegători, cari aleg 7 consilieri. Colegiul camereï de comerciu are în Craiova 264 alegători.

Cultul. — Biserici sunt în număr de 29, din care numai 22 funcţionează. Ele sunt deservite de 44 preoţi, 5 diaconi, 23 cîntăreţi şi 7 paracliseri.

Biserica Madona-Dudu, cu hramul Adormirea-Maiceï-Domnuluï este foarte frumoasă. Are proprietăţi mari prin pl. Cîmpul, Jiul d.-j. şi Jiul-d.-mj. Din venitul acesteï biserici, care este de 313130 leï anual, se întreţine o şcoală profesională, spitalul de alienaţi Madona-Dudu şi se dau ajutoare femeilor sărmane.

Biserica Sf. Dumitru e supranumită încă şi Bănească, pentru că a fost zidită de banul Barbu Basarab, supranumit Craiovescul, care este îngropat la mănăstirea Sadova, către 1450.

Mulţi susţin că această biserică ar fi fondată de Ioaniţiu, împăratul Romîno-Bulgar (Fotino şi fraţii Tunusli); alţii spun că a fost fondată de fraţii Petre şi Assan, din familia regeluï Samuel de Comite. După o inscripţie ce se află în pridvor, se vede că a fost zidită din temelie, pentru a doua oară, de Mateiu-Basarab, la 1652. Acum biserica se reconstrueşte în acelaşi stil, prin îngrijirea d-luï arhitect Le Comte de Nouy. Ea a fost metohul Episcopieï Nouluï-Severin, unde stă Episcopul de Rîmnic.

Biserica Sfîntul Ilie, de curînd construită, este o clădire foarte frumoasă. Are 77 de enoriaşi şi e deservită de 2 preoţi. Are 226000 leï venit.

Biserica Sfînta Treime cu 88 de enoriaşi, e deservită de 3 preoţi, 1 diacon, 2 cîntăreţi şi 2 paracliseri. Venitul eï este de aproape 174000 leï.

Biserica Obedeanu, zidită la 1748, se poate considera mai mult ca o capelă a familieï Obedeanu, aï căreï răposaţi sunt înmormîntaţi aci. Biserica, de altfel curată şi destul de încăpătoare, a fost stricată prin reparaţiuni făcute în urmă într'un stil cu totul străin. Serbează hramul Sfinţiï Impăraţi Constantin şi Elena.

In curtea bisericeï se află o şcoală primară şi două case pentru locuinţa preoţilor. Are 265 de enoriaşi şi e întreţinută de stat.

Biserica Sf. Nicolae este întreţinută de stat. A fost zidită la 1757 de Marele Stolnic Barbu Gănescu. S'a reparat şi zugrăvit din nou la 1844. Este un model de unitate de stil, de şi relativ mică. In altarul bisericeï se păstrează pomelnicul de la 1789, frumos exemplu de caligrafie cirilică şi de desemn lucrat cu pana. Ca lucru de valoare se poate aminti şi tîmpla bisericeï.

Mai sunt apoi bisericile de mai puţină însemnătate: Sfîntul Nicolae Craioviţa, Sf. Ioan Sevastian, Sf. Nicolae Belivacă, Brînduşa, Sf. Nicolae Dorobănţia, Bisericile catolică şi protestantă, Sfîntul Spiridon, Harşiu, Hagi-Enuşi, Sfinţii Arhanghelï, Mîntuleasa, Sf. Gheorghe-Vechiu, S-ţii Apostoli, Sf. Ioan Hera, Băşica, Postelnicul Firu, Sf. Nicolae-Ungureni, Iota şi Petru Bojiu.

Serviciul divin aparţinînd cultelor străine, se oficiază într'o biserică parohială catolică, într'o capelă a institutuluï Sfînta Maria şi în 3 sinagoge.

Cimitire sunt 3 în Craiova. Sineasca, Ungureni şi Dorobănţia.

Cimitirul Sineasca, cu o suprafaţă de 7 hect şi 6880 m. p., este situat în partea nordică a oraşuluï; are o biserică şi o casă mortuară.

Cimitirul Ungureni, cu o suprafaţă de 8 hect., este situat în partea estică a oraşuluï, are o casă mortuară.

Cimitirul Dorobănţia, cu o suprafaţă de 4 hect. şi 1600

www.dacoromanica.ro

m. p., este situat în partea de S. a orașuluĭ.

Instrucțiunea. — In Craiova funcționează 7 școlĭ secundare și anume:

1. Liceul, cu 7 clase, înființat în 1841, avînd 1049 elevĭ și 32 profesorĭ. Pe lîngă liceŭ se află un internat, cu 39 bursierĭ și 11 solvențĭ. Liceul posedă o bibliotecă bogată, avînd peste 7000 de volume.

2. O școală de fiĭ de militarĭ, cu 4 clase, avînd 213 elevĭ și 13 profesorĭ.

3. O școală normală de băeți, cu 4 clase, avînd 125 elevĭ și 14 profesorĭ.

4. O școală normală de fete, înființată în anul 1864, cu 5 clase, avînd 184 eleve și 13 profesorĭ.

5. Un externat secundar de fete, înființat în anul 1882, cu 5 clase, avînd 184 eleve și 13 profesori.

6. Un gimnaziŭ real, înființat în 1882, cu 4 clase, avînd 250 elevĭ și 12 profesorĭ.

7. O școală comercială, cu 3 clase, avînd 80 elevĭ și 7 profesorĭ.

Toate aceste școlĭ sunt întreținute de stat, afară de școala comercială, la a cărei întreținere comuna contribue cu leĭ 4600 anual.

In Craiova sunt 9 scolĭ primare de băeți, cu cîte 4 clase și cîte 4 institutorĭ, și 7 școlĭ primare de fete, cu cîte 4 clase și cîte 4 institutoare.

Numărul școlarilor, carĭ aŭ urmat în aceste școlĭ, a fost, în anul 1897, de 2390, dintre carĭ 1588 băeți și 802 fete; în acest număr se cuprind 4 băeți și 14 fete izraeliți și 80 băeți și 21 fete de alte naționalități.

Școlile de băeți sunt:

Școala No. 1, «Obedeanu», cu 274 elevĭ; școala No. 2, «Regele Ioanițiŭ», cu 201 elevĭ; școala No. 3, «Eliade Rădulescu», cu 249 elevĭ; No. 4, «Mihaiŭ-Bravul», cu 151 școlarĭ; No. 5, «Tudor-Vladimirescu», cu 256 școlarĭ; No. 6, «Traian», cu 251 școlarĭ; No. 7, «Petre Poenaru», cu 156 elevi; școala No. 8, cu 100 elevĭ; No. 9, «Petru Trișcu Mircea», cu 141 școlarĭ. Veniturile acesteĭ școlĭ din urmă se urcă la suma de leĭ 34.260.

Școlile de fete sunt:

Școala No. 1, «Regina Elisabeta», cu 144 eleve; școala No. 2, «Zoe Brîncoveanu», cu 135 eleve; școala No. 3, «Elena Mateiŭ Basarab», cu 82 eleve; școala No. 4, cu 91 eleve; școala No. 5, «Elena Doamna Cuza» cu 119 eleve; școala No. 6, cu 159 eleve; școala No. 7, cu 77 eleve.

Toate aceste școlĭ se întreținde stat și de comună (45750 leĭ), iar școala Petru-Trișcu-Mircea, se întreține din fondurile speciale ale fondațiuneĭ Trișcu.

Afară de școalele publice, Craiova maĭ are un număr de 10 școlĭ și institute private de băeți, între care intră și școala de meseriĭ, întreținută din fondurile județuluĭ, cu 79 elevĭ; școala bisericeĭ catolice, întreținută de comunitatea catolică, cu 66 elevĭ; școala bisericeĭ protestante, întreținută de comunitatea protestantă, cu 128 elevĭ; școala izraelită, întreținută de comunitatea izraelită, cu 179 elevĭ.

De asemenea sunt și 7 școlĭ și institute private de fete, dintre carĭ: Institutul Dima Popovicĭ, sub direcția primărieĭ Craiova, este întreținut cu fondurile fondațiuneĭ Dima Popovicĭ, cu 24 eleve; școala profesională Madona-Dudu, înființată în anul 1880, întreținută din fondurile bisericeĭ cu același nume, cu 120 eleve; școala Lazăr-Otetelișanu, întreținută din fondurile bisericeĭ Sf. Ilie, cu 198 eleve; școala Romăneanu, sub direcțiunea Epitropieĭ fondațiuneĭ Romăneanu, cu 200 eleve.

Azile și spitalurĭ. — In orașul Craiova sunt următoarele așezăminte de bine-facere:

Azilul Bibescu, înființat în Octombre 1890. Se întreține de comună. In cursul anuluĭ 1897—98 s'a dat azil la 60 infirmĭ și săracĭ, afară de copiĭ orfanĭ găsițĭ, cărora li se dă aci o îngrijire maĭ bună de cît la doicile izolate în oraș. Cu acest azil, primăria a cheltuit suma de 14147 leĭ, în anul 1897—98.

Ospiciul de alienațĭ Madona-Dudu, înființat la 1852. Este unicul poate, în țară, făcut în condițiunĭ igienice și cu anume destinație pentru nenorociții alienațĭ. E întreținut din fundațiune specială și administrat de Epitropia bisericeĭ Madona-Dudu.

Aci s'aŭ îngrijit, pănă în anul 1897—98, 662 de suferinzĭ.

Spitalul Filantropia, pe strada Filantropieĭ, care funcționează de la 1811, fiind zidit în acel an, de Caimacamul Craioveĭ, marele vornic Manolake Lahovari. Se administrează acum de orașul Craiova și se întreține cu subvențiile date de Eforia Spitalelor Civile din Bucureștĭ, de jud. Dolj și cu venitul donațiunelor făcute de Episcopul Iosif, Luxița Gigîrtu, Ana Coman și N. Călifaru. Are 87 de paturĭ.

In anul 1897 s'aŭ căutat aci 2972 bolnavĭ. S'aŭ dat ajutoare medicale, prin consultațiunĭ și medicamente, la 8022 bolnavĭ și medicamente gratuite la 4205 bolnavĭ.

Spitalul T. I. Preda, numit

www.dacoromanica.ro

ast-fel după numele fondatorului său, funcţionează din anul 1870, cu 30 paturi; se întreţine din venitul averei lăsată de fondator şi cu venitul donaţiunelor facute de I. Dimitriu, Avram Ivanovici şi I. Predescu. Veniturile acestui spital se ridică la suma de 118954 lei, iar cheltuelile sunt mai mici.

In cursul anului 1896 s'au căutat în spital 622 bolnavi, s'au dat 1926 consultaţiuni gratuite şi 569 ordonanţe de medicamente gratuite.

Internatul C. D. Popovici. Veniturile acestui internat se ridică la suma de lei 37650.

Spitalul Ştirbeiu, întreţinut de fundaţiune specială şi administrat de Epitropia bisericei S-ta Treime. Funcţionează de la 1870 şi are 16 paturi.

In cursul anului 1896 s'au căutat în acest spital peste 500 bolnavi.

Spitalul de boale contagioase, cu 10 paturi. A fost înfiinţat de comună în toamna anului 1896. Se întreţine de comună.

Mai este apoi spitalul militar situat la bariera Caracalului, etc.

Pentru căutarea bolnavilor din Craiova sunt 22 medici, iar pentru procurarea medicamentelor 6 farmacii.

Asistenţa publică. — Serviciul medical din Craiova se compune din un medic primar, 2 medici secundari, 3 moaşe, 2 vaccinatori şi 2 agenţi secretari.

Consultaţiile gratuite se dau în biroul central de la Palatul municipal şi în biroul din Calea-Tîrgului.

In cursul anului 1896 s'au dat 9970 consultaţiuni gratuite şi 7399 ordonanţe de medicamente gratuite; la domiciliu s'au vizitat 1570 bolnavi săraci.

Moaşele au dat ajutorul lor la 260 naşteri.

S'au vaccinat 9637 persoane.

Teatru. — Singurul teatru din Craiova e Teatrul Theodorini, întreprindere particulară, comuna neavînd un local al ei propriu. Comitetul societăţei dramatice plăteşte proprietarului ei o chirie anuală de 15000 lei.

Teatrul se întreţine din suma de lei 8000 ce-i acordă comuna, 20000 subvenţia Ministerului Instrucţiunei Publice şi diferitele reprezentaţiuni, spectacole şi serate.

Este iluminat cu electricitate.

Afară de acest teatru, în Craiova mai sunt încă 2 -3 săli de spectacol de varietăţi, de baluri publice şi întruniri politice.

Justiţia. — In Craiova sunt: 2 judecătorii de ocoale, ocolul I şi ocolul II, avînd fie-care cîte un judecător şi un ajutor. Amîndouă judecătoriile sunt instalate în palatul Justiţiei, iar comuna plăteşte chirie judeţului.

Tribunalul Dolj se compune din 3 secţiuni, dintre cari una comercială şi de notariat. Numărul judecătorilor tribunalului este de 12, cîte 3 de fie-care secţiune, 2 judecători de instrucţiune şi un judecător sindic. Din aceştî membri unul este prim-preşedinte al Tribunalului şi 2 preşedinţi de secţie.

Parchetul tribunalului se compune dintr'un prim-procuror şi 3 procurori de secţii.

Curtea cu juraţi se compune din 12 juraţi, asistaţi de 2 membri ai Tribunalului şi de un delegat al Parchetului.

Curtea de Apel se compune din 2 secţiuni, fie-care cu cîte 6 judecători, dintre care unul prim-preşedinte, şi altul preşedinte de secţie.

Pe lîngă Curtea de apel, funcţionează o Cameră de punere sub acuzare, compusă din 3 consilieri ai Curţei, precum şi un parchet general al cărui cap este procurorul general, avînd 2 procurori de secţie.

Pe lîngă Curtea de apel funcţionează şi 2 avocaţi ai statului de clasa I.

Baroul avocaţilor are un număr de 75 avocaţi, cu un consiliu de disciplină ales, care se compune dintr'un decan şi 2 consilieri.

Consiliul de higienă. — Consiliul de higienă comunal se compune din primarul comunei, care e şi preşedintele consiliului, din cei trei medici ai comunei, medicii primari ai celor două Spitale, medicii veterinari, medicul-şef al garnizoanei, un farmacist, un consilier comunal şi inginerul şef al comunei.

Autorităţi. — Autorităţile civile rezidente în Craiova sunt: Prefectura jud. Dolj, Curtea de apel, Curtea cu juraţi, Tribunalul, Judecătoriile de ocoale, Baroul advocaţilor, Casieria judeţului, Vama, Poliţia administrativă şi comunală, Oficiul telegrafo-poştal şi telefonic, Inspectoratul circumscripţiei I-a a căilor ferate romîne şi circumscripţia ocolului silvic Bucovăţ.

In Craiova funcţionează 5 autorităţi deliberative, adică: Consiliul judeţean, Consiliul comunal, Camera de comerciu, Consiliul de higienă comunal şi Consiliul de higienă judeţean.

Poliţia administrativă se compune din şeful poliţiei, directorul său, 9 comisari-inspectori, 12 comisari cl. I, 9 comisari cl. II, un ofiţer de jandarmi, 2 sub-ofiţeri, 17 sergenţi călări, 160 sergenţi pedeştri şi 6 jandarmi pedeştri.

Comuna cheltueşte cu poliţia 185554 lei anual.

www.dacoromanica.ro

Pe lîngă poliția administrativă, există un biroŭ de servitorĭ, a căruĭ întreținere costă pe comuna 7000 leĭ anual. Numărul servitorilor angajațĭ este de 713 bărbațĭ și 644 femeĭ.

Serviciile comunale ale primărieĭ Craiova se compun din serviciul administrativ interior, oficiul stăreĭ civile, intendența, serviciul medical, serviciul financiar, serviciul acciselor, contenciosul, poliția comunală, serviciul abatoarelor, al măsurilor și greutăților, al cimitiruluĭ, al grădinelor publice și al aziluluĭ de infirmĭ.

Poliția comunală se compune din un comisar-inspector, 3 comisarĭ, 4 guarzĭ, 2 controlorĭ, 11 perceptorĭ, 9 ajutoare, 28 guarzĭ pedeștri.

Serviciul pompierilor se face de trupele de artilerie, iar comuna plătește statuluĭ o subvenție de 42000 leĭ anual.

Autoritățile străine rezidente în Craiova sunt: un vice-consul al Austro-Ungarieĭ, un vice-consul al Belgieĭ, un vice-consulat al Germanieĭ, un vice-consulat al Englitereĭ, și un vice-consulat al Turcieĭ.

Autoritatea militară este reprezintată prin comandamentul corpuluĭ I de armată, exercitat de un general de divizie.

Pe lîngă comandament funcționează consiliul de rezbel al corpuluĭ I și comisia de recrutare. Numărul total al tinerilor de recrutat în Craiova a fost de 659, contingentul 1897.

Cazarmele artilerieĭ și spitalul militar sunt construite la marginea orașuluĭ, lîngă bariera Caracaluluĭ.

Cazarma trupelor de infanterie se află în oraș.

Finanțe.—Budgetul com. Craiova se soldează pe anul financiar 1898/99 în modul următor: Venitурĭ: 1541267,83; cheltueliĭ: 1499445,55 leĭ, lăsînd un escedent de 41822 leĭ, 28 banĭ.

Datoria publică a comuneĭ se urcă la suma de 3400000 leĭ, contractată în treĭ împrumuturĭ la casa de depuneriĭ, în anĭĭ 1882, 1893 și 1894, pentru care se plătește anual anuităț de 333396 leĭ, 55 banĭ.

Cluburĭ și societăț.—In Craiova sunt 2 cluburĭ politice: unul conservator și altul liberal; 4 cluburĭ particulare: clubul Tinerimeĭ, al ofițerilor, al profesorilor și al muncitorilor; 3 societățĭ financiare: Ajutorul, Caritatea și Societatea funcționarilor publicĭ; o societate catolică de bine-facere și înmormîntărĭ și 5 societățĭ izraelite: Comunitățile-Unite, Sion, Vulturul (a rezerviștilor), Egalitatea, Societatea Tinichigiilor.

Industria și comerciul. — In Craiova se află următoarele stabilimente industriale: 6 morĭ cu aburĭ, 6 fabricĭ de fringhiĭ, 10 ateliere de împletit și de ceaprăzerie, 2 fabricĭ de tîmplărie cu aburĭ și 73 ateliere tot de tîmplărie, 5 ateliere de strungărie, o fabrică de vax, 9 ateliere de fierărie și mecanică, dintre care una cu aburĭ, 1 turnătorie de tucĭ, 1 atelier mecanic de țesut pînză, 5 ateliere de țesut dimie, între carĭ unul cu aburĭ, 3 fabricĭ de limonadă și apă gazoasă, 16 ateliere de tăbăcărie (dintre carĭ una cu aburĭ) 5 tipografiĭ (dintre carĭ una cu aburĭ), 2 ateliere de fabricat săpun, 4 ateliere de căldărărie, 6 fabricĭ de cîrnățărie și o fabrică de salamură de grîŭ.

Comuna posedă două abatoriĭ, unul situat în cuprinsul comuneĭ Mofleni, lîngă rîul Jiŭ, unde se taie vitele marĭ și rîmătoriĭ, și altul situat în marginea orașuluĭ, lîngă strada Abatoruluĭ, unde se taie vitele mărunte și păsările.

In cursul anuluĭ 1896, s'aŭ tăiat la abatoriul de la Mofleni 16238 vite marĭ cornute, la abatorul cel mic s'aŭ tăiat 59000 oĭ și 39917 păsărĭ.

Comerciul orașuluĭ e foarte activ; el se face pe piețele: Tîrgul-de-Afară, din str. Oboruluĭ, Elca, piața nouă, lîngă palatul de justiție și hala de pescărie.

Diverse. — Transportul persoanelor, mărfurilor, ale tutulor obiectelor de transportat, se face în Craiora, prin ajutorul a 130 birjĭ de piață, 25 camioane și 60 căruțe.

Orașul Craiova posedă 14 oteluri, 8 birturĭ, 10 cafenele și 373 cîrciumĭ.

Societățile de asigurare cu sucursală în Craiova sunt: Dacia-Romînia, Națională și Unirea.

Poștă și Telegraf. Craiova are un biroŭ telegrafo-poștal cu serviciul permanent. Venitul oficiuluĭ telegrafo-poștal pe anul 1896—1897, a fost de 220791 leĭ, 35 banĭ și anume: 68377 leĭ 5 banĭ din telegraf și telefon și 162414 leĭ, 28 banĭ din poștă.

Biroul vamal se află instalat lîngă gara Craioveĭ, spre înlesnirea comerciuluĭ.

Venitul vamal pe anul fin. 96—97 a fost de 1160306 leĭ, 92 banĭ. Biroul vamal s'a înființat la 1 Ianuarie 1860.

Craiova posedă 3 instituțiunĭ de credit, adică: Sucursala Băncеĭ Naționale, a Băncеĭ Agricole și a Creditуluĭ Agricol.

Istoricul orașuluĭ. — Numele Craiova, nu este de cît o formă a cuvîntuluĭ Craliova, cuvînt de origină slavonă în care *li* s'a transformat în *i* muiat Forma însă, cu mult maĭ obicinuită în vechile noastre hrisoave, este

www.dacoromanica.ro

acea slavică originală: Cralieva. Cralieva saŭ Craliova nu este de cît un adjectiv posesiv femeesc din Crali (rege). Cu dreptate Laurian zice: Craiova, dupá etimologie, însemnează cetate regală, sinonimă cu regianum al luĭ Ptolomeŭ, d'a dreapta Dunăreĭ.

Concluziunea legitimă, pe care trebue s'o tragem din cuvîntul Craiova, este că va fi avut oare-cînd, direct saŭ indirect, a face cu vre-un Craiŭ (rege). Insă dacă acest Craiŭ a fost Ioan, acesta nu însemnează nicĭ de cum, că cuvîntul Craiova ar veni de la regele Ioan; pentru că romîneşte şi bulgăreşte Ioan se chiamă Iova saŭ Ivan, iar rege, Craiŭ — şi de aci Craliova e cam departe.

Această ultimă teorie susţinută de Fotino şi fraţiĭ Tunusli, prin care se zice că Craiova a fost fondată de Ioaniţiŭ, regele Romîno-Bulgar, căruia şi atribuesc şi fundarea bisericeĭ bănească a Sf-tuluĭ Dumitru din Craiova, este falşă.

Se ştie cu siguranţă, după o inscripţie, ce se află în pridvor la acea biserică, că a fost făcută din temelie pentru a doua oară de către Mateiŭ-Basarab, la anul 1652.

Intre epoca restauraţiuneĭ (anul 1652) şi epoca primeĭ clădirĭ, a căreĭ dată cronologică ne lipseşte, trebue să fi trecut un interval destul de lung, de oare-ce Mateiu-Basarab ne spune că nu maĭ găsise bună nicĭ chiar temelia. Avînd în vedere această împrejurare, precum şi felul de zidărie, care se poate vedea după urmele uneĭ clopotniţe care se află în faţa bisericeĭ, se poate credc că biserica primitivă ar fi fost făcută cu două secole înainte dc restaurare.

Nimic nu îndeamnă, decĭ, a ne urca aşa de sus pănă la împăratul Ioaniţiu, cu patru secole maĭ înainte, după cum face Fotino.

Epitetul de Bănească ce se dă bisericeĭ sf. Dumitru din Craiova, vine de la primul Ban al Oltenieĭ, cu reşedinţa în Craiova, (în loc de capitala cea vechie de la Severin), care se pare c'ar fi zidit-o.

Acest Ban a fost Barbu Basarab, supranumit Craiovescul, care a trăit cam între 1450—1510. Dar cum că există o tradiţiune la Craiova despre un oare-care Craĭ Ioan, aceasta e necontestabil.

Cît despre acest Craiŭ, cine a fost şi cînd a trăit, aceasta ne-o spune călugărul Alberich şi Joinville în cronicele lor. Eĭ scriŭ că în partea sudică a jud. Dolj locuiaŭ, în secol. XIII, Cumaniĭ, popor de rasă mongolică, carĭ intraseră în Oltenia prin Teleorman pe la Comani din Olt, şi aŭ eşit din acest Stat, pe la Comani pe Dunăre, în intervalul de timp de la 1230 la 1235.

Călugărul Alberich ne vorbeşte despre un rex Ionas, Craiu Ioan, pe la 1230, pe care acest cronicar îl numeşte: *Major in regibus Comonorum*, cel maĭ mare dintre regiĭ Cumanilor, iar celebrul Joinville îĭ dă epitetul de: *le grand roy de Coum mains* (marele rege al Cumanilor).

Acest mare rege, după părerea d-luĭ Hasdeu, este fondatorul Craioveĭ, cetatea regală.

Eĭ ne maĭ spun, că marele Craiŭ Ioan s'a aliat în Bulgaria la 1239 prin sînge şi prin tăerea cîineluĭ, cu o ceată de Cruciaţi francezĭ.

S'a încuscrit acolo cu uniĭ din copiiĭ lor, şi a venit împreună cu ginerele său la Constantinopole, unde murind nebotezat la 1241, a fost îngropat păgîneşte sub o măgură, cu oameni şi caĭ pe mormîntul săŭ.

Vedem dar de aci treĭ obiceiurĭ ale Cumanilor:

1. Tăerea cîineluĭ între două armate ce se aliază.

2. Frăţia de sînge, în care se amestecă într'un pahar cu vin şi apă sîngele acelor ce se înfrăţesc carĭ beaŭ apoĭ acest amestesc, şi

3. Inmormîntarea fie-căruĭ nobil sub o ridicătură artificială, o măgură saŭ movilă, une-orĭ foarte înaltă, sacrificîndu-se tot de odată de viĭ, o sumă de oameni şi caĭ, în număr maĭ mare saŭ maĭ mic, după rangul răposatuluĭ.

Din aceste treĭ datine, ultimele două ne interesează, fiind că una din ele a trăit pănă în zilele noastre, în obiceiurile Romînilor, iar cea-l'altă a lăsat semne topografice neşterse pe tot lungul Dunăreĭ-de-jos.

După o legendă poporană, Craiova cea vechie, negreşit înainte de secolul al XV-lea, cînd a devenit capitala Oltenieĭ, clădindu-se cam tot pe atuncĭ şi biserica cea bănească, nu se afla punctualmente acolo unde este astăzĭ.

La porţile oraşuluĭ, mergînd spre Jiŭ — zice d. Margot — se vede o mare baltă numită Craiovița. Tradiţiunea poartă că oraşul era zidit în vechime în acel loc şi că în urma unuĭ mare cutremur de pamînt fu scufundat cu totul, înecat şi că apele balţiĭ îl cuprinseră.

Cercetări în fundul bălţii ar putea lesne să verifice această legendă. Este foarte probabil că poziţiunea primitivă a Craioveĭ să fi fost chiar lîngă rîul Jiul.

Cu toate acestea, legenda des-

www.dacoromanica.ro

pre cufundarea oraşuluĭ ni se pare a fi avut d'întîiŭ în vedere un alt punct teritorial, aplicîndu-se apoĭ către balta de lîngă Craiova, din cauza apropierii loculuĭ.

D. Hasdeŭ crede că înainte de secolul al XIII-lea, oraşul Craiova era situat cu mult maĭ jos de cît se află astăzĭ, şi anume lîngă balta Nedeia, aproape de Dunăre. In întreaga Romînie, fără a vorbi de Banat saŭ de Transilvania, nu se găseşte nicĭ o localitate cu acest nume, şi totuşĭ în basmele poporane din Muntenia, Cetatea Nedeia joacă un rol foarte caracteristic.

Aşa, bună-oară, în basmul «Fiul vînătoruluĭ», cules de neîntrecutul P. Ispirescu, noĭ citim:

«Impăratul iarăşĭ îl chemă şi-ĭ zise:

— Fiule al vînătoruluĭ, mi s'a spus de un oare-cine că tu te aĭ fi lăudat că poţĭ să aducĭ meşterĭ de la Nedeia-Cetate, sămĭ zidească un palat, cum nu s'a maĭ văzut pănă acum, cu oasele astea de fildeş şi să-l învăleştĭ cu pieile de aspidă ce mi-aĭ adus.

— Eu, Prea Mărite Impărate, răspunse fiul vînătoruluĭ, nicĭ că mi-a trecut prin minte una ca aceasta. Dar cu vrerea luĭ Dumnezeu, cred că voiŭ putea arăta celor pîrîtorĭ, ce poate Romînul cînd voeşte şi cînd are nădejde la cel de sus.

Mîine-ţĭ voiŭ aduce răspunsul.

După ce află de la moaşă că ce trebui să facă ca să împlinească porunca împărătească, se întoarse a doua zi la împăratul şi zise:

— Prea Mărite Impărate, ca să mă pot închina cu slujba ce mi-aĭ dat Măria-ta, am trebuinţă de mila Măriei-tale.

— Cere şi veĭ avea, răspunse împăratul.

— Să-mĭ daĭ, zise fiul vînătoruluĭ, o sută de corăbiĭ cu sare.

— Să ţi se împlinească cererea, răspunse împăratul.

Luînd cele o sută de corăbiĭ pline cu sare, fiul vînătoruluĭ plecă cu dînsul pre mare.

După o călătorie foarte lungă, ajunse la Nedeia-Cetate.

Această cetate era vestită pentru meşteriĭ eĭ, carĭ învăţase meştesugul de la zîne, şi nu putea nimenĭ să între acolo».

Aşa dar pentru poporul din Muntenia, Nedeia-Cetate a rămas ca un ideal de oraş mare industrial, vestit pentru meşteriĭ săĭ.

Această celebritate a Nedecĭ nu se mărgineşte însă în cercul strict al Ţăreĭ Romîneştĭ, de şi pe aiurea cuvîntul a căpătat un înţeles ceva maĭ general.

Ast-fel în Moldova, pe la jumătatea secolul al XVII-lea, se chiamă Nedeia o numeroasă adunare de oamenĭ, după cum — în adevăr — sunt toate oraşele comerciale. Iată un pasagiŭ foarte precis din pravila luĭ Vasile Lupu:

«Maĭ mare sudalmă se chiamă, cînd ca suduĭ nescine pre altul în vre-un loc ca acela de cinste unde vor fi mulţĭ oamenĭ străinĭ cu unul în mijlocul tîrguluĭ, saŭ la vre-o «nedeiă» saŭ în curtea domnească saŭ la vre-un praznic.»

Este invederat dară că în districtul Dolj, acolo unde se află astăzĭ satul Nedeia, cel de lîngă balta Nedeia şi de lîngă gîrla Nedeilor, ba şi pe aiurea, orĭ unde s'ar maĭ nemeri vre-o localitate romînească cu acelaşĭ nume, trebuia să fi existat oar cînd un important centru comercial, ceia ce se justifică în cazul de faţă prin poziţiunea loculuĭ tocmaĭ la o trecătoare a Dunăreĭ.

Ce se va fi făcut cu el? Cum oare şi cînd anume va fi pierit? Nu se ştie.

Tradiţiunea poporană despre scufundarea unuĭ oraş în baltă, fie ea întemeiată pe o catastrofă adevărată orĭ numaĭ pe un ce metaforic, strămutată apoi la capitala Oltenieĭ, unde ea nu are nicĭ o raţiune de a fi, s'ar potrivi de minune cu Nedeia-Cetate.

Istoria dispărutuluĭ oraş doljean Nedeia, care ar fi foarte interesantă prin sine însăşĭ şi ar merita de a fi cercetată şi poate să nu fie fără legătură cu originele Craioveĭ.

Cine ştie, dacă nu cum-va pănă şi creşterea acesteia a fost datorită în parte, după cum se întîmplă maĭ tot-d'a-una, cădereĭ uneĭ apropiate rivale!

Orĭ-cum, fundată în prima jumătate a secolul al XIII-lea, de către un rege al Cumanilor, Craiova ne apare, peste vre-o sută de anĭ după aceia, deja ca un oraş de o însemnătate oare-care.

Reamintim că Craiova este locul de reşedinţă al banilor Craioveĭ, începînd cu vestita familie Basarabă a luĭ Barbu şi a fraţilor săĭ Craioveşti. El este oraşul natal al generaluluĭ Haralamb, care a făcut parte din guvernul provizoriŭ la 1866, împreună cu Lascar Catargiu şi Nicolae Golescu. Originarĭ de aci maĭ sunt: familiile Bibescu, Ştirbeiu, decedatul pictor Aman, Iordache Otetelişianu, care fundă aci prima şcoală de fete din Oltenia (1835), poetul Traian Demetrescu şi alţiĭ.

Scutul oraşuluĭ. — Patronul vecheĭ biserice Sf. Dimitrie serveă de scut al oraşuluĭ.

Limesul roman.—Prin strada

www.dacoromanica.ro

Mărgăritărelul, d. Tocilescu a constatat că trece limesul roman, cunoscut sub numele de *Brazda-lui-Novac,* care limes, începînd de la Dunăre, din S. de Hinova și tăind Țara-Romînească în două, ajunge iarăși la Dunăre, spre S. de Brăila.

Nu departe de Craiova, trebue așezată cetatea romană Castra-Nova, în apropierea căreia se află, chiar în mijlocul pădurei Bucovățului, o cetate preistorică, de categoria acelora cunoscute de popor sub numele de *Jidovii,* și pe care d. Tocilescu a descoperit-o și descris-o cu ocaziunea escursiunilor sale archeologice.

Craiova, *stație de dr. d. f.*, jud. Dolj, pl. Ocolul, orașul Craiova, pe linia București - T.-Severin-Vîrciorova, pusă în circulație la 5 Ianuarie 1873. Se află pe această linie, între stațiile Cîrcea (4.3 kil.) și Işalnița (10.4 kil.). Este și stația finală a liniei Craiova-Calafat, pusă în circulație la 1 Decembrie 1895. Înălțimea de asupra nivelului mării de $114^{m}.58$. Venitul acestei stații pe anul 1896 a fost de lei 971815, bani 87.

Craiova, *deal,* în com. rur. Căzănești, jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s.

Craiovița, *pîrîu,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani; se formează din izvoarele munților Cupănul și Gîsca și se varsă în apa Cerna, după ce formează granița între Romînia și Banatul-Temișoarei. Acest rîu este cunoscut și sub numele de Rîul-Craioveĭ.

Craiovița, *baltă,* jud. Dolj, plasa Ocolul, com. Craiova, pe care crește trestie și papură.

Craiul, *pădure,* în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-j.; ține de com. rur. Miluta.

Craiul, *tîrlă,* jud. Brăila, în marginea de E. a satuluĭ Dudescu. Suprafața sa e de 5 hect., cu o populație de 5 capĭ de fam., saŭ 22 locuitorĭ, carĭ locuesc în 4 case.

Vite sunt: 11 caĭ, 30 vite cornute, 200 oĭ și 10 rîmătorĭ.

Craiul, *vălcea,* izvorește din dreptul com. Bărăști-de-Vede, jud. Olt, pl. Vedea-d.-s., curge de la N. spre S. pănă la Puțul-luĭ-Pălărie, unde primește pe stînga Vălceaua-Mică și se varsă în rîul Vedița, între com. Vlaici și Colonești.

Craiul-luĭ-Giuvan, *munte,* jud. Gorj, situat la N.-V. com. Polovragi, între muntele Zănoaga și dealul Baia-de-Fier. Formează o parte din malul drept al Gilortuluĭ.

Craiuluĭ (Movila-), *movilă,* spre S.-E. de com. Gîrcovul, județul Romanați, pl. Balta-Oltul-d.-s.

Cranțoș, *sat,* în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, pendinte de com. Balaciul. Este situat la 5 kil. spre N.-V. de satul de reședință.

Populațiunea se compune din 12 familiĭ.

Crapia, *baltă,* jud. Tulcea. Este după lacul Razelm, cea maĭ mare din tot județul. E situată în partea nordică a plășeĭ Isaccea și a com. Luncavița. Este formată de Dunăre în vre-una din revărsările sale anterioare. Are o întindere de 16 kil. p. saŭ 1600 hect. Adîncimea medie e de 25 metri. Are forma unuĭ triunghiŭ cu multe intrături și eșiturĭ; în interioru-ĭ sunt vre'o treĭ insule mlăștinoase; este înconjurată numaĭ cu stuf; se revarsă în Dunăre prin două gîrlițe: Lata și Ghidriciul, (la mila 73 și 72), iar printr'o alta, comunică cu gîrla Ciulnețul. Pe malul săŭ sunt maĭ multe cherhanale (pescării). Peștele ce conține este de bună calitate; sunt următoarele speciĭ: știucă, caracudă, lin, plătică și biban. Venitul eĭ aparține statuluĭ, și se urcă la suma de 60000 leĭ. In ea se devarsă, în partea nordică și balta Papina (300 hect.), al căreĭ venit aparține tot statuluĭ.

Crasna, *plasă,* în partea de V. a jud. Fălciŭ. E așezată între plășile: Podoleni la N. și E.; Mijlocul la S., și jud. Vasluiu la V.

Se întinde în lungul dealurilor și al pîraielor Crasna și Lohanul, de la N. spre S., pănă în apa rîuluĭ Bîrlad. Este formată din 20 comune și anume:

1. *Albești,* în partea de S. a plășeĭ, pe șesul rîuluĭ Bîrladul, cu satele Albești, Gura-Albeștilor și Docolina, tîrgușor.

2. *Armășeni,* în partea de N. a plășeĭ formată din satul Armășeni.

3. *Avereștĭ,* maĭ jos de Armășeni, cu satele: Avereștĭ, Plopi și Roșiori.

4. *Boțești,* în partea de N.-V. a plășeĭ, cu satele: Boțești, Porcișeni și Tălpăgeni.

5. *Brădicești,* în partea de N.-V. a plășeĭ, în sus de Boțești, cu satul Brădicești.

6. *Bunești,* în partea nordică, cu satul Bunești.

7. *Corni,* în partea de S., din sus de Albești, lîngă rîul Bîrladul, cu satele: Corni și Vladnicul.

8. *Crăsnășeni,* în centrul plă-

www.dacoromanica.ro

şeĭ, spre V., cu satele: Crăsnăşeni şi Valea-Stupilor.

9. *Creţeşti,* în partea de S. a plăşeĭ spre oraşul Huşi, cu satele: Creţeşti-de-Jos şi Creţeşti-de-Sus.

10. *Curteni,* în partea de jos a plăşeĭ, cu satele: Bălăneşti, Budeşti şi Curteni.

11. *Dolheşti,* în capătul de N. al plăşeĭ cu satele: Dolheşti şi Petrişul.

12. *Gugeşti,* în partea de V. spre N. a plăşeĭ, cu satul Gugeşti.

13. *Idriciul,* în capătul despre S. al plăşeĭ, cu satele: Dolheni, Idriciul, Rădiul şi Tîlhăreşti.

14. *Olteneşti,* în partea de jos a plăşeĭ, cu satele: Olteneşti şi Zgura.

15. *Roşieşti,* în partea de S. a plăşeĭ, cu satele: Bogheni, Gura-Idriculuĭ, Roşieşti şi Valea-luĭ-Darie.

16. *Stroeşti,* cam în centrul plăşeĭ, cu satele: Giurgeşti, Stroeşti şi Valea-luĭ-Bosie.

17. *Tăbălăeşti,* din sus de Stroeşti, cu satele: Manţul, Tăbălăeşti şi Valea-Seacă.

18. *Tîrzi,* în partea de jos a plăşeĭ, cu satele: Gura-Crasneĭ, Bahna, Petrileşti şi Tîrzi.

19. *Tătăreni,* în partea de sus a plăşeĭ, formată din satul Tătăreni.

20. *Vineţeşti,* în partea de mijloc a plăşeĭ, cu satele: Cordeni şi Vineţeşti.

Pămîntul eĭ este productiv în cereale şi vinurĭ. Se găseşte multă piatră, pe moşiile: Avereşti, Tăbălăeşti, Creţeşti şi Tîrzi. Teritoriul plăşeĭ este deluros, acoperit cu pădurĭ, viĭ, livezĭ, imaşe, fîneţe şi locurĭ de cultură. Şirurile de dealurĭ din această plasă se prelungesc de la N. spre S. şi se termină în şesul rîuluĭ Bîrlad, formînd văile principale ale Crasneĭ şi ale Lohanuluĭ, prin care curg pîraiele cu aceeaşĭ numire, ce se varsă în Bîrlad. Reşedinţa plăşeĭ se află în com. Creţeşti.

Crasna, *plasă,* jud. Vasluiŭ. Se întinde de la N. la S., pe toată partea de E. a judeţuluĭ Vasluiŭ. E aşezată pe două culmĭ de dealurĭ, carĭ formează valea prin care curge pîrîul Vaslueţul, pănă la vărsarea luĭ în rîul Bîrlad, din jos de oraşul Vasluiŭ.

Limitele: se mărgineşte la N., pănă în dreptul satuluĭ Hiliţa, cu jud. Iaşi, iar de acolo pe toată partea de E. cu jud. Fălciŭ; la V. cu pl. Mijlocul, de care se desparte prin pîrîul Vaslueţul, pănă la tîrguşorul Codăeşti, şi de acolo cu pîrîul Vaslueţul pănă în apa Bîrladuluĭ; iar la S. cu jud. Tutova.

Această plasă este formată din 12 comune:

1. *Dobrovăţul,* cu satele: Dobrovăţul-Ruşi, Dobrovăţul-Moldoveni şi Dumasca, în partea de N.-V. a plăşeĭ.

2. *Poiana-Cîrnuluĭ,* cu satele: Poiana-Cîrnuluĭ, Pocreaca, Hiliţa, Trestiana, Slobozia-Miluluĭ, Dumitreşti-Gălăţeĭ (Cîrpiţi), Schitul-Ducăĭ, Dumitreşti şi Blaga, în partea de N.-E. a plăşeĭ.

3. *Ciorteşti,* cu satele: Ciorteşti, Şerbeşti, Pribeşti, Deleni, Coropceni şi Crasna, la S. de Poiana-Cîrnuluĭ.

4. *Micleşti,* cu satele: Micleşti, Chirceşti şi Popeşti, la S. de com. Ciorteşti.

5. *Soleşti,* cu satele: Soleşti, Bouşori şi Foleşti, în centrul plăşeĭ.

6. *Ştioborăni,* cu satele: Ştioborăni, Bălţaţi şi Valea-Siliştеĭ, în centrul plăşeĭ, în partea de E.

7. *Tănacul,* cu satele: Tănacul, Burgheleşti şi Beneşti, la S. de com. Ştioborăni.

8. *Munteni-d.-s.,* cu satele: Munteni-d.-s. şi Moara-Grecilor.

9. *Munteni-d.-j.,* cu satele: Munteni-d.-j., Gura-Muntenilor, Bahnari, Dobîrceni, Paiul şi Chiţocul, de-a dreapta şi de-a stînga rîuluĭ Bîrlad.

10. *Mînjeşti,* cu satele: Mînjeşti, Dobîrceni-Răzeşti şi Secuea, de a stînga rîuluĭ Bîrlad.

11. *Lipovăţul,* cu satele: Lipovăţul, Corbul, Bulboca şi Zizinca, de-a dreapta rîuluĭ Bîrlad.

12. *Deleni,* formată dintr'un singur sat, la Sudul plăşeĭ şi de-a dreapta rîuluĭ Bîrlad.

Dealurĭ: pe partea stîngă a pîrîuluĭ Vaslueţul se prelungeşte o culme ce se desface din partea de S. a dealuluĭ Bordea, şi care culme, întretăiată de multe văĭ, se lasă pe marginea de V. a judeţuluĭ, pănă lîngă Vasluiŭ, în şesul Bîrladuluĭ. La confluenţa pîrîuluĭ Crasna în Bîrlad, se termină. Un alt şir pleacă pe partea stîngă a pîrîuluĭ Vaslueţul, pornind tot din culmea dealuluĭ Bordea şi se termină la confluenţa pîrîuluĭ Vaslueţul, la podul din şosea, din jos de tîrguşorul Codăeşti. Partea sudică a plăşeĭ se află peste rîul Bîrlad, ocupînd partea de S. a dealuluĭ, ce pleacă printre pîraiele Racova din jud. Vasluiŭ şi Simila din jud. Tutova.

Apele: cel maĭ principal pîrîŭ ce curge de-a alungul plăşeĭ, este Vaslueţul; rîul Bîrlad trece de-a curmezişul plăşeĭ, în partea despre S.

Intinderea plăşeĭ este de 59594 hect.

Are o populaţie de 5050 familiĭ, saŭ 25270 sufl., din carĭ 826 ştiŭ carte.

Ocupaţia locuitorilor este agricultura; parte din loc. se ocupă cu cultura viilor şi a livezilor.

www.dacoromanica.ro

Pămîntul produce tot soiul de cereale; grîul însă și păpușoiul se cultivă mai mult, apoi ovăzul și orzul.

Cea mai mare parte a dealurilor sunt acoperite cu păduri, din cari se scot lemne de diferite trebuinți și cu cari se face un întins comerciu. Păduri întinse sunt: Codri-Dobrăvățului, pădurile de prin Poiana, Micleşti, Ştioborăni, Lipovățul și Chițocul.

Pentru desfacerea productelor din această plasă sunt: orașul Iași, în jud. Iași, Vasluiul și tîrgușorul Codăești, din pl. Mijlocul.

Numărul vitelor din această plasă e de aproape 40000, din cari: 12105 vite mari cornute, 51 bivoli, 19700 oi, 66 capre, 1732 cai și 5023 rîmători, etc.

Comunicația în această plasă se face pe calea națională Iași-Vasluiu, care trece și de-alungul ei; apoi prin căi comunale și vecinale.

Are 13 școli, conduse de 13 învățători și frecuentate de 480 elevi și 15 eleve; 39 biserici, deservite de 35 preoți și 49 cîntăreți.

Crasna, *com. rur.*, jud. Gorj, în partea de N. a plaiului Novaci, sub poalele plaiurilor Merișorul, Ciocazanul și Runcul. E situată parte pe șes, parte pe coaste și la E. de com. Drăgoești. Este formată din 2 cătune, Crasna-din-Deal, unde e și reședința și Crasna-din-Vale.

Are o întindere de 913 hect., din care 175 hect. arabile, 400 hect. fînețe, 3 hect. pomet, 103 hect. pădure, 216 hect. izlaze în plaiuri și 16 hect. vatra satului, toate proprietăți ale locuitorilor.

Are o populație de 195 fam., sau 260 sufl., din cari 138 contribuabili.

Locuitorii posedă: 39 pluguri, 35 care cu boi, 1 căruță cu cai, 614 vite mari cornute, 65 cai, 1372 oi, 217 rîmători și 440 capre.

Venitul comunei este de lei 835, bani 70, iar cheltuelile de lei 810, bani 18.

Apele ce udă această comună sunt: pîraiele Tănesul și Ciocazana, în cât. Crasna-din-Deal. Izvoresc din munți, curg spre S. se unesc cu apa Crasnei, udă cât. Crasna-din-Vale și formează Valea-Crasnei. Peste aceste ape sunt poduri de lemn, construite de locuitori.

Comunicația se face în Crasna-din-Vale, printr'un drum ordinar care duce în com. Drăgoești. Mai e un drum care pleacă din cât. Crasna-din-Deal numit Drumul-Mierișoruluĭ, ce merge pe plaiul cu același nume, urcă în muntele Mocirla, apoi în Molitvișul; se unește cu Drumul-Arsenilor ce vine de la S.-V.; trece alături cu pichetul Mîndra, de unde sue muntele Piatra-Tăiată unde și se unește cu drumul de patrulare tot de pe frontieră; se prelungește de la pichetul Boian și de aci la pichetul Salanele; din acest drum se despart și alte potecĭ care-l pun în legătură cu potecile din Austro-Ungaria.

In comună se găsesc: 1 puț; 11 fîntîni; 4 joagăre; 4 morĭ; 2 pive pentru bătut dimiile.

Comuna are 1 școală, fondată la anul 1830 și frecuentată de 32 elevi, din 40 în vîrstă de școală; 2 biserici, fondate una la anul 1700 și a doua la anul 1730, de locuitori, construite de lemn și deservite de 1 preot și 2 cîntăreți.

Crasna, *sat*, din com. Ciortești, pl. Crasna, jud. Vasluiu, la E. de satul Ciortești. E situat în marginea pădureĭ Crasna, pe o întindere de 1859 hect., din cari aproape 529 hect. acoperite cu pădure, proprietatea d-luĭ D. C. Vidrașcu. Are o populație de 53 familiĭ, saŭ 148 suflete, din cari 3 familiĭ evreĭ, cu 15 suflete și 30 familiĭ țigani, cu 78 suflete.

Are un schit, făcut de Scarlat Rosetti, pe la 1817, fără deserventi; o moară și o cîrciumă.

Numărul vitelor e de 240: 140 vite mari cornute, 13 cai, 30 oi, 7 bivoli, 10 capre și 40 rîmători.

Locuitorii posedă: 25 pluguri, 10 care și 3 căruțe cu cai.

Crasna, saŭ **Izvoarele**, *mănăstire*, jud. Prahova, fondată la anul 1824, de Dinu Popa Radu Porlogea, care mai în urmă se călugări, purtînd numele de monahul Chesarie. S'a sfințit la anul 1828, în zilele Domnuluĭ Alexandru Ghica, cu binecuvîntarea Episcopuluĭ de Buzăŭ, Chesarie.

Mănăstirea se administrează de un stariț, ajutat în partea ad-tivă de un consiliu economic și în partea duhovnicească de un consiliŭ spiritual. Monahi sunt 9, mai toți bătrîni și infirmi.

Crasna, *stație de dr. d. f.* (jud. Fălciu, pl. Crasna, cât. Oltenești) pe linia Bîrlad-Vasluiŭ, pusă în circulație la 13 Noembrie 1886. Se află între stațiile Roșești (8.8 kil.) și Munteni (10.8 kil.) Inălțimea d'asupra nivelului mării de $78^{m}\cdot51$. Venitul acesteĭ stații pe anul 1896, a fost de 55949 lei, 85 bani.

Crasna, *deal*. Vezi Armășeni, comună, pl. Crasna jud. Fălciŭ.

Crasna, *loc izolat*, în comuna

www.dacoromanica.ro

Bicazul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu.

Crasna, *pichet*, jud. Buzău, situat la poalele munteluĭ Curul-Munteluĭ, între rîul Buzăul și pîrîul Crasna.

Crasna, *pîrîŭ*, în jud Buzău, comuna Chiojdul-din-Bîsca. Izvorește din poalele Munteluĭ Tătărușul și se varsă la dreapta rîuluĭ Buzăul, între Glăjeri și pichetul Crasna. Formează limită despre Transilvania.

Crasna, *rîŭ*, jud. Prahova. Izvorește de sub muntele Moașa, udă partea de N. a comuneĭ Homorîciurile și partea de S. a comuneĭ Izvoarele, plaiul Teleajenul; curge de la V. spre E. și se varsă în rîul Teleajenul, între aceste două comune.

Crasna, *pîrîŭ*, jud. Vasluiu. Izvorește de pe teritoriul județuluĭ Fălciu, din pădurea Roșiori; formează în mare parte limita între jud. Vasluiŭ și Fălciŭ; udă teritoriul satuluĭ Crasna, din com. Ciortești, pl. Crasna, al teritoriuluĭ satuluĭ Bălțați, com. Știoborăni; continuă cursul spre S., udînd teritoriul comunelor Tănacul și Mînjești și se varsă în rîul Bîrlad, aproape de moara de apă de pe moșia Tîrzi, din județul Fălciŭ, făcînd limita între această moșie și moșia Secuia din jud. Vasluiŭ.

Pe valea acestuĭ pîrîu, a urmat războiul între Alexandru-Vodă și fiul său Bogdan, la anul 1461, care război s'a început din jos de Vasluiu.

Crasna-din-Deal, *cătun* de reședință, al com. Crasna, jud. Gorj.

Are o întindere de 475 hect., din carĭ 60 hect. arabile, 200 hect. fîneață, 2 hect. pomet, 88 hect. pădure, 116 hect. izlaz și 9 hect. vatra satuluĭ.

Are o populație de 125 familiĭ, saŭ 420 suflete, din carĭ 88 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă: 22 pluguri, 35 care cu boĭ și vacĭ, 400 vite marĭ cornute, 40 caĭ, 817 oĭ, 148 rîmătorĭ și 300 capre.

In cătun este 1 puț și 4 fîntînĭ.

Are o biserică de lemn, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț, carĭ slujesc și la Crasna-din Vale.

Crasna-din-Vale, *cătun*, al comuneĭ Crasna, plaiul Novaci, jud. Gorj. E situat pe șes și pe malul stîng al apeĭ Crasna, la S.-V. cătunuluĭ săŭ de reședință. Are o întindere de 438 hect., din carĭ 115 hect. arabile, 200 hect. fînețe, 1 hect. pomet, 15 hect. pădure, 100 hect. izlaz și 7 hect. vatra satuluĭ.

Are o populație de 70 familiĭ, saŭ 206 suflete.

Locuitoriĭ posedă: 17 pluguri, 30 care cu boĭ, 4 căruțe cu caĭ, 214 vite marĭ cornute, 25 caĭ, 555 oĭ, 70 rîmătorĭ și 140 capre.

In cătun se află: 7 fîntînĭ, 4 morĭ de măcinat, 4 joagăre și 2 pive de bătut dimia.

Cătunul are o biserică cu 1 cîntăreț; preotul ce slujește este cel de la cătunul de reședință.

Crasnaleuca, *sat*, pe moșia cu acelașĭ nume, com. Mitocul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Are o populatie de 162 familiĭ, saŭ 590 suflete.

Proprietatea moșieĭ este a D-neĭ Calimah, născută Moruzzi.

Este o biserică, cu hramul Sf. Nicolaĭ, de zid și încăpătoare, făcută în anul 1847 de fostul proprietar, N. Vîrcoliciŭ; este deservită de 2 cîntărețĭ și 1 pălămar.

Calitatea pămîntuluĭ e bună. Sătenii împroprietăriți aŭ 331 hect. 50 ar. pămînt; iar proprietarul moșieĭ, 3158 hect. 28 ar. cîmp. și 11 hect, 46 ar. pădure de stejar și luncă de lozie la Prut. Iazurĭ sunt 2, din care unul numit Vîrcoliciul este de 14 hect. 32 ar. și conține mulțĭ peștĭ și racĭ.

Vite de soiŭ bun se maĭ găsesc pe la locuitorĭ.

In timpul defunctuluĭ Prinț A. C. Moruzzi, se cultiva cu renume pe această moșie rasa vitelor. Se aflaŭ vite de rasă bovină de cel maĭ ales soiŭ bucșan; eraŭ buhaĭ aduși din străinătate, din cele maĭ alese soiurĭ și maĭ potrivite cu clima țareĭ. Vitele de rasa cavalină se găseaŭ în numeroase herghelii, cu epe alese din cele maĭ bune herghelii ale proprietarilor: Balș-Dumbrăveanu, Cantacuzino-Boian, Stroicĭ, Ventura, Gherghel și Lățescu și înbunătățită cu armăsarĭ Arabĭ și Englejĭ. Vite de rasă ovină, se găseaŭ în turme, unele țurcane și altele țigăĭ; berbecĭ de Spania și Transilvania. Cîrdurĭ de vite de rasă porcină de cele maĭ alese soiurĭ, creții și blegĭ; gerĭ Englejĭ și Ungurĭ. Prin metodă și îngrijire, s'a ridicat prăsilă frumoasă, aleasă și renumită, care astăzĭ a început a se pierde.

Pîrîul maĭ principal ce trece pe moșie este Ghireni, iar pe hotar rîul Prutul.

Pieatra calcarică se găsește multă pe lîngă Prut, dar se extrage puțină și numaĭ pentru trebuințele locale.

Drumurĭ principale sunt: acel de la Rădăuți la Ștefănești și acel ce duce prin Coțușca la Dorohoiu și Botoșani.

www.dacoromanica.ro

Hotarele moşieï cu: Prutul, Ghereni-Curt, Miculinţi, Bodron şi Coţuşca.

Loc însemnat: Piscul-Cruceï numit şi Hotarul-Turculuï.

Crasneï (Curmătura-), *loc izolat*, în jud. Buzăŭ, com. Chiojdul-din-Bîsca, unde pîrîul Crasna, întîlnind Plaiul-Bitiï, se curmă şi începe a se dirige spre N.-E.

Crasneï (Şesul-), *şes*, se întinde de-alungul comuneï Tîrzi, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, în suprafaţă de 450 hect., între dealurile: Lohanul şi Bîrladul.

Crasnicola, *grind*, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneï rur. Sf. Gheorghe saŭ Cadîrlez. E situat în partea sudică a plăşeï şi cea estică a comuneï. Impreună cu Grindul-Plopilor, formează cele două prelungiriï ale grinduluï Hundiul.

Are 100 hect. şi este neproductiv.

Crasnicola, *punct trigonometric* de observaţie de rangul I-iŭ, în jud. Tulcea, pl. Sulina, comuna Cadîrlez, în partea apusană a plăşiï şi a comuneï şi în colţul sud-vestic al grinduluï Hudiul.

Crasovschi, *grind*, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneï rur Sf. Gheorghe saŭ Cadîrlez. Se desface din grindul Carasovschi; se întinde în forma uneï panglicï, spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V.; se împreună cu grindurile Vasile şi Trofinci-Vovilion, spre a forma grindul Carasovschi. Are o lungime de 4 kil. şi o întindere de 16 hect. Este înconjurat cu stuf, şi e neproductiv, fiind acoperit cu nisip.

Craşco, *vale*, în com. rur. Izvorul-Bîrzeï, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cravia, *iezer*, jud. Brăila, la S. iezeruluï Paţiul, din com. Chiscani; comunică în partea de N., printr'un prival, cu iezerul Paţiul.

Craviţa, *gîrlă*, jud. Dolj, plasa Balta, com. Măceşul-d.-j., prin care Balta-Mare saŭ Cîrna, comunică, în partea de E. cu balta Nedeiul.

Crăcana. Vezï Beciuluï (Dealul-), com. Roşiori, pl. Fundul, jud. Roman.

Crăcana, *vad*, jud. Brăila. E situat pe teritoriul comuneï Nazîrul, la N. pl. Vădeni. Aci, făcîndu-se săpăturï de bordee, s'aŭ găsit oseminte şi ruinele uneï mcscheï turceştï.

Crăcanul, *vale*, jud. Prahova, Izvoreşte de la E. de com. Valea-Lungă, pl. Prahova, şi se varsă în pîrîul Puturosul, tot în com. Valea-Lungă.

Crăcănata, *numire* ce se maï dă *movileï* Olacul, după moşia Stîlpul, jud. Buzăŭ.

Crăcănata, *loc* izolat şi *han*, jud Buzăŭ com. Lipia, aşezat în unghiul format din întîlnirea şoseleï vecinale Lipia cu şoseaua naţională. In faţa sa se adună maï multe viroage, din care-şï ia naştere rîul Călmăţuiul.

Crăcănelul, *ostrov*, jud. Brăila coprins între Cremenea şi Paşca.

Crăcănelul (Paşca), *ramificaţie* a Dunăreï, jud. Brăila. Incepe de la Gura-Gîrluţiï şi până la S. de Ibişi şi udă partea de V. a ostrovuluï Crăcănelul.

Crăcăoani, *com. rur.*, în capătul despre N., în partea centrală a plăşeï Piatra-Muntele, judeţul Neamţu, aşezată între com. Grumăzeşti, Filioara şi Vînători-Neamţuluï, care vin situate spre N., despărţite fiind prin limita convenţională a plăşeï; comunele Hangul şi Buhalniţa, aşezate către V. şi de care se desparte prin ramura munteluï Doamneï şi o parte a ramureï munteluï Giurca; comunele Gîrcina şi Dobreni, spre S., despărţite fiind de Crăcăoani prin ramurile munţilor Muncelul şi Negreşti (împreună cu piscurile lor); comunele Bodeşti-Precisteï şi Cîrligi spre E., despărţindu-se prin limite convenţionale.

Terenurile sale sunt acidentate, prezintînd poziţiunï frumoase şi sălbatice, munţï acoperiţï cu pădurï nestrăbătute de brazï; văï ce se deschid pe cursul pîrîuluï Cracăul şi a afluenţilor săï, începînd din dreptul satuluï Magazia şi lărgindu-se din ce în ce către şesurile comuneï Dobreni.

Comuna Crăcăoani este formată din satele: Crăcăoani, Cracăul-Negru, Magazia şi Ghindăoani, cu o populaţiune de 754 familiï, saŭ 3639 suflete, din carï: 1833 bărbaţï, 1809 femeï; 1906 necăsătoriţï, 1471 căsătoriţï, 254 văduvï şi 154 văduve, 11 divorţaţï; 953 băeţï, 815 fete; 20 străinï. Ştiŭ carte 838 persoane; nu ştiŭ 3401.

Dintre locuitoriï împroprietăriţï în 1864, sunt astăzï 294 carï stăpînesc înşişï locurile lor; 242, ca urmaşï; 3 locurï sunt părăsite; 1 loc este ocupat de către alţiï de cît ceï în drept; 1 loc rămas pe seama comuneï. Dintre locuitoriï împroprietăriţï în 1878, sunt astă-zï 36 carï stăpînesc înşişï locurile lor; 1 ca urmaş

www.dacoromanica.ro

şi 79, carĭ deşi însuraţĭ şi cultivatorĭ de pămînt, dar n'aŭ nicĭ o proprietate, precum nicĭ perspectiva de a moşteni ceva după urma părinţilor lor legiuiţĭ.

Săteniĭ se ocupă cu agricultura, exploatarea pădurilor, exploatarea terenurilor (scoaterea pietrelor şi facerea varuluĭ), industria primitivă (rotăria, ţesătoria).

Terenurile pentru agricultură se cultivă pe o întindere de 722 hect. 86 ariĭ.

Suhatul (imaşul) are o întindere de 328 hect. 90 ariĭ, nutrind un număr de 4253 capete de vite.

In această comună se află: 6 bisericĭ, deservite de 5 preoţĭ şi 13 eclesiarhĭ, plătiţi cu 1200 leĭ pe an. Venitul fonciar al pămînturilor bisericeştĭ se urcă la suma de 2151 leĭ.

Este 1 şcoală, condusă de 1 învăţător plătit de stat; 1 fabrică de spirt, cu un capital de 200000 leĭ, 45 lucrătorĭ şi care produce pe zi 1200 litri; 1 fabrică de cherestea, cu 2 gatere purtate de apă; 5 pive pentru făcutul sucmanelor; 2 morĭ de apă; 2 cizmărĭĭ; 4 fierărĭĭ; 2 stolerĭĭ, 6 rotărĭĭ; vărărĭĭ; cariere de piatră.

Budgetul comuneĭ e de 8774 leĭ, 19 banĭ la venitурĭ şi de 8248 leĭ la cheltuelĭ.

Comunicaţia cu satele vecine se face prin şoseaua judeţeană Piatra-Neamţu, care străbate teritoriul comuneĭ, de la S. spre N., trecînd prin satul Crăcăoani; prin şoseaua comunală, care începe dintre kil. 21—22. aĭ şoseleĭ precedente şi duce prin satul Ghindăoani la satul Topolniţa (comuna Humuleşti); precum şi prin diferitele drumurĭ naturale care leagă diversele localităţĭ (mănăstirea Horaiţa, satul Magazia, satul Cracăul-Negru).

Crăcăoani, *sat,* în comuna Crăcăoani, plasa Piatra-Muntele, judeţul Neamţu. E situat în drumul şoseleĭ naţionale judeţene Piatra - Tîrgul - Neamţu, la 24 kil. 400 m. depărtare de oraşul Piatra, pe valea pîrîuluĭ Cracăul, într'o poziţiune admirabilă.

Are o populaţie de 299 familiĭ, saŭ 1111 suflete, din carĭ: 541 bărbaţĭ, 570 femeĭ; 579 necăsătoriţĭ, 452 căsătoriţĭ, 76 văduvĭ, 4 divorţaţĭ. Ştiŭ carte 84, 1027 nu ştiu.

In acest sat se află: reşedinţa comuneĭ; o şcoală, frecuentată de 70 elevĭ; o fabrică de spirt, cu un capital de 200000 leĭ, 45 lucrătorĭ şi producînd 1200 litri pe zi; 5 morĭ; 4 pive; 2 herăstrae.

Crăcăoani, *moşie,* în comuna cu acelaşĭ nume, pl. Piatra - Muntele, jud. Neamţu. E situată între moşiile: Bălţăteşti, Hangul-Dobreni şi Gindăoani.

Odinioară se zice că a fost unită cu moşia Bălţăteşti într'un trup, şi că a format un cnezat.

Crăcăoaşuluĭ (Pîrîul-), *pîrîaş,* în jud. Neamţu, com. Crăcăoani, pl. Piatra-Muntele. (Vezĭ Cracăul, pîrîŭ).

Crăciunul, *deal,* între cătunele Valea - Popeĭ şi Huluba, plasa Rîurile, jud. Muscel.

Crăciunul, *vîrf de deal,* în jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., de pe teritoriul com. Blăgeşti.

Crăciun (Movila-luĭ-), *movilă,* în jud. Tecuciŭ, pe teritoriul comuneĭ Negrileşti, plasa Nicoreşti, la marginea de E. a comuneĭ.

Crăciuna, *ruine* ale uneĭ *cetăţĭ* vechĭ, aflată nu departe de Odobeşti, jud. Putna. Pe timpul luĭ Cantemir, după afirmaţiunea acestuia, ruinele se vedeaŭ încă şi ele se aflaŭ la picioarele munţilor Vrancea, nu departe de mănăstirea Mira: «In radicibus montium Vranczie, non procul a Mira, monasterio pietatis bene mer, principis Constantini Cantemirii monumento, antiquissimae civitatis rudera reperiuntur, in quibus tamen nulla temporis ant conditorum invenire potuimus indicia. Locus ipse hodie ab incolis Cracsuna vocatur». («Descriptio Moldaviae». Ed. Buc. 1875, pag. 12). Miron Costin scrie de asemenea că pe timpul luĭ, abia se maĭ vedeaŭ urmele acesteĭ cetăţĭ: «Alte multe (cetăţi) cărora staŭ năruiturile de abia semnele se cunosc şi pre Milcov, maĭ sus de Focşani, de care pomeneşte Ureache Vornicul că o chiamă Crăciuna». («Opere complecte», ediţia V. A. Urechiă, tomul I, 1886, pag. 409). De cetatea Crăciuna se pomeneşte în războaele luĭ Ştefan-cel-Mare cu Muntenii în anul 1475, precum şi de starostiĭ ce o administraŭ şi de părcălabiĭ Vălcea şi Ivan, pe cariĭ, după pacea cu Radu-Vodă, Ştefan ĭ-a pus să administreze cetatea şi ţinutul eĭ, carele se chiamă ţinutul Putneĭ: «Iar Ştefan-Vodă pornitus'aŭ după dînşiĭ, cu Moldoveniĭ săĭ şi aceĭ 2000 de Leşĭ şi aŭ gonit pe Turcĭ până aŭ trecut Siretul la Ionăşeşti, unde se chiamă vadul Turcilor şi până astăzĭ. Şi acolo, deasupra Siretuluĭ, la movila cea mare a Tecuciuluĭ, aŭ odihnit treĭ zile. Şi i-aŭ venit veste de la starostiĭ de Crăciuna, ce-ĭ zic acum Putna, că Radu-Vodă vine cu oştĭ asupra luĭ Ştefan-Vodă

www.dacoromanica.ro

fără veste. Iar mai înainte era price între amîndouă ţările, că Ţara-Muntenească vrea să fie hotarul său până în apa Trotuşului; iar Moldovenii nu-i lăsau, până au vrut Dumnezeu de s'au tocmit aşa. Şi au luat Ştefan-Vodă cetatea Crăciuna, cu ţinut cu tot, ce se chiamă ţinutul Putnei şi l'au lipit de Moldova şi au pus pârcălabii săi, pre Vâlcea şi pre Ivan . («Letop.» I, pag. 161—162). Şincai, «Cronica Romînilor» tom. II, pag. 98, unde cronicarul adaugă ca explicaţie: Crăciuna era o cetate la Putna, deasupra Milcovului» Unii cred că cetatea Crăciuna ar fi fost în locul numit Cetatea, care e piscul cel mai înalt din dealurile Odobeştilor. Cum însă, după spusele lui Cantemir, Crăciuna se afla la poalele munteluĭ, iar nici de cum în vîrful luĭ, e uşor de înţeles că din neştiinţă se atribue acesteĭ localităţi această poziţiune. (Vezi Cetatea).

Crăciunaşul, *pădure*, în judeţul Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, comuna Stelnica, în insula Balta.

Crăciunea saŭ **Viorica**, *moşie* a statuluĭ, jud. Covurluiŭ, com. Independenţa, pl. Siretul, fostă pendinte de mănăstirea Adam. Are 804 hect., din carĭ 77 păduri şi 9 vii, şi e arendată cu 16700 leĭ anual.

Crăciuneasca, *izvor*, în judeţul Buzăŭ, com. Cislăul, cât. Crăciuneşti; începe din localitate şi se scurge în rîul Cricovul-Mare.

Crăciuneasca (Semeşeasca), *moşie*, în jud. Buzăŭ, comuna Boldeşti, cât. Gradiştea. Are 489 hect., din carĭ 180 arături, 170 fîneaţă şi izlaz, restul sărături şi sterp. Se numeşte de locuitorĭ şi Afumăcioara.

Crăciuneasca, *pădure* particulară, jud. Prahova, com. Gornetul-Cricov, pl. Cricovul, în întindere de 95 hect., proprietatea şcoaleĭ «Crăciunescu» de la Mizil, supusă regimuluĭ silvic.

Crăciunei-de-Jos (Radomireşti), *com. rur.*, în jud. Olt, pl. Siul-d.-j. E situată pe pîrîul Călmăţuiul (ramura I a numită şi Sodolul), la distanţă de 45 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 14 kil. de Drăgăneşti, reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din satul Crăciunei, numit şi Radomireşti şi cât. Rădeşti numit şi Fripţi.

Are o populaţie de 448 familiĭ, saŭ 1775 suflete, din carĭ 378 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 48 case şi 300 bordee.

Meseriaşĭ sunt: 2 cojocarĭ, 4 croitorĭ-abagiĭ, 8 fĭerarĭ şi 3 dulgherĭ-zidarĭ.

Tot teritoriul comuneĭ se întinde pe o suprafaţă de aproape 2000 hect.

Pământul de cultură e şes spre E. şi delos spre V., fiind brăzdat de nişte dealurĭ, numite Coastele-Sodoluluĭ cu pământ de cea mai bună calitate.

Locuitoriĭ desfac marĭ cantităţĭ de cereale la schelele din Turnul-Măgurele şi la gara din Roşiori, de care sunt mai apropiaţĭ. Piaţa acestuĭ oraş este bună şi face un comerţ întins numaĭ cu producţiunile comunelor Crăciunei-d.-j., Crăciunei-d.-s, Mihăeşti-d.-j. şi Mihăeşti-d.-s.

Loc. posedă: 700 vite marĭ cornute, 200 caĭ şi epe, 1000 oĭ, 40 capre şi 500 porcĭ.

Locuitoriĭ împroprietăriţĭ după legea rurală sunt 254.

In raionul comuneĭ e o biserică, deservită de 3 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ, plătiţĭ din budgetul comuneĭ. Aci sunt şi două morĭ cu aburĭ.

Este o şcoală, frecuentată de 55 copiĭ (49 băeţĭ şi 6 fete), din numărul de 177 (114 băeţĭ şi 63 fete) în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea eĭ statul cheltueşte anual 1242 leĭ. Ştiŭ carte 112 bărbaţĭ şi 8 femeĭ.

Comerciul se exercită de doĭ cîrciumarĭ

Veniturile comuneĭ sunt de 5656,84 leĭ şi cheltuelile de 5656,84 leĭ. Comuna se leagă la S. printr'o şosea vecinală cu com. Poiana; la E. cu Mihăeşti-d.-j., prin şoseaua judeţeană Ruscaluĭ-Toader (distanţă de 10 kil.) şi la V. prin aceeaşĭ şosea şi cea naţională, Turnul-Măgurele-Slatina, cu capitala judeţuluĭ.

In părţile de N.-E. şi S., e înconjurată de dealurĭ cu viĭ. La V. se află un lac, cu o suprafaţă de aproape 2 hect., în care se găseşte şi puţin peşte. Tot aci se întind şi pământurile de cultură ale locuitorilor.

Comuna se limitează la N. cu Crăciunei-d.-s., la E. cu Mihăeşti-d.-s., la S. cu Poiana şi la V. cu Dealul-Oltuluĭ.

Crăciunei-de-Jos (Radomireşti), *sat*, formează împreună cu cât. Rădeşti comuna cu acelaşĭ nume, pl. Siul-d.-j., judeţul Olt. Are aproape 1600 locuitorĭ, din carĭ 224 sunt împroprietăriţĭ după legea rurală. Aci se află primăria, şcoala, biserica şi o moară cu aburĭ.

Bătrîniĭ spun că, pe timpul răzmeriţilor, multe familiĭ de peste Olt, din satul Vladimir, s'aŭ aşezat aci, în partea de S., unde se văd şi până azĭ urmele locuinţelor lor. De atuncĭ satul a început a se numi Vladimireşti şi apoĭ maĭ tîrziu Radomireşti.

www.dacoromanica.ro

Crăciunei-de-Jos, *deal,* în raionul comuneĭ cu acelaşĭ nume, pl. Siul-d.-j., jud. Olt, pe care se cultivă 25 hect. 25 ariĭ vie.

Crăciunei-de-Jos, *deal,* comuna Crăciunei-d.-j., pl. Siul-d.-j., judeţul Olt, pe care se cultivă 25 hect. 25 ariĭ vie.

Crăciunei-de-Sus, *com. rur.*, în jud. Olt, pl. Siul-d.-j. E situată pe rîpa stîngă a Călmăţuiuluĭ, numit şi Sodolul, la distanţă de 42 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 10 kil. de Drăgăneşti, reşedinţa plăşeĭ.

Comuna e vechĭe. Are o populaţiune de 887 locuitorĭ (405 bărbaţĭ şi 402 femeĭ); 208 capĭ de familie, din carĭ 180 contribuabilĭ; locuesc în 55 case şi 122 bordee.

Locuitorĭĭ desfac produsele la Turnul-Măgurele şi Roşiori. Moşia a fost proprietatea d-luĭ Mih. Plopeanu; azĭ e în posesiunea d-luĭ G. Bădescu, care are 1249 hect. arabile şi 300 hect. pădure.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ după legea rurală, sunt 119, cu 334 hect. Viile ocupă o suprafaţă de 40 hect. 75 ariĭ.

Pămîntul de muncă e maĭ mult şes, negru-humos şi fertil. Vite sunt: 178 caĭ, 381 boĭ, 120 vacĭ, 30 bivolĭ, 105 capre, 1224 oĭ, 297 berbecĭ şi 90 porcĭ.

Tot teritoriul comuneĭ se întinde pe o suprafaţă de 1924 hect.

In raionul său se află: 1 şcoală, cazarma comp. 8 din reg. III de dorobanţĭ şi o biserică, care poartă următoarea inscripţiune:

«Cu vrerea Tatăluĭ şi a Fiuluĭ şi îndemnarea Sîntuluĭ Duh, ridicatu-s'aŭ această sfîntă şi Dumnezeească biserică, de către robul luĭ Dumnezeŭ, Alecu Plopeanu, cu stăruinţa fiuluĭ său Mihail Plopeanu, cu soţia sa Safta şi cu fiiĭ lor: Alexandru, Alecu, Iov şi Elena, la anul de la Christos 1859.»

Biserica e deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ, plătiţĭ de locuitorĭ şi de comună.

Şcoala s'a înfiinţat aci, de la 1881, şi e sub un acoperiş cu primăria. Se frecuentă de 13 copiĭ (12 băeţĭ şi 1 fată), din numărul de 118 copiĭ (65 băeţĭ şi 53 fete) cu etate de şcoală. Cu întreţinerea eĭ, statul cheltueşte anul 1080 leĭ. Ştiŭ carte în com. 37 bărbaţĭ şi 2 femeĭ.

Aci se fabrică, în termen de mijloc, 15 hectol. prăstină, 6 hectol. drojdiĭ şi se produce 109 hectol. vin.

Sunt 35 stupĭ de albine.

Comerţul se exercită de 3 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ se ridică la suma de 3323 leĭ şi cheltuelile la aceeaşĭ sumă.

O singură şosea comunală leagă această comună la V. cu Drăgăneşti, reşedinţa plăşeĭ. La E. şi S.-E. de comună se înalţă Dealul-Călmăţuiuluĭ (Sodolul), acoperit cu viĭ, de unde se întinde o cîmpie, numită Ştiuca, udată de valea şi lacul Ştiuca, unde se află şi locurĭ de cultură; apoĭ se limitează cu Seaca-Belciugata.

La V. se află Valea-Călmăţuiuluĭ (Sodolul), care formează aci o baltă întinsă. Dincolo de ea se înalţă dealul Sodolul, acoperit cu pădure; iar la S.-V. se află cîmpia Sodolul, cu locurĭ de muncă, care se întind pănă în lunca Oltuluĭ şi se limitează cu com. Dăneasa, căt. Pestrea. La S. se limitează cu com. Crăciunei-d.-j. (Radomireşti) şi în această parte Dealul-Sodoluluĭ e acoperit cu viĭ. La N. şi N.-E. se întinde vălceaua şi cîmpia Burdeanca, cu locurĭ de cultură şi se învecineşte cu moşia Stoicăneşti.

Pe teritoriul comuneĭ se află şi următoarele movile: Movila-Capriĭ, la V. şi Movila-Săpată, la N. Vălcelele sunt: Ştiuca, la E. şi Sodolul, la V. La S. în Dealul-Călmăţuiuluĭ, se află o rîpă, numită Rusca.

Crăciunei-de-Sus, *deal,* în comuna cu acelaşĭ nume, pl. Siul-d.-j., jud. Olt, pe care se cultivă 40,75 hect. vie.

Crăciuneni, *sat,* în partea de S. a com. Buimăceni, pl. Jijia, jud. Botoşani. E situat pe coastă de deal şi în dreapta Jijieĭ. Are o suprafaţă de 1053 hect. şi o populaţie de 48 fam., saŭ 145 suflete, din carĭ 36 contrib.

Are 1 biserică, cu 1 cîntăreţ; 2 morĭ de apă; 1 cîrciumă.

Vite sunt: 275 boĭ şi vacĭ, 50 caĭ, 60 oĭ, 95 porcĭ şi 16 stupĭ.

Crăciunescu, *rîmnic,* în jud. Suceava, satul Lămăşeni, proprietatea preotuluĭ Gheorghe Crăciunescu.

Crăciuneşti, *sat,* face parte din com. rur. Albeşti, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt. Are o populaţiune de 300 locuitorĭ.

Crăciuneşti, *sat,* face parte din com. rur. Dobroteasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Are o populaţie de 326 locuitorĭ. Cade în partea de V. a comuneĭ.

Crăciuneşti, *sat,* în partea de V. a comuneĭ Drăguşeni, plasa Funduri, jud. Vasluiu.

Are o întindere de 858 hect. şi o populaţie de 160 suflete.

Crăciuneşti, *vechiŭ schit,* în judeţul Buzăŭ, com. Cislăul, căt. Buda. Azĭ abia i se maĭ cunosc ruinele. In giurul său s'a format satul Crăciuneşti.

www.dacoromanica.ro

Crăciunești (Schitul-Crăciunești), *sub-divizie* a cät. Buda, din com. Cislăul, jud. Buzău.

Crăciunești, *loc*, așezat în pantă, către șesul Crasna, în partea de V. a satului și com. Corni, pl. Crasna, jud. Fălciu, pe care trece drumul ce duce la Gura-Crasna.

Crăciunești, *moșie*, în jud. Buzău, comuna Cislăul. Are 300 hect., din care 260 pădure și 40 arabile. Partea lui Ioan Crăciunescu din această moșie a fost lăsată de proprietar școalei din Mizil.

Crăeasa, *localitate*, în partea de E. a com. Stănilești, județul Fălciu, pe șesul dintre apa Prutețului și rîul Prutul, mai spre S. de localitatea numită Impărăteasa și între satele Sărata și Voinești.

Crăeasca, *pîrîu*, jud. Roman, ce curge prin pl. Fundul, com. Bozieni. Este format din pîraiele Chișălița și Zimbru, cari se unesc la satul Crăești. De aicî ia numele de pîrîul Crăeasca pănă aproape de vărsare, unde se mai numește și Toinar. El curge de la satul Crăești, de la N.-V. spre S.-E. și se varsă în rîul Bîrlad, de a stînga, la E. de satul A-Treia-Parte. Udă satele Crăești și A-Treia-Parte. Șoseaua județeană Roman - Vasluiu urmează malul stîng al pîraielor Chișălița și Crăeasca, pănă aproape de satul Băcești, de unde apoi șoseaua trece pe malul drept al pîrîului Crăeasca. Aproape de vărsarea sa în rîul Bîrlad, el începe a purta numele de Toinar și valea sa aproape de vărsare se confundă cu aceia a pîrîului Gîrbovita. Este în coprinsul jud. Roman cel mai mare afluent al rîului Bîrlad, avînd o lungime de aproape 10 kil.

Crăești, *com. rur.*, în jud. Covurluiu, pl. Zimbrul, la vr'o 10 kil., în partea vestică, de Bujorul și la 65 kil. de la Galați. Se mărginește la N. și N.-E. cu teritoriul com. Jorăști, la S. și S.-E. cu Vîrlezi, la V. cu Smulți și la N. și N.-E. cu Drăgușeni. Situată pe Dealul-Crăeștilor, această comună e formată din un singur sat vechiu răzășesc. Are o populație de 318 fam., saŭ 1073 sufl., din carî 555 bărbați, 518 femei; 508 necăsătoriți, 478 căsătoriți, 81 văduvî și 6 divorțați. Știu carte 241 persoane; nu știu 832. Străinî, sunt 4 fam. izraelite, cu 18 suflete. Sunt 271 case.

Suprafața teritoriului comunei Crăești e de 2736 hect., din carî 2162 arabile, 50 pădure, 30 tufăriș, 280 imaș, 15 fîneață, 114 viî și 85 vatra satului, cu grădinî, rîpî și pămînt netrebnic.

Fiind teritoriu răzășesc, nu se află în localitate proprietarî marî; statul însă posedă trupul de moșie Uncani.

Numărul total al vitelor e de 1866 capete, și anume: 3 taurî, 305 boî, 198 vacî, 47 juncî, 29 junce, 15 gonitorî, 14 gonitoare, 45 mînzați, 38 mînzate, 149 viței; 2 armăsarî, 64 epe, 92 caî, 18 berbecî, 942 oî și 5 capre.

Se seamănă aicî cu deosebire grîu, secară, păpușoî și orz. Producția agricolă în total se socotește la 24239 hectol.

Producția vinicolă e de 18000 decal. pe an.

In Crăești sunt: 130 plugurî de sistem vechiu; 5 cîrciume; o prăvălie de alte mărfurî; 7 meseriași; 4 morî de vînt.

Stupî de albine sunt vr'o 40.

Veniturile acestei comune se urcă la 5965 leî, 40 banî, iar cheltuelile la 4197 leî, 62 banî.

Sunt 221 contribuabilî.

Biserică sunt 2: una cu hramul Sf. Voevozî, zidită în 1836, și a doua, cu hramul Sf. Nicolae, rezidită în 1838; ambele fără pămînt. Crăești formînd o parohie, are 1 preot paroh și 2 cîntăreți.

Este o școală mixtă, înființată în 1868 și frecuentată de 59 elevî înscrișî, din carî urmează regulat 41.

Pe teritoriul acestei comune, nu însă prin sat, trece calea județeană Galați-Bîrlad, pe o întindere de 4 kil.

Legenda populară spune că numirea de Crăești ar veni de la un craiu, așezat aicî în timpurile vechî și care ar fi avut un fiu, cu numele Bărbante, căsătorit cu Sița, una din fiicele băneseî din Băneasa. Altă versiune însă atribuie întemeierea satului Crăești la treî bătrînî: Prosie, Sora și Bogdan, ce aveaŭ porțiunî însemnate de pămînt, ale căror hotare se cunosc și azî.

Crăești, *com. rur.*, în județul Tecuciu, pl. Stănișești, la o distanță de 66 kil. de capitala județului și de 16 kil. de a plășeî. E compusă din 4 cătune: Belciuneasa, Benești, Crăești și Valea-Babeî. Situată pe pîrîul Pojorîta și pe lîngă pîrîul Dobrotforul.

Are o populație de 448 familiî, saŭ 1535 suflete, locuind în 426 case.

Sunt 431 contribuabilî.

In comună se află două bisericî, una în Crăești și a doua în Benești, deservite de 2 preoți și 3 cîntăreți.

Are 2 școlî: una în Crăești, care datează de la anul 1864 și este frecuentată de 42 copiî

www.dacoromanica.ro

(41 băeți și 1 fată), din numărul de 118 copii (78 băeți și 40 fete) în vîrstă de școală; a doua în Benești, înființată la 1892, frecuentată de 51 copii (49 băeți și 2 fete), din numărul de 65 (47 băeți și 18 fete) în vîrstă de școală.

Știu carte 36 bărbați și 9 femei.

Veniturile comunei sunt de 4230 lei.

Teritoriul comunei are o suprafață de 1510 hect. Locuitorii, parte răzeși vechi, stăpânesc 1120 hect.; parte foști clacași împroprietăriți în 1864, stăpânesc 64 hect.; iar proprietarul din Benești, Gheorghiade, are 227 hect.

Locuitorii posedă: 25 pluguri de fier și 19 de lemn; 1 mașină de treerat; o moară de aburi și 4 de vînt.

Vite sunt: 306 boi, 256 vaci, 124 cai, 104 epe și 240 porci.

Comuna e brăzdată de dealurile Pojorîței, Domnișoului, Sohodolului, la E.; Dealul-Stănișeștilor, la N.; Baloteşti, Lichitișeni, Ruget și Calapodești, la V.

Este străbătută de pîraiele: Pojorîta, care trece prin mijlocul satului Crăești, și Dobrotforul care vine din com. Stănișești și după ce udă satele: Belciuneasa, Benești și Valea-Babei, curgînd pre S. se varsă în Żeletinul.

Comuna este străbătută de șoseaua județeană, care merge la Stănișești paralel cu Dobrotforul, împărțindu-se la satele Benești, Belciuneasa și Crăești.

Se mărginește la N. cu comuna Stănișești, la S. cu com. Motoșeni, la E. cu com. Burdusaci, la V. cu com. Vultureni.

Crăești, *sat,* în jud. Neamțu, comuna Talpa, pl. de Sus-Mijlocul. E așezat sub coastele despre E. ale dealului Uscați, între satul Breaza, de care se desparte prin iazul și pîrîiașul cu același nume, (la N.-E.); satul Bîrgăoani, de care se desparte prin pîrîul Bahnița, (spre S.-E.); satul Borniș (spre V.), de care se desparte prin limita comunei, creștetul dealurilor Borniș și Uscați.

Terenurile sale se apleacă spre S.-E., legîndu-se cu Valea-Bîrgăoanelor. Vatra satului are o întindere de 90 hectare, 50 arii, împreună cu locurile vecinașe ce-i aparțin.

Are o populație de 17 familii, saŭ 140 suflete.

Sunt 20 contribuabili.

Numărul vitelor se urcă la 40 capete, și anume: 10 vaci, 5 cai, 6 juncĭ, 10 oi și 9 capre.

Comunicația cu satele vecine se face prin șoseaua ce dă din drumul satului Bîrgăoani spre Talpa, și duce prin satul Borniș la satul Dragomirești, precum și prin alte drumuri naturale.

Crăești, *sat,* în jud. Roman, pl. Fundul, com. Bozieni, la unirea pîrîului Chiselița cu pîrîul Zimbrul, spre N.-E. de satul Bozieni.

Are 85 familii, saŭ 319 suflete, cari locuesc în 89 case. Știu carte 19 persoane.

Sunt 113 contribuabili.

Are o biserică de lemn. Este legat cu orașul Roman prin șosea. Forma mai înainte o comună, comuna Crăești, cu satele: A-Treia-Parte și Bălușești-Micĭ.

De vechimea acestui sat amintește un document de la 1681, August 8, prin care se spune cum că Gheorghe Bîrcă, cu soția sa Ștefana din Crăești, hărăzește episcopului Ioan de Roman, răzășia lor din Săcăleni, cu condiție ca episcopul să facă acolo mănăstire, adică biserică de piatră, pentru pomenirea lor și a părinților lor.

Crăești, *sat,* face parte din com. cu același nume, jud. Tecuciu. Este situat pe ambele maluri ale pîrîului Pojorîta, pe o lungime de 7 kil.

Aicĭ se află reședința com. Are o populație de 283 familii, saŭ 914 suflete. Știu carte 24 persoane.

Școala datează în com. de la 1864, și e frecuentată de 42 copii (41 băeți și 1 fată), din numărul de 118 copii (78 băeți și 40 fete) în vîrstă de școală.

Are o biserică, cu hramul Sf. Voevozi, care a început a se zidi la 1856 și s'a tîrnosit la anul 1863, după cum se vede scris pe un lemn ce se află deasupra clopotelor. S'a reparat la 1873.

In locul acesteia a fost alta, din anul 1807, după cum se vede din lemnul ce s'a pus la intrarea bisericĭ actuale. Pe clopot se află pomenit anul 1807. Biserica este situată pe deal, în partea de V. a satului.

Se mărginește la N. cu com. Răchitoasa și Stănișești, la S. cu com. Motoșeni, la V. cu com. Vultureni și la E. cu com. Burdusaci.

Satul este vechiŭ. Locuitorii sunt răzeși.

După un uric de la Petru-Rareș, se vede că satul se numea mai înainte Pojorîta, după numele pîrîului. Iată acest uric:

«Inștiințare facem prin această carte a noastră tuturor, cînd și-or căuta asupră-și saŭ și-or auzi cetindu-se pentru acestu adevăratu slugă noastră Trifu și surorile luĭ Mărina și Stana, fiiĭ luĭ Ioan Craiul, că le am miluitu-le cu osebita noastră milă, de le am dat și le am întărit în

www.dacoromanica.ro

țara noastră a Moldoviei, dreaptă ocină a lor și cumpărătură din ispisocul din cumpărătură ce l'a avut tatăl lor Ivan Craiul, de la moșul Domniei mele de la Bogdan Voevod, un sat anume Pojorîta, care și l'a fost cumpărat de la Lascu Leghediș, drept 8 zloți tătărășți, și în obîrșia Pojoriței în Silișce, loc de mănăstire.

Toate acestea de mai sus numite să le fie lor uric cu tot venitul, și fiilor lor, nepoților, strănepoților, prea-strănepoților și la tot neamul lor, cine le se va alege mai de aproape nestrămutat nicî odinioară în veci, iar hotarul acestui de mai sus zis sat, anume Pojorîta și a loculuî celuî de mănăstire ce-i în obîrșia Pojoriței în silișce, să le fie din obîrșia Pojoriței și până la gura ei, pe de amîndouă părțile pîrîuluî, iară despre alte părți, să fie după vechiul hotar, până unde s'a apucat din veac, drept aceea nimenea din neamul luî să nu aibă și să nu poată a face desbatere acestuî sat saŭ să-i tragă la judecată, iar dacă și ar vre să-i tragă orî și cînd, la judecată, atunce să aibă a ne plăti nouă 8 ruble argint curat.

Precum spre aceasta este credința a mai sus numiteî Domniei noastre Petru Voevod și credința a prea iubiților fiî aî Domnieî mele, Iliaș, Ștefan și Constantin, și spre mai mare tărie și întăritură tutulor acestor de mai sus scrise, am poruncit credincios boerului nostru Măteiaș Logofăt, să scrie și să atîrne pecetea noastră cătră această a noastră carte cea după lege.

Petru Voivod».
7054 (1546)

Crăești, *deal*, județul Tecuciu, situat la V. de satul cu acelașî nume. Este o continuare a dealului Bălotești. Merge în direcție N.-S., pănă în șoseaua ce duce la Stănișești.

Crăești, *moșie*, foastă a statului, în jud. Roman, plasa Fundul, com. Bozieni, iar acum vîndută de veci, cu 13350 leî ce se plătesc în rate trimestriale.

Crăeștilor (Dealul-), *deal*, jud. Covurluiu, în direcție nord-sudică și care aproape de jumătatea căieî dintre Crăești și Vîrlezi, se termină în Valea-Rădeștilor.

Crăguești, *com. rur.* și *sat*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s., la distanță de 18 kil. de orașul Turnul-Severin, iar de com. rur. Malovățul, de 8 kil. E situată la poalele dealuluî Slătiniculuî și pe valea apeî Cocorova, ce se numește și Coșuștița. Formează comună cu satul Prejneni.

Are o populație de 800 locuitorî, din carî 138 contribuabilî locuesc în 140 case.

Ocupațiunea locuitorilor este agricultura, creșterea vitelor și transporul lemnelor la orașul Turnul-Severin.

Calitatea pămîntuluî este bună.

Locuitoriî posedă: 20 pluguri, 45 care cu boi, 7 căruțe cu caî. Sunt 116 stupî.

Are o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntăreți; o școală, condusă de un învățător și frecuentată de 36 elevî și 4 eleve.

Budgetul com. are la venituri suma de 1601 leî și la cheltueli 696 leî.

Vite: 360 vite marî cornute, 17 caî, 270 oî și 300 rîmători.

Prin această com. curge pîrîul Cocorova, ce poartă aci numele de Coșuștița, pîrîu, care vine de la com. Băsești, și se unește cu pîrîul ce vine de la comuna Bobaița; împreunîndu-se, udă comunele Crăguești și Ciovărnășani, unde se unește cu apa Coșuștea.

Prin comuna Crăguești, trece șoseaua comunală, ce începe din șoseaua județeană Turnul-Severin—Tîrgul-Jiuluî, în apropiere de Crăguești și trece la Bajneni, Ilovățul și Rudina.

Crăieților (Valea-), *vale*, numită și Valea-Crăieților, în jud. Mehedinți, plaiul Cerna, com. rur. Ilovățul.

Crăiniceni, *sat*, pe moșia cu acelașî nume, jud. Dorohoiu, pl. Prutul-d.-j., com. Horodiștea. Are o populațiune de 160 fam., saŭ 727 sufl.

Proprietatea moșieî este a Eforieî Sf. Spiridon din Iașî.

Are o biserică, cu hramul Buna-Vestire, deservită de 1 preot, 2 cîntăreți și 1 pălămar; este cu totul modestă, făcută în 1800, de preotul Andreî.

Sătenii împroprietăriți aŭ 275 hect. 74 ariî pămînt, iar proprietatea 614 hect. 43 ariî cîmp și 14 hect. 32 ariî pădure, luncă de loziî și răchită la Prut.

Piatră calcarică se găsește, dar se estrage numaî pentru trebuințele locale.

Drum principal este calea județeană Rădăuți-Darabani.

Hotarele sunt cu: Isnovățul, Horodiștea și Prutul.

Loc însemnat aicea este Trecătoarea-Domnească. V. a. n.

Crăița, *tîrlă*, jud. Brăila, la N. com. Scorțarul-Nou, pe țărmul stîng al rîuluî Buzăul, aproape de tîrla Ciumați, unde se pierde Buzeelul-Vizuinelor la 5 kil. spre N.-V. de satul Scorțarul-Noŭ. Vatra eî e de 5 hect., avînd 12 case, cu 60 locuitorî, carî posedă 24 caî, 82 vite cornute, 130 oî și 12 rîmătorî.

Crămăești, *mahala*, în jud. Mehedinți, plasa Dumbrava, com. rur. Padina-Mică.

Crăpăturile, *com. rur.*, jud. Vîlcea, pl. Cerna-d.-j., compusă din trei cătune: Țepești, Popești și Măneasa. E situată pe valea Șasa, între dealul Săscioara și Omorîcea, la 60 kil. depărtare de capitala județuluî și la 15 kil. de a plășeî.

Are o populație de 911 locuitorî (431 bărbați și 482 femei); sunt 253 capî de familie; 230 contrib.; 350 case.

www.dacoromanica.ro

In com. sunt 2 biserici: una pentru cât. Popeşti-Ţepeşti şi cea-l'altă pentru Măneasa. Biserica Popeşti-Ţepeşti, s'a reparat la anul 1882, iar cea din Măneasa, în anul 1885.

Locuitorii sunt moşneni. Ei posedă: 10 cai, 120 boi, 110 vaci, 205 oi şi 300 rîmători.

Şcoala datează în com. de la 1860. Localul e proprietate particulară. Se frecuentă de prea puţini copii, din numărul de 91 (49 băeţi, 42 fete) în vîrstă de şcoală. Ştiu carte 88 bărbaţi şi 3 femei.

Cu întreţinerea şcoalei, statul cheltueşte anual 1080 lei.

Vatra comunei are vr'o 100 hect., iar izlaz, loc arabil şi păduri sunt vr'o 400 hect. Terenul cultivabil produce 3160 hectol. porumb şi grîu. Alte cereale nu se cultivă.

Veniturile comunei ca şi cheltuelile se urcă la 1810 lei anual.

E brăzdată de dealurile Omorîcea şi Săscioara. Se mărgineşte cu com. Nenciuleşti, Dozeşti, Săscioara şi Şerbăneşti.

Crăpăturile, *sat*, numit şi Popeşti, pe moşia Galul, în comuna Fărcaşa, judeţul Suceava. Aşezat pe ţărmul stîng al Bistriţei, e străbătut de pîraiele: Arieş, Secăturei şi Crăpăturile. Numără 99 case, populate cu 100 capi de familie, sau 450 suflete, (210 bărbaţi şi 240 femei). Contribuabili sunt 86. Satul fiind împrăştiat, nu există o vatră a satului propriu zis. Improprietăriţi la 1864 şi 1879 sunt 41 pălmaşi şi 29 codaşi, stăpînind 234 fălci şi 40 prăjini. Are o biserică, cu hramul Buna-Vestire, clădită din lemn de locuitori, la 1835; este acum deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţi. Şcoala din Fărcaşa serveşte şi acestui sat. Drum principal e la Fărcaşa (3900 m.)

La 1803, «Crăpăturile, a clirosului din Bucovia, numără 21 liuzi, plătind 420 lei bir anual».

Crăpăturile, *deal*, în raionul comunei Crăpăturile, pl. Cerna-d.-j., jud. Vălcea, pe care se cultivă 60 hect. vie.

Crăpăturile, *pîrîu*, jud. Suceava. Izvoreşte din muntele Razimul, udă satul cu acelaşi nume, învîrteşte o moară şi, după un curs de 4500 m., se varsă în Bistriţa. Are de tributar din dreapta Pîrîul-Homurilor, iar din stînga Pîrîul-Lucăi.

Crăsani, *sat*, în judeţul Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pendinte de com. Copuzul. Este situat pe malul drept al rîului Ialomiţa, spre V. şi la un kil. de satul de reşedinţă şi se întinde parte sub coasta Bărăganului, parte pe luncă, lîngă apa rîului Ialomiţa. Acest sat se mai numeşte şi Crăsani-d.-j., spre deosebire de satul Crăsani-d.-s., numit şi Sudiţi.

Populaţiunea satului constă din 86 familii Romîni şi 1 familie Saşi.

Vite sunt: 342 boi, 259 cai, 634 oi, 4 bivoli şi 119 porci.

Crăsani-de-Jos, *numire* ce se mai dă *satului* Crasani, judeţul Ialomiţa.

Crăsani-de-Sus, *numire* ce se mai dă *satului* Sudiţi, comuna Fundul-Crăsani, plasa Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa.

Crăsnăşeni, *com. rur.*, în centrul plăşei Crasna, jud. Fălciu, partea de V., situată între dealul Lohan şi pîrîul Crasna şi mărginită la N. cu com. Tătăreni, la S. cu com Ivăneşti, la E. cu com. Creţeşti şi la V. cu jud. Vasluiu. Este formată din satele: Crăsnăşeni, Leoşti şi Valea-Stupilor, carî se întind pe o suprafaţă cam de 1309 hect. Are o populaţie de 236 familii, saŭ 859 suflete. Sunt 137 contribuabili. Are 2 biserici, deservite de 2 preoţi şi 2 cîntăreţi. Este udată de pîrîul Crasna.

Budgetul comunei e la venituri de 973 lei, 22 bani, iar la cheltueli de 946 lei, 22 bani.

Vite cornute sunt 708, cai 85, oi 814 şi porci 122.

Crăsnăşeni, *sat*, în com. Crăsnăşeni, pl. Crasna, jud. Fălciu. E aşezat pe coasta vestică a colinei Lohan-Crasna, pe o suprafaţă de 820 hect. Are o populaţie de 108 familii, sau 379 suflete. Sunt 60 contribuabili. Are o biserică, deservita de 1 preot şi 1 dascal. Locuitorii sunt răzeşi vechi.

Crăsnăşeni, *pîrîu*, com. cu aceeaşi nume, pl. Crasna, judeţul Fălciu, se varsă în pîrîul Crasna.

Crăsniţa, *deal*, între satul Crăsniţa din judeţul Vasluiu şi Dol heşti, din pl. Crasna, judeţul Fălciu.

Crăşniţa, *pîrîu*, afluente al rîului Buzăul, în Transilvania. Servea ca hotar al ţinutului Buzaului până la finele sec. al XVII-lea.

Crăţeşti, *mahala*, în jud. Mehedinţi, pl. Dumbrava, com. rur. Greci.

Creanga, *deal*, peste care trece şoseaua Nadanova, la com. Izverna, în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna, com. rur. Buseşti.

Creaţa (Golăşei), *sat*, pl. Dîm-

www.dacoromanica.ro

boviţa, judeţul Ilfov; face parte din com. rur. Dascălul-Creaţa. Este situat la S.-E. de Vărăşti-d.-s. Locul în partea de E. a satuluĭ e smîrcos.

Se întinde pe o suprafaţă de 1160 hect., cu o populaţie de 410 locuitoriĭ. Statul are 654 hect., din carĭ cultivă, prin arendaşiĭ săĭ, 454 hect. (200 pădure). Locuitoriĭ aŭ 506 hect. şi îĭ cultivă.

Are o şcoală mixtă, frecentată de 14 elevĭ şi 3 eleve, cu întreţinerea căreia judeţul şi comuna cheltuesc 1452 leĭ; o biserică, cu hramul Sf. Voevozĭ, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; 1 moară cu aburĭ; 1 maşină de treerat; 1 heleşteŭ; 1 pod stătător.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 285 şi al celor micĭ de 560.

Creaţa, *moşie* nelocuită, pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov.

Creaţa-Leşile, *com. rur.*, plasa Mostiştea, jud. Ilfov, situată la N.-E. de Bucureşti, pe valea Mostiştea, 26 kil. departe de Bucureşti.

Se compune din satele: Creaţa-Petrăchioaia, Gagul, Leşile, Merişasca, Surlari, Stoienoaia şi Vînători, cu o populaţie de 1574 locuitorĭ, carĭ trăesc în 356 case şi 2 bordee.

Se întinde pe o suprafaţă de 4785 hect. D-niĭ I. Pascu, V. Docsache, V. Gugiu, I. C. Basacopolu, Aspasia G. Zisu, I. Darvari, aŭ 3580 hect. şi locuitoriĭ, 1205 hect.

Proprietariĭ cultivă 2990 hect. (95 izlaz, 495 pădure).

Locuitoriĭ cultivă tot terenul fără rezervă de izlaz.

Comuna numără 288 contribuabilĭ şi are un budget de 5378 leĭ la venituri şi 5207 leĭ la cheltueli. In anul 1885 erau 326 contribuabilĭ.

In comună sunt 5 biserici (la Creaţa, Gagul, Leşile, Surlari şi Stoienoaia); 1 şcoală mixtă, 1 moară cu aburĭ; 3 maşinĭ de treerat cu aburĭ, 5 heleşteie, 3 poduri stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 1438 (374 caĭ şi epe, 505 boĭ, 483 vacĭ şi viţeĭ, 22 taurĭ, 54 bivolĭ şi bivoliţe) şi al celor micĭ de 3972 (77 capre, 346 porcĭ şi 3549 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 349 sunt plugarĭ, 60 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 170 pluguri: 123 cu boĭ şi 47 cu caĭ.

Locuitoriĭ aŭ 240 care şi căruţe: 153 cu boĭ şi 87 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 167 şi neîmproprietăriţĭ 251.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ şi 2 hangiĭ.

S'aŭ stabilit în comună 25 străinĭ.

Creaţa-Nouă, *pădure*, jud. Ilfov. Vezĭ Creaţa-Ştefăneşti.

Creaţa-Petrăchioaia, *sat*, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Creaţa-Leşile, plasa Mostiştea. Este situat la N.-E. de Bucureşti, pe valea Mostiştea. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 879 hect., cu o populaţie de 346 locuitorĭ.

D-l I. Pascu are 600 hect., din carĭ cultivă 425 hect. (25 izlaz şi 150 pădure). Locuitoriĭ aŭ 279 hect., pe carĭ le cultivă în total.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă, frecuentată de 19 elevĭ şi 2 eleve, cu întreţinerea căreia judeţul şi comuna cheltuesc 1580 leĭ anual. Localul este proprietatea comuneĭ. In raionul satuluĭ maĭ sunt: 1 heleşteŭ, 1 moară cu aburĭ, 1 pod.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ. S'a stabilit în sat 1 străin.

Numărul vitelor marĭ e de 331 şi al celor micĭ de 878.

Acest sat s'a înfiinţat cam pe la 1809, după cum spun bătrînĭĭ, de Paharnicul Petrache Arion, fost proprietar pe acel timp, care a adus aci de la Clejani şi vr'o 60 suflete ţiganĭ.

Creaţa-Ştefăneşti, *pădure*, a statuluĭ, jud. Ilfov, în întindere de 210 hect., pendinte de comuna Dascălul-Creaţa, pl. Dîmboviţa, formată din 2 trupurĭ: Creaţa-Nouă (150 hect.) şi Ştefăneşti-Lipovăţul (60 hect.)

Cremenari, saŭ **Cremenari-Mănăstireşti** (spre a'ĭ distinge de Cremenari-Moşneniĭ), *sat*, jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. Cremenari-Flămînda. Aicĭ este reşedinţa Primărieĭ. In acest sat este trecătoare peste Olt cu poduri umblătoare.

Are o şcoală primară rurală-

Cremenari, saŭ **Cremenari-Flămînda**, *moşie*, cu o întindere de 3000 pog., din care 2000 pogoane pădure, jud. Argeş, pl. Oltuluĭ, proprietatea statuluĭ, maĭ înainte pendinte de mănăstirea Dintr'un-Lemn, din jud. Vîlcea. La 1871 avea o arendă anuală de 10100 leĭ şi a fost ipotecată împreună cu alte 380 moşiĭ ale statuluĭ pentru asigurarea împrumutuluĭ domenial de 78000000 leĭ. Pe periodul 1879—84, arenda acesteĭ moşiĭ a scăzut la 5250 leĭ.

Cremenari-Flămînda, *comună rurală*, în apropiere de rîul Oltul, jud. Argeş, pl. Oltuluĭ,

www.dacoromanica.ro

la 34 kil. de com. rur. Tigveni, reşedinţa suprefecturei şi la 31 kil. de Piteşti. Se compune din următoarele 7 sate: Bratia-din-Deal, Bratia-din-Vale, Casa-Impărătească, Cremenari (Cremenari-Moşneni), Flămînda, Linialuĭ-Ciuculete, (Linia-Poduluĭ) şi Miuleşti, avînd peste tot 158 fam., saŭ 665 sufl. In comună sunt treĭ biserici, o şcoală primară rurală şi case boereştĭ vechĭ. Este şi un pod umblător peste rîul Oltul.

Budgetul comuneĭ pe anul 1882—83 a fost de 1319 leĭ la venitурĭ şi de 1287 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 138 contrib. şi are un budget de 3371 leĭ la venitурĭ şi de 3604 leĭ la cheltueli.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 539 capete vite marĭ (506 boĭ şi vacĭ, 33 caĭ) şi de 560 vite mărunte (253 oĭ, 36 capre şi 271 rîmătorĭ).

Cremenari-Flămînda, *proprietate* a statuluĭ, din jud. Argeş. Vezĭ Cremenari.

Cremenari - Mănăstireşti, *sat,* jud. Argeş.

Cremenari-Moşneni, *com. rur.,* pe ţărmul stîng al rîuluĭ Oltul, jud. Argeş, pl. Oltul, la 29 kil. de com. rur. Tigveni şi la 33 kil. de Piteşti, capitala judeţuluĭ. Se compune din satele: Bărangi, Cremenari - Moşneni, Mijlocul, Piepteşti şi Tudoreşti, avînd peste tot 507 sufl. In comună este o biserică (în satul Cremenari) şi o şcoală primară rurală.

Budgetul comuneĭ, pe anul 1882—83 a fost de 1129 leĭ la venitурĭ şi de 1126 leĭ la cheltueli.

După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 97 contrib. şi are un budget de 2589 leĭ la venitурĭ şi de 2734 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 363 capete vite marĭ (345 boi şi vacĭ, 18 caĭ) şi de 330 vite mărunte (125 oĭ, 45 capre şi 160 rîmătorĭ).

Proprietatea locuitorilor moşnenĭ din Cremenari-Moşneni este de 430 pog.

Se mărgineşte la E. cu cătunele Băneşti şi Valea-Vieĭ, ambele pendinte de com. Stoiceni; la V. cu jud. Vîlcea de care se desparte prin Olt; la N., cu căt. Miuleşti şi pădurea Giurgeni, ambele pendinte de com. Cremenari-Flămînda şi la S., cu com. Cremenari-Flămînda şi pădurea statuluĭ Cremenari.

Prin com. Cremenari-Moşnenĭ, trec două gîrle, carĭ se formează numaĭ cînd plouă şi anume: Gîrla-Bisericeĭ, izvorînd din Dealul-Şiruluĭ şi gîrla Mitroeşti; ambele unite se varsă în apa Oltuluĭ.

Cremenari-Moşneni, saŭ **Cremenari-Flămînda,** *sat,* cu 81 loc., jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume. Aicĭ este reşedinţa primărieĭ. In sat este o biserică, cu hramul Intrarea-în-Biserică, deservită de un preot, un cîntăreţ şi un paracliser.

Cremenea, *com. rur.,* în judeţul Mehedinţi, plasa Ocolul-d.-j., în apropiere de gara Timna la distanţă de 35 kil. de Severin şi de 19 kil. de com. rur. Strehaia. E situată pe deal şi văile Cremenea, Gînlea şi Valea-Omuluĭ. Se compune din Cremenea-d.-s. şi Cremenea-d.-j., cu reşedinţa comuneĭ în Cremenea-d.-j., avînd peste tot 159 contribuabilĭ, din 1000 loc., locuind în 190 case.

Ocupaţiunea locuitorilor este agricultura şi creşterea vitelor. Calitatea pămîntuluĭ este parte bună, parte slabă. Eĭ posedă: 26 pluguri, 56 care cu boĭ, 7 căruţe cu caĭ şi 80 stupĭ cu albine. Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o cîrciumă.

Budgetul comuneĭ este la venitурĭ de 3121 leĭ; iar la cheltuelĭ de 1896 leĭ.

Numărul vitelor în această comună este de 1762: 600 vite marĭ cornute, 22 caĭ, 640 oĭ şi 500 rîmătorĭ.

Are o şosea comunală care o leagă de şoseaua naţională Vîrciorova-Bucureşti.

In această comună se află nişte rămăşiţe de zidărĭ vechĭ.

Cremenea, *cătun,* al com. Gheräseni, jud. Buzăŭ. Are 240 loc. şi 48 case.

Cremenea, *numire vechie* a *cătunuluĭ* Läicăi, pl. Argeşelul, judeţul Muscel.

Cremenea, *culme,* în com. Cărpiniştea, face hotar cu moşia Clociţi, jud. Buzăŭ.

Cremenea, *deal,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-j., ţine de com. rur. Cremenea.

Cremenea, fost *lac,* situat pe teritoriul com. Alimăneşti, pl. Siul-d.-s., jud. Olt, numit de loc. aşa, fiind-că s'a aflat aci, se zice, o cremene mare cît o roată. Lacul s'a prefăcut azĭ în loc arabil.

Cremenea, *canal,* jud. Brăila, al Dunăreĭ-Vapoarelor. Se desparte de aceasta din jud. Ialomiţa, trece în acest judeţ pe partea stîngă al Dunăreĭ - Vapoarelor, unindu-se cu canalul Munuşoaia, la hotarul de N. al com. Berteşti-d.-s.; de aci se desparte

www.dacoromanica.ro

iarăşĭ de Dunărea-Vapoarelor, însă apucă pe partea dreaptă; unindu-se cu canalul Pasca la Trăsura, din comuna Stăncuţa. De aci continuă tot pe partea dreaptă până aproape de hotarul comuneĭ Vizirul până la punctul Ibişi, unde se uneşte cu Dunărea-Vapoarelor.

Cremenea, *ostrov*, jud. Brăila, format din Dunărea-Vapoarelor şi canalul cu acelaşĭ nume, are o lungime aproape de 14 kil. începînd de lîngă satul Gura-Gîrluţeĭ, străbate teritoriul com. Stăncuţa şi se termină tocmaĭ la punctul Ibişi, din com. Vizirul. Acest ostrov e tăiat de privalul Trăsura din dreptul satului Stăncuţa, unde canalul Cremenea se uneşte cu Dunărea-Vapoarelor. Maĭ este întrerupt în partea de N. prin privalul Orbul, care uneşte canalul Cremenea cu Dunărea-Vapoarelor, în cît putem zice că sunt treĭ ostroave.

Cremenea, *loc izolat*, com. Slănicul, pl. Vărbilăul, jud. Prahova.

Cremenea, *movilă*, în com. Gheraseni, jud. Buzău, puţin maĭ la N. de căt. Cremenea. In vîrful eĭ a fost în vechime o biserică, din care abia se maĭ cunosc ruinele; acum e acoperită cu maĭ multe crucĭ; servă de izlaz.

Cremenea, *movilă*, plasa Balta, com. Goicea-Mică, jud. Dolj.

Cremenea, *munte*, la N. de muntele Oticul, între rîul Doamna şi izvorul rîuluĭ Dîmboviţa, jud. Muscel.

Cremenea, *movilă*, în jud. R. Sărat, pl. Rîmnicul d.-j., com. Costieni, căt. Zoiţa, în partea de V. a comuneĭ. Cu timpul însă va dispare, arată fiind necontenit de locuitorĭ.

Cremenea saŭ **Zoiţa**, *pădure*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j. Vezĭ Zoiţa, pădure.

Cremenea, *pîrîŭ*, în com. rur. Cremenea, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinţi, se varsă în pîrîul Cervenita.

Cremenea, *pîrîiaş*, format pe terenul comuneĭ Nerejul, judeţul Putna, se varsă în Zăbală. Ese din Rupturile-Monteoruluĭ.

Cremenea-de-Jos, *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-j.; este reşedinţa com. rur. Cremenea.

Cremenea-de-Sus, *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-j., formează comună cu Cremenea-d.-j.

Cremeniştea, *munte*, jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, de pe teritoriul com. Hîrja.

Cremenişul, *deal*, pl. Muntelui, com. Podurile, jud. Bacău, care face parte din şira dealurilor ce despart cele două Tazlăurĭ, de Trotuşul.

Cremenişul, *munte*, ce se ridică pe malul gîrleĭ Zeletinul, com. Poseşti, plaiul Teleajenul, jud. Prahova, pe care sunt păşunĭ de vite.

Cremenişul, *pisc*, spre N.-E. de com. Poseşti, plasa Teleajenul, jud. Prahova, pe care sunt păşunĭ de vite.

Cremina, *sat*, jud. Bacăŭ, plasa Bistriţa-d.-j., al com. Letea, situat pe dreapta Bistriţeĭ maĭ la vale de oraşul Bacăŭ, la o depărtare de 3800 m. de satul Letea, de care se desparte prin rîul Bistriţa. Are 1 cîrciumă. Are o populaţie de 25 familiĭ, cu 115 suflete. Animale se găsesc: 3 caĭ, 65 vite cornute şi 33 porcĭ. Aci se găseşte între sat şi rîul Bistriţa, fabrica de hîrtie, la care lucrează locuitoriĭ satuluĭ, bărbaţĭ şi femeĭ.

Creminăreasa, *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Oraşul, com. Bonteşti, se desface din dealul Deleanca, brăzdează partea vestică a comuneĭ; el este acoperit cu fîneţe şi semănăturĭ.

Cremineţul, saŭ **Crimineţul**, *pîrîŭ*, izvoreşte din munţiĭ Sovejeĭ şi după ce udă comunele Soveja şi Cîmpurile, jud. Putna, merge de se varsă în Şuşiţa, din sus de Cîmpurile-d.-j.

Primeşte ca afluenţĭ: Lărguţa şi Mircani carĭ izvoresc din Pietrele-Viduluĭ.

Crengani, *mahala*, în com. rur. Almăjelul, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Crestat (Lacul-), *lac*, pe proprietatea Găojani, pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Crestată (Movila-), *movilă*, judeţul Brăila. Vezĭ Custura.

Crestea, *movilă*, jud. Brăila, la $1\frac{1}{2}$ kil. spre S. de satul Dudescu.

Crestezul, *sat*, în jud. Brăila, e situat la 4 kil. spre E. de Bordeiul-Verde, pe ambele malurĭ ale văeĭ Crestezul, unde această vale pleacă din Druica.

Suprafaţa satuluĭ e de 19 hect.

Are o populaţie de 27 familiĭ, saŭ 150 suflete, din carĭ 79 bărbaţĭ şi 79 femeĭ, carĭ locuesc în 32 case.

www.dacoromanica.ro

Vite sunt: 128 caĭ, 5 măgarĭ, 535 vițe marĭ cornute, 1430 oĭ și 92 rîmătorĭ.

Crestezul, *vale,* în jud. Brăila, la N.-E. de comuna Bordeiul-Verde, pleacă din valea Druica, merge spre S. și se pĭerde pe moșia Lișcoteanca, din comuna Filiul.

Crestueşti, *sat,* în jud. Argeșul, pl. Cotmeana, pendinte de comuna rurală Lunca - Córbuluĭ. Are 70 familiĭ.

Creşoiul saŭ **Ghimpaţi**, *proprietate.* (Vezĭ Ghimpați, în jud. Vlașca, pl. Cîlnișteа).

Creţeni, *com. rur.,* în jud. Vîlcea, plasa Oltul-d.-j.; e compusă din 4 cătune: Mrenești, Creți, Măgureni și Carcadiești. Numele săŭ vine de la familia Creț. Este situată pe văile: Peșteana, Negropița și Mamul, la 60 kil. departe de capitala județuluĭ și 4 1/2 kil. de a plășeĭ.

Găsindu-se urme de bordeie prin unele locurĭ despădurite și izolate, se presupune că o parte din comuna Creți ar fi fost situată pe valea Geamăna.

Are o populație de 388 familiĭ, saŭ 1841 suflete (998 bărbați și 843 femeĭ), dintre carĭ 31 familiĭ țigani, carĭ locuesc în 378 case și 5 bordee.

Sunt 407 contribuabilĭ.

In comună sunt 4 bisericĭ: una, în căt. Mrenești, de lemn, construită de Ieromonahul Rafael, la anul 1781 (data după clopot); a doua, în căt. Măgureni, reparată în 1888, și cele-l'alte două în Creți: una, de lemn, aproape în ruină, fără inscripție și alta, de zid, fondată, la anul 1826, de Popa Șerban.

Locuitoriĭ se ocupă cu cultura viilor. Eĭ desfac vinurile în orașele: Craiova, Caracal, Corabia, Slatina și Măgurele.

In comună sunt 12 meșteșugarĭ, dulgherĭ și tîmplarĭ.

Vite sunt: 14 caĭ, 421 boĭ, 400 vacĭ, 82 capre, 782 oĭ, 654 porcĭ.

Locuitoriĭ din căt. Creți și Mrenești sunt moșneni; iar ceĭ din Măgureni și Carcadiești s'aŭ împroprietărit la 1864 pe 93 hect. (40 împroprietăriți).

Școala datează în comună de la 1881; este frecuentată de 41 copiĭ (37 băeți și 4 fete) din numărul de 266 copiĭ (146 băeți și 120 fete). Știŭ carte 215 bărbați și 7 femeĭ. Cu întreținerea școaleĭ, statul cheltuește anual leĭ 1200,60.

Se cultivă aci și gîndaciĭ de mătase.

Sunt 41 stupĭ cu albine.

Țuică se fabrică anual până la 700 decal. Toată comuna se întinde pe o suprafață de 4000 hect. Porumb, grîŭ și orz se cultivă până la 600 kilogr.

Șoselele numite: Drăgășani-Glăvile și Drăgășani - Măciuca, înlesnesc comunicația între comuna Sutești și Drăgășani (la S.) și între com. Izvorul, Nemoiul, Amărești și Gușoeni (la N.)

Veniturile comuneĭ se urcă la 1850 leĭ anual și cheltuelile la 1690 leĭ.

E brăzdată la V. de dealurile Geamăna și Pietroasa și la E. de dealurile Țuțuveica și Cotroceni.

E udată de văile: Geamăna, Peșteana, Negropița și Mamul.

Se mărginește cu com. Ușureĭ, Mădulari, Mitrofani și Sutești.

Creţeni, *sat,* în jud. Vîlcea; face parte din com. rur. Creți, pl. Oltul-d.-j.

Are o populație de 810 locuitorĭ (422 bărbați și 388 femeĭ), iar ca populație școlară 132 copiĭ (71 băeți și 61 fete), din carĭ urmează 20 la școală (17 băeți și 3 fete).

Aci sunt 2 bisericĭ: una de lemn, aproape în ruină, fără inscripție și alta de zid, fondată la anul 1826, de Popa Șerban, cu următoarea inscripție:

«Această sfîntă biserică, cu hramul Sf. Ion Botezătoiul, s'a zidit cu ajutorul dumnezeesc la anul 1826 de Popa Șerban, cu a căruĭ cheltuială și osîrdie s'a sfîrșit la luna Decembre, ziua 4.»

Locuitoriĭ acestuĭ cătun sunt moșneni.

Creţeni. (Vezĭ Bîrjoveni, sat, în jud. Neamțu).

Creţeni, *veche numire* a satuluĭ Măgureni, jud. Ialomița, pl. Borcea.

Creţeni, *deal,* în raionul comuneĭ Creți, jud. Vîlcea, plasa Oltul-d.-j., pe care se cultivă 359 hect. și 50 ariĭ vie.

Creţeni, *loc,* jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-s., de pe teritoriul com. Ciumași.

Creţeşti, *com. rur.,* jud. Fălciŭ, numită din vechime Chiriței, după cum rezultă dintr'un hrisov de la 1630 a luĭ Alexandru-Vodă, fiul luĭ Radu-Vodă. Se află cam în centrul pl. Crasna în partea despre N.-E., cu o populație de 344 fam., saŭ 1377 sufl. și 370 contrib. Este formată din două sate: Creței-d.-j. și Creței-d.-s.

Are două bisericĭ, o școală și o stație de cale ferată. Se află situată sub dealul Lohanul în apropiere de orașul Huși, și este udată în partea de V., pe hotar de pîrîul Lohana.

www.dacoromanica.ro

Vite mari cornute sunt 614: oi, 1348; cai, 65; rîmători, 131.

Creţeşti, *cât.*, reşedinţa com. Ţicleni, jud. Gorj, pl. Jiului, situat pe deal şi parte pe albia pîrîului Tomiţa.

Are o suprafaţă de 600 hect., din care 265 hect. arabile, 5 hectare vie, 12 hectare prunet, iar restul păşune, pădure şi tufăriş.

Populaţia este de 135 fam., saŭ 560 sufl., din cari 60 contrib.

Locuitorii sunt moşneni şi se ocupă cu creşterea vitelor; locuitorii posedă: 52 pluguri, 80 care cu boi, 15 stupi, 344 vite mari cornute, 380 oi, 274 capre, 422 rîmători şi 24 cai.

Comunicaţia se face: printr'o şosea comunală ce traversează cătunul şi care-l pune în comunicaţie la S. cu cât. Tunşi, iar de aci spre S.-V. cu Ţicleni; printr'un drum de care, care-l leagă în partea sa despre E. cu Petreşti-d.-s.; printr'o şosea vecinală care pune în comunicaţie Petreşti-d.-s. cu Peşteana-d.-s. prin Ţicleni.

Este: 1 şcoală, fondată la anul 1859 şi frecuentată de 48 elevi şi 1 elevă, din 53 înscrişi; o biserică fondată la anul 1690 şi refăcută a 4-a oară la 1882, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţi.

In cătun se mai găsesc: 2 mori pe apă şi 1 cu boi; 18 fîntîni.

Creţeşti, *sat*, jud. Ilfov, pl. Sabarul; face parte din com. rur. Creţeşti-Sinteşti. Este situat la S. de Bucureşti, pe malul stîng al rîuluĭ Sabarul. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 1189 hect., cu o populaţie de 1283 locuitorĭ.

Statul are 700 hect. şi cultivă prin arendaşiĭ săĭ 500 hect. (4 sterpe, 96 izlaz şi 100 pădure). Locuitoriĭ aŭ 489 hect., din carĭ cultivă 464 hectare (18 rămîn sterpe, 7 vie). Aci este o fabrică de rahat.

Are o biserică, cu hramul Sf. Treime, deservită de 3 preoţi şi 2 cîntăreţi, o şcoală mixtă frecuentată de 13 elevi şi 1 elevă, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 1699 leĭ. Localul construit de judeţ, e în stare bună. In cercul satuluĭ e 1 moară de apă, 1 povarnă, 1 maşină de treerat cu aburi, 2 poduri stătătoare.

Comerciul se face de 6 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 436 şi al celor micĭ de 1171.

Creţeşti, *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-de-Sus, ţine de com. rur. Husnicioara.

Creţeşti, *mănăstire*, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Breasta, satul Creţeşti; e în ruină; se crede că a fost fondată de haiducĭ, din timpurĭ foarte vechĭ.

Creţeşti, *staţie de dr. d. f.*, jud. Făliciŭ, pl. Crasna, cât. Creţeşti, pe linia Crasna-Huşi, pusă în circulaţie la 25 Iulie 1888. Se află între staţiile Olteneşti (8.1 kil.) şi Dobrina (6.9 kil.) Înălţimea de asupra nivelului mării de $134^{m}.62$. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 36500 leĭ, 85 banĭ.

Creţeşti, *deal*, ramură ce se întinde din dealul care înconjoară în partea de E. com. Creţeşti, jud. Făliciŭ, pl. Crasna şi se lasă între satele: Creţeşti-d.-j. şi Creţeşti-d.-s.

Creţeşti, *moşie*, a statuluĭ, jud. Ilfov, pendinte de biserica Sf. Ion din Bucureştĭ; s'a arendat pe periodul 1886/96, împreună cu Zbîrcea, cu 33,927 leĭ anual.

Creţeşti, *trup* de moşie, a statuluĭ, jud. Olt; vezĭ Vatra-Schituluĭ-Greci.

Creţeşti-de-Jos, *sat*, în partea de S. a comuneĭ Creţeşti, pl. Crasna, jud. Făliciŭ. E situat între pîrîul Lohanul la V. şi dealurile acoperite cu păduri, despre E.; despărţit de Creţeşti-d.-s. prin dealul Creţeşti, iar despre V. prin un mic şes. Are o populaţie de 150 familiĭ, saŭ 599 suflete şi 170 contribuabilĭ. Are o biserică, în centrul satuluĭ.

In şesul dintre ambele sate se află primăria, şcoala şi gara căeĭ ferate, care trece la Huşi.

Satul Creţeşti, se vede după un document dat Episcopieĭ de Antonie Rosetti Vodă, ar fi fost populat cu coloniĭ din ţărĭ străine; iar maĭ din vechime a fost răzăşesc. Cu timpul, unii răzeşi făcînd danie Episcopieĭ pămînturile lor, iar de la alţiĭ cumpărîndu-se, satul a devenit proprietatea Episcopieĭ, şi după secularizare, a statuluĭ.

Creţeşti-de-Sus, *sat*, în partea de N. a com. Creţeşti, plasa Crasna, jud. Făliciŭ, situat între pîrîul Lohan la V. şi dealul Vlăcinoasa la E. Acest sat împreună cu satul Creţeşti-d.-j. formează un trup de moşie, proprietatea statuluĭ. Are o populaţie de 194 familiĭ, saŭ 778 suflete şi 200 contribuabilĭ. Biserică ce se află în sat, e zidită la 1860.

Creţeşti-Sinteşti, *com. rur.*, pl. Sabarul, jud. Ilfov, situată la S. de Bucureşti, lîngă rîul Sabar,

www.dacoromanica.ro

16 kil. departe de București. Stă în legătură cu Străini-Dobreni și Jilava prin șosele vecinale.

Se compune din satele: Crețești, Copăceni-Sf.-Ioan și Sintești; cu o populație de 2636 locuitorĭ, carĭ locuesc în 548 case și 47 bordee.

Se întinde pe o suprafață de 3237 hect. Statul, moștenitoriĭ Costaforu, Otetelișanu, Al. Triandafil, T. Eliade și C. Marinescu, aŭ 2176 hect. și locuitoriĭ 1061 hect.

Proprietariĭ cultivă 1390 hect. (5 sterpe, 346 izlaz, 435 pădure), iar locuitoriĭ 1014 hect. (40 sterpe, 7 vie).

Comuna numără 562 contrib., cu un budget de 8251 leĭ la venituri și 6746 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 579 contrib.

In comună sunt 2 biserici (la Crețești și Sintești), 2 școlĭ mixte, 2 morĭ de apă, 2 poverne, 1 mașină de treerat, 2 poduri.

Numărul vitelor marĭ e de 1196 (344 caĭ și epe, 540 boĭ, 258 vacĭ și viteĭ, 14 taurĭ, 40 bivolĭ și bivolițe) și al celor micĭ de 2359 (83 porcĭ, 2276 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 621 sunt plugarĭ, 21 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 391 pluguri, 298 cu boĭ, 93 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 430 care și căruțe: 299 cu boĭ și 113 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriți sunt 291 și neîmproprietăriți 363.

Comerciul se face de 12 cîrciumarĭ.

S'au stabilit în comună 4 străinĭ.

Crețești-Zbîrcea, *pădure,* a statuluĭ, jud. Ilfov, în întindere de 205 hect., pendinte de comuna Crețești, pl. Sabarul.

Creștilor (Dealul-), *deal,* pl. Dumbrava-d.-s., com. Breasta, jud. Dolj; e înalt de aproape 50 m. acoperit cu iarbă; pe el pasc vitele satelor din jur.

Creți, *sat,* face parte din com. rur. Poborul, plasa Vedea-d.-j., jud. Olt. Are o populație de 339 locuitorĭ. Aci e o biserică construită din noŭ.

Cretieni, *vale,* spre V. de satul Brusturi, jud. Suceava, numită ast-fel de la cîțĭ-va Ardelenĭ cu această familie, fugiți de cătane și statorniciți aci de vre-o 100 anĭ în urmă.

Creții (Grindul-), *deal* și *măgură,* la S. de balta Potelul, pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanați.

Crețoaia, *deal,* în jud. Roman, pl. Fundul, com. Dămienești, spre S. de satul Dămienești.

Crețoaia, *pîrîŭ,* ce curge prin jud. Roman, pl. Fundul, com. Dămienești. Izvorește de la N.-E. de satul Pădureni. Curge de la N.-E. către S.-V. și udă satele Pădureni, Călugeni, trece pe la E. de satul Dămienești și se varsă în rîul Siret de a stînga la satul Drăgești, după ce a primit în sine pe dreapta pîrîul Răcea și pe stînga pe pîrîul Poenele-d.-j. la satul Pădureni.

Crețul, *sat,* jud. Ilfov; face parte din com. rur. Ciocănești, plasa Snagovul. Se întinde la V. de Ciocănești, pe malul drept al rîuluĭ Ciorogîrla, în fața satuluĭ Urziceanca. Cade la extremitatea județuluĭ, spre județul Dîmbovița.

Suprafața luĭ totală e de 391 hect., cu o populație de 201 locuitorĭ. Epitropia bisericeĭ Amza din București are 245 hect., din carĭ cultivă prin arendașiĭ săĭ numaĭ 60 hect. (35 sterpe, 150 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul afară de 7 hect. carĭ rămîn sterpe. Are 1 pod.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 142 și al celor micĭ de 199.

Crețul, *deal,* județul Bacăŭ, pl. Trotușul, comuna Bogdănești; face parte din șira dealurilor ce despart apele Slănicul și Oituzul.

Crețul, *movilă,* pe teritoriul satuluĭ Știubeeni, com. cu acelașĭ nume, pl. Bașeul, jud. Dorohoiu.

Crețul, *deal cu viĭ,* în com. rur. Oprișorul, pl. Cîmpul, jud. Mehedinți.

Crețul, *pădure,* în com. Mogoșești, pl. Stavnicul, jud. Iași. E proprietatea statuluĭ.

Crețul, *pîrîiaș,* jud. Bacăŭ, plasa Trotușul, com. Bogdănești, care curge pe limita satelor Satul-Noŭ și Pîrgărești. Izvorește în muntele Crosna și se varsă, d'a dreapta, în Trotușul.

Crețuleasca. (Vezĭ Crivina, comună rurală, jud. Prahova).

Crețuleasca, Vadul-Stanchiĭ, sau **Giulea**, *cătun,* în județul Vlașca, pendinte de com. Corbĭ-Ciungi. Vezĭ Vadul-Stanchiĭ.

Crețuleasca, *numire* dată *moșieĭ* Mărunțișul, din com. Mărunțișul, jud. Buzăŭ, după vechea eĭ proprietară Ana Crețulescu.

Crețuleasca, *moșie,* în com. Amarul, căt. Miroși, jud. Buzău, proprietatea bisericeĭ Crețulescu, din București. Are ca 600 hect.,

www.dacoromanica.ro

din care 420 arabile, 20 fîneaţă, 100 izlaz, restul sterp; se cultivă mult orz şi porumb.

Creţuleasca, *locuinţă izolată*, pl. Znagovul, jud. Ilfov.

Creţuleasca, *moşie*, pe care, la anul 1864 s'aŭ împroprietărit parte din loc. comuneĭ Ceptura, pl. Crîcovul, jud. Prahova.

Creţuleasca, *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Boldeşti, se scurge în lacul Boldeşti.

Creţuleasca, *vale*, în jud. Vlaşca, ce vine din Baciŭ, dă în Valea-Sericiuluĭ pe proprietatea Fetele, pendinte de com Blejeşti.

Creţuleşti, *com. rur.*, pl. Znagovul, jud. Ilfov. E situată la N. de Bucureşti lîngă rîul Colintina, 26 kil. departe de Bucureşti.

Se compune din satele: Creţuleşti-Cantacuzino, Creţuleşti-Fălcoianu, Creţuleşti-Mănăstirea, Creţuleşti-Samurcaşĭ, cu o populaţie de 981 locuitorĭ, carĭ locuesc în 231 case.

Se întinde pe o suprafaţă de 3016 hect. D-na Luxiţa Cantacuzino, (astăzĭ d-nul George Gr. Cantacuzin) Maria Ştefanopolu, Epitropia bisericeĭ Creţulescu din Bucureşti şi D-l I. Zaharescu aŭ 2441 hect. şi loc. 575 hect.

Proprietariĭ cultivă 1547 hect. (88 sterpe, 216 izlaz şi 590 pădure). Locuitoriĭ cultivă 522 hect. (33 sterpe şi 20 izlaz).

Comuna numără 176 contrib., avînd un budget de 3564 leĭ la venitură şi 3530 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 159 contrib.

In comună sunt 2 bisericĭ (la Creţuleşti-Fălcoianu şi Creţuleşti-Mănăstirea); 1 şcoală mixtă; 1 baltă.

Numărul vitelor marĭ e de 433 (91 caĭ şi epe, 10 armăsarĭ, 206 boĭ, 187 vacĭ şi viţeĭ, 25 taurĭ, 14 bivolĭ şi bivoliţe) şi al celor micĭ de 815 (25 capre, 215 porcĭ şi 575 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 149 sunt plugarĭ, 2 meseriaşĭ, 43 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 74 pluguri: 66 cu boĭ şi 8 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 138 care şi căruţe: 96 cu boĭ şi 42 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ 163 şi neîmproprietăriţĭ 40.

Comerciul se face de 6 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

S'aŭ stabilit în comună 13 străinĭ.

Creţuleşti, *sat*. V. Linia-Mare.

Creţuleşti, *sat*, jud. Dîmboviţa, pl. Cobia, căt. şi com. Mătăsarul. Are preste 18000 arĭ pădure, împreună cu căt. Odaia-Turculuĭ.

Creţuleşti, *vale*, în com. Ocnele-Marĭ, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, se varsă în Rîul-Sărat, care udă com. Ocnele-Marĭ.

Creţuleşti-Cantacuzino, *sat*, judeţul Ilfov, face parte din com. rur. Creţuleşti, plasa Znagovul. Este situat la N. de pădurea Rîioasa. Pe la S. trece calea ferată şi calea naţională Bucureşti-Piteşti.

Se întinde pe o suprafaţă de 750 hect., cu o populaţie de 153 locuitorĭ.

D-nul Gh. Gr. Cantacuzino are 609 hect. şi loc. 141 hect. Proprietarul cultivă 438 hect. (50 sterpe, 11 izlaz şi 110 pădure). Locuitoriĭ rezervă 6 hect. pentru fînete.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 105 şi al celor micĭ de 220.

Acest sat s'a înfiinţat, după cum spun locuitoriĭ, pe la anul 1680.

Creţuleşti-Fălcoianu, *sat*, jud. Ilfov, face parte din com. rur. Creţuleşti, pl. Znagovul. Este situat la N. de Bucureşti, pe malul drept al rîuluĭ Colintina, lîngă pădurea Rîioasa. Pe la S. trece calea ferată şi calea naţională Bucureşti-Piteşti.

Acest sat, după cum spun bătrîniĭ, s'a înfiinţat la anul 1770 de Constantin Samurcaşĭ.

Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 750 hect.; cu o populaţie de 383 locuitorĭ.

D-na Maria Ştefanopolu are 597 hect. şi locuitoriĭ 153 hect. Proprietarul cultivă 372 hect. (10 sterpe, 75 izlaz şi 140 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul, afară de 10 hect. carĭ rămîn sterpe.

Are o biserică, cu hramul Sf. Ştefan, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă frecuentată de 22 elevĭ şi eleve, cu întreţinerea căreia se cheltueşte de stat şi comună anual 1468 leĭ.

Localul s'a construit de judeţ în anul 1889. Aci e o baltă.

Comerciul se face de 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 206 şi al celor micĭ de 190.

Creţuleşti-Lipovăţul, *sat*, jud. Ilfov, face parte din com. rur. Ştefăneşti-Lipovăţul, pl. Dîmboviţa. Este situat la V. de Ştefăneştĭ-d.-j., pe malul drept al văieĭ Pasărea, format din 2 trupurĭ: Creţuleşti şi Lipovăţul.

Se întinde pe o suprafaţă de 762 hect. Are o populaţie de 152 locuitorĭ. D-l Stancu R. Becheanu are 652 hect. şi locuitoriĭ 110 hect.

Proprietarul cultivă 400 hect.

www.dacoromanica.ro

(57 izlaz, 2 vie, 193 pădure). Locuitorii rezervă 25 hect. pentru izlaz.

Are o biserică cu hramul Sf. Impărați, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; o școală mixtă frecuentată de 17 elevi și 7 eleve, cu întreținerea căreia statul cheltuește anual 1404 lei. Localul școalei s'a oferit gratuit de d-l St. Becheanu.

Comerciul se face de 1 cîrciumar. Are un heleșteu.

Numărul vitelor mari e de 115 și al celor mici de 245.

Crețulești - Mănăstirea, (Rebegești), *sat,* jud. Ilfov; face parte din com. rur. Crețulești, pl. Znagovul. Este situat la N. de pădurea Rîioasa. Pe la S. trece calea ferată și calea națională București-Pitești.

Se întinde pe o suprafață de 756 hect., cu o populație de 178 locuitori.

Epitropia Bisericei Crețulescu din București are 646 hect. și locuitorii 110 hect. Proprietarul cultivă prin arendașii săi 381 hect. (20 sterpe, 45 izlaz, 200 pădure). Locuitorii rezervă pentru izlaz 7 hect.

Are o biserică cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot și 2 cîntăreți. Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor mari e de 96 și al celor mici de 92.

S'au stabilit în sat 8 străini.

Acest sat s'a înființat de călugări la anul 1752.

Crețulești-Samurcași, *sat,* jud. Ilfov, face parte din com. rur. Crețulești, pl. Znagov. Este situat la S. de Fălcoianul, pe malul drept al rîului Colintina, lîngă pădurea Rîioasa. Pe la S. trece calea ferată și calea națională București-Pitești.

Se întinde pe o suprafață de 760 hect. Are o populație de 267 locuitori.

D-l I. Zaharescu are 589 hect. și locuitorii 171 hect. Proprietarul cultivă 355 hect. (8 sterpe, 86 izlaz și 140 pădure). Locuitorii cultivă tot terenul, rezervînd 7 hect. pentru izlaz.

Comerciul se face de 3 cîrciumari. S'au stabilit în sat 4 străini.

Numărul vitelor mari e de 121 și al celor mici de 313.

Acest sat, după cum spun bătrînii, s'a înființat la anul 1770 de Const. Samurcași.

Crețului (Bejenarii-), *vechiu sat,* în jud. Buzău, comuna Amarul, care a dat naștere cătr. Miroși.

Crețului (Valea-), *vale,* jud. Muscel, com. Purcăreni, pl. Rîul-Doamnei.

Crețului (Zarea-), *localitate,* frumos situată în partea de V. a com. Oncești, pl. Stănișcști, jud. Tecuci.

Crevedia, *com. rur.*, pl. Znagovul, jud. Ilfov. E situată la N.-V. județului, 27 kil. departe de București.

Se compune din satele: Crevedia-d.-s., Crevedia-d.-j., Cocani și Dîrza. Are o populație de 1272 locuitori, cari locuesc în 324 case.

Suprafața totală a comunei e de 3182 hect. Proprietarii au 2478 hect., din cari cultivă 926 hect. (rezervînd 182 hect pentru izlaz, 1380 pădure). Locuitorii au 700 hect., din cari cultivă 650 hect. (54 rămîn sterpe).

Comuna numără 289 contrib.; cu un buget de 4508 lei la venituri și 4419 lei la cheltueli. In anul 1885 erau 245 contribuabili.

Dintre locuitori 198, sunt plugari, 20 au diferite profesiuni.

Arătura se face cu 120 pluguri: 105 cu boi și 15 cu cai.

Locuitori au 222 care și căruțe: 189 cu boi și 33 cu cai.

Numărul vitelor mari e de 863 (128 cai și epe, 4 armăsari, 436 boi, 290 vaci și viței, 5 bivolițe) și al celor mici de 1405 (357 porci și 1048 oi).

Locuitorii împroprietăriți 144 și neîmproprietăriți 156.

In comună sunt 3 biserici (la Crevedia-d.-j., Cocani, și Dîrza) și o școală rurală mixtă.

In ziua de Sf. Treime se face aci un tîrg de mărunțișuri și băuturi spirtoase.

Comerciul se face de 8 cîrciumari și 1 hangiu.

Crevedia (Păduroaica), *pădure,* de 1380 hect., jud. Ilfov, pl. Znagovul, la N.-V. județului. Se întinde între comunele Crevedia și Cocani.

Crevedia, *vale,* în jud. Vlașca, ce vine din sus de moșia Crevedia, a Sfîntului-Gheorghe-Nou și dă în Drîmbovic.

Crevedia, sau **Baronul**, *vale,* în jud. Vlașca, pe proprietatea Vadul-Stanchii, vine din Corbi-Mari și dă în Neajlovul.

Crevedia-de-Jos, *sat,* jud. Ilfov, plasa Znagovul, face parte din com. rur. Crevedia. Este situat la N.-V. județului, pe malul stîng al lacului Zmeul, format din rîul Colintina. Prin sat trece șoseaua județeană București - Tîrgoviște și, spre E., calea ferată București-Ploești.

Aci este reședința primăriei. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; o moară de apă; 1 heleșteu; 1 pod peste Colintina; o școală mixtă, frecuentată de 28 elevi și 6 eleve, cu

www.dacoromanica.ro

întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc 1837 leĭ anual.

Se întinde pe o suprafaţă de 706 hect., cu o populaţie de 283 locuitorĭ.

D-luĭ N. Ştefănescu aparţin 506 hect. (188 hect. pădure şi 40 izlaz), iar locuitorilor, 200 hect.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 195 şi al celor micĭ de 212.

Crevedia-de-Sus, *sat*, jud. Ilfov, pl. Znagovul; face parte din com. rur. Crevedia. Este situat la N.-V. de Crevedia-d.-j., pe malul stîng al văĭeĭ Deşloaica, care izvoreşte din jud. Dîmboviţa şi trece prin pădurea cu acelaşĭ nume. Pe marginea de E. trece şoseaua judeţeană Bucureşti-Tîrgovişte.

Suprafaţa totală a satuluĭ e de 1452 hect., cu o populaţie de 353 locuitorĭ.

D. G. G. Cantacuzino, proprietarul, are 1250 hect. şi locuitorii 202 hect.

Proprietarul rezervă 75 hect. pentru izlaz; 950 sunt pădure.

Are o baltă; 1 pod stătător. Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 180 şi al celor micĭ de 542.

Crevedia-Mare, sau **Crevedia-Şuţuluĭ**, *com. rur.*, jud. Vlaşca, pl. Neajlovul, compusă din cătunele: Crevedia-Şuţuluĭ, Crevedia-Sf.-Gheorghe saŭ Crevedia-Mică, Crevedia-Stavropoleos şi Sicarul, situate pe ambele coaste ale văĭeĭ Neajlovul.

Această comună este departe de Bucureşti de 32 kil., de Giurgiŭ, de 60 kil. şi de Obedeni, reşedinţa plăşeĭ, de 25 kil.; la cea d'întîiu merge prin Malul-Spart, iar la Giurgiŭ merge prin Obedeanca.

In 1887 eraŭ 987 sufl., din carĭ 195 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe 1886 era la venitурĭ 5490 leĭ şi la cheltuelĭ 4046 leĭ. Pe 1887 era la venitурĭ 4104 leĭ şi la cheltuelĭ 2798 leĭ.

In această comună sunt 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 4 dascălĭ: o biserică în Crevedia-Mare saŭ a Şuţuluĭ şi a doua în Crevedia-Sf.-Gheorghe saŭ Crevedia-Mică.

Ambele ţin de parohia Crevedia-Mică.

Este o şcoală mixtă, cu 5 clase, condusă de un învăţător. In 1888 aŭ urmat aci 41 băeţĭ şi 9 fete, din numărul de 54 băeţĭ şi 38 fete în vîrstă de şcoală.

Vite sunt: 490 boĭ şi vacĭ, 78 caĭ, 870 oĭ şi capre şi 392 rîmătorĭ.

Pădurea de pe proprietatea Crevedia-Şuţuluĭ este de 150 hect.

In această comună sunt: pădurea Crevedia-Sf.-Gheorghe, de 225 hect. şi pădurea Crevedia-Stavropoleos, de 117 hect., ambele proprietăţĭ ale statuluĭ, dependinte de ocolul silvic Cîrtojanii.

Maĭ este pădurea Sicarul saŭ Priboiul, a Eforieĭ Spitalelor Civile, în suprafaţă de 382 hect.

Sunt 3 morĭ pe apa Neajlovuluĭ.

Locuitoriĭ acesteĭ comuniĭ se ocupă maĭ mult cu transporturĭ şi cu exploatare de lemne, atît din pădurile din această comună cum şi din acelea ce se află pe proprietatea învecinată, Căscioarele.

In această comună sunt 7 cîrciumĭ. Fie-care din cătune are casă, pătule şi magaziĭ necesare exploatăriĭ moşieĭ.

Pe aci trece şoseaua din valea Neajlovul, care duce la Corbi-Marĭ, în sus, şi la Obedeni, în jos. Această şosea maĭ duce la Bucureşti pe la Malul-Spart, prin pădurea Căscioarele. Acestea sunt şosele judeţene în bună stare, bine întreţinute.

Crevedia-Mare saŭ **Crevedia-Suţu**, *cătun*, în jud. Vlaşca, pl. Neajlovul, situat pe coasta stîngă a apeĭ Neajlovuluĭ, în vecinătate cu Căscioarele ale statuluĭ.

Moşia are un venit anual de aproape 20000 leĭ.

Are o suprafaţă de 1100 hect., din care s'a dat la 75 locuitorĭ 225 hect.; o pădure în întindere de 150 hect.

In cătun este o biserică zidită la 1856, deservită de un preot şi un dascăl; o şcoală comunală; o moară pe apa Neajlovuluĭ; 1 han şi 2 cîrciumĭ.

Crevedia-Mică saŭ **Sf.-Gheorghe**, *moşie*, jud. Vlaşca, numită ast-fel, căcĭ aparţinea înainte de secularizare m-reĭ Sf. Gheorghe.

Este situată pe partea stîngă a văĭeĭ Neajlovuluĭ, maĭ spre V. de Crevedia-Suţu.

Suprafaţa întreagă a moşieĭ este de 580 hect., din care s'a dat la 45 locuitorĭ, împroprietăriţĭ după legea rurală din 1864, suprafaţa de 150 hect. Suprafaţa pădureĭ este de 225 hect.

Restul de 205 hect. rămîne pămînt de cultură.

Venitul acesteĭ moşiĭ este de 5500 leĭ.

Crevedia-Stavropoleos, *cătun*, în jud. Vlaşca, pendinte de com. Crevedia-Mare, foastă a mănăstireĭ Stavropoleos, şi care apoĭ, la secularizarea averilor mănăstireştĭ, a devenit proprietatea statuluĭ, care a vîndut-o d-luĭ Zădăriceanu, rezervîndu-şĭ pădurea în suprafaţa de 117 hect.

www.dacoromanica.ro

Este lipită cu Crevedia-Zădăriceanu și cu pădurea Cîrtojani, situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Neajlovul. Suprafața totală a fost de 400 hect. S'a dat la 30 locuitorĭ împroprietăriță după legea rurală, 90 hect.

Crevenicul-Mare saŭ **Crevenicul-Colfeasca**, *com. rur.*, compusă din Coșoaia și Crevenicul-Mare, plasa Glavaciocul, jud. Vlașca. Este situată pe dealul și valea Glavaciocul, care trece pe la hotarul de N.-E. al satuluĭ Crevenicul-Colfeasca. De această comună țin cele 2 trupurĭ de moșie nelocuite ale moștenitorilor luĭ P. Mareș ce se numesc Colfeasca-Văcărești și Colfeasca-Ghimbășeasca.

Are o populație de 1346 locuitorĭ; 243 contribuabilĭ.

Veniturile comuneĭ aŭ fost pe anul 1886 de 8875 leĭ, iar cheltuelile de 7057 leĭ; pe anul 1887 aŭ fost de 3629 leĭ, iar cheltuelile de 3451 leĭ.

In 1877 s'a arat în întreaga comună 2100 hect. semănîndu-se diferite cereale.

Această comună are două bisericĭ: una în Coșoaia, și alta în Colfeasca sau Crevenicul-Mare, deservite de 2 preoțĭ și 2 dascălĭ. Țin de parohia Crevenicul-Mare.

Aci este o școală mixtă, făcută de zid și învelită cu fĭer; are 2 clase și e condusă de un învățător. In anul 1888 a fost frecuentată de 34 băețĭ și 21 fete, din 39 băețĭ și 27 fete în vîrstă de școală.

Este departe de București de 40 kil., de Giurgiŭ de 58 kil., de Alexandria de 32 kil., iar de Obedeni, reședința plășeĭ, de 13 kil.

Crevenicul-Mare saŭ **Colfeasca**, *cătun*, în jud. Vlașca, pl. Glavaciocul. Se numește Crevenicul-Mare ca să se deosebească de Crevenicul cel-l'alt, numit odinioară Crevenicul-Mic, și acum Rădulescu, după numele principaluluĭ moștean. E compusă din moștenĭ-Colfești și Tomulești. O parte mare aparține moștenitorilor luĭ Petre Mareș, împreună cu trupurile nelocuite Ghimbășeasca și Văcăreasca.

Suprafața totală a acesteĭ moșiĭ, cu toate trupurile, este de 1415 hect.; s'a împroprietărit la 1864 pe pămîntul d-luĭ Mareș 54 locuitorĭ, carĭ aŭ luat 209 hect.

Venitul anual al întregeĭ moșiĭ se poate socoti la 30000 leĭ.

Aci este o biserică de zid, cu hramul Sf. Nicolae, construită la anul 1854, în piscul dealuluĭ Glavaciocul, de către Nicolae Colfescu, fost proprietar; este deservită de un preot și un dascăl.

Școala comunală este zidită în anul trecut de către locuitorĭ.

Prin vale trece Glavaciocul despre N.-E. satuluĭ. Pe piscul dealuluĭ Glavaciocul sunt așezațĭ moștenĭ-Tomulești carĭ țin tot de acest sat.

In vale este șoseaua județeană ce duce la Giurgiŭ prin satul Mereni; iar chiar pe aci trece drumul ce duce de la București la Alexandria și Ruși-de-Vede. Este un han mare ce servea de stație trăsurilor ce circulaŭ pe acest drum înainte de a se face liniile ferate.

Vite sunt: 420 boĭ, bivolĭ și vacĭ, 72 caĭ, 220 rîmătorĭ și 845 oĭ.

Crevenicul-Rădulescu, *com. rur.*, jud. Vlașca, pl. Glavacioculuĭ, situată pe malul drept al Glavacioculuĭ, cam în mijlocul plășeĭ. Moșia aparține d-luĭ Petre Rădulescu și o mică parte la 3 moștenĭ; are o suprafață de 1500 hect.

La 75 locuitorĭ împroprietăriță la 1864, conform legeĭ rurale, li s'a dat o suprafață de 225 hect.

Are o pădure în suprafață de 160 hect.

Această comună este departe de București de 48 kil., de Giurgiŭ de 58 kil.; iar de Obedeni, reședința plășeĭ, de 14 kil.

Trece pe aci apa Glavaciocul care o desparte de Tămășești și Spînești.

In 1886 aŭ fost aci 518 locuitorĭ, din carĭ 114 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe 1886 avea la venitурĭ 4093 leĭ, iar la cheltuelĭ de 2537, iar pe 1887 avea la venitурĭ 2019 leĭ, iar la cheltuelĭ 1491 leĭ.

Are o biserică, făcută la 1856 de proprietar, împreună cu ceĭ-l'alțĭ locuitorĭ; este deservită de un preot și un dascăl. Depinde de parohia Crevenicul-Mare.

Moșia s'a estimat fără pădure, de Creditul Funciar Rural din București, la suma de 180000 leĭ.

Vite sunt: 540 boĭ și bivolĭ, 72 caĭ, 3450 oĭ și capre, 620 rîmătorĭ.

Sunt în com. 4 cîrciumĭ.

Este o moară pe apa Glavacioculuĭ, care funcționează numaĭ cînd vin apele marĭ.

Cricovelul, *lac*, în jud. Ialomița, pl. Cîmpuluĭ, lîngă satul Jilavele.

Cricoveni, se numește *partea de S. a com.* Ghirdoveni, județul Prahova, pl. Teleajenul.

Cricovul, *plasă*, jud. Prahova.

www.dacoromanica.ro

Se mărgineşte la E. cu judeţul Buzău, de care se desparte printr'o linie curbă dusă de la N. la S. şi care trece pe la E. comunelor: Vadul-Săpat, Fîntînelele şi Călugăreni.

La V. se mărgineşte cu plasa Tîrgşorul şi o parte din plasa Podgoria, de care se desparte printr'o linie curbă, care trece pe la V. de comunele: Inoteşti, Iordăcheanul şi Bucovul.

La N. se mărgineşte cu pl. Podgoria, de care se desparte printr'o linie trasă pe la N. de comunele Gornetul-Cricov şi Tătarul.

La S. se mărgineşte cu plăşile Crivina şi Cîmpul, de care se desparte printr'o linie dusă din judeţul Buzău (E.), până în plasa Tîrgşorul (V.), şi care trece pe la S. de comunele: Berceni, Coslegiul şi Colceagul.

Această plasă s'a împărţit în 12 parohii, avînd şi 23 filiale:

1. *Parohia Berceni,* cu biserica parohială Sf. Nicolae, compusă din cătunele: Berceni-d.-s., Berească-d.-j. (Ploeştiori) şi Corlăţeşti, avînd ca filială biserica Sf. Nicolae.

2. *Parohia Coslegiul,* cu biserica parohială Sf. Impăraţi, compusă din cătunele: Dîrvari, Radila şi Pantazi, avînd ca filiale bisericile: Adormirea, Sf. Ion şi Sf. Treï-Ierarhï.

3. *Parohia Bucovul,* cu biserica parohială Sf. Treime.

4. *Parohia Gura-Văieï* (com. Valea-Călugărească), cu biserica parohială Izvorul-Tămăduireï, compusă din cătunele: Arva, Valea-Poeniï, Valea-Urseï şi Valea-Mantiï, avînd ca filială biserica Tăierea Capuluï Sf. Ioan.

5. *Parohia Valea-Popeï,* (comuna Valea-Călugărească), cu biserica parohială Buna-Vestire, compusă din cătunele: Valea-Călugărească, Rachieriï, Valea-Orleï şi Chiţorani (Bucovul), avînd ca filiale bisericile: Sf. Nicolae şi Sf. Stelian.

6. *Parohia Valea-Negovani,* (com. Valea-Călugărească), cu biserica parohială Adormirea, compusă din cătunele: Valea-Mieilor, Valea-Largă şi Scheaul, avînd ca filiale bisericile: Sf. Voevozï şi Inălţarea.

7. *Parohia Gornetul-Cricov,* cu biserica parohială Cuvioasa-Paraschivă, compusă din cătunele Ţărculeşti, avînd ca biserică filială Cuvioasa-Paraschiva.

8. *Parohia Valea-Boului,* (comuna Gornetul-Cricov), cu biserica parohială, Sf. Impăraţi, compusă din cătunele Coşorelele, avînd ca filială biserica Sf. Impăraţi.

9. *Parohia Ceptura,* cu biserica parohială Sf. Impăraţi, compusă din cătunele Valea-Gardului, avînd ca filială biserica Adormirea.

10. *Parohia Rotari,* (com. Ceptura), cu biserica parohială Adormirea, compusă din cătunele Şoimescul şi Malul-Roşu, avînd ca filială biserică Sf. Nicolae.

11. *Parohia Albeşti-de-Mur,* (com. Albeşti), cu biserica parohială Sf. Voevozï, compusă din cătunele Vadul-Părului şi Albeşti-Paleologul, avînd ca filiale bisericile: Sf. Ilie şi Adormirea.

12. *Parohia Călugăreni,* cu biserica parohială Inălţarea şi cu biserica filială Adormirea.

13. *Parohia Tomşani,* cu biserica parohială Sf. Voevozï, compusă din cătunele Loloiasca, avînd ca biserică filială Sf. Nicolae.

14. *Parohia Tătarul,* cu biserica parohială Sf. Voevozï.

15. *Parohia Măgura* (com. Tomşani), cu biserica parohială Adormirea, compusă din cătunele Cioceni, avînd ca filială biserica Adormirea.

16. *Parohia Conduratul,* cu biserica parohială Sf. Impăraţi.

17. *Parohia Vadul-Sapat,* cu biserica parohială Sf. Voevozï şi Buna-Vestire.

18. *Parohia Colceagul,* cu biserica parohială Sf. Nicolae.

19. *Parohia Inoteşti,* cu biserica parohială Sf. Ioan.

20. *Parohia Fîntînelele-Mazîli,* cu biserica parohială Adormirea, compusă din cătunele: Fîntînelele-Ungureni şi Bozieni, avînd ca filială biserica Adormirea.

21. *Parohia Iordăcheanul,* cu biserica parohială Adormirea, compusă din cătunele: Moceşti şi Plavia, cu biserica filială Sf. Nicolae.

Din punctul de vedere administrativ, plasa Cricovul se compune dintr'o comună urbană, Urlaţi, şi 17 comune rurale: Albeşti-de-Mur, Albeşti-Paleologul, Berceni, Bucovul, Călugăreni, Ceptura, Colceagul, Conduratul, Coslegiul, Fîntînelele, Gornetul-Cricovul, Inoteşti, Iordăcheanul, Tătarul, Somşani, Vadul-Săpat şi Valea-Călugărească. Cele mai puţin populate sunt: Albeşti-Paleologul, Fîntînelele, Berceni şi Conduratul.

Pămîntul plăşeï Cricovul, în partea de S.-V. şi E., prezintă o întinsă cîmpie, productivă în grîu, orz, ovăz, porumb, meiu, fasole şi secară.

Partea de N., fiind deluroasă, era acoperită cu viï, acum distruse de filoxeră. Azï abia se mai cultivă 5 hect. la Urlaţi.

Din timpul distrugereï viilor, locuitoriï din partea de N. a plăşeï se ocupă mai mult cu fabricarea ţuicei şi cu transportul lemnelor şi păcureï din comunele vecine, iar restul locuitorilor din plasă se ocupă în special, cu agricultura şi creşterea vitelor.

Prin plasă trece rîul Cricovul-Sărat.

www.dacoromanica.ro

Cricovul, *pădure,* lîngă satul Alexeni, în pl. Cîmpuluĭ, județul Ialomița.

Cricovul, *pîrîŭ,* ce-ĭ maĭ zice și Cricovul-Dulce. Izvorește din județul Dîmbovița, din muntele Oborele, spre E. de Moroeni și Pietroșița, curge în jos prin plaiul Ialomița, trece prin raionul comunelor Urseiul și Vișinești, pe lîngă laturea estică a comuneĭ Colibași și apoĭ la comuna Ederile intră în jud. Prahova. De aci curge la vale prin jud. Prahova, trece pe lîngă mănăstirea, sau penitenciarul Mărgineni, tăind perpendicular șoseaua județeană Tîrgoviște-Ploești; primește în stînga sa, maĭ spre S. de com. Dărmănești pîrîul Prahovița, maĭ primește la vale, tot în stînga, un iaz de morĭ din Prahova, apoĭ la cătunul Băltița, com. Frosinul, iarășĭ se apropie de județul Dîmbovița și curge printre Dîmbovița și județul Prahova trecînd printre Cornești, din jud. Dîmbovița și Hăbu, din jud. Prahova, pănă ce, puțin la vale de Ochiul-Bouluĭ, cătunul com. Cătunul, se varsă în Ialomița, în partea stîngă, în fața com. Tătărăi.

Cricovul, *numire* ce se maĭ dă *pîrîuluĭ* Sărata, care se maĭ numește și Cricovul-Sărat, jud. Ialomița.

Cricovul-Dulce. Vezĭ Cricovul, pîrîŭ, jud. Dîmbovița și Prahova.

Cricovul-Mare saŭ **Cricovul-Sărat,** *pîrîŭ.* Incepe din muntele Fîntîna-Hoților, com. Cislăul, județul Buzăŭ, și primește afluențiĭ: Cricovul-Mic, Izvorul-Rece, Crăciuneasa, Butuceanca, Baba-Dobroaie, etc., apoĭ prin Valea-Budeĭ, ajunge la cătunul Crăciunești, unde ese din jud. Buzăŭ și trece în Prahova, pe la com. Sîngerul, pl. Podgoria. După ce udă comunele Apostolache, Urlați și Albesti îșĭ continuă drumul spre S., vărsîndu-se în rîul Prahova, la com. Adîncata, pl. Cîmpul.

In cursul săŭ, în județul Prahova, udă plășile: Podgoria, Cricovul și Cîmpul.

Cricovul-Mic, *pîrîŭ,* în comuna Cizlăul, jud. Buzăŭ. Izvorește din muntele Fîntîna-Hoților, puțin maĭ la N. de Cricovul-Mare și merge să se unească cu dînsul în cătunul Bîrlești.

Cricovul-Sec, *gîrlă,* jud. Prahova care acum 100 anĭ avea propria sa scurgere pe albia cunoscută și care pănă azĭ, șĭ-a făcut scurgere în rîul Ialomița, cu mult maĭ la vale de cătunul Hăbudul.

De la Hăbudul pănă la Poenari-Burchiĭ, albia sa e puțin cunoscută, iar de aci către comuna Crivina, pl. Crivina, pe vechia albie sunt o mulțime de sorginți, care formează cursul acesteĭ gîrle pănă la vărsarea sa în rîul Prahova, spre N.-E. de com. Crivina.

Apa sa e curată, posedînd în tot cursul săŭ tot soiul de peștĭ bunĭ și gustoșĭ. Face, în curgerea sa, mulțime de zigzagurĭ, maĭ ales între comunele Crivina, Poenari-Apostolĭ și Gorgota.

Criglic, *vîrf de deal,* în județul Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rurale Parcheș. Este situat în partea nordică a plășeĭ și în cea vestică a comuneĭ, la 3 kil. spre V. de satul Parcheș, aproape de locul unde pîrîul Valea-Adîncă se aruncă în balta Saon. Poalele sale vestice se termină pe malul oriental al pîrîuluĭ Valea-Adîncă; cele estice merg pănă în satul Parcheș, ce e așezat pe dînsele, și chiar pănă în malul stîng al Văieĭ-Ogurluiuluĭ, cele nordice se confundă cu stuful ce înconjoară balta Saon. Are înălțime de 64 metri; este punct trigonometric de observație de rangul 1-iŭ, dominînd asupra mănăstireĭ Saon, ce e la poalele sale, asupra satuluĭ Parcheș, și asupra drumuluĭ comunal Nicolițel-Parcheș. Este acoperit cu pășunĭ, iar poalele sale sunt păduroase.

Crihala, *mahala,* în com. rur. Slivilești, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Crihala, *pădure,* în jud. Mehedinți, plasa Ocolul-d.-s., com. rur. Bresnița, aproape de orașul Turnul-Severin, pădure în care orășeniĭ Severineni fac petreceri de vară.

Crihanul, *deal,* în jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., de pe teritoriul com. Călugăra-Mare.

Crimăreasa, *vechiŭ pichet,* cu numărul 62, spre hotarul Moldoveĭ, pl. Marginea-d.-j., jud. R.-Sărat, la E. de com. Gologanul.

Criminețuluĭ (Fundul-). (Vezĭ Fundul-Criminețuluĭ, județul Putna).

Criminicioara, *lac,* în județul Ialomița, plasa Borcea, în insula Balta, pe teritoriul com. Cocargea.

Crimuleşti, *mahala,* în județul Tecuciŭ, pl. Berheciu, în partea de E. a satuluĭ Corni-d.-s.

Cripoasa, *baltă,* în jud. Dolj,

www.dacoromanica.ro

plasa Jiul-d.-j., comuna Căciulăteşti.

Cristea, *pîrîŭ*, izvoreşte dintr'un izvor mare, ce iese din coasta de V. a dealuluĭ Izvorul, din comuna Soleşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, numit şi Izvorul-luĭ-Cristea; curge spre V. şi, tăind în curmeziş şoseaua naţională Iaşi-Vasluiŭ, se varsă în pîrîul Vasluetul.

Cristea (Muchea-de-la-), *muche*, în jud. Buzăŭ, com. Rusiavăţul, căt. Muscelul-Ţigan.

Cristea (Valea-de-la-), *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Rusiavăţul, căt. Muscelul-Ţigan; se scurge în Valea-Rusiavăţuluĭ.

Cristea - Marcovul, *iezer*, în jud. Suceava, satul Ruginoasa, format de pîrîul Dumbrăviţa şi avînd o suprafaţă de 4 prăjinĭ.

Cristeĭ (Dealul-), *deal*, în jud. Tecuciu, situat la V. de satul Răchitoasa; se întinde spre N. comuneĭ Răchitoasa.

Cristescu, *iaz*, în jud. Dorohoiŭ, cu o suprafaţă de 6 hect., pe teritoriul satuluĭ Ibăneşti, com. cu acelaşĭ nume, plasa Prutul-d.-s.

Cristesea, *sat*, în jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, cătunul com. Cornesti.

Cristeşti, *com. rur.*, situată în partea de N.-V. a plăşeĭ Coşula, jud. Botoşani, la 13 kil. de Botoşani, formată din satele: Cristeşti şi Schitul - Orăşeni (Maicele). Are o suprafaţă de 5892 hect., cu o populaţie de 533 familiĭ, saŭ 2092 suflete, carĭ locuesc în 715 case.

Sunt 552 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, creşterea vitelor şi cultura viilor.

Locurile cultivate aŭ o întindere de 3892 hect.

In partea de S. şi S.-V. a comuneĭ, se află pădure întinsă, cu o suprafaţă de 1315 hect., compusă din fag, stejar, carpen şi teiŭ. Această pădure e o parte din vastul codru ce acopere teritoriul comunelor: Coşula, Slobozia-Secătura, Poiana-Lungă, Tudora, Flămînzi, Storeşti, Răden şi Deleni.

Sunt 54 hect. viĭ pe teritoriul satuluĭ.

E străbătută de pîrîul Miletinul. Are 4 iazurĭ, 1 moară de apă şi 1 de aburĭ.

Vite sunt: 1165 boĭ şi vacĭ, 265 caĭ, 1487 oĭ şi 722 porcĭ.

Are 2 biserici, deservite de 2 preoţĭ, 1 diacon şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, condusă de un învăţător, plătit de stat, şi frecuentată de 58 băeţĭ şi 12 fete.

Budgetul comuneĭ are la venitur 12212 leĭ, 20 banĭ, iar la cheltuelĭ 7768 leĭ 94 banĭ.

Cristeşti, *com. rur.*, situată în partea vestică a plăşeĭ Siretul-d.-j., jud. Suceava, spre S. şi la o depărtare de 34 kil. de Fălticeni.

Se mărgineşte la E. cu com. Păşcani, la V. cu com. Timişeşti şi satul Popeşti din jud. Neamţu, la S. cu com. Miroslăveşti şi la N. cu com. Drăguşeni şi Tătăruşi. Are forma unuĭ dreptunghiu neregulat.

E compusă din satele: Cristeşti, Hereşti, Homiţa, Moţca şi Boureni, cu reşedinţa în satul cu acelaşĭ nume.

Are o populaţie de 1336 familiĭ, saŭ 5425 suflete, din carĭ 2785 bărbaţĭ şi 2640 femeĭ (134 izraeliţĭ şi 3 nemţĭ).

Sunt 1039 contribuabilĭ.

Are şase biserici, deservite de 6 preoţĭ şi 9 cîntăreţĭ şi un schit: Boureni; 2 şcoale mixte, frecuentate de 70 elevĭ, din 420 băeţĭ şi 410 fete în vîrstă de şcoală.

In comună sunt: 5 cîrciumarĭ, 9 băcaniĭ, 1 lipscănie, 1 pitărie, 4 debite de tutun şi 1 căsăpie.

Budgetul pe anul 1892—93 are la venitur, 1134 leĭ, 99 banĭ şi la cheltuelĭ 11322 leĭ 23 banĭ.

Vite sunt: 293 caĭ, 1620 boĭ, 1172 vacĭ, 4500 oĭ, 11 capre, 851 porcĭ şi 7 bivolĭ.

Altitudinea comuneĭ de la nivelul mării variază între 350—400 m.

E udată de rîul Moldova. Moşia, proprietatea prinţuluĭ Gr. M. Sturdza, e în suprafaţă de 3841 fălcĭ şi 58 prăjinĭ, din carĭ: 750 pădure, 1533 fălcĭ şi 48 prj. cultivabile şi 1000 fălcĭ şi 59 prăjinĭ fînaţ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ după legea din 1864, sunt 586, din carĭ 3 fruntaşĭ, 305 pălmaşĭ şi 278 codaşĭ, stăpînind 1592 făcĭ.

In comună sunt 2 morişte pe pîrîul Staniştea şi o moară a Zavuluĭ.

Căile de comunicaţie din comună sunt: la Păşcanĭ 12 kil., la Drăguşeni 7 kil., la Miroslăveşti 10 kil.

Locurĭ maĭ însemnate în comună sunt: Schitul - Boureni, Leţcani, Siliştea, Matioaia şi Morile-Zavuluĭ.

La 1803, «Cristeşti, a d-sale Vorniculuĭ Grigoraş Sturdza, numără 189 liuzĭ, cu 2480 leĭ bir anual

Cristeşti, *moşie* şi *sat* mare, din care se compune comuna Cristeşti, judeţul Botoşani. Satul e aşezat pe maĭ multe văĭ şi

www.dacoromanica.ro

coaste, pe o întindere de 229 hect. Suprafaţa moşieĭ e de 5892 hect. E compusă din maĭ multe părţĭ, şi anume: Dealul, partea despre N.-V. a satuluĭ, fiind aşezată pe deal; Ghilonești, partea despre S., numită ast-fel de la fraţiĭ Ghilanĭ, carĭ eraŭ păduraręĭ; Ţibeni, în partea despre S.-V., numită de la familia Ţibu, venită din Bucovina; Furnicari, în partea despre V., numită de la mulţimea moşuroaielor de furnicĭ, ce aŭ fost aicĭ, fost sat în vechime, astă-zĭ însă loc de cultură. (Se maĭ cunosc abia gropile în care se ţineaŭ productele); Lipoveni, în partea despre S.-E., numit ast-fel de la iazul lucrat aicĭ de niște Lipovenĭ.

Despre acest sat se zice că în vechime era aşezat maĭ spre N.-V., pe locul numit Siliștea, dar că s'a desfiinţat cu ocazia năvălirilor străine; locuitoriĭ s'aŭ retras spre S.-E. în pădure pe locurile unde astă-zĭ este satul Cristeşti.

Are o populaţie de 491 familiĭ, saŭ 1997 suflete; 1 biserică, deservită de 1 preot, 1 diacon şi 2 cîntăreţĭ; 1 şcoală mixtă, condusă de 1 învăţător plătit de stat şi 58 băieţĭ şi 12 fete; 1 moară de apă la iazul Lipoveni, pe pîrîul Miletinul şi 1 moară cu aburĭ.

In Cristeşti sunt 54 hect. viĭ prin grădinĭ, ale locuitorilor şi proprietarilor. Moşia se împarte între fraţiĭ Cristeşti. E acoperită în mare parte cu pădure.

Cristeşti, *sat*, în com. Ţuţora, pl. Braniştea, jud. Iaşi. E situat pe coasta de S. a dealuluĭ Cristeşti şi între rîurile: Bahluiul, ce vine de la V. spre E. şi Jijia de la N. spre S., formînd un unghiŭ prin unirea lor.

In faţa satuluĭ, pe şes, sunt întinse bălţĭ pline cu stuh. Are o populaţie de 23 fam., saŭ 175 loc. romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura, creşterea vitelor şi pescuitul; o biserică, zidită la 1839 de fostul proprietar Alexandru Mavrocordat, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 eclesiarc; casele proprietăţeĭ, clădire mare şi frumoasă şi o staţie a drumuluĭ de feĭ Iaşi-Ungheni.

Numărul vitelor e de 210 capete, din carĭ: 126 vite marĭ cornute, 30 oĭ, 20 caĭ şi 34 rîmătorĭ.

Cristeşti, *sat*, spre V. de satul Brăeşti, din com. Brăeşti, plasa Cîrligătura, jud. Iaşi. E situat pe costişa dealuluĭ Dodul, cu faţa spre E. Are o suprafaţă de 1305 hect. şi o populaţie de 100 fam., saŭ 470 loc. romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor; o biserică construită de lemn, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 eclesiarc.

Numărul vitelor e de 500 capete, din carĭ: 370 vite marĭ cornute, 23 caĭ, 220 oĭ şi 57 rîmătorĭ.

Cristeşti, *sat*, face parte din com. rur. Vlaici, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt. Are o biserică, fondată la anul 1877. Populaţia satuluĭ e de 155 locuitorĭ, împroprietăriţi la 1864.

Cristeşti, *sat*, pe moşia şi în comuna cu acelaşĭ nume, jud. Suceava. E aşezat pe un platoŭ înalt ce ţărmureşte şesul stîng al Moldoveĭ şi pe ţărmurile pîrîuluĭ Staniştea, cu afluentul săŭ Gurmăzoaia. Are o populaţie de 480 fam., saŭ 2000 sufl. (1080 bărbaţĭ şi 920 femeĭ), din carĭ 110 străinĭ. Locuesc în 954 case. Contribuabilĭ sunt 386.

In sat este o cîrciumă, 4 băcăniĭ, 1 lipscănie, 1 pitărie, 1 căsăpie şi 1 debit de tutun.

Vatra satuluĭ ocupă 180 fălcĭ, 40 prăjinĭ. Improprietăriţĭ la 1864 sunt 162 pălmaşĭ şi 46 codaşĭ, stăpînind 659 fălcĭ şi 58 prăjinĭ.

Are o biserică, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, zidită pe la 1440 de niște saşĭ din Ardeal, în mijlocul unuĭ codru. Pe peretele bisericeĭ se afla o inscripţie care a dispărut în urma reparaţiunilor. Se zice însă că se citea data de 1420 şi că ar fi fost restaurată, adăugindu-i se turnurile, de către Ştefan-cel-Mare. Pe clopotul cel mare se citeşte: «Clopotul este făcut de mine Costan, cu a mea cheltuială, dat la biserica din satul Moţca, anul 1830»; iar pe cel mic: «ѦЛОПОТЪ ѦПѦРТ.... ЄѢІТЪ ѪОЪРЄѢ 1777». Biserica e împroprietărită cu 25 fălcĭ şi e deservită de 1 preot şi 3 cîntăreţĭ.

Este o şcoală rurală mixtă, condusă de un învăţător, plătit de stat, frecuentată de 58 şcolarĭ. Ea e înfiinţată de la 1865.

Se află în Cristeşti o fabrică de spirt, a proprietăţeĭ, în care în ultimul an financiar s'a fermentat 933,150 kgr. de porumb, din carĭ s'aŭ fabricat 317,720 litri spirt. Statul a perceput de pe urma acesteĭ fabricĭ, în acel an, suma de 139947.60 leĭ.

Cristeşti, *sat*, în jud. Tutova, com. Lăleşti, spre S. de satul Lăleşti. Are 169 loc. şi 47 case. E numit de locuitorĭ şi Cristeşti-d.-j.

Cristeşti, *staţie de dr. d. f.*, jud. Iaşi, pl. Braniştea, căt. Ţuţora, pe linia Iaşi-Ungheni, pusă în circulaţie la 1 August 1874. Se află între staţiile Iaşi (15.3 kil.) şi Ungheni (5.7 kil.) Inăl-

www.dacoromanica.ro

ţimea de asupra nivelului mărei 31m·89. Venitul acestei staţii pe anul 1896 a fost de 682 lei, 80 bani.

Cristeşti, *vechiŭ sat*, din com. Găneşti, jud. Covurluiŭ, pl. Horincea, azĭ lipit şi constituind un trup cu Găneşti.

Cristeşti, *deal*, jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-s., com. Ardeoani, pe teritoriul Ardeoani.

Cristeşti, *deal*, pe coasta căruia e situat satul Cristeşti, din com. Ţuţora, plasa Braniştea, judeţul Iaşi.

Cristeşti, *deal*, de asupra satului Cristeşti, jud. Iaşi, pl. Cîrligătura, com. Brăeşti.

Cristeşti, *localitate*, în jud. şi pl. Tutova, com. Voineşti. Aicĭ a fost maĭ înainte sat, dar s'a distrus de unul din proprietarĭ. Astă-zĭ se maĭ găsesc numaĭ cîte-va livezĭ cu arborĭ fructiferĭ. Se maĭ numesc Cristeşti-d.-s., Cristeşti-Răzăşi şi Cristeşti-din-Deal.

Cristeşti, *pîrîŭ*. Vezĭ Buda, pîrîŭ în com. Brăeşti, jud. Iaşi, pl. Cîrligătura.

Cristeşti, *vale*, în jud. Iaşi, pl. Cîrligătura, com. Brăeşti, între dealurile Cristeşti şi Buznea, printre care trece pîrîul cu acelaşĭ nume.

Cristeşti, *vale*, în satul cu acest nume, formată de pîrîul Staniştea, jud. Suceava.

Cristeşti-de-Jos. Vezĭ Cristeşti, sat, jud. Tutova.

Cristeşti-de-Sus. Vezĭ Cristeşti, localitate, jud. Tutova.

Cristeşti-din-Deal. Vezĭ Cristeşti, localitate, jud. Tutova.

Cristeşti-Răzăşi. Vezĭ Cristeşti, localitate, jud. Tutova.

Cristianul, *braţ* (prival), în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, în insula Balta, pe teritoriul com. Dichiseni.

Cristianul, *vale*, jud. Mehedinţi, pl. Văilor, com. rur. Covrigi.

Cristianului (Dealul-), *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Cernăteşti, căt. Mălăeşti.

Cristieneşti, *sat*, ce este maĭ sus de mănăstirea de Argeş, jud. Argeş. După uciderea luĭ Mihaiŭ-Viteazul, s'aŭ adunat aci Boeriĭ şi cu Buzeşti şi aŭ ţinut sfat de aŭ ales pe Şerban nepotul răposatuluĭ Basarab-Vodă.

Cristineşti, *sat*, pe moşia cu acelaşĭ nume; în vechime a fost trup a parte, dar acum e alipit la moşia Ibăneşti, judeţul Dorohoiŭ, pl. Prutul-de-Sus, com. Ibăneşti. Populaţia sa este de 600 fam., saŭ 1276 sufl. Are o biserică, cu hramul Sf. Mihail şi Gavril, deservită de 1 preot, 2 cîntăreţĭ, 1 pălămar; este de zid, făcută în 1859, de marele Vornic Niculaĭ Rosetti-Roznovanu, fost proprietar. Este o şcoală, condusă de un învăţător şi frecuentată de 60 elevĭ; localul, bun, e făcut de comună.

Sătenii împroprietăriţĭ aŭ 761 hect. 93 ariĭ pămînt.

Cristineşti, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-de-Sus, căt. com. Zgîrciţi. Şi-a luat numele de la o familie de moşneni, Cristineşti. Este aşezat în partea de S. a com., pe pîrîul Oreavul, la 1 kil. spre S. de căt. de reşedinţă Sgîrciţi. Are o întindere de 100 hect. cu o populaţie de 55 fam., saŭ 211 sufl., din carĭ 56 contribuabilĭ; 10 ştiŭ carte. Are o biserică deservită de 1 preot, 1 dascăl şi 1 paracliser.

Cristiniciul, *sat*, înconjurat de dealurĭ, în partea de S. a comuneĭ Rînceni, jud. Fălciŭ, în care se află 30 case şi fiind unit cu satul Rînceni, poartă maĭ mult acest din urmă nume.

Cristioaia, *deal*, în centrul com. Ringhileşti, jud. Botoşani, pl. Ştefăneşti.

Cristioaia, *iaz*, în valea Cristioaia, jud. Botoşani, com. Ringhileşti cu o suprafaţă de 6 hect.

Cristioaia, *vale*, la poalele dealuluĭ Cristioaia spre N., se uneşte cu valea Corogea, jud. Botoşani, com. Ringhileşti.

Cristişorul, *iaz*, jud. Dorohoiŭ, în suprafaţă ca de 3 hect. 50 ariĭ, pe teritoriul moşieĭ Dămileni, com. Ibăneşti, pl. Prutul-de-Sus.

Cristişorul, *munte* între com. Mădeiul şi Borca, judeţul Suceava.

Cristişorul, *pîrîŭ*, afluent al pîrîuluĭ Neagra-Broştenilor, jud. Suceava.

Cristişul, *munte*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, acoperit de brazĭ şi molifţĭ. Face parte din ramificaţiunile munteluĭ Tarcăul.

Cristoaia, *pîrîŭ*, izvoreşte de pe teritoriul satuluĭ Bălteni, din com. Brodocul, jud. Vasluiŭ, pl. Stemnicul şi se varsă în pîrîul Stemnicul.

www.dacoromanica.ro

Cristoiul, *pîrîiaș*, jud. Bacău, pl. Bistrița-de-Sus, com. Blăgești, ce se scurge în pîrîul Ciobota.

Crișuluĭ (Movila-), *movilă*, în jud. Buzău, com. Cilibia.

Criteanca (Vernești), *sfoară de moșie*, în jud. Buzău, comuna Vernești. Are 40 hect., din carĭ 12 pădure. Se numește și Rizoaia.

Criva, *sat*, în jud. Dolj, pl. Jiul-de-Mijloc, com. Vîrvorul, grămadă cu o populație de 610 suflete, saŭ 320 bărbațĭ și 290 femeĭ. Locuesc în 144 case și 1 bordeiŭ. Copiiĭ din sat urmează la școala mixtă din satul Vîrvorul, ce este la 2070 m. depărtare. Cu vîrstă de școală sunt 50 copiĭ.

Știŭ carte 7 locuitorĭ. In sat sunt 2 cîrciumĭ.

Criva, *cătun*, al com. Piatra, pl. Olteț-ul-Oltul-d.-s., jud. Romanați, cu 200 locuitorĭ.

Criva, *cătun*, al com. Enosești, plasa Olteț-ul-Oltul-d.-s., județul Romanați, așezat în valea Oltuluĭ, lîngă Oltișorul. Are 200 locuitorĭ, saŭ 50 familiĭ; o biserică (Sf. Nicolae), clădită la 1762, de locuitorĭ și deservită de un preot.

Criva, *ramură de munte*, în jud Neamțul, ce se detașează din nodul format de ramurile: Ața, Măgura-Șomuzuluĭ, Piciorul-Frăsineĭ, între pîrîiașele Bătrîneĭ și Frasinul, afluenții aĭ Tarcăuluĭ.

Criva, *loc.* Vezĭ com. rur. Balta, din plaiul Cerna, jud. Mehedinți.

Criva, *trup de moșie*, com. Vîrvorul, pl. Jiul-de-Mijloc, județul Dolj. Aparține statuluĭ, care a dat 248 loturĭ dintr'însa locuitorilor. Se găsește pe dînsa și pădure. Această moșie a fost pendinte, pănă la secularizarea averilor mănăstirești, de mănăstirea Bucovățul.

Criva (Jumătate), *moșie*, a statuluĭ, în jud. Romanați, cu o arendă anuală de 3020 leĭ anual pe periodul 1887—88.

Criva, *pădure*, a statuluĭ, în jud. Dolj, plasa Jiul de-Mijloc, com. Vîrvorul. Lemnul care se găsește este stejarul și gîrnița; predomină însă cerul.

Criva, *pîrîŭ*, afluent pe stînga al rîuluĭ Tesluiul, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Ghercești.

Criva, *pîrîiaș*, în jud. Neamțul, com. Pîngărați, pl. Piatra-Muntele. E situat pe moșia Tarcăul. Izvorește din ramura munteluĭ Piciorul-Frăsieĭ, și se varsă în dreapta rîuluĭ Bistrița.

Crivaia, *vale*, vechea matcă a rîuluĭ Ialomița. Trece prin satul Pribegi, pl. Ialomița-Balta, jud. Ialomița, spre N. de satul Slobozia și se termină spre E. în hotarul moșieĭ Bucul. Prin dreptul satuluĭ Slobozia poartă numirea de Crivaia-Mare.

Crivățul, *sat*, cu 100 locuitorĭ, jud. Argeș, pl. Oltul; face parte din com. rur. Cuca.

Crivățul, *sat*, jud. Prahova, face parte din com. rur. Mănești, pl. Tîrgșorul. Are o populație de 222 locuitorĭ (112 bărbațĭ și 110 femeĭ). Locuitoriĭ maĭ numesc acest cătun Gura-Crivățuluĭ și Starița.

Crivățul, *vale*, județul Prahova, trece prin cătunul Crivățul, comuna Mănești, pl. Tîrgșorul.

Crivățul, *pîrîŭ*, jud. Dîmbovița, izvorește din pădurile și văile dintre comuna Adînca și penitenciarul Mărgineni, curge la vale, prin partea estică a dealurilor de lîngă Bucșani, intră în plasa Ialomița, trece prin comuna Finta și cătunul Băltița, aproape paralel cu Cricovul, curge pe lîngă comunele Frasinul și Cornești și la Cătunul, unde este și un pod peste Crivăț, se varsă în partea stîngă a rîuluĭ Ialomița.

Crivelești, (Valea - Nuculuĭ), *cătun* de reședință al comuneĭ Trestioara, jud. Buzăŭ, cu 110 locuitorĭ și 37 case; de dînsul e alipit și cătunul Veghiurile.

Crivelești, *moșie*, în jud. Buzăŭ, comuna Trestioara, cătunele Crivelești și Veghiurile. Are 620 hect., cea maĭ mare parte teren steril, format din pămînturĭ albe, și 27 hect. pădure și puțină arătură; servă maĭ mult de izlaz.

Crivelești-Mociarul, *moșie*, în jud. Buzău, com. Trestioara, cătunul Crivelești. Are pădure puțină arătură, fîneață, izlaz și livede. Pe dînsa se află lacul Mociarul.

Crivești, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Strunga, spre N. de băile Strunga. Este așezat pe deal. Are 112 familiĭ, saŭ 537 suflete, din carĭ 117 contribuabilĭ; locuesc în 117 case.

Știŭ carte 32 persoane.

Populațiunea este romînă, afară de 5 familiĭ evreĭ. Sunt 160 vite marĭ cornute. Se lucrează butnăria și căruțe ordinare. Are o biserică de zid.

www.dacoromanica.ro

Acest sat forma mai înainte o comună, comuna Criveşti, cu satele Găureana şi Movileni. Este legat cu oraşul Roman prin şosea.

Criveşti, *sat,* în jud. Tutova, pl. Corodul, com. Vizureni, pe malul stîng al rîuluĭ Bîrlad, la vărsarea pîrîuluĭ Bîrzota în el, spre S.-V. de satul Vizureni. Are 289 locuitorĭ (din carĭ 44 ştiŭ carte), locuind în 90 case. Pămîntul este mlăştinos. Pe moşia Criveşti este şi gara Tutova. Mai e numit şi Bondrea.

Criveţeni, *mahala,* face parte din oraşul Tecuciŭ, jud. Tecuciŭ. E situat în partea N.-E. a oraşuluĭ, pe stînga Bîrladuluĭ.

Criveţile, *com. rur.,* jud. Ilfov, pl. Oltenița. E situată la S.-E. de Bucureşti, între valea Bondocul şi ţărmul drept al rîuluĭ Argeş, 45 kil. departe de Bucureşti. Stă în legătura cu Radovanul şi Hotarele prin şosele vecinale.

Se întinde pe o suprafață de 755 hect., cu o populație de 1695 locuitorĭ, locuind în 322 case şi 7 bordee. Proprietatea e a locuitorilor, carĭ, din totalul moşieĭ cultivă 655 hect., (37 sterpe, 40 izlaz şi restul vie).

Comuna numără 287 contrib., cu un budget de 3058 leĭ la venitурĭ şi 2988 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 355 contribuabilĭ.

In comună e o biserică, cu hramul Sf. Impărațĭ, deservită de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 18 elevĭ şi 3 eleve, cu întreţinerea căreia judeţul şi comuna cheltuesc anual 1330 leĭ. Localul şcoaleĭ este sub un acoperămînt cu primăria.

Numărul vitelor marĭ e de 1163 (181 caĭ şi epe, 5 armăsarĭ, 704 boĭ, 226 vacĭ şi viţeĭ, 9 taurĭ, 36 bivolĭ si bivolițe) şi al celor micĭ de 1620 (405 porcĭ şi 1215 oĭ). Dintre locuitorĭ 590 sunt plugarĭ, 3 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 256 plugurĭ: 247 cu boĭ şi 9 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 254 care şi căruțe: 229 cu boĭ şi 25 cu caĭ.

In cercul comuneĭ e 1 heleşteŭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 226 şi neîmproprietăriţĭ 373.

Comerciul se face de 5 cîrciumarĭ. S'aŭ stabilit în comună 3 străinĭ.

Criveţoaia, *poiană,* com. Mihăeşti, plasa Oltul-d.-s., judeţul Vîlcea.

Crivianul, *fîntînă,* jud. Dolj, pl. Balta, com. Comoşteni, în partea de V. a comuneĭ făcută la anul 1813 de un locuitor anume Criva.

Crivina, *plasă,* jud. Prahova. Se mărgineşte la E. cu pl. Cîmpul, de care se desparte printr'o linie dusă de la N. la S. şi care trece pe la E. de comunele: Rîfovul, Petroşani şi Poenari-Rali.

La N. se mărgineşte cu pl. Cricovul, de care se desparte printr'o linie dusă pe la N. de com. Corlăteşti.

La V. se mărgineşte cu pl. Tîrgşorul, de care se desparte print'o linie verticală puțin curbă la S., şi care trece pe la V. de comunele: Tătărani, Tinosul, şi Poenari-Burchi.

La S. se mărgineşte cu districtul Ilfov, de care se desparte prin rîul Ialomița.

Din punctul de vedere administrativ, pl. Crivina se compune din 18 comune rurale: Bărcăneşti, Băteşti, Brazi, Corlăteşti, Crivina, Gorgota, Pietroşani, Poenari-Apostoli, Poenari-Burchi, Poenari-Rali, Pucheni-Marĭ, Pucheni-Micĭ, Pucheni-Miroslăvenĭ, Pucheni-Moşnenĭ, Rîfovul, Romîneşti, Tătărani şi Tinosul.

Reşedința sub-prefectureĭ e în comuna Pucheni-Marĭ.

Cele mai populate comune din plasa Crivina sunt Tinosul şi Poenari-Burchi, iar cele mai puțin populate: Brazi, Bărcăneşti, Corlăteşti, Crivina, Poenari-Rali şi Tătărani.

In general pămîntul acesteĭ plăşĭ e şes. Are livezĭ întinse pentru fînețe şi produce mult grîŭ, porumb, orz, ovăz, rapiță. Terenul e fertil.

Locuitoriĭ se ocupă excluziv cu agricultura şi creşterea vitelor. Mare parte din eĭ se îndeletnicesc şi cu meşteşugurĭ, precum: oale, urcioare, străchinĭ, rogojinĭ, cărămide, etc.

Rîurĭ principale are Leastul şi Prahova.

Această plasă s'a divizat în 11 parohiĭ, avînd şi 9 filiale:

1. Parohia Gorgota, cu biserica catedrală Sf. Nicolae, compusă din cătunele: Potigraful şi Tunari (Crivina).

2. Parohia Pucheni-Moşneni, cu biserica catedrală Sf. Nicolae, compusă din căt. Pucheni-Miroslăveşti.

3. Parohia Brazi, cu biserica parohială Sf. Treime, compusă din căt. Băteşti.

4. Parohia Pucheni-Marĭ, cu biserica parohială Sf. Gheorghe compusă din cătunele: Pucheni-Micĭ, Odăile, Moara (Băteşti), avînd ca filială bis. Sf. Voevozĭ.

5. Parohia Petroşani, cu biserica parohială Naşterea Maiceĭ Domnuluĭ, compusă din căt. Romîneşti şi Puşcaşi, avînd ca filială biserica Sf. Ioan.

www.dacoromanica.ro

6. Parohia Bărcănești, cu biserica parohială Adormirea, compusă din cătunul Tătărani, avînd ca filială biserica Sf. Treime.

7. Parohia Rîfovul, cu biserica parohială Sf. Nicolae, compusă din cât. Mălăești, Antofiloaia, Moara-Domnească, Buchilași, Goga și Berceni-d.-j. (Berceni), avînd ca filiale bisericile Intrarea-în-Biserică și Sf. Nicolae.

8. Parohia Crivina, cu biserica parohială Sf. Împărați, compusă din cătunele: Poenari-Apostoli și Poenari-Vechi, avînd ca filiale bisericile: Adormirea și Sf. Nicolae.

9. Parohia Poenari-Rali, cu biserica parohială Adormirea.

10. Parohia Poenari-Burchi, cu biserica parohială Adormirea, compusă din cătunul Podul-Văleni, avînd ca filială biserica Sf. Voevozi.

11. Parohia Tinosul, cu biserica parohială Sf. Voevozi compusă din cătunele Predești și Pisculești, avînd ca filială biserica Sf. Treime.

Crivina, *com. rur.* și *sat*, în jud. Mehedinți, pl. Blahnița, la distanță de 39 kil. de Severin. Este situată pe cîmpie, și la marginea Dunăreĭ. Formează comună cu mahalalele: Albulești-lor, Dragoteștilor și Bădeștilor, avînd peste tot 303 contribuabilĭ, cu 2000 locuitorĭ, locuind în 361 case.

Ocupațiunea locuitorilor este agricultura, creșterea vitelor și pescuitul peștelui din Dunăre.

Pămîntul, de și nisipos, este bun.

Loc. posedă: 68 pluguri, 161 care cu boĭ și 18 căruțe cu caĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntăreți; o școală, condusă de 1 învățător și frecuentată de 38 elevĭ și 1 elevă.

Budgetul comuneĭ este la venitur ĭ de 4387 leĭ și la cheltuelĭ de 2120 leĭ.

Numărul vitelor în această comună este de 2502: 900 vite marĭ cornute, 49 caĭ, 789 oĭ, 760 rîmătorĭ și 4 bivolĭ.

Această comună are o șosea care o unește cu com. rur. Deveselul, și maĭ multe drumurĭ care o leagă cu cele-l-alte comune vecine și anume: Crivina-Burilă și Crivina-Batoți.

De însemnat locurĭ sunt: Sadurile și Nisipurile.

Comuna Crivina, care-șĭ trage numele de la crivinele ce sunt în acest loc, este populată cu locuitorĭ întorșĭ din Serbia, veniți din Craiova, Peri și din alte localități.

Aci se găsesc adesea, de locuitorii Crivinenĭ monede vechĭ, din timpul Împăratuluĭ Roman Traian.

Se găsesc urme de zidării vechĭ.

Crivina, *com. rur.*, jud. Prahova. pl. Crivina.

Pe la anul 1790, această comună se compunea din 8 micĭ cătune: Cretuleasca, Moșia-Popilor, Fundeni, Hîrlești, Odaia, Comăneanca, Satul-Mare și Fînari, purtînd numele moșiilor ce posedaseră acele petece de pămînt. La anul 1839, Dimitrie Ioanidis, devenind treptat posesorul acelor porțiunĭ de pămînt, le a dat numele de Crivina și Fînari, punînd pe locuitorĭ să-șĭ facă casele la linie.

Este situată între rîul Prahova și Cricovul-Sec, la 19 kil. departe de capitala județuluĭ și la 7 kil. de a plășeĭ.

Se compune din 2 cătune: Crivina și Fînari, avînd o populațiune de 793 locuitorĭ (407 bărbați, 387 femeĭ), în plus 10 familiĭ de Țigani. Capĭ de familie sunt 182; contribuabilĭ 176; case de locuit 176.

In comună e numaĭ o singură biserică, fondată la anul 1794, de preotul Ghica și obștea locuitorilor, cu hramul Nașterea-Maiceĭ-Preciste și făcută toată de lemn. La anul 1840, proprietarul Dimitrie Ioanidis și soția sa Elena, aŭ făcut alta de zid, tot pe acel loc, orînduind a se ține patru hramurĭ: Nașterea-Precisteĭ, Sf. Dimitrie, Sf. Gheorghe și Sf. Împărați. E deservită de 1 preot și 2 cîntăreți.

Locuitoriĭ comuneĭ pe lîngă agricultură, se maĭ ocupă cu scoaterea și căratul pietrișuluĭ din albia rîuluĭ Prahova, la locurile numite Balistera.

In anul 1864, s'aŭ împropietărit 119 loc. pe moșia d-luĭ Al. Ioanidis, din care li s'aŭ dat 228 hect. pămînt. Eĭ aŭ 45 caĭ, 12 epe, 62 vacĭ, 186 boĭ, 301 oĭ și 47 porcĭ. Produsul munceĭ îl desfac la Ploești și gara Crivina.

Școala s'a înființat în comună de la 1888. S'a frecuentat în 1893 de 57 baeți, din numărul de 114 copiĭ (66 băeți 48 fete), cu vîrsta de școală. Cu întreținerea personaluluĭ se cheltuește anual 1080 leĭ. Știŭ carte 6 bărbați și 2 femeĭ.

Toată suprafața comuneĭ, cu izlaz, păduri, pămînt de muncă, e de 800 hect.

Se cultivă gîndacĭ de mătase. Sunt 100 stupĭ.

Pămîntul e bun. Livezile dau până la 50 care de fîn.

Comerciul se exercită de un cîrciumar și un hangiu.

Veniturile comuneĭ se urcă la suma de 2551 leĭ și cheltuelile la suma de 2181 leĭ.

Tot teritoriul comuneĭ e o întinsă cîmpie, udată la N. de rîul Prahova și la S.-E. de Cricovul-Sec.

www.dacoromanica.ro

Se mărgineşte la E. cu comunele Potigraful şi Comăneanca; la V. cu Poenari-Rali şi Tinosul; la S. cu Poenari-Apostoli şi Gorgota şi la N. cu com. Pucheni-Marĭ.

Crivina, *sat*, în jud. Ilfov; face parte din com. rur. Ţigănia-Crivina, pl. Sabarul. Este situat la V. de Ţigănia, coprins între rîul Argeşul şi rîul Răstoaca.

Are o populaţie de 523 locuitorĭ. Suprafaţa luĭ e de 203 hect., proprietatea însurăţeilor, din care aceştia cultivă 161 hectare (7 sterpe, 1 vie şi 34 izlaz). Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Sunt 259 vite marĭ şi 82 vite micĭ.

Crivina, *staţie de dr. d. f.*, judeţul Prahova, plasa Crivina, com. Poenari-Rali, pe linia Bucureşti-Ploeşti, pusă în circulaţie la 13 Sept. 1872. Se află între staţiile Periş (9.8 kil.) şi Prahova (5 kil.) Înălţimea d'asupra nivelului mării de $113^{m}.97$. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 67676 leĭ, 15 banĭ.

Crivina, *baltă*, în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj, com. Drănicul, în Valea-Crivineĭ.

Crivina, *deal*, în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Drănicul. Are o înălţime de aproape 20 m.

Crivina, *loc sterp*, în jud. Tecuciu, com. Lieşti, unde a fost satul Şerbăneşti. Se întinde pe coasta Bîrladuluĭ până la medeanul Ursarilor, avînd o lungime de 200 m. şi o lăţime de 100 m.

Crivina, *moşie* a statuluĭ, în judeţul Prahova, pendinte de mănăstirea Gorgota, care, pe periodul 1886—95 s'a arendat cu 14250 leĭ anual. Această moşie s'a vîndut.

Crivina, *movilă*, în jud. Dolj, plasa Jiul-d.-j., com. Piscul, pe lîngă care trece limita de V., către proprietatea Coroaneĭ, din această comună.

Crivina, *pădure*, în jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa; ţine de com. rur. Crivina.

Crivina, *pichet de graniţă*, în jud. Mehedinţi, pe marginea Dunăreĭ, lîngă com. rur. Crivina.

Crivina, *rîpă*, jud. Dolj, pl. Jiul-de-Mijloc, com. Drănicul, pe proprietatea Drănicul. Dintr'însa se scot pietre de construcţiunĭ.

Crivina, *numire generică* dată *pădurilor* de pe malul rîuluĭ Buzăŭ, jud. Buzăŭ.

Crivina, *vale*, în jud. Dolj, pl. Jiul-de-Mijloc, com. Drănicul, în care se află balta cu acelaşĭ nume.

Crivina-Căpăţîneşti, *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Mărăcineni, pe moşia Căpăţineşti. Are 50 hect. din care puţin izlaz.

Crivina-Cîlnăul, *pădure* a statuluĭ pendinte de schitul Găvanul, în jud. Buzăŭ, com. Zilişteanca, are 2 hect.

Crivina - Mărăcineni, *pădure*, în jud. Buzău, com. Mărăcineni, pe moşia Mărăcineni. Are 147 hect.

Crivina - Olteţuluĭ, *loc izolat*, jud. Vîlcea, pl. Mijlocul, com. Ganeşti.

Crivina-Potoceni, *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Mărăcineni, pe moşia Potoceni. Are 41 hect.

Crivina-Scurteşti, *pădure* a statuluĭ, în jud. Buzăŭ, com. Scurteşti, de 50 hect.; s'a dat însurăţeilor.

Crivina-Şeineasca, *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Săgeata, căt. Şeineasca, proprietate a statuluĭ, pendinte de Episcopie. Are aproape 40 hect., din care 18 hect. plopĭ, restul lemne albe.

Crivina şi Ulmi, *pădure* a statuluĭ, pendinte de Episcopie, în jud. Buzăŭ, com. Simileasca, căt. Bănceasca. Are 18 hect.

Crivina şi Ursoaia, *pădure* a statuluĭ în jud. Buzău, com. Ruşiavăţul. Vezĭ Ursoaia.

Crivina - Tăbăreşti, *pădure* a statuluĭ, pendinte de Mihaiŭ-Vodă, în jud. Buzău, com. Tăbăreşti. Are 50 hect.

Crivineni, *căt.* al com. Pătîrlagi, jud. Buzăŭ, cu 20 loc. şi 6 case. Are sub-divizia Malul-Alb. E alipit de căt. Crîngul.

Crîmpoaia (Ghioca), *com. rur.*, jud. Olt, pl. Şerbăneşti, situată pe amîndouă malurile pîrîuluĭ Dorofeiul, la o distanţă de 26 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 5 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din treĭ cătune: Ghioca, Vătaşi şi Cotorca. Are 1805 locuitorĭ, din carĭ 381 contrib.; locuesc în 322 case şi 38 bordeie.

Comuna e vechĭe. Maĭ înainte era cunoscută numaĭ cu numele de Ghioca, după numele unuĭ Ghioca, ginere al Banuluĭ Bălăceanu. Unĭĭ susţin că Ghioca a fost nepot al Doamneĭ Stanca,

www.dacoromanica.ro

soția luĭ Mihaiŭ-Viteazul, prima proprietară a acesteĭ moșii, din care aceasta dărui o parte nepotuluĭ săŭ Scarlat Ghioca și alta călugărilor ; această parte se numește și azĭ Călugăreasca.

Această versiune se apropie mult de adevăr, de oare-ce proprietariĭ de aci posedă o *o colniță* vechie a luĭ Mihaiŭ-Viteazul, care limită toate moșiile vecine. Măgura, numită Mihaiu-Vodă, de pe malul drept al Vedeĭ, desparte moșia Ghimpețeni, foastă a luĭ Mihaiŭ-Viteazul, de moșia Ghioca. Așa se vede din numita ocolniță. Maĭ spun bătrîniĭ că Scarlat Ghioca și Doamna Stanca eraŭ rude ale Banului Bălăceanu.

Locuitoriĭ sunt Romînĭ și în special se ocupă cu agricultura. Sunt și 10 Bulgarĭ grădinarĭ, 6 Grecĭ comercianțĭ, și 8 familiĭ de Țigani-fĭerarĭ, lăutarĭ, etc. Sunt în comună: 3 cojocarĭ, 3 tîmplarĭ, 5 fierarĭ, 3 cizmarĭ și 1 zidar.

S'aŭ împroprietărit 251 locuitorĭ cu 948 hect. Eĭ posedă: 168 caĭ, 185 epe, 552 boĭ, 431 vacĭ, 7 bivolĭ, 3000 oĭ, și 295 porcĭ. Producțiunile munceĭ lor le desfac la tîrgurile din Slatina și Roșiori-de-Vede.

Suprafața comuneĭ e de 2623 hect. In raionul săŭ sunt 2 morĭ de aburĭ; cîte-va clădirĭ maĭ însemnate și o biserică, cu hramul sf. Nicolae și sf. Gheorghe, zidită la 1838 de Gheorghe și soția sa, Maria Ghiocheanu, Ion Drăghiceanu, etc. Portretele lor sunt zugrăvite în biserică. E deservită de 2 preoțĭ, 2 cîntărețĭ și 1 paracliser, plătițĭ de comună și de locuitorĭ, prin învoelĭ particulare.

Școala există aci de la 1843, din timpul Domnieĭ luĭ Bibescu-Vodă, însă a funcționat neregulat, cu întreruperĭ, pănă la 1848. Maĭ regulat funcționează de la 1857.

Știŭ carte 70 bărbațĭ și 15 femeĭ.

In anul 1892 — 93 școala a fost frecuentată de 66 copii (65 băețĭ și 1 fată), din numărul de 206 (132 băețĭ și 74 fete), cu etatea cerută de școală. Cu întreținerea eĭ, statul cheltuește anual 1212 leĭ.

Gîndacĭ de mătase daŭ în termen de mijloc 60 kil. mătase. Stupĭ se numără pănă la 100.

Cînepeĭ, căreia-ĭ prieste mult pămîntul, i se dă o cultură maĭ întinsă de cît inuluĭ. Cultivarea cerealelor se ridică la 81480 hectol. grîŭ, 54320 hectol. porumb, 27160 hectol. orz, 4000 chil. fasole, 500 chil. linte. Rapița se cultivă în marĭ cantitățĭ, dar rare-orĭ izbutește, saŭ din cauza seceteĭ, în timpul semănatuluĭ, saŭ din cauza gîndacilor, carĭ o distrug, maĭ ales primăvara.

Comerciul se face de 5 cîrciumari.

Veniturile comuneĭ se urcă la suma de 5205 leĭ și cheltuelile la 5141 leĭ.

Crîmpoaia e străbătută de șoseaua județeană Slatina-Roșiori, care o leagă la N.-V. cu Șerbănești d.-j. și la S. cu Titulești. In comună maĭ sunt și alte rețele de șosea comunală, în legătură cu cea județeană.

Prin centrul eĭ curge, de la N. la S. pîrîul Dorofeiul, pe care sunt 3 herăstraie. In el se varsă Brăneasa.

La N., com. se învecinește cu com. Florul, de care se separă printr'o cîmpie întinsă, ondulată de maĭ multe dealurĭ și udată de cîte-va vălcele. Pe vîrful unuia din aceste dealurĭ, cel maĭ înalt dintre ele, cam la N.-E. și nu departe de Vedea, se află ruinele uneĭ cetățĭ, numite Magazia. Locuitoriĭ o maĭ numesc și Cetatea-Tătarilor. La N.-V., e o movilă numită Movila-luĭ-Rentea și o vălcea, numită Valea-Strîmbă.

La E., se întinde o cîmpie ondulată de dealuri, pănă în Vedea. In vîrful unuĭ deal de lîngă Vedea se află măgura Mihaiŭ-Vodă, care servă de hotar între moșiile Ghioca și Ghimpețeni, din Teleorman. La S. se învecinește cu com. Titulești, căt. Ungureĭ. Aci se află o vălcea numită Gura-Bouluĭ. La V. se întinde cîmpia Boianul, ondulată de dealul Cotorga, surpătura Zidul-Grecilor, Valea-Caselor și altele.

Pămîntul de cultură e în genere șes, avînd cîte-va dealurĭ și văĭ de o fertilitate mijlocie.

Crîmpoaia, *deal*, în raionul comuneĭ Crîmpoaia, pl. Șerbănești, jud. Olt, pe care se cultivă 50 ariĭ vie.

Crîmpoteni, *sat*, jud. și pl. Argeșul; face parte din com. rur. Vălcelele. Are 130 familiĭ, saŭ 420 suflete; o biserică cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de un preot și un cîntăreț; o școală primară rurală.

Crîngași, *sat*, jud. Dîmbovița, pl. Ialomița, căt. com. Bolovani.

Crîngași, *sat*, județul Ilfov; face parte din com. rur. Roșul, pl. Znagovul. Este situat la N.-E. de Roșul, pe valea Bonga.

Se întinde pe o suprafață de 338 hect.; cu o populație de 63 locuitorĭ.

Statul are 286 hect. și însurățeiĭ aŭ 102 hect. Statul cultivă prin arendașiĭ săĭ 200 hect. și rezervă, pentru fînețe, 37 hect.

Are o biserică, cu hramul

www.dacoromanica.ro

Sf. Nicolae, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. Numărul vitelor mari și mici e de 80.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Crîngeni, *com. rur.*, în jud. Teleorman, pl. Călmățuiul. Este situată în valea unde se împreună amîndouă brațele ale văeĭ Călmățuiului și unde începe a curge pîrîul cu același nume.

Din treĭ părți este înconjurată de dealurĭ micĭ, de asupra cărora se întinde cîmpia, mai ales aceea a Comanceĭ, întretăiată de cîte-va vălcele, printre carĭ cele mai însemnate sunt: Valea-Trifuluĭ, la N., spre jud. Oltul; Valea - Taculuĭ, la S.-V., spre Mîndra; valea Pițuri, la S.-E., spre Dorobanțul și Valea-Ciorilor, care începe despre com. Poiana, jud. Olt și se termină în marginea satuluĭ, în valea Călmățuiul.

Sunt și mai multe lacurĭ, carĭ vara seacă; cele mai însemnate sunt: Lacul-Burdufuluĭ, la S.-E. comuneĭ, hotar cu com. Dorobanțul; Balta-luĭ-Caragea; Lacul-cu - Cărbunĭ, tot spre comuna Poiana, din jud. Olt.

Se mărginește pe de o parte cu moșiile Plopi - Slăvitești și Dorobanțul; la E., cu moșia Băsești a statuluĭ; la N., cu moșia Mihăești din com. Mihăești-d.-j., din jud. Olt și cu moșia Gîlmeele din com. Poiana, din același județ.

Distanța de la Roșiori este de 18 kil.; de la reședința județuluĭ este de 27 kil.; de la Alexandria, de 52 și de la Slatina, de 64 kil.

Suprafața comuneĭ este de 5688 hect., din carĭ 4560 moșia proprietaruluĭ, arabilă, împreună cu 800 hect. pădure; 1005 hect. proprietățile a 270 locuitorĭ împroprietăriți după legea rurală și 122 hect. viĭ.

Are o populație de 462 familiĭ, saŭ 1793 suflete.

Sunt 370 contribuabilĭ.

Vite sunt 5919 capete, din carĭ: 338 caĭ, 1297 vite marĭ cornute, 3610 vite micĭ și 674 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 8800, banĭ 7 la venitur și de leĭ 8738, banĭ 21 la cheltuelĭ.

Are o școală, condusă de un învățător și frecuentată de 43 elevĭ; o biserică, deservită de 2 preoți și 2 cîntăreți.

Locuința proprietățeĭ este frumoasă, pe dealul despre S. al comuneĭ; are o magazie pentru producte, remize pentru mașinĭ și unelte agricole, precum și o grădină cu tot felul de pomĭ roditorĭ și o vie.

In comună sunt șapte cîrciumĭ. Tîrgurĭ se țin de șase orĭ pe an, la ceĭ 40 de Mucenicĭ, la Florilor, la Sf Gheorghe, la Rusaliĭ, la Sf. Ilie și la Sf. Maria.

Productele moșieĭ se transportă parte prin gara Troianul, parte, cu carele, la Turnul-Măgurele.

Căile de comunicație sunt: spre com. Băsești și de acolo la Roșiori.

In partea de V. a comuneĭ se află drumul numit al-Oiĭ, care pornește de la munte și se coboară spre Dunăre, luînd direcțiunea de-alungul moșieĭ Dorobanțul.

Comuna Crîngeni este înconjurată de multe măgurĭ, din carĭ unele sunt importante, ast-fel: Măgura-Taculuĭ de-asupra văeĭ cu același nume și Măgura-Salcîmuluĭ, la S.-V., spre comuna Plopi - Slăvitești. Inălțimea lor variază între 5—8 m. și ocolul lor de la 20—40 m.

Crîngeni este un sat vechiŭ. A făcut parte din județul Olt, plasa Margineĭ, pănă la anul 1836. Tot în această plasă îl vedem trecut în catagrafia satelor, în urma reformeĭ luĭ Mavrocordat.

De la 1836, a trecut la plasa Călmățuiul, apoĭ la a Călmățuiuluĭ unită cu Marginea.

Vechimea satuluĭ Crîngeni se poate vedea și din diferite numirĭ de fîntînĭ și măgurĭ carĭ figurează și prin acte vechĭ de hotărnicie. Vatra satuluĭ nu era însă pe locul unde se găsește astăzĭ, ci puțin mai spre N., pe locul numit Balta - Lungă. Locuitoriĭ aŭ fost nevoiți să părăsească vechiul sat din cauza stabilireĭ aci a unuĭ turc bogat anume Mahmut, după care și-a luat numirea atît măgura cît și crîngul cunoscut în această parte sub acest nume. Acest Mahmut se mutase aci cu toată gospodăria și slujitoriĭ luĭ; avea turme de oĭ, viĭ și moșie.

Locuitoriĭ din vechiul sat al Crîngenilor, îngroziți de prădăciunile acestuĭ om, s'aŭ stabilit pe locul numit Balta-Lungă, unde aŭ mai venit și o seamă de Bulgarĭ, dimprejurul Poradimuluĭ, refugiați tot de groaza Turcilor, și aŭ format cu toțiĭ satul cel noŭ unde se află și astăzĭ com. Crîngeni.

Din această amestecătură a rezultat că are și astăzĭ două mahalale deosebite: Făcăleți, populate de Romînĭ și cea-l'altă, Balta-Lungă, populată de Bulgarĭ, carĭ și-aŭ păstrat limba, portul și obiceiurile; de cîțiva anĭ, grație instrucțiuneĭ și serviciuluĭ militar, aŭ început a se asimila cu elementul romîn.

Crîngeni, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., cătr. comuneĭ Măicănești. Inainte se numea

www.dacoromanica.ro

Mărăcini-de-la-Crîng, din pricină că locul pe aci era plin de mărăcinĭ. Este așezat la E., în cîmp, la 5 kil. spre E. de cătun de reședință, Bolboaca. Are o întindere de 5 hect., cu o populație de 9 fam., saŭ 36 sufl., din carĭ 9 contrib. Știŭ carte 12 persoane.

Crîngeni, *loc arabil*, jud. Tecuciŭ, com. Lieștĭ, pl. Bîrlad. E situat pe proprietatea d-luĭ Gheorghiade. Poartă această numire, pentru că înainte pe aci a fost un colț din pădurea Hanul-Conachi.

Crîngeni, *moșie*, jud. Teleorman, pl. Călmățuiul. A fost proprietatea familieĭ Slătineanu din București și prin vînzare a trecut asupra d-luĭ Constantin Mihail.

Crîngeni, *pădurice*, jud. Tecuciŭ. E situată în com. Lieștĭ, la E. de pădurea Hanul-Conachi, pe teritoriul satuluĭ Șerbănești, proprietatea d-luĭ Gheorghiade.

Crînguești, *mahala*, în jud. Mehedinți, pl. Blahnița; ține de com. rur. Vînjul-Mare.

Crîngul, *cătun*, al com. Pătărlagi, jud. Buzaŭ, cu 450 loc. și 104 case. Are sub-divizia Sub-Cetate. De dînsul se alipește și cătunul Crivineni.

Crîngul (Crîngul-Ghicăĭ), *sat*, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Crîngul-Fundulele, pl. Mostiștea. Este situat la E. de Fundulele, pe malul drept al văeĭ Mostiștea.

Se întinde pe o suprafață de 1545 hect., cu o populație de 85 locuitorĭ.

D-l C. Stoenescu are 900 hect. și locuitorĭ 645 hect. Proprietarul cultivă 700 hect. (25 sterpe, 100 izlaz și 75 pădure). Locuitorĭ cultivă 495 hect. (75 sterpe și 75 izlaz).

Are o biserică, cu hramul Sf. Spiridon, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; 2 heleștaie și 1 mașină de treerat cu aburĭ.

Comerciul se face de 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 129 și al celor micĭ de 279.

Crîngul, *sat*, jud. Tutova, plasa Tîrgul, com. urb. Bîrlad, spre V. de reședința comuneĭ. Acest sat formează despărțirea a V-a a orașuluĭ Bîrlad. Se cultivă aci viea pe o suprafață de 143 hect., din carĭ 11,25 hect. nelucrătoare.

Crîngul, *pădure*, de 178 hect., jud. Buzaŭ. E situată în marginea de S.-V. a orașuluĭ Buzaŭ. Servă ca loc de plimbare al orășenilor. In vechime făcea parte din marele corp al pădureĭ Frăsinetul și purta în specie numirea de Braniștea.

Inainte cu 400 anĭ se afla pe aci, între rîul Buzaŭ și pe teritoriul comunelor Maxenul și Scurtești, o vastă pădure, numită Frăsinetul și care nume îl maĭ păstrează și azĭ pîlcul de pădure din com. Simileasca, numit Frasinul.

Radu-cel-Mare, înființînd Episcopia Buzăuluĭ, în 1496, găsește cu cale a-ĭ dărui din acest mare masiv, o porțiune de 600 pogoane, ce forma un corp separat, numit pe atuncĭ Braniștea și căruia îĭ zice acum Crîngul.

Paisie, consacrat Episcop al acesteĭ diocese, de Sf. Patriarh Nifon și care o păstorește de la 1496—1526, primind această donațiune, nu o putu poseda în mod liniștit, căcĭ locuitorĭĭ din Tîrgul-Buzăuluĭ și satele vecine îĭ călcaŭ hotarele și îĭ tăiaŭ tufele.

Probă despre aceasta avem condica Episcopieĭ Buzaŭ, înființată de Episcopul Dosofteiŭ și unde sunt trecute maĭ toate actele de danie și procesele acesteĭ sfinte Episcopiĭ.

In această condică, la fila 79, iată ce găsim:

«Episcopul Paisie, neputînd stăpîni în pace această pădure, se plînge Domnuluĭ Țărĭĭ, Radu de la Afumați, care în anul 1524, Aprilie 7, dă următorul hrisov:

«Cu mila luĭ Dumnezeŭ, Io Radu-Voevod și Domn scrie Domnia mea județuluĭ și celor 12 Pîrgarĭ, din orașul Domnieĭ mele de la tîrgul Buzăuluĭ și așa vă grăesc Domnia mea, că în ceas ce veți vedea această carte a Domnieĭ mele, voĭ în acel ceas să mergeți împreună cu Părintele Episcop, chir Paisie, în Braniște, să căutați ver pe unde a dat răposatul Radu-Voevod, așișderea și acum să umblați prin Braniște, să însemnați ver pe unde a ținut Părintele Episcop înainte și acum să fie volnic Părintele Episcop să-și apere Braniștea și niminea să nu fie volnic a intra în Braniște de a tăia, pentru că acel om, ce va tăia, Părintele Episcop să fie volnic a-ĭ face luĭ dojană și pedeapsă și într'alt chip să nu fie, după zisa Domnieĭ mele».

Ispravnicul Vlaicu, mare Logofăt, a fost în specie însărcinat cu aducerea la îndeplinire a acestuĭ hrisov.

Episcopia, acum, de și împuternicită în drepturile sale, dar tăiatul pe furiș nu se ostia, reclamele nu încetaŭ și chiar de pe atuncĭ oamenĭĭ Domnieĭ considerau pe locuitorĭĭ circumvecinĭ aĭ acesteĭ pădurĭ de ceĭ maĭ marĭ hoțĭ, de oare-ce nu ascultaŭ de nicĭ o poruncă domnească. De acest ponos, pe drept

www.dacoromanica.ro

sau pe nedrept, se bucuraŭ nu numaĭ locuitoriĭ sătenĭ, ba şi uniĭ din boerĭ, căcĭ dintr'un hrisov din 1571 Februarie, vedem că:

Alexandru-Vodă pune pe Stan logofătul să scrie, chiar în scheiul osteĭ, ispravniculuĭ din Buzăŭ, Radu Logofătul, să bage de seamă ca nu numaĭ tîrgoveţiĭ, dar nicĭ chiar Clucerii să nu se maĭ atingă de acel crîng cu tufe. Totuşĭ această posesiune a Episcopieĭ nu încetă de a fi călcată.

In fine Constantin Vornicul, în 1706, scrie luĭ Caloian căpitan ot Buzăŭ, iusbaşilor, ceauşilor şi tuturor călăreţilor (personalul poliţienesc de pe atuncĭ) ca să privigheze şi să înceteze de a se maĭ tăia tufele Episcopieĭ din Braniştе.

Dar această poruncă este întîmpinată de o reclamaţie a tîrgoveţilor, dată Domnuluĭ Constantin Brîncoveanu, prin care cer, ca tufele să fie tăiate saŭ rărite, de oare-ce se ascund hoţiĭ în această Braniştе şi nimenĭ nu poate fi sigur de viaţa sa în localităţile din împrejurime. Această reclamă face pe Constantin Brîncoveanu să dea tot în acel an, 1706, un alt hrisov, fie pentru a pune capăt plîngerilor Episcopilor, fie că pericolul indicat era real, prin care ordonă a lăsa în pace pe tîrgoveţĭ de a tăia, însă numaĭ să rărească, dar nu să extermine pădurea. Din aceste vremĭ şi până azĭ, lacul din mijlocul crînguluĭ poartă numele de Lacul-Hoţilor.

De aci înainte reclame nu se maĭ văd, ceea ce probează că între orăşenĭ şi Episcopie se stabilise un fel de înţelegere, iar hoţiile maĭ încetaseră.

Ceva maĭ mult, după 1828 Crîngul devine şi un mic loc de petrecere, iar în timpul Domnieĭ luĭ Ştirbeiŭ, municipalitatea oraşuluĭ începe să-ĭ facă oarecare înfrumuseţărĭ, dar şubrede, ca tot ce se face pe locul altuia. Să nu uităm că tot aci, în anul 1853, a fost o mică luptă, între Turcĭ şi Ruşĭ.

Se vede dar că tendinţa locuitorilor de a alipi oraşuluĭ această frumoasă şi seculară pădure, a fost vechie, dar ea nu s'a putut realiza, de cît în anul 1884, cînd a fost cedată de Ministerul Domeniilor.

Crîngul (Ulmiĭ-Vernesculuĭ), *loc izolat,* în jud. Buzăŭ, com. Zărneşti-de-Cîlnăul, pe moşia Turbureasa.

Crîngul, *moşie* particulară, com. Verbiţa, plasa Dumbrava-d.-j., jud. Dolj.

Crîngul, *pădure,* în întindere de 35 hect. proprietatea statuluĭ, judeţul Muscel. Face parte din marea pădure Corbi, plaiul Nucşoara, formată din 10 trupurĭ: Plăişorul, Preotesele, Bîndea, Zănoaga, Papăul, Rusu, Plătica, Alunişul, Pădurile şi Crîngul, avînd toate o întindere de 17530 hect.

Crîngul, *pădure,* situată la capul de E. al comuneĭ Perieţi, pl. Siul-d.-s., jud. Olt, între văl-ceaua Vediţa şi Oblegul, la S. de pădurea numită Crîngul-Cerbuluĭ. Aceste pădurĭ urmează maĭ ales malul drept al văl-celeĭ Vediţa şi aparţin la maĭ mulţĭ proprietarĭ.

Crîngul, *vale,* com. urb. Urlaţi, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Crîngul-Des (In-), *loc izolat* şi *mlaştină,* în com. Grăjdana, căt. Izvoranul, jud. Buzăŭ.

Crîngul-Fundulele, *com. rur.*, pl. Mostiştea, situată la E. de Bucureşti, 32 kil. departe de Bucureşti.

Se întinde pe o suprafaţă de 4970 hect. D-nul C. Stoicescu şi statul aŭ 2900 hect. şi locuitoriĭ 2070 hect. Se cultivă de proprietarĭ 2130 hect. (205 sterpe, 255 izlaz, 295 pădure şi restul vie). Locuitoriĭ cultivă 1495 hect. (250 sterpe, 275 izlaz şi 50 vie).

Se compune din satele: Crîngul, Fundulele, Gostilele, cu o populaţie de 1160 locuitorĭ, carĭ locuesc în 306 case.

Comuna numără 266 contrib.

Are un venit egal cu cheltuelile de 4398 leĭ anual. In anul 1885 eraŭ 271 contribuabilĭ.

In comună sunt 3 biserici, deservite de 3 preoţĭ (în fie-care cătun cîte una); 1 şcoală mixtă; 2 morĭ cu apă; 1 maşină de treerat; 4 heleştaie.

Numărul vitelor marĭ e de 1369 (363 caĭ şi epe, 503 boĭ, 408 vacĭ şi viţeĭ, 7 bivolĭ, 88 bivoliţe), şi al celor micĭ de 2312 (20 capre, 251 porcĭ, 2041 oĭ). Dintre locuitorĭ, 261 plugarĭ, 4 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 264 pluguri: 170 cu boĭ şi 94 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 164 care şi căruţe: 90 cu boĭ şi 74 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţi sunt 170 şi neîmproprietăriţi, 101.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ şi 2 hangiĭ.

Crîngul-Ghicăĭ. (Vezĭ Crîngul, sat, jud. Ilfov).

Crîngul-Hoţilor, petec de *pădure,* de 200 hect., în judeţul Vlaşca, pe proprietatea statuluĭ Comoara; depinde de ocolul silvic Ghimpaţi.

Crîngul-luĭ-Bot, *pădure,* pe te-

www.dacoromanica.ro

ritoriul com. Tîrgşorul-Noŭ, pl. Tîrgşorul, jud. Prahova.

Crîngul-Mare, *pădure,* în judeţul Mehedinţi, pl. Blahniţa; ţine de com. rur. Vînjul-Mare.

Crîngul-Popeşti, *trup de pădure* a statuluĭ, în întindere de 15 hect., jud. Vîlcea, care, împreună cu trupurile Neagota şi Valea-luĭ-Neagu (750 hect.) şi Plăeţul (20 hect.), formează pădurea Romani, situată în com. Horezul, pl. Horezul.

Crîngul-Orliĭ, *pîrîŭ,* jud. Vîlcea, pl. Horezul. Se varsă în rîul Luncavăţul, în raionul comuneĭ Măldăreşti.

Crîngul-Răŭ, *sat,* jud. Argeş, pl. Piteşti, pendinte de com. rur. Băbana.

Crîngul-Teiuluĭ, *numire* ce se maĭ dă de locuitorĭ *cătunuluĭ* Tîrgşorul-Noŭ, jud. Prahova. Se crede că i s'a dat această numire de la Crîngul-de-Teĭ, în marginea căruia s'a aşezat primele colibe. Acest nume l'a purtat oficial până la anul 1857.

Crînguleţele, *pădure,* cu o întindere de 120 hect., jud. Olt, situată la N.-V., pe teritoriul comuneĭ Şerbăneşti-d.-j., pl. Şerbăneşti, şi compusă din cer, tufă, arţar, corn şi ulm.

Crînguleţele, *vălcea,* jud. Olt, comuna Mărunţeĭ, plasa Siul-d.-s.

Crînguleţi, *trup din moşia* statuluĭ Netoţi-Trivalea, jud. Teleorman, pe care aŭ fost împroprietăriţĭ în 1880 însurăţeĭ spornicĭ din comunele de prin prejur. E situat într'o vălcea, în partea de N.-V. a cătunuluĭ Netoţi-d.-s.

Crînguluĭ (Valea-), *izvor,* în judeţul Buzăŭ, com. Jugureni. Începe din pădurea Nuci-Ghidieĭ, intră pe teritoriul com. Finţeşti, unde ia numele de Finţeasca şi se scurge în pîrîul Istăul.

Crînguluĭ (Valea-), *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Beceni, căt. Mărgăriţi; are 18 hect.

Crînguluĭ (Valea-), *şes,* în jud. Buzăŭ, comuna Mînzăleşti, căt. Bîşteni. E acoperit de fîneaţă şi livezĭ.

Crînguluĭ (Valea-), *vale,* în judeţul Buzăŭ, com. Beceni. Începe de la Muchea-Vaciĭ-Crînguluĭ şi se scurge în Valea-Vaciĭ.

Crînguluĭ (Valea-), *vale,* pe proprietatea Stăneşti, pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Crînguluĭ (Vălceaua-), *vălcea,* jud. Prahova, com. Teşila, pl. Peleşul; curge de la E. spre V. şi se varsă în gîrla Doftana, pe malul stîng, tot în comuna Teşila.

Crîngureanca, *deal,* pe care se află vie şi pădure, în judeţul Muscel, com. Budişteni, pl. Podgoria.

Crîngureanca, *pădure,* judeţul Muscel, pl. Podgoria, com. Ciulniţa, în întindere de 25 hect., compusă din stejar, fag şi carpen.

Crîngureanca, *pădurice,* judeţul Muscel, pl. Podgoria, com. Budişteni, în întindere de 10 hect., compusă din stejar, fag şi plop.

Crîngureanca, *pădurice,* judeţul Muscel, pl. Podgoria, com. Leurdeni, în întindere de 15 hectare.

Crîngurile, *com. rur.,* jud. Dîmboviţa, pl. Cobia. E situată pe cîmpia numită Crîngureni, în apropiere de pîrîul Răstoaca, care curge în partea de S. a comuneĭ. Această comună se învecineşte spre E. cu com. Gura-Foiĭ, spre V. cu Valea-Mare, spre N. cu Băduleşti şi spre S. cu Pătroaia. De Pătroaia se desparte prin rîurile Răstoaca şi Argeşul; de Băduleşti, Gura-Foiĭ şi Valea-Mare, prin şoseaua naţională Bucureşti-Piteşti.

In raionul acesteĭ comune este un pod, pe apa Răstoaca. Comuna Crîngurile se află la o mică distanţă de Găeşti, spre V. Se compune din treĭ cătune: Crîngurile-d.-j., Răteşti şi Crîngurile-d.-s., cu o populaţie de 1696 loc. Romînĭ. In această comună sunt treĭ biserici şi o şcoală.

Crîngurile, *cătun,* pendinte de com. Strîmba, pl. Cîlnişteа, jud. Vlaşca. E situat pe coasta dreaptă a apeĭ Neajlovuluĭ. Moşia este proprietatea Baronuluĭ Guillaume, zestraş al d-luĭ Em. Grădişteanu.

Are suprafaţa rămasă proprietăţeĭ de 620 hect., din care, pădure de şleaŭ şi de tufă 120 hect. S'a dat la 1864 la 49 locuitorĭ o suprafaţă de 194 hect. Aduce un venit anual de 20000 leĭ.

Aci este o moară, pe apa Neajlovuluĭ, cu două pietre, moară care se numeşte Şindrilita.

Este o biserică, zidită la 1856, deservită de 1 preot şi 1 dascăl. La această biserică, în 1888, s'a oficiat 18 botezurĭ, 11 căsătoriĭ şi 8 înmormîntărĭ.

Com. este departe de Bucureşti de 28 kil., iar de Giurgiŭ de 43 kil. Pe moşie trecea odinioară drumul poşteĭ între Giurgiŭ şi Bucureşti.

Aci este un pisc al dealuluĭ

www.dacoromanica.ro

Neajlovul care are vr'o 4 hect. de pădure de tufan, numită la Piscul-Ionești.

Crînguța, *vale*, jud. Brăila, la N.-V. satului Ciocile, în hotarul com. Ciocile, despre jud. Buzău.

Crîstanul, *deal*, în jud. Neamțu, com. Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele. E situat pe lîngă satul Iapa, în prelungirea dealului Chiliile.

Crîstea, *lac*, jud. Suceava, com. Stolniceni, în suprafață de 5 fălci, pe șesul stîng al Siretului.

Crîșma-Mînzului, *deal*, în jud. Botoșani, com. Popouți. Se prelungește spre E. și intră pe teritoriul com. Mănăstireni. Numele se zice că-i vine de la o cîrciumă ast-fel numită, ce se află pe coasta sa de N.

Crîșmei (Dealul-), *deal*, în jud. Suceava, com. Dolhasca.

Crîșmei (Pîrîul-), *pîrîu*, în jud. Suceava, com. Dolhasca. Izvorește din dealul cu acest nume și se pierde pe șesul Siretului.

Crocurile, *deal*, jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul comunei Bîrsănești.

Croicea, *sat*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-j., com. rur. Jirovul; are 40 case.

Croici, *sat*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d. s., comuna rurală Mătăsari.

Croitorari, *coastă*, jud. Prahova, com. Tîrlești, pl. Teleajenul.

Croitorescu, *pisc*, jud. Vîlcea, com. Dobriceni, pl. Ocolul.

Croitori, *sat*, cu 26 fam., jud. Argeș, pl. Pitești; face parte din com. rur. Gălășești.

Croitori, *mahala*, în com. rur. Rudina, pl. Cloșani, jud. Mehedinți.

Croitori, *mahala*, în com. rur. Părăușani, pl. Mijlocul, județul Vîlcea. Aci e reședința comunei.

Croitori, *pisc*, jud. Vîlcea, com. Părăușani, pl. Mijlocul, plantat cu prunî, merî, perî, nucî și cireșî.

Croitori. (Vezi Fîntînele, județul Tutova).

Croitori, saŭ **Cerneasca**, *vale*, în jud. Vlașca, ce merge prin Pietrești-d.-s. și dă în Neajlovul.

Croitorul, *deal*, jud. Tecuciŭ, pl. Nicorești. E situat în partea de E. a com. Matca.

Croitorul, *izvor*, în jud. Buzău, com. Pănătăul, cătr. Plăișorul; primește izvorul Limpede și se scurge în Valea-Pănătăului.

Croitoruluĭ (Dealul-), *deal*, comuna Preajba, pl. Ocolul, jud. Dolj, pe lîngă care trece limita de N. a comuneĭ, către com. Pielești.

Croitoruluĭ (Pîrîul-). Vezi Hatia, jud. Suceava.

Croitoruluĭ (Podul-), *podeț*, din sus de Mălini, jud. Suceava.

Croptești, *cătun*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s.; ține de Sisești-d.-s.

Croșna, *munte*, jud. Bacău, pl. Trotușul, com. Tîrgul-Ocna, situat d'a dreapta Slăniculuĭ și avînd o altitudine de 400 m.

Crovul, *com. rur.*, pl. Bolintinul, jud. Dîmbovița, situată pe loc șes, la S. de com. Titu, între rîul Argeșul și pîrîul Răstoaca. Această comună se compune din patru cătune: Crovul, Zidul, Voinești și Miulești, cu o populație de 3000 locuitorĭ Romînĭ. Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura. In comună sunt 2 bisericĭ și 1 școală mixtă, condusă de un învățător, plătit de stat. Pe apa Răstoaca este numaĭ o punte de trecut cu piciorul. Crovul se învecinește spre E. cu com. Odobești, despărțindu-se prin Răstoaca și unindu-se prin șoseaua comunală; spre V., cu com. Fundul-Părului, din jud. Vlașca, despărțindu-se prin rîul Argeșul; spre N., cu Mărunțișul și spre S. cu Potlogi.

Crovul, *cătun*, pendinte de com. Fundul-Părului, pl. Neajlovului, jud. Vlașca, situat pe marginea dreaptă a apeĭ Neajlovul, la extremitatea de N. a județului, spre limita județului Dîmbovița, nu departe de rîul Argeș, se află pe proprietățile Crovul și Obislavi, fostă a Mitropolieĭ, carĭ se arendează împreună cu suma de leĭ 15780 anual.

Pe această proprietate se găsesc maĭ multe petece de pădure, în suprafață totală de 400 hectare, ce țin de ocolul silvic Cîrtojani.

In 1864 s'aŭ împroprietărit aci 95 locuitorĭ cu 380 hect.

Aci e o moară, pe apa Argeșuluĭ.

Este la depărtare de 12 kil. de stația de drum de fer Titu, de București de 40 kil.; iar de Giurgiŭ de 82 kil.

Sunt multe pometurĭ în acest cătun și în special prune, din care se face rachiŭ.

Locuitoriĭ se ocupă maĭ mult

www.dacoromanica.ro

cu cărăușitul. Locul este steril și mai mult argil calcaros, puțin productiv.

Crovul, *cătun*, pendinte de com. Copaciul, pl. Călnișteа, județul Vlașca. Moșia este proprietatea zestrală a d-neĭ Mihail Balș, fostă a d-luĭ V. Gugiu și fostă înainte de 1836 a paharniculuĭ Ienache Arion.

Este situat pe apa Călnișteа la mijlocul plășeĭ cu acelașĭ nume, departe de București și Giurgiŭ de 46 kil.

Suprafața totală a moșieĭ este de 926 hect.

La 1864 s'a dat la 122 locuitorĭ suprafața de 242 hect. Are 2 petece de pădure de stejar în suprafață de 101 hect.

Este o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot și 2 dascălĭ. Ține de parohia Crovul.

Cruce (La-), *loc*, jud. Suceava, spre S. și la 150 m. de mănăstirea Rîșca, unde se află și acum o cruce despre care tradiția spune că ar fi ținînd locul unuĭ fost schit Bogdănești.

Cruce (La-), *loc izolat*, din sus de mănăstirea Arnota, nu departe de marginea uneĭ prăpăstiĭ ce dă drept în rîul Bistrița, jud. Vălcea. Aci, se zice, ar fi fost o cruce mare de piatră, săpată cu slove, pe care ar fi așezat o Mateiŭ Basarab de odată cu zidirea mănăstireĭ, dar acum vre-o 90 de anĭ, crucea s'a surpat de oameniĭ carĭ căutaŭ comorĭ și s'a prăvălit în vale, unde nu s'a maĭ găsit.

Loculuĭ aceluia, locuitoriĭ de prin prejur îĭ zic «La-Comorĭ».

Cruce (Movila-cu-), *movilă*, în com. Luciul, jud. Buzău, în apropiere de moară.

Cruce (Movila-cu-), *movilă*, în com. Boldești, cătr. Grădiștea, județul Buzăŭ, avînd o vechie cruce de piatră.

Crucea, *sat*, în marginea de E. a comuneĭ Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iași, situat pe podișul dealuluĭ Crucea, pe văile Crucea și Tălpăria. Și a luat numele de la dealul Crucea. E înființat din anul 1879, de la împroprietărirea făcută de stat însurățeilor. Are o suprafață de 1100 hect. și o populație de 152 familiĭ, saŭ 731 locuitorĭ Romînĭ, veniți de prin diferite localități, cu osebite obiceiurĭ. Are o scoală întreținută de comună, înființată în anul 1885, și frecuentată de 23 elevĭ.

Numărul vitelor e de 1692 capete, din carĭ: 583 vite marĭ cornute, 57 caĭ, 842 oĭ și 210 rîmătorĭ.

Crucea, *sat*, pe moșia și în comuna Broșteni, județul Suceava, trăgîndu-șĭ numele de la crucea ce se formează prin vărsarea pîraielor Crucea și Bărnărelul, în Bistrița. Așezat pe ambele țărmurĭ ale Bistrițeĭ și ale pîraielor Crucea și Caseĭ, spre N.-V., și la 22 kil. de satul de reședință. Maĭ înainte Crucea cu Cojoci și Chirilul forma o comună a parte.

Are o populație de 139 familiĭ, saŭ 540 suflete (266 bărbațĭ și 264 femeĭ), printre carĭ sunt și 10 țiganĭ. Contribuabilĭ sunt 108. Locuesc în 150 case. In Crucea este o cîrciumă și o băcănie.

Impropriețăriți la 1864 sunt 12 fruntașĭ, 39 pălmașĭ și 19 codașĭ, stăpînind 340 fălcĭ, afară de ceĭ cu cîte 10 prăjinĭ.

Drum principal e numaĭ cel ce duce la Broșteni și la Rarăŭ, și acel ce duce la Dorna, dar care e foarte puțin frecuentat.

Are o biserică de lemn, cu hramul Sf. Impărațĭ Constantin și Elena, clădită de M. S. Regele, la 1880, deservită de preotul din Cojoci și o școală rurală mixtă, condusă de un învățător, plătit de stat, înființată la 1864 și așezată într'un local, făcut danie de M. S. Regele; e frecuentată de 41 elevĭ.

La 1803, «Crucea, a clirosuluĭ din Bucovina, numără 70 liuzĭ, cu 732 leĭ anual» («Uricariul», de T. Codrescu, vol. VII, pag. 255).

Crucea, *baltă*, pl. Jiul-d.-j., com. Grindeni, jud. Dolj, cu întindere de 10 pogoane.

Crucea, *deal*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Bîrsănești, acoperit în parte cu viĭ.

Crucea, *deal*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Berești.

Crucea, *deal*, jud. Bacăŭ, plasa Bistrița - d. - s., lîngă muntele Cristoiul.

Crucea, *deal*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., com. Băsăști, situat la N. satuluĭ Hăineala.

Crucea, *deal*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s. de pe teritoriul comuneĭ Solonțul; desparte apele Solonțuluĭ de ale Pîrîuluĭ-Schituluĭ.

Crucea, *movilă*, jud. Brăila, la N. satuluĭ Nazîrul, tăiată în 2 de șoseaua Brăila-Focșani.

Crucea, *movilă*, jud. Brăila, la N.-V. de satul Chiscani, aproape de șoseaua Brăila-Călărași.

www.dacoromanica.ro

Crucea, *movilă*, jud. Dolj, plasa Balta, com. Comoşteni, în dreptul căreia este un pod stătător de lemn pe rîul Jiul.

Crucea, *punct* înalt şi *cruce*, la jumătatea drumuluĭ dintre băile Pucioasa şi băile Vîlcana, jud. Dîmboviţa.

Crucea, *deal*, continuarea Dealuluĭ-Popeĭ, de pe teritoriul satuluĭ Căueşti, com. Roşcani, pl. Turia, jud. Iaşi

Crucea, *deal*, numit ast-fel după o cruce de hotar ce se află pe dînsul. Se întinde pe teritoriul satuluĭ Oneşti, comuna Şipotele, plasa Bahluiul, judeţul Iaşi.

Crucea, *deal*, se întinde la V. spre E., în partea despre N. a satelor: Horleştiĭ-Domniţeĭ şi Horleştiĭ-Catolicĭ, comuna Cucuteni, plasa Stavnicul, jud. Iaşi. Pe acest deal sunt viile locuitorilor din satele arătate.

Crucea, *deal*, străbate partea de N. a com. Gropniţa, pl. Copoul, jud. Iaşi, în direcţiune de la V. la E. Şĭ-a luat numele de la o cruce mare de lemn, aşezată pe dînsul de către un proprietar. Pe podişul acestuĭ deal se face cultură bogată de cereale.

Crucea, *deal*. Vezĭ Dealul-Mare, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi.

Crucea, *movilă*. (Vezĭ, Dorneĭ (Movila-), com. Belceşti, pl. Bahluiul, jud. Iaşi.

Crucea, *munte*, în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s., pe teritoriul comuneĭ rurale Schela-Cladoveĭ.

Crucea, *deal*, în jud. Neamţul, com. Cîrligi, pl. Piatra Muntele, situat spre S.-E. de satul Cîrligi, în prelungirea dealurilor Şerbeşti.

Crucea, *deal*, în jud. Prahova, com. Ceptura, pl. Cricovul.

Crucea, *deal*, cu o vedere frumoasă, între Horodniceni şi Răbîia, jud. Suceava.

Crucea, *pisc*, jud. Vîlcea, com. Dozeşti, pl. Cerna-d.-j.

Crucea, *moşie*, situată în comuna Fundeni, judeţul Tecuciŭ. Are o suprafaţă de 241 hect. Este supusă adese-orĭ la inundaţiile Siretuluĭ.

Crucea, *pîrîŭ*, izvoreşte din dealul Crucea, com. Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iaşĭ şi se varsă în pîr. Obrijanca, din com. Sineşti.

Crucea, *pîrîŭ*, ce udă satul cu acelaşĭ nume, jud. Suceava. Izvoreşte de sub Tarniţa şi, după un curs de peste 4500 metri, se varsă în Bistriţa. Are de afluent Pîrîul-Omuluĭ mărit cu Pîrîul-Opiuluĭ.

Crucea, *pîrîŭ*, mic afluent al Rîşcuţeĭ, în com. Bogdăneşti, jud. Suceava.

Crucea, *poiană*, în jud. Muscel, com. Coteşti, plasa Rîurile.

Crucea, *vad*, jud. Brăila, pe unde drumul Cazasul-Vădeni coboară muchea Baldovineşti, la 3 1/2 kil. spre N. de satul Cazasul.

Crucea, *vale*, în jud Iaşi, com. Gropniţa, pl. Copoul. Şĭ-a luat numele de la dealul ce o formează; în capătul eĭ se află un iaz numit Lăpătoaia.

Crucea (Izvorul-), *izvor de apă minerală*, pe teritoriul cătunuluĭ Sărişorul, com. Şarul-Dorneĭ, pl. Munteluĭ, jud. Suceava.

Acest izvor important este situat între 47° şi 48° latitudine nordică şi 43° şi 44° longitudine estică, la o altitudine de 835 m. d'asupra niveluluĭ mărĭĭ, după datele determinate de d-rul Bernad Lendway, directorul Institutuluĭ Chimic Universitar, în lucrarea asupra Dorneĭ, din care extragem aceste note.

Izvorul-Crucea îşĭ ĭea naştere pe partea rîuleţuluĭ Sărişorul, piscul Şarul, aproape 200 m. N.-E. de la gura uneĭ ruine de auripigment şi realgar, cunoscută de aproape 100 de anĭ.

Terenul de aci e cu desăvîrşire muntos; apare, icĭ-colo, cîte un platoŭ de păşune întrerupt cu văĭ şi văişoare şi rîurĭ plutabile. Gismentele carĭ predomină acest teren sunt gismente arsenicale de realgar şi auripigment, carĭ formaŭ o mină exploatată deja pe la 1790 de neindigenĭ şi pusă atuncĭ sub paza unuĭ pichet de soldaţĭ austriacĭ, pentru a opri lumea profană a lua din mineralele arsenifere, fiind toxice.

Comunicaţiunea de la localitatea Izvoruluĭ-Crucea, este uşor de efectuat pe jos, călare saŭ cu trăsura în toate direcţiunile.

Temperatura aeruluĭ la razele soareluĭ + 35 C. şi la umbră + 28 C. Dimineaţa şi seara e răcoare.

Ploile sunt de scurtă durată; uraganele şi furtunele sunt foarte rarĭ. Toamna este maĭ constantă; se întinde pănă în Noembrie.

Grosul masivuluĭ de aci, ca şi în întreaga regiune din jur, este constituit de formaţiunea cretacee. Un rol important în geneza apeĭ acestuĭ izvor se poate atribui în prima ordine

www.dacoromanica.ro

calcaruluĭ jurasic şi, în a doua ordine, realgaruluĭ.

Izvorul-Crucea are scurgerea spre E. şi e adăpostit spre N.-E. de vîrful munteluĭ Şarul. De la sorginte şi pănă la vîrf, piscul prezintă o diferinţă de altitudine de 78 m. Sorgintea e acoperită cu un tavan de grinzĭ şi basinul e necimentat, de formă sferică.

Apa din acest basin se prezintă limpede, încoloră, cu efervescenţa spontanee, emanînd numeroase bule de un gaz încolor şi inodor. Gustul apeĭ este pronunţat, dar plăcut, acrişor şi înţepător, de loc amar, nicĭ stiptic, dar slab sălciŭ. Reacţiunea asupra turnesoluluĭ este pronunţat acidă. Expusă influenţeĭ aeruluĭ ambiant, în un loc deschis, se observă, după un timp maĭ îndelungat, o opalescenţă, iar pe fund se depune un precipitat floconos de o coloare portocalie, compus din arseniat şi fosfat de fier peroxyd.

Densitatea apeĭ acestuĭ izvor este de 1,00481 (făcută cu picnometru), temperatura apeĭ fiind de + 7 R. şi a aeruluĭ ambiant de + 8 pănă la 10 C.

In urma determinărilor şi a dozărilor efectuate, d-rul Bernad a ajuns la convingerea că apa Izvoruluĭ-Crucea este o apă gazoasă (bicarbonată), alcalină-arsenicală.

Debitul izvoruluĭ în 24 de ore întrece 28000 litrurĭ.

Apa vine dintr'o adîncime de peste 180 m. Această geneză garantează o durată lungă izvoruluĭ, o emerginţă abondentă, chiar profuză.

Crucea (Vîrful-), *vîrf de deal*, situat la N. de cătunul Bogdăneşti, com. Gornetul-Cuib, pl. Podgoria, judeţul Prahova, acoperit cu pădure. S'a numit astfel, pentru-că pe lîngă acest vîrf fiind trecătoare la Poiana-Capaciuluĭ (comuna Opărişi), s'a pus pe dînsul în semn, o cruce.

Crucea-Brăcăcĭ, *localitate*, din comuna Păcureţi, pl. Podgoria, jud. Prahova, unde gîrla Turbure se uneşte cu pîr. Sărăţelul.

Crucea-Danciuluĭ, *movilă*, jud. Brăila, la sudul comuneĭ Ulmul.

Crucea-de-Copaciŭ, *loc*, în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j., pe teritoriul com. rur. Strehaia.

Crucea-de-Jos, *com. rur.*, în jud. Putna, pl. Zăbrăuţul.

Comuna Crucea-d.-j. este situată pe podişul format din malul Şuşiţeĭ şi se întinde aproape pănă in tîrgul Panciul.

Distanţa comuneĭ de reşedinţa sub-prefectureĭ e de 1/2 kil., iar de capitala judeţuluĭ de 27 1/2 kil.

Marginile acesteĭ comune sunt: la N., Panciul; la S., Şuşiţa, care o desparte de com. Ţifeşti; la N.-V., comuna Crucea-d.-s.; iar la V. pîrîul Şuşiţa, care o desparte de com. Clipiceşti.

Comuna Crucea-d.-j. se compune din cătunele Crucea-d.-j., Dumbrava şi Satul-Noŭ.

Populaţia comuneĭ, după cel din urmă recensimînt, e de 401 familiĭ, saŭ 1493 suflete (763 bărb. şi 730 femeĭ). Această populaţie se împărţea ast-fel: 697 neînsuraţĭ (358 bărbaţĭ şi 339 femeĭ), 700 însuraţĭ, 94 văduvĭ (54 bărbaţĭ şi 40 femeĭ); 1479 Romînĭ şi 14 de diferite naţionalităţĭ; 1479 ortodoxĭ şi 14 mozaicĭ; 302 agricultorĭ, 1 meseriaş, 10 comercianţĭ, 12 avînd profesiunĭ libere, 130 muncitorĭ şi 57 servitorĭ.

Ştiu carte 225 persoane (200 bărbaţĭ şi 25 femeĭ).

Numărul caselor de locuit e de 455.

Este o biserică parohială, cu hramul Adormirea, în cătunul Crucea-d.-j. şi una filială, cu hramul Sf. Nicolae, în satul Dumbrava. Satul-Noŭ face o parohie a parte, avînd o biserică parohială, cu hramul Sf. Ioan.

Contribuabilĭ sunt 411.

Budgetul comuneĭ, pe anul financiar 1893—94, a fost la venitурĭ de 9299,69 leĭ şi la cheltuelĭ de 9201 leĭ.

Vite sunt 1586, din carĭ: 406 boĭ, 103 vacĭ, 57 caĭ, 666 oĭ, 66 capre şi 288 porcĭ.

In anul 1893 s'a cultivat 1147.50 hect. viĭ, care aŭ produs 38867 hectol. vin, în valoare de 893,941 leĭ.

Sunt 106 stupĭ de albine.

Stabilimente: 7 de băuturĭ spirtoase, 1 pescărie, 1 brînzărie, 5 măcelăriĭ, 4 fierăriĭ, 37 fabricanţĭ de rachiŭ şi 9 comerciănţĭ diferiţĭ.

Circulaţiunea în comuna Crucea-d.-j. se face prin şoseaua comunală Panciul-Podul-Şuşiţa şi prin şoseaua Panciul-Mărăşeşti, punînd comuna în legătură cu staţiunea căeĭ ferate Mărăşeşti.

Crucea-de-Jos, *cătun*, în jud. Putna, com. cu acelaşĭ nume, pl. Zăbrăuţul. Este situată pe podişul format din malul Şuşiţeĭ.

Are o biserică parohială, cu hramul Adormirea, pentru care comuna cheltueşte anual 100 leĭ.

Crucea-de-Jos, *moşie* a statuluĭ, pe teritoriul comuneĭ cu acelaşĭ nume, jud. Putna. A fost arendată cu 4757 leĭ anual, în 1885. Aparţinea mănăstireĭ Bogdana. Acum moşia a fost parcelată în 32 loturĭ şi vîndută ţăranilor conform legiĭ din 1889. Supra-

www.dacoromanica.ro

faţa totală e de 156 hect. 7599 m. p. Bunurĭ micĭ: o grădină de zarzavat, izlazul grădineĭ şi locul imaşuluĭ, 14 hect. 961 m. p.; cariera de pietriş, 1 hect. 7861 m. p.; albia Şuşiţeĭ, 14 hect. 6282 m. p.; şoseaua Tecuciŭ-Panciul, 7860 m. p.; şoseaua Bizicheşti-Ciuşlea, 2400 m. p.

Crucea-de-Jos, *parohie*, formată din cătc.: Crucea-de-Jos şi Dumbrava. Are o biserică parohială, cu hramul Adormirea, în Crucea-de-Jos, şi una filială, cu hramul Sf. Nicolae în Dumbrava. Comuna cheltueşte cu ele 100 leĭ anual.

Crucea-de-Piatră saŭ **Borzeşti-Răzeşĭ**, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j. Face trup cu satul Borzeşti, numit ast-fel de la Crucea-de-Piatră, care este în curtea bisericeĭ. Este situat de a dreapta Trotuşuluĭ. In vechime purta numele de Bobul, după numele dealuluĭ pe coasta căruia este aşezat. Legenda spune că această cruce, înaltă de 2 metri, a fost pusă de Ştefan-cel-Mare pe mormîntul uneĭ rude ale sale. Se văd urmele uneĭ inscripţiĭ slavoneştĭ.

Crucea-de-Piatră sau **Călugăreni-Mănăstirea**, *cătun*, pendinte de com. Uzunul, judeţul Vlaşca, pl. Călniştea, situat pe dealurile din coasta dreaptă a apeĭ Călniştea.

Este proprietate a statuluĭ.

Aci s'a dat la 1864 locuitorilor împroprietăriţĭ în numar de 72, o suprafaţă de 216 hect.

In 1882 s'a mai dat la 15 însurăţeĭ şi la şcoală, o suprafaţă de 92 hect.

Este şi o pădure de stejar în suprafaţă de 600 hect., dependinte de ocolul silvic Comana.

Şĭ-a luat numirea de la crucea de piatră, ridicată cu ocazia facereĭ podurilor peste Călniştea de Şerban Cantacuzino Voevod, la 1682, după obiceiul timpuluĭ de atuncĭ care se urmează şi azĭ pe la sate; locuitoriĭ, cînd fac podurĭ sau puţurĭ, ridică şi crucĭ în amintirea acelor lucrărĭ, crucĭ pe care se scrie numele celor ce aŭ contribuit saŭ aŭ luat parte la acele construcţiĭ.

Pe crucea de piatră ce stă încă şi azĭ la dreapta şoseleĭ Giurgiu-Bucureşti, restaurată la 1876 de guvern, stă scris:

«Sfînta aceasta şi de viaţă aducătoare cruce, ridicată este de prea luminatul Domn Şerban Cantacuzino Voevod, nepot al bătrînuluĭ Şerban Basarab... şi pomenire vecinică înalţă... este la capul acestuĭ frumos şi minunat pod carele însuşĭ împreună şi cu iubitul săŭ fiŭ... la lucrarea luĭ şi cate...

Pentru ca şi Mărieĭ Sale în vecĭ pomenire şi mulţumire să fie şi să-ĭ rămîe luĭ şi Doamneĭ luĭ Maria, şi coconilor făcutu s'aŭ dar acest pod şi această domnească cruce s'aŭ ridicat într'al patrulea an al domnieĭ sale la anul de la zidirea lumeĭ... meşiţa Octombre din zi... dar ridicarea acesteĭ cinstite şi de viaţă făcătoare crucĭ arată osteneala şi strădania facereĭ acestuĭ mare şi temeinic pod intru vecĭnica pomenire, iar luminatuluĭ acesta... precum în cea faţă s'aŭ zis, iar în aceste alte feţe scrisu-s'aŭ întru pomenire şi cinstiţiĭ boerĭ Mărieĭ Sale carĭ s'aŭ întîmplat la facerea poduluĭ acestuia împreună cu a lor Doamne... dus cu multă strădanie şi osteneală de la începerea poduluĭ pănă la sfîrşit pe nume sunt aceştia: Radu Năsturel vel Ban, Radu Bălăceanu vel Vornic, Grigore Grădişteanu vel Logofăt, Vlad Cocorescu biv-vel logofăt, Constantin Brîncoveanu vel Spătar, Iordache Cantacuzino vel Stolnic, Alexandru biv-vel Stolnic, Mihaiŭ biv-vel pitar, Tănase vel armaş, Constantin Bălăceanu, vel Aga, Şerban ot Logofăt, Fiere ot Vistier, Şerban, Căza lefegiĭ, Pîrvul Creţulescu, ot Postelnic, fiind împreună toate breslele şi aĭ curţiĭ drept aceea s'aŭ scris ca să fie în vecĭnica pomenire.»

Crucea-de-Piatră, *deal*, jud. Vîlcea, pl. Ocolul, com. Titireciŭ, numit ast-fel, pentru că acolo este o vechĭe cruce de piatră. Este la depărtare de 1 kil. spre N., de vatra satuluĭ.

Crucea-de-Piatră, *loc izolat*, lîngă şoseaua naţională Botoşani-Hîrlăul, în partea de N.-E. a satuluĭ Deleni, jud. Botoşani, com. Deleni, nu departe de pîrîul Velniţa-Vechĭe. Aicĭ este o cruce de piatră, fixată cu un capăt în pămînt; legenda spune, că acolo, ar fi îngropat un viteaz căpitan din vreme depărtată.

Crucea-de-Sus, *com. rur.*, în jud. Putna, pl. Zăbrăuţuluĭ.

Comuna Crucea-de-Sus este aşezată maĭ la deal de Panciu, dar pe acelaşĭ podiş şi despărţită în 2 de pîrîul Hăuliţa.

Distanţa com. de capitala jud e de 28 ½ kil., iar de reşedinţa sub-prefectureĭ, de ½ kil.

Marginele acesteĭ comune sunt: la N. şi la N.-E. pîrîul Zăbrăuţul, care o desparte de comunele Moviliţa şi Diocheţi; la E. pîrîul Zabrăuţul şi cu comuna Panciu; la S. comuna Crucea-de-Jos şi pîrîul Şuşiţa; la V. Şuşiţa; iar la N.-V. Străoani-de-Sus şi de-Jos.

Comuna Crucea-de-Sus e formată din cătunele Chicera şi Neicu.

Populaţia comuneĭ, după cel din urmă recensămînt, e de 510 capĭ de fam., în total 1631 sufl. (826 bărbaţĭ, 805 femeĭ). Această populaţiune se împărţea ast-fel: 811 neînsuraţĭ (421 bărbaţĭ, 390 femeĭ) 732 însuraţĭ, 86 văduvĭ (38 bărbaţĭ şi 48 femeĭ) şi 2 divorţaţĭ, (1 bărbat şi 1 femee); 1619 Romînĭ şi 12 de diferite naţionalităţĭ; 1619 ortodoxĭ şi 12 mozaicĭ; 350 agricultorĭ, 21 meseriaşĭ, 4 comercianţĭ, 10 avînd profesiunĭ libere, şi 18 servitorĭ.

www.dacoromanica.ro

Ştiŭ carte 180 persoane (171 bărbaţĭ şi 9 femeĭ.)

Numărul caselor de locuit e de 418.

Are 2 biserici parohiale, una în satul Chicera cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ şi a doua în Neicu, cu hramul Adormirea.

Instrucţiunea publică se predă într'o şcoală mixtă, frecuentată de 47 copiĭ (45 băeţi şi 2 fete), din 211 copiĭ (113 băeţi, 98 fete) cu vîrstă de şcoală. Comuna vine în ajutorul şcoaleĭ cu 455 leĭ anual.

Comuna numără 318 contribuabilĭ, adecă 1 la 5.12 locuitorĭ. In anul 1886 nu eraŭ de cît 272 contrib., iar în 1869, 275.

Budgetul, pe anul financiar 1893/94, a fost următorul: venitурĭ 5841,51 leĭ; cheltuelĭ 5682,67 leĭ.

In alţĭ anĭ, budgetul de veniturile şi cheltuelile com. era: In 1885 86, la venitурĭ 3714 şi la cheltuelĭ 3708 leĭ, iar în 1868/69 la venitурĭ 7226.

Numărul cultivatorilor este de 42.

Vite sunt: 952, din carĭ: 277 boĭ, 105 vacĭ, 137 caĭ, 65 oĭ, 3 capre şi 365 rîmătorĭ.

In anul 1893, s'a cultivat 404 hect. cu viĭ, producînd 8080 hectol., în valoare de leĭ 185840.

In acelaşĭ an se aflaŭ în comună 38 stupĭ de albine.

In com. sunt: 8 stabilimente de băuturĭ spirtoase; 39 fabricanţĭ de rachiŭ de prune; 4 fierărиĭ; 2 rotărиĭ; 2 morĭ; 4 comercianţĭ diverşĭ.

Diferite drumurĭ neşoseluite pun Crucea-de-Sus în legătură cu Panciŭ, Crucea-de-Jos, Străoani-de-Jos şi de-Sus.

De aci se trage familia Catargiŭ, curgătorĭ din Toader Catargiŭ şi Sanda Catargioaia.

Crucea-din-Copaciŭ, *munte*, în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă. E acoperit de pădurea cu acelaşĭ nume, ce face parte din pădurea Vintilă-Vodă.

Crucea-din-Silişte, *cruce*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Scăeşti, care arată locul altaruluĭ bisericeĭ, al unuĭ sat odinioară regulat, care din cauza inundaţiilor rîuluĭ Jiul, s'a mutat maĭ departe.

Crucea-Găinaruluĭ, *loc*, numit ast-fel în pl. Blahniţa, judeţul Mehedinţi, pe teritoriul com. rur. Batoţi.

Crucea-Giurchi, *sat*, în judeţul Ialomiţa, pl. Borcea. pendinte de comuna Mihaiŭ-Viteazul. Este situată la 4 kil. spre N.-E. de satul de reşedinţă.

Aci se află 40 case şi bordee.

Crucea-Impuşcată, *localitate*, jud. Brăila, pe hotarul de N. al comuneĭ Scorţarul-Noŭ, pe Buzeelul-Sec de pe ţărmul stîng al Buzăuluĭ, la aproape 7 kil. spre N. de satul Scorţarul-Noŭ.

Crucea-Inaltă, *semn de hotar*, dintre comunele Peretul şi Bogdana, jud. Telorman, pe vechiul drum al Zimniceĭ.

Crucea-luĭ-Barcan, *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Călugăra-Mare.

Crucea-luĭ-Chiriţă, *semn de hotar*, pe moşia Nanovul, judeţul Teleorman.

Crucea-luĭ-Neagoe, *punct de hotar*, la N.-E. de com. Măgureni, jud. Telorman; desparte acestă moşie de moşia Măldăreni, din plasa Tîrguluĭ.

Crucea-luĭ-Pavel, *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Măgura, pe hotarul despre com. Grăjdana, în al căreia vîrf se află o vechie cruce de lemn. Are o poziţiune frumoasă.

Crucea-luĭ-Şarpe, *movilă* şi semn de hotar, la N.-V. moşieĭ Meri, din pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman.

Crucea-luĭ-Trocan, *loc*, în jud. Mehedinţi, între hotarul com. rur. Ilovăţul, din plaiul Cerna şi com. rur. Şovarna-d.-s., din plaiul Cloşani, unde Tudor-Vladimirescu a ucis pe Trocan.

Crucea-Lupuluĭ, *punct* de hotar, în jud. Teleorman, pe moşia Viişoara, spre N.-E., unde se mărgineşte cu moşia Piatra.

Crucea-Nouă, *punct trigonometric* de observaţie, lîngă oraşul Ploeşti, jud. Prahova.

Crucea-Pîrlită, *loc*, în jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul, pe teritoriul com. rur. Cujmirul.

Crucea-Popiĭ, *loc*, cu vie şi livede de pruni, situată în com. Ţigăneşti, plasa Podgoria, jud. Muscel.

Crucea-Protopopuluĭ, *loc izolat*, în jud. Muscel, com. Goleşti, pl. Podgoria.

Crucea-Raduluĭ, *loc şes*, în jud. Tecuciŭ, la E. de valea Călmăţuiul, raionul com. Barcea, pl. Bîrlad.

Crucea-Regeluĭ, *cruce de piatră*, frumos lucrată, înălţată pe vîrful munteluĭ Milicești, între Slănicul şi Telega, jud. Prahova, în semn că M. S. Carol I, Domnul Romînieĭ, a făcut aci

www.dacoromanica.ro

o mică staţiune cu ocaziunea vizităreï Ocnelor în anul 1866.

Crucea-Roşie, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Dagîţa, spre N.-V. de satul Dagîţa.

Crucea-Roşie, *ramură de munţï,* în jud. Neamţu, com Pîngăraţi, pl. Piatra-Muntele. Se detaşează din hotarul Transilvanieï, la locul unde se numeşte Poiana-Crucea-Roşie, între muntele Torogleş şi Meleghavaş, şi se îndreaptă spre E.-N., desfăcîndu-se în maï multe ramurï: Bourul, Bîtca-de-Piatră, mărginite în partea despre N. de pîrîul Aţa, iar despre S. de pîrîul Brateşul, pănă în pîrîul Tarcăul.

Înălţimea sa în unele piscurï, atinge 1200 m. Vezï Poiana-Crucea-Roşie.

Crucea-Spineanuluï, *platoŭ,* pe teritoriul satuluï Padeşul, din jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. rur. Negoeşti. Aci se păzeau primele străjï ale luï Tudor-Vladimirescu din apropierea redutelor ce se văd în cîmpia Padeşuluï.

Crucea - Stanculuï, *pădure,* în jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Bereşti.

Crucea-Sticleï, *movilă,* în jud. Brăila, la 2 kil. spre S.-E. de tîrla Băjani, din com. Vizirul.

Crucea-Tomiï, *munte,* în jud. Suceava, com. Mălini.

Crucea-Tomiï, *pisc* de *munte,* între Rîşca şi Rîşcuţa, jud. Suceava. E acoperit cu pădure de brad.

Crucea - Trăsnită, *movilă,* în judeţul Brăila, la 500 m. spre N.-E. de satul Mareş, din com. Surdila-Găiseanca.

Crucea-Trăsnită, *semn* de *hotar,* în jud. Teleorman, la S. de Crucea - Inaltă, tot pe vechiul drum al Zimniceï, pe cîmpia dintre comunele Plosca şi Bogdana.

Crucea - Ţiganuluï, *punct* de *hotar,* în jud. Teleorman, la N.-V. com. Viişoara, în hotarul acesteï comune cu comuna Piatra, pe un pisc.

Crucea-Vladuluï, *punct* de *hotar,* în jud. Teleorman, pe moşia Măgureni saŭ Ciocanul, la N.-V.

Cruceanul, *sat,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Vinderei, spre S. de satul Vinderei în marginea de S.-E. a judeţuluï.

Are 126 locuitorï, carï locuesc în 30 case. Ştiŭ carte 23 de persoane.

Se cultivă aci gîndacïï de mătase.

Cruceanul, *schit,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Vinderei, cătunul Cruceanul.

Cruceanul, *moşie,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Vinderei, proprietatea statuluï, arendată în ultimul period cu 1441 leï, 40 banï anual.

Cruceanul, *pădure,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, pe moşia cu acelaşï nume, în întindere de 20 hect.; este proprietatea statuluï.

Cruceanul, *pîrîiaş,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Vinderei, care se varsă în Hobana.

Cruceï (Dealul-), *deal,* în jud. Botoşani, com. Mănăstireni, pl. Tîrgul.

Cruceï (Dealul-), *deal,* se prelungeşte deasupra satuluï Hilişeul-Gafencu, com. Hilişeul, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ.

Cruceï (Dealul-), *deal,* în jud. Dorohoiŭ. Se întinde pe teritoriul satuluï Păltinişul, com. cu acelaşï nume, pl. Prutul-d.-j.

Cruceï (Dealul-), *deal,* în centrul com. Jupîneşti, plasa Rîul-Doamneï, jud. Muscel, pe malul stîng al văieï Aninoasa.

Cruceï (Dealul-), *deal* cultivabil, lîngă satul Forăşti, judeţul Suceava.

Cruceï (Dealul-), *parte,* din spre pîrîul Părăuţul, a *dealuluï* Brusturi, judeţul Suceava. Tradiţia spune că, cu maï bine de un veac şi jumătate, acest deal a fost bătut de piatră 7 anï dea-rîndul.

Doï călugărï sfătuiră oamenii să facă maslu în fie-care an d'asupra luï, în ziua de Izvorul-Maiceï-Domnuluï.

Ceï povăţuiţï puseră o cruce în acel loc şi de atuncï pănă acum, în ziua arătată, toţï locuitoriï de prin satele învecinate se strîng pe Dealul-Cruceï şi, după slujba preoţilor, prăznuesc, mîncînd şi petrecînd.

Cruceï (Dealul-), *deal,* în jud. Vasluiu. Se întinde la S. satuluï Suhuleţul, com. cu acelaşï nume, pl. Funduri. Şï-a luat numele de la două drumurï ce se întîlnesc pe vîrful luï în formă de cr ice.

Cruceï (Genunea-), *genune,* în jud. Suceava, maï sus de gura pîrîuluï Crucea, din com. Broş-

www.dacoromanica.ro

teni, unde Bistriţa e foarte adîncă şi lină.

Cruceĭ (Movila-), *movilă,* în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneĭ urbane Chilia-Vechĭe, situată în partea nordică a plăşeĭ şi a comuneĭ, la 500 metri spre E. de Chilia-Vechĭe. Este punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea. Este artificială, acoperită cu verdeaţă şi are o cruce în vîrf, de unde şi numele eĭ.

Cruceĭ (Muchea-), (Crucealuĭ-Gherase), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Ruşiavăţul, cătunul Tega. E acoperită de izlaz.

Cruceĭ (Piciorul-), *pîrîiaş,* în jud. Neamţu.

Cruceĭ (Piscul-), *culminaţie* a *muntelui* Ursoaia, din com. Mlăjetul, jud. Buzăŭ.

Cruceĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* în jud. Botoşani. Izvoreşte din Dealul-Velniţeĭ, com. Slobozia - Secătura şi se varsă în pîrîul Cornaciul, afluent al Miletinuluĭ.

Cruceĭ (Pîrîul-), mic *afluent* al Bistriţeĭ, în com. Fărcaşa, jud. Suceava.

Cruceĭ (Podul-), *şes,* în judeţul Buzăŭ, com. Grăjdana, căt. Miluiţi, în pădurea Barbu.

Cruceĭ (Poiana-), *poiana,* pe valca rîuluĭ Teleajenul, comuna Măneciul - Ungureni, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Cruceĭ (Şesul-), *şes,* prin care curge Pîrîul-Cruceĭ, în comuna Slobozia - Secătura, pl. Coşula, jud. Botoşani.

Cruceĭ (Valea-), *vale,* între dealurile Valea-Cruceĭ şi Unţeiul, com. Popouţi, pl. Tîrgul, jud. Botoşani.

Cruceĭ (Valea-), *vale,* în jud. Prahova. Izvoreşte de la N. de com. Teişani, pl. Teleajenul; se împreună cu Valea-Bîrzeĭ şi amîndouă daŭ în Valea-Dragomir, care se varsă în rîul Teleajenul, la E. de com. Teişani.

Cruceĭ (Valea-), *vale,* în jud. Vasluiŭ, formată prin prelungirea Dealuluĭ-Cruceĭ, din comuna Suhuleţul, pl. Funduri. Terenul acesteĭ văĭ a devenit neregulat în urma unuĭ cutremur, prezintînd aspectul unuĭ zid de bolovanĭ.

Crucelari, *vale,* în jud. Tulcea, plasa Măcinul, pe teritoriul comuneĭ rurale Greci; se desface din dealul Coşlugea; se îndreaptă spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V., brăzdînd partea estică a plăşeĭ şi a comuneĭ; merge pe la poalele înaltuluĭ vîrf Greci (426 m.) şi a stîncosuluĭ deal Piatra-Marieĭ; taie drumul comunal Greci - Balabancea, şi, după un drum de 4 kil., se deschide în Pîrîul-Calistrieĭ, pe dreapta, lîngă pădurea satuluĭ Greci.

Cruceresa, *poiană,* în judeţul Muscel, com. Goleşti, pl. Rîurile.

Crucereşti, *mahala,* în jud. Mehedinţi, com. rur. Almăjelul, pl. Cîmpul.

Cruceriuluĭ (Movila-), *movilă,* în jud. Botoşani, pe dealul Ciornahul, în partea de N. a moşieĭ Pogoreşti, com. Comîndăreşti, pl. Jijia. Numele, se zice, i-ar fi rămas de la un răzeş, care stăpînea partea moşieĭ de lîngă acea movilă, şi care avuse rangul de clucer.

Crucerul, *poiană* cultivabilă, în jud. Neamţu, com. Bozieni, pl. de-Sus-Mijlocul, formată în cuprinsul pădureĭ ce se întinde spre V. şi S. a pădureĭ Corboaia.

Cruceruluĭ (Valea-), *vale,* în judeţul Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pe teritoriul comuneĭ Slobozia. Are direcţia S. spre N., cu lungime de 500 m. şi o adîncime de 2—4 m.

Crucĭ (La-), *loc izolat* şi *punct* de *hotar,* pe muntele Pănătăul, din comuna Pănătăul, jud. Buzăŭ.

Crucile, *sat,* în jud. Dolj, plasa Amaradia, com. Balota, situat pe pîrîul Tesluiul, aproape de izvorul luĭ, la 6 kil., S.-V. de Balota-d.-j., căt. de reşedinţă al comuneĭ şi de care se desparte prin Dealul-Muereĭ.

Are o populaţie de 136 suflete, 74 bărbaţĭ şi 62 femeĭ, carĭ locuesc în 39 case. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Gaia-d.-s. In vîrstă de şcoală sunt 12 copiĭ. Ştiŭ carte 4 persoane.

In sat este o biserică de zid, cu hramul Înălţarea-Domnuluĭ, fondată la 1853, de Prădeni Ciobanul.

Comunicaţiunea se face prin şosele vecinale şi comunale, care pun în legătură satul la N.-E. cu Gaia-d.-s. peste Dealul-Muereĭ, şi la S.-V. cu Goeşti.

Crucile, *sat,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Mierea-Birnici. E situat în dreapta Amaradieĭ, la 35 kil. N.-V. de Craiova. E străbătut la V. de Dealul-Chicoraluluĭ. Are 30 familiĭ, sau

www.dacoromanica.ro

123 suflete (66 bărbaţĭ şi 57 femeĭ). Locuesc în 30 case. In sat este o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1875, întreţinută de stat. Localul construit din bîrne, a costat 600 leĭ şi coprinde o singură sală de studiĭ, cu suprafaţă de 39 m. In anul 1892—93, şcoala a fost frecuentată de 63 băeţĭ şi 1 fată, şi anume: Mierea, 14 băeţĭ; Bojinul, 3; Cruşeţul, 3; Văluţa-d.-j. şi Văluţa-d.-s., 9; Miericeana, 7 băeţĭ şi 1 fată; Slănimeşti, 5. 10 băeţĭ aŭ venit din alte comune vecine. Cu vîrstă de şcoală sunt 11 copiĭ. Ştiŭ carte 6 bărbaţĭ şi 2 femeĭ.

Comunicaţia se face prin şoseaua judeţeană Craiova - Căpreni.

Crucile, *sat*, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Goeşti. E situat pe pîrîul Tesluiul, la 4 kil. N.-E. de Goeşti, cät. de reşedinţă al comuneĭ, de care se desparte prin Dealul-Muereĭ. Are 90 sufl., 48 bărbaţĭ şi 42 femeĭ. Locuesc în 22 case. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Goeşti, ce este la 3 kil. depărtare.

In anul şcolar 1892—93, aŭ frecuentat şcoala 4 băeţĭ. Cu vîrstă de şcoală sunt 7 copiĭ. Ştiŭ carte 20 locuitorĭ.

Comunicaţia se face prin o şosea vecinală care leagă satul la S.-V. de cät. Goeşti, trecînd peste Dealul-Muereĭ.

Crucile, *deal*, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Balota, din care iese rîul Tesluiul.

Crucile (Dealul-cu-), *loc izolat*, jud. Muscel, com. Băjeşti, pl. Rîurile.

Crucile-Drumuluĭ, *pod*, pe moşia Roşcani, jud. Botoşani, com. Fîntînelele, pl. Siretul.

Crucile-Gamenţiĭ, *semn de hotar*, pe moşia Cetatea, din pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman, la N.-E. cătunuluĭ Cetatea. Serveşte ca semn de hotar despărţitor între moşiile învecinate.

Crucile-luĭ-Petre, *pichet de graniţă*, în jud. Mehedinţi, pe marginea Dunărei.

Crucile-Sf.-Petre, *poiană*, în vîrful munteluĭ Crucereasa, în judeţul Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s., com. rur. Schela-Cladoveĭ. Aci există o cruce cu inscripţiune vechîe romană, numită de locuitorĭ Crucea-Sf.-Petre şi sub care, legenda spune că ar fi fost îngropat Sf. Petre, adus aci, într'o noapte, de peste Dunăre, în timpul unuĭ rezbel.

Crucilor (Cîmpia-), *cîmpie*. (V. Dăroaia, jud. Vîlcea).

Crucilor (Dealul-), *deal*, jud. Vîlcea, com. Bodeşti, pl. Horezul.

Crucilor (Măgura-), *măgură*, în jud. Teleorman, com. Putineiul.

Crucilor (Valea-), *vale*, judeţul Vîlcea, com. Copăceni, pl. Cerna-d.-s.

Crucioiul, *loc izolat* şi punct de hotar, al com. Pănătăul, judeţul Buzăŭ. E situat pe Malul-Dîrsteĭ.

Crucioiuluĭ (Plaiul-), *izlaz* întins, în jud. Buzăŭ, com. Gura-Teghiĭ, pe poalele munteluĭ Podul-Grecilor.

Crucişoara, *com. rur.*, pe apa Cotmeana, jud. Argeş, pl. Piteşti, la 19 kil. de com. rur. Băscovul-Fleştiĭ, (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 10 kil de Piteşti. Se compune din 3 sate: Grădineşti, Linia-Mare saŭ Creţuleşti şi Văruici, avînd peste tot 132 familiĭ, saŭ 526 suflete. In comună sunt 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 3 paraclisĕrĭ şi o şcoală primară rurală. Budgetul comuneĭ pe 1882—83 a fost de 934 leĭ la venitурĭ şi de 917 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 119 contribuabilĭ şi are un budget de 988 leĭ la venitурĭ şi de 843 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor în anul 1887 era de 147 vite marĭ (139 boĭ şi vacĭ, 8 caĭ) şi de 438 vite mărunte (254 oĭ, 8 capre şi 176 rîmătorĭ).

Crucişoara, *munte*, în com. Lopătari, jud. Buzăŭ, între muntele Cheea şi muntele Muerea, continuaţie din muntele Brazeul, cea maĭ mare parte gol.

Crucişoara, *pisc.* Vezĭ Chicerea, deal, com. Tomeşti, pl. Codrul, jud. Iaşi.

Crucişoara, *deal*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. rur. Orzeşti.

Crucişoara, *loc izolat*, com Mihăeşti, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Crucişoara, *localitate*, în cătunul Scurteşti, comuna Stefeşti, plaiul Vărbilău, jud. Prahova, numită ast-fel pentru-că în vechime s'a găsit într'un copaciu o cruce. Acest loc serveşte de păşune vitelor.

Crucişoara, *podiş*, se întinde spre N. de satul Valea-Rea, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ; numele îĭ vine de la o cruce de piatră ce se află pe el, pusă spre aducere aminte pentru aceĭ ce aŭ

www.dacoromanica.ro

fost îngropaţi acolo în timpul holereï.

Crucişoarele, *cătun,* pendinte de com. Căscioarele, plasa Neajlovuluï, jud. Vlaşca, situat pe valea Neajlovuluï.

Are un petec de pădure, în suprafaţă de 311 hect., încorporat cu pădurea Padina-Cîrtojani. Ţine de ocolul silvic Cîrtojani.

Cruciuliţa, *deal,* numit şi Nisipăria, în com. Giurgeşti, jud. Suceava.

Cruciuliţa, *poiană,* în cät. Slobozia, com. Bădeni-Ungureni, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Crudul, *lac,* în com. rur. Almăjelul, plasa Cîmpul, judeţul Mehedinţi.

Crugli-Mare, *lac,* în jud. şi pl. Tulcea, pe teritoriul com. rur. Moru-Ghiol (şi anume pe acela al cătunuluï săŭ Dunăvăţul-d.-s); s'a format dintr'o revărsare a braţuluï Sf. Gheorghe, lîngă care se află; este înconjurat de toate părţile cu stuf; are 84 hect. întindere; conţine peşte în mică cantitate.

Crugli-Mic, *lac* mic, situat în jud. şi pl. Tulcea, com. Moru-Ghiol, cät. Dunăvăţul-d.-s., la V. de lacul Crugli-Mare, este format tot de braţul Sf.-Gheorghe şi înconjurat de toate părţile cu stuf; are o întindere de 40 hect.

Cruglicul, *lac,* în jud. şi pl. Tulcea, pe teritoriul comuneï urbane Mahmudia, situată în partea nordică a plăşeï şi a comuneï; este format de lacul cel mare Fortuna, cu care comunică printr'o mică gîrlă; se devarsă, printr'o altă gîrlă, în braţul Sulina, la mila No. 19; este înconjurat numaï cu stuf; are 80 hectare; conţine puţin peşte.

Cruhlicul, *grind,* saŭ loc ridicat deasupra stufuluï înconjurător, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneï rurale Catîrlez saŭ Sf. Gheorghe, în partea sudică a plăşeï şi cea vestică a comuneï; are o formă lunguiaţă; este o prelungire estică a grinduluï Dranovul; e înconjurat cu stuf; are 40 hect. întindere; improductiv; pe el se află situată cîşla (tîrla de oï) numită Radu.

Crunţi, *com. rur.,* în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, spre Nordul plăşeï d'alungul văeï Fileanca.

Teritoriul acesteï comune se limitează la N. cu com. Reviga, la S. cu Ciochina, la S. şi E. cu Andrăşeşti şi la V. cu Căzăceşti. Are o suprafaţă de 5000 hectare.

După legea rurală din 1864, sunt împroprietăriţï 111 locuitorï; neîmproprietăriţï se maï află 35.

Se compune dintr'un singur sat, situat pe ambele coaste ale văeï Fileanca, peste care se afla un zăgaz de pămînt, pe unde locuitoriï comunică dintr'o parte în cea-l'altă a satuluï. Cea maï mare parte a caselor carï formează satul sunt pe coasta de V. a văeï. Aicï este reşedinţa primărieï şi a judecătorieï comunale. De comună maï ţin şi cătunele (tîrlele): Strapazanul şi Căpăţîna.

Populaţiunea este de 1198 locuitorï, cu 290 capï de familie şi 908 membri de familie, saŭ 572 bărbaţï şi 626 femeï. După naţionalităţï sunt: 1195 Romînï, 2 Grecï şi 1 Bulgar, toţï de religiune creştină ortodoxă. După profesiunï sunt: 305 agricultorï, 6 meseriaşï, 5 comercianţï, 6 profesiunï libere, 21 muncitorï şi 18 servitorï. Din toţï locuitoriï com., numaï 158 persoane ştiŭ carte.

Vite sunt: 342 caï, 420 boï, 1750 oï şi 345 porcï.

Budgetul comuneï, pe anul 1887—1888, a fost de 3207 leï la veniturï şi de 3198 leï la cheltuelï.

In comună este o şcoală mixtă, frecuentată de 50 elevï, condusă de 1 învăţător, retribuit de stat şi comună. Şcoala are localul propriŭ construit de comună.

Aicï este o biserică, cu 1 preot şi 2 dascălï. In budgetul comuneï este trecut pentru cult suma de 240 leï.

Crunţi, *lac,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, comuna Crunţi. Este în comunicaţie, prin valea Fileanca, spre N. cu lacul Reviga şi spre S. cu lacul Fundata.

Cruşeţul, *sat,* com. Valea-Bouluï, plasa Amaradia, jud. Dolj. E situat pe malul drept al Amaradieï, la $5\frac{1}{2}$ kil la N. de Boul-d.-s., reşedinţa comuneï, de care se desparte prin două dealurï. Are 240 suflete, 125 bărbaţï şi 115 femeï. Locuesc în 71 case. Copiiï din sat urmează la şcoala mixtă din satul Boul-d.-s., ce este la 2500 m. depărtare. In anul şcolar 1892—93 aŭ frecuentat şcoala 7 băeţï. Cu vîrsta de şcoală sunt 17 băeţï şi 15 fete. Ştiŭ carte 16 locuitorï, 15 bărbaţï şi 1 femee. In sat este o biserică de zid, fondată de sătenï.

Comunicaţia se face prin şoseaua judeţeană Craiova-Căpreni, care pune satul în legă-

www.dacoromanica.ro

tură la N. cu Stoina, iar la S. cu Mierea-Birnici.

Cruşeţuluĭ (Dealul-), *deal*, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Mierea-Birnici, cu o înălţime de aproape 300 m., acoperit cu livezĭ de prunĭ şi pădure măruntă.

Cruşeţul, *moşie particulară*, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Mierea-Birnici, satul Cruşeţul, aparţinînd d-luĭ G. Bălăcioiu.

Cruşovul, *com. rur.*, spre N. plăşeĭ Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi. E formată numaĭ din satul cu acelaşĭ nume, aşezat pe şoseaua Caracal-Corabia şi aproape de linia ferată, departe de 20 kil. de Caracal (la S.) şi de 17 kil. spre N. de Corabia. Se învecineşte cu com. Grădinile la N., iar la S. cu com. Brastavăţul. Altitudinea terenuluĭ de asupra nivelului mării este de 120 m.

Are o populaţie de 875 locuitorĭ, toţĭ Romînĭ, din carĭ 444 bărbaţĭ şi 431 femeĭ; 249 sunt capĭ de fam., 399 căsătoriţĭ şi 466 necăsătoriţĭ; 57 ştiu carte şi 818 nu ştiŭ carte. Ocupaţia locuitorilor e agricultura şi creşterea vitelor. In 1887, s'a cultivat 1160 hect. cu grîu, 1160 cu porumb, 50 cu orz, 30 cu ovăz şi 4 cu viĭ. Vite marĭ au fost în 1887, 629, vite micĭ cornute 1814 şi rîmătorĭ 660. Are 3 cîrciumĭ.

Budgetul com. pe 1886/87 a fost de 3004 leĭ la venitурĭ şi 2995 la cheltuelĭ. Şcoală nu este. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

La Crusov se fac treĭ bîlciurĭ: 1 la 25 Martie, ţine 6 zile; 2 la Duminica-Tomeĭ, ţine 6 zile; 3 la 23 Iunie, ţine tot 6 zile, toate pe proprietatea particulară, înfiinţate la 1820 de A. Şuţu, după cererea logofătuluĭ Slătineanu. Se face comerţ cu vite marĭ şi micĭ, cu articole de braşovenie şi alte producte ale industrieĭ domestice. Aci a poposit prima noapte după plecarea din Izlaz, tabăra care venea cu guvernul provizoriŭ de la 1848, care proclamase constituţia, şi se îndrumase spre Craiova, prin Caracal.

Cruţeasca-de-Jos, *moşie* nelocuită, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pe teritoriul com. Larga, are o suprafaţă de 1110 hect., din carĭ 40 hect. pădure, pentru care se plăteşte foncieră anuală 635 leĭ 98 banĭ.

Cruţeasca-de-Sus, *moşie* nelocuită, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pe teritoriul com. Larga. Are o suprafaţă de 745 hect., din care 25 hect. pădure, pentru care se plăteşte foncieră anuală 194 leĭ.

Cruţeşti, *sat*, jud. Dolj, pl. Dumbrava-de-Sus, com. Breasta. Are o populaţie de 554 sufl., 288 bărbaţĭ şi 266 femeĭ. Locuesc în 101 case şi 1 bordeiu.

Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Breasta, ce este la 1 kil. depărtare. In anul şcolar 1892 93, aŭ frecuentat şcoala 32 băeţĭ şi 3 fete. Cu vîrsta de şcoală sunt 39 băeţĭ şi 5 fete. Ştiŭ carte 15 persoane. In sat este o biserică, fondată în 1784, de Mariţa Bengeasca Stolniceasa. Are hramul Sfînta-Maria-Mare. Are 17 pog. proprietate şi 1 preot şi 2 cîntareţĭ, ce slujesc şi la biserica din satul Obedinul, comuna Breasta.

Tot în acest sat este şi mănăstirea Creţeşti.

Cruzi, *lac*, la E. com. Peri-Rîioşi, jud. Teleorman. Serveşte ca semn de hotar între părţile locuitorilor împroprietăriţĭ şi moşia Peri a Eforieĭ Spitalelor Civile (a spitaluluĭ Pantelimon).

Cu-Aracĭ (Valea-), *vale*, jud. Olt, pl. Oltul-de-Sus; se varsă în valea Cerbul.

Cuan-Dere, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Constanţa, pe teritoriul com. rur. Hasancea, şi anume pe acela al satuluĭ Mametcea; se desface din dealul Teghir - Ghiol, îndreptîndu - se spre V.; are o direcţiune de la E. spre V. printre dealurile Abdulah-Deresi şi Cuan-Deresi-Bair la S. şi dealul Mametcea la N.; brăzdează partea sudică a plăşeĭ şi a comuneĭ, trecînd prin centrul satuluĭ Mametcea.

Cuan-Deresi-Bair, *deal*, puţin însemnat, jud. Constanţa, în plăşile Constanţa şi Mangalia, pe teritoriul com. rur. Hasancea şi Osman-Facĭ şi anume pe acela al cătunelor Mametcea şi Abdulah; se desface din dealul Abdulah-Deresi, îndreptîndu-se spre N.; are o direcţie de la S.-E. şi V., cu o înălţime maximă de 84 m.; face hotarul între pl. Constanţa şi pl. Mangalia, brăzdînd partea de S. a pl. Constanţa şi a com. Hasancea şi partea de N. a pl. Mangalia şi a com. Osman-Facĭ.

Cubanul, *insulă*, în braţul Chilia, jud. Tulcea, situată la vărsarea luĭ în mare, şi coprinsă între braţele Novai-Stambul, Ostovcina şi Chilia. Aparţine comuneĭ urbane Vîlcov din Basarabia rusească. Are forma unuĭ triunghiŭ, cu o întindere cam de 480 hect. Este impro-

www.dacoromanica.ro

ductivă, căcĭ este acoperită numaĭ cu stuf.

Cuca, *com. rur.*, jud. Argeș, pl. Oltul, la 22 kil. de com. rur. Tigveni (reședința subprefecturei) și la 15 kil. de Pitești. Se compune din 6 sate și a nume: Bălțata, Cărcești, Crivățul, Cuca, Mănesei și Udrești, avînd în total 149 fam., cu 796 locuitorĭ, din carĭ 33 Țiganĭ. Are 2 bisericĭ vechĭ și o școală primară rurală.

Budgetul comunei pe anul 1882 83 a fost de 1145 leĭ la venitурĭ și de 1112 leĭ la cheltuelĭ. După o publicație oficială (1887), această comună numără 131 contribuabilĭ și are un venit de 2072 leĭ la venitурĭ și de 1684 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 275 capete vite marĭ (265 boĭ și vacĭ, 10 caĭ și de 208 vite mărunte (105 oĭ și capre și 103 rîmătorĭ.)

Cuca, *com. rur.*, în plasa Siretul, jud. Covurluiŭ, la 35 kil. spre N.-V. de la Galați. Se mărginește la N. cu Băleni și Puțichioaia; la cu S. Pechea; la V. cu Cudalbi și Mînjina și la E. cu Fîrțănești, Măstăcani și Folteștĭ. Are 6 cătune: Cuca (reședința), Slobozia-Ventura (Vînturoaia), Mavromol, Cotros, Oasele și Plevna. Dintr'acestea, numaĭ Oasele (la 3 kilom. de reședință) și Plevna sunt maĭ depărtate; iar Oasele este cea maĭ mare; toate sunt vechĭ, formate din foștĭ clăcașĭ, afară de Plevna, formată din însurățeĭ la 1882, și de cîțĭ-va răzășĭ în Oasele.

Sunt 426 familiĭ, saŭ 1914 suflete, din carĭ 992 bărbațĭ și 922 femeĭ; 1024 necăsătoriți, 776 căsătoriți, 105 văduvĭ și 9 divorțațĭ; știŭ carte 107 persoane, iar 1807 nu știŭ.

Pămîntul acesteĭ comune e maĭ mult argilos și nisipos; situația e caracterizată prin munțĭ și dealurĭ numeroase. Suprafața teritorială este de 9295 hect., din carĭ 4433 hect. arabile, 2860 pădurĭ și imaș, 72 viĭ și livezĭ, restul vatra satuluĭ, dealurĭ, drumurĭ și rîpĭ. Din acest pămînt, 6435 hect. aparțin proprietățiĭ marĭ, iar 2860 proprietățiĭ micĭ (sătenilor). Proprietatea mare e reprezintată prin următoarile moșiĭ: Cotros, Slobozia-Ventura și Zăvoiul. Statul asemenea posedă o hliză din moșiile Mavromol și Oasele.

Vite sunt: 11 taurĭ, 1504 boĭ, 511 vacĭ, 58 juncĭ, 55 junce, 70 gonitorĭ, 56 gonitoare, 115 mînzațĭ, 88 mînzate, 169 viteĭ, 18 armăsarĭ, 207 epe, 161 caĭ, 5697 oĭ, berbecĭ și capre.

Sunt 9 cîrciumĭ și o prăvălie cu mărfurĭ diferite; o moară cu aburĭ și una de vînt; 5 mașinĭ agricole (la proprietariĭ marĭ), 56 pluguri sistematice ale locuitorilor.

Bugetul comuneĭ este la venitурĭ de 8925 leĭ și la cheltuelĭ 8816 leĭ.

Contribuțiile directe se ridică la 12682 leĭ, 29 banĭ.

Sunt 347 contribuabilĭ.

Bisericĭ sunt 4: una, cu hramul Sf. Voevozĭ, în Cuca, zidită din 1863; a doua, Sf. Impărațĭ, în Slobozia-Ventura, din 1840; a treia, Sf. Pantelimon, în Cotros, din 1851; și a patra, Sf. Voevozĭ, în Oasele, construită în 1839. Fie-care biserică are cîte $8^1/_2$ fălcĭ de pămînt. Intreaga comună Cuca formează o parohie, cu catredala Sf. Voevozĭ din reședința comunală, cu un preot și 3 cîntărețĭ.

Școlĭ sunt 2, mixte, una în Cuca și a doua în Oasele; fiecare are cîte 3 hect. pămînt; sunt frecuentate de 78 elevĭ.

De la Cuca în jos, spre Pechea (12 kil.), mergĭ prin o vale, unde se găsește un iezișor cu zăgaz; tot aicea e pădurea Cotros, ce aparține proprietățeĭ cu același nume și care se întinde pănă la moșia Odaia-Lupa, din com. Pechea.

Cuca, *sat*, jud. Argeș, pl. Oltuluĭ; face parte din com. rur. Stoilești.

Cuca, (îĭ maĭ zice **Dealul-Cuca**, saŭ **Linia-Cuca**), *sat*, din jud. Argeș, pl. Oltul; face parte din com. rur. cu același nume.

Are o școală primară rurală.

Cuca, *sat*, reședința comuneĭ cu același nume, pl. Siretuluĭ, jud. Covurluiŭ, cu 79 familiĭ, saŭ 345 suflete; o biserică și o școală.

Cuca, *deal*, al comuneĭ Bălești, jud. Gorj, ce începe din partea de S. a comuneĭ și se termină la N., la comuna Slobozia.

Pe acest deal sunt viile locuitorilor, iar în piscul luĭ e un arbore secular, în care locuitorĭ pioșĭ aŭ săpat și așezat o icoană peste care a crescut lemnul, ast-fel că icoana acum nu se maĭ vede; din cauza înălțimeĭ sale acest arbore poate fi văzut la o depărtare de vr'o 15 kil. în toate direcțiunile.

Cuca, *deal* mare, în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani, com. rur. Negoești, în hotarul satuluĭ Padeșul.

Cuca, *deal*, în jud. Mehedinți, comuna rurală Bala-d.-j., plaiul Cloșani.

Cuca, *deal*, în jud. Mehedinți, com. rur. Brădetul, pl. Văilor.

Cuca, *pădure*, ce-ĭ zice și **Ră-**

www.dacoromanica.ro

dăcini, între satele Cuca și Băleni, jud. Covurluiŭ.

Cuca, *prival*, jud. Brăila. Incepe în partea despre E. a Dobrotei și dă în iezerul săŭ.

Cuca, *rîușor*, jud. Muscel. Izvorește de sub muntele Păpușa și se varsă în Rîul-Tîrguluĭ, pe partea stîngă, în cercul comuneĭ Lerești, plaiul Dîmbovița.

Cuca-Bănesculuĭ, *deal*, situat în partea de N., în marginea comuneĭ Pîrîul, plaiul Vulcan, jud. Gorj. Are forma uneĭ piramide și e proprietatea locuitorilor.

Este acoperit cu izlaz.

Cuca-cu-Pietrele, *deal*, în com. Valea-cu-Apă, din plasa Jiuluĭ, jud. Gorj, și pe partea dreaptă a acestuĭ rîŭ. Merge spre S.-V. pănă intră în comuna Negomirul, din județul Mehedinți. Este acoperit cu pădure.

Cuca-Mică, *hliză* de moșie a Statuluĭ, numită și **Mavromol**, de 60 hect., în comuna Cuca, pl. Siretuluĭ, jud. Covurluiŭ. Se arendează cu 700 leĭ anual.

Cuca-'Naltă, *deal*, în com. Moi, din plasa Jiuluĭ, jud. Gorj, și în partea stîngă a acestuĭ rîŭ. Incepe din hotarul comuneĭ Rovinari, merge paralel cu vatra satuluĭ Moi și se termină în hotarul comuneĭ Vlăduleni.

Cucești, *sat*, face parte din comuna rurală Cîrstănești, plasa Horezul, jud. Vîlcea.

Cucești, *moșie* a statuluĭ, pendinte de M-rea Arnota, jud. Vîlcea, care, pe periodul 1889—94, s'a arendat cu 190 leĭ anual.

Cucești, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 62 hect., situată în comuna Cîrstănești, plaiul Horezul, jud. Vîlcea și care e formată din trupurile Penca (30 hect.) și Bănicești (32 hect.).

Cucești, *poiană* întinsă, comuna Cîrstănești, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Cuchinișul, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Brusturoasa; formează trup cu satul Brusturoasa; este situat pe malul stîng al Trotușuluĭ, la confluența acestuia cu Cuchinișul; are cariere de piatră.

Cuchinișul, *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, comuna Brusturoasa, pe teritoriul sat. Brusturoasa, făcînd parte din șira Muncelului.

Cuchinișul, *pîrîiaș*, jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Brustureasa. Izvorește din muntele Ciudomir și curge spre S., vărsîndu-se d'a stînga în Trotușul, la satul Cuchinișul, după ce se încarcă cu pîrîiașele Corbuluĭ și Ursuluĭ.

Cuci, *sat*, în jud. Roman, plasa Fundul, com. Bozieni, pe pîriul Bozianca, spre S.-E. de satul Bozieni. Are o populație de 91 familiĭ, saŭ 413 suflete, carĭ locuesc în 84 case. Știŭ carte 8 persoane.

Sunt 107 contribuabilĭ.

Are o biserică de zid.

Sunt 503 vite marĭ cornute.

Cuci, *sat*, în jud. Vîlcea; face parte din com. rur. Dozești, pl. Cerna-d.-j.

Are o populație de 146 locuitorĭ (75 bărbați și 71 femeĭ).

Cade la N. comuneĭ, între rîul Geamăna și gîrla Gimineaua, pe Dealul-luĭ-Dinu.

Are o biserică, cu hramul Sf. Dumitru, rezidită din temelie, la anul 1848, de enoriașĭ. Copiĭ în vîrstă de școală sunt 22 (14 băeți și 8 fete).

Cuci-cu-Steagul-Furat, *deal*, în jud. Gorj, la E. com. Prigoria, pl. Amaradia, care maĭ la vale de com. se numește Piscul Ungureanuluĭ și formează o parte din malul stîng al Calniculuĭ.

Acest nume îl poartă din anul 1866, prin împrejurarea că proprietarul, voind a hotărnici moșia, inginerul așezase în acest deal un jalon cu steag; locuitoriĭ nemulțumiți aŭ dat jalonul jos și l'aŭ furat de maĭ multe orĭ.

Cucilor (Valea-), *vale*, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rurale Somova. Se desface din dealul Stînca-Mare; se îndreaptă spre E., avînd o direcție generală de la V. spre E., brăzdînd partea estică a plășeĭ și cea centrală a comuniĭ; se întinde printre dealurile Stînca-Mică și Pietrosul; trece prin satul Somova și, după un drum de 4 kil., se deschide în gîrla Somova, pe dreapta, lîngă satul Somova.

Cuciniei (Pîrîul-), *afluent* al pîrîului Puzdra, com. Broșteni, jud. Suceava.

Cucioaia (Muntele-), *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic încă din anul 1883, pe muntele Cucioaia, pendinte de comuna Teșila, plaiul Peleșul, jud. Prahova.

Cuciuc-Hagi-Sîrtî, *deal*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rurale Enișenlia și Dobromir; e situat în partea sudică a plășeĭ, cea nord-estică a comuneĭ Dobromir și

www.dacoromanica.ro

cea vestică a comuneĭ Enişenlia; se întinde printre văile Teche-Chioi-Ceair şi Babuci-Culac, avînd o direcţiune generală de la S.-V. către N.-E.; are aproape 180 m. înălţime şi este acoperit cu tufărişurĭ.

Cuciul, *poiană*, în jud. Mehedinţi, com. rur. Ilovăţul, plaiul Cerna.

Cuciulaţi, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Săcueni, pe malul stîng al pîrîuluĭ Poarca, spre V. de satul Săcueni.

Are o populaţie de 6 familiĭ, saŭ 28 locuitorĭ, din carĭ 6 ştiu carte; locuesc în 4 case; sunt 4 contribuabilĭ.

Are 125 vite marĭ cornute.

Este legat cu oraşul Roman prin şosea.

Cuciurul, *deal*, în jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Caşinul, pe teritoriul satuluĭ Caşinul.

Cuciurul, *şiră de dealurĭ*, în jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, care de la Haloşul-Mare se îndreaptă spre E., pe malul stîng al pîrîuluĭ Caşinul, despărţind comunele Bogdăneşti şi Oneşti, de comunele Mănăstirea-Caşinul şi Caşinul. Pe ambele sale costişe are viĭ şi livezĭ.

Cuciurul, *pădure*, în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Oneşti, proprietatea răzaşilor din com. şi căt. Filipeşti. Este compusă din fagĭ, carpenĭ, stejar şi are o întindere de 57 hect.; e supusă regimuluĭ silvic.

Cuciurul, *pîrîiaş*, în jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul. Izvoreşte de pe teritoriul com. Bogdăneşti, trece prin com. Caşinul şi se varsă d'a dreapta în Trotuşul, după ce s'a încărcat cu apele pîrîiaşuluĭ Băracia.

Cuciuruluĭ (Piscul-), *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Oneşti, în culmea cu acelaşĭ nume.

Cucoana-Elena, *deal*, în judeţul R.-Sărat, pl. Rîmnicul, com. Valea-Sălcieĭ, numit ast-fel de la o proprietăreasă. Se întinde în partea de V. a comuneĭ. E acoperit cu verdeaţă.

Cucoana-Ilinca, *vie izolată*, jud. Brăila, în partea de S. a com. Cazasul, în hotarul dintre comunele Cazasul şi Nazîrul, la 1 1/2 kil. de Cazasul spre S.-V.

Cucoana-Maria, alt nume al *moşieĭ* Slobozia-Movilă, jud. Covurluiŭ, com. Tulucești, plasa Siretul.

Cucoaneĭ (Dealul-), *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., de pe teritoriul com. Călugăra-Mare.

Cucoaneĭ (Iazul-), *iaz*, în jud. Botoşani, com. Băbiceni, plasa Ştefăneşti.

Cucoaneĭ (Rîul-), *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Căiuţul. Se varsă d'a dreapta în Căiuţul-Mare.

Cucoara, *pîrîŭ*, izvoreşte de sub dealul Bordea, străbate teritoriul com. Bodeşti, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, curge de la N. spre S. şi se varsă în pîrîul Rebricea, maĭ în jos de tîrgul Ratoşul-Iepureanul.

Cucoiul, *sat*, cu 300 sufl., jud. Argeş, pl. Loviştea; face parte din com. rur. Titeşti-Bratovoeşti. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Cucoreni, *com. rur.*, în partea de V. a plăşeĭ Tîrgul, jud. Botoşani, formată din satele: Cătămăreşti, Cerviceşti, Cucoreni şi Ipoteşti.

Teritoriul comuneĭ e deluros şi acoperit parte cu pădure. Comuna are o suprafaţă de 6118 hect., din carĭ 1887 hect. este pădure şi o populaţie de 568 fam., saŭ 2236 suflete.

Intinderea locurilor cultivate e de 3762 hect.

Numărul vitelor e de 1011 boĭ şi vacĭ, 223 caĭ, 3235 oĭ, 4 capre şi 221 porcĭ.

Are 8 iazurĭ, din care unele cu mult peşte; 5 morĭ de apă şi 1 de aburĭ.

Comuna e străbătută de calea ferată Botoşani-Vereşti şi de şoscaua naţională Botoşani-Dorohoiŭ.

Prin această comună, în vechime, trecea un drum mare de la Botoşani la Suceava, numit Şleahul-Suceveĭ.

Budgetul comuneĭ are la venitурĭ 12653 leĭ şi la cheltuelĭ 9588 leĭ, 50 banĭ.

Sunt 4 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ; 2 şcolĭ mixte, conduse de 2 învăţătorĭ şi frecuentate de 66 băeţĭ şi 4 fete.

Copiĭ în etate de şcoală: 100 băeţĭ şi 95 fete.

Cucoreni, *sat*, în centrul comuneĭ Cucoreni, jud. Botoşani, pl. Tîrgul. Are o suprafaţă de 2492 hect. şi o populaţie de 177 familiĭ, saŭ 774 suflete.

Aicĭ este reşedinţa primărieĭ com. Cucoreni, are 1 biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ şi 1 şcoală mixtă, condusă de 1 învăţător plătit de stat şi 32 şcolarĭ.

Pe moşie sunt 616 hect. pădure; are 3 iazurĭ, 2 morĭ de apă pe pîrîul Sicna şi o moară de aburĭ.

www.dacoromanica.ro

Numărul vitelor e de 1744: 308 boĭ și vacĭ, 42 caĭ, 1375 oĭ și 19 porcĭ. Este în sat o cîrciumă și 3 meseriașĭ.

Satul Cucoreni este foarte vechiŭ. Legenda spune că este format din alte 3 sate, care aŭ existat pe moșia Cucoreni și anume:

Seliștia (poate vechiĭ Cucoreni) Văleni și Tănășești.

Prin Cucoreni, în vechime, trecea vechiul drum de la Botoșani la Suceava.

Pe la Cucoreni aŭ trecut codrul spre Suceava Unguriĭ cu Petki Iștvan, carĭ veniseră în ajutor luĭ Gheorghiță Ștefan, contra Cazacilor luĭ Vasile Lupu.

Cucoșeni, *deal*, jud. Suceava, din care izvorește pîr. cu acest nume.

Cucoșeni, mic *afluent* al pîrîuluĭ Mediasca, jud. Suceava; udă satul Negotești.

Cucoși, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Bogzești, pe Pîrîul-Butnăreților, spre S.-E. de satul Butnărești și alăturĭ cu el. Are 45 capĭ de familie, 29 contrib., 168 loc. și 47 case. Sunt 83 vite marĭ cornute. Acest sat ținea maĭ înainte de com. Trifești, dar s'a deslipit de la acesta și s'a alipit de comuna Bogzești pentru apropiere. Se numea maĭ înainte și Uncești.

Cucoșul, *izvor cu pîrîŭ*, județul Tecuciŭ. Ese din rîpa cu același nume și se varsă în partea dreaptă a pîrîuluĭ Zeletinul, în raionul com. Valea-Rea.

Cucoșuluĭ (Rîpa-), *rîpă*, jud. Tecuciŭ, com. Valea-Rea. E situată la N. satuluĭ Galbeni.

Cucova, *com. rur.*, în jud. Putna, pl. Răcăciuni.

Comuna Cucova este situată pe pîrîul cu același nume, la o depărtare de 5 minute de com. Valea-Seacă, avînd casele aproape, în apa Siretuluĭ.

Distanța comuneĭ de reședința sub-prefectureĭ e de 20 kil., iar de capitala județuluĭ de 64 kilom.

Marginile acesteĭ comune sunt: la N. com. Scurta, la S. com. Valea-Seacă, la S.-E. com. Mîndrișca, la E. Siretul, care o desparte de jud. Tecuciŭ, iar la V. jud. Bacăŭ.

Populațiunea comuneĭ, după cel din urmă recensămînt e de 177 capĭ de fam., saŭ 658 suflete (344 bărbațĭ și 314 femeĭ). Această populațiune se împărțea ast-fel: 283 neînsurațĭ, (161 bărbațĭ și 122 femeĭ), 332 însurațĭ și 43 văduvĭ (17 bărbațĭ și 26 femeĭ); 656 Romînĭ și 2 Ruși; 600 ortodoxĭ și 58 mozaicĭ; 139 agricultorĭ, 5 meseriașĭ, 6 comercianțĭ, 8 avînd profesiunĭ libere și 7 servitorĭ.

Știŭ carte 58 persoane (54 bărbațĭ și 4 femeĭ).

Numărul caselor de locuit e de 177.

Este o biserică parohială, cu hramul Adormirea.

Copiĭ cu vîrstă de școală sunt 90 (43 băețĭ și 47 fete), din carĭ 5 (4 băețĭ și 1 fată) urmează la școala din Coțofănești.

Sunt 176 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul financiar 1893—94 a fost la venitur̆ĭ de 1978 leĭ, 80 banĭ și la cheltuelĭ de 1968 leĭ, 76 banĭ.

Locuitoriĭ posedă: 30 pluguri de lemn, 28 de fier, 58 scarificătoare, 10 grape de fier, 1 tăvălug și 1 trior.

Vite sunt 690, din care 120 boĭ, 140 vacĭ, 50 caĭ, 200 oĭ, 40 capre și 140 porcĭ.

Locuitorii posedă și 161 stupĭ cu albine.

In comună sunt: 1 băcan, 4 fierarĭ, 1 lemnar, 4 manufacturĭ, 1 cizmar, 4 fabricanțĭ de rachiŭ și 1 cîrciumar.

In apropiere de comună trece șoseaua națională Focșani-Păscani-Iași și calea ferată ce are aceeași direcțiune.

Cucova, *cătun*, în comuna cu același nume, jud. Putna.

Este situat la 5 minute depărtare de Valea-Seacă și avînd casele aproape până în Siret.

Are o biserică parohială, cu hramul Adormirea. Copiĭ cu vîrstă de școală sunt 90 (43 băețĭ și 47 fete), din carĭ urmează 5 (4 băețĭ și 1 fată), la școala din Coțofănești.

Cucova, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Scheea, spre E. de satul Scheea și la o depărtare de 5 kil. de el. Are 145 capi de fam., 128 contrib. și 688 loc., din carĭ 13 știu carte și 180 case. (Această populație este socotită împreună cu acea a satuluĭ Fărcășeni). Populația este romînă. Cucova forma, maĭ înainte, cu satul Fărcășeni, o comună numită com. Fărcășeni.

Cucova, *parohie*, în comuna cu același nume, jud. Putna, plasa Răcăciuni. E formată din o biserică parohială, cu hramul Adormirea, în cât. Cucova.

Cucova, *pîrîŭ*, format pe teritoriul com. Cucova, pl. Răcăciuni, jud. Putna; se varsă în pîrîul Valea-Seacă, după ce udă comuna Cucova.

Cucova, *iezer*, jud. Brăila. E situat în ostrovul Popa. Se unește cu Dunărea-Vapoarelor prin privalul Chiriac. Este la Sud de iezerul Popa.

www.dacoromanica.ro

Cucueşti, *numire* ce purta mai înainte *satul* Căueşti, jud. Tutova.

Cucuiata, *culme*, în com. şi căt. Grăjdana, jud. Buzău, pe vîrful căreia se vede încă o vechie biserică în ruine. Tradiţia o atribue Doamnei Neaga, adăugînd că în jurul acestei biserici ar fi fost un arest pentru deţinuţii politici, apoi pentru criminali, de unde e probabil că a rămas proverbul: «Pune-te-aşi la Cucuiata».

Cucuietul, *şir de dealuri*, jud. Bacău, plasa Siretul-d.-j., situată în partea de S. a comunei Mileşti şi a căreia zare desparte această comună de secţia Horgeşti, din com. Gioseni. Pe plaiul acestui deal se află pămînturi foarte productive în cereale, în spre com. Gioseni.

Cucuietului (Valea-), *vale*, judeţul Bacău, pl. Tazlăul-d.-s., com. Solonţul, formată de munţii Drăcoaia şi Bălălăul.

Cucuieţi, *com. rur.*, jud. Olt, pl. Oltul-d.-j., compusă din 4 cătune: Căzăneşti, Cucuieţi, Valea-Feteî şi Vîneşti.

Este situată pe valea şi coastele gîrlei Cungrea-Mică, aproape de vărsarea ei în rîul Olt, la 21 kil. departe de capitala judeţului şi la 20 kil. de a plăşei. Are o populaţiune de 852 locuitori, în care intră şi 9 fam. de Ţigani. Sunt 216 capi de fam.; 180 contrib.; 206 case.

In comună e o singură biserică, situată în căt. Căzăneşti, rezidită pe ruinele unei alte biserici, la anul 1881; e deservită de un singur preot.

Pe lîngă agricultură, 8 locuitori se ocupă cu dulgheria, 2 cu tîmplăria şi 2 cu olăria. Ei desfac produsul munceî lor la Slatina.

157 locuitori s'au împroprietărit la 1864 pe moşiile statului Căzăneşti şi Brîncoveanca şi pe a răposatului C. I. Deleanu, cînd li s'au dat 498 hect. Ei au 33 cai şi epe, 400 boi, 69 vaci, 82 capre, 1750 oi şi 160 porci.

In raionul comunei, pe rîul Olt, sunt două mori de măcinat şi o luntre pentru trecerea Oltului.

Şcoala se frecuentă de 35 copii (34 băeţi şi 1 fată), din numărul de 129 copii (80 băeţi şi 49 fete) în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea ei statul cheltueşte anual 1242 lei. Ştiu carte 28 bărbaţi şi 2 femei, de şi şcoala funcţionează aci de pe la 1833.

Comerciul se face de 6 cîrciumari.

Veniturile comunei se urcă la 2663 lei, 66 bani şi cheltuelile la suma de 2663 lei, 66 bani.

Şoseaua judeţeană ce pleacă din Slatina spre N., paralel cu rîul Oltul, trece prin această comună, înlesnind comunicaţia între comunele Dumitreşti şi Comăniţa.

Două dealuri, între care este închisă gîrla, acoperite cu păduri, numite Muchea-Cornetului şi Muchea-Corbului, brăzdează comuna. Pe parte din ele se cultivă cereale.

Rîul Oltul udă comuna, de la N.-V. spre S.-E. şi Cungrea-Mică de la E. spre V. Mai sunt vălcelele Leul-Mare şi Leul-Mic, Valea-Feteî şi Valea-Caselor.

Se mărgineşte cu comunele Ibăneşti, Bădeşti, Comăniţa, Dumitreşti şi rîul Oltul.

Comuna fiind prea răspîndită, la 1837 s'a dat ordin de la Domnie ca toate casele să se adune la un loc şi să se formeze ulite regulate, ceea-ce s'a şi făcut mai mult cu forţa, surpîndu-se casele şi bordeele ce erau vîrîte prin găuri şi păduri.

In apropiere de comună se văd ruinele unui vechiu schit de călugări, dărîmat de rîul Olt. S'a zidit în urmă o altă biserică în cătunul Schitul-Deleni, unde se află o piatra mare cu o vechie inscripţiune.

Cucuieţi, *com. rur.*, în jud. Teleorman, pl. Tîrgul, situată pe partea dreaptă a rîului Vedea.

Se învecineşte la N. cu căt. Ştirbeţi, de la com. Dideşti; la S., cu com. Papa; la V., cu teritoriul com. Bălţaţi dincoace de rîul Vedea şi la E., cu căt. Muţi, din com. Drăgşenei.

Se compune din trei cătune: Cucuieţi-d.-s. (reşedinţa), Cucuieţi-d.-j. (Cucuieţi-Moşteni) şi Ciocul.

Cucuieţi-d.-s. şi Moşteni sunt aşezaţi de-asupra dealului numit al-Cucuieţilor, pe malul stîng al Vedei şi căt. Ciocul este aşezat în vale, mai spre V., ca la $2^1/_2$ kil. depărtare, pe malul drept al Vedei.

Locuitori împroprietăriţi în 1864, sunt în număr de 91: 68 pe moşia Cucuieţilor, pe 185 hect. şi 23 în căt. Ciocul, pe 80 hect.

Are o populaţie de 140 familii, saŭ 1200 suflete.

Sunt 133 contribuabili.

Numărul vitelor este de 857 capete, din cari: 212 vite mari cornute, 51 cai, 3 măgari şi 857 vite mici.

Budgetul comunei este de lei 3345, bani 27 la venituri şi de lei 3336, bani 71 la cheltueli.

Are o şcoală, condusă de un învăţător şi frecuentată de 30 elevi şi 20 eleve; o biserică, în căt. Cucuieţi, deservită

www.dacoromanica.ro

de 2 cîntăreţĭ; în căt. Ciocul este şi o moară cu aburĭ.

Prin căt. Ciocul trece calea judeţeană Turnul-Roşiori-Strîmbeni, din care, dincolo de podul de la căt. Ştirbeţi, începe o ramificaţiune care duce tot la com. Cucuieţi. Tot prin şosele vecinale se leagă şi cu comuna Papa. Din dreptul cătunuluĭ Ciocul, din şoseaua judeţeană, pleacă o ramură de drum vecinal spre com. Bălţaţi, care pune în legătură acest cătun cu comunele Bălţaţi, Neaga, Văleni şi alte com. din jud. Olt.

Cucuieţi sau **Cucuieţi-Solonţuluĭ**, *sat,* în jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-s., com. Solonţul. E aşezat pe pîrîul cu acelaşĭ nume, pe un tărîm avut în piatră de var şi în argilă, din care se fabrică oale de pămînt, la o depărtare de 5400 m. de satul Solonţul.

Are o biserică ortodoxă, zidită la 1749 de locuitorĭ, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţi. Sunt 4 cîrciumĭ.

Are o populaţie de 177 familiĭ, saŭ 632 suflete.

Vite sunt: 18 caĭ, 392 vite marĭ cornute, 124 porcĭ şi 7 capre.

Cucuieţi saŭ **Cucuieţi-Dofteni**, *sat,* în jud. Bacău, pl. Trotuşul, com. Dofteana, situat pe pîrîul cu acelaşĭ nume şi intre munţiĭ Drăcoaia şi Bălălăul, la o depărtare de 600 m. de satul Dofteana.

Este aci o biserică ortodoxă, zidită la 1845 de Andreiŭ Tudoran, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o cîrciumă.

Are o populaţie de 116 familiĭ, saŭ 456 suflete.

Vite sunt: 19 caĭ, 372 vite marĭ cornute, 106 porcĭ şi 103 capre.

Cucuieţi, *sat,* în jud. Olt; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, din pl. Oltul-d.-j.

Cucuieţi, *cătun,* în jud. Putna, com. Ireşti, pl. Gîrlele. Este situat pe malul Putneĭ.

Are o populaţie de 230 suflete, aproape toţĭ locuitorĭ răzaşĭ, carĭ locuesc în 65 case; o biserică filială, cu hramul Sfinţiĭ-Voevozĭ, care ţine de parohia Şerbeşti.

Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 23 (18 băeţĭ şi 5 fete), din carĭ 3 băeţĭ urmează la şcoală.

Cucuieţi saŭ **Cucuieţi-de-sub-Măgură**, *cătun,* în jud. Putna, com. Găgeşti, pl. Gîrlele.

Are o populaţie de 112 suflete, carĭ locuesc în 33 case; o biserică filială, cu hramul Sfinţiĭ Treĭ-Ierarhĭ, care ţine de parohia Pietroasa.

Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 12 (7 băeţĭ şi 5 fete), din carĭ 5 băeţĭ urmează la şcoală.

Cucuieţi, *deal,* în jud. Olt, raionul com. Cucuieţi, pl. Oltul-d.-j., pe care se cultivă 2 hect. vie.

Cucuieţi, *deal,* în jud. Tecuciu, în partea de N. a com. Buciumeni, pl. Nicoreşti, din sus de schitul Buciumeni, acoperit cu pădure şi avînd o înălţime de 230 metri deasupra niveluluĭ Siretuluĭ.

Cucuieţi, *moşie,* în jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-s., com. Solonţul.

Cucuieţi, *moşie,* în jud. Teleorman, pl. Tîrguluĭ, aparţinînd maĭ multor proprietarĭ.

Cucuieţi saŭ **Cucuieţi-de-sub-Măgură**, *trup de pădure,* în jud. Putna, pe teritoriul comuneĭ cu acelaşĭ nume; face parte din moşia Găgeşti; întinderea eĭ împreună cu trupurile: Bărleanca, Şătrăreasca, Făgetul, Scoghioreni şi Dumbrăveneasca, este de 2800 hect.

Cucuieţi, *pădure,* a statuluĭ, în jud. Ilfov; are o întindere de 300 hect., este pendinte. de com. Cucuieţi-Plătăreşti, plasa Dîmboviţa.

Cucuieţi, *pîrîŭ,* în jud. Bacău, pl. Trotuşul, com. Dofteana; izvoreşte din Poiana-Cîrlanuluĭ şi după ce udă satul Cucuieţi, se varsă d'a stînga în rîul Trotuşul.

Cucuieţi, *pîrîŭ,* în jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-s., com. Solonţul, care udă satul Cucuieţi şi se varsă d'a dreapta în Tazlaul-Mare. Acest pîrîŭ izvoreşte din locul numit Ciocîrlanul şi curge de la S.-V. spre N.-E.

Cucuieţi-Frumuşani, *moşie,* a statuluĭ, în jud. Ilfov, pendinte de Mitropolie, şi care s'a arendat pe periodul 1886—96, cu 30000 leĭ anual, împreună cu o moară de la Cucuieţi, vatra şi cîrciuma.

Cucuieţi-Moara, *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Dîmboviţa; face parte din com. rur. Cucuieţi-Plătăreşti. Este situat la S., de Plătăreşti, între rîul Dîmboviţa şi Valea-Grecilor. La S.; rîul Dîmboviţa formează o insulă acoperită de richită şi salcie.

Se întinde pe o suprafaţă de 1080 hect. cu o populaţie de 205 suflete.

Locuitoriĭ aŭ numaĭ 50 hect.; restul e proprietatea statuluĭ.

Are 2 morĭ cu apă, 3 maşinĭ de treerat cu aburĭ, 1 pod stătător.

www.dacoromanica.ro

Comerciul se face de 1 hangiŭ.

S'aŭ stabilit în sat 4 străinĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 166 şi al celor micĭ de 53.

Rîul Dîmboviţa inundă cătunul în timp de ploĭ marĭ şi atuncĭ locuitoriĭ sunt nevoiţĭ aşĭ apăra căminurile până se scurge apa la matca sa.

In sat e o movilă, căreia în trecut îĭ zicea Cucuĭ. Această movilă datează din timpĭ foarte vechĭ. Asupra formăreĭ eĭ se daŭ două părerĭ: saŭ că a făcut parte din dealul drept al Dîmboviţeĭ şi din cauza deselor vărsărĭ ale apeĭ şĭ-a mutat matca şi a izolat-o în mijlocul lunceĭ saŭ că este vr'o movilă făcută de vechiĭ locuitorĭ şi în care îngropaŭ pe morţiĭ lor.

Cucuieţi-Plătăreşti, *com. rur.*, jud. Ilfov, plasa Dîmboviţa, situată spre E. de Bucureşti, la întîlnirea văeĭ Pasărea cu rîul Dîmboviţa, 26 kil. departe de Bucureşti.

Se compune din satele: Cucuieţi - Sudiţi, Cucuieţi - Moara, Plătăreşti, Podul-Pitaruluĭ, Progresul şi Renaşterea, cu o populaţie de 2610 locuitorĭ, carĭ locuesc în 590 case.

Suprafaţa totală a comuneĭ e de 6101 hect.

Statul şi însurăţeiĭ, după moşiile Progresul şi Renaşterea, aŭ 3170 hect. şi locuitoriĭ celor-l-alte cătune aŭ 2931 hect. Se cultivă din ele 2732 hect. (440 pădure). Locuitorii cultivă 2833 hect. (100 izlaz).

In comună sunt 3 bisericĭ (la Cucuieţi-Sudiţi, Plătăreşti şi Podul-Pitaruluĭ), 4 şcoale mixte, 2 morĭ cu aburĭ, 4 maşinĭ de trierat, 6 heleştaie, 2 podurĭ.

Comuna numără 450 contrib., cu un budget de 8353 leĭ la venitурĭ şi de 8240 leĭ la cheltueliĭ. In anul 1885 eraŭ 473 contribuabilĭ.

Dintre locuitorĭ, 554 sunt plugarĭ, 74 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 284 pluguri: 200 cu boĭ şi 84 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 408 care şi căruţe: 203 cu boĭ şi 205 cu caĭ. Comerciul se face de 10 cîrciumarĭ şi 3 hangiĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 2117 (886 caĭ şi epe, 621 boĭ, 427 vacĭ şi viţeĭ, 48 taurĭ, 32 bivolĭ, 103 bivoliţe) şi al celor micĭ de 4078 (66 capre, 420 porcĭ, 3592 oĭ). Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 338 şi neîmproprietăriţĭ 303.

S'aŭ stabilit în comună 4 străinĭ.

In partea de V. a acesteĭ comune, este un deal, care începe cu Dealul-Spireĭ şi al Filaretuluĭ şi continuă spre S. până la com. Gruiul, unde dispare în valea cea maĭ mare a Argeşuluĭ. Acest deal, în diferitele sale poziţiunĭ, este acoperit parte cu viĭ, parte cu păduri, iar parte este semănat de ţăranĭ cu diferite cereale. Aşa, de pildă, în apropiere de Bucureşti, este acoperit cu viĭ; maĭ ales dealul Filaretuluĭ ce trece pe lîngă Văcăreşti, până aproape de Popeşti-Conduratu, nu este acoperit de cît cu viţă. Pe sub poalele acestuĭ deal se întinde şi o vale care se numeşte Lunca. Această luncă începe de la acelaşĭ punct cu dealul sus arătat şi se termină tot cu acelaşĭ punct adică cu com. Gruiul, unde intră şi dispare în lunca cea mare a Argeşuluĭ. Pe lîngă Bucureşti, această luncă este cultivată cu zarzavaturĭ; pe lîngă Leordeni şi Bobeşti este acoperită cu vărzăriĭ; în alte părţĭ cu semănăturĭ, precum: porumb, meiŭ, rapiţă şi alte cereale; iar în alte părţĭ este rezervată pentru trifoiŭ şi fîneţe.

Pe această mare luncă sunt şi cîte-va lacurĭ însemnate, precum: Ochiul-Bouluĭ, lîngă Leordeni, Lacul cel mare de lîngă Mărăcinĭ, aproape de satul Manolache, lacul Lebediul dintre Podul-Pitaruluĭ şi Cucuieţi, lacul Vasilaţi; maĭ sunt alte stufurĭ fără nicĭ o însemnătate care se găsesc tot pe această luncă.

Cucuieţi-Sudiţi, *sat*, jud. Ilfov, pl. Dîmboviţa; face parte din com. rur. Cucuieţi - Plătăreşti. Este situat la S. de Plătăreşti, între rîul Dîmboviţa şi Valea-Grecilor. La S., rîul Dîmboviţa formează o insulă acoperită cu richită şi salcie.

Se întinde pe o suprafaţă de 914 hect., din carĭ 580 aparţin statuluĭ şi 334 hect. ale locuitorilor. Pe teritoriul satuluĭ e o pădure de 230 hect. Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Populaţia luĭ e de 437 sufl.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 20 elevĭ şi 6 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 1930 leĭ. Localul s'a construit din fondurile judeţuluĭ, în anul 1886. Pe teritoriul satuluĭ este 1 heleşteŭ.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 370 şi al celor micĭ de 602.

Locuitoriĭ săĭ nu plăteaŭ bir şi de aceea se numeaŭ Sudiţĭ. Eĭ sunt coloniştĭ din Transilvania. Biserica din acest sat s'a clădit la anul 1842, adică vr'o 30 anĭ în urma înfiinţăreĭ satuluĭ.

Cucuiova, *vîrf de deal*, din comuna rur. Crainici, plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

www.dacoromanica.ro

Cucuișul, *munte*, în com. Mălini, (1017.1), jud. Suceava.

Cucul, *mahala*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s., ține de com. rur. Ploștina.

Cucul, *pădure*, județul Ilfov, pe moșia Brănești, având diferite esențe de lemn, situată la S. de satul Brănești și în întindere de 150 hect. Această pădure este împrejmuită cu șanț, în care s'a făcut un dublu canton cu 4 camere și 2 săli, care servă de locuință garzilor pădureĭ și ca adăpost elevilor școaleĭ de silvicultură, carĭ fac practică prin pădure.

Cucul, *vale*, în com. rur. Broșteni, plasa Motrul-d.-s., județul Mehedinți.

Cuculeasa-Fundeni, *cătun*, al comuneĭ Fundeni, jud. Buzău, cu 200 locuitorĭ, carĭ locuesc în 39 case. Are 3 sub-diviziunĭ: Fundeniĭ-de-la-Drumul-Bogdanuluĭ, Capul-Moșieĭ și Hoinari.

Cuculescu, *sat*, face parte din com. rur. Stănești, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populațiune de 301 locuitorĭ (154 bărbați, 147 femeĭ). Cade în partea de N. a comuneĭ, lîngă rîul Cerna. Aci e o biserică aprope în ruină. Anul fondăreĭ și ctitoriĭ nu se cunosc. Copiĭ în vîrstă de școală sunt 37 (22 băeți, și 15 fete).

Cuculia, *pisc*, la E. comuneĭ Nemoiul, plasa Oltul-d.-j., județul Vîlcea.

Cuculia, *pisc*, la E. comuneĭ Mateești, pl. Olteț-d.-s., județul Vîlcea.

Cuculei, *deal*, în partea de N.-V. a satuluĭ Gîrceni, jud. Vasluiŭ. Desparte com. Gîrceni de com. Băcești, din jud. Romanuluĭ; este acoperit de pădurĭ.

Cuculești, *cătun*, al com. Mărunțișul, jud. Buzău, cu 60 locuitorĭ și 25 case; are o importantă mină de păcură în exploatare.

Cuculețul, *colină*, în jud. Buzău, com. Sibiciul-d.-s., căt. Gornetul; are fîneață și multe rupturĭ.

Cuculuĭ (Dealul-), *deal*, jud. Muscel, plaiul Dîmboviță. Constitue de la Păpușa, șirul despărțitor între apa Argeșuluĭ și Rîul-Tîrguluĭ împreună cu munțiĭ Grădișteanul, Găinațul-Mare și Mic, Dobriașul-Mare și Mic, Strîmtul, Clăbucetul, Chiciora, Coasta-Mănăstireĭ-Nămăești, Dealul-Șelarilor și Dealul Mățăuluĭ.

Cuculuĭ (Dealul-), *deal*, pe care e așezat cătunul Tîrgul-Cuculuĭ, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., comuna Plăinești, în partea de E., a comuneĭ.

Cuculuĭ (Fundul-), *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Orașuluĭ, com. Odobasca. Se desface din culmea Scorușuluĭ și brăzdează N. comuneĭ; este acoperit cu pășunĭ.

Cuculuĭ (Piatra-), *loc izolat*, în jud. Buzău, com. Pietroasa-d.-s. pe malul pîrîuluĭ Pietroasa.

Cuculuĭ (Poiana-), *loc izolat* și izlaz în jud. Buzău, com. Gura-Teghiĭ, căt. Nemertea.

Cuculuĭ (Tîrgul-), *tîrgulet*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., cătunul de reședință al com. Plăinești, numit ast-fel de la Dealul-Cuculuĭ pe care e așezat, în partea de E. a com., pe rîul Rîmna. Are o întindere de 12 hect., cu o populație de 260 fam., saŭ 870 sufl., din care 209 contribuabilĭ; 300 știu carte; sunt 20 străinĭ. Are o biserică, o școală de băeți și una de fete.

Cuculuĭ (Valea-), *moșie*, a statuluĭ, pendinte de M-rea Cotroceni, jud. Prahova, care pe periodul 1888—93 s'a arendat cu 3800 leĭ anual, în plus 480 leĭ plata de pădurarĭ și confiniștĭ.

Cuculuĭ (Valea-), *vale*, izvorește din pădurile com. Hîrsa, pl. Podgoria, jud. Prahova. Se varsă în rîul Cricovul, tot în raionul comuneĭ Hîrsa.

Cuculuĭ (Valea-), *vale*, se întinde la V. de satul Valea-Caselor, în jud. Vasluiŭ, com. Lipova, pl. Racova.

— SFÎRȘITUL VOLUMULUĬ AL II-lea. —

www.dacoromanica.ro